

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-74-23

Druk nr 3381
Warszawa, 12 czerwca 2023 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, z późn. zm.³⁾) w art. 10c:

1) ust. 1–5 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli jest to konieczne do skutecznego zapobieżenia przestępstwom, o których mowa w art. 9e ust. 1, lub ich wykrycia, ustalenia ich sprawców, uzyskania i utrwalenia dowodów, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych

¹⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych, ustawę z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, ustawę z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, ustawę z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ustawę z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych, ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, ustawę z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, ustawę z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, ustawę z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej, ustawę z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym, ustawę z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, ustawę z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym, ustawę z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń, ustawę z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, ustawę z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych, ustawę z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz ustawę z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1115, 1855 i 2600 oraz z 2023 r. poz. 185, 240, 261, 289, 347, 547 i 641.

pochodzących z tych przestępstw albo ich równowartości, Straż Graniczna może korzystać z informacji i danych:

- 1) stanowiących tajemnicę skarbową, przetwarzanych przez organy administracji rządowej i samorządu terytorialnego;
- 2) stanowiących tajemnicę zawodową, o której mowa w art. 9e ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 924, z późn. zm.⁴⁾);
- 3) stanowiących tajemnicę bankową, o której mowa w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, 2339, 2640 i 2707 oraz z 2023 r. poz. 180, 825 i 996);
- 4) stanowiących dane indywidualne, o których mowa w art. 79 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych;
- 5) stanowiących tajemnicę zawodową w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 380);
- 6) stanowiących tajemnicę zawodową w rozumieniu ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 681 i 825);
- 7) stanowiących tajemnicę zawodową w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 646 i 825);
- 8) stanowiących tajemnicę w rozumieniu ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2023 r. poz. 656, 614 i 825);
- 9) stanowiących tajemnicę w rozumieniu ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 930);
- 10) stanowiących tajemnicę zawodową w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 188);
- 11) stanowiących tajemnicę zawodową w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2360 i 2640);
- 12) stanowiących tajemnicę zawodową w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościovym dla przedsiębiorstw gospodarczych i pomocy kredytobiorcom (Dz. U. z 2023 r. poz. 414).

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1358, 1488, 1933, 2339 i 2640 oraz z 2023 r. poz. 180, 614 i 996.

2. Informacje i dane, o których mowa w ust. 1, oraz informacje związane z przekazywaniem tych informacji i danych podlegają ochronie przewidzianej w przepisach o ochronie informacji niejawnych i mogą być udostępniane jedynie funkcjonariuszom prowadzącym czynności w danej sprawie i ich przełożonym, uprawnionym do sprawowania nadzoru nad prowadzonymi przez nich w tej sprawie czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi. Akta zawierające te informacje i dane udostępnia się ponadto wyłącznie sądom i prokuratorom, jeżeli następuje to w celu ścigania karnego.

3. Informacje i dane, o których mowa w ust. 1, udostępnia się nieodpłatnie na podstawie postanowienia wydanego na pisemny wniosek Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta BSWSG albo komendanta oddziału Straży Granicznej przez sąd okręgowy właściwy miejscowo ze względu na siedzibę wnoszącego organu.

4. Informacje i dane, o których mowa w ust. 1:

- 1) dotyczące dokumentacji związanej z nadaniem NIP oraz aktualizowaniem danych zawartych w zgłoszeniach identyfikacyjnych, określonej w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2022 r. poz. 2500 oraz z 2023 r. poz. 614),
- 2) zawarte w aktach niezawierających informacji, o których mowa w art. 182 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 i 2707 oraz z 2023 r. poz. 180, 326, 511, 556 i 614),
- 3) dotyczące zawarcia z osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej umowy o wykonywanie czynności, o których mowa w art. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, lub czynności, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, umożliwiające weryfikację zawarcia takich umów i czasu ich obowiązywania, a także dane teled adresowe umożliwiające nawiązanie kontaktu z tą osobą fizyczną, prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej,
- 4) dotyczące objęcia osoby fizycznej ubezpieczeniem społecznym i zwaloryzowanej wysokości składek na ubezpieczenie emerytalne osoby fizycznej, a także dane płatnika składek, o których mowa w art. 40, art. 45 i art. 50 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych,
- 5) niezbędne do ustalenia, czy osoba fizyczna lub osoba prawna, a także podmiot nieposiadający osobowości prawnej dokonywała transakcji dotyczących towarów

- giełdowych, o których mowa w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych,
- 6) niezbędne do ustalenia, czy osoba fizyczna lub osoba prawna, a także podmiot nieposiadający osobowości prawnej, jest uczestnikiem funduszu inwestycyjnego albo inwestorem alternatywnej spółki inwestycyjnej, o których mowa w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi,
 - 7) dotyczące ustalenia, czy osoba fizyczna lub osoba prawna, a także podmiot nieposiadający osobowości prawnej jest stroną umowy dotyczącej obrotu instrumentami finansowymi, o której mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi,
 - 8) dotyczące ustalenia, czy osoba fizyczna lub osoba prawna, a także podmiot nieposiadający osobowości prawnej jest ubezpieczającym, ubezpieczonym lub uprawnionym z umowy ubezpieczenia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej,
 - 9) dotyczące zawarcia z osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej umowy o świadczenie usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, umożliwiające weryfikację zawarcia takich umów i czasu ich obowiązywania, a także dane teleadresowe umożliwiające nawiązanie kontaktu z tą osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej,
 - 10) dotyczące ustalenia, czy osoba fizyczna lub osoba prawna, a także podmiot nieposiadający osobowości prawnej jest klientem usługi finansowania społecznościowego, o której mowa w art. 2 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1503 z dnia 7 października 2020 r. w sprawie europejskich dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsiębiorstw gospodarczych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/1129 i dyrektywę (UE) 2019/1937 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.10.2020, str. 1)
- udostępnia się nieodpłatnie, w formie pisemnej lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej, na wniosek Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta BSWSG albo komendanta oddziału Straży Granicznej lub upoważnionych przez nich pisemnie funkcjonariuszy.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) numer sprawy i jej kryptonim, jeżeli został ustalony;
 - 2) opis przestępstwa z podaniem, w miarę możliwości, jego kwalifikacji prawnej;
 - 3) okoliczności uzasadniające potrzebę udostępnienia informacji i danych;
 - 4) wskazanie podmiotu, którego informacje i dane dotyczą;
 - 5) podmiot obowiązany do udostępnienia informacji i danych;
 - 6) rodzaj i zakres informacji i danych.”;
- 2) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:
- „5a. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera informacje określone w ust. 5 pkt 1, 2 i 4–6.”;
- 3) w ust. 6 po wyrazach „wniosku” dodaje się wyrazy „, o którym mowa w ust. 3,”;
 - 4) w ust. 14 wyrazy „ust. 3” zastępuje się wyrazami „ust. 2”.

Art. 2. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2587, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 12:
 - a) w ust. 4 w pkt 15 w lit. c:
 - wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„przychodów ze zbycia funduszowi wierzytelności albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz wierzytelności”,
 - w tiret drugie skreśla się wyraz „sekurytyzowanych”,
 - b) w ust. 4f zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Przychód ze zbycia funduszowi wierzytelności albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz wierzytelności na podstawie umowy o subpartycypację praw do strumienia pieniądza w części wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek) objętych umową o subpartycypację powstaje w dacie wymagalności rat kapitałowych tych wierzytelności lub w dacie ich zapłaty, jeżeli zapłata nastąpiła przed upływem terminu wymagalności.”,
 - c) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Przepisu ust. 4 pkt 15 lit. c nie stosuje się do otrzymanych kwot spłat kredytów (pożyczek), nieprzekazanych funduszowi wierzytelności albo

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 2640 i 2745 oraz z 2023 r. poz. 185, 326, 412 i 825.

towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz wierzytelności – po upływie 5 dni roboczych od dnia wymagalności ich przekazania.”;

2) w art. 15:

a) w ust. 1h pkt 2–4 otrzymują brzmienie:

„2) strata ze zbycia funduszowi wierzytelności albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz wierzytelności wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek), stanowiąca różnicę pomiędzy kwotą uzyskaną ze zbycia a wartością wierzytelności z tytułu udzielonego przez bank kredytu (pożyczki) – do wysokości kwoty udzielonego kredytu (pożyczki), z wyłączeniem odsetek, prowizji i opłat, jeżeli opóźnienie w spłacie kapitału tego kredytu (pożyczki) lub odsetek przekracza 12 miesięcy;

3) przekazane funduszowi wierzytelności albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz wierzytelności:

a) pożytki z wierzytelności,

b) kwoty główne z wierzytelności,

c) kwoty uzyskane z tytułu realizacji zabezpieczeń wierzytelności

– objęte umową o subpartycypację;

4) zwrócone funduszowi wierzytelności albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz wierzytelności kwoty uzyskane ze zbycia tym podmiotom praw do strumienia pieniądza z wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek) objętych umową o subpartycypację w przypadkach gdy następuje zwrotne przeniesienie praw do takich wierzytelności, jeżeli bank wykazał przychód na podstawie art. 12 ust. 4f i nie zaliczył do kosztów uzyskania przychodów kapitału kredytu (pożyczki) na podstawie pkt 3 lit. b lub c;”;

b) w ust. 1ha pkt 1–3 otrzymują brzmienie:

„1) strata ze zbycia funduszowi wierzytelności albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz wierzytelności wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek), stanowiąca różnicę pomiędzy kwotą uzyskaną ze zbycia a wartością wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek) – do wysokości uprzednio utworzonego na tę część wierzytelności odpisu aktualizującego zaliczonego do kosztów uzyskania przychodów, zgodnie z niniejszą ustawą;

- 2) przekazane funduszowi wierzytelności albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz wierzytelności:
 - a) pożytki z wierzytelności,
 - b) kwoty główne z wierzytelności,
 - c) kwoty uzyskane z tytułu realizacji zabezpieczeń wierzytelności – objęte umową o subpartycypację;
 - 3) zwrócone funduszowi wierzytelności albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz wierzytelności kwoty uzyskane ze zbycia tym podmiotom praw do strumienia pieniądza z wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek) objętych umową o subpartycypację, w przypadkach gdy następuje zwrotne przeniesienie praw do takich wierzytelności, jeżeli kasa wykazała przychód na podstawie art. 12 ust. 4f i nie zaliczyła do kosztów uzyskania przychodów kapitału kredytu (pożyczki) na podstawie pkt 2 lit. b lub c.”;
- 3) w art. 16 w ust. 1 w pkt 10 lit. e otrzymuje brzmienie:
- „e) z tytułu przekazania przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową funduszowi wierzytelności albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz wierzytelności środków pochodzących ze spłat kredytów (pożyczek), objętych funduszem wierzytelności;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2022 r. poz. 2500 oraz z 2023 r. poz. 614) w art. 15:

- 1) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1) sądom, prokuratorom, organom podatkowym, organom celnym, przedstawicielom Najwyższej Izby Kontroli, Policji, Straży Granicznej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Żandarmerii Wojskowej – w związku z prowadzonym postępowaniem;”;
- 2) w ust. 3 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:
 - „2) naczelnika urzędu skarbowego – w przypadku udostępniania danych podatnikowi, organom egzekucyjnym innym niż komornicy sądowi, sądom i Straży Granicznej;
 - 3) Szefa Krajowej Administracji Skarbowej i naczelnika urzędu skarbowego – w przypadku udostępniania danych podmiotom, o których mowa w ust. 2 pkt 1, z wyłączeniem sądów i Straży Granicznej, 1a, 1d, 1e, 2, 4, 5, i 7–9.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 1047, 919 i 1053) w art. 100ah w ust. 1 w pkt 21 w lit. c po wyrazach „ryzyka ubezpieczeniowego” dodaje się wyrazy „i ustalania wysokości składki ubezpieczeniowej”.

Art. 5. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 w ust. 1:
 - a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) bank hipoteczny – bank hipoteczny w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 110);”;
 - b) pkt 26 otrzymuje brzmienie:

„26) fundusz wierzytelności – fundusz wierzytelności w rozumieniu ustawy o funduszach inwestycyjnych;”;
 - c) pkt 33a otrzymuje brzmienie:

„33a) metody wewnętrzne – metodę wewnętrznych ratingów, o której mowa w art. 143 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, metodę modeli wewnętrznych, o której mowa w art. 151 ust. 4, art. 221, art. 283 i art. 363 rozporządzenia nr 575/2013, metodę własnych oszacowań, o której mowa w art. 151 ust. 9 i art. 225 rozporządzenia nr 575/2013, metodę wewnętrznych oszacowań, o której mowa w art. 259 ust. 3 rozporządzenia nr 575/2013, oraz metodę zaawansowanego pomiaru, o której mowa w art. 312 ust. 2 rozporządzenia nr 575/2013;”;
 - d) po pkt 33a dodaje się pkt 33b i 33c w brzmieniu:

„33b) rozszerzenia lub zmiany znaczne w zakresie metod wewnętrznych – rozszerzenia lub zmiany, które zgodnie z art. 143 ust. 3, art. 312 ust. 2 i art. 363 ust. 3 rozporządzenia nr 575/2013 wymagają uzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego;

33c) pozostałe rozszerzenia lub zmiany w zakresie metod wewnętrznych – rozszerzenia i zmiany, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 529/2014 z dnia 12 marca 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 2339, 2640 i 2707 oraz z 2023 r. poz. 180, 825, 996 i 1059.

575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących oceny istotności rozszerzeń i zmian metody wewnętrznych ratingów oraz metody zaawansowanego pomiaru (Dz. Urz. UE L 148 z 20.05.2014, str. 36, z późn. zm.⁷⁾);”;

- 2) w art. 5 w ust. 2 uchyla się pkt 4;
- 3) w art. 6 w ust. 1:
 - a) uchyla się pkt 1 i 2,
 - b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wykonywać czynności określone w art. 69 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi na warunkach określonych w art. 70 ust. 1 pkt 4 tej ustawy;”;
- 4) w art. 6a:
 - a) w ust. 1:
 - w pkt 1:
 - lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) zawieraniu i zmianie umów o kartę płatniczą lub inny instrument płatniczy lub o świadczenie usług bankowości elektronicznej, których stroną jest konsument oraz przedsiębiorca w rozumieniu ustawy, o której mowa w lit. c”,
 - w lit. m wyrazy „uzyskaniu zezwolenia” zastępuje się wyrazami „wcześniejszym zawiadomieniu”,
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Powierzenie przez bank wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a–f, następuje na podstawie umowy agencyjnej.”,
 - c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Bank może powierzyć wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. m, jeżeli jest to niezbędne do prowadzenia działalności bankowej w sposób ostrożny i stabilny lub do istotnego obniżenia kosztów tej działalności.”,
 - d) uchyla się ust. 5 i 6,
 - e) w ust. 7 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenie ogłoszono w Dz. Urz. UE. L 154 z 19.06.2015, str. 1.

„1) określonych w umowie zawartej z bankiem czynności, po uzyskaniu szczegółowej lub ogólnej pisemnej zgody banku, lub”,

f) po ust. 7 dodaje się ust. 7a i 7b w brzmieniu:

„7a. Dalsze powierzenie przez przedsiębiorców lub przedsiębiorców zagranicznych, którym powierzono czynności zgodnie z ust. 7 pkt 1, wykonywania czynności innym przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym, odbywa się z zachowaniem warunków, o których mowa w ust. 7.

7b. W przypadku ogólnej pisemnej zgody, przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, informuje bank o wszelkich zamierzonych zmianach dotyczących dodania lub zastąpienia innych przedsiębiorców lub przedsiębiorców zagranicznych, dając tym samym bankowi możliwość wyrażenia sprzeciwu wobec takich zmian.”,

g) uchyla się ust. 9;

5) w art. 6b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Odpowiedzialności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w art. 6a ust. 1, wobec banku za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 i 7a, nie można wyłączyć.”,

b) w ust. 2 wyrazy „art. 6a ust. 1 i 7” zastępuje się wyrazami „art. 6a ust. 1, 7 i 7a”,

c) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. W przypadku zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, do której zastosowanie mają przepisy prawa obcego, bank zawiera w niej postanowienia odpowiadające przepisom art. 473 § 2, art. 474 i art. 483 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1360, 2337 i 2339 oraz z 2023 r. poz. 326), zwanej dalej „Kodeksem cywilnym”.

4. Bank wprowadza adekwatne i skuteczne rozwiązania zabezpieczające pokrycie ewentualnych kosztów związanych z wypłatą odszkodowania z tytułu roszczeń klientów lub osób trzecich o naprawienie szkody wyrządzonej wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego w zakresie, w jakim nie poniósłby odpowiedzialności, w szczególności przez:

- 1) zawarcie w umowie, o której mowa w art. 6a ust. 1, postanowień przewidujących pełną odpowiedzialność przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego za te koszty lub;
 - 2) zawarcie odpowiedniej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej, na podstawie której bank jest uprawniony do otrzymania świadczenia w związku z tymi kosztami, lub;
 - 3) posiadanie odpowiednich funduszy własnych na pokrycie tych kosztów.”;
- 6) w art. 6c:
- a) w ust. 1:
 - w pkt 2 wyrazy „art. 6a ust. 1 i 7” zastępuje się wyrazami „art. 6a ust. 1, 7 i 7a”,
 - w pkt 3 wyrazy „art. 6a ust. 1 i 7” zastępuje się wyrazami „art. 6a ust. 1, 7 i 7a”,
 - b) w ust. 3 wyrazy „art. 6a ust. 1 i 7” zastępuje się wyrazami „art. 6a ust. 1, 7 i 7a”,
 - c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja Nadzoru Finansowego może żądać od banku dodatkowych dokumentów i informacji, w szczególności:

 - 1) przedstawienia projektu umowy, o której mowa w art. 6a ust. 7 lub 7a, a w przypadku braku takiej możliwości - wyjaśnień o jej przyczynach;
 - 2) złożenia wyjaśnień dotyczących realizacji umów powierzających wykonywanie czynności;
 - 3) przedstawienia planu działania banku zapewniającego ciągłe i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a;
 - 4) przedstawienia dokumentów określających status przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, z którym bank zawarł umowę;
 - 5) dostarczenia opisu rozwiązań technicznych i organizacyjnych banku oraz przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, zapewniających bezpieczne i prawidłowe wykonywanie powierzonych czynności, w szczególności ochronę tajemnicy prawnie chronionej;
 - 6) przedstawienia zasad zarządzania ryzykiem związanym z powierzeniem wykonywania czynności, o którym mowa w art. 6 ust. 1, 7 i 7a;
 - 7) dostarczenia opisu rozwiązań zabezpieczających pokrycie ewentualnych kosztów, o których mowa w art. 6b ust. 4;
 - 8) dostarczenia informacji z rejestru karnego dotyczących:

- a) przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego będącego osobą fizyczną,
 - b) osób fizycznych, pełniących funkcje członków organu zarządzającego oraz członków organu nadzorującego przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną posiadającą zdolność prawną
- w zakresie skazań prawomocnym wyrokiem za przestępstwa wymienione w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 kwietnia 2018 r. o zasadach pozyskiwania informacji o niekaralności osób ubiegających się o zatrudnienie i osób zatrudnionych w podmiotach sektora finansowego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2190) lub za odpowiadające tym przestępstwom czyny zabronione określone w przepisach prawa obcego;
- 9) dostarczenia oświadczenia o niekaralności osób fizycznych, o których mowa w pkt 8, w zakresie skazań prawomocnym wyrokiem za przestępstwa wymienione w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 kwietnia 2018 r. o zasadach pozyskiwania informacji o niekaralności osób ubiegających się o zatrudnienie i osób zatrudnionych w podmiotach sektora finansowego lub za odpowiadające tym przestępstwom czyny zabronione określone w przepisach prawa obcego;
 - 10) dostarczenia urzędowego poświadczenia, z którego jednoznacznie wynika, że prawo państwa ojczystego lub prawo państwa stałego zamieszkania osób fizycznych, o których mowa w pkt 8, lub prawo państwa siedziby przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, nie przewiduje sporządzenia informacji z rejestru karnego;
 - 11) dostarczenia oświadczenia przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, że nie toczą się przeciwko niemu postępowania, które mogą mieć istotny negatywny wpływ na sytuację finansową tego przedsiębiorcy lub wykonywanie powierzanych czynności;
 - 12) dostarczenia oświadczenia zarządu banku, że w przypadku zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a, z przedsiębiorcą lub przedsiębiorcą zagranicznym:
 - a) prawo obowiązujące w państwie, w którym powierzone czynności mają być wykonywane, nie uniemożliwia Komisji Nadzoru Finansowego wykonywanie efektywnego nadzoru,

- b) powierzenie wykonywania czynności nie wpłynie niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku, możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy oraz ochronę tajemnic prawnie chronionych.”,
 - d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4c w brzmieniu:
 - „4a. Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny przedkłada bankowi, zgodnie z żądaniem, o którym mowa w ust. 4 pkt 8, informację pochodzącą z rejestru karnego państwa ojczystego lub państwa stałego zamieszkania osoby fizycznej, o której mowa w ust. 4 pkt 8, lub państwa siedziby przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego.
 - 4b. W uzasadnionych przypadkach przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny przedkłada bankowi, zgodnie z żądaniem, o którym mowa w ust. 4 pkt 9 i 10, oświadczenie złożone przez osobę fizyczną, o której mowa w ust. 4 pkt 8, o niekaralności wraz z urzędowym poświadczeniem, z którego jednoznacznie wynika, że prawo państwa ojczystego lub prawo państwa stałego zamieszkania osoby fizycznej, o której mowa w ust. 4 pkt 8, lub prawo państwa siedziby przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego nie przewiduje sporządzenia informacji z rejestru karnego.
 - 4c. Poprzez siedzibę przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną posiadającą zdolność prawną należy rozumieć siedzibę organu zarządzającego.”,
 - e) w ust. 5 wyrazy „art. 6a ust. 1 lub 7” zastępuje się wyrazami „art. 6a ust. 1, 7 lub 7a”,
 - f) w ust. 7 wyrazy „art. 6a ust. 1 lub 7” zastępuje się wyrazami „art. 6a ust. 1, 7 lub 7a,
 - g) w ust. 8 wyrazy „art. 6a ust. 1 i 7” zastępuje się wyrazami „art. 6a ust. 1, 7 i 7a”;
- 7) w art. 6d:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1. Bank zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o zamiarze zawarcia umowy, o której mowa w:
 - 1) art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m;

- 2) art. 6a ust. 1, 7 lub 7a, z przedsiębiorcą zagranicznym niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego, lub umowy przewidującej, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego.”,
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1l w brzmieniu:
- „1a. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, bank załącza:
- 1) dokumenty dotyczące działalności gospodarczej przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego w postaci:
 - a) informacji z właściwego rejestru ze względu na formę prawną przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego,
 - b) zezwolenia udzielonego przez organy państwa siedziby przedsiębiorcy zagranicznego w przypadku, gdy prawo siedziby przedsiębiorcy zagranicznego przewiduje wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej określonego rodzaju,
 - c) rocznego sprawozdania finansowego przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego za ostatni rok obrotowy wraz z dokumentem potwierdzającym jego zatwierdzenie lub dokument jednoznacznie wskazujący czy przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny w ostatnim roku obrotowym osiągnął zysk czy stratę;
 - 2) projekt umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1.
- 1b. W przypadku stwierdzenia braku wymaganych dokumentów, o których mowa w ust. 1a, Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie wzywa bank do ich uzupełnienia w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 7 dni od dnia otrzymania wezwania.
- 1c. Komisja Nadzoru Finansowego, z chwilą otrzymania wszystkich wymaganych dokumentów, o których mowa w ust. 1a, wszczyna postępowanie w przedmiocie zawiadomienia, o którym mowa w art. 6d ust. 1. O wszczęciu postępowania oraz dacie upływu terminu postępowania niezwłocznie informuje bank.
- 1d. Na żądanie Komisji Nadzoru Finansowego bank udostępnia Komisji dokumenty w zakresie, o którym mowa w art. 6c ust. 4, w terminie określonym w żądaniu, nie krótszym niż 20 dni roboczych od dnia jego otrzymania. Żądanie zawiesza bieg postępowania od dnia wysłania żądania do dnia otrzymania

wszystkich żądanych dokumentów, nie dłużej jednak niż do upływu terminu na ich przekazanie. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie po otrzymaniu żądanych dokumentów informuje bank o dacie upływu terminu postępowania, o którym mowa w ust. 1c.

1e. Komisja Nadzoru Finansowego może jednorazowo, w terminie 10 dni roboczych przed upływem terminu postępowania, o którym mowa w ust. 1c, wezwać bank do przekazania dodatkowych niezbędnych informacji lub dokumentów w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 20 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wskazując zakres żądanych informacji lub dokumentów. Wezwanie zawiesza bieg postępowania od dnia wysłania wezwania do dnia otrzymania wszystkich żądanych informacji lub dokumentów, nie dłużej jednak niż do upływu terminu na ich przekazanie. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie po ich otrzymaniu informuje bank o dacie upływu terminu postępowania.

1f. Komisja Nadzoru Finansowego zgłasza, w drodze decyzji, sprzeciw do zawarcia umów, o których mowa w ust. 1, jeżeli:

- 1) bank składający zawiadomienie nie uzupełnił w wyznaczonym terminie braków w załączanych do zawiadomienia dokumentach;
- 2) bank składający zawiadomienie nie przekazał w terminie dodatkowych informacji lub dokumentów żądanych przez Komisję Nadzoru Finansowego, zgodnie z ust. 1d i 1e;
- 3) prawo obowiązujące w państwie, w którym powierzone czynności mają być wykonywane, uniemożliwia Komisji Nadzoru Finansowego wykonywanie efektywnego nadzoru;
- 4) powierzenie wykonywania czynności może wpłynąć niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku lub możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy lub ochronę tajemnic prawnie chronionych;
- 5) uzna za nieadekwatne lub nieskuteczne przedstawione przez bank rozwiązania zabezpieczające pokrycie ewentualnych kosztów, o których mowa w art. 6b ust. 4.

1g. Komisja Nadzoru Finansowego może, w terminie określonym w ust. 1h, doręczyć decyzję o stwierdzeniu braku podstaw do zgłoszenia sprzeciwu, jeżeli stwierdzi, że nie zachodzą okoliczności wskazane w ust. 1f.

1h. Komisja Nadzoru Finansowego doręcza bankowi decyzję w przedmiocie sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1f, w terminie 30 dni roboczych od dnia wszczęcia postępowania, o którym mowa w ust. 1c. Jeżeli sprzeciw nie może być doręczony w tym terminie, z uwagi na szczególnie skomplikowany charakter sprawy, Komisja Nadzoru Finansowego informuje bank o terminie doręczenia sprzeciwu, nie dłuższym jednak niż do 60 dni roboczych od dnia wszczęcia postępowania, o którym mowa w ust. 1c. Przepisy ust. 1d–1f stosuje się odpowiednio.

1i. Terminy przewidziane dla doręczenia decyzji kończącej postępowanie w przedmiocie sprzeciwu uważa się za zachowane, jeżeli przed ich upływem decyzja została nadana w placówce pocztowej operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 896, 1933 i 2042) albo wysłana na adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2023 poz. 285), zwany dalej „adresem do doręczeń elektronicznych”, banku wpisany do bazy adresów elektronicznych, o której mowa w art. 25 tej ustawy, zwanej dalej „bazą adresów elektronicznych”.

1j. Umowa, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a, może zostać zawarta, jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego nie doręczy decyzji w przedmiocie sprzeciwu w terminie, o którym mowa w ust. 1h (milcząca zgoda), albo jeżeli przed upływem tego terminu Komisja Nadzoru Finansowego doręczy decyzję o stwierdzeniu braku podstaw do zgłoszenia sprzeciwu.

1k. Bank zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o zamiarze istotnej zmiany, rozwiązaniu lub wygaśnięciu umów, o których mowa w ust. 1. Za istotną zmianę umowy uważa się w szczególności zmianę zakresu czynności powierzonych przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1, lub miejsca ich wykonywania.

1l. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1k, przepisy ust. 1–1j stosuje się odpowiednio.”,

c) uchyla się ust. 2–4;

8) po art. 6d dodaje się art. 6da–6dc w brzmieniu:

„Art. 6da. Do powierzania przez bank wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1, przedsiębiorcy będącemu bankiem krajowym, dostawcą usług płatniczych, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2360 i 2640) albo instytucją kredytową, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w art. 6db, przepisów art. 6c ust. 2 pkt 2, a także wymogu zawiadomienia Komisji Nadzoru Finansowego, o którym mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m, nie stosuje się.

Art. 6db. 1. Do powierzenia przez bank hipoteczny wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1, bankowi krajowemu, który jest jedynym akcjonariuszem tego banku hipotecznego, nie stosuje się przepisu art. 6a ust. 3.

2. Bank hipoteczny ponosi pełną odpowiedzialność za zobowiązania wynikające z czynności powierzonych w sposób określony w art. 6a ust. 3.

3. Komisja Nadzoru Finansowego zgłasza, w drodze decyzji, sprzeciw do zawarcia umowy, której przedmiotem jest powierzenie wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 3, w przypadku gdy:

- 1) bank krajowy, któremu ma zostać powierzone wykonywanie czynności, o których mowa w art. 6a ust. 3, jest w trakcie realizacji planu naprawy lub wystąpiły w tym banku przesłanki, o których mowa w art. 142 ust. 1 i ust. 3 pkt 1;
- 2) powierzenie wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, zagrażałoby stabilnemu zarządzaniu bankiem hipotecznym, w tym wpływałoby negatywnie na bezpieczne i prawidłowe wykonywanie powierzonych czynności, a także bezpieczeństwo emitowanych listów zastawnych.

4. Komisja Nadzoru Finansowego doręcza bankowi sprzeciw, o którym mowa w ust. 3, w terminie 30 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia o zawarciu umowy, o której mowa w ust. 3. Jeżeli sprzeciw nie może być wydany w tym terminie, z uwagi na szczególnie skomplikowany charakter sprawy, Komisja Nadzoru Finansowego informuje bank o terminie doręczenia sprzeciwu, nie dłuższym jednak niż do 60 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia. Bieg terminu ulega zawieszeniu od dnia wezwania do uzupełnienia dokumentów lub złożenia dodatkowych wyjaśnień do dnia doręczenia, uzupełnienia lub złożenia dodatkowych wyjaśnień.

Art. 6dc. 1. Zawiadomienia, o których mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m, art. 6c ust. 2, oraz art. 6d ust. 1 i 1k, wraz z załącznikami oraz dokumenty, o których mowa w art. 6c

ust. 4 są wysyłane na adres do doręczeń elektronicznych Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, wpisany do bazy adresów elektronicznych.

2. Zawiadomienie wraz z załącznikami oraz dokumenty, o których mowa w art. 6c ust. 4 sporządza się w języku polskim, a w przypadku gdy dokumenty są w języku obcym tłumaczy się je na język polski. Tłumaczenie powinno być sporządzone przez tłumacza przysięgłego lub właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.”;

- 9) w art. 6e wyrazy „art. 6a ust. 1 i 7” zastępuje się wyrazami „art. 6a ust. 1, 7 i 7a”;
- 10) uchyla się art. 7a;
- 11) w art. 10a w ust. 4:
 - a) pkt 1a otrzymuje brzmienie:

„1a) udzielenie informacji właściwym władzom nadzorczym dla celów sprawowanego przez te władze nadzoru nad rynkiem kapitałowym, ubezpieczeniowym lub emerytalnym oraz w sprawach związanych z wykonywaniem tego nadzoru, jeżeli wskutek tego nie zostanie naruszony interes gospodarczy Rzeczypospolitej Polskiej, zapewnione jest wykorzystanie udzielonych informacji tylko na potrzeby sprawowanego nadzoru nad rynkiem kapitałowym, ubezpieczeniowym lub emerytalnym lub w sprawach związanych z wykonywaniem tego nadzoru, oraz zagwarantowane jest, że przekazywanie udzielonych informacji poza organ nadzoru możliwe jest wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego;”
 - b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) udzielenie Europejskiej Radzie do spraw Ryzyka Systemowego, Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego, Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych lub Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych informacji niezbędnych do realizacji ich zadań, jeżeli obowiązek taki wynika z przepisów dotyczących utworzenia i działalności tych podmiotów;”
- 12) w art. 11 w ust. 2 w pkt 28 dodaje się przecinek i pkt 29 i 30 w brzmieniu:

„29) zgłoszenia sprzeciwu do zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a, z przedsiębiorcą zagranicznym niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego, lub umowy przewidującej, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego,

- 30) zgłoszenia sprzeciwu do zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m”;
- 13) w art. 11b ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Doręczanie pism w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów rozdziału 12 części AA następuje na adres do doręczeń elektronicznych banku, wpisany do bazy adresów elektronicznych.”;
- 14) w art. 22d w ust. 1 wyraz „albo” zastępuje się wyrazem „lub”;
- 15) w art. 25i w ust. 2 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2022 r. poz. 896, 1933 i 2042)”;
- 16) w art. 25n ust. 5a otrzymuje brzmienie:
„5a. Jeżeli podmiot, o którym mowa w art. 25 ust. 1, lub założyciel banku krajowego nabył lub objął akcje lub prawa z akcji, o których mowa w art. 25 ust. 1, i nie dochowuje zobowiązania, o którym mowa w art. 25h ust. 3 lub art. 30 ust. 1b, Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nałożyć na ten podmiot lub założyciela banku krajowego karę pieniężną, w wysokości:
1) do 10% przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania, w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej osoby prawnej – w przypadku osób prawnych;
2) do wysokości 21 312 000 zł – w przypadku osób fizycznych.”;
- 17) w art. 31:
a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) szczegółowe określenie przedmiotu działalności banku i jego zakresu, w tym określenie czynności bankowych oraz innych czynności, do wykonywania których bank ma być upoważniony, w tym określenie czynności, o których mowa w:
a) art. 69 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, które bank zamierza wykonywać na zasadach określonych w art. 111 tej ustawy,
b) art. 69 ust. 2 pkt 1–7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, które bank zamierza wykonywać zgodnie z art. 70 ust. 2 tej ustawy, lub
c) art. 69 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;”;

b) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) siedzibę, przedmiot działalności i jej zakres, z wyszczególnieniem czynności bankowych oraz innych czynności, do wykonywania których bank ma być upoważniony, w tym określenie czynności, o których mowa w:

- a) art. 69 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, które bank zamierza wykonywać na zasadach określonych w art. 111 tej ustawy,
- b) art. 69 ust. 2 pkt 1–7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, które bank zamierza wykonywać zgodnie z art. 70 ust. 2 tej ustawy, lub
- c) art. 69 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;”;

18) w art. 34:

- a) w ust. 1 wyrazy „działalność, do wykonywania której bank jest upoważniony” zastępuje się wyrazami „przedmiot działalności, do wykonywania którego bank jest upoważniony”,
- b) w ust. 3 po wyrazach „art. 36 ust. 2a” dodaje się wyrazy „i 2aa”,
- c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W przypadku niepodjęcia lub zaprzestania przez bank wykonywania czynności określonej w statucie, nieprzerwanie przez okres 12 miesięcy, bank niezwłocznie występuje z wnioskiem o zezwolenie na zmianę statutu w zakresie wykreślenia niewykonywanej czynności.”;

19) w art. 36:

- a) w ust. 2a:
 - w pkt 1 po wyrazach „zgodnie z art. 70 ust. 2” dodaje się wyrazy „i art. 69 ust. 4”,
 - w pkt 2 po wyrazach „zgodnie z art. 70 ust. 2” dodaje się wyrazy „i art. 69 ust. 4”,
- b) po ust. 2a dodaje się ust. 2aa w brzmieniu:

„2aa. W przypadku, gdy przedmiotem działalności banku mają być czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, wykonywane na zasadach określonych w art. 111 tej

ustawy lub w art. 69 ust. 4 tej ustawy, do wniosku załącza się dokumenty, o których mowa w art. 111 ust. 2 tej ustawy.”;

20) w art. 42e ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Spółka w organizacji, która ma stać się bankiem, o którym mowa w ust. 1, składa do Komisji Nadzoru Finansowego zawiadomienie, o którym mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m i art. 6d ust. 1, jeżeli do czynności powierzanych z chwilą wpisu banku do rejestru przedsiębiorców zastosowanie znajdują przepisy art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m i art. 6d ust. 1.”;

21) w art. 48k w ust. 2 wyrazy „art. 133 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 133 ust. 3–3e”;

22) w art. 70a:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1d w brzmieniu:

„1a. Banki i inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, przekazując osobie fizycznej, prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej ubiegającej się o kredyt informację o dokonanej ocenie zdolności kredytowej, mają obowiązek pouczyć tę osobę o prawie do złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, i terminie na jego złożenie.

1b. Pouczenie formułuje się w sposób jasny i zrozumiały dla klienta i przekazuje się mu na trwałym nośniku.

1c. Termin na złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 1, wynosi rok od dnia otrzymania przez wnioskującego oceny zdolności kredytowej, o której mowa w ust. 1.

1d. Odpowiedzi na wniosek, o którym mowa w ust. 1, udziela się niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku.”;

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przepisy ust. 1–3 mają zastosowanie również do udzielania wyjaśnień w przypadku dokonywania oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego opartych wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu danych osobowych, o którym mowa w art. 105a ust. 1a.”;

23) po art. 88m dodaje się art. 88ma w brzmieniu:

„Art. 88ma. 1. Bank, który rekomenduje, oferuje, zawiera lub umożliwia zawarcie umowy lokaty strukturyzowanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo wykonuje te czynności na terytorium innego państwa jest obowiązany przekazywać Komisji Nadzoru Finansowego informacje dotyczące rozpoczęcia, ograniczenia i zaprzestania prowadzenia tej działalności, istotnego naruszenia przepisów związanych z

prowadzeniem tej działalności oraz oferowanych lub zawieranych lokat strukturyzowanych.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, o których mowa w ust. 1, formę, termin oraz sposób ich przekazywania, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia skutecznego wykonywania przez Komisję Nadzoru Finansowego zadań związanych z monitorowaniem oraz nadzorem rynku lokat strukturyzowanych, o którym mowa w art. 39 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającego rozporządzenie (EU) nr 648/2012.”;

24) po rozdziale 6a dodaje się rozdział 6b w brzmieniu:

„Rozdział 6b

Emisja bankowych praw pochodnych.

Art. 88o. 1. Banki mogą emitować w serii papiery wartościowe inkorporujące uprawnienie do nabycia lub objęcia papierów wartościowych określonych w art. 3 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, lub wykonywane przez dokonanie rozliczenia pieniężnego, w których wypłata i wysokość świadczenia są uzależnione od uprzednio określonych warunków dotyczących kształtowania się wartości lub ceny czynników takich jak indeks lub połączenie indeksów, instrument finansowy lub połączenie instrumentów finansowych, towar lub połączenie towarów, inne aktywa lub połączenie innych aktywów oraz kurs walutowy lub połączenie kursów walutowych (bankowe prawa pochodne).

2. Warunki emisji bankowego prawa pochodnego mogą stanowić, że emitent w momencie wykupu tych papierów jest zobowiązany do świadczenia na rzecz osoby uprawnionej z bankowego prawa pochodnego kwoty nie niższej, niż kwota odpowiadająca całości lub części uiszczonej ceny emisyjnej bankowego prawa pochodnego (całkowita lub częściowa ochrona kapitału). W przypadku braku takiego postanowienia warunki emisji bankowego prawa pochodnego wskazują wprost taką okoliczność.

3. Bankowe prawa pochodne nie mają formy dokumentu i podlegają zarejestrowaniu w depozycie papierów wartościowych.

4. Do powstawania i przenoszenia bankowych praw pochodnych stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi dotyczące zdematerializowanych papierów wartościowych.

5. Bankowe prawa pochodne wyemitowane przez bank prowadzący działalność maklerską i bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, mogą zostać zapisane na rachunku papierów wartościowych tego banku w celu umorzenia lub sprzedaży.

6. Emitent nie może nabywać własnych bankowych praw pochodnych po upływie terminu wykonania wszystkich zobowiązań wynikających z bankowych praw pochodnych, określonego w warunkach emisji.

Art. 88p. 1. Bankowe prawa pochodne, których warunki emisji nie stanowią o całkowitej lub częściowej ochronie kapitału, podlegają obowiązkowi dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenia do alternatywnego systemu obrotu w terminie nie później niż 3 miesiące od dnia ich zarejestrowania w depozycie papierów wartościowych. Emitent bankowych praw pochodnych jest obowiązany w terminie 14 dni od dnia zarejestrowania tych praw w depozycie papierów wartościowych do złożenia wniosku o dopuszczenie ich do obrotu na rynku regulowanym lub o wprowadzenie do alternatywnego systemu obrotu.

2. W przypadku, gdy oferta nie jest dokonywana na podstawie prospektu i dotyczy bankowych praw pochodnych, które nie podlegają obowiązkowi, o którym mowa w ust. 1, emitent zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o zamiarze przeprowadzenia oferty publicznej nie później niż na 7 dni roboczych przed dniem jej rozpoczęcia, wskazując wartość oferty, a także wartość programu emisji, w ramach którego oferta będzie prowadzona. Przepisów art. 37a ust. 4 oraz art. 37b ust. 3a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych nie stosuje się.

3. Bankowe prawa pochodne podlegające obowiązkowi, o którym mowa w ust. 1, które nie zostaną dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu w terminie wskazanym w warunkach emisji na podstawie art. 88r ust. 4 pkt 1, emitent umarza w terminie 14 dni od upływu terminu wskazanego na podstawie art. 88r ust. 4 pkt 1 na zasadach określonych w warunkach emisji, z tym, że emitent zobowiązany jest zwrócić osobie uprawnionej z bankowego prawa pochodnego kwotę nie niższą niż cena emisyjna tego bankowego prawa pochodnego.

Art. 88r. 1. Świadczenia wynikające z bankowych praw pochodnych, sposób ich określenia i realizacji oraz związane z nimi prawa i obowiązki emitenta i osoby uprawnionej z bankowego prawa pochodnego określają warunki emisji.

2. Warunki emisji sporządza się w języku polskim w formie jednolitego dokumentu.

3. Warunki emisji zawierają w szczególności:

- 1) oznaczenie emitenta, w tym jego nazwę (firmę) i siedzibę, a w przypadku gdy emitent podlega obowiązkowi wpisu do rejestru dodatkowo numer wpisu do rejestru;
- 2) wskazanie adresu strony internetowej emitenta;
- 3) wskazanie decyzji emitenta o emisji;
- 4) cenę emisyjną i maksymalną liczbę bankowych praw pochodnych proponowanych do nabycia;
- 5) wskazanie, czy bankowe prawa pochodne będą przedmiotem oferty publicznej, czy będą dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu;
- 6) opis świadczeń emitenta wynikających z bankowych praw pochodnych, zawierający określenie sposobu ustalania wysokości i wypłaty tych świadczeń oraz termin, miejsce i sposób ich spełnienia;
- 7) szczegółowy opis konstrukcji bankowego prawa pochodnego, w szczególności wskazanie czynników, o których mowa w art. 88o ust. 1, i opis w jaki sposób wartość i wysokość świadczeń z bankowego prawa pochodnego jest od nich uzależniona;
- 8) określenie terminów, w których ustala się uprawnionych do świadczeń z bankowych praw pochodnych;
- 9) wskazanie, czy przewidziana jest całkowita lub częściowa ochrona kapitału, albo wyraźne wskazanie, że papier wartościowy nie przewiduje ochrony kapitału;
- 10) miejsce i datę sporządzenia warunków emisji;
- 11) podpisy osób upoważnionych do reprezentowania emitenta.

4. Warunki emisji zawierają dodatkowo, w przypadku gdy:

- 1) przewidziane jest dopuszczenie bankowych praw pochodnych do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenia do alternatywnego systemu obrotu – termin, w którym bankowe prawa pochodne zostaną dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu oraz zasady umorzenia bankowych praw pochodnych w przypadku ich niedopuszczenia do

- obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenia do alternatywnego systemu obrotu w tym terminie;
- 2) bankowe prawo pochodne inkorporuje uprawnienie do nabycia lub objęcia innych papierów wartościowych – wskazanie papierów wartościowych, do których nabycia lub objęcia uprawniają bankowe prawa pochodne oraz wskazanie warunków nabycia lub objęcia tych papierów wartościowych;
 - 3) bankowe prawo pochodne jest wykonywane poprzez dokonanie rozliczenia pieniężnego, a wypłacane z takiego prawa świadczenia oraz ich wysokość są uzależnione od uprzednio określonych warunków dotyczących kształtowania się wartości lub ceny czynników, o których mowa w art. 88o ust. 1 – szczegółowe określenie warunków oraz formuły wypłaty poszczególnych świadczeń, wskazanie aktywów bazowych, według których określana jest wysokość poszczególnych świadczeń oraz podanie źródła danych stanowiącego podstawę dla wyznaczenia kwoty świadczeń;
 - 4) powstanie zobowiązania do umorzenia bankowego prawa pochodnego zależy od upływu określonego terminu lub wystąpienia określonych zdarzeń – wskazanie tego terminu lub szczegółowy opis zdarzeń skutkujących powstaniem tego zobowiązania.
5. Warunki emisji są publikowane na stronie internetowej emitenta.

Art. 88s. W przypadku gdy emitent bankowych praw pochodnych nie dokonuje zawiadomienia, o którym mowa w art. 88p ust. 2, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć karę pieniężną do wysokości 10 000 000 zł. Przy ustalaniu wysokości tej kary Komisja Nadzoru Finansowego bierze pod uwagę w szczególności sytuację finansową podmiotu, na który kara jest nakładana.”;

- 25) w art. 92a:
 - a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Bank może zawrzeć z towarzystwem funduszy inwestycyjnych tworzącym fundusz wierzycielności albo z funduszem wierzycielności.”;
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Bank może także przenieść, w drodze umowy, wierzycielności na spółkę kapitałową niebędącą towarzystwem funduszy inwestycyjnych tworzącym fundusz wierzycielności, w celu emisji papierów wartościowych, których zabezpieczenie stanowią sekurytyzowane wierzycielności (podmiot emisyjny).”;
- 26) w art. 104:

- a) w ust. 2 w pkt 2 w lit. b po wyrazach „art. 6a ust. 7” dodaje się wyrazy „i 7a”,
- b) ust. 4a otrzymuje brzmienie:
- „4a. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do informacji udzielonych organom:
- 1) Krajowej Administracji Skarbowej na zasadach określonych w art. 127a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 615, z późn. zm.⁸⁾) oraz do zawiadomienia, o którym mowa w art. 127a ust. 12 tej ustawy;
 - 2) Żandarmerii Wojskowej na zasadach określonych w art. 40b ust. 2–6 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1214, z późn. zm.⁹⁾);
 - 3) Straży Granicznej na zasadach określonych w art. 10c ust. 3–9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, z późn. zm.¹⁰⁾) oraz do zawiadomienia, o którym mowa w art. 10c ust. 12 tej ustawy;
 - 4) Szefowi Centralnego Biura Antykorupcyjnego na zasadach określonych w art. 23 ust. 3–9 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1900 oraz z 2023 r. poz. 240 i 347) oraz do zawiadomienia, o którym mowa w art. 23 ust. 12 tej ustawy;
 - 5) Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego na zasadach określonych w art. 34a ust. 3–9 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2022 r. poz. 557, 1488 i 2185 oraz z 2023 r. poz. 240 i 347) oraz do zawiadomienia, o którym mowa w art. 34a ust. 12 tej ustawy;
 - 6) Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego na zasadach określonych w art. 11p ust. 2–10 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2487 i 2600) oraz do zawiadomienia, o którym mowa w art. 11p ust. 13 tej ustawy.”;

27) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2:

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2023 r. poz. 556, 588, 641, 658, 760 i 996.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. 655, 1488 i 2600 oraz z 2023 r. poz. 289 i 535.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1115, 1855 i 2600 oraz z 2023 r. poz. 185, 240, 261, 289, 347, 547 i 641.

- a) po lit. la dodaje się lit. lb w brzmieniu:
„lb) Straży Granicznej w zakresie niezbędnym do zapobieżenia przestępstwom określonym w art. 9e ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, lub ich wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, na zasadach i w trybie określonych w art. 10c tej ustawy,”
- b) lit. p otrzymuje brzmienie:
„p) Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, w zakresie niezbędnym do zapobieżenia przestępstwom określonym w art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, lub ich wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z tych przestępstw albo ich równowartości, w celu kontroli prawdziwości oświadczeń majątkowych oraz oświadczeń albo deklaracji dotyczących konfliktu interesów składanych i podlegających weryfikacji Centralnego Biura Administracyjnego na podstawie przepisów odrębnych, w trybie i na zasadach określonych w art. 23 tej ustawy,”
- c) lit. x otrzymuje brzmienie:
„x) Komisji Nadzoru Finansowego w przypadku otrzymania wniosku o przekazanie informacji niezbędnych do prawidłowego wykonywania zadań w zakresie sprawowanego nadzoru nad rynkiem kapitałowym, ubezpieczeniowym lub emerytalnym oraz w sprawach związanych z wykonywaniem tego nadzoru, pochodzącego od organu nadzoru nad rynkiem kapitałowym, ubezpieczeniowym lub emerytalnym z siedzibą w państwie członkowskim, albo od organu nadzoru nad rynkiem kapitałowym, ubezpieczeniowym lub emerytalnym z siedzibą w innym państwie, jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego zawarła z tym organem porozumienie, o którym mowa w art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 188) lub art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 207),”
- d) lit. z otrzymuje brzmienie:
„z) Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w zakresie niezbędnym do zapobieżenia przestępstwom określonym w art. 5 w ust. 1 w pkt 2 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji

Wywiadu, lub ich wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z tych przestępstw albo ich równowartości, w trybie i na zasadach określonych w art. 34a tej ustawy;”;

28) w art. 105b wyrazy „art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. a–h, k–ł, p, s oraz v” zastępuje się wyrazami „art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. a–h, k–ł, p, s, v, z oraz za”;

29) w art. 111b w ust. 1 wyrazy „art. 6a ust. 1 i 7” zastępuje się wyrazami „art. 6a ust. 1, 7 i 7a”;

30) art. 111c otrzymuje brzmienie:

„Art. 111c. 1. Po upływie 2 lat od dnia powzięcia przez bank informacji o śmierci posiadacza rachunku lub rachunków bankowych, bank jest obowiązany w terminie 7 dni, poinformować pisemnie organ wykonawczy gminy ostatniego miejsca zamieszkania posiadacza rachunku lub rachunków bankowych o:

- 1) dacie powzięcia przez bank informacji o śmierci posiadacza rachunku lub rachunków bankowych;
- 2) możliwości nabycia przez gminę prawa do środków pieniężnych po śmierci posiadacza rachunku lub rachunków bankowych, zgodnie z art. 935 Kodeksu cywilnego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli:

- 1) przed upływem 2-letniego terminu, o którym mowa w ust. 1, do banku zgłosi się osoba, która uzyskała tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku lub rachunków bankowych;
- 2) łączna wysokość środków pieniężnych zgromadzonych przez posiadacza na rachunku lub rachunkach bankowych jest niższa lub równa 1/10 minimalnego wynagrodzenia za pracę, o którym mowa w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.”;

31) po art. 128c dodaje się art. 128ca w brzmieniu:

„Art. 128ca. 1. Stosowanie metod wewnętrznych oraz wprowadzenie rozszerzeń lub znacznych zmian w zakresie metod wewnętrznych wymaga uzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego, udzielanego w drodze decyzji.

2. Komisja Nadzoru Finansowego wydaje w drodze decyzji zezwolenie na:

- 1) klasyfikację ekspozycji kredytowych inną niż określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 81 ust. 2 pkt 8 lit. c ustawy z dnia 29 września 1994 r. o

- rachunkowości, opartą w szczególności na podstawie wewnętrznych systemów ratingów i metod szacowania oczekiwanych strat, zwanych dalej „modelami ryzyka kredytowego”;
- 2) utworzenie rezerw celowych oraz odpisów aktualizujących należności związanych z ekspozycjami kredytowymi w wysokości wynikającej z oszacowań modeli ryzyka kredytowego, o których mowa w pkt 1.
3. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą zawierać warunki i terminy.
4. Komisja Nadzoru Finansowego wydaje decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, w terminie sześciu miesięcy od dnia otrzymania kompletnego wniosku.”;
- 32) w art. 133 po ust. 3a dodaje się ust. 3b–3e w brzmieniu:
- „3b. W przypadku zmiany zakresu kontroli niezwłocznie informuje się o tym kontrolowanego.
- 3c. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 3, jest udzielane na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej. Upoważnienie udzielane na piśmie utrwalonym w postaci papierowej opatruje się podpisem własnoręcznym. Upoważnienie utrwalone w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.
- 3d. Upoważnienie udzielone na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych banku, wpisany do bazy adresów elektronicznych, o której mowa w art. 25 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 285).
- 3e. Przepisy ust. 3c i 3d stosuje się odpowiednio do zawiadomień, o których mowa w art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, oraz do protokołu kontroli, o którym mowa w art. 53 tej ustawy.”;
- 33) w art. 138:
- a) w ust. 1 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 i 12 w brzmieniu:
- „11) usunięcie w wyznaczonym terminie uchybień stwierdzonych w toku postępowania w sprawie zezwolenia na stosowanie metody wewnętrznej lub zezwolenia na wprowadzenie rozszerzeń lub zmian znacznych w zakresie metod wewnętrznych, o których mowa w art. 128ca ust. 1, oraz uchybień

stwierdzonych w toku oceny pozostałych rozszerzeń lub zmian w zakresie metod wewnętrznych;

12) usunięcie w wyznaczonym terminie uchybień stwierdzonych w toku postępowań w sprawie zezwoleń, o których mowa w art. 128ca ust. 2.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Zalecenie, o których mowa w ust. 1, sporządza się na piśmie utrwalonym w postaci papierowej opatrzonym podpisem własnoręcznym albo w postaci elektronicznej opatrzonym kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.

1b. Zalecenia, o których mowa w ust. 1, sporządzone na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych banku wpisany do bazy adresów elektronicznych, o której mowa w art. 25 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych.”,

c) w ust. 3:

– w pkt 2a po wyrazie „osobę” dodaje się wyrazy „lub członka rady nadzorczej banku bezpośrednio nadzorującego obszar w okresie trwania naruszenia lub członka zarządu banku odpowiedzialnego za stwierdzone naruszenie w okresie trwania naruszenia”,

– pkt 3a otrzymuje brzmienie:

„3a) nałożyć na bank karę pieniężną w wysokości do 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, a w przypadku braku takiego sprawozdania - karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego całkowitego rocznego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej banku; przepisy art. 141 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio;”,

d) w ust. 7 w pkt 2 wyrazy „art. 6a ust. 1 i 7” zastępuje się wyrazami „art. 6a ust. 1, 7 i 7a”,

e) ust. 7a otrzymuje brzmienie:

„7a. W przypadku stwierdzenia, że bank, z naruszeniem art. 88a–88m oraz przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 88n, wykonuje czynności, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, których przedmiotem są lokaty strukturyzowane,

lub że bank, z naruszeniem art. 88a–88m oraz przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 88n, wykonuje czynności, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 11 lub 12, Komisja Nadzoru Finansowego może zastosować środki, o których mowa w ust. 7aa. Przepisy ust. 7d i 7e stosuje się.”,

f) po ust. 7a dodaje się ust. 7aa–7af w brzmieniu:

„7aa. W przypadku stwierdzenia, że bank, o którym mowa w art. 111 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, wykonuje czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 tej ustawy, lub bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2 tej ustawy, wykonuje czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 tej ustawy, lub bank wykonuje czynności, o których mowa w art. 69 ust. 4 tej ustawy, z naruszeniem przepisów tej ustawy i innych ustaw regulujących podstawy lub zasady i tryb ich wykonywania, przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw lub bezpośrednio obowiązujących przepisów prawa Unii Europejskiej odnoszących się do prowadzenia działalności w zakresie wykonywania tych czynności, lub w tym zakresie nie przestrzega zasad uczciwego obrotu lub narusza interesy zleceniodawcy Komisja Nadzoru Finansowego może:

- 1) nakazać bankowi zaprzestanie działań skutkujących powstaniem naruszeń i niepodejmowanie tych działań w przyszłości lub nałożyć na bank karę pieniężną do wysokości 21 312 000 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, jeżeli przekracza ona 21 312 000 zł, albo – gdy jest możliwe ustalenie kwoty korzyści osiągniętej w wyniku naruszenia – nałożyć na bank karę pieniężną do wysokości dwukrotności kwoty osiągniętej korzyści;
- 2) nakazać osobom odpowiedzialnym za zaistniałe naruszenie zaprzestanie działań skutkujących powstaniem naruszeń lub nałożyć na te osoby karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł;
- 3) zawiesić w czynnościach członka zarządu banku odpowiedzialnego za stwierdzone naruszenie na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy;
- 4) wystąpić do właściwego organu banku z wnioskiem o odwołanie członka zarządu banku – w przypadku gdy naruszenia mają charakter poważny, przepis art. 22d stosuje się odpowiednio;
- 5) ograniczyć zakres działalności banku lub jego jednostek organizacyjnych;

- 6) uchylić zezwolenie na utworzenie banku i podjąć decyzję o likwidacji banku, przepisy art. 147 ust. 3 i art. 153–156 stosuje się odpowiednio.

7ab. Ograniczenie zakresu działalności banku lub jego jednostek organizacyjnych, o którym mowa w ust. 7aa pkt 5, może polegać w szczególności na zakazie:

- 1) zawierania na rynku regulowanym, w alternatywnym systemie obrotu lub na zorganizowanej platformie obrotu transakcji mających za przedmiot określony instrument finansowy;
- 2) wykonywania przez bank czynności, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, których przedmiotem są lokaty strukturyzowane, lub zakazie wykonywania przez bank czynności, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 11 i 12;
- 3) wykonywania wszystkich lub niektórych czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, wykonywanych na zasadach określonych w art. 111 lub w art. 69 ust. 2 pkt 1–7, wykonywanych zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi lub w art. 69 ust. 4 tej ustawy.

7ac. W razie konieczności zabezpieczenia interesu publicznego, Komisja Nadzoru Finansowego może w drodze decyzji, od chwili wszczęcia postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 7aa, ograniczyć zakres działalności banku lub jego jednostek organizacyjnych w sposób, o którym mowa w ust. 7ab pkt 3, na okres nie dłuższy niż miesiąc. W przypadku zastosowania tego środka Komisja Nadzoru Finansowego informuje o tym fakcie Komisję Europejską oraz Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych.

7ad. Środki, o których mowa w ust. 7aa, Komisja Nadzoru Finansowego może zastosować również wobec banku, który powierzył wykonywanie czynności wskazanych w art. 79 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi agentowi firmy inwestycyjnej, który w związku z wykonywaniem czynności na rzecz tego banku narusza przepisy prawa, zasady uczciwego obrotu, interesy zlecniodawców lub stwarza zagrożenie dla uczestników obrotu instrumentami finansowymi.

7ae. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych o każdym przypadku ograniczenia zakresu działalności banku lub jego jednostek organizacyjnych polegającym na zakazie

wykonywania wszystkich czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, wykonywanych na zasadach określonych w art. 111 tej ustawy lub czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 tej ustawy, wykonywanych zgodnie z art. 70 ust. 2 tej ustawy lub czynności, o których mowa w art. 69 ust. 4 tej ustawy lub zastosowaniu środka, o którym mowa w ust. 7aa pkt 6.

7af. Przepisy ust. 3a, 7aa–7ae i 7d–8 stosuje się odpowiednio w przypadku powzięcia przez Komisję Nadzoru Finansowego informacji o naruszeniu na terytorium innego państwa członkowskiego przez bank wykonujący czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, wykonywane na zasadach określonych w art. 111 tej ustawy lub czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 tej ustawy, wykonywane zgodnie z art. 70 ust. 2 tej ustawy lub czynności, o których mowa w art. 69 ust. 4 tej ustawy, przepisów regulujących prowadzenie działalności maklerskiej na terytorium tego państwa. W takim przypadku o zastosowaniu środków Komisja Nadzoru Finansowego informuje właściwy organ nadzoru tego państwa członkowskiego.”,

g) ust. 7b otrzymuje brzmienie:

„7b. W przypadku naruszenia przez bank art. 83b ust. 7–17 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi lub art. 88m ust. 4–14 oraz przepisów wydanych na podstawie art. 88n pkt 1 lit. e, ograniczenie zakresu działalności banku lub jego jednostek organizacyjnych, o którym mowa w ust. 7ab pkt 5, może polegać również na zakazie zawierania określonych umów, których przedmiotem są instrumenty finansowe.”,

h) w ust. 7c w zdaniu pierwszym wyrazy „ust. 7a i 7b” zastępuje się wyrazami „ust. 7a i 7ab”,

i) w ust. 7d i 7e wyrazy „ust. 7a pkt 1” zastępuje się wyrazami „ust. 7ab pkt 1”,

j) w ust. 8:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Komisja Nadzoru Finansowego, podejmując decyzje, o których mowa w ust. 3, 3a, 7a i 7ab, uwzględnia:”,

– w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) stopień naprawienia szkody wyrządzonej wskutek działań podmiotów lub osób.”;

34) w art. 141:

a) w ust. 1a we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „w stosownych przypadkach”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Kara, o której mowa w ust. 1, może zostać również nałożona po zakończeniu pełnienia funkcji członka zarządu lub rady nadzorczej banku, jeżeli naruszenie miało miejsce w trakcie jej pełnienia.”;

35) w art. 141s:

a) w ust. 1 w zdaniu drugim po wyrazach „Komisji Nadzoru Finansowego” dodaje się wyrazy „oraz Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Wniosek wraz z uchwałą oraz uzasadnieniem, o których mowa w ust. 2, bank niezwłocznie przekazuje również Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.”;

36) w art. 171:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Tej samej karze podlega, kto, prowadząc działalność zarobkową, wbrew warunkom określonym w ustawie używa w nazwie jednostki organizacyjnej niebędącej bankiem lub do określenia jej działalności lub reklamy wyrazów „bank” lub „kasa”.”,

b) dodaje się ust. 9 i 10 w brzmieniu:

„9. Kto, działając w imieniu lub na rachunek emitenta, nabywa bankowe prawa pochodne z naruszeniem zakazów, o których mowa w art. 88o ust. 6 i 7, podlega grzywnie do 1 000 000 zł.

10. Kto, będąc umocowanym do działania w imieniu lub na rachunek emitenta, nie wykonuje obowiązku umorzenia przez emitenta bankowych praw pochodnych, o którym mowa w art. 88p ust. 3, podlega grzywnie do 1 000 000 zł.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 170) w art. 9 w pkt 9 w lit. d na końcu dodaje się przecinek i dodaje się lit. e–g w brzmieniu:

„e) bankom państwowym prowadzącym działalność maklerską,

f) dokonywaną za pośrednictwem banków państwowych prowadzących działalność maklerską,

- g) dokonywaną poza obrotem zorganizowanym przez banki państwowe prowadzące działalność maklerską, jeżeli prawa te zostały nabyte przez te banki w ramach obrotu zorganizowanego”.

Art. 7. W ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 380) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 9 ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Towarowy dom maklerski, dom maklerski, a także podmioty, które spełniają warunek, o którym mowa w art. 50b ust. 1 pkt 2, w transakcjach giełdowych są reprezentowane przez osoby, które spełniają wymagania określone w art. 41a ust. 1.”;

- 2) w art. 14 po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu:

„3b. Ogłoszenie upadłości, obwieszczenie o ustaleniu dnia układowego, otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, wszczęcie postępowania egzekucyjnego lub zabezpieczającego lub wydanie innego orzeczenia lub decyzji o likwidacji, zawieszeniu lub ograniczeniu prowadzenia działalności:

- 1) Krajowego Depozytu lub spółki, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi,
- 2) spółki prowadzącej giełdową izbę rozrachunkową lub pełniącą taką funkcję na podstawie obowiązujących przepisów

– skutkujących zawieszeniem lub ograniczeniem dokonywania przez ten podmiot spłaty zadłużenia albo ograniczających jego zdolność swobodnego rozporządzania mieniem, nie wywołuje skutków prawnych wobec środków znajdujących się na rachunku pieniężnym, rachunku bankowym lub ewidencji towarów giełdowych tych podmiotów, służących do realizacji zobowiązań wynikających z rozliczeń transakcji w Krajowym Depozycie, spółce, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, albo giełdowej izbie rozrachunkowej lub spółce pełniącej taką funkcję na podstawie obowiązujących przepisów, w zakresie, w jakim środki te są potrzebne do realizacji tych zobowiązań, chociażby postępowanie zostało wszczęte albo inne orzeczenie lub decyzja zostały wydane przed ich zrealizowaniem.”;

- 3) w art. 15:

- a) uchyla się ust. 1,

- b) w ust. 3 wyrazy „za zgodą i na warunkach określonych przez Komisję” zastępuje się wyrazami „na warunkach określonych w regulaminie izby, o którym mowa w art. 16”,
- c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Giełdowa izba rozrachunkowa zapewnia przeprowadzanie rozliczeń członków z tytułu transakcji giełdowych, w szczególności przez organizowanie i zarządzanie systemem gwarantującym prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających bezpośrednio z tych transakcji.”,
- d) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Giełdowa izba rozrachunkowa może realizować zadania z zakresu rozliczeń i rozrachunku w odniesieniu do jednolitego łączenia rynków dnia następnego i jednolitego łączenia rynków dnia bieżącego na zasadach określonych w art. 68 rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1222 z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiającego wytyczne dotyczące alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi (Dz. Urz. UE L 197 z 25.07.2015, str. 24, z późn. zm.¹¹⁾).”;
- 4) w art. 18 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Funkcję giełdowej izby rozrachunkowej może pełnić również podmiot będący CCP, o którym mowa w art. 3 pkt 49 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowym. Przepisy ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.”;
- 5) w art. 26:
 - a) uchyla się ust. 6,
 - b) w ust. 7 wyrazy „ust. 1–6” zastępuje się wyrazami „ust. 1–5”;
- 6) w art. 50b:
 - a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) członkostwa w giełdowej izbie rozrachunkowej.”,
 - b) uchyla się ust. 4–9;
- 7) w art. 50c w ust. 1:
 - a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) członka innej giełdowej izby rozrachunkowej lub spółki pełniącej taką funkcję na podstawie obowiązujących przepisów”,

¹¹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 151 z 08.06.2016, str. 21, Dz. Urz. UE L 2 z 05.01.2018, str. 15 oraz Dz. Urz. UE L 62 z 23.02.2021, str. 24.

- b) część wspólna otrzymuje brzmienie:
„– skutkujących zawieszeniem lub ograniczeniem dokonywania przez niego spłaty zadłużenia albo ograniczających jego zdolność swobodnego rozporządzania mieniem, nie wywołuje skutków prawnych wobec środków znajdujących się na rachunku pieniężnym, rachunku bankowym lub ewidencji towarów giełdowych, służących do realizacji zobowiązań tego członka wynikających z rozliczeń transakcji w Krajowym Depozycie, spółce, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, albo giełdowej izbie rozrachunkowej lub spółce pełniącej taką funkcję na podstawie obowiązujących przepisów, w zakresie, w jakim środki te są potrzebne do realizacji tych zobowiązań, chociażby postępowanie zostało wszczęte albo inne orzeczenie lub decyzja zostały wydane przed ich zrealizowaniem.”;
- 8) w art. 51a:
a) w ust. 1:
– we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „pkt 12–14” zastępuje się wyrazami „pkt 12 i 13”,
– w pkt 5 wyrazy „pkt 12–14” zastępuje się wyrazami „pkt 12 i 13”,
b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:
„6. Do podmiotów, o których mowa w art. 9 ust. 3 pkt 4, stosuje się przepisy ust. 1–5.”;
- 9) w art. 54 w ust. 1 po pkt 7b dodaje się pkt 7c w brzmieniu:
„7c) Straży Granicznej – jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia popełnieniu przestępstwa, jego wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa albo ich równowartości, na zasadach i w trybie określonym w art. 10c ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, z późn. zm.¹²⁾);”;
- 10) w art. 55a po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
„4a) operatorowi systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub operatorowi systemu przesyłowego gazowego przez spółkę prowadzącą giełdę towarową lub spółkę

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1115, 1855 i 2600 oraz z 2023 r. poz. 185, 240, 261, 289, 347, 547 i 641.

prowadzącą giełdową izbę rozrachunkową jeżeli ze względu na interes rynku towarowego spółka uznała przekazanie takiej informacji za uzasadnione;”.

Art. 8. W ustawie z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2022 r. poz. 1595) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2b:

- a) w ust. 5 po wyrazie „zebrań” dodaje się wyrazy „przedstawicieli albo”;
- b) uchyla się ust. 6,
- c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Do formy i trybu zwoływania posiedzeń organów, o których mowa w ust. 5, przepisów art. 37 § 3 i art. 39 § 4 ustawy – Prawo spółdzielcze nie stosuje się.”;

2) w art. 22b dodaje się ust. 13 w brzmieniu:

„13. Do umowy systemu ochrony, przepisów art. 6a–6e ustawy – Prawo bankowe, nie stosuje się.”;

3) w art. 22j ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Organ zarządzający systemem ochrony może wystąpić do Komisji Nadzoru Finansowego o ustanowienie:

- 1) kuratora nadzorującego wykonanie wewnętrznego planu naprawy w banku, jeżeli grupowy plan naprawy, o którym mowa w art. 141o ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, określa przesłanki i tryb opracowania przez bank i zatwierdzenia przez organ zarządzający systemem ochrony wewnętrznego planu naprawy banku;
- 2) zarządu komisarycznego w banku:
 - a) jeżeli bank nie opracował wewnętrznego planu naprawy lub jego aktualizacji albo nie podejmuje w tym zakresie skutecznych działań, albo nie realizuje tego planu,
 - b) gdy bank rażąco lub uporczywie narusza przepisy prawa lub postanowienia umowy systemu ochrony.

5. Zarząd komisaryczny, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, powołuje się na okres niezbędny do opracowania lub realizacji wewnętrznego planu naprawy albo do czasu zaprzestania dokonywania naruszeń przepisów lub postanowień umowy systemu ochrony oraz usunięcia ich skutków.”;

4) po art. 22j dodaje się art. 22ja–22jc w brzmieniu:

„Art. 22ja. Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję, o której mowa w art. 22j ust. 4 pkt 1, w celu zapewnienia efektywności działań naprawczych objętych wewnętrznym planem naprawy w ramach grupowego planu naprawy systemu ochrony.

Art. 22jb. Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję, o której mowa w art. 22j ust. 4 pkt 2:

- 1) lit. a – w celu zapewnienia efektywności działań naprawczych w banku, w ramach grupowego planu naprawy, o którym mowa w art. 141o ust. 1 ustawy – Prawo bankowe;
- 2) lit. b – w celu usunięcia nieprawidłowości w działaniu banku, o których mowa tym przepisie.

Art. 22jc. Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję w sprawie ustanowienia kuratora w banku będącym uczestnikiem systemu ochrony, jeżeli system zarządzania bankiem nie zapewnia realizacji postanowień umowy systemu ochrony, utrudnia lub uniemożliwia realizację zadań systemu ochrony, stwarza zagrożenie dla uczestników systemu ochrony, lub stwarza zagrożenie dla efektywności systemu zarządzania bankiem.”;

- 5) w art. 22n w ust. 5 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W przypadku stwierdzenia, że organy systemu ochrony nie realizują zaleceń określonych w ust. 4, a także gdy ich działalność jest wykonywana z naruszeniem prawa, umowy systemu ochrony lub statutu, lub stwarza zagrożenie dla interesów uczestników systemu ochrony, Komisja Nadzoru Finansowego, po uprzednim upomnieniu na piśmie, może:”.

Art. 9. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2022 r. poz. 1581) w art. 16 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku papierów wartościowych będących instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez DLT w rozumieniu art. 3 pkt 28ab ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, system ich rozrachunku można prowadzić także na podstawie zezwolenia KNF na prowadzenie SS opartego na DLT, wydanego na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z

02.06.2022, str. 1), lub zezwolenia KNF na prowadzenie TSS opartego na DLT, wydane na podstawie art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 1520 oraz z 2023 r. poz. 825) w art. 65a:

- 1) w ust. 2 wyrazy „Fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „Fundusz wierzytelności”;
- 2) w ust. 3 wyrazy „funduszowi sekurytyzacyjnemu” zastępuje się wyrazami „funduszowi wierzytelności”.

Art. 11. W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2277 i 2640) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 8 uchyla się ust. 2 i 3;
- 2) w art. 22a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przekazując informację, o której mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń informuje jednocześnie poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia o możliwości wytoczenia powództwa do właściwego sądu o ukształtowanie, na podstawie art. 357¹ Kodeksu cywilnego, stosunku prawnego wynikającego z umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 4 pkt 1 lub 2, oraz o możliwości zgłoszenia do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego roszczeń o wypłatę renty na podstawie przepisów o szczególnych uprawnieniach osób poszkodowanych w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej ustalonej na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2006 r.”;

- 3) w art. 87 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w odniesieniu do umowy ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1, jeżeli organ przeprowadzający kontrolę uzyskał informację z centralnej ewidencji pojazdów lub ośrodka informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1, potwierdzającą zawarcie tej umowy.”;

- 4) w art. 90:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Po przeprowadzeniu kontroli przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny lub po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wzywa osoby obowiązane do zawarcia umowy ubezpieczenia do uiszczenia, w terminie 30 dni od dnia doręczenia

wezwania, opłaty, o której mowa w art. 88 ust. 1, albo do przedstawienia dokumentów potwierdzających spełnienie w roku kontroli obowiązku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, określonego w art. 10 ust. 1, albo do wykazania nieistnienia tego obowiązku w roku kontroli.”,

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku przedstawienia dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 2, albo wykazania nieistnienia obowiązku ubezpieczenia, opłaty nie pobiera się.

4. Opłata staje się wymagalna następnego dnia po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1 i 2, jeżeli zobowiązany nie udokumentował zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego, zgodnie z warunkami tego ubezpieczenia określonymi w ustawie, albo nie wykazał nieistnienia obowiązku ubezpieczenia lub nie wniósł powództwa do sądu powszechnego, zgodnie z art. 10 ust. 2.”;

5) w art. 97:

a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Członkiem Funduszu jest zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w ramach ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2 ustawy.”,

b) uchyla się ust. 1a,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Członkiem Funduszu jest również zagraniczny zakład ubezpieczeń, działający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z przepisami prawa polskiego, i wykonujący działalność ubezpieczeniową w ramach ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2 ustawy.”,

d) w ust. 3 po wyrazach „o którym mowa w art. 98 ust. 2” skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem ust. 1a”,

e) w ust. 4 wyrazy „zgodnie z ust. 1–2” zastępuje się wyrazami „zgodnie z ust. 1 i 2”,

f) w ust. 7:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zaprzestania wykonywania przez zakład ubezpieczeń działalności ubezpieczeniowej w grupach obejmujących ubezpieczenia obowiązkowe, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2;”,

– w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) przekazania całego portfela ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2, innemu zakładowi ubezpieczeń.”;

6) po art. 97 dodaje się art. 97a w brzmieniu:

„Art. 97a. 1. Zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w dziale I lub II załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej, oraz zagraniczny zakład ubezpieczeń działający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z przepisami prawa polskiego, i wykonujący działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w dziale I lub II załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej, może zawrzeć z Funduszem umowę o uczestnictwo w informatycznej bazie danych, o której mowa w art. 102a ust. 1.

2. W okresie obowiązywania umowy, o której mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń jest uczestnikiem informatycznej bazy danych, o której mowa w art. 102a ust. 1.

3. Uczestnictwo zakładu ubezpieczeń w informatycznej bazie danych, o której mowa w art. 102a ust. 1, ustaje z chwilą rozwiązania umowy, o której mowa w ust. 1.”;

7) w art. 98c w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) realizacji zadań, o których mowa w art. 105b.”;

8) w art. 102 po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. W przypadku naruszenia przez zakład ubezpieczeń terminu, o którym mowa w art. 105 ust. 2 lub 4, organ nadzoru może zastosować wobec zakładu ubezpieczeń środki nadzorcze określone w art. 362 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.”;

9) w art. 102a:

a) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Zakład ubezpieczeń będący uczestnikiem informatycznej bazy danych, o której mowa w ust. 1, przekazuje do Funduszu dane, o których mowa w ust. 1, drogą teletransmisji danych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego Fundusz.

4. Fundusz udostępnia drogą elektroniczną uczestnikom informatycznej bazy danych, o której mowa w ust. 1, dane i informacje w niej zgromadzone, niezbędne do realizacji ich zadań.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Tryb udostępniania przez Fundusz uczestnikowi informatycznej bazy danych, o której mowa w ust. 1, danych i informacji w niej zgromadzonych, określa umowa pomiędzy Funduszem a tym uczestnikiem, zawierająca w szczególności wymagania dotyczące przetwarzania danych zgromadzonych w tej bazie, w tym dotyczące bezpieczeństwa ich przetwarzania.

4b. Fundusz przetwarza dane, o których mowa w ust. 1, w celu identyfikacji, weryfikacji i przeciwdziałania naruszeniu interesów uczestników rynku ubezpieczeniowego albo dla innych celów, po modyfikacji, która nie pozwoli na ustalenie tożsamości osoby, której dane te dotyczą.”;

10) w art. 104 w ust. 1 w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14 i 15 w brzmieniu:

„14) Biuru Nadzoru Wewnętrznego, o ile są niezbędne w prowadzonych czynnościach operacyjno-rozpoznawczych;

15) Straży Granicznej, o ile są niezbędne w toczącym się postępowaniu lub na potrzeby wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych na zasadach i w trybie określonym w art. 10c ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, z późn. zm.¹³⁾).”;

11) w art. 105 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zakłady ubezpieczeń przekazujące dane do Funduszu są obowiązane do aktualizacji tych danych niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia uzyskania informacji o zdarzeniu będącym przyczyną aktualizacji.”;

12) po art. 105a dodaje się art. 105b w brzmieniu:

„Art. 105b. 1. W razie wypadku drogowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z udziałem kierującego pojazdem mechanicznym, Fundusz otrzymuje od Policji informację dotyczącą tego wypadku.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera posiadane przez Policję dane dotyczące czasu, miejsca wypadku, pojazdów w nim uczestniczących i wszystkich uczestników wypadku, w tym dane dotyczące numerów dowodów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i nazwę zakładu ubezpieczeń, w którym pojazdy mechaniczne były ubezpieczone oraz sposób rozstrzygnięcia sprawy przez Policję.

3. Dane, o których mowa w ust. 2, obejmują:

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1115, 1855 i 2600 oraz z 2023 r. poz. 185, 240, 261, 289, 347, 547 i 641.

- 1) datę i godzinę wypadku, miejscowość i nazwę ulicy, numer drogi lub współrzędne geograficzne miejsca zdarzenia;
- 2) markę, rodzaj i numery rejestracyjne pojazdów uczestniczących w wypadku;
- 3) imiona i nazwiska, numery PESEL (o ile zostały nadane) kierujących pojazdami; w przypadku nieposiadania numeru PESEL – datę urodzenia;
- 4) imiona i nazwiska, numery PESEL (o ile zostały nadane) innych uczestników wypadku; w przypadku nieposiadania numeru PESEL – datę urodzenia;
- 5) nazwę zakładu ubezpieczeń i numer dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych;
- 6) informację o rannych lub ofiarach śmiertelnych;
- 7) informację czy kierujący pojazdami znajdowali się w stanie po użyciu alkoholu, w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii;
- 8) informację o posiadanych uprawnieniach do kierowania pojazdami;
- 9) wskazanie przyczyny i okoliczności wypadku, jeżeli je ustalono i osoby sprawcy albo osoby, której przedstawiono zarzut lub przeciwko której skierowano wniosek do sądu albo której przekazano informację o wystąpieniu o wszczęcie przeciwko niej postępowania karnego.

4. Informacja, o której mowa w ust. 1, jest przekazywana Funduszowi przez Policję drogą teletransmisji danych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego Fundusz niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia przez Policję wiadomości o mającym miejsce wypadku drogowym.

5. Fundusz udostępnia informację o wypadku, o którym mowa w ust. 1, w zakresie określonym w ust. 2 i 3, zakładowi ubezpieczeń, z którym posiadacz pojazdu uczestniczącego w wypadku zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

6. Fundusz przetwarza dane, o których mowa w ust. 3, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań ustawowych.

7. Fundusz udostępnia dane, o których mowa w ust. 3, Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i wyznaczonym przez nie zakładom ubezpieczeń - członkom Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zakresie niezbędnym do realizacji zadań ustawowych tego Biura.

8. Fundusz przechowuje otrzymane dane, o których mowa w ust. 3, przez 21 lat.”;
- 13) w art. 106 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Jeżeli poszkodowany, w przypadku szkody w mieniu, zaspokoił roszczenie z posiadanej umowy ubezpieczenia dobrowolnego, Fundusz wyrównuje szkodę w części, w której nie została ona zaspokojona z ubezpieczenia dobrowolnego, wraz z uwzględnieniem utraconych zniżek składki oraz prawa do zniżek składki.”;
- 14) w art. 108:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Zakład ubezpieczeń, w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia roszczenia, przeprowadza postępowanie w zakresie ustalenia zasadności i wysokości dochodzonych roszczeń i niezwłocznie przesyła zebraną dokumentację do Funduszu, powiadamiając o tym osobę zgłaszającą roszczenie. Do postępowania zakładu ubezpieczeń stosuje się odpowiednio art. 29 ust. 1 i ust. 6–9 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, o ile dokumentacja, o której mowa w zdaniu pierwszym, nie została przekazana do Funduszu w terminie do 7 dni od dnia otrzymania zgłoszenia roszczenia.”,
- b) dodaje się ust. 3–5 w brzmieniu:
- „3. W przypadku gdy postępowanie, o którym mowa w ust. 2, nie może być przeprowadzone w terminie, zakład ubezpieczeń przesyła zebraną dokumentację do Funduszu w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności przeprowadzenie tego postępowania było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia otrzymania zgłoszenia roszczenia.
4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie osobę zgłaszającą roszczenie o przyczynach niemożności przeprowadzenia w terminie postępowania, o którym mowa w ust. 2, oraz o nowym terminie zakończenia tego postępowania.
5. W przypadku nieprzeprowadzenia przez zakład ubezpieczeń w terminie postępowania, o którym mowa w ust. 2, lub niedopełnienia terminów, o których mowa w ust. 3, organ nadzoru stosuje wobec zakładu ubezpieczeń środki nadzorcze określone w art. 362 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.”;

15) w art. 109:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Fundusz jest obowiązany zaspokoić roszczenie, o którym mowa w art. 98 ust. 1–2, w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania akt szkody od zakładu ubezpieczeń lub syndyka upadłości.”,

b) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Fundusz informuje poszkodowanego lub uprawnionego do wypłaty świadczeń z umów ubezpieczenia, o których mowa w art. 4 pkt 1 lub 2, o możliwości wyczerpania się określonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, w przypadku gdy łączna kwota wypłaconych odszkodowań lub innych świadczeń przekroczy 80% określonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

5. Przekazując informację, o której mowa w ust. 4, Fundusz informuje jednocześnie poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia o możliwości wytoczenia powództwa do właściwego sądu o ukształtowanie, na podstawie art. 357¹ Kodeksu cywilnego, stosunku prawnego wynikającego z umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 4 pkt 1 lub 2 oraz o możliwości zgłoszenia do Funduszu roszczeń o wypłatę renty na podstawie przepisów o szczególnych uprawnieniach osób poszkodowanych w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej ustalonej na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2006 r.”;

16) w art. 111:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń wykonującego działalność ubezpieczeniową w grupach obejmujących ubezpieczenia obowiązkowe, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2, Fundusz przejmuje od syndyka upadłości akta szkodowe. Fundusz wypłaca poszkodowanym i uprawnionym świadczenia z umów ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2, po ustaleniu odpowiedzialności i wysokości świadczenia.”,

b) w ust. 2 dodaje się zdanie czwarte w brzmieniu:

„Przepisy art. 108 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.”;

17) w art. 117:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Koszty działalności Funduszu, wynikające z realizacji zadań, o których mowa w Rozdziale 7, z wyłączeniem art. 98a, są pokrywane z dochodów Funduszu.”,

b) w ust. 2 pkt 3a otrzymuje brzmienie:

„3a) opłat zakładów ubezpieczeń będących uczestnikami informatycznej bazy danych, o której mowa w art. 102a ust. 1;”;

c) ust. 7–9 otrzymują brzmienie:

„7. Zakłady ubezpieczeń będące uczestnikami informatycznej bazy danych, o której mowa w art. 102a ust. 1, z wyłączeniem członków Funduszu na podstawie art. 97 ust. 1 lub 2, wnoszą na rzecz Funduszu opłatę z tytułu uczestnictwa w tej bazie.

8. Wysokość opłaty z tytułu uczestnictwa w informatycznej bazie danych, o której mowa w art. 102a ust. 1, jest wyliczana od składki przypisanej brutto.

9. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, na wniosek Funduszu, po zasięgnięciu opinii organu nadzoru, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty, o której mowa w ust. 7, oraz terminy jej uiszczania, uwzględniając konieczność zagwarantowania płynności finansowej Funduszu.”;

18) w art. 122 w ust. 1 uchyla się pkt 8;

19) uchyla się art. 136;

20) w art. 136b pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) realizacji zadań, o których mowa w art. 124 i art. 133–135.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 133) w art. 2 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) towarzystwo funduszy inwestycyjnych w zakresie zarządzania funduszami inwestycyjnymi, fundusz inwestycyjny oraz spółka zarządzająca funduszem zagranicznym w rozumieniu ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 681 i 825);”.

Art. 13. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 681 i 825) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) po pkt 13c dodaje się pkt 13d w brzmieniu:

„13d) pośredniku – rozumie się przez to:

a) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółkę Akcyjną,

- b) spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi,
 - c) centralny depozyt papierów wartościowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniającego dyrektywę 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz. Urz. UE L 257 z 29.08.2014, str. 1, z późn. zm.¹⁴⁾), posiadający zezwolenie, o którym mowa w art. 16 tego rozporządzenia, oraz mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - d) firmę inwestycyjną świadczącą usługi, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi,
 - e) bank, o którym mowa w art. 119 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;”;
- b) w pkt 28a lit. b otrzymuje brzmienie:
- „b) proponowanie objęcia akcji nowej emisji, sprzedaż akcji własnych, podwyższenie wartości nominalnej istniejących akcji – w przypadku spółki akcyjnej i spółki komandytowo-akcyjnej,”
- c) pkt 30 i 31 otrzymują brzmienie:
- „30) puli wierzytelności – rozumie się przez to przynoszącą regularny dopływ kapitału grupę jednolitych rodzajowo wierzytelności, posiadanych i wyodrębnionych przez inicjatora przeniesienia ryzyka z wierzytelności, z których każda z wierzytelności stanowiących łącznie co najmniej 75% grupy przynosi regularny dopływ kapitału oraz każda wierzytelność spełnia kryteria określone w statucie funduszu;
- 31) inicjatorze przeniesienia ryzyka z wierzytelności – rozumie się przez to jednostkę samorządu terytorialnego, związek jednostek samorządu terytorialnego lub podmiot prowadzący działalność gospodarczą, zbywające

¹⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 175 z 30.06.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 349 z 21.12.2016, str. 8, Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 1.

funduszowi wierzytelności pulę wierzytelności albo zobowiązujące się do przekazywania funduszowi wierzytelności wszystkich świadczeń otrzymanych przez nie z określonej puli wierzytelności;”

- d) uchyla się pkt 32,
 - e) w pkt 39 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „rozumie się przez to” dodaje się wyrazy „fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179 ust. 1, lub”;
- 2) w art. 8a dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
- „4. Alternatywna spółka inwestycyjna nie może zawrzeć umowy pożyczki lub innej umowy o podobnym charakterze, dokonywać emisji obligacji lub innych papierów wartościowych niebędących prawami uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej, jeżeli udzielającym pożyczkę lub zawierającym inną umowę o podobnym charakterze albo obejmującym lub nabywającym obligacje lub inny papier wartościowy jest osoba fizyczna. Ograniczenie to nie dotyczy osoby fizycznej uznanej za klienta profesjonalnego, z uwzględnieniem art. 70k ust. 1 i 3, która wniosła w całości wkład do alternatywnej spółki inwestycyjnej w wartości określonej w art. 70k ust. 3.”;
- 3) w art. 8c:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Inwestorem alternatywnej spółki inwestycyjnej jest podmiot, który posiada prawa uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej i spełnia kryteria klienta profesjonalnego. Kryterium klienta profesjonalnego nie stosuje się w przypadku, gdy alternatywna spółka inwestycyjna uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760.”,
 - b) w ust. 4 skreśla się zdanie drugie;
- 4) w art. 22 w ust. 1:
- a) po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

„9a) prospekt informacyjny funduszu portfelowego, o którym mowa w art. 179 ust.1;”,
 - b) pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) prospekt informacyjny funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego oraz

 - a) kluczowe informacje i oświadczenie towarzystwa o sporządzeniu kluczowych informacji w celu ich udostępniania inwestorom innym niż

- inwestorzy indywidualni – w przypadku udostępniania kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
- b) kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku udostępniania kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
 - c) kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku zbywania jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów;”;
- c) pkt 11 otrzymuje brzmienie:
- „11) wskazanie inicjatora przeniesienia ryzyka z wierzytelności oraz podstawowych warunków umów zawartych przez towarzystwo w związku z procesem przeniesienia ryzyka z wierzytelności – w przypadku standaryzowanego funduszu wierzytelności;”;
- 5) w art. 29 w ust. 10 po wyrazach „statucie funduszu i” dodaje się wyrazy „prospekcie informacyjnym funduszu portfelowego, o którym mowa w art. 179 ust. 1, albo”;
- 6) w art. 31 w ust. 2:
- a) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
„3a) umowy o gwarancję emisji;”;
 - b) uchyla się pkt 4 i 5;
- 7) w art. 32a w ust. 7 w pkt 3 w lit. c kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) świadczeń pieniężnych lub niepieniężnych przyjmowanych z tytułu usługi dystrybucji, o której mowa w art. 32d ust. 1.”;
- 8) w art. 32b uchyla się ust. 2–4;
- 9) po art. 32c dodaje się art. 32d w brzmieniu:
„Art. 32d. 1. Podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2 lub 3, lub podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 2, może świadczyć, na podstawie umowy, na rzecz towarzystwa lub funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego, którego organem jest towarzystwo, usługę dystrybucji jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego (usługa dystrybucji).

2. Przedmiotem umowy o świadczenie usługi dystrybucji może być wykonywanie czynności:

- 1) przyjmowania zapisów na jednostki uczestnictwa funduszu inwestycyjnego, w tym ich przekazywanie funduszowi;
- 2) przyjmowania zleceń zbycia, odkupienia, zamiany lub konwersji jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego, w tym ich przekazywanie funduszowi;
- 3) przyjmowania od uczestników innych dyspozycji lub oświadczeń związanych z uczestnictwem w funduszu inwestycyjnym, w tym aktualizacji danych uczestnika lub jego pełnomocnika oraz ich przekazywanie funduszowi;
- 4) informowania uczestników funduszu o zasadach i terminach zbywania, odkupywania, zamiany lub konwersji jednostek uczestnictwa oraz o zasadach i terminach składania innych dyspozycji i oświadczeń związanych z uczestnictwem w funduszu inwestycyjnym, w tym udzielania lub odwoływania pełnomocnictw;
- 5) udostępniania osobom zapisującym się na jednostki uczestnictwa funduszu inwestycyjnego lub uczestnikom funduszu prospektu informacyjnego funduszu inwestycyjnego, kluczowych informacji dla inwestorów, kluczowych informacji albo informacji dla klienta alternatywnego funduszu inwestycyjnego, sprawozdań finansowych funduszu inwestycyjnego, a w przypadku funduszu z wydzielonymi subfunduszami połączonych sprawozdań finansowych funduszu oraz sprawozdań jednostkowych subfunduszy.

3. Do dnia wpisania funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego do rejestru funduszy inwestycyjnych stronami umowy o świadczenie usługi dystrybucji są towarzystwo oraz podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2 lub 3, lub podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 2. Z chwilą wpisania funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego do rejestru funduszy inwestycyjnych, fundusz inwestycyjny wstępuje w prawa i obowiązki towarzystwa z tytułu zawartej umowy o świadczenie usługi dystrybucji, z wyjątkiem obowiązku zapłaty wynagrodzenia za świadczenie usługi dystrybucji.

4. W przypadku, gdy umowa o świadczenie usługi dystrybucji jest zawierana po dniu wpisania funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego do rejestru funduszy inwestycyjnych stronami umowy są towarzystwo, fundusz inwestycyjny otwarty lub specjalistyczny fundusz inwestycyjny

otwarty oraz podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2 lub 3, lub podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 2.

5. Umowa o świadczenie usługi dystrybucji określa w szczególności:

- 1) przedmiot umowy;
- 2) szczegółowe zasady oraz sposób ustalania wysokości wynagrodzenia podmiotu świadczącego usługę dystrybucji;
- 3) zasady i terminy wypłaty wynagrodzenia przez towarzystwo.

6. Do zapłaty wynagrodzenia za świadczenie usługi dystrybucji, na rzecz podmiotu, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązane wyłącznie towarzystwo. Wypłata przez towarzystwo wynagrodzenia za świadczenie usługi dystrybucji na rzecz funduszu inwestycyjnego może nastąpić, wyłącznie z wynagrodzenia stałego towarzystwa za zarządzanie funduszem inwestycyjnym, którego jednostek uczestnictwa ta usługa dotyczy.

7. Świadczenie usługi dystrybucji na rzecz towarzystwa lub funduszu inwestycyjnego nie może powodować zwiększenia wynagrodzenia towarzystwa za zarządzanie funduszem inwestycyjnym, którego jednostek uczestnictwa ta usługa dotyczy, ani obciążenia aktywów funduszu inwestycyjnego kosztami świadczenia tej usługi.

8. W przypadku gdy podstawą do obliczenia wynagrodzenia w danym okresie rozliczeniowym jest pozyskana wartość aktywów funduszu, do ustalenia wysokości wynagrodzenia nie może być wliczana wartość aktywów netto funduszu przypadająca na jednostki uczestnictwa nabyte za pośrednictwem podmiotu, o którym mowa w ust. 1, i utrzymywane przez uczestnika, które były podstawą obliczenia wynagrodzenia w poprzednich okresach rozliczeniowych.

9. Przy obliczaniu wysokości wynagrodzenia nie mogą być uwzględniane jednostki uczestnictwa zbyte przez fundusz za pośrednictwem podmiotu, o którym mowa w ust. 1, przed zawarciem umowy o świadczenie usługi dystrybucji.

10. W przypadku gdy wynagrodzenie jest ustalone kwotowo, stawka wynagrodzenia jest określona w umowie o świadczenie usługi dystrybucji odrębnie dla każdej z czynności, o której mowa w ust. 2, będącej przedmiotem umowy. W takim przypadku podstawą do wypłaty wynagrodzenia może być wyłącznie wartość faktycznie wykonanych w danym okresie rozliczeniowym czynności, o których mowa w ust. 2, przez podmiot, o którym mowa w ust. 1.

11. Wynagrodzenie może być pobierane przez podmiot, o którym mowa w ust. 1, jednorazowo lub w określonych ratach.

12. Przepisów ust. 1–11 nie stosuje się do funduszu zdefiniowanej daty, o którym mowa w ustawie z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych.”;

10) w art. 46 w ust. 2a wyrazy „sekurytyzowane wierzytelności” zastępuje się wyrazami „wierzytelności, o których mowa w art. 183 ust. 1,”;

11) w art. 50 w ust. 8 wyrazy „funduszami sekurytyzacyjnymi” zastępuje się wyrazami „funduszami wierzytelności”;

12) w art. 50a w ust. 4 dodaje się zdanie 3 w brzmieniu:

„W razie konieczności zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią, depozytariusz może zlecić wykonywanie tych czynności uprawnionym podmiotom zewnętrznym.”;

13) w art. 54:

a) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Przepisy ust. 1–6 i 9 stosuje się odpowiednio w przypadku, w którym dwa lub więcej podmiotów działa w porozumieniu przy nabywaniu albo obejmowaniu akcji lub praw z akcji towarzystwa funduszy inwestycyjnych w liczbie zapewniającej osiągnięcie albo przekroczenie poziomów określonych w ust. 1, przy wykonywaniu prawa głosu z akcji na poziomach określonych w ust. 1 lub wykonywaniu uprawnień podmiotu dominującego towarzystwa.”,

b) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Istnienie porozumienia, o którym mowa w ust. 7, domniemywa się w przypadku posiadania lub zamiaru nabycia lub objęcia akcji lub praw z akcji towarzystwa funduszy inwestycyjnych przez:

- 1) małżonków, ich wstępnych, zstępnych i rodzeństwo oraz powinowatych w tej samej linii lub stopniu co te osoby, jak również osoby pozostające w stosunku przysposobienia, opieki i kurateli;
- 2) osoby pozostające we wspólnym gospodarstwie domowym;
- 3) podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej;
- 4) osoby finansujące nabycie akcji lub praw z akcji z tego samego źródła.”;

14) w art. 58 w ust. 1:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

- „4) informacje i oświadczenia wymienione w art. 42b ust. 2 dotyczące członków zarządu, wraz ze wskazaniem osób, które będą sprawowały poszczególne funkcje, o których mowa w art. 42b ust. 1;”
- b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
„4a) informacje i oświadczenia, wymienione w art. 42b ust. 2 dotyczące członków rady nadzorczej;”
- 15) w art. 61 w ust. 4 w pkt 2 wyraz „warunków” zastępuje się wyrazem „wymogów”;
- 16) w art. 65:
- a) w ust. 2:
- po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
„1a) papierów wartościowych gwarantowanych przez Skarb Państwa;”
 - pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez fundusz wierzytelności, o którym mowa w art. 183, zarządzany przez dane towarzystwo, jeżeli towarzystwo zarządza wyłącznie funduszami wierzytelności;”
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
„2a. W przypadku papierów wartościowych, o których mowa w ust. 2 pkt 1a, zobowiązania emitenta papierów wartościowych gwarantowanych przez Skarb Państwa muszą być objęte gwarancją Skarbu Państwa do wysokości 100% pozostających do wypłaty świadczeń pieniężnych wynikających z wyemitowanych papierów wartościowych objętych gwarancją wraz ze 100% należnych odsetek od tej kwoty i innych kosztów bezpośrednio związanych z tymi papierami wartościowymi.”
- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Towarzystwo zarządzające wyłącznie funduszami wierzytelności, o których mowa w art. 183, może zaciągać pożyczki i kredyty oraz dokonywać emisji obligacji do wysokości kapitałów własnych tego towarzystwa, a także może udzielać poręczeń za zobowiązania funduszu wierzytelności zarządzanego przez to towarzystwo oraz udzielać pożyczek takiemu funduszowi.”
- d) w ust. 5 wyrazy „fundusze sekurytyzacyjne” zastępuje się wyrazami „fundusze wierzytelności”
- e) w ust. 6 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „funduszu sekurytyzacyjnego” zastępuje się wyrazami „funduszu wierzytelności”;

17) w art. 68 po ust. 1c dodaje się ust. 1d w brzmieniu:

„1d. W przypadku gdy towarzystwo zawarło umowę, której przedmiotem jest zlecenie zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią, depozytariusz wchodzi w prawa i obowiązki wynikające z tej umowy z dniem wydania decyzji o cofnięciu towarzystwu zezwolenia na wykonywanie działalności lub wygaśnięcia tego zezwolenia. Jeżeli towarzystwo takiej umowy nie zawarło, depozytariusz może zawrzeć taką umowę. Przepisy art. 46 stosuje się odpowiednio.”;

18) w art. 69 w ust. 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„W przypadku wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia na wykonywanie działalności przez towarzystwo będące likwidatorem funduszu, który nie posiada depozytariusza, obowiązek, o którym mowa w zdaniu poprzednim, spoczywa na spółce, która pełniła funkcję towarzystwa do czasu przekazania dokumentów i innych nośników informacji, o których mowa w ust. 1, likwidatorowi, o którym mowa w art. 248 ust. 2c.”;

19) w art. 70a:

- a) uchyla się ust. 3,
- b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Zarządzający ASI prowadzi własną stronę internetową, na której zamieszcza w szczególności informacje oraz ogłoszenia wymagane przez prawo.”;

20) w art. 70d ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W przypadku alternatywnej spółki inwestycyjnej, która uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760, zarządzający ASI jest obowiązany zatrudniać co najmniej jednego doradcę inwestycyjnego do wykonywania czynności zarządzania alternatywnymi spółkami inwestycyjnymi.”;

21) w art. 70f:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Alternatywna spółka inwestycyjna może być wprowadzana do obrotu wśród klientów profesjonalnych, a także wśród klientów detalicznych w przypadku gdy uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760.”;

- b) uchyla się ust. 2,
- c) w ust. 5 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) informacje o procedurach ustanowionych w celu zapobiegania wprowadzaniu do obrotu alternatywnej spółki inwestycyjnej przez zarządzającego ASI lub podmioty działające na jego zlecenie wśród klientów detalicznych w przypadku

alternatywnej spółki inwestycyjnej, która nie uzyskała zezwolenia, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760;”;

22) w art. 70k:

a) w ust. 1 w zdaniu pierwszym po wyrazach „związanego z tymi decyzjami” dodaje się wyrazy „, a także spełnia warunek, o którym mowa w ust. 3”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zarządzający ASI, na wniosek klienta profesjonalnego oraz w zakresie określonym w takim wniosku, może traktować go jak klienta detalicznego, a także traktować klienta profesjonalnego jak klienta detalicznego również pomimo braku takiego wniosku w przypadku alternatywnej spółki inwestycyjnej, która uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760.”;

c) dodaje się ust. 3–7 w brzmieniu:

„3. Osoba fizyczna może być uznana za klienta profesjonalnego, jeżeli wartość jej wkładu do alternatywnej spółki inwestycyjnej będzie nie mniejsza niż równowartość w złotych kwoty 60 000 euro.

4. Środki na wniesienie przez osobę fizyczną wkładu lub udziału w przypadku, o którym mowa w ust. 3, nie mogą pochodzić z pożyczki, darowizny lub innej umowy o podobnym charakterze zawartej z alternatywną spółką inwestycyjną, zarządzającym ASI lub jednostką powiązaną z tymi podmiotami w rozumieniu przepisów ustawy o rachunkowości.

5. Równowartość w złotych kwoty wyrażonej w euro, o której mowa w ust. 3, ustala się przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień wniesienia wkładu lub udziału.

6. Czynność prawna mająca za przedmiot prawa uczestnictwa w alternatywnej spółce inwestycyjnej prowadząca do przeniesienia tych praw lub uprawnień z nich wynikających na podmiot inny niż inwestor tej alternatywnej spółki inwestycyjnej oraz zarządzający tą alternatywną spółką inwestycyjną wymaga wyrażenia zgody w formie pisemnej przez zarządzającego tą alternatywną spółką inwestycyjną. Zarządzający ASI odmawia wyrażenia zgody, jeżeli po dokonaniu weryfikacji podmiot, o którym mowa w zdaniu pierwszym, nie spełnia warunków pozwalających na jego uznanie za klienta profesjonalnego z uwzględnieniem ust. 3 i 4. Czynność prawna dokonana bez wyrażenia zgody przez zarządzającego ASI jest nieważna.

7. Przepisów ust. 3–6 nie stosuje się, w przypadku gdy co najmniej 50% praw uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej posiadają klienci profesjonalni, o których mowa w art. 2 pkt 13a lit. a–m.”;

23) w art. 70l w ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) opracować i wdrożyć procedury postępowania z reklamacjami inwestorów detalicznych alternatywnej spółki inwestycyjnej i unijnego AFI – w przypadku alternatywnej spółki inwestycyjnej, która uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760;”;

24) w art. 70s w ust. 3:

a) w pkt 4 w lit. a po wyrazach „działalności gospodarczej,” dodaje się wyrazy „dane dotyczące wartości wniesionych przez nie wkładów, informacje o pochodzeniu środków na wniesienie wkładów, a także o przeprowadzeniu weryfikacji tych osób jako klientów profesjonalnych,”;

b) w pkt 15 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) oświadczenie firmy audytorskiej o zgodności przyjętych w regulacjach wewnętrznych ASI metod i zasad wyceny aktywów alternatywnej spółki inwestycyjnej z przepisami dotyczącymi rachunkowości, a także o zgodności i kompletności tych zasad z przyjętą dla danej spółki strategią inwestycyjną;”;

25) w art. 70t w ust. 4 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) inwestorzy alternatywnej spółki inwestycyjnej nie spełniają kryteriów klienta profesjonalnego lub środki na pokrycie przez osobę fizyczną wkładu w przypadkach, o których mowa w art. 70k ust. 3, pochodzą z pożyczki, darowizny lub innej umowy o podobnym charakterze zawartej z alternatywną spółką inwestycyjną, zarządzającym ASI lub jednostką powiązaną z tymi podmiotami w rozumieniu przepisów ustawy o rachunkowości.”;

26) w art. 70x po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku gdy zewnętrznie zarządzający ASI zawarł umowę, której przedmiotem jest zlecenie zarządzania portfelem inwestycyjnym alternatywnej spółki inwestycyjnej lub jego częścią, depozytariusz wchodzi w prawa i obowiązki wynikające z tej umowy z dniem wygaśnięcia zezwolenia na wykonywanie działalności przez zewnętrznie zarządzającego ASI lub z dniem wydania decyzji o cofnięciu tego zezwolenia. Jeżeli zewnętrznie zarządzający ASI takiej umowy nie zawarł depozytariusz może zawrzeć taką umowę. Przepisy art. 70g ust. 5–8 i 11–16 stosuje się odpowiednio.”;

- 27) w art. 70zb w ust. 4 wyrazy „działów IIIb, IV, XII i XIII” zastępuje się wyrazami „działów IIIb, IV i XII”;
- 28) w art. 70zc:
- a) w ust. 2:
- po pkt 1 dodaje się pkt 1a brzmieniu:
„1a) statut lub umowę alternatywnej spółki inwestycyjnej, którą wnioskodawca zamierza zarządzać;”;
 - w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
„6) informację o inwestorach alternatywnej spółki inwestycyjnej, wartości wniesionych przez nich wkładów, pochodzeniu środków na wniesienie wkładów, a także przeprowadzeniu weryfikacji tych osób jako klientów profesjonalnych.”;
- b) w ust. 3 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) inwestorzy alternatywnej spółki inwestycyjnej nie spełniają kryteriów klienta profesjonalnego lub środki na wniesienie przez osobę fizyczną wkładu w przypadkach, o których mowa w art. 70k ust. 3, pochodzą z pożyczki, darowizny lub innej umowy o podobnym charakterze zawartej z alternatywną spółką inwestycyjną, zarządzającym ASI lub jednostką powiązaną z tymi podmiotami w rozumieniu przepisów ustawy o rachunkowości.”;
- 29) w art. 70zd:
- a) w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym zarządzającego ASI oraz odpowiednio w przypadku zewnętrznie zarządzającego ASI, każdej zarządzanej przez niego alternatywnej spółki inwestycyjnej.”;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Zewnętrznie zarządzający ASI wpisany do rejestru zarządzających ASI zgłasza do tego rejestru każdą alternatywną spółkę inwestycyjną, którą zamierza zarządzać, przekazując Komisji informację o jej firmie (nazwie) i adresie siedziby wraz z opisem jej polityki inwestycyjnej oraz strategii inwestycyjnej albo oświadczeniem, że polityka ta oraz strategia są zgodne z opisem, o którym mowa w art. 70zc ust. 2 pkt 4 lit. b, a także statut lub umowę tej spółki.”;
- 30) w art. 70zf w ust. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a–1d w brzmieniu:
„1a) wykreślenia zarządzającego ASI z rejestru przedsiębiorców;

- 1b) nieuiszczenia opłaty za wpis do rejestru zarządzających ASI powiększonej o należne odsetki, w terminie 6 miesięcy od dnia doręczenia pisma informującego o wpisie do rejestru zarządzających ASI oraz wysokości związanej z tym opłaty;
 - 1c) nieuiszczenia rocznej opłaty na pokrycie kosztów nadzoru nad rynkiem kapitałowym, o której mowa w art. 236 ust. 2g, powiększonej o należne odsetki, w terminie 6 miesięcy od dnia powstania obowiązku uiszczenia tej opłaty;
 - 1d) nieprzekazania sprawozdania okresowego, o którym mowa w art. 222c ust. 1, uwzględniającego informacje określone w art. 222e ust. 1, w terminie 6 miesięcy od dnia upływu terminu na przekazanie tego sprawozdania;”;
- 31) po art. 73 dodaje się art. 73a w brzmieniu:
- „Art. 73a. Depozytariusz będący podmiotem, o którym mowa w art. 71 ust. 2 pkt 1, jest obowiązany do wskazania Komisji członków zarządu odpowiedzialnych za wykonywanie czynności depozytariusza.”;
- 32) w art. 81d:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Depozytariusz jest obowiązany do wytoczenia powództwa na rzecz klientów detalicznych alternatywnej spółki inwestycyjnej, która uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760, przeciwko zarządzającemu ASI albo zarządzającemu z UE z tytułu szkody spowodowanej niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem obowiązków w zakresie zarządzania alternatywną spółką inwestycyjną.”,
 - b) w ust. 2 wyrazy „inwestora detalicznego” zastępuje się wyrazami „klienta detalicznego”,
 - c) ust. 4–6 otrzymują brzmienie:

„4. Z uwzględnieniem art. 98 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, koszty procesu ponosi klient detaliczny, z wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego klienta, które w przypadku przegrania procesu ponosi depozytariusz.

5. W przypadku gdy depozytariusz stwierdzi brak podstaw do wytoczenia powództwa, jest obowiązany zawiadomić o tym klienta detalicznego, nie później niż w terminie trzech tygodni od dnia złożenia wniosku przez tego klienta.

6. Jeżeli z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2, wystąpiło kilku klientów detalicznych alternatywnej spółki inwestycyjnej, o której mowa w ust. 1, a szkoda

każdego z klientów detalicznych spowodowana jest niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem tych samych obowiązków zarządzającego ASI albo zarządzającego z UE, i w ocenie depozytariusza zasadne jest wytoczenie powództwa także w imieniu innych klientów detalicznych tej alternatywnej spółki inwestycyjnej, depozytariusz ogłasza na swojej stronie internetowej o zamiarze wytoczenia powództwa, o którym mowa w ust. 1, oraz o możliwości zgłaszania przez klientów detalicznych depozytariuszowi wniosków o wytoczenie takiego powództwa w terminie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia.”;

33) w art. 90 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Terminy, o których mowa w ust. 1, nie mogą być dłuższe niż 5 dni roboczych.”;

34) w art. 101:

a) w ust. 1:

– po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) certyfikaty inwestycyjne emitowane przez fundusze portfelowe, o których mowa w art. 179 ust. 1, mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;

– w pkt 3:

– – lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) instytucje te oferują publicznie tytuły uczestnictwa i umarzają je na żądanie uczestnika bezpośrednio lub pośrednio z aktywów tych instytucji albo zapewniają, że giełdowa wartość tytułów uczestnictwa tych instytucji nie różni się w znaczny sposób od wartości aktywów netto na tytuły uczestnictwa tych instytucji,”;

– – lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) przepisy właściwe ze względu na siedzibę tych instytucji zapewniają ochronę interesów inwestorów w zakresie co najmniej takim, jak określona w prawie wspólnotowym regulującym zasady zbiorowego inwestowania w papiery wartościowe,”;

– część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– pod warunkiem że nie więcej niż 10% wartości aktywów tych funduszy inwestycyjnych otwartych, funduszy portfelowych, o których mowa w art. 179 ust. 1, funduszy zagranicznych lub instytucji może być, zgodnie z ich statutem lub regulaminem, zainwestowana łącznie w jednostki uczestnictwa innych

funduszy inwestycyjnych otwartych, certyfikaty inwestycyjne innych funduszy portfelowych, o których mowa w art. 179 ust. 1, oraz tytuły uczestnictwa innych funduszy zagranicznych i instytucji wspólnego inwestowania.”,

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Fundusz inwestycyjny otwarty nie może lokować więcej niż 20% wartości swoich aktywów w jednostki uczestnictwa jednego funduszu inwestycyjnego otwartego, certyfikaty inwestycyjne jednego funduszu portfelowego, o którym mowa w art. 179 ust. 1, lub tytuły uczestnictwa funduszu zagranicznego lub tytuły uczestnictwa instytucji wspólnego inwestowania, o której mowa w ust. 1, a jeżeli ten fundusz inwestycyjny otwarty, fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179 ust. 1, fundusz zagraniczny lub instytucja wspólnego inwestowania jest funduszem z wydzielonymi subfunduszami lub funduszem lub instytucją składającą się z subfunduszy i każdy z subfunduszy stosuje inną politykę inwestycyjną – więcej niż 20% wartości swoich aktywów w jednostki uczestnictwa, certyfikaty inwestycyjne lub tytuły uczestnictwa jednego subfunduszu. W przypadku lokat w jednostki uczestnictwa, certyfikaty inwestycyjne lub tytuły uczestnictwa jednego subfunduszu, o których mowa w zdaniu poprzednim, prospekt informacyjny funduszu powinien zawierać informację o dodatkowym ryzyku związanym z takimi lokatami funduszu.

3. Łączna wartość lokat w certyfikaty inwestycyjne funduszy portfelowych, o których mowa w art. 179 ust. 1, oraz tytuły uczestnictwa instytucji wspólnego inwestowania innych niż jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych lub tytuły uczestnictwa funduszy zagranicznych nie może przewyższać 30% wartości aktywów funduszu.”;

35) art. 105 otrzymuje brzmienie;

„Art. 105. Fundusz inwestycyjny otwarty, nabywając papiery wartościowe w wykonaniu umowy o gwarancję emisji, o której mowa w art. 14a ust. 5 ustawy o ofercie publicznej, nie może naruszyć ograniczeń, o których mowa w art. 96–100.”;

36) w art. 117b w ust. 1 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) wskazanie inicjatora przeniesienia ryzyka z wierzytelności oraz podstawowych warunków umów zawartych przez towarzystwo w związku z procesem przeniesienia ryzyka z wierzytelności – w przypadku standaryzowanego funduszu wierzytelności;”;

37) po art. 123 dodaje się art. 123a–123e w brzmieniu:

„Art. 123a. 1. Na żądanie funduszu inwestycyjnego zamkniętego lub towarzystwa funduszy inwestycyjnych podmioty prowadzące rachunki papierów wartościowych lub rachunki zbiorcze są obowiązane udostępnić temu funduszowi lub temu towarzystwu informacje umożliwiające identyfikację uczestników funduszu inwestycyjnego zamkniętego oraz liczby wyemitowanych przez niego certyfikatów inwestycyjnych, posiadanych przez każdego z tych uczestników, według stanu na wskazany w tym żądaniu dzień, przypadający nie wcześniej niż na dzień jego złożenia.

2. Fundusz inwestycyjny zamknięty lub towarzystwo funduszy inwestycyjnych może zebrać informacje, o których mowa w ust. 1, za pośrednictwem Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych Spółki Akcyjnej. W takim przypadku fundusz inwestycyjny zamknięty lub towarzystwo funduszy inwestycyjnych składa żądanie, o którym mowa w ust. 1, do Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych Spółki Akcyjnej, wskazując w nim Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółkę Akcyjną jako upoważnionego odbiorcę informacji, o których mowa w ust. 1, oraz dyspozycję jego dalszego przekazywania.

3. Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna niezwłocznie przekazuje żądanie, o którym mowa w ust. 1, uczestnikom prowadzącym rachunki papierów wartościowych lub rachunki zbiorcze.

4. Jeżeli certyfikaty inwestycyjne, których dotyczy żądanie, o którym mowa w ust. 1, są rejestrowane na rachunku zbiorczym, podmiot prowadzący ten rachunek niezwłocznie przekazuje to żądanie posiadaczowi tego rachunku, chyba że żądanie to nie zawiera takiej dyspozycji.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, w dniu roboczym następującym po dniu wskazanym w żądaniu, o którym mowa w ust. 1, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna udostępnia funduszowi inwestycyjnemu zamkniętemu lub towarzystwu funduszy inwestycyjnych, przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, informacje, o których mowa w ust. 1, otrzymane od uczestników, a także sporządzone na podstawie zapisów na rachunkach papierów wartościowych prowadzonych przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółkę Akcyjną.

6. Fundusz inwestycyjny zamknięty lub towarzystwo funduszy inwestycyjnych może żądać sprostowania niekompletnych lub nieprawidłowych informacji przekazanych w odpowiedzi na żądanie, o którym mowa w ust. 1. Przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio.

7. Przepisy ust. 2–5, w zakresie dotyczącym Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych Spółki Akcyjnej stosuje się odpowiednio do spółki, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

Art. 123b. 1. Pośrednik niezwłocznie przekazuje uczestnikom funduszu inwestycyjnego zamkniętego informacje, które ten fundusz udostępnia swoim uczestnikom w celu umożliwienia im wykonywania praw związanych z posiadanymi przez nich certyfikatami inwestycyjnymi.

2. W przypadku gdy informacje, o których mowa w ust. 1, są udostępniane na stronie internetowej funduszu inwestycyjnego zamkniętego, pośrednik przekazuje uczestnikom informację o adresie tej strony internetowej.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w przypadku, gdy fundusz inwestycyjny zamknięty przekazuje informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, bezpośrednio uczestnikom.

4. Pośrednik niezwłocznie przekazuje funduszowi inwestycyjnemu zamkniętemu otrzymane od uczestników informacje kierowane do tego funduszu związane z wykonywaniem praw wynikających z ich certyfikatów inwestycyjnych.

Art. 123c. Na wniosek uczestnika funduszu inwestycyjnego zamkniętego pośrednik przekazuje uczestnikowi informację o liczbie posiadanych przez niego certyfikatów inwestycyjnych według stanu na dzień wskazany we wniosku.

Art. 123d. 1. Pośrednicy udostępniają publicznie informacje o wynagrodzeniu oraz opłatach za usługi świadczone na podstawie przepisów art. 123a–art. 123c.

2. Wynagrodzenie oraz opłaty za usługi świadczone na podstawie przepisów art. 123a–art. 123c przez pośredników są niedyskryminujące i proporcjonalne do faktycznych kosztów poniesionych w związku ze świadczeniem usług.

3. Jeżeli jest to uzasadnione zróżnicowaniem faktycznych kosztów poniesionych w związku ze świadczeniem usług, pośrednicy mogą pobierać od podmiotów mających swoją siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyższe wynagrodzenie i opłaty za usługi świadczone na podstawie przepisów art. 123a–art. 123c niż wynagrodzenie i opłaty pobierane od podmiotów mających swoją siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 123e. Dane osobowe uczestników funduszy inwestycyjnych zamkniętych przetwarzane na podstawie przepisów art. 123a–art. 123c przez pośredników mogą być

przetwarzane wyłącznie w celu umożliwienia funduszowi inwestycyjnemu zamkniętemu identyfikacji swoich uczestników, zapewnienia bezpośredniej komunikacji z nimi oraz ułatwienia wykonywania praw uczestników i zaangażowania w sprawy funduszu.”;

38) w art. 136 w ust. 1 po wyrazach „określony w” dodaje się wyrazy „prospekcie informacyjnym,”;

39) w art. 145 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego wyemitowane przez jeden podmiot, wierzytelności wobec tego podmiotu i udziały w tym podmiocie nie mogą stanowić, z zastrzeżeniem ust. 4, łącznie więcej niż 20% wartości aktywów funduszu, przy czym w przypadku zawarcia przez fundusz wierzytelności umowy, o której mowa w art. 183 ust. 5, ograniczenie to odnosi się do poszczególnych wierzytelności, o których mowa w art. 183 ust. 1.”;

40) w art. 148 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Fundusz inwestycyjny zamknięty, który lokuje aktywa w lokaty, o których mowa w art. 147 ust. 1 pkt 1 lit. a i b oraz pkt 2, jest obowiązany dostosować strukturę portfela inwestycyjnego do wymagań wynikających z zasad dywersyfikacji lokat, o których mowa w ustawie oraz statucie funduszu, w terminie 24 miesięcy od dnia rejestracji funduszu, z zastrzeżeniem art. 197 ust. 2.”;

41) art. 156 otrzymuje brzmienie:

„Art. 156. Fundusz inwestycyjny zamknięty, obejmując papiery wartościowe w wykonaniu umowy o gwarancję emisji, o której mowa w art. 14a ust. 5 ustawy o ofercie publicznej, nie może naruszyć ograniczeń, o których mowa w art. 145 ust. 3 i 4.”;

42) w art. 179:

a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „oferowane w drodze oferty publicznej lub”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Fundusz portfelowy jest przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania innym niż typu zamkniętego w rozumieniu art. 2 lit. p rozporządzenia 2017/1129.

1b. Fundusz portfelowy wykupuje certyfikaty inwestycyjne na żądanie uczestnika funduszu.”,

c) w ust. 3 wyrazy „art. 119 i 120, art. 129 i 130, art.132 oraz art. 134” zastępuje się wyrazami „art. 119, art. 120, art. 129, art. 130, art. 132, art. 134 oraz art. 137”,

d) uchyla się ust. 4,

e) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. W przypadku odmowy dopuszczenia certyfikatów inwestycyjnych do obrotu na rynku regulowanym obrót nimi może być prowadzony w alternatywnym systemie obrotu.”;

43) po art. 179 dodaje się art. 179a w brzmieniu:

„Art. 179a. 1. Fundusz portfelowy sporządza prospekt informacyjny.

2. Prospekt informacyjny funduszu portfelowego udostępnia się przy proponowaniu objęcia certyfikatów inwestycyjnych tego funduszu.

3. Prospekt informacyjny funduszu portfelowego zawiera prawdziwe, rzetelne i kompletne informacje o funduszu portfelowym, gwarancie emisji, osobach odpowiedzialnych za informacje zawarte w prospekcie, depozytariuszu funduszu oraz podmiotach zarządzających portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią, a także o objętych prospektem certyfikatach inwestycyjnych i zasadach przeprowadzania zapisów na certyfikaty inwestycyjne lub ubiegania się o ich dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do alternatywnego systemu obrotu, według stanu na dzień jego udostępnienia do publicznej wiadomości.

4. Informacje zawarte w prospekcie informacyjnym przedstawia się w języku zrozumiałym dla inwestorów w sposób umożliwiający inwestorom ocenę wpływu tych informacji na sytuację gospodarczą, majątkową i finansową funduszu portfelowego.

5. W przypadku gdy specyfika opisywanych w prospekcie informacyjnym danych wymaga podania dodatkowych informacji, gwarantujących ich prawdziwość, rzetelny i kompletny obraz lub jeżeli dodatkowe informacje mają znaczący wpływ na ocenę certyfikatów będących przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do alternatywnego systemu obrotu, fundusz portfelowy zamieszcza te informacje w treści prospektu informacyjnego.

6. Informacje zawarte w prospekcie informacyjnym są aktualizowane przez sporządzenie tekstu jednolitego co najmniej raz w roku, w terminie do dnia 31 maja roku następującego po zakończeniu roku obrotowego.

7. Zmiany informacji objętych prospektem informacyjnym, które mogą mieć znaczący wpływ na zmianę oceny ryzyka inwestycyjnego funduszu portfelowego, dokonuje się niezwłocznie.

8. Zmiany informacji objętych prospektem informacyjnym wynikających ze zmiany statutu funduszu dokonuje się niezwłocznie, nie później jednak niż w dniu wejścia w życie zmiany statutu. W takim przypadku tekst jednolity prospektu informacyjnego

niezwłocznie zamieszcza się na stronie internetowej towarzystwa zarządzającego funduszem portfelowym.

9. Informacje zawarte w prospekcie informacyjnym aktualizuje się niezwłocznie w przypadku:

- 1) utworzenia nowego funduszu powiązanego;
- 2) zmiany zasad przeprowadzania zapisów na certyfikaty inwestycyjne;
- 3) zmiany sposobu lub warunków emisji i wykupu certyfikatów inwestycyjnych;
- 4) powierzenia lub przekazania czynności depozytariusza w przypadkach, o których mowa w art. 81i ust. 3.

10. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, jakim powinien odpowiadać prospekt informacyjny funduszu portfelowego, w szczególności treść i zakres informacji ujawnianych w prospekcie, mając na uwadze umożliwienie nabywcom certyfikatów inwestycyjnych dokonania oceny ryzyka związanego z lokatami funduszu oraz ryzyka związanego z inwestowaniem w te certyfikaty inwestycyjne.”;

44) w dziale VII tytuł rozdział 3 otrzymuje brzmienie:

„Fundusz wierzytelności”;

45) art. 183 otrzymuje brzmienie:

„Art. 183. 1. Fundusz inwestycyjny zamknięty może być utworzony jako fundusz wierzytelności lokujący aktywa w:

- 1) wierzytelności, w tym wierzytelności finansowane ze środków publicznych w rozumieniu odrębnych przepisów, lub
- 2) prawa do świadczeń z tytułu określonych wierzytelności, wyodrębnionych przez inicjatora przeniesienia ryzyka z wierzytelności lub inny podmiot, który zawarł z funduszem umowę zobowiązującą go do przekazywania funduszowi wszystkich świadczeń uzyskanych w związku z tymi wierzytelnościami.

2. Fundusz wierzytelności może być utworzony jako:

- 1) standaryzowany fundusz wierzytelności;
- 2) niestandaryzowany fundusz wierzytelności.

3. Fundusz wierzytelności ma obowiązek oraz wyłączne prawo używania w nazwie oznaczenia:

- 1) „standaryzowany fundusz wierzytelności” – w przypadku funduszu, o którym mowa w ust. 2 pkt 1;
- 2) „niestandaryzowany fundusz wierzytelności” – w przypadku funduszu, o którym mowa w ust. 2 pkt 2.

4. Umowa o przekazywanie funduszowi wszystkich świadczeń otrzymywanych przez inicjatora przeniesienia ryzyka z wierzytelności lub inny podmiot, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, z określonej puli wierzytelności lub z określonych wierzytelności (umowa o subpartycypację) zawiera zobowiązanie tych podmiotów do przekazywania funduszowi:

- 1) całości pożytków z wierzytelności;
- 2) kwot głównych z wierzytelności;
- 3) kwot uzyskanych z tytułu realizacji zabezpieczeń wierzytelności – w przypadku gdy zaspokojenie się inicjatora przeniesienia ryzyka z wierzytelności lub uprawnionego z wierzytelności innego podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nastąpiło przez realizację zabezpieczeń.

5. Umowę zobowiązującą do nabycia wierzytelności, puli wierzytelności oraz umowa o subpartycypację zawiera się w formie pisemnej albo elektronicznej pod rygorem nieważności.

6. Umowa o subpartycypację nie może zawierać postanowień o odroczeniu zapłaty lub o dokonywaniu zapłaty w ratach za wierzytelności będące jej przedmiotem.”;

- 46) w art. 184 w ust. 1:
 - a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „fundusz wierzytelności”,
 - b) w części wspólnej wyrazy „funduszu sekurytyzacyjnego” zastępuje się wyrazami „funduszu wierzytelności”;
- 47) w art. 185:
 - a) w ust. 1 wyrazy „standaryzowany fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „standaryzowany fundusz wierzytelności”,
 - b) w ust. 3 wyrazy „standaryzowany fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „standaryzowany fundusz wierzytelności”,
 - c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Standaryzowany fundusz wierzytelności ma obowiązek lokować co najmniej 75% wartości aktywów danego subfunduszu wyłącznie w jedną pulę

wierzytelności lub prawa do wszystkich świadczeń otrzymywanych przez inicjatora przeniesienia ryzyka z wierzytelności z tytułu jednej puli wierzytelności.”,

d) w ust. 5:

– we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „standaryzowanego funduszu sekurytyzacyjnego” zastępuje się wyrazami „standaryzowanego funduszu wierzytelności”,

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) inicjatorami przeniesienia ryzyka z wierzytelności są banki krajowe, instytucje kredytowe lub spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe;”,

e) w ust. 6 wyrazy „standaryzowany fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „standaryzowany fundusz wierzytelności”;

48) w art. 186:

a) w ust. 1:

– we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „standaryzowany fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „standaryzowany fundusz wierzytelności”,

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) fundusz otrzymał od inicjatorów przeniesienia ryzyka z wierzytelności wszystkie świadczenia należne mu z tytułu określonych pul wierzytelności.”,

b) w ust. 2:

– we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „standaryzowany fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „standaryzowany fundusz wierzytelności”,

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) fundusz otrzymał od inicjatora albo inicjatorów przeniesienia ryzyka z wierzytelności większość należnych mu świadczeń, a koszty funkcjonowania subfunduszu do przewidywanego momentu uzyskania pozostałych należnych funduszowi świadczeń przewyższałyby wartość tych świadczeń;”,

– w części wspólnej wyrazy „standaryzowanego funduszu sekurytyzacyjnego” zastępuje się wyrazami „standaryzowanego funduszu wierzytelności”;

49) w art. 187:

- a) w ust. 1 wyrazy „niestandaryzowany fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „niestandaryzowany fundusz wierzytelności”,
 - b) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Niestandaryzowany fundusz wierzytelności jest obowiązany lokować nie mniej niż 75% wartości aktywów funduszu, a w przypadku niestandaryzowanego funduszu wierzytelności z wydzielonymi subfunduszami nie mniej niż 75% wartości aktywów każdego subfunduszu, w:”,
 - c) w ust. 4 wyrazy „niestandaryzowanego funduszu sekurytyzacyjnego” zastępuje się wyrazami „niestandaryzowanego funduszu wierzytelności”;
- 50) w art. 188:
- a) w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „fundusz wierzytelności”,
 - b) w ust. 3 wyrazy „fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „fundusz wierzytelności”,
 - c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Fundusz wierzytelności, w którym działa zgromadzenie inwestorów, może dokonywać emisji obligacji w wysokości nieprzekraczającej:
 - 1) 25% wartości aktywów netto – w przypadku standaryzowanego funduszu wierzytelności,
 - 2) 75% wartości aktywów netto – w przypadku niestandaryzowanego funduszu wierzytelności– na dzień poprzedzający dzień podjęcia przez zgromadzenie inwestorów uchwały o emisji obligacji pod warunkiem, że statut funduszu wierzytelności, od dnia jego nadania przez towarzystwo zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 1, będzie dopuszczał dokonywanie emisji obligacji. Przepisy art. 144 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.”;
- 51) w art. 188a:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Fundusz wierzytelności może nabywać prawa własności rzeczy ruchomych wyłącznie w przypadku, gdy ich nabycie przez fundusz następuje:
 - 1) wraz z nabyciem wierzytelności, o których mowa w art. 183 ust. 1, których rzeczy te stanowią zabezpieczenie lub
 - 2) w drodze realizacji zabezpieczeń nabytych wierzytelności, o których mowa w art. 183 ust. 1.”,

- b) w ust. 2 wyrazy „fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „fundusz wierzytelności”,
 - c) w ust. 3 wyrazy „fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „fundusz wierzytelności”;
- 52) w art. 189:
- a) w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „fundusz wierzytelności”,
 - b) w ust. 2 wyrazy „funduszu sekurytyzacyjnego” zastępuje się wyrazami „funduszu wierzytelności”,
 - c) w ust. 3 wyrazy „funduszu sekurytyzacyjnego” zastępuje się wyrazami „funduszu wierzytelności”;
- 53) w art. 190 w ust. 1 wyrazy „funduszu sekurytyzacyjnego” zastępuje się wyrazami „funduszu wierzytelności”;
- 54) w art. 191 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „Fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje wyrazami „Fundusz wierzytelności”;
- 55) w art. 192:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1. Zarządzanie wierzytelnościami, o których mowa w art. 183 ust. 1, w tym zarządzanie pulą wierzytelności, przez podmiot inny niż towarzystwo wymaga uzyskania przez ten podmiot zezwolenia Komisji.”,
 - b) uchyla się ust. 2,
 - c) w ust. 4:
 - pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) procedury zarządzania wierzytelnościami, o których mowa w art. 183 ust. 1, w tym w szczególności zasady windykacji tych wierzytelności;”,
 - pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:
 - „5) opis posiadanych przez wnioskodawcę warunków technicznych i organizacyjnych do wykonywania zarządzania wierzytelnościami, o których mowa w art. 183 ust. 1;
 - 6) wskazanie osób odpowiedzialnych za zarządzanie wierzytelnościami, o których mowa w art. 183 ust. 1;”,
 - pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) zasady przechowywania i archiwizowania dokumentów związanych z zarządzaniem wierzytelnościami, o których mowa w art. 183 ust. 1;”,

d) w ust. 6 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wnioskodawca nie daje rękojmi na wykonywanie zarządzania wierzytelnościami, o których mowa w art. 183 ust. 1, zgodnie z zasadami uczciwego obrotu lub w sposób należyście zabezpieczający interesy uczestników funduszu wierzytelności.”,

e) ust. 9a otrzymuje brzmienie:

„9a. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany przekazywać Komisji, w terminie do dnia 15 lipca, dokumenty, o których mowa w ust. 4 pkt 4, przedstawiające jego sytuację finansową na dzień 31 grudnia poprzedniego roku oraz oświadczenie o łącznej wysokości przychodów osiągniętych w poprzednim roku kalendarzowym z tytułu zarządzania wierzytelnościami funduszy wierzytelności.”;

56) art. 192a i art. 193 otrzymują brzmienie:

„Art. 192a. Podmiot, o którym mowa w art. 192 ust. 1, jest obowiązany prowadzić działalność w zakresie zarządzania wierzytelnościami, o których mowa w art. 183 ust. 1, z zachowaniem zasad uczciwego obrotu oraz w sposób należyście zabezpieczający interesy uczestników funduszu wierzytelności.

Art. 193. Fundusz wierzytelności oraz podmiot, z którym towarzystwo zawarło umowę o zarządzanie wierzytelnościami, o których mowa w art. 183 ust. 1, zbierają i przetwarzają dane osobowe dłużników wierzytelności jedynie w celach związanych z zarządzaniem wierzytelnościami.”;

57) w art. 194 w ust. 1 wyrazy „funduszu sekurytyzacyjnego” zastępuje się wyrazami „funduszu wierzytelności”;

58) w art. 195 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy fundusz wierzytelności nabywa wierzytelności albo pulę wierzytelności zabezpieczonych hipoteką lub zastawem rejestrowym, sąd prowadzący księgę wieczystą lub rejestr zastawów, na wniosek funduszu o wpis zmiany dotychczasowego wierzyciela, dokonuje wpisu w księdze wieczystej lub w rejestrze zastawów o zmianie wierzyciela, na rzecz którego była ustanowiona hipoteka lub zastaw rejestrowy. Fundusz, składając wniosek do sądu, dołącza wyciąg z ksiąg rachunkowych, podpisany przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu, potwierdzający nabycie wierzytelności przez

fundusz wierzytelności albo puli wierzytelności zabezpieczonych hipoteką lub zastawem rejestrowym.”;

59) w art. 197 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku, w którym wpłaty na poczet opłacenia certyfikatów inwestycyjnych funduszu aktywów niepublicznych pochodzą w całości albo w części ze środków:

- 1) Unii Europejskiej, w tym w szczególności ze środków realizujących Politykę Spójności lub ze środków, o których mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241 z dnia 12 lutego 2021 r. ustanawiającego Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (Dz. Urz. UE L 57 z 18.02.2021, str. 17, z późn. zm.¹⁵⁾), lub
- 2) o których mowa w art. 16a ust. 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju (Dz. U. z 2022 r. poz. 2183 i 2185 oraz z 2023 r. poz. 203)

– do lokat takiego funduszu przepisu art. 145 ust. 3 nie stosuje się.”;

60) w art. 208z z i:

a) w ust. 1:

– skreśla się wyrazy „prowadzące działalność jako fundusz aktywów niepublicznych,”,

– dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„W połączeniu może wziąć udział fundusz, o którym mowa w zdaniu pierwszym, o ile według oświadczenia, o którym mowa w art. 208z z j ust. 2 pkt 8, struktura jego portfela inwestycyjnego została dostosowana do wymagań określonych w ustawie oraz statucie funduszu.”,

b) w ust. 2 w pkt 2 skreśla się wyrazy „prowadzącego działalność jako fundusz aktywów niepublicznych,”,

c) w ust. 3 skreśla się wyrazy „prowadzący działalność jako fundusz aktywów niepublicznych,”,

d) w ust. 4 we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „prowadzący działalność jako fundusz aktywów niepublicznych,”,

e) w ust. 5 skreśla się wyrazy „prowadzących działalność jako fundusz aktywów niepublicznych,”;

¹⁵⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 410 z 18.11.2021, str. 197, Dz. Urz. UE L 63 z 28.02.2023, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 100 z 13.04.2023, str.102.

- 61) w art. 208zzj w ust. 2 w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:
- „8) oświadczenie podmiotów określonych w ust. 1, z którego wynika, że zgodnie z ostatnimi wycenami aktywów funduszu przejmowanego i funduszu przejmującego dokonanyymi zgodnie z art. 131, struktura portfela inwestycyjnego każdego z tych funduszy została dostosowana do wymagań określonych w ustawie oraz statucie funduszu.”;
- 62) w art. 208zzk w ust. 7 skreśla się wyrazy „prowadzącego działalność jako fundusz aktywów niepublicznych,”;
- 63) w art. 208zzm w ust. 1 skreśla się wyrazy „prowadzących działalność jako fundusze aktywów niepublicznych”;
- 64) w art. 219:
- a) w ust. 3 po wyrazach „publiczny fundusz inwestycyjny zamknięty” wyrazy „ , niebędący funduszem portfelowym, o którym mowa w art. 179 ust. 1,”
- b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
- „3a. Fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179 ust. 1, publikuje prospekt informacyjny oraz informacje dla klienta alternatywnego funduszu inwestycyjnego, a także roczne i półroczne sprawozdania finansowe, na stronie internetowej wskazanej w statucie funduszu.”;
- c) w ust. 5 w zdaniu pierwszym wyrazy „fundusz inwestycyjny otwarty oraz specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty” zastępuje się wyrazami „fundusz inwestycyjny otwarty, specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty oraz fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179 ust. 1,”;
- 65) w art. 225a w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
- „5) podmiot, o którym mowa w art. 192 ust. 1, w celu sprawdzenia, czy jego działalność w zakresie zarządzania wierzytelnościami, o których mowa w art. 183 ust. 1, jest zgodna z prawem, statutem funduszu inwestycyjnego, umową zawartą z towarzystwem oraz z udzielonym zezwoleniem,”;
- 66) w art. 226 w ust. 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:
- „7) podmiotu, o którym mowa w art. 192 ust. 1 – w celu sprawdzenia, czy jego działalność w zakresie zarządzania wierzytelnościami, o których mowa w art. 183 ust. 1, jest zgodna z prawem, statutem funduszu inwestycyjnego, umową zawartą z towarzystwem oraz z udzielonym zezwoleniem,”;

67) w art. 227 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Uprawnienia przysługujące upoważnionemu przedstawicielowi Komisji, o których mowa w ust. 2 i 3, stosuje się odpowiednio do likwidatora, o którym mowa w art. 248 ust. 2c, przy czym przysługują one wyłącznie w odniesieniu do likwidowanego funduszu. Likwidator, o którym mowa w art. 248 ust. 2c, ma obowiązek niezwłocznie wystąpić do podmiotu przechowującego dokumenty i inne nośniki informacji, o których mowa w art. 69 ust. 1, o ich przekazanie, wskazując termin, miejsce i sposób przekazania.”;

68) w art. 227a w ust. 1 w pkt 9 wyrazy „funduszu sekurytyzacyjnego” zastępuje się wyrazami „funduszu wierzytelności”;

69) w art. 228:

a) w ust. 1c:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) ograniczyć zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w zakresie:

- a) rodzajów alternatywnych funduszy inwestycyjnych, którymi zarządza lub może zarządzać towarzystwo,
- b) typów alternatywnych funduszy inwestycyjnych, którymi zarządza lub może zarządzać towarzystwo,
- c) strategii inwestycyjnych, które mogą stosować alternatywne fundusze inwestycyjne, którymi zarządza lub może zarządzać towarzystwo, albo”,

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) nałożyć karę pieniężną w wysokości do 20 949 500 zł albo kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego całkowitego rocznego przychodu określonego w przedłożonej Komisji analizie ekonomiczno-finansowej, o której mowa w art. 58 ust. 1 pkt 3, jeżeli taka równowartość albo kwota 10% prognozowanego całkowitego rocznego przychodu określonego w takiej analizie przekraczają 20 949 500 zł, albo”,

b) po ust. 1c dodaje się ust. 1ca–1ck w brzmieniu:

„1ca. W przypadku gdy specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty, fundusz inwestycyjny zamknięty lub unijny AFI, którym zarządza towarzystwo jest funduszem z wydzielonymi subfunduszami, ograniczenie zakresu wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, o którym mowa w ust. 1c pkt 1 lit. a lub b, może dotyczyć jednego lub kilku subfunduszy wydzielonych w tym funduszu inwestycyjnym lub unijnym AFI.

1cb. Ograniczenie zakresu wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, o którym mowa w ust. 1c pkt 1 lit. a lub b, stosuje się także do specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego, który przy dokonywaniu lokat stosuje zasady i ograniczenia inwestycyjne funduszu inwestycyjnego zamkniętego, w tym utworzonego jako fundusz aktywów niepublicznych, lub do subfunduszu wydzielonego w specjalistycznym funduszu inwestycyjnym otwartym, który przy dokonywaniu lokat stosuje zasady i ograniczenia inwestycyjne funduszu inwestycyjnego zamkniętego.

1cc. Ograniczenie zakresu wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, o którym mowa w ust. 1c pkt 1, jest bezterminowe. Na uzasadniony wniosek towarzystwa Komisja może uchylić decyzję w sprawie ograniczenia zakresu wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Wniosek może zostać złożony nie wcześniej niż po upływie 2 lat od dnia wydania decyzji ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.

1cd. Od dnia wydania decyzji ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi towarzystwo nie może:

- 1) zarządzać alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi lub subfunduszami lub unijnymi AFI wskazanymi w decyzji;
- 2) tworzyć określonych w decyzji rodzajów alternatywnych funduszy inwestycyjnych lub typów alternatywnych funduszy inwestycyjnych lub subfunduszy;
- 3) zarządzać określonymi w decyzji rodzajami alternatywnych funduszy inwestycyjnych lub typami alternatywnych funduszy inwestycyjnych lub subfunduszy lub unijnymi AFI lub subfunduszami wydzielonymi w tych unijnych AFI;

4) stosować określonej w decyzji strategii inwestycyjnej.

1ce. W przypadku wydania decyzji ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi towarzystwo nie może zarządzać portfelem inwestycyjnym lub częścią portfela inwestycyjnego alternatywnego funduszu inwestycyjnego, którego organem jest inne towarzystwo, w zakresie odpowiadającym zakresowi ograniczenia wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi wynikającego z decyzji ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Towarzystwo jest obowiązane niezwłocznie poinformować o wydanej decyzji towarzystwo będące organem alternatywnego funduszu inwestycyjnego, którego portfelem inwestycyjnym lub jego częścią zarządza oraz niezwłocznie odpowiednio rozwiązać lub zmienić zawartą z tym towarzystwem umowę, której przedmiotem jest zlecenie zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią.

1cf. Od dnia wydania decyzji ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi alternatywny fundusz inwestycyjny zarządzany przez towarzystwo, wskazany w tej decyzji, jest reprezentowany przez depozytariusza. W tym czasie fundusz nie zbywa i nie odkupuje jednostek uczestnictwa ani nie emituje oraz nie wykupuje certyfikatów inwestycyjnych. Przepisy art. 68 ust. 1a, 1b oraz 5–7 stosuje się odpowiednio.

1cg. Alternatywny fundusz inwestycyjny, o którym mowa w ust. 1cf, ulega rozwiązaniu, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia wydania decyzji ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi inne towarzystwo nie przejmie zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym. Przepisy art. 68 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

1ch. Od dnia wydania decyzji ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi zarządzanie specjalistycznym funduszem inwestycyjnym otwartym, będącym funduszem zdefiniowanej daty, o którym mowa w art. 38 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych, lub funduszem, o którym mowa w art. 39 tej ustawy, wskazanym w tej decyzji, przejmuje wyznaczona instytucja finansowa, o której mowa w rozdziale 9 tej ustawy. Przepisów art. 238a ust. 1, ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3, 4, 6 i 7 nie stosuje się. Przepis art. 68a ust. 2 stosuje się odpowiednio.

1ci. Jeżeli w dniu wydania decyzji ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi nie została wyznaczona, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych, wyznaczona instytucja finansowa, fundusz inwestycyjny, o którym mowa w ust. 1ch, jest reprezentowany i zarządzany przez depozytariusza funduszu. Przepisy art. 68a ust. 4–10 stosuje się odpowiednio.

1cj. W przypadku gdy ograniczenie zakresu wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi dotyczy zarządzania jednym lub większą liczbą subfunduszy wydzielonych w funduszu z wydzielonymi subfunduszami, wskazanych w decyzji ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, towarzystwo może reprezentować alternatywny fundusz inwestycyjny, w zakresie dotyczącym tego subfunduszu lub subfunduszy, do dnia połączenia subfunduszu z funduszem zarządzanym przez inne towarzystwo lub z subfunduszem wydzielonym w funduszu z wydzielonymi subfunduszami zarządzanym przez inne towarzystwo, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wydania decyzji.

1ck. Subfundusz, o którym mowa w ust. 1cj, wskazany w decyzji ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, podlega likwidacji, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia wydania tej decyzji nie zostanie połączony z funduszem zarządzanym przez inne towarzystwo lub z subfunduszem wydzielonym w funduszu z wydzielonymi subfunduszami zarządzanym przez inne towarzystwo. W takim przypadku likwidatorem subfunduszu jest depozytariusz funduszu, w którym subfundusz jest wydzielony. Do połączenia subfunduszu z funduszem zarządzanym przez inne towarzystwo lub z subfunduszem wydzielonym w funduszu z wydzielonymi subfunduszami zarządzanym przez inne towarzystwo stosuje się odpowiednio przepisy działu VIII A.”,

c) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Komisja może nadać decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.

6. Komisja może nakazać ogłoszenie decyzji w dwóch dziennikach ogólnopolskich lub w inny sposób na koszt towarzystwa, jeżeli jest to szczególnie istotne ze względu na ochronę interesów uczestników.”;

70) w art. 229d:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Informacje dotyczące alternatywnej spółki inwestycyjnej, w tym uprawnionej do posługiwania się nazwą „EuVECA” lub „EuSEF”, oraz zarządzającego ASI, w tym wpisanego do rejestru EuVECA oraz EuSEF, publikowane przez zarządzającego ASI, w tym wpisanego do rejestru zarządzających EuVECA lub do rejestru zarządzających EuSEF, rzetelnie przedstawiają sytuację finansową tych spółek, ryzyko związane z nabyciem praw uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej w tym uprawnionej do posługiwania się nazwą „EuVECA” lub „EuSEF”, oraz zasady i zakres nadzoru sprawowanego przez Komisję nad tymi zarządzającymi ASI, w tym wykonującymi działalność na podstawie wpisu do rejestru zarządzających ASI.”,

b) w ust. 2:

- w pkt 2 po wyrazach „w tych przepisach” dodaje się wyraz „, lub”,
- dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) dotyczące zasad i zakresu nadzoru sprawowanego przez Komisję nad zarządzającymi ASI w tym wpisanymi do rejestru zarządzających ASI, EuVECA oraz EuSEF, wprowadzają lub mogą wprowadzić w błąd”;

71) w art. 230 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „art. 58 ust. 1 pkt 4” zastępuje się wyrazami „art. 58 ust. 1 pkt 4 i 4a”;

72) w art. 232 w ust. 1 w zdaniu pierwszym wyrazy „przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym” zastępuje się wyrazami „całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy”;

73) w art. 233:

a) w ust. 2 w zdaniu pierwszym wyrazy „przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym” zastępuje się wyrazami „całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy”;

b) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. W przypadku gdy podmiot, któremu towarzystwo powierzyło w odniesieniu do specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego lub funduszu inwestycyjnego zamkniętego wykonywanie czynności na podstawie umowy, o której mowa w art. 45a ust. 1, albo podmiot, któremu wykonywanie takich czynności

zostało przekazane, narusza przepisy ustawy lub wykonuje działalność w zakresie wykonywania obowiązków wynikających z zawartej umowy niezgodnie z przepisami prawa, z umową lub ze statutem funduszu inwestycyjnego, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć na ten podmiot karę pieniężną do wysokości 500 000 zł, a w przypadku gdy naruszenie to dotyczy podmiotu, o którym mowa w art. 46 ust. 1–3 oraz art. 46b ust. 1 i 2, któremu towarzystwo powierzyło zarządzanie portfelem inwestycyjnym funduszu inwestycyjnego lub jego częścią lub zarządzanie ryzykiem funduszu inwestycyjnego, albo podmiotu, któremu wykonywanie takich czynności zostało przekazane, karę pieniężną do wysokości 5 000 000 zł, lub nakazać odpowiednio towarzystwu albo podmiotowi, który przekazał wykonywanie czynności, odstąpienie od umowy.”;

74) w art. 234:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w art. 192 ust. 1, narusza przepisy prawa lub statutu funduszu wierzytelności, nie wypełnia warunków określonych w zezwoleniu lub przekracza zakres zezwolenia, lub wykonuje działalność z naruszeniem zasad uczciwego obrotu lub z naruszeniem interesów uczestników funduszu wierzytelności, Komisja może, w drodze decyzji:”;

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) nałożyć karę pieniężną do wysokości 5 000 000 zł;”;

75) art. 234b otrzymuje brzmienie:

„Art. 234b. W przypadku gdy likwidator funduszu inwestycyjnego narusza przepisy prawa, w szczególności dotyczące trybu likwidacji, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć na likwidatora karę pieniężną do wysokości 5 000 000 zł.”;

76) w art. 248 po ust. 2b dodaje się ust. 2c w brzmieniu:

„2c. W przypadku, o którym mowa w ust. 1a, gdy towarzystwo albo w przypadku, o którym mowa w ust. 2b, gdy depozytariusz nie mogą w dniu wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu inwestycyjnego, o której mowa w art. 246 ust. 1, lub w toku likwidacji funduszu, wykonywać czynności likwidatora, likwidatora wyznacza, na wniosek Komisji, sąd rejestrowy. Likwidatorem wyznaczonym przez sąd może być osoba fizyczna, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych i licencję doradcy restrukturyzacyjnego wydaną na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1007), albo

spółka handlowa, której co najmniej jeden wspólnik ponoszący odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo co najmniej jeden członek zarządu reprezentujący spółkę posiada taką licencję. Sąd rejestrowy wyznacza likwidatora w terminie nie dłuższym niż 2 dni robocze od dnia otrzymania wniosku Komisji.”;

77) w art. 249 po ust. 1a dodaje się ust. 1b i 1c w brzmieniu:

„1b. Z majątku funduszu w pierwszej kolejności zaspokajają się koszty likwidacji.

1c. W przypadku, gdy majątek funduszu nie pozwala na pokrycie kosztów likwidacji, określonych w statucie funduszu, koszty te obciążają towarzystwo, które było organem funduszu w dniu wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu, o której mowa w art. 246 ust. 1, a w razie cofnięcia zezwolenia towarzystwu lub wygaśnięcia jego zezwolenia – spółkę, która w dniu wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu, o której mowa w art. 246 ust. 1, pełniła funkcję towarzystwa. Jeżeli płynność aktywów funduszu w likwidacji nie pozwala na bieżące pokrywanie kosztów likwidacji, likwidator może domagać się od towarzystwa lub spółki zaliczki na zaspokojenie takich kosztów. Towarzystwo lub spółka, mogą żądać od funduszu w likwidacji zwrotu zaliczek wypłaconych likwidatorowi, jeżeli pozwalają na to aktywa funduszu pozostałe po zaspokojeniu pozostałych wierzycieli funduszu.”;

78) w art. 256 w ust. 1b po wyrazach na „rynku regulowanym” dodaje się wyrazy „lub wprowadzonych do alternatywnego systemu obrotu”;

79) w art. 263a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Unijny AFI może być wprowadzany do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wśród klientów profesjonalnych oraz wśród klientów detalicznych w przypadku unijnego AFI, który uzyskał zezwolenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760.”,

b) uchyla się ust. 2–2c;

80) w art. 263b w ust. 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) opis procedur ustanowionych w celu zapobiegania jego wprowadzaniu przez zarządzającego z UE lub podmioty działające na jego zlecenie do obrotu wśród klientów detalicznych;”;

81) w art. 263c w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

- „5) opis procedur ustanowionych w celu zapobiegania jego wprowadzaniu przez towarzystwo albo zarządzającego ASI lub podmioty działające na ich zlecenie do obrotu wśród klientów detalicznych;”;
- 82) w art. 280 w ust. 1 w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:
„7) podmioty, o których mowa w art. 282 ust. 3c.”;
- 83) w art. 281:
- a) w ust. 1 po pkt 8a dodaje się pkt 8b w brzmieniu:
„8b) Centralnego Biura Antykorupcyjnego, jeżeli jest to konieczne do skutecznego zapobieżenia popełnieniu przestępstwa, jego wykrycia albo ustalenia sprawcy i uzyskania dowodów, lub weryfikacji prawdziwości oświadczenia albo deklaracji dotyczących konfliktu interesów składanych i podlegających weryfikacji Centralnego Biura Antykorupcyjnego na podstawie przepisów odrębnych, na zasadach i w trybie określonych w art. 23 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2022 poz. 1900 oraz z 2023 r. poz. 240 i 347);”;
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Fundusz wierzytelności może ujawniać informacje dotyczące nabytych wierzytelności lub puli wierzytelności podmiotom, z którymi zawarł umowy, o których mowa w art. 191.”;
- c) dodaje się ust. 4–6 w brzmieniu:
„4. Udostępnianie informacji przez towarzystwo lub fundusze inwestycyjne oraz przez zarządzającego ASI lub alternatywne spółki inwestycyjne na zasadach i w trybie określonym w Umowie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA, oraz towarzyszących Uzgodnień Końcowych, podpisanych w Warszawie dnia 7 października 2014 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1647 oraz z 2017 r. poz. 158) oraz ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2023 r. poz. 241) nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej.
5. Zachowuje się w tajemnicy informację o przekazaniu danych:

- 1) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego – na zasadach określonych w art. 34a ust. 3–9 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu;
- 2) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu – na zasadach określonych w art. 23 ust. 3–9 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym;
- 3) Policji – na zasadach określonych w art. 20 ust. 4–10 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji;
- 4) Straży Granicznej – na zasadach określonych w art. 10c ust. 3–9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej;
- 5) Żandarmerii Wojskowej – na zasadach określonych w art. 40b ust. 2–6 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych;
- 6) Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego – na zasadach określonych w art. 11p ust. 2–10 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

6. Towarzystwo i fundusz inwestycyjny w przypadku wykonywania obowiązków w zakresie określonym w przepisach ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, z późn. zm.¹⁶⁾) mogą przetwarzać i udostępniać informacje, w tym informacje stanowiące tajemnicę zawodową, instytucjom obowiązany wchodzącym w skład grupy, o której mowa w art. 2 ust. 2 pkt 7 tej ustawy, do której należy towarzystwo.”;

84) w art. 282:

a) w ust. 3:

- w pkt 3b skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655, 835, 2180 i 2185 oraz z 2023 r. poz. 180)”,
- pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) w wykonaniu obowiązków informacyjnych, publikacyjnych, sprawozdawczych lub w ramach zasad dobrowolnego przekazywania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 655, 835, 2180 i 2185 oraz z 2023 r. poz. 180 i 326

finansowych określonych w niniejszej ustawie lub przepisach wykonawczych wydanych na jej podstawie, ustawie o rachunkowości lub przepisach wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy lub w bezpośrednio stosowanych właściwych przedmiotowo przepisach prawa wspólnotowego, w szczególności w zakresie przewidzianym przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz. Urz. UE L 317 z 09.12.2019, str. 1, z późn. zm.¹⁷⁾), oraz przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz. Urz. UE L 198 z 22.06.2020, str. 13, z późn. zm.¹⁸⁾);”;

b) po ust. 3b dodaje się ust. 3c w brzmieniu:

„3c. Nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przekazanie przez zarządzającego ASI informacji stanowiących taką tajemnicę dotyczących zarządzającego ASI lub zarządzanej alternatywnej spółki inwestycyjnej:

- 1) podmiotom posiadającym prawa uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej;
- 2) innym podmiotom w związku z:
 - a) podejmowaniem czynności związanych z wprowadzaniem do obrotu lub realizacją polityki inwestycyjnej alternatywnej spółki inwestycyjnej,
 - b) przejęciem zarządzania alternatywną spółką inwestycyjną,
 - c) podejmowaniem czynności, o których mowa w tytule IV Kodeksu spółek handlowych, dotyczących zarządzającego ASI oraz alternatywnej spółki inwestycyjnej.”;

85) w art. 284 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej rozciąga się również na osoby, którym informacje stanowiące taką tajemnicę zostały ujawnione na podstawie art. 281, art. 282 lub art. 19a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym.”.

¹⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 198 z 22.06.2020, str. 13 oraz Dz. Urz. UE L 48 z 11.02.2021, str. 10.

¹⁸⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 156 z 09.06.2022, str. 159.

Art. 14. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2554 oraz z 2023 r. poz. 825) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 w ust. 1a wyrazy „które podlega zatwierdzeniu przez Komisję” zastępuje się wyrazami „oraz przekazania go do Komisji w dniu jego opublikowania”;
- 2) w art. 4 w pkt 6 po wyrazach „rozporządzenia 2017/1129” dodaje się wyrazy „oraz fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych”;
- 3) w art. 27 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku, gdy prospekt załączony do wniosku o jego zatwierdzenie nie zawiera informacji wymaganych przepisami rozporządzenia 2017/1129, rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/980 z dnia 14 marca 2019 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 w odniesieniu do formatu, treści, weryfikacji i zatwierdzania prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym, i uchylającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 809/2004 (Dz. Urz. UE L 166 z 21.06.2019, str. 26, z późn. zm.¹⁹⁾) oraz rozporządzenia delegowanego Komisji 2019/979 z dnia 14 marca 2019 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących kluczowych informacji finansowych w podsumowaniu prospektu, publikacji i klasyfikacji prospektów, reklam papierów wartościowych, suplementów do prospektu i portalu zgłoszeniowego oraz uchylającego rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 382/2014 i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/301 (Dz. Urz. UE L 166 z 21.06.2019, str. 1, z późn. zm.²⁰⁾), w szczególności gdy w prospekcie nie zostały zamieszczone wymagane tymi przepisami informacje finansowe, w tym sprawozdania finansowe, sprawozdanie biegłego rewidenta z ich badania lub odpowiednio raport z przeglądu – Komisja, wskazując brakujące informacje, wzywa do złożenia uzupełnionego prospektu w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż siedem dni, z pouczeniem, że nieuzupełnienie tych braków spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.”;

- 4) w art. 29 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

¹⁹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 300 z 14.09.2020, str. 6.

²⁰⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 300 z 14.09.2020, str. 1.

- „2. Przepisy art. 27 ust. 1a, 2a i 2c, art. 31 oraz art. 33 stosuje się odpowiednio.”;
- 5) w art. 30 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Przepisy art. 27 ust. 1a, 2a, 2c i 2d, art. 31 oraz art. 33 stosuje się odpowiednio.”;
- 6) w art. 37a dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
- „5. Emitent lub oferujący udostępnia dokument, o którym mowa w ust. 1, w sposób zapewniający należyłą ochronę interesów inwestorów, a w przypadku oferty publicznej kierowanej do nieoznaczonego adresata udostępnienie następuje przez publikację na stronie internetowej emitenta, oferującego lub firmy inwestycyjnej pośredniczącej w ofercie publicznej tych papierów wartościowych.”;
- 7) w art. 38 w ust. 1 wyrazy „ust. 2–9” zastępuje się wyrazami „ust. 2, 3 i 4–9”;
- 8) w art. 38a w zdaniu drugim wyrazy „ust. 3–5” zastępuje się wyrazami „ust. 3, 4 i 5”;
- 9) w art. 38b:
- a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „wraz z wnioskiem o jego zatwierdzenie”,
- b) uchyla się ust. 2,
- c) w ust. 3 w zdaniu pierwszym wyrazy „ust. 2–9” zastępuje się wyrazami „ust. 2, 3 i 4–9”;
- 10) w art. 39 w ust. 1 wyrazy „ust. 2–6” zastępuje się wyrazami „ust. 2, 3 i 4–6”;
- 11) po art. 40b dodaje się art. 40c w brzmieniu:
- „Art. 40c. Dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, wymaga udostępnienia do publicznej wiadomości prospektu informacyjnego funduszu, o którym mowa w art. 179a ust. 1 tej ustawy.”;
- 12) w art. 51 w ust. 3 wyrazy „art. 31, art. 32 i art. 33 ust. 4” zastępuje się wyrazami „art. 27 ust. 2a, art. 31, art. 32 i art. 33 ust. 4.”;
- 13) w art. 68:
- a) w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
- „5) nadzoru nad sposobem wykonywania obowiązków, o których mowa w rozdziale 4 oraz w rozdziale 4a;”;
- b) po ust. 1a dodaje się ust. 1b i 1c w brzmieniu:
- „1b. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy również emitentów, których papiery wartościowe zostały wycofane z obrotu na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu, jeżeli żądanie Komisji dotyczy zdarzeń i

okoliczności, które miały miejsce w okresie, w którym papiery wartościowe emitenta były:

- 1) dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do obrotu w alternatywnym systemie obrotu, lub
- 2) przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do obrotu w alternatywnym systemie obrotu.

1c. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 3, dotyczy również podmiotów innych niż nadzorowane, będących stroną umowy, transakcji lub porozumienia z emitentem papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub będących przedmiotem ubiegania się o to dopuszczenie, lub którego papiery wartościowe zostały wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu lub są przedmiotem ubiegania się o takie wprowadzenie.”,

c) w ust. 2 wyrazy „ust. 1” zastępuje się wyrazami „ust. 1 i 1b”;

14) w art. 68b w ust. 3:

- a) wyrazy „art. 68 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 68 ust. 1 i 2”;
- b) dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przekazanie żądanych informacji przez osoby wymienione w art. 68 ust. 2 nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy, o której mowa w art. 78 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym.”;

15) w art. 68c dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Komisja informuje spółkę prowadzącą rynek regulowany, która organizuje alternatywny system obrotu, o sposobie rozpatrzenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1.”;

16) w art. 69:

- a) w ust. 4 w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10–12 w brzmieniu:
„10) numerze PESEL lub krajowym identyfikatorze klienta, o którym mowa w Załączniku II rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2017/590 z dnia 28 lipca 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących zgłaszania transakcji właściwym organom (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 449), jeżeli podmiotem dokonującym zawiadomienia jest osoba fizyczna, albo identyfikatorze zgodnym z normą ISO

174420, nadanym przez podmiot uprawniony do rejestrowania takich identyfikatorów (kodzie LEI), jeżeli podmiotem dokonującym zawiadomienia jest podmiot inny niż osoba fizyczna;

11) kodzie LEI emitenta akcji, których dotyczy zawiadomienie;

12) aktualnym adresie zamieszkania lub adresie siedziby podmiotu dokonującego zawiadomienia.”,

b) po ust. 4a dodaje się ust. 4aa w brzmieniu:

„4aa. Informacje, o których mowa w ust. 4 pkt 10 i 12, zamieszcza się wyłącznie w zawiadomieniu przekazywanym Komisji.”,

c) po ust. 4b dodaje się ust. 4c i 4d w brzmieniu:

„4c. Przekazanie zawiadomienia do Komisji, o którym mowa w ust. 1 i 2, następuje za pomocą systemu teleinformatycznego umożliwiającego składanie zawiadomień, do którego dostęp jest zapewniany przez Komisję na jej stronie internetowej.

4d. W przypadku zaistnienia zdarzenia uniemożliwiającego przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 i 2, za pomocą systemu teleinformatycznego, o którym mowa w ust. 4c, zawiadomienie przekazuje się na adres poczty elektronicznej, wskazany w tym celu przez Komisję na jej stronie internetowej. Niezwłocznie po ustaniu zdarzeń uniemożliwiających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 i 2, zawiadomienie to przekazuje się ponownie za pomocą tego systemu.”;

17) w art. 82 w ust. 2 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Okresy, o których mowa w art. 79 ust. 1, 2, 3a, art. 79a ust. 1 oraz art. 91 ust. 6, ustala się w odniesieniu do terminu przekazania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 5.”;

18) w art. 83 w ust. 4 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Okresy, o których mowa w art. 79 ust. 1, 2 i 3a, art. 79a ust. 1 oraz art. 91 ust. 6, ustala się w odniesieniu do terminu otrzymania żądania, o którym mowa w ust. 1.”;

19) w art. 83a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Akcjonariusz spółki, której akcje zostały wykluczone z obrotu na rynku regulowanym lub z obrotu w alternatywnym systemie obrotu na podstawie art. 96 ust. 1, 1e, 1i, art. 96c ust. 1 albo na podstawie art. 20 ust. 3, 4b, 4c lub 7d oraz art. 78 ust. 4, 4a, 4d lub 4e ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, albo na podstawie

właściwych przepisów regulaminu rynku regulowanego lub regulaminu alternatywnego systemu obrotu w przypadku gdy obrót nimi zagraża bezpieczeństwu obrotu lub interesom inwestorów na tym rynku lub w tym systemie, posiadający bezpośrednio, pośrednio lub w porozumieniu, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5, mniej niż 5% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej na dzień odpowiednio:

- 1) wszczęcia postępowania zakończonego wydaniem przez Komisję decyzji o wykluczeniu,
- 2) wszczęcia postępowania w sprawie żądania, o którym mowa w art. 20 ust. 3, 4c lub 7d lub w art. 78 ust. 4, 4d lub 4e ustawy o obrocie instrumentami finansowymi,
- 3) podjęcia przez spółkę prowadzącą rynek regulowany lub podmiot prowadzący alternatywny system obrotu decyzji o wykluczeniu akcji z obrotu na rynku regulowanym lub z obrotu w alternatywnym systemie obrotu

– może żądać odkupu posiadanych na ten dzień akcji, które zostały wykluczone z obrotu na rynku regulowanym lub z obrotu w alternatywnym systemie obrotu”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Akcjonariusz składa spółce pisemne żądanie odkupu akcji w terminie 3 miesięcy od dnia wykluczenia akcji z obrotu na rynku regulowanym lub z alternatywnego systemu obrotu. W przypadku złożenia skargi do sądu administracyjnego na decyzję, w której Komisja wyklucza lub żąda wykluczenia akcji z obrotu na rynku regulowanym lub z obrotu w alternatywnym systemie obrotu, termin odkupu biegnie od dnia uprawomocnienia się wyroku oddalającego skargę.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Cena odkupu akcji nie może być niższa od ceny określonej zgodnie z art. 79 ust. 1, 2, 3a i 3b. Okresy, o których mowa w art. 79 ust. 1, 2, 3a, ustala się w odniesieniu do dnia wykluczenia akcji z obrotu na rynku regulowanym lub z obrotu w alternatywnym systemie obrotu.”;

20) w art. 84 w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Na wniosek akcjonariusza lub akcjonariuszy spółki publicznej, posiadających co najmniej 5% ogólnej liczby głosów, walne zgromadzenie może podjąć uchwałę w sprawie zbadania przez biegłego, na koszt spółki, określonego zagadnienia związanego z utworzeniem spółki lub jej podmiotu zależnego, lub prowadzeniem spraw tej spółki lub jej podmiotu zależnego (rewident do spraw szczególnych).”;

21) po art. 90g dodaje się art. 90ga w brzmieniu:

„Art. 90ga. Komisja może wydać zalecenia w stosunku do spółki, o której mowa w art. 90c ust. 1, w celu zaprzestania naruszania przez nią obowiązków, określonych w niniejszym rozdziale.”;

22) w art. 91:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zezwolenie Komisji, o którym mowa w ust. 1, nie jest wymagane wobec akcji wprowadzonych do obrotu na wielostronnej platformie obrotu opartej na DLT w rozumieniu art. 2 pkt 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1), jeżeli wycofanie z obrotu na tej platformie następuje w celu wprowadzenia do obrotu w alternatywnym systemie obrotu innym niż wielostronna platforma obrotu oparta na DLT w rozumieniu art. 2 pkt 6 tego rozporządzenia, w wyniku strategii przejścia, o której mowa w art. 7 ust. 7 tego rozporządzenia.”;

b) w ust. 6:

- w zdaniu pierwszym wyrazy „ogłoszenie wezwania” zastępuje się wyrazami „przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1.”;
- w zdaniu drugim wyrazy „ogłoszenie wezwania” zastępuje się wyrazami „przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1.”;

23) w art. 92 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) połączenie spółki publicznej z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z inną spółką lub podział takiej spółki, chyba że akcje spółki lub spółek nowo zawiązanych lub przejmujących są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do obrotu w alternatywnym systemie obrotu albo organ podmiotu prowadzącego dany system obrotu instrumentami finansowymi podjął decyzję o ich dopuszczeniu lub wprowadzeniu do takiego obrotu pod warunkiem dojścia do skutku odpowiednio połączenia lub podziału.”;

24) w art. 94a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Spółka publiczna, której akcje dopuszczone są do obrotu na rynku regulowanym, w przypadku gdy Rzeczpospolita Polska jest dla tej spółki macierzystym państwem członkowskim w rozumieniu art. 2 lit. m rozporządzenia 2017/1129, jest obowiązana do wnoszenia rocznej opłaty ustalonej na podstawie kapitału własnego wykazanego w ostatnim rocznym sprawozdaniu finansowym tej spółki opublikowanym lub przekazanym do publicznej wiadomości na podstawie przepisów niniejszej ustawy, w wysokości nie większej niż 0,01% tego kapitału, jednak nie mniej niż równowartość w złotych 1 500 euro.”,

b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. W przypadku gdy spółka, o której mowa w ust. 1, sporządza roczne skonsolidowane sprawozdanie finansowe, wartość kapitału własnego, o którym mowa w ust. 1 i 2, ustala się na podstawie ostatniego rocznego skonsolidowanego sprawozdania finansowego sporządzonego zgodnie z obowiązującymi spółkę przepisami o rachunkowości.

4. Spółka publiczna, której akcje są wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu, w przypadku gdy Rzeczpospolita Polska jest siedzibą tej spółki, obowiązana jest do wnoszenia rocznej opłaty w wysokości równowartości w złotych 1 500 euro.”;

25) w art. 96:

a) w ust. 6:

- w pkt 1 wyrazy „spółki publicznej” zastępuje się wyrazem „emitenta”,
- w pkt 2 wyrazy „spółki publicznej” zastępuje się wyrazem „emitenta”,
- w pkt 3 wyrazy „spółki publicznej” zastępuje się wyrazem „emitenta”,

b) w ust. 6a:

- w pkt 1 wyrazy „spółki publicznej” zastępuje się wyrazem „emitenta”,
- w pkt 2 wyrazy „spółki publicznej” zastępuje się wyrazem „emitenta”;

26) po art. 96d dodaje się art. 96e w brzmieniu:

„Art. 96e. W przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez spółkę, o której mowa w art. 90c ust. 1, obowiązków, o których mowa w rozdziale 4a, Komisja może nałożyć karę pieniężną do wysokości 1 000 000 zł.”;

27) w art. 97:

a) ust. 1f otrzymuje brzmienie:

„1f. W przypadku wydania decyzji nakładającej karę, o której mowa w ust. 1, 1a, 1b, 1d, 6, 7 lub 8, przepisy art. 96 ust. 10a–10c stosuje się odpowiednio.”,

b) uchyla się ust. 5;

28) w art. 99 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) ustawy przekazania do Komisji memorandum informacyjnego lub jego udostępnienia do publicznej wiadomości lub osobom, do których skierowana jest oferta publiczna, albo”.

Art. 15. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 188) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 po pkt 5l dodaje się pkt 5m w brzmieniu:

„5m) rozporządzeniu 2022/858 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1);”;

2) w art. 3:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja jest właściwym organem w rozumieniu rozporządzenia 236/2012, rozporządzenia 648/2012, rozporządzenia 1031/2010, z wyłączeniem art. 55 ust. 1 tego rozporządzenia, rozporządzenia 596/2014, rozporządzenia 909/2014, rozporządzenia 600/2014, rozporządzenia 2016/1011, z zastrzeżeniem ust. 2b, rozporządzenia 2017/1129, rozporządzenia 2019/2033, z wyłączeniem wydawania aktów, o których mowa w art. 41 ust. 2 tego rozporządzenia, rozporządzenia 2020/1503 oraz rozporządzenia 2022/858.”,

b) po ust. 2a dodaje się ust. 2b i 2c w brzmieniu:

„2b. Krajowym właściwym organem państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 23c ust. 1 rozporządzenia 2016/1011, jest minister właściwy do spraw instytucji finansowych.

2c. Komisja jest organem odpowiedzialnym za koordynację współpracy i wymiany informacji z Komisją Europejską, Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych i właściwymi organami z innych państw członkowskich zgodnie z art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2016/1011.”;

3) w art. 5:

- a) uchyla się pkt 14,
 - b) w pkt 24 dodaje się przecinek i pkt 25 w brzmieniu:
„25) banki państwowe prowadzące działalność maklerską na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 111a ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi”;
- 4) w art. 17:
- a) w ust. 1 uchyla się pkt 3,
 - b) w ust. 9 uchyla się pkt 4,
 - c) uchyla się ust. 12 i 13;
- 5) po art. 19 dodaje się art. 19a w brzmieniu:
- „Art. 19a. 1. Udostępnienie przez urząd Komisji informacji z protokołów kontroli zawierających opis stwierdzonych nieprawidłowości oraz ostatecznych decyzji administracyjnych zawierających informacje stanowiące tajemnicę zawodową w zakresie, o którym mowa w art. 19 ust. 1, przed wniesieniem pozwu w sprawie cywilnej, może nastąpić po uzyskaniu zgody udzielonej przez sąd, do którego właściwości należy rozpoznanie sprawy w pierwszej instancji, na wniosek osoby fizycznej żądającej takich informacji jeżeli wnioskodawca uprawdopodobni swoje roszczenie, wykaże interes prawny w uzyskaniu takich informacji oraz gdy informacje te nie dotyczą osób trzecich niemających być stroną postępowania zainicjowanego takim pozwem. Udzielając zgody, określa się szczegółowo zakres udostępnianych informacji i cel wykorzystania informacji oraz załącza pouczenie o obowiązku zachowania tych informacji w tajemnicy.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1, udostępnia się wyłącznie uczestnikowi rynku kapitałowego będącemu osobą fizyczną.
3. Interes prawny w uzyskaniu informacji, o której mowa w ust. 1, powstaje, gdy brak takiej informacji uniemożliwi lub poważnie utrudni osobie fizycznej dochodzenie roszczenia na drodze postępowania sądowego lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania sądowego w sprawie.
4. Do spraw z wniosku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, z późn. zm.²¹⁾) o postępowaniu nieprocesowym.

²¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 1981, 2052, 2262, 2270, 2289, 2328 i 2459, z 2022 r. poz. 1, 366, 480, 807, 830, 974, 1098, 1301, 1371, 1692, 1855, 1967, 2127, 2140, 2180, 2339, 2436, 2600 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 289, 326, 403, 535, 556, 614, 739, 803 i 852.

5. Postanowienie o udzieleniu zgody lub odmowie jej udzielenia wraz z wnioskiem o udostępnienie informacji z protokołów kontroli zawierających opis stwierdzonych nieprawidłowości oraz ostatecznych decyzji administracyjnych podlega doręczeniu osobie fizycznej, Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego oraz podmiotowi, którego dotyczy protokół kontroli lub ostateczna decyzja administracyjna.

6. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 5, osobie fizycznej, Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego oraz podmiotowi, którego dotyczy protokół kontroli lub ostateczna decyzja administracyjna, przysługuje zażalenie do sądu drugiej instancji.”;

6) art. 22a otrzymuje brzmienie:

„Art. 22a. Komisja może przekazywać Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego informacje niezbędne do wykonania przez te urzędy zadań i uprawnień określonych odpowiednio w rozporządzeniu 1095/2010, rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 48, z późn. zm.²²⁾) i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 12, z późn. zm.²³⁾).”;

7) w art. 25 po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 1a, są dostępne na stronie internetowej Komisji przez 5 lat, licząc od dnia ich udostępnienia, z tym że dane osobowe osoby przekazane do publicznej wiadomości w przypadkach określonych w ust. 2 są dostępne na tej stronie przez rok.”;

²²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 153 z 22.05.2014, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 334 z 27.12.2019, str. 1.

²³⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 287 z 29.10.2013, str. 5, Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 34, Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, Dz. Urz. UE L 225 z 30.07.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 337 z 23.12.2015, str. 35, Dz. Urz. UE L 291 z 16.11.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 334 z 27.12.2019, str. 1.

8) w art. 26 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „art. 5 pkt 1, 2, 4–6c i 8–24” zastępuje się wyrazami „art. 5 pkt 1, 2, 4–6c, 8–25”;

9) w art. 27 dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Pisma, protokoły i dokumenty, o których mowa w art. 27a ust. 2, art. 28 ust. 1, 2–4, art. 29 ust. 4, art. 32 ust. 6ba i 6c, art. 33 ust. 4, art. 34a, art. 34b ust. 1 i 4, art. 35 ust. 3, art. 36 ust. 2b, 3, 4–5a, 6 i 8, sporządza się w postaci papierowej albo elektronicznej. Pisma, protokoły i dokumenty w postaci papierowej opatruje się podpisem własnoręcznym. Pisma, protokoły i dokumenty utrwalone w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.

6. W przypadku pism utrwalonych w postaci elektronicznej doręczenie może polegać na doręczeniu wydruku odzwierciedlającego treść tego pisma. Przepisy art. 39³ § 2–4 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.”;

10) w art. 30:

a) ust. 3–5 otrzymują brzmienie:

„3. Po doręczeniu upoważnienia, a przed podjęciem pierwszej czynności kontrolnej, kontroler ma również obowiązek poinformować osobę, o której mowa w ust. 1, o prawach i obowiązkach kontrolowanego, pouczyć o skutkach prawnych utrudniania lub uniemożliwiania przeprowadzenia czynności kontrolnych, w szczególności o treści art. 32a, art. 36a i art. 46, a także o odpowiedzialności za złożenie nieprawdziwych wyjaśnień lub zatajenie prawdy. Składający wyjaśnienia może odmówić odpowiedzi na pytania, gdy odpowiedź mogłaby narazić jego lub jego bliskich, o których mowa w art. 83 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, na odpowiedzialność karną lub bezpośrednią szkodę majątkową.

4. O dokonany pouczeniu, o którym mowa w ust. 3, umieszcza się wzmiankę na upoważnieniu. Kontrolowany lub osoba przez niego upoważniona potwierdza odebranie pouczenia i upoważnienia.

5. W przypadku odmowy potwierdzenia odebrania pouczenia, o którym mowa w ust. 4, lub upoważnienia do przeprowadzenia kontroli, notatkę o tym kontroler załącza do upoważnienia, z podaniem przyczyn odmowy.”;

b) dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli wraz z pouczeniem, o którym mowa w ust. 3, można doręczyć kontrolowanemu bezpośrednio, w tym jako wydruk,

o którym mowa w art. 27 ust. 6, albo na adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 285) albo za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344).

7. Okazanie kontrolowanemu lub osobie przez niego upoważnionej legitymacji służbowej lub dokumentu potwierdzającego tożsamość może odbyć się za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, umożliwiającym jednocześnie przekazywanie obrazu i dźwięku.”;

11) w art. 32:

- a) w ust. 3 wyrazy „Poszczególne czynności” zastępuje się wyrazem „Czynności”,
- b) w ust. 5 wyrazy „w terminie określonym w żądaniu” zastępuje się wyrazami „w terminie, w sposób i w formie określonej w żądaniu.”,
- c) ust. 6b otrzymuje brzmienie:

„6b. Kontrolerzy mogą żądać od kontrolowanego sporządzenia zestawień określonych danych i informacji na podstawie dokumentów i innych nośników informacji, wyznaczając sposób i formę oraz odpowiedni termin do ich przekazania.”,

- d) po ust. 6b dodaje się ust. 6ba w brzmieniu:

„6ba. Czynności kontrolne mogą być utrwalane przy wykorzystaniu urządzeń rejestrujących dźwięk lub obraz, po uprzednim poinformowaniu osoby biorącej udział w tych czynnościach. Kontroler przekazuje kontrolowanemu kopię zapisu dźwięku lub obrazu. Kontrolowany lub osoba przez niego upoważniona potwierdza na piśmie otrzymanie takiej kopii.”,

- e) ust. 6c otrzymuje brzmienie:

„6c. Z przekazania kontrolerowi materiałów, o których mowa w ust. 5 i ust. 6b, oraz pobrania materiałów, o których mowa w ust. 6a, sporządza się protokół, który otrzymuje kontroler i kontrolowany. Kontroler oraz osoba przekazująca materiały podpisują protokół.”;

12) w art. 34 pkt 4a otrzymuje brzmienie:

- „4a) zapisów obrazu lub dźwięku;”;

13) w art. 34a:

- a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Wyjaśnienia, informacje i zestawienia pisemne sporządzane przez kontrolowanego na potrzeby przeprowadzanej kontroli, są podpisane przez osoby upoważnione do ich sporządzenia.”,
 - b) w ust. 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
„Zgodność danych z oryginalnymi danymi umieszczonymi w systemach informatycznych lub danych utrwalonych na nośnikach informacji potwierdza się na piśmie, ze wskazaniem zawartości nośnika oraz jego rodzaju.”;
- 14) w art. 34b:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Z odebrania ustnych wyjaśnień od osób, o których mowa w art. 32 ust. 5, sporządza się protokół, który otrzymuje kontroler i kontrolowany. Kontroler oraz osoba składająca ustne wyjaśnienia podpisują protokół.”,
 - b) w ust. 3 zdanie pierwsze i drugie otrzymują brzmienie:
„Wyjaśnienia udzielane ustnie przez osoby, o których mowa w art. 32 ust. 5, mogą być utrwalane przy wykorzystaniu urządzenia rejestrującego dźwięk lub obraz, po uprzednim poinformowaniu osoby składającej wyjaśnienia. W wykonywanych w ten sposób czynnościach ma prawo uczestniczyć osoba upoważniona do reprezentowania kontrolowanego.”,
 - c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Kontroler przekazuje kontrolowanemu kopię wyjaśnień ustnych utrwalonych za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk lub obraz. Kontrolowany lub osoba przez niego upoważniona potwierdza na piśmie otrzymanie takiej kopii.”,
 - d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
„5. Wyjaśnienia udzielane ustnie przez osoby, o których mowa w art. 32 ust. 5, mogą zostać odebrane telefonicznie lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, umożliwiającym przekazywanie obrazu lub dźwięku.”;
- 15) w art. 35 w ust. 3 w zdaniu drugim wyrazy „Kopię protokołu” zastępuje się wyrazem „Protokół”;
- 16) w art. 35a:
- a) w ust. 1:
 - pkt 10 otrzymuje brzmienie:

- „10) wykaz sporządzonych protokołów, o których mowa w art. 32 ust. 6c i art. 34b ust. 1, oraz wykaz czynności, o których mowa w art. 32 ust. 6ba i art. 34b ust. 3;”,
- w pkt 12 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 13 i 14 w brzmieniu:
- „13) informację, że odmowa podpisania protokołu kontroli nie zwalnia kontrolowanego z wykonania zaleceń, o których mowa w art. 36 ust. 5 i 6;
- 14) zarządzenia Przewodniczącego Komisji wydane w toku kontroli.”,
- b) uchyla się ust. 2;
- 17) w art. 36:
- a) w ust. 2 skreśla się zdanie drugie,
- b) ust. 2a otrzymuje brzmienie:
- „2a. Kontrolowany doręcza podpisany protokół kontroli utrwalony w postaci elektronicznej albo podpisany egzemplarz protokołu kontroli w postaci papierowej Komisji w sposób określony w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia otrzymania protokołu.”,
- c) ust. 2d otrzymuje brzmienie:
- „2d. Odmowa podpisania protokołu kontroli nie zwalnia kontrolowanego z wykonania zaleceń, o których mowa w ust. 5 i 6.”,
- d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. W przypadku gdy Przewodniczący Komisji:
- 1) uwzględnia zastrzeżenia kontrolowanego – dokonuje się zmiany protokołu w niezbędnym zakresie w formie aneksu, który doręcza się kontrolowanemu w terminie 30 dni od dnia otrzymania tych zastrzeżeń, przy czym przepisy ust. 1–2a stosuje się odpowiednio;
 - 2) nie uwzględnia zastrzeżeń kontrolowanego – doręcza się kontrolowanemu stanowisko dotyczące tych zastrzeżeń, w terminie 30 dni od dnia ich otrzymania, w sposób określony w ust. 1.”,
- e) w ust. 5 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
- „Zalecenia te doręcza się w sposób określony w ust. 1.”,
- f) w ust. 6 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:
- „Zalecenia te doręcza się w sposób określony w ust. 1.”,
- g) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Terminy, o których mowa w ust. 1, 2a, 3–5a i 8, uważa się za zachowane, jeżeli przed ich upływem pismo zostało doręczone bezpośrednio, nadane w polskiej placówce pocztowej operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe albo wysłane na adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych.”;

18) po art. 36 dodaje się art. 36a w brzmieniu:

„Art. 36a. Komisja może w drodze decyzji administracyjnej nałożyć na kontrolowanego karę pieniężną w wysokości do 20 000 000 zł, jeżeli kontrolowany uniemożliwia lub utrudnia rozpoczęcie lub przeprowadzenie kontroli, w tym nie wykonuje obowiązków lub uniemożliwia wykonywanie czynności określonych w art. 32 ust. 4–6ba, 7 oraz art. 33 ust. 1.”;

19) w art. 37 w ust. 1 w pkt 2 w lit. b wyrazy „w art. 5 pkt 24” zastępuje się wyrazami „w art. 5 pkt 24 i 25”;

20) w art. 39:

a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Niezwłocznie po przekazaniu żądania Przewodniczący Komisji lub jego zastępca składa zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, załączając informacje i dokumenty dotyczące blokowanego rachunku.”,

b) ust. 3 i 3a otrzymują brzmienie:

„3. Podmiot nadzorowany dokonuje blokady rachunku natychmiast po otrzymaniu żądania, o którym mowa w ust. 1.

3a. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera datę wystąpienia z żądaniem, zakres oraz termin dokonania blokady rachunku.”,

c) po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu:

„3b. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, może być doręczone za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2023 r. poz. 57).”,

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Dokonanie blokady rachunku, o której mowa w ust. 3, wyłącza odpowiedzialność dyscyplinarną, cywilną, karną oraz inną określoną odrębnymi przepisami podmiotu nadzorowanego oraz osób działających w jego imieniu.”;

- 21) w art. 42 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Żądanie dokonania blokady rachunku może być przekazane firmie inwestycyjnej lub podmiotowi, o którym mowa w art. 5 pkt 25, również w przypadku”.

Art. 16. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 646 i 825) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3:
- a) w pkt 1 w lit. a po wyrazach „certyfikaty inwestycyjne” dodaje się wyrazy „, bankowe prawa pochodne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, z późn. zm.²⁴⁾”,
 - b) w pkt 2 po wyrazach „charakteru uznaniowego” dodaje się wyrazy „, w tym ASO oparte na DLT”,
 - c) po pkt 4ze dodaje się pkt 4zf w brzmieniu:
„4zf) rozporządzeniu 2022/858 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1);”,
 - d) po pkt 9c dodaje się pkt 9d–9f w brzmieniu:
 - „9d) ASO opartym na DLT – rozumie się przez to wielostronną platformę obrotu opartą na DLT w rozumieniu art. 2 pkt 6 rozporządzenia 2022/858;
 - 9e) SS opartym na DLT – rozumie się przez to system rozrachunku oparty na DLT w rozumieniu art. 2 pkt 7 rozporządzenia 2022/858;
 - 9f) TSS opartym na DLT – rozumie się przez to system obrotu i rozrachunku oparty na DLT w rozumieniu art. 2 pkt 10 rozporządzenia 2022/858;
 - e) pkt 16–18 otrzymują brzmienie:
„16) podmiocie dominującym – rozumie się przez to podmiot sprawujący nad podmiotem zależnym kontrolę w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2023 r. poz. 120 i 295);

²⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, 2339, 2640 i 2707 oraz z 2023 r. poz. 180, 825 i 996.

- 17) podmiocie zależnym – rozumie się przez to podmiot kontrolowany przez podmiot dominujący;
 - 18) grupie kapitałowej – rozumie się przez to podmiot dominujący wraz z jego podmiotami zależnymi;”
- f) po pkt 28a dodaje się pkt 28ab–28ad w brzmieniu:
- „28ab) instrumencie finansowym obsługiwanym przez DLT – rozumie się przez to instrument finansowy obsługiwany przez DLT w rozumieniu art. 2 pkt 11 rozporządzenia 2022/858, wymieniony w art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, zarejestrowany na rachunku DLT albo w ewidencji DLT, o której mowa w art. 131u ust. 1;
 - 28ac) wtórnej rejestracji DLT – rozumie się przez to zarejestrowanie akcji, o których mowa w art. 328¹ § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, na rachunku DLT albo w ewidencji DLT, o której mowa w art. 131u ust. 1;
 - 28ad) rachunku DLT – rozumie się przez to rachunek papierów wartościowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 28 rozporządzenia 909/2014, prowadzony w technologii rozproszonego rejestru poza depozytem papierów wartościowych, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1, na którym są rejestrowane papiery wartościowe będące instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez DLT, jeżeli rachunek ten umożliwia identyfikację osób, którym przysługują prawa z tych papierów wartościowych, oraz wyodrębnia papiery wartościowe należące do różnych osób;”
- g) uchyla się pkt 29a;
- 2) w art. 4:
 - a) w ust. 1 w pkt 1 po wyrazach „banki powiernicze,” dodaje się wyrazy „banki państwowe prowadzące działalność maklerską i banki, o których mowa w art. 70 ust. 2,”;
 - b) w ust. 3 po wyrazach „do obrotu zorganizowanego” dodaje się wyrazy „, z wyłączeniem instrumentów finansowych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. j”;
 - 3) w art. 4a w ust. 1 po wyrazach „banki powiernicze,” dodaje się wyrazy „banki państwowe prowadzące działalność maklerską i banki, o których mowa w art. 70 ust. 2,”;

- 4) w art. 6 w ust. 1 w zdaniu pierwszym po wyrazach „firmę inwestycyjną,” dodaje się wyrazy „bank państwowy prowadzący działalność maklerską, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2,”;
- 5) w art. 7a:
 - a) w ust. 1 wyrazy „z firmą inwestycyjną uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym” zastępuje się wyrazami „z firmą inwestycyjną, bankiem państwowym prowadzącym działalność maklerską albo bankiem, o którym mowa w art. 70 ust. 2, uprawnionymi do prowadzenia rachunków papierów wartościowych, albo z bankiem powierniczym”,
 - b) w ust. 1a wyrazy „z firmą inwestycyjną uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym” zastępuje się wyrazami „z firmą inwestycyjną, bankiem państwowym prowadzącym działalność maklerską albo bankiem, o którym mowa w art. 70 ust. 2, uprawnionymi do prowadzenia rachunków papierów wartościowych, albo z bankiem powierniczym”,
 - c) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli firma inwestycyjna, bank państwowy prowadzący działalność maklerską, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2, lub bank powierniczy są jednostkami powiązаныmi z emitentem w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości albo są związane z emitentem jakimkolwiek innym stosunkiem prawnym lub faktycznym, który mógłby prowadzić do konfliktu interesów lub wywoływać wątpliwości co do możliwości prawidłowego wywiązywania się z obowiązków agenta emisji, firma inwestycyjna, bank państwowy prowadzący działalność maklerską, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2, oraz bank powierniczy mogą zawrzeć z emitentem umowę o wykonywanie funkcji agenta emisji, jeżeli:”,
 - d) w ust. 4 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 - „1) weryfikację dokumentów stanowiących podstawę prawną emisji papierów wartościowych w zakresie spełniania wynikających z przepisów prawa wymogów niezbędnych dla powstania i realizacji praw wynikających z papierów wartościowych;
 - 2) weryfikację kompletności dokumentacji i oświadczeń przedstawionych przez emitenta w zakresie spełniania wynikających z przepisów prawa wymogów dotyczących oferowania papierów wartościowych;”,

- e) w ust. 10 w zdaniu pierwszym wyrazy „z firmą inwestycyjną uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym” zastępuje się wyrazami „z firmą inwestycyjną, bankiem państwowym prowadzącym działalność maklerską, bankiem, o którym mowa w art. 70 ust. 2, uprawnionymi do prowadzenia rachunków papierów wartościowych, albo z bankiem powierniczym”;
- 6) w art. 7aa:
 - a) w ust. 1 wyrazy „z firmą inwestycyjną uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym” zastępuje się wyrazami „z firmą inwestycyjną, bankiem państwowym prowadzącym działalność maklerską albo bankiem, o którym mowa w art. 70 ust. 2, uprawnionymi do prowadzenia rachunków papierów wartościowych, albo z bankiem powierniczym”,
 - b) w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „firma inwestycyjna i bank powierniczy” zastępuje się wyrazami „firma inwestycyjna, bank państwowy prowadzący działalność maklerską, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2, i bank powierniczy”,
 - c) w ust. 4 wyrazy „firmie inwestycyjnej albo bankowi powierniczemu” zastępuje się wyrazami „firmie inwestycyjnej, bankowi państwowemu prowadzącemu działalność maklerską, bankowi, o którym mowa w art. 70 ust. 2, albo bankowi powierniczemu”,
 - d) w ust. 6 wyrazy „firma inwestycyjna i bank powierniczy” zastępuje się wyrazami „firma inwestycyjna, bank państwowy prowadzący działalność maklerską, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2, i bank powierniczy”;
- 7) w art. 7b:
 - a) w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Emitent, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany przekazywać Krajowemu Depozytowi, niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia wystąpienia zdarzenia, informacje o wartości świadczeń wynikających z papierów wartościowych, o których mowa w ust. 1, które stały się wymagalne, ze wskazaniem, czy i w jakim zakresie świadczenia te zostały spełnione, a także aktualizować informacje, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy przestały one odpowiadać stanowi rzeczywistości.”,
 - b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio do emitenta niekorzystającego z uprawnienia, o którym mowa w art. 5 ust. 1a, w odniesieniu do papierów

wartościowych będących instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez DLT i zarejestrowanych w SS opartym na DLT albo w TSS opartym na DLT.”;

8) po art. 7b dodaje się art. 7c w brzmieniu:

„Art. 7c. 1. Emitent, o którym mowa w art. 7b ust. 1, lub agent emisji działający na rzecz emitenta w przypadku określonym w art. 7a ust. 1, są obowiązani przekazać Krajowemu Depozytowi, przed zawarciem umowy, której przedmiotem jest rejestracja papierów wartościowych w depozycie papierów wartościowych lub w innym systemie rejestracji, o którym mowa w art. 49 ust. 1 rozporządzenia 909/2014, dodatkowe informacje dotyczące emisji tych papierów wartościowych, rodzaju papieru wartościowego, wynikających z niego zobowiązań oraz sposobu ich oferowania. Przepis art. 7b ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy także emitentów papierów wartościowych, w odniesieniu do których emitent zamierza ubiegać się o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub o wprowadzenie do ASO, a także emitentów papierów wartościowych dopuszczonych do takiego obrotu.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, o których mowa w ust. 1, oraz termin ich przekazywania, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego wykonywania zadań Komisji w zakresie nadzoru nad rynkiem kapitałowym oraz umożliwienia identyfikacji emitentów i wyemitowanych papierów.”;

9) w art. 13:

a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „, jeżeli strony w umowie tak postanowiły”;

b) po ust. 2 dodaje ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Usługi związane z zabezpieczeniem dokumentów, o których mowa w ust. 2, mogą być wykonywane przez podmioty nadzorowane w zakresie regulowanym ustawą, spółki tworzone przez te podmioty z innymi podmiotami oraz przedsiębiorstwa usług pomocniczych, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia 2019/2033.”;

10) w art. 13d:

a) w ust. 2 po wyrazie „ASO,” dodaje się wyraz „OTF,”

b) w ust. 3 po wyrazie „ASO” dodaje się wyrazy „, , OTF”;

11) w art. 16d ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Spółka prowadząca rynek regulowany zawiadamia Komisję o istotnej zmianie, rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy, o której mowa w art. 16b ust. 1, której przedmiotem są funkcje operacyjne, o których mowa w ust. 2 tego artykułu, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia zdarzenia. Za istotną zmianę umowy uważa się w szczególności zmianę zakresu czynności zleconych innemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu. Zawiadomienie określa nowy zakres powierzonych czynności oraz wskazuje zmiany wprowadzone w umowie.”;

12) w art. 16e:

a) uchyla się ust. 5,

b) w ust. 6:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Spółka prowadząca rynek regulowany wprowadza adekwatne i skuteczne rozwiązania zabezpieczające pokrycie ewentualnych kosztów związanych z wypłatą odszkodowania z tytułu roszczeń podmiotów, o których mowa w ust. 4, lub osób trzecich o naprawienie szkody wyrządzonej wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 16b ust. 2 lub 3, przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego w zakresie, w jakim nie poniosłby odpowiedzialności, w szczególności przez:”;

– uchyla się pkt 1;

13) w art. 19 w ust. 1:

a) w pkt 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„dokonywanie oferty publicznej, subskrypcji lub sprzedaży na podstawie tej oferty wymaga, z zastrzeżeniem art. 33a ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, pośrednictwa firmy inwestycyjnej lub banku państwowego prowadzącego działalność maklerską, z wyjątkiem:”;

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) przyjmowanie zapisów na certyfikaty inwestycyjne funduszu portfelowego, o którym mowa w art. 179 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, wymaga pośrednictwa firmy inwestycyjnej lub banku państwowego prowadzącego działalność maklerską;”;

c) w pkt 6 wyrazy „wyłącznie na rynku regulowanym” zastępuje się wyrazami „na rynku regulowanym lub w ASO”;

- 14) w art. 21 w ust. 2b we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „grupy kapitałowej” dodaje się wyrazy „lub podmioty będące uczestnikami tego rynku”;
- 15) w art. 29 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. W przypadku gdy zmiany regulaminu rynku regulowanego nie ograniczają praw ani nie zwiększają obowiązków uczestników obrotu, Komisja może zezwolić na skrócenie terminu ich wejścia w życie.”;
- 16) w art. 31 w ust. 1 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) banki państwowe prowadzące działalność maklerską.”;
- 17) w art. 32 w ust. 1 wyrazy „14 dni” zastępuje się wyrazami „7 dni”;
- 18) w art. 45e:
- a) w ust. 1:
- po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) na OTF,”
 - pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) poza systemem obrotu instrumentami finansowymi – jeżeli są one rozliczane przez podmiot rozliczający”
 - w części wspólnej po wyrazach „rachunku papierów wartościowych,” dodaje się wyrazy „rachunku derywatów,”
- b) w ust. 2:
- po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) na OTF,”
 - pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) poza systemem obrotu instrumentami finansowymi – jeżeli są one rozliczane przez podmiot rozliczający”
- c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2d w brzmieniu:
„2a. Środki prawne, o których mowa w ust. 1, nie powodują wygaśnięcia pełnomocnictw udzielonych podmiotowi prowadzącemu system rozrachunku albo uczestnikowi tego podmiotu ani pełnomocnictw udzielonych przez uczestnika podmiotu, wobec którego środki te zostały zastosowane, upoważniających do składania zleceń rozrachunku w imieniu tego uczestnika.
2b. Środki prawne, o których mowa w ust. 1, nie wpływają na uprawnienia podmiotu rozliczającego, określone w regulaminie podmiotu rozliczającego, polegające na:

- 1) rozwiązaniu umowy o uczestnictwo wraz z umowami, których podmiot ten stał się stroną w wyniku nowacji rozliczeniowej transakcji przyjętych do rozliczenia na podstawie umowy o uczestnictwo;
- 2) powstrzymaniu się od wykonania umowy o uczestnictwo.

2c. Środki prawne, o których mowa w ust. 1, nie wpływają na uprawnienia podmiotu rozliczającego do potrącenia lub kompensacji wierzytelności wynikających z:

- 1) rozliczenia transakcji, o których mowa w ust. 1,
- 2) tytułu zabezpieczeń ustanowionych na rzecz podmiotu rozliczającego lub innego uczestnika,
- 3) tytułu uczestnictwa w systemie gwarantującym prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z transakcji, o których mowa w ust. 1

– na zasadach określonych w regulaminie podmiotu rozliczającego.

2d. Środki prawne, o których mowa w ust. 1, nie wpływają na uprawnienia:

- 1) podmiotu rozliczającego oraz
- 2) uczestnika

– wynikające z zamieszczonej w umowie o uczestnictwo klauzuli określającej zasady rozliczenia stron z tytułu rozwiązania umowy o uczestnictwo oraz umów, których podmiot rozliczający stał się stroną w wyniku nowacji rozliczeniowej transakcji przyjętych do rozliczenia na podstawie umowy o uczestnictwo w związku z zastosowaniem środków, o których mowa w ust. 1, wobec podmiotu rozliczającego lub uczestnika tego podmiotu.”;

19) w art. 46 w ust. 5 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) 1 przedstawiciela izby gospodarczej, o której mowa w art. 70 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych.”;

20) w art. 48 dodaje się ust. 17 w brzmieniu:

„17. Przepisu ust. 16 nie stosuje się w przypadku gdy regulamin, o którym mowa w ust. 15, oraz jego zmiany są załącznikiem do wniosku, o którym mowa w art. 15 ust. 1, art. 17 ust. 1 lub art. 49 ust. 1 i 1a rozporządzenia 648/2012.”;

21) w art. 51:

- a) w ust. 2 skreśla się wyraz „wyłącznie”,
- b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Uczestnikami CCP mogą być także osoby prawne będące kontrahentami niefinansowymi w rozumieniu art. 2 pkt 9 rozporządzenia 648/2012, jeżeli są stronami transakcji oraz jeżeli ich uczestnictwo ma na celu współdziałanie z CCP w zakresie wykonywania zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 lub 3.”;

22) art. 65 i art. 66 otrzymują brzmienie:

„Art. 65. 1. Podmiot rozliczający, z wyłączeniem podmiotu rozliczającego posiadającego zezwolenie, o którym mowa w art. 68a ust. 5, który rozlicza transakcje zawarte:

- 1) w obrocie zorganizowanym – ustanawia fundusz zabezpieczający prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z rozliczania transakcji zawartych w obrocie zorganizowanym;
- 2) poza obrotem zorganizowanym – ustanawia fundusz zabezpieczający prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z rozliczania transakcji zawieranych poza obrotem zorganizowanym.

2. Podmiot rozliczający może ustanowić więcej niż jeden fundusz zabezpieczający, o którym mowa w ust. 1, dla różnych klas instrumentów finansowych lub dla różnych systemów obrotu.

3. Fundusze zabezpieczające, o których mowa w ust. 1, zapewniają rozliczanie transakcji w zakresie określonym w ich regulaminach.

4. Uczestnicy podmiotu rozliczającego wnoszą wpłaty do funduszy zabezpieczających, o których mowa w ust. 1, w zakresie określonym w regulaminach, o których mowa w ust. 3.

5. Podmiot rozliczający może zarządzać środkami funduszy zabezpieczających, o których mowa w ust. 1.

Art. 66. 1. Podmiot rozliczający określa wysokość wpłat do funduszu zabezpieczającego, o którym mowa w art. 65 ust. 1 pkt 1, z uwzględnieniem poziomu zobowiązań, które mogą powstać w wyniku rozliczanej transakcji.

2. Rada nadzorcza podmiotu rozliczającego, na wniosek zarządu, uchwała regulamin określający sposób tworzenia i wykorzystywania funduszu zabezpieczającego, o którym mowa w art. 65 ust. 1 pkt 1, oraz związane z jego funkcjonowaniem prawa i obowiązki uczestników.

3. Regulamin, o którym mowa w ust. 2, i jego zmiany podlegają zatwierdzeniu przez Komisję, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego.

4. Komisja odmawia zatwierdzenia regulaminu i jego zmian, jeżeli regulamin jest sprzeczny z przepisami prawa lub mógłby naruszać bezpieczeństwo obrotu albo proponowane zmiany są sprzeczne z przepisami prawa lub mogłyby naruszyć bezpieczeństwo obrotu.

5. Przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio do zasad tworzenia i wykorzystywania środków funduszu, o którym mowa w art. 65 ust. 1 pkt 2, oraz praw i obowiązków uczestników związanych z funkcjonowaniem tego funduszu.”;

23) w art. 67:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Masa majątkowa funduszu zabezpieczającego, o którym mowa w art. 65 ust. 1 pkt 1, stanowi współwłasność łączną uczestników. Nie wyłącza to możliwości indywidualnego określania obowiązków uczestnika w związku z wykorzystaniem funduszu zabezpieczającego, o którym mowa w art. 65 ust. 1 pkt 1, spowodowanym przez działania tego uczestnika.”;

b) uchyla się ust. 2,

c) w ust. 3 wyrazy „funduszu rozliczeniowego” zastępuje się wyrazami „funduszu zabezpieczającego, o którym mowa w art. 65 ust. 1 pkt 1,”;

d) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przepisy ust. 1 i art. 45e stosuje się odpowiednio do środków funduszu, o którym mowa w art. 65 ust. 1 pkt 2.”;

24) uchyla się art. 68;

25) w art. 68a w ust. 14b po wyrazach „w art. 14 ust. 3a” dodaje się wyrazy „oraz art. 15 ust. 6a”;

26) w art. 68d:

a) w ust. 2 skreśla się zdanie drugie,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Komisja odmawia zatwierdzenia regulaminu i jego zmian, jeżeli regulamin jest sprzeczny z przepisami prawa lub mógłby naruszać bezpieczeństwo obrotu albo proponowane zmiany są sprzeczne z przepisami prawa lub mogłyby naruszyć bezpieczeństwo obrotu.”;

c) w ust. 4 w zdaniu pierwszym wyrazy „art. 66” zastępuje się wyrazami „art. 66 ust. 1”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Izba rozliczeniowa może również prowadzić fundusze zabezpieczające prawidłowe rozliczanie transakcji zawieranych w ASO lub na OTF. Fundusze te zapewniają rozliczenie transakcji na rynkach, dla których są prowadzone, w zakresie określonym w regulaminach tych funduszy.”,

e) dodaje się ust. 6–8 w brzmieniu:

„6. Przepis ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio do funduszy, o których mowa w ust. 5.

7. Izba rozliczeniowa może zarządzać środkami funduszy, o których mowa w ust. 1 i 5.

8. Fundusze zabezpieczające, o których mowa w ust. 1 i 5, mogą składać się z wyodrębnionych funkcjonalnie części, z których każda zawiera środki przeznaczone na zabezpieczenie rozliczenia transakcji zawieranych na poszczególnych rynkach lub na zabezpieczenie rozliczenia określonych rodzajów transakcji.”;

27) w art. 68i w ust. 1 w pkt 1 po lit. d dodaje się lit. da i db w brzmieniu:

„da) bank państwowy prowadzący działalność maklerską świadczący usługi, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1,

db) bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2, świadczący usługi, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1,”;

28) w art. 69:

a) w ust. 2 wyrazy „z zastrzeżeniem art. 16 ust. 3 i 5 oraz art. 70” zastępuje się wyrazami „z zastrzeżeniem art. 16 ust. 3 i 5, art. 70 oraz art. 123a”,

b) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przechowywaniu lub rejestrowaniu instrumentów finansowych, w tym prowadzeniu rachunków papierów wartościowych, rachunków derywatów i rachunków zbiorczych, oraz prowadzeniu rachunków pieniężnych, a także prowadzeniu ewidencji instrumentów finansowych;”;

29) w art. 70:

a) w ust. 2:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Bank z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może, poza jednostką wydzieloną organizacyjnie zgodnie z art. 111 ust. 5, wykonywać czynności określone w:”;

- w pkt 1 wyrazy „art. 69 ust. 2 pkt 1–6” zastępuje się wyrazami „art. 69 ust. 2 pkt 1, 2 i 4–6”,
- pkt 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3) art. 69 ust. 2 pkt 3 – o ile nie są one wykonywane w ramach pełnienia funkcji animatora rynku na instrumentach finansowych innych niż papiery wartościowe emitowane przez Skarb Państwa, obligacje emitowane przez Bank Gospodarstwa Krajowego na rzecz funduszy utworzonych, powierzonych albo przekazanych temu bankowi na podstawie odrębnych ustaw, gwarantowane przez Skarb Państwa, oraz obligacje emitowane przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny;”
- dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:
 - „4) art. 69 ust. 4, o ile wykonuje co najmniej jedną z czynności, o których mowa w pkt 1–3 lub 5;
 - 5) art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2 – o ile przedmiotem tych czynności jest pośredniczenie w zawieraniu transakcji pożyczek papierów wartościowych w rozumieniu art. 3 pkt 7 rozporządzenia 2015/2365, przez przyjmowanie i przekazywanie zleceń dotyczących pożyczek papierów wartościowych, zawieranie transakcji pożyczek papierów wartościowych w imieniu własnym i na rzecz dającego zlecenie albo w imieniu i na rzecz dającego zlecenie (pośrednictwo w pożyczkach papierów wartościowych), o ile przedmiotem tych transakcji są papiery wartościowe dopuszczone do obrotu zorganizowanego.”
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Banki, o których mowa w ust. 2, które stanowią małe i niezłożone instytucje, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 145 rozporządzenia 575/2013, lub które posiadają kapitały własne w wysokości poniżej równowartości w złotych 5 000 000 euro, mogą, poza jednostką wydzieloną organizacyjnie zgodnie z art. 111 ust. 5, wykonywać czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 3, o ile przedmiotem tych czynności są instrumenty finansowe, o których mowa w ust. 2 pkt 1, a także dopuszczone do obrotu zorganizowanego obligacje, listy zastawne oraz inne zbywalne papiery wartościowe inkorporujące prawa majątkowe odpowiadające prawom wynikającym z zaciągniętego długu, inne niż określone w ust. 2 pkt 1, lub instrumenty pochodne, których instrumentem bazowym są obligacje, listy zastawne,

inne zbywalne papiery wartościowe inkorporujące takie prawa majątkowe, stopa procentowa lub waluta.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wykonywanie przez bank, zgodnie z ust. 2, czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 i ust. 4, nie stanowi działalności maklerskiej.”,

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W zakresie wykonywania czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 i ust. 4, do banku, o którym mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 3a, art. 72, art. 73 ust. 1, 2, 5j–5o i 6a, art. 73a–73d, art. 74b–76, art. 77, art. 79–81a, art. 81c, art. 81d, art. 81f, art. 82a, art. 83a–83ja, art. 88 i art. 90 oraz bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej odnoszące się do prowadzenia działalności w zakresie wykonywania czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 i ust. 4, a w zakresie nieuregulowanym w tych przepisach stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.”;

30) w art. 73c w ust. 2 wyrazy „rozporządzenia 2017/575” zastępuje się wyrazami „rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/576 z dnia 8 czerwca 2016 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących podawania co roku do wiadomości publicznej przez firmy inwestycyjne informacji o tożsamości systemów wykonywania zleceń i jakości wykonywania zleceń (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 166)”;

31) art. 74d otrzymuje brzmienie:

„Art. 74d. 1. Nabywanie lub zbywanie na własny rachunek instrumentów finansowych polega na nabywaniu lub zbywaniu instrumentów finansowych we własnym imieniu i na własny rachunek albo na wykonywaniu innych czynności wywołujących równoważne skutki, w tym w celu pełnienia funkcji animatora rynku lub w celu wykonania transakcji klienta.

2. W przypadku gdy nabywanie lub zbywanie na własny rachunek instrumentów finansowych jest dokonywane w celu wykonania transakcji klienta, podmiot nabywający lub zbywający instrumenty na własny rachunek zawiera z klientem umowę o świadczenie usługi, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 2.”;

32) uchyla się art. 76a;

33) w art. 79:

- a) w ust. 2a skreśla się wyrazy „oraz ust. 2c”,
- b) uchyla się ust. 2c,
- c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Agent będący osobą fizyczną albo osoby wykonujące czynności na rzecz agenta będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, które wykonują czynności, o których mowa w ust. 2, są obowiązane spełniać wymogi, o których mowa w art. 82a ust. 1 pkt 1. Posiadanie tytułu doradcy inwestycyjnego lub maklera papierów wartościowych uważa się za spełnienie wymogów, o których mowa w zdaniu pierwszym.”,

- d) w ust. 6a skreśla się wyrazy „i 2c”,
- e) w ust. 8a skreśla się wyrazy „i 2c”,
- f) w ust. 9 uchyla się pkt 1,
- g) w ust. 9a wyrazy „art. 130 ust. 2 i 3” zastępuje się wyrazami „art. 130 ust. 3”,
- h) po ust. 9a dodaje się ust. 9b w brzmieniu:

„9b. Przepisu ust. 9 pkt 2 nie stosuje się w przypadku gdy w terminie 7 dni od dnia rozwiązania umowy inna firma inwestycyjna zawrze umowę z tym agentem i przekaze Komisji informację o jej zawarciu, wraz z dokumentami, o których mowa w art. 81 ust. 1.”,

- i) uchyla się ust. 10,
- j) dodaje się ust. 11 w brzmieniu:

„11. Na żądanie Komisji lub jej upoważnionego przedstawiciela, agent będący osobą fizyczną, osoby uprawnione do reprezentowania agenta firmy inwestycyjnej lub wchodzące w skład jego statutowych organów albo pozostające z agentem firmy inwestycyjnej w stosunku pracy są obowiązane do niezwłocznego sporządzenia i przekazania, na koszt agenta firmy inwestycyjnej, kopii dokumentów i innych nośników informacji związanych z jego działalnością, oraz do udzielenia pisemnych lub ustnych wyjaśnień w zakresie nadzoru sprawowanego przez Komisję.”;

34) w art. 81:

- a) w ust 1:
 - w zdaniu pierwszym skreśla się wyrazy „lub 2c”,
 - w pkt 1 w lit. c wyraz „lub” zastępuje się wyrazem „oraz”,
 - w pkt 2 lit. h otrzymuje brzmienie:

„h) opinię firmy inwestycyjnej, że doświadczenie w zakresie obrotu instrumentami finansowymi posiadane przez dany podmiot lub przez osoby kierujące jego działalnością, odpowiedzialne za nadzór nad wykonywaniem czynności agencyjnych, oraz struktura organizacyjna tego podmiotu gwarantują wykonywanie czynności, o których mowa w art. 79 ust. 2, w sposób prawidłowy, z dołożeniem należytej staranności – chyba że agentem firmy inwestycyjnej ma być inna firma inwestycyjna.”,

b) w ust. 3 w pkt 2 skreśla się wyrazy „i 2c”,

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja odmawia również dokonania wpisu do rejestru osoby fizycznej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, lub podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w przypadku gdy wykonywanie przez tę osobę lub ten podmiot czynności, o których mowa w art. 79 ust. 2, mogłoby doprowadzić do naruszenia bezpieczeństwa obrotu lub interesów klientów firmy inwestycyjnej. W przypadku podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Komisja odmawia dokonania wpisu do rejestru także wtedy, gdy doświadczenie w zakresie obrotu instrumentami finansowymi posiadane przez ten podmiot lub przez osoby kierujące jego działalnością, odpowiedzialne za nadzór nad wykonywaniem czynności agencyjnych, oraz struktura organizacyjna tego podmiotu nie gwarantują wykonywania czynności, o których mowa w art. 79 ust. 2, w sposób prawidłowy, z dołożeniem należytej staranności.”,

d) w ust. 6 w pkt 2 skreśla się wyrazy „lub 2c”;

35) w art. 81c:

a) uchyla się ust. 5,

b) w ust. 6:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Firma inwestycyjna wprowadza adekwatne i skuteczne rozwiązania zabezpieczające pokrycie ewentualnych kosztów, związanych z wypłatą odszkodowania z tytułu roszczeń klientów lub osób trzecich o naprawienie szkody wyrządzonej wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania przez przedsiębiorcę albo przedsiębiorcę zagranicznego umowy, o której mowa w art. 81a ust. 1 w przypadku, o którym mowa w art. 81a ust. 2, w zakresie, w jakim nie poniósłby odpowiedzialności, w szczególności przez:”,

– uchyla się pkt 1;

36) w art. 81f:

a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny, którym powierzono wykonywanie czynności zleconych przez firmę inwestycyjną, mogą powierzyć wykonywanie tych czynności innemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu, o ile firma inwestycyjna wyrazi pisemną zgodę.”,

b) w ust. 2 wyrazy „dalszego powierzenia” zastępuje się wyrazami „powierzenia, o którym mowa w ust. 1.”,

c) uchyla się ust. 3,

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Dalsze powierzenie wykonywania czynności zleconych przez firmę inwestycyjną odbywa się z zachowaniem warunków, o których mowa w ust. 1 i 2.”,

e) w ust. 4 wyrazy „dalszego powierzenia” zastępuje się wyrazami „powierzenia, o którym mowa w ust. 1 lub 3a.”;

37) w art. 83:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 1,

b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „makler papierów wartościowych lub”,

c) uchyla się ust. 4;

38) w art. 83a ust. 4b otrzymuje brzmienie:

„4b. Obowiązek, o którym mowa w ust. 3h i 4, obejmuje również sporządzanie protokołów, notatek, nagrywanie rozmów telefonicznych i zapisywanie korespondencji elektronicznej, związanych z czynnościami, które mogłyby skutkować świadczeniem jednej z usług maklerskich, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–5, nawet jeżeli w wyniku prowadzenia tych rozmów lub korespondencji nie dochodziłoby do świadczenia usługi. Obowiązek sporządzania protokołów, notatek, nagrywania rozmów telefonicznych i zapisywania korespondencji elektronicznej obejmuje urządzenia firmy inwestycyjnej oraz, pod warunkiem zatwierdzenia do używania przez firmę inwestycyjną prywatnych urządzeń osób zatrudnionych w firmie inwestycyjnej, także te urządzenia.”;

39) w art. 83b:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Firma inwestycyjna ustanawia, wdraża i utrzymuje system kontroli wewnętrznej, w tym w odniesieniu do agentów firmy inwestycyjnej, na który składają się:

- 1) mechanizmy kontroli służące realizacji zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2017/565;
 - 2) funkcja zgodności z przepisami, o której mowa w art. 22 ust. 2 rozporządzenia 2017/565;
 - 3) audyt wewnętrzny.”,
- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Firma inwestycyjna opracowuje, wdraża i utrzymuje system audytu wewnętrznego w celu realizacji zadań określonych w art. 24 lit. a–c rozporządzenia 2017/565, a w przypadku, gdy jest to proporcjonalne w stosunku do charakteru, skali i stopnia złożoności działalności gospodarczej oraz do charakteru i zasięgu usług i działań inwestycyjnych wykonywanych w toku tej działalności firmy inwestycyjnej, firma inwestycyjna ustanawia komórkę audytu wewnętrznego.”,
- c) uchyla się ust. 6;
- 40) w art. 83ja:
- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
 - b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
- „2. Firma inwestycyjna pośrednicząca w zawieraniu transakcji z uprawnionym kontrahentem lub zawierająca takie transakcje jest obowiązana działać w sposób rzetelny i profesjonalny. Informacje przekazywane w związku z transakcją są rzetelne, niebudzące wątpliwości i niewprowadzające w błąd, z uwzględnieniem charakteru uprawnionego kontrahenta i jego działalności.”;
- 41) w art. 84 w ust. 2 w pkt 1 po wyrazach „firmy inwestycyjnej” dodaje się wyrazy „albo banku państwowego prowadzącego działalność maklerską”;
- 42) w art. 85 w ust. 1 w pkt 5 wyrazy „ust. 6a” zastępuje się wyrazami „ust. 6a–6c”;
- 43) art. 86 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 86. 1. Firma inwestycyjna i bank państwowy prowadzący działalność maklerską informują Komisję o istotnych zmianach okoliczności, na podstawie których udzielono im zezwolenia, o którym mowa odpowiednio w art. 82 i art. 111a oraz w art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 albo art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w zakresie prowadzenia działalności maklerskiej.
2. Firma inwestycyjna, bank państwowy prowadzący działalność maklerską i bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2, przekazują Komisji informacje dotyczące prowadzonej działalności i sytuacji finansowej, w tym w przypadku domu maklerskiego – informacje

dotyczące przestrzegania przez ten dom maklerski adekwatności kapitałowej oraz zdarzeń, które mogą mieć wpływ na działalność prowadzoną przez te podmioty lub ich sytuację finansową.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane do Komisji w postaci elektronicznej, za pomocą systemu teleinformatycznego udostępnionego przez Komisję, w formacie danych zgodnym z formatem danych systemu teleinformatycznego Komisji udostępnionym na jej stronie internetowej.”;

44) w art. 89:

a) w ust. 1:

- uchyla się pkt 1,
- w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) z dniem likwidacji banku państwowego.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Komisja może cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej w przypadku gdy firma inwestycyjna:

- 1) nie rozpoczęła prowadzenia działalności maklerskiej w terminie 12 miesięcy od dnia, w którym decyzja o udzieleniu zezwolenia stała się ostateczna;
- 2) nie wykonała żadnej z czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2, na których wykonywanie uzyskała zezwolenie, przez okres co najmniej 6 miesięcy.

1b. Komisja może cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej w przypadku gdy bank państwowy prowadzący działalność maklerską:

- 1) nie rozpoczął prowadzenia działalności maklerskiej w terminie 12 miesięcy od dnia, w którym decyzja o udzieleniu zezwolenia stała się ostateczna;
- 2) nie wykonał żadnej z czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2, na których wykonywanie uzyskał zezwolenie, przez okres co najmniej 6 miesięcy.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku otwarcia likwidacji, do dnia wygaśnięcia zezwolenia, a w przypadku cofnięcia zezwolenia na podstawie art. 167 ust. 1 – do dnia zaprzestania prowadzenia działalności, firma inwestycyjna albo podmiot, któremu zostało cofnięte zezwolenie, wykonują wyłącznie czynności zmierzające do zakończenia działalności maklerskiej bez możliwości zawierania nowych umów, w tym czynności:

- 1) wynikające z prowadzenia rachunków i ewidencji, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1, lub umów o zarządzanie portfelem instrumentów finansowych oraz z nabytych na rachunek klientów instrumentów pochodnych, mające na celu zakończenie tych inwestycji przez klientów;
 - 2) zmierzające do zakończenia działalności, do której wykonywania firma inwestycyjna albo podmiot był uprawniony na podstawie ustawy lub innych ustaw w związku z posiadaniem zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej, w szczególności niezwłocznie wypowiada umowy zawarte z klientami.”
- d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
- „3a. W przypadku cofnięcia zezwolenia na podstawie art. 167 ust. 1 do dnia zaprzestania prowadzenia działalności maklerskiej albo do upływu terminów wypowiedzenia umów wynikających z prowadzonej działalności maklerskiej lub z działalności, do której prowadzenia podmiot był uprawniony w związku z posiadaniem zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej, w przypadku gdy są one krótsze niż termin, w którym następuje zaprzestanie prowadzenia działalności, podmiot, któremu zostało cofnięte zezwolenie, wykonuje zobowiązania wynikające z wcześniej zawartych umów niezbędne do zakończenia świadczenia usług na rzecz klientów, z uwzględnieniem ich interesów.”
- e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. W przypadku wygaśnięcia albo cofnięcia zezwolenia na podstawie art. 167 ust. 1, albo zaprzestania prowadzenia rachunków i ewidencji, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1, lub wykonywania innej działalności, do której firma inwestycyjna albo podmiot, któremu zostało cofnięte zezwolenie, był uprawniony w związku z posiadaniem zezwolenia na prowadzenie rachunków papierów wartościowych, Komisja może nakazać tym podmiotom przeniesienie instrumentów finansowych, środków pieniężnych, aktywów oraz dokumentów związanych z prowadzeniem rachunków i ewidencji, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1, do firmy inwestycyjnej, która uprzednio wyraziła na to zgodę.”
- f) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4c w brzmieniu:
- „4a. W przypadku gdy uzasadnia to charakter, skala i złożoność działalności firmy inwestycyjnej albo podmiotu, któremu cofnięto zezwolenie na podstawie art. 167 ust. 1, Komisja może nakazać przeniesienie, o którym mowa w ust. 4, do więcej

niż jednej firmy inwestycyjnej, o ile firmy inwestycyjne uprzednio wyraziły na to zgodę.

4b. W przypadku gdy żadna firma inwestycyjna nie wyraziła zgody na przeniesienie, o którym mowa w ust. 4, Komisja nakazuje przeniesienie, o którym mowa w ust. 4, do wybranej firmy inwestycyjnej albo wybranych firm inwestycyjnych, mając na celu zapewnienie bezpieczeństwa obrotu i ochrony inwestorów i innych uczestników rynku. Dokonując wyboru Komisja uwzględnia charakter, skalę i złożoność działalności firmy inwestycyjnej, do której ma nastąpić przeniesienie, o którym mowa w ust. 4.

4c. Komisja nakazuje przeniesienie, o którym mowa w ust. 4, w drodze decyzji skierowanej do firmy inwestycyjnej albo podmiotu, któremu cofnięto zezwolenie, oraz do firmy inwestycyjnej, do której ma nastąpić przeniesienie. Decyzja obejmuje również przeniesienia:

- 1) ewidencji obligacji;
- 2) ewidencji prowadzonych na podstawie art. 7a ust. 4 pkt 4;
- 3) rejestrów prowadzonych na podstawie art. 7aa ust. 2 pkt 2;
- 4) rejestrów akcjonariuszy;
- 5) środków pieniężnych, rachunków lub rejestrów towarów giełdowych oraz innych dokumentów związanych ze świadczeniem usług na podstawie ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych.”,

g) dodaje się ust. 6–8 w brzmieniu:

„6. W przypadku utraty lub zawieszenia uprawnienia banku do prowadzenia działalności, o której mowa w art. 69 ust. 2, którą bank wykonywał na zasadach określonych w art. 111, lub w art. 69 ust. 2 pkt 1–7, którą bank wykonywał zgodnie z art. 70 ust. 2, lub w art. 69 ust. 4, Komisja wskazuje termin, w którym następuje zaprzestanie prowadzenia działalności. Do dnia zaprzestania prowadzenia działalności albo do upływu terminów wypowiedzenia umów dotyczących tej działalności, w przypadku gdy są one krótsze niż termin, w którym następuje zaprzestanie prowadzenia działalności, bank wykonuje zobowiązania wynikające z zawartych umów, niezbędne do zakończenia świadczenia usług na rzecz klientów, z uwzględnieniem ich interesów.

7. W przypadku utraty lub zawieszenia uprawnienia banku do prowadzenia działalności, o której mowa w art. 69 ust. 2, którą bank wykonywał na zasadach

określonych w art. 111, lub w art. 69 ust. 2 pkt 1–7, którą bank wykonywał zgodnie z art. 70 ust. 2, lub w art. 69 ust. 4, Komisja może nakazać przeniesienie instrumentów finansowych, środków pieniężnych, aktywów oraz dokumentów związanych z prowadzeniem rachunków i ewidencji, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1, do firmy inwestycyjnej, która uprzednio wyraziła na to zgodę. Przepisy ust. 4a–4c stosuje się odpowiednio.

8. W przypadku cofnięcia zezwolenia na podstawie art. 167f ust. 1 lub zaprzestania prowadzenia rachunków i ewidencji, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1, lub zaprzestania wykonywania innej działalności na podstawie ustawy lub innych ustaw w związku z posiadaniem zezwolenia na prowadzenie rachunków papierów wartościowych do banku państwowego prowadzącego działalność maklerską lub banku państwowego, któremu cofnięto zezwolenie, stosuje się ust. 3–5.”;

45) w art. 91:

a) ust. 1 i 1a otrzymują brzmienie:

„1. Komisja prowadzi jawny rejestr firm inwestycyjnych, które są domami maklerskimi albo bankami prowadzącymi działalność maklerską, zawierający wskazanie firm lub nazw, adresów siedziby oraz zakresu czynności, do których wykonywania są uprawnione.

1a. Rejestr firm inwestycyjnych zawiera również informację o cofnięciu firmie inwestycyjnej zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej z przyczyn, o których mowa w art. 167 ust. 1 pkt 1–3, 5 i 6, lub utracie uprawnienia banku do prowadzenia działalności, o której mowa w art. 69 ust. 2, którą bank wykonywał na zasadach określonych w art. 111, z przyczyn, o których mowa w art. 138 ust. 7aa ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Informacja o cofnięciu zezwolenia lub utracie uprawnienia jest zamieszczana w rejestrze na 5 lat od dnia cofnięcia zezwolenia lub utraty uprawnienia.”,

b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Komisja prowadzi także jawny rejestr banków państwowych prowadzących działalność maklerską zawierający wskazanie firm lub nazw, adresów siedziby oraz zakresu czynności, do których wykonywania są uprawnione.

4. Komisja udostępnia na swojej stronie internetowej wykaz podmiotów, które zgłosiły zamiar prowadzenia działalności maklerskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 117.”;

46) w art. 94:

a) w ust. 1:

- w pkt 1 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „firm inwestycyjnych,” dodaje się wyrazy „banków państwowych prowadzących działalność maklerską,”
- w pkt 3 po wyrazach „firmę inwestycyjną” dodaje się wyrazy „lub bank państwowy prowadzący działalność maklerską,”
- pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zakres, tryb i formę oraz terminy i sposób przekazywania informacji, o których mowa w art. 86, przez firmy inwestycyjne, banki państwowe prowadzące działalność maklerską, banki, o których mowa w art. 70 ust. 2, i banki powiernicze, przy uwzględnieniu konieczności umożliwienia Komisji, w zakresie określonym ustawą, wykonywania nadzoru nad działalnością tych podmiotów;”
- w pkt 5:
 - we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „firmę inwestycyjną” dodaje się wyrazy „ , bank państwowy prowadzący działalność maklerską,”
 - lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) szczegółowe kryteria w zakresie spełniania przez osoby, o których mowa w art. 3 lit. c–i rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2021/2154 z dnia 13 sierpnia 2021 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających odpowiednie kryteria ustalania kategorii osób zatrudnionych, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka firmy inwestycyjnej lub aktywów, którymi ta firma zarządza (Dz. Urz. UE L 436 z 07.12.2021, str. 11), wymogu posiadania odpowiedniej wiedzy, kompetencji i doświadczenia”
 - w lit. e wyrazy „ , o której mowa w art. 111 ust. 2 pkt 1,” zastępuje się wyrazami „ , wydzielonej organizacyjnie zgodnie z art. 111 ust. 5,”

- b) w ust. 2 po wyrazach „banków prowadzących działalność maklerską” dodaje się wyrazy „, banków państwowych prowadzących działalność maklerską”;
- 47) w art. 102a:
- a) w ust. 1 po wyrazach „systemu zarządzania ryzykiem” dodaje się wyrazy „, a także powierzenie funkcji prezesa lub funkcji członka zarządu domu maklerskiego, który będzie odpowiedzialny za nadzorowanie systemu zarządzania ryzykiem”,
- b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
- „4a. Dom maklerski niezwłocznie informuje Komisję o powołaniu lub powierzeniu funkcji, o którym mowa w ust. 1, ze wskazaniem daty powołania lub powierzenia funkcji.”;
- 48) w art. 102b ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. W zarządzie domu maklerskiego wyodrębnia się funkcję prezesa oraz stanowisko członka zarządu nadzorującego lub stanowiska członków zarządu nadzorujących system zarządzania ryzykiem w działalności domu maklerskiego.”;
- 49) w art. 106:
- a) w ust. 7 po wyrazach „przedmiotem jest” dodaje się wyrazy „nabycie albo objęcie akcji lub prawa z akcji domu maklerskiego w liczbie zapewniającej osiągnięcie albo przekroczenie poziomów określonych w ust. 1,”
- b) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:
- „7a. Działanie w porozumieniu, o którym mowa w ust. 7, domniemywa się w przypadku posiadania lub zamiaru nabycia lub objęcia akcji lub praw z akcji domu maklerskiego przez:
- 1) małżonków, ich wstępnych, zstępnych i rodzeństwo oraz powinowatych w tej samej linii lub stopniu co te osoby, a także osoby pozostające w stosunku przysposobienia, opieki i kurateli;
 - 2) osoby pozostające we wspólnym gospodarstwie domowym;
 - 3) podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej;
 - 4) osoby finansujące nabycie akcji lub praw z akcji z tego samego źródła.”;
- 50) w art. 106i ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Terminy przewidziane dla doręczenia decyzji kończącej postępowanie w przedmiocie zawiadomienia uważa się za zachowane, jeżeli przed ich upływem decyzja została nadana w placówce pocztowej operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe lub podmiotu zajmującego się doręczaniem

korespondencji na terenie Unii Europejskiej albo wysłana na adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych.”;

51) w art. 110zo:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku osiągnięcia przez wskaźniki poziomów określonych w planie naprawy lub w grupowym planie naprawy, o których mowa w ust. 1, dom maklerski przystępuje do wdrażania planu naprawy lub grupowego planu naprawy.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1a, 2 i 3, zarząd domu maklerskiego podejmuje uchwałę o przystąpieniu do wdrażania planu naprawy lub grupowego planu naprawy, podjęciu działań albo odstąpieniu od podejmowania działań określonych w planie naprawy lub grupowym planie naprawy. Dom maklerski niezwłocznie informuje Komisję o podjętej uchwale i przekazuje jej kopię oraz wskazuje przyczyny przystąpienia do wdrażania planu naprawy zgodnie z ust. 1a, przyczyny podjęcia działań zgodnie z ust. 2 lub przyczyny odstąpienia od podjęcia działań zgodnie z ust. 3.”;

52) w art. 111:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bank z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może prowadzić działalność maklerską po uzyskaniu zezwolenia, o którym mowa w art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 albo art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.”;

b) w ust. 2:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Do wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 36 ust. 2 albo 34 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w przypadku gdy bank zamierza prowadzić działalność maklerską załącza się:”;

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) informację o nazwie jednostki organizacyjnej banku, w której ma być prowadzona działalność maklerska;”;

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) informacje, o których mowa w art. 1 lit. a i b, art. 5 lit. a, art. 6 lit. a, c i e – i oraz art. 7 rozporządzenia 2017/1943;”;

- w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7–9 w brzmieniu:
 - „7) projekty procedur oraz opis rozwiązań i systemów, o których mowa w art. 16 ust. 2 rozporządzenia 596/2014;
 - 8) projekty procedur oraz opis rozwiązań i systemów, o których mowa w art. 16 ust. 1 rozporządzenia 596/2014 – w przypadku gdy wnioskodawca zamierza prowadzić ASO lub OTF;
 - 9) projekt regulaminu ochrony przepływu informacji poufnych oraz stanowiących tajemnicę zawodową.”,
- c) uchyla się ust. 2a,
- d) po ust. 2c dodaje się ust. 2d w brzmieniu:
 - „2d. Do wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w przypadku gdy bank zamierza prowadzić działalność maklerską, załącza się informacje, oświadczenia i projekty procedur, o których mowa w art. 1 lit. a i b, art. 5 lit. a oraz art. 6 lit. a rozporządzenia 2017/1943, oraz oświadczenia kandydatów na członków zarządu i rady nadzorczej, o których mowa w ust. 2 pkt 3.”,
- e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
 - „5. Bank może prowadzić działalność maklerską pod warunkiem, że działalność ta jest organizacyjnie wyodrębniona od pozostałej działalności banku (wydzielenie organizacyjne), z zastrzeżeniem art. 112a i art. 113.”,
- f) w ust. 6 wyrazy „jednostki organizacyjnej, o której mowa w ust. 2 pkt 1,” zastępuje się wyrazami „jednostki wydzielonej organizacyjnie zgodnie z ust. 5”,
- g) w ust. 6a:
 - w zdaniu pierwszym wyrazy „jednostki organizacyjnej, o której mowa w ust. 2 pkt 1,” zastępuje się wyrazami „jednostki wydzielonej organizacyjnie zgodnie z ust. 5”,
 - w zdaniu drugim wyrazy „jednostki organizacyjnej, o której mowa w ust. 2 pkt 1,” zastępuje się wyrazami „jednostki wydzielonej organizacyjnie zgodnie z ust. 5”,
- h) ust. 10 otrzymuje brzmienie:
 - „10. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe zasady wydzielenia organizacyjnego działalności maklerskiej banku, uwzględniając konieczność zapewnienia zachowania poufności danych w wydzielonej jednostce organizacyjnej banku przy jednoczesnym zagwarantowaniu bezpiecznego i sprawnego prowadzenia działalności maklerskiej;
 - 2) zakres czynności, które w związku z prowadzoną działalnością maklerską przez bank i pozostałą działalnością banku mogą być wykonywane przez jednostkę wydzieloną organizacyjnie zgodnie z ust. 5 albo jednostki organizacyjne banku inne niż ta jednostka, oraz sposób ustalenia warunków wykonywania tych czynności przy jednoczesnym zagwarantowaniu bezpiecznego i sprawnego wykonywania tych czynności.”;
- 53) po art. 111 dodaje się art. 111a i art. 111b w brzmieniu:
- „Art. 111a. 1. Bank państwowy może prowadzić działalność maklerską po uzyskaniu zezwolenia Komisji.
2. Do wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, składanego przez bank państwowy załącza się informacje, oświadczenia i projekty procedur, o których mowa w art. 111 ust. 2.
3. Do wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, składanego przez bank państwowy posiadający zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, załącza się informacje, oświadczenia i projekty procedur, o których mowa w art. 111 ust. 2d.
4. Do banku państwowego, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 111 ust. 5 i 6–6e, art. 112a, art. 113 oraz art. 114 ust. 2 i 3.
- Art. 111b. 1. Do działalności maklerskiej prowadzonej przez bank państwowy na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 111a ust. 1, stosuje się:
- 1) przepisy ustawy oraz bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące banku prowadzącego działalność maklerską;
 - 2) przepisy ustaw odrębnych dotyczące firmy inwestycyjnej, jeżeli znajdują zastosowanie do banku państwowego prowadzącego działalność maklerską.
2. Do banku państwowego prowadzącego działalność maklerską nie stosuje się przepisu art. 114 ust. 1.”;
- 54) po art. 112 dodaje się art. 112a w brzmieniu:

„Art. 112a. 1. Bank może, na zasadach i w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 111 ust. 10, wykonywać czynności związane z prowadzoną przez niego działalnością maklerską i pozostałą działalnością banku w ramach:

- 1) jednostki wydzielonej organizacyjnie zgodnie z art. 111 ust. 5, na rzecz jednostek organizacyjnych banku innych niż ta jednostka;
- 2) jednostek organizacyjnych banku innych niż jednostka wydzielona organizacyjnie zgodnie z art. 111 ust. 5, na rzecz tej jednostki.

2. W celu wypełniania obowiązków, o których mowa w ust. 1, jednostka organizacyjna wydzielona zgodnie z art. 111 ust. 5 oraz jednostki organizacyjne banku inne niż ta jednostka mogą wymieniać się informacjami oraz wykorzystywać te same rozwiązania techniczne i organizacyjne pod warunkiem, że zapewnione jest zachowanie bezpieczeństwa, integralności i poufności danych oraz są spełnione wymogi związane z zarządzaniem konfliktami interesów.”;

55) w art. 117 w ust. 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Komisja informuje zagraniczną firmę inwestycyjną, która zgłosiła zamiar prowadzenia działalności maklerskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w formie oddziału, o warunkach prowadzenia działalności maklerskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

56) w art. 122 w ust. 1 po wyrazach „lub rachunków zbiorczych” dodaje się wyrazy „, lub innej działalności, do której prowadzenia jest uprawniony ten bank w związku z posiadaniem zezwolenia na prowadzenie rachunków papierów wartościowych”;

57) po art. 123 dodaje się art. 123a–123d w brzmieniu:

„Art. 123a. 1. Za zezwoleniem Komisji, bank powierniczy może wykonywać czynności określone w art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2 w zakresie pośrednictwa w zawieraniu transakcji pożyczek papierów wartościowych w rozumieniu art. 3 pkt 7 rozporządzenia 2015/2365 dla klientów, przez przyjmowanie i przekazywanie zleceń dotyczących pożyczek papierów wartościowych, zawieranie transakcji pożyczek papierów wartościowych w imieniu własnym i na rzecz dającego zlecenie albo w imieniu i na rzecz dającego zlecenie (pośrednictwo w pożyczkach papierów wartościowych).

2. Wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) dane osobowe członków zarządu banku, którzy odpowiadają za rozpoczęcie wykonywania czynności objętej wnioskiem lub będą nią kierować;

- 2) informacje, o których mowa w art. 4 rozporządzenia 2017/1943, z wyłączeniem informacji dotyczących członków zarządu i rady nadzorczej banku;
- 3) oświadczenia osób, które odpowiadają za rozpoczęcie wykonywania czynności objętej wnioskiem lub będą nią kierować, o nieuznaniu prawomocnym orzeczeniem za winne popełnienia przestępstwa skarbowego, przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, przestępstw lub wykroczeń określonych w art. 305, art. 307 lub art. 308 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, przestępstwa określonego w ustawach, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, oraz że w okresie 3 lat poprzedzających dzień złożenia wniosku nie zostały ukarane w trybie administracyjnym przez właściwy organ nadzoru za naruszenie przepisów wdrażających dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE lub przepisów rozporządzenia 575/2013;
- 4) informacje, o których mowa w art. 6 lit. c, e, f oraz h–l rozporządzenia 2017/1943.
3. Do wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, załącza się:
 - 1) statut banku i zaświadczenie albo oświadczenie o wpisie do właściwego rejestru;
 - 2) projekt regulaminu prowadzenia rachunków papierów wartościowych, rachunków derywatów i rachunków zbiorczych obejmujący wykonywanie czynności pośrednictwa w pożyczkach papierów wartościowych;
 - 3) projekt regulaminu ochrony przepływu informacji poufnych oraz stanowiących tajemnicę zawodową;
 - 4) projekt procedur oraz opis rozwiązań i systemów, o których mowa w art. 16 ust. 2 rozporządzenia 596/2014;
 - 5) kopię umowy z Krajowym Depozytem o uczestnictwo w systemie rekompensat zawartej pod warunkiem uzyskania zezwolenia na wykonywanie czynności objętej wnioskiem.

4. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 3, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie

falszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Art. 123b. 1. Bank z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który składa wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 119 ust. 1, może jednocześnie złożyć wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 123a ust. 1.

2. Zezwolenie, o którym mowa ust. 1, nie może być udzielone wyłącznie na wykonywanie pośrednictwa w pożyczkach papierów wartościowych.

Art. 123c. Wykonywanie przez bank powierniczy, zgodnie z art. 123a, czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2, nie stanowi działalności maklerskiej.

Art. 123d. 1. Do banku powierniczego wykonującego czynności pośrednictwa w pożyczkach papierów wartościowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 3a, art. 73 ust. 1, 5j–5o i 6a, art. 73a ust. 1–5 i 9, art. 73b–73d, art. 74b, art. 74c, art. 79–81a, art. 81c, art. 81d, art. 81f, art. 82a, art. 83a ust. 1–5, art. 83b, art. 83c ust. 1–4, art. 83d ust. 1 i 6, art. 83e, art. 83f, art. 83h, art. 83i, art. 83j ust. 1, 2 i 4, art. 83ja, art. 83k, oraz art. 88.

2. Do banku powierniczego wykonującego czynności pośrednictwa w pożyczkach papierów wartościowych stosuje się bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej odnoszące się do wykonywania czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 119 ust. 1, a w zakresie nieuregulowanym w tych przepisach odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.”;

58) w art. 125:

a) w ust. 1:

- we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „firmy inwestycyjnej” dodaje się wyrazy „lub banku państwowego prowadzącego działalność maklerską”,
- w części wspólnej po wyrazach „z firmą inwestycyjną” dodaje się wyrazy „lub bankiem państwowym prowadzącym działalność maklerską”,

b) w ust. 2 w pkt 3 skreśla się wyrazy „lub ust. 2c”;

59) w art. 129:

a) w ust. 5 uchyla się pkt 1,

b) w ust. 6 wyrazy „podlegają ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Komisji Nadzoru Finansowego” zastępuje się wyrazami „Komisja udostępnia na swojej stronie internetowej”;

60) w art. 130 uchyla się ust. 2;

61) w art. 131:

- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
- b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Postępowanie wszczęte na wniosek maklera lub doradcy o skreślenie z listy maklerów lub z listy doradców zawieszają się do dnia wydania ostatecznej decyzji w sprawie, o której mowa w art. 130 ust. 1.”;

- 62) po art. 131r dodaje się Dział IV a w brzmieniu:

„Dział IVa.

Uczestnictwo w systemie pilotażowym na potrzeby infrastruktury rynkowej opartej na technologii rozproszonego rejestru

Art. 131s. 1. Papiery wartościowe będące instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez DLT są rejestrowane w SS opartym na DLT albo w TSS opartym na DLT na rachunkach DLT albo, jeżeli zezwolenie na prowadzenie SS opartego na DLT albo TSS opartego na DLT zwalnia podmiot prowadzący SS oparty na DLT albo TSS oparty na DLT z obowiązku prowadzenia rachunków DLT, w ewidencji DLT.

2. Rachunek DLT oraz ewidencja DLT mogą być prowadzone wyłącznie przez podmiot posiadający zezwolenie na prowadzenie SS opartego na DLT albo TSS opartego na DLT.

3. Technologia rozproszonego rejestru wykorzystywana do prowadzenia SS opartego na DLT albo TSS opartego na DLT zapewnia zgodność łącznej liczby papierów wartościowych będących instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez DLT, zarejestrowanych na rachunkach DLT albo w ewidencji DLT, z wielkością ich emisji.

Art. 131t. 1. Prawa z papierów wartościowych będących instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez DLT powstają z chwilą ich zapisania po raz pierwszy na rachunku DLT, o ile zapis ten w sposób jednoznaczny i nieodwracalny identyfikuje papiery wartościowe oraz osobę uprawnioną z tych papierów wartościowych, a także liczbę przysługujących papierów wartościowych tej osobie, z zastrzeżeniem art. 131zb.

2. Do przenoszenia praw z papierów wartościowych będących instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez DLT, zarejestrowanych na rachunkach DLT, stosuje się odpowiednio przepisy art. 7 ust. 1–3, 5b i 6.

Art. 131u. 1. W przypadku gdy na podstawie zezwolenia na prowadzenie SS opartego na DLT albo TSS opartego na DLT podmiot prowadzący taki SS albo TSS jest zwolniony z obowiązku prowadzenia rachunków papierów wartościowych w rozumieniu

art. 2 ust. 1 pkt 28 rozporządzenia 909/2014, prawa z papierów wartościowych będących instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez DLT powstają z chwilą ich zarejestrowania po raz pierwszy w ewidencji DLT prowadzonej w technologii rozproszonego rejestru, z zastrzeżeniem art. 131zb.

2. Ewidencja DLT zapewnia jednoznaczną i nieodwracalną identyfikację papierów wartościowych zapisanych w tej ewidencji oraz osoby uprawnionej z tych papierów wartościowych, a także liczby papierów wartościowych przysługujących tej osobie.

3. Umowa zobowiązująca do przeniesienia papierów wartościowych będących instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez DLT, zarejestrowanych w ewidencji DLT, przenosi te papiery wartościowe z chwilą dokonania odpowiedniego zapisu w tej ewidencji, o ile zapis ten w sposób jednoznaczny i nieodwracalny identyfikuje papiery wartościowe oraz osobę uprawnioną z tych papierów wartościowych, a także liczbę przysługujących jej papierów wartościowych.

4. W przypadku gdy nabycie praw z papierów wartościowych zarejestrowanych w ewidencji DLT nastąpiło na podstawie zdarzenia prawnego powodującego z mocy ustawy przeniesienie praw z tych papierów, ich zapis w ewidencji DLT na rzecz nabywcy jest dokonywany na jego żądanie.

Art. 131w. 1. Ilekroć w odrębnych przepisach jest mowa o rachunkach papierów wartościowych rozumie się przez to również rachunki DLT oraz ewidencję DLT, o ile przepisy te nie stanowią inaczej.

Art. 131x. 1. Do wykonywania praw z akcji zarejestrowanych na rachunkach DLT albo w ewidencji DLT stosuje się odpowiednio przepisy o rejestrze akcjonariuszy, o którym mowa w art. 328¹ § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych.

2. Do wykonywania praw z obligacji zarejestrowanych na rachunkach DLT albo w ewidencji DLT stosuje się odpowiednio przepisy o ewidencji osób uprawnionych z papierów wartościowych, o której mowa w art. 55 ust. 1a ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach.

Art. 131y. 1. Akcje tej samej spółki nie mogą być jednocześnie zarejestrowane na rachunku DLT oraz w ewidencji DLT.

2. Akcje tej samej spółki zarejestrowane na rachunku DLT albo w ewidencji DLT nie mogą być jednocześnie zarejestrowane w rejestrze akcjonariuszy oraz w depozycie papierów wartościowych.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do obligacji tej samej serii.

Art. 131z. 1. Zarejestrowanie papierów wartościowych będących instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez DLT oraz wybór podmiotu prowadzącego rachunek DLT albo ewidencję DLT wymaga uchwały walnego zgromadzenia. Przy zawiązaniu spółki wyboru sposobu zarejestrowania akcji oraz podmiotu prowadzącego rachunek DLT albo ewidencję DLT dokonują założyciele.

2. W przypadku gdy obligacje będą zarejestrowane na rachunkach DLT albo w ewidencji DLT, przepisów art. 7a ust. 1–3, ust. 4 pkt 4 i 5 oraz ust. 5–10 nie stosuje się. Przed zarejestrowaniem obligacji na rachunkach DLT albo w ewidencji DLT podmiot, który prowadzi te rachunki lub tę ewidencję, wykonuje czynności, o których mowa w art. 7a ust. 4 pkt 1–3.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, przepisu art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach nie stosuje się.

Art. 131za. 1. Przedmiotem obrotu w ASO opartym na DLT albo TSS opartym na DLT mogą być wyłącznie papiery wartościowe zarejestrowane na rachunkach DLT albo w ewidencji DLT. Przepisu art. 5 ust. 1 nie stosuje się.

2. Przedmiotem obrotu w ASO opartym na DLT albo TSS opartym na DLT nie mogą być akcje spółki, której akcje są dopuszczone do obrotu zorganizowanego innego niż w ASO opartym DLT albo TSS opartym na DLT lub są przedmiotem ubiegania się o takie dopuszczenie.

Art. 131zb. 1. Przedmiotem wtórnej rejestracji DLT mogą być wyłącznie akcje spółki niebędącej spółką publiczną zarejestrowane w rejestrze akcjonariuszy, o którym mowa w art. 328¹ § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych.

2. Wtórna rejestracja DLT akcji wymaga uchwały walnego zgromadzenia. Podmiotem prowadzącym rachunki DLT albo ewidencję DLT dla tych akcji może być wyłącznie podmiot wybrany w drodze uchwały, o której mowa w art. 131z ust. 1.

3. W przypadku wtórnej rejestracji DLT podmiot prowadzący rejestr akcjonariuszy, o którym mowa w art. 328¹ § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, przekazuje spółce oraz SS opartemu na DLT albo TSS opartemu na DLT, wybranemu zgodnie z art. 131z ust. 1, dane osobowe akcjonariuszy, ze wskazaniem liczby akcji posiadanych przez każdego z nich, a także obciążeń ustanowionych na tych akcjach oraz danych osobowych osób, na których rzecz obciążenia te ustanowiono. Informacje te są sporządzane według stanu na dzień wyrejestrowania akcji z rejestru akcjonariuszy.

4. Z dniem wyrejestrowania akcji z rejestru akcjonariuszy następuje ich rejestracja w SS opartym na DLT albo w TSS opartym na DLT, zapisy w rejestrze akcjonariuszy tracą moc, a moc obowiązującą uzyskują odpowiadające im zapisy na rachunkach DLT albo w ewidencji DLT.

Art. 131zc. 1. Spółka prowadząca rynek regulowany może, na zasadach określonych w rozporządzeniu 2022/858, prowadzić ASO oparte na DLT albo TSS oparty na DLT.

2. Krajowy Depozyt lub centralny depozyt papierów wartościowych może prowadzić SS oparty na DLT albo TSS oparty na DLT na zasadach określonych w rozporządzeniu 2022/858.

3. Firma inwestycyjna może, na zasadach określonych w rozporządzeniu 2022/858, prowadzić ASO oparte na DLT albo TSS oparty na DLT.

Art. 131zd. 1. Podmiot, o którym mowa w art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2 lub art. 10 ust. 2 rozporządzenia 2022/858, występujący o specjalne zezwolenie, o którym mowa w tych przepisach, wraz z wnioskiem o jego udzielenie składa do Komisji wniosek o udzielenie zezwolenia na prowadzenie odpowiednio działalności maklerskiej, rynku regulowanego albo centralnego depozytu papierów wartościowych w rozumieniu rozporządzenia 909/2014.

2. Komisja, odmawiając udzielenia zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej, rynku regulowanego albo centralnego depozytu papierów wartościowych w rozumieniu rozporządzenia 909/2014, odmawia udzielenia specjalnego zezwolenia, o którym mowa w art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2 lub art. 10 ust. 2 rozporządzenia 2022/858.

Art. 131ze. 1. Podmiot prowadzący SS oparty na DLT albo TSS oparty na DLT może wydawać pieniądź elektroniczny w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2360 i 2640) dla celów rozrachunku w środkach pieniężnych dokonywanego w związku z transakcjami zawieranymi na ASO opartym na DLT albo TSS opartym na DLT, w zakresie instrumentów finansowych obsługiwanych przez DLT, zarejestrowanych w prowadzonym przez ten podmiot SS opartym na DLT albo TSS opartym na DLT.

2. Do podmiotów, o których mowa w ust. 1, stosuje się Dział IIIA ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.

Art. 131zf. 1. W celu zapewnienia przestrzegania przez podmiot prowadzący ASO oparty na DLT, TSS oparty na DLT albo SS oparty na DLT przepisów rozporządzenia

2022/858 Komisja może zalecić zaprzestanie w wyznaczonym terminie działania naruszającego te przepisy lub niepodejmowanie takiego działania w przyszłości.

Art. 131zg. 1. W przypadku gdy do wykonania strategii przejścia, o której mowa w art. 7 ust. 7 rozporządzenia 2022/858, jest niezbędna dematerializacja akcji będących instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez DLT, zarejestrowanymi w SS opartym na DLT albo TSS opartym na DLT, podmiot prowadzący SS oparty na DLT albo TSS oparty na DLT jest uprawniony do zawarcia, w imieniu emitenta, umowy o rejestrację tych akcji w depozycie papierów wartościowych z Krajowym Depozytem albo innym centralnym depozytem papierów wartościowych wskazanym w strategii przejścia zgodnie z art. 7 ust. 9 rozporządzenia 2022/858 oraz wykonania, w imieniu emitenta, czynności z związanych z tą rejestracją.

2. W przypadku gdy Krajowy Depozyt albo inny centralny depozyt papierów wartościowych wskazany w strategii przejścia odmówi zawarcia umowy o rejestrację akcji w depozycie papierów wartościowych, podmiot prowadzący SS oparty na DLT albo TSS oparty na DLT jest uprawniony do zawarcia, w imieniu emitenta, umowy o prowadzenie rejestru akcjonariuszy oraz wykonania w imieniu emitenta czynności związanych z tą rejestracją. Przepisu art. 328¹ § 5 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych nie stosuje się.

3. W przypadku gdy do wykonania strategii przejścia, o której mowa w art. 7 ust. 7 rozporządzenia 2022/858, jest niezbędna dematerializacja obligacji będących instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez DLT, zarejestrowanymi w SS opartym na DLT albo TSS opartym na DLT, podmiot prowadzący SS oparty na DLT albo TSS oparty na DLT jest uprawniony do zawarcia, w imieniu emitenta, umowy o wykonywanie funkcji agenta emisji, o której mowa w art. 7a ust. 1, w depozycie papierów wartościowych oraz do wykonania, w imieniu emitenta, czynności związanych z zawarciem tej umowy. Przepisu art. 7a ust. 2 nie stosuje się.

Art. 131zh. 1. W przypadku gdy w wykonaniu strategii przejścia, o której mowa w art. 7 ust. 7 rozporządzenia 2022/858, instrumenty finansowe obsługiwane przez DLT, wprowadzone do obrotu w ASO opartym na DLT, mają zostać wprowadzone do obrotu w ASO wskazanym w strategii przejścia, podmiot prowadzący ASO oparty na DLT albo TSS oparty na DLT jest uprawniony do złożenia w imieniu emitenta wniosku o wprowadzenie tych instrumentów do obrotu w ASO wskazanym w strategii przejścia oraz wykonywania w imieniu i na rzecz emitenta czynności dotyczących tego wniosku.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, podmiot prowadzący ASO może zgłosić sprzeciw wobec wprowadzenia instrumentów finansowych do prowadzonego przez niego ASO, jeżeli uzna, że wprowadzenie instrumentów finansowych do obrotu zagrażałoby bezpieczeństwu obrotu lub interesowi jego uczestników, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku o wprowadzenie instrumentów finansowych do obrotu w ASO.

3. Podmiot prowadzący ASO wskazany w strategii przejścia może, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 2, zrezygnować z prawa sprzeciwu, o którym mowa w ust. 2, wskazując dzień, w którym rezygnacja dochodzi do skutku.

4. Wprowadzenie instrumentów finansowych obsługiwanych przez DLT do obrotu w ASO, wskazane w strategii przejścia, następuje w drugim dniu roboczym następującym odpowiednio:

- 1) po upływie terminu na zgłoszenie sprzeciwu, o którym mowa w ust. 2, albo
- 2) po dniu, w którym dochodzi do skutku rezygnacja z prawa sprzeciwu.

5. W przypadku zgłoszenia sprzeciwu, o którym mowa w ust. 2, do emitenta akcji notowanych dotychczas w ASO opartym na DLT i jego akcjonariuszy stosuje się odpowiednio art. 83a ustawy o ofercie publicznej.”;

63) w art. 132 w ust. 1:

a) w pkt 1 po lit. c dodaje się lit. ca w brzmieniu:

„ca) banku państwowego prowadzącego działalność maklerską,”

b) w pkt 3 po wyrazach „bank prowadzący działalność maklerską” dodaje się wyrazy „, bank państwowy prowadzący działalność maklerską”;

64) w art. 133 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Wypłaty z systemu rekompensat nie obejmują utraconych instrumentów finansowych, zapisanych:

- 1) w ewidencjach lub rejestrach, prowadzonych na podstawie art. 7a ust. 4 pkt 4 i art. 7aa ust. 2 pkt 2 oraz art. 328¹ i art. 300³⁰ ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, a także art. 8 ust. 1 ustawy dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2019 r.;
- 2) na rachunkach DLT albo w ewidencji DLT, o których mowa w art. 131s ust. 2.”;

65) art. 135 otrzymuje brzmienie:

„Art. 135. 1. Dom maklerski staje się uczestnikiem systemu rekompensat z chwilą udzielenia mu zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej obejmującej

świadczenie co najmniej jednej z usług w zakresie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 lub ust. 4 pkt 1.

2. Bank powierniczy staje się uczestnikiem systemu rekompensat z chwilą udzielenia mu zezwolenia na prowadzenie rachunków papierów wartościowych, rachunków derywatów i rachunków zbiorczych.

3. Bank prowadzący działalność maklerską staje się uczestnikiem systemu rekompensat z chwilą udzielenia mu zezwolenia, o którym mowa w art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 albo art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, obejmującego świadczenie co najmniej jednej z usług w zakresie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 lub ust. 4 pkt 1.

4. Bank państwowy prowadzący działalność maklerską staje się uczestnikiem systemu rekompensat z chwilą udzielenia mu zezwolenia, o którym mowa w art. 111a, obejmującego świadczenie co najmniej jednej z usług w zakresie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 lub ust. 4 pkt 1.”;

66) po art. 135 dodaje się art. 135a w brzmieniu:

„Art. 135a. 1. Dom maklerski jest zwolniony z uczestnictwa w systemie rekompensat z chwilą:

- 1) zaprzestania działalności, określonej w decyzji o cofnięciu lub uchyleniu zezwolenia, o którym mowa w art. 69 ust. 1;
- 2) wygaśnięcia zezwolenia.

2. Bank powierniczy jest zwolniony z uczestnictwa w systemie rekompensat z chwilą wydania decyzji o cofnięciu lub uchyleniu zezwolenia na prowadzenie rachunków papierów wartościowych, rachunków derywatów i rachunków zbiorczych przez bank.

3. Bank prowadzący działalność maklerską jest zwolniony z uczestnictwa w systemie rekompensat:

- 1) z chwilą zaprzestania działalności w zakresie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 lub ust. 4 pkt 1, w związku z decyzją o uchyleniu zezwolenia, o którym mowa w art. 34 ust. 1, lub decyzją o zawieszeniu działalności banku, lub decyzją ograniczającą zakres działalności banku, o której mowa w art. 138 ust. 7aa pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe;
- 2) w przypadku, o którym mowa w art. 34 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

4. Bank państwowy prowadzący działalność maklerską jest zwolniony z uczestnictwa w systemie rekompensat z chwilą:

- 1) wydania decyzji o cofnięciu zezwolenia, o którym mowa w art. 111a;
- 2) wygaśnięcia zezwolenia w przypadku, o którym mowa w art. 89 ust. 1 pkt 4 albo cofnięcia zezwolenia w przypadku, o którym mowa w art. 89 ust. 1b.”;

67) w art. 148 w ust. 1 w pkt 2 w lit. l średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. m i n w brzmieniu:

„m) banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2,

n) banku państwowego prowadzącego działalność maklerską;”;

68) w art. 149:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) w ust. 1:

- w pkt 8a po wyrazach „uzyskania dowodów,” dodaje się wyrazy „lub weryfikacji prawdziwości oświadczenia albo deklaracji dotyczących konfliktu interesów składanych i podlegających weryfikacji Centralnego Biura Antykorupcyjnego na podstawie przepisów odrębnych,”

- po pkt 8c dodaje się pkt 8d w brzmieniu:

„8d) Straży Granicznej, jeżeli jest to konieczne do skutecznego zapobieżenia popełnieniu przestępstwa, jego wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, na zasadach i w trybie określonych w art. 10c ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, z późn. zm.²⁵⁾);”

c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Osoby, o których mowa w art. 148 ust. 1, zachowują w tajemnicy informację o przekazaniu danych:

- 1) Policji – na zasadach określonych w art. 20 ust. 4–10 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji,
- 2) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu – na zasadach określonych w art. 23 ust. 3–9 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym,

²⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1115, 1855 i 2600 oraz z 2023 r. poz. 185, 240, 261, 289, 347, 547 i 641.

- 3) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego – na zasadach określonych w art. 34a ust. 3–9 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu,
 - 4) Żandarmerii Wojskowej – na zasadach określonych w art. 40b ust. 2–6 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych,
 - 5) Straży Granicznej – na zasadach określonych w art. 10c ust. 3–9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej,
 - 6) Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego – na zasadach określonych w art. 11p ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.”;
- 69) w art. 150:
- a) w ust. 1:
 - pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) przez dom maklerski bankowi będącemu w stosunku do tego domu maklerskiego podmiotem dominującym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – na potrzeby sporządzania skonsolidowanego sprawozdania finansowego, Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie niezbędnym do wykonywania nadzoru skonsolidowanego nad tym bankiem oraz Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w zakresie niezbędnym do realizacji zadań w zakresie przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w ustawie o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji;”
 - w pkt 8 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„przez firmy inwestycyjne, banki państwowe prowadzące działalność maklerską, banki, o których mowa w art. 70 ust. 2, oraz banki powiernicze;”
 - w pkt 12:
 - w lit. a po wyrazach „działalność maklerską,” dodaje się wyrazy „banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2,”
 - w lit. b po wyrazach „działalność maklerską,” dodaje się wyrazy „banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2,”
 - pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) przez firmę inwestycyjną, bank państwowy prowadzący działalność maklerską, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2, lub bank powierniczy w związku z zawarciem lub wykonywaniem umowy związanej z prowadzeniem działalności maklerskiej, działalności wykonywanej na podstawie art. 70 ust. 2, lub powierniczej, w tym umowy, o której mowa w art. 81a ust. 1, lub umowy, o której mowa w art. 79 ust. 1, o ile przekazanie tych informacji jest niezbędne dla zawarcia lub wykonania umowy;”;

- w pkt 22 po wyrazach „przez firmę inwestycyjną” dodaje się wyrazy „, bank państwowy prowadzący działalność maklerską, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2,”;
- w pkt 22a po wyrazach „firmę inwestycyjną” dodaje się wyrazy „, bank państwowy prowadzący działalność maklerską, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2,”;
- w pkt 24:
 - po wyrazach „przez firmę inwestycyjną” dodaje się wyrazy „, bank państwowy prowadzący działalność maklerską, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2,”;
 - kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 25 w brzmieniu:

„25) przez firmę inwestycyjną podmiotowi objętemu systemem gwarantowania w rozumieniu ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji prowadzącemu rachunek tej firmy inwestycyjnej, na którym są zdeponowane środki pieniężne powierzone przez jej klientów w związku ze świadczeniem usług maklerskich – w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań, o których mowa w art. 29 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, w związku z art. 26 ust. 3 tej ustawy.”;

- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, może być także wyrażone w postaci elektronicznej. W takim przypadku firma inwestycyjna jest obowiązana do jego utrwalenia na informatycznym nośniku danych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy

z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2023 poz. 57).”;

70) art. 151a otrzymuje brzmienie:

„Art. 151a. Informacje dotyczące firmy inwestycyjnej, banku państwowego prowadzącego działalność maklerską albo banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2, przekazane przez tę firmę albo ten bank Komisji w ramach sprawowanego nadzoru oraz oświadczenia Komisji dotyczące tej firmy albo tego banku, zawarte w dokumentacji nadzorczej, mogą zostać ujawnione, o ile nie narusza to interesu podmiotu, który je przekazał, lub interesu osób trzecich lub nie stanowi zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania systemu nadzoru nad działalnością firm inwestycyjnych lub banków.”;

71) w art. 152 po wyrazach „Firmy inwestycyjne” dodaje się wyrazy „, , banki państwowe, o których mowa w art. 111a ust. 1, banki, o których mowa w art. 70 ust. 2,”;

72) w art. 153 w ust. 1 po wyrazie „lub” dodaje się wyrazy „art. 19a,”;

73) w art. 162 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Udzielenie bankowi państwowemu zezwolenia, o którym mowa w art. 111a ust. 1, podlega opłacie w wysokości nie większej niż równowartość w złotych 4500 euro.”;

74) w art. 163:

a) w ust. 7 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przychody z podstawowej działalności,”

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Od agenta firmy inwestycyjnej będącego:

1) osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, z wyłączeniem banku i domu maklerskiego pobiera się opłatę roczną w wysokości równowartości w złotych 500 euro,

2) osobą fizyczną pobiera się opłatę roczną w wysokości równowartości w złotych 100 euro.”;

75) w art. 165:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przez okres co najmniej 6 miesięcy nie prowadziła rynku regulowanego.”,

b) uchyla się ust. 2;

76) w art. 165a:

a) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) odstąpić od zastosowania sankcji, o której mowa w ust. 1, i nałożyć, w drodze decyzji, na spółkę prowadzącą rynek regulowany karę pieniężną w wysokości do 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego w przedłożonej Komisji analizie ekonomiczno-finansowej, o której mowa w art. 29a ust. 3 pkt 9,”

b) uchyla się ust. 3;

77) w art. 165b uchyla się ust. 3;

78) po art. 165f dodaje się art. 165g w brzmieniu:

„Art. 165g. 1. W przypadku naruszenia przepisów rozporządzenia 2022/858 przez podmiot prowadzący ASO oparty na DLT, TSS oparty na DLT albo SS oparty na DLT Komisja może nałożyć na te podmioty karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 20 750 000 zł.

2. Jeżeli uzasadnia to charakter naruszenia, kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, może być również nałożona w przypadku cofnięcia specjalnego zezwolenia lub powiązanych z nim zwolnień na podstawie art. 8 ust. 12, art. 9 ust. 12 lub art. 10 ust. 12 rozporządzenia 2022/858.”;

79) w art. 166a:

a) uchyla się ust. 3,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja może nakazać ogłoszenie rozstrzygnięcia, o którym mowa w ust. 2, w dwóch dziennikach ogólnopolskich lub w inny sposób, na koszt podmiotu prowadzącego zagraniczny rynek regulowany.”;

80) w art. 167:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 4,

b) w ust. 2d w pkt 3 wyrazy „wysokość jej całkowitych obrotów” zastępuje się wyrazami „wartość jej przychodów ogółem”,

c) w ust. 3 skreśla się wyrazy „lub ust. 2c”;

81) w art. 167a:

- a) w ust. 1 wyraz „przychodu” zastępuje się wyrazami „całkowitego skonsolidowanego rocznego przychodu”,
- b) uchyla się ust. 2a;

82) po art. 167a dodaje się art. 167aa w brzmieniu:

„Art. 167aa. 1. W przypadku gdy agent firmy inwestycyjnej wykonując czynności, o których mowa w art. 79 ust. 2, narusza przepisy ustawy lub innych ustaw mających zastosowanie do działalności agenta firmy inwestycyjnej, przepisy wydane na ich podstawie lub przepisy rozporządzenia 2019/2033, rozporządzenia 575/2013, rozporządzenia 596/2014, rozporządzenia 600/2014, rozporządzenia 1031/2010, lub inne bezpośrednio stosowane przepisy prawa Unii Europejskiej mające zastosowanie do działalności agenta firmy, wykonuje czynności powierzone mu na podstawie umowy zawartej z firmą inwestycyjną, bankiem państwowym prowadzącym działalność maklerską lub bankiem, o którym mowa w art. 70 ust. 2, niezgodnie z przepisami prawa, a także w przypadku gdy nie przestrzega zasad uczciwego obrotu lub narusza interesy zleceniodawcy firmy inwestycyjnej, banku państwowego prowadzącego działalność maklerską lub banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2, których jest agentem, Komisja może:

- 1) w przypadku agenta firmy inwestycyjnej będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej – nałożyć karę pieniężną do wysokości 1 000 000 zł;
- 2) w przypadku agenta firmy inwestycyjnej będącego osobą fizyczną – nałożyć karę pieniężną do wysokości 500 000 zł;
- 3) nakazać agentowi firmy inwestycyjnej zaprzestanie działań skutkujących powstaniem naruszenia i niepodejmowanie tych działań w przyszłości;
- 4) zakazać, na czas określony nie dłuższy niż 12 miesięcy, wykonywania czynności agenta firmy inwestycyjnej; w takim przypadku Komisja wskazuje zakres czynności podlegających zakazowi;
- 5) skreślić agenta firmy inwestycyjnej z rejestru, o którym mowa w art. 79 ust. 8.

2. Komisja ustalając karę pieniężną, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, uwzględnia w szczególności:

- 1) wagę naruszenia i czas jego trwania;
- 2) stopień przyczynienia się agenta firmy inwestycyjnej do powstania naruszenia;

- 3) sytuację finansową agenta firmy inwestycyjnej, na którego jest nakładana kara, w szczególności wysokość jego całkowitych obrotów;
- 4) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez agenta firmy inwestycyjnej, jeżeli można te korzyści lub straty ustalić;
- 5) straty poniesione przez podmioty trzecie w związku z powstaniem naruszenia, jeżeli można je ustalić;
- 6) stopień naprawienia szkody wyrządzonej inwestorom wskutek działań agenta firmy inwestycyjnej;
- 7) gotowość agenta firmy inwestycyjnej do współpracy z Komisją podczas wyjaśniania okoliczności powstania naruszenia;
- 8) uprzednie naruszenie przepisów prawa regulujących prowadzenie działalności przez agentów firm inwestycyjnych przez agenta firmy inwestycyjnej, na którego jest nakładana kara.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w przypadku powzięcia przez Komisję informacji o naruszeniu przez agenta firmy inwestycyjnej prowadzącego działalność na terytorium innego państwa członkowskiego przepisów regulujących prowadzenie działalności przez agentów firm inwestycyjnych na terytorium tego państwa. W takim przypadku o zastosowaniu sankcji Komisja informuje właściwy organ nadzoru państwa członkowskiego.

4. Podmiot, który został skreślony z rejestru agentów firm inwestycyjnych zgodnie z ust. 1 pkt 5, nie może ponownie być wpisany do tego rejestru przed upływem 10 lat od dnia skreślenia, a w przypadku gdy skreślenie nastąpiło w związku z popełnieniem przez agenta firmy inwestycyjnej przestępstwa – także przed zatarciem skazania za to przestępstwo.

5. Stroną postępowania w sprawie, o której mowa w ust. 1 pkt 5, jest agent firmy inwestycyjnej i firma inwestycyjna, bank państwowy prowadzący działalność maklerską lub bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2, z którymi agent firmy inwestycyjnej pozostawał w stosunku umownym o wykonywanie czynności pośrednictwa w czasie gdy naruszył przepisy, o których mowa w ust. 1, wykonywał powierzone mu czynności wynikające z umowy zawartej z firmą inwestycyjną lub bankiem, o którym mowa w art. 70 ust. 2, niezgodnie z przepisami prawa, nie przestrzegał zasad uczciwego obrotu lub naruszył interesy zleceniodawcy firmy inwestycyjnej lub banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2, których był agentem.”;

83) w art. 167c:

- a) w ust. 2 po wyrazach „sprawozdaniu finansowym” dodaje się wyrazy „za rok obrotowy”,
- b) uchyla się ust. 4;

84) w art. 167ca:

- a) w ust. 1 po wyrazach „sprawozdaniu finansowym” dodaje się wyrazy „za rok obrotowy”,
- b) uchyla się ust. 3;

85) w art. 167d w ust. 1 w pkt 1 po wyrazach „sprawozdaniu finansowym” dodaje się wyrazy „za rok obrotowy”;

86) po art. 167e dodaje się art. 167f w brzmieniu:

„Art. 167f. 1. Komisja może, z zastrzeżeniem ust. 2, cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej albo ograniczyć zakres prowadzonej działalności maklerskiej, w przypadku gdy bank państwowy prowadzący działalność maklerską:

- 1) narusza przepisy ustawy lub innych ustaw mających zastosowanie do prowadzenia działalności maklerskiej, w tym zasad i trybu jej prowadzenia, przepisy wydane na ich podstawie lub bezpośrednio stosowane przepisy prawa Unii Europejskiej mające zastosowanie do prowadzenia działalności maklerskiej;
- 2) nie przestrzega zasad uczciwego obrotu;
- 3) narusza interesy zleceniodawcy;
- 4) przestał spełniać warunki, które były podstawą udzielenia zezwolenia;
- 5) otrzymał zezwolenie na podstawie fałszywych oświadczeń lub dokumentów zaświadczających nieprawdę.

2. Jeżeli w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, Komisja ograniczy zakres prowadzonej działalności maklerskiej, Komisja może również:

- 1) nakazać bankowi państwowemu prowadzącemu działalność maklerską zaprzestania działań skutkujących powstaniem naruszeń i niepodejmowanie tych działań w przyszłości lub
- 2) zakazać, na czas określony, zawierania na rynku regulowanym, w ASO lub na OTF transakcji mających za przedmiot określony instrument finansowy.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3 lub 5, Komisja może również:

- 1) nałożyć na bank państwowy prowadzący działalność maklerską karę pieniężną do wysokości 21 312 000 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10%

całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego przychodu w pierwszym roku działalności, określonego w przedłożonej Komisji informacji finansowej, o której mowa w art. 5 lit. a rozporządzenia 2017/1943, jeżeli przekracza ona 21 312 000 zł, albo

- 2) zastosować jedną z sankcji określonych w ust. 1 i jednocześnie nałożyć karę pieniężną, o której mowa w pkt 1

– jeżeli uzasadnia to charakter naruszeń, których dopuścił się bank państwowy prowadzący działalność maklerską.

4. Równowartość w złotych kwoty w walucie obcej oblicza się według średniego kursu tej waluty ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu bilansowym, na który zostało sporządzone ostatnie zbadane sprawozdanie finansowe za rok obrotowy, o którym mowa w ust. 3 pkt 1.

5. W przypadku gdy jest możliwe ustalenie kwoty korzyści osiągniętej przez bank państwowy prowadzący działalność maklerską w wyniku naruszenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–3 lub 5, kara pieniężna, o której mowa w ust. 3 pkt 1 albo 2, może zostać nałożona do wysokości dwukrotności kwoty osiągniętej korzyści.

6. Komisja, ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 3, uwzględnia w szczególności:

- 1) wagę naruszenia i czas jego trwania;
- 2) stopień przyczynienia się banku państwowego prowadzącego działalność maklerską do powstania naruszenia;
- 3) sytuację banku państwowego prowadzącego działalność maklerską, na który jest nakładana kara, w szczególności wysokość jego całkowitych obrotów;
- 4) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez bank państwowy prowadzący działalność maklerską, jeżeli można te korzyści lub straty ustalić;
- 5) straty poniesione przez podmioty trzecie w związku z naruszeniem, jeżeli można je ustalić;
- 6) stopień naprawienia szkody wyrządzonej inwestorom wskutek działań banku państwowego prowadzącego działalność maklerską;
- 7) gotowość banku państwowego prowadzącego działalność maklerską do współpracy z Komisją podczas wyjaśniania okoliczności naruszenia;

8) uprzednie naruszenia przepisów prawa regulujących prowadzenie działalności przez banki prowadzące działalność maklerską, popełnione przez bank państwowy prowadzący działalność maklerską, na który jest nakładana kara.

7. Sanckje, o których mowa w ust. 1, 2 lub 3, Komisja może zastosować również wobec banku państwowego prowadzącego działalność maklerską, powierzającego do wykonywania czynności wskazane w art. 79 ust. 2 agentowi firmy inwestycyjnej, który w związku z wykonywaniem czynności na rzecz tego banku narusza przepisy prawa, zasady uczciwego obrotu lub interesy zleceniodawców.

8. W przypadku cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej, o którym mowa w art. 111a ust. 1, bank państwowy, który je utracił, nie może ponownie wystąpić z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na prowadzenie tej działalności przed upływem 5 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu zezwolenia stała się ostateczna, chyba że Komisja wyrazi zgodę na skrócenie tego terminu.

9. W razie konieczności zabezpieczenia interesu publicznego, Komisja może, od chwili wszczęcia postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 1, zawiesić, na okres nie dłuższy niż miesiąc, możliwość prowadzenia, w całości lub w części, działalności maklerskiej.

10. W razie konieczności zabezpieczenia interesu publicznego Komisja może w decyzji w sprawie cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej wskazać termin, w którym następuje zaprzestanie jej prowadzenia.”;

87) w art. 169a:

a) po ust. 1a dodaje się ust. 1aa w brzmieniu:

„1aa. W przypadku gdy agent firmy inwestycyjnej będący osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, wykonując czynności, o których mowa w art. 79 ust. 2, narusza przepisy ustawy lub innych ustaw mających zastosowanie do działalności agenta firmy inwestycyjnej, przepisy wydane na ich podstawie lub przepisy rozporządzenia 2019/2033, rozporządzenia 575/2013, rozporządzenia 596/2014, rozporządzenia 600/2014, rozporządzenia 1031/2010 lub inne bezpośrednio stosowane przepisy prawa Unii Europejskiej mające zastosowanie do działalności agenta firmy inwestycyjnej, wykonuje czynności powierzone mu na podstawie umowy zawartej z firmą inwestycyjną, bankiem państwowym prowadzącym działalność maklerską lub bankiem, o którym mowa w art. 70 ust. 2, niezgodnie z przepisami prawa, a także w przypadku gdy nie przestrzega zasad

uczciwego obrotu lub narusza interesy zleceniodawcy firmy inwestycyjnej, banku państwowego prowadzącego działalność maklerską lub banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2, których jest agentem, Komisja może:

- 1) nałożyć karę pieniężną do wysokości 500 000 zł na osoby odpowiedzialne za powstanie naruszenia lub
- 2) nakazać osobom odpowiedzialnym za powstanie naruszenia zaprzestanie działań skutkujących powstaniem naruszeń i niepodejmowanie tych działań w przyszłości, lub
- 3) nakazać odwołanie członka zarządu agenta firmy inwestycyjnej odpowiedzialnego za powstanie naruszenia, w przypadku gdy naruszenia mają charakter poważny.”,

b) po ust. 1ba dodaje się ust. 1bb w brzmieniu:

„1bb. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, ust. 1a pkt 1, ust. 1aa pkt 1, ust. 1b pkt 1 oraz ust. 1ba pkt 1, Komisja może nałożyć karę również na osobę, która w okresie, w którym powstały naruszenia, pełniła funkcję członka zarządu lub rady nadzorczej.”,

c) uchyla się ust. 1c,

d) w ust. 1d we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „ust. 1–1ba” zastępuje się wyrazami „ust. 1–1bb”,

e) w ust. 1e wyrazy „ust. 1–1ba” zastępuje się wyrazami „ust. 1–1bb”;

88) w art. 169c uchyla się ust. 3;

89) w art. 170 uchyla się ust. 2;

90) w art. 170a uchyla się ust. 2;

91) w art. 170b uchyla się ust. 2;

92) w art. 170c uchyla się ust. 2;

93) w art. 171:

a) uchyla się ust. 3,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja może nakazać ogłoszenie rozstrzygnięcia w dwóch dziennikach ogólnopolskich lub w inny sposób na koszt strony.”;

94) w art. 171f w ust. 1 po wyrazach „sprawozdaniu finansowym” dodaje się wyrazy „za rok obrotowy”;

95) w art. 173 uchyla się ust. 9;

96) w art. 173a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na kontrahentów finansowych w rozumieniu art. 2 pkt 8 rozporządzenia 648/2012, którzy nie wykonują lub nienależycie wykonują obowiązki, o których mowa w rozporządzeniu 648/2012, lub przepisach wydanych na jego podstawie, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną do wysokości 10 000 000 zł, nie większą niż 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, a w przypadku braku obowiązku badania sprawozdania finansowego nie większą niż 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy.”;

97) w art. 173b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na kontrahentów niefinansowych w rozumieniu art. 2 pkt 9 rozporządzenia 648/2012, którzy nie wykonują lub nienależycie wykonują obowiązki, o których mowa w tym rozporządzeniu lub przepisach wydanych na jego podstawie, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną do wysokości 1 000 000 zł, nie większą niż 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, a w przypadku braku obowiązku badania sprawozdania finansowego nie większą niż 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy.”;

98) w art. 173c:

a) część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– nie wykonuje lub nienależycie wykonuje obowiązki określone w rozporządzeniu 648/2012 lub przepisach wydanych na jego podstawie, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć na te podmioty karę pieniężną do wysokości 10 000 000 zł, nie większą niż 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, a w przypadku braku obowiązku badania sprawozdania finansowego nie większą niż 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy.”;

b) uchyla się ust. 5;

99) w art. 174 uchyla się ust. 3;

100) w art. 176h dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. W przypadku nałożenia sankcji, o której mowa w art. 167f, na bank państwowy prowadzący działalność maklerską, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1–6.”;

101) art. 178 otrzymuje brzmienie:

„Art. 178. Kto bez wymaganego zezwolenia lub upoważnienia zawartego w odrębnych przepisach albo nie będąc do tego uprawnionym w inny sposób określony w ustawie, prowadzi działalność w zakresie obrotu instrumentami finansowymi, podlega grzywnie do 5 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 5, albo obu tym karom łącznie.”;

102) art. 178d otrzymuje brzmienie:

„Art. 178d. 1. Kto, będąc osobą uprawnioną do reprezentowania emitenta, dopuszcza do tego, że emitent nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 7b lub art. 7c, albo wykonuje je nienależycie, podlega grzywnie do 2 000 000 zł.

2. Tej samej karze podlega, kto przekazuje Krajowemu Depozytowi nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 7b lub art. 7c, lub zataja prawdziwe dane.”;

103) w art. 184 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto uniemożliwia lub utrudnia przeprowadzanie czynności, o których mowa w art. 30 ust. 1–3, art. 32d, art. 79 ust. 11, art. 88, art. 90 ust. 2 i 3 oraz art. 122, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.”.

Art. 17. W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1900 oraz z 2023 r. poz. 240 i 347) w art. 23 w ust. 1 po wyrazach „art. 2 ust. 1 pkt 5,” dodaje się wyrazy „a także prawidłowości oświadczeń albo deklaracji dotyczących konfliktu interesów składanych i podlegających weryfikacji CBA na podstawie przepisów odrębnych,”.

Art. 18. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 753 i 825) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 2 w pkt 4 wyrazy „oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1)” zastępuje się wyrazami „ , rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w

odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktury rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1)”;

- 2) w art. 3g w ust. 1 w pkt 6 wyrazy „art. 32 ust. 1 lit. f” zastępuje się wyrazami „art. 32 ust. 1 lit. h”;
- 3) w art. 6b w ust. 1 uchyla się zdanie drugie;
- 4) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Art. 10a. 1. Pracownikom Urzędu Komisji wykonującym czynności w postępowaniu wyjaśniającym, o którym mowa w art. 18a ust. 1, oraz czynności kontrolne i wizyty nadzorcze, o których mowa w przepisach odrębnych, wymagające posiadania legitymacji służbowej, Urząd Komisji wydaje legitymacje służbowe. W uzasadnionym przypadku legitymacja służbowa może być wydana także pracownikowi Urzędu Komisji niewykonującemu czynności, o których mowa w zdaniu pierwszym.

2. Legitymacja służbowa zawiera następujące dane: numer legitymacji służbowej, imię i nazwisko, stanowisko służbowe pracownika Urzędu Komisji oraz datę ważności legitymacji służbowej.

3. Legitymacja służbowa podlega:

- 1) wymianie – w przypadku zaistnienia zmian danych w niej zawartych, jej uszkodzenia, zniszczenia lub upływu terminu ważności;
- 2) zwrotowi – w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownika Urzędu Komisji, zaprzestania wykonywania przez pracownika Urzędu Komisji czynności służbowych wymagających posiadania legitymacji służbowej oraz w przypadkach, o których mowa w pkt 1.

4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej pracownika Urzędu Komisji oraz tryb wydawania, wymiany i zwrotu tej legitymacji, mając na względzie zapewnienie właściwej identyfikacji pracowników Urzędu Komisji oraz zapewnienie właściwej ochrony legitymacji służbowych.”;

- 5) w art. 11b:

a) w ust. 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Interpretacja Komisji jest wydawana bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 45 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, a w przypadkach szczególnie skomplikowanych – nie później niż w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku.”,

b) w ust. 10 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) w przypadku gdy istnieje uzasadnione przypuszczenie, że działalność, której wniosek dotyczy, mogłaby stanowić obejście przepisów prawa.”;

6) po art. 11b dodaje się art. 11c w brzmieniu:

„Art. 11c. 1. Informacje udostępniane przez dany podmiot o działaniach podejmowanych wobec niego lub w zakresie mającym do niego zastosowanie w ramach nadzoru nad rynkiem finansowym, w szczególności o:

- 1) nadzorze sprawowanym przez Komisję wobec danego podmiotu,
 - 2) interpretacjach, o których mowa w art. 11b ust. 1, wydanych na wniosek danego podmiotu,
 - 3) odpowiedziach i stanowiskach, które dany podmiot uzyskał
- nie mogą być wykorzystane w celu wywołania przekonania, że produkty lub usługi oferowane przez ten podmiot są wolne od ryzyka, bądź poziom ryzyka jest znacząco niższy, lub że Komisja gwarantuje wywiązanie się tego podmiotu ze zobowiązań z tego tytułu.

2. W przypadku naruszenia zakazu, o którym mowa w ust. 1, Komisja nakazuje podmiotowi zaprzestania określonego sposobu posługiwania się daną informacją. W nakazie Komisja może wskazać termin lub sposób wykonania nakazu.

3. W terminie 7 dni od dnia otrzymania nakazu podmiot może zgłosić zastrzeżenie wobec tego nakazu.

4. W przypadku złożenia zastrzeżenia, Komisja może, w drodze decyzji, utrzymać nakaz, cofnąć nakaz albo wydać nowy nakaz zaprzestania określonego sposobu posługiwania się daną informacją. Wydając nowy nakaz Komisja może wskazać w decyzji termin lub sposób wykonania nakazu.

5. W odniesieniu do nowego nakazu, o którym mowa w ust. 4, uprawnienie, o którym mowa w ust. 3, nie przysługuje.

6. W przypadku gdy podmiot nie zastosuje się do nakazu, o którym mowa w ust. 4, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć na ten przedmiot karę pieniężną w wysokości do 500 000 zł.”;

7) w art. 12 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, nie może dotyczyć wydawania decyzji, o których mowa w art. 18q ust. 1, nakładania kar pieniężnych, o których mowa w art. 18u, oraz wydawania rozstrzygnięć co do istoty sprawy w postępowaniu wznowionym na podstawie art. 18w ust.1.”;

8) po art. 12 dodaje się art. 12a i art. 12b w brzmieniu:

„Art. 12a. Administracyjna kara pieniężna, w przypadkach określonych niniejszą ustawą, w przepisach ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub w przepisach odrębnych może być nałożona przez Komisję także w przypadku gdy podmiotowi, na który kara jest nakładana, wygasło lub zostało cofnięte zezwolenie na prowadzenie działalności, z którą wiąże się naruszenie, albo podmiot ten został wykreślony z rejestru uprawniającego do prowadzenia takiej działalności.

Art. 12b. Administracyjna kara pieniężna nakładana przez Komisję na podstawie przepisów niniejszej ustawy, przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub przepisów odrębnych może zostać nałożona odrębnie za każdy czyn objęty postępowaniem.”;

9) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. W przypadku nieobecności Przewodniczącego Komisji lub w zakresie określonym przez Przewodniczącego Komisji pracami Komisji kieruje upoważniony przez niego Zastępca Przewodniczącego Komisji.”;

10) w art. 16 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Nie narusza obowiązków, o których mowa w ust. 1 i 4, w tym obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej w zakresie informacji stanowiących tajemnicę bankową, złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa określonego w przepisach ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub przestępstwa dotyczącego czynów skierowanych przeciwko interesom uczestników rynku finansowego, pozostających w związku z działalnością podmiotów wykonujących działalność na tym rynku, a także przekazywanie dalszych informacji w uzupełnieniu tego zawiadomienia.”;

11) w art. 17b:

- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
- b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W celu określenia zasad współpracy i przekazywania informacji Przewodniczący Komisji i Prezes Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego mogą zawrzeć porozumienie o współpracy i wymianie informacji.”;

12) w art. 17ca:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Przewodniczący Komisji przekazuje Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefowi Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej, Komendantowi Głównemu Policji, Komendantowi Głównemu Straży Granicznej, Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej oraz Prokuratorowi Krajowemu dokumenty i informacje, w tym chronione na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Krajowej Administracji Skarbowej, Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, Policji, Straży Granicznej, Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urzędu Komunikacji Elektronicznej oraz Prokuratury.

2. Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Szef Krajowej Administracji Skarbowej, Generalny Inspektor Informacji Finansowej, Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej oraz Prokurator Krajowy przekazują Przewodniczącemu Komisji dokumenty i informacje, w tym chronione na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań Komisji.”,

b) po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Prokurator Krajowy nie przekazuje dokumentów i informacji, o których mowa w ust. 2, jeżeli mogłoby to zagrażać dobru postępowania karnego.”;

13) po art. 17ca dodaje się art. 17caa w brzmieniu:

„Art. 17caa. 1. Przewodniczący Komisji i minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa mogą przekazywać sobie dokumenty i informacje, w tym ustawowo chronione, dotyczące działalności zawodowej wykonywanej przez rzeczoznawców majątkowych w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań Komisji lub zadań ministra właściwego do spraw

budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2023 r. poz. 344).

2. Dokumenty i informacje, o których mowa w ust. 1, otrzymane od Przewodniczącego Komisji, minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa może przekazywać Komisji Odpowiedzialności Zawodowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

3. W celu określenia zasad współpracy oraz przekazywania dokumentów i informacji, w zakresie określonym w ust. 1 i 2, mogą zostać zawarte odpowiednie porozumienia.”;

14) w art. 18a:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zarządzenie, o którym mowa w ust. 1, określa:

- 1) podstawę prawną do prowadzenia postępowania;
- 2) oznaczenie podmiotu, w związku z działalnością którego wszczyna się postępowanie, albo wskazanie okoliczności, w związku z którymi wszczyna się postępowanie, jeżeli w chwili wydania zarządzenia oznaczenie podmiotu nie jest możliwe;
- 3) przedmiot oraz zakres postępowania.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W postępowaniu nie przeprowadza się dowodu z opinii biegłego, przesłuchania osoby ani innych czynności wymagających sporządzenia protokołu. Sporządzenie protokołu wymaga złożenie wyjaśnień lub oświadczeń, o których mowa w ust. 3, sporządzenie lub przekazanie kopii dokumentów lub innych nośników informacji, o których mowa w art. 18f ust. 2 lub 3, oraz zajęcie tych dokumentów lub nośników, o którym mowa w art. 18g.”,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Złożenie wyjaśnień i oświadczeń, o których mowa w ust. 3, może być utrwalane przy wykorzystaniu urządzenia rejestrującego dźwięk albo obraz i dźwięk. W przypadku wykorzystania urządzenia rejestrującego, przed jego uruchomieniem, należy poinformować o tym osobę składającą wyjaśnienia lub oświadczenia.

2b. W przypadku, o którym mowa w ust. 2a, sporządza się protokół zawierający oznaczenie sprawy, datę i miejsce złożenia wyjaśnień lub oświadczeń, imię i nazwisko wraz numerem dokumentu potwierdzającego tożsamość osoby składającej wyjaśnienia lub oświadczenia oraz imię, nazwisko i stanowisko służbowe osoby przyjmującej wyjaśnienia lub oświadczenia wraz z podpisem tej osoby. Zapis dźwięku albo obrazu i dźwięku stanowi załącznik do protokołu. Protokół nie wymaga podpisu osoby składającej wyjaśnienia lub oświadczenia utrwalone przy wykorzystaniu urządzenia rejestrującego.”,

d) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. W przypadku stwierdzenia w trakcie postępowania, okoliczności lub działalności stanowiących podstawę do złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, o którym mowa w przepisach ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie naruszenia przepisów prawa w zakresie podlegającym nadzorowi Komisji, innych niż te, które były podstawą wszczęcia postępowania, prowadzenie postępowania, w odniesieniu do tych okoliczności i działalności, wymaga zmiany zarządzenia, o którym mowa w ust. 1, oraz upoważnienia, o którym mowa w art. 18c ust. 1.

5. W przypadku stwierdzenia w trakcie postępowania okoliczności lub działalności, stanowiących podstawę do złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa stanowiącego naruszenie przepisów prawa w zakresie niepodlegającym nadzorowi Komisji czynności, o których mowa w ust. 2 i 3, art. 18b oraz art. 18d–18g, mogą być podejmowane w celu zebrania i zabezpieczenia dowodów oraz złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, na podstawie zarządzenia, o którym mowa w ust. 1a, o wszczęciu tego postępowania oraz udzielonego upoważnienia, o którym mowa w art. 18c, do podejmowania czynności w tym postępowaniu.”;

15) w art. 18b ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Poszczególne czynności postępowania mogą być podejmowane również w miejscu prowadzenia działalności przez podmiot, w związku z działalnością którego wszczęte zostało postępowanie, w szczególności w lokalu jego centrali, oddziału lub przedstawicielstwa, w dniach i godzinach pracy tego podmiotu lub w miejscu bądź miejscach, gdzie wystąpiły okoliczności, w związku z którymi zostało wszczęte postępowanie.”;

16) art. 18c otrzymuje brzmienie:

„Art. 18c. 1. Czynności postępowania prowadzi pracownik Urzędu Komisji na podstawie pisemnego upoważnienia Przewodniczącego Komisji, zwany dalej „upoważnionym pracownikiem”.

2. Upoważnienie określa:

- 1) podstawę prawną do prowadzenia postępowania;
- 2) oznaczenie organu prowadzącego postępowanie;
- 3) datę zarządzenia o wszczęciu postępowania;
- 4) datę i miejsce wystawienia upoważnienia;
- 5) oznaczenie podmiotu albo okoliczności, o których mowa w art. 18a ust. 1a pkt 2;
- 6) imię, nazwisko, stanowisko służbowe oraz numer legitymacji służbowej pracownika Urzędu Komisji prowadzącego postępowanie;
- 7) miejsce przeprowadzenia postępowania;
- 8) przewidywany czas trwania postępowania, z zastrzeżeniem art. 18i ust. 1;
- 9) pouczenie o prawach i obowiązkach podmiotu, o którym mowa w art. 18a ust. 1a pkt 2, jeżeli został wskazany w upoważnieniu.”;

17) w art. 18e po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W zakresie wynikającym z przedmiotu postępowania upoważniony pracownik jest uprawniony także do logowania się na stronach internetowych dostępnych wyłącznie po zalogowaniu i utrwalania udostępnianych w ramach tych stron dokumentów i informacji. Udzielane zgody lub inne oświadczenia woli składane przez upoważnionego pracownika w związku z czynnościami, o których mowa w zdaniu pierwszym, nie wywołują skutków prawnych. Pozyskanie przez upoważnionego pracownika dokumentów lub informacji dostępnych w postaci elektronicznej po zalogowaniu się na stronie internetowej nie stanowi wezwania do złożenia wyjaśnień oraz wydania dokumentu lub innego nośnika informacji, o którym mowa w art. 18a ust. 3.”;

18) po rozdziale 2a dodaje się rozdział 2b w brzmieniu:

„Rozdział 2b

Układ w sprawie warunków nadzwyczajnego złagodzenia sankcji

Art. 18k. 1. W toku postępowania w sprawie nałożenia sankcji na podstawie przepisów ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub niniejszej ustawy, Komisja może wydać postanowienie o możliwości zawarcia układu w sprawie warunków nadzwyczajnego złagodzenia sankcji, zwanego dalej „układem”, jeżeli uzna, że przyczyni

się to do przyspieszenia postępowania lub w inny sposób przyczyni się do pełniejszej realizacji celów, o których mowa w art. 2.

2. Strona postępowania, o którym mowa w ust. 1, może zwrócić się do Komisji z wnioskiem o zawarcie układu.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, Komisja wydaje:

- 1) postanowienie, o którym mowa w ust. 1, albo
- 2) postanowienie o braku możliwości zawarcia układu.

4. Układ może być zawarty, jeżeli podmiot będący stroną postępowania, o którym mowa w ust. 1, zwany dalej „podmiotem układającym się”:

- 1) w zakresie naruszenia objętego danym postępowaniem zaprzestał naruszania prawa albo usunął stan niezgodności z prawem, w tym przez spełnienie obowiązku niewykonanego w terminie, oraz
- 2) ujawnił Komisji wszelkie istotne okoliczności dotyczące naruszenia objętego danym postępowaniem, w tym współdziałające w naruszeniu osoby lub inne podmioty, oraz przedstawił dowody na poparcie tych okoliczności.

5. Podmiot układający się może zobowiązać się w układzie do:

- 1) usunięcia w określonym terminie dających się usunąć skutków naruszenia objętego danym postępowaniem;
- 2) naprawienia w określonym terminie, w całości lub w części, szkód wyrządzonych w wyniku naruszenia objętego danym postępowaniem, w tym także w przypadkach gdy szkoda ujawni się w przyszłości.

6. W ramach zawieranego układu Komisja może obniżyć karę pieniężną nie mniej niż o 20% i nie więcej niż o 90%, a w przypadku, o którym mowa w art. 18z nie mniej niż o 30% i nie więcej niż o 90%, w stosunku do kary, która zostałaby nałożona bez zawarcia układu, bądź też złagodzić dolegliwość innej sankcji.

7. W przypadku gdy przepis prawa przewiduje za dane naruszenie możliwość jednoczesnego nałożenia kary pieniężnej i cofnięcia zezwolenia, nałożenia zakazu albo zastosowania innej sankcji, złagodzenie sankcji może polegać na odstąpieniu od cofnięcia zezwolenia, nałożenia zakazu albo zastosowania innej sankcji i nałożeniu wyłącznie kary pieniężnej, w wysokości obniżonej zgodnie z ust. 6, albo bez obniżenia jej wysokości.

8. Przy obniżaniu wysokości kary pieniężnej lub łagodzeniu dolegliwości sankcji w sposób określony w ust. 7, Komisja bierze pod uwagę:

- 1) okoliczności, w jakich podmiot układający się w zakresie naruszenia objętego danym postępowaniem, zaprzestał naruszania prawa albo usunął stan niezgodności z prawem, w tym przez spełnienie obowiązku niewykonanego w terminie lub działanie z własnej inicjatywy zgodnie z art. 18z ust. 1;
- 2) zakres i znaczenie ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności naruszenia objętego danym postępowaniem, w tym współdziałających w naruszeniu osób lub innych podmiotów, oraz przedstawienia dowodów na poparcie tych okoliczności;
- 3) zakres zobowiązań, o których mowa w ust. 5, oraz czas ich wykonania przez podmiot układający się.

9. W przypadku zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności łagodzących, w tym usunięcia wszelkich skutków naruszenia objętego postępowaniem przez podmiot układający się, układ może przewidywać odstąpienie od nałożenia sankcji.

10. Przepisy niniejszego rozdziału mogą być stosowane także w przypadku gdy przepis prawa przewiduje obowiązek zastosowania sankcji.

Art. 18l. 1. W postanowieniu, o którym mowa w art. 18k ust. 1, Komisja wyznacza termin na zawarcie układu nie dłuższy niż 3 miesiące. W uzasadnionych przypadkach Komisja może, w drodze postanowienia, przedłużyć termin na zawarcie układu o dodatkowy okres, nie dłuższy jednak niż 3 miesiące.

2. Podmiot układający się w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w art. 18k ust. 1, składa Komisji oświadczenie o woli zawarcia układu.

3. Do czasu zawarcia układu podmiot układający się może wycofać oświadczenie, o którym mowa w ust. 2.

4. Do czasu zawarcia układu Komisja może, w drodze postanowienia, odstąpić od zamiaru zawarcia układu ze skutkiem zakończenia czynności zmierzających do zawarcia układu.

Art. 18m. 1. Niezwłocznie po złożeniu oświadczenia, o którym mowa w art. 18l ust. 2, podmiot układający się przedstawia Komisji wszystkie znane mu okoliczności naruszenia objętego danym postępowaniem i dowody na ich poparcie, pozwalające stwierdzić, że spełnione są warunki, o których mowa w art. 18k ust. 4, a w razie potrzeby uzupełnia je z własnej inicjatywy lub na żądanie Komisji. Podmiot układający się oświadcza, że przedstawił wszystkie znane mu okoliczności i dowody dotyczące naruszenia

2. Informacje i dowody uzyskane przez Komisję mające charakter oświadczenia podmiotu układającego się, a nieznane dotychczas Komisji, nie mogą być wykorzystane jako dowód w postępowaniu, o którym mowa w art. 18k ust. 1, w przypadku gdy układ nie zostanie zawarty, ani w innym postępowaniu prowadzonym wobec tego podmiotu przez Komisję albo inny organ na podstawie przepisów odrębnych.

3. W przypadku podjęcia zobowiązania, o którym mowa w art. 18k ust. 5, podmiot układający się przedstawia Komisji zakres działań, jakie zamierza podjąć, sposób oraz czas ich wykonania, a także sposób zabezpieczenia ich finansowania. Jednocześnie podmiot układający się składa oświadczenie o braku wiedzy o przeszkodach uniemożliwiających wykonanie zobowiązania, o którym mowa w art. 18k ust. 5, zgodnie z tym co przedstawił Komisji, według stanu na moment składania oświadczenia.

4. Oświadczenia, o których mowa w ust. 1 zdanie drugie oraz ust. 3 zdanie drugie, składane są pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

Art. 18n. 1. Po stwierdzeniu, że spełnione są warunki, o których mowa w art. 18k ust. 4, Komisja przygotowuje i przedstawia podmiotowi układającemu się projekt układu, wskazując rodzaj i zakres proponowanego złagodzenia sankcji. O przedstawieniu projektu układu Komisja rozstrzyga w drodze postanowienia.

2. W przypadku gdy podmiot układający się podjął zobowiązanie, o którym mowa w art. 18k ust. 5, w projekcie układu zamieszcza się również treść tego zobowiązania, wskazując zakres działań jakie zamierza podjąć, sposób oraz czas ich wykonania, a także sposób zabezpieczenia ich finansowania, o których mowa w art. 18m ust. 3 zdanie pierwsze.

3. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, Komisja wyznacza termin nie krótszy niż 14 dni na przyjęcie układu. Bieg terminu wyznaczonego zgodnie z art. 18l ust. 1 ulega zawieszeniu do końca terminu, o którym mowa w zdaniu pierwszym.

4. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera pouczenie o sposobie i skutkach przyjęcia układu, w szczególności o skutku wynikającym z art. 18o ust. 4, oraz o skutku niezłożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 18o ust. 1, w wyznaczonym terminie.

Art. 18o. 1. Zawarcie układu następuje w wyniku złożenia przez podmiot układający się oświadczenia o następującej treści:

„Niniejszym oświadczam, iż przyjmuję w całości i bez zastrzeżeń układ w sprawie warunków nadzwyczajnego złagodzenia sankcji zgodnie z postanowieniem Komisji Nadzoru Finansowego z dnia r. wydanym na podstawie art. 18n ust. 1

ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 753, z późn. zm.).”.

2. Złożenie oświadczenia o przyjęciu układu, o innej treści niż określona w ust. 1, jest bezskuteczne.

3. Niezłożenie w terminie oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, jest tożsame z odrzuceniem projektu układu przez podmiot układający się.

4. Skutkiem oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, jest zrzeczenie się przez podmiot układający się prawa do złożenia wniosku do Komisji o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego w odniesieniu do decyzji, o której mowa w art. 18q ust. 1.

Art. 18p. 1. W przypadku gdy w terminie wyznaczonym zgodnie z art. 18l ust. 1, z uwzględnieniem art. 18n ust. 3, nie dojdzie do zawarcia układu, Komisja wydaje postanowienie o zakończeniu czynności zmierzających do zawarcia układu.

2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, Komisja wydaje także w przypadku:

- 1) gdy podmiot układający się nie złoży oświadczenia, o którym mowa w art. 18l ust. 2;
- 2) gdy podmiot układający się wycofa oświadczenie, o którym mowa w art. 18l ust. 2;
- 3) uznania, że działania podmiotu układającego się mają charakter pozorny i nie zmierzają do zawarcia układu.

Art. 18q. 1. W przypadku zawarcia układu Komisja niezwłocznie wydaje decyzję zawierającą ustalenia układu, określone w postanowieniu, o którym mowa w art. 18n ust. 1.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, jest ostateczna i prawomocna.

Art. 18r. 1. Okresu od dnia wydania postanowienia, o którym mowa w art. 18k ust. 1 lub ust. 3 pkt 1, do dnia zawarcia układu albo wydania postanowienia, o którym mowa w art. 18p ust. 1 lub 2 wyznaczonego na zawarcie układu nie wlicza się do terminu załatwienia sprawy.

2. Bieg terminów przedawnienia ulega zawieszeniu w okresie od dnia wydania postanowienia, o którym mowa w art. 18k ust. 1 lub ust. 3 pkt 1, do dnia zawarcia układu albo wydania postanowienia, o którym mowa w art. 18p ust. 1 lub 2.

Art. 18s. Do decyzji, o której mowa w art. 18q ust. 1, nie stosuje się art. 162 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 18t. 1. Podmiot, który zawarł układ jest obowiązany do informowania Komisji, nie rzadziej niż raz na 3 miesiące, o wywiązywaniu się ze zobowiązań podjętych w ramach układu.

2. Na żądanie Komisji podmiot, który zawarł układ, przedstawia harmonogram wywiązywania się ze zobowiązań podjętych w ramach układu.

3. Komisja może żądać wszelkich wyjaśnień, informacji lub dokumentów w zakresie wywiązywania się przez podmiot, który zawarł układ ze zobowiązań podjętych w ramach układu.

Art. 18u. 1. W przypadku niewykonania przez podmiot, który zawarł układ zobowiązań podjętych w ramach układu, w całości lub w istotnej części, lub istotnych nieprawidłowości w wykonaniu tych zobowiązań, Komisja może nałożyć na ten podmiot karę pieniężną do wysokości nieprzekraczającej:

- 1) w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej – 10 000 000 zł;
- 2) w przypadku osoby fizycznej – 1 000 000 zł.

2. W przypadku stwierdzenia naruszenia wskazanego w ust. 1, Komisja może nałożyć na członka zarządu osoby prawnej, który jest odpowiedzialny za to naruszenie, karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł.

Art. 18v. 1. W przypadku niewykonania przez podmiot, który zawarł układ, zobowiązań podjętych w ramach układu, w całości lub w istotnej części, lub istotnych nieprawidłowości w wykonaniu tych zobowiązań, Komisja wznawia z urzędu postępowanie, o którym mowa w art. 18k ust. 1.

2. Nie wznawia się postępowania z przyczyn, o których mowa w ust. 1, jeżeli od dnia doręczenia decyzji, o której mowa art. 18q ust. 1, minęło więcej niż 10 lat.

Art. 18w. 1. Wznowienie postępowania, o którym mowa w art. 18k ust. 1, następuje w drodze postanowienia.

2. Postanowienie stanowi podstawę do przeprowadzenia przez Komisję postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.

3. W przypadku wznowienia postępowania, o którym mowa w art. 18k ust. 1, uznaje się, że bieg terminu przedawnienia nałożenia kary pieniężnej lub innej sankcji uległ zawieszeniu w okresie od dnia wydania postanowienia, o którym mowa w art. 18k ust. 1 lub ust. 3 pkt 1, do dnia wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 1.

Art. 18x. 1. W przypadku gdy w wyniku wznowienia postępowania, o którym mowa w art. 18k ust. 1, jest wydawana decyzja o nałożeniu kary pieniężnej, kwotę uiszczoną tytułem kary pieniężnej nałożonej w drodze decyzji, o której mowa w art. 18q ust. 1, zalicza się na poczet kary pieniężnej nałożonej w wyniku wznowienia postępowania.

2. W przypadku gdy w wyniku wznowienia postępowania, o którym mowa w art. 18k ust. 1, jest wydawana decyzja, a przepis prawa przewiduje za dane naruszenie możliwość jednoczesnego nałożenia kary pieniężnej i cofnięcia zezwolenia, nałożenia zakazu albo zastosowania innej sankcji, Komisja może zastosować każdą z sankcji przewidzianych przepisami prawa albo obydwie sankcje łącznie. W stosunku do kary pieniężnej stosuje się przepis ust. 1.

Art. 18y. Przepisy art. 18v i art. 18w nie wyłączają stosowania przepisów art. 145–152 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 18z. 1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się także w przypadku gdy postępowanie, o którym mowa w art. 18k ust. 1, zostało wszczęte na podstawie informacji lub dokumentów przedstawionych Komisji z własnej inicjatywy przez podmiot, który dopuścił się naruszenia, o ile w tych informacjach lub dokumentach ujawniono wszelkie istotne okoliczności dotyczące naruszenia, w tym współdziałające osoby lub inne podmioty, oraz przedstawione zostały dowody na poparcie tych okoliczności, a przed złożeniem takich informacji i dokumentów podmiot zaprzestał danego naruszenia prawa albo usunął stan niezgodności z prawem, w tym przez spełnienie obowiązku niewykonanego w terminie. Przepis zdania pierwszego nie stoi na przeszkodzie uzupełnieniu informacji lub dokumentów przez podmiot, który dopuścił się naruszenia, na zasadach określonych w art. 18m ust. 1 i 2.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, podmiot, który popełnił naruszenie, może jednocześnie złożyć wniosek, o którym mowa w art. 18k ust. 2. Wniosek ten Komisja rozpatruje po wszczęciu postępowania, o którym mowa w art. 18k ust. 1. W przypadku gdy postępowanie, o którym mowa w art. 18k ust. 1, nie zostało wszczęte wniosek pozostawia się bez rozpoznania.”;

19) w art. 19a:

a) w ust. 2 w pkt 2 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) na maklerów papierów wartościowych oraz doradców inwestycyjnych,”

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Do postępowań w sprawach należności z tytułu wpłat i opłat, o których mowa w ust. 2 pkt 1–3 oraz w ust. 3, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Do decyzji Urzędu Komisji wydanych w postępowaniach, o których mowa w zdaniu pierwszym, stosuje się odpowiednio przepis art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

5b. Z wpłat i opłat, o których mowa w ust. 2 pkt 1 oraz w ust. 3, zwolnione są podmioty w upadłości lub w likwidacji. Należności z tytułu tych opłat lub wpłat od podmiotów w likwidacji powstałe przed dniem likwidacji, a w przypadku gdy stan likwidacji poprzedzał stan upadłości – powstałe przed dniem upadłości, i nieuiszczone do tego dnia umarza się.”

c) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Wpłaty i opłaty, o których mowa w ust. 2 pkt 1, wnoszone za dany rok nie podlegają zwrotowi w przypadku zakończenia działalności przez podmiot nadzorowany w ciągu roku, za który wpłata lub opłata została wniesiona.”;

20) w art. 19b dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Zmiana planu finansowego jest uchwalana przez Komisję i wymaga zatwierdzenia przez Prezesa Rady Ministrów. Zmieniony plan finansowy jest przekazywany ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych.”;

21) w art. 19e ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Wpływy z tytułu kar pieniężnych nakładanych przez Komisję na podstawie art. 3c ust. 1 pkt 5, art. 3g ust. 1 pkt 7, art. 3h ust. 2 pkt 2, art. 3ha ust. 1 pkt 2 i art. 11c ust. 6 oraz na podstawie ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2, stanowią przychód Funduszu Edukacji Finansowej, o którym mowa w ustawie dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 187, 1488 i 2640 oraz z 2023 r. poz. 556 i 825).

2. Do należności z tytułu kar pieniężnych nakładanych przez Komisję na podstawie art. 3c ust. 1 pkt 5, art. 3g ust. 1 pkt 7, art. 3h ust. 2 pkt 2, art. 3ha ust. 1 pkt 2 i art. 11c ust. 6 oraz na podstawie ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa oraz przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”.

Art. 19. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 924, z późn. zm.²⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9f w ust. 1 po pkt 12b dodaje się pkt 12ba i 12bb w brzmieniu:

„12ba) na żądanie Straży Granicznej, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia popełnieniu przestępstwa, jego wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa albo ich równowartości, na zasadach i w trybie określonym w art. 10c ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, z późn. zm.²⁷⁾);

12bb) na żądanie prokuratora, Policji i innych organów uprawnionych do prowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawach o przestępstwa lub czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia, w zakresie określonym w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 988, z późn. zm.²⁸⁾);”;

2) art. 13c otrzymuje brzmienie:

„Art. 13c. 1. Po upływie 2 lat od dnia powzięcia przez kasę informacji o śmierci członka kasy, kasa jest obowiązana w terminie 7 dni, poinformować pisemnie organ wykonawczy gminy ostatniego miejsca zamieszkania członka kasy o:

- 1) dacie powzięcia przez kasę informacji o śmierci członka kasy;
- 2) możliwości nabycia przez gminę prawa do środków pieniężnych, zgromadzonych przez członka kasy, zgodnie z art. 935 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1360, 2337 i 2339 oraz z 2023 r. poz. 326).

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli:

- 1) przed upływem 2-letniego terminu, o którym mowa w ust. 1, do kasy zgłosi się osoba, która uzyskała tytuł prawny do spadku po członku kasy;
- 2) łączna wysokość środków pieniężnych zgromadzonych przez członka kasy jest niższa lub równa 1/10 minimalnego wynagrodzenia za pracę, o którym mowa w

²⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1358, 1488, 1933, 2339 i 2640 oraz z 2023 r. poz. 180, 614 i 996.

²⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1115, 1855 i 2600 oraz z 2023 r. poz. 185, 240, 261, 289, 347, 547 i 641.

²⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1002, 1768, 1783, 2589, 2600 i 2642 oraz z 2023 r. poz. 760 i 919.

ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2020 r. poz. 2207).”.

Art. 20. W ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2023 r. poz. 1028) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli kredytodawca odmówi konsumentowi udzielenia kredytu konsumenckiego przepisy art. 70a ust. 1–2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.”;

2) w art. 59do:

a) w ust. 2 wyrazy „Komisji Nadzoru Finansowego deklaracje o dokonaniu” zastępuje się wyrazami „Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego deklaracje o wysokości należnej”;

b) w ust. 3:

- w pkt 3 wyraz „dokonaniu” zastępuje się wyrazami „wysokości należnej”;
- w części wspólnej wyraz „dokonaniu” zastępuje się wyrazami „wysokości należnej”.

Art. 21. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2360 i 2640) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) instrument płatniczy – zindywidualizowane urządzenie lub uzgodniony przez użytkownika i dostawcę zindywidualizowany zbiór procedur, służących do inicjowania zlecenia płatniczego;”;

b) pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) jednostka dominująca – jednostkę dominującą w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości lub osobę fizyczną sprawującą kontrolę nad jednostką zależną w sposób określony w tym przepisie;”;

c) po pkt 35c dodaje się pkt 35d w brzmieniu:

„35d) wydawanie instrumentów płatniczych – usługę płatniczą świadczoną przez wydawcę instrumentów płatniczych, polegającą na dostarczeniu płatnikowi

instrumentu płatniczego służącego do składania zleceń płatniczych w celu wykonania transakcji płatniczej;”;

- 2) w art. 4a w ust. 5 w pkt 6 dodaje się przecinek i pkt 7 w brzmieniu:
„7) sposób publikacji wykazu identyfikatorów dostawców i numerów rozliczeniowych przez NBP”;
- 3) w art. 5:
 - a) w ust. 3 wyrazy „działu IIa oraz działu III, z wyłączeniem art. 52–58 i rozdziału 7, stosuje się do transakcji płatniczych” zastępuje się wyrazami „działu IIa, działu III, z wyłączeniem art. 52–58 i rozdziału 7 oraz działu IX, stosuje się do transakcji płatniczych”,
 - b) w ust. 3a wyrazy „art. 144” zastępuje się wyrazami „art. 144 ust. 1, 2 i 3–5”;
- 4) w art. 6:
 - a) we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „art. 6a–6d” dodaje się wyrazy „i art. 14ca”,
 - b) w pkt 2 wyrazy „oznaczonej umowy” zastępuje się wyrazami „umowy sprzedaży lub umowy o odpłatne świadczenie usług”,
 - c) pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) transakcji płatniczych obejmujących wykonywane niezawodowo gromadzenie i dostarczanie gotówki w ramach działalności nienastawionej na zysk lub charytatywnej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2023 r. poz. 571);”;
- 5) w art. 14 po ust. 10 dodaje się ust. 10a i 10b w brzmieniu:
„10a. Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 10, są sporządzane w formie pisemnej:
 - 1) w postaci papierowej i opatrywane podpisem własnoręcznym albo
 - 2) w postaci elektronicznej i opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.
10b. Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 10a pkt 2, doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”;
- 6) po art. 14a dodaje się art. 14aa–14ad w brzmieniu:

„Art. 14aa. 1. Podmiot będący właścicielem lub posiadaczem bankomatu lub wpłatomatu, w tym podmiot świadczący usługi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach działalności transgranicznej przez oddział lub za pośrednictwem agenta, niebędący wydawcą instrumentów płatniczych, jest obowiązany przekazywać NBP kwartalne informacje obejmujące:

- 1) liczbę bankomatów i wpłatomatów;
- 2) liczbę i wartość transakcji wykonanych w bankomatach i wpłatomatach, niezależnie od ich lokalizacji;
- 3) liczbę i wartość transakcji płatniczych, zarejestrowanych w bankomatach lub wpłatomatach, wykonanych przy użyciu instrumentów płatniczych, które naruszają przepisy prawa lub reguły uczciwego obrotu, oraz wysokość strat poniesionych przez właściciela lub posiadacza bankomatu lub wpłatomatu, które zostały spowodowane przez te transakcje płatnicze.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1:

- 1) w pkt 1, są przekazywane według stanu na koniec ostatniego dnia miesiąca kończącego kwartał, w terminie do końca miesiąca następującego po upływie kwartału, którego dotyczą;
- 2) w pkt 2 i 3, są przekazywane za okres kwartału, w terminie do końca miesiąca następującego po upływie kwartału, którego dotyczą.

3. NBP udostępnia KNF dane, o których mowa w ust. 1 pkt 3, niezwłocznie po ich otrzymaniu.

Art. 14ab. 1. Dostawca prowadzący rachunek płatniczy, w tym dostawca świadczący tę usługę płatniczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach działalności transgranicznej przez oddział lub za pośrednictwem agenta, jest obowiązany przekazywać NBP półroczne informacje obejmujące liczbę:

- 1) prowadzonych rachunków płatniczych;
- 2) rachunków płatniczych, do których dostawca świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku posiada dostęp.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane według stanu na koniec ostatniego dnia miesiąca kończącego półrocze, w terminie do końca miesiąca następującego po upływie półrocza, którego dotyczą.

3. NBP udostępnia KNF dane, o których mowa w ust. 1, niezwłocznie po ich otrzymaniu.

Art. 14ac. 1. Dostawca świadczący usługę inicjowania transakcji płatniczej, w tym dostawca świadczący usługę inicjowania transakcji płatniczej świadczący usługi płatnicze na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach działalności transgranicznej przez oddział lub za pośrednictwem agenta, jest obowiązany przekazywać NBP półroczne informacje obejmujące:

- 1) liczbę użytkowników usługi inicjowania transakcji płatniczej;
- 2) liczbę i wartość zainicjowanych transakcji płatniczych;
- 3) liczbę i wartość zainicjowanych transakcji płatniczych, które naruszają przepisy prawa lub reguły uczciwego obrotu.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1:

- 1) w pkt 1, są przekazywane według stanu na koniec ostatniego dnia miesiąca kończącego półrocze, w terminie do końca miesiąca następującego po upływie półrocza, którego dotyczą;
- 2) w pkt 2 i 3, są przekazywane za okres półrocza w terminie do końca miesiąca następującego po upływie półrocza, którego dotyczą.

3. NBP udostępnia KNF dane, o których mowa w ust. 1, niezwłocznie po ich otrzymaniu.

Art. 14ad. 1. Dostawca świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku, w tym dostawca świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku świadczący usługi płatnicze na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach działalności transgranicznej przez oddział lub za pośrednictwem agenta oraz dostawca świadczący wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku, są obowiązani przekazywać NBP półroczne informacje obejmujące liczbę:

- 1) użytkowników usługi dostępu do informacji o rachunku;
- 2) rachunków, do których zapewniono dostęp w ramach usługi dostępu do informacji o rachunku.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane według stanu na koniec ostatniego dnia miesiąca kończącego półrocze, w terminie do końca miesiąca następującego po upływie półrocza, którego dotyczą.

3. NBP udostępnia KNF dane, o których mowa w ust. 1, niezwłocznie po ich otrzymaniu.”;

7) w art. 14b:

- a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

- „Wydawca instrumentu płatniczego, w tym wydawca instrumentu płatniczego świadczący usługi płatnicze na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach działalności transgranicznej przez oddział lub za pośrednictwem agenta, jest obowiązany przekazywać NBP kwartalne informacje obejmujące:”;
- b) w ust. 4 wyraz „przekazuje” zastępuje się wyrazem „udostępnia”;
- 8) w art. 14c:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Wydawca pieniądza elektronicznego, w tym wydawca pieniądza elektronicznego świadczący usługi płatnicze na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach działalności transgranicznej przez oddział lub za pośrednictwem agenta, jest obowiązany przekazywać NBP kwartalne informacje o wartości wydanego pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.”;
- b) w ust. 4 wyraz „przekazuje” zastępuje się wyrazem „udostępnia”;
- 9) w art. 14d po wyrazach „ocen rozliczeń pieniężnych” dodaje się wyrazy „, , sporządzania bilansu płatniczego oraz wykonywania zadań Narodowego Banku Polskiego wynikających z uczestnictwa w Europejskim Systemie Banków Centralnych”;
- 10) w art. 32f w ust. 2 po wyrazie „Dostawca” dodaje się wyrazy „, , o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9, 11 i 12.”;
- 11) w art. 32h ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9, 11 i 12, w okresach półrocznych, w terminie do końca miesiąca następującego po danym półroczu, przekazuje KNF lub innemu organowi właściwemu do sprawowania nadzoru nad tym dostawcą dane dotyczące oszustw związanych z wykonywanymi usługami płatniczymi, uwzględniając różne sposoby świadczenia usług płatniczych.”;
- 12) w art. 59r po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
- „4a. Dostawca wykonujący transakcję płatniczą zainicjowaną za pośrednictwem dostawcy świadczącego usługę inicjowania transakcji płatniczej jest obowiązany stosować wobec płatnika, odbiorcy, dostawcy świadczącego usługę inicjowania transakcji płatniczej i dostawcy odbiorcy obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminujące zasady w stosunku do zleceń płatniczych złożonych bezpośrednio przez płatnika, w szczególności co do czasu wykonania zlecenia płatniczego lub wysokości pobieranych opłat.”;
- 13) w art. 60 uchyla się ust. 3;

- 14) w art. 61 w ust. 2 skreśla się zdanie drugie;
- 15) uchyla się art. 61a;
- 16) w art. 61b w ust. 1 po wyrazach „transakcji płatniczej” dodaje się wyrazy „lub usługi dostępu do informacji o rachunku”;
- 17) w art. 64a:
 - a) po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu:

„3b. Instytucja płatnicza, stosując środki kontroli bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka, o których mowa w ust. 3a, uwzględnia wytyczne wydane w tym zakresie przez EUNB.”,
 - b) uchyla się ust. 5;
- 18) w art. 66:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zmiana zakresu usług płatniczych, do których świadczenia jest uprawniona krajowa instytucja płatnicza, określonych w zezwoleniu, o którym mowa w art. 60 ust. 1, wymaga zmiany tego zezwolenia. Przepisy art. 61b i art. 62 stosuje się odpowiednio.”,
 - b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. KNF odmawia wydania zmiany zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, jeżeli zamierzona działalność krajowej instytucji płatniczej zagrażałaby jej bezpieczeństwu finansowemu lub naruszałaby przepisy prawa lub interesy użytkowników.”;
- 19) w art. 67 w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) została wykreślona z rejestru przedsiębiorców.”;
- 20) w art. 73b ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli pozostająca w obiegu kwota pieniądza elektronicznego przekracza kwotę określoną w art. 73a ust. 4, KNF może nałożyć na krajową instytucję płatniczą karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 500 zł za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100 000 zł. Przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 stosuje się odpowiednio.”;
- 21) w art. 78 dodaje się ust. 11 w brzmieniu:

„11. Krajowa instytucja płatnicza uprawniona do świadczenia usługi dostępu do informacji o rachunku jest obowiązana do zabezpieczenia roszczeń użytkownika w sposób określony w art. 61b.”;

22) w art. 102 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 1, są sporządzane w formie pisemnej:

- 1) w postaci papierowej i opatrywane podpisem własnoręcznym albo
- 2) w postaci elektronicznej i opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.

1b. Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 1a pkt 2, doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”;

23) w art. 103 po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 3, jest udzielane na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej. Upoważnienie udzielane na piśmie utrwalonym w postaci papierowej opatruje się podpisem własnoręcznym. Upoważnienie utrwalone w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.

3b. Upoważnienie, zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, protokół z kontroli, zalecenia pokontrolne udzielone albo sporządzone na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”;

24) w art. 105 w ust. 1:

a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „z naruszeniem prawa” zastępuje się wyrazami „z naruszeniem przepisów ustawy, innych ustaw regulujących świadczenie usług płatniczych oraz wydawanie i wykup pieniądza elektronicznego oraz przepisów wydanych na ich podstawie, a także innych bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej regulujących świadczenie usług płatniczych oraz wydawanie i wykup pieniądza elektronicznego”,

b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) nałożyć na osobę, która w okresie, w którym nastąpiły naruszenia, pełniła funkcję osoby zarządzającej bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone nieprawidłowości albo była członkiem organu statutowego bezpośrednio

odpowiedzialnym za nadzór nad obszarem, w którym stwierdzono nieprawidłowości, karę pieniężną do wysokości 500 000 zł;”;

25) w art. 106 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nałożyć na osobę, która w okresie, w którym nie wykonano nakazu, pełniła funkcję osoby zarządzającej bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone nieprawidłowości albo była członkiem organu statutowego bezpośrednio odpowiedzialnym za nadzór nad obszarem, w którym stwierdzono nieprawidłowości, karę pieniężną do wysokości 500 000 zł;”;

26) uchyla się art. 116;

27) po art. 116 dodaje się art. 116a w brzmieniu:

„Art. 116a. Kara pieniężna, o której mowa w art. 105 ust. 1 pkt 4 i art. 106 ust. 2 pkt 1, może zostać nałożona także po zakończeniu pełnienia funkcji osoby zarządzającej bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone nieprawidłowości albo po ustaniu stosunku członkostwa w organie statutowym bezpośrednio odpowiedzialnym za nadzór nad obszarem, w którym stwierdzono nieprawidłowości, jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie pełnienia tej funkcji albo trwania członkostwa w tym organie.”;

28) w art. 117b:

a) w ust. 4 w pkt 2 w lit. d wyrazy „art. 64a ust. 1 pkt 4 lit. a–e i g” zastępuje się wyrazami „art. 64a ust. 1 pkt 4 lit. b–e i g”;

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W przypadku konieczności zapewnienia KNF dostępu do informacji mających wpływ na ocenę ryzyka w odniesieniu do świadczenia przez wnioskodawcę usług płatniczych, KNF może zażądać przekazania zatwierdzonych procedur wewnętrznych dotyczących obszarów, o których mowa w art. 64a ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2, pkt 3 lit. a oraz pkt 4 lit. a–e i g”;

29) w art. 117d:

a) w ust. 3 po wyrazach „art. 102 ust. 1 pkt 1” dodaje się wyrazy „oraz ust. 1a i 1b”;

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Zalecenia, o których mowa w ust. 4, są sporządzane w formie pisemnej:

1) w postaci papierowej i opatrywane podpisem własnoręcznym albo

2) w postaci elektronicznej i opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub

kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.

4b. Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 4a pkt 2, doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”,

c) w ust. 6 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nałożyć na osobę, która w okresie, w którym nastąpiły nieprawidłowości, pełniła funkcję osoby zarządzającej bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone nieprawidłowości albo była członkiem organu statutowego bezpośrednio odpowiedzialnym za nadzór nad obszarem, w którym stwierdzono nieprawidłowości, karę pieniężną do wysokości 500.000 zł;”;

30) po art. 117h dodaje się art. 117ha w brzmieniu:

„Art. 117ha.1. Mała instytucja płatnicza dokonuje transferu środków pieniężnych otrzymanych od płatnika na rachunek płatniczy odbiorcy w drodze polecenia przelewu wyłącznie za pośrednictwem rachunku płatniczego utworzonego do dokonywania takich transferów, prowadzonego przez dostawcę, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6 i 9.

2. W przypadku wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko małej instytucji płatniczej środki pieniężne znajdujące się na rachunku płatniczym, o którym mowa w ust. 1, są wolne od zajęcia na podstawie sądowego albo administracyjnego tytułu wykonawczego, chyba że postępowanie egzekucyjne dotyczy roszczeń użytkowników wobec małej instytucji płatniczej z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania usług płatniczych za pośrednictwem tego rachunku.”;

31) w art. 117j:

a) w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „mała instytucja płatnicza” zastępuje się wyrazem „wnioskodawca”,

b) w ust. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3–8 w brzmieniu:

„3) opis rozwiązań organizacyjnych, o których mowa w art. 117h ust. 1 pkt 1;

4) program, plan finansowy oraz aktualną procedurę, o których mowa w art. 117h ust. 2;

5) opis działalności gospodarczej, o której mowa w art. 117f ust. 5, ze wskazaniem jej rodzaju, którą wnioskodawca prowadzi lub zamierza prowadzić;

- 6) opis sposobu ochrony środków pieniężnych użytkowników, o którym mowa w art. 117o, oraz zobowiązanie do niezwłocznego poinformowania KNF o jego zmianach;
 - 7) dane kontaktowe wnioskodawcy, w tym imię i nazwisko, numer telefonu oraz adres poczty elektronicznej osoby uprawnionej do jego reprezentowania;
 - 8) adres wnioskodawcy wskazany do doręczeń korespondencji w formie pisemnej oraz adres do doręczeń elektronicznych, jeżeli wnioskodawca taki adres posiada.”,
- c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
- „3. Wnioskodawca oraz mała instytucja płatnicza powiadamiają KNF o zmianie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 3–8, niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia uzyskania informacji o zmianie.”;
- 32) w art. 117p:
- a) w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) numer rachunku płatniczego, o którym mowa w art. 117ha, wraz z kopią umowy tego rachunku.”,
 - b) w ust. 3 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) zawarcia lub zmiany umowy rachunku płatniczego, o którym mowa w art. 117ha.”,
 - c) w ust. 4 skreśla się wyrazy „oraz art. 116”;
- 33) w art. 117q:
- a) w ust. 2 w zdaniu drugim wyrazy „albo umorzenia postępowania” zastępuje się wyrazami „umorzenia postępowania albo pozostawienia wniosku bez rozpoznania”,
 - b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:
„3. Średnia całkowita kwota transakcji, o której mowa w art. 117f ust. 3, nie może przekraczać w okresie rozpoznawania wniosku kwoty określonej w zgłoszeniu dokonany przez małą instytucję płatniczą na podstawie art. 117p ust. 1 pkt 1 lit. b.
4. Mała instytucja płatnicza nie może składać wniosku o rozszerzenie zakresu usług płatniczych, do których świadczenia jest uprawniona na podstawie wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 4 ust. 3, w okresie, w którym średnia całkowita kwota transakcji przekracza kwotę, o której mowa w art. 117f ust. 3.”;
- 34) w art. 117r w ust. 1 w pkt 1 po wyrazie „wykonanych” dodaje się wyrazy „w zakresie poszczególnych rodzajów usług płatniczych”;

35) w art. 117s:

a) w ust. 3 wyrazy „oraz ust.2” zastępuje się wyrazami „oraz ust. 1a, 1b i 2”;

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Zalecenia, o których mowa w ust. 4, są sporządzane w formie pisemnej:

- 1) w postaci papierowej i opatrywane podpisem własnoręcznym albo
- 2) w postaci elektronicznej i opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.

4b. Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 4a pkt 2, doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”

c) w ust. 6 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nałożyć na osobę, która w okresie, w którym nastąpiły naruszenia, pełniła funkcję osoby zarządzającej bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone nieprawidłowości albo była członkiem organu statutowego bezpośrednio odpowiedzialnym za nadzór nad obszarem, w którym stwierdzono nieprawidłowości, karę pieniężną do wysokości 500 000 zł;”

d) w ust. 7 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) stwierdzi przekroczenie kwoty, o której mowa w art. 117f ust. 3, a mała instytucja płatnicza nie dopełni obowiązku, o którym mowa w art. 117q ust. 1.”;

36) w art. 118:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Działalność, o której mowa w ust. 1, obejmuje wyłącznie świadczenie usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6.”

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a–3d w brzmieniu:

„3a. Kwota pojedynczej transakcji płatniczej wykonanej przez biuro usług płatniczych, w tym przez agentów, za pośrednictwem których świadczy ono usługę przekazu pieniężnego, nie może przekraczać równowartości w walucie polskiej kwoty 2 500 euro ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień wykonania tego przekazu.

3b. Suma środków pieniężnych przyjętych przez biuro usług płatniczych, w tym przez agentów, za pośrednictwem których świadczy ono usługę przekazu

pieniężnego, w celu wykonania usług płatniczych na rzecz tego samego płatnika, nie może w danym miesiącu przekraczać równowartości w walucie polskiej kwoty 10 000 euro ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w ostatnim dniu miesiąca poprzedzającego ten miesiąc.

3c. Biuro usług płatniczych, w ramach usługi przekazu pieniędzy, dokonuje transferu środków pieniężnych otrzymanych od płatnika na rachunek płatniczy odbiorcy w drodze polecenia przelewu wyłącznie za pośrednictwem rachunku płatniczego utworzonego do dokonywania takich transferów, prowadzonego dla biura usług płatniczych przez dostawcę, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6 i 9.

3d. W przypadku wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko biuro usług płatniczych środki pieniężne znajdujące się na rachunku płatniczym, o którym mowa w ust. 3c, są wolne od zajęcia na podstawie sądowego albo administracyjnego tytułu wykonawczego. Wyłączenie to nie obejmuje roszczeń użytkowników wobec biura usług płatniczych z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania usługi przekazu pieniędzy za pośrednictwem tego rachunku.”;

37) w art. 119a:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się informacje o danych kontaktowych dla celów sprawowania nadzoru przez KNF, obejmujące co najmniej:

- 1) dane kontaktowe wnioskodawcy, w tym imię i nazwisko, numer telefonu oraz adres poczty elektronicznej osoby uprawnionej do jego reprezentowania;
- 2) adres wnioskodawcy wskazany do doręczeń korespondencji w formie pisemnej.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. KNF dokonuje wpisu biura usług płatniczych w terminie 14 dni od dnia wpływu do KNF wniosku o wpis wraz z oświadczeniem, o którym mowa w ust. 2, oraz informacjami, o których mowa w ust. 2a.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Wnioskodawca oraz biuro usług płatniczych powiadamia KNF o zmianie danych, o których mowa w ust. 2a, niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia uzyskania informacji o zmianie.”;

38) w art. 121 wyrazy „art. 84–90” zastępuje się wyrazami „art. 84 ust. 2 i 3, art. 85 oraz art. 88–90”;

39) w art. 125:

a) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Biuro usług płatniczych, przed złożeniem zlecenia płatniczego, udostępnia użytkownikowi informacje dotyczące w szczególności zakresu umowy i wysokości sumy gwarancyjnej zawartej umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia, o których mowa w ust. 2, w sposób umożliwiający zapoznanie się przez użytkownika ze sposobem ochrony środków finansowych. W przypadku gdy użytkownik wnioskuje o ich przekazanie w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji, biuro usług płatniczych przekazuje informacje niezwłocznie po wykonaniu transakcji płatniczej.”,

b) uchyla się ust. 7;

40) w art. 126:

a) w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „o wszczęciu” zastępuje się wyrazem „wszczenia”,

b) uchyla się ust. 4;

41) po art. 126 dodaje się art. 126a w brzmieniu:

„Art. 126a. 1. Biuro usług płatniczych zgłasza do KNF:

1) numer rachunku płatniczego, o którym mowa w art. 118 ust. 3c, wraz z kopią umowy tego rachunku;

2) zmiany w zakresie informacji, o których mowa w art. 119a ust. 2a.

2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, jest dokonywane w terminie 14 dni od dnia:

1) zawarcia albo zmiany umowy rachunku płatniczego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;

2) zmian w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 2.”;

42) w art. 127:

a) w ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W przypadku odmowy wpisu do rejestru małych instytucji płatniczych, odmowy wydania zezwolenia, umorzenia postępowania albo pozostawienia wniosku bez rozpoznania termin ten biegnie od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, lub od dnia pozostawienia wniosku bez rozpoznania.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Średnia całkowita kwota transakcji płatniczych biura usług płatniczych nie może przekraczać w okresie rozpoznawania wniosku wysokości kwoty określonej w zgłoszeniu dokonany na podstawie art. 126 ust. 1 pkt 1 lit. b.”;

43) w art. 128:

- a) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:
„1b. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, KNF wzywa biuro usług płatniczych do przekazania informacji w terminie wskazanym w wezwaniu.”;
- b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. KNF udostępnia NBP dane, o których mowa w ust. 1 pkt 2, niezwłocznie po ich otrzymaniu.”;
- 44) w art. 129:
- a) w ust. 3 wyrazy „art. 100, art. 102 ust. 1 pkt 1, 2 i 5, art. 103, art. 106 ust. 1 oraz art. 112” zastępuje się wyrazami „art. 102 ust. 1 pkt 1, ust. 1a i 1b, art. 106 ust. 1 oraz art. 112”;
- b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:
„4a. Zalecenia, o których mowa w ust. 4, są sporządzane na piśmie utrwalonym:
1) w postaci papierowej i opatrywane podpisem własnoręcznym albo
2) w postaci elektronicznej i opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.
4b. Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 4a pkt 2, doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”;
- c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. W razie stwierdzenia, że działalność biura usług płatniczych jest wykonywana z naruszeniem prawa lub stwarza zagrożenie interesów użytkowników, w szczególności:
1) nie wykonuje albo wykonuje nieprawidłowo obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1,
2) nie wykonuje zalecenia albo nakazu, o których mowa w art. 106 ust. 1,
3) narusza obowiązki, o których mowa w art. 125, art. 126 ust. 1, art. 126a lub art. 128 ust. 1,
4) nie wykonuje zaleceń, o których mowa w ust. 4
– KNF, w formie pisemnej, udziela biurowi usług płatniczych upomnienia oraz wzywa do usunięcia naruszeń i wyznacza termin ich usunięcia.”;
- d) w ust. 6 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) nałożyć na osobę, która w okresie, w którym nastąpiły naruszenia, pełniła funkcję osoby zarządzającej bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone naruszenia, albo była członkiem organu statutowego bezpośrednio odpowiedzialnym za nadzór nad obszarem, w którym stwierdzono naruszenia, karę pieniężną do wysokości 500 000 zł;”,
- e) w ust. 6a w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 3 w brzmieniu:
- „3) pomimo udzielenia upomnienia, o którym mowa w ust. 5, biuro usług płatniczych nie usunęło naruszeń w terminie wskazanym przez KNF.”;
- 45) w art. 130 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Biura usług płatniczych wnoszą wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru w kwocie stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro, w tym także przez jego agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,023%.”;
- 46) w art. 132b w ust. 3 wyrazy „art. 61a–63” zastępuje się wyrazami „art. 61b–63”;
- 47) w art. 132c:
- a) w ust. 1 wyrazy „10%, 20%, 30% lub 50%” zastępuje się wyrazami „20%, 30% lub 50%”,
- b) w ust. 5 w zdaniu pierwszym wyrazy „10%, 20%, 30% lub 50%” zastępuje się wyrazami „20%, 30% lub 50%”;
- 48) w art. 132y dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:
- „2. KNF może przeprowadzić kontrolę działalności i sytuacji finansowej oddziałów unijnych instytucji pieniądza elektronicznego oraz ich agentów, wykonujących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, we współpracy z właściwymi organami nadzorczymi macierzystego państwa członkowskiego tych oddziałów. Przepis art. 103 stosuje się odpowiednio.
3. Do oddziałów i agentów unijnych instytucji pieniądza elektronicznego stosuje się odpowiednio przepisy art. 98b.”;
- 49) w art. 132z:
- a) w ust. 3 po wyrazach „art. 102 ust. 1 pkt 1, 2 i 5” dodaje się wyrazy „oraz ust. 1a i 1b”,
- b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:
- „4a. Zalecenia, o których mowa w ust. 4, są sporządzane w formie pisemnej:
- 1) w postaci papierowej i opatrywane podpisem własnoręcznym albo

2) w postaci elektronicznej i opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.

4b. Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 4a pkt 2, doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”;

50) w art. 132za w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nałożyć na osobę, która w okresie, w którym nastąpiły naruszenia, pełniła funkcję osoby zarządzającej bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone naruszenia albo była członkiem organu statutowego bezpośrednio odpowiedzialnym za nadzór nad obszarem, w którym stwierdzono naruszenia, karę pieniężną do wysokości 500.000 zł;”;

51) w art. 133 w ust. 3 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) rejestru małych instytucji płatniczych obejmującego również ich agentów i oddziały;”;

52) w art. 134 w pkt 5 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „krajowej instytucji płatniczej” dodaje się wyrazy „, w tym”;

53) w art. 139 w ust. 3 skreśla się wyrazy „oraz art. 116”;

54) w art. 142 w ust. 1 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9–12 w brzmieniu:

„9) uzyskania przez dostawcę, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 10, 11 lub 12, uprawnienia do świadczenia usług płatniczych w innym charakterze;

10) niewykonania przez dostawcę, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 10, 11 lub 12, usług płatniczych, do których świadczenia jest uprawniony, w terminie 12 miesięcy od dnia wpisu do rejestru;

11) niewykonywania przez dostawcę, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 10, 11 lub 12, usług płatniczych, do których świadczenia jest uprawniony, przez okres dłuższy niż 12 kolejnych miesięcy;

12) wykreślenia przedsiębiorcy świadczącego usługi płatnicze w charakterze małej instytucji płatniczej albo dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego.”;

- 55) w art. 143b w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „w terminie miesiąca” zastępuje się wyrazami „w terminie 30 dni”.

Art. 22. W ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2244 oraz z 2023 r. poz. 825) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 8 dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Art. 8a. 1. Klient detaliczny w rozumieniu art. 3 pkt 39c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, będący osobą fizyczną, może nabywać obligacje, jeżeli wartość nominalna obligacji nie jest mniejsza niż 40 000 euro lub równowartość tej kwoty wyrażona w walucie polskiej lub innej, ustalona przy zastosowaniu średniego kursu euro lub średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia decyzji emitenta o emisji.

2. Ograniczeń, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się w przypadku, gdy obligacje są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego obrotu albo mają być przedmiotem wniosku o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub wniosku o wprowadzenie do alternatywnego systemu obrotu.”;

- 2) po art. 27o dodaje się art. 27p–27s w brzmieniu:

„Art. 27p. 1. Emitent w warunkach emisji obligacji może określić cel emisji polegający na sfinansowaniu nowej zrównoważonej środowiskowo inwestycji w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz. Urz. UE. L 198 z 22.06.2020, str. 13) (obligacje transformacyjne).

2. Jeżeli cel emisji został określony zgodnie z ust. 1, emitent jest obowiązany wydatkować co najmniej 95% środków pochodzących z emisji obligacji w terminie 36 miesięcy od dnia ich emisji.

3. Wartość nominalna jednej obligacji transformacyjnej nie może być niższa niż 1 000 zł lub równowartość tej kwoty wyrażona w innej walucie, ustalona przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia decyzji emitenta o emisji.

4. Termin wykupu obligacji transformacyjnych nie może być krótszy niż 5 lat od dnia ich emisji.

Art. 27r. Przed rozpoczęciem emisji obligacji transformacyjnych emitent jest obowiązany:

- 1) zawrzeć z bankiem krajowym lub instytucją kredytową umowę o reprezentację w rozumieniu art. 78 ust. 1;
- 2) uzyskać opinię na temat wiarygodności kredytowej tych emisji (rating) na poziomie inwestycyjnym, wydaną przez agencję ratingową w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych (Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2009, str. 1, z późn. zm.²⁹⁾).

Art. 27s. 1. Emisja obligacji transformacyjnych następuje w trybie, o którym mowa w art. 33 pkt 1.

2. W uchwale o emisji obligacji transformacyjnych emitent jest obowiązany określić próg emisji w postaci takiej liczby obligacji, że łączna wartość emisji, liczona według ceny emisyjnej, stanowi nie mniej niż 20 000 000 zł lub równowartość tej kwoty wyrażoną w innej walucie, ustaloną przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia decyzji emitenta o emisji.

3. Emitent jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o dopuszczenie obligacji transformacyjnych do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do alternatywnego systemu obrotu w terminie miesiąca od daty ich emisji.

4. Przed złożeniem wniosku, o którym mowa w ust. 3, emitent jest obowiązany zawrzeć umowę z animatorem rynku w rozumieniu art. 3 pkt 33d ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.”;

- 3) po art. 33 dodaje się art. 33a w brzmieniu:

„Art. 33a. Oferta publiczna obligacji, o której mowa w art. 2 lit. d rozporządzenia 2017/1129, skierowana do klienta detalicznego w rozumieniu art. 3 pkt 39c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi będącego osobą fizyczną, wymaga pośrednictwa firmy inwestycyjnej lub dostawcy usług finansowania społecznościowego posiadającego zezwolenie, o którym mowa w art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1503 z dnia 7 października 2020 r. w sprawie europejskich dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych oraz

²⁹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 145 z 31.05.2011, str. 30, Dz. Urz. UE L 174 z 1.07.2011, str. 1, Dz. Urz. UE L 146 z 31.05.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 153 z 22.05.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 347 z 28.12.2017, str. 35 oraz Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 1.

zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/1129 i dyrektywę (UE) 2019/1937 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.10.2020, str. 1, z późn. zm.³⁰⁾).”;

4) w art. 35:

a) ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) wartości zaciągniętych zobowiązań finansowych, z wyszczególnieniem zobowiązań przeterminowanych, ustalonej na ostatni dzień kwartału poprzedzający o nie więcej niż 4 miesiące udostępnienie propozycji nabycia; w przypadku, gdy emitent należy do grupy kapitałowej sporządzającej skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z art. 55–63d ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2023 r. poz. 120 i 295), zwanej dalej „ustawą o rachunkowości”, lub innymi mającymi zastosowanie przepisami o rachunkowości dotyczącymi skonsolidowanych sprawozdań finansowych, informacje te przedstawia się dodatkowo w odniesieniu do grupy kapitałowej emitenta;

2) prognozy kształtowania się zobowiązań finansowych emitenta, w tym wskazanie szacunkowej wartości zobowiązań finansowych oraz szacowanej struktury finansowania emitenta rozumianej jako wartość i udział procentowy zobowiązań z tytułu kredytów i pożyczek, emisji dłużnych papierów wartościowych, leasingu w sumie pasywów bilansu emitenta, na ostatni dzień roku obrotowego, w którym nastąpiła emisja oraz na dzień kończący okres dwunastu miesięcy od daty emisji, a w przypadku gdy termin wykupu obligacji przypada przed upływem 12 miesięcy od dnia emisji – na dzień wykupu obligacji; w przypadku emitenta sporządzającego skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z art. 55–63d ustawy o rachunkowości lub innymi mającymi zastosowanie przepisami o rachunkowości dotyczącymi skonsolidowanych sprawozdań finansowych, informacje dotyczące prognozy kształtowania się zobowiązań finansowych przedstawiają dodatkowo dane dotyczące grupy kapitałowej emitenta, a w przypadku emitenta będącego jednostką samorządu terytorialnego aktualna wieloletnia prognoza finansowa.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1e w brzmieniu:

³⁰⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 273 z 21.10.2022, str. 3.

„1a. Do czasu całkowitego wykupu obligacji emitent jest obowiązany publikować na swojej stronie internetowej, najpóźniej w ostatnim dniu każdego kolejnego roku obrotowego, informacje dotyczące prognozy kształtowania się zobowiązań finansowych emitenta, o których mowa w ust. 1 pkt 2, na ostatni dzień następnego roku obrotowego.

1b. W każdym rocznym sprawozdaniu finansowym opublikowanym w okresie od dnia emisji do dnia wykupu obligacji, w informacji dodatkowej, emitent jest obowiązany wskazać i wyjaśnić istotne różnice między opublikowanymi informacjami dotyczącymi prognozy kształtowania się zobowiązań finansowych emitenta na ostatni dzień roku obrotowego, o których mowa w ust. 1 pkt 2, oraz zobowiązaniami finansowymi emitenta wynikającymi z ksiąg rachunkowych emitenta na ten dzień.

1c. W przypadku emitenta sporządzającego skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z art. 55–63d ustawy o rachunkowości lub innymi mającymi zastosowanie przepisami o rachunkowości dotyczącymi skonsolidowanych sprawozdań finansowych, informacje dotyczące prognozy kształtowania się zobowiązań finansowych, o których mowa w ust. 1a, przedstawiają dodatkowo dane dotyczące grupy kapitałowej emitenta.

1d. Do propozycji nabycia załącza się oświadczenia emitenta oraz jednostki dominującej, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy o rachunkowości, wobec emitenta, sporządzone na dzień sporządzenia warunków emisji, że według ich najlepszej wiedzy informacje przekazane przez emitenta do Rejestru Zobowiązań Emitentów prowadzonego przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych zgodnie z art. 48 ust. 5e ustawy o obrocie instrumentami finansowymi są kompletne i aktualne.

1e. W przypadku emitenta będącego jednostką samorządu terytorialnego spełnienie obowiązków, o których mowa w ust. 1a oraz 1b, następuje przez udostępnienie aktualnej wieloletniej prognozy finansowej oraz odpowiednio wieloletnich prognoz finansowych publikowanych w kolejnych latach.”,

- c) w ust. 3 w zdaniu drugim wyrazy „ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2021 r. poz. 217, 2105 i 2106 oraz z 2022 r. poz. 1488), zwanej dalej „ustawą o rachunkowości”” zastępuje się wyrazami „ustawy o rachunkowości”;

5) w art. 37 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W okresie od udostępnienia propozycji nabycia do czasu całkowitego wykupu obligacji emitent niepodlegający obowiązkowi raportowania informacji bieżących i okresowych publikuje na swojej stronie internetowej:

- 1) ostatnie dostępne, w dniu udostępnienia propozycji nabycia, zatwierdzone roczne sprawozdanie finansowe wraz ze sprawozdaniem z badania oraz
- 2) każde roczne sprawozdanie finansowe wraz ze sprawozdaniem z badania, w terminie 15 dni od dnia zatwierdzenia tego sprawozdania.”;

6) w art. 57 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Oświadczenie woli o udzieleniu lub odwołaniu pełnomocnictwa do wykonywania prawa głosu na rzecz firmy inwestycyjnej prowadzącej rachunek papierów wartościowych, na którym zapisane są obligacje, lub ewidencję osób uprawnionych z papierów wartościowych na podstawie art. 7a ust. 4 pkt 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, w której zapisane są obligacje, spełnia wymagania formy pisemnej pod rygorem nieważności także wtedy, gdy zostanie wyrażone w postaci elektronicznej, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.”.

Art. 23. W ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2309) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) domów maklerskich, o których mowa w art. 95 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 646 i 825);”;

2) w art. 243:

- a) w ust. 2 wyrazy „fundusz sekurytyzacyjny” zastępuje się wyrazami „fundusz wierzytelności”,
- b) w ust. 3 wyrazy „funduszowi sekurytyzacyjnemu” zastępuje się wyrazami „funduszowi wierzytelności”.

Art. 24. W ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 187, 1488 i 2640 oraz z 2023 r. poz. 556 i 825) w art. 43g pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) kar pieniężnych nakładanych przez Komisję Nadzoru Finansowego na podstawie ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem

finansowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 753 i 825), oraz art. 3c ust. 1 pkt 5, art. 3g ust. 1 pkt 7, art. 3h ust. 2 pkt 2, art. 3ha ust. 1 pkt 2 i art. 11c ust. 6 tej ustawy, z wyjątkiem kar pieniężnych nakładanych przez Komisję Nadzoru Finansowego na podstawie art. 138 ust. 3 pkt 3a i art. 141 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz art. 72 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych;”.

Art. 25. W ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 2536) w art. 25 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku zmiany wysokości obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego, Komitet przekazuje Europejskiej Radzie do spraw Ryzyka Systemowego informacje, o których mowa w ust. 1.”.

Art. 26. W ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2023 r. poz. 656, 614 i 825) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 35 w ust. 2:

a) po pkt 2b dodaje się pkt 2c i 2d w brzmieniu:

„2c) Straży Granicznej, o ile są niezbędne w toczącym się postępowaniu lub na potrzeby wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa albo ich równowartości, na zasadach i w trybie określonym w art. 10c ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, z późn. zm.³¹⁾);

2d) Centralnego Biura Antykorupcyjnego, o ile są niezbędne w toczącym się postępowaniu lub na potrzeby wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa albo ich równowartości, oraz w celu kontroli prawdziwości oświadczeń albo deklaracji dotyczących konfliktu interesów składanych i podlegających weryfikacji Centralnego Biura Antykorupcyjnego na podstawie przepisów odrębnych, na zasadach i w trybie określonym w art. 23 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1900 oraz z 2023 r. poz. 240 i 347);”.

³¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1115, 1855 i 2600 oraz z 2023 r. poz. 185, 240, 261, 289, 347, 547 i 641.

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, o ile są niezbędne w toczącym się postępowaniu lub na potrzeby wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa albo ich równowartości, na zasadach określonych w art. 34a ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2022 r. poz. 557, 1488 i 2185 oraz z 2023 r. poz. 240 i 347);”;

c) po pkt 26 dodaje się pkt 26a w brzmieniu:

„26a) innych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, dominujących podmiotów ubezpieczeniowych, dominujących podmiotów nieregulowanych lub mieszanych dominujących podmiotów ubezpieczeniowych w zakresie niezbędnym do wykonywania obowiązujących te podmioty przepisów dotyczących nadzoru uzupełniającego sprawowanego na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego;”;

2) w art. 36 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakład ubezpieczeń i osoby w nim zatrudnione oraz osoby, za pośrednictwem których zakład ubezpieczeń wykonuje czynności ubezpieczeniowe, zachowują w tajemnicy informację o przekazaniu danych:

- 1) Policji – na zasadach określonych w art. 20 ust. 4–10 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji;
- 2) Biuru Nadzoru Wewnętrznego – na zasadach określonych w art. 11p ust. 2–10 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
- 3) Straży Granicznej – na zasadach określonych w art. 10c ust. 3–9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej;
- 4) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu – na zasadach określonych w art. 23 ust. 3–9 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym;
- 5) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego – na zasadach określonych w art. 34a ust. 3–9 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu;

- 6) Żandarmerii Wojskowej – na zasadach określonych w art. 40b ust. 2–6 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych.”;
- 3) w art. 41:
 - a) w ust. 1¹ wyraz „taryfikacji” zastępuje się wyrazami „ustalenia wysokości składki ubezpieczeniowej”;
 - b) w ust. 1d w zdaniu drugim wyrazy „niezwłocznie po dokonaniu czynności, o której mowa w ust. 1¹” zastępuje się wyrazami „po upływie terminu przedawnienia roszczeń z umowy ubezpieczenia, o której mowa w dziale II w grupach 3 lub 10 załącznika do ustawy, z wyłączeniem odpowiedzialności przewoźnika”;
 - 4) w art. 49:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji informują organ nadzoru o powołaniu lub odwołaniu członka zarządu lub członka rady nadzorczej, a w przypadku zakładu wykonującego działalność ubezpieczeniową lub reasekuracyjną w formie spółki europejskiej, w której przyjęto system monistyczny – członka rady administrującej, w terminie 7 dni od dnia podjęcia uchwały o powołaniu lub odwołaniu członka zarządu, członka rady nadzorczej lub członka rady administrującej, a także powzięcia informacji o innym zdarzeniu powodującym zmianę składu zarządu, rady nadzorczej lub rady administrującej.”;
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji informują organ nadzoru o podziale kompetencji w zarządzie zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji oraz o każdej jego zmianie.”;
 - 5) w art. 51 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Powołanie dwóch członków zarządu krajowego zakładu ubezpieczeń lub krajowego zakładu reasekuracji w osobach prezesa zarządu oraz członka zarządu odpowiedzialnego za zarządzanie ryzykiem następuje za zgodą organu nadzoru wyrażoną w drodze decyzji wydawanej na wniosek tego zakładu, osobno dla każdej z powoływanych osób, chyba że powołanie dotyczy osoby, która uzyskała taką zgodę w poprzedniej kadencji.”;
 - 6) w art. 69 w ust. 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Czynność ta nie wymaga formy decyzji administracyjnej.”;

- 7) w art. 214 w ust. 1 po wyrazach „oraz innych dokumentów” dodaje się wyrazy „i informacji”;
- 8) w art. 231 w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1) wydatki, jakie zostaną poniesione w związku z obsługą zobowiązań z tytułu zawartych umów ubezpieczenia i umów reasekuracji;
 - 2) oczekiwany wzrost wydatków i roszczeń ubezpieczeniowych;”;
- 9) w art. 237 dodaje się ust. 3–5 w brzmieniu:
- „3. Zalecenie, o którym mowa w ust. 1, organ nadzoru wydaje na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej.
 - 4. Zalecenie wydane na piśmie utrwalonym w postaci papierowej opatruje się podpisem własnoręcznym. Zalecenie wydane na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.
 - 5. Zalecenie wydane na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”;
- 10) w art. 250:
- a) w ust. 5 po wyrazie „zalecenie” dodaje się wyrazy „na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej”;
 - b) dodaje się ust. 6:
 - „6. Przepisy art. 237 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.”;
- 11) w art. 276 dodaje się ust. 10 w brzmieniu:
- „10. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczególne zasady związane z lokowaniem przez zakład ubezpieczeń aktywów z umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający niebędący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony będący osobą fizyczną ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, z wyłączeniem lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego będącego funduszem zdefiniowanej daty, o którym mowa w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych, mając na uwadze zapewnienie ochrony interesów ubezpieczającego lub ubezpieczonego ponoszącego ryzyko lokaty.”;

- 12) w art. 280:
- a) uchyla się ust. 1,
 - b) w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „sprawozdanie finansowe” dodaje się wyrazy „sporządzone zgodnie z przepisami o rachunkowości”;
- 13) w art. 290 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
- „1a. O wyborze firmy audytorskiej do przeprowadzania badania, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji zawiadamiają organ nadzoru, nie później niż w terminie 7 dni od dnia wyboru.”;
- 14) w art. 319 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
- „4. Otwarcie likwidacji nie wpływa na prawa i obowiązki zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ustawie.”;
- 15) w art. 320:
- a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Organ nadzoru może z ważnych powodów, w drodze decyzji, ustanowić dodatkowych likwidatorów z urzędu.”,
 - b) dodaje się ust. 6–10 w brzmieniu:

„6. Decyzja o ustanowieniu dodatkowego likwidatora jest natychmiast wykonalna.

7. Do składania oświadczeń w imieniu zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji wymagane jest współdziałanie likwidatora wskazanego przez zakład oraz likwidatora ustanowionego z urzędu, którzy mają prawo do łącznej reprezentacji zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.

8. Po wydaniu decyzji o ustanowieniu likwidatora organ nadzoru wskazuje w formie pisemnej osobę likwidatora oraz określa jego wynagrodzenie.

9. Wynagrodzenie likwidatora, o którym mowa w ust. 8, nie może być wyższe niż łączne wynagrodzenie członków dotychczasowego zarządu zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w którym go ustanowiono.

10. Koszty związane z wykonaniem funkcji likwidatora z urzędu obciążają koszty działalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w którym go ustanowiono.”;
- 16) w art. 322 dodaje się ust. 3–8 w brzmieniu:
- „3. Rada nadzorcza zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji może złożyć wniosek do organu nadzoru o ponowne rozpatrzenie sprawy w przedmiocie zarządzenia

likwidacji przymusowej, a w przypadku utrzymania przez organ nadzoru w mocy decyzji, o której mowa w ust. 2 – wnieść skargę na tę decyzję do sądu administracyjnego.

4. Otwarcie likwidacji następuje z dniem doręczenia stronie decyzji o zarządzeniu likwidacji przymusowej. Decyzja wraz z dowodem doręczenia podlega zgłoszeniu do Krajowego Rejestru Sądowego. Zgłoszenia dokonuje likwidator po jego wyznaczeniu.

5. Z dniem otwarcia likwidacji przymusowej:

- 1) wygasają mandaty członków zarządu zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji;
- 2) wygasają ustanowione prokury i pełnomocnictwa;
- 3) zawieszeniu ulegają prawa i obowiązki innych organów zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, z zastrzeżeniem ust. 3 i art. 325 pkt 1 ustawy oraz z uwzględnieniem art. 467 i art. 476 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych.

6. Likwidator ma prawo podejmowania decyzji w sprawach zastrzeżonych w przepisach prawa i statucie do właściwości zarządu, rady nadzorczej i walnego zgromadzenia zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.

7. Likwidator zakładu ubezpieczeń, w porozumieniu z organem nadzoru, podejmuje niezbędne czynności w celu zabezpieczenia interesów ubezpieczających, ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia.

8. Likwidator zakładu reasekuracji, w porozumieniu z organem nadzoru, podejmuje niezbędne czynności w celu zabezpieczenia interesów ubezpieczających, ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji oraz cedentów.”;

17) w art. 323:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wyznacza w formie pisemnej likwidatora oraz określa jego wynagrodzenie;”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Wynagrodzenie likwidatora, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nie może być wyższe niż łączne wynagrodzenie członków dotychczasowego zarządu zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w którym go wyznaczono.

1b. Koszty związane z wykonaniem funkcji likwidatora obciążają koszty działalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w którym go wyznaczono.”;

18) po art. 324 dodaje się art. 324a w brzmieniu:

„Art. 324a. 1. Likwidatorem zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji może być osoba fizyczna spełniająca wymogi określone w art. 18 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych.

2. Likwidatorem może być również osoba prawna, której członkowie organu zarządzającego spełniają wymogi, o których mowa w ust. 1.”;

19) w art. 335:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji przekazują organowi nadzoru na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej informacje i wyjaśnienia konieczne do celów nadzoru. Jeśli ustawa nie stanowi inaczej, informacje i wyjaśnienia przekazywane są na żądanie organu nadzoru sporządzone na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej.”,

b) w ust. 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) przekazania EIOPA informacji objętych wnioskiem, o którym mowa w art. 35 ust. 1 rozporządzenia 1094/2010;”,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisy art. 237 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.”,

d) w ust. 5 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) przekazywania danych i informacji w określonych okresach.”;

20) w art. 345 po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2c w brzmieniu:

„2a. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 2, jest udzielane na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej.

2b. Przepisy art. 237 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

2c. Zespół inspekcyjny przeprowadza kontrolę po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia, o którym mowa w ust. 2.”;

21) w art. 347 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Dowody utrwalone w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”;

22) w art. 348:

a) ust. 1 otrzymują brzmienie:

„1. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół kontroli na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Protokół kontroli w postaci papierowej sporządza się w dwóch egzemplarzach i opatruje się podpisem własnoręcznym inspektora kierującego zespołem inspekcyjnym lub innego inspektora wchodzącego w skład zespołu inspekcyjnego przeprowadzającego kontrolę. Protokół kontroli utrwalony w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym inspektora kierującego zespołem inspekcyjnym lub innego inspektora wchodzącego w skład zespołu inspekcyjnego przeprowadzającego kontrolę lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Protokół kontroli utrwalony w postaci elektronicznej albo jeden z egzemplarzy protokołu sporządzonego w postaci papierowej inspektor kierujący zespołem inspekcyjnym lub inny inspektor wchodzący w skład zespołu inspekcyjnego przeprowadzającego kontrolę przekazuje zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji.

3b. Protokół kontroli utrwalony w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”,

d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Potwierdzeniem odebrania protokołu kontroli utrwalonego w postaci elektronicznej jest dowód otrzymania, o którym mowa w art. 41 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych.”,

e) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Do protokołu kontroli utrwalonego w postaci elektronicznej przepisów ust. 4 i 5 nie stosuje się.”;

23) w art. 349:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Oczywiście omyłki pisarskie w protokole kontroli prostuje inspektor kierujący zespołem inspekcyjnym parafując sprostowania, a w przypadku protokołu kontroli utrwalonego w postaci elektronicznej ponownie opatrując ten protokół kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią. O

sprostowaniu oczywistych omyłek pisarskich organ nadzoru informuje podmiot kontrolowany na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Informację o sprostowaniu oczywistych omyłek pisarskich, o której mowa w ust. 2, przekazywaną przez organ nadzoru na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej, opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią i doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”;

24) w art. 350:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W terminie 10 dni roboczych od dnia doręczenia protokołu kontroli zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji mogą zgłosić organowi nadzoru na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej zastrzeżenia i uwagi do treści protokołu oraz wyjaśnienia w sprawach objętych zakresem kontroli.

2. O sposobie rozpatrzenia zastrzeżeń organ nadzoru informuje zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej w terminie 10 dni roboczych od dnia doręczenia zastrzeżeń.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisy art. 237 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.”;

25) w art. 356:

a) w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „w formie pisemnej” zastępuje się wyrazami „na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepisy art. 237 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.”;

26) w art. 358 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Zestawienia utrwalone w postaci elektronicznej, za zgodą organu nadzoru, doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”;

27) w art. 361:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Organ nadzoru może wydawać, na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej, zalecenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji w celu:”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepisy art. 237 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.”;

28) w art. 362 w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) nałożyć na członka zarządu zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji karę pieniężną do wysokości 3 000 000 złotych;

2) nałożyć na zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji karę pieniężną w wysokości do 20 000 000 zł albo kwoty stanowiącej równowartość 0,5% składki przypisanej brutto wykazanej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w ostatnim przedstawionym organowi nadzoru sprawozdaniu finansowym sporządzonym zgodnie z przepisami o rachunkowości, jeżeli równowartość 0,5% składki przypisanej brutto wykazanej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w ostatnim przedstawionym organowi nadzoru sprawozdaniu finansowym przekracza 20 000 000 zł, a w przypadku gdy zakład nie wykonywał działalności – do wysokości 100 000 złotych;”;

29) w art. 366 dodaje się ust. 6–8 w brzmieniu:

„6. W przypadku naruszenia zakazów lub ograniczeń, o których mowa w art. 16 lub art. 17 rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2, organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną do wysokości nieprzekraczającej:

1) w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej:

a) kwoty 21 569 000 złotych lub 3% przychodów netto ze sprzedaży towarów i usług oraz operacji finansowych, a w przypadku zakładu ubezpieczeń – 3% składki przypisanej brutto, wykazanych w ostatnim sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, zatwierdzonym przez organ zatwierdzający, lub

b) trzykrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie;

2) w przypadku osoby fizycznej:

a) kwoty 3 019 660 złotych lub

b) trzykrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie.

7. W przypadku gdy osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, o której mowa w ust. 6 pkt 1, jest jednostką dominującą albo jednostką zależną jednostki dominującej, która ma obowiązek sporządzać

skonsolidowane sprawozdania finansowe, zgodnie z przepisami o rachunkowości, karę pieniężną, o której mowa w ust. 6 pkt 1, ustala się na podstawie przychodów netto ze sprzedaży towarów i usług oraz operacji finansowych, a w przypadku zakładu ubezpieczeń – składki przypisanej brutto, wykazanych w ostatnim rocznym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym zatwierdzonym przez organ zatwierdzający jednostki dominującej.

8. Organ nadzoru, nakładając sankcje, o których mowa w ust. 6, uwzględnia okoliczności, o których mowa w art. 25 rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2.”;

30) w art. 415:

a) w ust. 1 w części wspólnej po wyrazie „wydawać” dodaje się wyrazy „na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepisy art. 237 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.”,

Art. 27. W ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2023 r. poz. 1015) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2c w brzmieniu:

„2a. Posiedzenia Komisji mogą odbywać się przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344), umożliwiającym przekazywanie obrazu i dźwięku w czasie rzeczywistym.

2b. Uchwały Komisji mogą być podejmowane w trybie obiegowym, po powiadomieniu członków Komisji o treści projektu uchwały i o terminie oddania głosu wyznaczonym przez przewodniczącego Komisji.

2c. Uchwały Komisji podjęte w trybie obiegowym są ważne, jeżeli w wyznaczonym terminie głosy oddała co najmniej połowa członków Komisji.”;

2) po art. 27 dodaje się art. 27a i art. 27b w brzmieniu:

„Art. 27a. 1. Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów może odbywać się, a wybory mogą być dokonywane przez Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

2. Udział w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:

- 1) transmisję posiedzenia umożliwiającą transmisję obrazu i dźwięku w czasie rzeczywistym między uczestnikami posiedzenia,
- 2) wielostronną komunikację umożliwiającą transmisję obrazu i dźwięku w czasie rzeczywistym wszystkich osób uczestniczących w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów, w ramach której mogą one wypowiadać się w toku obrad Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów, przebywając w innym miejscu niż miejsce obrad Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów,
- 3) wykonywanie osobiście prawa głosu w toku Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów

– z zachowaniem niezbędnych zasad bezpieczeństwa.

3. W przypadku gdy przepisy ustawy lub statut Polskiej Izby Biegłych Rewidentów wymagają podjęcia uchwały przez Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów lub przeprowadzenia wyborów w głosowaniu tajnym, podejmowanie uchwał lub przeprowadzenie wyborów może odbywać się przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną w sposób, o którym mowa w ust. 1 i 2 oraz art. 28 ust. 2.

4. O udziale w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów w sposób, o którym mowa w ust. 1, postanawia Krajowa Rada Biegłych Rewidentów.

5. Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów określa w formie regulaminu:

- 1) warunki udziału w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów,
- 2) sposób podejmowania uchwał przez Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów,
- 3) sposób przeprowadzenia wyborów do organów samorządu lub wyboru innych osób na podstawie przepisów ustawy lub statutu Polskiej Izby Biegłych Rewidentów,
- 4) sposób odwołania osób wybranych w wyniku wyborów

– przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, uwzględniając wymogi, które są niezbędne do identyfikacji osób uczestniczących w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów oraz zapewnienia bezpieczeństwa komunikacji elektronicznej.

6. Do Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów oraz do walnych zgromadzeń regionalnego oddziału Polskiej Izby Biegłych Rewidentów stosuje się odpowiednio ust. 1–5 i art. 27b.

Art. 27b. Uchwały Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów podpisuje przewodniczący. Uchwały Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów podjęte przy użyciu

środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną przewodniczący opatruje kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.”;

- 3) w art. 29 w ust. 1 w pkt 5 kropkę zastępuję się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
„6) uchwała regulamin, o którym mowa w art. 27a ust. 5.”;
- 4) w art. 31 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
„2a. Do wyborów, o których mowa w ust. 2, przepis art. 27a ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;
- 5) w art. 43a w ust. 1 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2020 r. poz. 344)”;
- 6) po art. 57 dodaje się art. 57a w brzmieniu:
„Art. 57a. 1. Z chwilą wpisu na listę, firma audytorska nabywa prawo do posługiwania się oznaczeniem „firma audytorska”.
2. Oznaczenie „firma audytorska” podlega ochronie prawnej.
3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do firmy audytorskiej zatwierdzonej w innym niż Rzeczypospolita Polska państwie Unii Europejskiej, chyba że została wpisana na listę, lub jednostki audytorskiej pochodzącej z państwa trzeciego.”;
- 7) w art. 95 w ust. 5 w pkt 2 po lit. f dodaje się lit. fa w brzmieniu:
„fa) Straży Granicznej.”;
- 8) w art. 128 w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Jednostki, których jedyna działalność polega na pełnieniu roli emitenta papierów wartościowych opartych na aktywach, o których mowa w art. 1 lit. a rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/980 z dnia 14 marca 2019 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 w odniesieniu do formatu, treści, weryfikacji i zatwierdzania prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym, i uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 809/2004 (Dz. Urz. UE L 166 z 21.06.2019, str. 26, z późn. zm.³²⁾), nie mają obowiązku posiadania komitetu audytu.”;
- 9) w art. 136 w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

³²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 300 z 17.09.2020, str. 6.

- „4) badanie historycznych informacji finansowych do prospektu, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE;”;
- 10) w art. 182 w ust. 1 pkt 29 otrzymuje brzmienie:
- „29) świadczy usługi atestacyjne inne niż badanie lub usługi pokrewne niezgodnie z krajowymi standardami wykonywania zawodu;”;
- 11) w art. 192 w ust. 1 w pkt 3 lit. b otrzymuje brzmienie:
- „b) zawarcia umowy o badanie na okres nie krótszy niż 2-letni i nie dłuższy niż wskazany w art. 17 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 537/2014, z uwzględnieniem przypadku, o którym mowa w art. 17 ust. 6 rozporządzenia nr 537/2014;”;
- 12) po art. 215 dodaje się rozdział 12a w brzmieniu:

„Rozdział 12a

Przepis karny

Art. 215a. Kto, nie będąc uprawnionym, posługuje się tytułem biegłego rewidenta, oznaczeniem „firma audytorska” lub wykonuje czynności rewizji finansowej podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.”.

Art. 28. W ustawie z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń (Dz. U. z 2022 r. poz. 905 i 2640) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 12:
- a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
- „6. Szkolenie zawodowe jest prowadzone w formie zapewniającej efektywne przekazanie treści, w szczególności w formie wykładów, seminarium, w tym z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego, lub w formie e-learningu.”;
- b) w ust. 8 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) imię i nazwisko oraz numer PESEL uczestnika szkolenia, a w przypadku braku numeru PESEL – datę urodzenia oraz numer wpisu do rejestru pośredników ubezpieczeniowych;”;
- c) w ust. 9 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

- „2) imię i nazwisko oraz numer PESEL uczestnika szkolenia, a w przypadku braku numeru PESEL – datę urodzenia oraz numer wpisu do rejestru pośredników ubezpieczeniowych;”
- d) ust. 12 otrzymuje brzmienie:
- „12. Przepisów ust. 1–10 nie stosuje się do osób wykonujących czynności agencyjne u agentów oferujących ubezpieczenia uzupełniające, do agentów oferujących ubezpieczenia uzupełniające oraz do zarządcy sukcesyjnego, o którym mowa w art. 19 ust. 3a oraz w art. 34a ust. 2.”;
- 2) w art. 19:
- a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „Agent ubezpieczeniowy, agent oferujący ubezpieczenia uzupełniające, zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji mogą wykonywać odpowiednio czynności agencyjne, czynności dystrybucyjne zakładu ubezpieczeń oraz czynności dystrybucyjne zakładu reasekuracji, wyłącznie przy pomocy osoby fizycznej spełniającej łącznie następujące warunki:”
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Osoba fizyczna, przy pomocy której agent ubezpieczeniowy i agent oferujący ubezpieczenia uzupełniające zamierza wykonywać czynności agencyjne, może wykonywać te czynności po wpisaniu jej do rejestru agentów.”
- c) w ust. 3 w pkt 2 w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu:
- „c) w przypadku gdy współnikami tych spółek są spółki nieposiadające osobowości prawnej – co najmniej jedna osoba fizyczna z każdej spółki będącej współnikiem;”
- d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
- „3a. Zarządca sukcesyjny wstępujący w miejsce zmarłego agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające może nie spełniać wymagań, o których mowa w ust. 1 pkt 3–5, pod warunkiem, że czynności agencyjne będzie wykonywał przy pomocy osób fizycznych, o których mowa w ust. 2.”;
- 3) w art. 20 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
- „4a. Agent ubezpieczeniowy oraz agent oferujący ubezpieczenia uzupełniające odpowiadają za naruszenie przepisów ustawy, ustawy z dnia 11 września 2015 r. o

działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz ustawy z dnia 22 maja 2003 r o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym oraz Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2277 i 2640) lub szkody wyrządzone klientom w wyniku bezprawnego działania lub zaniechania, przez osobę fizyczną wykonującą czynności agencyjne na podstawie udzielonego przez nich upoważnienia.”;

4) w art. 22 po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Obowiązek zachowania tajemnicy, o którym mowa w ust. 5 pkt 3, dotyczy również osób fizycznych, przy pomocy których agent wykonuje czynności agencyjne.

5b. Obowiązek zachowania tajemnicy, o którym mowa w ust. 5 pkt 3, nie dotyczy informacji udzielanych na wniosek:

- 1) sądu lub prokuratora, o ile są niezbędne w toczącym się postępowaniu;
- 2) organu nadzoru, w zakresie wykonywania jego ustawowych zadań;
- 3) innego podmiotu, którego uprawnienie do żądania informacji wynika z przepisów odrębnej ustawy;
- 4) klienta, którego dotyczą informacje objęte tajemnicą.”;

5) w art. 32:

a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) udziela porady, w oparciu o rzetelną analizę dostępnych na rynku produktów ubezpieczeniowych w liczbie wystarczającej do opracowania rekomendacji najwłaściwszej umowy, oraz wyjaśnia podstawy, na których opiera się rekomendacja, uwzględniając złożoność umowy ubezpieczenia lub umowy gwarancji ubezpieczeniowej oraz rodzaj klienta, chyba że klient złoży oświadczenie o rezygnacji z udzielenia porady w formie dokumentowej;”;

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Obowiązek zachowania tajemnicy, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, dotyczy również osób, przy pomocy których broker wykonuje czynności brokerskie.

3b. Obowiązek zachowania tajemnicy, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, nie dotyczy informacji udzielanych na wniosek:

- 1) sądu lub prokuratora, o ile są niezbędne w toczącym się postępowaniu;
- 2) organu nadzoru, w zakresie wykonywania jego ustawowych zadań;
- 3) innego podmiotu, którego uprawnienie do żądania informacji wynika z przepisów odrębnej ustawy;

- 4) klienta, którego dotyczą informacje objęte tajemnicą.”;
- 6) po art. 34 dodaje się art. 34a w brzmieniu:
- „Art. 34a. 1. Zezwolenie na wykonywanie działalności brokerskiej w zakresie ubezpieczeń lub reasekuracji nie podlega sukcesji, z wyłączeniem sukcesji po zmarłym brokerze ubezpieczeniowym lub reasekuracyjnym.
2. Zarządca sukcesyjny wstępujący w miejsce zmarłego brokera ubezpieczeniowego lub brokera reasekuracyjnego może nie spełniać wymagań, o których mowa w art. 34 ust. 4 pkt 1 lit. c–f, pod warunkiem, że czynności brokerskie będzie wykonywał przy pomocy osób fizycznych, o których mowa w art. 29 ust. 1.”;
- 7) w art. 39:
- a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Zezwolenie wygasa z chwilą wykreślenia brokera ubezpieczeniowego lub brokera reasekuracyjnego z rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.”,
- b) dodaje się ust. 6–8 w brzmieniu:
- „6. W przypadku śmierci brokera ubezpieczeniowego lub brokera reasekuracyjnego:
- 1) spadkobierca, do czasu ustanowienia zarządcy sukcesyjnego, albo
 - 2) zarządca sukcesyjny tego przedsiębiorcy, w terminie 2 miesięcy od dnia jego ustanowienia
- może złożyć wniosek o dokonanie zmiany treści wpisu do rejestru brokerów w przedmiocie zgłoszenia osoby fizycznej mającej wykonywać czynności brokerskie w zakresie ubezpieczeń lub reasekuracji, spełniającej wymogi określone w art. 34 ust. 4 pkt 1 lit. a–e.
7. Przepisu ust. 6 nie stosuje się w przypadku, gdy wpis do rejestru brokerów obejmuje inne osoby fizyczne, przy pomocy których broker, o którym mowa w ust. 6, wykonywał czynności brokerskie.
8. W przypadku niezłożenia wniosku w trybie określonym w ust. 6, zezwolenie na wykonywanie działalności brokerskiej wydane zmarłemu brokerowi ubezpieczeniowemu lub brokerowi reasekuracyjnemu wygasa.”;
- 8) w art. 40 po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:
- „6a. Obsługę Komisji zapewnia Urząd Komisji Nadzoru Finansowego.”;
- 9) w art. 52:

a) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Organ nadzoru udostępnia zakładowi ubezpieczeń, nie częściej niż raz na kwartał, zbiorczą informację o aktualnych wpisach w rejestrze agentów, objętych wpisem danego zakładu.”,

b) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób i tryb prowadzenia rejestru pośredników ubezpieczeniowych, w tym uzyskiwania dostępu do tego rejestru,
- 2) sposób współpracy organu nadzoru i Polskiej Izby Ubezpieczeń w zakresie dotyczącym udzielania informacji określonych w ust. 6,
- 3) sposób udostępniania zakładowi ubezpieczeń informacji, o której mowa w ust. 4a,
- 4) sposób udostępniania informacji z tego rejestru
– uwzględniając konieczność zapewnienia sprawnego funkcjonowania rejestru pośredników ubezpieczeniowych.”;

10) art. 53 otrzymuje brzmienie:

„Art. 53. 1. Zakład ubezpieczeń składa, wraz z niezbędnymi dokumentami, wniosek o wpisanie do rejestru agentów podmiotu, z którym zawarł umowę agencyjną lub ją zmienił na skutek okoliczności, o których mowa w ust. 2, niezwłocznie po jej zawarciu lub zmianie, jednak nie później niż w terminie 14 dni.

2. W przypadku połączenia lub podziału zakładu ubezpieczeń albo agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające, wpis do rejestru agentów nie przechodzi na spółkę przejmującą lub spółkę nowo zawiązaną powstałą w związku z połączeniem lub podziałem zakładu ubezpieczeń albo agenta.

3. W przypadku przymusowej restrukturyzacji banku będącego agentem ubezpieczeniowym, dokonanej na podstawie decyzji, o której mowa w art. 174 ust. 1 pkt 1 i 2 albo w art. 188 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2022 r. poz. 2253 oraz z 2023 r. poz. 825):

- 1) podmiot przejmujący jest uprawniony do wykonywania działalności agencyjnej oraz czynności agencyjnych wykonywanych przed przejściem przez podmiot przejmowany od dnia przejścia przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji albo

- 2) instytucja pomostowa jest uprawniona do wykonywania działalności agencyjnej oraz czynności agencyjnych wykonywanych przed przeniesieniem do instytucji pomostowej praw udziałowych lub majątkowych albo przedsiębiorstwa banku w restrukturyzacji od dnia przeniesienia.

Przepisy art. 53 ust. 1 lub art. 56 ust. 2 stosuje się.”;

- 11) w art. 55:

- a) w ust. 2 w pkt 7 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„7) wykaz osób, o których mowa w art. 19 ust. 3 pkt 2 i 3, zawierający dane osobowe tych osób, obejmujące:”;

- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Rejestr agentów zawiera również adres poczty elektronicznej, o którym mowa w art. 38 pkt 1a ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 685 i 825) albo w art. 5 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. z 2022 poz. 541).”;

- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Tożsamość akcjonariuszy, udziałowców oraz osób, o których mowa odpowiednio w ust. 2 pkt 8 i 9, w odniesieniu do osób fizycznych obejmuje ich dane osobowe, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a–c, a w odniesieniu do przedsiębiorców niebędących osobami fizycznymi – dane, o których mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a–c.”;

- 12) w art. 56 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Zmiany danych objętych wpisem do rejestru agentów dotyczących zmarłego agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające, w którego miejsce wstąpił zarządca sukcesyjny, o którym mowa w art. 19 ust. 3a, zakład ubezpieczeń zgłasza niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia wiadomości o ustanowieniu zarządcy sukcesyjnego.”;

- 13) po art. 57 dodaje się art. 57a i art. 57b w brzmieniu:

„Art. 57a. 1. Z chwilą wygaśnięcia umowy agencyjnej z przyczyn leżących po stronie agenta, zakład ubezpieczeń jest obowiązany niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia, w którym dowiedział się o wygaśnięciu umowy, wystąpić do organu nadzoru z wnioskiem o wykreślenie agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające z rejestru agentów dla danego zakładu ubezpieczeń.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wygaśnięcia umowy agencyjnej z powodu śmierci agenta, jeżeli w miejsce zmarłego agenta wstępuje zarządca sukcesyjny, o którym mowa w art. 19 ust. 3a.

Art. 57b. 1. Organ nadzoru może dokonać wykreślenia agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające z rejestru agentów w przypadku:

- 1) ostatecznej decyzji o cofnięciu zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej zakładowi ubezpieczeń;
- 2) powzięcia informacji od organu nadzorczego innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym znajduje się siedziba zagranicznego zakładu ubezpieczeń, o zaprzestaniu przez ten zakład wykonywania działalności ubezpieczeniowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) połączenia zakładów ubezpieczeń, o którym mowa w rozdziale 12 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, w odniesieniu do agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające przejmowanego zakładu ubezpieczeń.

2. Organ nadzoru informuje agenta ubezpieczeniowego oraz agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające, o wykreśleniu, o którym mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 14 dni od dnia wykreślenia.”;

- 14) w art. 59 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Tożsamość akcjonariuszy, udziałowców oraz osób, o których mowa w ust. 2 pkt 8 i 9, obejmuje odpowiednio dane osobowe, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a–c, w przypadku osób fizycznych, a w odniesieniu do osób prawnych dane, o których mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a, b i d.”;

- 15) w art. 71 po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, jest udzielane na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej. Upoważnienie udzielane na piśmie utrwalonym w postaci papierowej opatruje się podpisem własnoręcznym. Upoważnienie utrwalone w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.

2b. Upoważnienie udzielone na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”;

16) w art. 74 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Dowody utrwalone w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”;

17) w art. 75:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół kontroli na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej.”,

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Protokół kontroli w postaci papierowej sporządza się w dwóch egzemplarzach i opatruje się podpisem własnoręcznym inspektora kierującego zespołem inspekcyjnym przeprowadzającego kontrolę. Protokół kontroli utrwalony w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym inspektora kierującego zespołem inspekcyjnym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.

4. Protokół kontroli utrwalony w postaci elektronicznej albo jeden z dwóch egzemplarzy protokołu sporządzonego w postaci papierowej inspektor kierujący zespołem inspekcyjnym lub w jego zastępstwie inny inspektor wchodzący w skład zespołu przeprowadzającego kontrolę doręcza brokerowi ubezpieczeniowemu, brokerowi reasekuracyjnemu, agentowi ubezpieczeniowemu lub agentowi oferującemu ubezpieczenia uzupełniające albo przekazuje zakładowi ubezpieczeń.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Protokół kontroli utrwalony w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”,

d) dodaje się ust. 8 i 9 w brzmieniu:

„8. Potwierdzeniem odebrania protokołu kontroli utrwalonego w postaci elektronicznej jest dowód otrzymania, o którym mowa w art. 41 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych.

9. Do protokołu kontroli utrwalonego w postaci elektronicznej przepisów ust. 6 i 7 nie stosuje się.”;

18) w art. 76 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Oczywiście omyłki pisarskie prostuje inspektor kierujący zespołem inspekcyjnym parafując sprostowania, a w przypadku protokołu kontroli utrwalonego w postaci elektronicznej ponownie opatrując ten protokół kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią. Organ nadzoru informuje na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej podmiot kontrolowany o sprostowaniu oczywistych omyłek pisarskich.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Informację o sprostowaniu oczywistych omyłek pisarskich, o której mowa w ust. 2, na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią i doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”;

19) w art. 77:

a) w ust. 1 wyraz „pisemne” zastępuje się wyrazami „na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej”,

b) w ust. 2 po wyrazie „informuje” dodaje się wyrazy „na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej”,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisy art. 71 ust. 2a i 2b stosuje się odpowiednio.”;

20) w art. 80 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje ust. 2 w brzmieniu:

„2. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, sporządza się na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej. Przepisy art. 71 ust. 2a i 2b stosuje się odpowiednio.”;

21) w art. 84:

a) w ust. 3 po wyrazie „wydawać” dodaje się wyrazy „na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przepisy art. 71 ust. 2a i 2b stosuje się odpowiednio.”;

22) po art. 88 dodaje się art. 88a w brzmieniu:

„Art. 88a. 1. Członkowie organu nadzoru, pracownicy Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, osoby wykonujące pracę w tym Urzędzie na podstawie umowy o dzieło,

umowy zlecenia albo innych umów cywilnoprawnych, osoby posiadające od organu nadzoru umocowanie do wykonywania obowiązków wynikających z prowadzonego postępowania naprawczego lub likwidacyjnego są obowiązani do nieujawniania osobom nieupoważnionym informacji, z którymi zapoznały się w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z ustawy, z wyjątkiem informacji uniemożliwiających rozpoznanie pojedynczego dystrybutora ubezpieczeń.

2. Do przestrzegania tajemnicy, o której mowa w ust. 1, są również obowiązane inne osoby, którym udostępniono informacje objęte tą tajemnicą, chyba że na ich ujawnienie zezwalają przepisy ustawowe.

3. Naruszenia tajemnicy, o której mowa w ust. 1, nie stanowi złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz udzielanie informacji lub przekazywanie dokumentów jako wykonanie obowiązku lub uprawnienia wynikającego z odrębnych przepisów.”.

Art. 29. W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U z 2022 r. poz. 593, z późn. zm.³³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust. 1 po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) podmioty prowadzące system rozrachunku oparty na DLT, o którym mowa w art. 2 pkt 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1) albo system obrotu i rozrachunku oparty na DLT, o którym mowa w art. 2 pkt 10 tego rozporządzenia, w zakresie, w jakim prowadzą rachunki DLT, o których mowa w art. 3 pkt 28ad ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, albo ewidencję DLT, o której mowa w art. 131u ust. 1 tej ustawy;”;

2) w art. 129k w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

³³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 655, 835, 2180 i 2185 oraz z 2023 r. poz. 180 i 326.

- „4) na wniosek Generalnego Inspektora po nałożeniu kary administracyjnej, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2, w zakresie w jakim nakazano zaprzestania podejmowania przez instytucję obowiązaną określonych czynności.”;
- 3) w art. 129w w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) na wniosek Generalnego Inspektora po nałożeniu kary administracyjnej, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2, w zakresie w jakim nakazano zaprzestania podejmowania przez instytucję obowiązaną określonych czynności.”;
- 4) w art. 133 w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli zawiera:”;
- 5) w art. 134:
a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Czynności kontrolnych dokonuje kontroler po okazaniu legitymacji służbowej oraz upoważnienia, o którym mowa w art. 133 ust. 2.”,
b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Okazanie legitymacji służbowej oraz upoważnienia, o którym mowa w art. 133 ust. 2, może nastąpić za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344).”;
- 6) w art. 141 ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:
„6. Kontroler umieszcza na egzemplarzu protokołu kontroli, który otrzymuje Generalny Inspektor, wzmiankę o odmowie jego podpisania. W przypadku braku przekazania Generalnemu Inspektorowi przez instytucję obowiązaną egzemplarza protokołu kontroli, kontroler sporządza kolejny egzemplarz protokołu kontroli, podpisuje się na nim i dokonuje wzmianki o braku przekazania protokołu kontroli przez instytucję obowiązaną. Odmowa podpisania lub brak przekazania protokołu kontroli nie zwalnia kontrolowanej instytucji obowiązanej z wykonania zaleceń, o których mowa w art. 142 ust. 3 pkt 3.
7. Kontrolowana instytucja obowiązana ma prawo zgłoszenia umotywowanych zastrzeżeń do protokołu kontroli. Zastrzeżenia zgłasza się w formie pisemnej lub elektronicznej do Generalnego Inspektora w terminie 14 dni od dnia otrzymania protokołu kontroli bezpośrednio w organie lub za pokwitowaniem przez operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe albo na adres do

doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych.”;

7) po art. 145 dodaje się art. 145a w brzmieniu:

„Art. 145a. 1. Jeżeli pismo wnoszone przez instytucję obowiązaną nie spełnia wymagań formalnych ustalonych w przepisach prawa, należy wezwać instytucję obowiązaną do usunięcia braków w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 7 dni.

2. W razie uzupełnienia braku w terminie, pismo wywołuje skutki od dnia jego wniesienia. W razie nieuzupełnienia braku w terminie, pismo pozostawione zostaje bez rozpoznania, o czym należy pouczyć przy doręczeniu wezwania.”;

8) po art. 152 dodaje się art. 152a w brzmieniu:

„Art. 152a. Organy, o których mowa w art. 130 ust. 1 i 2 pkt 1 lit. a i b, przekazują Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego informacje o niedociągnięciach, oraz środkach podejmowanych w odpowiedzi na istotne niedociągnięcia, o których mowa w art. 9a ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE, stwierdzonych lub podjętych w ramach sprawowanej kontroli lub nadzoru (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 12, z późn. zm.).”.

Art. 30. W ustawie z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 46) w art. 63:

1) po ust. 7 dodaje się ust. 7a i 7b w brzmieniu:

„7a. Organ nadzoru może wydać decyzję o usunięciu towarzystwa funduszy inwestycyjnych, PTE, pracowniczego towarzystwa emerytalnego lub zakładu ubezpieczeń z ewidencji PPK na wniosek odpowiednio towarzystwa funduszy inwestycyjnych, PTE, pracowniczego towarzystwa emerytalnego lub zakładu ubezpieczeń.

7b. Od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 7a, instytucja finansowa zarządzana przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych, PTE, pracownicze towarzystwo emerytalne lub zakład ubezpieczeń nie może zawierać umów o zarządzanie PPK oraz umów o prowadzenie PPK.”;

2) ust. 11 i 12 otrzymują brzmienie:

„11. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 4, 5, 7 lub 7a, towarzystwo funduszy inwestycyjnych, PTE, pracownicze towarzystwo emerytalne lub zakład ubezpieczeń nie może ubiegać się o ponowne umieszczenie w ewidencji PPK przez okres roku od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 4, 5, 7 lub 7a, stanie się ostateczna.

12. Informację o wydaniu decyzji, o których mowa w ust. 4, 5, 7, 7a i 8, organ nadzoru przekazuje do PFR.”.

Art. 31. W ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2095, z późn. zm.³⁴⁾) uchyla się art. 31zb.

Art. 32. W ustawie z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom (Dz. U. z 2023 r. poz. 414) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

„9a) Straży Granicznej, na zasadach i w trybie określonych w art. 10c ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, z późn. zm.³⁵⁾);”;

2) w art. 14:

a) uchyla się ust. 3,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres i terminy przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1, oraz dokumenty, o których mowa w ust. 2, uwzględniając ujednolicenie sposobu przekazywania tych informacji oraz efektywność sprawowania nadzoru przez Komisję.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Informacje i dokumenty, których przekazanie realizuje obowiązek informacyjny nałożony na dostawcę usług finansowania społecznościowego są

³⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 2120, 2133, 2262, 2269, 2317, 2368 i 2459, z 2022 r. poz. 202, 218, 655, 830, 1301, 1370, 1488, 1561, 1723, 1768, 1783, 2127, 2185, 2640, 2687 i 2705 oraz z 2023 r. poz. 185, 240, 412, 614 i 852.

³⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1115, 1855 i 2600 oraz z 2023 r. poz. 185, 240, 261, 289, 347, 547 i 641.

przekazywane Komisji w postaci elektronicznej za pomocą systemu teleinformatycznego udostępnionego przez Komisję, w formacie danych zgodnym z formatem danych systemu teleinformatycznego Komisji udostępnionym na swojej stronie internetowej.”;

3) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. 1. Równowartość w złotych kwoty wyrażonej w euro, o której mowa w art. 11 ust. 1 lit. a rozporządzenia 2020/1503, jest ustalana na dzień bilansowy, na który jest sporządzane roczne sprawozdanie finansowe, przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego na ten dzień bilansowy, a na potrzeby postępowania w przedmiocie udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 12 ust. 1 rozporządzenia 2020/1503 – przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na dzień poprzedzający dzień złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 12 ust. 1 rozporządzenia 2020/1503.

2. Równowartość w złotych kwoty wyrażonej w euro, o której mowa w art. 21 ust. 7 rozporządzenia 2020/1503, oblicza się według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień poprzedzający dzień powstania obowiązku, o którym mowa w art. 21 ust. 7 rozporządzenia 2020/1503.”.

Art. 33. Przepisy rozdziału 2b ustawy zmienianej w art. 18 pkt 18, stosuje się także do postępowań wszczętych i niezakończonych przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

Art. 34. Należności z tytułu opłat lub wpłat, o których mowa w art. 19a ust. 2 pkt 1 oraz w ust. 3 ustawy zmienianej w art. 18, od podmiotów będących w upadłości lub likwidacji, nieuiszczone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, umarza się.

Art. 35. 1. Zezwolenia wydane na podstawie art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m oraz art. 6d ust. 1 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym, zachowują swoją ważność do czasu wygaśnięcia lub rozwiązania umów zawartych w związku z udzieleniem tych zezwoleń.

2. Do postępowań o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m oraz art. 6d ust. 1 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 36. 1. Zezwolenia, o których mowa w art. 111 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 16, w brzmieniu dotychczasowym, dla banków prowadzących w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy działalność maklerską, zachowują ważność do dnia uzyskania zezwolenia przez bank

na zmianę statutu w zakresie dostosowania treści statutów do wymogów określonych w art. 31 ust. 3 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Bank, który posiada zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej lub wykonuje czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 w związku z art. 70 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 16 występuje do Komisji Nadzoru Finansowego z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na zmianę statutu w celu zapewnienia jego zgodności z wymogami określonymi w art. 31 ust. 3 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. W takim przypadku nie mają zastosowania wymogi określone w art. 36 ust. 2a i ust. 2aa ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Bank, którego postanowienia statutowe spełniają warunki określone w art. 31 ust. 3 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, i umożliwiają prowadzenie działalności na własny rachunek, na zasadach określonych w art. 70 ust. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 16, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, ale działalności tej nie prowadzi, powinien powiadomić Komisję Nadzoru Finansowego na miesiąc przed rozpoczęciem tej działalności.

Art. 37. Emitenci papierów wartościowych, o których mowa w art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 9 listopada 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. poz. 2243 oraz z 2019 r. poz. 875 i 2217), i emitenci obligacji oraz listów zastawnych wyemitowanych po dniu 1 lipca 2019 r., którzy przekazali dane do Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych, przekazują dodatkowe informacje, o których mowa w art. 7c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 16, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przy najbliższej aktualizacji danych, jednak nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 7c ust. 3 ustawy zmienianej w art. 16, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 38. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 117 ust. 9 ustawy zmienianej w art. 11 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 117 ust. 9 ustawy zmienianej w art. 11, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 94 ust. 1 i 2 oraz art. 111 ust. 10 ustawy zmienianej w art. 16, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów

wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 94 ust. 1 i 2 oraz art. 111 ust. 10 ustawy zmienianej w art. 16, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 52 ust. 10 ustawy zmienianej w art. 28 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 52 ust. 10 ustawy zmienianej w art. 28, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 39. 1. W terminie do 2 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przekaże Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu zgromadzone dane i informacje, o których mowa w art. 136 ust. 1–3 ustawy zmienianej w art. 11.

2. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny przetwarza dane i informacje, o których mowa w ust. 1, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań ustawowych.

3. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny udostępnia dane i informacje, o których mowa w ust. 1, Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i wyznaczonym przez nie zakładom ubezpieczeń – członkom Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zakresie niezbędnym do realizacji zadań ustawowych tego Biura.

4. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny przechowuje otrzymane dane i informacje, o których mowa w ust. 1, przez 21 lat. Do ustalenia okresu, o którym mowa w zdaniu pierwszym, uwzględnia się okres przechowywania tych danych i informacji przez Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Art. 40. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy członkami Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego przestają być zakłady ubezpieczeń, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy złożyły deklarację członkowską na podstawie art. 97 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 11.

Art. 41. 1. Fundusze portfelowe, o których mowa w art. 179 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 13, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są obowiązane dostosować statut funduszu do przepisów ustawy zmienianej w art. 13, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Do dnia dostosowania statutu fundusze te działają na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 13 w brzmieniu dotychczasowym.

2. Prospekt funduszu portfelowego, o którym mowa w art. 179 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 13, sporządzony w związku z ofertą publiczną certyfikatów inwestycyjnych funduszu oraz ich dopuszczeniem do obrotu na rynku regulowanym zachowuje swoją ważność do dnia sporządzenia oraz opublikowania prospektu informacyjnego, o którym mowa w art. 179a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 13 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 42. 1. Do postępowań wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 13 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się dotychczasowe przepisy ustawy zmienianej w art. 13.

2. Za zachowania zaistniałe przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stanowiące naruszenie przepisów ustawy zmienianej w art. 13, w brzmieniu dotychczasowym, sankcję administracyjną wymierza się według przepisów dotychczasowych, chyba że sankcja administracyjna wymierzona według przepisów ustawy zmienianej w art. 13, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, byłaby względniejsza dla strony postępowania.

Art. 43. 1. Osoby fizyczne posiadające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy prawa uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej, której co najmniej 50% praw uczestnictwa nie posiadają klienci profesjonalni, o których mowa w art. 2 pkt 13a lit. a–m ustawy zmienianej w art. 13, które nie spełniają warunku określonego w art. 70k ust. 3 ustawy zmienianej w art. 13, pozostają inwestorami alternatywnej spółki inwestycyjnej. Osoby fizyczne, o których mowa w zdaniu pierwszym, nie mogą obejmować nowych praw uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej, w szczególności uczestniczyć w:

- 1) podwyższeniu wartości nominalnej istniejących udziałów – w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością,
 - 2) obejmowaniu akcji nowej emisji, sprzedaży akcji własnych, podwyższeniu wartości nominalnej akcji – w spółce akcyjnej oraz komandytowo-akcyjnej,
 - 3) zwiększeniu wkładu dotychczasowych komandytariuszy – w spółce komandytowej,
- jeżeli wartość nowych wkładów liczonych łącznie z dotychczasowymi wkładami tych osób fizycznych będzie mniejsza niż określona w art. 70k ust. 3 ustawy zmienianej w art. 13 oraz o ile nie zostanie dokonana pozytywna ocena osoby fizycznej, zgodnie art. 70k ust. 1 ustawy zmienianej w art. 13, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Umowy, o których mowa w art. 8a ust. 4 ustawy zmienianej w art. 13, zawarte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nie mogą podlegać nowacji ani też mieć wydłużanych terminów płatności należnych osobom fizycznym, od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Zarządzający ASI, o którym mowa w art. 2 pkt 3a ustawy zmienianej w art. 13, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy informuje inwestorów zarządzanych alternatywnych spółek inwestycyjnych, w tym przez ogłoszenie na stronie internetowej zarządzającego ASI oraz alternatywnych spółek inwestycyjnych, którymi zarządza, o zmianach dotyczących obejmowania praw uczestnictwa alternatywnych spółek inwestycyjnych przez klientów detalicznych, w szczególności o treści przepisu ust. 1 oraz o treści przepisu art. 8a ust. 4 oraz art. 70k ustawy zmienianej w art. 13.

Art. 44. Podmiot rozliczający jest obowiązany dostosować regulamin, o którym mowa w art. 66 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 16, w brzmieniu dotychczasowym, do przepisów art. 65 i art. 66 ustawy zmienianej w art. 16, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 45. Podmiot, który przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, został skreślony z rejestru agentów firm inwestycyjnych, o którym mowa w art. 79 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 16, w brzmieniu dotychczasowym, z przyczyn, o których mowa w art. 79 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 16, nie może ponownie być wpisany do tego rejestru przed upływem 10 lat od dnia skreślenia, a w przypadku gdy skreślenie nastąpiło w związku z popełnieniem przez agenta firmy inwestycyjnej przestępstwa – także przed zatarciem skazania za to przestępstwo.

Art. 46. Firmy inwestycyjne prowadzące działalność na podstawie zezwolenia udzielonego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są obowiązane do dostosowania prowadzonej działalności do przepisów art. 83b ustawy zmienianej w art. 16, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 47. 1. Bank powierniczy może, bez zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej oraz zezwolenia, o którym mowa w art. 123a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 16, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wykonywać czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 16, w zakresie pośrednictwa w zawieraniu transakcji pożyczek papierów wartościowych w rozumieniu art. 3 pkt 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2365 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie przejrzystości transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i ponownego wykorzystania oraz zmiany rozporządzenia (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 337 z 23.12.2015, str. 1, z późn.

zm.³⁶⁾) dla klientów niebędących klientami detalicznymi, przez zawieranie transakcji pożyczek papierów wartościowych w imieniu własnym na rzecz dającego zlecenie, albo w imieniu i na rzecz dającego zlecenie, nie dłużej jednak niż przez okres dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy, a w przypadku gdy bank powierniczy w tym okresie wystąpił z wnioskiem o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 123a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 16, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej niż do dnia wydania ostatecznej decyzji w przedmiocie wniosku o udzielenie tego zezwolenia.

2. Wykonywanie przez bank powierniczy zgodnie z ust. 1, w okresie wskazanym w ust. 1, czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 16, nie stanowi działalności maklerskiej.

3. Do banku powierniczego wykonującego czynności, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 3a, art. 73 ust. 1 i 6a, art. 73a ust. 1–3, 5 i 9, art. 73b–73d, art. 74b, art. 74c, art. 82a, art. 83a ust. 3a i 4–4d, art. 83b ust. 7, 9–11 i 13, art. 83c ust. 1–4, art. 83d ust. 1 i 6, art. 83e, art. 83f ust. 1, art. 83ja oraz art. 88 ustawy zmienianej w art. 15.

4. Do banku powierniczego stosuje się odpowiednio przepisy art. 26, art. 28–29 i art. 67 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/565 z dnia 25 kwietnia 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez firmy inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tej dyrektywy (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 1, z późn. zm.³⁷⁾) odnoszące się do prowadzenia działalności w zakresie wykonywania czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 119 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 16, zgodnie z ust. 1.

Art. 48. Informacje, o których mowa w art. 25 ust. 1 i 1a ustawy zmienianej w art. 15, które zostały udostępnione na stronie internetowej Komisji Nadzoru Finansowego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, usuwa się z tej strony w terminie 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, z tym że dane osobowe osoby przekazane do publicznej wiadomości w przypadkach określonych w art. 25 ust. 2 tej ustawy usuwa się w terminie roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

³⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 80 z 23.03.2019, str. 16 oraz Dz. Urz. UE L 22 z 21.01.2021, str. 1.

³⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 246 z 26.09.2017, str. 16, Dz. Urz. UE L 329 z 13.12.2017, str. 4, Dz. Urz. UE L 113 z 29.04.2019, str. 18, Dz. Urz. UE L 165 z 21.06.2019, str. 1, Dz. Urz. L 190 z 16.07.2019, str. 18, Dz. Urz. UE L 106 z 26.03.2021, str. 30, Dz. Urz. UE L 277 z 02.08.2021, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 227 z 02.08.2021, str. 6.

Art. 49. Do postępowań o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 21, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 50. 1. Do postępowań o wpis do rejestru małych instytucji płatniczych i biur usług płatniczych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 21, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Transferów, o których mowa w art. 117ha ust. 1 i art. 118 ust. 3c ustawy zmienianej w art. 21, małe instytucje płatnicze i biura usług płatniczych są obowiązane dokonywać najpóźniej z upływem 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 51. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 4a ust. 5 oraz art. 14d ustawy zmienianej w art. 21 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 4a ust. 5 oraz art. 14d ustawy zmienianej w art. 21, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 52. 1. Przepisów wydanych na podstawie art. 276 ust. 10 ustawy zmienianej w art. 26 niniejszej ustawy nie stosuje się do lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, który był oferowany przez zakład ubezpieczeń w ramach umów ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, zawartych przed upływem 9 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy z ubezpieczającym będącym osobą fizyczną albo ubezpieczającym niebędącym osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony ponosi koszt składki ubezpieczeniowej.

2. Zakład ubezpieczeń w ramach umów ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym zawartych po upływie 9 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy z ubezpieczającym będącym osobą fizyczną albo ubezpieczającym niebędącym osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, nie może oferować ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, do którego lokowania środków nie stosuje przepisów ustawy wydanych na podstawie art. 276 ust. 10 ustawy zmienianej w art. 26 niniejszej ustawy.

Art. 53. Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów dostosuje statut Polskiej Izby Biegłych Rewidentów do przepisów ustawy zmienianej w art. 27, w brzmieniu nadanym niniejszą

ustawą, na pierwszym Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów zwołanym po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 54. W przypadku zwołania pierwszego zjazdu Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344) po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów podejmuje uchwałę, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 6 ustawy zmienianej w art. 27 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą w sposób, o którym mowa w art. 27a i 27b ustawy zmienianej w art. 27 niniejszej ustawy.

Art. 55. Do kontroli wykonywania przez instytucje obowiązane, w rozumieniu ustawy zmienianej w art. 29, obowiązków w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, o których mowa w ustawie zmienianej w art. 29, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 29 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 56. Przepisy art. 129k pkt 4 i 129w pkt 4 ustawy zmienianej w art. 29 stosuje się również do instytucji obowiązanych w rozumieniu tej ustawy, wobec których postępowania w sprawie nałożenia kar administracyjnych, o których mowa w art. 150 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 29, zostały wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 57. 1. Przepis art. 8 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 22 stosuje się do obligacji niemających postaci dokumentu, wyemitowanych przed dniem 30 listopada 2019 r., zapisanych w ewidencji osób uprawnionych z papierów wartościowych prowadzonej przez agenta emisji, o którym mowa w art. 7a ustawy zmienianej w art. 16, albo zarejestrowanych w depozycie papierów wartościowych zgodnie z przepisami ustawy zmienianej w art. 22.

2. Uprawnionych do świadczeń pieniężnych z tytułu wykupu obligacji, o których mowa w ust. 1, spełnianych po terminie ich wykupu, ustala się według stanu na drugi dzień roboczy po dniu, w którym kwota świadczenia pieniężnego została przekazana podmiotowi prowadzącemu ewidencję takich obligacji, a w przypadku obligacji zarejestrowanych w depozycie papierów wartościowych – podmiotowi prowadzącemu depozyt papierów wartościowych. Przepisy art. 8 ust. 7 i 8 ustawy zmienianej w art. 22 stosuje się odpowiednio.

Art. 58. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 18 pkt 6 i 21, art. 24 oraz art. 26 pkt 16 i 18, które wchodzi w życie z dniem 1 października 2023 r.;

- 2) art. 20 pkt 2 oraz art. 21 pkt 45, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.;
- 3) art. 14 pkt 16 lit. c, art. 16 pkt 6 i 7 oraz art. 18 pkt 4, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 4) art. 26 pkt 11, który wchodzi w życie po upływie 9 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 5) art. 32 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2024 r.;
- 6) art. 28 pkt 11 lit. b, który wchodzi w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Cel projektowanej ustawy

Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku, dalej „projekt ustawy”, ma na celu uporządkowanie i usprawnienie funkcjonowania instytucji rynku finansowego, w szczególności w zakresie eliminacji barier dostępu do rynku finansowego, usprawnienia nadzoru nad rynkiem finansowym, ochrony klientów instytucji finansowych, ochrony akcjonariuszy mniejszościowych i w spółkach publicznych oraz zwiększenia poziomu cyfryzacji w realizacji przez Komisję Nadzoru Finansowego (dalej „KNF”) i Urząd Komisji Nadzoru Finansowego (dalej „UKNF”) obowiązków nadzorczych, poprzez odpowiednie zmiany w zakresie ustaw go regulujących. Zmiany w tym zakresie wynikają z obserwacji zdarzeń zachodzących na rynku finansowym oraz zasadności odbudowy zaufania inwestorów, zwłaszcza detalicznych do tego rynku oraz prowadzą do wniosku, że niezbędna jest przekrojowa i kompleksowa nowelizacja ustaw regulujących różne obszary rynku finansowego.

Zawarte w projekcie ustawy nowelizacje przepisów regulujących prawno-instytucjonalne otoczenie rynku finansowego znajdują uzasadnienie w konieczności ich dostosowania do różnych zachodzących na nim zdarzeń, a także podyktowane są potrzebą spełnienia niektórych postulatów zawartych w Strategii Rozwoju Rynku Finansowego (przyjętej w uchwale nr 114 Rady Ministrów z dnia 1 października 2019 r. w sprawie przyjęcia Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego – M.P. poz. 1027), w szczególności w zakresie ułatwienia funkcjonowania podmiotom nadzorowanym przez KNF poprzez uproszczenie procedur licencyjnych oraz obowiązków w zakresie raportowania, ale także w zakresie wzmocnienia ochrony inwestorów indywidualnych. Ponadto, projekt ustawy realizuje Strategię w zakresie stworzenia warunków regulacyjnych dla rozwoju rynku pożyczek papierów wartościowych.

Projekt ustawy zakłada nowelizację 32 ustaw, które wymagają najpilniejszych i najważniejszych zmian legislacyjnych:

- 1) ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, z późn. zm.), dalej „ustawa o Straży Granicznej”;
- 2) ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2587, z późn. zm.), dalej „ustawa o CIT”;

- 3) ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2022 r. poz. 2500, z późn. zm.), dalej: „ustawa o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników”;
- 4) ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 1047, z późn. zm.), dalej „ustawa – Prawo o ruchu drogowym”;
- 5) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, z późn. zm.), dalej „ustawa – Prawo bankowe”;
- 6) ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 170), dalej „ustawa o podatku od czynności cywilnoprawnych”;
- 7) ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 380), dalej „ustawa o giełdach towarowych”;
- 8) ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2022 r. poz. 1595), dalej „ustawa o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających”;
- 9) ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2022 r. poz. 1581), dalej „ustawa o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami”;
- 10) ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 1520, z późn. zm.), dalej „ustawa – Prawo upadłościowe”;
- 11) ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2277, z późn. zm.), dalej „ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych”;
- 12) ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 133), dalej „ustawa o niektórych zabezpieczeniach finansowych”;
- 13) ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 681, z późn. zm.), dalej „ustawa o funduszach inwestycyjnych”;
- 14) ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2554, z późn. zm.), dalej „ustawa o ofercie publicznej”;

- 15) ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 646, z późn. zm.), dalej „ustawa o obrocie”;
- 16) ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 188), dalej „ustawa o nadzorze nad rynkiem kapitałowym”;
- 17) ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1900, z późn. zm.), dalej „ustawa o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym”;
- 18) ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 753, z późn. zm.), dalej „ustawa o nadzorze nad rynkiem finansowym”;
- 19) ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 924, z późn. zm.), dalej „ustawa o skok”;
- 20) ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2023 r. poz. 1028), dalej „ustawa o kredycie konsumenckim”;
- 21) ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2360, z późn. zm.), dalej „ustawa o usługach płatniczych”;
- 22) ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2244, z późn. zm.), dalej „ustawa o obligacjach”;
- 23) ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2309), dalej „ustawa – Prawo restrukturyzacyjne”;
- 24) ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 187, z późn. zm.), dalej „ustawa o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej”;
- 25) ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 2536), dalej „ustawa o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym”;
- 26) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2023 r. poz. 656, z późn. zm.), dalej „ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”;
- 27) ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2023 r. poz. 1015), dalej „ustawa o biegłych rewidentach”;
- 28) ustawy z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń (Dz. U. z 2022 r. poz. 905, z późn. zm.), dalej „ustawa o dystrybucji ubezpieczeń”;

- 29) ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, z późn zm.), dalej „ustawa o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu”;
- 30) ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 46), dalej „ustawa o pracowniczych planach kapitałowych”;
- 31) ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2095, z późn. zm.), dalej „ustawa o COVID-19”;
- 32) ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom (Dz. U. z 2023 r. poz. 414), dalej „ustawa o crowdfundingu”.

Zaproponowane w niektórych ustawach zmiany obejmują w szczególności:

- ujednoczenie rozwiązań prawnych dotyczących uprawnień poszczególnych służb do uzyskiwania informacji zawierających tajemnice prawnie chronione, a także rozszerzenie obowiązku zachowania w tajemnicy informacji o przekazaniu danych uprawnionym służbom. Zmiany te wynikają z propozycji Zespołu zadaniowego ds. opracowania metodyki postępowania w związku z zabezpieczeniem majątkowym powołanego w ramach Międzyresortowego Zespołu ds. koordynacji wdrażania, monitorowania i ewaluacji „Programu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości gospodarczej na lata 2015-2020”,
- wprowadzenie regulacji dotyczących outsourcingu i podoutsourcingu bankowego mających na celu uproszczenie obowiązujących procedur oraz dostosowanie ich do Wytycznych Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w sprawie outsourcingu (sygn. EBA/GL/2019/02),
- nadanie KNF dodatkowych uprawnień w zakresie nakładania kar pieniężnych na podmioty nadzorowane,
- umożliwienie korzystania z doręczeń elektronicznych w rozumieniu ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 285) w odniesieniu do czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych KNF niemających formy decyzji administracyjnej,
- wprowadzenie rozwiązań dotyczących odpowiedzialności byłych firm audytorskich, jednostek zainteresowania publicznego i osób pełniących funkcje w firmach

audytorskich i jednostkach zainteresowania publicznego, za naruszenia powstałe w czasie, gdy była firmą audytorską, jednostką zainteresowania publicznego, czy też pełnienia określonych funkcji w firmie audytorskiej (np. członka zarządu lub rady nadzorczej),

- nowelizację przepisów dotyczących tzw. rachunków uśpionych (tzn. rachunków osób zmarłych lub rachunków zapomnianych), które wychodzą naprzeciw postulatowi zmniejszenia zakresu informacji o tych rachunkach przekazywanych gminom jako potencjalnym dziedziczącym – do niezbędnego minimum, określenie odbiorcy informacji, oraz wydłużenie okresu, w którym banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe obowiązane będą do udzielenia takiej informacji,
- zapewnienie harmonizacji i niezakłóconego stosowania przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 2.6.2022 r. str. 1), dalej „rozporządzenie DLT Pilot Regime”.

II. Zakres przewidywanych regulacji

Art. 1. Zmiany w ustawie o Straży Granicznej

Proponowane zmiany w zakresie art. 10c ustawy o Straży Granicznej mają na celu ujednolicenie przepisów ww. ustawy z regulacjami zawartymi w art. 20 ust. 3–14 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2023 r. poz. 171, z późn. zm.). Stanowią one także wypełnienie rekomendacji wynikających z prac Międzyresortowego Zespół do spraw koordynacji wdrażania, monitorowania i ewaluacji „Programu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości gospodarczej na lata 2015–2020”. W programie tym wskazano na potrzebę przygotowania zmian prawnych umożliwiających zaangażowanym służbom i instytucjom podniesienie skuteczności wymiany informacji na temat składników majątkowych sprawców przestępstw. Straż Graniczna w kontekście przestępczości gospodarczej o charakterze transgranicznym odgrywa istotną rolę, realizując zadania m.in. w odniesieniu do zwalczania przestępczości podatkowej, prania pieniędzy, przestępczości związanej z naruszeniami praw autorskich i praw pokrewnych, nielegalnego obrotu oraz składowania odpadów oraz substancji niebezpiecznych, a także przestępczości na szkodę interesów finansowych Rzeczypospolitej Polskiej oraz Unii Europejskiej. Straż Graniczna posiada w zakresie swojej właściwości uprawnienia do rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw i wykroczeń oraz

ścigania ich sprawców. Ponadto, Straż Graniczna realizuje zadania zwalczania transgranicznej przestępczości gospodarczej, w zakresie swojej właściwości, wykorzystując w tym celu m.in. ofensywne metody pracy operacyjnej. Zadania te pokrywają się, co do zasady, z zadaniami Policji, z tego względu w projekcie przewidziano ujenoliczenie przepisów ustawy o Straży Granicznej z zakresu dostępu Straży Granicznej do tajemnicy prawnie chronionej z regulacjami zawartymi w art. 20 ust. 3–14 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji. Ujednolicenie zasad dostępu Straży Granicznej do informacji stanowiących m.in. tajemnicę skarbową, tajemnicę zawodową oraz tajemnicę bankową, z zasadami przewidzianymi dla Policji, przyczyni się do skuteczniejszego zapobiegania przez Straż Graniczną przestępstwom lub ich wykrywania, co wpłynie na poprawę bezpieczeństwa na rynku finansowym, a co za tym idzie będzie stymulować dalszy rozwój tego rynku. Proponowane ujednolicenie zasad dostępu do tajemnicy prawnie chronionej pozwoli również na standaryzację tego procesu, co powinno również sprzyjać usprawnieniu pracy sądów, które uczestniczą w tym procesie. W obecnym stanie prawnym kwestie dotyczące uprawnień Policji w zakresie uzyskiwania na etapie czynności operacyjno-rozpoznawczych informacji od podmiotów przetwarzających dane objęte różnego rodzaju tajemnicami są najbardziej adekwatne. Jednocześnie, aby skutecznie i w pełni korzystać z uprawnienia określonego w art. 10c ustawy o Straży Granicznej, konieczne jest równoczesne sformułowanie obowiązku udostępniania takich informacji. Obowiązek taki jest sformułowany w tzw. ustawach branżowych regulujących działalność danego podmiotu. Z kolei w zakresie uzyskiwania przez Straż Graniczną informacji na podstawie art. 10c ustawy o Straży Granicznej obowiązujące regulacje nie są kompletne. Z kolei podmioty dysponujące przedmiotowymi informacjami, aby mogły je udostępnić, muszą mieć w odpowiednich przepisach wskazany wprost taki obowiązek.

W związku z powyższym konieczne jest wprowadzenie dodatkowych regulacji uzupełniających lukę prawną, która powstała po nadaniu Straży Granicznej uprawnień określonych w art. 10c ustawy o Straży Granicznej. Należy podkreślić, że jak zostało to wskazane wcześniej, zdecydowana większość przestępstw ściganych przez Straż Graniczną ma kontekst ekonomiczny i służy przede wszystkim uzyskiwaniu przez sprawców nielegalnych dochodów (m.in. przemyt towarów, narkotyków, organizowanie nielegalnego przekraczania granicy, handel ludźmi). Ujawnienie składników majątkowych przestępców ściganych przez Straż Graniczną jest szczególnie ważne w kontekście późniejszego zabezpieczenia i odzyskania mienia pochodzącego z przestępstwa. Najbardziej skuteczne jest zatem zapewnienie Straży Granicznej dostępu do informacji i danych już na etapie czynności operacyjno-rozpoznawczych

(m.in. przez dostęp do informacji w bazach danych wszelkich instytucji), ponieważ na późniejszym etapie prowadzenia postępowania przygotowawczego mienie to najczęściej jest przez podejrzanych bardzo szybko ukrywane (przekazywane osobom trzecim, sprzedawane, lokowane na zagranicznych kontach). Wprowadzenie zmian w zaproponowanym zakresie wpłynie więc pozytywnie na proces ustalania i odzyskiwania mienia pochodzącego z przestępczej działalności grup przestępczych.

Art. 2. Zmiany w ustawie o CIT

Zmiany w art. 12 w ust. 4 w pkt 15 w lit. c, w art. 12 ust. 4f i 9, w art. 15 w ust. 1h w pkt 2–4 i ust. 1ha oraz w art. 16 w ust. 1 w pkt 10 w lit. e ustawy o CIT polegają na zastąpieniu wyrazów „fundusz sekurytyzacyjny” wyrazami „fundusz wierzytelności”, co związane jest z potrzebą zagwarantowania spójności porządku krajowego z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji (Dz. U. Urz. UE L 347 z 28.12.2017, str. 35), dalej „rozporządzenie 2017/2402”.

Art. 3. Zmiany w ustawie o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników

Zmiany w artykule 15 ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników związane są ze zmianami w ustawie o Straży Granicznej. Dotyczą one dodania do katalogu podmiotów uprawnionych do pozyskania informacji z Centralnego Rejestru Podmiotów – Krajowej Ewidencji Podatników (CRP KEP) Straży Granicznej. Możliwość udostępnienia informacji o danych podmiotów z CRP KEP wynika z uprawnień Straży Granicznej do prowadzenia przez tą formację postępowań przygotowawczych oraz realizacji zadań ustawowych przewidzianych w przepisach ustawy o Straży Granicznej. Proponowana zmiana ma na celu ujednoczenie uprawnień służb do skutecznego wykonywania obowiązków i w razie potrzeby zwracania się z wnioskiem o udostępnienie danych, które pozwolą szybciej i sprawniej prowadzić czynności związane z prowadzonym postępowaniem. Jednocześnie przewidziano, że to naczelnik urzędu skarbowego będzie udostępniał dane zarówno Straży Granicznej jak i sądom. Projektowana zmiana ma na celu poprawę jakości danych, które są udostępniane uprawnionym podmiotom. Naczelnik urzędu skarbowego posiada aktualne informacje dotyczące danego podatnika, o którego danych udostępnienie wnioskuje uprawniony podmiot i jest w stanie zweryfikować czy dane podatnika zawarte w CRP KEP są aktualne na dany dzień (np. czy nie wpłynęło zeznanie podatkowe będące podstawą do aktualizacji danych adresowych). Ponadto do katalogu podmiotów, którym dane udostępniane są zarówno przez Szefa KAS jak i naczelnika urzędu skarbowego dodano Szefa Inspektoratu

Wewnętrznego Służby Więziennej. Szef Inspektoratu Wewnętrznego Służby Więziennej posiada uprawnienia do występowania o dane zgromadzone w CRP KEP, jednakże przepisy nie wskazują wprost, który z tych organów udostępni te dane w związku z czym projektowane przepisy przesądzają, że udostępnienie danych jest możliwe zarówno przez Szefa KAS jak i naczelnika urzędu skarbowego.

Art. 4. Zmiany w ustawie – Prawo o ruchu drogowym

Zmiana art. 100ah w ust. 1 w pkt 21 w lit. c ustawy – Prawo o ruchu drogowym ma charakter wynikowy związany ze zmianą art. 41 w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o której mowa w art. 23 projektu ustawy.

Art. 5. Zmiany w ustawie – Prawo bankowe

Zaproponowane zmiany w ustawie – Prawo bankowe mają na celu, m.in. dostosowanie obecnie obowiązujących regulacji do europejskich standardów wynikających z Wytycznych Europejskiego Nadzoru Bankowego w sprawie outsourcingu (sygn. EBA/GL/2019/02), dalej „Wytyczne EBA”, oraz umożliwienie bardziej efektywnego oraz elastycznego korzystania przez banki z instytucji outsourcingu, wynikającego z wieloletnich doświadczeń sektora bankowego. Wprowadzenie tych zmian gwarantuje stabilne i bezpieczne funkcjonowanie banków, z uwzględnieniem specyfiki funkcjonowania krajowego sektora bankowego, jak również zobowiązuje do zachowania tajemnicy prawnie chronionej przy powierzaniu czynności outsourcowanych.

Zmiana przewidziana w art. 4 pkt 26 ustawy – Prawo bankowe ma charakter redakcyjny i wynika ze zmiany terminologii dotyczącej funduszy sekurytyzacyjnych proponowanej w ustawie o funduszach inwestycyjnych, do której odwołuje się ustawa – Prawo bankowe.

Zmiany wprowadzane w art. 4 pkt 33a–33c, art. 128ca oraz 138 ust. 1 pkt 11–12 dotyczą metod wewnętrznych. W zakresie odnoszącym się do metod wewnętrznych art. 20 ust. 1 lit. a Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 575/2013”, wskazuje, że „właściwe organy współpracują ze sobą, w pełnym porozumieniu w przypadku wniosków o zezwolenia, o których mowa w art. 143 ust. 1, art. 151 ust. 4 i 9, art. 283, art. 312 ust. 2 oraz art. 363, przedłożonych [...] w celu podjęcia decyzji o udzieleniu zezwolenia oraz określenia ewentualnych warunków udzielenia takiego zezwolenia.”. Art. 20 ust. 8 rozporządzenia 575/2013 wskazuje natomiast,

że Europejski Urząd Nadzoru Bankowego opracowuje projekty wykonawcze standardów technicznych w celu określenia procedury wspólnego podejmowania decyzji, o której mowa powyżej, w odniesieniu do wniosków o udzielenie zezwoleń, o których mowa w art. 143 ust. 1, art. 151 ust. 4 i 9, art. 283, art. 312 ust. 2 i art. 363, w celu usprawnienia procesu wspólnego podejmowania decyzji. Rozporządzenie 2016/100 stanowi materializację delegacji zawartej w art. 20 ust. 8 rozporządzenia 575/2013. Wskazane przepisy art. 143 ust. 1, art. 151 ust. 4 i 9, art. 283, art. 312 ust. 2 i art. 363 rozporządzenia 575/2013 (do których odwołuje się także rozporządzenie 2016/100) wskazują na wymóg uzyskania zgody właściwego organu na stosowanie metod wewnętrznych. Trzeba zauważyć, że rozporządzenie 2016/100 nie znajduje zastosowania do decyzji wydawanych wyłącznie przez KNF, bez udziału innych organów nadzoru, czyli poza trybem kolegium organów nadzoru (opisanym w rozporządzeniu 2016/100). W tym przypadku nie jest podejmowana wspólna decyzja, o której mowa w rozporządzeniu 2016/100. W rozporządzeniu 2016/100 wskazuje się na możliwość zawierania w decyzji warunków. Art. 7 ust. 3 lit. i ww. rozporządzenia wskazuje, że „[...] W projekcie wspólnej decyzji podaje się [...] wszelkie warunki, które mają być spełnione przez wnioskodawcę, w tym odpowiednie uzasadnienie, przed zastosowaniem zezwolenia, o którym mowa w art. 143 ust. 1, art. 151 ust. 4 i 9, art. 283, art. 312 ust. 2 lub art. 363 rozporządzenia (UE) nr 575/2013”. Terminy w rozumieniu polskiego prawa administracyjnego przewiduje z kolei art. 7 ust. 3 lit. k i l rozporządzenia 2016/100: „[...] W projekcie wspólnej decyzji podaje się [...] harmonogram spełniania warunków, [...] lub zaleceń” oraz „[...] harmonogram wdrażania projektu wspólnej decyzji w odniesieniu do odpowiednich zezwoleń krajowych”. Zalecenia pojawiają się natomiast w art. 7 ust. 3 lit. h rozporządzenia 2016/100: „[...] W projekcie wspólnej decyzji podaje się [...] zalecenia dotyczące zaradzenia uchybieniem stwierdzonym podczas oceny wniosku i podejmowania wspólnej decyzji w sprawie wniosku”. Jak wynika z powyższego, uznać należy, że decyzje wydawane w trybie decyzji wspólnych na podstawie rozporządzenia 2016/100, mogą (a w określonych przypadkach muszą) zawierać warunki, terminy (harmonogram) oraz zalecenia. Przepisy wskazujące na uprawnienia KNF w zakresie wydawania decyzji, o których mowa w art. 143 ust. 1, art. 151 ust. 4 i 9, art. 283, art. 312 ust. 2 i art. 363 rozporządzenia 575/2013 nie zawierają analogicznego uregulowania jak te zawarte w rozporządzeniu 2016/100. Tym samym zasadnym jest uznanie, że skoro rozporządzenie 575/2013 i ustawa – Prawo bankowe nie wskazują elementów decyzji w opisanym zakresie to zastosowanie powinny znaleźć ogólne przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), zwany dalej „k.p.a.”, wskazujące na elementy składowe decyzji. Wobec braku warunku,

terminu i zalecenia w opisie elementów składowych decyzji (art. 107 § 1 k.p.a.) szczególnego znaczenia nabiera § 2 tego przepisu, zgodnie z którym „przepisy szczególne mogą określać także inne składniki, które powinna zawierać decyzja.”. Jak się bowiem przyjmuje przepis ten, dopuszczając możliwość dodania dodatkowych składników do wskazanych wcześniej elementów decyzji administracyjnej, nie stanowi samoistnej podstawy prawnej tych dodatkowych składników. Obowiązek lub możliwość dodania do decyzji dodatkowych składników wynikać musi z przepisów odrębnych. Zatem wobec braku przepisów szczególnych wskazujących, że przedmiotowe decyzje mogą zawierać warunki, termin i zalecenia, uznać należy, że w obecnym stanie prawnym w postępowaniach prowadzonych bez udziału innych organów nadzoru brak jest możliwości wydania decyzji w sprawie zezwolenia na stosowanie metod wewnętrznych z zastrzeżeniem warunku, terminu oraz wydania zalecenia dotyczącego stosowania metod wewnętrznych oraz znacznych rozszerzeń i zmian. W tym stanie rzeczy na wniosek UKNF uznano za zasadne uzupełnienie regulacji o możliwość zawarcia w decyzjach wydawanych przez UKNF warunku, terminu oraz zalecenia. Taka zamiana ma głównie na celu wprowadzenie jednakowej sytuacji prawnej podmiotów ubiegających się o zezwolenie na stosowanie metod wewnętrznych w trybie decyzji wspólnych oraz poza nim. Taka zmiana ma także uzasadnienie faktyczne. Aby otrzymać zezwolenie, bank spełnić musi szereg przesłanek, zarówno w przypadku stosowania metody w wymiarze indywidualnym, jak i skonsolidowanym przez podmioty działające w jednym kraju, czy w wielu krajach (decyzja grupowa wydawana przez jeden organ nadzoru albo wspólna decyzja kolegium nadzorów). Do wniosku bank załącza szeroki zakres dokumentacji. Bank obowiązuje też wymóg kilkuletniego okresu stosowania danego rozwiązania na wewnętrzne potrzeby banku przed możliwością ubiegania się o zezwolenie organu na potrzeby regulacyjne. Możliwość zastosowania warunku, zalecenia czy terminu jest w takiej sytuacji korzystna dla strony postępowania, ponieważ pozwala organowi wydać decyzję zgodną z wolą strony, mimo wykrycia w trakcie postępowania nieznaczących niedociągnięć (zalecenie), czy braków, które mogą być w przewidywanym czasie usunięte (warunek i termin). Bez tej możliwości organ zmuszony byłby, mimo dołożenia przez stronę wielu kosztownych i czasochłonnych starań oraz spełnienia szeregu przesłanek wydać decyzję negatywną, jeżeli nie byłyby spełnione dokładnie wszystkie wymogi. Ponowne ubieganie się strony o zgodę na stosowanie danej metody poprzedzone byłoby kolejną, pełną analizą spełnienia wszystkich przesłanek, co byłoby zarówno czasochłonne, jak i kosztowne dla podmiotów nadzorowanych oraz organu nadzoru. Propozycja w zakresie zmiany definicji metod wewnętrznych ma na celu uzupełnienie definicji o brakujące odwołanie do art. 151 ust. 4 i 9 rozporządzenia 575/2013. Dodanie nowych definicji (propozycja nowego pkt 33b i 33c w

art. 4 ust. 1) jest zabiegiem czysto legislacyjnym. Zaproponowany art. 128ca ust. 2 w swoim brzmieniu odpowiada regulacjom rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2021 r. w sprawie zasad tworzenia rezerw na ryzyko związane z działalnością banków (Dz. U. poz. 1238). Przepisy § 2 ust. 5 i § 3 ust. 3 tego rozporządzenia stanowią dla KNF normy kompetencyjne do wydania zezwolenia na inną klasyfikację ekspozycji kredytowych, w szczególności na podstawie wewnętrznych systemów ratingów i metod szacowania oczekiwanych strat (§ 2 ust. 5) oraz zezwolenia na utworzenie rezerw celowych oraz odpisów aktualizujących należności związanych z ekspozycjami kredytowymi (§ 3 ust. 3). Obecnie brakuje podstawy ustawowej do wydawania takich zezwoleń. W zakresie odnoszącym się do wydawania zezwoleń KNF, o których mowa w art. 128ca ust. 2 propozycji, z uwagi na podobną, jak uwarunkowania wskazane w uzasadnieniu do propozycji zmian art. 128ca ust. 1, naturę dokonywanej oceny i działań realizowanych przez organ nadzoru, niezbędne jest zastosowanie analogicznych zasad jak w odniesieniu do metod wewnętrznych. Zasady te w szczególności powinny obejmować możliwość uwzględniania, w ramach decyzji wydawanych przez KNF, warunków i terminów. Jednocześnie, ze względu na szeroki zakres dokonywanej oceny oraz wysoki stopień jej złożoności, w tym konieczność prowadzenia czynności kontrolnych, niezbędnych celem dokonania kompleksowej i rzetelnej oceny, termin na analizę sprawy i w konsekwencji na wydanie decyzji powinien wynosić 6 miesięcy od chwili otrzymania kompletnego wniosku.

Ustawa zawiera również zmiany mające na celu doprowadzenie do sytuacji, gdy podejmowanie przez bank działalności maklerskiej nie będzie wymagało uzyskiwania dodatkowego zezwolenia na prowadzenie tej działalności, lecz będzie się dokonywało poprzez jednolite zezwolenie. Jednocześnie rozszerzenie działalności banku na czynności maklerskie nieobjęte dotychczasowym zezwoleniem będą dokonywały się w trybie zmiany statutu banku. Regulacje te stanowią realizację jednego z elementów Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego przyjętej w dniu 1 października 2019 r. uchwałą nr 114 Rady Ministrów w postaci eliminacji barier organizacyjnych dotyczących świadczenia usług inwestycyjnych w bankach. Jako przeszkodę w aktywnym uczestnictwie banków na rynku kapitałowym wskazuje się konieczność uzyskania, co do zasady, obok licencji bankowej na podstawie przepisów ustawy – Prawo bankowe, także licencji na działalność maklerską. Ograniczenie to jest postrzegane przez uczestników krajowego rynku kapitałowego jako jedno z istotnych ograniczeń dalszego rozwoju tego rynku. Szerokie uczestnictwo banków w rynku ułatwiłoby uruchomienie nowych jego segmentów, jak segment listów zastawnych, kontraktów terminowych na obligacje lub

transakcji zabezpieczających ryzyko stopy procentowej. Ograniczenia w tym zakresie już teraz negatywnie wpływają na płynność instrumentów finansowych, utrudniając tym samym prawidłową ich wycenę. Zmiany art. 5 i art. 6 mają na celu dostosowanie katalogu czynności bankowych do zmienionego stanu prawnego. Uchylenie w art. 5 w ust. 2 pkt 4 skutkuje usunięciem „terminowych operacji finansowych” z katalogu czynności, które stanowią czynności bankowe, o ile są wykonywane przez banki. Z kolei uchylenie pkt 1 i 2 w art. 6 w ust. 1 skutkuje usunięciem czynności polegających na „obejmowaniu lub nabywaniu akcji i praw z akcji, udziałów innej osoby prawnej i jednostek uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych” i na „zaciąganiu zobowiązań związanych z emisją papierów wartościowych” z katalogu czynności, do wykonywania których uprawniony jest bank. Uprawnienie banków do wykonywania czynności określonych w art. 69 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi na warunkach wskazanych w art. 70 ust. 1 pkt 4 tej ustawy, realizowane poprzez zmianę brzmienia pkt 3 w ust. 1 w art. 6 stanowi konsekwencję nowego statusu prawnego banków, umożliwiającego im wykonywanie czynności zarezerwowanych dotychczas dla firm inwestycyjnych na podstawie jednolitej licencji bankowej.

W art. 6a w ust. 1 w pkt 1 w lit. f ustawy – Prawo bankowe proponuje się rozszerzenie możliwości powierzenia czynności w zakresie pośrednictwa w odniesieniu do umów o inne, niż karty płatnicze, instrumenty płatnicze (np. pieniądz elektroniczny). Usługi bankowości elektronicznej są w praktyce rynkowej świadczone dla znaczącej liczby klientów korzystających z innych usług (np. prowadzenie rachunków bankowych), łącznie z tymi innymi usługami, stąd wydaje się uzasadnione rozszerzenie zakresu czynności outsourcowanych również o te usługi. Ponadto zmiana przepisu ma na celu usunięcie ograniczenia zawierania przedmiotowych umów za pośrednictwem agenta tylko z małymi i mikro przedsiębiorcami i umożliwienie zawierania tych umów ze wszystkimi przedsiębiorcami.

W art. 6a w ust. 1 w pkt 1 w lit. m ustawy – Prawo bankowe zaproponowana zmiana ma na celu wprowadzenie obowiązku zawiadamiania KNF o outsourcowaniu „innych czynności” przez bank w miejsce obowiązku uzyskiwania zezwolenia organu nadzoru. Zmiana ta pozwoli na ujednoczenie formy informowania KNF o planowanym powierzeniu czynności w drodze outsourcingu bez względu na siedzibę przedsiębiorcy, któremu są te czynności powierzane.

W art. 6a w ust. 2 ustawy – Prawo bankowe proponuje się zmianę polegającą na tym, aby powierzenie czynności wskazanych w art. 6a w ust. 1 w pkt 1 w lit. g–j nie wymagało zachowania formy umowy agencyjnej. Zgodnie z art. 758 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964

r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1360, z późn. zm.), dalej „k.c.”, na podstawie umowy agencyjnej agent zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do stałego pośredniczenia, za wynagrodzeniem, przy zawieraniu z klientami umów na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy albo do zawierania ich w jego imieniu. Natomiast, pośrednictwo w zakresie czynności, o których mowa w art. 6a w ust. 1 w pkt 1 w lit. g–j, nie polega ani na pośredniczeniu w zawieraniu umów z klientami outsourcingera, ani na zawieraniu ich w jego imieniu, lecz przede wszystkim na wykonywaniu wymienionych czynności (np. przyjmowaniu wpłat czy dokonywaniu wypłat). W praktyce rynkowej, banki współpracują w ramach tzw. „zastępczej obsługi kasowej”, umożliwiając klientom banku – outsourcingera dokonywanie wpłat czy wypłat z i na rachunki prowadzone przez bank – outsourcingera w ramach obsługi kasowej w oddziałach banku – insourcera. Bank – insourcer nie pośredniczy w tym zakresie ani w zawieraniu umów z klientami, ani nie zawiera ich w imieniu banku – outsourcingera. Z powyższych względów bezwzględny wymóg stosowania formy umowy agencyjnej może okazać się nieadekwatny do powierzenia czynności, o których mowa w art. 6a w ust. 1 w pkt 1 w lit. g–j.

Zmiany przewidziane w art. 6a ust. 4 ustawy – Prawo bankowe wynikają z rezygnacji ze stosowania zezwolenia KNF wobec powierzenia przez bank wykonywania „innych czynności” w drodze outsourcingu bankowego przy jednoczesnym zachowaniu wymogów odnośnie możliwości outsourcingowania powyższych czynności tj. prowadzenie działalności bankowej w sposób ostrożny i stabilny lub istotne obniżenie kosztów tej działalności.

Uchylenie ust. 5 i 6 w art. 6a ustawy – Prawo bankowe związane jest z rezygnacją ze stosowania zezwolenia KNF wobec powierzenia przez bank wykonywania „innych czynności” w drodze outsourcingu bankowego jak również postępowania w sprawie wniosku o udzielenie przedmiotowego zezwolenia.

Zmiana art. 6a ust. 7 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe ma na celu umożliwienie podpowierzania świadczenia głównego będącego przedmiotem outsourcingu bankowego. Należy podkreślić, że ocena czy określone czynności służą realizacji świadczenia głównego, bądź też stanowią samo świadczenie główne wywołuje wiele wątpliwości interpretacyjnych i niejednokrotnie uniemożliwia podjęcie współpracy z dostawcami. Podoutsourcing zgodnie z art. 6a ust. 7 pkt 1 ustawy odbywa się zachowaniem warunków ostrożnościowych, o których mowa w art. 6c ustawy, tj. m in. podpowierzanie wykonywania określonych czynności nie może wpływać niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, ochronę tajemnicy prawnie chronionej. Ponadto, zmiana art. 6a

ust. 7 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe przewiduje możliwość podoutsourcingu bankowego na podstawie pisemnej ogólnej lub szczegółowej zgody banku, analogicznie jak ma to miejsce przy podpowierzaniu danych osobowych w Ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych (RODO). Powyższy model udzielania pisemnej ogólnej lub szczegółowej zgody instytucji na podpowierzanie czynności przewidują Wytyczne EBA, tj. wytyczna nr 78. Decyzja odnośnie zasad korzystania z usług poddostawców (pisemna ogólna – na daną kategorię podoutsourcerów np. grupę kapitałową lub szczegółowa zgoda banku – na konkretnego podoutsourcera) powinna być dokonywana przez bank z uwzględnieniem wyników szacowania ryzykiem związanego z konkretnym przypadkiem outsourcingu. Takie rozwiązanie pozwoli bankom na stosowanie bardziej elastycznych i powszechnie stosowanych w praktyce form zarządzania poddostawcami, co powinno ułatwić wprowadzanie w bankach innowacyjnych usług IT równocześnie zapewniając bankom efektywną kontrolę nad danym przypadkiem podoutsourcingu.

W art. 6a ustawy – Prawo bankowe dodanie ust. 7a, nawiązuje do Wytycznych EBA, umożliwiających podoutsourcing w zasadzie w pełnym zakresie. Negatywne skutki obecnie obowiązującego zakazu dalszego powierzenia czynności w ramach podoutsourcingu widoczne są zwłaszcza w obszarze działalności fintechowej i wiążą się ze znacznym ograniczeniem możliwości banków do korzystania z profesjonalnych dostawców w sektorze fintech i wykorzystywania najnowszych rozwiązań technologicznych. W innych krajach członkowskich UE nie są stosowane limity w zakresie stopni podoutsourcingu bankowego. Przyjęte w innych państwach rozwiązania często wymagają odpowiedniego zarządzania ryzykiem przez banki zlecające czynności w drodze outsourcingu, w tym poprzez zawarcie odpowiedniej umowy między podmiotem zlecającym, a podmiotem przyjmującym zlecenie. Celem projektodawcy jest wprowadzenie możliwości stosowania podoutsourcingu nieograniczonego poziomowo przy zachowaniu odpowiednich norm ostrożnościowych. Na każdy podoutsourcing wymagana jest pisemna ogólna lub szczegółowa zgoda banku oraz kwestia dopuszczalności tworzenia łańcucha umów podoutsourcingu będzie wynikać z zawartej umowy outsourcingowej, co z kolei powinno mieć wpływ na dokonywaną przed zawarciem umowy ocenę ryzyka związanego z tą umową. Ponadto zastosowanie będą miały przepisy ostrożnościowe wyrażone w art. 6c tj. m.in. określenie warunków dokonywania podoutsourcingu (brak niekorzystnego wpływu podoutsourcingowania czynności na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku, możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do

badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy oraz ochronę tajemnicy prawnie chronionej), uwzględnienie przez bank ryzyka związanego z podpowierzaniem czynności w systemie zarządzania ryzykiem, obowiązek ewidencji umów outsourcingowych, podoutsourcingowych przez bank jak również możliwość żądania przedstawienia określonych dokumentów, złożenia wyjaśnień dotyczących realizacji zawieranych umów oraz zmiany lub rozwiązania przez KNF przedmiotowych umów w przypadkach określonych w ustawie. Na każdy podoutsourcing poza UE KNF będzie mogła zgłosić sprzeciw, który został szeroko uregulowany w projektowanym art. 6d. Strony umowy outsourcingowej, podoutsourcingowej powinny mieć na uwadze ryzyko wynikające z powierzenia danych czynności i mitygować je odpowiednimi postanowieniami kontraktowymi, na co wskazuje Urząd Komisji Nadzoru Finansowego w wydanym stanowisku z dnia 16 września 2019 r. *Stanowisko UKNF dotyczące wybranych zagadnień związanych z wejściem w życie Wytycznych EBA w sprawie outsourcingu i ich uwzględnianiem w działalności banków*. Przykładowo 31. punkt powyższego pisma stanowi: *Umowa, w ramach której zostaje powierzone wykonywanie czynności, powinna zawierać zobowiązanie, że dostawca usług zapewni ochronę informacji poufnych, osobowych lub innych informacji szczególnie chronionych i spełnia wszystkie wymogi prawne dotyczące ochrony danych, które mają zastosowanie do banków (np. ochrona danych osobowych, oraz w stosownych przypadkach przestrzeganie obowiązku zachowania tajemnicy bankowej lub podobnych obowiązków w zakresie poufności w odniesieniu do informacji klientów)*.

Dodanie w art. 6a ust. 7b nawiązuje do pisemnej ogólnej lub szczegółowej zgody banku na podpowierzanie czynności w ramach outsourcingu bankowego, o której mowa w zmianie art. 6a ust. 7 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe. W przypadku udzielenia ogólnej pisemnej zgody banku przedsiębiorca, o którym mowa w art. 6a ust. 1 informuje bank o zamierzonych zmianach w zakresie dodania, zastąpienia poddostawców, umożliwiając jednocześnie bankowi wyrażenie sprzeciwu wobec takich zmian. Kwestie w zakresie powyższych obowiązków informacyjnych przedsiębiorcy, jak również warunki wyrażenia sprzeciwu przez bank powinny zostać sprecyzowane w zawieranej umowie outsourcingowej. Analogiczne rozwiązanie zostało przewidziane przy podpowierzaniu danych osobowych w Ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych (RODO).

Uchylenie ust. 9 w art. 6a ustawy – Prawo bankowe związane jest z rezygnacją ze stosowania rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 10 maja 2017 r. w sprawie wykazu dokumentów dołączanych przez bank do wniosku o wydanie zezwolenia na powierzenie

przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu wykonywania pośrednictwa w zakresie niektórych czynności (Dz. U. poz. 960). Kwestia dotycząca załączanych dokumentów została wyczerpująco uregulowana w art. 6d ust. 1a.

Zmiana art. 6b ust. 1 i 2, art. 6c ust. 1 pkt 2 i 3, ust. 3, ust. 5, 7 i 8, art. 6e, art. 111b ust. 1, art. 138 ust. 7 pkt 2 oraz art. 104 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy – Prawo bankowe ma na celu uwzględnienie w powyższych przepisach dodanego art. 6a ust. 7a ustawy – Prawo bankowe.

Zmiana art. 6b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe ma na celu wprowadzenie możliwości ograniczenia odpowiedzialności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w art. 6a ust. 1 wobec banku za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umów dotyczących outsourcingu bankowego, analogicznie jak ma to miejsce przy outsourcingu firm inwestycyjnych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

Dodanie w art. 6b ust. 3 ma na celu zaznaczenie, że umowa outsourcingowa, do której zastosowanie mają przepisy prawa obcego powinna zawierać postanowienia odpowiadające odpowiednim przepisom k.c., regulującym kwestię odpowiedzialności dłużnika z tytułu niewykonania zobowiązań.

W dodanym ust. 4 w art. 6b uwzględniony został obowiązek uzyskania przez bank zabezpieczeń wierzytelności obejmującej roszczenie o naprawienie szkody przysługujące bankowi względem podwykonawcy. Powyższa wierzytelność zostaje zabezpieczona poprzez przyjęcie pełnej odpowiedzialności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego za koszty związane z wypłatą odszkodowania z tytułu roszczeń klientów lub osób trzecich o naprawienie szkody wyrządzonej wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego w zakresie, w jakim nie poniósłby odpowiedzialności lub zawarcie odpowiedniej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej lub posiadanie odpowiednich funduszy własnych.

Zmiana art. 6c ust. 4 ustawy – Prawo bankowe rozszerza katalog dokumentów, o które KNF może wezwać bank w związku z zawieraną umową outsourcingową, podoutsourcingową. Dodatkowe dokumenty mają na celu zapewnienie KNF dostępu do stosownych informacji w konkretnych przypadkach powierzenia czynności w drodze outsourcingu lub podoutsourcingu bankowego, celem oceny rzetelności wykonywania przedmiotowych umów ze względu na ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem.

Dodane ust. 4a – 4c w art. 6c ustawy – Prawo bankowe wskazują na obowiązek przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego do pozyskania odpowiedniego dokumentu z właściwego ze względu na państwo ojczyste, państwo stałego zamieszkania lub siedzibę tego przedsiębiorcy rejestru karnego. Uwzględniona została sytuacja braku możliwości złożenia odpowiedniego dokumentu z rejestru karnego, wtedy wymagane jest złożenie odpowiednich oświadczeń przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego wraz z urzędowym poświadczeniem, potwierdzającym powyższą sytuację. Przepisy dodatkowo wyjaśniają, co należy rozumieć pod pojęciem „siedziba” przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną posiadającą zdolność prawną.

Zmiana art. 6d ust. 1 ustawy – Prawo bankowe ma na celu implementację punktu 59 Wytycznych EBA, który stanowi, że instytucje i instytucje płatnicze powinny jedynie informować w formie zawiadomienia KNF o istotnych zmianach lub poważnych zdarzeniach dotyczących umów outsourcingu, które mogą mieć istotny wpływ na ciągłość prowadzenia działalności. Zawarcie umowy outsourcingowej, podoutsourcingowej z przedsiębiorcą zagranicznym niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego lub umowy przewidującej, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego, jak również zawarcie umowy outsourcingowej z przedsiębiorcą lub przedsiębiorcą zagranicznym na wykonywanie, zgodnie z art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m ustawy – Prawo bankowe, tzw. „innych czynności” niż określonych w katalogu czynności outsourcowanych, stanowi niewątpliwie poważne zdarzenie dotyczące umów outsourcingu. Analogiczne zapisy odnoszące się do wymogu zawiadamiania KNF zostały już wprowadzone w innych przepisach krajowych. Zgodnie z art. 81d ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi firma inwestycyjna zawiadamia KNF o zamiarze zawarcia umowy dotyczącej powierzania podstawowych lub istotnych funkcji operacyjnych.

W art. 6d ustawy – Prawo bankowe dodanie ust. 1a ma na celu wskazanie dokumentów, które bank jest zobowiązany załączyć do zawiadomienia określonego w ust. 1. tj. określone dokumenty dotyczące działalności gospodarczej przedsiębiorcy jak również projekt umowy outsourcingowej.

W art. 6d ustawy – Prawo bankowe dodanie ust. 1b ma na celu nadanie uprawnienia KNF do wezwania banku do uzupełnienia dokumentów dołączanych do zawiadomienia w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 7 dni, od dnia otrzymania wezwania. Powyżej wskazany termin powinien być adekwatny do zakresu żądania uzupełnienia braków.

W dodanym ust. 1c w art. 6d wskazane zostało, że postępowanie w przedmiocie wydania ewentualnego sprzeciwu zostanie wszczęte z chwilą otrzymania przez KNF wszystkich wymaganych dokumentów, dołączanych do zawiadomienia. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie po ich otrzymaniu ma obowiązek do poinformowania banku o wszczęciu postępowania oraz o dacie upływu terminu postępowania, w związku z doręczeniem decyzji w przedmiocie ewentualnego sprzeciwu.

Zgodnie z dodanym ust. 1d KNF może wezwać bank do przekazania dodatkowych informacji lub dokumentów, o których mowa w art. 6c ust. 4 ustawy – Prawo bankowe w wyznaczonym terminie nie krótszym niż 20 dni o dnia jego otrzymania przez bank. Żądanie to zawiesza bieg terminu postępowania od dnia jego wysłania do dnia otrzymania wszystkich żądanych informacji lub dokumentów, nie dłużej jednak niż do upływu terminu na ich przekazanie. Bank będzie zobowiązany dostarczyć żądane dodatkowe dokumenty w wyznaczonym terminie, ale jeżeli dostarczy je szybciej niż to wynika z wyznaczonego terminu, to bieg terminu postępowania zostanie odwieszony. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie po ich otrzymaniu ma obowiązek do poinformowania banku o dacie upływu terminu postępowania, w związku z doręczeniem decyzji w przedmiocie ewentualnego sprzeciwu.

Dodany ust. 1e w art. 6d ustawy – Prawo bankowe ma na celu nadanie uprawnienia KNF do powtórnego wezwania banku do przekazania dodatkowych informacji lub dokumentów w związku z możliwością wydania ewentualnego sprzeciwu na outsourcingu, podoutsourcingu czynności. KNF przysługuje możliwość wezwania o dodatkowe informacje lub dokumenty do 10. dnia roboczego przed upływem terminu na doręczenie decyzji w przedmiocie sprzeciwu. Dokumenty te powinny być przekazane w terminie nie krótszym niż 20 dni od dnia otrzymania wezwania. Bieg terminu na doręczenie decyzji w przedmiocie sprzeciwu ulega zawieszeniu na czas od dnia wysłania do dnia otrzymania wszystkich żądanych informacji lub dokumentów, nie dłużej niż do upływu terminu na ich przekazanie. Bank będzie zobowiązany dostarczyć żądane dodatkowe dokumenty w wyznaczonym terminie, ale jeżeli dostarczy je szybciej niż to wynika z wyznaczonego terminu, to bieg terminu postępowania zostanie odwieszony. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie po ich otrzymaniu ma obowiązek do poinformowania banku o dacie upływu terminu postępowania, w związku z doręczeniem decyzji w przedmiocie ewentualnego sprzeciwu.

Dodany ust. 1f w art. 6d ustawy – Prawo bankowe ma na celu przyznanie uprawnienia KNF do zgłoszenia ewentualnego sprzeciwu wobec zamiaru zawarcia umowy outsourcingu, podoutsourcingu bankowego w określonych przypadkach tj. m.in. nieuzupełnienie w terminie

braków w dokumentach, uniemożliwienie KNF wykonywania efektywnego nadzoru, niekorzystny wpływ planowanego outsourcingu, podoutsourcingu bankowego na ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem.

W art. 6d dodanie ust. 1g przewiduje możliwość doręczenia przez KNF decyzji o braku podstaw do zgłoszenia sprzeciwu, jeżeli stwierdzi, że nie zachodzą okoliczności umożliwiające jego wydanie, w terminie określonym na doręczenie decyzji w przedmiocie sprzeciwu.

Dodany ust. 1h w art. 6d wskazuje termin na doręczenie decyzji w przedmiocie sprzeciwu, który biegnie od dnia wszczęcia postępowania tj. otrzymania zawiadomienia i wszystkich wymaganych dokumentów do niego dołączanych, o których mowa w ust. 1a. Termin ten wynosi 30 dni roboczych, a w przypadku skomplikowanej sprawy 60 dni roboczych. Powyższe terminy ulegają odpowiednio zawieszeniu w związku z wzywaniem o dodatkowe dokumenty, o których mowa w ust. 1d i 1e. O przedłużeniu terminu na doręczenie ewentualnego sprzeciwu do 60 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia i wszystkich wymaganych dokumentów bank zostanie wcześniej poinformowany.

W art. 6d dodany ust. 1i wyjaśnia, że doręczenie decyzji, kończącej postępowanie w przedmiocie sprzeciwu jest równoznaczne z nadaniem jej w placówce pocztowej operatora pocztowego albo wysłaniem na adres do doręczeń elektronicznych.

Dodany ust. 1j w art. 6d ustawy – Prawo bankowe podkreśla fakt, że jeżeli KNF nie doręczy sprzeciwu w określonym terminie, uwzględniając w szczególności przepisy mówiące o jego zawieszeniu na czas wzywania o dodatkowe dokumenty, albo przed upływem tego terminu doręczy decyzję o stwierdzeniu braku podstaw do zgłoszenia sprzeciwu, to umowa outsourcingu lub podoutsourcingu bankowego może zostać zawarta.

W art. 6d ustawy – Prawo bankowe dodanie ust. 1k ma na celu wprowadzenie zawiadamiania o istotnej zmianie umowy outsourcingu, podoutsourcingu bankowego przez banki KNF, wyjaśniając jednocześnie co należy rozumieć przez pojęcie „istotna zmiana”.

Dodany ust. 1l w art. 6d ustawy – Prawo bankowe reguluje kwestię stosowania do zawiadamiania o istotnej zmianie umowy outsourcingu, podoutsourcingu bankowego odpowiednich przepisów art. 6d dotyczących m.in. kwestii dokumentów składanych do zawiadomienia, możliwości wezwania o uzupełnienie dokumentów jak również możliwości wyrażenia sprzeciwu przez KNF.

Uchylenie ust. 2, 3 i 4 w art. 6d ustawy – Prawo bankowe wynika z rezygnacji ze stosowania zezwolenia KNF wobec powierzenia przez bank wykonywania czynności na podstawie umowy

outsourcingu, podoutsourcingu bankowego przedsiębiorcy zagranicznemu, niemającemu miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego lub gdy powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego. Wobec powyżej wskazanego outsourcingowania, podoutsourcingowania czynności będzie miało zastosowanie zawiadomienie KNF z szeroko rozbudowaną procedurą, określoną w art. 6d ustawy – Prawo bankowe.

Dodanie art. 6da w ustawie – Prawo bankowe wyłączy stosowanie przepisów ograniczających outsourcing dotyczących procedury zawiadamiania KNF o powierzeniu „innych czynności” jak również zawiadamiania KNF o powierzeniu czynności w drodze outsourcingu awaryjnego w sytuacji, gdy dostawcą usług dla banku jest inny bank, instytucja kredytowa, dostawca usług płatniczych (są to podmioty poddane nadzorowi bankowemu, przestrzegające restrykcyjnych zasad z zakresu ochrony tajemnicy bankowej, danych osobowych, informacji poufnych itp.), z wyjątkiem przypadków o których mowa w art. 6db. W stosunku do banków jak również instytucji kredytowych, dostawców usług płatniczych nie ma potrzeby stosowania tych samych standardów co wobec innego dostawcy.

Art. 6db ustawy – Prawo bankowe dotyczy szczególnego przypadku powierzania przez banki hipoteczne wykonywania czynności bankom krajowym spełniającym wskazane ustawowe kryteria.

Należy wskazać, że funkcjonujący w Polsce model bankowości hipotecznej opiera się na wyodrębnionych bankach specjalistycznych, jakimi są banki hipoteczne uprawnione do emisji listów zastawnych, dla których podstawę prawną działalności stanowią przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 110). Potencjał obniżenia kosztowego funkcjonowania takich instytucji może być zrealizowany m.in. poprzez dopuszczenie możliwości stosowania szerszego zakresu outsourcingu niż wynikający z obecnych regulacji ustawy – Prawo bankowe. Pozytywny wpływ takich rozwiązań na parametry finansowe banków hipotecznych został wykazany po przeprowadzeniu stosownych nadzorczych analiz i kalkulacji. Dodatkowo do przyjęcia takiego modelu przyczyniła się sytuacja, która ukształtowała się na rynku banków hipotecznych w Polsce, gdzie w praktyce banki hipoteczne należą w 100% do banków krajowych (uniwersalnych). W związku z powyższym projekt przewiduje, w art. 6db ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, że w przypadku powierzenia czynności pomiędzy bankiem hipotecznym a bankiem krajowym, który jest jedynym akcjonariuszem, nie ma zastosowania art. 6a ust. 3 ustawy – Prawo bankowe. W konsekwencji rozszerzenia dopuszczalnego zakresu przedmiotowego outsourcingu

pokrywającego się z zakresem określonym w Wytycznych EBA, możliwy byłby outsourcing większości funkcji banku (tj. procesów, usług i działań) przy zachowaniu podziału funkcji na krytyczne lub istotne oraz pozostałe, co umożliwi outsourcowanie m.in. części funkcji zarządzania ryzykiem w ramach grupy kapitałowej. Propozycja regulacyjna przewiduje możliwość zgłoszenia sprzeciwu KNF na powierzenie wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 3 (projektowany art. 6db ust. 3 ustawy – Prawo bankowe). Wyjaśnienia wymaga, że przyjęty w projekcie rygor sprzeciwu KNF w przypadku powierzania przez bank hipoteczny czynności wymienionych w art. 6a ust. 3 ustawy – Prawo bankowe uzasadniony jest szczególnym charakterem tych czynności. W tym kontekście podkreślić należy, że przepis w art. 6a ust. 3 statuuje ustawowe wyłączenia z zakresu outsourcingu stosowanego przez banki, dotyczące obszarów takich jak zarządzanie bankiem w rozumieniu art. 368 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1467, z późn. zm.), dalej „k.s.h.”, oraz przeprowadzanie audytu wewnętrznego banku. Projektodawca, jak wcześniej wspomniano, uwzględniając właścicielskie uprawnienia, w tym istniejące operacyjne oraz funkcjonalne więzi pomiędzy bankiem hipotecznym oraz jego spółką - matką, zaproponował uchylenie zakazu outsourcingu określonego w art. 6a ust. 3, przy jednoczesnym zagwarantowaniu jednakże uprawnienia do zgłoszenia sprzeciwu KNF. Wskazać należy, że w ramach procedury związanej z zawiadaniem KNF przez bank hipoteczny o powierzeniu wykonywania czynności objętych art. 6a ust. 3 ustawy – Prawo bankowe, organ nadzoru nad rynkiem finansowym będzie mógł dokonać, z perspektywy nadzorczej, oceny umowy, której przedmiotem są te czynności oraz ocenić czy zachodzą przesłanki do zgłoszenia sprzeciwu, wskazane w art. 6db ust. 3. Warto dodać, że w myśl art. 6db ust. 2 bank hipoteczny ponosi pełną odpowiedzialność za zobowiązania wynikające z czynności powierzonych w sposób określony w art. 6a ust. 3 ustawy – Prawo bankowe.

Podsumowując, projektowane rozwiązania w art. 6db ustawy – Prawo bankowe stanowią regulację szczególną dla banków hipotecznych, które w 100% należą do banku krajowego banku matki. Oznacza to, że wszystkie banki hipoteczne w zakresie outsourcingu działań będą nadal na gruncie przepisów art. 6a–6dc ustawy – Prawo bankowe, przy czym banki hipoteczne ze strukturą własności 100% udziałowców bank-matka mogą poszerzać zakres powierzenia tym bankom o dodatkowe czynności związane z wyłączeniem art. 6a ust. 3, przy spełnieniu warunków określonych w art. 6db.

Dodanie art. 6dc ust. 1 w ustawie – Prawo bankowe ma na celu umożliwienie przejścia na komunikację elektroniczną, w ramach digitalizacji procesów pomiędzy KNF, a podmiotami

podlegającymi nadzorowi. Rozwiązanie to niewątpliwie obniży koszty po stronie banków i usprawni proces weryfikacyjny po stronie organu nadzoru.

Dodanie art. 6dc ust. 2 w ustawie – Prawo bankowe podkreśla wymóg sporządzenia dokumentów w języku polskim lub ich przetłumaczenia na język polski. Ponadto, powyższy wymóg obejmuje przetłumaczenie dokumentów przez tłumacza przysięgłego lub właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

Uchylenie art. 7a ustawy – Prawo bankowe wynika z wprowadzenia jednolitej licencji bankowej i jest związane z uchyleniem pkt 4 w ust. 2 w art. 5, w efekcie którego wyłączenie stosowania wybranych przepisów ustawowych w odniesieniu do terminowych operacji finansowych stało się bezzasadne.

Proponowane zmiany w art. 10a ustawy – Prawo bankowe pozwolą zlikwidować obecnie istniejące wątpliwości interpretacyjne dotyczące rynku ubezpieczeniowego i emerytalnego w obecnych przepisach ustawy – Prawo bankowe w zakresie wyjątków od tajemnicy zawodowej i bankowej. Zaproponowane rozwiązania będą analogicznie do tych przewidzianych dla rynku kapitałowego. W konsekwencji tych zmian możliwe będzie przekazywanie przez UKNF informacji w odpowiedzi na napływające zapytania od organów nadzoru finansowego z innych krajów Unii Europejskiej, na które obecnie odpowiedź nie może być udzielona. Proponowane rozwiązania zakładają więc wpisanie Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (dalej „EIOPA”) do katalogu instytucji, którym możliwe jest udzielenie objętych tajemnicą zawodową informacji niezbędnych do realizacji ich zadań, jeżeli obowiązek taki wynika z przepisów dotyczących utworzenia i działalności tych podmiotów, a także umożliwienie przekazania informacji objętych tajemnicą zawodową do właściwych władz nadzorczych sprawujących nadzór nad rynkiem ubezpieczeniowym lub emerytalnym oraz w sprawach związanych z wykonywaniem tego nadzoru, jeżeli wskutek tego nie zostanie naruszony interes gospodarczy Rzeczypospolitej Polskiej, zapewnione jest wykorzystanie informacji tylko na potrzeby sprawowanego nadzoru nad rynkiem ubezpieczeniowym lub emerytalnym lub w sprawach związanych z jego wykonywaniem, oraz KNF wyraził swoją uprzednią zgodę na przekazanie takich informacji.

Dodanie w art. 11 w ust. 2 ustawy – Prawo bankowe pkt 29 i 30 rozszerzy katalog decyzji KNF posiadających moc ostatecznych decyzji administracyjnych i podlegających natychmiastowemu wykonaniu o sprzeciw wobec zawarcia umowy outsourcingu bankowego wobec tzw. „innych czynności” określonych w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m, jak również o sprzeciw wobec zawarcia umów powierzających wykonywanie określonych czynności, zawartych z

przedsiębiorcą zagranicznym niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego lub przewidujących, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego. W ten sposób instytucja sprzeciwu będzie stanowić efektywny środek nadzoru.

Zmiana art. 11 b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe ma na celu uwzględnienie faktu odwołania się do adresu do doręczeń elektronicznych oraz bazy adresów elektronicznych we wcześniejszych przepisach ustawy.

Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 22d ust. 1 ustawy – Prawo bankowe w przypadku, gdy członek rady nadzorczej lub zarządu banku, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej nie spełnia wymogów określonych w art. 22aa ustawy – Prawo bankowe, KNF mogła wystąpić do właściwego organu banku, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z wnioskiem o jego odwołanie albo, w drodze decyzji, odwołać członka rady nadzorczej lub zarządu danego podmiotu. Wyraz „albo”, którym posłużono się w przepisie sugeruje, że KNF w przypadku spełnienia przesłanek tego przepisu może skorzystać tylko z jednej możliwości działania przewidzianego w przepisie tj. złożenia wniosku o odwołanie albo wydania decyzji w przedmiocie odwołania. Celem zmiany przepisu jest umożliwienie KNF łączenia ww. środków dzięki czemu obok możliwości bezpośredniej reakcji w postaci wydania decyzji odwołującej członka organu KNF będzie posiadał możliwość uprzedniego wystąpienia do strony o odwołanie członka organu przed zastosowaniem ww. trybu administracyjnego.

Zmiana art. 25n ust. 5a ustawy – Prawo bankowe ma na celu usunięcie sprzeczności z prawem unijnym w zakresie określenia górnej granicy wysokości kary pieniężnej, tj. z określoną w Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywę 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 338, z późn. zm.); dalej „dyrektywa CRD IV” maksymalną wysokością kary administracyjnej określoną względem osób fizycznych (5 mln euro) oraz dla osób prawnych 10% całkowitych rocznych obrotów netto przedsiębiorstwa w poprzednim roku obrachunkowym (odpowiednio art. 66 ust. 2 lit. c i d dyrektywy CRD IV). Propozycja zmiany usuwa tę sprzeczność.

Nowe brzmienie nadane pkt 2 w ust. 1 w art. 31 uzupełnia zawartość wniosku o wydanie zezwolenia na utworzenie banku, kierowanego do KNF, o czynności, których wykonywanie umożliwi bankom wprowadzenie jednolitej licencji bankowej. Analogiczna zmiana pkt 2 w ust. 3 w art. 31 uzupełnia zawartość projektu statutu banku, który załącza się do wniosku o wydanie zezwolenia na utworzenie banku.

Zmiany w art. 34 mają charakter redakcyjny i dostosowawczy do przewidzianych projektem ustawy zmian w zakresie jednolitej licencji bankowej. W ust. 1 zmiana wyrazów „działalność, do wykonywania której bank jest upoważniony” wyrazami „przedmiot działalności, do wykonywania którego bank jest upoważniony” wynika z wprowadzanej projektem terminologii, zgodnie z którą np. w zmienianym art. 31 ust. 1 pkt 2 i 3 mowa jest o przedmiocie działalności, a nie działalności, której dotyczy wnioski o wydanie zezwolenia na utworzenie banku. W ust. 3 dodano odesłanie również do nowego ust. 2aa w art. 36 ust. 2aa. Zmiana ta wynika z faktu, że art. 36 ust. 2aa określa dodatkowe dokumenty dołączane do wniosku o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie przez bank działalności w przypadku, gdy przedmiotem działalności banku będą również czynności maklerskie. Zasadne bowiem jest, aby w sytuacji gdy wniosek o wydanie zezwolenia na zmianę statutu banku dotyczy wykonywania czynności maklerskich, również do tego wniosku dołączane były odpowiednie dokumenty związane z wykonywaniem tych czynności. Tak jak ma to miejsce obecnie w zmienianym ust. 3 nie zawarto odwołania do art. 36 ust. 2b, gdyż dokumenty, o których mowa w tym przepisie, pozostają bez związku ze zmianą statutu banku hipotecznego. Dodawany ust. 4, odnosi się do przypadku niepodjęcia lub zaprzestania przez bank wykonywania czynności określonej w przedmiocie działalności zawartym w statucie, przez okres 12 miesięcy. Zgodnie z wprowadzonym przepisem, bank jest zobowiązany do wystąpienia z wnioskiem o zmianę statutu w zakresie wykreślenia niewykonywanej czynności, co stanowi regulację analogiczną do regulacji obowiązujących firmy inwestycyjne, które nie wykonują czynności objętych zezwoleniem.

Zmiany w art. 36 ust. 2a pkt 1 i 2, wynikają z przewidzianej projektem możliwości wykonywania przez banki, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami czynności, o których mowa w art. 69 ust. 4 tej ustawy. Dzięki tej zmianie Komisja Nadzoru Finansowego otrzyma od banku zamierzającego prowadzić działalność na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi dokumenty i procedury właściwe dla świadczenia usług, o których mowa w art. 69 ust. 4 tej ustawy, a co za tym idzie organ ten będzie mógł przeprowadzić właściwą ocenę przygotowania banku do świadczenia tych usług.

Dodanie ust. 2b w art. 36 ma na celu uzupełnienie katalogu dokumentów załączanych do wniosku o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank o dokumenty, o których mowa w art. 111 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi – w przypadku, gdy przedmiotem działalności banku mają być czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 tej ustawy wykonywane na zasadach określonych w art. 111 tej ustawy lub w art. 69 ust. 4 tej ustawy, które bank zamierza wykonywać w związku z wykonywaniem czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 tej ustawy na zasadach określonych w art. 111 tej ustawy.

Zmiana art. 42e ust. 6 ustawy – Prawo bankowe ma na celu uwzględnienie w powyższym przepisie zmiany art. 6d ust. 1 oraz art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m ustawy – Prawo bankowe w zakresie powierzenia czynności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu w drodze outsourcingu, podoutsourcingu bankowego – wprowadzenie zawiadomienia w miejsce obowiązku uzyskiwania zezwolenia KNF.

Zmiana w art. 48k ma na celu umożliwienie sporządzania dokumentów związanych z procesem czynności kontrolnych w oddziałach instytucji kredytowych w wersji elektronicznej oraz umożliwić w ich przypadku doręczenia elektroniczne.

Proponowana zmiana brzmienia art. 70a ustawy – Prawo bankowe została zaprojektowana w celu wprowadzenia nowych instytucji prawnych, a mianowicie bankowego pouczenia o możliwości uzyskania wyjaśnień oraz terminu złożenia wniosku o wyjaśnienia. Projektowane rozwiązanie zostało utworzone w celu zaprowadzenia spójności w przepisach, dzięki któremu banki zostaną zobowiązane, poprzez jasne oraz precyzyjne przepisy, do pouczenia o prawie do złożenia wniosku o wyjaśnienia dotyczącego dokonanego przez bank lub inną instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytu oceny zdolności kredytowej wnioskującego. Dodatkowo powyższe instytucje, zgodnie z projektowanym przepisem, zostały zobligowane do poinformowania podmiotu ubiegającego się o kredyt o terminie na złożenie takiego wniosku. Sposób poinformowania takiego podmiotu został zdefiniowany w projektowanym artykule jako przekazany na trwałym nośniku oraz sformułowany w jasny i prosty język, który jest zrozumiały dla przeciętnego klienta zapoznającego się z oceną zdolności kredytowej. Proponowany przepis wprowadza prawo pobierania opłaty przez instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów za sporządzenie wyjaśnienia, które zostało złożone przez przedsiębiorcę, jednak projektowany przepis nie ma zastosowania do osób fizycznych. Ponadto projektowany przepis nakłada na banki oraz inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielenia kredytów obowiązek na udzielenie odpowiedzi niezwłocznie, nie później jednak niż

w terminie 30 dni od daty otrzymania wniosku. Dodatkowo powyższe rozwiązania znajdują zastosowanie również do przedsiębiorcy ubiegającego się o pożyczkę pieniężną oraz do udzielania wyjaśnień w przypadku dokonywania oceny zdolności kredytowej, jak i do analizy ryzyka kredytowego, które oparte jest wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, o którym mowa w art. 105a ust. 1a ustawy – Prawo bankowe.

Dodanie art. 88ma w ustawie – Prawo bankowe ma na celu zapewnienie KNF jako organowi właściwemu w rozumieniu art. 39 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającego rozporządzenie (EU) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173/84 z 12.06.2014), dalej „rozporządzenie 600/2014”, efektywności w zakresie monitorowania rynku lokat strukturyzowanych, które są rekomendowane, oferowane lub co do których możliwe jest zawarcie umowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez bank (także w wypadku wykonywania takich czynności przez bank na terytorium innego państwa) oraz sprawowania przez KNF nadzoru w tym zakresie. Ze względu na to, że rozporządzenie 600/2014 nie przewiduje dokładnego zakresu sprawowanego nadzoru w związku z lokatami strukturyzowanymi, uzasadnione jest przewidzenie w tym obszarze konkretnych, szczególnych dla polskiego sektora bankowego zasad i wprowadzenie na gruncie polskiego prawa obowiązku sprawozdawczego dla podmiotów nadzorowanych. Zakres informacji przekazywany KNF ma dotyczyć rozpoczęcia, ograniczenia i zaprzestania prowadzenia działalności w tym zakresie, istotnego naruszenia przepisów związanych z prowadzeniem tej działalności oraz oferowanych lub zawieranych lokat strukturyzowanych. Dokładne wymogi, w tym szczegółowy zakres informacji dotyczący prowadzonej przez bank działalności związanej z lokatami strukturyzowanymi oraz terminami i sposobem ich przekazywania, będzie podlegał dalszym konsultacjom i zostanie określony, zgodnie z propozycją zawartą w art. 88ma ust. 2 ustawy – Prawo bankowe.

Dodanie do Prawa bankowego po rozdziale 6a rozdziału 6b stanowi realizację SRRK w zakresie rozwoju krajowej oferty produktów inwestycyjnych. Produkty strukturyzowane zostały zidentyfikowane jako kategoria, która może wymagać nowych rozwiązań legislacyjnych ze względu na brak odpowiedniej regulacji i dostępności w Polsce. Przyjmuje się, że produkt strukturyzowany to instrument o charakterze inwestycyjnym, składający się z kilku innych, różniących się od siebie instrumentów o prostszej konstrukcji. Pośród jego cech wymienia się (i) stopę zwrotu opartą o z góry ustaloną formułę (lecz o zmiennej wysokości), (ii) (zwykle) pełną lub częściową ochronę kapitału, (iv) wbudowany instrument pochodny, oraz

(v) ustalony czasu trwania inwestycji. Komercyjne nazwy produktów emitowanych lub dystrybuowanych w Polsce to np.: certyfikaty depozytowe, strukturyzowane certyfikaty depozytowe, obligacje strukturyzowane, certyfikaty strukturyzowane. Przeprowadzone przez właściwe organy administracji publicznej i ośrodki badawcze analizy krajowego rynku ujawniły dominację dystrybucji produktów emitowanych pod prawem obcym (np. niemieckim, angielskim). Produkty krajowe przybierają natomiast formę lokat strukturyzowanych oraz bankowych papierów wartościowych (BPW), w tym od niedawna BPW emitowanych w oparciu o prospekt, z właściwymi dla tych form ograniczeniami. Jako główną barierę rozwoju krajowego rynku produktów strukturyzowanych wskazać należy brak pewności prawnej. Wskazywano wręcz na brak możliwości emitowania produktów strukturyzowanych, z uwagi na zasadę zamkniętego katalogu papierów wartościowych i brak odpowiednich podstaw materialnych. W odbiorze uczestników konsultacji taką podstawą nie jest w szczególności art. 3 ust. 29a ustawy o obrocie, który od listopada 2019 r. definiuje giełdowe prawa pochodne (GPP). Uczestnicy konsultacji, tacy jak Związek Banków Polskich postulowali m.in. stworzenie i uregulowanie innej, zbliżonej formy prawnej do lokaty strukturyzowanej, która pozwoli na konstrukcję produktu analogicznie jak w formie lokaty strukturyzowanej zachowując korzystne dla klienta rozwiązania, ale przy wprowadzeniu częściowej gwarancji kapitału w dacie zapadalności produktu.. Wskazuje się również, że przy założeniu, że art. 3 ust. 29a ustawy o obrocie rzeczywiście stanowi podstawę materialną emisji GPP, możliwa byłaby w Polsce emisja produktów z dźwignią finansową tzw. Certyfikatów Turbo (Certyfikaty Turbo to produkty o największym, 35% udziale w obrocie certyfikatami strukturyzowanymi na GPW wg pisma IDM z 24 lipca 2020 r.). Dotychczas nie nastąpiła jednak żadna emisja na podstawie art. 3 ust. 29a ustawy o obrocie.

Zmiany w art. 92a ust. 1 i 3 ustawy – Prawo bankowe mają charakter redakcyjny i wynikają ze zmiany terminologii dotyczącej funduszy sekurytyzacyjnych proponowanych w ustawie o funduszach inwestycyjnych, do której odwołuje się ustawa – Prawo bankowe.

Zmiana przepisów w zakresie zmian art. 104 i 105 ustawy – Prawo bankowe ma na celu wdrożenie postulatów Zespołu zadaniowego ds. opracowania metodyki postępowania w związku z zabezpieczeniem majątkowym. Proponowane zmiany mają na celu wprowadzenie rozwiązań prawnych umożliwiających skuteczne działanie instytucji państwowych zaangażowanych w przeciwdziałanie i zwalczanie przestępczości gospodarczej oraz ujednolicenie kompetencji poszczególnych służb.

Proponowana zmiana w art. 104 ust. 4a ustawy – Prawo bankowe ma na celu rozszerzenie grupy organów, którym bank, osoby w nim zatrudnione oraz osoby, za których pośrednictwem bank wykonuje czynności bankowe, są obowiązane zachować w tajemnicy informacje dotyczące udzielania informacji oraz zawiadomienia na zasadach określonych w poszczególnych ustawach o Żandarmerię Wojskową, Straż Graniczną, Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Inspektora Nadzoru Wewnętrznego.

Zgodnie ze zmianą w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 ustawy – Prawo bankowe rozszerzona została grupa organów, na żądanie których bank ma obowiązek udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową o Straż Graniczną, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom, ich wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, na zasadach i w trybie określonych w art. 10c ustawy o Straży Granicznej. Dodatkowo zmianie uległy przesłanki, na podstawie których bank ma obowiązek udzielenia ww. informacji Szefowi Centralnego Biura Antykorupcyjnego, tj. jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom, ich wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa albo ich równowartości, oraz w celu kontroli prawdziwości oświadczeń majątkowych, w trybie i na zasadach określonych w art. 23 ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym oraz Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, tj. jeżeli jest to konieczne do skutecznego zapobieżenia przestępstwom, ich wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa albo ich równowartości, w trybie i na zasadach określonych w art. 34a ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu. Proponowane zmiany w art. 105 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo bankowe uzupełniają także pakiet zmian dotyczących możliwości udzielania informacji objętych tajemnicą bankową w zakresie rynku ubezpieczeniowego i emerytalnego. Zaproponowane zmiany zakładają umożliwienie udzielenia przez KNF informacji stanowiących tajemnicę bankową po otrzymaniu przez KNF wniosku o przekazanie informacji niezbędnych do prawidłowego wykonywania zadań w zakresie sprawowanego nadzoru nad rynkiem ubezpieczeniowym lub emerytalnym od organu nadzoru nad rynkiem ubezpieczeniowym lub emerytalnym, z którym zawarto odpowiednie porozumienie zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 207).

Zmiana art. 105b ustawy – Prawo bankowe, zgodnie z którym wskazane podmioty, w granicach uprawnień wynikających z tych przepisów, a także gmina, po uzyskaniu informacji, o której mowa w art. 111c tej ustawy, z której wynika, że posiadacz rachunku zmarł, są uprawnione do uzyskania zbiorczej informacji, o której mowa w art. 92ba ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, w dowolnym banku został poszerzony o Straż Graniczną, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Inspektora Nadzoru Wewnętrznego.

Obecnie obowiązujący przepis art. 111c ustawy – Prawo bankowe nakłada na banki obowiązki informacyjne wobec gminy ostatniego miejsca zamieszkania posiadacza rachunku bankowego w przypadku wygaśnięcia lub rozwiązania rachunku bankowego z przyczyn, o których mowa w art. 59a ust. 1–3 ustawy – Prawo bankowe – w związku z możliwością nabycia przez nią prawa do środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku, zgodnie z art. 935 k.c. Należy zauważyć, iż zakres informacji udzielanych gminie na podstawie art. 111c jest szeroki i obejmuje oprócz daty powzięcia przez bank informacji o śmierci posiadacza rachunku, datę wydania ostatniej dyspozycji dotyczącej tego rachunku, wysokość środków pieniężnych na rachunku, kwoty i tytuły wypłat dokonanych z rachunku, ze wskazaniem źródła i podstawy ustaleń banku. Zgodnie z aktualnym brzmieniem przepisu, ww. wymogi informacyjne dotyczą przypadku śmierci posiadacza rachunku bankowego oraz upływu 10 lat od daty wydania ostatniej dyspozycji dotyczącej rachunku. Do gmin trafiają zatem informacje dotyczące zarówno osób, które faktycznie nie żyją, jak również dotyczące osób żyjących, które mogły zapomnieć o swoim rachunku bankowym (upływ terminu 10 lat od ostatniej dyspozycji). W takim przypadku nie nastąpi dziedziczenie i gmina nie będzie spadkobiercą takiego rachunku. Istotną zmianą wprowadzaną w ramach projektowanego artykułu jest zatem zwolnienie z nałożonego na banki obowiązku informowania gmin o rachunkach bankowych posiadanych przez osoby żyjące, wygaśniętych z powodu braku aktywności na rachunku. Ponadto, proponuje się stosowną modyfikację obowiązków informacyjnych wobec gminy w przypadku śmierci posiadacza rachunku, poprzez ograniczenie przekazywanych informacji do daty powzięcia przez bank informacji o śmierci posiadacza rachunku bankowego, wraz z informacją o możliwości nabycia środków pieniężnych, zgodnie z art. 935 k.c. W świetle projektowanego przepisu bank nie jest obowiązany do informowania gminy, jeśli łączna wysokość środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku lub rachunkach posiadacza prowadzonych przez bank jest niższa lub równa 1/10 minimalnego wynagrodzenia za pracę, o którym mowa w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2020 r. poz. 2207). Tego rodzaju rozwiązanie uwzględnia postulaty zgłaszane m.in. przez gminy w

odniesieniu do znikomych środków pozostających na rachunkach, w których wskazywano na kwestie konieczności ponoszenia przez gminę kosztów związanych z uzyskaniem tytułu prawnego do spadku. Nowe brzmienie przepisu zakłada wydłużenie okresu realizacji przez bank obowiązku informacyjnego do 2 lat. Intencją tej zmiany jest umożliwienie wykonania uprawnień przysługujących osobom posiadającym tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku, tj. osobom posiadającym prawomocne postanowienie sądu o stwierdzeniu nabycia spadku bądź notarialne poświadczenie dziedziczenia, przed zawiadomieniem gminy. Natomiast sytuacja, w której w ciągu 2 lat od powzięcia przez bank informacji o śmierci posiadacza rachunku nie udało się zakończyć postępowania spadkowego pozostaje bez wpływu na obowiązek informacyjny banku wobec organu gminy. W obecnym stanie prawnym zawiadamianie gmin dotyczy każdego przypadku rozwiązania umowy, bez określonej karencji czasowej. Obecnie obowiązujące przepisy nie określają także podmiotu (organu), który powinien być uprawniony do odbierania informacji przekazywanych na podstawie art. 111c ustawy – Prawo bankowe. Zmiana art. 111c ustawy – Prawo bankowe przewiduje doprecyzowanie kwestii podmiotu (organu), do którego adresowane winny być informacje przekazywane przez bank do gmin ostatniego miejsca zamieszkania posiadacza rachunku bankowego, poprzez wskazanie, że podmiotem uprawnionym do odbierania ww. informacji jest organ wykonawczy tej gminy.

Celem dodania w art. 133 ust. 3b–3e ustawy – Prawo bankowe jest wprowadzenie rozwiązań w zakresie zmiany zakresu kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Regulacja dotycząca trybu prowadzenia czynności kontrolnych w ustawie – Prawo bankowe jest bardzo ograniczona. Większość regulacji wynika z przepisów rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.), do których ustawa – Prawo bankowe odsyła. W zakresie doręczeń elektronicznych przepisy zostały oparte na nowym brzmieniu art. 36 ust. 1 i 2a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym zawartym w ustawie z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 569, z późn. zm.), dalej „ustawa o doręczeniach elektronicznych”, która weszła w życie z dniem 5 października 2021 roku. Przyznanie uprawnień KNF w takiej formie pozwoli na bardziej efektywne realizowanie czynności kontrolnych.

Art. 138 ust. 3 pkt 2a ustawy – Prawo bankowe w obecnym brzmieniu daje możliwość nakładania kar pieniężnych na osoby odpowiedzialne za naruszenie przepisów regulujących działalność banku. Projektowane zmiany przewidują rozszerzenie możliwości nakładania kar pieniężnych również na osoby pełniące w okresie trwania naruszenia funkcje członka rady

nadzorczej banku bezpośrednio nadzorującego obszar w okresie trwania naruszenia lub członka zarządu banku odpowiedzialnego za stwierdzone naruszenie w okresie trwania naruszenia. Dostosuje to zakres obowiązującej normy sankcyjnej do zmieniającej się sytuacji coraz poważniejszych naruszeń stwierdzanych w działalności banków, które powinny być identyfikowane oraz eliminowane przez zarząd i radę nadzorczą spółki w szczególności osoby odpowiedzialne za dany obszar. Zmiana przepisów ma również na celu ujednoczenie zasad odpowiedzialności zarówno byłych jak i obecnych członków organów podmiotów nadzorowanych w różnych sektorach rynku finansowego. Nowe brzmienie przepisu będzie spójne z art. 141 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, który przewiduje odpowiedzialność zarówno członków zarządu, jak i rady nadzorczej banku za określone w tym przepisie rodzajowe kategorie naruszeń.

Zmiana w art. 138 ust. 3 pkt 3a ma na doprecyzowanie przepisów, zgodnie z którymi Komisja Nadzoru Finansowego, po uprzednim upomnieniu na piśmie, może nałożyć na bank karę pieniężną w wysokości do 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego całkowitego rocznego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej banku.

Za wprowadzeniem zmian w art. 138 ust. 7aa, 7c i 8 ustawy – Prawo bankowe przemawia fakt, że przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014 r., str. 349), dalej „dyrektywa MiFID II”, dotyczące sankcji administracyjnych mają również zastosowanie do instytucji kredytowych. Do banków prowadzących działalność na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi powinny mieć również zastosowanie te same kary, jakie dyrektywa MiFID II przewiduje dla firm inwestycyjnych.

Dodanie art. 138 ust. 7ab – 7ag, ust. 7b oraz ust. 8 i wynikające z tego zmiany wynikowe w ust. 7c, 7d i 7e uzasadnione jest tym, że przepisy dotyczące tzw. jednolitej licencji bankowej powinny również regulować zasady na jakich bank państwowy może prowadzić działalność maklerską. Statut banku państwowego, odrębnie od statutów banków prowadzących działalność w innej formie prawnej, nie jest uchwalany przez organ tego banku, lecz jest nadawany rozporządzeniem właściwego ministra po zasięgnięciu opinii KNF (art. 19 Prawa bankowego). Procedura przewidziana dla innych banków nie znajdzie zastosowania do banku państwowego. Stąd niezbędne jest wprowadzenie odrębnej procedury uzyskiwania decyzji

administracyjnej zezwalającej na prowadzenie działalności maklerskiej bankowi państwowemu i umożliwiającej KNF zweryfikowanie przygotowania banku do prowadzenia takiej działalności. Taka procedura zapewni równy dostęp do rynku i możliwości świadczenia usług wszystkim bankom krajowym, a przede wszystkim zapewni prawidłowe funkcjonowanie rynku kapitałowego, w szczególności bezpieczeństwo obrotu oraz ochronę inwestorów i innych jego uczestników, a także przestrzeganie reguł uczciwego obrotu. Do banku państwowego, w zakresie działalności maklerskiej, powinny mieć zastosowanie przepisy ustawy, rozporządzeń UE dotyczące banku prowadzącego działalność maklerską. Proponowane zmiany odpowiadają na potrzebę zrównania praw i obowiązków banku państwowego prowadzącego działalność maklerską z prawami i obowiązkami innych podmiotów prowadzących taką działalność. W związku z wprowadzeniem zmian w zakresie jednolitej licencji bankowej a także mając na uwadze potrzebę zapewnienia jednolitego podejścia w zakresie sankcji dla banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie zasadnym jest zachowanie tych samych zasad dotyczących sankcjonowania podmiotów naruszających zasady świadczenia usług maklerskich i tych świadczonych przez banki, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie.

Aktualnie na podstawie art. 141 ustawy – Prawo bankowe, możliwe jest nałożenie sankcji za ograniczony katalog naruszeń przepisów prawa, a możliwość ponoszenia odpowiedzialności jest uwarunkowana aktualnym posiadaniem statusu członka zarządu. Dodatkowo art. 141 ust. 2 tej ustawy zawierał przepisy odnoszące się do kwestii możliwości wszczęcia postępowania i nałożenia kary, które zostały uchwalone przed wprowadzeniem k.p.a. Działu IVA dotyczącego administracyjnych kar pieniężnych i są bardziej korzystne dla sprawców naruszeń, przewidując krótszy okres przedawnienia niż zasady ogólne przewidziane w tym dziale k.p.a. Równocześnie, art. 138 ust. 7a ustawy – Prawo bankowe przewiduje niezwykle szeroki zakres możliwych naruszeń prawa w zakresie lokat strukturyzowanych, jakie mogą skutkować nałożeniem sankcji na osobę odpowiedzialną za popełnione naruszenie, a możliwość ponoszenia odpowiedzialności nie wymaga aktualnego sprawowania funkcji w podmiocie, w którym naruszenie miało miejsce. W ocenie projektodawcy zasadne byłoby zatem wprowadzenie przepisów wzorowanych na art. 138 ust. 7a tej ustawy pozwalających na nałożenie sankcji na członków zarządu banku lub rady nadzorczej banku – odpowiedzialnych za naruszenie przepisów prawa, które mogłyby być stosowane również po zaprzestaniu wykonywania funkcji lub zajmowania stanowiska przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie. Mając na uwadze powyższe, proponuje się wykreślenie w art. 141 ust. 1a wyrazów

„w stosownych przypadkach”, co jest podyktowane koniecznością stosowania przesłanek wymiaru kary przy każdorazowym stosowaniu kary pieniężnej.

Dodatkowo zmiana art. 141 ust. 2 uzasadniona faktem uregulowania kwestii przedawnienia w zakresie możliwości zastosowania administracyjnych kar pieniężnych w art. 189g k.p.a. Zgodnie z brzmieniem przepisu „administracyjna kara pieniężna nie może zostać nałożona, jeżeli upłynęło pięć lat od dnia naruszenia prawa albo wystąpienia skutków naruszenia prawa”. Obecny termin przedawnienia nie jest dostosowany do stopnia skomplikowania spraw z zakresu rynku bankowego i może uniemożliwiać pociągnięcie do odpowiedzialności administracyjnej. Nie ma uzasadnienia do skracania terminu przedawnienia w przypadku skomplikowanej materii rynku finansowego, biorąc pod uwagę pięcioletnie terminy przedawnienia spraw w k.p.a.

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 141 ust. 2 będzie możliwość nałożenia sankcji określonych w art. 141 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe wobec byłego członka rady nadzorczej banku jeżeli naruszenie miało miejsce w trakcie pełnienia tej funkcji.

Zmiany w art. 141s ustawy – Prawo bankowe zmierzają do rozszerzenia obowiązku informowania przez bank o działaniach dotyczących planu naprawy nie tylko KNF, ale także Bankowego Funduszu Gwarancyjnego (dalej „BFG”). W obecnym stanie prawnym, podjęcie przez bank działań, określonych w planie naprawy, pomimo nieosiągnięcia poziomów wskaźników, o których mowa w art. 141m ust. 3 pkt 2 ustawy – Prawo bankowe, wiąże się z obowiązkiem poinformowania tylko KNF (art. 141s ust. 1 tej ustawy). Procedura wyrażenia zgody przez KNF na odstąpienie od podjęcia działania, określonego w planie naprawy, pomimo osiągnięcia przez bank poziomów wskaźników (art. 141s ust. 2 tej ustawy) również nie przewiduje obowiązku informowania BFG. Zaproponowana zmiana art. 141s ustawy – Prawo bankowe polega na doprecyzowaniu, że obowiązek informacyjny banku obejmuje także przekazanie informacji BFG. Określenie tej kwestii w akcie prawa powszechnie obowiązującym, gwarantuje uzyskiwanie przez BFG bieżących informacji, niezbędnych do skutecznego wykonywania kompetencji organu resolution. Uzyskanie przedmiotowych informacji jest szczególnie istotne wówczas, gdy konieczność stosowania planu naprawy wiąże się z niedochowaniem wymogów płynnościowych. Taka sytuacja może wymagać niezwłocznego skorzystania przez BFG z innych kompetencji organu resolution. Zarazem proponowana zmiana stanowi w istocie uszczegółowienie obowiązków informacyjnych, ciążących na bankach de lege lata.

W zakresie zmiany w art. 171 w ust. 2 ustawy – Prawo bankowe zauważenia wymaga, że zarówno w orzecznictwie, jak i literaturze, wątpliwości budzi zakres hipotezy wskazanej w tym przepisie, tj. określenie kto i w jakich warunkach będzie ponosił odpowiedzialność karną, ponieważ z literalnego brzmienia przepisu wynika, że znamieniem tego przestępstwa jest prowadzenie działalności zarobkowej wbrew warunkom określonym w ustawie – Prawo bankowe, a nie używanie wyrazów „bank” lub „kasa” wbrew warunkom określonym w tej ustawie. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 czerwca 2008 r. (I KZP 9/08) wskazał, iż: „[...] elementarne reguły wykładni językowej nakazują przyjąć, iż umiejscowienie znaków interpunkcyjnych w przepisie art. 171 ust. 2 ustawy – Prawo bankowe, doprowadziło do takiego skonstruowania zespołu znamion czynu zabronionego, przy którym dla przypisania tego występku niezbędne jest stwierdzenie, że sprawca swoim działaniem wypełnił wszystkie warunki sformułowane w zdaniu podrzędnie złożonym. Jednym z elementów tego zdania złożonego jest zaś równoważnik zdania „prowadząc działalność zarobkową wbrew warunkom określonym w ustawie”, który to element zespołu znamion musi być traktowany jako całość, albowiem przyjęcie odmiennego założenia naruszałoby nie tylko podstawowe reguły ortografii i gramatyki języka polskiego, ale także reguły logiki. Sąd ad quem dostrzega także i to, iż w piśmiennictwie zdecydowanie przeważa pogląd co do tego, że aczkolwiek takie umiejscowienie znaków interpunkcyjnych może prowadzić do wniosku, iż ustawodawca popełnił błąd legislacyjny, tym niemniej naprawienie tej omyłki może nastąpić tylko w drodze nowelizacji ustawy, a nie w wyniku interpretacji, która zmieniałaby, a więc w istocie rzeczy negowałaby, zupełnie jednoznaczność treści przepisu (por. np. K. Płończyk, P. Podlasko w: F. Zoll red.: Prawo bankowe. Komentarz, Kraków 2005, t. II, s. 787-788; E. Fojcik-Mastalska w: E. Fojcik-Mastalska red.: Prawo bankowe. Komentarz, Warszawa 2007, s. 800-801; E. Kryński w: W. Góralczyk jr. red.: Prawo bankowe. Komentarz, Warszawa 1999, s. 536; L. Mazur: Prawo bankowe. Komentarz. Krótkie komentarze Becka, Warszawa 2005, s. 641).”. Mając na uwadze powyższą argumentację, należy wskazać, że dokonanie nowelizacji poprzez dodanie znaku interpunkcyjnego w ust. 2 jest konieczne i uzasadnione, a także oczekiwane od dłuższego czasu przez UKNF, organy ścigania i wymiar sprawiedliwości.

Art. 6. Zmiany w ustawie o podatku od czynności cywilnoprawnych

Wprowadzenie zmiany w ustawie z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych uzasadnione jest zrównaniem obowiązków podatkowych banków państwowych prowadzących działalność maklerską oraz ich klientów względem firm inwestycyjnych oraz ich klientów. Zmiana zapewnia równe traktowanie wymienionych grup

podmiotów poprzez zastosowanie tożsamego zwolnienia przedmiotowego, a także wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych.

Art. 7. Zmiany w ustawie o giełdach towarowych

Zmiany w ustawie o giełdach towarowych w art. 9 ust. 9, art. 50b ust. 1 pkt 2, towarzyszące im zmiany wynikowe w art. 26 ust. 7 i art. 51a ust. 1, dodanie w art. 51a ust. 6 oraz uchylenie w art. 26 ust. 6, w art. 50b ust. 4–9 mają na celu ograniczenie nadmiernego formalizmu przejawiającego się w wymogu uzyskania przez przedsiębiorstwa energetyczne oraz będących osobami prawnymi odbiorców uprawnionych do zmiany sprzedawcy w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2022 r. poz. 1385, z późn. zm.) zezwolenia KNF na zawieranie transakcji giełdowych, których przedmiotem są towary giełdowe. Ułatwienie wskazanym podmiotom dostępu do rynku towarów giełdowych sprzyja przy tym efektywności tego rynku. Działalność wykonywana na podstawie przedmiotowego zezwolenia sprowadza się do zawierania transakcji we własnym imieniu i na własny rachunek na rynku kasowym (spot), nie stwarza zatem ryzyk charakterystycznych dla działalności na rzecz klientów lub na rynku kontraktów terminowych. Zakres uzyskanego w oparciu o uchylane przepisy zezwolenia, a więc i nadzoru sprawowanego przez KNF, pozostaje przy tym niezwykle wąski i sprowadza się do prowadzenia przez podmioty własnych rachunków lub rejestrów towarów giełdowych, na które uzyskały zezwolenie. Szczegółowe warunki zawierania transakcji pozostają przy tym pod bieżącym nadzorem właściwej giełdy towarowej oraz giełdowej izby rozliczeniowej. Wreszcie, proponowana zmiana uzupełnia zwolnienie określone w art. 9 ust. 6a zmienianej ustawy, który to przepis już w aktualnym stanie prawnym pozwala na wykonywanie działalności maklerskiej bez zezwolenia na rzecz podmiotów należących do tej samej grupy kapitałowej. Wykonywanie takiej działalności na własną rzecz tym bardziej więc nie powinno być obarczone obowiązkiem uzyskania zezwolenia.

Dodanie w ustawie o giełdach towarowych w art. 14 ust. 3b ma na celu wyłączenie środków służącym rozliczaniu transakcji znajdującym się w gestii organizatora procesu posttransakcyjnego ze skutków prawnych zawieszenia lub ograniczenia dokonywania przez te podmioty spłaty zadłużenia albo ograniczających jego zdolność swobodnego rozporządzania mieniem. Propozycja tej regulacji uzupełnia funkcjonującą od 2004 roku regulację art. 50c ustawy o giełdach towarowych, poprzez dodanie do już funkcjonującego katalogu, podmiotów odpowiedzialnych za rozliczanie transakcji. Umieszczenie danej jednostki redakcyjnej zdeterminowane zostało tytułem rozdziału ustawy „Tworzenie i ustrój organizacyjny giełdowej izby rozrachunkowej”.

Zmiany w art. 15 ustawy o giełdach towarowych polegające na uchyleniu ust. 1, nowelizacji brzmienia ust. 6 i dodaniu po ust. 6 ust. 6a mają natomiast na celu usprawnienie funkcjonowania giełdowych izb rozrachunkowych oraz umożliwienie dalszego rozwoju świadczenia usług przez te podmioty. Uchylenie art. 15 ust. 1 ustawy o giełdach towarowych umożliwi giełdowym izmom rozrachunkowym świadczenie usług, w szczególności na rzecz spółek prowadzących giełdy towarowe, podmiotów uczestniczących w obrocie transgranicznym oraz operatorów systemów przesyłowych na podstawie odrębnych umów, bez konieczności uzyskania statusu członka izby. Z kolei obecne brzmienie art. 15 ust. 6 ustawy o giełdach towarowych generuje istotne problemy interpretacyjne, ponieważ może być on interpretowany przez uczestników obrotu jako zobowiązanie giełdowej izby rozrachunkowej do prowadzenia swojej działalności w formule CCP (gwarancja zobowiązań), co wymaga uzyskania odrębnego zezwolenia. Wprowadzona zmiana wpłynie na bezpieczeństwo obrotu, poprzez wyraźne określenie obowiązków giełdowej izby rozrachunkowej. W kontekście dodania do ustawy o giełdach towarowych w art. 15 ust. 6a wskazać należy, że zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/1222 z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiającym wytyczne dotyczące alokacji przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi (Dz. Urz. UE L 197 z 25.7.2015 r. s. 24) zdefiniowani w art. 2 pkt 23 wyznaczeni operatorzy rynku energii elektrycznej czyli m.in. Towarowa Giełda Energii S.A. (TGE) (odpowiedzialna za transgraniczne łączenie rynków dnia następnego/bieżącego) mogą działać jako kontrahent centralny bądź przekazać te zadania wyznaczonym podmiotom. Izba Rozliczeniowa Giełd Towarowych S.A. jako profesjonalna spółka obsługująca posttransakcyjne aspekty transakcji zawieranych na platformach organizowanych przez TGE, powinna w sposób wyraźny być uprawniona (lecz nie zobowiązana) do przejścia od TGE ryzyka rozliczeniowego. Niewprowadzenie takiej zmiany oznacza bowiem pozostawienie istotnego dla rynku energii zagadnienia obrotu transgranicznego, w obszarze niepewności prawnej.

Nowelizacja art. 15 ust. 3 ustawy o giełdach towarowych wynika z tego, że przepis ten budzi wątpliwości interpretacyjne w zakresie trybu postępowania w przypadku praktycznego jego stosowania. Mając to na uwadze w projekcie przewidziano, że warunki uzyskania statusu członka giełdowej izby rozrachunkowej, również w przypadku podmiotów zagranicznych, określane zostaną w regulaminie giełdowej izby rozrachunkowej (którego zmiana wymaga zgody/niezgłoszenia sprzeciwu Komisji), co jest uzasadnione ze względu na brzmienie z art. 16 ust. 1 ustawy o giełdach towarowych „Prawa i obowiązki członków giełdowej izby rozrachunkowej określa regulamin (...)”. Dodatkowo, wprowadzona zmiana usprawni

prowadzenie postępowań administracyjnych przez KNF jak i zapewni pewność prawną w interpretacji obowiązków po stronie giełdowej izby rozrachunkowej.

Dodanie w ustawie o giełdach towarowych art. 18 ust. 1a jest zmianą rozstrzygającą, gdyż dotychczasowe przepisy wywołują wątpliwość co do możliwości wykonywania przez podmioty będące CCP funkcji giełdowej izby rozrachunkowej, podczas gdy zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 648 /2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji, mogą one prowadzić działalność po uzyskaniu lub rozszerzeniu zezwolenia na świadczenie usług rozliczeniowych jako CCP. W związku z tym zasadne jest rozszerzenie katalogu podmiotów mogących wykonywać funkcję giełdowej izby rozrachunkowej.

Nowelizacja art. 50c ust. 1 ustawy o giełdach towarowych zapewnia odpowiedni zakres bezpieczeństwa rynków rozliczanych przez giełdową izbę rozrachunkową poprzez objęcie projektowanym brzmieniem art. 50c ust. 1 ustawy o giełdach towarowych nie tylko członków, ale i samej giełdowej izby rozrachunkowej. Wprowadzenie przepisu wprost wyłączającego z masy upadłości spółki prowadzącej giełdową izbę rozrachunkową środki potrzebne do realizacji zobowiązań wynikających z rozliczeń transakcji jest bowiem szczególnie istotne dla zapewnienia bezpieczeństwa funkcjonowania giełdowego rynku towarowego.

Dodanie w art. 54 w ust. 1 pkt 7c ustawy o giełdach towarowych, tj. umożliwienie przekazywania informacji stanowiących tajemnicę zawodową w myśl tej ustawy na żądanie Straży Granicznej wynika z projektowanego dostępu tej formacji do tych informacji na podstawie projektowanego art. 10c ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej. Zmiana ta ma zatem charakter wynikowy.

Zmiana w art. 55a ustawy o giełdach towarowych, polegająca na dodaniu nowego pkt 4a, ma na celu zapewnienie możliwości przekazywania informacji stanowiących tajemnicę zawodową bez naruszenia obowiązku jej zachowania przez spółkę prowadzącą giełdę towarową oraz przez spółkę prowadzącą giełdową izbę rozrachunkową, operatorom systemów przesyłowych, tj. podmiotom, które pełnią istotną rolę w obrocie energią elektryczną i gazem. Rozszerzenie kręgu podmiotów, którym przekazanie informacji stanowiących tajemnicę zawodową nie narusza obowiązku jej zachowania, podyktowane jest w szczególności pełnioną przez nich funkcję operatora informacji rynku energii. Rozszerzenie katalogu podmiotów objętych art. 55a stanowi więc uzupełnienie luki, która uniemożliwiała operatorom niezakłóconą realizację tego nałożonego na nie ustawowo obowiązku. Dodatkowo,

zwiększeniu ulegnie poziom ogólnego bezpieczeństwa obrotu energią elektryczną i gazem, a w szerszym wymiarze całego sektora energetycznego.

Art. 8. Zmiany w ustawie o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających

Celem zmiany w art. 2b jest derogacja przepisu, który ogranicza możliwość przeprowadzania posiedzeń zarządu, rady nadzorczej, walnego zgromadzenia, zebrania przedstawicieli albo grup członkowskich banków spółdzielczych i jednostek zarządzających systemami ochrony i podejmowania uchwał przez te organy przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość jedynie do okresu obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii, stanu wyjątkowego albo stanu klęski żywiołowej oraz w okresie do 90 dni następujących po ich odwołaniu. Instytucja przeprowadzania posiedzeń organów przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość oraz podejmowania uchwał przez organy w ten sposób jest instytucją nad wymiar użyteczną i powinna zostać trwale wprowadzona do ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających.

W związku z powyższym w art. 2b ust. 5 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających niezbędne jest uzupełnienie katalogu organów uprawnionych do podejmowania uchwał w trybie pisemnym lub przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość o zebranie przedstawicieli. Brak wyraźnego wskazania tego organu w przedmiotowym przepisie powoduje wątpliwości interpretacyjne utrudniające jego stosowanie w praktyce.

W związku ze skreśleniem ust. 6 w art. 2b konieczne jest konsekwentne skreślenie w ust. 7 odwołania do okresu obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo stanu klęski żywiołowej.

Dodany ust. 13 w art. 22 b ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających ma na celu usunięcie wątpliwości interpretacyjnych poprzez jednoznaczne wskazanie, że wykonywanie przez jednostkę zarządzającą systemem ochrony czynności na podstawie umowy systemu ochrony, zatwierdzonej przez Komisję Nadzoru Finansowego, nie podlega rygorom określonym w przepisach ustawy – Prawo bankowe dla umów outsourcingowych.

Przepis art. 22j ust. 4 pkt 1 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, poprzez wskazanie uprawnienia dla organu zarządzającego systemem ochrony, zgodnie z którym organ ten może wystąpić do KNF o ustanowienie kuratora

nadzorującego wykonanie programu postępowania naprawczego (dalej „ppn”), odwołuje się do nieistniejącej już instytucji programu postępowania naprawczego. Obecna przesłanka ustanowienia kuratora oparta jest na instytucji programu postępowania naprawczego, który banki miały obowiązek opracować i realizować na podstawie przepisu m.in. art. 142 ustawy – Prawo bankowe. Przepis ten uległ jednak zmianie w 2016 r. poprzez normatywne zastąpienie dotychczasowego reżimu realizacji programu postępowania naprawczego reżimem planów naprawy w ramach wdrożenia do polskiego prawa dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm.), jednak pomimo wprowadzenia planów naprawy oraz grupowych planów naprawy do regulacji obowiązującej m.in. banki krajowe, analogiczna zmiana nie została dokonana w ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających dotyczącej podmiotowo banków spółdzielczych. Brak odpowiedniej zmiany art. 22j ust. 4 ww. ustawy i utrzymanie do dzisiaj ppn czyni ten przepis martwym, bowiem z jednej strony od 9 października 2016 r., banki nie miały już podstawy do opracowywania nowych ppn i ich realizacji, ponadto z uwagi na przepis przejściowy art. 381 ust. 5 ustawy zmieniającej ustawę – Prawo bankowe w zakresie wprowadzenia przepisów o planach naprawy, banki kończące realizację dotychczas zatwierdzonych ppn zostały zobowiązane do opracowania planów naprawy w terminie 3 miesięcy (6 miesięcy w przypadku grupowego planu naprawy) od zakończenia realizacji programu postępowania naprawczego. Obecnie wszystkie banki-uczestnicy IPS objęci są grupowym planem naprawy (dalej „gpn”), zatwierdzonym przez KNF na wniosek IPS. Na podstawie grupowych planów naprawy pojedyncze banki spółdzielcze realizują tzw. wewnętrzne plany naprawy (dalej „wpn”), które są poza reżimem prawa bankowego, bo są to wewnętrzne plany realizowane w ramach gpn i dla sprawnego i efektywnego wdrożenia oraz realizacji tego typu planu naprawy niezbędne są środki dyscyplinujące uczestników IPS, tak aby ograniczyć ryzyko problemów systemowych i konieczność uruchamiania gpn. Ze względu na charakterystykę i specyfikę przyjętych wpn i brak ich uregulowania w powszechnie obowiązujących przepisach prawa, nie mogą one być wprost przywołane w art. 22j ust. 4 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, ze względu jednak na funkcję, jaką pełnią w ramach

gpn, związaną z wdrażaniem konkretnych działań naprawczych, powinny być podstawą dla działań nadzorczych i powinny być zdefiniowane jako działania naprawcze w banku będącym uczestnikiem systemu ochrony, objęte planem w ramach grupowego planu naprawy systemu ochrony. Zmiany będące przedmiotem niniejszej inicjatywy dotyczą więc środka odnoszącego się do wewnętrznych planów naprawy i być tak normatywnie zdefiniowane, aby stanowić pojęcie odrębne od ppn oraz od planów naprawy. W obecnej sytuacji, gdy banki spółdzielcze nie realizują już ppn, znaczenie praktyczne ww. przepisu jest znikome. Wobec tego, za konieczne działanie uznana została zmiana brzmienia art. 22j ust. 4 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, polegająca na wprowadzeniu możliwości zastosowania powyższych środków prawnych w sytuacji nieprawidłowości w realizacji przez banki działań naprawczych, objętych planem w ramach grupowego planu naprawy systemu ochrony zamiast programów postępowania naprawczego. W tej sytuacji działania zmierzające do uwzględnienia aktualnego stanu prawnego są celowe i pożądane. Zaktualizowanie brzmienia tego przepisu wraz z brzmieniem art. 22ja, art. 22jb oraz art. 22jc będzie przede wszystkim pożądane z punktu widzenia systemu ochrony i członków zarządu jednostek zarządzających systemem ochrony. Aktualizacja ta ustaliłaby w sposób wyraźny ich kompetencję do wnioskowania o zainicjowanie przez KNF wskazanego w przedmiotowym przepisie środka nadzorczego, chroniąc ich przed odpowiedzialnością wewnętrzną wobec członków systemu ochrony za podjęcie tej czynności. Same bowiem działania KNF ukierunkowane na ustanowienie kuratora albo zarządu komisarycznego, zgodnie z art. 144 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe i art. 145 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe odpowiednio, są działaniami podejmowanymi z urzędu, a więc niezależnie od jakichkolwiek wniosków, czy postulatów podmiotów trzecich. Należy podkreślić przy tym, że obecnie art. 144 ust. 1 i art. 145 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe są jedynymi podstawami prawnymi zastosowania wobec banków wskazanych w nich środków nadzoru. Samodzielnej podstawy ustanowienia kuratora, albo zarządu komisarycznego nie może stanowić obecnie wpn danego banku spółdzielczego-uczestnika systemu ochrony, wynikający z grupowego planu naprawy, przyjętego w systemie ochrony, gdyż nie jest on instytucją identyfikowaną ani w przepisach ustawy – Prawo bankowe, jak też w przepisach ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających.

Aby było możliwe ustanowienie kuratora albo zarządu komisarycznego w stanie faktycznym, gdy w banku spółdzielczym nie doszło do zaistnienia sytuacji, o której mowa w art. 138 ust. 3 ustawy – Prawo bankowe, w związku z wystąpieniem okoliczności wskazanych w art. 142 ust. 1 tej ustawy (w celu poprawy jego sytuacji, lub zapewnienia efektywności wdrażanego planu

naprawy) niezbędne jest ustalenie odrębnych ustawowych przesłanek ustanowienia kuratora albo zarządu komisarycznego dla wskazywanych tutaj banków spółdzielczych, w tym umożliwienie podjęcia postępowania w tych sprawach na wniosek IPS. Postulat ten obejmuje zatem możliwość uwzględnienia w przedmiotowych przepisach wniosku IPS o ustanowienie kuratora albo zarządu komisarycznego w przypadku braku realizacji działań naprawczych przez bank-uczestnika IPS w ramach realizacji wpn, w wykonaniu działań przewidzianych grupowym planem naprawy systemu ochronny.

Zaproponowane zmiany dotyczą dodatkowych przesłanek ustanowienia kuratora i zarządu komisarycznego w art. 22j ust. 4 pkt 1, art. 22ja, art. 22jb oraz art. 22jc ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, w zakresie podstaw do występowania przez system ochrony o ustanowienie kuratora przez KNF, mają na celu uczynienie tychże przepisów zgodnymi z obecnymi regulacjami dotyczącymi planów naprawy oraz możliwymi do zastosowania w praktyce.

W uzupełnieniu działań nadzorczych wobec IPS w ustawie o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających powinna być przewidziana możliwość udzielania upomnień członkom organów zarządzających IPS. Obecnie ww. ustawa nie przewiduje gradacji działań nadzorczych KNF w ramach nadzoru sprawowanego nad funkcjonowaniem systemów ochrony, w odróżnieniu od hierarchizacji środków m.in. nad bankami, wynikającej z art. 138 ust. 3 ustawy – Prawo bankowe.

Przepis art. 22n ust. 4 i 5 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających pozwala na zastosowanie zalecenia oraz daleko idących środków w postaci odwoływania członków zarządu, pomijając stosowany często w praktyce nadzoru bankowego i skuteczny środek oddziaływania nadzorczego w postaci upomnienia. Należy dostrzec konieczność wprowadzenia podstawy dla stosowania upomnienia również wobec organów systemów ochrony, dlatego, że nie każde negatywne działanie IPS „zasługuje” na stosowanie obecnie możliwych, daleko idących środków dotyczących zmian w składzie organów statutowych lub uchylenia decyzji o uznaniu systemów ochrony. Upřednie upomnienie w art. 22n ust. 5 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, pełniłoby skutecznie rolę „żółtej kartki” i w wielu przypadkach zapewne pozwalałoby osiągnąć cele nadzoru i zapobiec dalszym naruszeniom bez władczej i daleko posuniętej w skutkach ingerencji nadzorczej wobec organów IPS, podejmowanej w formach wskazanych w art. 22n ust. 5 pkt 1–3. Przyjęcie w ustawie o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających rozwiązania analogicznego do istniejącego na podstawie art. 138 ust. 3 ustawy – Prawo bankowe, pozwalałoby stosować

spójne podejście w stosowaniu środków nadzoru wobec banków spółdzielczych, jak i organów systemu ochrony, w ramach wykonywanego nadzoru nad funkcjonowaniem systemu ochrony.

Art. 9. Zmiany w ustawie o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami

Nowelizacja ustawy o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami polegająca na dodaniu w art. 16 ust. 2a przesądza, że prowadzenie systemu rozrachunku papierów wartościowych będących instrumentami finansowymi obsługiwanymi przez technologię rozproszonego rejestru (DLT) jest dopuszczalne również na podstawie zezwolenia Komisji na prowadzenie systemu rozrachunku opartego na DLT (SS oparty na DLT) lub systemu obrotu i rozrachunku opartego na DLT (TSS oparty na DLT). Zmiana ta związana jest z harmonizacją polskiego ustawodawstwa do przepisów rozporządzenia DLT Pilot Regime.

Art. 10. Zmiany w ustawie – Prawo upadłościowe

Zmiana w art. 65a ustawy – Prawo upadłościowe polega na zastąpieniu wyrazów „fundusz sekurytyzacyjny” wyrazami „fundusz wierzytelności”, co związane jest z potrzebą zagwarantowania spójności porządku krajowego z rozporządzeniem 2017/2402. Podobna zmiana obejmuje także ustawę – Prawo restrukturyzacyjne.

Art. 11. Zmiany w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych

W art. 8 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych proponuje się uchylene ust. 2 i 3. Zgodnie z obowiązującymi regulacjami zawartymi w tych przepisach zakłady ubezpieczeń zobowiązane są do przekazywania organowi nadzoru informacji dotyczących każdorazowych zmian taryf składek ubezpieczeń obowiązkowych. Aktualna praktyka w zakresie taryfikacji wskazuje, że zmiany taryf dokonywane są dosyć często, w odniesieniu do wybranych segmentów portfela, albo stosowane są systemy taryfikacji, które są na bieżąco dostosowywane do rozwoju portfela. W praktyce utrudnia to identyfikację momentu zmiany taryfy, a tym samym realizacji obowiązku informacyjnego wobec organu nadzoru. Z punktu widzenia praktyki nadzorczej dużo bardziej efektywne jest przeprowadzenie okresowej adekwatności taryf przy wykorzystaniu uprawnień do żądania przekazywania przez zakłady ubezpieczeń określonych informacji i wyjaśnień dotyczących ich działalności, niż śledzenie samych formalnych zmian taryf. W związku z tym proponuje się usunięcie ww. regulacji.

Propozycja zmiany brzmienia art. 22a ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych dotyczy uzupełnienia obowiązku informacyjnego realizowanego przez zakłady ubezpieczeń. W związku z wejściem w życie regulacji zawartych w przepisach ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o szczególnych uprawnieniach osób poszkodowanych w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej ustalonej na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2006 r. (Dz. U. poz. 1631) proponuje się uzupełnienie obowiązku informacyjnego realizowanego przez zakłady ubezpieczeń, w przypadku wyczerpywania się sumy gwarancyjnej o informację na temat przysługujących niektórym rentobiorcom nowych uprawnieniach – informacja o możliwości zgłoszenia do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (dalej „UFG”) roszczeń o wypłatę renty.

Zaproponowana zmiana brzmienia art. 87 ust. 1a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych dotyczy wprowadzenia regulacji uprawniającej organy kontroli do weryfikowania informacji w bazie Ośrodka Informacji UFG. Aktualnie informacje o polisach w Ośrodku Informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 ustawy, są bardziej kompletne niż w centralnej ewidencji pojazdów, przede wszystkim z uwagi na bardziej restrykcyjne kryteria walidacji poprawności danych po stronie ewidencji. Ponadto organy kontrolne zgłaszały do UFG potrzebę wprowadzenia przepisu, który uprawniałby te organy podczas kontroli spełnienia obowiązku ubezpieczenia do weryfikacji danych w bazie Ośrodka Informacji. Wprowadzenie proponowanego przepisu pozwoli na ograniczenie liczby przypadków, w których zgłoszenie braku OC okazało się nieuzasadnione.

Propozycje zmian w art. 90 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych dotyczą regulacji odnoszących się do opłaty za niezawarcie umowy ubezpieczenia obowiązkowego. Przedmiotowa propozycja polega na doprecyzowaniu, w jakich przypadkach opłata nie jest wymagalna i nie jest pobierana oraz będzie stanowiła złagodzenie dotychczas przyjętego systemowo „ciężaru dowodu”. Dotychczasowa konstrukcja przepisu wskazywała bowiem, że osoba, która otrzymała wezwania, musiała albo uiścić opłatę albo wskazać, że spełniła obowiązek. Jest to rozwiązanie niedopuszczające innych alternatyw wykazania braku obowiązku ubezpieczenia, czyli albo opłata albo dostarczenie polisy. W praktyce jednak należy dopuszczać inne przypadki, jak np. fakt nieistnienia w ogóle takiego obowiązku. Propozycja umożliwi wykazanie nieistnienia obowiązku ubezpieczenia.

Kolejna grupa zmian dotyczy doprecyzowania regulacji odnoszących się do członkostwa zakładów ubezpieczeń w UFG. Wykonywanie działalności ubezpieczeniowej przez zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie na wykonywanie takiej działalności w grupach obejmujących ubezpieczenia obowiązkowe, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2 ustawy, nie zawsze oznacza, że zakład ubezpieczeń staje się członkiem UFG. W związku z tym proponuje się odniesienie do faktycznego wykonywania działalności ubezpieczeniowej w ramach ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2 ustawy (zmiana ust. 1 i 2 w art. 97). Dodatkowo uzasadnione jest uzupełnienie przesłanek wcześniejszego ustania członkostwa w UFG dla zakładów ubezpieczeń, które przekazały portfel ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2 ustawy, innemu zakładowi ubezpieczeń. Bez tego zapisu zakład, który nie posiada już portfela ubezpieczeń obowiązkowych, ale nie jest w upadłości czy likwidacji, pozostaje członkiem UFG i może wpływać na wyniki głosowań i podejmowane decyzje (zmiana w ust. 7 w art. 97). Ponadto w związku z odniesieniem się do faktycznego wykonywania działalności ubezpieczeniowej przez zakład ubezpieczeń, w zakresie członkostwa takiego zakładu w UFG, proponuje się doprecyzowanie przesłanki wcześniejszego ustania członkostwa w UFG wskazanej w art. 97 ust. 7 pkt 1 ustawy.

Propozycje zmian w zakresie art. 97 ust. 1a i 3, art. 97a, art. 102a ust. 3 i 4 oraz ust. 7 i 8, art. 117 ust. 2 pkt 3a oraz ust. 7–9 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych mają na celu wprowadzenie zmian w obszarze przekształcenia członkostwa zakładów ubezpieczeń na uczestnictwo, w związku z korzystaniem z informatycznej bazy danych UFG, o której mowa w art. 102a ustawy.

Na podstawie art. 97 ust. 1 i 2 ustawy członkami UFG są zakłady ubezpieczeń (w tym zagraniczne zakłady ubezpieczeń) wykonujące działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w grupach obejmujących ubezpieczenie obowiązkowe odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego. Dodatkowo zgodnie z art. 97 ust. 1a ustawy, na podstawie złożonej deklaracji członkiem UFG może stać się zakład ubezpieczeń wykonujący działalność w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w dziale I lub II załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Oznacza to, że zakłady ubezpieczeń prowadzące działalność w zakresie ww. ubezpieczeń obowiązkowych OC i będące członkami UFG z mocy prawa, są członkami UFG na tych samych prawach i zasadach, co zakłady ubezpieczeń mogące dobrowolnie przystąpić do członkostwa w UFG.

Mając powyższe na uwadze zachodzi potrzeba rozgraniczenia członkostwa w UFG (powstającego z mocy prawa) dla zakładów ubezpieczeń prowadzących działalność w obszarze ubezpieczeń OC komunikacyjnych i OC rolników i uczestnictwa w bazie – na zasadzie kontraktowej, w związku z zawartą umową – zakładów ubezpieczeń działu I lub II załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

Zakłady ubezpieczeń będące członkami UFG na podstawie art. 97 ust. 1 i 2 ustawy, oraz których członkostwo wynika z zadań, o których mowa w art. 98, są innymi zakładami niż te, o których uczestnictwie w UFG mowa na podstawie art. 97 ust. 1a ustawy. Przynależność tych zakładów do UFG jest bowiem zupełnie odmienna zarówno w sensie przedmiotowym (dostęp do innych baz, inny zakres umów ubezpieczenia), jak i podmiotowym (inne zakłady ubezpieczeń – w pierwszym przypadku zakłady ubezpieczeń prowadzące działalność w zakresie OC komunikacyjnego i zakłady życiowe w upadłości, a w drugim przypadku zakłady ubezpieczeń majątkowe i życiowe). Zrównanie członkostwa w UFG zakładów ubezpieczeń majątkowych i życiowych, z zakładami ubezpieczeń, których członkostwo powstaje z mocy prawa, mogłoby wpływać na zakres podstawowej działalności UFG. Przedstawiona propozycja zmian nie będzie wpływała na dotychczasowe zasady współpracy UFG z zakładami ubezpieczeń. W konsekwencji zaproponowanych zmian zakłady ubezpieczeń nie będą ponosiły żadnych dodatkowych ciężarów. Zaproponowane zmiany mają zatem charakter porządkowy, a odpowiednie usystematyzowanie zasad przynależności do UFG będzie miało znaczenie dla ich właściwego wykonywania.

Dodatkowo proponuje się, aby przepisy ustawy przewidywały dla zakładów ubezpieczeń będących uczestnikami informatycznej bazy danych, o której mowa w art. 102a ustawy, możliwość zawarcia umowy z UFG, która pozwoli szczegółowo uregulować tryb wymiany danych, w tym w szczególności wymagania dotyczące bezpieczeństwa wymiany danych informacji.

Dodatkowo, w związku z powyższymi zmianami, proponuje się wprowadzenie przepisu przejściowego na podstawie którego, z dniem wejścia w życie ustawy przestaną być członkami UFG zakłady ubezpieczeń, które przed dniem wejścia w życie ustawy złożyły deklarację członkowską na podstawie art. 97 ust. 1a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (art. 40 projektowanej ustawy). Jednocześnie, na podstawie art. 37 ust. 1 projektowanej ustawy, zostanie utrzymane w mocy dotychczas obowiązujące rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 11 marca 2020 r. w sprawie wysokości składki wnoszonej przez zakłady ubezpieczeń na rzecz Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz terminów

uiszczania tej składki (Dz. U. z 2020 r. poz. 484), do dnia wejścia w życie nowych regulacji w tym zakresie.

Zaproponowana zmiana w art. 102 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wynika z faktu, iż obowiązująca ustawa nie przewiduje sankcji za niewykonywanie obowiązków związanych z zasilaniem Ośrodka Informacji UFG oraz aktualizacją przekazywanych danych. Z uzyskanych informacji wynika, iż dotychczasowe doświadczenia nadzorcze wskazują, że zasadne jest wyposażenie organu nadzoru w takie uprawnienia, zarówno w odniesieniu do krajowych, jak i zagranicznych zakładów ubezpieczeń. W związku z tym proponuje się wprowadzenie normy, która będzie stanowiła podstawę do zastosowania środków nadzorczych przez organ nadzoru w przypadku naruszenia terminu do przekazania/aktualizacji określonych danych.

Proponowane zmiany w art. 104 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych mają na celu umożliwienie uzyskania przez Biuro Nadzoru Wewnętrznego oraz Straż Graniczną danych z ośrodka informacji prowadzonego przez UFG. Na podstawie art. 11a ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2487, z późn. zm.), Inspektor Nadzoru Wewnętrznego realizuje m.in. zadanie polegające na rozpoznawaniu, zapobieganiu i wykrywaniu popełnianych przez funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej i Służby Ochrony Państwa oraz strażaków Państwowej Straży Pożarnej, a także pracowników zatrudnionych w tych służbach, umyślnych, ściganych z oskarżenia publicznego przestępstw oraz przestępstw skarbowych. Jednocześnie zgodnie z art. 11m ww. ustawy zadanie to może być realizowane w formie czynności operacyjno-rozpoznawczych. W kręgu zainteresowania Biura Nadzoru Wewnętrznego jest także przestępczość, która godzi w działalność ubezpieczeniową. Wprowadzenie proponowanej zmiany powinno korzystnie wpłynąć na rozpoznanie i wykrywanie tego rodzaju przestępczości.

Umożliwienie uzyskania przez Straż Graniczną danych z ośrodka informacji prowadzonego przez UFG stanowi uzupełnienie uprawnienia tych służb do korzystania z określonych informacji wskazanych w przepisach ustawy o Straży Granicznej.

Propozycja zmiany w zakresie art. 105 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych ma na celu wprowadzenie terminu do aktualizacji przez zakłady

ubezpieczeń danych przekazywanych do UFG. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem zakłady ubezpieczeń przekazujące dane do UFG będą zobowiązane do ich aktualizacji w terminie 7 dni od daty uzyskania informacji o zajściu zdarzenia będącego przyczyną aktualizacji.

Propozycje zmian dotyczące dodania art. 105b, zmian w zakresie art. 98c, art. 122 ust. 1, art. 136, art. 136b pkt 5 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych dotyczą przekazania dla UFG z Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej „PBUK”) zadania związanego z pozyskiwaniem informacji z tzw. „notatek policyjnych”.

Obecnie wymiana danych, o których mowa w art. 136 ust. 3 ustawy, odbywa się za pośrednictwem systemu teleinformatycznego UFG, który pełni w tym zakresie rolę procesora danych. Dane z tzw. „notatek policyjnych” przekazywane są przez Policję do PBUK za pośrednictwem systemów UFG, a następnie, w zgodzie z art. 136 ust. 5 ustawy, również przy wykorzystaniu systemów UFG dane te są udostępniane zakładom ubezpieczeń. Rozwiązanie to pozwala na wymianę danych pomiędzy Policją, PBUK a zakładami ubezpieczeń, co stanowi istotne udogodnienie dla wszystkich podmiotów uczestniczących w tym procesie. Przed wprowadzeniem obecnego rozwiązania, angażującego systemy informatyczne UFG, dane te przekazywane były na płytach CD w terminie ok. 30 dni od zaistnienia zdarzenia, z którego sporządzono notatkę policyjną.

Mając na uwadze rolę, jaką spełnia UFG w wymianie ww. danych, proponuje się aby zadanie, o którym mowa w art. 136 ustawy, zostało powierzone UFG. Z uwagi na rozbudowaną infrastrukturę informatyczną oraz szerokie doświadczenie UFG w zakresie przetwarzania i wymiany danych z zakładami ubezpieczeń oraz innymi uprawnionymi podmiotami, UFG posiada odpowiednią wiedzę i zaplecze, aby dać gwarancję najbardziej efektywnej realizacji ww. zadania ustawowego. Nabiera to tym większego znaczenia, że już w obecnym procesie UFG pełni nieodzowną rolę wymiany informacji z Policją i zakładami ubezpieczeń, pozwalającą na udostępnienie danych o zdarzeniu w kilka minut od jego zaistnienia.

Dodatkowo, z uwagi na zasób posiadanych przez UFG danych o ubezpieczeniach komunikacyjnych oraz bieżącą komunikację z zakładami ubezpieczeń, powierzenie UFG zadania, o którym mowa w art. 136 tej ustawy, pozwoli na zwiększenie użyteczności informacji o „notatkach policyjnych”. Powierzając to zadanie UFG, stworzona zostałaby możliwość wsparcia zakładów ubezpieczeń zarówno w zakresie likwidacji szkód, jak i przeciwdziałania przestępczości ubezpieczeniowej, co w konsekwencji przekładałoby się również na

zwiększenie zaufania do rynku ubezpieczeniowego i poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego. Przyjęty natomiast obecnie model współpracy pomiędzy PBUK, Policją a UFG, gdzie UFG pełni rolę procesora danych, z powodu uwarunkowań prawnych wstrzymuje możliwości pełniejszego wykorzystania danych z „notatek policyjnych”, jakie istniałyby, gdyby to UFG było administratorem tych danych. W związku z powyższym konieczne pozostaje uwzględnienie możliwości przetwarzania przez UFG danych o „notatkach policyjnych” z okresu poprzedzającego przekazanie tego zadania do UFG. W tym zakresie proponuje się wprowadzenie przepisu przejściowego, na podstawie którego PBUK przekaże UFG określone dane i informacje (art. 39 projektowanej ustawy).

Propozycja zmiany ust. 1 w art. 106 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wynika z faktu, iż obecna norma w pewnym sensie dyskryminuje tych poszkodowanych, którzy są zapobiegliwi i zawarli ubezpieczenia dobrowolne (np. AC, Assistance, ubezpieczenie mienia), bowiem w przypadku szkody spowodowanej przez nieubezpieczonego lub nieustalonego sprawcę nie otrzymają oni odszkodowania z UFG, tylko są zmuszeni skorzystać z posiadanego ubezpieczenia dobrowolnego. UFG ma obowiązek wyrównać im szkodę, która nie znajduje pokrycia w ubezpieczeniu dobrowolnym, i zrefundować utracone zniżki za bezszkodowość. Praktyka jednak pokazuje, że proces ten wymaga identyfikacji polis dobrowolnych poszkodowanego i sprawdzenia zakresu posiadanej ochrony, w tym różnic w stosunku do ochrony przysługującej mu z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych lub OC rolnika, co często powoduje wydłużenie procesu likwidacji. Dodatkowo, w przypadku AC czy Assistance, postanowienia Ogólnych Warunków Ubezpieczenia przewidują zwykle konieczność uprzedniego uzyskania zgody call center zakładu ubezpieczeń, który jest wystawcą takiej polisy, na wykorzystanie pewnych usług (np. holowanie, parkowanie). Niewykonanie takiej czynności skutkuje odmową pokrycia kosztów takiej usługi przez zakład ubezpieczeń. Tymczasem na miejscu wypadku poszkodowany nie zawsze ma możliwość jednoznacznej oceny, czy ma do czynienia z ubezpieczonym czy nieubezpieczonym sprawcą, by świadomie rozstrzygnąć, czy powinien skorzystać z określonych usług z własnej polisy czy z polisy sprawcy. W chwili obecnej UFG, ze względu na treść art. 106 tej ustawy (tj. jeżeli poszkodowany może zaspokoić swoje roszczenie z umowy dobrowolnej), jest zmuszony odmówić pokrycia takich kosztów nawet wtedy, gdy są one zasadne, ponieważ poszkodowany miał teoretycznie możliwość pokrycia ich z własnej umowy dobrowolnej. Taki sposób interpretacji tego przepisu potwierdza również orzecznictwo sądowe

(wystarczająca jest możliwość pokrycia szkody z ubezpieczenia dobrowolnego, a nie świadoma decyzja poszkodowanego w tym zakresie). Niektórzy poszkodowani, uprawnieni do uzyskania świadczenia z UFG, mogą więc być w takich sytuacjach traktowani w związku z aktualnym brzmieniem przepisu gorzej niż ci, którzy nie posiadają umów dobrowolnych, co nie wydaje się sprawiedliwe. W związku z tym proponuje się doprecyzowanie obecnej normy i wskazanie, iż w sytuacji gdy poszkodowany, w przypadku szkody w mieniu, zaspokoił swoje roszczenie z posiadanej umowy ubezpieczenia dobrowolnego, UFG wyrównuje szkodę w części, w której nie została ona zaspokojona z ubezpieczenia dobrowolnego, wraz z uwzględnieniem utraconych zniżek składki oraz prawa do zniżek składki.

Propozycje zmian w art. 108 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych mają na celu doprecyzowanie terminu przeprowadzania likwidacji szkód na rzecz UFG przez zakłady ubezpieczeń oraz wprowadzenie uprawnienia dla organu nadzoru do zastosowania sankcji za nieterminową likwidację takich szkód. Zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 108 ust. 1 tej ustawy uprawniony do odszkodowania zgłasza swoje roszczenia do UFG przez którykolwiek zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w grupach obejmujących ubezpieczenia obowiązkowe, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2 tej ustawy. Zakład ubezpieczeń nie może odmówić przyjęcia zgłoszenia szkody. Zakład ubezpieczeń, po otrzymaniu zgłoszenia roszczenia, przeprowadza postępowanie w zakresie ustalenia zasadności i wysokości dochodzonych roszczeń i niezwłocznie przesyła zebraną dokumentację do UFG, powiadamiając o tym osobę zgłaszającą roszczenie. Dane będące w posiadaniu organu nadzoru wskazują na nieprawidłowości w zakresie jakości i terminowości likwidacji szkód przez zakłady ubezpieczeń na rzecz UFG (znaczny odsetek szkód, w których błędnie ustalana jest odpowiedzialność UFG, lub szkód likwidowanych z opóźnieniem). Powoduje to w efekcie wydłużenie czasu oczekiwania przez osoby poszkodowane przez nieustalonych lub nieubezpieczonych sprawców na odszkodowanie i naruszanie tym samym ich interesów. Wskazane jest wyraźne zobowiązanie zakładów ubezpieczeń do likwidacji szkód dla UFG w terminach analogicznych jak obowiązujące zakłady ubezpieczeń dla ich własnych szkód oraz uprawnienie dla organu nadzoru do zastosowania sankcji za nieterminową likwidację szkód na rzecz UFG, zarówno w stosunku do krajowych jak i zagranicznych zakładów ubezpieczeń. Jest to uzasadnione także tym, iż zgodnie z art. 109 ust. 3 tej ustawy odpowiedzialność za zwłokę w spełnieniu świadczenia ponoszą odpowiednio UFG i zakład ubezpieczeń, każdy w swoim zakresie. Aktualnie nie jest jednak precyzyjnie określony termin przeprowadzenia likwidacji na

rzecz UFG przez zakład ubezpieczeń.

Dodatkowo proponuje się uzupełnienie art. 108 ust. 2 ustawy o wskazanie, iż do postępowania zakładu ubezpieczeń stosuje się odpowiednio art. 29 ust. 1 i ust. 6–9 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Niniejsze uzupełnienie z jednej strony pozwoli zaznaczyć, iż działania zakładu ubezpieczeń w związku z ustalaniem stanu faktycznego związanego z roszczeniem złożonym do UFG nie mogą być postrzegane jako likwidacja szkody w ramach umowy ubezpieczenia zawartej przez ten zakład. Z drugiej strony należy również dążyć do tego, by fakt, iż sprawca szkody nie został ustalony, bądź też nie posiadał ubezpieczenia obowiązkowego, nie powodował, że poszkodowany jego działaniem znajdzie się w pozycji gorszej, niż byłby, gdyby domagał się naprawienia szkody w ramach umowy ubezpieczenia obowiązkowego. Z punktu widzenia poszkodowanego obojętne jest to, czy zakład likwiduje szkodę w ramach zawartej przez siebie umowy ubezpieczenia, czy też prowadzi likwidację w ciężar odpowiedzialności innego podmiotu (w tym przypadku UFG). Istotne jest natomiast, by zakład prowadzący swoje postępowanie działał możliwie sprawnie, pozyskując i analizując informacje niezbędne do ustalenia zasadności roszczenia i wartości odszkodowania. W przypadku zakładu ubezpieczeń likwidującego szkodę w ciężar własnej odpowiedzialności, takiego aktywnego działania wymaga art. 29 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, poprzez wymóg poinformowania m.in. składającego roszczenie o tym, jakie dokumenty są niezbędne do przeprowadzenia likwidacji. Obecnie jednak przepis ten nie może być stosowany do postępowania prowadzonego na podstawie art. 108 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, gdyż art. 29 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej reguluje postępowanie zmierzające do ustalenia/wykluczenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu umowy ubezpieczenia. Jednocześnie poszkodowany nie powinien być pozbawiony wglądu w działania zakładu prowadzącego postępowanie w trybie art. 108 ust. 2 ustawy – powinien mieć zagwarantowane prawo dostępu do dokumentacji zgromadzonej przez zakład, tak jak ma to miejsce w przypadku likwidacji szkód w ciężar odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń.

W związku z powyższym proponuje się wskazanie, że do postępowania prowadzonego na rzecz UFG w trybie art. 108 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stosuje się odpowiednio art. 29 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (celem zapewnienia aktywnego prowadzenia postępowania przez zakład, w tym również ustalenia

stanu faktycznego sprawy – czego nie wymaga obecne brzmienie art. 108 ust. 2) oraz art. 29 ust. 6–9 tej samej ustawy (celem zapewnienia dostępu do dokumentacji gromadzonej przez zakład ubezpieczeń), z zastrzeżeniem o ile akta sprawy zostaną przekazane do UFG w terminie krótszym niż 7 dni. W wyniku dodania przedmiotowego terminu to Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny będzie przekazywał informacje w zakresie dokumentów, o których mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, a tym samym roszczęcy będą mieli jasność co do podmiotu odpowiedzialnego za szkodę oraz zakresu dokumentów niezbędnych do zakończenia postępowania likwidacyjnego.

Propozycja uzupełnienia treści art. 109 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych ma na celu usunięcie oczywistej omyłki funkcjonującej w dotychczasowym brzmieniu tego przepisu. Z treści art. 109 ust. 1 wynikało, że UFG ma obowiązek zaspokoić roszczenie, o którym mowa w art. 98 ust. 1 i 1a w terminie 30 dni od dnia otrzymania akt szkody od zakładu ubezpieczeń lub syndyka upadłości. Wskazać jednak należy, że ani w przypadku, o którym mowa w art. 98 ust. 1, ani ust. 1a nie może być mowy o przekazaniu do UFG akt szkody przez syndyka masy upadłości. Zadania UFG związane z upadłością zakładu ubezpieczeń, a tym samym uwzględniające rolę syndyka masy upadłości, określone są w art. 98 ust. 2. W związku z tym zachodzi konieczność doprecyzowania dotychczasowej treści przepisu art. 109 ust. 1 o rozszerzenie odwołania również do art. 98 ust. 2, tak aby nie powstawały wątpliwości, w jakim terminie UFG zobowiązany jest do zaspokojenia roszczenia.

Dodatkowo poprzez dodanie ust. 4 i 5 do art. 109 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych proponuje się wprowadzenie dla UFG, analogicznego jak dla zakładów ubezpieczeń, obowiązku informacyjnego o możliwości wyczerpania się określonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, przekazywanego do poszkodowanych i uprawnionych. Ponadto w związku z wejściem w życie ustawy o tzw. rentach szczególnych wskazane jest uzupełnienie obowiązku informacyjnego, który miałby być realizowany także przez UFG w przypadku wyczerpywania się sumy gwarancyjnej, o informację dotyczące przysługujących niektórym rentobiorcom nowych uprawnieniach.

Propozycje zmian w art. 111 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych dotyczą doprecyzowania regulacji związanych z wypłatami świadczeń na rzecz podmiotów uprawnionych w związku z upadłością zakładu ubezpieczeń oraz odniesienia do analogicznego

stosowania regulacji z art. 108 ust. 2–5 w stosunku do postępowań w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń. W związku z ostatnią upadłością Gefiona oraz korzystając z doświadczeń UFG związanych z wypłatami świadczeń na rzecz podmiotów uprawnionych w związku z tą upadłością, zachodzi konieczność doprecyzowania brzmienia art. 111 ust. 1. Wprowadzenie proponowanych zmian w zakresie art. 111 ust. 1 ustawy pozwoli rozstrzygnąć pojawiające się obecnie wątpliwości interpretacyjne. Obecnie bowiem przepisy nie dość precyzyjnie określają, jaki zakres akt szkody UFG przejmuje od syndyka. Można bowiem z jednej strony uznać, że dotychczasowy przepis dotyczy wyłącznie akt szkody, w stosunku do których zgłoszone zostało roszczenie, ale nie została zrealizowana wypłata świadczenia. Z drugiej natomiast strony można uznać, że na podstawie dotychczasowego brzmienia art. 111 ust. 1 ustawy syndyk winien przekazać do UFG akta szkody również do szkód, w stosunku do których istnieje jeszcze możliwość zgłoszenia jakiegokolwiek roszczenia lub odwołania w zakresie wypłaconego uprzednio świadczenia. Mając na uwadze interes poszkodowanych, uzasadnione jest podejście, zgodnie z którym syndyk masy upadłości przekazywałby do UFG akta wszystkich szkód, tj. zarówno te, w których zgłoszono roszczenie, ale nie zostało wypłacone świadczenie, jak również te akta szkody, w których wypłacono świadczenie, jednak istnieje możliwość odwołania lub zgłoszenia dodatkowych roszczeń. W związku z tym zasadne jest, aby do UFG przekazywane były akta wszystkich szkód.

W wyniku proponowanych zmian UFG miałyby zapewnioną możliwość sprawnej obsługi roszczeń, w których zachodzić będą podstawy odpowiedzialności UFG. Jednocześnie UFG miałyby również pełniejszą możliwość prawidłowego ustalenia należnego świadczenia, ponieważ dysponowałyby informacjami o ewentualnych wypłatach świadczeń (co do rodzaju i wysokości) sprzed dnia ogłoszenia upadłości danego zakładu ubezpieczeń. Dodatkowo, jeżeli uprawniony zgłosiłby roszczenie lub odwołanie nawet kilka lat po otrzymaniu lub odmowie świadczenia przed ogłoszeniem upadłości, wówczas możliwość uzyskania akt szkody z upadłego zakładu ubezpieczeń w praktyce mogłaby okazać się bardzo utrudniona lub nawet niemożliwa. Wtedy też UFG nie będzie miał możliwości oszacowania należnego do wypłacenia świadczenia. W związku z tym wydaje się być w pełni uzasadnione, aby syndyk przekazywał do UFG akta szkody w stosunku do wszystkich szkód, gdzie zostało zgłoszone lub może zostać zgłoszone jakiekolwiek roszczenie.

W związku z propozycją zmian do art. 108 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych proponuje się również wprowadzenie analogicznych regulacji do

postępowania w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń, o których mowa w art. 111 ust. 2 ustawy. Zgodnie z obecnym art. 111 ust. 2 tej ustawy, w sprawach, w których szkody nie zostały zgłoszone do zakładu ubezpieczeń przed ogłoszeniem jego upadłości, UFG przyjmuje zgłoszenie szkody oraz wypłaca poszkodowanym i uprawnionym świadczenia po ustaleniu odpowiedzialności i wysokości świadczenia. Poszkodowany i uprawniony do odszkodowania zgłasza swoje roszczenia do UFG przez którykolwiek zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w grupach obejmujących ubezpieczenia obowiązkowe, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2. Zakład ubezpieczeń nie może odmówić przyjęcia zgłoszenia szkody.

Podobnie jak przy uzasadnieniu do proponowanej zmiany art. 108 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych dane będące w posiadaniu UKNF wskazują na nieprawidłowości w zakresie jakości i terminowości likwidacji szkód przez zakłady na rzecz UFG (znaczny odsetek szkód, w których błędnie ustalana jest odpowiedzialność UFG, lub szkód likwidowanych z opóźnieniem). Powoduje to w efekcie wydłużenie czasu oczekiwania przez poszkodowanych na odszkodowanie i naruszanie tym samym ich interesów. Wskazane jest wyraźne zobowiązanie zakładów ubezpieczeń do likwidacji szkód dla UFG w terminach analogicznych jak obowiązujące zakłady ubezpieczeń dla ich własnych szkód oraz uprawnienie dla organu nadzoru do zastosowania sankcji za nieterminową likwidację szkód na rzecz UFG, zarówno w stosunku do krajowych, jak i zagranicznych zakładów ubezpieczeń. Jest to uzasadnione także tym, iż zgodnie z art. 109 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odpowiedzialność za zwłokę w spełnieniu świadczenia ponoszą odpowiednio UFG i zakład ubezpieczeń, każdy w swoim zakresie. Aktualnie nie jest jednak precyzyjnie określony termin przeprowadzenia likwidacji na rzecz UFG przez zakład ubezpieczeń. W związku z powyższym proponuje się dodanie w art. 111 w ust. 2 tej ustawy normy wskazującej, iż przepisy art. 108 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio. Przedmiotowa zmiana umożliwi stosowanie w sposób analogiczny regulacji dodanych do art. 108 przy postępowaniach w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń.

Doprecyzowanie brzmienia art. 117 ust. 1 ustawy ma na celu wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych co do zasad i źródeł pokrywania kosztów działalności UFG, biorąc pod uwagę realizowane przez UFG zadania wynikające z innych przepisów szczególnych. Wskazać bowiem należy, że w Rozdziale 7 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych,

Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych funkcjonuje art. 98a, który traktuje o wykonywaniu przez UFG dodatkowych zadań, związanych z obsługą Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, Turystycznego Funduszu Zwrotów, Turystycznego Funduszu Pomocowego, jak również Deweloperskiego Funduszu Gwarancyjnego. Wskazane fundusze uregulowane są jednak w odrębnych ustawach, które określają w jaki sposób pokrywane są koszty działalności tych dodatkowych funduszy. Obecnie funkcjonujące przepisy zapewniają również pełną rozdzielność finansową pomiędzy UFG, a jakimkolwiek innym obsługiwany przez niego dodatkowym funduszem. Zatem obecne brzmienie art. 117 ust. 1, odwołujące się w sposób ogólny do zadań UFG, o których mowa w Rozdziale 7 ustawy, podczas gdy znajdujący się w tym rozdziale art. 98a wskazuje na zadania UFG związane z obsługą dodatkowych funduszy, może prowadzić do błędnych wniosków w zakresie pokrywania kosztów działalności UFG. W świetle tego zachodzi konieczność wyłączenia ze stosowania art. 117 ust. 1 art. 98a, dla zapewnienia pełnej przejrzystości rachunkowej UFG.

Pozostałe propozycje zmian w art. 117 (ust. 2 pkt 3a, ust. 7–9) wynikają ze wskazanych powyżej zmian związanych z przekształceniem członkostwa zakładów ubezpieczeń na uczestnictwo w informatycznej bazie danych, o której mowa w art. 102a ustawy.

Art. 12. Zmiany w ustawie o niektórych zabezpieczeniach finansowych

Zmiana art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy o niektórych zabezpieczeniach finansowych rozszerza zakres stosowania tej ustawy o specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte (SFIO) oraz fundusze inwestycyjne zamknięte (FIZ). Umożliwienie SFIO i FIZ przyjmowania zabezpieczeń finansowych, w szczególności w postaci zastawu finansowego, pozytywnie wpłynie na bezpieczeństwo działania tych podmiotów. W obecnym stanie prawnym, SFIO lub FIZ lokujący aktywa w wierzytelność zabezpieczoną zastawem finansowym, w praktyce nie nabywa zastawu finansowego i zastaw wygasa. W przypadku niewypłacalności dłużnika, podmioty będące beneficjentami zabezpieczeń finansowych (np. banki, SKOKi, towarzystwa emerytalne) stoją na uprzywilejowanej pozycji wobec funduszu inwestycyjnego innego niż FIO. Wskazane ograniczenie stanowi prawną blokadę dla uczestnictwa funduszy w finansowaniach konsorcjalnych. Jest to dodatkowo istotne w świetle raportu Komisji Europejskiej dotyczącego finansowań konsorcjalnych, w którym wskazano na problematykę relatywnie niskiej liczby potencjalnych podmiotów mogących udzielić finansowania na polskim rynku. Wprowadzenie możliwości ustanawiania zabezpieczeń finansowych na rzecz SFIO i FIZ byłoby więc korzystne nie tylko dla uczestników funduszy, ale całego rynku finansowego. Dopuszczenie

ustanawiania zastawu finansowego na rzecz FIZ zwiększa bezpieczeństwo działania tych funduszy. Zabezpieczając swoje wierzytelności (np. z tytułu obligacji lub pożyczki zastawem finansowym), FIZ ma możliwość obniżenia profilu ryzyka transakcji. Zaletą zastawu finansowego jest skuteczność z chwilą podpisania i możliwość sprawnej egzekucji należności, np. poprzez przejęcie na własność przedmiotu zabezpieczenia. Alternatywą dla zastawu finansowego jest zastaw rejestrowy, który również umożliwia sprawną egzekucję należności, np. poprzez przejęcie na własność przedmiotu zabezpieczenia, ale jest skuteczny dopiero z chwilą zarejestrowania, oraz zastaw cywilny, który wprawdzie jest skuteczny z chwilą podpisania, ale jedyną formą egzekucji jest egzekucja komornicza. Z punktu widzenia możliwości uczestnictwa FIZ w finansowaniach konsorcjalnych, brak zabezpieczeń stanowi znaczne utrudnienie w realizacji inwestycji. Projektowana nowelizacja umożliwi FIZ otrzymywanie tych samych zabezpieczeń co inni konsorcjanci, a więc uzyskanie takiej samej pozycji i pożądanego profilu ryzyka.

Art. 13. Zmiany w ustawie o funduszach inwestycyjnych

Zaproponowane w ustawie o funduszach inwestycyjnych nowelizacje mają na celu:

- 1) wprowadzenie zmian dotyczących funduszy sekurytyzacyjnych (art. 2 pkt 30, 31 i 32, art. 22 ust. 1 pkt 11, art. 46 ust. 2a, art. 50 ust. 8, art. 65, art. 117b ust. 1 pkt 9, art. 145 ust. 3, art. 183, art. 184, art. 185, art. 186, art. 187, art. 188, art. 188a ust. 1–3, art. 189, art. 190, art. 191–193, art. 194, art. 195, art. 225a ust. 1 pkt 5, art. 226 ust. 1 pkt 7, art. 227a, art. 234, art. 281 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych)

Mając na uwadze, że przepisy rozporządzenia 2017/2402 definiują pojęcie sekurytyzacji, jak również w sposób kompleksowy normują sam proces sekurytyzacji, przy uwzględnieniu wszelkich transakcji lub programów, w wyniku których ryzyko kredytowe związane z ekspozycją lub pulą ekspozycji ulega podziałowi na transze, zachodzi konieczność modyfikacji krajowych przepisów odnoszących się do instytucji funduszy sekurytyzacyjnych.

Ustawa o funduszach inwestycyjnych przewiduje możliwość utworzenia szczególnego typu funduszu inwestycyjnego zamkniętego – funduszu sekurytyzacyjnego. Zaproponowane w tym obszarze rozwiązania miały na celu uruchomienie na polskim rynku procesu sekurytyzacji wierzytelności przy wykorzystaniu funduszy inwestycyjnych jako podmiotów nadzorowanych przez KNF. Ustawa o funduszach inwestycyjnych przewidywała dwa rodzaje funduszy sekurytyzacyjnych – standaryzowany fundusz sekurytyzacyjny oraz niestandaryzowany fundusz sekurytyzacyjny, które zgodnie z założeniem miały różnić się konstrukcją oraz

zakładanym poziomem ryzyka związanego z emitowanymi przez nie certyfikatami inwestycyjnymi. Do dnia dzisiejszego nie został utworzony żaden standaryzowany fundusz sekurytyzacyjny.

Analiza krajowych regulacji prowadzi do wniosku, że działalność prowadzona przez dany fundusz sekurytyzacyjny może, ale nie musi, wypełniać znamion sekurytyzacji, o której mowa w rozporządzeniu 2017/2402. Z uwagi na powyższe, a także fakt, iż rozporządzenie 2017/2402 jako bezpośrednio stosowany akt prawa unijnego stanowi element polskiego porządku prawnego, posługiwanie się przez ustawę o funduszach inwestycyjnych określeniem „sekurytyzacyjne”, zwłaszcza w nazwie szczególnego typu funduszu, może wprowadzać w błąd. Chcąc uniknąć sytuacji utrzymującej się zbieżności w nazewnictwie instytucji prawa polskiego oraz prawa unijnego, które mają różne zakresy definicji, jak również potencjalnych wątpliwości co do relacji pomiędzy przepisami prawa polskiego i unijnego, proponuje się dokonanie zmian, polegających na rezygnacji ze stosowania w ustawie o funduszach inwestycyjnych pojęcia „sekurytyzacja”. W konsekwencji zachowane zostałyby dotychczas funkcjonujące na gruncie prawa polskiego konstrukcje funduszy inwestycyjnych inwestujących w wierzytelności (z ekspozycją na ryzyko związane z wierzytelnościami), a z drugiej strony, w razie spełnienia przesłanek zawartych w rozporządzeniu 2017/2402, do działalności funduszy inwestycyjnych, czy innych podmiotów zastosowanie miałyby właściwe w tym zakresie przepisy prawa unijnego. Jednocześnie należy zauważyć, iż z uwagi na ograniczone doświadczenia związane ze stosowaniem przepisów rozporządzenia 2017/2402, czy brak utrwalonej praktyki w tym zakresie, na obecnym etapie przedwczesne byłoby proponowane dalej idących zmian w zakresie „funduszy sekurytyzacyjnych”.

- 2) propozycje w zakresie zarządzających alternatywnymi spółkami inwestycyjnymi (dalej „ASI”; art. 2 pkt 28a lit. b, art. 8a ust. 4, art. 8c, art. 70a, art., 70d ust. 7, art. 70f, art. 70k, art. 70l, art. 70s, art. 70t, art. 70x, art. 70zb, art. 70zc, art. 70zd, art. 70zf, art. 81d, art. 229d, art. 263a, art. 263b ust. 2 pkt 7, art. 263c ust. 2 pkt 5, art. 280 ust. 1, art. 282 ust. 3c)

Zmiana w zakresie zarządzających ASI dotyczy nowelizacji brzmienia art. 70zb, art. 70zc, art. 70zd, art. 70zf, oraz art. 280 ust. 1 pkt 7 i art. 282 ust. 3c. Art. 2 pkt 28a lit. b określa przepisy związane z zakazem wprowadzania ASI do obrotu wśród klientów detalicznych oraz zakaz zaciągania przez ASI pożyczek od osób fizycznych. Zmiany w art. 8a ust. 4 wprowadza wprost wyrażony zakaz zawierania umów pożyczki lub innej umowy o podobnym charakterze, dokonywania emisji obligacji lub innych papierów wartościowych niebędących prawami uczestnictwa ASI, jeżeli dającym pożyczkę lub zawierającym inną umowę o podobnym

charakterze albo obejmującym lub nabywającym obligacje lub inny papier wartościowy jest osoba fizyczna niebędąca klientem profesjonalnym. Uzasadnia to ograniczony zakres regulacji dotyczących zarejestrowanych zarządzających ASI, a tym samym ograniczony zakresu nadzoru sprawowany przez KNF nad tymi podmiotami, ponadto inwestycje w prawa uczestnictwa ASI związane są z bardzo wysokim ryzykiem inwestycyjnym, w szczególności z ryzykiem utraty zaangażowanych środków. Wyłączenie możliwości zawierania umów wskazanych w art. 8a ust. 4 ustawy o funduszach inwestycyjnych skutecznie ograniczy to ryzyko, zwłaszcza że dotyczy ono przede wszystkim nieprofesjonalnych uczestników rynku. Brzmienie art. 8c ust. 1 i jednocześnie skreślenie w ust. 4 zdania drugiego określa, że ograniczenie to nie będzie dotyczyć praw uczestnictwa w europejskich długoterminowych funduszach inwestycyjnych w Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/760 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych (Dz. Urz. UE. L. z 2015 r. Nr 123, str. 98), z uwagi na przewidziane w tym rozporządzeniu regulacje ograniczające dostęp osób fizycznych do długoterminowych funduszy inwestycyjnych. W art. 31 ust. 1 tego rozporządzenia przewidziano możliwość wprowadzania do obrotu jednostek uczestnictwa lub udziałów w europejskich długoterminowych funduszach inwestycyjnych wśród klientów detalicznych, niemniej w ograniczonym zakresie. Przewidziana projektem propozycja pozostaje przy tym zgodna z art. 43 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz. Urz. UE L 174 z 1.7.2011 str. 1), który umożliwia państwom członkowskim UE dowolne kształtowanie zasad wprowadzania AFI do obrotu w odniesieniu do inwestorów detalicznych. Powyższa regulacja pociągnie za sobą również zmiany w art. 70d ust. 7 i art. 70f, gdzie zamieszczone zostanie odesłanie do właściwego przepisu ww. dyrektywy. Zmiany w art. 70a wprowadzają obowiązek prowadzenia przez zarządzającego ASI strony internetowej. Dotychczas taki obowiązek istniał jedynie wobec spółki akcyjnej, na mocy przepisów Kodeksu spółek handlowych. Przepisy w tym zakresie wymagają ujednoclenia m.in. z uwagi na wejście w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz. Urz. UE L. z 2019 r. Nr 317, str. 1, z późn. zm.). Przepisy tego rozporządzenia m.in. w art. 4 ust. 1 wskazują na obowiązek publikacji określonych informacji na stronach internetowych uczestników rynku finansowego, w tym zarządzających AFI. Wobec braku regulacji polskiej dotyczącej obowiązku prowadzenia strony internetowej przez spółkę z ograniczoną

odpowiedzialnością zasadnym jest zatem przyjęcie ww. rozwiązania. Zmiany w art. 70k wzorowane są na rozwiązaniach przyjętych w rozporządzeniu 2015/760, w ust. 3–6 wprowadza wymogi kapitałowe i doprecyzowania w zakresie udziału w ASI osób fizycznych. Obserwacja rozwijającego się w Polsce rynku ASI, jak również funkcjonujące przed 2016 r. podmioty w formule funduszy Venture Capital lub Private Equity jako spółki handlowe pokazuje, że istnieje grupa osób fizycznych mających doświadczenie i wiedzę z zakresu inwestowania w tego rodzaju wehikuły, dysponująca znacznymi środkami i świadoma ponoszonego, znacznego ryzyka inwestycyjnego. Dla takich właśnie osób zaproponowane zostało rozwiązanie polegające na wprowadzeniu możliwości uznania za klienta profesjonalnego uprawnionego do nabycia praw uczestnictwa ASI – osoby fizycznej, której wiedza oraz doświadczenie z zakresu podejmowania decyzji inwestycyjnych, w tym dotyczących strategii inwestycyjnych realizowanych przez ASI została zweryfikowana przez zarządzającego ASI i która wniesie do ASI wkład w wysokości równoważonej wyrażonej w złotych kwoty co najmniej 60.000 euro. Pozwoli to na nabycie praw uczestnictwa ASI przez osoby fizyczne, dla których prawa uczestnictwa ASI będą odpowiednimi produktami inwestycyjnymi. Rozwiązanie to jest zbieżne z wymogami przewidzianymi w art. 6 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy venture capital (Dz. Urz. UE L z 2013 r. Nr 115, str. 1, z późn. zm., dalej: „Rozporządzenie EuVECA”) oraz art. 6 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 346/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej (Dz. Urz. UE L z 2013 r. Nr 115, str. 18, z późn. zm.), zgodnie z którymi prawa uczestnictwa w tych funduszach obejmować mogą wyłącznie inwestorzy branżowi (profesjonalni), którzy zobowiązali się do zainwestowania co najmniej 100 000 EUR oraz oświadczyli na piśmie, w dokumencie odrębnym w stosunku do zawieranej umowy, której przedmiotem ma być zobowiązanie do dokonania inwestycji kapitałowej, że są świadomi ryzyka związanego z przewidywanym zobowiązaniem lub inwestycją. Znaczna część inwestycji dokonywanych przez ASI pokrywa się z tymi dokonywanymi przez kwalifikowalne fundusze venture capital (EuVECA) tj. inwestycje kwalifikowane z art. lit. 3 lit. e Rozporządzenia EuVECA rozumiane jako instrumenty kapitałowe lub quasi-kapitałowe kwalifikowalnych przedsiębiorstw portfelowych. Z tego rodzaju inwestycjami związane są natomiast zbieżne ze sobą ryzyka, które zostały zauważone i są odpowiednio mitygowane na poziomie europejskim. Podkreślić przy tym należy, że przyjęty projektem ustawy poziom 60 000 euro został dostosowany do poziomu rozwoju krajowego rynku kapitałowego, który charakteryzuje się niższym poziomem kapitalizacji alternatywnych funduszy inwestycyjnych. Ponadto, w art. 70k ust. 7 przewidziano,

że nowo wprowadzane wymagania (przepisy art. 70k ust. 3–6) nie będą miały zastosowania w przypadku gdy co najmniej 50% praw uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej posiadają klienci profesjonalni, o których mowa w art. 2 pkt 13a lit. a–m ustawy o funduszach inwestycyjnych. Rozwiązanie to uwzględnia fakt, że udział klientów profesjonalnych (np. banków, firm inwestycyjnych, funduszy inwestycyjnych oraz funduszy emerytalnych) w danym alternatywnym funduszu inwestycyjnym zwiększa również poziom bezpieczeństwa pozostałych inwestorów. Inwestorzy instytucjonalni z uwagi na wiedzę, doświadczenie, zasoby techniczno-organizacyjne, zapewnia działanie alternatywnej spółki inwestycyjnej w zgodzie z obowiązującymi standardami oraz przepisami prawa, gdyż jednocześnie sprawuje efektywny nadzór nad prowadzoną działalnością inwestycyjną. Wspólnota interesów pomiędzy inwestorami alternatywnej spółki inwestycyjnej sprawia, że beneficjentami takiego modelu pozostają również pozostałe podmioty zainwestowane w ten podmiot, w tym osoby fizyczne traktowane przez zarządzającego ASI jako klienci profesjonalni.

Wraz z wprowadzeniem omawianej zmiany jest potrzeba zapewnienia dostępu do informacji o ASI wpisanych do rejestru EuVECA oraz EuSEF, co zostało dokonane w art. 229d. Zmiana w art. 70l ma charakter wynikowy związany ze zmianą kategoryzacji osoby fizycznej wyłączonej spod zakazu uczestnictwa w ASI poprzez odwołanie do Rozporządzenia 2015/760. Zmiana brzmienia art. 70s uwzględnia konieczność zapewnienia od momentu powstania ASI prawidłowej kategoryzacji jej inwestorów, modyfikacji uległy dokumenty przedstawiane w postępowaniu o wpis do rejestru zarządzających ASI i o uzyskanie zezwolenia. Wnioskodawcy powinni przedstawić informacje o inwestorach ASI, wartości wniesionych przez nich wkładów, pochodzeniu środków na wniesienie wkładów, a także dokonaniu weryfikacji tych inwestorów jako klientów profesjonalnych. Brak przedstawienia tych informacji stanowić powinien przesłankę odmowy wpisu do rejestru zarządzających ASI oraz wydania zezwolenia na wykonywanie działalności zarządzającego ASI dla podmiotu ubiegającego się o status zarządzającego ASI. Ponadto doprecyzowano uprawnienia KNF w zakresie możliwości żądania sprostowania przekazywanych przez zarządzającego ASI informacji dotyczących zasad sprawowania nadzoru nad zarządzającymi ASI. Zmiany obejmują również zasady dotyczące wprowadzania unijnych AFI do obrotu wśród klientów detalicznych na terytorium RP. Mają one na celu wyeliminowanie możliwości wprowadzania AFI do obrotu na terenie RP wśród klientów detalicznych poprzez wykorzystanie podmiotów z innych państw członkowskich UE (arbitraż jurysdykcyjny). Art. 70t, w ślad za prowadzonym ogólnym zakazem w art. 8a ust. 4 wskazuje przesłanki, zgodnie z którymi inwestorzy alternatywnej

spółki inwestycyjnej nie spełniają kryteriów klienta profesjonalnego. Podobne doprecyzowanie dotyczy art. 263a.

Art. 70x określa postępowanie w przypadku, gdy zawarta została umowa na zarządzanie portfelem inwestycyjnym ASI lub jego częścią przez zewnętrznego zarządzającego, a zezwolenie na prowadzenie przez niego działalności wygasło lub zostało cofnięte. Wstąpienie w obowiązki wynikające z zarządzania portfelem inwestycyjnym ASI lub jego częścią w takim wypadku depozytariusza wyeliminuje zakłócenia i potencjalnie poważne konsekwencje finansowe dla jego uczestników – depozytariusz bowiem podejmuje w takim wypadku czynności przede wszystkim w celu zachowania aktywów ASI w stanie nie pogorszonym. Rozwiązanie to umożliwi również kontynuację najistotniejszych dla funkcjonowania danego ASI zobowiązań prawnych.

Nowa treść art. 70zb ust. 4 ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz dodany art. 280 ust. 1 pkt 7 i art. 282 ust. 3c ustawy o funduszach inwestycyjnych mają na celu objęcie zarządzających ASI działających na podstawie wpisu do rejestru zarządzających ASI obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej. W obecnej sytuacji nie ma uzasadnienia dla braku stosowania przepisów dotyczących tajemnicy zawodowej oraz współpracy organów nadzoru względem zarządzających ASI, działających na podstawie wpisu do rejestru zarządzających ASI. W szczególności w odniesieniu do tajemnicy zawodowej brak jest ratio legis dla nieobjęcia tajemnicą zawodową danych wrażliwych, dotyczących czynności związanych z działalnością zarządzających ASI i zarządzanych ASI oraz wszelkich innych czynności w ramach regulowanej ustawą działalności objętej nadzorem KNF. Jakkolwiek bowiem działalność zarządzających ASI wpisanych do rejestru zarządzających ASI podlega mniejszym rygorom regulacyjnym, z uwagi na wartość zarządzanych aktywów aniżeli działalność zarządzających ASI działających na podstawie zezwolenia, czy też towarzystw funduszy inwestycyjnych, to kryterium wartości zarządzanych aktywów nie powinno decydować o obowiązku zachowania przez te podmioty tajemnicy zawodowej obejmującej informacje określone w art. 280 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Podkreślenia także wymaga, że niejednokrotnie informacje dotyczące ASI obejmują pośrednio informacje dotyczące innych podmiotów nadzorowanych (np. wchodzących w skład grup kapitałowych), objęte tajemnicą zawodową bądź informacje, które te podmioty mogłyby ewentualnie pozyskać w kontaktach z organem nadzoru, w toku sprawowania bieżącego nadzoru przez KNF. Z tego też względu obowiązujące obecnie regulacje nie zapewniają w sposób odpowiedni ochrony informacji prawnie chronionych. Analogicznie w przypadku współpracy KNF z organami unijnymi oraz organami

nadzoru innych państw członkowskich UE uregulowania dotyczące współpracy w zakresie wymiany informacji dotyczących podmiotów nadzorowanych nie powinny się różnić w odniesieniu do zarządzających ASI działających na podstawie wpisu do rejestru zarządzających ASI, jakkolwiek będą one miały bardzo ograniczony zakres z uwagi na krajowy charakter działalności wykonywanej przez te podmioty. Objęcie zarządzających ASI działających na podstawie wpisu do rejestru zarządzających ASI obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej, wskazanym w dziale XIII ustawy o funduszach inwestycyjnych wymaga jednocześnie wprowadzenia odpowiednich zwolnień z obowiązku zachowania tej tajemnicy, umożliwiających efektywne zarządzanie ASI oraz funkcjonowanie przez te podmioty w obrocie gospodarczym na warunkach przewidzianych dla innych spółek prawa handlowego. Analizując jednakże sytuację podmiotów wykonujących działalność zarządzającego ASI na podstawie wpisu do rejestru oraz podmiotów wykonujących tę działalność na podstawie zezwolenia, uznać należy, że proponowane zwolnienia z zachowania tajemnicy zawodowej powinny objąć również licencjonowanych zarządzających.

Pierwszym przypadkiem umożliwienia zarządzającemu ASI przekazania informacji objętych tajemnicą zawodową powinna być sytuacja, w której zarządzający ASI przekazuje informacje dotyczące zarządzającego ASI oraz zarządzanych alternatywnych spółek inwestycyjnych inwestorom ASI (podmiotom posiadającym prawa uczestnictwa ASI). W takim przypadku brak jest bowiem uzasadnienia dla zachowania poufności informacji względem osób zaangażowanych kapitałowo w ASI. Katalog ten powinien objąć co do zasady wspólników lub akcjonariuszy, którzy skorzystali z prawa do dostępu do informacji, prawa kontroli lub też wzięli udział w zgromadzeniu wspólników spółki lub też w walnym zgromadzeniu akcjonariuszy. Kolejne przewidziane w projekcie przypadki dotyczą realizacji polityki inwestycyjnej oraz uczestniczenia alternatywnych spółek inwestycyjnych w procesach przekształceniowych, przewidzianych przepisami Kodeksu spółek handlowych oraz w procesie zmiany zarządzającego ASI, podyktowanych wolą inwestorów (właścicieli) spółki. Są to przede wszystkim sytuacje biznesowej potrzeby ujawnienia kontrahentom ASI informacji objętych tajemnicą zawodową np. w związku z przeprowadzaniem badania aktywów spółki lub spółek portfelowych, w procesie tzw. due dilligence, prezentacji tzw. portfolio, czy też znaczących sukcesów inwestycyjnych w procedurach przetargowych bądź konkursach w celu pozyskania środków na inwestycje. Projektowanym zwolnieniem zostały także objęte podmioty zaangażowane w proces przejęcia zarządzania ASI, przekształceń, połączeń oraz podziałów dotyczących zarządzającego ASI oraz ASI, gdzie brak tego wyłączenia mógłby

uniemożliwić skuteczne dokonywanie transakcji typu M&A. Ze względu jednakże na przewidzianą możliwość przekazywania przez zarządzającego ASI informacji objętych tajemnicą zawodową, obowiązek jej zachowania powinien zostać rozszerzony na podmioty, którym zostały ujawnione określone informacje. W konsekwencji w treści art. 280 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych został dodany ust. 7 wskazujący na powyższą okoliczność.

Nowelizacja art. 70zc uzasadniona jest tym, że stosownie do dotychczasowego brzmienia art. 8b ust. 2 pkt 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych zarządzającym ASI może być spółka kapitałowa będąca komplementariuszem ASI, prowadząca działalność jako zewnętrznie zarządzający ASI. Jednocześnie, dotychczasowa treść art. 70ze ustawy o funduszach inwestycyjnych pomijała umowę lub statut ASI, którą wnioskodawca zamierza zarządzać, jako dokument, który wnioskodawca obowiązany jest złożyć w ramach wniosku o wpis do rejestru zarządzających ASI. Analiza w toku prowadzonego postępowania statutu bądź umowy ASI, którą wnioskodawca zamierza zarządzać, jest konieczna w celu uprawdopodobnienia występowania zarządzającego ASI (wnioskodawcy) jako jedyne komplementariusza wskazanej we wniosku ASI oraz zamiaru zarządzania przez wnioskodawcę określoną we wniosku ASI, o ustalonej polityce i strategii inwestycyjnej. Proponowana zmiana jest niezbędna w celu zapewnienia prawidłowego wykonywania zadań nałożonych na KNF, a także efektywności oraz szybkości prowadzenia postępowań administracyjnych dotyczących zarządzających ASI. Ponadto, zmiana ta odpowiada praktyce prowadzonych postępowań, w toku których KNF zwraca się każdorazowo do wnioskodawców o przedstawienie dokumentów założycielskich ASI (umowy lub statutu) w celu ustalenia okoliczności, o których mowa powyżej.

Zaproponowana w art. 70zd ustawy o funduszach inwestycyjnych zmiana dotyczy uzupełnienia zakresu informacji przekazywanych przez zarządzających ASI w związku z podjęciem zamiaru zarządzania kolejną ASI. Stosownie do art. 70zd ust. 1 pkt 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych wpisowi do rejestru zarządzających ASI podlega, w przypadku zewnętrznie zarządzającego ASI – firma (nazwa) i adres siedziby każdej zarządzanej ASI. Natomiast, zgodnie z art. 70zd ust. 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych w przypadku zgłoszenia przez zewnętrznie zarządzającego ASI zamiaru zarządzania kolejną ASI, KNF jest przekazywana obecnie jedynie informacja o firmie (nazwie) ASI, przy czym brak jest wskazania adresu siedziby ASI. Proponowana zmiana przepisu art. 70zd ust. 3 polega na uzupełnieniu zakresu przekazywanych informacji o adres siedziby ASI. Ponadto, w pozostałym zakresie proponowana zmiana wynika z konieczności zachowania spójności treści art. 70zd oraz treści

zmienianego art. 70zc ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Przekazanie statutu lub umowy kolejnej ASI, którą wnioskodawca zamierza zarządzać jest bowiem konieczne w celu uprawdopodobnienia występowania zarządzającego ASI jako jedyne go komplementariusza zgłaszanej ASI oraz zamiaru zarządzania tą spółką, o ustalonej polityce i strategii inwestycyjnej.

Proponowana zmiana brzmienia art. 70zf ustawy o funduszach inwestycyjnych dotyczy zapewnienia KNF kompetencji do wykreślenia z urzędu z rejestru zarządzających ASI podmiotu, który pomimo uzyskania wpisu do tego rejestru nie uiszczył opłaty za wpis, o której mowa w art. 236 ust. 1c ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz § 12 pkt 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie opłat na pokrycie kosztów nadzoru nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. poz. 2748), dalej „rozporządzenie w sprawie opłat na pokrycie kosztów nadzoru nad rynkiem kapitałowym”. Brak uiszczenia opłaty za wpis do rejestru zarządzających ASI może wskazywać, iż podmiot nie jest zdolny do prawidłowego wykonywania działalności właściwej dla zarządzającego ASI już na początkowym etapie prowadzenia tej działalności, w ogóle jej nie podjął lub nie zamierza podjąć. Dlatego też nie jest celowe podejmowanie złożonych czynności nadzorczych zmierzających do wykazywania okoliczności nieprowadzenia przez wskazany podmiot działalności przez okres kolejnych 12 miesięcy lub inicjowanie postępowania administracyjnego prowadzącego do zastosowania sankcji, o których mowa w art. 229a ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Zasadnym wydaje się wprowadzenie efektywnego, prostego mechanizmu wykreślenia z urzędu zarządzającego ASI z rejestru zarządzających ASI w przypadku braku uiszczenia opłaty za wpis do tego rejestru. Pierwotnie proponowane brzmienie art. 70zf ust. 1 pkt 1a, uzależniające wykreślenie z rejestru zarządzających ASI od uznania za bezskuteczną egzekucji administracyjnej należności pieniężnych związanych z brakiem uiszczenia opłaty za wpis do rejestru zarządzających ASI, należy uznać za nieskuteczne rozwiązanie związane z długotrwałym postępowaniem mającym na celu ustalenie bezskuteczności egzekucji administracyjnej spowodowanym m.in. brakiem kontaktu oraz odpowiedzi ze strony zarządzającego ASI, a także z koniecznością angażowania w całe postępowania organów administracji skarbowej, co jeszcze wydłużałoby całą procedurę. Proponuje się zatem wprowadzenie okresu 6 miesięcy na wykonanie obowiązku w postaci uiszczenia opłaty za wpis do rejestru zarządzających ASI, w przypadku niedotrzymania którego zarządzający ASI zostanie z urzędu wykreślony z rejestru. Okres taki jest wystarczająco długi i wprowadza on równowagę pomiędzy nabytymi przez podmiot prawami związanymi z wpisem do rejestru

zarządzających ASI, z fiskalnymi obowiązkami związanymi z opłatami dotyczącymi wpisu do rejestru zarządzających ASI. Rozwiązane to zachęci tym samym do terminowego uregulowania należności związanych z funkcjonowaniem na rynku kapitałowym albowiem do tej pory sankcją dla zarządzającego ASI, który nie realizuje ww. obowiązku były jedynie odsetki za nieregulowanie takich należności. Powyższa sytuacja występuje ze zwiększającą się częstotliwością, nakładając na KNF liczne obowiązki związane z brakiem spełniania podstawowych obowiązków formalnych w zakresie regulacyjnym przez podmioty wpisane do rejestru zarządzających ASI. W praktycznym aspekcie prowadzenia rejestru zarządzających ASI nie należy obciążać pracowników merytorycznych departamentów UKNF obowiązkiem wszczynania wobec podmiotów nieuiszczających powyższej opłaty postępowań sankcyjnych w oparciu o treść art. 229 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Wszczynanie postępowań w oparciu o przytoczony wyżej przepis powinno być bowiem ograniczone do spraw związanych z naruszaniem przez zarządzającego ASI zasadniczych przepisów regulacyjnych związanych z działalnością operacyjną prowadzoną przez ten podmiot np. brakiem uwzględniania interesu inwestorów ASI, naruszaniem zasad uczciwego obrotu, czy też wprowadzeniem w błąd organu nadzoru lub też inwestorów. Brak spełniania formalnych wymogów fiskalnych wobec organu nadzoru powinien być rozpatrywany w oparciu o ściśle określone przesłanki i nie powinien angażować nadmiernie zasobów UKNF, co ma w obecnej sytuacji prawnej ma każdorazowo miejsce w przypadku wszczynanych postępowań sankcyjnych. Rozwiązanie to ułatwi prowadzenie rejestru zarządzających ASI, zwłaszcza w przypadku wzrastającej liczby podmiotów znajdujących się w tym rejestrze i wykonujących w tym zakresie działalność regulowaną. Ponadto, za okoliczność uzasadniającą fakultatywne wykreślenie z rejestru zarządzającego ASI, powinien być brak przekazywania przez zarządzających ASI sprawozdań okresowych, o których mowa w art. 222c ust. 1 oraz art. 222e ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Przepis ten będzie pełnił w tym zakresie funkcję dyscyplinującą podmioty do terminowego przekazywania sprawozdań okresowych KNF i zredukuje zakres obowiązków ciążących na organie, związanych z wzywaniem podmiotu do terminowego przekazywania sprawozdań. Ograniczone zostaną także sytuacje, w których zagregowane, globalne dane dotyczące wartości aktywów wchodzących w skład portfeli inwestycyjnych ASI zarządzających przez zarządzających ASI wpisanych do rejestru zarządzających ASI nie odpowiadają rzeczywistości na skutek braku terminowego przekazywania tych sprawozdań przez te podmioty.

- 3) zmiany w zakresie norm sankcjonujących (art. 232 ust. 1, art. 233 ust. 2 i 2a, art. 234 pkt 2, art. 234b ustawy o funduszach inwestycyjnych)

Przepisy w tym zakresie mają na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, możliwej do nałożenia na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej, jak i w ujęciu systemowym. Ponadto, zmiany proponowane w art. 232 ust. 1 i art. 233 ust. 2 służą wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych poprzez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest ten przychód. W art. 233 ust. 2a ustawy o funduszach inwestycyjnych maksymalna kara wskazana w przypadku naruszeń określonych w tym przepisie powinna zostać podniesiona z 500 000 zł do 5 000 000 zł. Przepis ten dotyczy nałożenia kary na podmiot, któremu towarzystwo powierza zarządzanie w odniesieniu do specjalistycznego funduszu inwestycyjnego lub FIZ. Należy przy tym podkreślić, że w analogicznej sytuacji, w przypadku funduszu inwestycyjnego otwartego, kara dla podmiotu, któremu towarzystwo powierzyło zarządzanie jest taka sama, jak kara nakładana na towarzystwo, czyli 20 949 500 zł (art. 233 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych). Proponuje się zatem, aby kara nakładana na podmiot, któremu towarzystwo powierzyło zarządzanie, była analogiczna do kary nakładanej na towarzystwo za te same czynności, gdyż nie ma tutaj żadnych podstaw, aby w tym przypadku występowała taka dysproporcja.

Podwyższenie maksymalnego wymiaru kary do 5 000 000 zł obejmuje również fundusze wiarygodności. Z kolei w odniesieniu do art. 234b tej ustawy to podwyższenie maksymalnego wymiaru kary do 5 000 000 zł powinno odnosić się do wszystkich rodzajów funduszy inwestycyjnych.

- 4) rozszerzenie możliwości łączenia FIZ o inne typy funduszy inwestycyjnych zamkniętych (art. 208zzi ust. 1, ust. 2 pkt 2, ust. 3 ust. 4 ust. 5, art. 208 zzj, art. 208zzk ust. 7, art. 208zzm ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych)

Proponowane zmiany mają umożliwić łączenie funduszy zamkniętych poprzez przejęcie lub scalenie dwóch lub więcej funduszy w ramach nowego funduszu. Analogiczne rozwiązania funkcjonują już w odniesieniu do funduszy otwartych oraz funduszy inwestycyjnych zamkniętych aktywów niepublicznych (FIZAN). Propozycja zakłada, że łączeniu będą mogły podlegać niepubliczne FIZ zarządzane przez to samo towarzystwo (ich certyfikaty nie są sprzedawane w drodze oferty publicznej, ani nie są notowane na rynku regulowanym).

Możliwość łączenia niepublicznych FIZ będzie korzystna z punktu widzenia inwestorów w szczególności, gdy w wyniku spadku wartości aktywów dalsze funkcjonowanie funduszu staje się problematyczne. Możliwość połączenia z innym funduszem stanowić będzie alternatywę dla likwidacji.

Podobnie jak w przypadku funkcjonujących dotychczas rozwiązań prawnych dotyczących funduszy aktywów niepublicznych, rozszerzenie możliwości łączenia FIZ o inne typy funduszy inwestycyjnych wymaga ustanowienia przepisów, które określą procedurę dokonania takiej czynności. Do połączenia funduszy niezbędna będzie zgoda ich uczestników. Decyzja będzie zapadać na zgromadzeniach inwestorów, a za stosowaną uchwałą o połączeniu będą musieli zagłosować posiadacze 2/3 aktualnej liczby certyfikatów. Zgoda będzie wymagana zarówno od inwestorów funduszu przejmowanego jak i przejmującego. Ponieważ nowe regulacje mają dotyczyć funduszy niepublicznych, których tworzenie nie wymaga zgody KNF, także ich łączenie nie będzie wymagało takiej zgody. Uznano więc, że dla celów rozszerzenia możliwości łączenia FIZ o inne typy funduszy wystarczające jest jedynie rozszerzenie podmiotowe bez konieczności zmian w procedurze łączenia funduszy.

W związku z rozszerzeniem przewidzianym w ustawie o funduszach inwestycyjnych mechanizmu łączenia funduszy inwestycyjnych na wszystkie zamknięte fundusze inwestycyjne zamknięte niebędące funduszami publicznymi, w przepisach tych wprowadzono również przepisy zabezpieczające interes uczestników funduszy inwestycyjnych w zakresie okresu na dostosowanie portfela inwestycyjnego funduszu inwestycyjnego przejmującego do wymagań ustawowych i statutowych. Obecnie obowiązujący art. 208zżo ustawy o funduszach inwestycyjnych stanowi, że w przypadku, o którym mowa w art. 208zzi ust. 2 pkt 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, fundusz przejmujący w terminie 12 miesięcy od dnia, o którym mowa w art. 208zzq lub art. 208zzs ustawy o funduszach inwestycyjnych, dostosuje stan swoich aktywów do wymagań określonych w ustawie i statucie. W przypadku rozszerzenia rodzajów i typów funduszy, które mogą zostać połączone, powstaje ryzyko tworzenia funduszy inwestycyjnych „technicznych”, których połączenie będzie dokonywane wyłącznie w celu stworzenia możliwości korzystania z przedłużenia okresu na dostosowanie portfela, co pozwoli funduszom inwestycyjnym posiadającym niedostosowany portfel na wykreowanie funduszu inwestycyjnego w celu połączenia i możliwości „zalegalizowania” stanu niedostosowania portfela inwestycyjnego funduszu przejmującego. W związku z tym, w celu ograniczenia ww. ryzyka oraz ochrony interesu uczestników funduszu, proponuje się, aby możliwość łączenia się funduszy inwestycyjnych zamkniętych została ograniczona wyłącznie do funduszy, które w

dniu sporządzenia i podpisania planu połączenia będą posiadały portfel inwestycyjny dostosowany do przepisów prawa oraz statutu funduszu. Dodatkowo, w celu zagwarantowania, że zgodnie z ostatnią wyceną dokonaną przez fundusz posiada on strukturę portfela dostosowaną do przepisów prawa i postanowień statutu funduszu, w tym zakresie elementem planu połączenia będzie stosowne oświadczenie funduszy łączących się ze sobą.

Wskazać należy, że łączenie się funduszy inwestycyjnych zamkniętych jest nową regulacją, która wymaga dookreślenia i ograniczania potencjalnych ryzyk poprzez dodatkowe wymogi regulacyjne. Jednym z takich ryzyk jest wykorzystywanie łączenia się funduszy przez te podmioty, które w sposób niewłaściwy realizowały dotychczasową politykę inwestycyjną, a w efekcie tego pozostawały często w permanentnym naruszeniu przepisów prawa i statutu funduszu w zakresie struktury portfela. Należy również wskazać, że łączenie się funduszy inwestycyjnych zamkniętych stanowi de facto możliwość do zmiany typu przez ten fundusz, co również wobec istnienia ograniczeń w tym zakresie, powinno ograniczać możliwości w zakresie łączenia wyłącznie do funduszy inwestycyjnych, które posiadają strukturę portfela dostosowaną do wymogów przewidzianych przepisami prawa oraz statutem funduszu.

5) korekta w zakresie gwarancji emisji (art. 31 ust. 2 pkt 4, 5 i 5a, art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 4 pkt 2, art. 105, art. 156, art. 230 ust. 1 pkt 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych)

Zaproponowane zmiany dotyczące gwarancji emisji są wynikiem wejścia w życie z dniem 30 listopada 2019 r. ustawy z dnia 16 października 2019 r. o zmianie ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2217, z późn. zm.), dalej „ustawa o zmianie ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych oraz niektórych innych ustaw”. Ustawa ta wprowadziła m.in. zmianę w ustawie o ofercie publicznej polegającą na rezygnacji z posługiwania się pojęciami „subemisji inwestycyjnej” i „subemisji usługowej”. W miejsce tych pojęć w ustawie wprowadzono jedno pojęcie „gwarancji emisji”. W dalszym ciągu jednak ustawa o funduszach inwestycyjnych w kilku przepisach posługuje się uprzednio używanymi pojęciami. W związku z tym, proponuje się uchylene art. 31 ust. 2 pkt 4 i 5, zgodnie z którymi z chwilą wpisania funduszu inwestycyjnego do rejestru fundusz inwestycyjny wstępuje w prawa i obowiązki z tytułu umów o subemisję inwestycyjną i umów o subemisję usługową. Jednocześnie, w przepisie tym dodaje się nowy pkt 5a przewidujący wstąpienie w prawa i obowiązki z tytułu umów o gwarancję emisji, zamiast niewystępujących już w polskim prawie pojęć „subemisji inwestycyjnej” i „subemisji usługowej”.

Proponowana zmiana art. 58 ust. 1 pkt 4 ustawy o funduszach inwestycyjnych zmierza do doprecyzowania przepisu określającego rodzaje informacji i dokumentów, jakie należy załączyć do wniosku o udzielenie zezwolenia na wykonywanie działalności towarzystwa funduszy inwestycyjnych poprzez wyraźne wskazanie, że dołączane do wniosku informacje i oświadczenia, wymienione w art. 42b ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, powinny dotyczyć członków zarządu oraz rady nadzorczej. Zgodnie z literalnym brzmieniem tego przepisu do wniosku należałoby załączyć tylko informacje i oświadczenia osób, które będą sprawowały w zarządzie towarzystwa poszczególne funkcje, o których mowa w art. 42b ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Zatem obecnie obowiązujący przepis nie określa wymaganych informacji i oświadczeń w stosunku do członków zarządu niepełniących funkcji, o których mowa w art. 42b ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, oraz członków rady nadzorczej. Nie ma też w ustawie o funduszach inwestycyjnych wskazanych podstaw, umożliwiających KNF zwrócić się o takie informacje i oświadczenia do wnioskodawcy. Brak wskazania w przepisie art. 58 ust. 1 pkt 4 ustawy o funduszach inwestycyjnych, że informacje i oświadczenia powinny dotyczyć członków zarządu oraz rady nadzorczej powoduje, że przepis ten nie jest spójny z przesłankami odmowy udzielenia zezwolenia na wykonywania działalności towarzystwa, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Przepis ten stanowi, iż KNF odmawia udzielenia zezwolenia na wykonywanie działalności towarzystwa w przypadku gdy wnioskodawca, członkowie jego zarządu lub rady nadzorczej, doradcy inwestycyjni, którzy są lub zostaną zatrudnieni w towarzystwie, lub osoby, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 6 ustawy o funduszach inwestycyjnych, mogą wykonywać działalność z naruszeniem zasad uczciwego obrotu lub w sposób nienależycie zabezpieczający interes uczestników funduszu, a także gdy członkowie zarządu lub rady nadzorczej nie spełniają warunków, o których mowa w art. 42 ust. 2–4, 6 i 7. Dodatkowo, w związku z odesłaniem zawartym w treści art. 230 ust. 1 pkt 1 ustawy do art. 58 ust. 1 pkt 4 ustawy, określone w art. 230 ust. 1 pkt 1 ustawy uprawnienie KNF do nakazania towarzystwu zastąpienia albo odwołania osób, o których mowa w przepisach wymienionych w tym punkcie, mogłoby dotyczyć wyłącznie osób, wskazanych w art. 42b ust.1 ustawy. Przepis art. 230 ustawy o funduszach inwestycyjnych ma charakter sankcyjny, w związku z tym identyfikacji osób, wskazanych w przepisie art. 58 ust. 1 pkt 4, wobec których KNF mogłaby zastosować przewidziane w art. 230 ust. 1 pkt 1 ustawy środki, należy dokonywać zgodnie z literalnym brzmieniem art. 58 ust.1 pkt 4 ustawy. Ze względu na wskazane powyżej powody, proponowana zmiana art. 58 ust. 1 pkt 4 ustawy jest konieczna i uzasadniona.

Zaproponowana zmiana w art. 61 ust. 4 pkt 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych ma charakter doprecyzowujący i polega na zastąpieniu wyrazu „warunków”, wyrazem „wymogów”, które zostało zastosowane w treści art. 42b ust. 2–4 ustawy o funduszach inwestycyjnych.

Zmiany przewidziane w art. 105 i art. 156 ustawy o funduszach inwestycyjnych mają na celu usunięcie pojęć „subemisji inwestycyjnej”. W ich miejsce proponuje się odwołanie do pojęć gwarancji emisji, przy jednoczesnym doprecyzowaniu, że chodzi o gwarancję emisji, o której mowa w art. 14a ust. 5 ustawy o ofercie publicznej. Przepis ten stanowi bowiem o gwarancji emisji będącej odpowiednikiem dotychczasowej subemisji inwestycyjnej.

6) zmiany w przepisach dotyczących tworzenia i funkcjonowania portfelowych funduszy inwestycyjnych (art. 2 pkt 39, art. 22 ust. 1 pkt 9a i 10, art. 29 ust. 10, art. 136 ust. 1, art. 179 ust. 1, 1a, 1b, 3, 4, 6–9, art. 219 ustawy o funduszach inwestycyjnych)

Przewidziane w tym zakresie zmiany ustawy o funduszach inwestycyjnych mają na celu realizację działań organów publicznych określonych w Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego, w którym to dokumencie wskazano, że krajowe ETFy (ang. Exchanged Traded Funds) stanowią jeden z elementów wspierania rozwoju polskiego rynku kapitałowego poprzez m.in. zwiększenie dywersyfikacji produktów inwestycyjnych, zapewnienie większej płynności rynku, umożliwienie inwestorom instytucjonalnym (pośrednikom) szerszego spektrum zachowań inwestycyjnych.

Koncepcja ETF przewidziana obecnie w przepisach ustawy o funduszach inwestycyjnych oparta jest na konstrukcji portfelowego funduszu inwestycyjnego zamkniętego. Fundusze te dokonujące w sposób ciągły emisji certyfikatów inwestycyjnych, które zgodnie ze statutem funduszu będą oferowane w drodze oferty publicznej lub dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu, pod warunkiem że fundusz lokuje swoje aktywa wyłącznie w papiery wartościowe stanowiące podstawę do ustalenia wartości indeksu rynku regulowanego (portfel indeksowy) albo w aktywa określone w statucie funduszu nieoparte na takim indeksie (portfel bazowy). Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o funduszach inwestycyjnych fundusze te sporządzają prospekty, które podlegają zatwierdzeniu przez Komisję Nadzoru Finansowego. Co więcej, ze względu na ciągłą emisję certyfikatów oraz ich ciągłe dopuszczanie do obrotu na rynku regulowanym zachodzi konieczność aktualizacji tego prospektu oraz jego ponownego zatwierdzenia po upływie każdych kolejnych 12 miesięcy (konieczność istnienia ciągle ważnego prospektu przez cały

czas emitowania przez fundusz certyfikatów). Powyższe generuje olbrzymi nakład pracy oraz koszty, zwłaszcza, że prospekty podlegają obowiązkowi suplementowania. Z obowiązkiem suplementowania natomiast związany jest problem zawieszania procesu rozrachunku przyjętych zapisów na certyfikaty, które korzystają z prawa do wycofania, a które to prawo, po zmianie WANCI (wartości aktywów netto funduszu na certyfikat inwestycyjny), może być wykorzystywane w sposób niezgodny z jego istotą i prowadzić do nadużyć, które w efekcie obciążają uczestników funduszu. Ponadto, spowodowane suplementacją wstrzymanie rozrachunku zapisów, w tym również dla animatora emitenta, który odgrywa szczególną rolę w procesie obrotu certyfikatami funduszy ETF, powoduje pogorszenie jakości kwotowań (niższa skłonność animatora do kwotowań, niższe kwoty ofert kupna/sprzedaży, szersze spread'y), a więc znacząco zmniejsza atrakcyjność produktu dla inwestorów oraz przerywa przypisaną produktowi ciągłość emisji i wykupów certyfikatów.

W związku z powyższym, w ustawie o funduszach inwestycyjnych wprowadza się zmianę podejścia do dokumentu informacyjnego, który są obowiązkowe sporządzać i udostępniać inwestorom portfelowe fundusze inwestycyjne zamknięte. Zamiast, jak ma to miejsce obecnie, sporządzać prospekt regulowany przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 12, z późn. zm.), fundusze te sporządzać będą prospekt informacyjny na wzór funduszy inwestycyjnych otwartych, uznawanych w krajowym porządku prawnym za fundusze UCITS (instytucje wspólnego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe regulowane przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2009, str. 32, z późn. zm.). Dokument ten, podobnie jak prospekt, podlega zatwierdzeniu przez Komisję Nadzoru Finansowego na etapie tworzenia funduszu oraz aktualizacji, co zarazem należycie chroni interesy inwestorów, niemniej odbywa się to w sposób, który nie powoduje wyżej przedstawionych kosztów oraz problemów związanych z rozrachunkiem zapisów na certyfikaty inwestycyjne.

Koncepcja przewidziana obecnie w przepisach ustawy o funduszach inwestycyjnych generuje olbrzymi nakład pracy po stronie rynku, jak również po stronie nadzoru. Co więcej przewiduje się, że w przeciągu kilku lat liczba zatwierdzanych prospektów i ewentualnie suplementów

nowo tworzonych funduszy portfelowych w formule funduszy inwestycyjnych zamkniętych wzrosnie do ok. 20 rocznie. Konieczne jest więc tutaj wyeliminowanie potencjalnie ryzyka zaniechania efektywnego i sprawnego wykonywania zadań w tym zakresie przez KNF. Funkcjonowanie tego typu produktów na rozwiniętych rynkach europejskich nie wymaga corocznego zatwierdzania dokumentu informacyjnego, ani odnawiania dopuszczenia produktu do obrotu na rynku, przez co nie angażuje sił organu nadzoru na takim poziomie jak obecnie w Polsce, a organ nadzoru sprawuje jedynie bieżący nadzór na normalnych zasadach. Uwzględnione tutaj zmiany będą więc stanowić znaczne usprawnienie funkcjonowania KNF w tym obszarze i wpłyną na rozwój segmentu funduszy portfelowych w formule funduszy inwestycyjnych zamkniętych w Polsce.

Mając na uwadze powyższe, zmiany w tym zakresie ustawy o funduszach inwestycyjnych dotyczą:

- 1) wskazania wprost w definicji publicznego funduszu inwestycyjnego zamkniętego, że jest nim również ww. fundusz portfelowy (art. 2 pkt 39);
- 2) wskazania, że w przypadku funduszu portfelowego do wniosku o zezwolenie na utworzenie takiego funduszu załącza się prospekt informacyjny (art. 22 ust. 1 pkt 9a), a w konsekwencji doprecyzowania, że prospekt taki załącza się również do wniosku o utworzenie funduszu inwestycyjnego otwartego oraz specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego (art. 22 ust. 1 pkt 10);
- 3) dookreślenia, że w przypadku funduszu portfelowego, fundusz ten wydaje certyfikaty inwestycyjne za warunkach i w sposób, które zostały określone również w prospekcie informacyjnym (art. 29 ust. 10);
- 4) uzupełnienia, mając na uwadze, że fundusz portfelowy sporządza prospekt informacyjny, przepisu określającego warunki i sposób wydawania certyfikatów inwestycyjnych takiego funduszu o wskazanie prospektu informacyjnego, który poza statutem będzie głównym dokumentem informacyjnym funduszu portfelowego (art. 136 ust. 1);
- 5) ograniczenia możliwości oferowania certyfikatów inwestycyjnych funduszu portfelowego wyłącznie poprzez dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do alternatywnego systemu obrotu, co wykluczy możliwość ich oferowania poza rynkami zorganizowanymi (art. 179 ust. 1);

6) wskazania wprost, że fundusz portfelowy jest przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania innym niż typu zamkniętego w rozumieniu art. 2 lit. p rozporządzenia 2017/1129, gdyż dokonuje on w sposób ciągły emisji certyfikatów inwestycyjnych oraz będzie wykupywał certyfikaty inwestycyjne na żądanie uczestnika funduszu, co z kolei sprawia, że pomimo przyjętej nazwy będzie miał charakter otwarty (art. 179 ust. 1a i 1b);

7) umożliwienia wprowadzenia do obrotu certyfikatów inwestycyjnych funduszu portfelowego do obrotu w alternatywnym systemie obrotu w przypadku odmowy ich dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym, co wynika z hierarchii tych systemów obrotu oraz usprawnia proces wprowadzania do obrotu tych papierów wartościowych (art. 179 ust. 6);

8) przesądzenia, że fundusz portfelowy sporządza prospekt informacyjny (art. 179a) oraz udostępnia go przy proponowaniu objęcia certyfikatów inwestycyjnych.

Ponadto wprowadzono zmiany wynikowe polegające na uchyleniu w art. 179 ust. 4 oraz zmianie odesłań w art. 179 ust. 3. Przyjęto, że podobnie jak ma to miejsce w przypadku funduszy inwestycyjnych otwartych oraz specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych szczegółowe warunki, jakim powinien odpowiadać prospekt informacyjny funduszu portfelowego, oraz zasady i terminy dokonywania zmian prospektu zostaną określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych. Zmiany wynikowe obejmują także art. 219 dostosowujący redakcyjnie ust. 3 i ust. 5 oraz nakładający w ust. 5a obowiązek prospektowy.

9) digitalizacja obowiązków informacyjnych (dodanie art. 73a);

Dodanie do ustawy o funduszach inwestycyjnych art. 73a służy umożliwieniu pozyskiwania informacji o banku depozytariuszu bezpośrednio od tego podmiotu, zamiast tak jak dotychczas od towarzystwa. Depozytariusz, jako podmiot działający w interesie uczestników funduszy, według zasad określonych w ustawie o funduszach inwestycyjnych, ma za zadanie m.in. weryfikację prawidłowości funkcjonowania funduszu inwestycyjnego. Z tego też powodu uznano, że podmiot, o którym mowa w art. 71 ust. 2 pkt 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych powinien być adresatem tego obowiązku. Umożliwi to bowiem zapewnienie prawidłowego wypełniania obowiązków przez te podmioty oraz wzmocni ochronę przed wystąpieniem konfliktu interesów.

10) Identyfikacja, przekazywanie informacji i ułatwianie wykonywania praw uczestników funduszy inwestycyjnych zamkniętych (art. 2 pkt 13c, art. 123a–123e)

Przepis art. 2 pkt 13c dodaje definicję pośrednika, w związku z posługiwaniem się tym pojęciem w dodawanych przepisach dotyczących identyfikacji, przekazywania informacji i ułatwiania wykonywania praw uczestników funduszy inwestycyjnych zamkniętych. Pośrednikami tymi będą podmioty, które zgodnie z polskim prawem mają prawo prowadzenia rachunków papierów wartościowych. Definicja ta jest wzorowana na przepisie art. 68i ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie. Dnia 1 lipca 2019 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 9 listopada 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. poz. 2243, z późn. zm.), które wprowadziły obowiązkową dematerializację m.in. certyfikatów inwestycyjnych funduszy inwestycyjnych zamkniętych. Stosowanie tych przepisów w praktyce ujawniło problem, uderzający przede wszystkim w uczestników funduszy, jakim jest pozbawienie towarzystw funduszy inwestycyjnych wiedzy o tym kto w danym momencie jest posiadaczem certyfikatów inwestycyjnych. Towarzystwa funduszy inwestycyjnych, które przed 1 lipca 2019 r. miały możliwość prowadzenia ewidencji uczestników i w każdym momencie posiadały taką wiedzę, w chwili obecnej są jej pozbawione. Ponieważ certyfikaty te zapisane są na rachunkach papierów wartościowych już od momentu ich emisji, a w szczególności w sytuacji obrotu wtórnego, towarzystwa napotykają na trudności z ustaleniem, kto w danej chwili jest posiadaczem danego certyfikatu inwestycyjnego. Okoliczności te powodują dla uczestników funduszy inwestycyjnych zamkniętych następujące problemy:

- brak możliwości bezpośredniej komunikacji pomiędzy towarzystwem funduszy inwestycyjnych a uczestnikiem, i tym samym sprawnego przekazywania mu informacji o funduszu, takich jak zmiany w statucie, sprawozdania finansowe, wycena, stopy zwrotu, komentarze dotyczące stóp zwrotu i sytuacji funduszu,
- jeżeli uczestnik chce pozostawać w bieżącym kontakcie z towarzystwem zmuszony jest w odrębny sposób wykazywać swoje uczestnictwo,
- brak elastyczności w obszarze wykupów z uwagi na to, że towarzystwa zmuszone „poszukiwać” uczestników zawarły w statutach funduszy obowiązek notyfikacji przez uczestnika zamiaru dokonania wykupu certyfikatów inwestycyjnych poprzez złożenie pisemnego wniosku wskazującego dzień wykupu, liczbę oraz serie lub numery ISIN certyfikatów podlegających wykupowi,
- skomplikowanie procedury wykupów, co skutkuje tym, że inwestor, chcąc dokonać wykupu, korzysta z certyfikatów wyemitowanych jeszcze na starych zasadach, co

gwarantuje mu, że wykup nieobarczony takimi dodatkowymi formalnościami nastąpi szybciej i szybciej dojdzie do wypłaty środków.

W związku z tym dodawane w art. 123a–123e przepisy przewidują zagwarantowanie towarzystwom funduszy inwestycyjnych możliwości ustalenia danych uczestników funduszy inwestycyjnych zamkniętych w sytuacji, gdy certyfikaty zostaną przeniesione na rachunki papierów wartościowych i będą przedmiotem obrotu wtórnego. Rozwiązanie to wzorowane jest na obowiązujących już przepisach ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi dla spółek giełdowych, które wprowadzone zostały w celu umożliwienia stosowania przepisów rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/1212 z dnia 3 września 2018 r., ustanawiającego minimalne wymogi w celu wykonania przepisów dyrektywy 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do identyfikacji akcjonariuszy, przekazywania informacji i ułatwiania wykonywania praw akcjonariuszy (Dz. Urz. UE L 223 z 04.09.2018, str. 1).

Pozostałe zmiany w ustawie o funduszach inwestycyjnych:

- a) zmiana terminów na zbycie lub odkupienie przez fundusz jednostek uczestnictwa (art. 90 ust. 2)

Zmiana terminów wskazanych w art. 90 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych ma na celu urealnienie maksymalnych terminów na zbycie przez fundusz jednostek uczestnictwa po dokonaniu wpłaty na te jednostki oraz na odkupienie przez fundusz jednostek uczestnictwa po zgłoszeniu żądania ich odkupienia. Aktualnie terminy te nie mogą być dłuższe niż 7 dni kalendarzowych, co w przypadku kumulacji dni wolnych od pracy lub dni, w których nie odbywa się sesja giełdowa, kiedy to uniemożliwione jest dokonanie wyceny funduszu, rodzi znaczące trudności operacyjne po stronie funduszy. Co więcej, aktualna regulacja zachęca uczestników rynku do arbitrażu, który to może prowadzić do nadużyć. Zastąpienie terminów liczonych w dniach kalendarzowych przez terminy liczone w dniach roboczych prowadzi więc do wyeliminowania wspomnianych problemów i zagrożeń i zwiększa stabilność rynku kapitałowego.

- b) umożliwienie FIZ nabywanie nieruchomości również po upływie okresu dostosowawczego (art. 148 ust. 3)

Zmiana w art. 148 ust. 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych ma na celu jednoznaczne wskazanie, że FIZ może nabywać nieruchomości do portfela inwestycyjnego również po upływie okresu dostosowawczego, pod warunkiem, że nie spowoduje to naruszenia limitów

inwestycyjnych i doprowadzenia struktury aktywów do niezgodności z przepisami ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz statutu funduszu. Zgodnie z aktualnym brzmieniem nowelizowanego przepisu FIZ jest obowiązany, co do zasady, nabyć wszystkie nieruchomości, zgodnie z określonymi w jego statucie zasadami dywersyfikacji, w terminie 24 miesięcy od dnia rejestracji. Literalne rozumienie tego przepisu, a w szczególności wykorzystanego sformułowania „wszystkie nieruchomości” może prowadzić do wniosku, iż po upływie 24 miesięcy od dnia rejestracji nie ma on dalszej możliwości nabywania nieruchomości stanowiących lokaty, co prowadziłoby do wniosku, że po upływie wskazanego okresu fundusz jest pozbawiony możliwości kontynuowania działalności inwestycyjnej w obszarze nieruchomości. Tymczasem intencją art. 147 ust. 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych było wyznaczenie funduszom inwestycyjnym maksymalnego okresu przejściowego na ukształtowanie struktury tej części portfela inwestycyjnego, która zakłada dokonywanie lokat w nieruchomości, dlatego też zmiana art. 148 ust. 3 tej ustawy jest wskazana.

c) zmiany w zakresie tajemnicy zawodowej (art. 281 i art. 284)

Proponowane rozszerzenie art. 281 ustawy o funduszach inwestycyjnych ma na celu ujednoczenie z regulacjami innych ustaw sektorowych, w tym tych odnoszących się do rynku kapitałowego takich jak ustawa o obrocie instrumentami finansowymi (art. 149) i rozwiązań prawnych przyjętych w tej ustawie w zakresie uprawnień Centralnego Biura Antykorupcyjnego (CBA) do uzyskiwania informacji zawierających tajemnice prawnie chronione. CBA jest bowiem organem, który wykonuje w tym obszarze zadania mające na celu również zapewnienie bezpieczeństwa na rynku finansowym, w tym przede wszystkim inwestorów w nim uczestniczących. Istotnym celem w tym kontekście jest uczynienie w pełni efektywnym procesu ustalania i odzyskiwania mienia pochodzącego z działalności przestępczej, niezgodnej z przepisami ustawy o funduszach inwestycyjnych. Przyjęta konstrukcja dostępu do informacji CBA ma charakter pośredni i jest ściśle związana z art. 23 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym. Takie brzmienie przepisu umożliwi więc szybszą i skuteczniejszą realizację przez CBA nałożonych na nie ustawowo zadań w zakresie wykrywania i przeciwdziałania przestępstwom godzącym w życie gospodarcze państwa. Z kolei dodanie do ustawy o funduszach inwestycyjnych art. 284 ust. 4 i 6 wynika z istniejących zobowiązań do wymiany informacji zawartych w art. 2 Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA, oraz towarzyszących Uzgodnień Końcowych, podpisanych w Warszawie dnia 7

października 2014 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1647, z późn. zm.), ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2023 r. poz. 241) z uwagi na to, że istnieje w niej także zobowiązanie do ujawniania informacji o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Z kolei art. 281 ust. 5 jest przepisem proceduralnym mającym na celu zapewnienie prawidłowych zasad postępowania z informacją o przekazaniu tajemnicy zawodowej do uprawnionych w tym zakresie służb i służb specjalnych. Ponadto, w proponowanych przepisach dodano art. 284 zobowiązujący do zachowania w tajemnicy informacji o przekazaniu danych uprawnionym służbom. Wzorowany jest on na analogicznych rozwiązaniach zawartych w innych ustawach sektorowych. Zaproponowane rozwiązania w przedmiotowym zakresie mają na celu uwzględnienie przekazanych Ministrowi Finansów propozycji Zespołu zadaniowego ds. opracowania metodyki postępowania w związku z zabezpieczeniem majątkowym.

- d) usunięcie nałożonego na dystrybutorów obowiązku comiesięcznego przekazywania TFI wykazu czynności mających na celu poprawienie jakości świadczonych usług i dokumentów potwierdzających poniesione z tego tytułu koszty oraz obowiązek TFI dokonania weryfikacji zgodności tych czynności z przepisami prawa i interesem uczestników oraz zasadności i prawidłowości ustalenia tych kosztów oraz ustanowienia w każdym funduszu inwestycyjnym otwartym co najmniej dwóch kategorii jednostek i zależnego od tego wynagrodzenia (art. 32a, art. 32b ust. 2–4, art. 32d ustawy o funduszach inwestycyjnych)

Usunięcie tego obowiązku stanowi działanie zmierzające do eliminacji tzw. *gold-platingu*. W dyrektywie MiFID II uregulowane zostały sytuacje i zasady na jakich firma inwestycyjna może pobierać zachęty. Przepisy te przerzucają na TFI obowiązki nadzorcze względem dystrybutorów. Konsekwencją wprowadzenia powyższych przepisów, które dodatkowo stały się przedmiotem dodatkowych objaśnień w *Stanowisku UKNF z dnia 21 grudnia 2018 r. w sprawie przyjmowania i przekazywania „zachęt” w związku ze świadczeniem usług przyjmowania i przekazywania zleceń, których przedmiotem są jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych* (dalej: „Stanowisk”), był impas w rozliczeniach między dystrybutorami i TFI, który trwał cały 2019 r. Sytuacja uległa poprawie po wydaniu przez UKNF dwóch dodatkowych stanowisk uzupełniających wskazane Stanowisko. Jego wydanie nie wyeliminowało jednak występujących istotnych trudności we wzajemnych relacjach TFI i dystrybutorów.

Dodanie art. 32a ust. 7 pkt 4 ma na celu zagwarantowanie jednego z projektowanych założeń przepisów dotyczących usługi dystrybucji, tj. wyłączenia tej usługi spod reżimu tzw. „zachęt”. Przepisy art. 32b ust. 2–4 oraz brak określenia w ustawie o funduszach inwestycyjnych pojęcia usługi dystrybucji wpływają negatywnie na możliwość dystrybuowania polskich funduszy inwestycyjnych. Nałożenie dodatkowych obowiązków weryfikacji zachęt i związane z tym potencjalne konflikty na linii TFI – dystrybutor, stawia produkty takie jak fundusze w zdecydowanie mniej korzystnym świetle względem pozostałych produktów znajdujących się w ofercie firm inwestycyjnych. Wymogi i obostrzenia, które nie funkcjonują na rynkach zagranicznych, stawiają polskich dystrybutorów w sytuacji znacznie mniej korzystnej względem tych pochodzących z zagranicy. W konsekwencji ucierpią nie tylko towarzystwa, ale dojdzie również do zamknięcia architektury dystrybutorów i znacznego ograniczenia dostępność tego typu produktu dla inwestorów – zjawiska, które już obecnie jest obserwowane, również przez nadzorcę. Uregulowanie umów o dystrybucję w tym wynagrodzenia na rzecz dystrybutorów, które zostanie dokonane poprzez dodanie art. 32d ustawy o funduszach inwestycyjnych będzie więc przeciwdziałać takim potencjalnym negatywnym skutkom dla samych dystrybutorów, a w szerszym wymiarze dla stabilności całego rynku finansowego.

e) określenie domniemania porozumienia w przypadku nabycia albo objęcia akcji towarzystwa funduszy (art. 54 ust. 7 i 7a ustawy o funduszach inwestycyjnych)

Zmiana art. 54 ust. 7 polega na doprecyzowaniu, że przedmiotem porozumienia jest nie tylko sposób wykonywania prawa głosu, lecz również samo nabycie albo objęcie akcji lub praw z akcji towarzystwa funduszy inwestycyjnych. Nowy art. 54 ust. 7a, na kształt art. 87 ust. 4 ustawy o ofercie publicznej, zawiera natomiast przypadki, w których należy domniemywać istnienie porozumienia, którego przedmiotem jest wykonywanie prawa głosu z akcji. Przepisy te wzorowane są na analogicznej regulacji zawartej w ustawie o ofercie publicznej. Takie doprecyzowanie domniemania porozumienia wpłynie na podwyższenie poziomu ochrony akcjonariuszy mniejszościowych przed wykorzystaniem przez innych akcjonariuszy przewagi z posiadania określonych w art. 54 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych poziomów ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu lub udziału w kapitale zakładowym towarzystwa funduszy inwestycyjnych. W ten sposób wyeliminowana zostanie luka związana z definiowaniem porozumienia przy nabywaniu lub objęciu akcji przekraczającego poziomy określone w art. 54 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych.

f) zmiany w zakresie zewnętrznego zarządzania portfelem na (art. 50a ust. 4, art. 68 ust. 1d)

W ustawie przewidziane zostały także zmiany doprecyzowujące i jednocześnie usprawniające zarządzanie portfelem funduszu przez podmioty zewnętrzne. Nowelizacja art. 50a ust. 4 ma służyć zwiększeniu efektywności zarządzania funduszami i zapewnia spójność z przepisami prawa UE. Istotne jest tutaj, że takie powierzenie zarządzania funduszami inwestycyjnymi lub jego częścią może być rozwiązaniem wyłącznie wyjątkowym i podlegać będzie nadzorowi sprawowanemu przez KNF. Z kolei dodanie do art. 68 ust. 1d określa zachowanie depozytariusza na wypadek zakończenia obowiązywania zezwolenia na wykonywanie działalności przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych. Takie rozwiązanie wspomogłoby przeciwdziałanie negatywnym skutkom zdarzenia określonego w tym przepisie. Generowane znaczne obciążenie dla innych uczestników rynku (np. depozytariuszy funduszy) oraz negatywny wpływ takich zdarzeń na reputację całego sektora mogą podważać zaufanie do rynku finansowego, a więc i do podmiotów, które należycie realizują swoją rolę, wybierając modele działalności minimalizujące ryzyka dla nich, ich klientów lub inwestorów. Przewiduje się więc, że rozwiązanie zawarte w art. 68 ust. 1d wspomogłoby przeciwdziałanie takim zdarzeniom i niwelowanie ich skutków.

g) doprecyzowanie przepisów w zakresie możliwości inwestowania funduszy inwestycyjnych w tytuły uczestnictwa emitowane przez instytucje wspólnego inwestowania mające siedzibę za granicą (art. 101 ust. 1–3 ustawy o funduszach inwestycyjnych)

Obecne brzmienie przepisów art. 101 ust. 1–3 ustawy o funduszach inwestycyjnych stwarza trudności interpretacyjne co to tego, jakiego rodzaju instrumenty można uznać za „*umarzane na żądanie uczestnika*”. W przypadku instrumentów typu ETF notowanych na rynku amerykańskim, po dokonaniu emisji przez podmiot tworzący taki instrument, jest on dopuszczony do obrotu na giełdzie i praktycznie całość obrotu dokonuje się na rynku zorganizowanym. Prospekty i statuty regulujące zasady działania takiego ETF dopuszczają teoretyczną możliwość zwrócenia się do wystawcy instrumentu, jednak żądania takie mogą być składane w zależności od wartości posiadanych przez uczestnika tytułów uczestnictwa, przy czym oczekiwane w takim przypadku wolumeny transakcji opiewają na wartości praktycznie uniemożliwiające skorzystanie z tej możliwości. Drugą barierą jest fakt, że umorzenie zrealizowane będzie na żądanie uczestnika poprzez wydanie takiemu uczestnikowi aktywów niepieniężnych (wypłata w naturze), a nie wypłatę środków pieniężnych. Po trzecie konieczność zapewnienia zakresu ochrony, jaka miałyby przysługiwać uczestnikom takiego instrumentu, jako „*takiej samej jak posiadaczy jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych*”

otwartych” oraz ograniczeń inwestycyjnych jakie winny być stosowane w ramach ETF. Dokumentacja określająca zasady inwestowania przez instytucje wspólnego inwestowania pozostaje nieadekwatna do wymagań polskiego ustawodawcy i nie jest możliwe dokonanie miarodajnego zestawienia tych dokumentów z wymogami polskiej ustawy o funduszach inwestycyjnych. Powyższe kwestie często uniemożliwiają zarządzającym polskimi funduszami inwestycyjnymi korzystanie z opisywanych lokat. Z uwagi na faktyczną płynność, tj. wysokie wolumeny obrotu tych instrumentów na rynkach oraz stosowaną przez nie politykę inwestycyjną, ograniczenie to stanowi niezasadne utrudnienie działalności polskich funduszy inwestycyjnych względem funduszy o podobnym profilu inwestycyjnym prowadzących działalność za granicą. Jednocześnie brzmienie art. 101 ustawy o funduszach inwestycyjnych nie posiada umocowania w obowiązujących właściwych regulacjach unijnych, a konkretnie w art. 50 ust. 1 lit. e dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2009 r., s. 32), dalej „dyrektywa UCITS”. Art. 50 ust. 1 lit. e dyrektywy UCITS umożliwia dokonywanie inwestycji w jednostki innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a i b tejże dyrektywy. Zgodnie z brzmieniem lit. br, aby uznać przedsiębiorstwo za UCITS jego jednostki uczestnictwa „są na żądanie ich posiadaczy, odkupywane lub umarżane bezpośrednio lub pośrednio z aktywów tych przedsiębiorstw”, co nie w pełni zostało odzwierciedlone w obecnym art. 101 ust. 1 pkt 3 lit. c) ustawy o funduszach inwestycyjnych. Co więcej, wspomniany przepis unijny stanowi dalej, że „Działania podjęte przez UCITS w celu zapewnienia, aby giełdowa wartość ich jednostek nie różniła się w znaczny sposób od wartości netto aktywów na te jednostki, będzie uważane za równoznaczne z takim odkupieniem” (ang. *Action taken by a UCITS to ensure that the stock exchange value of its units does not significantly vary from their net asset value shall be regarded as equivalent to such repurchase or redemption.*) co nie znalazło już odzwierciedlenia w polskich przepisach, a jest to główne *ratio legis* działalności prowadzonej przez fundusze typu ETF.

Zmiany w art. 101 ustawy o funduszach inwestycyjnych mają więc na celu uzupełnienie możliwości inwestycyjnych otwartych funduszy inwestycyjnych o certyfikaty inwestycyjne publicznych funduszy inwestycyjnych zamkniętych działających jako fundusze portfelowe mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dzięki temu zapewniona zostanie analogiczna zasada jak dla funduszy zagranicznych, których tytuły uczestnictwa są wskazane

w art. 101 ust. 1 pkt 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Zauważenia wymaga, że obecne brzmienie nowelizowanego przepisu dopuszcza nabywanie przez fundusze inwestycyjne otwarte tytułów uczestnictwa emitowanych przez instytucje wspólnego inwestowania mające siedzibę za granicą, podczas gdy rozwiązanie to nie dotyczy certyfikatów inwestycyjnych portfelowych funduszy inwestycyjnych zamkniętych, będących odpowiednikami instytucji wspólnego inwestowania mających siedzibę za granicą. Podkreślenia również wymaga, że zmiana ta, tj. dodanie w art. 101 ust. 1 pkt 1a pozostaje bez wpływu na dotychczasowe zasady nabywania przez otwarte fundusze inwestycyjne certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez zamknięte fundusze inwestycyjne.

Zmiana ta ma na celu również zapewnienie zgodności z cytowanymi już z art. 50 ust. 1 lit. e w związku z art. 1 ust. 2 lit. a i b dyrektywy UCITS, który przewiduje, że przedmiotem inwestycji mogą być tytuły uczestnictwa nie tylko funduszy, które są na żądanie uczestnika funduszu odkupywane i umarzone, ale również w przypadku gdy fundusze te podejmują działania w celu zapewnienia, aby giełdowa wartość ich jednostek nie różniła się w znaczny sposób od wartości netto aktywów na te jednostki.

h) dodatkowe rozwiązania dotyczące likwidacji funduszu inwestycyjnego (dodanie art. 69 ust. 3 zdanie drugie, art. 227 ust. 4, art. 248 ust. 2c oraz art. 249 ust. 1b i 1c ustawy o funduszach inwestycyjnych)

W tym zakresie istnieje konieczność rozwiązania problemu braku likwidatora w sytuacji cofnięcia zezwolenia TFI prowadzącemu likwidację funduszy oraz potrzeba uregulowania kwestii pokrycia kosztów likwidacji funduszu. W obecnie obowiązującym stanie prawnym brak jest przepisów wskazujących podmiot odpowiedzialny za prowadzenie czynności likwidacyjnych funduszu w sytuacji cofnięcia zezwolenia towarzystwu funduszy inwestycyjnych i jednoczesnym braku depozytariusza funduszu, który mógłby towarzystwo w tej roli zastąpić. Proponowane przepisy oparte są na założeniu, że w przypadku zaistnienia przywołanej powyżej sytuacji sąd rejestrowy powinien ustanowić innego likwidatora. Jednocześnie, podmiot uprawniony do wykonywania funkcji likwidatora funduszu powinien spełniać stosowne wymogi formalne oraz posiadać odpowiednią ku temu wiedzę i kwalifikacje. Dlatego też podmiot wyznaczany przez sąd rejestrowy na likwidatora funduszu powinien posiadać pełną zdolność do czynności prawnych i legitymować się licencją doradcy restrukturyzacyjnego, co powinno stanowić wystarczającą gwarancję do prawidłowego i efektywnego wykonywania funkcji likwidatora. Ponadto, mając na uwadze, że wykonywanie obowiązków likwidatora wiąże się z wystąpieniem kosztów związanych z przedmiotową

likwidacją, a kosztów tych – z uwagi na sytuację majątkową funduszu (np. ujemny WAN, brak środków płynnych) – może nie udać się pokryć z aktywów funduszu, to zasadne jest, aby (w przypadku niemożności ich zaspokojenia z aktywów funduszu) były one subsydiarnie pokrywane przez dotychczasowe towarzystwo lub spółkę, która pełniła funkcję towarzystwa przed utratą zezwolenia. Likwidator powinien być uprawniony do żądania zaliczki na pokrycie kosztów od towarzystwa lub spółki, która pełniła funkcję towarzystwa, każdorazowo, kiedy pojawi się taka konieczność z uwagi na brak na danym etapie likwidacji możliwości pokrycia z aktywów funduszu kosztów jego likwidacji. Jednocześnie, jeżeli po zaspokojeniu wierzycieli funduszu pozostaną w funduszu jakieś aktywa, towarzystwo lub spółka będą mogły domagać się od funduszu zwrotu zaliczek wypłaconych na poczet kosztów likwidacji.

- i) zmiany dotyczące wydania przez KNF decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (art. 228 ust. 1c, ust. 1ca–1ck)

W ustawie o funduszach inwestycyjnych, w art. 228 ust. 1c zawarta jest norma kompetencyjna, która uprawnia KNF do wydania decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. W aktualnym stanie prawnym skorzystanie przez KNF z uprawnień przewidzianego we wskazanym przepisie możliwe jest wyłącznie w zakresie strategii inwestycyjnych, które mogą stosować alternatywne fundusze inwestycyjne, którymi zarządza lub może zarządzać towarzystwo funduszy inwestycyjnych. Wskazane jest rozszerzenie kompetencji KNF poprzez wyposażenie w dodatkowe instrumenty nadzorcze.

Proponowana zmiana art. 228 ust. 1c pkt 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych pozwoli na inną niż w dotychczasowym aspekcie – tj. wyłącznie przez pryzmat strategii inwestycyjnej identyfikację w decyzji administracyjnej tych segmentów działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, w odniesieniu do których towarzystwo funduszy inwestycyjnych nie będzie już mogło świadczyć usługi zarządzania (zmieniany art. 228 ust. 1c pkt 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych). W konsekwencji, KNF otrzyma uprawnienia do ograniczenia wykonywania działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w zakresie rodzajów bądź typów funduszy inwestycyjnych, którymi zarządza lub może zarządzać towarzystwo.

Zmiana art. 228 ust. 1c pociąga za sobą również konieczność zawarcia w zmienianej ustawie doprecyzowania, zgodnie z którym ograniczenie wykonywania zarządzania alternatywnymi

funduszami inwestycyjnymi może dotyczyć jednego lub kilku subfunduszy wydzielonych w tym alternatywnym funduszu inwestycyjnym lub unijnym alternatywnym funduszu inwestycyjnym. Doprecyzowanie to zostało zawarte w dodawanym w art. 228 ust. 1ca.

Dodanie art. 228 ust. 1cb ma na celu rozszerzenie możliwości częściowego cofnięcia zezwolenia na specjalistyczny funduszu inwestycyjny otwarty stosujący zasady i ograniczenia inwestycyjne funduszu inwestycyjnego zamkniętego. Usunięta zostanie w ten sposób wątpliwość co do dopuszczalności wydania decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym w odniesieniu do niektórych funduszy/subfunduszy, których profil działalności może okazać się trudny do ujęcia w występujące w ustawie o funduszach inwestycyjnych ramy rodzajowe bądź typologiczne tych podmiotów. W niektórych sytuacjach poprzestanie na wskazaniu w decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania funduszem inwestycyjnym rodzaju lub typu funduszu inwestycyjnego, którym nie będzie mogło zarządzać towarzystwo funduszy inwestycyjnych może okazać się niewystarczające. Dlatego też uzasadnionym jest wprowadzenie dodatkowej regulacji, która wprost odnosi się do określonych kategorii funduszy/subfunduszy i stanowi, że one również mogą być objęte zakresem decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania funduszem inwestycyjnym. Mowa tu o specjalistycznym funduszu inwestycyjnym otwartym (albo subfunduszu wydzielonym w takim specjalistycznym funduszu inwestycyjnym otwartym), który przy dokonywaniu lokat stosuje zasady i ograniczenia inwestycyjne funduszy inwestycyjnych zamkniętych lub został utworzony jako fundusz aktywów niepublicznych.

Dodanie do ustawy o funduszach inwestycyjnych art. 228 ust. 1ca–1ck doprecyzuje również w sposób kompleksowy konsekwencje prawne wydania decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym. Uzasadnieniem tej propozycji legislacyjnej jest brak w przepisach ustawy o funduszach inwestycyjnych szczegółowych unormowań wskazujących skutki prawne wydania decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym. Taki stan rzeczy implikuje konieczność wydania stosownych przepisów regulujących – najogólniej rzecz biorąc – zasady reprezentacji i zarządzania funduszem inwestycyjnym po wydaniu decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym. Chodzi tu przede wszystkim o uregulowanie następujących kwestii:

a) bezpośredniego skutku prawnego wydania decyzji,

- b) ram czasowych obowiązywania zakazu wykonywania przez TFI działalności wskazanej w decyzji,
- c) tymczasowych i docelowych zasad reprezentacji alternatywnego funduszu inwestycyjnego po wydaniu decyzji,
- d) sposobu postępowania w przypadku braku możliwości osiągnięcia docelowego modelu reprezentacji i zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym po wydaniu decyzji.

Zgodnie z założeniem przepisy dotyczące ww. kwestii normowałyby skutki prawne wydania decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym co do zasady w analogiczny sposób, jak w przypadku skutków prawnych wynikających z decyzji o cofnięciu zezwolenia na wykonywanie działalności przez TFI, które są określone w ustawie o funduszach inwestycyjnych. Towarzystwo funduszy inwestycyjnych, w następstwie wydania decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym, bezterminowo traciłoby prawo reprezentacji i zarządzania określonym w tej decyzji rodzajem bądź typem alternatywnego funduszu inwestycyjnego na rzecz depozytariusza tego funduszu. Depozytariusz pełniłby funkcje reprezentacyjno-zarządcze tymczasowo, tj. do chwili przejęcia zarządzania takimi funduszami przez inne TFI. Przejęcie zarządzania byłoby równocześnie docelowym i preferowanym modelem reprezentacji i zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym po wydaniu stosownej decyzji ograniczającej działalność takiego funduszu. Niedojście do skutku rzonego przejęcia w określonym w projektowanych przepisach horyzoncie czasowym skutkowałoby likwidacją ww. funduszu.

Określenie konsekwencji prawnych decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym musi także uwzględniać reżim działalności szczególnej kategorii funduszy inwestycyjnych. Chodzi tu o specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte, które są funduszami zdefiniowanej daty (FZD) i zarządzają Pracowniczymi Planami Kapitałowymi (PPK). W odniesieniu do tej kategorii podmiotów skutki prawne wydania decyzji nie mogą być tożsame jak w przypadku pozostałych funduszy inwestycyjnych, ponieważ powinny one dodatkowo respektować przepisy dotyczące zasad sprawowania nadzoru nad FZD. Z przepisów tych wynika, że utrata przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych prawa do reprezentacji i zarządzania FZD wskutek różnych zdarzeń prawnych powoduje ich przejęcie przez wyznaczoną instytucję finansową, o której mowa w rozdziale IX ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych. Jest

nią towarzystwo funduszy inwestycyjnych, w którym więcej niż 50% udziału w kapitale własnym posiada Państwowy Fundusz Rozwoju S.A. (obecnie mowa o PFR TFI S.A.). W opisanej sytuacji funkcje reprezentacyjno-zarządcze wykonuje co do zasady wyznaczona instytucja finansowa, a tylko w nadzwyczajnych okolicznościach posiłkowo depozytariusz (w przypadku niewyznaczenia wyznaczonej instytucji finansowej) – przy czym w obu tych przypadkach obowiązujące regulacje nie przewidują scenariusza likwidacji FZD. Podyktowane jest to nadrzędnym celem zapewnienia ciągłości gromadzenia oszczędności emerytalnych w ramach już istniejących FZD. W świetle powyższego, uzasadnionym jest przyjęcie analogicznego podejścia w odniesieniu do reprezentacji i zarządzania FZD wskazanymi w decyzji ograniczającej, gdzie funkcje reprezentacyjno-zarządcze będzie pełnić wyznaczona instytucja finansowa (wyjątkowo depozytariusz) przy jednoczesnym wykluczeniu możliwości likwidacji FZD.

Ponadto istnieje uzasadnienie wprowadzenia regulacji szczególnych znajdujących zastosowanie w przypadku, gdy decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym odnosi się wyłącznie do subfunduszu wydzielonego w ramach funduszu zarządzanego przez TFI. Decyzja taka może odnosić się nie tylko do alternatywnego funduszu inwestycyjnego, lecz także do subfunduszu wydzielonego w ramach takiego funduszu inwestycyjnego. Stosownie do opisanych wyżej założeń skutkowałoby to koniecznością powierzenia depozytariuszowi funkcji reprezentacyjno-zarządczych wobec rzeczzonego subfunduszu przy jednoczesnym utrzymaniu dotychczasowego sposobu reprezentacji i zarządzania pozostałymi subfunduszami nie wymienionymi w takiej decyzji. Tak ukształtowany dualistyczny model zarządzania w ramach jednego funduszu inwestycyjnego byłby zjawiskiem niepożądanym i mógłby generować istotne ryzyka trudne do zdefiniowania na etapie opracowania projektu. Z tego powodu w opisanym przypadku TFI zachowa tymczasowo prawo reprezentacji i zarządzania takim subfunduszem, tj. do chwili połączenia z funduszem/subfunduszem wydzielonym w funduszu z wydzielonymi subfunduszami zarządzanym przez inne TFI. Prawo to będzie obwarowane dodatkowym terminem, liczonym od dnia wydania decyzji administracyjnej ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym, po upływie którego – w przypadku niedojścia do skutku ww. połączenia – taki subfundusz będzie podlegać likwidacji, a jego likwidatorem będzie depozytariusz.

j) zrównanie wysokości kary nakładanej na zarządzających AFI z wysokością kary nakładanej na towarzystwa zarządzające funduszami inwestycyjnymi otwartymi (art. 228 ust. 1c pkt 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych)

Podstawową regulacją dotyczącą środków i sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów prawa normujących zasady bieżącej działalności i przejrzystości zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI) jest art. 48 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz. Urz. UE L 174 z 1.7.2011 str. 1). W tym przepisie nie wskazano jednak szczegółowych wymagań dotyczących sankcji administracyjnych, które powinny wprowadzić państwa członkowskie. Określenie wysokości kary możliwej do nałożenia przez właściwy organ pozostawiono w gestii państwa członkowskiego. Wobec tego dopuszczalnym jest wprowadzenie do polskiego porządku prawnego w art. 228 ust. 1c pkt 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych kary nakładanej na towarzystwo zarządzające AFI w wysokości analogicznej do kary nakładanej na towarzystwo zarządzające m.in. funduszami inwestycyjnymi otwartymi, zawartej w art. 228 ust. 1 pkt 2 ustawy. Trudno bowiem znaleźć racjonalny powód różnicowania górnej wysokości kary pieniężnej, jaką można nałożyć na towarzystwa zarządzające funduszami inwestycyjnymi otwartymi bądź towarzystwa zarządzające alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w przypadku popełnienia przez te towarzystwa deliktów administracyjnych o bardzo zbliżonych do siebie znamionach.

k) rezygnacja z obligatoryjności przeprowadzania rozpraw w postępowaniach sankcyjnych, o których mowa w ustawie o funduszach inwestycyjnych, ustawie o obrocie instrumentami finansowymi oraz o ofercie publicznej (art. 228 ust. 5 i 6 ustawy o funduszach inwestycyjnych)

Rezygnacja z obowiązku przeprowadzenia rozprawy w postępowaniach sankcyjnych, o których mowa w ustawie o funduszach inwestycyjnych, ustawie o obrocie instrumentami finansowymi oraz ustawie o ofercie publicznej nie wpłynie na uprawnienia strony postępowania. Może ona bowiem w każdym momencie postępowania zwrócić się do KNF z prośbą o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej, której możliwość przeprowadzenia przewiduje k.p.a. Również KNF posiada uprawnienie do wyznaczenia z urzędu rozprawy administracyjnej na podstawie Kodeksu postępowania administracyjnego. Z kolei zmiana art. 228 ust. 6 ustawy o funduszach inwestycyjnych ma związek z wprowadzanymi w ostatnich latach zmianami art. 25 ustawy o

nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Obowiązek ten uznać należy za nadmiarowy względem wynikających z art. 25 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym zasad upubliczniania informacji o zastosowanych przez KNF środkach nadzorczych. Ponieważ ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym KNF mają charakter następczy i informacyjny, a w szczególności nie stanowią elementu wprowadzania rozstrzygnięcia do obrotu prawnego – ich ogłaszanie w nim należy uznać za zbyteczne, tym bardziej, że nie jest to rozwiązanie stosowane systemowo i nie dotyczy ani wszystkich decyzji sankcyjnych na rynku kapitałowym, ani decyzji sankcyjnych wydawanych na pozostałych rynkach. W zmienianych przepisach utrzymana została możliwość nakazania przez KNF ogłoszenia decyzji w dwóch dziennikach ogólnopolskich lub w inny sposób na koszt podmiotu, jeżeli jest to szczególnie istotne ze względu na ochronę interesu uczestników rynku.

l) wprowadzenie rozwiązań usprawniających zasady realizowania inwestycji w ramach krajowego planu odbudowy (KPO) z wykorzystaniem funduszy inwestycyjnych zamkniętych aktywów niepublicznych (art. 197 ust. 4)

Zgodnie z obowiązującym od 4 czerwca 2022 r. art. 141l ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2023 r. poz. 225, z późn. zm.), dalej: „u.z.p.p.r.”, inwestycje w ramach krajowego planu odbudowy i zwiększania odporności, dalej: „KPO”, których realizacja jest finansowana ze środków wsparcia bezzwrotnego, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241 z dnia 12 lutego 2021 r. ustanawiającego Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (Dz. Urz. UE L 57 z 18.02.2021, str. 17, z późn. zm.), w zakresie objętym finansowaniem z tego wsparcia, są finansowane ze środków pochodzących z budżetu środków europejskich lub ze środków, o których mowa w obowiązującym od 4 czerwca 2022 r. art. 16a ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju (Dz. U. z 2022 r. poz. 2183, z późn. zm.), dalej: „u.o.s.i.r.”.

Art. 197 ust. 4 wprowadzony został pierwotnie na potrzeby realizacji zadań związanych z wydatkowaniem środków unijnych pochodzących z Funduszu Spójności z wykorzystaniem funduszy inwestycyjnych zamkniętych aktywów niepublicznych. Wobec zmiany otoczenia prawnego na poziomie unijnym i krajowym zachodzi potrzeba ujednoczenia zasad funkcjonowania funduszy inwestycyjnych zamkniętych aktywów niepublicznych, w których wpłaty na poczet opłacenia certyfikatów inwestycyjnych pochodzą ze środków Unii Europejskiej lub środków, które mogą służyć realizacji programów unijnych, tzw. Fundusz Wdrażający. W wyniku zmian u.z.p.p.r. oraz u.o.s.i.r., o których mowa powyżej, do takich

środków należy zaliczyć również środki, o których mowa w art. 16a u.o.s.i.r. Cechą wspólną Funduszy Wdrażających pozostaje sposób ukształtowania i prowadzenia polityki inwestycyjnej, zmierzającej do realizacji programów unijnych, wdrażanych przez uczestników takich funduszy. Zakładanym efektem tak prowadzonej polityki inwestycyjnej Funduszu Wdrażającego jest zasilanie polskiej gospodarki środkami wydatkowanymi w ramach realizowanych programów unijnych zmierzające do poprawy m.in. warunków ekonomicznych, społecznych lub środowiskowych. Ze względu na cel i przeznaczenie tych środków, interes uczestnika Funduszu Wdrażającego, realizującego takie szczególne cele, różni się od interesu uczestnika rynkowego funduszu inwestycyjnego zamkniętego aktywów niepublicznych. Tym samym, ustawowe ograniczenie w postaci limitu koncentracji, określonego przez art. 145 ust. 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych, który w założeniu ma stanowić mechanizm ochronny dla uczestnika rynkowego funduszu inwestycyjnego zamkniętego aktywów niepublicznych, staje się w przypadku uczestnika szczególnego funduszu, jakim jest Fundusz Wdrażający (zasilany środkami szczególnego przeznaczenia) barierą utrudniającą realizację jego celu, co de facto działa przeciwko interesowi inwestora, którego nadrzędnym interesem jest zapewnienie wydatkowania tych środków zgodnie z właściwymi przepisami unijnymi oraz przepisami krajowymi, mającymi zastosowanie przy wdrażaniu danego programu. Tym samym, w przypadku Funduszu Wdrażającego (będącego w poprzedniej perspektywie budżetowej Unii Europejskiej, dzięki wprowadzeniu art. 197 ust. 4 w aktualnym brzmieniu, jedną z istotniejszych struktur prawnych udostępnionych przez regulatora jako narzędzie do administrowania środkami pochodzącymi w szczególności z Polityki Spójności), za celowe uznano usunięcie barier formalnych dla realizacji celów unijnego finansowania i sprawnej absorpcji środków przewidzianych we wprowadzonym Instrumencie na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności. Zwolnienie z obowiązku stosowania limitu, o którym mowa w zmienianym przepisie, jest zatem konieczne dla sprawnego funkcjonowania Funduszy Wdrażających.

W obecnym stanie prawnym ustawodawca przewiduje dwa warunki dla zastosowania zwolnienia: (i) wniesienie do danego Funduszu Wdrażającego środków pochodzących z funduszy unijnych, a także (ii) realizację takich wpłat bezpośrednio przez beneficjenta takich środków. Postulowana zmiana obejmuje rozszerzenie pierwszego warunku na środki niepochodzące z funduszy unijnych, ale ściśle związane z realizacją programów unijnych, a także zniesienie drugiego warunku. W zakresie pierwszego warunku, mając na uwadze wprowadzoną art. 141l u.z.p.p.r. alternatywę w zakresie źródeł pochodzenia środków

finansujących realizację KPO, projektowana zmiana art. 197 ust. 4 ma na celu rozszerzenie wyłączenia limitu koncentracji na Fundusze Wdrażające, w których certyfikaty inwestycyjne są obejmowane ze środków wydatkowanych w ramach KPO, w tym ze środków pochodzących z tzw. prefinansowania, o których mowa w art. 16a u.o.s.i.r., w obrębie katalogu przewidzianego przez u.z.p.p.r., a w efekcie umożliwienie efektywnej realizacji KPO. W odniesieniu do drugiego warunku realizacji wpłat na certyfikaty inwestycyjne Funduszu Wdrażającego bezpośrednio przez beneficjenta środków unijnych, zauważenia wymaga, że funkcja „beneficjenta” zdefiniowana została na gruncie przepisów unijnych w odniesieniu do instrumentów finansowych jako „podmiot wdrażający instrument finansowy”, tj. podmiot prawa publicznego lub prywatnego realizujący zadania funduszu powierniczego lub funduszu szczegółowego. Przekładając tę definicję na praktykę, podmiot pełniący funkcję „beneficjenta” może być zarówno uczestnikiem funduszu inwestycyjnego wnoszącym środki w zamian za obejmowane certyfikaty inwestycyjne albo podmiotem zarządzającym takim funduszem, tj. towarzystwem funduszy inwestycyjnych lub podmiotem zarządzającym portfelem inwestycyjnym takiego funduszu. Oznacza to, że w zależności od wynikających z zasad wdrażania instrumentu finansowego treści postanowień umownych pomiędzy podmiotem, któremu powierzono dysponowanie środkami unijnymi, a podmiotem, który został wybrany do utworzenia i zarządzania Funduszem Wdrażającym, „beneficjentem” może być podmiot wnoszący środki do Funduszu Wdrażającego, jak i podmiot zarządzający nim. W efekcie, takie ukształtowanie definicji unijnych prowadzi do sytuacji, w której dwa fundusze inwestycyjne zamknięte aktywów niepublicznych o tożsamej funkcji, sposobie inwestowania i roli w procesie dystrybuowania środków unijnych, będą traktowane odmiennie z punktu widzenia obowiązku stosowania limitu koncentracji, o którym mowa w art. 145 ust. 3. Postulowana zmiana zmienia ten stan rzeczy i ujednotacza zasady funkcjonowania takich funduszy inwestycyjnych zamkniętych aktywów niepublicznych.

m) informacje związane z zrównoważonym rozwojem (art. 282 ust. 3 pkt 5)

Zmiana w art. 282 ust. 3 pkt 5 ma na celu umożliwienie ujawniania określonych informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych na zasadzie dobrowolności, które wynikają z przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz. Urz. UE L 317 z 09.12.2019, str. 1, z późn. zm.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje,

zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz. Urz. UE L 198 z 22.06.2020, str. 13). Zgodnie z przepisami UE przedsiębiorstwa finansowe oraz przedsiębiorstwa niefinansowe mogą podjąć decyzję o dobrowolnym ujawnieniu określonych informacji np. w zakresie swoich kluczowych wskaźników wyników w celu uzyskania dostępu do zrównoważonego środowiskowo finansowania w ramach konkretnych programów oznakowania ekologicznego i zrównoważonych środowiskowo produktów finansowych albo w ramach ich ogólnej strategii biznesowej opartej na zrównoważeniu środowiskowym.

n) zmiana wynikowa art. 256 ust. 1b ustawy o funduszach inwestycyjnych

Zmiana w tym przepisie jest zmianą wynikową związaną z wprowadzeniem do ustawy o obrocie instrumentami finansowymi art. 19 ust. 1 pkt 6, który rozszerza platformy obrotu papierów wartościowych emitowanych przez fundusze o Alternatywne Systemy Obrotu.

Art. 14. Zmiany w ustawie o ofercie publicznej

Nadanie nowego brzmienia art. 3 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej ma na celu wprowadzenie do porządku prawnego w sposób trwały rozwiązania, które zostało przyjęte w art. 31zb ustawy COVID-19. Zmiana ta polega na odstąpieniu od stosowania wymogu zatwierdzenia przez KNF memorandum informacyjnego, o którym mowa w art. 38b ust. 1 ustawy o ofercie publicznej. Powyższe rozwiązanie zostało wdrożone jako jedno z ułatwień w ramach tzw. tarczy antykryzysowej, przy czym ma w obecnym stanie prawnym jedynie charakter czasowy. Zgodnie z powołanym wyżej art. 31zb ustawy COVID-19 można z niego korzystać wyłącznie w okresie obowiązywania ogłoszonego stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii oraz w okresie miesiąca po ich odwołaniu. Po ponad roku obowiązywania ww. regulacji można z przekonaniem stwierdzić, iż stanowi ona istotne ułatwienie i przyspieszenie procedowania dokumentów ofertowych wymaganych dla pozyskania kapitału przez przedsiębiorców. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że ww. przepis nie wprowadził zwolnienia z obowiązku sporządzenia i publikowania takiego memorandum, jak również złożenia go do KNF po opublikowaniu, wobec czego pomimo pewnego odformalizowania procesu dokonywania ofert publicznych instrumentów finansowych, o których mowa w art. 3 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej (tj. ofert publicznych papierów wartościowych tego samego rodzaju kierowanych do mniej niż 150 osób innych niż inwestorzy kwalifikowani), przepis ten nadal spełnia swoją ochronną funkcję, tj. zabezpiecza przed obchodzeniem przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylecia dyrektywy 2003/71/WE

(Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 12) (dalej „Rozporządzenie 2017/1129”) w zakresie tzw. ofert kroczących. Jednocześnie zważyć należy, iż przepisy Rozporządzenia 2017/1129 nie zawierają dalej idących wymogów, które winny być spełnione, aby oferta publiczna kierowana do mniej niż 150 adresatów niebędących inwestorami kwalifikowanymi podlegała zwolnieniu spod obowiązku prospektowego, a w szczególności nie wprowadzają ograniczeń w zakresie liczby takich ofert publicznych, dokonywanych w ciągu roku kalendarzowego i nie przewidują konieczności zatwierdzania przez organ nadzoru jakichkolwiek dokumentów informacyjnych dotyczących takich ofert. W konsekwencji przepis art. 3 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej w obecnym brzmieniu, przewidujący wymóg zatwierdzenia rzeczowego memorandum przez KNF, stanowi zbyt restrykcyjną regulację względem prawa UE. Proponowana zmiana art. 3 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej przyczyni się zatem również do realizacji postulatu Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego odnośnie tzw. *goldplatingu*, czyli rezygnacji z nadanych organowi nadzorczemu nadmiernych uprawnień lub nadmiarowych obowiązków nałożonych na uczestników rynku.

Dodanie w art. 27 ust. 1a do ustawy o ofercie publicznej wynika z zauważonej przez UKNF praktyki rynkowej polegającej na składaniu prospektu, który na etapie złożenia (co wynika np. z treści wniosku lub pisma przewodniego) nie zawiera kluczowych informacji niezbędnych nie tylko do jego zatwierdzenia, ale nawet dokonania jego weryfikacji pod kątem kryteriów wynikających z przepisów prawa UE. UKNF stwierdza w prospektach przede wszystkim braki lub nieaktualne informacje związane z historycznymi informacjami finansowymi (dalej „HIF”) i śródrocznymi informacjami finansowymi, które jednak w konsekwencji oznaczają dalej idące braki aktualnych, wymaganych informacji w odniesieniu do wielu szczegółowych wymogów dotyczących treści prospektu. UKNF zaobserwował również praktykę niektórych doradców idącą w kierunku przedkładania wraz z prospektem projektów HIF lub HIF bez sprawozdania z badania lub z projektem sprawozdania z badania, co rodzi po stronie KNF ryzyka związane ze współtworzeniem i współodpowiedzialnością za HIF. Przypadki takich prospektów znacznie wydłużają czas pracy, gdyż weryfikacja niepełnych prospektów dezorganizuje pracę nad prospektami zawierającymi wszystkie niezbędne załączniki i informacje. Z związku z tym należy zmienić podejście do braków formalnych dokumentacji składanej wraz z wnioskiem o zatwierdzenie prospektu (przede wszystkim w odniesieniu do samego prospektu) poprzez wprowadzenie nowego przepisu art. 27 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej. Kluczową kwestią w zakresie tej nowelizacji ustawy o ofercie jest wymóg złożenia prospektu wraz z wnioskiem o jego zatwierdzenie, tj. dokumentu należycie przygotowanego – gotowego do weryfikacji, a

w jej następstwie – do zatwierdzenia, nie zaś dokumentu, którego pełna weryfikacja z uwzględnieniem kompletności, spójności i zrozumiałości jest już na wstępie niemożliwa. Nowym rodzajem braku formalnego w myśl proponowanego art. 27 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej będzie brak w prospekcie informacji w zakresie wymaganym przepisami:

- rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub ich dopuszczeniem do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE,
- rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/980 z dnia 14 marca 2019 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 w odniesieniu do formatu, treści, weryfikacji i zatwierdzania prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym, i uchylającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 809/2004, lub
- rozporządzenia delegowanego Komisji 2019/979 z dnia 14 marca 2019 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących kluczowych informacji finansowych w podsumowaniu prospektu, publikacji i klasyfikacji prospektów, reklam papierów wartościowych, suplementów do prospektu i portalu zgłoszeniowego oraz uchylającego rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 382/2014 i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/301.

Brak formalny będzie dotyczył w szczególności sytuacji, gdy w prospekcie nie zostaną zamieszczone wymagane tymi przepisami informacje finansowe, w tym sprawozdania finansowe, sprawozdanie biegłego rewidenta z ich badania lub odpowiednio raport z przeglądu. Proponowany przepis ograniczy składanie prospektów o treści znacząco utrudniającej lub wręcz uniemożliwiającej pełną weryfikację pod kątem kompletności, spójności i zrozumiałości informacji w nim zawartych, gdyż da KNF podstawę prawną do zgłoszenia uwag formalnych i pozostawienia wniosku o zatwierdzenie prospektu bez rozpatrzenia. Stosowanie przepisu art. 27 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej dotyczyć będzie zatem tylko kwestii kluczowych, których brak lub nieodpowiedniość względem wymogów prawa nie budziłaby wątpliwości, a ustalenia w tym zakresie byłyby łatwe do przeprowadzenia w ramach dokonywania wstępnej weryfikacji formalnej złożonego projektu prospektu pod kątem jego kompletności. W świetle obowiązujących obecnie przepisów wezwanie do usunięcia braków formalnych dotyczyć może

tylko wad samego wniosku o zatwierdzenie prospektu lub niezłączenia do tego wniosku wymaganych przepisami załączników. Art. 64 k.p.a. nie pozwala natomiast na zastosowanie instytucji wezwania do uzupełnienia braków w przypadku, gdy wady dotyczą treści prospektu lub załączników. Badanie przesłanki kompletności prospektu poprzez weryfikację, czy zawiera on wszystkie wymagane przepisami informacje i ewentualne wezwanie do usunięcia wad uniemożliwiających jego zatwierdzenie, wymaga wprowadzenia proponowanego przepisu jako podstawy prawnej takich działań.

Nowelizacja art. 29 ust. 2 i art. 30 ust. 3 ustawy o ofercie publicznej wynika z dodania do tej ustawy art. 27 ust. 1a. Art. 29 i 30 ustawy o ofercie publicznej dotyczą zatwierdzenia dokumentów, które co prawda mogą być zatwierdzane odrębnie, ale finalnie będą składać się na prospekt sporządzany w formie zestawu dokumentów – zmiana powinna zatem analogicznie dotyczyć także i tych dokumentów, które będą składać się na prospekt.

Dodanie w art. 37a ust. 4 ustawy o ofercie publicznej ma na celu doprecyzowanie sposobu i miejsca publikacji dokumentu oferty w sytuacji, gdy oferta kierowana jest do nieoznaczonego adresata. Podobne rozwiązanie znajduje się w art. 37b ust. 5 ustawy o ofercie publicznej.

Nowelizacja art. 38 i art. 38a, art. 38b, art. 39 ust. 1 i art. 99 ust. 1 pkt 2 ustawy o ofercie stanowi zmianę dostosowawczą wynikającą z rezygnacji zatwierdzania przez KNF memorandum informacyjnego. Dodanie art. 40c związane jest ze zmianami wprowadzonymi w ustawie o funduszach inwestycyjnych dotyczącymi tworzenia i funkcjonowania portfelowych funduszy inwestycyjnych i ma na celu rozstrzygnięcie, że dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez fundusz portfelowy, wymaga udostępnienia do publicznej wiadomości prospektu informacyjnego tego funduszu.

Zmiana w art. 51 ust. 3 ustawy o ofercie publicznej ma na celu zrównanie charakteru decyzji w sprawie zatwierdzenia prospektu oraz decyzji w sprawie zatwierdzenia aneksu. Decyzja w sprawie zatwierdzenia aneksu powinna również podlegać natychmiastowemu wykonaniu i nie powinien przysługiwać w jej przypadku wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Nowe brzmienie art. 68 ust. 1 pkt 5 oraz dodanie do art. 68 ust. 9 ustawy o ofercie publicznej ma na celu wzmocnienie środków nadzorczych poprzez zapewnienie KNF środków nadzorczych w ramach nadzoru nad wykonywaniem obowiązków, o których mowa w rozdziale 4a ustawy o ofercie publicznej. W związku z implementacją do krajowego porządku prawnego przepisów Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/828 z dnia 17 maja 2017 r. zmieniającej dyrektywę 2007/36/WE w zakresie zachęcania akcjonariuszy do

długoterminowego zaangażowania (dalej „dyrektywa”), do ustawy o ofercie publicznej dodano rozdział 4a – „Polityka wynagrodzeń i sprawozdanie o wynagrodzeniach”. Na podstawie tej regulacji, spółki z siedzibą w Polsce notowane na rynku regulowanym, są zobowiązane m.in. do przyjęcia oraz opublikowania na swojej stronie internetowej polityki wynagrodzeń członków zarządu i rady nadzorczej. Polityki te powinny być przyjmowane przez walne zgromadzenie co najmniej raz na cztery lata, zaś rada nadzorcza spółki jest zobowiązana do sporządzania corocznego sprawozdania o wynagrodzeniach. W związku z art. 5 pkt 7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym oraz art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym należy wskazać, że zakres nadzoru sprawowanego przez KNF obejmuje również realizację przez spółki obowiązków określonych w rozdziale 4a ustawy o ofercie. Jednakże aktualne brzmienie ustawy o ofercie publicznej, poza przepisami karnymi, tj. art. 104c–art. 104e, nie przewiduje instrumentów nadzorczych, pozwalających KNF na jego efektywną realizację. Dlatego rozszerzenie wynikającego z art. 68 ustawy o ofercie publicznej uprawnienia KNF do żądania informacji oraz umożliwienie wydawania jej zaleceń w odniesieniu do naruszeń, związanych z realizacją obowiązków wynikających z rozdziału 4a ustawy o ofercie publicznej, stanowić będzie podstawę prawną prowadzenia czynności nadzorczych w tym zakresie. Taką możliwość przewiduje art. 14b dyrektywy 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym (Dz. Urz. UE L Nr 184 str. 17), który stanowi, że: *„Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące środków i sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania.”*

Dodanie w art. 68 ust. 1b i zmiana art. 68 ust. 2 ustawy o ofercie publicznej ma na celu rozszerzenie uprawnienia KNF do żądania informacji od emitentów, których akcje wycofano z obrotu. Zgodnie z brzmieniem art. 68 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej na żądanie KNF osoby wchodzące w skład organów zarządzających lub nadzorczych emitenta papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub będących przedmiotem ubiegania się o to dopuszczenie, lub którego papiery wartościowe zostały wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu lub są przedmiotem ubiegania się o takie wprowadzenie, albo pozostające z nim w stosunku pracy, lub będące odpowiednio likwidatorem, syndykiem ustanowionym w postępowaniu upadłościowym lub zarządcą ustanowionym w postępowaniu restrukturyzacyjnym są obowiązane do niezwłocznego udzielenia pisemnych lub ustnych

informacji i wyjaśnień, a także sporządzenia i przekazania, na koszt emitenta, kopii dokumentów i innych nośników informacji, w celu umożliwienia wykonywania ustawowych zadań KNF – w zakresie wskazanym w tym przepisie. Obowiązek ten, zgodnie z art. 68 ust. 2 ustawy o ofercie publicznej, spoczywa również na biegłym rewidencie oraz osobach wchodzących w skład organów zarządzających firmy audytorskiej lub pozostających z tą firmą w stosunku pracy – w zakresie wskazanym w tym przepisie. Podstawa prawna powyższego uprawnienia upada wraz z utratą przez emitenta statusu spółki publicznej, co następuje m.in. w wyniku wydania przez KNF zezwolenia na wycofanie akcji z obrotu na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu. W tym miejscu należy wskazać, iż postępowanie w przedmiocie wycofania akcji z obrotu ma charakter związany, tj. KNF, w wyniku spełnienia przez emitenta ustawowych przesłanek zawartych w art. 91 ustawy o ofercie publicznej jest zobligowana do udzielenia zezwolenia na wycofanie akcji z obrotu. Tym samym w sytuacji kiedy w toku prowadzonego postępowania nadzorczego zostaje wydane zezwolenie na wycofanie akcji z obrotu, KNF traci uprawnienie do żądania od osób reprezentujących emitenta przedstawienia wyjaśnień, dokumentów itp., o czym mowa w art. 68 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej. Brak regulacji prawnej, zapewniającej ciągłość czynności prowadzonych przez KNF, tworzy ryzyko faktyczne i prawne, polegające na prolongacji terminu odpowiedzi przez emitenta aż do czasu upadku podstawy prawnej obowiązku nałożonego na podstawie art. 68 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, co w efekcie spowoduje brak konieczności jego realizacji. Bezpośrednim tego następstwem będzie niemożność kompleksowego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy przez KNF, a tym samym weryfikacji zgodności z prawem postępowania emitenta. Z uwagi na powyższe należy rozszerzyć dyspozycję art. 68 ustawy o ofercie również w stosunku do emitentów, których akcje zostały wycofane z obrotu na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu, jeżeli żądanie do złożenia wyjaśnień wystosowane przez KNF, dotyczy okresu kiedy akcje te były na danym rynku notowane. Celem utrzymania tego obowiązku względem podmiotów wskazanych w art. 68 ust. 2 ustawy o ofercie publicznej, wskazane jest rozszerzenie treści tego przepisu o dodawany art. 68 ust. 1b.

Dodanie w art. 68 ust. 1c ustawy o ofercie publicznej stanowi rozszerzenie uprawnienia KNF do żądania informacji od podmiotów nienadzorowanych, będących stroną umowy, transakcji lub porozumienia z emitentem papierów wartościowych. Zgodnie z brzmieniem art. 68 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 ustawy o ofercie publicznej na żądanie KNF osoby wchodzące w skład organów zarządzających lub nadzorczych emitenta papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub będących przedmiotem ubiegania się o to dopuszczenie, lub którego

papiery wartościowe zostały wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu lub są przedmiotem ubiegania się o takie wprowadzenie, albo pozostające z nim w stosunku pracy, lub będące odpowiednio likwidatorem, syndykiem ustanowionym w postępowaniu upadłościowym lub zarządcą ustanowionym w postępowaniu restrukturyzacyjnym są obowiązane do niezwłocznego udzielenia pisemnych lub ustnych informacji i wyjaśnień, a także sporządzenia i przekazania, na koszt emitenta, kopii dokumentów i innych nośników informacji, w celu umożliwienia wykonywania ustawowych zadań KNF – w zakresie ujawniania i przeciwdziałania manipulacji na rynku oraz ujawniania i przeciwdziałania ujawnieniu lub wykorzystywaniu informacji poufnej. Obowiązek ten, zgodnie z art. 68 ust. 2 ustawy o ofercie, spoczywa również na biegłym rewidencie oraz osobach wchodzących w skład organów zarządzających firmy audytorskiej lub pozostających z tą firmą w stosunku pracy – w zakresie wskazanym w tym przepisie. W tym miejscu należy wskazać, że powyższa podstawa prawna uprawnień nadzorczych KNF odnosi się wyłącznie do podmiotów nadzorowanych w rozumieniu art. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Analogiczne działania podejmowane w stosunku do podmiotów nienadzorowanych, oparte są o ogólną zasadę sprawowania przez KNF nadzoru nad rynkiem (wynikającą z art. 4 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym), która nie stanowi konkretnej podstawy prawnej uprawnienia nadzorczego. Podmiot nienadzorowany nie jest bowiem w żaden sposób zobowiązany do udzielenia KNF odpowiedzi, zaś nieudzielenie odpowiedzi nie podlega sankcji.

Zaproponowane rozszerzenie art. 68 ustawy o ofercie publicznej będzie podstawą prawną czynności nadzorczych KNF, prowadzonych w stosunku do podmiotów nienadzorowanych, będących stroną umowy, transakcji, czy porozumienia z podmiotem nadzorowanym. Dzięki temu zwiększy się efektywność prowadzonego nadzoru w odniesieniu do manipulacji na rynku oraz ujawniania informacji poufnej, w następstwie możliwości podwójnej weryfikacji informacji przedstawionych przez podmiot nadzorowany. Gwarancją przedstawienia informacji przez podmiot nienadzorowany będzie sankcja, wynikająca z art. 102 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej.

Nadanie nowego brzmienia art. 68b ust. 3 ustawy o ofercie publicznej związane jest z istniejącym obecnie brakiem uprawnienia spółki prowadzącej rynek regulowany, która organizuje alternatywny system obrotu, do żądania od biegłych rewidentów informacji i dokumentów na potrzeby sprawowania przez ten podmiot nadzoru nad wykonywaniem obowiązków informacyjnych, określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w

sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylającego dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz. Urz. UE L 173 z 12.6.2014, s. 1), zwane dalej „rozporządzeniem MAR”, przez spółki notowane w alternatywnym systemie obrotu. Na podstawie art. 68b ust. 1 ustawy o ofercie spółka prowadząca rynek regulowany, która organizuje alternatywny system obrotu, jest obowiązana zapewnić nadzór nad wykonywaniem przez emitentów, których papiery wartościowe zostały wprowadzone wyłącznie do alternatywnego systemu obrotu lub są przedmiotem ubiegania się o takie wprowadzenie, obowiązków, określonych w art. 17 ust. 1, 4 i ust. 7–9 oraz art. 18 ust. 1–6 rozporządzenia MAR. W tym celu, na podstawie art. 68b ust. 3 ustawy o ofercie, Giełda Papierów Wartościowych (dalej „GPW”) jest uprawniona do żądania złożenia wyjaśnień lub przekazania kopii dokumentów od osób zarządzających i innych osób działających w imieniu emitenta. Jednakże w trakcie prowadzenia czynności nadzorczych często zachodzi konieczność uzyskania dalszych oraz bardziej szczegółowych informacji bezpośrednio od biegłych rewidentów, którzy nie są objęci zakresem tego przepisu. Wprowadzenie proponowanej regulacji, zapewni GPW możliwość sprawowania kompleksowego nadzoru nad realizacją obowiązków informacyjnych przez emitentów notowanych w alternatywnym systemie obrotu – w zakresie wynikającym z art. 68b ust. 1 ustawy o ofercie. Dla efektywności wykorzystania projektowanego uprawnienia konieczne jest również zwolnienie biegłych rewidentów oraz osób wchodzących w skład organów zarządzających firmy audytorskiej lub pozostających z tą firmą w stosunku pracy z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej.

Dodanie ust. 6 w art. 68c ustawy o ofercie publicznej związane jest natomiast z nałożeniem na KNF obowiązku, zgodnie z którym KNF informowałaby spółkę prowadzącą rynek regulowany o sposobie rozpatrzenia zawiadomienia o ujawnionym istotnym przypadku naruszenia przez emitentów z Alternatywnego Systemu Obrotu, zwanych dalej „ASO”, obowiązków wynikających z rozporządzenia MAR. Dodanie tego przepisu umożliwi ukształtowanie bardziej efektywnego modelu współpracy pomiędzy organem nadzoru, a spółką organizującą rynek regulowany i ASO, który to model w chwili obecnej, z uwagi na brak wyraźnej podstawy prawnej, jest trudny, a w niektórych aspektach wręcz niemożliwy do osiągnięcia. W kontekście właściwych przepisów ustawowych na organizatorze obrotu spoczywa szereg obowiązków z zakresu zapewnienia nadzoru nad przestrzeganiem przepisów obowiązujących na ASO. Brak umocowania prawnego dla otrzymywania przez organizatora obrotu instrumentami finansowymi informacji zwrotnej na temat spraw prowadzonych przez KNF z jego zawiadomienia przekazanego na podstawie ustawy o ofercie nie pozwala na wymianę

informacji, która skutkowałaby lepszą współpracą tych podmiotów, a w efekcie skuteczniejszymi działaniami w zakresie zapewnienia nadzoru nad wypełnianiem przez emitentów, których akcje zostały wprowadzone wyłącznie do ASO, obowiązków wynikających z rozporządzenia MAR. Proponowane rozwiązanie wzorowane jest na obowiązku wynikającym z art. 197 ustawy o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym zgodnie z którym „*O sposobie rozpatrzenia zawiadomienia, o którym mowa w art. 195 ust. 1, organ informuje zawiadamiającego w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia organowi tego zawiadomienia. Przepisy art. 36–38 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się*”.

W art. 69 ustawy o ofercie publicznej została dodatkowo przewidziana nowelizacja ust. 4, w zakresie zawartości zawiadomienia kierowanego do KNF w związku z ujawnieniem stanu posiadania w spółce publicznej. W związku z zawarciem w projekcie ustawy regulacji dotyczących elektronicznej składania zawiadomień w zakresie znacznych pakietów akcji uzupełniono również zakres informacji przekazywanych wraz z takim zgłoszeniem. Przekazywanie dodatkowych danych w postaci numeru PESEL (lub krajowego identyfikatora klienta) albo kodu LEI zawiadamiającego oraz kodu LEI emitenta umożliwi stworzenie aktualnej bazy akcjonariuszy notowanych spółek publicznych oraz pozwoli na synchronizację informacji przekazywanych w zawiadomieniach o zmianach w zakresie znacznych pakietów akcji z danymi, które pozyskiwane są od firm inwestycyjnych na podstawie art. 26 rozporządzenia MIFiR poprzez system TREM. Powyższe działania nie tylko przyczynią się do zwiększenia jakości i efektywności nadzoru, ale i przejrzystości rynku kapitałowego, przyczyniając się tym samym do wzmocnienia bezpieczeństwa obrotu na tym rynku. Z kolei dodanie do art. 69 ust. 4aa ma na celu ochronę danych wrażliwych, w związku z realizacją ujawnienia posiadania znacznych pakietów akcji spółek publicznych. Podjęto w tym zakresie decyzję, że dane takie nie będą udostępniane do publicznej wiadomości. Przyjęte rozwiązanie jest niezbędne z uwagi na uwarunkowania systemu teleinformatycznego służącego do obsługi zawiadomień. W przypadku przekazania korespondencji w formie poczty elektronicznej nie jest możliwe dodanie jej do systemu teleinformatycznego jako zawiadomienia pochodzącego od nadawcy i złożony formularz nie byłby identyfikowany jako pochodzący od jego nadawcy. Jest to o tyle istotne, że wskazany system teleinformatyczny ma gromadzić dane, które będą podstawą do stworzenia bazy infromacyjnej dotyczącej akcjonariuszy spółek publicznych, a tym samym usprawnienia nadzoru. Ponadto, należy wskazać, że odrzucenie proponowanego rozwiązania oznaczałoby de facto dopuszczenie dwóch równoległych sposobów składania

zawiadomień (pocztą elektroniczną i za pomocą systemu). Z uwagi na liczbę otrzymywanych przez UKNF zawiadomień na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy o ofercie (niespełna dwa tysiące zawiadomień rocznie) i potrzebę automatyzacji procesu weryfikacji zawiadomień, powinny one wpływać do UKNF jednym kanałem komunikacji, tj. do dedykowanego systemu. Co więcej, przewidziany w art. 69 ust. 2b ustawy o ofercie dotyczy jedynie sytuacji awaryjnych. Wymaga również podkreślenia, że proponowane rozwiązanie funkcjonuje w istniejącym porządku prawnym, tj. w art. 77a ust. 3 ustawy o ofercie publicznej, który przewiduje tożsamy obowiązek w przypadku zawiadamiania UKNF o zamiarze ogłoszenia wezwania.

Postulowane zmiany w art. 82 ustawy o ofercie mają na celu usunięcie pojawiających się w praktyce wątpliwości związanych z ich stosowaniem. Zmiany w tym przepisie mają na celu wskazanie punktu odniesienia niezbędnego dla prawidłowego ustalania ceny minimalnej, jaka powinna zostać zaproponowana akcjonariuszom spółki publicznej w przypadku ogłoszenia przymusowego wykupu akcji notowanych na rynku regulowanym oraz w alternatywnym systemie obrotu. W obecnie obowiązujących przepisach wyznaczających powyższe kryteria znajdują się odesłania do zasad ustalania ceny minimalnej w wezwaniach. Przepisy, do których odsyła obecnie obowiązujący art. 82 ust. 2 ustawy o ofercie, nie modyfikują sposobu wyznaczenia poszczególnych okresów, o których mowa w art. 79 lub 79a. O ile tak określone zasady nie budzą wątpliwości w zakresie wyznaczania ceny minimalnej w wezwaniu, to, jak wskazuje praktyka, konstrukcja przepisów dotyczących przymusowych wykupów nie jest w pełni jasna dla podmiotów żądających przymusowego wykupu oraz podmiotów pośredniczących w jego przeprowadzeniu. Analogiczna sytuacja zachodzi w przypadku określenia ceny przymusowego odkupu, o którym mowa w art. 83 oraz 83a ustawy o ofercie. Zaproponowane w pkt 1, 2 i 3 zmiany wprowadzą jasne zasady określania ceny minimalnej w przymusowym wykupie oraz ceny przymusowego odkupu akcji. Istotą zmian jest jednoznaczne wskazanie zdarzenia, w odniesieniu do którego należy ustalić okres, za który wyliczana jest średnia cena akcji spółki objętej żądaniem odkupu lub wykupu. Przepisy art. 79 ust. 1 i 2 mówią o dniu złożenia zawiadomienia o zamiarze ogłoszenia wezwania, takie zdarzenie nie występuje w przypadku, gdy dochodzi do żądania odkupienia akcji spółki lub ich przymusowego wykupu. W tych przypadkach okres, z którego uwzględnia się średnią cenę akcji, powinien być liczony w odniesieniu do dnia wystąpienia z żądaniem odkupienia akcji lub zawiadomieniem, o którym mowa w art. 82 ust. 5 ustawy o ofercie, a w przypadku żądania, o którym mowa w art. 83a – do dnia wykluczenia akcji z obrotu na rynku regulowanym. Postulat zawarty w pkt 4 ma na celu usunięcie luki prawnej, jaka powstała po wejściu w życie 30 maja br. zmian ustawy o

ofercie, oraz dostosowanie przepisów dotyczących ustalania ceny minimalnej w wezwaniu „delistingowym” na akcje wprowadzone wyłącznie do alternatywnego systemu obrotu. Cena ta, podobnie jak w przypadku innych wezwań, powinna być ustalana przy uwzględnieniu momentu złożenia zawiadomienia o zamiarze ogłoszenia wezwania, a nie, jak stanowi obecne brzmienie przepisu – w odniesieniu do momentu ogłoszenia wezwania. Aktualne brzmienie art. 91 ust. 6 ustawy o ofercie jest reliktem nawiązującym do obowiązującego przed 30 maja br. trybu przekazywania Komisji treści wezwania w dniu jego ogłoszenia.

Zmiana w art. 83a ust. 1, 2 i 4 ustawy o ofercie publicznej ma na celu zapewnienie drobnym akcjonariuszom (tj. akcjonariuszom posiadającym mniej niż 5% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu) spółek notowanych w alternatywnym systemie obrotu analogicznych praw, jak akcjonariuszom spółek notowanych na rynku regulowanym. Obowiązujący art. 83a ust. 1 pkt 3 ustawy o ofercie publicznej odnosi się do akcjonariuszy spółek, które z powodów wskazanych w tym przepisie zostały wykluczone z obrotu na rynku regulowanym. Tym samym przepis ten chroni drobnych akcjonariuszy spółek giełdowych, które w wyniku własnych zaniedbań w obszarze wypełniania obowiązków informacyjnych dotknęła sankcja w postaci wykluczenia z obrotu. Przepis art. 83a ust. 1 pkt 3 ustawy o ofercie publicznej dotyczy jednak wyłącznie spółek, których akcje zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym. Wobec tak określonego zakresu podmiotowego tego przepisu analogicznej ochrony zostali pozbawieni akcjonariusze mniejszościowi spółek publicznych, których akcje są wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu. Wskazany przepis ustawy o ofercie nie chroni bowiem akcjonariuszy spółek z alternatywnego systemu obrotu w sytuacji, gdy władze spółki – nierzadko w sposób zamierzony lub będący wynikiem rażącego niedbalstwa – nie wypełniają obowiązków informacyjnych, określonych w regulaminie alternatywnego systemu obrotu lub właściwych przepisach Rozporządzenia MAR, wskutek czego akcje takiego emitenta zostały w trybie sankcyjnym wykluczone z alternatywnego systemu obrotu. Doświadczenia ostatnich lat pokazują, że wzmacnianie zaufania inwestorów do rynku kapitałowego stanowi jeden z fundamentów rozwoju tego rynku. W Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego wskazano: „Zaufanie do rynku kapitałowego jest istotnie zależne od pewności w odniesieniu do otoczenia regulacyjnego i nadzorczego. (...) Rząd dostrzegł potrzebę zwiększenia efektywności sprawowania nadzoru nad rynkiem oraz procedowania projektów aktów prawnych w celu wzmacniania zaufania do rynku i do tworzonego prawa.” Strategia „(...) ma na celu zapewnienie wysokiej ochrony wszystkim interesariuszom, a w szczególności inwestorom indywidualnym tak, aby przepisy prawa i środki egzekucji tworzyły stabilne środowisko

prawne, pozwalające na efektywną alokację kapitału i uzyskanie należytych korzyści przez podmioty podejmujące ryzyko.”. Dodatkowo zmiany w art. 83a ustawy o ofercie przewidują również objęcie tym przepisem przypadków wykluczenia z obrotu zorganizowanego na podstawie regulaminów tych rynków. Tym samym art. 83a ustawy o ofercie dotyczył będzie wszystkich przypadków sankcyjnego wykluczenia akcji z obrotu zorganizowanego.

W art. 84 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej proponuje się rozszerzenie uprawnień rewidenta do spraw szczególnych wynikających z tego przepisu przez ich odniesienie również w stosunku do podmiotów zależnych od spółek publicznych. Zmiana ta ma również na celu spełnienie w tym obszarze postulatu zgłoszonego przez środowisko akcjonariuszy mniejszościowych i powinna przyczynić się do wzmocnienia ochrony ich interesów.

W art. 90ga przewiduje się nadanie uprawnienia KNF do wydawania zalecenia w stosunku do spółki z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, której co najmniej jedna akcja jest dopuszczona do obrotu na rynku regulowanym, w celu zaprzestania naruszania przez nią obowiązków dotyczących jej polityki wynagrodzeń i sprawozdawczości w tym zakresie. Zalecenie może być skuteczną formą oddziaływania organu nadzorczego na podmioty, które nakłoni do przestrzegania danych obowiązków związanych z uczestnictwem na rynku kapitałowym. Na gruncie ustawy o ofercie publicznej przewidziana została już dla KNF możliwość wydania zaleceń wobec emitenta w związku naruszeniem przepisów dotyczących oferty publicznej, subskrypcji lub sprzedaży, dokonywanej na podstawie tej oferty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 16 ust. 1), naruszeniem przepisów prawa w związku z ubieganiem się o dopuszczenie lub wprowadzenie papierów wartościowych do obrotu na rynku regulowanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez emitenta (art. 17 ust. 1) i w przypadku naruszenia obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 68 ustawy o ofercie publicznej (art. 68 ust. 5, 7–8). Uzasadnione jest więc przyznanie KNF uprawnienia do wydawania zaleceń wobec emitenta naruszającego istotne dla prawidłowego funkcjonowania rynku przepisy, jakimi są te w zakresie polityki wynagrodzeń.

W art. 91 ustawy o ofercie publicznej po ust. 1 dodaje się ust. 1a , który wprowadza ułatwienie w zakresie wycofania instrumentów finansowych wprowadzonych na ASO opartym na DLT lub TSS opartym na DLT. Przesądza się, że w przypadku uruchomienia strategii przejścia przeniesienie instrumentów finansowych wprowadzonych do ASO opartym na DLT lub TSS opartym na DLT na tradycyjne ASO nie będzie wymagało uzyskania zgody KNF.

Nowe brzmienie art. 92 pkt 2 ustawy o ofercie publicznej zostało zaproponowane w taki sposób, aby przepis ten, pozostawiając swój ochronny charakter, nie blokował transakcji podziału lub

łączenia, w których biorą udział spółki publiczne, w szczególności po zmianie zakresu definicji spółki publicznej. W przypadkach ww. transakcji bardzo trudno jest, by akcje spółki lub spółek nowo zawiązanych lub przejmujących były dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, lub wprowadzone do obrotu w alternatywnym systemie obrotu przed dniem podziału lub dniem połączenia. Wynika to z faktu, że takie spółki co do zasady powstałe na bazie majątku spółki giełdowej będą spełniać część warunków dopuszczenia (np. kapitalizacja, czy rozproszenie akcjonariuszy) dopiero w momencie formalnego zakończenia procesu przejęcia, czy też podziału, to jest po dokonaniu odpowiednich wpisów w rejestrze przedsiębiorców KRS. Wobec powyższego proponuje się, aby połączenie spółki publicznej z inną spółką lub podział takiej spółki, gdzie co prawda akcje spółki lub spółek nowo zawiązanych lub przejmujących nie są dopuszczone do obrotu zorganizowanego, ale podmiot prowadzący dany system obrotu instrumentami finansowymi podjął decyzję o ich dopuszczeniu lub wprowadzeniu do takiego obrotu pod warunkiem dojścia do skutku odpowiednio połączenia lub podziału, było możliwe bez uprzedniego wycofania akcji spółki giełdowej (spółki przejmowanej lub dzielonej) z obrotu zorganizowanego. Emitent, na moment podejmowania uchwały warunkowej będzie spełniał część warunków dopuszczenia, natomiast warunki dotyczące odpowiedniej kapitalizacji lub rozproszenia akcjonariuszy zostaną spełnione dopiero z momentem odpowiednich wpisów w rejestrze KRS i dopiero wtedy akcje spółki lub spółek nowo zawiązanych lub przejmujących zostaną formalnie dopuszczone do obrotu zorganizowanego.

W odniesieniu do zmian w art. 94 a ustawy o ofercie publicznej należy wskazać, że wartość opłaty rocznej, o której mowa w tym artykule, ustalana jest na podstawie danych, jakie spółki publiczne, o których mowa w ww. przepisie, prezentują w rocznych nieskonsolidowanych („jednostkowych”) sprawozdaniach finansowych. W ocenie UKNF powyższy mechanizm ustalania opłaty rocznej pomija rzeczywistość gospodarczą podmiotu, który funkcjonuje w grupie kapitałowej, tj. nie obejmuje faktycznego rozmiaru takiej grupy oraz jej funkcjonowania w ramach jednego organizmu gospodarczego. Z kolei nadzór sprawowany przez Komisję przykładowo w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych, nie ogranicza się do danego podmiotu np. stanowiącego jednostkę dominującą, ale obejmuje również zdarzenia dotyczące pozostałych członków grupy. Ponadto UKNF wskazuje, że wartość opłaty rocznej ustalana dla podmiotów, które co do zasady prowadzą działalność gospodarczą o podobnych rozmiarach, z uwagi na strukturę korporacyjną czy organizację wewnętrzną ich grup kapitałowych, może różnić się w znaczący sposób. Dla przykładu UKNF wskazuje sytuację, w której jednostka dominująca prowadząca działalność operacyjną oraz posiadająca mniej istotne

spółki zależne (np. dystrybucyjne), na podstawie aktualnie obowiązującego art. 94a ustawy o ofercie publicznej może być zobowiązana do wniesienia opłaty rocznej w innej wysokości niż podmiot, który będąc jednostką dominującą pełni jedynie funkcje holdingową (tj. posiada wyłącznie akcje/udziały w spółkach zależnych), a faktyczna działalność operacyjna jego grupy jest skupiona w spółkach zależnych. W ocenie UKNF, przy założeniu podobnej skali działalności prowadzonej przez dwa powyższe podmioty, różnicowanie ich sytuacji na gruncie art. 94a ustawy o ofercie publicznej nie jest zasadne, przez co propozycja uzupełnienia ww. przepisu zapewni jednolite zasady ustalania wartości opłaty rocznej. Mechanizm ustalania opłaty rocznej, zgodnie z art. 94a ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, jest analogiczny zarówno dla spółek z rynku regulowanego, jak i spółek, których akcje notowane są w Alternatywnym Systemie Obrotu (dalej: ASO). Skala działalności podmiotów notowanych na ASO jest znacząco mniejsza niż spółek notowanych na rynku regulowanym, zaś wartość opłaty rocznej uzależniona od wyników finansowych ma często istotne przełożenie na ich sytuację finansową. Dlatego UKNF rekomenduje zmianę sposobu ustalania opłaty rocznej dla spółek publicznych, o których mowa w art. 94a ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, tj. których akcje notowane są w ASO, poprzez ustanowienie stałej wartości tej opłaty na poziomie równowartości w złotych 1 500 EUR. Wdrożenie proponowanego rozwiązania zwolni spółki notowane w ASO z ponoszenia kosztów przewyższających minimalną wartość opłaty ustalonej na podstawie aktualnie obowiązującego art. 94a ust. 1 ustawy o ofercie publicznej oraz obniży koszt ich uczestnictwa na rynku kapitałowym.

Nowe brzmienie art. 96 ust. 6 pkt 1 wraz z zastąpieniem w art. 96 ust. 6 pkt 2 i 3 wyrazów „spółki publicznej”, wyrazem „emitenta” i analogiczne zmiany w art. 96 ust. 6a pkt 2 i pkt 2 wynikają z tego, że przepisy sankcyjne w art. 96 ust. 1, art. 96 ust. 1e, art. 96 ust. 1i, 1j lub 1m ustawy o ofercie publicznej – do których odwołują się przepisy art. 96 ust. 6 i 6a ustawy o ofercie publicznej – odnoszą się do naruszeń prawa związanych z obowiązkami informacyjnymi wynikającymi z art. 56 ustawy o ofercie lub art. 17 rozporządzenia MAR, dokonywanymi co do zasady przez emitentów (a także innymi takimi jak: oferujący, podmiot, o którym mowa w art. 11a ust. 2 ustawy o ofercie publicznej, oraz uczestnik rynku uprawnień do emisji). Należy więc zmienić brzmienie art. 96 ust. 6 i ust. 6a w taki sposób, aby wyrazy „spółki publicznej” zastąpić wyrazem „emitenta”. Uzasadnieniem dla zmiany są definicje legalne obu ww. pojęć. Zgodnie z art. 2 lit. h rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz

uchylecia dyrektywy 2003/71/WE, „emitent” oznacza podmiot prawny, który emituje lub zamierza emitować papiery wartościowe. Definicja legalna papierów wartościowych określona jest zaś w art. 3 pkt 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, który stanowi, że ilekroć w ustawie jest mowa o papierach wartościowych – rozumie się przez to:

- akcje, prawa poboru w rozumieniu przepisów k.s.h, prawa do akcji, warranty subskrypcyjne, kwity depozytowe, obligacje, listy zastawne, certyfikaty inwestycyjne i inne zbywalne papiery wartościowe, w tym inkorporujące prawa majątkowe odpowiadające prawom wynikającym z akcji lub z zaciągnięcia długu, wyemitowane na podstawie właściwych przepisów prawa polskiego lub obcego,
- inne zbywalne prawa majątkowe, które powstają w wyniku emisji, inkorporujące uprawnienie do nabycia lub objęcia papierów wartościowych określonych w lit. a, lub wykonywane poprzez dokonanie rozliczenia pieniężnego, odnoszące się do papierów wartościowych określonych w lit. a, walut, stóp procentowych, stóp zwrotu, towarów oraz innych wskaźników lub mierników (prawa pochodne).

Natomiast definicja legalna spółki publicznej uregulowana została w art. 4 pkt 20 ustawy o ofercie publicznej, zgodnie z którym, ilekroć w ustawie jest mowa o spółce publicznej rozumie się przez to spółkę, której co najmniej jedna akcja jest dopuszczona do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzona do obrotu w alternatywnym systemie obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z powyższym nasuwa się oczywisty wniosek, że pojęcie „emitenta” jest szersze niż pojęcie „spółki publicznej”. W sytuacji ukarania na podstawie np. art. 96 ust. 1e ustawy o ofercie publicznej emitenta np. obligacji, który nie jest jednocześnie spółką publiczną za naruszenia prawa związane z obowiązkami informacyjnymi wynikającymi z art. 56 ustawy o ofercie publicznej, nie jest możliwym w obecnym stanie prawnym ukaranie funkcjonariuszy organów takiego emitenta na podstawie art. 96 ust. 6 lub 6a ustawy o ofercie publicznej. Zmiana skutkować będzie usunięciem luki prawnej polegającej na braku możliwości nałożenia na członków organów emitentów, innych niż spółki publiczne, kar pieniężnych na podstawie art. 96 ust. 6 i ust. 6a ustawy o ofercie publicznej i niespójności pomiędzy powiązаныmi ze sobą regulacjami. Dodanie do ustawy o ofercie publicznej art. 96e związane jest z zapewnieniem KNF środków nadzorczych w ramach nadzoru nad wykonywaniem obowiązków, o których mowa w rozdziale 4a ustawy o ofercie publicznej, co dokonywane jest w art. 68 ust. 1 pkt 5 i art. 68 ust. 9. W tym obszarze należy dodatkowo wprowadzić nowy przepis, stanowiący podstawę prawną dyscyplinowania emitentów, na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków, o których mowa w

rozdziale 4a ustawy o ofercie publicznej. Na jego podstawie KNF byłaby uprawniona do nałożenia na emitenta sankcji administracyjnej w postaci kary pieniężnej, o wartości do 1 000 000 zł. Jako że w tym przypadku zakres podmiotowy sankcji będzie obejmował spółkę, o której mowa w art. 90c ust. 1 ustawy o ofercie (której przynajmniej jedna akcja jest dopuszczona do obrotu na rynku regulowanym), a nie osoby fizyczne uprawnione do jego reprezentacji, to proponowana nowelizacja nie będzie stała w sprzeczności z funkcjonującymi już w ustawie o ofercie sankcjami o charakterze karnym (tj. art. 104c, art. 104d oraz art. 104e).

Zmiany przepisów w zakresie sankcji administracyjnych mają m.in. na celu wprowadzenie odpowiedzialności za naruszenie obowiązków również tych, o których mowa w art. 97 ust. 1 ustawy o ofercie. Art. 97 ust. 1f ustawy o ofercie publicznej odsyła do stosowania przepisów dotyczących przekazywania do publicznej wiadomości treści decyzji stwierdzającej niewywiązywanie się emitenta z obowiązków określonych w art. 96 ustawy o ofercie publicznej oraz treści informacji, które mają zostać przekazane do publicznej wiadomości. Celem art. 97 ust. 1f ustawy o ofercie publicznej jest kształtowanie świadomości prawnej uczestników rynku kapitałowego poprzez utwierdzenie w nich prawidłowych postaw wobec prawa. Dodatkowo, przepis ma umożliwić objęcie naruszeń w jak najszerszym spektrum działania w ramach kompetencji KNF, których stwierdzenie w decyzji winno skutkować przekazaniem informacji o tych naruszeniach do publicznej wiadomości. Przy uwzględnieniu jednoczesnego dążenia do efektywniejszej realizacji funkcji przekazywania informacji o stwierdzonych naruszeniach do publicznej wiadomości, właściwe jest poszerzenie katalogu naruszeń wymienionych w art. 97 ust. 1f ustawy o ofercie publicznej o sytuacje, gdy KNF wydaje decyzje nakładające karę, o której mowa w art. 97 ust. 1 i 1d ustawy o ofercie publicznej. Konieczność poszerzenia katalogu przepisów, o których mowa w art. 97 ust. 1f ustawy o ofercie publicznej, wynika również ze znaczenia art. 97 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, który przewiduje sankcje związane z instytucją wezwań uregulowaną w art. 73 ustawy o ofercie publicznej. Przepisy te mają fundamentalne znaczenie dla bezpieczeństwa obrotu i stabilizacji rynku kapitałowego, dlatego też świadomość społeczna dotycząca tych naruszeń powinna być uzupełniona. Przekazanie do publicznej wiadomości informacji o nałożeniu przez KNF kar pieniężnych określonych w art. 97 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej umożliwiłoby pogłębianie wiedzy uczestników rynku kapitałowego w tym aspekcie. Dodatkowo, należy zauważyć, że wśród naruszeń prawa związanych ze znacznymi pakietami akcji publicznej zdarzają się przypadki naruszenia przepisów art. 69 ustawy o ofercie publicznej i w tym samym stanie faktycznym przypadki naruszenia art. 73 tej ustawy, co jest stwierdzane jedną decyzją administracyjną.

Dotychczasowe brzmienie art. 97 ust. 1h tej ustawy pozwala jedynie na publikację przez KNF informacji o naruszeniu art. 69 z pominięciem naruszeń art. 73 lub tej ustawy, a to z kolei może wprowadzać w błąd uczestników rynku i – jak wyżej wskazano – nie przyczynia się do pogłębiania ich wiedzy. Natomiast, jeśli chodzi o dodanie ust. 1d do ww. katalogu (tj. do art. 97 ust. 1f ustawy o ofercie publicznej), należy stwierdzić, że naruszenia wskazane w tym ustępie dotyczą obowiązków notyfikacyjnych związanych z przekroczeniem progów w ogólnej liczbie głosów, które zostały uregulowane w art. 69–69b ustawy o ofercie publicznej i są dokonywane przez fundusze inwestycyjne lub alternatywne spółki inwestycyjne. Ustawodawca w art. 97 ust. 1f ustawy o ofercie publicznej przewidział konieczność przekazania do publicznej wiadomości informacji o nałożeniu kary za naruszenie art. 69–69b ustawy o ofercie publicznej przez podmioty zobowiązane do składania zawiadomień o zmianach w posiadanych znacznych pakietach akcji w ogólności (nałożenie kar reguluje art. 97 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej). Jednak ustawodawca nie wymienił w art. 97 ust. 1f ustawy o ofercie publicznej naruszeń art. 69–69b tej ustawy dokonanych przez fundusze inwestycyjne lub alternatywne spółki inwestycyjne (wymienionych w art. 97 ust. 1d ustawy o ofercie publicznej), co skutkuje niemożnością podania do publicznej wiadomości informacji o nałożeniu sankcji w takich sprawach. W związku z tym, postuluje się objęcie obowiązkiem przekazywania do publicznej wiadomości informacji o decyzji nakładającej karę na podstawie art. 97 ust. 1d ustawy o ofercie publicznej, w celu ujednoczenia przepisów.

Uchylenie art. 97 ust. 5 ustawy o ofercie publicznej powiązane z jest rezygnacją z obowiązku przeprowadzenia rozprawy w postępowaniach sankcyjnych, które nie wpłynę na uprawnienia strony. Strona może bowiem w każdym momencie postępowania zwrócić się do KNF z prośbą o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej, której możliwość przeprowadzenia przewiduje k.p.a. KNF posiada również uprawnienie do wyznaczenia z urzędu rozprawy administracyjnej na podstawie k.p.a.

Art. 15. Zmiany w ustawie o nadzorze nad rynkiem kapitałowym

Zmiana w art. 2 polegająca na dodaniu pkt 5m związana jest z wejściem w życie rozporządzenia DLT Pilot Regime i koniecznością zapewnienia spójności w tym zakresie.

Zmiana brzmienia art. 3 związana jest z wejściem w życie z dniem 29 lipca 2022 r. przepisów ustawy o crowdfundingu określających, w szczególności, procedurę wyznaczenia zamiennika albo zamienników krajowego kluczowego wskaźnika referencyjnego (art. 64 i 85). Przepisy miały na celu zapewnienie stosowania art. 23c rozporządzenia 2016/1011. Zgodnie z nowymi

przepisami minister właściwy do spraw instytucji finansowych otrzymał uprawnienie do wyznaczenia zamiennika albo zamienników kluczowego wskaźnika referencyjnego, a więc został właściwym organem (krajowym właściwym organem państwa członkowskiego) zgodnie z art. 23c ust. 1 rozporządzenia 2016/1011. Obecne brzmienie art. 3 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym stanowi, że Komisja Nadzoru Finansowego jest właściwym organem w rozumieniu rozporządzenia 2016/1011. Stąd celem doprecyzowania przepisów i wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, konieczna jest zmiana przepisów tej ustawy poprzez wskazanie, że krajowym właściwym organem państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 23c ust. 1 rozporządzenia 2016/1011, jest minister właściwy do spraw instytucji finansowych. Jednocześnie, w pozostałym, dotychczas wskazanym zakresie, zostaje zachowana właściwość Komisji Nadzoru Finansowego. Zgodnie z przepisem art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2016/1011, w dodanym ust. 2c wskazano, że Komisja Nadzoru Finansowego pozostaje organem odpowiedzialnym za koordynację współpracy i wymiany informacji z Komisją Europejską, Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych i właściwymi organami z innych państw członkowskich.

Uchylenie w art. 5 pkt 14 związane jest z zaproponowanymi zmianami do ustawy o giełdach towarowych zmierzających do ograniczenia nadmiernego formalizmu przejawiającego się w wymogu uzyskania przez przedsiębiorstwa energetyczne oraz będących osobami prawnymi odbiorców uprawnionych do zmiany sprzedawcy w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2022 r. poz. 1385, z późn. zm.) zezwolenia KNF na zawieranie transakcji giełdowych, których przedmiotem są towary giełdowe. Z kolei dodanie w art. 5 pkt 25 związane jest z kompleksowymi zmianami w zakresie jednolitej licencji bankowej obejmującej banki państwowe.

Uchylenie w art. 17 w ust. 1 pkt 3 wynika z faktu, że przepis ten w obecnym brzmieniu, literalnie czytany, odnosi się do wszystkich innych wpływów UKNF, z wyłączeniem kar pieniężnych, o których mowa w art. 11 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, a to w powiązaniu z przepisami rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie opłat na pokrycie kosztów nadzoru nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. poz. 2748) mogłoby prowadzić wniosku, że podmioty rynku kapitałowego nie wnosząby żadnych wpłat. W układzie obecnego planu kont nie rejestruje się również żadnych przychodów w tej kategorii. Dawniej były tam zaliczane opłaty egzaminacyjne, ale obecnie katalog przychodów – także innych – jest rozpisany w art. 19a ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, więc obecnie nie ma „innych wpływów” odrębnych dla rynku kapitałowego. Natomiast jeśli chodzi

o uchylenie w art. 17 w ust. 9 pkt 4 to w ust. 9 mowa jest o opłatach ryczałtowych, możliwych do wnoszenia począwszy od pierwszego roku działalności. Wpłaty od dostawców usług finansowania społecznościowego mają jednak charakter wpłaty o zmiennej wysokości obliczanej na podstawie danych z lat ubiegłych, nie jest możliwe jej ustalenie w pierwszym roku działalności, dlatego przepis ten powinien zostać uchylony.

Z kolei uchylenie w art. 17 ust. 12 i 13 ma na celu usunięcie przepisów nadmiarowych względem unormowań art. 19a ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Przepisy art. 17 ust. 12 i 13 w obecnym stanie prawnym tworzą dwa odrębne reżimy prawne dla tych samych rodzajów rozstrzygnięć w odniesieniu do należności z tytułu opłat na pokrycie kosztów nadzoru nad rynkiem kapitałowym i wpłat lub opłat w innych sektorach. Należy przyjąć, że kwestie związane ze zobowiązaniami z tytułu wpłat i opłat na pokrycie kosztów nadzoru całościowo regulują przepisy działu III Ordynacji podatkowej, stosowane odpowiednio w związku z art. 19a ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, stąd zbędne jest rozwiązanie przewidziane w art. 17 ust. 12 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Z kolei o stosowaniu przepisów o egzekucji w administracji w odniesieniu do wszystkich należności z tytułu kosztów nadzoru przesądza art. 19a ust. 5 *in fine*, dlatego też należy uchylić art. 17 ust. 13 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym.

Zmiany polegające na dodaniu w ustawie o nadzorze nad rynkiem kapitałowym art. 19a mają na celu zwolnienie z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przekazywania informacji stanowiących taką tajemnicę na potrzeby wszczętego lub planowanego postępowania cywilnego przeciwko instytucji finansowej. Za wprowadzeniem takiej zmiany przemawia obserwacja zjawisk zachodzących na krajowym rynku kapitałowym w ciągu ostatnich lat i uwzględnienie sygnałów zgłaszanych przez środowisko inwestorów nieprofesjonalnych, którzy zostali poszkodowani przez podmioty rynku finansowego, a w procesie dochodzenia swoich roszczeń napotykać na trudności w uzyskaniu od KNF szeregu informacji związanych z ich położeniem. Inwestorzy ci wskazują, że takie informacje mogłyby potencjalnie ułatwić im dochodzenie roszczeń w postępowaniach sądowych, ale w aktualnym stanie prawnym są one objęte tajemnicą zawodową. W efekcie UKNF odmawiał przekazywania szeregu informacji ze względu na tajemnicę zawodową obowiązującą osoby zatrudnione w tej instytucji – pracowników UKNF i osoby wykonujące pracę w tym urzędzie na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów o podobnym charakterze, ale także przewodniczącego, jego zastępców i innych członków KNF. Wprowadzenie proponowanej zmiany przyczyniłoby się do usunięcia dysproporcji pomiędzy zakresem ochrony sprawcy czynu zabronionego a

zakresem ochrony osoby poszkodowanej. W sytuacji poszkodowania inwestorów nieprofesjonalnych przez instytucję finansową, działającą jako podmiot profesjonalny, przemyslenia wymaga wzajemna relacja chronionych dóbr. Należy przy tym mieć na uwadze, iż w sytuacji, gdy poszkodowany decyduje się na dochodzenie swoich roszczeń w postępowaniu cywilnym, to na nim spoczywa ciężar dowodu. W związku z tym, uzasadnione jest zwolnienie z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przekazywania informacji stanowiących taką tajemnicę na potrzeby wszczętego lub planowanego postępowania cywilnego przeciwko instytucji finansowej. W dodawanym przepisie przyjęto, że informacje stanowiące tajemnicę zawodową udostępniane będą na wniosek osoby fizycznej poszkodowanej przez dany podmiot podlegający nadzorowi KNF nad rynkiem kapitałowym, po uzyskaniu przez tą osobę zgody sądu, do którego właściwości należy rozpoznanie sprawy w pierwszej instancji. Postanowienie sądu o udzieleniu zgody lub odmowie jej udzielenia co do przekazania informacji stanowiących tajemnicę zawodową będzie miało charakter incydentalny, nie stanowi orzeczenia co do istoty sprawy. Jednocześnie w art. 19a ust. 4 wskazano, że do wniosku o udzielenie zgody stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1967 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, z późn. zm.) o postępowaniu nieprocesowym, co należy rozumieć, że przepisy te znajdują zastosowanie również do środków zaskarżenia wnoszonych na postanowienia o udzieleniu zgody lub odmowie jej udzielenia. Wobec incydentalnego charakteru postanowienia o udzieleniu zgody lub odmowie jej udzielenia, odstąpiono od określania terminu do wniesienia zażalenia, gdyż na podstawie art. 13 § 2 K.p.c. do postępowania nieprocesowego zastosowanie znajdzie art. 394 § 2 K.p.c., zgodnie z którym do postępowania nieprocesowego, termin do wniesienia zażalenia wynosi tydzień.

Projektowana zmiana koresponduje również z zaleceniami Najwyższej Izby Kontroli (dalej „NIK”) zawartymi w informacji o wynikach kontroli „Działalność organów i instytucji państwowych oraz podmiotów organizujących rynek finansowy wobec spółki GetBack SA, podmiotów oferujących jej papiery wartościowe oraz ją audytujących”. W opinii NIK informacje dotyczące wyników kontroli prowadzonych przez UKNF mogłyby w istotny sposób przyczynić się do udowodnienia przez pokrzywdzonych inwestorów zasadności zgłaszanych przez nich roszczeń.

Nowelizacja art. 22a jest związana z tworzeniem przez europejskie organy nadzoru systemu wymiany informacji istotnych z punktu widzenia prowadzonej przez właściwe organy oceny kompetencji i reputacji posiadaczy znacznych pakietów akcji, dyrektorów i osób pełniących

kluczowe funkcje w instytucjach finansowych, o którym mowa w art. 31a rozporządzeń 1093/2010, 1094/2010 oraz 1095/2010. Zmiana art. 22a ustawy jest niezbędna, aby zapewnić możliwość przekazywania niezbędnych informacji o ocenach również do Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych, który jest jednym z urzędów odpowiedzialnych za utworzenie i funkcjonowanie systemu.

Dodanie w art. 25 ust. 1b ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym ma na celu określenie terminów, na które udostępniane są informacje, których mowa w ust. 1 i 2 i mają wynosić odpowiednio 5 lat lub rok. Dodanie tego przepisu ma na celu dookreślenie zasad ujawniania informacji do publicznej wiadomości przez KNF po to, aby zasady dostępu do niej były w pełni przejrzyste. W tym obszarze wskazane jest bowiem ujednoczenie wszystkich regulacji zawartych w art. 25 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Analogiczne rozwiązanie do tego proponowanego art. 25 ust. 1b ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym znajduje się w art. 25 ust. 2d tej ustawy, który przewiduje usunięcie informacji, o których mowa w art. 25 ust. 2b i 2c, po 5 latach oraz usunięcie imienia i nazwiska osoby, na którą nałożono sankcję, po roku. W obecnym stanie prawnym przepisy nie wskazują terminu, po upływie którego informacje, o których mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym powinny być usunięte ze strony internetowej KNF. Wprowadzenie powyższego rozwiązania jest szczególnie uzasadnione ze względu na fakt, iż art. 25 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym wskazuje przypadki, w których upublicznieniu mogą podlegać dane osobowe podmiotów dopuszczających się naruszenia ustaw, o których mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, a zatem dane będące pod szczególną ochroną z uwagi na obowiązywanie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (RODO).

Zmiany w art. 26 mają charakter wynikowy i wynikają z rozszerzenia jednolitej licencji bankowej na banki państwowe.

Dodanie w art. 27 ust. 5 i 6 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym związane jest z chęcią dokończenia i uszczegółowienia procesu elektronizacji trybu kontroli podmiotów, o których mowa w art. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Postać elektroniczna zostanie nadana protokołowi kontroli, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, a także niektórym czynnościom kontrolnym przeprowadzanym w sposób zdalny, zgodnie z art. 51 ust. 3a ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców. Z uwagi na

brak precyzyjnego odniesienia w ustawie – Prawo przedsiębiorców, do jakich czynności i w jakim zakresie przepisy te mają zastosowanie do trybu kontroli z ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym wskazany jest doprecyzowanie ich w ustawie szczegółowej.

W art. 30 ust. 3–5, art. 32 ust. 3 i 4, art. 34a ust. 1 i 3, art. 34b ust. 1, ust. 3, 4 i 5 oraz art. 35 ust. 3 wprowadza się szereg zmian mających na celu usprawnienie kontroli dokonywanych przez KNF oraz jej upoważnionych przedstawicieli i pracowników w ramach sprawowanego nadzoru nad rynkiem kapitałowym. Doprecyzowanie zawarte w art. 30 ust. 1 ma charakter wynikowy mający na celu uwzględnienie możliwości doręczenia upoważnienia na adres do doręczeń elektronicznych. Z uwagi na fizyczną niemożliwość okazania legitymacji służbowej w takiej sytuacji konieczne jest wskazanie wprost tej sytuacji, po to, aby podmiot kontrolowany nie miał podstaw do złożenia skargi na nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli, co mogłoby znacznie utrudniać sprawowanie czynności nadzorczych przez KNF i przeciwdziałanie naruszeniom przepisów, a nawet przestępstwom dokonywanym na rynku finansowym.

W art. 30 ust. 6–7, art. 32 ust. 5 i 5a, ust. 6b, 6ba, 6c oraz art. 34b ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym wskazano sposób doręczania dokumentów sporządzonych albo udzielonych na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej. W takim przypadku doręczenie tych dokumentów będzie następowało na adres do doręczeń elektronicznych.

Zmiany art. 32 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym podyktowane są z kolei koniecznością doprecyzowania, że materiał przekazywany do kontroli nie podlega uprzedniej selekcji kontrolowanego, gdyż doprowadziłoby to do braku skuteczności kontroli lub jej ograniczania, natomiast ustaleń kontroli dokonuje się zgodnie z jej przedmiotem. Ma to więc przyczynić się do skuteczniejszego przeprowadzania kontroli przez kontrolerów UKNF.

Nadanie nowego brzmienia art. 34 pkt 4a poprzez rozszerzenie dokonywanych ustaleń kontroli o zebrane w jej toku zapisy dźwięku uzupełnia lukę w tym zakresie, która mogła utrudniać kompleksowe wykorzystanie zgromadzonych przez kontrolerów materiałów dowodowych. Niekiedy zapisy dźwiękowe mogą mieć bardzo duże znaczenie dla prawidłowych ustaleń dokonanej kontroli, co może z kolei potencjalnie przyczynić się do ustalenia nieprawidłowości w funkcjonowaniu podmiotu, w którym dokonywana jest kontrola. W szerszym kontekście takie rozszerzenie może mieć niebagatelne znaczenie dla niezakłóconego funkcjonowania całego rynku kapitałowego, właśnie poprzez przyznanie kontrolerom adekwatnego zestawu narzędzi do należytego ustalenia przez nich wyników kontroli.

Zmiany w art. 35a również mają na celu zwiększenie efektywności dokonywanej przez pracowników KNF kontroli. Jej celem jest bowiem nie tylko samo sprawdzenie tego, czy podmiot, w którym jest przeprowadzana prowadzi działalność zgodnie z prawem, lecz także wpłynięcie na to, aby zaczął wypełniać nałożone na niego obowiązki w sposób należyty. Poprzez wprowadzenie rozwiązań zawartych w art. 35a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym wprowadzony zostanie *de facto* obowiązek do dostosowania się do zaleceń usunięcia przez kontrolowanego nieprawidłowości stwierdzonych na podstawie wyników kontroli, co ma szczególne znaczenie dla ochrony obrotu i interesu inwestorów. Przepis ten doprecyzowuje, że protokół kontroli zawiera w szczególności wykaz sporządzonych protokołów, o których mowa w art. 32 ust. 6c3, art. 34b ust. 14. Proponowana zmiana nie spowoduje, że w protokołach kontroli nie zostaną ujęte wszystkie materiały zgromadzone w toku kontroli, gdyż w protokołach kontroli zostaną ujęte wszystkie materiały pobrane w toku kontroli, które są pobierane lub przekazywane protokolarnie.

Zmiany w art. 36 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym mają na celu doprecyzowanie, że zasady i tryb doręczania pism utrwalonych w postaci elektronicznej dotyczą wszystkich pism przesyłanych w ramach kontroli przeprowadzanej przez KNF, tj. doręczeń protokołu kontroli, zastrzeżeń do protokołu kontroli, stanowiska kontrolowanego w sprawie protokołu kontroli, aneksu protokołu, pisemnego stanowiska w sprawie odmowy uwzględnienia zastrzeżeń kontrolowanego, zaleceń pokontrolnych oraz informacji o sposobie wykonania zaleceń pokontrolnych przez kontrolowanego. W tym przepisie zrezygnowano ponadto z pisemnego informowania kontrolowanego o skutkach odmowy podpisania protokołu gdyż informacja o skutkach odmowy podpisania protokołu, zgodnie z projektowanym art. 35a ust. 1 pkt 13 będzie zawarta w każdym protokole kontroli.

Dodanie art. 36a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym przewiduje ustanowienie możliwości nałożenia przez KNF sankcji administracyjnej na podmiot kontrolowany w wysokości do 20 000 000 zł. Środek ten ma na celu zapewnienie większej efektywności dokonywanych przez KNF kontroli i prawidłowości wykonywania przepisów w tym zakresie. Wysokość kary za utrudnienie wszczęcia lub przeprowadzenia kontroli jest skorelowana z możliwymi karami za naruszenie przepisów prawa regulujących działalność różnych podmiotów nadzorowanych w zakresie objętym zezwoleniami wydawanymi na podstawie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi i ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Wysokość kar pieniężnych możliwych do nałożenia w drodze decyzji administracyjnych jest określona kwotowo lub

stosunkowo i w związku z tym, możliwe jest wymierzenie kar, których górna granica jest zbliżona lub kilkakrotnie przekracza wysokość kary zaproponowanej w przepisie art. 36a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Podniesienie wysokości maksymalnej tej kary jest więc uzasadnione tym, że adekwatnie do zagrożenia karą za naruszenie przepisów prawa przez podmiot nadzorowany powinno być ustalone zagrożenie za utrudnianie Komisji ustalenie tych naruszeń w drodze kontroli. Ma to tym większe znaczenie, że usługi związane z obrotem instrumentami finansowymi lub zarządzaniem funduszami inwestycyjnymi, podlegają digitalizacji i informatyzacji, co powoduje, że wzrastają możliwości utrudniania kontroli, która poza tym jednym zagrożeniem sankcją nie dysponuje innymi środkami karnymi z uwagi na specyfikę tego trybu nie podlegającego przepisom k.p.a (np. składanie w kontroli nieprawdziwych wyjaśnień czy danych nie skutkuje odpowiedzialnością karną za składanie fałszywych zeznań). Projektowany przepis art. 36a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym zakładający sankcję finansową nakładaną na podmiot nadzorowany w razie utrudniania lub uniemożliwiania kontroli będzie stanowić uzupełnienie obowiązującego już w ustawie o nadzorze nad rynkiem kapitałowym art. 46, który nakłada odpowiedzialność karną za utrudniania lub udaremnianie kontroli na sprawców – osoby fizyczne dopuszczające się penalizowanych zachowań. Wysokość kary przewidzianej w projektowanym art. 36a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym ma na celu odstraszenie podmiotów nadzorowanych, w tym również ich akcjonariuszy i udziałowców od podejmowania działań lub zaniechań mających na celu obstrukcję kontroli prowadzonych na rynku kapitałowym oraz zapewnienie efektywnej współpracy w postępowaniu przez podmioty nadzorowane. Wprowadzenie sankcji administracyjnej za utrudnianie lub uniemożliwianie kontroli ujednocila ochronę postępowań kontrolnych prowadzonych przez różne organy państwa w sektorze prywatnym. Należy zwrócić uwagę, że sankcję taką przewiduje również art. 106 ust. 2 pkt 3 i 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, gdzie wysokość kary pieniężnej ustalono na maksymalnym poziomie 50 mln euro, a więc znacząco wyższym niż w projektowanym art. 36a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Z tego względu maksymalna wysokość kary przewidzianej dla podmiotów rynku kapitałowego w wysokości 20 mln zł nie jest wygórowana i adekwatna od możliwej szkodliwości sankcjonowanych zachowań, które utrudniając postępowania kontrole uniemożliwiają w konsekwencji sprawowanie nadzoru nad rynkiem kapitałowym i zapewnienie jego bezpieczeństwa i stabilności. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że postępowanie w sprawie wymierzenia kary za utrudnianie lub uniemożliwianie kontroli będzie odbywać się na podstawie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. W postępowaniu tym będą więc miały zastosowanie ogólne dyrektywy wymiaru kary

administracyjnej przewidziane w art. 189a i następne k.p.a., pozwalające na miarkowanie wysokości kary i dostosowanie jej do wagi naruszonych obowiązków prawnych.

W art. 37 konieczne jest uwzględnienie dodania do art. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym pkt 25, co z kolei wynika z rozszerzenia jednolitej licencji bankowej na banki państwowe.

Modyfikacja i rozszerzenie w art. 39 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym sposobu dokonania blokady rachunku poprzez zastąpienie równoczesnego przekazania zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na rzecz niezwłocznego przekazania zawiadomienia po przekazaniu żądania dokonania blokady rachunku ma natomiast na celu zapewnienie spójności tej instytucji z obecnie obowiązującym porządkiem prawnym – analogiczne rozwiązania przewidziane są dla Generalnego Inspektora Informacji Finansowej w art. 86 ust. 8 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

Zmiana wprowadzenia do wyliczenia zawarta w art. 42 ust. 1 ma charakter doprecyzowujący związany z przyznaniem możliwości do wykorzystywania w toku prowadzonych czynności nadzorczych środków porozumiewania się na odległość. Przekazywanie żądania dokonania blokady rachunku przez firmę inwestycyjną także w innej formie, niż pisemna przyczyni się do zwiększenia bezpieczeństwa obrotu i ochrony inwestorów na rynku, albowiem czynność ta, z uwagi na duże znaczenie dla zapewnienia wskazanych przesłanek będzie mogła być dokonywana szybciej i skuteczniej.

Art. 16. Zmiany w ustawie o obrocie

Zmiana art. 3 pkt 1 lit. a wynika z dodania przepisów rozdziału 6b w ustawie – Prawo bankowe. Przepis art. 3a pkt 1 lit. a zostanie uzupełniony o bankowe instrumenty pochodne, tak aby odzwierciedlić je w definicji papierów wartościowych.

W art. 3 pkt 2, 4ze i 9ab–9ad dokonuje się:

- rozszerzenia definicji ASO; z uwagi na to, że wielostronna platforma obrotu oparta na DLT (MTF DLT w rozumieniu rozporządzenia DLT Pilot Regime) jest wielostronną platformą obrotu w rozumieniu dyrektywy MiFID II, a w polskich przepisach, co do zasady, wielostronna platforma obrotu została implementowana jako alternatywny system obrotu (ASO) – w celu zachowania spójności krajowego ustawodawstwa – rozszerza się pojęcie ASO o wielostronną platformę obrotu opartą na DLT (ASO oparte na DLT),

- dodania do słowniczka ustawowego skrótowego oznaczenia rozporządzenia DLT Pilot Regime – rozporządzenia 2022/858 – dzięki czemu odwołania do tego aktu prawnego w dalszych przepisach ustawy będą bardziej czytelne,
- dodanie do słowniczka ustawowego pojęcie wielostronnej platformy obrotu opartej na DLT. W tym zakresie ustawa odsyła do definicji z rozporządzenia DLT Pilot Regime,
- dodanie do słowniczka ustawowego pojęcie systemu rozrachunku opartego na DLT. W tym zakresie ustawa odsyła do definicji z rozporządzenia DLT Pilot Regime,
- dodanie do słowniczka ustawowego pojęcie systemu obrotu i rozrachunku opartego na DLT. W tym zakresie ustawa odsyła do definicji z rozporządzenia DLT Pilot Regime. W celu uniknięcia wątpliwości co do statusu operatora TSS opartego na DLT przepis przesądza, że w zakresie działalności, która polega na prowadzeniu alternatywnego systemu obrotu (ASO opartego na DLT), operator TSS opartego na DLT zgodnie z otrzymanym zezwoleniem jest uważany za właściwą firmę inwestycyjną lub spółkę prowadzącą rynek regulowany. W zakresie działalności polegającej na prowadzeniu SS opartego na DLT operator TSS opartego na DLT (inny niż Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych SA (KDPW) jest z kolei uważany za centralny depozyt papierów wartościowych.

Zmiana art. 3 pkt 16–18 wynika z tego, że obecne brzmienie definicji podmiotu dominującego, podmiotu zależnego i grupy kapitałowej odsyła bezpośrednio do definicji zawartych w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2023 r. poz. 120, z późn. zm.). Nie uwzględniają one jednak przypadku, w którym podmiotem dominującym jest osoba fizyczna. W proponowanym brzmieniu definicja podmiotu dominującego będzie nadal uwzględniała przesłanki sprawowania kontroli wymienione w art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, jednak nie będzie ograniczona podmiotowo do spółek handlowych i przedsiębiorstw państwowych. Odpowiednie zmiany zaproponowano do definicji podmiotu zależnego i grupy kapitałowej, których konstrukcja opiera się o nową definicję podmiotu dominującego. Ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości za podmiot dominujący i podmiot zależny uznaje wyłącznie spółkę handlową lub przedsiębiorstwo państwowe. W praktyce rynkowej występują jednak osoby fizyczne, które sprawują kontrolę nad całą grupą kapitałową, stąd też potrzeba dokonania zmian, które umożliwią stosowanie do nich przepisów ustawy o obrocie, w szczególności art. 106. Zostanie przy tym zachowana zgodność z art. 11 ust. 1 dyrektywy MiFID II, zgodnie z którym potencjalnym nabywcą znacznego pakietu akcji firmy inwestycyjnej jest *każda osoba fizyczna lub prawna, bądź kilka takich osób działających w porozumieniu*.

Art. 3 pkt 28ab wprowadza definicję instrumentu finansowego obsługiwanego przez DLT. Z uwagi na to, że rozporządzenie DLT Pilot Regime stosuje się do instrumentów obsługiwanych przez DLT, ale jedynie tych, które wymienione zostały w art. 3 ust. 1 rozporządzenia, definicja ustawowa obejmuje oba kryteria. W zakresie postaci instrumentów finansowych celem ustawodawcy unijnego – co podkreślają organy UE jak i Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych – było objęcie zakresem rozporządzenia DLT Pilot Regime zarówno tych instrumentów finansowych, które zostały pierwotnie wyemitowane za pomocą technologii rozproszonego rejestru, jak i tych instrumentów finansowych, które zostały pierwotnie wyemitowane w inny sposób, a następnie są obsługiwane za pomocą technologii rozproszonego rejestru. Wobec tego ustawowa definicja instrumentu finansowego obsługiwanego przez DLT obejmuje oba te rodzaje instrumentów. Ponieważ rozporządzenie DLT Pilot Regime przewiduje limity kwotowe odnoszące się do wartości emisji lub kapitalizacji emitenta, od których zależne jest stosowanie rozporządzenia, ale jednocześnie przekroczenie limitu kwotowego nie powoduje automatycznie wykluczenia instrumentu z zakresu zastosowania rozporządzenia DLT Pilot Regime, a jedynie określone obowiązki podmiotu prowadzącego ASO opartego na DLT lub SS opartego na DLT lub TSS opartego na DLT, niezbędne jest wprowadzenie zastrzeżenia, że instrument wymieniony w art. 3 ust. 1 rozporządzenia DLT Pilot Regime nie traci automatycznie takiego charakteru w razie przekroczenia limitów określonych w tym przepisie. Zastrzeżenie takie jest niezbędne, aby uniknąć niekontrolowanej zmiany statusu prawnego instrumentów finansowych obsługiwanych przez DLT po przekroczeniu limitów kwotowych.

Z kolei art. 3 pkt 28ac wprowadza pojęcie wtórnej tokenizacji. Taka definicja wprowadza zastrzeżenie dotyczące praw z akcji, które już istnieją i konieczne jest jedynie ich przeniesienie z rejestru akcjonariuszy na rachunki DLT/ewidencji DLT. Skutecznie usunięte zostaną w ten sposób wątpliwości interpretacyjne w tym zakresie.

Uchylenie art. 3 pkt 29a związane jest z realizacją postulatów SRRK w zakresie rozszerzenia oferty produktów strukturyzowanych, które będą mogły być oferowane przez banki krajowe. Główną regulacją tego dotyczącą jest przewidywane dodanie przepisów rozdziału 6b do Prawa bankowego. W uzasadnieniu do tych przepisów – zostały wyjaśnione przyczyny dodania tych regulacji.

Nowelizacja art. 4 ust. 1 pkt 1 jest zmianą wynikową i związaną z kompleksowymi zmianami dotyczącymi jednolitej licencji bankowej obejmującymi również banki państwowe.

Nowe brzmienie art. 4 ust. 3 wynika z konieczności uwzględnienia specyfiki instrumentu finansowego w postaci uprawnień do emisji – zgodnie z art. 5 ust. 5 instrumenty te nie podlegają obowiązkowi rejestracji w depozycie papierów wartościowych. Oznacza to, że uprawnienia do ich emisji powinny zostać wyłączone z zakresu definicji rachunku papierów wartościowych. Rejestr uprawnień do emisji nie jest bowiem objęty rejestracją na kontach depozytowych prowadzonych przez centralny depozyt papierów wartościowych, ale w systemach ewidencyjnych KOBiZE (Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami), jako administratora polskiej części Rejestru Unii na okres rozliczeniowy w ramach unijnego systemu handlu uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013 r. str. 1).

Zmiany art. 4a ust. 1, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 i 3 są zmianami wynikowymi związanymi z kompleksowymi zmianami dotyczącymi jednolitej licencji bankowej obejmującymi również banki państwowe. W związku z wprowadzeniem tych zmian konieczne jest zachowanie pełnej spójności terminologicznej i definicyjnej przy wskazywaniu. Podobne *ratio legis* dotyczy pozostałych zmian w tym zakresie zawartych w ustawie o obrocie.

Obowiązki nałożone na agenta emisji wskazane w art. 7a ust. 4 pkt 1 i 2 przenoszą na niego odpowiedzialność za prawdziwość i rzetelność informacji przekazywanych posiadaczom papierów wartościowych – dotychczasowy zakres odpowiedzialności agenta emisji nie został bowiem określony w sposób wystarczający. Agent emisji nie powinien być utożsamiany z podmiotem oferującym papiery wartościowe, w rozumieniu art. 4 pkt 7a ustawy o ofercie publicznej. W praktyce to oferujący jest zaangażowany w przygotowanie dokumentów ofertowych (weryfikuje przy tym dokumenty emitenta). Zadaniem agenta emisji powinna być weryfikacja formalna dokumentów na kolejnym etapie, w celu sprawnej rejestracji papierów w KDPW. Agent emisji jest podmiotem profesjonalnym i pozostaje w kontakcie z emitentem, powinien zatem zwracać uwagę na informacje, które wprowadzają w błąd lub są nieprawdziwe.

Zmiany art. 7a ust. 3 i ust. 10 oraz art. 7aa są zmianami wynikowymi związanymi z opisanymi wyżej zmianami dotyczącymi jednolitej licencji bankowej obejmującymi również banki państwowe i koniecznością zapewnienia spójności w tym zakresie.

Zmiana art. 7b ust. 2 ma na celu wzmocnienie poziomu ochrony interesów uczestników obrotu na rynku kapitałowym. Proponuje się nałożenie na emitentów wymogu przekazywania do

KDPW informacji niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia wystąpienia zdarzenia, informacji o wartości świadczeń wynikających z papierów wartościowych, o których mowa w art. 7b ust. 1. Jest to uzasadnione ryzykiem niedochowania terminu, zwłaszcza w okresie świątecznym.

Ponadto zostanie doprecyzowany zakres informacji, które mają być przekazywane przez emitenta do KDPW.

Dodanie w art. 7b ust. 6 odniesienia do papierów wartościowych DLT umożliwi ujawnienie w prowadzonym przez ten podmiot Rejestrze Zobowiązań Emitentów kompletnych informacji o wysokości zobowiązań i terminowości ich regulowania przez emitentów obligacji.

Dodanie art. 7c ma na celu zrównanie wymogów wobec podmiotów, które wyemitowały obligacje i zgłosiły dane dotyczące tych obligacjach do Rejestru Zobowiązań Emitentów prowadzonego przez KDPW (bazy RZE), z wymogami wobec podmiotów, które będą zgłaszać dane do bazy RZE po raz pierwszy.

W związku z tym nastąpi rozszerzenie bazy danych o emitowanych przez poszczególnych emitentów papierach dłużnych, utworzonej przez KDPW na podstawie art. 44 ustawy z dnia 9 listopada 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. poz. 2243, z późn. zm.) – w bazie RZE będą ujawniane dodatkowe informacje dotyczące wyemitowanych papierów wartościowych, informacje dotyczące papierów wartościowych, których emitenci zamierzają ubiegać się o dopuszczenie ich do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do Alternatywnego Systemu Obrotu czy też papierów wartościowych emitowanych przez emitentów papierów wartościowych już dopuszczonych do obrotu. Z uwagi na nałożenie na emitentów nowych obowiązków proponuje się dodanie art. 7c ust. 3, który będzie zawierał upoważnienie dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do wydania rozporządzenia, w którym zostaną doprecyzowane obowiązki informacyjne emitentów.

Powyższe rozwiązania wpłyną na wzrost efektywności nadzoru sprawowanego przez KNF przez umożliwienie KNF pełnej weryfikacji emisji (jej zgodności z prawem) oraz wzmocnienie poziomu ochrony uczestników rynku kapitałowego, w szczególności inwestorów.

Zmiana brzmienia art. 13 ust. 1 jest analogiczna do zmiany art. 7 ustawy – Prawo bankowe – wykreślono zwrot „jeżeli strony w umowie tak postanowiły”, celem zapewnienia spójności w przepisach sektorowych. Z kolei dodanie art. 13 ust. 2a ustanawia zakres podmiotów, który może zajmować się usługami związanymi z zabezpieczeniem dokumentów. Wykluczona

została w ten sposób istniejąca luka prawna, jak również zapewniona zostaje spójność z właściwymi przepisami UE, wskazanymi w tym przepisie.

W art. 13d ust. 2 i 3 proponuje się dodanie OTF (*Organised Trading Facility*), jako rodzaju rynku, w ramach którego może być organizowany przez ministra właściwego do spraw budżetu zorganizowany obrót skarbowymi papierami wartościowymi, o których mowa w art. 95 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.).

OTF to zorganizowana platforma obrotu, przez którą rozumie się wielostronny system kojarzący w sposób uznaniowy składane przez podmioty trzecie oferty kupna i sprzedaży obligacji, strukturyzowanych produktów finansowych, uprawnień do emisji, instrumentów pochodnych lub produktów energetycznych będących przedmiotem obrotu hurtowego, które muszą być wykonywane przez dostawę, niebędący rynkiem regulowanym ani ASO. OTF stanowi równorzędną, a jednocześnie samodzielną i autonomiczną, platformę prowadzenia obrotu instrumentami finansowymi, nie istnieją zatem przesłanki przemawiające za wyłączeniem obrotu skarbowymi papierami wartościowymi z wykorzystaniem OTF.

Zmiana art. 16d ust. 3 oraz art. 16e ust. 5 (uchylany) i 6 dotyczą outsourcingu dla spółek prowadzących rynek regulowany. Zmiany mają charakter analogiczny do rozwiązań przewidzianych dla outsourcingu stosowanego przez firmy inwestycyjne. Firmy inwestycyjne, które prowadzą zorganizowane platformy obrotu albo OTF, w przepisach ustawy o obrocie są traktowane jako podmioty prowadzące system obrotu i jako takie podlegają analogicznym wymogom, jak spółki prowadzące rynek regulowany, tj. przepisom art. 6 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/584 z dnia 14 lipca 2016 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających wymogi organizacyjne w zakresie systemów obrotu (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 350) dotyczącym outsourcingu funkcji operacyjnych przez podmioty prowadzące systemy obrotu.

Zmiana art. 19 ust. 1 pkt 2 jest zmianą wynikową związaną z dodaniem do ustawy o obligacjach przepisu art. 33a, ustanawiającego obowiązek pośrednictwa oferowania obligacji przez firmy inwestycyjne lub dostawców usług finansowania społecznościowego w przypadku oferty publicznej papierów wartościowych w rozumieniu art. 2 lit. d rozporządzenia 2017/1129. Dodanie zastrzeżenia jest niezbędne z uwagi na to, że nie każda oferta publiczna wymaga pośrednictwa podmiotów profesjonalnych. Jednocześnie przepis zapobiegnie naruszeniu obowiązku takiego pośrednictwa przy dokonywaniu przez emitentów oferty publicznej skierowanej do klientów detalicznych.

Dodatkowo, zmiana ta rozszerzająca krąg pośredników o banki państwowe, jest zmianą wynikową i związaną z kompleksowymi zmianami dotyczącymi jednolitej licencji bankowej obejmującymi również banki państwowe.

Zmiana art. 19 ust. 1 polegająca na dodaniu pkt 2a związana jest ze zmianami wprowadzanymi w ustawie o funduszach inwestycyjnych dotyczącymi tworzenia i funkcjonowania portfelowych funduszy inwestycyjnych i ma na celu przesądzenie, że przyjmowanie zapisów na certyfikaty inwestycyjne funduszu portfelowego wymaga pośrednictwa firmy inwestycyjnej, co wpłynie na zwiększenie ochrony inwestorów w procesie oferowania certyfikatów inwestycyjnych tych funduszy.

Zmiana art. 19 ust. 1 pkt 6 ma na celu umożliwienie notowania zagranicznych funduszy inwestycyjnych typu ETF również w ASO. Biorąc bowiem pod uwagę aktualne uwarunkowania rynkowe, nie ma przeciwwskazań, aby papiery wartościowe emitowane przez zagraniczne fundusze, w tym ETF-y, mogły być notowane także w alternatywnym systemie obrotu.

Zmiana art. 21 wynika z faktu, że rozwój usług finansowych związany jest nieodzownie z dynamicznym rozwojem technologii. Stwierdzenie to wymusza po stronie podmiotów funkcjonujących na rynku kapitałowym, w tym podmiotów infrastrukturalnych, konieczność sprawnego reagowania na zmieniające się otoczenie i warunki prowadzenia działalności. Dlatego też podmioty infrastrukturalne, w tym spółki prowadzące rynek regulowany, powinny mieć możliwość oferowania swoim klientom usług technologicznych, w tym oprogramowania lub platform w modelu SaaS (ang. *Software as a Service*), czyli usługi oprogramowania udostępnionej w chmurze. Dystrybucja usług w modelu SaaS nie jest traktowana przez klientów jako dostawa oprogramowania, ale jako świadczenie usług, które często swym charakterem wykraczają poza zakres usług, jakie może świadczyć spółka prowadząca rynek regulowany. W związku z tym jest w pełni uzasadnione poszerzenie grona odbiorców usług oferowanych przez spółki prowadzące rynek regulowany o uczestników rynku (obecnie grono to obejmuje wyłącznie podmioty z grupy kapitałowej). Pomoże to operatorom platform obrotu sprostać aktualnym wyzwaniom technologicznym, jak też rozwijać usługi i świadczyć je uczestnikom rynku w nowoczesnych modelach dystrybucji, które stają się standardem, np. usługi z wykorzystaniem standardowej infrastruktury chmurowej czy usługi w modelu SaaS przez. Zmiana taka umożliwi spółkom prowadzącym rynek regulowany skuteczne reagowanie na potrzeby zgłaszane przez środowisko domów i biur maklerskich, które oczekują od GPW, jako organizatora obrotu, nie tylko świadczenia podstawowej usługi dostarczenia systemu obrotu,

ale również usług towarzyszących. Jest to standard, który występuje już na większości giełd, które oprócz usług podstawowych świadczą dodatkowe usługi powiązane z systemem obrotu lub wsparciem środowiska uczestników rynku, np. NASDAQ.

Dodanie art. 29 ust. 4 umożliwi skrócenie terminu wejścia w życie zmian do regulaminu rynku regulowanego w przypadku gdy zmiany te nie ograniczają praw ani nie zwiększają obowiązków uczestników obrotu.

Rozwiązanie takie obowiązuje już obecnie w odniesieniu do KDPW w art. 50 ust. 6. Celem proponowanej zmiany jest zapewnienie spółce prowadzącej rynek regulowany możliwości bieżącego reagowania na zmieniające się okoliczności rynkowe, w przypadku gdy reakcja taka wymagać będzie od niej, jako organizatora obrotu, wprowadzenia stosownych zmian w regulacjach rynkowych.

Dodanie w art. 31 ust. 1 pkt 5 jest zmianą wynikową i związana jest z opisanymi wyżej zmianami dotyczącymi jednolitej licencji bankowej obejmującymi również banki państwowe i koniecznością zachowania spójności w tym zakresie.

Zmiana art. 32 ust. 1 polega na skróceniu – z dotychczasowych 14 do 7 dni – terminu na podjęcie przez zarząd spółki prowadzącej rynek regulowany uchwały w sprawie dopuszczenia instrumentów finansowych do obrotu na tym rynku. Ma to na celu przede wszystkim uelastyczenie procesu dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu na rynku regulowanym, jak też podniesienie poziomu atrakcyjności krajowego rynku regulowanego.

Zmiana art. 45e ust. 1 pkt 2a i 3 oraz ust. 2 pkt 2a i 3 ma na celu uwzględnienie, w zakresie przedmiotowym tej regulacji, rachunków derywatów, co umożliwi zwiększenie bezpieczeństwa systemowego przez rozszerzenie ochrony (przewidzianej na wypadek wszczęcia postępowania upadłościowego, restrukturyzacyjnego, egzekucyjnego lub otwarcie likwidacji, a także podjęcie innych środków prawnych względem uczestnika w rozumieniu art. 45a ust. 2 ustawy o obrocie lub innego podmiotu zawierającego transakcje) na wszystkie transakcje rozliczane przez podmiot rozliczający w drodze nowacji rozliczeniowej. Ta metoda rozliczeń powoduje, że ryzyko związane z rozrachunkiem wszystkich transakcji zawieranych przez uczestników podmiotu rozliczającego i podmioty zawierające transakcje na rynku regulowanym przechodzi na podmiot rozliczający.

Dodanie ust. 2a–2c jest uzasadnione koniecznością zapewnienia skuteczności pełnomocnictw złożonych w ramach systemów rozliczeń i rozrachunku w przypadku ogłoszenia upadłości podmiotu rozliczającego. Przepisy ustawy – Prawo upadłościowe, w szczególności art. 135–137 mające zapewnić skuteczność zlecenia rozrachunku wprowadzonego do systemu po

ogłoszeniu upadłości przy wyłączeniu możliwości zaskarżania czynności prawnych upadłego mogą nie zapewniać wystarczającej skuteczności czynności realizowanych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1, z późn. zm.), dalej „rozporządzenie EMIR”. Mogą pojawić się przede wszystkim wątpliwości, czy pełnomocnictwa udzielone przez upadłego uczestnika rozliczającego lub upadłego uczestnika depozytu papierów wartościowych pozostają skuteczne w zakresie, w jakim dotyczą czynności dokonywanych w imieniu uczestnika po ogłoszeniu jego upadłości. Uczestnicy wprowadzają do systemów KDPW_CCP S.A. lub KDPW zlecenia, na podstawie których w systemach tych są realizowane przez pełnomocników, odpowiednio, rozliczenia lub rozrachunki transakcji. W związku z tym, gdyby w momencie ogłoszenia upadłości uczestnika wygasły udzielone pełnomocnictwa, trudno byłoby uznać za skuteczne zlecenie wprowadzone do systemu przez tego uczestnika, pomimo spełniania przesłanek nieodwoływalności zlecenia określonych w art. 137 ustawy – Prawo upadłościowe.

Dodanie ust. 2d umożliwi CCP – w razie ogłoszenia upadłości uczestnika albo innego podmiotu zawierającego transakcje – rozwiązanie umowy o uczestnictwo w tym systemie wraz z umowami, których CCP stał się stroną w wyniku nowacji rozliczeniowej transakcji przyjętych do rozliczenia na podstawie umowy o uczestnictwo oraz powstrzymanie się od wykonania tej umowy (przyjmowania transakcji do rozliczenia) lub w wyniku kompensacji dokonanej przed ogłoszeniem upadłości uczestnika albo innego podmiotu zawierającego transakcje oraz zastosowania klauzuli kompensacyjnej po ogłoszeniu upadłości. Zapewni to skuteczność działań podejmowanych w ramach systemu gwarantowania.

Dodanie w art. 46 w ust. 5 pkt 6 ma na celu dodanie do grona członków zespołu doradczego działającego przy KDPW jednego przedstawiciela izby, o której mowa w art. 70 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Zmiana ta wynika z obowiązku rejestrowania w depozycie papierów wartościowych certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez niepubliczne fundusze inwestycyjne zamknięte i z uwagi na ich konstrukcję prawną chęć zapewnienia jak najszerzego udziału interesariuszy rynku w procesie doradczym.

Dodanie art. 48 ust. 17 ma na celu zmniejszenie obciążeń CCP – jako przedsiębiorcy – w związku z zatwierdzaniem stosowanych regulaminów. W obecnym stanie prawnym jednocześnie prowadzonych jest kilka postępowań, w ramach których ocenie podlegają te same regulacje. W szczególności, w przypadku gdy CCP zamierza rozszerzyć działalność o

dodatkowe usługi lub działalność, które nie są objęte dotychczasowym zezwoleniem, stosownie do art. 15 ust. 1 i art. 17 ust. 1 rozporządzenia EMIR – jest obowiązany do złożenia wniosku o rozszerzenie zakresu zezwolenia do organu właściwego dla CCP. Jednocześnie, zgodnie z art. 49 ust. 1 i 1a rozporządzenia EMIR, jeżeli CCP zamierza przyjąć istotną zmianę w modelach i parametrach przyjętych do obliczania wymogów dotyczących depozytów zabezpieczających, składek na rzecz funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania, wymogów dotyczących zabezpieczenia i innych mechanizmów kontroli ryzyka – ma obowiązek wystąpić do właściwego organu i do Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych o zatwierdzenie tej zmiany zgodnie z art. 48 ust. 16 i art. 50 ust. 2. CCP jest obowiązany do wystąpienia o zatwierdzenie zmian do właściwego regulaminu rozliczeń transakcji, a w zależności od zakresu rozszerzenia działalności – także do wystąpienia z wnioskiem o zatwierdzenie regulaminu funduszu rozliczeniowego na podstawie art. 66 ust. 2 i 3.

Proponowane zmiany spowodują, że postępowania prowadzone na podstawie ustawy o obrocie w sprawie zatwierdzenia zmian do regulaminów sporządzanych przez CCP nie będą mogły być prowadzone w przypadkach prowadzenia postępowań na podstawie rozporządzenia EMIR.

Proponowane brzmienie w art. 51 ust. 2 i 5 wynika z poszerzenia katalogu osób, które mogą być uczestnikami KDPW. Wprowadzenie tego rozwiązania umożliwi zapewnienie uczestnictwa kontrahentów niefinansowych w systemie rozliczeń w celu ich rozpoznawania przez CCP jako „znanych klientów”. Należy podkreślić, że rozporządzenie EMIR nakłada m.in. obowiązek kierowania transakcji do rozliczenia przez CCP także na tzw. kontrahentów niefinansowych w przypadkach określonych w art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia, uszczegóławiających sposób zawarcia takiej transakcji oraz termin jej zawarcia lub przedłużenia. Uzupełniona zostanie w ten sposób istniejąca dotychczas luka prawna w tym zakresie poprzez zapewnienie pełnej spójności z reżimem ustanowionym przez rozporządzenie EMIR. Zgodnie z art. 48 ust. 5 i 6 rozporządzenia EMIR, w przypadku gdy aktywa i pozycje są zapisywane w ewidencji i na rachunkach CCP jako utrzymywane na rachunek klienta lub klientów niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego, CCP zobowiązuje się na mocy umowy co najmniej do wszczęcia, na żądanie takiego klienta lub takich klientów, bez zgody członka rozliczającego, który nie wykonuje zobowiązania, procedury przeniesienia aktywów i pozycji prowadzonych na rzecz tego klienta lub tych klientów („*porting*”).

Dodatkowo, stosownie do art. 48 ust. 7 rozporządzenia EMIR, pozostałe kwoty zabezpieczenia, należne od CCP po zakończeniu przez CCP postępowania w sprawie zarządzania skutkami

niewykonania zobowiązania przez członka rozliczającego, należy niezwłocznie zwrócić tym klientom, o ile są oni znani CCP.

Dotychczasowe brzmienie art. 51 dotyczy jedynie ograniczonego kręgu podmiotów będących kontrahentami niefinansowymi w rozumieniu rozporządzenia EMIR, którzy spełniają przesłanki do uznania ich za instytucje finansowe. Jednocześnie ustawa o obrocie nie ogranicza możliwości uczestnictwa kontrahentów niefinansowych w izbie rozliczeniowej prowadzonej zgodnie z przepisami art. 68a–68d tej ustawy. Uczestnictwo podmiotów niefinansowych w CCP jest powszechnym zjawiskiem w Unii Europejskiej.

Zmiany art. 65 i art. 66 mają na celu zapewnienie funkcjonowania funduszy tworzonych na wypadek niewykonania zobowiązania przez uczestnika rozliczającego, organizowanych przez CCP na warunkach spójnych z rozporządzeniem EMIR. Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o obrocie, fundusze są tworzone w podziale na dany rynek – a nie w zależności od różnych klas instrumentów finansowych, które rozlicza KDPW_CCP S.A. W związku z tym powstaje niespójność z art. 42 ust. 4 rozporządzenia EMIR. Zmianie ulegnie więc zmiana nazwy takiego funduszu z „fundusz rozliczeniowy” na „fundusz zabezpieczający”, jak również przewidziana zostanie możliwość rozliczania transakcji przez podmioty rozliczające. Zmianie nie ulegną natomiast zasady rozliczania takich transakcji.

W związku z ww. w art. 67 zmienia się ust. 1 i 3, uchyla się ust. 2 i dodaje się ust. 4, a ponadto uchyla się art. 68.

Zmiana w art. 68a ust. 14b ma charakter porządkowy i wynika z dodania w art. 15 ust. 6a w ustawie o giełdach towarowych dotyczących realizacji przez giełdową izbę rozrachunkową zadań z zakresu rozliczeń i rozrachunku wskazanych w tym przepisie.

W art. 68d uchylenie zdania drugiego w ust. 2 precyzuje, że izba nie zarządza środkami funduszu. Określenie takie jest nadmiarowe w stosunku do tego, że zgodnie z przepisami dotyczącymi tych funduszy izba prowadzi taki fundusz.

Dodanie zdania drugiego w ust. 3 wynika z potrzeby określenia przesłanek dla KNF do odmowy zatwierdzania regulaminu funduszu, o którym mowa w ust. 1, i jego zmian.

Zmiana w ust. 4 mają na celu zawężenie odwołania do art. 66 ust. 1. Art. 68d ust. 5 jest zmianą wynikową dotyczącą zmiany w strukturze zarządzania funduszu zabezpieczającego, który jest prowadzony przez izbę rozliczeniową i nie wymaga zawarcia umowy z podmiotem rozliczającym.

Dodawany ust. 6 ma na celu uregulowanie zasad tworzenia funduszy, o których mowa w ust. 5, przez odesłanie do przepisów właściwych dla funduszu, o których mowa w ust. 1, co usunie

potencjalne wątpliwości interpretacyjne. Podobna przesłanka zachodzi przy dodaniu ust. 7 i 8, bowiem przepis ust. 7 pozwala izbie rozliczeniowej na zarządzanie środkami funduszy, o których mowa w ust. 1 i 5.

Przepis ust. 8 sankcjonuje możliwość wydzielania w ramach funduszy, o których mowa w ust. 1 i 5, części przeznaczonych na zabezpieczanie rozliczania transakcji zawieranych na poszczególnych rynkach lub na zabezpieczenie rozliczania określonych rodzajów transakcji.

Dodanie art. 68i ust. 1 pkt 1 lit. da i db jest zmianą wynikową i związana jest z opisanymi wyżej zmianami dotyczącymi jednolitej licencji bankowej obejmującymi również banki państwowe i koniecznością zapewnienia spójności w tym zakresie.

Rozszerzenie w art. 69 zastrzeżenia dotyczącego wykonywania działalności maklerskiej wynika z dodania do ustawy o obrocie art. 123a, umożliwiającego bankowi powierniczemu wykonywanie niektórych czynności maklerskich bez posiadania stosownego zezwolenia. Podobnie jak w przypadku podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 3 oraz art. 70, w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych, uzasadnione jest wyłączenie również banków powierniczych świadczących usługi, o których mowa w art. 123a.

Zmiany w art. 70 ust. 2 wprowadzają szereg istotnych modyfikacji w zakresie czynności, które bank z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może wykonywać bez posiadania odpowiedniego zezwolenia (tzw. „mała jednolita licencja bankowa”). O ile pozostawienie takiej możliwości jest w pełni uzasadnione, tak doprecyzowania, które są wyjaśnione poniżej są konieczne dla przeciwdziałania negatywnym zjawiskom, które wynikają z niezgodnego z prawem świadczenia takich usług.

Zmiana we wprowadzeniu do wyliczenia ma charakter dostosowujący do tej nowelizacji.

Zmiana w pkt 1 jest zmianą wynikową związaną ze zmianą przewidzianą w pkt 3. Mając na uwadze, że zgodnie z projektowanym pkt 3 banki, o których mowa w nowelizowanym przepisie będą mogły wykonywać czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 3 (nabywanie lub zbywanie na własny rachunek instrumentów finansowych), bez względu na rodzaj instrumentu finansowego, którego dotyczą, nie ma potrzeby aby przepis ten wskazywać zmienianym odwołaniu.

Zmiana w pkt 3 przewiduje umożliwienie bankom, do których odnosi się ten przepis, wykonywanie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 3 nowelizowanej ustawy niezależnie od rodzaju instrumentu finansowego jakiego dotyczy. W przepisie tym, z uwagi na charakter funkcji pełnionych przez animatora rynku, wyłączono możliwość wykonywania przez banki, o których mowa w nowelizowanym przepisie, tych funkcji. Jednocześnie ze

względu na przewidzianą obecnie na podstawie przepisów pkt 1 możliwość pełnienia funkcji animatora rynku przez banki, o których mowa w nowelizowanym przepisie, w odniesieniu do papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa, obligacji emitowanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego na rzecz funduszy utworzonych, powierzonych albo przekazanych temu bankowi na podstawie odrębnych ustaw, gwarantowanych przez Skarb Państwa, oraz obligacji emitowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny, banki te na podstawie pkt 3 dalej będą mogły również pełnić te funkcje. Dzięki temu zachowanie zostanie status quo w zakresie funkcji pełnionych przez banki, o których mowa w nowelizowanym przepisie, na rynku Treasury BondSpot Poland (TBSP), poprzez umożliwienie im dalsze pełnienie funkcji animatora rynku na tym rynku. Reasumując w związku ze zmianą przewidzianą w pkt 3 banki, o których mowa w nowelizowanym przepisie, będą mogły wykonywać czynności polegające na nabywaniu lub zbywaniu na własny rachunek wszystkich instrumentów finansowych, z wyłączeniem możliwości pełnienia funkcji animatora rynku na instrumentach finansowych innych niż papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa, obligacji emitowanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego na rzecz funduszy utworzonych, powierzonych albo przekazanych temu bankowi na podstawie odrębnych ustaw, gwarantowanych przez Skarb Państwa, oraz obligacji emitowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny.

Dodawane pkt 4 i 5 wprowadzają do katalogu czynności niewymagających zezwolenia czynności, o których mowa w art. 69 ust. 4 (czynności pozostające w zakresie działalności maklerskiej, o ile są wykonywane przez firmę inwestycyjną) oraz czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2 (czynności polegające na przyjmowaniu i przekazywaniu zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych oraz czynności polegające na wykonywaniu zleceń na rachunek dającego zlecenie, w odniesieniu do transakcji pożyczek papierów wartościowych, o ile ich przedmiotem są papiery wartościowe dopuszczone do obrotu zorganizowanego).

Dodawany ust. 2a określa zakres czynności niewymagających zezwolenia w odniesieniu do banków, które stanowią małe i niezłożone instytucje, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 145 rozporządzenia 575/2013, lub które dysponują kapitałami własnymi w wysokości poniżej równowartości 5 000 000 euro.

Zgodnie z ust. 3 wykonywanie przez bank czynności określonych w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 oraz ust. 4 nie stanowi działalności maklerskiej – a tym samym do wykonywania tych czynności nie jest wymagane uzyskanie przez bank dodatkowego zezwolenia.

Dodawany ust. 4 ma na celu zapobieżenie wątpliwościom interpretacyjnym dotyczącym stosowania odpowiednich przepisów sektorowych do banków wykonujących czynności maklerskie na podstawie licencji bankowej. Przepis stanowi, że w zakresie wykonywania przez banki czynności maklerskich na podstawie jednolitej licencji bankowej będą miały zastosowanie wskazane przepisy ustawy o obrocie oraz bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej odnoszące się do prowadzenia tej działalności, a w zakresie nieuregulowanym w tych przepisach – odpowiednio przepisy ustawy – Prawo bankowe.

Zmiana w art. 73c ust. 2 ma na celu zastąpienie błędnego odwołania do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/575 z dnia 8 czerwca 2016 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących danych publikowanych przez systemy wykonywania zlecenia na temat jakości wykonywania transakcji (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 152), dalej „rozporządzenie 2017/575”, prawidłowym odwołaniem do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/576 z dnia 8 czerwca 2016 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących podawania co roku do wiadomości publicznej przez firmy inwestycyjne informacji o tożsamości systemów wykonywania zleceń i jakości wykonywania zleceń (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 166), dalej „rozporządzenie 2017/576”.

Zgodnie z obowiązującym przepisem podanie przez firmę inwestycyjną do publicznej wiadomości corocznego raportu zawierającego wykaz pięciu najlepszych systemów wykonywania zlecenia, następuje z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia 2017/575. Właściwym aktem delegowanym, który powinien zostać wskazany w odesłaniu, jest rozporządzenie 2017/576. Rozporządzenie 2017/575 nie określa bowiem treści i formatu informacji, które mają być publikowane przez firmy inwestycyjne zgodnie z art. 27 ust. 6 dyrektywy MiFID II – przepis ten dotyczy bowiem raportu (wykazu) rocznego obejmującego pięć najlepszych systemów wykonywania zleceń pod względem wolumenu obrotu, sporządzanego przez firmę inwestycyjną wykonującą zlecenia klientów. Obowiązek ten powinien być wykonywany w sposób określony w art. 3 rozporządzenia 2017/576.

Celem zmiany art. 74d ust. 1, który zawiera definicję czynności polegających na nabywaniu lub zbywaniu na własny rachunek instrumentów finansowych, jest potrzeba doprecyzowania tej definicji. W przypadku nabywania lub zbywania na własny rachunek instrumentów finansowych dokonywanych w celu wykonania transakcji klienta podmiot nabywający lub

zbywający jest zobowiązany do zawarcia z klientem umowy o wykonywanie zleceń, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 2 (art. 74d ust. 2).

Uchylenie art. 76a, który przewiduje nieważność umowy o świadczenie niektórych usług maklerskich zawartej z klientem detalicznym bez zachowania formy określonej w art. 58 rozporządzenia 2017/565, jest związane z tym, że rozporządzenie to wymaga zawarcia umowy „na papierze lub na innym trwałym nośniku”, nie określa jednak skutków niezachowania takiej formy.

Działalność maklerska podlega szczegółowej reglamentacji administracyjno-prawnej, uwzględniającej konieczność zachowania wysokiego standardu ochrony klienta, w szczególności klienta detalicznego. Sankcja nieważności umowy – skutkująca obowiązkiem zwrotu wzajemnych świadczeń – nie przyczynia się do poprawy sytuacji klienta detalicznego, zwiększa natomiast niepewność prawną co do obowiązków usługodawcy i uprawnień usługobiorcy. Proponowana zmiana jest zbieżna z art. 40 ust. 6 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2020 r. poz. 287, z późn. zm.), który, nawet w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług finansowych na odległość, wyłącza prawo odstąpienia w przypadku niektórych umów. Umowy tego rodzaju powodują zbyt daleko idące skutki majątkowe, których cofnięcie nie jest możliwe w drodze zwrotu wzajemnych świadczeń.

Uchylenie art. 79 ust. 2c wynika ze zmiany modelu wezwań, o których mowa w ustawie o ofercie publicznej. W obecnym stanie prawnym wezwania te są obsługiwane w ramach działalności maklerskiej (przyjmowania i przekazywania zleceń). Tym samym czynności pośrednictwa w zakresie przyjmowania zapisów w odpowiedzi na publiczne wezwanie mogą być wykonywane przez agenta firmy inwestycyjnej na podstawie art. 79 ust. 1–2c nie znajdzie zastosowania.

Jednocześnie usuwa się odniesienia do ust. 2c w ust. 2a, 6a i 8a).

Wprowadzenie ust. 4a ma na celu zrównanie statusu pracownika firmy inwestycyjnej i pracownika lub zleceniobiorcy agentów będących osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej. Obecnie jedynie wobec pracowników firm inwestycyjnych wymagane jest spełnienie określonych warunków co do wiedzy, doświadczenia i kompetencji. Zmiana przyczyni się do lepszej jakości obsługi klientów lub potencjalnych klientów firmy inwestycyjnej.

Uchylenie ust. 9 pkt 1 (także ust. 10) jest skutkiem wprowadzenia sankcji w art. 169a albowiem zachodziłoby tutaj powielenie tych przepisów. Dodatkowo należy zastrzec, że uchylenie ust.

10 ma na celu również rozwianie wątpliwości co do tego, że to dotyczy także przypadków skreślenia z listy w okresie obowiązywania zakazu.

Dodanie ust. 9b jest związane z występowaniem w praktyce rynkowej przypadków, w których agent firmy inwestycyjnej planuje zakończyć współpracę z jedną firmą inwestycyjną i zostać agentem innej firmy inwestycyjnej. Obecnie utrudnione jest szybkie przeprowadzenie takiego działania. Proponowana zmiana umożliwi jego usprawnienie.

Dodanie ust. 11 umożliwi KNF pozyskanie informacji i dokumentów bezpośrednio od agenta firmy inwestycyjnej. Przepisy obecnie obowiązujące umożliwiają pozyskanie tych danych wyłącznie za pośrednictwem firmy inwestycyjnej, na rzecz której działa dany agent, co wydłuża czas pozyskania informacji oraz może ograniczać zakres informacji pozyskanych przez firmę inwestycyjną od agenta ze względu np. na tajemnicę przedsiębiorstwa.

Zmiany w art. 81 są związane z ograniczeniem stosowania wymogu doświadczenia do osób odpowiedzialnych za nadzór nad wykonywaniem czynności agencyjnych.

Zmiana ust. 1 pkt 1 lit. c wyeliminuje wątpliwości dotyczące przedstawiania przebiegu pracy zawodowej i prowadzonej działalności gospodarczej – oba te elementy służą wykazaniu pełnego doświadczenia wnioskodawcy. Przyczyni się to do zmniejszenia liczby wniosków, które alternatywnie prezentują tylko jeden obszar doświadczenia, co zwiększy efektywność postępowań o wpis do rejestru agentów firm inwestycyjnych.

W zakresie ust. 1 pkt 2 lit. h i ust. 5 tiret drugie proponuje się doprecyzowanie, że w przypadku gdy osoba prawna nie posiada doświadczenia w zakresie obrotu instrumentami finansowymi, niezbędne jest wykazanie takiego doświadczenia po stronie osób kierujących jej działalnością, ale tylko tych, które będą odpowiedzialne za nadzór nad wykonywaniem czynności agencyjnych. Obecnie należy wykazać posiadanie odpowiedniego doświadczenia przez wszystkie osoby kierujące agentem, co jest nadmiernym obciążeniem, w szczególności w przypadku podmiotów, które wykonują także inną działalność, np. pośrednictwo ubezpieczeniowe.

Pozostałe zmiany wynikają z propozycji usunięcia art. 79 ust. 2c (art. 81 ust. 1 zdanie pierwsze, ust. 3 pkt 2, ust. 5 tiret pierwsze i ust. 6 pkt 2).

Zmiana w art. 81c jest związana z tym, przepis ustanawiający konieczność sporządzenia planu postępowania z ryzykiem w związku z zawieraniem umowy outsourcingu jest nadmiarowy w odniesieniu do wymogów określonych w art. 31 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/565 z dnia 25 kwietnia 2016 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków

prowadzenia działalności przez firmy inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tej dyrektywy (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 1, z późn. zm.). Obowiązek sporządzenia takiego planu nie wynika również z przepisów dyrektywy MiFID II. W związku z tym przewidziano uchylenie przepisu ust. 5.

Zmiana w ust. 6 w zakresie wprowadzenia do wyliczenia (tiret pierwsze) jest zmianą wynikową. Przepis pkt 1 przewiduje, że umowa outsourcingu istotnego powinna zawierać postanowienia przewidujące pełną odpowiedzialność usługodawcy (insourcera) za koszty związane z wypłatą odszkodowania z tytułu roszczeń klientów lub osób trzecich o naprawienie szkody wyrządzonej wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy outsourcingowej przez takiego usługodawcę w zakresie, w jakim nie poniósłby odpowiedzialności. Wymóg ten nie jest przewidziany regulacjami dyrektywy MIFID II oraz odbiega od praktyki świadczenia usług informatycznych. Firmy informatyczne (IT) często nie zgadzają się na tego typu postanowienia ponieważ są zmuszone do brania odpowiedzialności za skalę działalności firmy inwestycyjnej, nawet w przypadku gdy oferują jedynie usługę informatyczną w wąskim, specjalistycznym zakresie. Usługa informatyczna stanowi jednak jedynie jeden z wielu elementów składowych usługi maklerskiej lub wspiera tylko kompleksową usługę maklerską, oferowaną następnie klientom przez firmę inwestycyjną. Wynagrodzenie insourcera za dostarczenie usługi, oparte najczęściej o zwykłe formuły wynagradzania firm informatycznych, stanowi natomiast jedynie znikomą część obrotów czy przychodów generowanych przez firmy inwestycyjne oferujące kompleksowe usługi maklerskie – skala tych usług jest jednocześnie potencjalną miarą ryzyka i szkody.

W związku z tym proponuje się uchylenie pkt 1 (tiret drugie) jako rozwiązania nadmiarowego i niedostosowanego do specyfiki znacznej części umów outsourcingowych.

Przepis art. 81f ust. 3 w dotychczasowym brzmieniu stanowi, że dalsze powierzenie czynności powierzonych w ramach dalszego powierzenia nie jest dopuszczalne. W przypadku powierzenia sklasyfikowanego łącznie jako outsourcing bankowy (dopuszczający dalsze powierzenie) i outsourcing inwestycyjny rozbieżność w przepisach istotnie ogranicza możliwość zarządzania relacjami z dostawcami i tym samym efektywnego wdrażania nowych rozwiązań, w tym technologicznych.

W związku z tym proponowana zmiana ust. 1 zdanie pierwsze, e uchylenie ust. 3 i dodanie ust. 3a umożliwi dalsze powierzenie czynności powierzonych w ramach tzw. dalszego powierzenia (podoutsourcingu), tak jak na rynku bankowym. Na rynku instrumentów finansowych, podobnie jak w przypadku banków powinna również istnieć możliwość dalszego powierzenia czynności

przy spełnieniu wymogów określonych w art. 81f, które nie ulegają zmianie. Ułatwienia dla outsourcerów przyczynią się do efektywniejszego wykonywania ustawowo nałożonych na firmy inwestycyjne zadań, co pozytywnie wpłynie na kondycję rynku finansowego. Uchylenie art. 83 ust. 1 pkt 1 w skutkuje zniesieniem wymogu zatrudniania przez firmę inwestycyjną, na podstawie umowy o pracę co najmniej jednego maklera papierów wartościowych do przyjmowania i przekazywania zleceń, wykonywania zleceń na rachunek dającego zlecenie, nabywania lub zbywania na własny rachunek instrumentów finansowych, oferowania instrumentów finansowych, prowadzenia ASO lub OTF, a także przechowywania lub rejestrowania instrumentów finansowych. Wymóg ten stał się nadmiarowy w sytuacji wejścia w życie przepisów unijnych regulujących wymagania względem pracowników firm inwestycyjnych.

Skreślenie w ust. 2 i 4 wyrazów „makler papierów wartościowych” jest zmianą wynikową związaną z usunięciem art. 83 ust. 1 pkt 1 i zniesieniem obowiązku zatrudniania przez firmę inwestycyjną przynajmniej jednego maklera papierów wartościowych. Zmiana art. 83a ust. 4b wynika z konieczności doprecyzowania, że obowiązki, o których mowa w ust. 3h i 4 oraz w art. 83a obejmują – w związku z czynnościami, które mogłyby skutkować świadczeniem jednej ze wskazanych usług maklerskich – również sporządzanie protokołów i notatek ze spotkań przeprowadzonych w bezpośredniej obecności klienta lub potencjalnego klienta.

Zmiana w art. 83b ust. 2a, 5 i 6 związana jest z wprowadzaną projektem tzw. jednolitą licencją bankową. Zmiana ta zakłada dostosowanie obowiązujących obecnie regulacji z zakresu systemu kontroli wewnętrznej firm inwestycyjnych do zasad obowiązujących banki. W ramach założeń do zmian przepisów w zakresie tzw. jednolitej licencji bankowej przyjęto między innymi postulat mający na celu proporcjonalne dopasowanie regulacji o systemie kontroli wewnętrznej w przypadku firm inwestycyjnych do funkcjonujących obecnie w bankach. W obecnym stanie prawnym przepis art. 9c ust. 2 ustawy – Prawo bankowe przewiduje, że w ramach systemu kontroli wewnętrznej bank wyodrębnia funkcję kontroli, komórkę do spraw zgodności oraz niezależną komórkę audytu wewnętrznego. Uwzględniając specyfikę regulacji w zakresie rozwiązań technicznych i organizacyjnych przy świadczeniu usług maklerskich określonych w przepisach rozporządzenia 2017/5651, przewidziana zmiana art. 83b zakłada:

- 1) w dodawanym ust. 2a wskazanie, że firma inwestycyjna ma obowiązek ustanawiania, wdrożenia i utrzymania systemu kontroli wewnętrznej składającego się z trzech elementów: (i) mechanizmu kontroli służącemu realizacji zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2017/565; (ii) funkcji zgodności z przepisami, o

której mowa w art. 22 ust. 2 rozporządzenia 2017/565, oraz (iii) audytu wewnętrznego. W przepisie tym doprecyzowano również, podobnie jak ma to miejsce w obowiązującym ust. 2, że system kontroli wewnętrznej powinien obejmować również działalność agentów firmy inwestycyjnej;

- 2) mając na uwadze, że w art. 24 lit. a–c rozporządzenia 2017/565 określono, jakie są zadania audytu wewnętrznego, w zmienionym ust. 5 zamiast dodatkowego określania w ustawie tych zadań, wskazano, że firma inwestycyjna powinna opracować, wdrożyć i utrzymywać system audytu wewnętrznego w celu realizacji zadań wynikających z art. 24 lit. a–c rozporządzenia 2017/565. Niezależnie od faktu, iż każda firma inwestycyjna powinna mieć audyt wewnętrzny, w ust. 5 doprecyzowano, że tylko w przypadku, gdy jest to proporcjonalne w stosunku do charakteru, skali i stopnia złożoności działalności gospodarczej oraz do charakteru i zasięgu usług i działań inwestycyjnych wykonywanych w toku tej działalności firmy inwestycyjnej, firma inwestycyjna ma obowiązek ustanawiania komórki audytu wewnętrznego;
- 3) w związku z propozycją, aby pojęcie systemu kontroli wewnętrznej miało szersze znaczenie (nieograniczone tylko do mechanizmów kontroli służących realizacji zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2017/565) i obejmowało również funkcję zgodności z przepisami oraz audyt wewnętrzny, przewidziano uchylenie ust. 6.

Dodanie w art. 83ja ust. 2 dotyczy transakcji zawieranych z uprawnionymi kontrahentami i służy zapewnieniu, aby firmy inwestycyjne uprawnione do wykonywania zleceń na rachunek klientów lub zawierające transakcje na własny rachunek lub otrzymujące i przekazujące zlecenia, mogły doprowadzać lub przystępować do transakcji z uprawnionymi kontrahentami bez konieczności wypełniania obowiązków dotyczących ochrony inwestorów, a także w zakresie oceny odpowiedniości i adekwatności instrumentów. Przepis ten zapewnia również, aby w stosunkach z uprawnionymi kontrahentami firmy inwestycyjne postępowały uczciwie, rzetelnie i profesjonalnie oraz komunikowały się w sposób rzetelny, wyraźny i niewprowadzający w błąd, z uwzględnieniem charakteru uprawnionego kontrahenta i jego działalności. Zmiana art. 84 ust. 2 pkt 1 jest zmianą wynikową związaną z opisanymi wyżej zmianami dotyczącymi jednolitej licencji bankowej obejmującymi również banki państwowe i koniecznością zapewnienia spójności w tym zakresie.

W art. 85 ust. 1 pkt 5 przewiduje się zrównanie podstaw odmowy zezwolenia dla domu maklerskiego i banku w przypadku prowadzenia działalności niezgodnie z wymogami dotyczącymi zarządu, rady nadzorczej lub kierownictwa biura maklerskiego.

Zmiana art. 86 ust. 1 i 2 umożliwi doprecyzowanie obowiązków informacyjnych firm inwestycyjnych, co znajdzie odzwierciedlenie w akcie wykonawczym.

Zmiany te mają na celu zapewnienie KNF – jako organowi właściwemu w rozumieniu art. 39 ust. 3 rozporządzenia 600/2014 – dostępu do określonych danych istotnych z punktu widzenia efektywności w zakresie monitorowania rynku instrumentów finansowych i lokat strukturyzowanych, które są wprowadzane do obrotu, dystrybuowane lub sprzedawane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub z jej terytorium przez firmy inwestycyjne oraz banki, o których mowa w art. 70 ust. 2, oraz wykonywania przez KNF nadzoru w tym zakresie. Wprowadzenie tego przepisu jest uzasadnione koniecznością określenia ram nadzoru nad firmami inwestycyjnymi oferującymi lokaty strukturyzowane.

W związku ze zmianami w art. 86 dokonana zostanie również korekta odesłania do tego przepisu w art. 94 ust. 1 pkt 4. W art. 89 ust. 1 uchylenie pkt 1, dodanie pkt 4 (w związku z kompleksową regulacją dotyczącą prowadzenia działalności maklerskiej przez banki państwowe) i dodanie ust. 1a i 1b (oraz uchylenie art. 167 ust. 1 pkt 4) dotyczą uprawnień KNF do cofnięcia zezwolenia w przypadku gdy firma inwestycyjna lub bank państwowy nie prowadzi działalności maklerskiej przez co najmniej 6 miesięcy (żadnej działalności maklerskiej). Doprecyzowanie to odpowiada brzmieniu art. 8 lit. a dyrektywy MiFID II i realizuje postulat przeciwdziałania regulacjom nadmiarowym. W przypadku nierozpoczęcia prowadzenia działalności maklerskiej w terminie 12 miesięcy od otrzymania zezwolenia skutek polegający na wygaśnięciu zezwolenia proponuje się zastąpić uprawnieniem KNF do jego cofnięcia. Takie rozwiązanie pozwoli na ocenę indywidualną sytuację danego podmiotu, a w uzasadnionych przypadkach na uniknięcie konieczności występowania przez ten podmiot z ponownym wnioskiem o udzielenie zezwolenia.

Przepisy ust. 3–4c dotyczą wygaszania działalności maklerskiej przez podmiot, którego zezwolenie zostało cofnięte albo wygasło. W przypadku wygaśnięcia zezwolenia i cofnięcia zezwolenia firmie inwestycyjnej traci ona przymiot firmy inwestycyjnej – jest nadal uprawniona do prowadzenia działalności maklerskiej, ale tylko w zakresie zmierzającym do zakończenia tej działalności. Do czasu rozwiązania umów z klientami jest ona zobowiązana do obsługiwania klientów, np. powinna wspierać ich w procesie przenoszenia środków i aktywów do innej firmy inwestycyjnej, wydawać niezbędne zaświadczenia i dokumenty.

W zakresie zezwolenia na prowadzenie rachunków papierów wartościowych, rejestrów i rachunków pieniężnych istnieje potrzeba doprecyzowania, na podstawie decyzji wydanej przez Komisję, przeniesieniu na inną firmę inwestycyjną podlegają wszystkich rachunki, rejestry i ewidencje, które może prowadzić firma inwestycyjna w związku z posiadaniem zezwolenia na podstawie art. 69 ust. 4 pkt 1. Niezbędne jest także stworzenie możliwości przeniesienia aktywów do więcej niż jednej firmy inwestycyjnej, w szczególności gdy działalność firmy inwestycyjnej, która utracił zezwolenie, była bardzo szeroka i zróżnicowana, trudno jest znaleźć jedną firmę o podobnym profilu działalności. W przypadku, gdy wobec określonych firm inwestycyjnych występuje konieczność zakończenia ich działalności w zakresie wynikającym z art. 69 ust. 4 pkt 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, czy to w wyniku decyzji KNF o cofnięciu lub ograniczeniu zezwolenia, czy też w wyniku własnej decyzji firmy inwestycyjnej, pozostaje do rozwiązania zagadnienie aktywów klientów, które były przechowywane/rejestrowane w danej firmie inwestycyjnej. W praktyce zawsze pozostaje część aktywów klientów, którzy nie podjęli aktywnie działań, aby przenieść swoje aktywa do innej firmy inwestycyjnej. Sytuacja taka wymusza konieczność przeniesienia takich aktywów władczym rozstrzygnięciem KNF. Najbardziej oczekiwaną opcją jest, że inne firmy inwestycyjne wyrażą chęć przejęcia tego rodzaju aktywów, może się jednak zdarzyć, że w odniesieniu do konkretnych przypadków czy do określonej grupy aktywów żadna firma inwestycyjna nie zadeklaruje zainteresowania. Powstaje wówczas trudna sytuacja, w której aktywa z firmy inwestycyjnej, która traci uprawnienie do ich dalszego przechowywania, muszą zostać odebrane, a taki podmiot nie będzie zapewniał bezpiecznego przechowywania aktywów, nie będzie posiadał do tego celu tytułu prawnego ani uprawnień, nie będą na nim ciążyły żadne obowiązki ani wymogi dla prawidłowego prowadzenia takiej działalności, jednocześnie KNF utraci uprawnienia nadzorcze nad takim podmiotem. W celu zapewnienia bezpieczeństwa aktywów klientów, najczęściej nieprofesjonalnych uczestników rynku finansowego, zasadne jest wyposażenie KNF w kompetencje, które pozwolą nawet w skrajnie trudnej sytuacji zapewnić ochronę aktywów klientów.

Proponowane ust. 6 i 7 regulują sytuację utraty lub zawieszenia uprawnienia banku do prowadzenia działalności, o której mowa w art. 69 ust. 2, działalności wykonywanej przez bank na zasadach określonych w art. 111 lub art. 69 ust. 2 pkt 1–7, działalności wykonywanej przez bank zgodnie z art. 70 ust. 2 lub w art. 69 ust. 4, lub którą bank wykonywał w związku z czynnościami, o których mowa w art. 69 ust. 2, czyli przyjmowaniu i przekazywaniu zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych na rachunek przyjmującego zlecenie.

Zmiany w art. 91 ust. 1, 1a i 3 stanowią dostosowanie do art. 5 ust. 3 dyrektywy MiFID II – KNF prowadzi rejestr firm inwestycyjnych, które posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej, a nie firm, które wykonują działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Podobny rejestr powinien być prowadzony w stosunku do banków państwowych, co zostało uwzględnione w ust. 3.

W art. 94 ust. 1 pkt 1 i 3–5, ust. 2 i ust. 4 przewidziane zostały zmiany wynikowe związane z jednolitą licencją bankową dla banków państwowych. W celu podniesienia poziomu cyfryzacji proponowane jest dodatkowo dodanie do art. 94 ustawy o obrocie ust. 4, dzięki któremu forma elektroniczna stanie się podstawową formą sprawozdawczości firm inwestycyjnych, banków powierniczych, banków prowadzący działalność na podstawie art. 70 ust. 2 tej ustawy lub agentów firmy inwestycyjnej.

Zmiany w art. 102a ust. 1 ustanawiają wymóg uprzedniej zgody KNF na powierzenie pełnienia funkcji w organach podmiotu – dotyczy to powierzenia funkcji prezesa lub członka zarządu odpowiedzialnego za nadzorowanie systemu zarządzania ryzykiem. W zakresie zgody na powierzenie do pełnienia funkcji prezesa lub członka zarządu ds. ryzyka, zauważenia wymaga, że obecnie brzmienie art. 102a umożliwia wydanie zgody jedynie na powołanie do pełnienia funkcji prezesa zarządu lub członka zarządu odpowiedzialnego na zarządzanie ryzykiem domu maklerskiego, natomiast nie obejmuje przypadków, kiedy osoba, której sprawa dotyczy, wchodzi w skład zarządu, a planowana zmiana polega na powierzeniu jej tych kluczowych funkcji w domu maklerskim. W tym kontekście w ust. 4a rozszerzono odpowiednio obowiązek informacyjny wobec KNF w tym zakresie. Ponadto art. 102a ust. 5 przewiduje, że KNF może w decyzji określić termin na powołanie lub powierzenie funkcji, którego niedotrzymanie powoduje wygaśnięcie decyzji.

W art. 102b ust. 1 wprowadza się obowiązek obsadzenia funkcji prezesa zarządu domu maklerskiego.

Zmiana art. 106 ust. 7 polega na doprecyzowaniu, że przedmiotem porozumienia jest nie tylko sposób wykonywania prawa głosu, lecz również samo nabycie albo objęcie akcji lub praw z akcji domu maklerskiego.

W ust. 7a określono przypadki, w których należy domniemywać istnienie porozumienia, którego przedmiotem jest wykonywanie prawa głosu z akcji.

Zmiana w art. 106i ust. 2 ma na celu dostosowanie przepisu do zmian wprowadzonych w analogicznych przepisach zawartych w ustawie – Prawo bankowe, ustawie o funduszach

inwestycyjnych oraz ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, które dotyczą doręczania decyzji KNF w sprawie zgłoszenia sprzeciwu wobec zamiaru nabycia akcji instytucji finansowych. Doręczenie takie będzie mogło być teraz doręczone również za pomocą poczty elektronicznej.

Przepis art. 110z ust. 1a i 4 wymaga uzupełnienia o wskazanie, że w przypadku uruchamiania planu naprawy lub grupowego planu naprawy przez dom maklerski, KNF powinna być informowana o tym fakcie. Decyzja domu maklerskiego powinna być podejmowana w formie uchwały zarządu. Zmiana ma na celu ujednoczenie brzmienia ust. 4 z obecnym brzmieniem ust. 1. Konieczna jest również zmiana alternatywy rozłącznej na łączną „lub”, ponieważ dom maklerski może być objęty zarówno jednostkowym jak i grupowym planem naprawy.

W art. 111, dotyczącym warunków wydania zezwolenia dla banku na prowadzenie działalności maklerskiej, wprowadzono zmiany analogiczne do zmian zawartych w art. 82, odnoszących się do postępowania licencyjnego dla domów maklerskich. Zawiera również szereg zmian związanych z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej.

Zmiana w ust. 1 ma charakter redakcyjny i doprecyzowujący.

W ust. 2 wprowadza się szereg modyfikacji w zakresie wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej przez bank. W celu zachowania spójności z właściwymi regulacjami ustawy – Prawo bankowe (art. 34 ust. 3 i art. 36 ust. 2) konieczna jest również zmiana wprowadzenia do wyliczenia do zakresu takiego wniosku.

Zmiany pkt 1 mają charakter redakcyjny i doprecyzowujący.

Zmiana w pkt 2 rozszerza zakres informacji wymienionych w przepisach rozporządzenia 2017/1943, które znajdą zastosowanie w przypadku składania wniosku o wydanie zezwolenia przez bank, tj. rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/1943 z dnia 14 lipca 2016 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących informacji i wymogów w zakresie udzielania zezwoleń firmom inwestycyjnym (Dz. Urz. UE L 276 z 26.10.2017, str. 4).

Brzmienie nowych pkt 7, 8 i 9 odpowiada dotychczasowej treści uchylanego ust. 2a w zakresie projektów procedur oraz opis rozwiązań i systemów wynikających z rozporządzenia 596/2014. Przepis ust. 2b uzupełnia zakres wniosku o wydanie zezwolenia na utworzenie banku o niektóre wymagania dotyczące wniosku o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej.

Zmiany brzmienia ust. 5–6a mają charakter redakcyjny i doprecyzowujący w stosunku do wcześniej wprowadzonych zmian.

Delegacja zawarta w ust. 10, poza modyfikacjami o charakterze redakcyjnym, zostaje rozszerzona o uprawnienie ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia, w drodze rozporządzenia, zakresu czynności, które mogą być wykonywane wspólnie dla wydzielonej organizacyjnie działalności maklerskiej banku i innej działalności prowadzonej w innych jednostkach organizacyjnych banku i szczegółowe warunki wykonywania tych czynności. W celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych proponuje się, żeby w delegacji zrezygnować z posługiwania się pojęciem „czynności, które mogą być wykonywane wspólnie dla wydzielonej organizacyjnie działalności maklerskiej banku i innej działalności prowadzonej w innych jednostkach organizacyjnych banku”, ponieważ mogłoby to sugerować, że czynności te są wspólne, podczas gdy są to najczęściej takie same czynności wykonywane zarówno na poziomie jednostki banku, w której prowadzona jest działalność maklerska, jak i na poziomie innych jednostek banku. Ponadto, określanie na poziomie rozporządzenia „szczegółowych warunków wykonywania tych czynności”, wydaje się być rozwiązaniem nadmiarowym. W związku z tym proponuje się, żeby w rozporządzeniu określono „sposób ustalenia warunków wykonania tych czynności”.

Dodanie do ustawy o obrocie art. 111a i art. 111b jest związane z jednolitą licencją bankową włączającą w ten zakres również banki państwowe i koniecznością zachowania spójności w tym zakresie.

Dodanie art. 112a ust. 1 ma na celu umożliwienie, w ramach wydzielonych organizacyjnie jednostek banku, wypełniania obowiązków wynikających z ustawy lub innych przepisów szczególnych w związku z prowadzeniem przez niego działalności. Jest to konieczne dla zapewnienia kompleksowego wykonywania działalności maklerskiej przez banki.

Przepis ust. 2 umożliwia wykonanie uprawnienia, o którym mowa w ust. 1 – dopuszcza wymianę informacji oraz wykorzystywanie tych samych rozwiązań technicznych i organizacyjnych przez banki wykonujące działalność maklerską – pod warunkiem, że zapewnione jest zachowanie bezpieczeństwa, integralności i poufności danych oraz z uwzględnieniem przepisów dotyczących zarządzania konfliktami interesów.

Celem zmian art. 117 ust. 3 zdanie drugie jest ograniczenie konieczności przekazywania informacji o warunkach prowadzenia działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do zagranicznych firm inwestycyjnych działających w Rzeczypospolitej Polskiej bez oddziaływań warunków prowadzenia działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dyrektywa MIFID II nie przewiduje takiego wymogu.

Nowe brzmienie art. 122 ust. 1 wynika z faktu, że działalność prowadzona przez banki powiernicze w charakterze agenta emisji czy w zakresie prowadzenia rejestrów akcjonariuszy nie jest działalnością powierniczą. W związku z tym KNF ma ograniczone możliwości pozyskiwania danych od tych podmiotów i w konsekwencji sprawowania nadzoru oraz ochrony podmiotów nieprofesjonalnych, których praw dotyczy ta działalność. Nadanie temu przepisowi nowego brzmienia uzupełni więc lukę w tym zakresie i wpłynie na efektywność sprawowanego przez KNF nadzoru.

W art. 123a–123ec (a także art. 69 ust. 2 i art. 83 ust. 1 pkt 1) przewidziano zmiany mające na celu umożliwienie bankom powierniczym uczestniczenia w pożyczkach papierów wartościowych, z uwagi na zapewnienie rozwoju rynku kapitałowego i zwiększonym zainteresowaniem świadczenia usług tego rodzaju

Celem tych zmian jest stworzenie warunków regulacyjnych dla rozwoju rynku pożyczek papierów wartościowych. Banki powiernicze są jednostkami organizacyjnymi w ramach banków, prowadzącymi rachunki papierów wartościowych. W większości przypadków pełnią one też dodatkową rolę – banku depozytariusza na rzecz funduszy inwestycyjnych. Dzięki temu, pośrednio, mogą stać się znaczącym źródłem podaży papierów wartościowych dla rynku pożyczek. Wykorzystanie tego źródła wymaga jednak w praktyce wprowadzenia efektywnych procedur transakcyjnych.

Uzasadnia to zmianę przepisów polegającą na umożliwieniu bankowi powierniczemu pośrednictwa w transakcjach pożyczek papierów wartościowych, bez konieczności angażowania innych jednostek organizacyjnych banku. Transakcja pożyczki papierów wartościowych przenosi własność pożyczanych papierów na pożyczkobiorcę. Pośrednictwo w tego rodzaju transakcjach stanowi działalność maklerską w rozumieniu ustawy. Z jej wykonywaniem, w przypadku firm inwestycyjnych oraz banków, o których mowa w art. 70 ust. 2, wiąże się konieczność stosowania szeregu regulacji ustawy i rozporządzeń wykonawczych oraz stosowanych bezpośrednio aktów prawa UE. W związku z tym umożliwienie bankom powierniczym udziału w transakcjach pożyczek papierów wartościowych powinno odbywać się z zastosowaniem przez bank powierniczy takich samych zasad, jak ma to miejsce w przypadku ww. podmiotów lub jednostek organizacyjnych. Celem zmian jest bowiem zapewnienie równych zasad konkurencji na rynku pożyczek papierów wartościowych oraz zapewnienie ochrony pożyczkodawcom i pożyczkobiorcom na takim samym poziomie, jak to ma miejsce w przypadku inwestorów dokonujących transakcji.

Mając powyższe na uwadze w projekcie przyjęto, że banki powiernicze będą mogły wykonywać towarzyszące pożyczkom papierów wartościowych czynności maklerskie (czynności określone w art. 69 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi), po uzyskaniu zezwolenia KNF (art. 123a ust. 1). Wniosek o zezwolenie będzie zawierał analogiczne elementy jak w przypadku wniosku o zezwolenie na wykonywanie czynności maklerskich (art. 123a ust. 2–4). Bank występujący o zezwolenie na prowadzenie działalności powierniczej będzie jednocześnie mógł wystąpić o zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie pośrednictwa w pożyczkach papierów wartościowych, co usprawni proces udzielania zezwolenia (art. 123c). Do banku powierniczego prowadzącego działalność w przedmiotowym zakresie będą miały zastosowanie analogiczne przepisy jak w przypadku firm inwestycyjnych (art. 123e).

W przepisie przejściowym zawarto przepisy umożliwiające w okresie dwóch lat od wejścia w życie ustawy prowadzenie działalności w zakresie pośrednictwa w pożyczkach papierów wartościowych na uproszczonych zasadach.

Zmiana art. 125 ust. 1 w zakresie wprowadzenie do wyliczenia i części wspólnej ma charakter wynikowy – jest związana z opisaną wyżej jednolitą licencją bankową włączającą w ten zakres również banki państwowe i koniecznością zapewnienia spójności w tym zakresie

Zmiany w art. 129 mają na celu rezygnację z publikowania zmian na liście maklerów papierów wartościowych i doradców inwestycyjnych w Dzienniku Urzędowym KNF. Obowiązek wskazany w art. 129 ust. 5 pkt 1 dotyczący informowania KNF o podjęciu lub zaprzestaniu wykonywania zawodu maklera papierów wartościowych oraz doradcy inwestycyjnego, co miało istotne znaczenie w okresie obowiązywania przepisu wskazującego, że w przypadku niewykonywania przez maklera lub doradcy zawodu przez okres trzech lat, Komisji przysługiwały uprawnienia do skreślenia go z listy. Ponadto KNF posiada lub może pozyskać takie informacje w ramach nadzoru nad podmiotami, w tym firmami inwestycyjnymi, bankami powierniczymi czy towarzystwami funduszy inwestycyjnych. Uchylenie ust. 5 pkt 1 zmierza więc do zniesienia nadmiarowego przy obecnych uwarunkowaniach wymogu informowania KNF o fakcie podjęcia i miejsca wykonywania zawodu maklera papierów wartościowych lub doradcy inwestycyjnego oraz zakresie wykonywanych czynności.

Zmiana ust. 6 jest uzasadniona jest okolicznością, że listy maklerów i doradców, a także skreślenie z tych list i zawieszenie uprawnień do wykonywania zawodu maklera i doradcy, są dokonywane na podstawie decyzji administracyjnej. W związku z tym publikacja w Dzienniku

Urzędowym KNF nie ma wpływu na skuteczność wpisów na listę, ponieważ doręczenie decyzji i jej wykonalność jest regulowana przepisami k.p.a.

Uchylenie art. 130 ust. 2 związane jest z zawartymi w projekcie przepisami zakładającymi rezygnację z przeprowadzania rozpraw w sprawach dotyczących uczestników rynku kapitałowego przewidzianych niniejszą ustawą. Przyczyni się to do usprawnienia procesu decyzyjnego podejmowanego przez KNF. Możliwość przeprowadzenia rozprawy w sprawie dotyczącej skreślenia z listy albo o zawieszeniu uprawnień do wykonywania zawodu, maklera papierów wartościowych albo doradcy inwestycyjnego, jest rozwiązaniem nadmiarowym i w istocie nie przyczyniającym się do ochrony interesów stron takiego postępowania.

Zmiana art. 131 jest związana z tym, że wykreślenie z listy maklera papierów wartościowych lub doradcy inwestycyjnego przed wydaniem decyzji dotyczącej naruszenia przez niego przepisów ustawy mogłoby prowadzić do bezskuteczności rzeczywistej sankcji w takiej sprawie. Powstała więc konieczność zamieszczenia takiego zastrzeżenia, które skutecznie uzupełni istniejącą niekonieczną rozbieżność w tym zakresie.

Dodanie do ustawy o obrocie przepisów Działu IVa „Uczestnictwo w systemie pilotażowym na potrzeby infrastruktury rynkowej opartej na technologii rozproszonego rejestru” jest kluczową regulacją zapewniającą właściwe stosowanie przepisów rozporządzenia DLT Pilot Regime.

W art. 131s określono podstawowe zasady dotyczące ewidencjonowania papierów wartościowych obsługiwanych przez technologię rozproszonego rejestru. W ust. 1 przewidziane zostało, że podstawą będzie rejestracja takich papierów wartościowych przez podmioty prowadzące właściwe infrastruktury w technologii rozproszonego rejestru, chyba że zostaną z takiego obowiązku zwolnione, wtedy będą zobowiązane jedynie do ich ewidencjonowania. Takie rozwiązanie jest istotne z punktu widzenia zapewnienia, aby system rejestracji instrumentów finansowych w infrastrukturze, o której mowa w rozporządzeniu DLT Pilot Regime (SS albo TSS) powinien być wyraźnie wyodrębniony od systemu rejestracji instrumentów finansowych w KDPW. Brzmienie ust. 2 wynika z jednego z podstawowych założeń rozporządzenia DLT Pilot Regime, zgodnie z którym na prowadzenie jakiegokolwiek infrastruktury w technologii rozproszonego rejestru konieczne jest stosowne zezwolenie wydane przez właściwy organ (w Polsce będzie to KNF). Z kolei ust. 3 jest przepisem technicznym mającym zapewnić zgodność pomiędzy ewidencjonowaniem lub rejestracją papierów wartościowych DLT a wielkością ich emisji. Takie zastrzeżenie jest konieczne dla zapewnienia braku wystąpienia niezgodności w prowadzonym obrocie papierami

wartościowymi, bowiem nie może być sytuacji, w której rzeczywista liczba zarejestrowanych, tj. podlegających obrotowi wtórnemu papierów wartościowych DLT, jest większa niż wynikałoby to z ich emisji. Powstaje tutaj bowiem konieczność zapewnienia zgodności pomiędzy pilotażowym reżimem ustanowionym przez rozporządzenie DLT Pilot Regime, a dotychczasowym obrotem papierami wartościowymi, bowiem to zasady tego drugiego mają być nadal podstawą prowadzenia obrotu papierami wartościowymi.

Przepis art. 131t ust. 1 wprowadza definicję rachunku DLT. Zgodnie z tym przepisem jest to rachunek, do którego stosuje się reżim rachunku papierów wartościowych (zapisów księgowych) w rozumieniu rozporządzenia 909/2014 tj. rachunek, na którym mogą być dokonywane zapisy w odniesieniu do instrumentów finansowych obsługiwanych przez DLT, uznające lub obciążające rachunek. Przepisy ust. 2 i 3 stanowią odzwierciedlenie zasad dotyczących powstawania i przenoszenia praw z instrumentów finansowych zapisanych na rachunkach DLT.

Zgodnie z art. 131s ust. 2 prawa z papierów wartościowych będących instrumentami finansowymi obsługiwanych przez DLT powstają z chwilą ich zapisania po raz pierwszy na rachunku DLT, o ile zapis ten w sposób jednoznaczny i nieodwracalny identyfikuje papiery wartościowe oraz osobę uprawnioną z tych papierów wartościowych, a także liczbę przysługujących papierów wartościowych tej osobie, z zastrzeżeniem art. 131zb (przepis zawężający przedmiot wtórnej rejestracji DLT do akcji spółki niebędącej spółką publiczną zarejestrowaną w rejestrze akcjonariuszy, o którym mowa w art. 328¹ § 1 k.s.h.), natomiast co do przenoszenia tych praw zastosowanie znajdują zastosowanie zasady ogólne wynikające z art. 7 ust. 1–3, 5b i 6 ustawy o obrocie.

Art. 131u rozstrzyga o sytuacji, w której podmiot prowadzący system obrotu oparty o technologię DLT lub system obrotu i rozrachunku oparty o technologię DLT jest zwolniony z obowiązku prowadzenia rachunku papierów wartościowych na podstawie przepisów rozporządzenia 909/2014. Zwolnienie takie, uzyskane na podstawie art. 5 ust. 2 lit. a rozporządzenia DLT Pilot Regime wymaga jednoczesnego ustanowienia zasad prowadzenia obrotu i rozrachunku papierami wartościowymi DLT, w celu zapewnienia integralności emisji takiego papieru wartościowego. W tym celu art. 131u ust. 2–4 określają podstawowe wymogi wobec takiej ewidencji DLT, do których należą:

- identyfikacja instrumentu finansowego,
- identyfikacja osoby, której przysługują prawa z tych instrumentów,

- nieodwracalność zapisu, z wyjątkiem sytuacji, w której dochodzi do zmiany zapisów w przypadku nabycia z mocy prawa (np. spadkobranie),
- możliwość weryfikacji wielkości emisji z łączną liczbą instrumentów finansowych zapisanych w DLT.

Art. 131w wprowadza zastrzeżenie, że ilekroć w odrębnych przepisach jest mowa o rachunkach papierów wartościowych rozumie się przez to również rachunki DLT oraz ewidencję DLT. Jest ono konieczne dla zapewnienia spójności interpretacyjnej przepisów z zakresu obrotu papierami wartościowymi, albowiem reżim ustanowiony przez rozporządzenie DLT Pilot Regime nie ma charakteru odrębnego wobec reżimu wynikającego z dotychczas obowiązujących przepisów ustawy o obrocie.

Art. 131x wprowadza z kolei zastrzeżenie dotyczące wykonywania praw z posiadanych papierów wartościowych DLT. Z uwagi na to, że stanowią one cyfrowe odzwierciedlenie zdematerializowanych papierów wartościowych, w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych, zasadne jest umieszczenie tego przepisu, w celu możliwości wykonywania ujawnionych i inkorporowanych w papierze wartościowym DLT.

Przepis art. 131y rozstrzyga, że instrumenty finansowe DLT nie mogą być równocześnie rejestrowane i ewidencjonowane w infrastrukturze opartej na DLT oraz rejestrowane w depozycie papierów wartościowych albo rejestrze akcjonariuszy. W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu pilotażowego na podstawie rozporządzenia DLT Pilot Regime, system rejestracji instrumentów finansowych w infrastrukturze, o której mowa w rozporządzeniu DLT (SS albo TSS), powinien być wyraźnie wyodrębniony od systemu rejestracji instrumentów finansowych w KDPW.

Art. 131z określa zasady dokonania rejestracji papierów wartościowych DLT. Zdecydowano się na zastosowanie klasycznych rozwiązań korporacyjnych, tj. uchwały walnego zgromadzenia lub podjęcia takiej decyzji przez założycieli spółki.

Art. 131za jest przepisem doprecyzującym i ma na celu wyłącznie określenie, że papiery wartościowe wprowadzone do ASO opartego na DLT muszą być zarejestrowane w systemie rejestracji DLT, na rachunku papierów wartościowych DLT lub w ewidencji DLT. W kontekście ust. 2 należy natomiast wskazać, że papiery wartościowe obsługiwane przez DLT mogą być zapisane w systemie rejestracji przed ich wprowadzeniem na ASO opartego na DLT oraz że nie ma zasady, że wszystkie papiery wartościowe zapisane w systemie rejestracji DLT muszą być przedmiotem obrotu w ASO DLT.

Art. 131zb uzupełnia niejako lukę istniejącą w rozporządzeniu DLT Pilot Regime w zakresie wtórnej rejestracji papierów wartościowych DLT, którą można określić jako „wtórna tokenizację”. W przypadku wprowadzenia możliwości zastosowania rozporządzenia DLT również dla instrumentów finansowych już wyemitowanych i zapisanych w depozycie papierów wartościowych albo akcji wyemitowanych i zapisanych w rejestrze akcjonariuszy, należy wprowadzić reguły na jakich nastąpi przeniesienie tych instrumentów do rejestrów instrumentów finansowych obsługiwanych przez DLT, w tym ustalić zasady wyrażania zgody przez akcjonariuszy oraz rozwiązać kwestię rejestracji instrumentów finansowych osób, których nie udało się zidentyfikować (biorąc pod uwagę to, że zastosowanie instytucji sponsora emisji również wymaga identyfikacji akcjonariuszy). Wobec powyższego oraz biorąc pod uwagę, że celem rozporządzenia DLT jest wsparcie rozwoju nowych technologii w zakresie obrotu instrumentami finansowymi, ale przy jednoczesnym zapewnieniu stabilności finansowej, ochrony inwestorów i integralności rynku prowadzonego na podstawie dotychczasowych powszechnie obowiązujących przepisów, zasadnym jest, aby specjalny reżim, przewidziany w tym rozporządzeniu nie miał zastosowania do instrumentów finansowych, już wyemitowanych i zapisanych w depozycie papierów wartościowych albo akcji wyemitowanych i zapisanych w rejestrze akcjonariuszy.

Art. 131zc reguluje kwestie związane z zezwoleniem na prowadzenie ASO w technologii DLT lub TSS opartym na DLT udzielanym spółce prowadzącej rynek regulowany (ust. 1), KDPW (ust. 2) lub firmie inwestycyjnej (ust. 3). W celu uniknięcia wątpliwości co do relacji pomiędzy przepisami rozporządzenia DLT Pilot Regime (określającymi podmioty uprawnione do prowadzenia SS opartego na DLT i TSS opartego na DLT), a przepisami ustawy o obrocie, dodaje się przepis określający, że spółka prowadząca rynek regulowany, KDPW lub firma inwestycyjna ma także prawo – na zasadach określonych w rozporządzeniu DLT Pilot Regime – do prowadzenia SS opartego DLT oraz TSS opartego na DLT.

Art. 131zd określa zasady postępowania wobec podmiotów nieposiadających statusu spółki prowadzącej rynek regulowany lub centralny depozyt papierów wartościowych. Przesądza się w nim, że z uwagi na ekonomikę postępowania administracyjnego przesądza się, że istnieje możliwość jednoczesnego procedowania wniosku o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie rynku regulowanego oraz wniosku o prowadzenie ASO DLT lub TSS DLT. Nowe podmioty składają więc jednocześnie wniosek o zezwolenie, o którym mowa odpowiednio w art. 82 ustawy o obrocie i art. 25 ustawy o obrocie oraz w rozporządzeniu 909/2014 oraz wnioski o

„specjalne zezwolenie” wyłącznie w celu prowadzenia ASO opartego na DLT (odpowiednio art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2 i art. 10 ust. 2 rozporządzenia DLT Pilot Regime).

Zgodnie z motywem 11 rozporządzenia DLT Pilot Regime *„W takich przypadkach właściwy organ nie powinien oceniać, czy taki podmiot spełnia wymogi rozporządzenia (UE) nr 909/2014 lub dyrektywy 2014/65/UE, w odniesieniu do których wystąpiono o zwolnienie na podstawie niniejszego rozporządzenia. Takie podmioty powinny mieć jedynie możliwość prowadzenia infrastruktur rynkowych opartych na DLT zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, a ich zezwolenie powinno zostać cofnięte po wygaśnięciu ich specjalnego zezwolenia, chyba że podmioty te złożą kompletny wniosek o udzielenie zezwolenia na podstawie rozporządzenia (UE) nr 909/2014 lub dyrektywy 2014/65/UE.”*

Podmiot, który chce uzyskać zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej/prowadzenie rynku regulowanego/KDPW, w celu wykraczającym poza prowadzenie ASO opartego na DLT/TSS opartego na DLT/SS opartego na DLT, i oprócz tego występuje o „specjalne zezwolenie” na prowadzenie ASO opartego na DLT/ TSS opartego na DLT/SS opartego na DLT, zobowiązany jest najpierw uzyskać zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej albo prowadzenie rynku regulowanego albo CDPW w zwykłym trybie, nieobejmującym zwolnień z wymogu spełnienia warunków, o których mowa w art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2, art. 10 ust. 2 rozporządzenia DLT i dopiero po uzyskaniu takiego zezwolenia, wystąpić z wnioskiem o „specjalne zezwolenie” w trybie, o którym mowa w art. 8 ust. 1, art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 2 rozporządzenia DLT Pilot Regime.

Art. 131ze reguluje kwestie dotyczące wydawania przez podmioty prowadzące SS oparte na DLT albo TSS oparte na DLT pieniądza elektronicznego. Kierując się treścią art. 5 ust. 8 rozporządzenia DLT Pilot Regime oraz motywu 34 tego rozporządzenia, w którym *expressis verbis* wskazuje się, że w celu opracowania innowacyjnych rozwiązań należy dopuścić (po uzyskaniu odpowiedniego zezwolenia) możliwość przeprowadzania rozrachunku za pomocą tokenów (stanowiących cyfrowe odzwierciedlenie praw majątkowych) będących pieniądzem elektronicznym, SS opartym na DLT oraz TSS opartym na DLT, umożliwia się emitowanie takich tokenów w celu wykorzystania do rozrachunku transakcji zawieranych w systemach obrotu na infrastrukturach rynkowych opartych na DLT.

Rozwiązanie to jest zgodne z przepisami o usługach płatniczych. Przepisów tych nie stosuje się do transakcji płatniczych dokonywanych w związku z obsługą instrumentów finansowych i wynikających z nich praw, w tym dywidend i innych dochodów, oraz transakcji dokonywanych w związku ze sprzedażą lub umorzeniem papierów wartościowych, w szczególności

dokonywanych przez podmioty prowadzące system płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych lub podmioty podlegające nadzorowi sprawowanemu na podstawie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (art. 6 pkt 8–9 ustawy o usługach płatniczych). Zgodnie z ugruntowanym podejściem interpretacyjnym do wyłączeń z art. 6 ustawy o usługach płatniczych każde z tych wyłączeń ustawy obejmuje zarówno czynność wskazaną w tym przepisie, jak i każdą inną czynność niezbędną do jej wykonywania. Jednocześnie zgodnie z art. 4 pkt 25 dyrektywy 2015/2366 w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (Dz. Urz. L 337 z 23.12.2015, str. 35, z późn. zm.), dalej „dyrektywa PSD2”, fundusze (czyli przedmiot transakcji płatniczej) obejmują także pieniądź elektroniczny. Stąd wyłączenie z art. 6 pkt 9 ustawy o usługach płatniczych obejmuje także transakcje pieniądzem elektronicznym. W konsekwencji podmioty, które zostały wymienione w art. 6 pkt 9 ustawy o usługach płatniczych, są zwolnione zarówno z wymogu uzyskania zezwolenia na wydawanie i obsługę pieniądza elektronicznego, jak i z obowiązku stosowania do transakcji przepisów o usługach płatniczych dotyczących wykonywania transakcji płatniczych.

Z uwagi na ekonomikę postępowania administracyjnego przesądza się, że istnieje możliwość jednoczesnego procedowania wniosku o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie rynku regulowanego oraz wniosku o prowadzenie ASO opartym na DLT lub TSS opartym na DLT.

Art. 131zf ma na celu wyposażenie KNF w środki kontrolne mające na celu zapewnienie przestrzegania przepisów regulujących obrót papierami wartościowymi DLT. Z uwagi na to, że będzie to system pilotażowy, wystarczającym środkiem będzie zalecenie zaprzestania w wyznaczonym terminie działania naruszającego te przepisy lub niepodejmowania takiego działania w przyszłości.

Art. 131zg dotyczy kwestii związanej ze strategią przejścia, o której mowa w art. 7 ust. 7 rozporządzenia DLT Pilot Regime, i szczegółowo reguluje procedurę przeniesienia instrumentów finansowych z ASO opartym na DLT do tradycyjnego ASO. W ust. 1 przesądza się, że osobą uprawnioną do dokonywania wszelkich czynności w zakresie wniosku o wprowadzenie instrumentów finansowych do ASO jest operator ASO opartego na DLT lub TSS opartego na DLT działający w imieniu emitenta. W ust. 2 przewidziano zabezpieczenie w postaci możliwości zawarcia umowy na prowadzenie rejestru akcjonariuszy na wypadek gdyby Krajowy Depozyt odmówił zawarcia takiej umowy. W ust. 3 natomiast wskazano na uprawnienie operatora DLT do zawarcia w imieniu emitenta umowy agenta emisji. Doprecyzowanie w tym zakresie jest uzasadnione z uwagi na ważną systemową rolę, jaką pełni agent emisji. Jednocześnie, z uwagi na kwestie techniczne, konieczne jest wyłączenie

obowiązku zawarcia takiej umowy przez rozporządzeniem proponowania nabycia papierów wartościowych (art. 7a ust. 2 ustawy o obrocie).

Przepis art. 131zh określa zasady postępowania w przypadku gdy skutkiem podjętych działań powinno być dopuszczenie do obrotu na tradycyjnym ASO. Doprecyzowana została w nim procedura takiego przeniesienia. Uprawnienie, zgodnie z ust. 1, przyznane zostało podmiotowi prowadzącemu ASO opartego o DLT. Może on złożyć w imieniu emitenta wnioski o wprowadzenie instrumentów do ASO wskazanego w strategii przejścia. W ust. 2, z powyższego uprawnienia do złożenia wniosku, wynika skutek w postaci dopuszczenia do obrotu na tradycyjnym ASO. Operatorowi ASO, na który mają być wprowadzone instrumenty finansowe, umożliwia się w szczególnych przypadkach złożenie sprzeciwu w tym zakresie, z uwagi na bezpieczeństwo i stabilność prowadzonego obrotu.

Zmiana art. 132 ust. 1 lit. ca i pkt 3 jest zmianą wynikową i jest związana z opisaną wyżej jednolitą licencją bankową włączającą w ten zakres również banki państwowe oraz koniecznością zachowania spójności w tym zakresie.

Wyłączenie z systemu rekompensat instrumentów finansowych zapisanych w rejestrach i ewidencjach prowadzonych na podstawie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, KSH oraz ustawy o obligacjach, wynika z faktu, że rejestry te oraz ewidencje prowadzone są poza działalnością maklerską. Z kolei rachunki DLT oraz ewidencja DLT mają charakter pilotażowy, z tego też względu decyzja dotycząca objęcia systemem rekompensat instrumentów finansowych zapisanych na tych rachunkach oraz ewidencjach powinna zapaść wraz z ostatecznym wprowadzeniem tych sposobów rejestracji instrumentów finansowych do systemu prawa UE. W związku z powyższym, w proponowanym art. 133 ust. 4 dotyczącym wyłączenia z wypłat z systemu rekompensat, powinny zostać uwzględnione również dodatkowe kategorie instrumentów finansowych w postaci akcji spółki akcyjnej w rejestrze akcjonariuszy, a także obligacji zapisanych w ewidencji prowadzonej art. 8 ust. 1 ustawy o obligacjach w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2019 r., oraz środki pieniężne związane z instrumentami finansowymi zapisanymi we wskazanych wyżej rejestrach i ewidencjach.

Przepisy art. 135 i art. 35a wylicza przypadki, w których dom maklerski jest zwolniony z uczestnictwa w systemie rekompensat – jednak w odniesieniu do wygaśnięcia zezwolenia uwzględnia jedynie przypadek określony w art. 89 ust. 1. Zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej może wygasnąć także w innych przypadkach (np. gdy podmiot zaprzestał wykonywania czynności objętych zezwoleniem, podmiot przestał spełniać warunki niezbędne do prowadzenia działalności oraz brak jest woli po stronie podmiotu dalszego

prowadzenia działalności), dlatego uzasadnione jest uwzględnienie zwolnienia z uczestnictwa w systemie rekompensat także w przypadku stwierdzenia wygaśnięcia zezwolenia w innych przypadkach niż określony w art. 89 ust. 1 ustawy o obrocie.

Zmiany w art. 148 ust. 1 pkt 2 lit. m zmierzają do usunięcia ewentualnych wątpliwości co do obowiązku stosowania przez banki, o których mowa w art. 70 ust. 2, w zakresie działalności wykonywanej na podstawie ustawy o obrocie, przepisów o tajemnicy zawodowej określonej w przepisach tej ustawy.

Dodanie ust. 1 pkt 2 lit. n związane jest z uwzględnieniem przepisów dotyczących jednolitej licencji bankowej dla banków państwowych.

Proponowane zmiany w art. 149 ust. 1 pkt 8d i ust. 2 mają na celu ujednoczenie regulacji dotyczących uprawnień poszczególnych służb do uzyskiwania informacji zawierających tajemnice prawnie chronione. Ponadto dodano regulacje o obowiązku zachowania w tajemnicy informacji o przekazaniu danych uprawnionym służbom określonym w dodawanym ust. 2.

Zmiana w art. 150 ust. 1 pkt 7 ma na celu umożliwienie Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu wykonywanie jego ustawowych zadań, w szczególności w zakresie przymusowej restrukturyzacji, przez uzyskanie dostępu do informacji stanowiących tajemnicę zawodową.

Zmiany w ust. 1 pkt 8, pkt 12 lit. a i b oraz pkt 17 usuną wątpliwości co do obowiązku stosowania przez banki, o których mowa w art. 70 ust. 2, dotyczących tajemnicy zawodowej związanej z prowadzonym obrotem instrumentami finansowymi.

Dodanie pkt 22, 22a i 24 związane jest z kolei z rozszerzeniem jednolitej licencji bankowej na banki państwowe i koniecznością zachowania spójności w tym zakresie.

Dodanie ust. 1 pkt 25 ma na celu uwzględnienie w katalogu przypadków dopuszczalnego przekazywania informacji stanowiących tajemnicę zawodową także przekazywania informacji podmiotowi objętemu systemem gwarantowania depozytów, czyli BFG, co budzi wątpliwości w obecnym stanie prawnym. Z uwagi na brak takiego wyłączenia, w obecnym stanie prawnym brak jasnej, niebudzącej wątpliwości podstawy przekazywania informacji stanowiących tajemnicę zawodową podmiotowi objętemu systemem gwarantowania depozytów przez firmę inwestycyjną. Informacje takie są przekazywane, jak wskazuje praktyka obrotu, na podstawie art. 150 ust. 1 pkt 17, zgodnie z którym nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przekazywanie informacji stanowiących taką tajemnicę przez firmę inwestycyjną w związku z zawarciem lub wykonywaniem umowy związanej z prowadzeniem działalności maklerskiej, o ile przekazanie tych informacji jest niezbędne dla zawarcia lub wykonania

umowy. Wskazując *expressis verbis* przypadek przekazywania informacji podmiotowi objętemu systemem gwarantowania, zmiana usunie pojawiające się wątpliwości interpretacyjne w tym zakresie.

Dodanie ust. 2a umożliwi udzielanie upoważnienia do otrzymania informacji stanowiących tajemnicę zawodową również w postaci elektronicznej. Takie rozwiązanie ma na celu z jednej strony ułatwienie funkcjonowania podmiotów na rynku kapitałowym, a z drugiej wpłynięcie na sprawniejsze wykonywanie zadań nadzorczych przez KNF. Jednym z głównych obszarów, który jest przedmiotem proponowanych zmian, jest zwiększenie poziomu cyfryzacji zadań wynikających z ustaw dotyczących rynku finansowego, dlatego takie rozwiązanie będzie stanowiło znaczne udogodnienie zarówno dla osoby lub podmiotu uczestniczącego w rynku, jak i KNF. Proponuje się również wprowadzenie upoważnienia dla firmy inwestycyjnej na elektronicznym nośniku, w rozumieniu ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, co jest standardowym rozwiązaniem w zakresie elektronicznej postaci upoważnień.

Zmiany w art. 151a i art. 152 mają na celu usunięcie wątpliwości interpretacyjnych co do obowiązków stosowania przez banki, o których mowa w art. 70 ust. 2 (banki z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wykonujące bez zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej niektóre czynności z zakresu działalności maklerskiej, w tym banki państwowe) przepisów o tajemnicy zawodowej zawartych w ustawie o obrocie.

Elementem działalności maklerskiej jest wejście w posiadanie informacji stanowiących tajemnicę zawodową. Niekiedy jednak, dla zapewnienia prawidłowego wykonywania nadzoru nad rynkiem kapitałowym przez KNF lub ochronę interesów podmiotów świadczących usługi na rynku maklerskim, konieczne jest przekazanie informacji stanowiącej tajemnicę zawodową. Aktualne brzmienie tych przepisów wyłączało *de facto* banki, o których mowa w art. 70 ust. 2, spod ich zastosowania, co ze względu na sam ich cel w postaci ochrony bezpieczeństwa prowadzonego na rynku jest stanem niepożądanym. W związku z tym zasadne jest dokonanie zmiany w tym zakresie.

Zamiana art. 153 jest zmianą wynikową mającą na celu rozszerzenie obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej na przypadki, o których mowa w proponowanym art. 19a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Przepis ten dotyczy informacji stanowiących tajemnicę zawodową związaną ze wszczętym lub planowanym postępowaniem cywilnym przeciwko instytucji finansowej. Z uwagi na to, że przepis ten w dotychczasowym brzmieniu obejmuje informacje związane z wymianą informacji między organami nadzoru, o których mowa w

rozdziale III ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, konieczne jest uzupełnienie tego przepisu o kategorie informacji, o których mowa wyżej.

Przepis art. 162 ust. 1a określa wysokość opłaty za udzielenie zezwolenia na prowadzenie przez bank państwowy działalności, o której mowa w art. 111a ust. 1.

Zmiana w art. 163 ust. 7 pkt 1 wynika z potrzeby dostosowania podstawy obliczania opłaty za nadzór do zmian przepisów o rachunkowości, które zastąpiły kategorię przychodów z działalności maklerskiej (poprzednio podstawową kategorię przychodów rachunku zysków i strat) przychodami z podstawowej działalności (czyniąc przychody z działalności maklerskiej podzbiorem przychodów z działalności podstawowej).

Proponowana zmiana ust. 8 wynika natomiast z potrzeby zapewnienia proporcjonalności kosztów ponoszonych przez agenta będącego osobą fizyczną i agenta będącego osobą prawną. Obecnie każdy agent ponosi taki sam koszt, w wysokości 500 euro rocznie. W przypadku osób prawnych czynności nadzorcze podejmowane przez KNF są zdecydowanie bardziej angażujące niż w odniesieniu do agentów będących osobami fizycznymi.

Przepis art. 165 ust. 1 pkt 2 stanowi doprecyzowanie przesłanki cofnięcia zezwolenia na prowadzenie rynku regulowanego – cofnięcie zezwolenia po 6 miesiącach nieprowadzenia działalności wymaga dookreślenia, zgodnie z art. 44 ust. 5 lit. a dyrektywy MiFID I. Przepis ten określa możliwość cofnięcia przez właściwy organ nadzoru (w Polsce – KNF) zezwolenia dla rynku regulowanego w przypadku gdy nie wykorzystał zezwolenia w terminie 12 miesięcy, wyraźnie zrzekł się zezwolenia lub nie prowadził żadnej działalności w okresie poprzedzających sześciu miesięcy, chyba że w takich przypadkach dane państwo członkowskie przewidziało możliwość wygaśnięcia zezwolenia.

Uchylenie przepisów art. 165 ust. 2, a także art. 165a ust. 3, art. 165b ust. 3, art. 166a ust. 3, art. 167a ust. 2a, art. 167c ust. 4, art. 167ca ust. 3, art. 169c ust. 3, art. 170 ust. 2, art. 170a ust. 2, art. 170b ust. 2, art. 170c ust. 2 art. 171 ust. 3, art. 173 ust. 9, art. 173c ust. 5 oraz art. 174 ust. 3, związane jest z rezygnacją z obowiązku przeprowadzenia przez KNF rozprawy przed wydaniem decyzji administracyjnych w sprawach dotyczących rynku kapitałowego.

Zmiana ta ma na celu usprawnienie procesu decyzyjnego oraz ujednoczenie zasad podejmowania takich decyzji na rynku finansowym. Zgodnie z art. 89 k.p.a. organ administracji publicznej przeprowadza rozprawę, z urzędu lub na wniosek strony, w każdym przypadku gdy zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania lub gdy wymaga tego przepis prawa. Ponadto organ powinien przeprowadzić rozprawę w przypadku gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale

świadków lub biegłych albo w drodze oględzin. Postępowania prowadzone przez KNF, w których rozprawa administracyjna jest obligatoryjna, są postępowaniami o charakterze sankcyjnym, w których nie występuje sprzeczność interesów, a obowiązek przeprowadzenia rozprawy nie przyczynia się do lepszego wyjaśnienia sprawy oraz skrócenia postępowania. Nasilenie zjawisk zachodzących na rynku kapitałowym wymaga usprawnienia podejmowania decyzji o charakterze sankcyjnym.

Proponowane brzmienie art. 165a ust. 2 pkt 1 ma na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, możliwej do nałożenia na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej jak i w ujęciu systemowym poprzez dokładne określenie rodzaju sprawozdania finansowego. Ponadto proponowana zmiana służy wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, przez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest przychód będący podstawą wymierzenia tej kary.

Dodanie przepisu sankcyjnego w art. 165g jest konieczne dla zapewnienia stabilności i efektywności funkcjonowania obrotu papierami wartościowymi DLT. W przypadku rażących naruszeń konieczne jest określenie sankcji, która będzie miała w dużej mierze funkcję prewencyjną.

Zmiana brzmienia art. 166a ust. 4 przewiduje jako fakultatywną możliwość nakazania przez KNF ogłoszenia rozstrzygnięcia o nałożonym na podmiot prowadzący zagraniczny rynek regulowany ASO albo OTF, zakazie prowadzenia działalności polegającej na instalowaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej systemów informatycznych i urządzeń technicznych umożliwiających dostęp do tego rynku podmiotom prowadzącym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (zamiast dotychczasowej obligatoryjności). Wprowadzenie tego rozwiązania pozwoli na ujednoczenie przepisów ustawy o obrocie z regulacjami zawartymi w art. 25 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, który przewiduje usunięcie informacji, o których mowa w art. 25 ust. 2b i 2c, po 5 latach, oraz usunięcie imienia i nazwiska osoby, na którą nałożono sankcję, po roku.

W obecnym stanie prawnym przepisy nie wskazują terminu, po upływie którego informacje, o których mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, powinny być usunięte ze strony internetowej KNF.

Wprowadzenie proponowanego rozwiązania jest szczególnie uzasadnione ze względu na fakt, że art. 25 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym wskazuje przypadki, w których

upublicznieniu mogą podlegać dane osobowe podmiotów dopuszczających się naruszenia ustaw, o których mowa w ust. 1 tego artykułu, a zatem dane będące pod szczególną ochroną z uwagi na obowiązywanie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (RODO).

Z wyżej wskazanymi założeniami, a także z wprowadzanymi w ostatnich latach zmianami art. 25 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, kolidują przepisy nakazujące ogłaszanie niektórych sankcyjnych decyzji KNF w jego Dzienniku Urzędowym. Kluczowy jest problem usunięcia danych osobowych po upływie wskazanego w ustawie okresu. Ogłoszenie decyzji, która zawiera dane osobowe, w Dzienniku Urzędowym KNF wyklucza możliwość ich późniejszego usunięcia. Obowiązek ogłaszania decyzji w Dzienniku Urzędowym KNF, o których mowa w art. 166a ust. 4, uznać należy za nadmiarowy względem wynikających z art. 25 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym zasad upubliczniania informacji o zastosowanych przez KNF środkach nadzorczych. Ze względu na to, że ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym KNF mają charakter następczy i informacyjny, w szczególności nie stanowią elementu wprowadzania rozstrzygnięcia do obrotu prawnego, ich ogłaszanie w Dzienniku Urzędowym KNF należy uznać za zbędne, tym bardziej, że nie jest to rozwiązanie stosowane systemowo i nie dotyczy ani wszystkich decyzji sankcyjnych na rynku kapitałowym, ani decyzji sankcyjnych wydawanych na pozostałych rynkach. W zmienianych przepisach utrzymana została możliwość nakazania przez KNF ogłoszenia decyzji w dwóch dziennikach ogólnopolskich lub w inny sposób na koszt podmiotu.

Uchylenie art. 167 ust. 1 pkt 4 wynika z przeniesienia uprawnienia KNF do cofnięcia zezwolenia po 6 miesiącach nieprowadzenia działalności przez firmę inwestycyjną do art. 89. W ust. 2d pkt 3 zawarto doprecyzowanie w zakresie ustalania wysokości kary pieniężnej w oparciu o wysokość przychodów (przychody ogółem).

Proponowana zmiana art. 167a ust. 1 ma na celu ujednoczenie w ramach systemu obrotu instrumentami finansowymi i sprawowanym nad nim nadzorem regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, możliwej do nałożenia na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej, jak i w ujęciu systemowym. Ponadto proponowana zmiana służy wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, przez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w

sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest ten przychód.

Dodanie art. 167aa ma na celu wprowadzenie sankcji administracyjnych nakładanych na agenta firmy inwestycyjnej za naruszenie przepisów prawa, zasad uczciwego obrotu, interesów zleceniodawcy firmy inwestycyjnej, której dany podmiot jest agentem, lub umowy zawartej z firmą inwestycyjną. Działalność agenta firmy inwestycyjnej w dużej części odpowiada działalności samej firmy inwestycyjnej i, niosąc podobne ryzyka, wymaga sankcjonowania w oparciu o kryteria takie jak w przypadku firmy inwestycyjnej. W ten sposób nastąpi usunięcie luki prawnej, która mogła potencjalnie przyczyniać się do omijania zasad, które obowiązują firmy inwestycyjne, a jednocześnie nie umożliwiała dochodzenia odpowiedzialności za faktyczne naruszenie takich przepisów. Najważniejszą regulacją jest więc określenie katalogu kar pieniężnych i sankcji za ich naruszenie. Zgodnie z przyjętymi zasadami określania takich kar, uwzględnione zostały również przesłanki, które powinny być uwzględnione przez KNF przy ustalaniu i określaniu wymiaru kary pieniężnej. Ponadto przewidziano zakaz wpisania podmiotu, wobec którego orzeczona została kara, do rejestru agentów firmy inwestycyjnych przed upływem 10 lat od nałożenia kary, a w przypadku gdy skreślenie nastąpiło w związku z popełnieniem przez agenta formy inwestycyjnej przestępstwa – także przed zatarciem skazania za to przestępstwo.

Zmiany w art. 167c ust. 2 i 4, art. 167ca ust. 1, art. 167d ust. 1 pkt 1 i art. 171f ust. 1 mają na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, która może być nałożona na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej, jak i w ujęciu systemowym, przez określenie rodzaju sprawozdania finansowego. Ponadto proponowane zmiany służą wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, przez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest przychód będący podstawą wymierzenia kary.

Dodanie art. 167f ma na celu ujednoczenie zasad cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej dla banków państwowych. Związane jest to z kompleksowym uregulowaniem jednolitej licencji bankowej obejmującej banki państwowe. Przepisy dotyczące tzw. jednolitej licencji bankowej powinny również regulować zasady, na jakich bank państwowy może prowadzić działalność maklerską. Statut banku państwowego, odrębnie od statutów banków prowadzących działalność w innej formie prawnej, nie jest uchwalany przez organ tego banku, lecz jest nadawany rozporządzeniem właściwego ministra po zasięgnięciu

opinii KNF (art. 19 ustawy – Prawo bankowe). Procedura przewidziana dla innych banków nie znajdzie zastosowania do banku państwowego. Stąd niezbędne jest wprowadzenie odrębnej procedury uzyskiwania decyzji administracyjnej zezwalającej na prowadzenie działalności maklerskiej bankowi państwowemu i umożliwiającej KNF zweryfikowanie przygotowania banku do prowadzenia takiej działalności. Taka procedura zapewni równy dostęp do rynku i możliwości świadczenia usług wszystkim bankom krajowym, a przede wszystkim zapewni prawidłowe funkcjonowanie rynku kapitałowego, w szczególności bezpieczeństwo obrotu oraz ochronę inwestorów i innych jego uczestników, a także przestrzeganie reguł uczciwego obrotu. Do banku państwowego, w zakresie działalności maklerskiej, powinny mieć zastosowanie przepisy ustawy i rozporządzeń UE dotyczące banku prowadzącego działalność maklerską. Proponowane zmiany odpowiadają na potrzebę zrównania praw i obowiązków banku państwowego prowadzącego działalność maklerską z prawami i obowiązkami innych podmiotów prowadzących taką działalność. W związku z powyższym zachodzi również konieczność kompleksowego uregulowania zasad cofania zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej przez bank państwowy, ze wskazaniem przesłanek czynności podejmowanych przez KNF oraz ewentualnych sankcji.

Projektowany art. 169a ust. 1aa umożliwi nałożenie sankcji na osoby odpowiedzialne za naruszenie przepisów przez agenta firmy inwestycyjnej, na zasadach analogicznych do obowiązujących firmy inwestycyjne. Przepis ten, podobnie jak art. 167aa, umożliwi kompleksową ochronę zasad uczciwego obrotu przez zapewnienie KNF posiadania narzędzi do faktycznego egzekwowania przepisów zapewniających wymóg działania firm inwestycyjnych i osób odpowiedzialnych za ich funkcjonowanie zgodnie z prawem.

Dodanie ust. 1bb rozszerzy możliwość nakładania kar pieniężnych również na byłych członków zarządu i rady nadzorczej, co pozwoli na dostosowanie stosowanych sankcji do zmieniającej się sytuacji na rynku i występowania coraz poważniejszych naruszeń stwierdzanych w działalności firm inwestycyjnych, które powinny być identyfikowane oraz eliminowane przez zarząd i radę nadzorczą spółki.

Uchylenie art. 169a ust. 1c wynika z tego, że przepis ten jest nadmiarowy w stosunku do istniejących już regulacji zawartych w art. 189g k.p.a. Wobec istnienia już stosownej regulacji w przepisach ogólnych określających postępowanie administracyjne w sprawach dotyczących naruszeń przepisów, dodatkowe określenie terminów przedawnienia w ustawie o obrocie jest zbędne. Zmiana we wprowadzenia do wyliczenia w ust. 1d ma charakter wynikowy.

Zmiana art. 171 ust. 4 jest zmianą do zmiany w art. 166 ust. 4. Z uwagi na te same przesłanki konieczna jest zmiana brzmienia przewidująca, że ogłoszenie rozstrzygnięcia o niedokonaniu zawiadomień, o których mowa w art. 171 ust. 1, będzie miało charakter fakultatywny i zostało pozostawione do decyzji KNF.

Zmiana art. 173a i art. 173b ma na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, która może być nałożona na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej, jak i w ujęciu systemowym. Zakres ujednoczenia związany jest z uwzględnianiem przy jej wyliczeniu poziomu całkowitego rocznego przychodu danego kontrahenta, co uczyni karę po pierwsze adekwatną, a po drugie proporcjonalną. Ponadto proponowane zmiany służą wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, przez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest ten przychód będący podstawą wyliczenia wymiaru kary.

W art. 173c proponowana zmiana części wspólnej ma na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, która może być nałożona na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej, jak i w ujęciu systemowym. Zakres ujednoczenia związany jest z uwzględnianiem przy jej wyliczeniu poziomu całkowitego rocznego przychodu danego kontrahenta, co uczyni karę po pierwsze adekwatną, a po drugie proporcjonalną. Ponadto proponowana zmiana służy wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, przez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest przychód będący podstawą wyliczenia wymiaru kary.

Zmiana art. 178 uzasadniona jest tym, że obecny rodzaj i wymiar kary nie ma w istocie charakteru ani prewencji ogólnej ani indywidualnej i pozostaje w swoistej kolizji z katalogiem sankcji za inne czyny przestępcze na rynku finansowym. Czyny mniejszej wagi, np. nielegalne używanie oznaczeń „giełda instrumentów finansowych” czy „rynek regulowany” (art. 178a) przewidują karę pozbawienia wolności, natomiast prowadzenie giełdy bez zezwolenia nie przewiduje takiej kary. W związku z powyższym proponuje się wprowadzenie kary pozbawienia wolności do lat 5, obok sankcji pieniężnej, – tak jak w ustawie o funduszach inwestycyjnych (art. 287) czy ustawie – Prawo bankowe (art. 171 ust. 1).

Z uwagi na nałożenie na emitentów nowych obowiązków w art. 7c należy ustanowić sankcję za ich naruszenie – proponuje się, aby art. 178d objął dyspozycją także ten przepis. Obecnie

sankcja karna dotyczy odpowiedzialności za naruszenie obowiązków, o których mowa w art. 7b–art. 7c będzie stanowił rozszerzenie tych obowiązków.

W związku z proponowanym wprowadzeniem możliwości żądania od agenta firmy inwestycyjnej informacji zgodnie z art. 79 ust. 11 zasadne jest wprowadzenie sankcji karnej za naruszenie tego przepisu – art. 184 ust. 1 przewiduje zatem karę aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny za uniemożliwianie lub utrudnianie przeprowadzenia czynności kontrolnych przez upoważnionych pracowników Urzędu KNF.

Art. 17. Zmiany w ustawie o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym

Nowelizacja przepisy art. 23 ust. 1 ustawy przyczyni się do efektywnej realizacji ustawowych zadań CBA obejmujących weryfikację oświadczeń i deklaracji. Obecne uregulowania, z uwagi na brak możliwości sprawdzania powiązań finansowych w tym zakresie, w istotny sposób ograniczają możliwość weryfikowania składanych oświadczeń i deklaracji dot. konfliktu interesów.

Art. 18. Zmiany w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym

Zmiana w art. 3g w ust. 1 pkt 6 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym ma na celu poprawę zawartego w tym przepisie odesłania. Zgodnie tym przepisem KNF może cofnąć osobie trzeciej, o której mowa w art. 27 ust. 2 rozporządzenia 2017/2402, upoważnienie udzielone na podstawie art. 28 ust. 1 rozporządzenia 2017/2402, na okres nie krótszy niż miesiąc i nie dłuższy niż rok – w przypadku, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. f rozporządzenia 2017/2402 . Prawidłowo przepis ten powinien odsyłać do art. 32 ust. 1 lit. h rozporządzenia 2017/2402, który dotyczy ustanowienia sankcji w przypadku, gdy osoba trzecia upoważniona na podstawie art. 28 nie powiadomiła o istotnych zmianach w informacjach przekazanych zgodnie z art. 28 ust. 1 lub o jakichkolwiek innych zmianach. Błąd jest wynikiem powielenia analogicznego błędu w zakresie odesłania do art. 32 ust. 1 lit. h zamiast art. 32 ust. 1 lit. f zawartego w polskiej wersji językowej rozporządzenia 2017/2402 w art. 32 ust. 2 lit. h.

Zmiana w art. 6b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym polegająca na usunięciu zdania drugiego ma charakter porządkujący. Przepis zdania drugiego jest nadmiarowy względem art. 15d ustawy o usługach płatniczych, dodanego w wyniku nowelizacji z 2018 r.

Przepisy dodanego art. 10a ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym regulują kwestię legitymacji służbowej pracowników UKNF. Zgodnie z obowiązującymi przepisami pracownicy UKNF są zobowiązani do posługiwania się legitymacjami służbowymi. Brakuje natomiast regulacji dotyczącej określenia ich wzoru oraz trybu wydawania, wymiany i zwrotu, co ma miejsce w przypadku innych ustaw przewidujących uprawnienia inspekcyjne dla

pracowników poszczególnych urzędów lub służb. Istnieje zatem pewna luka regulacyjna w tym zakresie. Dodatkowo, określenie wzoru legitymacji służbowej pracowników UKNF pozwoli na docelowe włączenie legitymacji służbowych pracowników UKNF do katalogu dokumentów publicznych – w rozumieniu ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. o dokumentach publicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1006). Jest to szczególnie istotne ze względu na ujawniające się przypadki podszywania się pod pracowników UKNF. Zwiększa się liczba przestępstw, w których sprawcy podszywają się pod pracowników UKNF posługując się sfałszowanymi dokumentami Urzędu. W tym kontekście należy wskazać, że upoważnieni pracownicy UKNF mają dostęp do pomieszczeń i dokumentów podmiotów nadzorowanych – uzyskują zatem dostęp do informacji szczególnie sensytywnych, w większości objętych tajemnicą ustawowo chronioną, co z kolei powinno nakazywać zapewnienie legitymacjom służbowym możliwie wysokiego poziomu zabezpieczeń przed sfałszowaniem. Zgodnie z art. 42 ust. 1 projektowanej ustawy dodawane przepisy wejdą w życie z 6 miesięcznym okresem *vacatio legis*. Legitymacje służbowe pracowników UKNF wydane przed zmianą przepisów utrzymują ważność do czasu upływu ich ważności lub zwrotu.

Zmiana art. 11b w zakresie ust. 4 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym ma na celu wydłużenie okresu na wydanie interpretacji KNF. Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami, po upływie 30 bądź 45 dni wnioskodawca może przyjąć, iż opisane we wniosku rozumienie przepisów ustaw wskazanych w art. 1 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym jest prawidłowe, a planowany model biznesowy jest zgodny ze wszystkimi regulacjami rynku finansowego. Powoduje to ryzyko prowadzenia przez wnioskodawcę działalności przy braku zrozumienia bądź nieprawidłowej wykładni obowiązków uczestników rynku finansowego. Ze względu na to, iż zagadnienia prawne przedstawiane we wnioskach o interpretacje dotyczą tych aspektów działalności, co do których brak jest utrwalonej praktyki, a udzielenie odpowiedzi wymaga analizy planowanego rozwiązania, usługi czy produktu, zasadne jest wydłużenie okresu na wydanie interpretacji. Wydłużenie terminu, z 30 dni do 45 dni oraz z 45 dni do 60 dni w przypadku szczególnie skomplikowanym, na wydanie interpretacji umożliwi przeprowadzenie pełnego procesu oceny wniosku oraz wypracowanie stanowiska. Dodanie pkt 3 w ust. 10 ograniczy możliwość uzyskania odpowiedzi KNF gdy głównym celem nie jest pomoc w interpretacji czy ustaleniu zakresu bądź sposobu stosowania przepisów rynku finansowego, a uniknięcie spełnienia wymagań związanych z funkcjonowaniem na rynku finansowym. Umożliwi to również nieudzielenie odpowiedzi przez organ nadzoru w przypadku, gdy zaistnieje uzasadnione przypuszczenie, że działalność, której

wniosek dotyczy zmierza do naruszenia interesów uczestników rynku lub może stanowić obejście przepisów prawa. Nie jest celowe wydawanie interpretacji w odniesieniu do usług lub podmiotów, których działalność zmierzałaby jedynie do pokrzywdzenia nieprofesjonalnych uczestników rynku.

W zakresie dodawanego art. 11c ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym zauważenia wymagają przypadki powoływania się przez niektóre podmioty na kontakt z UKNF (w tym składane zapytania oraz uzyskiwane odpowiedzi) w celu pozyskania klientów. Ma to szczególnie miejsce w odniesieniu do podmiotów, które rozpoczynają lub zamierzają rozpocząć prowadzenie działalności na rynku finansowym. Publikowane przez te podmioty informacje mogą, w niektórych przypadkach, mieć charakter wybiórczy, odnosić się jedynie do niektórych zagadnień, które były przedmiotem odpowiedzi UKNF, co ma na celu budowanie, co do ww. podmiotów, zaufania osób trzecich (przyszłych lub pozyskanych już klientów) czy też przekonania o zgodności z prawem działań przedsiębiorcy. Przed tego typu sytuacjami nie chronią mechanizmy Programu Innovation Hub, jak również – w ramach interpretacji KNF, wydawanych na podstawie art. 11b tej ustawy – nie istnieją całościowe mechanizmy ochrony przed sytuacjami niewłaściwego wykorzystania wyjaśnień otrzymanych od UKNF. Uczestnicy rynku finansowego, w tym potencjalni klienci przedsiębiorców posiadających produkty czy usługi finansowe, często nie dysponują informacjami związanymi z przedmiotem zapytania przedsiębiorcy oraz z zakresem i treścią odpowiedzi udzielonej przez UKNF. Otrzymując jedynie niepełne informacje, mogą pozostawać w mylnym przekonaniu, o akceptowaniu przez UKNF usługi bądź produktu (ich bezpieczeństwa) oraz o stałym monitorowaniu przez UKNF działalności oraz oferty produktowej tego przedsiębiorcy. Taka praktyka jest niedopuszczalna i konieczne jest wprowadzenie przepisu ograniczającego możliwość wykorzystywania do takich celów autorytetu i pozycji KNF. Zgodnie z dodawanym art. 11c informacje udostępniane przez dany podmiot o działaniach podejmowanych wobec niego lub w zakresie mającym do niego zastosowanie w ramach nadzoru nad rynkiem finansowym w celu wywołania przekonania, że produkty lub usługi oferowane przez dany podmiot są wolne od ryzyka, bądź poziom ryzyka jest znacząco niższy, lub że KNF gwarantuje wywiązanie się danego podmiotu ze zobowiązań z tego tytułu. Wprowadzenie przepisu nie ogranicza natomiast możliwości opublikowania przez podmiot nadzorowany informacji o fakcie objęcia go nadzorem KNF. Komunikat ten będzie mieć jedynie charakter informacyjny. Nie ogranicza to również podmiotów, które uzyskały stosowne interpretacje, odpowiedzi, stanowiska w udostępnianiu w całości tych dokumentów potencjalnym inwestorom. W przypadku naruszenia zakazu wykorzystywania wymienionych wyżej informacji w celu pozyskania klientów, KNF nakazuje

zaprzestania określonego sposobu posługiwania się daną informacją. W nakazie KNF może wskazać termin lub sposób wykonania nakazu. W terminie 7 dni od dnia otrzymania nakazu podmiot może zgłosić zastrzeżenie wobec nakazu. W przypadku złożenia zastrzeżenia, KNF może utrzymać nakaz, cofnąć nakaz albo wydać nowy nakaz, w drodze decyzji, zaprzestania określonego sposobu posługiwania się daną informacją. W przypadku gdy podmiot nie zastosuje się do nakazu KNF może nałożyć karę pieniężną w wysokości do 500.000 zł.

Zmiana w art. 12 polegająca na dodaniu nowego ust. 5 jest konsekwencją dodania nowego rozdziału 2b.

Proponowane dodanie art. 12a w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym ma na celu wyeliminowanie niepożądanego stanu polegającego na możliwości uniknięcia odpowiedzialności administracyjnej przez podmioty, które dopuściły się naruszeń przepisów prawa w czasie pozostawania pod nadzorem KNF, wyłącznie ze względu na specyficzne uwarunkowanie formalne wynikające z faktu, że podmiotowi, na który kara jest nakładana wygasło lub zostało cofnięte zezwolenie na prowadzenie działalności, z którą wiąże się naruszenie albo podmiot ten został wykreślony z rejestru uprawniającego do prowadzenia takiej działalności. W konsekwencji, podmiot taki albo nie spełnia kryterium podmiotowego wynikającego z normy kompetencyjnej pozwalającej KNF nałożyć karę, albo pozostają w tym względzie wątpliwości interpretacyjne, które należy rozstrzygać na korzyść podmiotu, który dopuścił się deliktu. Brak możliwości nakładania kar administracyjnych na podmioty, którym cofnięto zezwolenie lub zezwolenie wygasło, jest sytuacją bardzo niepożądaną z punktu widzenia realizacji celów nadzoru nad rynkiem finansowym, o których mowa w art. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Z tej perspektywy, w zakresie podmiotu, który dopuścił się deliktu powinna istnieć możliwość jego ukarania, jeżeli podmiot ten nadal pozostaje w obrocie gospodarczym. Dodanie przedmiotowego przepisu jest także istotne ze względu na umożliwienie osobom poszkodowanym przez działalność podmiotów, którym zezwolenie wygasło albo zostało cofnięte, wykorzystania decyzji oraz ustaleń w niej zawartych do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w postępowaniu cywilnoprawnym przed sądem powszechnym. Decyzja administracyjna nakładająca sankcję jest objęta w całości tajemnicą zawodową. W przypadku postępowania cywilnego, jeżeli jego stroną jest podmiot, wobec którego została zastosowana sankcja administracyjna, KNF na żądanie sądu prowadzącego postępowanie w sprawie może tę decyzję przekazać. Możliwość uzyskania decyzji KNF, która zawiera ustalenia faktyczne w zakresie naruszeń może stanowić więc znaczne ułatwienie w zakresie dowodowym dla poszkodowanych przez działalność podmiotów nadzorowanych.

Zgodnie z nowym art. 12b administracyjna kara pieniężna nakładana w postępowaniach administracyjnych prowadzonych przez KNF może zostać nałożona odrębnie za każdy czyn objęty postępowaniem.

Zgodnie z nowym brzmieniem art. 13 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym w przypadku nieobecności Przewodniczącego Komisji lub w zakresie określonym przez Przewodniczącego Komisji pracami Komisji kieruje upoważniony przez niego Zastępca Przewodniczącego Komisji. Proponowana zmiana ma na celu stworzenie dodatkowej możliwości upoważnienia Zastępcy Przewodniczącego do kierowania pracami KNF także podczas obecności Przewodniczącego w zakresie określonym przez Przewodniczącego np. jednej sprawy lub bloku spraw z danego sektora rynku, za który odpowiada bezpośrednio dany Zastępca. Pozwoli to na usprawnienie kierowania pracami KNF i będzie odpowiadało pozycji Zastępców Przewodniczącego i ich zakresowi odpowiedzialności.

Jednocześnie jak wskazano w przepisie Zastępca Przewodniczącego KNF może kierować pracami Komisji tylko i wyłącznie w przypadku uzyskaniu odpowiedniego upoważnienia. W chwili upoważnienia Zastępcy do pełnienia określonych czynności Przewodniczący KNF deleguje na niego realizowanie określonego zadania. Wskazane w przepisie upoważnienie będzie m.in. podstawą do ustalenia odpowiedzialności za kierowanie pracami Komisji.

Zmiana art. 13 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym podyktowana jest również tym, że przepis ten w obecnym stanie prawnym stanowi częściowo superfluum w odniesieniu do art. 3 ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Stąd też w zmienianym brzmieniu art. 13 mowa już tylko o przypadkach kierowania pracami KNF przez Zastępcę, ponieważ kierowanie jej pracami przez Przewodniczącego i reprezentowanie jej na zewnątrz wynika z art. 3 ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Dotychczasowa treść art. 16 ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym nie pozwala na przekazywanie informacji objętych tajemnicą zawodową, w zakresie informacji stanowiących tajemnicę bankową, w innych przypadkach niż złożenie przez UKNF zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa lub w uzupełnieniu do tego zawiadomienia. Jednocześnie, w trakcie podejmowanych przez UKNF czynności wielokrotnie ujawniają się okoliczności wskazujące na uzasadnione podejrzenie popełnienia przez osoby reprezentujące podmioty działające na rynku finansowym innych przestępstw (np. art. 77 i 79 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, czy art. 286 § 1 kk i 296 § 1 i 1a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1138, z późn. zm.), dalej „k.k.”, niż przestępstwa wskazane w ustawach z art. 1 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. W takich

przypadkach UKNF ma prawny obowiązek (art. 304 § 2 k.k.) złożenia zawiadomienia o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Realizacja tego obowiązku bez przekazania w treści zawiadomienia, posiadanych przez KNF, informacji zawierających tajemnicę bankową, może prowadzić do wydania przez Prokuraturę lub Policję postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego m.in. z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia wskazanego w zawiadomieniu czynu. Takie sytuacje nie są pożądane z punktu widzenia prawidłowości funkcjonowania rynku finansowego, jego stabilności, bezpieczeństwa oraz przejrzystości, a także mogą skutkować ograniczeniem ochrony interesów uczestników tego rynku. Należy również zauważyć, że na podstawie art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym w *„sprawach o przestępstwa dotyczące czynów skierowanych przeciwko interesom uczestników rynku, pozostających w związku z działalnością podmiotów wykonujących działalność na tym rynku - Przewodniczącemu Komisji, na jego wniosek, przysługują uprawnienia pokrzywdzonego w postępowaniu karnym.”*. Sposób określenia postępowań, na potrzeby których UKNF mógłby przekazywać, bez zwolnienia z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej i bankowej, posiadane informacje jest powtórzeniem ww. zapisu art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym w zakresie sposobu określenia spraw, w których Przewodniczący KNF może złożyć wniosek o działalność w charakterze pokrzywdzonego i działać w charakterze strony. Katalog ten jest określony elastycznie i jednocześnie powiązany z ustawowo określonym zakresem zadań organu nadzoru nad rynkiem finansowym. Przyjęta redakcja pozwala na dostosowanie działań UKNF do okoliczności konkretnej sprawy, pozostając jednocześnie w obszarze związanym z funkcjonowaniem podmiotów wykonujących działalność na rynku finansowym. Zaproponowana zamiana w treści art. 16 ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym polegająca na rozszerzeniu katalogu spraw, w których UKNF, składając zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa lub w uzupełnieniu do tego zawiadomienia, będzie mógł przekazać w treści zawiadomienia lub uzupełnienia informacje zgromadzone przez organ nadzoru, stanowiące tajemnicę zawodową, zawierającą w swojej treści informacje stanowiące tajemnicę bankową, będzie miała pozytywny wpływ na bezpieczeństwo i przejrzystość funkcjonowania rynku finansowego, a także skutkować będzie wzmocnieniem ochrony interesów uczestników tego rynku.

Celem zmiany w art. 17b ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym jest stworzenie podstawy prawnej do zawarcia porozumienia o współpracy i wymianie informacji pomiędzy Przewodniczącym KNF i Prezesem Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego. Przepisy ustawy o

nadzorze nad rynkiem finansowym w pozostałych przypadkach nakładania obowiązku tego rodzaju współpracy zawierają także podstawę do zawarcia stosownego porozumienia.

Zmiana art. 17ca ust. 1 i 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym polegająca na dodaniu Prokuratora Krajowego do katalogu organów państwa, które współdziałają z Przewodniczącym KNF w zakresie wymiany informacji, ma na celu dalsze wzmocnienie mechanizmu służącemu zapewnieniu prawidłowego funkcjonowania rynku finansowego, jego stabilności i bezpieczeństwa oraz ochrony interesów uczestników tego rynku. Wzajemna wymiana informacji pozwoli m.in. na dzielenie się wiedzą na temat zidentyfikowanych niepożądanych zjawisk na rynku finansowym, modelu działania wykorzystywanego w popełnianiu czynów niedozwolonych, czy też cech charakterystycznych sposobu postępowania przy popełnianych nieprawidłowości. Uzyskiwanie tej wiedzy będzie pomocne zwłaszcza dla zrozumienia mechanizmu zachowań oraz sprawnej analizy jednorodnych przypadków zachowań niezgodnych z prawem. Niezależnie od powyższych informacji, wprowadzane uprawnienie pozwoli na pozyskiwanie informacji na temat działań podejmowanych w stosunku do poszczególnych czynów objętych zainteresowaniem organów, a tym samym, pozwoli na unikanie dublowania czynności bądź podejmowania działań przez określony organ, które mogłyby stanowić utrudnienie w realizacji przyjętego planu działań przez inny organ.

Jednocześnie zgodnie z dodawanym w art. 17ca ust. 2b Prokurator Krajowy nie przekazuje dokumentów i informacji, o których mowa w art. 17ca ust. 2 ustawy, jeżeli mogłyby to zagrażać dobru postępowania karnego.

Zgodnie z art. 17ca ust. 3 w celu określenia zasad współpracy oraz przekazywania dokumentów i informacji, zawierane są odpowiednie porozumienia. Wskazane w przepisie porozumienie nie wpłynie na tryb oraz sposób pracy Prokuratury Krajowej a proponowane w tym zakresie przepisy nie stanowią zastępstwa, wyłączenia ani też dodatkowej regulacji przepisów określonych w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1375, z późn. zm.) dotyczących procesu postępowania karnego. Treść porozumienia pozostaje bez wpływu na regulacje ustawowe a jego celem jest określenie zasad przekazywania informacji.

Nowelizacja art. 17ca ust. 1 i 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym ma także na celu umożliwienie Przewodniczącemu KNF przekazywania informacji w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań Komendanta Głównego Straży Granicznej oraz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE).

Włączenie do katalogu Prezesa UKE do katalogu organów, z którymi możliwa jest wymiana informacji i dokumentów i informacji, w tym ustawowo chronionych, w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań tych organów oraz KNF, pozostaje niezbędna dla efektywnej współpracy KNF z Prezesem UKE w zakresie cyberbezpieczeństwa. Usługi świadczone przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych pozostają kluczowe dla ciągłości działania systemów teleinformatycznych banków i dostępności świadczonych z ich pomocą usług finansowych dla klientów. Ponadto, także ewentualne incydenty po stronie przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w szczególności związane z dostępnością ich usług, mogą mieć doniosłe znaczenie dla cyberbezpieczeństwa podmiotów rynku finansowego. Warto także podkreślić, że istotnym zagrożeniem na rynku finansowym pozostają ataki na użytkowników usług świadczonych przez podmioty nadzorowane, które dokonywane są z wykorzystaniem usług telekomunikacyjnych w ramach vishingu, smishingu czy spoofingu. Współpraca KNF i Prezesa UKE ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia cyberbezpieczeństwa sektora finansowego i telekomunikacyjnego oraz przeciwdziałania zagrożeniom z tym związanym i przekładać się będzie także na zwiększenie ochrony użytkowników usług finansowych. Dla efektywności takich działań niezbędna jest przy tym ustawowa podstawa wymiany informacji chronionych.

Z kolei zmiana polegająca na włączeniu do katalogu organów, z którymi możliwa jest wymiana informacji i dokumentów i informacji, w tym ustawowo chronionych, w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań tych organów oraz KNF, Komendanta Głównego Straży Granicznej jest uzasadniona uprawnieniami Komendanta Głównego Straży Granicznej wynikającymi z art. 10c ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej. Ponadto wymiana informacji pomiędzy Przewodniczącym KNF a Komendantem Głównym Straży Granicznej przyczyni się do zapobiegania przestępstwom dotyczącym rynku finansowego lub ich wykrywania, a także skuteczniejszego realizowania wybranych działań nadzorczych, w przypadkach gdy sprawy dotyczą osób o statusie cudzoziemców.

Kolejna wprowadzana zmiana polega na dodaniu nowego art. 17caa, zgodnie z którym Przewodniczący Komisji i minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa mogą przekazywać sobie dokumenty i informacje, w tym ustawowo chronione, dotyczące działalności zawodowej wykonywanej przez rzeczoznawców majątkowych w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań Komisji lub zadań ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2023 r. poz. 344). Dokumenty i

informacje, otrzymane od Przewodniczącego KNF, minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa może przekazywać Komisji Odpowiedzialności Zawodowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Dodatkowo przepis przewiduje, że w celu określenia zasad współpracy oraz przekazywania dokumentów i informacji mogą zostać zawarte odpowiednie porozumienia.

Proponowana zmiana pozwoli na dokonywanie wzajemnej wymiany informacji o stwierdzonych nieprawidłowościach dotyczących działalności zawodowej wykonywanej przez rzeczoznawców majątkowych w zakresie związanym z podmiotami podlegającymi nadzorowi KNF lub niezbędnych do realizacji ustawowych zadań KNF. Jest to uzasadnione nie tylko sporządzaniem przez rzeczoznawców majątkowych operatów szacunkowych i ekspertyz dotyczących tzw. wartości bankowo-hipotecznego nieruchomości na potrzeby podmiotów sektora bankowego, ale także faktem, iż aktywa wyceniane w oparciu o wyceny sporządzone przez rzeczoznawców majątkowych są powszechnie wykorzystywane m.in. jako zabezpieczenia emitowanych obligacji korporacyjnych i w sytuacji niewypłacalności emitenta obligacji wartość tych zabezpieczeń stanowi jeden z głównych czynników wpływających na wycenę takich obligacji. Biorąc pod uwagę, że obligacje korporacyjne stanowią jedną z istotnych kategorii lokat nabywanych przez instytucje finansowe, w szczególności przez fundusze inwestycyjne, niezbędne jest wprowadzenie stosownych przepisów zapewniających efektywną wymianę informacji o nieprawidłowościach związanych z wycenami sporządzanymi przez rzeczoznawców majątkowych. Wprowadzenie powyższych zasad wymiany informacji ma związek z uprawnieniami ministra właściwego ds. budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa do inicjowania postępowań z tytułu odpowiedzialności zawodowej i orzekania o zastosowaniu kar dyscyplinarnych wobec rzeczoznawców majątkowych. Projektowane przepisy usuną przeszkodę w przekazywaniu ministrowi właściwemu ds. budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa informacji, które KNF powzięła w toku wykonywania nadzoru nad rynkiem finansowym. Minister właściwy ds. budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa będzie z kolei uprawniony do przekazywania KNF informacji o toczących się lub zakończonych postępowaniach oraz informacji z prowadzonego przez siebie centralnego rejestru rzeczoznawców majątkowych – w zakresie w jakim jest niezbędne do wykonywania ustawowo określonych zadań KNF.

W art. 17ca po ust. 2a dodaje się ust. 2b, zgodnie z którym, Prokurator Krajowy nie przekazuje informacji, w tym chronionych na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań KNF, jeżeli mogłoby to zagrażać dobru postępowania karnego. Zmiana ta ma zapewnić spójność przepisów z ustawą z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1247, z późn. zm.).

Zmiany zaproponowane w 18a ust. 1a, 2, 2a, 2b, 4 i 5, art. 18b ust. 2 oraz art. 18c ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym mają na celu usprawnienie prowadzonych postępowań wyjaśniających, o których mowa w rozdziale 2a Postępowanie wyjaśniające ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Proponowane zmiany uwzględniają cele postępowania przygotowawczego i skutkowałyby umożliwieniem przekazywania uczestnikom tego postępowania mniejszego zakresu informacji wskazujących na kierunek działań podejmowanych przez UKNF poprzez ograniczenie informacji zawartych w treści upoważnienia do podejmowania czynności w postępowaniu wyjaśniającym (dotyczy to zwłaszcza obecnego art. 18c pkt 7 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, który odnosi się do przedmiotu i zakresu postępowania). Jednocześnie zakres i przedmiot postępowania wyjaśniającego byłby określany w zarządzeniu Przewodniczącego KNF o wszczęciu postępowania wyjaśniającego. W upoważnieniu, o którym mowa w art. 18c ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, byłyby wskazane numer i data zarządzenia Przewodniczącego KNF o wszczęciu postępowania wyjaśniającego. W proponowanym nowym ust. 1a w art. 18a określającym treść zarządzenia Przewodniczącego KNF o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, w pkt 2 określono, że w zarządzeniu Przewodniczący KNF może wskazać opis zachowania, w związku z którym wszczyna się postępowanie, jeżeli w chwili wydania zarządzenia, nie można ustalić podmiotu, w związku z działalnością którego wszczyna się postępowanie. Zabieg ten podyktowany jest faktem, że zidentyfikowanie podmiotu, który może dopuszczać się określonego działania (choćby w sieci Internet), będącego przyczynkiem do wszczęcia postępowania, może być na etapie przed jego wszczęciem niemożliwe lub istotnie utrudnione. Obecny przepis art. 18c pkt 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, który nakazuje zamieścić w upoważnieniu oznaczenie podmiotu, o którym mowa w art. 18b ust. 2, uniemożliwia wszczęcie postępowania wyjaśniającego, w sytuacji gdy nie można zidentyfikować podmiotu, którego działalność wywołuje podejrzenia popełnienia przestępstwa określonego w ustawach, o których mowa w art. 1 ust. 2, co jest sprzeczne z celem przepisów o postępowaniu wyjaśniającym, określonym w art. 18a ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Dodatkowo, treść przepisów o postępowaniu wyjaśniającym powoduje, że w

przypadku ujawnienia w toku postępowania wyjaśniającego okoliczności, które mogą wskazywać na naruszenia innych przepisów niż wskazane w upoważnieniu, w praktyce brak jest możliwości ich wyjaśnienia w ramach danego postępowania wyjaśniającego. Tym samym okoliczność ta istotnie wpływa na efektywność prowadzonych czynności wyjaśniających. W związku z tym proponuje się dodanie w art. 18a ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym nowych ust. 4 i 5. Mając na uwadze, że w treści obecnie obowiązującego art. 18c pkt 7 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym wskazano, że upoważnienie do prowadzenia czynności postępowania wyjaśniającego określa „przedmiot oraz zakres prowadzonego” postępowania i nie zawiera konkretnej treści takiego upoważnienia, ustalenie brzmienia przedmiotowego upoważnienia, w tym ustalenie sposobu określenia w jego treści przedmiotu oraz zakresu prowadzonego postępowania, leży w gestii organu prowadzącego postępowanie. Należy mieć na względzie, że czynności wykonywane w trakcie postępowania wyjaśniającego są następnie przekazywane razem z zawiadomieniem do właściwej prokuratury, a tym samym ujawnienie przez UKNF przedmiotu i zakresu postępowania może wpływać na skuteczność czynności podejmowanych przez organy ścigania. W szczególności, wskazanie przedmiotu oraz zakresu postępowania podmiotowi, który potencjalnie prowadzi działalność przestępczą może prowadzić do zacierania śladów przestępstwa, ukrywania majątku pochodzącego z przestępstwa lub ucieczki sprawcy przestępstwa. Dodatkowo, należy zauważyć, że art. 18a ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym wskazuje na ustawowo określony zakres prowadzonych postępowań wyjaśniających: *„W celu ustalenia, czy istnieją podstawy do złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa określonego w ustawach, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub do wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie naruszenia przepisów prawa w zakresie podlegającym nadzorowi Komisji, Przewodniczący Komisji może zarządzić przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, zwanego dalej „postępowaniem”.*” Przepis ten umożliwia zatem adresatowi ustalenie, w jaki sposób organ może wykorzystać przekazywane przez wyjaśniającego informacje, nie informując przy tym, poprzez treść upoważnienia, o pełnym zakresie prowadzonego postępowania. Dookreślenie przedmiotu i zakresu postępowania wyjaśniającego w treści zarządzenia Przewodniczącego KNF o wszczęciu takiego postępowania, wyznaczy w sposób wystarczający ramy, w jakich to postępowanie może być prowadzone.

Projektowane przepisy art. 18a ust. 2a i 2b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym przewidują uprawnienie pracownika UKNF, przeprowadzającego postępowanie wyjaśniające, do rejestrowania składanych wyjaśnień i oświadczeń, o których mowa w art. 18a ust. 3 tej

ustawy, przy użyciu urządzenia rejestrującego jedynie dźwięk albo zarówno dźwięk jak i obraz. Przed uruchomieniem urządzenia pracownik UKNF będzie zobowiązany do poinformowania osoby, od której mają zostać odebrane wyjaśnienia lub oświadczenia, o zamiarze jego użycia, a osoba ta będzie uprawniona do zażądania odtworzenia wykonanego zapisu w całości lub w części. W następstwie odebrania wyjaśnień lub oświadczeń w opisanym trybie, w drodze odstępstwa od przepisu art. 18a ust. 3, sporządzany przez pracownika UKNF protokół będzie mógł być ograniczony do kluczowych wyjaśnień i oświadczeń, a wykonany zapis dźwięku albo obrazu i dźwięku będzie stanowił załącznik do tego protokołu.

Zmiana w art. 18e ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, polegająca na dodaniu ust. 1 ma na celu uregulowanie w ramach przepisów dotyczących postępowania wyjaśniającego sytuacji, w których upoważniony pracownik, w ramach czynności postępowania, dokonuje zalogowania się na stronę internetową i utrwała udostępniane w ramach tej strony dokumenty i informacje. Taka sytuacja może zaistnieć zarówno w przypadku gdy postępowanie wyjaśniające zostało wszczęte ze wskazaniem podmiotu, jak i wyłącznie pewnych okoliczności, a więc w przypadku gdy nie można zidentyfikować podmiotu stojącego za danym rodzajem działalności. Dostęp do dokumentów lub informacji udostępnianych w Internecie i związanych z oferowaniem określonej usługi finansowej może wymagać utworzenia konta (podania danych, zdefiniowania loginu i utworzenia hasła dostępowego) i indywidualnego (imiennego) zalogowania się, dotyczy to w szczególności różnego rodzaju serwisów transakcyjnych. Postępowanie wyjaśniające może wymagać pozyskania informacji lub dokumentów udostępnianych przez dany podmiot dopiero na etapie zawierania umowy lub dokonywania transakcji, przy czym są to informacje i dokumenty udostępnione w ramach strony internetowej, a nie w systemach wewnętrznych danego podmiotu, z tego względu pozyskanie przez upoważnionego pracownika dokumentów lub informacji dostępnych w postaci elektronicznej po zalogowaniu się na stronie internetowej, nie stanowi wezwania do złożenia wyjaśnień oraz wydania dokumentu lub innego nośnika informacji, o którym mowa w art. 18a ust. 3. Dodatkowo przepis wskazuje, że wszelkie oświadczenia woli składane przez upoważnionego pracownika w trakcie logowania, w szczególności różnego rodzaju zgody na przetwarzanie danych osobowych, niekiedy wymuszane przez system, nie wywołują skutków prawnych. Ma to chronić upoważnionego pracownika przed indywidualnymi skutkami dokonywanych czynności.

Projektowane przepisy dodawanego rozdziału 2b „Układ w sprawie warunków nadzwyczajnego złagodzenia sankcji” (art. 12 ust. 5 oraz art. 18k–18z) mają stanowić realizację

jednego z działań przewidzianych w Strategii rozwoju rynku kapitałowego, określonego jako „Wprowadzenie wobec podmiotów nadzorowanych mechanizmu tzw. czynnego żalu”, co polegać będzie na uwzględnieniu w czynnościach nadzorczych faktu, że podmiot nadzorowany eliminuje nieprawidłowości w organizacji, naprawia szkody wyrządzone inwestorom, czy też wskazuje innych sprawców. Postawa taka wpływałaby na niższy wymiar kary, a przy wyjątkowo pozytywnych postawach i nadzwyczajnych okolicznościach łagodzących możliwe byłoby odstąpienie od wymierzenia kary lub zastosowania innej sankcji. Projektowane przepisy uwzględniają cel Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego, respektując zarazem specyfikę kodeksowych unormowań ogólnego jurysdykcyjnego postępowania administracyjnego. W nowelizacji Kodeksu postępowania administracyjnego z 2017 r. polski ustawodawca nie zdecydował się wprowadzić instytucji umowy administracyjnej jako możliwej formy rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, obok decyzji administracyjnej i wprowadzonego wspomnianą nowelizacją milczącego załatwienia sprawy. Stąd też przewidywany w projektowanych przepisach układ w sprawie warunków nadzwyczajnego złagodzenia sankcji nie będzie samodzielnym instrumentem prawnym złagodzenia sankcji, ani określania warunków tego złagodzenia, ale po jego zawarciu wydawana będzie decyzja administracyjna odzwierciedlająca ustalenia układu, i to z tej decyzji wynikać będą wszelkie skutki prawne dla podmiotu, w stosunku do którego zastosowano nadzwyczajne złagodzenie sankcji. Wprowadzenie tego rozwiązania jest podyktowane przede wszystkim ograniczeniem ryzyka prawnego związanego z zastosowaniem nowej i w istocie nieznannej szerzej polskiemu systemowi prawnemu instytucji umowy administracyjnej. Proponowane jest zatem rozwiązanie mieszane, które będzie realizować przyjęte założenia przy możliwie niskim poziomie ryzyka procesowego.

Wbrew sformułowanemu w Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego postulatowi, nie jest możliwe ograniczenie się do powtórzenia rozwiązań przewidzianych w przepisach dotyczących tzw. czynnego żalu znanych ustawie karnej skarbowej (art. 16 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2023 r. poz. 654, z późn. zm.), co wynika przede wszystkim z odmiennej specyfiki postępowań w sprawach karnych skarbowych i postępowań sankcyjnych przed KNF. Przygotowując przepisy dla rynku finansowego, posiłkowo wykorzystano natomiast pewne elementy unormowań prawa ochrony konkurencji, w zakresie tzw. leniency. Nowe przepisy dla rynku finansowego zostały jednak zaprojektowane szerzej i dotyczą zarówno przypadków gdy podmiot z własnej inicjatywy dokonuje autodenuncjacji, jak i przypadków, gdy naruszenia zostały stwierdzone w ramach czynności nadzorczych. Jednym z celów projektowanych przepisów jest bowiem usprawnienie, w szczególności przyspieszenie

i skrócenie postępowań sankcyjnych, co może być osiągnięte w przypadku gdy podmiot zainteresowany nadzwyczajnym złagodzeniem sankcji przedstawi wszelkie znane mu okoliczności naruszenia objętego danym postępowaniem i dowody na ich poparcie, i będzie efektywnie współdziałał z organem nadzoru w toku prowadzonego postępowania. Istotnym elementem tej koncepcji jest przyjęcie, że decyzja wydawana w wyniku zawarcia układu będzie miała status decyzji ostatecznej i prawomocnej.

Zrzeczenie się przez podmiot układający się prawa do złożenia wniosku do Komisji o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego w odniesieniu do decyzji w sprawie układu następuje w związku ze złożeniem oświadczenia o przyjęciu w całości i bez zastrzeżeń uzgodnionego układu. Podmiot układający się składa oświadczenie w przypadku gdy jest usatysfakcjonowany uzgodnieniami dokonanymi z Komisją w toku postępowania i swoją czynnością aprobuje rozstrzygnięcia późniejszej decyzji, która ma służyć wprowadzeniu do obrotu prawnego postanowień uzgodnionego układu. Nie byłoby zatem zasadne, aby podmiotowi układającemu się przysługiwały środki odwoławcze, które służą do podważenia rozstrzygnięć, które zapadają wbrew woli strony lub niezgodnie z jej oczekiwaniami. Podmiot układający się pozostaje dysponentem zarówno prawa do zaskarżenia decyzji wydanych w pierwszej instancji (art. 78 Konstytucji), jak i prawa do sądu (art. 45 Konstytucji), i zawierając układ świadomie z nich rezygnuje, co nie uchybia jego konstytucyjnie gwarantowanym uprawnieniom. Komisja dodatkowo poucza podmiot układający się o skutkach przyjęcia układu, w tym o ostateczności i prawomocności przyszłej decyzji w sprawie układu. Funkcję gwarancyjną pełni w tym przypadku możliwość wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie układu. Tego rodzaju postępowanie nadzwyczajne może zostać wszczęte zarówno na żądanie strony, w tym przypadku podmiotu układającego się, jak i z urzędu. Wadliwa decyzja, która nieprawidłowo odzwierciedlałaby postanowienia układu byłaby bowiem możliwa do wyeliminowania z obrotu prawnego w drodze stwierdzenia jej nieważności. Niezgodność decyzji z układem stanowiłaby bowiem rażące naruszenie przepisów prawa, w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. W odniesieniu do rozstrzygnięć zapadłych w tym postępowaniu nadzwyczajnym przysługują wszystkie środki prawne, na ogólnych zasadach, co stanowi wystarczającą gwarancję dla podmiotu układającego co do tego, że nie będzie on ponosił skutków nieprawidłowego działania organu administracji.

Samo postępowanie układowe w ramach postępowania sankcyjnego jest ograniczone terminem wyznaczonym przez KNF nie dłuższym niż trzy miesiące, z możliwością przedłużenia o okres

nie dłuższy niż trzy miesiące. Pozwala to wyznaczyć adekwatny reżim czasowy dla zawarcia układu i mitygować ryzyko przewlekania postępowania. Zgodnie z projektowaną regulacją KNF będzie mogła, w drodze postanowienia, zawiadomić stronę postępowania sankcyjnego o możliwości zawarcia układu w sprawie warunków nadzwyczajnego złagodzenia sankcji, jeżeli uzna, że przyczyni się do pełniejszej realizacji ustawowych celów nadzoru nad rynkiem finansowym. Wyjście z propozycją zawarcia układu będzie uznaniowym uprawnieniem KNF. Z wnioskiem będzie mógł także wystąpić zainteresowany nadzwyczajnym złagodzeniem sankcji podmiot. Przepisy nie nakładają jednak na KNF przymusu zawarcia układu. Już po wystąpieniu z propozycją zawarcia układu KNF będzie mogła zakończyć postępowanie układowe w przypadku uznania, że działania podmiotu układającego się mają charakter pozorny i nie zmierzają do zawarcia układu, co będzie oznaczało powrót do zwykłego trybu postępowania sankcyjnego, bez potrzeby jego ponownego wszczęcia. Projektowane przepisy przewidują, że przesłankami zawarcia układu będzie zaprzestanie naruszenia objętego danym postępowaniem i usunięcie wszelkich dających się usunąć naruszeń oraz ujawnienie przez podmiot dążący do zawarcia układu wszelkich istotnych okoliczności dotyczących naruszenia objętego danym postępowaniem, w tym osób współdziałających. Podmiot dążący do zawarcia układu będzie mógł ponadto zobowiązać się w układzie do usunięcia w określonym terminie dających się usunąć skutków naruszenia objętego danym postępowaniem oraz naprawienia w określonym terminie, w całości lub w części, szkód wyrządzonych w wyniku naruszenia objętego danym postępowaniem, w tym także w przypadkach gdy szkoda ujawni się w przyszłości. Powyższe okoliczności będą miały wpływ na wielkość i charakter złagodzenia sankcji, a w określonych przypadkach mogłyby także skutkować odstępianiem od nałożenia sankcji. W ramach zawieranego układu KNF może obniżyć karę pieniężną nie mniej niż o 20% i nie więcej niż o 90%, oraz nie mniej niż o 30% i nie więcej niż o 90%, w stosunku do kary, która zostałaby nałożona bez zawarcia układu, bądź też odpowiednio złagodzić dolegliwość innej sankcji. Ustawienie przedziału procentowego ma na celu zapewnienie elastyczności stopnia złagodzenia kary w zależności od okoliczności, które mogą być bardzo zróżnicowane. W projektowanych przepisach przewidziano również odpowiednie środki prawne mające przeciwdziałać instrumentalnemu zawieraniu układu przez podmioty nadzorowane, bez zamiaru lub możliwości dotrzymania jego warunków. Służy temu przede wszystkim ustanowienie odrębnej kary pieniężnej za niewykonanie przez podmiot, który zawarł układ zobowiązań podjętych w ramach układu, w całości lub w istotnej części, lub istotnych nieprawidłowości w wykonaniu tych zobowiązań. Także niektóre oświadczenia składane przez podmiot chcący skorzystać z układu w toku postępowania układowego będą objęte

odpowiedzialnością karną za składanie fałszywych oświadczeń, co powinno stanowić efektywny środek dyscyplinujący.

Przygotowane przepisy mają stanowić nowo wyodrębniony rozdział w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym. Będą miały zastosowanie do administracyjnych kar pieniężnych, jak i innych sankcji nakładanych przez KNF, w tym także w przypadkach gdy przepis prawa przewiduje za dane naruszenie możliwość jednoczesnego nałożenia kary pieniężnej i cofnięcia zezwolenia, nałożenia zakazu albo zastosowania innej sankcji. Na obecnym etapie w projektowanych przepisach nie zostały przewidziane żadne wyłączenia przedmiotowe, ani podmiotowe. Projektowane przepisy przejściowe przewidują, że nowa regulacja znajdzie zastosowanie także do postępowań sankcyjnych w toku.

Mając na uwadze istotę oraz cel wprowadzanych regulacji zasadne wydaje się podkreślenie, że zawarcie układu między podmiotem a KNF jest działaniem dobrowolnym. Decydując się na zawarcie układu podmiot zgadza się i akceptuje tryb prowadzonego postępowania oraz jego warunki. Wprowadzone regulacje nie naruszają konstytucyjnej zasady prawa do sądu. Przepisy w tym zakresie nie ulegają zmianie. Jednocześnie wprowadzanie postępowanie układowe uzupełnia obowiązujące przepisy o dodatkowe rozwiązanie.

W art. 19a ust. 2 pkt 2 lit. c o nadzorze nad rynkiem finansowym proponuje się rezygnację z nieaktualnych treści odnoszących się do „agentów firm inwestycyjnych, maklerów giełd towarowych oraz za egzaminy uzupełniające”. Zmiana ma charakter porządkujący.

Celem dodawanego w art. 19a ust. 5a ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowymi jest uzupełnienie unormowań zawartych w ust. 5 o wskazanie, że w postępowaniach w sprawach danin publicznych, jakimi są wpłaty i opłaty, o których mowa w ust. 2 pkt 1–3 oraz w ust. 3 tego przepisu, stosuje się przepisy k.p.a. – jest to przepis analogiczny do art. 11 ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowymi, o tyle uzasadniony, że w tym przypadku podmiotem administrującym wydającym decyzje administracyjnej jest państwowa osoba prawna – UKNF, a nie KNF. W konsekwencji konieczne jest także rozstrzygnięcie o stosowaniu przepisu o wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy – analogicznie do art. 11 ust. 6 w odniesieniu do KNF. Z kolei, celem dodawanego w art. 19a ust. 5b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym jest zwolnienie podmiotów nadzorowanych w stanie upadłości lub likwidacji z obowiązku daninowego wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Formalnie podmiot w upadłości lub likwidacji nadal zachowuje status podmiotu zobowiązanego do ponoszenia kosztów nadzoru, tymczasem uzyskanie od takich podmiotów wpłat jest nadmiernie utrudnione, a często niemożliwe, a z perspektywy finansowej także niecelowe. Dodatkowo, przepis będzie stanowił podstawę do

umorzenia należności powstałych przed dniem upadłości lub likwidacji i do tego dnia nieuiszczonych.

W art. 19a dodaje się nowy ust. 8 zgodnie z którym wpłaty i opłaty wnoszone za dany rok nie podlegają zwrotowi w przypadku zakończenia działalności przez podmiot nadzorowany w ciągu roku, za który wpłata lub opłata została wniesiona. Przepisy te są analogiczne do przepisów wprowadzonych w ustawie o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i Funduszu Edukacji Finansowej i mają na celu zapewnienie spójności w przepisach.

Zmiana w art. 19b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym polega na dodaniu ust. 3, zgodnie z którym zmiana planu finansowego jest uchwalana przez KNF i wymaga zatwierdzenia przez Prezesa Rady Ministrów. Zmieniony plan finansowy jest przekazywany ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych. Zmiana stanowi uzupełnienie obecnej regulacji w zakresie finansowania UKNF.

Zmiana w art. 19e ust. 1 i 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym jest konsekwencją określenia nowej kary pieniężnej w art. 11c ust. 7 tej ustawy. Ponadto wpływy z tytułu nowododawanej kary pieniężnej stanowią środki Funduszu Edukacji Finansowej, a do należności z tytułu tej kary pieniężnej stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651, z późn. zm.) oraz przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2022 r. poz. 479, z późn. zm.).

Art. 19. Zmiany w ustawie o skok

Proponowana zmiana art. 9f ust. 1 pkt 12ba ustawy o skok ma na celu ujednoczenie uprawnień służb do wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych w zakresie dostępu do informacji stanowiących tajemnice prawnie chronione. Niejednolite rozwiązania w tym obszarze, także w ustawach pragmatycznych, mogą spowodować podważanie kompetencji służb w zakresie uzyskiwania informacji stanowiących takie tajemnice. Projektowany art. 9f ust. 1 pkt 12bb ma na celu ujednoczenie przepisów prawa, bowiem zgodnie z ustawą – Prawo o ruchu drogowym, właściciel lub posiadacz pojazdu zobowiązany jest do wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W obecnym brzmieniu ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych brak jest podstawy prawnej do uzyskania informacji do

toczącego się postępowania przygotowawczego lub czynności wyjaśniających. Rozwiązanie takie funkcjonuje natomiast w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. s ustawy – Prawo bankowe. Wprowadzenie analogicznego rozwiązania, które zostało zawarte w proponowanych zmianach, pozwoli na ujednoczenie przepisów prawa w zakresie uzyskiwania przez uprawnione podmioty danych dotyczących użytkownika pojazdu, niezbędnych w związku z prowadzeniem postępowań w sprawach o przestępstwa lub czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia – w zakresie określonym ustawie – Prawo o ruchu drogowym.

Obecnie obowiązujący przepis art. 13c ustawy o skok nakłada na kasy obowiązki informacyjne wobec gminy ostatniego miejsca zamieszkania posiadacza rachunku członka kasy w przypadku wygaśnięcia lub rozwiązania tego rachunku z przyczyn, o których mowa w art. 13a ust. 1–3 ustawy o skok – w związku z możliwością nabycia przez nią prawa do środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku, zgodnie z art. 935 k.c. Należy zauważyć, iż zakres informacji udzielanych gminie na podstawie art. 13c jest szeroki i obejmuje oprócz daty powzięcia przez kasę informacji o śmierci posiadacza rachunku, datę wydania ostatniej dyspozycji dotyczącej tego rachunku, wysokość środków pieniężnych na rachunku, kwoty i tytuły wypłat dokonanych z rachunku, ze wskazaniem źródła i podstawy ustaleń kasy. Zgodnie z aktualnym brzmieniem przepisu, ww. wymogi informacyjne dotyczą przypadku śmierci posiadacza rachunku oraz upływu 10 lat od daty wydania ostatniej dyspozycji dotyczącej rachunku. Do gmin trafiają zatem informacje dotyczące zarówno osób, które faktycznie nie żyją, jak również dotyczące osób żyjących, które mogły zapomnieć o swoim rachunku imiennym w kasie (upływ terminu 10 lat od ostatniej dyspozycji). W takim przypadku nie nastąpi dziedziczenie i gmina nie będzie spadkobiercą takiego rachunku. Istotną zmianą wprowadzaną w ramach projektowanego artykułu jest zatem zwolnienie z nałożonego na kasy obowiązku informowania gmin o rachunkach posiadanych przez osoby żyjące, wygaśniętych z powodu braku aktywności na rachunku. Ponadto, proponuje się stosowną modyfikację obowiązków informacyjnych wobec gminy w przypadku śmierci posiadacza rachunku, poprzez ograniczenie przekazywanych informacji do daty powzięcia przez kasę informacji o śmierci posiadacza rachunku, wraz z informacją o możliwości nabycia środków pieniężnych, zgodnie z art. 935 k.c. W świetle projektowanego przepisu kasa nie jest obowiązana do informowania gminy, jeśli łączna wysokość środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku lub rachunkach członka prowadzonych przez kasę jest niższa lub równa 1/10 minimalnego wynagrodzenia za pracę, o którym mowa w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Tego rodzaju rozwiązanie uwzględni postulaty zgłaszane m.in. przez gminy w odniesieniu do

znikomych środków pozostających na rachunkach, w których wskazywano na kwestie konieczności ponoszenia przez gminę kosztów związanych z uzyskaniem tytułu prawnego do spadku. Nowe brzmienie przepisu zakłada wydłużenie okresu realizacji przez kasę obowiązku informacyjnego do 2 lat. Intencją tej zmiany jest umożliwienie wykonania uprawnień przysługujących osobom posiadającym tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku, tj. osobom legitymującym się prawomocnym postanowieniem sądu o stwierdzeniu nabycia spadku bądź notarialnym poświadczeniem dziedziczenia, przed zawiadomieniem gminy, zgodnie z projektowanym art. 13c ustawy o skok. W obecnym stanie prawnym zawiadamianie gmin dotyczyło każdego przypadku rozwiązania umowy, bez określonej karencji czasowej, co miało znaczenie zważywszy na możliwość dziedziczenia przez inne osoby uprawnione do spadku (wykluczając tym samym dziedziczenie ustawowe gmin, na podstawie art. 935 k.c.). Okoliczność, że w ciągu 2 lat od powzięcia przez kasę informacji o śmierci posiadacza rachunku postępowanie spadkowe nie zostało zakończone pozostaje bez wpływu na obowiązek informacyjny kasy wobec organu gminy. Ze względu na to, że obowiązujące przepisy nie określają podmiotu (organu), który powinien być uprawniony do odbierania informacji przekazywanych na podstawie art. 13c ustawy o skok, zmiana tego artykułu przewiduje doprecyzowanie poprzez wyraźne wskazanie, że podmiotem uprawnionym do odbierania ww. informacji jest organ wykonawczy tej gminy.

Art. 20. Zmiany w ustawie o kredycie konsumenckim

Zmiana treści art. 10 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim jest zmianą wynikową w związku z modyfikacją art. 70a ustawy – Prawo bankowe, dotychczas przepis zawierał odwołanie do ust. 1 i 2 art. 70a Prawa bankowego, a odwołanie powinno odnosić się w obecnym stanie do art. 70a ust. 1–2.

Zmiana art. 59do ma na celu zachowanie spójności w przepisach i jest konsekwencją zmiany dokonanej w ustawie z dnia 6 października 2022 r. o zmianie ustaw w celu przeciwdziałania lichwie (Dz. U. poz. 2339) polegającej na objęciu nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego instytucji pożyczkowych.

Art. 21. Zmiany w ustawie o usługach płatniczych

Zmiany ustawy o usługach płatniczych obejmują art. 2 pkt 10, 13 i 35d, art. 5 ust. 3 i 3a, art. 6 pkt 2 i 4, art. 14 ust. 10a–10b, art. 14aa–14ad, art. 14b ust. 1 i 4, art. 14c ust. 1 i 4, art. 14d, art. 32f ust. 2, art. 32h ust. 1, art. 59r ust. 4a, art. 60 ust. 3, art. 61 ust. 2, art. 61a, art. 61b ust. 1, art. 64a ust. 3b, art. 66 ust. 1 i 3, art. 67 ust. 1 pkt 3, art. 73b ust. 2, art. 78 ust.11, art. 102 ust. 1a i

1b, art. 103 ust. 3a i 3b, art. 105 ust. 1, art. 106 ust. 2 pkt 1, art. 116, art. 116a, art. 117b ust. 4 pkt 2 i ust. 4a, art. 117d ust. 3, 4a, 4b i 6 pkt 1, art. 117ha, art. 117j ust. 2 pkt 1 i 3–8 oraz ust. 3, art. 117p ust. 1 pkt 2, ust. 3 i 4, art. 117q ust. 2–4, art. 117r ust. 1 pkt 1, art. 117s ust. 3, 4a, 4b, 6 pkt 1 i ust. 7 pkt 3, art. 118 ust. 2a i 3a–3d, art. 119a ust. 2a, 3 i 5, art. 121, art. 125 ust. 5a i 7, art. 126 ust. 1 pkt 2 i ust. 4, art. 126a, art. 127 ust. 2 i 3, art. 128 ust. 1b i 3, art. 129 ust. 3, 4a, 4b, 5, 6 pkt 1 i ust. 6a pkt 2 i 3, art. 130 ust. 1, art. 132b ust. 3, art. 132c ust. 1 i 5, art. 132y ust. 2 i 3, art. 132z ust. 3, 4a i 4b, art. 132za ust. 2 pkt 1, art. 133 ust. 3 pkt 7, art. 134 pkt 5, art. 139 ust. 3, art. 142 ust. 1 pkt 8–12 oraz art. 143b ust. 1.

Zmiany dotyczą następujących obszarów:

1) Art. 21 pkt 1 projektu (art. 2 pkt 10 ustawy)

W pkt 10 proponuje się doprecyzowanie pojęcia „instrument płatniczy” w taki sposób, aby jego zakres uwzględniał indywidualny charakter takiego instrumentu, zarówno w postaci urządzenia, jak i zbioru procedur. Modyfikacja uwzględnia definicję z art. 4 pkt 14 dyrektywy PSD2.

2) Art. 21 pkt 1 projektu (art. 2 pkt 13 ustawy)

W pkt 13 proponuje się rozszerzenie definicji „jednostki dominującej” w taki sposób, aby jej zakres uwzględniał sytuację, w której bezpośrednimi lub pośrednimi współnikami lub akcjonariuszami krajowej instytucji płatniczej/krajowej instytucji pieniądza elektronicznego są lub stają się osoby fizyczne, które wywierają wpływ na funkcjonowanie krajowej instytucji płatniczej przez pośrednie lub bezpośrednie powiązania kapitałowe z krajową instytucją płatniczą za jednostkę dominującą.

W aktualnym brzmieniu przepis odwołuje się do art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. 2023 r. poz. 120, z późn. zm.), zgodnie z którym jednostką dominującą jest spółka handlowa lub przedsiębiorstwo państwowe.

3) Art. 21 pkt 1 projektu (art. 2 pkt 35d ustawy)

W dodawanym pkt 35d proponuje się dodanie definicji „usługi wydawania instrumentu płatniczego”. Przyczyni się to do rozwiązania problemów interpretacyjnych związanych z kwalifikacją pojawiających się w praktyce nadzorczej modeli prowadzenia działalności pod kątem przepisów wyłączających stosowanie ustawy o usługach płatniczych (w szczególności art. 6 pkt 11).

Należy przy tym zwrócić uwagę na błąd w polskiej wersji językowej art. 4 pkt 45 dyrektywy PSD2 („wydawanie instrumentów płatniczych” oznacza usługę płatniczą, świadczoną przez

dostawcę usług płatniczych, który zawiera z odbiorcą [powinno być „płatnikiem”] umowę, na podstawie której dostarcza płatnikowi instrument płatniczy służący inicjowaniu i przetwarzaniu transakcji płatniczych płatnika”). Ustawa o usługach płatniczych definiuje bowiem odbiorcę jako przyjmującego płatność (środki pieniężne). Tym samym, zgodnie z terminologią ustawy o usługach płatniczych, prowadzi to do zobowiązania wydawcy do zawarcia umowy o wydanie instrumentu z odbiorcą (płatności), podczas gdy instrument płatniczy jest w większości przypadków związany z płatnikiem. Trzeba tu również wskazać, że wersja angielska definicji nie odnosi się do zawarcia umowy ani do jej zawarcia z odbiorcą („*issuing of payment instruments*” means a payment service by a payment service provider contracting to provide a payer with a payment instrument to initiate and process the payer’s payment transactions). Należy to interpretować tak, że wydawca jest zobowiązany do dostarczenia/udostępnienia instrumentu płatniczego płatnikowi ale nie zawiera z nim umowy.

4) Art. 21 pkt 2 projektu (art. 4a ust. 5)

Dodanie pkt 7 w art. 4a ust. 5 ustawy o usługach płatniczych zapewnia uzupełnienie prerogatyw dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych o określenie sposobu publikacji wykazu identyfikatorów dostawców i numerów rozliczeniowych.

5) Art. 21 pkt 3 projektu (art. 5 ust. 3 i 3a ustawy)

Proponowane zmiany art. 5 w ust. 3 i 3a mają na celu doprecyzowanie przepisu poprzez wskazanie w art. 5 w ust. 3 odesłania do Działu IX transponującego przepisy tytułu IV drugiej dyrektywy w sprawie usług płatniczych dotyczące odpowiedzialności dostawców usług płatniczych oraz w ust. 3a skorygowanie nieprawidłowego wykluczenia art. 144 ust. 2a–2c.

6) Art. 21 pkt 4 projektu (art. 6 pkt 2 ustawy)

Zmiana polega na doprecyzowaniu katalogu wyłączeń stosowania ustawy o usługach płatniczych. Proponuje się korektę transpozycji art. 3 lit. b dyrektywy PSD2 w zakresie wyłączenia w przypadkach transakcji płatniczych między płatnikiem a odbiorcą, dokonywanych za pośrednictwem umocowanej osoby wykonującej czynności zmierzające do zawarcia przez płatnika i odbiorcę oznaczonej umowy lub zawierającej taką umowę, w imieniu lub na rzecz wyłącznie płatnika albo wyłącznie odbiorcy.

W aktualnym stanie prawnym zakres art. 6 pkt 2 pozwala na wyłączenie przypadków prowadzenia działalności związanej z transakcjami płatniczymi wykonywanymi w ramach usług pośrednictwa o innym charakterze. W praktyce nadzorczej obserwowane są liczne przypadki powoływania się na art. 6 pkt 2 przez podmioty pośredniczące w przyjmowaniu darowizn, co stoi w sprzeczności do roli agenta handlowego, jaką przypisuje mu regulacja

dyrektywy PSD2 – agent handlowy pośredniczy w zawieraniu umów o charakterze gospodarczym, a zatem zawsze odpłatnych. W związku z tym proponuje się ograniczenie stosowania wyłączenia dotyczącego agentów handlowych jedynie do takich umów. Podkreśleniu roli agenta handlowego jako podmiotu zaangażowanego na rzecz jednej strony transakcji płatniczej służy także zastosowanie alternatywy rozłączną („albo”). Takie podejście spójne jest z charakterem działania agenta handlowego, jaki nadają mu art. 758–764⁹ Kodeksu cywilnego, stanowiąca implementację dyrektywy 86/653/EWG o agentach handlowych (Dz. Urz. UE L 382 z 31.12.1986, str. 17).

7) Art. 21 pkt 4 projektu (art. 6 pkt 4 ustawy)

Zmiana w art. 6 pkt 4 jest związana z korektą transpozycji art. 3 lit. d dyrektywy PSD2, który dotyczy wyłączenia transakcji płatniczych obejmujących niezarobkowo gromadzenie i dostarczanie gotówki w ramach działalności charytatywnej, co nie jest tożsame z przewidzianym obecnie w ustawie o usługach płatniczych zbieraniem i wydatkowaniem środków pieniężnych w ramach zbiórek publicznych. Proponuje się w tym zakresie zmianę przez odwołanie do art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2023 r. poz. 571), co dostosuje wyłączenie zawarte w art. 6 pkt 4 do rozwiązań zawartych w PSD2 (obecnie ma ono szerszy zakres).

8) Art. 21 pkt 5, 22, 23, 29, 35, 44 i 49 projektu (art. 14 ust. 10a i 10b, art. 102 ust. 1a i 1b, art. 103 ust. 3a–3b, art. 117d ust. 4a i 4b, art. 117s ust. 4a i 4b, art. 129 ust. 4a i 4b oraz art. 132z ust. 4a–4b ustawy)

Proponuje się wprowadzenie możliwości doręczeń elektronicznych w rozumieniu ustawy o doręczeniach elektronicznych w odniesieniu do dokumentów dotyczących czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych.

Propozycja dotyczy dokumentów stosowanych w przypadku gdy ww. czynności będą realizowane zdalnie z wykorzystaniem dokumentów sporządzanych w postaci elektronicznej. Zmiany obejmą art. 14 ust. 10a i 10b (będą dotyczyć dostawców o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6 i 9, tj. banku krajowego, oddziału banku zagranicznego, instytucji kredytowej i jej oddziału, instytucji pieniądza elektronicznego, instytucji płatniczej oraz spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej lub Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej), art. 102 ust. 1a i 1b oraz art. 103 ust. 3a–3b (będą dotyczyć krajowej instytucji płatniczej) art. 117d ust. 4a i 4b (będą dotyczyć dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku), art. 117s ust. 4a i 4b (będą dotyczyć małych instytucji

płatniczych), art. 129 ust. 4a i 4b (będą dotyczyć biur usług płatniczych) oraz art. 132z ust. 4a i 4b (będą dotyczyć krajowych instytucji pieniądza elektronicznego).

9) Art. 21 pkt 6 projektu (art. 14aa–14ad ustawy)

Przewiduje się nałożenie obowiązków sprawozdawczych na dostawcę usług płatniczych lub inny podmiot świadczący usługi na rzecz dostawcy usług płatniczych wydającego instrument płatniczy, będący właścicielem lub posiadaczem bankomatu lub wpłatomatu. Obowiązek przekazywania danych będzie dotyczyć informacji o liczbie bankomatów i wpłatomatów, liczbie i wartości transakcji wykonanych w bankomatach i wpłatomatach oraz liczbie i wartości transakcji nieuprawnionych – obejmie operatorów bankomatów niebędących bankami.

Wprowadza się również obowiązek przekazywania danych do NBP przez dostawcę usług płatniczych (KIP, MIP, dostawcę świadczącego usługę inicjowania transakcji płatniczej oraz dostawcę świadczącego usługę dostępu do informacji o rachunku). Dostawca prowadzący rachunek będzie obowiązany przekazywać informacje obejmujące liczbę prowadzonych rachunków płatniczych i liczbę rachunków płatniczych, do których dostęp posiada dostawca świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku. Dostawca świadczący usługę inicjowania transakcji płatniczej będzie obowiązany przekazywać informacje obejmujące liczbę użytkowników, dla których świadczył usługę inicjowania transakcji płatniczej, liczbę i wartość zainicjowanych transakcji płatniczych oraz liczbę i wartość zainicjowanych transakcji płatniczych naruszających przepisy prawa lub reguły uczciwego obrotu. Dostawca świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku będzie natomiast obowiązany przekazywać informacje obejmujące liczbę użytkowników, dla których świadczył usługę dostępu do informacji o rachunku i liczbę rachunków, do których zapewnił dostęp w ramach usługi dostępu do informacji o rachunku.

Nowe obowiązki dotyczą także dostawców świadczących usługi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta. Rozszerzenie obowiązków sprawozdawczych jest konsekwencją wejścia w życie rozporządzenia Europejskiego Banku Centralnego (EU) 2020 z dnia 1 grudnia 2020 r. zmieniającego rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (EU) nr 1409/2013 w sprawie statystyki płatności (EBC/2013/43).

10) Art. 21 pkt 7 projektu (art. 14b ust. 1 i 4 ustawy)

Proponowana zmiana dotyczy wydawcy instrumentu płatniczego świadczącego usługi płatnicze na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta i jest analogiczna do zmiany wprowadzanej w art. 14a.

11) Art. 21 pkt 8 projektu (art. 14c ust. 1 i 4 ustawy)

Proponowana zmiana dotyczy wydawcy pieniądza elektronicznego świadczącego usługi płatnicze na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta i jest analogiczna do zmiany wprowadzanej w art. 14a i art. 14b.

12) Art. 21 pkt 9 projektu (art. 14d ustawy)

Zmiana polega na rozszerzeniu zakresu upoważnienia do wydania aktu wykonawczego przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych – NBP będzie otrzymywać także informacje niezbędne do sporządzenia bilansu płatniczego oraz wykonywania zadań Narodowego Banku Polskiego wynikających z uczestnictwa w Europejskim Systemie Banków Centralnych.

13) Art. 21 pkt 10 projektu (art. 32f ust. 2 ustawy)

Proponuje się wyłączenie z katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazywania do KNF informacji o ocenie i aktualizacji procedur w zakresie zarządzania ryzykiem operacyjnym i ryzykiem naruszenia bezpieczeństwa, a także ocenie środków ograniczających ryzyko oraz mechanizmów kontroli. Jest to uzasadnione ograniczonym zakresem i nieskomplikowanym charakterem działalności BUP, a co za tym idzie ograniczonym ryzykiem związanym z tą działalnością, jak również przewidzianymi ustawą innymi mechanizmami zabezpieczającymi interesy użytkowników.

14) Art. 21 pkt 11 projektu (art. 32h ust. 1 ustawy)

Zmianie ulegną terminy przekazywania przez dostawców do KNF danych dotyczących oszustw związanych z wykonywanymi usługami płatniczymi – zgodnie z wytycznymi Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) będą one przekazywane w okresach kwartalnych. Jest to zgodne z wytyczną 3.1. Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EBA/GL/2018/05) w sprawie wymogów zgłaszania nadużyć finansowych na podstawie art. 96 ust. 6 drugiej dyrektywy w sprawie usług płatniczych (PSD2), które przewidują sześciomiesięczny okres sprawozdawczy.

15) Art. 21 pkt 12 projektu (art. 59r ust. 4a ustawy)

Projektowany przepis zmierza do ograniczenia praktyki pośredniego wprowadzania odpłatności za usługi PIS przez ASPSP wobec dostawcy odbiorcy, który posiada rachunek prowadzony przez tego ASPSP. Mowa jest o sytuacji, w której płatnik dokonuje zakupu w sklepie internetowym wybierając płatność usługą PIS obsługiwaną przez agenta rozliczeniowego posiadającego zezwolenie na świadczenie tej usługi. W takim przypadku agent rozliczeniowy przyjmuje płatność dla akceptanta w ten sposób, że przez usługę PIS płatnik

zleca przelew na rachunek agenta rozliczeniowego w tym samym banku. Posiadanie przez agenta rozliczeniowego rachunku w tym samym banku zapewnia możliwość natychmiastowego otrzymania środków przez agenta i ich przekazania akceptantowi.

Powyższy model świadczenia usługi PIS w powiązaniu z usługą rachunku dla akceptanta występuje powszechnie w Unii Europejskiej – kolejni ASPSP informują o zamiarze wprowadzenia opłat za każdy krajowy przelew otrzymywany w określonej wysokości, w przypadku gdy liczba przelewów krajowych otrzymanych przez klienta w danym miesiącu przekroczy wolumen określony przez ASPSP. Dotychczas obowiązujące cenniki ASPSP nie przewidywały naliczania opłat za krajowe przelewy przychodzące wykonywane w złotych. Ze względu na przyjęte kryteria nakładania opłat (kryterium przedmiotowe przelewu przychodzącego oraz kryterium ilościowe liczby transakcji) opłaty te w praktyce dotyczą przede wszystkim KIP świadczące lub zamierzające świadczyć odbiorcom i akceptantom obsługę przyjmowania płatności z wykorzystaniem usługi PIS, w przypadku której odbiorca (akceptant) transakcji posiada rachunek w danym ASPSP a KIP wchodzi w posiadanie tych środków.

Usługi PIS i AIS są jednym z najważniejszych instrumentów wzmocnienia uniezależnienia gospodarki unijnej od globalnych dostawców usług płatniczych oraz wzmocnienia konkurencyjności sektora FinTech wobec tradycyjnych instytucji finansowych.

16) Art. 21 pkt 13, 14, 15 i 46 projektu (art. 60 ust. 3, art. 61 ust. 2, art. 61a i art. 132b ust. 3 ustawy)

Projektowane zmiany dotyczą wykreślenia obowiązku zasięgnięcia przez KNF opinii NBP w procesie postępowania o wydanie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej obejmującego świadczenie usług o charakterze acquiringu. Zmiany obejmują również zniesienie obowiązku powiadamiania NBP o późniejszych zmianach dotyczących informacji i dokumentów dołączonych do wniosku o wydanie tego zezwolenia.

Rezygnacja z opiniowania przez Prezesa NBP wniosków o udzielenie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowych instytucji płatniczych, tj. wydawania opinii, o której mowa w art. 60 ust. 3, przyczyni się przede wszystkim do przyspieszenia postępowań prowadzonych przez KNF, a tym samym znacząco skróci termin, w którym krajowe instytucje płatnicze będą mogły podjąć planowaną działalność. Rezygnacja z opiniowania przez Prezesa NBP wniosku o udzielenie zezwolenia na świadczenie usługi acquiringu uprości zatem proces uzyskania takiego zezwolenia.

Wyposażenie Prezesa NBP w uprawnienie do opiniowania wniosków dotyczących świadczenia usługi acquiringu było motywowane chęcią wsparcia merytorycznego KNF w początkowym okresie wykonywania przez KNF nadzoru ostrożnościowym nad krajowymi instytucjami płatniczymi (w tym pełniącymi funkcję agentów rozliczeniowych). W chwili obecnej przesłanki te nie występują.

W roku 2018 r. dopuszczono działalność MIP, które również mogą świadczyć usługę acquiringu, a przy tym są zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia KNF. Istotna część rynku usług acquiringu nie podlega zatem nadzorowi systemowemu Prezesa NBP. Nie odnotowano jednak negatywnych skutków tego stanu rzeczy. Należy również dodać, że w przypadku świadczenia przez KIP usługi płatniczej innej niż acquiring wnioski składane do KNF także nie są opiniowane przez Prezesa NBP.

Efektem proponowanej zmiany będzie ujednoczenie procesu wydawania zezwolenia KIP w zakresie wszystkich usług płatniczych i sprawi, że cały rynek usług acquiringu (świadczonych zarówno przez KIP jak i MIP) będzie nadzorowany przez jeden organ nadzoru, tj. KNF.

17) Art. 21 pkt 16 i 21 projektu (art. 61b ust. 1 i art. 78 ust. 11 ustawy)

Proponuje się wprowadzenie wymogu posiadania zabezpieczenia roszczeń użytkownika również dla KIP, analogicznie jak dla dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku (AISP). Brak takiego wymogu w stosunku do KIP świadczących usługi AIS jest nieuzasadniony, zwłaszcza że skala działalności KIP uprawnionego do świadczenia usługi AIS może być dużo większa niż AISP, a tym samym większe może być ryzyko nieuprawnionego użycia danych użytkowników.

18) Art. 21 pkt 17 projektu (art. 64a ustawy)

Celem projektowanego przepisu w art. 64a ust. 3b jest zapewnienie uwzględnienia przez instytucje płatnicze podczas stosowania środków kontroli bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka, o których mowa w ust. 3a, wytycznych wydanych w tym zakresie przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB).

Wytyczne EUNB są opracowywane zgodnie z art. 29 ust. 6 dyrektywy PSD2, który stanowi, że opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających ramy współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia a właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego.

EUNB określa zatem metodę, środki i szczegóły współpracy w dziedzinie nadzoru nad instytucjami płatniczymi prowadzącymi działalność transgraniczną, w szczególności zakres i sposób postępowania z informacjami będącymi przedmiotem wymiany między organami

państw członkowskich. Określa także szczególne zasady i częstotliwość sporządzania i składania sprawozdań przez instytucje płatnicze organom przyjmującego państwa członkowskiego w zakresie usług płatniczych świadczonych na ich terytoriach.

Ponadto EUNB opracowuje wytyczne w zakresie środków bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka w obszarze usług płatniczych.

Wiążący charakter wytycznych EUNB we wskazanych wyżej obszarach wynika z art. 16 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 12, z późn. zm.), zgodnie z którym właściwe organy oraz instytucje finansowe dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do wytycznych i zaleceń wydanych EUNB, a dodatkowo są zobowiązane do przekazywania EUNB informacji o dostosowaniu praktyki nadzorczej do tych wytycznych lub zaleceń.

19) Art. 21 pkt 18 projektu (art. 66 ust. 1 i 3 ustawy)

Proponuje się uproszczenie procedury zmiany zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze KIP przez rezygnację z odpowiedniego stosowania szeregu wymagań określonych w art. 61, art. 61a, art. 63, art. 64 ust. 2, art. 64a i art. 65 istniejących na etapie wniosku o wydanie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej. Pozwoli to na uproszczenie i przyspieszenie postępowania w zakresie zmiany (rozszerzenia) tego zezwolenia.

W obecnym stanie prawnym rozszerzenie zakresu usług płatniczych świadczonych przez KIP wymaga ponownego przeprowadzenia postępowania obejmującego m.in. badanie kwestii, które zostały już uprzednio zweryfikowane, a ponadto są przedmiotem bieżącego nadzoru KNF. Po wprowadzeniu tego przepisu KNF dokona zmiany zezwolenia, jeżeli po jej dokonaniu podmiot wnioskujący nadal będzie spełniał wymogi określone w art. 64 ust. 1. Chodzi o wymogi w zakresie posiadania kapitału założycielskiego oraz funduszy własnych w wymaganej wysokości oraz zapewniania ostrożnego i stabilnego zarządzania działalnością objętą wnioskiem o wydanie zezwolenia, w szczególności przez posiadanie systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej odpowiedniego do rodzaju, skali i stopnia złożoności świadczonych usług płatniczych.

20) Art. 21 pkt 19 projektu (art. 67 ust. 1 pkt 2 ustawy)

Proponuje się uzupełnić przesłanki wydania przez KNF decyzji stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia w przypadku utraty przez KIP bytu prawnego. Oznacza to, że zezwolenie na

prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej będzie wygasać nie tylko w przypadku gdy KIP nie rozpoczęła działalności w zakresie usług płatniczych albo nie prowadzi działalności w zakresie usług płatniczych w okresie dłuższym niż 6 kolejnych miesięcy od dnia wydania zezwolenia, ale również w przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza w wyniku likwidacji, połączenia albo innego zdarzenia została wykreślona z rejestru przedsiębiorców.

21) Art. 21 pkt 20, 32 i 53 projektu (art. 73b ust. 2, art. 117p ust. 4 i art. 139 ust. 3 ustawy)

W związku z proponowaną zmianą w zakresie art. 116, należy wprowadzić zmiany również w art. 73b ust. 2, art. 117p ust. 4 oraz art. 139 ust. 3, ponieważ zgodnie z uchYLENIEM art. 116, zbędne staje się odesłania do tego przepisu w normach sankcyjnych dotyczących nakładania kar odpowiednio na: krajową instytucję płatniczą, małą instytucję płatniczą, biuro usług płatniczych oraz podmioty, o których mowa w ust. 1 art. 139.

22) Art. 21 pkt 24, 25, 29, 35, 44 i 50 projektu (art. 105 w ust. 1, art. 106 ust. 2 pkt 1, art. 117d ust. 6 pkt 1, art. 117s ust. 6 pkt 1, art. 129 ust. 6 pkt 1 i art. 132za ust. 2 pkt 1 ustawy)

Proponuje się doprecyzowanie zakresu odpowiedzialności krajowej instytucji płatniczej określonego w art. 105 ust. 1 – proponuje się wskazanie, że określone w tym przepisie uprawnienia nadzorcze będą przysługiwały KNF w przypadku naruszenia przez krajową instytucję płatniczą przepisów ustawy, innych ustaw regulujących świadczenie usług płatniczych oraz wydawanie i wykup pieniądza elektronicznego oraz przepisów wydanych na ich podstawie, a także innych bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej regulujących świadczenie usług płatniczych oraz wydawanie i wykup pieniądza elektronicznego. W obecnym stanie prawnym zastosowano ogólną przesłankę „naruszenia prawa” – należy jednak dążyć do doprecyzowywania przesłanek odpowiedzialności, co przyczyni się do zwiększenia poziomu pewności prawnej i ochrony praw adresatów tej normy. Ponadto projekt przewiduje wprowadzenie możliwości nakładania kar na osoby będące członkiem organów nadzorujących w krajowej instytucji płatniczej (art. 105 ust. 1 pkt 4), w instytucji płatniczej (art. 106 ust. 2 pkt 1), u dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku (art. 117d ust. 6 pkt 1), w małej instytucji płatniczej (art. 117s ust. 6 pkt 1), w biurach usług płatniczych (art. 129 ust. 6 pkt 1), u wydawców pieniądza elektronicznego (art. 132za ust. 2 pkt 1).

W obecnym stanie prawnym przepisy te dotyczą wyłącznie osób zarządzających tymi podmiotami. Propozycję wprowadzenia możliwości nałożenia kary finansowej również na

członków organów nadzorujących uzasadnia fakt, że przyczyną nieprawidłowości może być brak nadzoru ze strony członków tego organu.

Proponowane zmiany mają także na celu doprecyzowanie, że kary będą mogły być nakładane wyłącznie na osoby które w podmiotach nadzorowanych pełnią funkcję osoby bezpośrednio zarządzającej obszarem, w którym stwierdzono nieprawidłowości, lub nadzorującej ten obszar.

23) Art. 21 pkt 27 projektu (art.116 i art. 116a ustawy)

Proponowana zmiana ma na celu ujednoczenie przepisów sankcyjnych odnoszących się do odpowiedzialności osób fizycznych za naruszenie prawa przez podmiot nadzorowany. Analogiczne rozwiązania znajdują się już w innych przepisach regulujących rynek finansowy, w tym w ustawie o ofercie publicznej, ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Dotyczy to również terminu przedawnienia. Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 116, postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej nie może być wszczęte po upływie 6 miesięcy od dnia powzięcia przez KNF informacji o okolicznościach, które mogą stanowić podstawę nałożenia kary, albo jeżeli od popełnienia czynu upłynęło więcej niż 2 lata.

W związku z tym proponuje się usunięcie art. 116 natomiast w dodawanym art. 116a proponuje się wprowadzenie rozwiązania polegającego na wykreśleniu szczególnych terminów przedawnienia i tym samym zastosowanie ogólnego, 5-letniego terminu przedawnienia wynikającego z art. 189g § 1 k.p.a.

24) Art. 21 pkt 28 projektu (art. 117b ust. 4 i 4a ustawy)

Proponuje się wprowadzenie możliwości żądania przez KNF uzupełnienia wniosku o rejestrację podmiotu prowadzącego działalność w zakresie świadczenia wyłącznie usługi dostępu do informacji o rachunku o zatwierdzone regulacje wewnętrzne dotyczące kluczowych obszarów organizacyjnych podmiotu. Przepis ten będzie miał zastosowanie w przypadku podmiotów o skomplikowanej strukturze organizacyjnej i większym zakresie działalności planowanej w obszarze usług dostępu do informacji o rachunku.

25) Art. 21 pkt 29 projektu (art. 117d ust. 3 ustawy)

Proponuje się wprowadzenie możliwości doręczeń elektronicznych w rozumieniu ustawy o doręczeniach elektronicznych w odniesieniu do dokumentów dotyczących czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych, w przypadku gdy ww. czynności będą realizowane zdalnie z wykorzystaniem dokumentów sporządzanych w postaci elektronicznej,

w odniesieniu do dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku. Zmiana analogiczna jak w art. 117d ust. 4a i 4b.

26) Art. 21 pkt 30 i 36 projektu (art. 117ha oraz art. 118 ust. 3c i 3d ustawy)

Proponowane rozwiązanie polega na wprowadzeniu wobec MIP wymogu dotyczącego obowiązku posiadania specjalnego rachunku u dostawcy prowadzącego rachunki płatnicze, za pośrednictwem którego MIP będzie dokonywać transferu otrzymanych od płatnika środków pieniężnych w przypadku realizacji polecenia przelewu złożonego przez tego płatnika. Rozwiązanie to ma na celu zabezpieczenie środków powierzanych MIP przez użytkowników, przez ich oddzielenie od środków przedsiębiorcy posiadanych z innego tytułu i ryzyka związanego z inną działalnością przedsiębiorcy, oraz ograniczenie ryzyka prania pieniędzy i zapewnienie odpowiedniego poziomu kontroli nadzorczej wykonywanej przez KNF w tym zakresie.

Analogiczne rozwiązania zostały zaproponowane dla BUP (art. 118 ust. 3c i 3d).

27) Art. 21 pkt 31 projektu (art. 117j ust. 2 i 3 ustawy)

Doświadczenia nadzorcze wskazują na niezbędność wprowadzenia proponowanych regulacji w celu zapewnienia zgodności działania dostawców usług płatniczych z wymogami prawa, w tym w obszarze zgodności z wymogami regulacji w obszarze prania pieniędzy i finansowania terroryzmu. Dodatkowo należy zauważyć, że działalność regulowana w rozumieniu art. 43 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221) może być wykonywana pod warunkiem, że przedsiębiorca spełni wymagane warunki (w tym celu jest składane odpowiednie oświadczenie) i po uzyskaniu wpisu do rejestru małych instytucji płatniczych.

Spełnienie przez przedsiębiorcę ww. warunków (i złożenia odpowiednich dokumentów) rodzi po stronie KNF jako organu rejestrowego obowiązek dokonania wpisu. Uprawnienie do wykonywania działalności w charakterze małej instytucji płatniczej powstaje niezmiennie z mocy samego prawa po spełnieniu przesłanek materialnych i złożeniu wniosku.

Proponowana zmiana dotyczy rozszerzenia dokumentów i informacji dołączanych przez przedsiębiorcę składającego do KNF wniosek o wpis do rejestru małych instytucji płatniczych. Proponuje się dodanie obowiązku dołączania opisu rozwiązań organizacyjnych pozwalających na wyliczenie całkowitej miesięcznej kwoty transakcji płatniczych oraz wykonanie obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy.

Szeroki zakres usług świadczonych przez MIP uzasadnia także wprowadzenie obowiązku przekazywania do KNF procedury w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu już na etapie ubiegania się o wpis do rejestru. W tym zakresie status MIP zbliży się do sytuacji prawnej KIP. Aktualnie bowiem ocena, czy MIP wywiązuje się z tego obowiązku, w praktyce nadzorczej jest utrudniona – wyłącznie w przypadku prowadzenia przez MIP działalności za pośrednictwem agentów przedsiębiorca ubiegający się o wpis do rejestru MIP jest zobowiązany do przekazania KNF, w ramach nadzoru uprzedniego, opisu mechanizmów kontroli wewnętrznej związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Dopiero ustalenie przez KNF, po przeprowadzeniu kontroli, że działalność MIP jest wykonywana z naruszeniem prawa, pozwala KNF na podjęcie środków nadzorczych. Naruszenie prawa może bowiem dotyczyć braku rozwiązań organizacyjnych związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu albo posiadanie wadliwych rozwiązań w tym zakresie. Brak wewnętrznej procedury w tym obszarze jest także zagrożony sankcją administracyjną na mocy ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Proponuje się także uzupełnienie zakresu informacji przekazywanych do KNF o dane związane z branżą, w jakiej działa hybrydowa mała instytucja płatnicza. W procesie rejestracji MIP branża tej działalności nie jest identyfikowana ani weryfikowana przez KNF. Branża prowadzonej działalności podstawowej jest jednym z podstawowych kryteriów oceny ryzyka instytucji w zakresie procesu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Dlatego zobowiązuje się przedsiębiorców składających wnioski o wpis do rejestru małych instytucji płatniczych do wskazania informacji dotyczącej programu działalności i planu finansowy na okres pierwszych 12 miesięcy działalności, aktualną procedurę zarządzania ryzykiem, opis działalności gospodarczej prowadzonej przez małą instytucję płatniczą lub którą mała instytucja płatnicza zamierza prowadzić. Proponuje się również, aby wniosek o wpis do przedmiotowego rejestru zawierał informację dotyczącą sposobu ochrony środków pieniężnych otrzymanych przez użytkowników, w tym środki otrzymane za pośrednictwem agentów lub innego dostawcy w celu wykonania transakcji płatniczych.

KNF powinna posiadać niezależne instrumenty weryfikacji prawidłowości wypełniania obowiązków sprawozdawczych oraz obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu przez MIP. W związku z tym we wniosku o wpis do rejestru, MIP będzie wskazywać, w jakiej instytucji posiada rachunki służące jej do realizacji usług płatniczych, wraz z numerami tych rachunków. Informacja taka będzie przekazywana do KNF po każdej zmianie takiego rachunku. W ten sposób organ nadzoru, w trybie analitycznym,

na podstawie historii rachunków, będzie dokonywać oceny wykonywania ustawowych obowiązków przez MIP.

Ponadto proponuje się nałożenie na przedsiębiorcę składającego wniosek o wpis do rejestru małych instytucji płatniczych obowiązku dołączenia informacji o danych kontaktowych MIP dla celów sprawowania nadzoru przez KNF oraz zmianie tych danych. Proponowane zmiany wynikają z doświadczeń nadzorczych KNF, z których wynika, że – w celu zapobiegania naruszeniom interesów użytkowników – należy KNF zapewnić posiadanie danych umożliwiających szybki i skuteczny kontakt z MIP. Zmiana ta zapewni lepszą kontrolę KNF nad tymi instytucjami.

Korespondencja z podmiotem wpisanym do rejestru dostawców usług płatniczych prowadzącym działalność regulowaną jest jedynym sposobem komunikacji między podmiotem nadzorowanym a organem nadzoru. Brak kontaktu z danym podmiotem utrudnia, czy wręcz uniemożliwia sprawowanie przez KNF nadzoru nad działalnością regulowaną w zakresie świadczenia usług płatniczych.

28) Art. 21 pkt 32 projektu (art. 117p ust. 1 i 3 ustawy)

Zmiana ma na celu zapewnienie KNF skuteczniejszej kontroli nad MIP przez zobowiązanie MIP do zgłaszania KNF specjalnego numeru rachunku płatniczego utworzonego i prowadzonego dla MIP przez dostawcę prowadzącego rachunek płatniczy wyłącznie dla potrzeb transferów (co jest związane z dodawanym art. 117 ha) oraz zgłaszania zmian w zakresie dokumentów i informacji, które były dołączane przez MIP na etapie składania wniosku o wpis do rejestru (co jest związane z dodawanym art. 117j ust. 2 pkt 3–8).

29) Art. 21 pkt 33 projektu (art. 117q ustawy)

Proponuje się dodanie przepisu umożliwiającego zastosowanie przez KNF sankcji w postaci kary pieniężnej za przekroczenie przez MIP limitów transakcji, o których mowa w art. 117p ust. 1 pkt 1, w przypadku gdy MIP nie podejmie działań określonych w art. 117q ust. 1.

Uzasadnieniem dla wprowadzenia projektowanej regulacji jest ograniczenie przypadków prowadzenia działalności w charakterze małej instytucji płatniczej z przekroczeniem dopuszczalnych limitów ustawowych. Praktyka nadzorcza wskazuje, że niektóre małe instytucje płatnicze, w krótkim czasie po uzyskaniu wpisu informują o przekroczeniu limitów transakcji oraz składając wniosek o uzyskanie zezwolenia na działalność w charakterze małej instytucji płatniczej, prowadzą działalność poza ustawowymi granicami. Propozycja UKNF nie zmienia dopuszczalności złożenia wniosku o zezwolenie na KIP, ale ogranicza możliwość wykorzystywania okresu po złożeniu wniosku o zezwolenie na KIP do chwili jego uzyskania

do nieograniczonego przekraczania limitów nałożonych na MIP. Stan ten jest z założenia ustawodawcy ma charakter przejściowy i nie może być wykorzystywany do obchodzenia ustawowych ograniczeń działalności przez MIP.

30) Art. 21 pkt 34 projektu (art. 117r ust. 1 pkt 1 ustawy)

Proponuje się modyfikację zakresu i sposobu przekazywania przez MIP danych sprawozdawczych przez dodanie wymogu przedstawiania danych w podziale na poszczególne usługi płatnicze, co rozszerzy wiedzę KNF na temat charakteru działalności prowadzonej przez MIP.

31) Art. 21 pkt 35 projektu (art. 117s ustawy)

Proponuje się wprowadzenie możliwości doręczeń elektronicznych w rozumieniu ustawy o doręczeniach elektronicznych w odniesieniu do dokumentów dotyczących czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych, w przypadku gdy ww. czynności będą realizowane zdalnie z wykorzystaniem dokumentów sporządzanych w postaci elektronicznej, w odniesieniu do dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku.

Zmiana analogiczna jak w art. 117s ust. 4a i 4b.

32) Art. 21 pkt 36 projektu (art. 118 ust. 2a oraz 3a i 3 b ustawy)

Proponowane zmiany mają na celu doprecyzowanie przepisów dotyczących BUP. Przewiduje się jednoznaczne wskazanie, że w zakresie usług płatniczych BUP może świadczyć wyłącznie usługę przekazu pieniężnego (ust. 2a). Pozwoli to na wyeliminowanie dotychczasowych wątpliwości interpretacyjnych, skutkujących potencjalnym naruszeniem przez BUP art. 150 ustawy (przepis karny).

Rozwiązanie zaproponowane w ust. 3b ma na celu zabezpieczenie przed obchodzeniem limitu pojedynczej transakcji płatniczej wykonanej przez BUP, określonego w ust. 3a, przez zlecenie przez tego samego płatnika w krótkich odstępach czasu kilku transakcji mieszczących się w tym limicie. Regulacje PSD2 nie odnoszą się do zagadnienia limitu kwoty pojedynczej transakcji. O zasadności jego wprowadzenia przesądzają względy systemowe wyłączenia narodowego przewidzianego w PSD2. Natomiast wysokość limitu została ustalona na podstawie dotychczasowych doświadczeń nadzorczych UKNF.

33) Art. 21 pkt 37 projektu (art. 119a ustawy)

Dodawany przepis dotyczy obowiązku dołączania przez przedsiębiorcę składającego wniosek o wpis do rejestru biur usług płatniczych informacji o danych kontaktowych BUP dla celów

sprawowania nadzoru przez KNF. Proponowane zmiany są tożsame ze zmianami zaproponowanymi w art. 117j ust. 2 w zakresie MIP.

34) Art. 21 pkt 38 projektu (art. 121 ustawy)

Proponowana zmiana ma na celu doprecyzowanie zakresu odpowiedniego stosowania wobec BUP przepisów dotyczących agentów i outsourcingu. W szczególności, w świetle ograniczonego zakresu i nieskomplikowanego charakteru działalności BUP, ograniczonego ryzyka związanego z tą działalnością, jak również przewidzianych ustawą innych mechanizmów zabezpieczających interesy użytkowników oraz zakresu odpowiedzialności BUP, uzasadnione jest odstąpienie od odpowiedniego stosowania do BUP wymogów dotyczących outsourcingu, polegających na stosowaniu formy pisemnej, ewidencjonowaniu i informowaniu KNF w zakresie umów zawieranych przez BUP z innym przedsiębiorcom, mających na celu umożliwienie BUP powierzenia temu przedsiębiorcy wykonywania określonych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych.

35) Art. 21 pkt 39 projektu (art. 125 ust. 5a i 7 ustawy)

Dodawane przepisy nakładają na BUP obowiązek w zakresie udostępnienia użytkownikowi, przed złożeniem przez niego zlecenia płatniczego, informacji dotyczących zawartej przez biuro umowy gwarancji albo ubezpieczenia. Informacja ta powinna zostać udostępniona użytkownikowi w sposób umożliwiający zapoznanie się użytkownika ze sposobem ochrony środków finansowych. W przypadku gdy użytkownik zawnioskuje o dostarczenie mu informacji w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji, biuro usług płatniczych powinno wykonać ten obowiązek niezwłocznie po wykonaniu transakcji płatniczej zleconej przez użytkownika.

36) Art. 21 pkt 40, 41, 42, 43 i 44 projektu (art. 126 ust. 1 i 4, art. 126a ust. 1 i 2, art. 127 ust. 3, art. 128 ust. 1b i 3 oraz art. 129 ust. 3, 5 i 6a ustawy)

Przepis art. 126a wprowadza dodatkowy wymóg, aby biuro usług płatniczych zgłaszało KNF numeru rachunku płatniczego, wraz z kopią umowy tego rachunku, a także zmiany w zakresie informacji o danych kontaktowych dla celów sprawowania nadzoru przez KNF, w tym dane kontaktowe mające znaczenie dla celów porozumiewania się z biurem usług płatniczych, w tym imię i nazwisko osoby uprawnionej do reprezentowania biura usług płatniczych, numer telefonu oraz adres poczty elektronicznej, jak również adres wskazany do doręczeń korespondencji w formie pisemnej do biura usług płatniczych.

Natomiast przepis art. 127 ust. 3 wskazuje, że w przypadku przekroczenia średniej całkowitej kwoty transakcji płatniczych KNF wzywa biuro usług płatniczych do wykonania obowiązku w

terminie wskazanym w wezwaniu. Nowododany ustęp 1b w art. 128 wskazuje, że w przypadku naruszenia obowiązku przekazywania KNF informacji o łącznej wartości i liczbie transakcji płatniczych, KNF wzywa biuro usług płatniczych do przekazania informacji w terminie wskazanym w wezwaniu. W artykule tym dodaje się również zobowiązanie dla KNF do udostępnienia NBP ww. danych, które organ nadzoru uzyskuje w poszczególnych miesiącach danego roku – w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku.

Zgodnie z art. 129 ust. 2 celem nadzoru nad BUP jest zapewnienie zgodności działalności biur usług płatniczych z przepisami ustawy oraz ochrona interesów użytkowników usług płatniczych. Celem tym nie jest natomiast, jak w przypadku KIP, zapewnienie bezpieczeństwa finansowego. Jest to podejście uzasadnione tym, że działalność BUP nie generuje ryzyka finansowego, a jedynie ryzyko zgodności i ryzyko dla użytkowników (związane np. z defraudacją). W związku z tym proponowane zmiany dotyczą ograniczenia i uproszczenia nadzoru publicznego (finansowego) nad działalnością BUP do kontroli zdalnej i następczej, w szczególności przez wyłączenie możliwości przeprowadzania inspekcji, zniesienie obowiązku sprawozdawczości kwartalnej, przy pozostawieniu obowiązku sprawozdawczości rocznej i sprawozdawczości związanej z przekroczeniem limitów działalności, oraz ograniczenie kar pieniężnych na rzecz innych środków nadzorczych.

Realizacja przez BUP obowiązków informacyjnych wobec KNF stanowi istotne narzędzie kontroli przestrzegania przez BUP limitów kwoty transakcji. Konieczność ich rozszerzenia wynika z dodawanych art. 119a ust. 2a oraz art. 118 ust. 3c.

W art. 129 ust. 3 przewiduje się uchylenie podstawy prawnej umożliwiającej przeprowadzanie przez KNF kontroli BUP. Będzie ona wykonywana na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Ponadto proponuje się wprowadzenie 3-etapowego systemu stosowania środków nadzorczych w przypadku nierealizowania przez BUP obowiązków wynikających z ustawy. System ten zakłada gradację środków nadzorczych – wezwanie/zalecenie, upomnienie, zakaz prowadzenia działalności. W przypadku stwierdzenia naruszenia obowiązków wynikających z ustawy KNF będzie wzywać BUP do usunięcia naruszeń, a jeżeli wezwanie okaże się nieskuteczne – będzie mógł udzielić BUP upomnienia, którego dalsza nieskuteczność mogłaby skutkować zakazem prowadzenia działalności. Instytucja upomnienia jest konstrukcją stosowaną na rynku finansowym. Przykładem regulacji przewidującej ten środek nadzorczy jest przepis art. 6c ust. 7, art. 138 ust. 3 i art. 141a ust. 3 ustawy – Prawo bankowe. Celem upomnienia, które nie jest sankcją, a jedynie środkiem nadzorczym, jest uprzednie ustalenie przez KNF zasadności

podjęcia stosownych działań nadzorczych wobec podmiotu. Wprowadzenie formy pisemnej upomnienia wynika ze względów dowodowych.

37) Art. 21 pkt 45 projektu (art. 130 ust. 1 ustawy)

W związku z ograniczeniem zadań nadzorczych realizowanych przez KNF wobec BUP obniżeniu ulegnie stawka wpłat ponoszonych przez BUP na pokrycie kosztów nadzoru na rzecz KNF. Obecnie BUP są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru w kwocie stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro, w tym także przez jego agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,025% – w projekcie przewidziano obniżenie stawki do 0,023%.

38) Art. 21 pkt 47 projektu (art. 132c ust. 1 i 5 ustawy)

Zmiana mająca na celu dostosowanie przepisów ustawy do art. 3 ust. 3 dyrektywy EMD2, przez usunięcie progu zapewniającego 10% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym lub udziału w kapitale zakładowym krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, którego zamiar przekroczenia zarówno przez podmiot zbywający jak i nabywający pakiet akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego wymagałby zawiadomienia KNF.

39) Art. 21 pkt 48 projektu (art. 132y ust. 1–3 ustawy)

Propozycja zmierza do wprowadzenia podstawy prawnej upoważniającej KNF do przeprowadzania kontroli unijnych instytucji pieniądza elektronicznego, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku oddziałów unijnych instytucji płatniczych, tj. w art. 104 ust. 3.

Uprawnienia nadzorcze nad działalnością unijnych instytucji pieniądza elektronicznego wykonujących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mają charakter ograniczony i są stosowane w sytuacjach wyjątkowych. Propozycja przepisu art. 132y dotyczy działalności unijnych instytucji pieniądza elektronicznego w ujęciu całościowym.

40) Art. 21 pkt 49 projektu (art. 132z ust. 3 ustawy)

Proponuje się wprowadzenie możliwości doręczeń elektronicznych w rozumieniu ustawy o doręczeniach elektronicznych w odniesieniu do dokumentów dotyczących czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych, w przypadku gdy ww. czynności będą realizowane zdalnie z wykorzystaniem dokumentów sporządzanych w postaci elektronicznej, w odniesieniu do krajowych instytucji pieniądza elektronicznego.

Zmiana analogiczna jak w art. 132z ust. 4a i 4b.

41) Art. 21 pkt 51 projektu (art. 133 ust. 3 pkt 7 ustawy)

Proponuje się rozszerzenie określonego w tym przepisie zakresu rejestru małych instytucji płatniczych o oddziały – usunie to niespójność z art. 136d pkt 4.

42) Art. 21 pkt 52 projektu (art. 134 pkt 5 ustawy)

Proponowana zmiana ma na celu uwzględnienie w rejestrze KIP także oddziałów krajowych KIP i uspoźnienie zakresu danych umieszczanych w rejestrze usług płatniczych dla BUP, MIP i KIP.

43) Art. 21 pkt 54 projektu (art. 142 ust. 1 pkt 8–12 ustawy)

Proponuje się rozszerzenie katalogu okoliczności powodujących wykreślenie z urzędu wpisu w rejestrze KIP o przypadki uzyskania przez KNF informacji o zmianie charakteru (BUP, MIP, KIP), w jakim przedsiębiorca świadczy usługi płatnicze oraz niepodjęcia albo lub nieprowadzenia działalności w zakresie usług płatniczych przez okres dłuższy niż 12 miesięcy. Projektowane rozwiązanie wypełnia lukę regulacyjną w zakresie kompetencji do podjęcia działania przez KNF w przypadku gdy przedsiębiorca dotychczas działający w charakterze BUP uzyskuje wpis do rejestru w charakterze MIP albo dotychczasowy MIP wystąpił i uzyskał zezwolenie na działalność w charakterze KIP. Pozwoli to na uniknięcie nakładania się uprawnień do świadczenia usług płatniczych.

Ustawa nie przewiduje możliwości równoczesnego prowadzenia działalności w zakresie usług płatniczych w różnej formie, działalność w zakresie usług płatniczych może być świadczona „w charakterze” biura usług płatniczych, małej instytucji płatniczej czy krajowej instytucji płatniczej. Uznanie za dopuszczalne świadczenia w tym samym okresie usług kumulatywnie w dwóch różnych formach doprowadziłaby do zakłóceń w realizacji obowiązków przez konkretnego przedsiębiorcę, który mógłby wybiórczo realizować obowiązki jako biuro usług płatniczych, a świadczyć usługi jako mała instytucja płatnicza, czyli w szerszym zakresie i z szerszymi uprawnieniami.

Należy zwrócić również uwagę, że krajowa instytucja płatnicza może podjąć działalność w ciągu nie później niż 12 miesięcy od uzyskania zezwolenia. W tym czasie nie można wykluczyć, że przedsiębiorca będący dotychczas małą instytucją płatniczą, który uzyskał status krajowej instytucji płatniczej, będzie zainteresowany świadczeniem usług (jako mała instytucja płatnicza). Z tego względu może powstać rozbieżność w zakresie wyraźnego rozgraniczenia, w jakim charakterze świadczona jest dana usługa.

Możliwość wykreślenia biur usług płatniczych i małych instytucji płatniczych niepodjęających działalności lub zaprzestających jej wykonywania na dłuższy czas ma na

celu zapewnienie pewności obrotu – prawdziwości danych zawartych w rejestrze dostawców usług płatniczych i wydawców pieniądza elektronicznego.

Wykreślenie nie ma w tym przypadku charakteru sankcyjnego, ponieważ nie odbiera przyznanych uprawnień – są one zachowane w związku z uzyskaniem nowego statusu dostawcy. Decyzja administracyjna może stanowić jedynie podstawę wykreślenia w trybie art. 142 pkt 11 i 12.

44) Art. 21 pkt 55 projektu (art. 143b ust. 1 ustawy)

Proponuje się ujednoczenie terminu na realizację działań określonych w art. 143a, przez dostawcę płatnika, mających na celu odzyskania kwoty transakcji płatniczej wykonanej z użyciem nieprawidłowego unikatowego identyfikatora. Obecne określenie terminu jako „jednego miesiąca od dnia dokonania zgłoszenia” oznacza, że w zależności od daty złożenia zgłoszenia, termin odzyskania kwoty transakcji płatniczej wykonanej z użyciem nieprawidłowego unikatowego identyfikatora upływa po 28, 29, 30 albo 31 dniach.

Art. 22. Zmiany w ustawie o obligacjach

W celu ochrony inwestorów indywidualnych w projektowanym art. 8a ustawy o obligacjach wprowadzono ograniczenie kwotowe w zakresie wartości nominalnej obligacji w przypadku oferowania obligacji podporządkowanych, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy o obligacjach. Ograniczenie kwotowe zostało również przyjęte w art. 117 ust. 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, w którym określono, że osoby fizyczne mogą nabywać certyfikaty inwestycyjne funduszu inwestycyjnego, jeśli wartość certyfikatu inwestycyjnego pierwszej emisji tego funduszu będzie nie mniejsza niż równowartość w złotych 40.000 euro. Następnym etapem we wzmocnieniu ochrony inwestorów indywidualnych jest wprowadzenie analogicznego rozwiązania dla obligacji nienotowanych. Wartość nominalna obligacji nabywanej przez klienta detalicznego nie powinna być niższa niż 40.000 euro lub równowartość tej kwoty wyrażona w walucie polskiej lub innej. Ograniczenie wartości nominalnej obligacji nie miałyby zastosowania, niezależnie od wartości oferty, w przypadku, gdy obligacje te byłyby lub miałyby być dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu. Wprowadzenie progu na poziomie 40.000 euro jest rozwiązaniem analogicznym jak w przypadku progu, który został przyjęty przy obejmowaniu certyfikatów inwestycyjnych. Z kolei w przypadku obligacji zwykłych, w przeciwieństwie do obligacji podporządkowanych, poziom ryzyka inwestycyjnego jest niższy, wobec czego wprowadzenie progu na poziomie analogicznym, jak w przypadku obligacji podporządkowanych, tj. 400.000

zł, byłoby niewspółmierne. Proponowane rozwiązanie opiera się na założeniu, że klient detaliczny, będący osobą fizyczną, który dokonuje inwestycji o wartości co najmniej 40.000 euro będzie postępował w sposób staranny, a inwestycja poprzedzona zostanie bardziej wnikliwą analizą ryzyka inwestycyjnego. Z kolei wyłączenie ograniczenia wartości nominalnej dla obligacji, które są lub będą wprowadzone do obrotu na rynku regulowanym lub są notowane w alternatywnym systemie obrotu jest uzasadnione większą transparentnością emitentów, którzy realizują obowiązki informacyjne. Przepis ten ograniczy również skalę ryzyka dla inwestorów nieprofesjonalnych przy zachowaniu możliwości dokonywania ofert obligacji o niższej wartości, pod pewnymi warunkami.

Art. 27p–27s ustawy o obligacjach ustanawiają instrument w postaci obligacji transformacyjnych. Strategia Rozwoju Rynku Kapitałowego, przyjęta przez Radę Ministrów w październiku 2019 r., zakłada „wprowadzenie obligacji rozwojowych, które będą mogły stać się instrumentem finansowania polskich potrzeb infrastrukturalnych” oraz „wprowadzenie zwolnienia podatkowego dla emisji obligacji rozwojowych”. Zgodnie z art. 27p ust. 1 obligacje transformacyjne zostały zdefiniowane jako obligacje, których cel emisji polega na sfinansowaniu nowej inwestycji sprzyjającej przyspieszeniu zrównoważonego rozwoju gospodarczego kraju. Kolejne przepisy określają podstawowe cechy konstytutywne tego instrumentu. Zgodnie z projektowanym art. 27p ust. 4 ustawy o obligacjach termin wykupu obligacji powinien wynosić nie mniej niż 5 lat od daty emisji, zaś zgodnie z projektowanym art. 27p ust. 2 ustawy o obligacjach emitent zobowiązany jest wydatkować przynajmniej 95% pozyskanych środków w terminie 36 miesięcy od daty emisji. Emisja będzie wymagała uzyskania przez emitenta przynajmniej dwóch opinii na temat wiarygodności kredytowej na poziomie inwestycyjnym (vide projektowane brzmienie art. 27r pkt 2 ustawy o obligacjach). Łączna wartość emisji, zgodnie z projektowanym art. 27s ust. 2 ustawy o obligacjach, liczona według ceny emisyjnej, nie może być mniejsza niż 20 000 000 zł lub równowartości tej kwoty wyrażonej w innej walucie. Istotną cechą obligacji transformacyjnych ma być również cel emisji, z tym że szczegółowe wymagania, jakie będzie musiała spełniać nowa inwestycja stanowiąca cel emisji, aby mogła zostać uznana za sprzyjającą przyspieszeniu zrównoważonego rozwoju gospodarczego kraju, zostaną określone przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w drodze rozporządzenia (art. 27p ust. 6). W samych przepisach ustawy o obligacjach cele emisji zostały określone w sposób ogólny na podstawie najpowszechniejszego międzynarodowego standardu zielonych obligacji („Green Bond Principles”), opracowanego przez Międzynarodowe Stowarzyszenie Rynków Kapitałowych

(ICMA). Ponadto przewiduje się, że emisja obligacji transformacyjnych następować będzie w trybie oferty publicznej, zgodnie z art. 33 pkt 1 ustawy o obligacjach.

Dodanie art. 33a do ustawy o obligacjach związane jest z tym, że na koniec marca 2021 roku wartość zadłużenia z tytułu emisji obligacji spółek, których akcje lub obligacje nie są notowane na rynku regulowanym, wynosiła ponad 77 mld zł. Dla porównania zadłużenie spółek giełdowych wynosiło około 43 mld zł, natomiast banków 49 mld zł. Brak obowiązków informacyjnych ze strony emitentów papierów nienotowanych oraz dystrybucja obligacji bez udziału podmiotów profesjonalnych stwarzają niebezpieczeństwo dla inwestorów indywidualnych w postaci niepełnych lub nierzetelnych informacji oraz ryzyko missellingu. Mając na uwadze popularność i rosnące zainteresowanie klientów detalicznych inwestycjami w obligacje, a także ryzyka związane z ich dystrybucją przez podmioty nieposiadające zezwolenia KNF, zasadnym jest, aby sprzedaż obligacji klientom detalicznym była dokonywana przez profesjonalnych uczestników rynku. Takie podmioty zobowiązane są do działania w najlepiej pojętym interesie inwestorów, a także do przekazywania informacji o sprzedawanych instrumentach w sposób niewprowadzający nabywców w błąd. Weryfikacja przez podmiot pośredniczący, czy inwestycja jest odpowiednia dla klienta detalicznego, zmniejszy ryzyko niedopasowania instrumentu do profilu klienta i jego skłonności do ryzyka. Wprowadzenie wymogu wskazanego w tym przepisie jest kolejnym etapem działań zmierzających do wzmocnienia ochrony najsłabszych uczestników rynku, tj. inwestorów indywidualnych.

Nowelizacja art. 35 i art. 37 ustawy o obligacjach ma za zadanie spełnienie kilku celów. Po pierwsze, doprecyzowanie informacji wymaganych w dokumencie „propozycja nabycia” i obowiązku publikacji sprawozdań. Aktualnie emitenci obligacji obowiązani są do zamieszczania w propozycji nabycia informacji na temat wartości zaciągniętych zobowiązań i perspektyw kształtowania się ich zobowiązań do czasu całkowitego wykupu obligacji proponowanych do nabycia. W przypadku obligacji wieczystych, perspektywy prezentowane są za okres 5 lat od daty ich emisji. Informacje te mają kluczowe znaczenie dla inwestorów podejmujących decyzję inwestycyjną, gdyż umożliwiają ocenę sytuacji finansowej emitenta. Po drugie, nałożenie obowiązku w zakresie wartości zaciągniętych zobowiązań. Aktualnie informacje o wartości zaciągniętych zobowiązań przedstawiane w propozycji nabycia sporządza się tylko w odniesieniu do emitenta przeprowadzającego emisję obligacji. W przypadku, gdy emitentem jest związana wyłącznie na potrzeby przeprowadzenia emisji obligacji spółka celowa, tzw. SPV, inwestorzy otrzymują informacje wyłącznie na temat tego

podmiotu. Objęcie obowiązkiem, o którym mowa w art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy o obligacjach, oprócz emitenta obligacji również podmiotów wchodzących w skład grupy kapitałowej, do której należy emitent, da nabywcy obligacji informację o zadłużeniu i zaległych zobowiązaniach m.in. z tytułu emisji obligacji całej grupy. Informacje te pozwolą szerzej ocenić sytuację emitenta i ryzyko inwestycyjne. Obowiązek będzie dotyczył podmiotów należących do grup kapitałowych, w których sporządzane są sprawozdania skonsolidowane. Powyższe rozwiązanie znajdzie również zastosowanie dla grup kapitałowych, w których jest kilku emitentów obligacji. Proponowana regulacja ma więc przede wszystkim walor ochronny wobec potencjalnych inwestorów. Po trzecie, wskazanie perspektyw kształtowania się zobowiązań do czasu całkowitego wykupu obligacji proponowanych do nabycia. Perspektywy kształtowania się zobowiązań emitenta w praktyce są często prezentowane w sposób lakoniczny oraz nie są poparte rzetelnymi danymi liczbowymi. Proponowana zmiana wprowadza obowiązek przedstawienia szacowanej struktury finansowania rozumianej jako wartość i udział procentowy zobowiązań z tytułu kredytów i pożyczek, emisji dłużnych papierów wartościowych oraz leasingu w sumie pasywów emitenta. Dane te będą przedstawiane na ostatni dzień roku obrotowego, w którym nastąpiła emisja, i na dzień kończący okres dwunastu miesięcy od daty emisji, a przypadku obligacji o tenorze krótszym niż 12 miesięcy – na dzień wykupu obligacji. Dodatkowo wprowadzono obowiązek przedstawiania szacunków dla grupy kapitałowej, w przypadku gdy emitentem jest podmiot, który sporządza skonsolidowane sprawozdanie finansowe w rozumieniu przepisów ustawy o rachunkowości. Dane te pozwolą uczynić prezentowaną przez emitentów prognozę bardziej miarodajną i kompleksową. Emitenci obowiązani będą także do aktualizowania przedstawianych danych na koniec każdego roku obrotowego po dacie emisji, poprzez przedstawienie danych na kolejny, 12 miesięczny okres. Aktualizacje odbywać się będą do czasu całkowitego wykupu obligacji, poprzez publikację na stronie internetowej emitenta, bez względu na rodzaj obligacji (zwykłe, wieczyste). Prognozowanie długoterminowe obowiązujące obecnie jest wymagające i obarczone znacznym błędem. Przedstawianie perspektyw kształtowania się zobowiązań co roku do czasu wykupu obligacji ma na celu zwiększenie ich wiarygodności i rzetelności. Natomiast obowiązek wskazywania i wyjaśniania różnic pomiędzy opublikowanymi perspektywami, a zobowiązaniami finansowymi wynikającymi z ksiąg rachunkowych dodatkowo zmobilizuje emitentów do publikowania możliwie realnych prognoz. W zakresie oświadczenia emitenta wskazać należy z kolei, że zobowiązanie emitentów do załączania do propozycji nabycia oświadczenia, że informacje przekazane do Rejestru Zobowiązań Emitentów (dalej „RZE”) prowadzonego przez KDPW na

temat przeprowadzonych dotychczas i nieumorzonych emisji obligacji są kompletne i aktualne, ma na celu zdyscyplinowanie emitentów do bieżącego aktualizowania danych w RZE. Osiągnięcie tego celu zostało wzmocnione poprzez zastosowanie analogicznego obowiązku dla jednostek dominujących wobec emitentów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy o rachunkowości. Rozwiązanie to nakłada na jednostki dominujące współodpowiedzialność za kompletność i aktualność RZE jej podmiotów zależnych. Konieczność złożenia oświadczenia przez jednostkę dominującą będzie czynnikiem skłaniającym jednostkę dominującą do zapewnienia, by informacje przekazane przez emitenta do RZE zostały przez emitenta zaktualizowane i były kompletne. Ponadto, nałożony zostanie tutaj obowiązek publikacji na stronie internetowej emitenta rocznego sprawozdania finansowego wraz ze sprawozdaniem z badania. W celu zwiększenia bezpieczeństwa obligatariuszy oraz transparentności na rynku obligacji warto, aby emitenci przekazywali sprawozdania finansowe od momentu udostępnienia propozycji nabycia aż do dnia wykupu obligacji, nie tylko obligatariuszom, ale także do publicznej wiadomości. Pozwoli to na poznanie sytuacji finansowej emitenta nie tylko przez obligatariuszy, ale również potencjalnych inwestorów nabywających obligacje na rynku wtórnym. Jest to tym istotniejsze, im dłuższy jest okres od emisji do wykupu (tzw. tenor obligacji), kiedy to sytuacja finansowa emitenta może ulec istotniej zmianie. Emitenci obligacji nienotowanych nie mają obecnie możliwości ani obowiązku przekazywania sprawozdań finansowych poprzez specjalnie dedykowane systemy dla emitentów papierów wartościowych notowanych na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu, wobec czego dostęp do informacji na temat ich sytuacji finansowej, dla podmiotów innych niż obligatariusze, jest ograniczony. W celu zapewnienia łatwego dostępu inwestorów do sprawozdań proponuje się obowiązek ich publikowania na stronie internetowej emitenta. W tych przepisach przewidziana została dodatkowo przewidziane dostosowanie obowiązku do specyfiki JST. W przypadku jednostek samorządu terytorialnego, których gospodarka finansowa opiera się na budżecie i wieloletniej prognozie finansowej, które są dokumentami jawnymi i publicznie dostępnymi, spełnienie wymogów określonych w projektowanym w tym zakresie przepisie powinno polegać na udostępnieniu ostatniej wieloletniej prognozy finansowej (publikacja na stronie internetowej emitenta). Ponadto, dodany został tutaj przepis stanowiący, że w przypadku jednostek samorządu terytorialnego spełnienie wymogów art. 35 ust. 1a–1b uważa się za spełnione przez udostępnienie aktualnej wieloletniej prognozy finansowej oraz odpowiednio wieloletnich prognoz finansowych publikowanych w kolejnych latach.

Dodanie w art. 57 ust. 4 do ustawy o obligacjach związane jest z tym, że zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy o obligacjach, obligatariusz może uczestniczyć w zgromadzeniu obligatariuszy oraz wykonywać prawo głosu osobiście lub przez pełnomocnika. Z uwagi na okoliczność, iż w obecnym stanie prawnym obligacje mogą być emitowane wyłącznie w formie zdematerializowanej i docelowo podlegają zapisaniu na rachunkach maklerskich, firmy inwestycyjne prowadzące rachunki maklerskie zostały trwale włączone w proces emisji i obrotu obligacjami, w tym mogą pełnić funkcję pełnomocnika obligatariusza na zgromadzeniu obligatariuszy. Udzielenie i odwołanie pełnomocnictwa do uczestniczenia oraz wykonywania prawa głosu na zgromadzeniu obligatariuszy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności (art. 57 ust. 1 zd. 2 ustawy o obligacjach). Konstytutywnym elementem formy pisemnej czynności prawnej jest w myśl art. 78 § 1 k.c. złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Na mocy art. 78¹ § 2 k.c. równoważną formą oświadczenia woli względem formy pisemnej jest forma elektroniczna o cechach określonych w art. 78¹ § 1 k.c., zgodnie z którym do zachowania elektronicznej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci elektronicznej i opatrzenie go kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Elektroniczna forma czynności prawnej może być wykorzystana do zastąpienia zwykłej formy pisemnej zarówno w przypadku, gdy wymóg zachowania tej formy wynika z przepisu, jak i z czynności prawnej (tak P. Sobolewski, w: K. Osajda, Komentarz KC, Legalis 2018, art. 781, teza 3). W tym miejscu należy podkreślić, iż funkcjonujące w obrocie elektroniczne formy autoryzacji dokumentów elektronicznych typu podpis zaufany w profilu zaufanym (ePUAP) stosowany w komunikacji z organami administracji publicznej i do potwierdzania tożsamości użytkownika na jej potrzeby, czy też podpis osobisty wprowadzony na podstawie ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych, nie zastępują ani podpisu własnoręcznego, ani kwalifikowanego podpisu elektronicznego. W obecnym stanie prawnym pełnomocnictwo do uczestniczenia w zgromadzeniu obligatariuszy oraz wykonywania prawa głosu powinno być zatem dla swej ważności udzielone albo w formie pisemnej wymagającej własnoręcznego podpisu obligatariusza (art. 78 § 1 k.c.) albo w formie elektronicznej wymagającej użycia przez obligatariusza kwalifikowanego podpisu elektronicznego (art. 78¹ § 1 k.c.). Podczas gdy w ostatnim czasie standardem stało się odbywanie zgromadzeń obligatariuszy w formule spotkań zdalnych, organizowanych przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, obowiązujące przepisy ustawy o obligacjach w istotny sposób ograniczają możliwość udzielania przez obligatariuszy firmom inwestycyjnym pełnomocnictw do ww. czynności w postaci elektronicznej. Nie uwzględniają one bowiem uproszczonego, elektronicznego sposobu

składania oświadczeń woli pomiędzy firmą inwestycyjną a jej klientami (tu obligatariuszami), który przewidziany jest w art. 13 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, a który w szczególności nie wymaga stosowania kwalifikowanego podpisu elektronicznego i mimo to – na mocy art. 13 ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi – spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma pisemna została zastrzeżona pod rygorem nieważności. Mając na względzie okoliczność, iż klienci oczekują jak najprostszycy rozwiązań w kontakcie z firmą inwestycyjną i możliwość składania oświadczeń woli w postaci elektronicznej na zasadach określonych w art. 13 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi jest często wykorzystywana w stosunkach pomiędzy firmami inwestycyjnymi a klientami, zasadnym jest rozszerzenie katalogu dopuszczalnych form udzielenia i odwołania pełnomocnictwa, o którym mowa w art. 57 ust. 1 ustawy o obligacjach, poprzez wyraźne wskazanie, iż w przypadku, gdy pełnomocnikiem obligatariusza ma być firma inwestycyjna, wystarczającym jest udzielenie i odwołanie rzeczowego pełnomocnictwa w postaci elektronicznej, na zasadach określonych w art. 13 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Dodanie do art. 57 ust. 4 przyczyni się zatem do uproszczenia organizacji zgromadzeń obligatariuszy, przy jednoczesnym zachowaniu wysokich standardów bezpieczeństwa komunikacji elektronicznej, które zobligowane są stosować firmy inwestycyjne w przypadku działania w sposób, o którym mowa w art. 13 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Na marginesie warto zaznaczyć, iż w obecnym stanie prawnym, w podobnych sprawach, funkcjonują już regulacje, które przewidują możliwość udzielenia pełnomocnictwa w postaci elektronicznej, niewymagającej zastosowania kwalifikowanego podpisu elektronicznego, nawet na rzecz podmiotu, który nie jest firmą inwestycyjną. Tak jest w przypadku pełnomocnictwa, o którym mowa w art. 412¹ § 2 k.s.h., zgodnie z którym *„Pełnomocnictwo do uczestniczenia w walnym zgromadzeniu spółki publicznej i wykonywania prawa głosu wymaga udzielenia na piśmie lub w postaci elektronicznej. Udzielenie pełnomocnictwa w postaci elektronicznej nie wymaga opatrzenia kwalifikowanym podpisem elektronicznym.”*

Art. 23. Zmiany w ustawie – Prawo restrukturyzacyjne

Nadanie brzmienia art. 4 ust. 2 pkt 6 związane jest z tym, że Prawo restrukturyzacyjne wyłącza obecnie z postępowania restrukturyzacyjnego jedynie te domy maklerskie, które mogą podlegać restrukturyzacji przymusowej na podstawie ustawy z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, a więc domu maklerskie, które posiadają zezwolenie na (i) nabywanie lub

zbywanie na własny rachunek instrumentów finansowych, (ii) gwarancję emisji instrumentów finansowych oraz (iii) prowadzenie zorganizowanej platformy.

Należy jednak zauważyć, że zasady postępowania restrukturyzacyjnego prowadzonego na podstawie Prawa restrukturyzacyjnego nie przystają do regulowanego charakteru działalności podmiotów sektora finansowego. W szczególności postępowanie restrukturyzacyjne nie chroni w należyty sposób interesów klientów takich podmiotów. Z tego też powodu z postępowania restrukturyzacyjnego już obecnie wyłączone pozostają banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, zakłady ubezpieczeń i asekuracji oraz fundusze inwestycyjne.

Prawo restrukturyzacyjne stosuje się do dłużnika niewypłacalnego lub zagrożonego niewypłacalnością; celem postępowania restrukturyzacyjnego jest uniknięcie ogłoszenia upadłości, a postępowania sanacyjnego przywrócenie dłużnikowi zdolności do wykonywania zobowiązań. Po pierwsze, dom maklerski niewypłacalny lub zagrożony niewypłacalnością – niezależnie od katalogu czynności, na których wykonywanie uzyskał zezwolenie – narusza wymogi ostrożnościowe (Rozporządzenie 2019/2033 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych...), ponadto dom maklerski nie spełnia wymogów płynnościowych, co jest sytuacją zagrażającą zarówno aktywom klientów domu maklerskiego jak i bezpieczeństwu obrotu. Po drugie, przekształcenie majątku dłużnika w masę restrukturyzacyjną (układową lub sanacyjną) zagraża środkom pieniężnym powierzonym dłużnikowi przez klientów w związku ze świadczonymi przez ten podmiot usługami maklerskimi, a w każdym wypadku powoduje, że odzyskanie takich środków będzie znacząco utrudnione i opóźnione. Należy podkreślić, że środki pieniężne powierzone domowi maklerskiemu przez klientów stanowią aktywa domu maklerskiego, co powoduje, że wszelkie działania naprawcze podejmowane przez dom maklerski w toku procedury restrukturyzacyjnej będą się odbywały na koszt klientów, w przypadku niepowodzenia środków naprawczych to klienci domu maklerskiego poniosą stratę. Zgodnie z przepisami regulującymi prowadzenie działalności maklerskiej środki klientów powinny być chronione, m.in. nie wchodzi do masy upadłości, nie podlegają egzekucji prowadzonej przeciwko domowi maklerskiemu, natomiast objęcie domu maklerskiego postępowaniem restrukturyzacyjnym osłabia tę ochronę. Istotną zasadą bezpieczeństwa obrotu na rynku kapitałowym jest ochrona środków klientów, tak aby środki te mogły być wykorzystane wyłącznie w celu świadczenia usług dla klienta, a nie na potrzeby własne domu maklerskiego. Ta ochrona ulega zachwianiu w przypadku gdy dom maklerski posiadający zezwolenie na działalność maklerską zostaje objęty postępowaniem restrukturyzacyjnym.

Należy także dodać, że przepisy regulujące prowadzenie działalności maklerskiej przewidują rozwiązania i środki w przypadku gdy dom maklerski popada w problemy finansowe. Komisja Nadzoru Finansowego jest uprawniona do podejmowania środków nadzorczych mających na celu poprawę sytuacji domu, a w przypadku gdy kontynuowanie działalności przez podmiot stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa aktywów klientów, KNF może zastosować uprawnienia polegające na cofnięciu domowi maklerskiemu zezwolenia i umożliwiające zabezpieczenie środków klientów. Te działania powinny mieć pierwszeństwo przed procedurą restrukturyzacyjną, jako zapewniające ochronę klientom i bezpieczeństwo obrotu.

Dopiero podmiot, któremu cofnięto zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej, albo którego zezwolenie wygasło (a więc podmiot, który utracił status domu maklerskiego), powinien móc skorzystać z postępowania restrukturyzacyjnego lub sanacyjnego w celu uniknięcia upadłości, poprawienia sytuacji ekonomicznej i przywrócenia zdolności do wykonywania zobowiązań nie naruszając przy tym przepisów dotyczących działalności regulowanej oraz nie zagrażając klientom będących odbiorcami usług regulowanych. W takiej sytuacji działania naprawcze będzie prowadził w oparciu o swoje aktywa, a nie kosztem klientów, którzy w zaufaniu powierzyli mu swoje środki pieniężne.

Zmiana w art. 243 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne polegająca na zastąpieniu wyrazów „fundusze sekurytyzacyjne” wyrazami „wyspecjalizowane fundusze wierzytelności” związana jest z potrzebą zagwarantowania spójności porządku krajowego z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji (Dz. Urz. UE L 347 z 28.12.2017, str. 35). Podobna zmiana obejmuje także ustawę – Prawo upadłościowe.

Art. 24. Zmiany w ustawie o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej

Zmiana ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej ma charakter wynikowy i jest związana z określeniem nowej kary pieniężnej w art. 11c ust. 6 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Przepis przesądza, że środki pieniężne z tej kary stanowią środki Funduszu Edukacji Finansowej.

Art. 25. Zmiany w ustawie o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym

Zmiana ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym ma na celu zmianę procedury powiadamiania Europejskiej Rady do spraw Ryzyka Systemowego (ERRS) o obowiązującym wskaźniku antycyklicznego bufora kapitałowego. Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami Komitet Stabilności Finansowej w formule makroostrożnościowej, realizując obowiązek ustawy, regularnie co kwartał przekazuje ERRS informacje dotyczące wysokości obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego również w przypadku, gdy wskaźnik nie uległ zmianie. Jednocześnie należy dodać, że od dnia 1 stycznia 2016 r. wskaźnik bufora antycyklicznego wynosi 0%. Projektowana zmiana art. 25 ust. 2 ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym przewiduje wprowadzenie obowiązku informowania ERRS w przypadku, gdy wysokość wskaźnika bufora antycyklicznego ulegnie zmianie.

Art. 26. Zmiany w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej

Zaproponowane zmiany brzmienia art. 35 i art. 36 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej mają m.in. na celu wdrożenie postulatów Zespołu zadaniowego do spraw opracowania metodyki postępowania w związku z zabezpieczeniem majątkowym. Zmiany te obejmują wprowadzenie rozwiązań prawnych umożliwiających skuteczne działanie instytucji państwowych zaangażowanych w przeciwdziałanie i zwalczanie przestępczości gospodarczej oraz ujednoczenie kompetencji poszczególnych służb.

W art. 35 w ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej rozszerzona została grupa organów na żądanie których zakład ubezpieczeń ma obowiązek udzielenia informacji stanowiących tajemnicę dotyczącą poszczególnych umów ubezpieczenia o Straż Graniczną oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne. Proponuje się również ujednoczenie z innymi służbami kompetencji Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Zaproponowana zmiana w art. 36 ust. 1 tej ustawy ma na celu rozszerzenie grupy organów, którym zakład ubezpieczeń i osoby w nim zatrudnione oraz osoby, za pośrednictwem których zakład ubezpieczeń wykonuje czynności ubezpieczeniowe, są obowiązane zachować w tajemnicy informacje dotyczące udzielania informacji.

Ponadto, analogicznie do rozwiązania zawartego w ustawie – Prawo bankowe, proponuje się umożliwić udzielenie informacji stanowiących tajemnicę dotyczącą poszczególnych umów ubezpieczenia innym zakładom ubezpieczeń, zakładom reasekuracji, dominującym podmiotom ubezpieczeniowym, dominującym podmiotom nieregulowanym lub mieszanym dominującym podmiotom ubezpieczeniowym w zakresie niezbędnym do wykonywania obowiązujących te

podmioty przepisów dotyczących nadzoru uzupełniającego sprawowanego na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego.

Zmiany w art. 41 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej w zakresie celów przetwarzania danych dot. wykroczeń lub przestępstw stanowiących naruszenia przepisów ruchu drogowego polegają na:

- zastąpieniu wyrazu „taryfikacja” wyrazami „ustalenie wysokości składki ubezpieczeniowej”. Terminy te są bliskoznaczne, niemniej w przeciwieństwie do „ustalania wysokości składki ubezpieczeniowej” termin „taryfikacja” nie został określony w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Przy ustalaniu wysokości składki ubezpieczeniowej zakład ubezpieczeń musi spełnić wymogi określone w art. 33 ustawy, niezbędne do jej prawidłowego ustalenia (np. wysokość składki ubezpieczeniowej powinna zapewnić wykonanie wszystkich zobowiązań z umów ubezpieczenia oraz pokrycie kosztów wykonywania działalności ubezpieczeniowej). W związku z tą zmianą odpowiedniego uzupełnienia wymaga również zmiana określona w art. 3 niniejszego projektu dotycząca art. 100ah ust. 1 pkt 21 lit. c ustawy – Prawo o ruchu drogowym,
- zmianie terminu usunięcia przez zakład ubezpieczeń danych dotyczących wykroczeń lub przestępstw stanowiących naruszenia przepisów ruchu drogowego. Zamiast usunięcia danych „niezwłocznie po dokonaniu czynności” proponuje się usunięcie danych „po upływie terminu przedawnienia roszczeń z umowy ubezpieczenia”. Zmiana ma na celu realne umożliwienie ubezpieczonym dochodzenie roszczeń w sprawie ustalenia przez zakład ubezpieczeń wysokości składki ubezpieczeniowej.

Zmiana zaproponowana w art. 49 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ma charakter doprecyzowujący poprzez wprowadzenie konieczności poinformowania organu nadzoru o powołaniu lub odwołaniu członka rady nadzorczej lub członka zarządu na kolejną kadencję. Obecnie przepis ten obliguje jedynie do informowania o zmianach w składzie organu.

Dodanie w art. 49 ust. 1a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ma na celu wprowadzenie wymogu przekazania przez zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji informacji organowi nadzoru o wewnętrznym podziale kompetencji pomiędzy członkami

zarządu zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji. Zaproponowane brzmienie przepisu jest analogiczne do art. 22a ust. 2 ustawy – Prawo bankowe.

Zaproponowana zmiana brzmienia art. 51 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej ma charakter doprecyzowujący. Na podstawie obecnego brzmienia tego przepisu część zakładów ubezpieczeń prezentowała stanowisko, że dopuszczalne jest powierzenie prezesowi zarządu odpowiedzialności za zarządzanie ryzykiem, a w konsekwencji dopuszczalne jest złożenie wniosku o wyrażenie przez organ nadzoru zgody na powołanie członka zarządu, któremu nie powierza się funkcji prezesa zarządu ani członka zarządu odpowiedzialnego za zarządzanie ryzykiem. Wobec powyższych rozbieżności w interpretacji zasadne jest doprecyzowanie brzmienia ust. 2 w ten sposób, aby nie było wątpliwości, że powołanie prezesa zarządu oraz członka zarządu odpowiedzialnego za zarządzanie ryzykiem wymaga wydania przez organ nadzoru dwóch osobnych decyzji.

Zaproponowana zmiana brzmienia art. 69 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ma na celu doprecyzowanie, że skreślenie aktuarusza w przypadku jego śmierci nie wymaga formy decyzji administracyjnej. Zaproponowane brzmienie ust. 2 przesądzi, że skreślenie aktuarusza w przypadku jego śmierci jest czynnością materialno-techniczną.

Zaproponowana zmiana brzmienia art. 231 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej polega na zastąpieniu wyrazów „koszty” wyrazami „wydatki” i ma na celu zapewnienie zgodności tych przepisów z art. 78 ust. 1 i 2 dyrektywy (Dz. Urz. UE L 335 z 17.12.2009, s. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą 2009/138/WE”, oraz art. 31 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz. Urz. UE L 012 z 17.1.2015, s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem delegowanym 2015/35”. Art. 78 dyrektywy 2009/138/WE określa elementy uwzględniane przy ustalaniu wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wypłacalności, obejmujące m.in. wydatki uwzględniane przy obliczaniu najlepszego oszacowania. Z kolei art. 31 rozporządzenia delegowanego 2015/35 wskazuje szczegółowo rodzaje wydatków uwzględnianych przy obliczaniu najlepszego oszacowania, o których mowa w art. 78 dyrektywy 2009/138/WE. W art. 78 dyrektywy 2009/138/WE i art. 31 rozporządzenia delegowanego 2015/35 stosowany jest wyraz „wydatki” (w wersji angielskiej dyrektywy „expenses”). Należy również zwrócić uwagę, że przepisy art. 78 ust. 2 dyrektywy 2009/138/WE

oraz art. 31 ust. 1 lit. d rozporządzenia delegowanego 2015/35 zostały przetłumaczone z angielskiego nieprawidłowo. W pierwszym z wymienionych przepisów przetłumaczono „expenses” jako „koszty” zamiast „wydatki”. W drugim z wymienionych przepisów przetłumaczono „acquisition expenses” jako „koszty akwizycji” zamiast „wydatki z tytułu akwizycji”.

Zaproponowane zmiany w art. 237 ust. 3–5, art. 250 ust. 5 i 6, art. 335 ust. 1 i 2a, art. 345 ust. 2a–2c, art. 347 ust. 2a, art. 348 ust. 1, 3–3b i 4a, art. 349 ust. 2 i 3, art. 350 ust. 1–2a, art. 356 ust. 1–1a, art. 358 ust. 5, art. 361 ust. 1 i 1a oraz art. 415 ust. 1 i 1a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej mają na celu wprowadzenie możliwości korzystania z doręczeń elektronicznych w odniesieniu do czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych KNF niemających formy decyzji administracyjnej. Zaproponowane zmiany w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej określają zasady i tryb doręczania dokumentów sporządzonych/udzielonych/wydawanych/zgłaszanych (np. protokół kontroli, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, zalecenie, zastrzeżenie) na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej w ramach przeprowadzania kontroli działalności i stanu majątkowego zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji oraz przeprowadzania wizyty nadzorczej w zakładzie ubezpieczeń i zakładzie reasekuracji. Doręczenie tych dokumentów będzie następowało na adres do doręczeń elektronicznych. Ponadto, w art. 350 ust. 1 i 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej proponuje się zmianę terminu z 14 dni na 10 dni roboczych dla zgłoszenia zastrzeżeń i uwag do treści protokołu kontroli oraz dla rozpatrzenia ich przez organ nadzoru. Zmiana ta ma na celu wyeliminowanie problemu ze zbyt małą liczbą dni na wniesienie zastrzeżeń do protokołu kontroli oraz rozpatrzenia tych zastrzeżeń w przypadku ich przekazania w okresach świątecznych. Przyjęte rozwiązania mają na celu przede wszystkim usprawnienie i zwiększenie efektywności przeprowadzania czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych KNF oraz przyczynią się do zmniejszenia obrotu korespondencji papierowej oraz obrotu dokumentacji papierowej wewnątrz podmiotów kontrolowanych. Dodatkowo wprowadzone regulacje zapewniają alternatywnie możliwość sporządzania/wydawania dokumentów związanych z przeprowadzoną kontrolą również na piśmie utrwalonym w postaci papierowej.

Projektowane rozwiązania w art. 276 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej mają na celu określenie szczególnych zasad związanych z lokowaniem środków finansowych zakładu ubezpieczeń dotyczących umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający nie będący osobą fizyczną, jeśli z tytułu tej umowy ubezpieczenia

ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, a poprzez to – istotne zwiększenie poziomu ochrony takich osób. Projektowane przepisy przewidują wydanie przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych rozporządzenia mającego określić zasady inwestycyjne przy lokowaniu przez zakład ubezpieczeń aktywów z umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający niebędący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, z wyłączeniem lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego będącego funduszem zdefiniowanej daty, o którym mowa w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych. Analogiczne rozwiązania przyjęto w przypadku krajowych funduszy inwestycyjnych otwartych przy lokowaniu swoich aktywów. Takie podejście pozwoli na zapewnienie, że ubezpieczający, który jest osobą fizyczną lub ubezpieczony (osoba fizyczna ponosząca koszt składki ubezpieczeniowej), ponoszący ryzyko lokaty, zostaną objęci poziomem ochrony zbliżonym do tego, jaki mają zapewniony uczestnicy Funduszy Inwestycyjnych Otwartych w zakresie prowadzonej przez te fundusze działalności lokacyjnej.

W art. 280 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, poprzez uchylenie ust. 1, proponuje się rezygnację z obowiązku przedstawienia przez zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji organowi nadzoru rocznych sprawozdań finansowych. Roczne sprawozdanie finansowe może być samodzielnie pobrane przez UKNF za pośrednictwem KRS. Tym samym nie ma zasadności podtrzymania tego obowiązku sprawozdawczego.

Dodanie w art. 290 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ust. 1a ma na celu wprowadzenie obowiązku informacyjnego dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji wobec UKNF w zakresie wyboru firmy audytorskiej do badania sprawozdania o wypłacalności i kondycji finansowej zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji. Analogiczny obowiązek dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji jest przewidziany dla wyboru firmy audytorskiej do badania sprawozdań finansowych (art. 281 ust. 2 ww. ustawy).

Zaproponowana zmiana brzmienia art. 319 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, polegająca na dodaniu regulacji zawartej w ust. 4, ma charakter doprecyzowujący. Z treści dodanego przepisu będzie wynikać, że zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji w likwidacji w dalszym ciągu podlegają nadzorowi organu nadzoru. Zaproponowany przepis jest analogiczny do przepisu art. 316 ust. 7 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej określającego prawa i obowiązki zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji, w którym organ nadzoru ustanowił zarząd komisaryczny. Dodawany

przepis zapewnia również spójność art. 319 z art. 325 pkt 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej określającym obowiązki likwidatora zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji w zakresie sprawozdawczości związanej z likwidacją zakładu.

Zaproponowane zmiany przepisu art. 320 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, polegające na zmianie brzmienia ust. 5 oraz dodaniu regulacji zawartych w ust. 6–8, mają na celu wzmocnienie kompetencji organu nadzoru w zakresie ustanowienia likwidatora z urzędu w przypadku likwidacji dobrowolnej zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji. Obecnie występują trudności w skutecznym korzystaniu z tej kompetencji. W związku z powyższym proponuje się wskazanie w ust. 5 formy działania organu nadzoru (zgodnie z zaproponowanym przepisem ustanowienie likwidatora następuje w drodze decyzji administracyjnej) oraz dodanie regulacji:

- wskazującej rygor natychmiastowej wykonalności decyzji organu nadzoru z mocy ustawy (dodany ust. 6),
- określającej relację pomiędzy likwidatorem wskazanym w zawiadomieniu o zamiarze rozwiązania zakładu (art. 320 ust. 1 ustawy), a likwidatorem wyznaczonym przez organ nadzoru (dodany ust. 7),
- określającej zasady wynagradzania likwidatora bądź likwidatorów wyznaczanych przez organ nadzoru, w tym maksymalny poziom wynagrodzenia likwidatora, które nie może być wyższe niż wynagrodzenie członków dotychczasowego zarządu zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w którym ustanowiono likwidatora, oraz wskazującej, że koszty wynagrodzenia likwidatora ponosi zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji w likwidacji, analogicznie jak to ma miejsce w przypadku zarządzenia likwidacji przymusowej (dodany ust. 8).

Dodanie regulacji zawartych w art. 322 ust. 3–8 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ma na celu doprecyzowanie przepisów określających uprawnienia i obowiązki organów zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji w likwidacji w przypadku likwidacji przymusowej oraz uprawnień i obowiązków likwidatora takiego zakładu. W szczególności proponowany art. 322 ust. 4 tej ustawy ma na celu doprecyzowanie momentu otwarcia likwidacji przymusowej oraz zgłoszenie decyzji o zarządzeniu likwidacji przymusowej wraz z dowodem jej doręczenia do KRS przez likwidatora. Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 322 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej decyzja o zarządzeniu likwidacji jest z mocy prawa natychmiast wykonalna, a więc otwarcie likwidacji powinno być powiązane z chwilą uzyskania wykonalności decyzji w przedmiocie zarządzenia likwidacji

przymusowej, co zostało ujęte w ust. 4. Jednocześnie, ujawnienie decyzji o likwidacji przymusowej w KRS będzie wymagało wprowadzenia odpowiednich zmian w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 listopada 2014 r. w sprawie szczegółowego sposobu prowadzenia rejestrów wchodzących w skład Krajowego Rejestru Sądowego oraz szczegółowej treści wpisów w tych rejestrach (Dz. U. poz. 1667, z późn. zm.) poprzez zapewnienie wpisania informacji dotyczącej decyzji o otwarciu likwidacji przymusowej w odpowiednim dziale i rubryce rejestru przedsiębiorców.

Zaproponowana zmiana brzmienia art. 323 ust. 1 pkt 1 oraz dodanie ust. 1a w tym przepisie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ma na celu wzmocnienie kompetencji organu nadzoru w zakresie likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji. Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami organ nadzoru nie dysponuje uprawnieniem do ustalania wynagrodzenia likwidatora, co znacznie utrudnia właściwe prowadzenie procesu likwidacji przymusowej. W dodawanym ust. 1a wprowadza się maksymalny poziom wynagrodzenia likwidatora, które nie może być wyższe niż wynagrodzenie członków dotychczasowego zarządu zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w którym ustanowiono likwidatora. Koszty związane z wykonaniem funkcji likwidatora mają obciążać koszty działalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w którym go wyznaczono (dodawany ust. 1b). Analogiczne propozycje przepisów dotyczą wynagrodzenia likwidatora i kosztów związanych z wykonaniem funkcji likwidatora w przypadku likwidacji dobrowolnej (zaproponowana zmiana w art. 320 ust. 9 i 10 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej).

Dodanie przepisu art. 324a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ma na celu wprowadzenie do tej ustawy przepisów umożliwiających sprawowanie funkcji likwidatora przez osoby prawne oraz doprecyzowanie przepisów określających wymogi, które powinni spełniać likwidatorzy. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem przepisu funkcje likwidatora zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji będą mogły pełnić osoby fizyczne, które spełniają wymogi określone w art. 18 k.s.h.:

- posiadają pełną zdolność do czynności prawnych,
- nie zostały skazane prawomocnym wyrokiem za przestępstwa wymienione w art. 18 § 2 k.s.h.

Analogiczne wymogi będą musieli spełniać członkowie organu zarządzającego osoby prawnej, w przypadku gdy funkcje likwidatora zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji będzie pełnił osoba prawna. Przedmiotowa propozycja będzie wymagała wprowadzenia zmian w

rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 listopada 2014 r. w sprawie szczegółowego sposobu prowadzenia rejestrów wchodzących w skład Krajowego Rejestru Sądowego oraz szczegółowej treści wpisów w tych rejestrach w zakresie wpisania danych w rejestrze dotyczących likwidatorów umożliwiających wpisanie likwidatora będącego osobą prawną. Obecnie na gruncie ww. rozporządzenia w zakresie zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji do rejestru wpisywany jest likwidator będący osobą fizyczną, za wyjątkiem głównego oddziału zagranicznego zakładu ubezpieczeń i głównego oddziału zagranicznego zakładu reasekuracji, w których wskazane są osoby fizyczne i osoby prawne (§ 143 pkt 1 lit. e rozporządzenia).

Dodanie w art. 335 w ust. 2 pkt 1a w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ma na celu rozszerzenie uprawnień organu nadzoru do żądania od zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji danych i informacji na wniosek EIOPA. Obecnie EIOPA na mocy prawa europejskiego, co do zasady, nie jest uprawniona do bezpośredniego zbierania informacji i wzywania zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji do przekazania stosownych danych. Wobec tego EIOPA, w celu sporządzenia raportu, żąda od krajowych organów nadzoru szczegółowych informacji dotyczących podmiotów nadzorowanych. Nadzory krajowe są w konsekwencji zobligowane do zebrania tych danych poprzez wezwania kierowane do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. Podstawę prawną żądania EIOPA skierowanego do krajowych organów nadzoru stanowi art. 35 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 48, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem na wniosek EIOPA właściwe organy państw członkowskich przekazują EIOPA wszelkie informacje niezbędne do wykonywania obowiązków nałożonych na EIOPA, pod warunkiem że posiadają one na mocy odpowiednich przepisów dostęp do odpowiednich informacji oraz że wniosek o informacje jest niezbędny, biorąc pod uwagę charakter danego obowiązku. UKNF, zwracając się do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji o przekazanie informacji na żądanie EIOPA, powołuje się na art. 335 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Wydaje się jednak, że ta podstawa prawna może w pewnych wypadkach okazać się niewystarczająca. Cele nadzoru, o których mowa w powyższych przepisach i które mogą uzasadniać wystosowanie wezwania, określone są w art. 329 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Cele te nie są powiązane z zadaniami EIOPA. Nie można zatem z całą pewnością stwierdzić, że każde

żądanie EIOPA przekazane organowi nadzoru będzie pozwalało na przekazanie wezwania mającego oparcie w przepisach ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. W związku z tym, w celu wzmocnienia pozycji organu nadzoru zmiana jest uzasadniona.

Dodanie w art. 335 w ust. 5 pkt 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej polega na zapewnieniu możliwości pozyskiwania przez organ nadzoru od zagranicznych zakładów ubezpieczeń prowadzących działalność na terytorium RP danych i informacji niezbędnych do monitorowania ich kluczowych obszarów działalności, w tym w szczególności skali prowadzonej działalności w zakresie obowiązkowych ubezpieczeń OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, np. wartości składki i liczby zawartych umów, wartości i liczby zgłoszonych szkód. Wprowadzenie ww. zapisu będzie stanowiło odpowiednie narzędzie do pozyskiwania od zagranicznych zakładów ubezpieczeń informacji i danych dotyczących działalności realizowanej przez te zakłady ubezpieczeń na terytorium RP, które są niezbędne do właściwego sposobu zabezpieczenia interesów osób ubezpieczonych przez zagraniczne zakłady ubezpieczeń.

Kolejna zaproponowana zmiana w brzmieniu art. 362 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej polega na zwiększeniu maksymalnej wysokości kar nakładanych na członków zarządu zakładu ubezpieczeń albo zakładów reasekuracji, a także na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji. Wskazać należy, że zgodnie z art. 141 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe organ nadzoru może nałożyć kary na członków zarządu banku do wysokości 21 mln zł. Sankcja w obecnej wysokości „odpowiadającej trzykrotnemu przeciętnemu miesięcznemu wynagrodzeniu z ostatnich 12 miesięcy, a jeżeli nie można ustalić przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z ostatnich 12 miesięcy - do wysokości 100 000 zł” jest karą w wysokości rażąco niskiej, nieznajdującej uzasadnienia, w sytuacji zagrożeń kar maksymalnych za naruszenia stwierdzane na rynku finansowym. W ocenie projektodawcy dotychczasowe kary pieniężne nie mają charakteru odstraszającego, należy więc zwiększyć maksymalny ich wymiar. Analogicznie do rozwiązań zawartych w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń proponuje się podwyższyć wysokość kar pieniężnych nakładanych na osoby fizyczne (członków zarządu zakładu ubezpieczeń albo zakładów reasekuracji) do 3 mln zł oraz wprowadzić dodatkową możliwość nakładania kar na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji do 20 mln zł. Postuluje się również rezygnację z możliwości stosowania kar pieniężnych wobec prokurenta – sytuacja ta nie ma odpowiednika w przepisach sankcyjnych pozostałych sektorów rynku finansowego.

W art. 366 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej proponuje się wprowadzenie przepisów, które wyposażą KNF w środki nadzoru następczego umożliwiające nakładanie administracyjnych kar pieniężnych na podmioty naruszające zakazy lub ograniczenia określone w decyzjach interwencyjnych wydanych na podstawie art. 16 lub art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (dalej „rozporządzenie PRIIP”). Proponuje się analogiczne rozwiązania jak w przypadku art. 3c ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, który określa sankcje administracyjne za naruszenia obowiązków określonych w innych przepisach rozporządzenia PRIIP.

Przepisy rozporządzenia PRIIP wyposażyły EIOPA, jak również krajowe organy nadzoru, w uprawnienia polegające na możliwości wprowadzenia:

- zakazu lub ograniczenia wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży niektórych ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych lub ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych o pewnych określonych cechach, lub
- zakazu lub ograniczenia w zakresie rodzaju działalności finansowej lub praktyki zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.

Przepisy dotyczące nadzoru ubezpieczeniowego nie przewidują jednak regulacji mających na celu umożliwienie egzekwowania przez organ nadzoru decyzji interwencyjnych. Jakkolwiek taką możliwość stwarza art. 22 ust. 1 rozporządzenia PRIIP, zgodnie z którym bez uszczerbku dla uprawnień nadzorczych właściwych organów oraz prawa państw członkowskich do przewidywania i nakładania sankcji karnych państwa członkowskie ustanawiają przepisy określające odpowiednie sankcje i środki administracyjne mające zastosowanie w przypadkach naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich stosowania. Te sankcje i środki muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Proponuje się więc – na wzór art. 3c o nadzorze nad rynkiem finansowym – przyjęcie przepisów, które wyposażą KNF w środki nadzoru następczego, umożliwiające nakładanie administracyjnych kar pieniężnych na podmioty naruszające zakazy lub ograniczenia wprowadzone decyzją interwencyjną na podstawie art. 16 lub art. 17 rozporządzenia PRIIP. Wysokość kar została określona w oparciu o art. 24 ust. 2 lit. e rozporządzenia PRIIP.

Analogiczne regulacje zostały również wprowadzone w art. 171f ustawy o obrocie instrumentami finansowymi w odniesieniu do interwencji produktowej wydawanej na

podstawie art. 40, art. 41 (decyzja interwencyjna wydawana przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych lub Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) lub art. 43 (decyzja właściwego organu krajowego) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012.

Art. 27. Zmiany w ustawie o biegłych rewidentach

W art. 13 po ust. 2 ustawy o biegłych rewidentach przewiduje się dodanie ust. 2a–2c, zgodnie z którymi posiedzenia Komisji Egzaminacyjnej będą mogły się odbywać zdalnie, a także uchwały Komisji Egzaminacyjnej będą mogły być podejmowane w sposób obiegowy (np. za pomocą środków komunikacji elektronicznej, czy też „tradycyjnej” poczty) po powiadomieniu członków Komisji o treści projektu uchwały i o terminie oddania głosu wyznaczonym przez przewodniczącego Komisji. Projektowany przepis ma na celu usprawnienie działalności Komisji Egzaminacyjnej w stosunku do posiedzeń w sposób tradycyjny, a także obniżenie kosztów jej funkcjonowania poprzez brak konieczności zwoływania posiedzenia w przypadku, gdy zaistnieje konieczność podjęcia uchwały. Przedstawione rozwiązanie umożliwi w sposób optymalny organizację posiedzeń Komisji Egzaminacyjnej w szczególności w sprawach wymagających niezwłocznego rozpatrzenia. Uchwały Komisji podjęte w trybie obiegowym będą ważne, jeżeli w wyznaczonym terminie głosy odda co najmniej połowa członków Komisji.

W art. 27a ustawy o biegłych rewidentach przewiduje się dodanie rozwiązań umożliwiających również zdalne uczestnictwo w posiedzeniach Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów (dalej „KZBR”) Polskiej Izby Biegłych Rewidentów (dalej „PIBR”). W związku z tym będzie można wziąć udział w KZBR przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej. O udziale w KZBR w sposób zdalny będzie postanawiała Krajowa Rada Biegłych Rewidentów (dalej „KRBR”), zwołując ten zjazd. Jak z powyższego wynika przepis umożliwi zwołanie zjazdu z możliwością tradycyjnego odbywania zjazdu, jak również zdalnego, w tym mającego charakter mieszany. Rozwiązanie to umożliwi optymalizację kosztów związanych z KZBR. Przepisy zostały sformułowane w oparciu o analogiczne rozwiązania jak wprowadzone zostały w ustawie o rzecznikach patentowych ustawą z dnia 7 października 2022 r. o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. poz. 2185).

Zakłada się, że KZBR w sposób zdalny będzie obejmował w szczególności:

- 1) transmisję posiedzenia umożliwiającą transmisję obrazu i dźwięku w czasie rzeczywistym między uczestnikami posiedzenia,

- 2) wielostronną komunikację umożliwiającą transmisję obrazu i dźwięku w czasie rzeczywistym wszystkich osób uczestniczących w KZBR, w ramach której będą mogły one wypowiadać się w toku obrad KZBR, przebywając w innym miejscu niż miejsce obrad KZBR;
- 3) wykonywanie osobiście prawa głosu w toku KZBR
– z zachowaniem niezbędnych zasad bezpieczeństwa.

W przepisie art. 27a ust. 3 projektu zostało wprowadzone rozwiązanie, zgodnie z którym w przypadku, gdy przepisy ustawy lub statut Polskiej Izby Biegłych Rewidentów będą wymagały podjęcia uchwały przez KZBR lub przeprowadzenia wyborów w głosowaniu tajnym, podejmowanie uchwał lub przeprowadzenie wyborów będzie mogło odbywać się przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w sposób, o którym mowa w ust. 1 i 2 oraz art. 28 ust. 2 (m.in. zapewniający tajność głosowania).

Przewiduje się, że KZBR będzie określał w formie regulaminu warunki udziału w KZBR, sposób podejmowania uchwał przez KZBR, sposób przeprowadzenia wyborów do organów samorządu lub wyboru innych osób na podstawie przepisów ustawy lub statutu Polskiej Izby Biegłych Rewidentów oraz związanych z odwołaniem osób wybranych w trakcie wyborów – przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, z uwzględnieniem wymogów, które będą niezbędne do identyfikacji osób uczestniczących w KZBR oraz zapewnienia bezpieczeństwa komunikacji elektronicznej. Powyższe rozwiązanie ma na celu wprowadzenie jasnych zasad związanych z obradami KZBR jeżeli odbywają się one w sposób zdalny.

Przepisy będą miały zastosowanie również do Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów i odpowiednie zastosowanie do walnych zgromadzeń w regionalnych oddziałach PIBR.

W projektowanym art. 27b ustawy o biegłych rewidentach przewiduje się dodanie przepisów związanych podpisywaniem uchwał KZBR.

W przypadku gdy uchwały KZBR będą podjęte przy użyciu środków komunikacji elektronicznej będą one wówczas opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym. Przepisy będą miały zastosowanie również do Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów i odpowiednie zastosowanie do walnych zgromadzeń w regionalnych oddziałach PIBR.

Celem tych propozycji jest uwzględnienie postępu technicznego w komunikowaniu się na odległość i umożliwienie PIBR organizacji zjazdów KZBR oraz podejmowania uchwał i przeprowadzania wyborów do organów samorządu zawodowego w sposób zdalny, co przyczyni się do usprawnienia organizacji zjazdów KZBR oraz ograniczenia kosztów jakie są

związane ze zwołaniem KZBR w sposób tradycyjny, przy pozostawieniu dotychczasowych możliwości odbywania KZBR.

W art. 29 ustawy o biegłych rewidentach przewiduje się dodanie przepisu z którego będzie wynikało, że KZBR uchwała regulamin obrad, o którym mowa w art. 27a ust. 5 ustawy o biegłych rewidentach, w którym określi w szczególności szczegółowe zasady udziału w KZBR przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, przeprowadzania wyborów do organów samorządu, odwoływania niektórych osób i podejmowania uchwał przez KZBR, w tym przy użyciu środków komunikacji elektronicznej.

W art. 31 ustawy o biegłych rewidentach przewiduje się dodanie ust. 2a zgodnie z którym, wybór dwóch zastępców prezesa KRBR, sekretarza i skarbnika z grona KRBR będzie mógł zostać przeprowadzony w sposób, który nie wymaga obecności w tym samym miejscu uprawnionych do udziału w głosowaniu, przy użyciu środków komunikacji elektronicznej umożliwiających przekazywanie obrazu i dźwięku w czasie rzeczywistym, w sposób zapewniający m.in. tajność głosowania. Celem tego rozwiązania jest umożliwienie wyboru tych osób w sposób zdalny. Rozwiązanie to obniży koszty związane z potrzebą spotkania się członków KRBR w sposób tradycyjny, a także będzie spójne z rozwiązaniem jakie przewidziane zostało dla KZBR.

W ustawie o biegłych rewidentach proponuje się dodanie art. 57a, zgodnie z którym z chwilą wpisu na listę, firma audytorska będzie nabywać prawo do posługiwania się oznaczeniem „firma audytorska” i oznaczenie to będzie podlegało ochronie prawnej. Ochrona wynikająca z przepisów będzie miała zastosowanie również w przypadku firmy audytorskiej z państwa Unii Europejskiej w przypadku wpisania na listę. Przewiduje się, że oznaczeniem „firma audytorska” będzie mogła posługiwać się bez naruszenia tych przepisów w pewnych sytuacjach (np. ubiegania się o wpis na listę) firma audytorska zatwierdzona w innym niż Rzeczypospolita Polska państwie Unii Europejskiej lub z państwa trzeciego. Należy odróżnić możliwość posługiwania się oznaczeniem w pewnych sytuacjach od braku możliwości świadczenia usług zastrzeżonych dla osób uprawnionych. Rozwiązanie to ma na celu jednoznaczne wskazanie, że podmioty niewpisane na listę firm audytorskich nie mogą korzystać z oznaczenia „firma audytorska” z wyjątkiem przypadków wyraźnie wskazanych w ustawie. Przepisy te zostały przewidziane, aby uniemożliwić posługiwanie się oznaczeniem firma audytorska przez podmioty do tego nieuprawnione.

W art. 95 w ust. 5 katalog wskazany w pkt 2 obejmujący podmioty/organy, którym przekazanie informacji lub dokumentów przez Polską Agencję Nadzoru Audytowego lub organy PIBR nie

narusza tajemnicę zawodowej, rozszerza się o Straż Graniczną. Do jej zadań należy bowiem, podobnie jak ma to miejsce w przypadku Policji, wykonywanie czynności związanych z wykrywaniem i identyfikacją przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z przestępstw. W tym celu jest ona zobowiązana do korzystania ze wszystkich źródeł informacji, które pozwolą jej na właściwe wypełnienie tego zadania. Tym samym niezbędne jest ujęcie Straży Granicznej w tym katalogu.

Przewiduje się także zmianę art. 128 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o biegłych rewidentach w związku z nowym rozporządzeniem Unii Europejskiej. Z dniem 21 lipca 2019 r. zostało uchylone rozporządzenie Komisji (WE) nr 809/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. wykonujące dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie informacji zawartych w prospektach emisyjnych oraz formy, włączenia przez odniesienia i publikacji takich prospektów emisyjnych oraz rozpowszechniania reklam (Dz. Urz. UE L 149 z 30.04.2004, str. 37, z późn. zm.), dalej „rozporządzenie 809/2004” (stare rozporządzenie prospektowe), do którego odwołania znajdują się w art. 128 i art. 136 ustawy o biegłych rewidentach. Z tego względu należy dokonać korekty w art. 136 w ust. 2 pkt 4 przez odesłanie do nowego rozporządzenia tak, aby było jasne, że badanie sprawozdania do prospektu nie jest usługą zabronioną w myśl rozporządzenia nr 537/2014.

W art. 182 ust. 1 pkt 29 ustawy o biegłych rewidentach wprowadza się poprawkę redakcyjną polegającą na zastąpieniu wyrazów „nie świadczy” i „zgodnie” wyrazami „świadczy” i „niezgodnie”.

W art. 192 w ust. 1 w pkt 3 w lit. b. ustawy o biegłych rewidentach dokonuje się zmiany dotyczącej penalizacji maksymalnego okresu, na który jest dopuszczalne zawarcie umowy o badanie oraz doprecyzowuje się brzmienie tego przepisu. Z uwagi na to, iż zgodnie z art. 17 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 537/2014 maksymalny dopuszczalny okres zawarcia umowy o badanie w przypadku jednostek zainteresowania publicznego wynosi 10 lat, penalizowane jest zawarcie umowy na okres dłuższy niż dopuszczalny. Natomiast z art. 66 ust. 5 ustawy o rachunkowości wynika, że umowa o badanie nie może być zawarta na okres krótszy niż 2 lata. Tym samym proponowane doprecyzowanie przepisu ma na celu uniknięcie ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych poprzez wskazanie, iż karze podlega zawarcie umowy o badanie na okres krótszy niż 2 lata lub dłuższy niż wynikający z art. 17 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 537/2014.

Po art. 215 ustawy o biegłych rewidentach przewiduje się dodanie nowego rozdziału 12a dotyczącego odpowiedzialności karnej pt. „Przepis karny”.

W ustawie o biegłych rewidentach przewiduje się dodanie art. 215a w zakresie odpowiedzialności karnej osoby, która, nie będąc uprawnionym, posługuje się tytułem biegłego rewidenta, oznaczeniem firmy audytorskiej lub wykonuje czynności rewizji finansowej. Dla osób takich przewiduje się grzywnę albo karę ograniczenia wolności. Przepis ma na celu ochronę interesu publicznego w przypadku nieuprawnionego posługiwania się tytułem biegłego rewidenta, oznaczeniem firmy audytorskiej lub wykonywania czynności rewizji finansowej. Podobne rozwiązania związane z odpowiedzialnością karną istnieją w ustawie o doradztwie podatkowym. Wprowadzenie przepisu karnego wynika z potrzeby zachowania pewności obrotu gospodarczego i ochrony interesu publicznego, tak aby nie dochodziło do sytuacji w których badanie sprawozdania finansowego wykonał podmiot do tego nieuprawniony. Przepis ma charakter prewencyjny i ma na celu w głównej mierze zapobieganiu w przeprowadzaniu m.in. badań sprawozdań finansowych lub posługiwanie się tytułem biegłego rewidenta np. przez biegłych rewidentów seniorów, czy też posługiwanie się oznaczeniem „firma audytorska” przez nieuprawnione podmioty. Przepis stanowi też odpowiedź na pojawiające się przypadki wykonywania czynności rewizji finansowej przez byłych biegłych rewidentów za pośrednictwem firm, które nie są wpisane na listę firm audytorskich.

Art. 28. Zmiany w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń

Zaproponowana zmiana w art. 12 ust. 6 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń ma na celu wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących kwalifikowania szkolenia zawodowego przeprowadzonego w formie wykładów lub seminariów jako szkolenia przeprowadzane w formie e-learningu.

W art. 12 ust. 8 pkt 3 oraz ust. 9 pkt 2 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń przewiduje się zmiany mające na celu umożliwienia agentom i zakładom ubezpieczeń prawidłową identyfikację i weryfikację zaświadczeń o odbytych szkoleniach zawodowych oraz szkoleniach w formie e-learningu, o których mowa odpowiednio w art. 12 ust. 8 i 9 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń. Wprowadzona zmiana polega na podaniu również numeru PESEL na dokumencie poświadczającym odbycie szkolenia przez uczestnika szkolenia. Zgodnie z obecnym brzmieniem ww. przepisów dokument potwierdzający odbycie szkolenia zawiera imię i nazwisko oraz datę urodzenia uczestnika szkolenia. Należy zauważyć, że podanie tylko daty urodzenia jest niewystarczające do identyfikacji zaświadczeń o odbytych szkoleniach zawodowych z uwagi m.in. na występującą powtarzalność osób o tym samym imieniu, nazwisku i dacie urodzenia. Podanie numeru PESEL zamiast daty urodzenia umożliwi zakładom otrzymującym od osób obowiązanych zaświadczenia o udziale w szkoleniach

zawodowych, jednoznaczna i szybka weryfikację uczestników szkoleń, co wobec wielu zaświadczeń wystawianych dla każdej osoby w każdym roku ma ogromne znaczenie dla prowadzenia skutecznego nadzoru. Jednocześnie należy zauważyć, że numer PESEL to dana, którą zakłady ubezpieczeń i agenci i tak już posiadają. Natomiast, w przypadku gdy uczestnik szkolenia nie posiada numeru PESEL na dokumencie potwierdzającym odbycie szkolenia wskazana będzie data urodzenia oraz wpisu do rejestru pośredników ubezpieczeniowych.

W ustawie o dystrybucji ubezpieczeń zaproponowano rozwiązania mające na celu uwzględnienie sytuacji przedsiębiorstwa odpowiednio zmarłego agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające oraz brokera ubezpieczeniowego lub brokera reasekuracyjnego w przypadku gdy ustanawiany jest zarządca sukcesyjny w okresie przed powołaniem i po powołaniu zarządcy sukcesyjnego. Zaproponowane w art. 12 ust. 12, art. 19 ust. 3a, w art. 56 ust. 3a oraz art. 57a ustawy o dystrybucji ubezpieczeń rozwiązania dotyczą zarządcy sukcesyjnego zmarłego agenta ubezpieczeniowego i agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające oraz zwolnień zarządcy sukcesyjnego od spełnienia określonych wymogów zawartych w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń. Dodawany ust. 12 w art. 12 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń rozszerza katalog podmiotów o zarządcę sukcesyjnego, do którego nie będą stosowane regulacje, o których mowa w ust. 1–10 tego przepisu. Dodanie w art. 19 ust. 3a ustawy o dystrybucji ubezpieczeń ma na celu zagwarantowanie, aby zarządca sukcesyjny nie musiał spełniać takich wymogów jak: rękojmia należytego wykonywania czynności agencyjnych, posiadanie co najmniej wykształcenia średniego lub branżowego, czy zdanie egzaminu przeprowadzonego przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji. Warunkiem odstąpienia od tych wymogów jest wykonywanie czynności agencyjnych przy pomocy osób fizycznych, o których mowa w art. 19 ust. 2 ustawy. W art. 56 ust. 3a ustawy o dystrybucji ubezpieczeń nałożono obowiązek na zakład ubezpieczeń polegający na zgłoszeniu do organu nadzoru zmiany danych objętych wpisem do rejestru agentów dotyczących zmarłego agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające, w którego miejsce wstąpił zarządca sukcesyjny. Obowiązek ten musi zostać spełniony nie później niż w ciągu 14 dni od dnia powzięcia przez zakład ubezpieczeń takiej wiadomości. Dodanie w art. 57a ust. 1 w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń ma na celu doprecyzowanie przepisów w zakresie w jakim dotyczą sytuacji kiedy umowa agencyjna z zakładem ubezpieczeń przestaje wiązać strony z powodów innych niż rozwiązanie umowy. Przypadki te, w takim samym stopniu uzasadniają konieczność złożenia przez zakład ubezpieczeń wniosku o wykreślenie agenta, jak w przypadku rozwiązania umowy. Należą do nich okoliczności takie jak: śmierć agenta, upływ czasu powodujący wygaśnięcie umowy agencyjnej zawartej na czas określony,

zakończenie prowadzenia działalności gospodarczej przez agenta, zaprzestanie spełniania przez agenta wymogów ustawowych (w szczególności, gdy sama umowa przewiduje wygaśnięcie umowy na skutek zajścia tego rodzaju okoliczności). Obowiązek ten musi zostać spełniony nie później niż w ciągu 7 dni od dnia, w którym zakład ubezpieczeń dowiedział się o wygaśnięciu umowy. Należy zauważyć, że dotychczasowe brzmienie nie daje jednak podstawy prawnej dla zakładu ubezpieczeń do wystąpienia z wnioskiem o wykreślenie agenta z rejestru mimo, że umowa agencyjna już nie obowiązuje. Tym samym nie daje podstawy prawnej dla organu nadzoru do podjęcia środków nadzorczych mających na celu wyegzekwowanie od zakładu ubezpieczeń złożenia stosownego wniosku o wykreślenie. Zgodnie z proponowanym art. 57a ust. 2 powyższa regulacja nie będzie miała zastosowania, w sytuacji, gdy w miejsce zmarłego agenta wstępuje zarządca sukcesyjny, o którym mowa w art. 19 ust. 3a ustawy o dystrybucji ubezpieczeń.

W art. 19 ust. 1 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń we wprowadzeniu do wyliczenia proponuje się ujednolicenie redakcyjne przepisów art. 19 i art. 29 ustawy o dystrybucji dotyczących osób fizycznych uprawnionych do wykonywania czynności agencyjnych/brokerskich. Uregulowanie przepisów o osobie fizycznej wykonującej czynności agencyjne (dalej „OFWCA”) na sposób osoby fizycznej wykonującej czynności brokerskie (dalej „OFWCB”) polegające na wskazaniu, że „agent ubezpieczeniowy, agent oferujący ubezpieczenia uzupełniające, zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji mogą wykonywać czynności wyłącznie przy pomocy osób (...)” zamiast „czynności agencyjne może wykonywać OFWCA (...)”. Obecnie ciężar obowiązku, o którym mowa art. 19 ustawy spoczywa na OFWCA a nie na agencie, zgodnie z literalnym brzmieniem przepisu. Dodatkowym uzasadnieniem wprowadzonej zmiany jest fakt, że czynności agencyjne wykonuje agent za pomocą OFWCA, i on za nią odpowiada. Konsekwencją tej zmiany jest propozycja modyfikacji brzmienia ust. 2 w art. 19 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń poprzez dookreślenie, że osoba fizyczna, przy pomocy której agent ubezpieczeniowy i agent oferujący ubezpieczenia uzupełniające zamierza wykonywać czynności agencyjne, może wykonywać te czynności po wpisaniu jej do rejestru agentów.

Zaproponowana zmiana w art. 19 w ust. 3 w pkt 2 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń (polegającej na dodaniu lit. c ma na celu uregulowanie kwestii spełniania wymogów ustawowych przez określone osoby, w sytuacji gdy współnikami agentów ubezpieczeniowych oraz agentów oferujących ubezpieczenia uzupełniające, będących spółkami nieposiadającymi osobowości prawnej, są spółki nieposiadające osobowości prawnej. Zgodnie z obecnym

brzmieniem przepisu, wymogi ustawowe określone w art. 19 ust. 1 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń, w przypadku agentów ubezpieczeniowych oraz agentów oferujących ubezpieczenia uzupełniające będących spółkami nieposiadającymi osobowości prawnej powinni spełniać:

- a) wspólnicy tych spółek, o ile są osobami fizycznymi,
- b) w przypadku gdy wspólnikami tych spółek są osoby prawne – co najmniej połowa ich członków zarządu.

Przepis w powyższym brzmieniu pomija kwestię spełniania wymogów ustawowych przez wspólników tych spółek, którzy również są spółkami nieposiadającymi osobowości prawnej. Dla przykładu, gdy wspólnikami agenta – spółki jawnej są dwie inne spółki jawne, przepis nie określa w jaki sposób agent ten winien spełniać wymogi określone w art. 19 ust. 1 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń. Celem uzupełnienia tej luki koniecznym jest dodanie przepisu, który precyzowałby, które osoby wchodzące w skład spółek będących wspólnikami agenta, muszą spełniać te warunki.

W związku ze zmianą w art. 19 w ust. 3 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń, konieczna jest również zmiana przepisu art. 55 ust. 2 pkt 7 tej ustawy dotyczącego zawartości rejestru agentów ubezpieczeniowych. Zmiana ta służy również realizacji celu prowadzenia rejestru agentów, który powinien stanowić źródło informacji o tym, które osoby spełniają wymogi określone w art. 19 ust. 1 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń. Ponadto, przepis w obecnym brzmieniu stanowiąc, że rejestr agentów zawiera „wykaz członków zarządu agenta będącego osobą prawną” nakłada obowiązek rejestracji wszystkich członków zarządu takiego agenta, nie zaś wyłącznie spełniających wymogi ustawowe. Brak jest uzasadnienia, aby zamieszczać w rejestrze dane osób innych niż spełniające warunki konieczne do wykonywania czynności agencyjnych, a wchodzących w skład zarządu, zwłaszcza, że skład zarządu jest ujawniony w KRS.

Dodanie w art. 20 ust. 4a ustawy o dystrybucji ubezpieczeń ma na celu usunięcie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących ponoszenia odpowiedzialności za działania OFWCA.

W art. 22 w ust. 5 oraz art. 32 ust. 3 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń proponuje się dodanie odpowiednio pkt 5a i 5b oraz pkt 3a i 3b mających na celu doprecyzowanie, że kwestia zachowania tajemnicy agencyjnej i tajemnicy brokerskiej dotyczy również odpowiednio OFWCA i OFWCB. Zaproponowane brzmienie przepisów jest analogiczne do rozwiązań zawartych w art. 35 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, tj. w zakresie obowiązku

zachowania tajemnicy oraz udzielenie odpowiedzi na wniosek KNF lub innego uprawnionego organu i nie narusza obowiązku zachowania tej tajemnicy.

Z kolei, zaproponowana zmiana brzmienia art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń umożliwi klientowi złożenie oświadczenia o rezygnacji z porady w formie dokumentowej. Często zdarza się, że oświadczenie o woli kontynuacji umowy u dotychczasowego ubezpieczyciela jest składane np. w korespondencji e-mailowej. Proponowana forma dokumentowa pozwala na dużą elastyczność w zakresie sposobu składania oświadczenia, ale jednocześnie zapewnia dowód na okoliczność jego złożenia.

Dodanie art. 34a oraz zmiany w art. 39 ust. 5–8 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń mają na celu wprowadzenie rozwiązania dotyczącego zarządcy sukcesyjnego zmarłego brokera ubezpieczeniowego i brokera reasekuracyjnego oraz zwolnień zarządcy sukcesyjnego od spełnienia określonych wymogów zawartych w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń. Dodanie art. 34a ma na celu zagwarantowanie, aby zarządca sukcesyjny nie musiał spełniać takich wymogów jak np. rękojmia należytego wykonywania działalności brokerskiej, posiadanie co najmniej wykształcenia średniego lub branżowego, czy zdanie egzaminu przed Komisją Egzaminacyjną dla Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych lub uzyskanie zwolnienia z tego egzaminu. Warunkiem odstąpienia od tych wymogów jest wykonywanie czynności brokerskich przy pomocy osób fizycznych, o których mowa w art. 29 ust.1 ustawy. W art. 39 w ust. 5–8 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń proponowane przepisy mają na celu doprowadzenia przedsiębiorstwa w sukcesji po osobie fizycznej do ustawowych wymogów prowadzenia działalności brokerskiej w zakresie ubezpieczeń lub reasekuracji. Powyższe będzie realizowane poprzez ustawowy obowiązek dostosowania przedsiębiorstwa do ww. wymogów oraz wskazanie terminu na to zastępcze, przejściowe dostosowanie. Biorąc pod uwagę możliwość wystąpienia sytuacji, w której zarządca sukcesyjny lub spadkobierca przedsiębiorstwa nie spełnia wymogów ustawowych do wykonywania działalności brokerskiej, przewidzianych w art. 34 ust. 4, zasadne – na okres po śmierci brokera ubezpieczeniowego lub brokera reasekuracyjnego – jest wprowadzenie możliwości określonych w proponowanych ww. przepisach ust. 6 i 7 dla spadkobiercy lub zarządcy sukcesyjnego, celem zapewnienia profesjonalnej obsługi ze strony brokera. Proponowanym skutkiem braku działania we wskazanym zakresie byłoby wygaśnięcie zezwolenia (ust. 8).

Proponowana regulacja stanowi uzupełnienie rozwiązań przewidzianych w ustawie o zarządzie sukcesyjnym w zakresie specyfiki działalności brokerskiej, natomiast w żadnym przypadku nie wyklucza rozwiązań wynikających z ustawy o zarządzie sukcesyjnym. Projektowany przepis

art. 34a ust. 1 odnosi się do kwestii sukcesji ogółem – zarówno w zakresie zezwoleń wydanych dla osób prawnych, jak i osób fizycznych. W obowiązujących przepisach ustawy o dystrybucji ubezpieczeń brak jest wskazania, że zezwolenia wydane osobom prawnym nie podlegają sukcesji, jak np. w przypadku przejścia przez spółkę kapitałową przedsiębiorstwa brokera ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego działającego jako osoba prawna. Natomiast kolejne proponowane przepisy dotyczące sukcesji po zmarłym brokerze ubezpieczeniowym lub reasekuracyjnym w żaden sposób nie kolidują z przepisami ustawy o zarządzie sukcesyjnym (...). Odnosząc się do problematyki zezwoleń na wykonywanie działalności brokerskiej w zakresie ubezpieczeń lub reasekuracji należy wskazać, iż ustawa o zarządzie sukcesyjnym przewiduje w art. 38 możliwość złożenia przez zarządcę sukcesyjnego do organu nadzoru wniosku o potwierdzenie możliwości wykonywania decyzji – decyzji zezwalającej wykonywanie działalności brokerskiej w terminie 3 miesięcy od dnia ustanowienia zarządu sukcesyjnego. Natomiast w myśl art. 42 ustawy o zarządzie sukcesyjnym właściciel przedsiębiorstwa w spadku może złożyć do organu nadzoru, który wydał decyzję związaną z przedsiębiorstwem – decyzję zezwalającą na wykonywanie działalności brokerskiej, wniosek o przeniesienie na niego tej decyzji w terminie 6 miesięcy od dnia śmierci przedsiębiorcy, jeśli nie został ustanowiony zarząd sukcesyjny albo od dnia wygaśnięcia zarządu sukcesyjnego. Tym samym decyzje w ww. sprawach mogą być wydane dopiero po około 6 miesiącach od daty śmierci brokera. Natomiast proponowane przepisy art. 39 ust. 6 – 8 dotyczą innej kwestii – zapewnienia profesjonalnej obsługi klientów brokera w postaci osoby wykonującej czynności brokerskie w imieniu brokera, spełniającej określone wymogi ustawowe, tj. zgodnie z art. 29 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń. Reasumując, proponowane przepisy umożliwiłyby stwierdzenie wygaśnięcia zezwolenia we wcześniejszym terminie niż wynika to z ustawy o zarządzie sukcesyjnym (art. 37), z uwagi na priorytet zapewnienia profesjonalnej obsługi klienta brokera wynikający z przepisów ustawy o dystrybucji ubezpieczeń.

W art. 40 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń proponuje się uregulowanie na poziomie ustawy oraz ujednolicenie regulacji związanych z zapewnieniem obsługi komisji egzaminacyjnej dla brokerów ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych przez UKNF (dodanie ust. 6a). Przepisy ustaw sektorowych stanowią, że UKNF prowadzi obsługę odpowiednich komisji egzaminacyjnych przeprowadzających egzaminy na aktuariuszy, na maklerów papierów wartościowych, doradców inwestycyjnych, agentów firm inwestycyjnych, maklerów giełd towarowych oraz za egzaminy uzupełniające na pośrednika kredytu hipotecznego. W odniesieniu do komisji egzaminacyjnej dla brokerów ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych

analogiczny przepis nie został określony w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń, a w akcie wykonawczym – w § 28 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 kwietnia 2019 r. w sprawie egzaminu dla brokerów ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz Komisji Egzaminacyjnej dla Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych (Dz. U. poz. 879). Na potrzebę regulacji ustawowej wskazywało Rządowe Centrum Legislacji podczas prac nad tym rozporządzeniem.

Dodanie w art. 52 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń ust. 4a ma na celu umożliwienie pozyskiwania przez zakłady ubezpieczeń, nie częściej niż raz na kwartał, zbiorczej informacji o aktualnych wpisach w rejestrze agentów, objętych wpisem danego zakładu. Konsekwencją powyższej propozycji będzie zmiana upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia, o którym mowa w art. 52 ust. 10 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń.

Dodanie w art. 53 ust. 2 i 3 oraz dodanie art. 57b w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń ma na celu wprowadzenie możliwości zamknięcia wpisu w rejestrze pośredników ubezpieczeniowych w takich przypadkach jak cofnięcie zezwolenia zakładowi ubezpieczeń na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej, zaprzestania takiej działalności, czy połączenia zakładów ubezpieczeń. Obecnie przepisy ustawy o dystrybucji ubezpieczeń dopuszczają wykreślenie agenta z rejestru pośredników ubezpieczeniowych (dalej „RPU”) przez organ nadzoru jedynie na wniosek zakładu ubezpieczeń. W żaden sposób nie wskazują jednak właściwego trybu takiego działania w sytuacji zaprzestania przez zakład ubezpieczeń prowadzenia działalności. Należy również uwzględnić, iż zgodnie z art. 52 ust. 4 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń rejestr jest jawny w zakresie aktualnych danych, o których mowa w art. 55 ust. 1–3 ww. ustawy, z wyłączeniem wskazanych informacji. Zgodnie z § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 grudnia 2018 r. w sprawie prowadzenia rejestru pośredników ubezpieczeniowych oraz udostępniania informacji z tego rejestru (Dz. U. poz. 2467) dane, o których mowa w art. 52 ust. 4 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń, są udostępniane za pośrednictwem strony internetowej organu nadzoru. Ujawniane dane powinny być zgodne ze stanem faktycznym, stąd na organie nadzoru ciąży dodatkowy obowiązek zapewnienia zgodności danych rejestrowych ze stanem faktycznym. Zatem niewątpliwie zasadne jest przyznanie organowi nadzoru uprawnienia dającego możliwość dokonania „z urzędu” wykreślenia agenta z RPU w przypadku, kiedy zakład ubezpieczeń przed zakończeniem swojej działalności nie dopełnił obowiązku złożenia wniosków o wykreślenie agentów wpisanych na jego wniosek w RPU. Dla prawidłowego uwzględnienia proponowanego rozwiązania tj. dającego organowi nadzoru uprawnienie skuteczne i realizowalne konieczna jest właściwa identyfikacja przypadków, gdy

tego typu reakcja nadzorcza byłaby trafna. Z pewnością należy wziąć pod uwagę przypadek decyzji ostatecznej w przedmiocie cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności zakładowi ubezpieczeń. Zgodnie z proponowanym art. 57b ust. 2 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń organ nadzoru jest zobowiązany poinformować agenta ubezpieczeniowego oraz agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające o jego wykreśleniu, nie później niż w terminie 7 dni od dnia wykreślenia.

Możliwość wykreślenia agenta z RPU przez organ nadzoru zasadne jest również w sytuacji poinformowania przez macierzysty organ nadzoru państwa członkowskiego UE sprawującego nadzór nad zakładem ubezpieczeń o zaprzestaniu prowadzenia działalności ubezpieczeniowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uregulowanej w art. 206 i art. 207 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

Biorąc pod uwagę praktykę nadzorczą, zasadnym jest również umożliwienie wykreślenia agenta z RPU przez organ nadzoru w przypadku połączenia się zakładów ubezpieczeń na podstawie art. 292 i następnich ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej – w odniesieniu do agentów zakładu przejmowanego (dodawany w art. 53 ust. 2 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń). Tego typu sytuacje wymagają uwzględnienia brzmienia regulacji określonych w k.s.h., dotyczących skutków łączenia się między sobą spółek kapitałowych, w tym w szczególności regulacji przewidzianych w art. 494 § 1–2 k.s.h., określających zasady sukcesji uniwersalnej praw i obowiązków wynikających ze stosunków cywilnych oraz ze stosunków administracyjnoprawnych. Stosownie do treści art. 494 § 1 k.s.h., spółka przejmująca albo spółka nowo zawiązana wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej albo spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki. W myśl powołanego przepisu połączenie dwóch spółek implikuje skutek w postaci sukcesji uniwersalnej. Z dniem połączenia spółek, podmiot przejmujący wstąpi we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej, w tym również wynikające z umów agencyjnych, a zatem stanie się stroną tych umów z mocy prawa bez potrzeby składania w tym zakresie odrębnego oświadczenia woli. Skutek sukcesji uniwersalnej w zakresie stosunków administracyjnoprawnych reguluje art. 494 § 2 k.s.h., stosownie do którego na spółkę przejmującą albo spółkę nowo zawiązaną przechodzą z dniem połączenia w szczególności zezwolenia, koncesje oraz ulgi, które zostały przyznane spółce przejmowanej albo którejkolwiek ze spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi stanowi inaczej. Powołany przepis powoduje konieczność zidentyfikowania procesów będących odwzorowaniem uprawnień wynikających z sukcesji uniwersalnej na gruncie regulacji prawnych z zakresu pośrednictwa

ubezpieczeniowego. Obecnie obowiązujące regulacje, tj. zarówno ustawa o dystrybucji ubezpieczeń, jak również akty wykonawcze do tej ustawy nie normują trybu postępowania rejestrowego w przypadku połączenia się podmiotów. Częstotliwość występowania takich przypadków jest bardzo niska, niemniej realizacja tego typu procesu w ramach uregulowanych w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń trybów wnioskowania przez zakłady ubezpieczeń jest bardzo skomplikowana i niejasna. Zwłaszcza w przypadku podmiotów o rozbudowanej historii danych rejestrowych, agentów działających na rzecz więcej niż jednego zakładu ubezpieczeń oraz osób wykonujących czynności agencyjne objętych wpisem wielu zakładów w kontekście różnych bądź tych samych agentów. Stąd proponuje się uwzględnienie w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń, na wzór rozwiązań stosowanych np. na rynku kapitałowym (art. 12a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym: czynność prawna mająca za przedmiot przedsiębiorstwo w rozumieniu k.c. nie obejmuje wchodzących w skład tego przedsiębiorstwa zezwoleń, ani zgód udzielonych przez KNF oraz wpisów do rejestrów uzyskanych na podstawie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, ustawy o ofercie publicznej oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych; art. 192 ust. 10 ustawy o funduszach inwestycyjnych. W przypadku połączenia lub podziału podmiotu innego niż bank krajowy zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, nie przechodzi na spółkę przejmującą lub spółkę nowo zawiązaną powstałą w związku z połączeniem lub podziałem tego podmiotu, rozwiązania wyłączającego sukcesję uniwersalną w odniesieniu do wpisu do rejestru agentów. Powyższe unormowałoby jednolicie zasady działania zakładów ubezpieczeń w tym obszarze na poziomie ustawowej wytycznej. Jak wskazano powyżej postulowana regulacja, poza elementem o charakterze administracyjnym, nie ingeruje w uniwersalizm sukcesji, w tym zwłaszcza w obszarze praw i obowiązków wynikających ze stosunków cywilnych. Zasada wprowadzana w art. 53 ust. 3 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń wymaga ograniczenia w przypadku przymusowej restrukturyzacji banku będącego agentem, dokonanej na podstawie decyzji, o której mowa w art. 174 ust. 1 pkt 1 i 2 albo w art. 188 ust. 1 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji. Za takim podejściem przemawia wbudowany w ustawę o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym mechanizm przymusowej restrukturyzacji i jej cele. We wskazanym w decyzji BFG dniu przejęcia przez podmiot przejmujący przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji albo instytucję pomostową, na mocy decyzji BFG, powinno dojść do przejęcia funkcji agenta zakładów ubezpieczeń pełnionych przez bank przejmowany. Ustawa o dystrybucji ubezpieczeń określa wszelkie wymogi dotyczące pośrednika ubezpieczeniowego, w tym agenta ubezpieczeniowego oraz jego wpisu w RPU. Wpis do rejestru agentów może nastąpić wyłącznie w wyniku złożenia

przez zakład ubezpieczeń stosownego wniosku. Stąd zasadne jest wskazanie, iż również w tym przypadku wpis w rejestrze agentów następuje w sposób określony w art. 53 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń (w sytuacji, w której agent nie posiada wpisu dla zakładu, dla którego wpisany był agent przejmowany) lub art. 56 ust. 2 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń (w sytuacji zmiany danych agenta poprzez dodanie OFWCA agenta przejmowanego).

Dodanie w art. 55 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń ust. 2a zakłada uzupełnienie rejestru agentów o informacje o adresie poczty elektronicznej agenta ubezpieczeniowego i agenta oferującego ubezpieczenia. Dodanie do rejestru agentów informacji o adresie poczty elektronicznej wychodzi na przeciw potrzebie usprawnienia komunikacji między UKNF a agentami, w szczególności w sytuacjach utrudnionego kontaktu z agentem, za pomocą tradycyjnych środków komunikacji. Dane rejestrowe zawierające adres poczty elektronicznej nie będą jawne. Adres poczty elektronicznej w rejestrze agentów będzie tożsamy z adresem poczty elektronicznej agenta, o którym mowa odpowiednio w art. 38 pkt 1a ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 685, z późn. zm.) albo w art. 5 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. z 2022 r. poz. 541), co pozwoli również unikać sytuacji, w której zakład ubezpieczeń będzie zgłaszał inny adres poczty elektronicznej podanej przez agenta działającego na rzecz więcej niż jednego zakładu ubezpieczeń. Jednocześnie proponuje się, aby wejście w życie wskazanego wymogu zostało przesunięte na 18 miesięcy od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy dla umożliwienia zakładom ubezpieczeń pozyskania adresów agentów oraz dla dostosowania funkcjonalności rejestru agentów do proponowanej zmiany.

Zaproponowana zmiana art. 55 ust. 4 oraz art. 59 ust. 5 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń wynika z konieczności zawężenia zakresu danych odpowiednio w rejestrze agentów i rejestrze brokerów odnośnie osób fizycznych będących akcjonariuszami, udziałowcami oraz osobami, które mają bliskie powiązania odpowiednio z agentem albo brokerem. W obecnym brzmieniu przepisu ustawa nakłada obowiązek przekazania danych ww. osób, w tym NIP siedzibę firmy i adres. Są to dane nadmiarowe, które nie znajdują odzwierciedlenia w odpisie z KRS spółki. Nie ma zatem uzasadnionej potrzeby, aby takie dane zawierał rejestr agentów i rejestr brokerów.

Zaproponowane zmiany w art. 71 ust. 2a i 2b, art. 74 ust. 2a, art. 75 ust. 1, 3–4a, 7a i 8, art. 76 ust. 2 i 3, art. 77 ust. 1–2a, art. 80 ust. 2 oraz art. 84 ust. 3–3a ustawy o dystrybucji ubezpieczeń mają na celu wprowadzenie możliwości doręczeń elektronicznych w odniesieniu do czynności

kontrolnych i innych czynności nadzorczych KNF niemających formy decyzji administracyjnej. Zaproponowane zmiany w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń określają zasady i tryb doręczania dokumentów sporządzonych/udzielonych/ wydawanych/zgłaszanych (np. protokół kontroli, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli zalecenie, zastrzeżenie) na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej w ramach kontroli działalności zakładu ubezpieczeń w zakresie jego korzystania z usług agentów ubezpieczeniowych i agentów oferujących ubezpieczenia uzupełniające, kontroli działalności agenta ubezpieczeniowego i agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające oraz kontroli działalności brokera ubezpieczeniowego i brokera reasekuracyjnego. Doręczenie tych dokumentów będzie następowało na adres do doręczeń elektronicznych. Przyjęte rozwiązania mają na celu przede wszystkim usprawnienie i zwiększenie efektywności przeprowadzenia czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych KNF oraz przyczynią się do zmniejszenia obrotu korespondencji papierowej oraz obrotu dokumentacji papierowej wewnątrz podmiotów kontrolowanych. Dodatkowo, wprowadzone regulacje zapewniają alternatywnie możliwość sporządzania/udzielania/wydawania/zgłaszania dokumentów związanych z przeprowadzoną kontrolą również na piśmie utrwalonym w postaci papierowej.

Dodanie art. 88a w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń ma na celu objęcie zakresem tajemnicy zawodowej osób wykonujących pracę w UKNF na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów cywilnoprawnych oraz osób posiadających od organu nadzoru umocowanie do wykonywania obowiązków wynikających z prowadzonego postępowania naprawczego lub likwidacyjnego, które wykonują obowiązki wynikające z ustawy o dystrybucji ubezpieczeń. Obecnie osoby te nie są objęte zakresem tajemnicy zawodowej określonej w art. 372 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Zachowanie tajemnicy nie wynika również z ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, która obliguje do zachowania tajemnicy jeżeli to wynika z innych ustaw. Konieczne jest więc uregulowanie tej kwestii w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń.

Art. 29. Zmiany w ustawie o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu

Dodanie w art. 2 pkt 10a związane jest z wejściem w życie rozporządzenia DLT Pilot Regime. Z uwagi na to, że jego istotnym elementem jest przeciwdziałanie praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ważne jest, aby ustawa objęła swoim zakresem również podmioty prowadzące infrastruktury w technologii rozproszonego rejestru.

Dodanie pkt 1a w art. 105 ust. 3 w ustawie o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ma na celu umożliwienie uzyskiwania przez Prezesa NBP od Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, (dalej „GIIF”) informacji na temat wypełniania przez przedsiębiorców prowadzących działalność kantorową, będących instytucjami obowiązanyymi zgodnie z przepisami ww. ustawy, obowiązków w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu i kontrolowanymi również w tym zakresie przez Prezesa NBP. Analogiczne uprawnienie przysługuje już innym podmiotom uprawnionym do przeprowadzania kontroli określonej w ustawie o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Zmiany w art. 133, art. 134 i art. 141 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu mają na celu umożliwienie GIIF przeprowadzanie kontroli w instytucjach obowiązanych całkowicie w sposób zdalny. Wdrożenie powyższych zmian wpisuje się w realizację działania nr 11 ze Strategii przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, stanowiącej załącznik do uchwały nr 50 Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2021 r. w sprawie przyjęcia strategii przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (M.P. z 2021 r. poz. 435), zatytułowanego: „Wprowadzenie klarownych przepisów dotyczących prowadzenia przez GIIF kontroli typu off-site w instytucjach obowiązanych.”.

Dodanie art. 145a w ustawie o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu ma umożliwić instytucjom obowiązanyim uzupełnianie braków formalnych (np. braki w pełnomocnictwach czy w reprezentacji wynikającej z przepisów prawa handlowego) w pismach (np. zastrzeżenia do protokołu kontroli czy wyjaśnienia) przekazywanych do GIIF w związku z przeprowadzaną kontrolą.

Dodanie art. 152a w ustawie o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu umożliwi organom zaangażowanym w nakładanie sankcji oraz w kontrole przestrzegania przepisów ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, bezpośrednio przekazywanie europejskim urzędowi nadzoru stwierdzonych w trakcie kontroli lub nadzoru informacji o niedociągnięciach w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu oraz stosowanych środkach w związku ze stwierdzonymi niedociągnięciami. Europejski urząd nadzoru otrzymane informacje wykorzystuje w celu identyfikacji ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, które ma wpływ na sektor finansowy UE. Przekazywane dane do unijnego narzędzia „wczesnego ostrzegania”, będą

wspomagały właściwe organy oraz rynki finansowe w uniknięciu materializacji ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu.

Art. 30. Zmiany w ustawie o pracowniczych planach kapitałowych

W ustawie o pracowniczych planach kapitałowych proponuje się również zmiany w art. 63, polegające na określeniu procedury usunięcia instytucji finansowej z ewidencji PPK. Dodanie w art. 63 przepisów ust. 7a i 7b oraz nowelizacja ust. 11 i 12 stanowiłoby usunięcie luki legislacyjnej, jaka występuje obecnie w polskim systemie prawnym. Na gruncie obowiązujących przepisów prawa towarzystwo funduszy inwestycyjnych, powszechne towarzystwo emerytalne (dalej „PTE”), pracownicze towarzystwo emerytalne lub zakład ubezpieczeń zarządzające instytucją finansową, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych (fundusz inwestycyjny zarządzany przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych, które zostało umieszczone w ewidencji PPK w trybie przepisów rozdziału o ewidencji PPK, fundusz emerytalny zarządzany przez PTE albo pracownicze towarzystwo emerytalne, które zostały umieszczone w ewidencji PPK w trybie przepisów rozdziału 10, lub zakład ubezpieczeń, który został umieszczony w ewidencji PPK w trybie przepisów rozdziału o ewidencji PPK), nie ma formalno-prawnych możliwości złożenia wniosku o usunięcie z ewidencji PPK, np. w związku ze zmianą profilu prowadzonej działalności statutowej. Proponowana zmiana ma na celu usunięcie tej luki.

Art. 31. Zmiany w ustawie o COVID

Uchylenie art. 31zb w ustawie o COVID jest konsekwencją przeniesienia tego rozwiązania wprost do ustawy o ofercie publicznej. Szczegółowe wyjaśnienie tej zmiany znajduje się w niniejszym uzasadnieniu w części dotyczącej zmian w ustawie o ofercie publicznej (vide projektowane brzmienie art. 3 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej).

Art. 32. Zmiany w ustawie o crowdfundingu

Zmiana polegająca na dodaniu art. 14a w ustawie o crowdfundingu ma charakter doprecyzowujący w zakresie sposobu ustalania kwot w złotych polskich, które zostały wyrażone w euro w rozporządzeniu 2020/1503. Rozporządzenie to przewiduje sytuacje, w których spełnienie obowiązków jest zależne od kwoty wyrażonej w wartościach liczbowych w euro. Obowiązki te dotyczą kwoty ostrożnościowych środków ochrony, którymi musi dysponować dostawca usług finansowania społecznościowego (art. 11 ust. 1 lit. a) oraz kwoty, powyżej której inwestycja dokonywana przez inwestora niedoświadczonego musi być poprzedzona obowiązkiem weryfikacyjnym (art. 21 ust. 7 rozporządzenia 2020/1503).

Ponieważ przepisy te nie określają kursu wymiany na polski złoty, konieczne jest uregulowanie tego na poziomie ustawy. Zaproponowane rozwiązanie w ust. 1 jest analogiczne do rozwiązania przyjętego wobec domów maklerskich (art. 98 ust. 10 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi). Zaproponowany sposób przeliczenia nie stoi w sprzeczności zarówno z art. 11 ust. 1 Rozporządzenia 2020/1503 przewidującym wymóg dysponowania w każdym momencie ostrożnościowymi środkami ochrony w kwocie co najmniej 25.000 euro, ani z obowiązkiem dokonywania (co najmniej co dwa lata) przeglądu ostrożnościowych środków ochrony zgodnie z art. 4 ust. 3 Rozporządzenia 2020/1503. Ustanowienie jednolitego kursu nie powoduje bowiem, że podmioty te nie muszą już dysponować na bieżąco środkami w ustalonej kwocie, ani, że nie muszą dokonywać regularnego przeglądu tych środków, ale dookreślają wyłącznie relację kwoty wskazanej w euro do polskiego złotego. Ponadto, wprowadzone rozwiązanie zapewnia, że kurs ten jest również aktualny na datę złożenia wniosku, co wynika m.in. z Rozporządzenia Delegowanego 2022/2112, zgodnie z którym we wniosku wskazuje się „kwotę ostrożnościowych środków ochrony, jakimi dysponuje wnioskodawca w chwili składania wniosku o udzielenie zezwolenia, oraz opis założeń przyjętych przy jej określaniu”.

W zakresie nowego ust. 2, ponieważ jest to okoliczność jednorazowa, kwota w euro powinna być określana na bieżąco w momencie powstania obowiązku.

III. Przepisy przejściowe, dostosowujące i przepis końcowy

Projekt ustawy wprowadza następujące regulacje o charakterze przejściowym.

Art. 33

Zmiany wprowadzone w art. 18 pkt 18 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym stosuje się także do postępowań wszczętych i niezakończonych przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

Art. 34

Zgodnie z przepisem przejściowym należności z tytułu opłat lub wpłat, o których mowa w art. 19a ust. 2 pkt 1 oraz w ust. 3 ustawy zmienianej w art. 18, od podmiotów będących w upadłości lub likwidacji, nieuiszczone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, umarza się.

Art. 35

Zgodnie z przepisem przejściowym, zezwolenia wydane zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m oraz art. 6d ust. 1 ustawy – Prawo bankowe zachowują swoją ważność do czasu wygaśnięcia lub rozwiązania umów zawartych w związku z ich udzieleniem. Wprowadzane w ustawie – Prawo bankowe zawiadomienia w zakresie outsourcingu wiążą się z innym zakresem dołączanych do zawiadomienia dokumentów. W celu

zapewnienia dalszego procedowania wszystkich wszczętych i niezakończonych postępowań o wydanie zezwolenia bez konieczności uzupełniania dokumentów, do procedowanych wniosków mają zastosowanie dotychczasowe przepisy. Takie rozwiązanie wyeliminuje ryzyko pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia, w przypadku gdy w wyznaczonym terminie przedsiębiorca nie zdążyłby uzupełnić dokumentacji.

Art. 36

Zgodnie z art. 36 ust. 1 projektu ustawy, zezwolenia dla banków prowadzących działalność maklerską w dniu wejścia w życie ustawy pozostają w mocy do dnia uzyskania zezwolenia na odpowiednią zmianę statutu. Z kolei, zgodnie z art. 36 ust. 2, bank, który posiada zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej lub faktycznie wykonuje czynności maklerskie na podstawie obowiązujących przepisów, powinien wystąpić do KNF z wnioskiem o odpowiednie dostosowanie treści statutu w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Zgodnie natomiast z art. 36 ust. 3, bank, którego statut spełnia odpowiednie warunki ustawowe, umożliwiając prowadzenie działalności na własny rachunek, powinien powiadomić KNF na miesiąc przed rozpoczęciem tej działalności.

Art. 37

Przepis przejściowy zawarty w art. 37 związany jest ze zrównaniem wymogów emitentów w zakresie przekazywania informacji do bazy RZE. Ze względu na to, że przepis ten obejmuje swoim zakresem zarówno podmioty będące już emitentami jak i te, które będą dokonywać emisji po raz pierwszy, konieczne jest określenie terminu dla pierwszej kategorii wskazanych podmiotów na przekazanie dodatkowych informacji po to, aby wymóg ten stał się skutecznie egzekwowalny. Szacuje się, że wskazany w art. 37 termin 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy jest terminem wystarczającym na dokonanie takiej czynności.

Art. 38

Przepis art. 38 ma na celu zapewnienie ministrowi właściwemu ds. instytucji finansowych odpowiedniego czasu na wydanie nowych rozporządzeń, umożliwiających w szczególności przeprowadzenie w niezbędnych uzgodnień i konsultacji publicznych z udziałem szerokiego kręgu instytucji i podmiotów działających w różnych sektorach rynku finansowego.

Na podstawie ust. 1 zostanie utrzymane w mocy dotychczas obowiązujące rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 11 marca 2020 r. w sprawie wysokości składki wnoszonej przez zakłady ubezpieczeń na rzecz Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz terminów uiszczania tej składki (Dz. U. z 2020 r. poz. 484), do dnia wejścia w życie nowych regulacji w tym zakresie.

Przepis ust. 2 dotyczy przepisów wykonawczych do ustawy o obrocie instrumentami finansowymi określających szczegółowe warunki techniczne i organizacyjne dla firm inwestycyjnych, banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, i banków powierniczych, trybu i warunków postępowania tych podmiotów oraz szczegółowe zasady wydzielenia organizacyjnego działalności maklerskiej banku.

Przepis ust. 3 utrzymuje w mocy przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 52 ust. 10 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń zmienianej w art. 28, w brzmieniu dotychczasowym, do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 52 ust. 10 tej ustawy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Art. 39

Przepis ten pozostaje związany z proponowanymi zmianami regulacji zawartych w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w zakresie przekazania z PBUK do UFG zadania związanego z pozyskiwaniem informacji z tzw. „notatek policyjnych”. Zawarte w nim regulacje dotyczą materii postępowania z danymi i informacjami przekazanymi z PBUK do UFG.

Art. 40

Przepis ten pozostaje związany z proponowanymi zmianami regulacji zawartych w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w zakresie przekształcenia członkostwa zakładów ubezpieczeń na uczestnictwo w związku z korzystaniem z informatycznej bazy danych UFG. W związku z powyższymi zmianami proponuje się wprowadzenie przepisu przejściowego na podstawie którego, z dniem wejścia w życie ustawy przestaną być członkami Funduszu zakłady ubezpieczeń, które przed dniem wejścia w życie ustawy złożyły deklarację członkowską na podstawie art. 97 ust. 1a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Art. 41

Przepis przejściowy zawarty w art. 41 związany jest ze zmianami wprowadzanymi w ustawie o funduszach inwestycyjnych dotyczącymi tworzenia i funkcjonowania portfelowych funduszy inwestycyjnych. Przepis ten przesądza, że fundusz portfelowy, który uzyskał zezwolenie na prowadzenie działalności przed dniem wejścia w życie ustawy jest obowiązany dostosować swój statut do znowelizowanych przepisów w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Ponadto przewidziano zachowanie ważności prospektu emisyjnego funduszu

portfelowego do dnia sporządzenia oraz opublikowania prospektu informacyjnego, co pozwoli na płynne przejście funduszy portfelowych na nowy dokument informacyjny.

Art. 42

W celu zapewnienia pewności prawa, które znajduje zastosowanie w konkretnej sytuacji określonej w ustawie zmienionej w art. 13 ustawy, w art. 42 ust. 1 przewidziano, że do podstępowań wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 13 przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy w brzmieniu dotychczasowym. Z kolei w ust. 2, zgodnie z zasadą stosowania ustawy względniejszej dla sprawcy czynu zabronionego i wpływającym z tego obowiązkiem oceny całokształtu konsekwencji wynikających z zastosowania brzmienia przed i po wejściu w życie ustawy, do zachowań stanowiących naruszenie przepisów ustawy zmienianej w ust. 13 zaistniałych przed dniem wejścia w życie ustawy wprowadzono zasadę stosowania właściwych przepisów w brzmieniu dotychczasowym, chyba że nowe brzmienie będzie właśnie względniejsze dla sprawcy.

Art. 43

Przepisy te związane są z przewidzianymi projektem ustawy ograniczeniami we wprowadzaniu ASI do obrotu wśród osób fizycznych oraz zakazem zaciągania przez ASI pożyczek od osób fizycznych. W zakresie przepisów przejściowych uregulowano sytuację dotychczasowych posiadaczy praw uczestnictwa ASI, będących osobami fizycznymi, w zakresie umożliwienia im dalszego posiadania praw uczestnictwa ASI, z ograniczeniem możliwości nabywania przez nich nowych praw uczestnictwa ASI. Przepis ten dotyczy osób posiadających prawa uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej, której co najmniej 50% praw uczestnictwa nie posiadają klienci profesjonalni. Zmiany przewidziane w art. 70k ustawy o funduszach inwestycyjnych dotyczą bowiem w głównej mierze tych osób. Wprowadzono także przepisy przejściowe w zakresie dotychczasowych umów pożyczek oraz innych umów o charakterze podobnym zaciągniętych przez ASI, jak też w zakresie obowiązków informacyjnych zarządzających ASI w zw. z wejściem w życie ustawy.

Proponuje się także zapewnienie uczestnikom alternatywnych spółek inwestycyjnych odstępu do informacji na temat zmian przewidzianych niniejszą ustawą o zmianach dotyczących obejmowania praw uczestnictwa alternatywnych spółek inwestycyjnych przez klientów detalicznych, w szczególności o treści przepisu ust. 1 oraz o treści przepisu art. 8a ust. 4 oraz art. 70k ustawy zmienianej w art. 13.

Art. 44

W związku z wprowadzonym obowiązkiem zatwierdzenia przez KNF regulaminu funduszu zabezpieczającego prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z rozliczania transakcji

zawartych również poza rynkiem regulowanym, który dotychczas nie podlegał takiemu reżimowi (wymagana jest obecnie umowa zawierana z podmiotem organizującym ASO), w art. 44 zawarto przepis przejściowy mający na celu wskazanie 18 miesięcznego okresu na dostosowanie przez podmiot rozliczający przedmiotowego regulaminu do przepisów projektowanej ustawy.

Art. 45

Przepis ten zapewnia zakaz wpisu agenta firm inwestycyjnych w przypadku popełnienia przez niego przestępstw wskazanych w tym przepisie przed wejściem w życie tej ustawy. Z uwagi na doniosłość tego przepisu i jego znaczenie dla stabilności rynku finansowego i bezpieczeństwa inwestorów zasadne jest zastosowanie takiego rozwiązania, bowiem obecnie nadal występuje luka w tym zakresie.

Art. 46

Mając na uwadze zmiany przewidziane w art. 83b ustawy o obrocie instrumentami finansowymi w art. 46 przewidziano 12 miesięczny termin na dostosowanie przez firmy inwestycyjne przyjętych przez nie systemów kontroli wewnętrznej do tych zmian.

Art. 47

Art. 47 wprowadza okres przejściowy dla banków powierniczych umożliwiając im prowadzenie działalności w zakresie pośrednictwa w pożyczkach papierów wartościowych na uproszczonych zasadach w terminie dwóch lat od dnia wejścia projektowanej ustawy, a w przypadku gdy bank w tym okresie wystąpi o zezwolenie na prowadzenie tej działalności w pełnym zakresie do momentu uzyskania tego zezwolenia. Okres ten ma pozwolić bankom powierniczym na przygotowanie studium opłacalności i wykonalności prowadzenia przedmiotowej działalności. Niemniej mając na uwadze, że działalność ta będzie wykonywana bez zezwolenia KNF oraz znajdują do niej zastosowanie w ograniczonym stopniu przepisy znajdujące zastosowanie do firm inwestycyjnych przy świadczeniu analogicznych usług zdecydowano, że w okresie przejściowym działalność ta będzie mogła być prowadzona wyłącznie na rzecz klientów profesjonalnych, tj. z wyłączeniem klientów detalicznych.

Art. 48

W ustawie o nadzorze nad rynkiem kapitałowym dodany został przepis określający termin udostępniania przez KNF na swojej stronie internetowej informacji, o których mowa w art. 25 ust. 1 i 1a tej ustawy. Przepis ten będzie miał zastosowanie do informacji publikowanych przez ten organ od dnia jego wejścia w życie. Mając na uwadze, że na stronie internetowej KNF zamieszczone są już informacje, o których mowa w art. 25 ust. 1 i 1a ustawy o nadzorze nad

rynkiem kapitałowym, zasadne jest również uregulowanie dostępności tych informacji, czemu służy art. 48.

Art. 49

Z uwagi na propozycję uchylecia obowiązku uzyskania opinii Prezesa NBP wobec podmiotu, który ubiega się o uzyskanie zezwolenia KNF na świadczenie usługi o której mowa w art. 60 ust. 3 ustawy o usługach płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej, zachodzi konieczność rozstrzygnięcia w przepisie przejściowym sytuacji postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy – będą one prowadzone na nowych zasadach.

Art. 50

Przepis przejściowy dotyczy wniosków o wpisanie do rejestru MIP oraz BUP w zakresie aktualizacji obowiązku, o którym mowa w art. 20 pkt 29 oraz art. 20 pkt 35 projektu tj. dołączenia dodatkowych dokumentów zgodnie z art. 117j ust. 1 oraz 119a ust. 1 ustawy o usługach płatniczych.

Art. 51

Zmiany wprowadzone w art. 14aa–14ad, a także w art. 14b, 14c oraz 14d będą miały wpływ na treść rozporządzenia wykonawczego, wydanego na podstawie art. 14d, co oznacza, że dotychczas wydane rozporządzenie zostanie uchylone. Proponuje się tym samym przepis przejściowy dotyczącego obowiązywania dotychczasowego rozporządzenia, tj. rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 2022 r. w sprawie przekazywania informacji Narodowemu Bankowi Polskiemu przez agentów rozliczeniowych, wydawców instrumentów płatniczych oraz wydawców pieniądza elektronicznego.

Art. 52

W art. 52 wprowadzono przepisy przejściowe dla wprowadzanego art. 276 ust. 10 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Przepisy wykonawcze wydawane na podstawie art. 276 ust. 10 tej ustawy nie będą stosowane do lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, który był oferowany przez zakład ubezpieczeń w ramach umów ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, zawartych przed upływem 9 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy z ubezpieczającym będącym osobą fizyczną albo ubezpieczającym niebędącym osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony ponosi koszt składki ubezpieczeniowej. Ponadto zakład ubezpieczeń w ramach umów ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym zawartych po upływie 9 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy z ubezpieczającym będącym osobą fizyczną albo ubezpieczającym niebędącym osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, nie może oferować ubezpieczeniowego

funduszu kapitałowego, do którego lokowania środków nie stosuje przepisów ustawy wydanych na podstawie art. 276 ust. 10 ustawy zmienianej w art. 26 niniejszej ustawy.

Art. 53

W art. 53 projektu ustawy przewidziane zostało, że KZBR dostosuje statut PIBR do przepisów ustawy zmienianej w art. 27, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, na najbliższym KZBR. W tym przypadku chodzi o rozwiązania przewidziane w projektowanym brzmieniu art. 27a, art. 27b i art. 29 ustawy o biegłych rewidentach, które dotyczą odbywania posiedzeń w sposób zdalny KZBR. Przepisy ustawy w takim przypadku będą miały zastosowanie przed postanowieniami statutu. Niemniej jednak, aby nie prowadzić do dodatkowych kosztów zwoływania KZBR zaproponowane zostało rozwiązanie, że KZBR dostosuje postanowienia statutu na najbliższym KZBR.

Art. 54

W art. 54 projektu ustawy przewidziane zostało, że w przypadku zwołania pierwszego zjazdu KZBR przez KRBR przy użyciu środków komunikacji elektronicznej po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów podejmuje uchwałę (tj. regulamin), o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 6 ustawy zmienianej w art. 27 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą w sposób, o którym mowa w art. 27a i 27b ustawy zmienianej w art. 27 niniejszej ustawy – czyli zdalnie. Zwołanie KZBR w sposób stacjonarny wiąże się z dużymi kosztami. Dlatego niezbędne jest wprowadzenie przepisu dającego podstawę prawną dla zwołanego w sposób zdalny KZBR do podjęcia regulaminu. Przepis ten przewiduje wprowadzenie takiej podstawy dla KZBR, gdyż przyjęcie tego regulaminu umożliwi KZBR dalsze prowadzenie zjazdu i rozpatrywanie pozostałych spraw.

Art. 55

Zgodnie z przepisem przejściowym, do kontroli, o których mowa w art. 130 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy oraz postępowań w sprawie nałożenia kar administracyjnych, o których mowa w art. 150 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie, ustawy stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 56

Przepisy przejściowe do przepisów wprowadzających dodatkową przesłankę wykreślenia podmiotów z rejestrów wskazanych w rozdziale 11A ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu przewidują możliwość wykreślenia podmiotów z rejestru także w przypadku, gdy postępowanie w sprawie nałożenia kary administracyjnej było

w toku w momencie wejścia w życie ustawy zmieniającej. Zakończenia takich postępowań, które były wszczęte przed wejściem w życie ustawy zmieniającej, wydaniem nakazu zaprzestania przez instytucję obowiązana określonych czynności (działalności na rzecz spółek lub trustów lub działalności w zakresie walut wirtualnych), będzie skutkowało wykreśleniem takiego podmiotu z odpowiedniego rejestru.

Art. 57

Przepis art. 57 projektu dotyczy możliwości przenoszenia praw z obligacji niemających postaci dokumentu, wyemitowanych przed dniem 30 listopada 2019 r., zapisanych w ewidencji osób uprawnionych z papierów wartościowych albo zarejestrowanych w depozycie papierów wartościowych. Obowiązujące przepisy w tym zakresie nie są jednoznaczne i powodują wątpliwości interpretacyjne w zakresie prawnej możliwości przenoszenia praw z takich obligacji po terminie wykupu.

Przewiduje się, że ustawa wejdzie w życie w terminie 30 dni od dnia jej ogłoszenia z wyjątkiem zmian wprowadzonych w:

- art. 69 ust. 2a i 2b ustawy o ofercie publicznej, który wchodzi w życie w terminie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia. Dłuższa *vacatio legis* w odniesieniu do wskazanych przepisów ustawy o ofercie publicznej uzasadniona jest koniecznością stworzenia elektronicznego systemu do notyfikacji obrotu znacznymi pakietami akcji wykorzystujących formularz elektroniczny,
- art. 10a ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Dłuższa *vacatio legis* w odniesieniu do wskazanych przepisów ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym uzasadniona jest koniecznością wydania rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów określającego wzór legitymacji służbowej pracownika UKNF oraz tryb wydawania, wymiany i zwrotu takich legitymacji, mając na względzie zapewnienie właściwej identyfikacji pracowników UKNF oraz zapewnienia właściwej ochrony legitymacji służbowych,
- art. 11c i art. 19e ust. 1 i 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz art. 43g pkt 1 ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej, które wchodzi w życie w terminie 1 października 2023 r. Dłuższa *vacatio legis* wskazanych przepisów ma na celu zachowanie zgodności z terminem wejścia w życie analogicznych przepisów ustawy z dnia 14 kwietnia 2023 r. o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, ustawy o obligacjach, ustawy o

Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 825), określonym w tej ustawie na dzień 1 października 2023 r.

- art. 130 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r. Zaproponowane *vacatio legis* ma na celu ułatwienie rozliczania się podmiotów z opłat nadzorczych biorąc pod uwagę ramy czasowe okresów rozliczeniowych,
- art. 276 ust. 10 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, który wchodzi w życie po upływie 9 miesięcy od dnia ogłoszenia. Dłuższe *vacatio legis* wynika z potrzeby dostosowania się przez zakłady ubezpieczeń do nowych wymogów w zakresie polityki lokacyjnej UFK,
- art. 322 ust. 3–8 i art. 324a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, które wchodzi w życie z dniem 1 października 2023 r. Dłuższa *vacatio legis* w odniesieniu ma przede wszystkim na celu dostosowanie systemu teleinformatycznego obsługującego KRS do zaproponowanych zmian. System wpisów w rejestrze oraz jego strukturę i zakres wpisywanych w nim danych określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 listopada 2014 r. w sprawie szczegółowego sposobu prowadzenia rejestrów wchodzących w skład Krajowego Rejestru Sądowego oraz szczegółowej treści wpisów w tych rejestrach (Dz. U. poz. 1667, z późn. zm.). W ww. rozporządzeniu konieczne będzie zatem zapewnienie wpisania informacji dotyczącej decyzji o otwarciu likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w odpowiednim dziale i rubryce rejestru przedsiębiorców (art. 332 ust. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej). W zakresie propozycji dodania art. 324a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej niezbędne będzie wprowadzenia zmian do ww. rozporządzenia w zakresie wpisania danych w KRS dotyczących likwidatora zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego osobą prawną,
- art. 55 ust. 2a ustawy o dystrybucji ubezpieczeń, który wchodzi w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia. Dłuższa *vacatio legis* w odniesieniu do wskazanego przepisu ma na celu umożliwienie zakładom ubezpieczeń pozyskanie adresów poczty elektronicznej agentów, które będą wpisywane do rejestru agentów oraz dostosowanie i zapewnienie funkcjonalności rejestru agentów do tej zmiany.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy pozytywnie wpłynie na działalność mikro-, małych i średnich przedsiębiorców w obszarze outsourcingu i podoutsourcingu bankowego m.in. w zakresie uproszczenia stosowanej procedury dotyczącej powierzania czynności przedsiębiorcy zagranicznemu. Wprowadzone regulacje dotyczące digitalizacji i elektronizacji doręczeń ułatwią i usprawnią wzajemną współpracę pomiędzy KNF a podmiotami nadzorowanymi.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, zatem nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod numerem UD235.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Artur Soboń, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu 1. Piotr Radziszewski, tel. 734-114-951 e-mail: piotr.radziszewski@mf.gov.pl 2. Paulina Borowińska, tel. 734-114-915 e-mail: paulina.borowinska@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia: 2 czerwca 2023 r.</p> <p>Źródło: inicjatywa własna</p> <p>Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UD235</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku, dalej „projekt ustawy”, ma na celu uporządkowanie i usprawnienie funkcjonowania instytucji rynku finansowego, w szczególności w zakresie eliminacji barier dostępu do rynku finansowego, usprawnienia nadzoru nad rynkiem finansowym, ochrony klientów instytucji finansowych, zwiększenia poziomu cyfryzacji w realizacji przez Komisję Nadzoru Finansowego (KNF) obowiązków nadzorczych oraz ujednoczenia rozwiązań prawnych w zakresie ochrony i dostępu do tajemnic prawnie chronionych, poprzez odpowiednie zmiany w zakresie ustaw go regulujących. Obserwacja zdarzeń zachodzących na polskim rynku finansowym w ostatnich latach prowadzi do wniosku, że niezbędna jest przekrojowa i kompleksowa nowelizacja ustaw regulujących różne obszary rynku finansowego. Zmiany przewidziane projektem ustawy podyktowane są również potrzebą spełnienia niektórych postulatów zawartych w Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego (przyjętej w uchwale nr 114 Rady Ministrów z dnia 1 października 2019 r. w sprawie przyjęcia Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego (M.P. poz. 1027), dalej: „SRRK”.

Wprowadzone w niektórych ustawach sektora finansowego zmiany zakładają ujednoczenie rozwiązań prawnych w zakresie uprawnień poszczególnych służb do uzyskiwania informacji zawierających tajemnice prawnie chronione, a także rozszerzenie obowiązku zachowania w tajemnicy informacji o przekazaniu danych uprawnionym służbom. Zmiany te podyktowane są koniecznością zapewnienia skutecznego działania instytucji państwowych zaangażowanych w przeciwdziałanie i zwalczanie przestępczości gospodarczej oraz wynikają z rekomendacji Zespołu zadaniowego ds. opracowania metodyki postępowania w związku z zabezpieczeniem majątkowym, powołanego w ramach Międzyresortowego Zespołu ds. koordynacji wdrażania, monitorowania i ewaluacji „Programu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości gospodarczej na lata 2015–2020”. Ponadto, ustawa przewiduje wdrożenie przepisów krajowych zapewniających niezakłócone stosowanie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 2.6.2022 r. str. 1), dalej „rozporządzenie DLT Pilot Regime”.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt ustawy zakłada wprowadzenie zmian w ustawach regulujących wykonywanie działalności przez podmioty rynku finansowego, w szczególności banki, fundusze inwestycyjne, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, krajowe instytucje płatnicze, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe. Zawarte w projekcie ustawy propozycje zmian przepisów regulujących prawno-instytucjonalne otoczenie rynku finansowego podyktowane są koniecznością ich dostosowania do różnych zachodzących na nim dynamicznych zdarzeń. Zmiany związane z wdrożeniem niektórych postulatów SRRK polegają w szczególności na ułatwieniu funkcjonowania podmiotów nadzorowanych poprzez uproszczenie procedur licencyjnych oraz obowiązków w zakresie raportowania, ale także w zakresie wzmocnienia ochrony inwestorów indywidualnych.

Podjęcie działań zmierzających do dokonania nowelizacji w tych obszarach przysłuży się do realizacji najistotniejszych długoterminowych celów rozwojowych rynku finansowego, w tym rynku kapitałowego, oraz przyczyni się do odbudowy zaufania inwestorów indywidualnych do rynku finansowego. Cele te są możliwe do osiągnięcia poprzez dokonanie odpowiednich zmian w przepisach prawa.

Projekt ustawy oprócz kompleksowych i przekrojowych zmian w kilkudziesięciu ustawach sektorowych dotyczących rynku finansowego wprowadza również zmiany m.in. w ustawie o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym, czy w ustawie o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania obejmują w szczególności:

1) Komisję Nadzoru Finansowego (KNF):

- rozszerzenie i wzmocnienie kompetencji nadzorczych KNF w zakresie:
 - ustawowego umocowania do szybkiego zastosowania przez Przewodniczącego KNF lub jego Zastępcę środka nadzorczego w postaci żądania blokady rachunku w przypadku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa związanego z wykorzystaniem informacji poufnej,
 - upoważnienia Zastępcy Przewodniczącego do kierowania pracami KNF także podczas obecności Przewodniczącego,
 - sprawowania nadzoru nad obrotem obligacjami poprzez rozszerzenie danych przekazywanych do Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych SA (KDPW),
 - wprowadzenia mechanizmów nakładających na większą liczbę podmiotów obowiązek przekazywania dodatkowych informacji do Rejestru Zobowiązań Emitentów (RZE),
 - zapewnienia efektywności monitorowania rynku lokat strukturyzowanych, poprzez określenie dokładnego zakresu sprawowanego nadzoru i wprowadzenie obowiązku sprawozdawczego dla banków rekomendujących, oferujących lub umożliwiających zawarcie umowy na lokatę strukturyzowaną,
 - wprowadzenia nowego sposobu informowania KDPW poprzez skrócenie czasu na aktualizację informacji w RZE oraz przeniesienie określonych przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 646, z późn. zm.), w zakresie prowadzonego przez KDPW rejestru do delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia przez Ministra Finansów,
 - uprawnienia do żądania informacji od banków powierniczych w zakresie działalności agenta emisji lub prowadzenia rejestrów akcjonariuszy,
 - likwidacji dobrowolnej zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji, w szczególności poprzez nadanie organowi nadzoru uprawnienia do wyznaczania likwidatora z urzędu,
 - likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji, w szczególności poprzez nadanie organowi nadzoru uprawnienia do ustalania wynagrodzenia likwidatora,
 - usprawnienia w funkcjonowaniu rejestru pośredników ubezpieczeniowych (RPU) poprzez określenie przypadków, w których organ nadzoru może dokonać wykreślenia agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające z RPU,
 - nadania uprawnień KNF do zastosowania sankcji wobec zakładów ubezpieczeń za nieterminową likwidację szkód komunikacyjnych w określonych przypadkach,
 - nadania uprawnień KNF do zastosowania sankcji za niewykonywanie przez zakłady ubezpieczeń obowiązków związanych z zasilaniem Ośrodka Informacji Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (UFG);
- nadanie KNF dodatkowych uprawnień dotyczących nakładania kar pieniężnych na podmioty nadzorowane, m.in. w zakresie:
 - podniesienia maksymalnego wymiaru kary z 500 000 do 5 mln zł, także w przypadku nałożenia sankcji na podmiot zarządzający (sekurytyzowanymi) wierzytelnościami funduszu wierzytelności (funduszu sekurytyzacyjnego) lub na podmiot, któremu towarzystwo funduszy inwestycyjnych powierza zarządzanie w odniesieniu do specjalistycznego funduszu inwestycyjnego lub funduszu inwestycyjnego zamkniętego (FIZ),
 - podniesienia maksymalnego wymiaru kary nakładanej w przypadku dopuszczenia się naruszeń na członka zarządu zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji z wysokości odpowiadającej ich trzykrotnemu przeciętnemu miesięcznemu wynagrodzeniu z ostatnich 12 miesięcy albo 100 tys. zł do 3 mln zł,
 - przyznania KNF dodatkowej możliwości nałożenia kary pieniężnej na zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji do 20 mln zł,
 - wprowadzenia odpowiedzialności finansowej członków organów nadzorujących w krajowych instytucjach płatniczych, w sytuacji gdy działalność instytucji płatniczej jest niezgodna z prawem lub zaleceniami lub nakazami KNF,
 - wyposażenia KNF w środki nadzoru następczego umożliwiające nakładanie administracyjnych kar pieniężnych na podmioty naruszające zakazy lub ograniczenia określone w decyzjach interwencyjnych wydanych na podstawie art. 16 lub art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP),

- umożliwienia ukarania osób wchodzących w skład organów podmiotów, które dopuściły się naruszeń, niezależnie od decyzji wydawanej wobec tych podmiotów, poprzez wprowadzenie możliwości wyboru przez organ nadzorczy podmiotu objętego postępowaniem sankcyjnym, zarówno podmiotu nadzorowanego, członka organu podmiotu nadzorowanego albo obu tych podmiotów,
- umożliwienia nakładania kar na podmiot, którym wygasło lub zostało cofnięte zezwolenie na prowadzenie działalności, z którą wiąże się naruszenie, oraz na podmioty, które zostały wykreślone z rejestru uprawniającego do prowadzenia takiej działalności,
- umożliwienia nakładania przez KNF pojedynczych kar za każde naruszenie objęte sankcjonowanym przepisem,
- nałożenia sankcji na członków zarządu banku – odpowiedzialnych za naruszenie przepisów prawa, które mogłyby być stosowane również po ustaniu pełnienia funkcji lub zajmowania stanowiska przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie;
- zwiększenie poziomu cyfryzacji w realizacji przez KNF obowiązków nadzorczych, w szczególności w zakresie trybu prowadzenia czynności kontrolnych przez KNF:
 - umożliwienie przeprowadzania czynności kontrolnych poza miejscem prowadzenia działalności przez podmioty kontrolowane,
 - umożliwienie korzystania z doręczeń elektronicznych w rozumieniu ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych, w odniesieniu do czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych KNF niemających formy decyzji administracyjnej;
- stworzenie podstawy prawnej do zawarcia porozumienia o współpracy i wymianie informacji pomiędzy Przewodniczącym KNF i Prezesem Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej, Komendantem Głównym Straży Granicznej i Prokuratorem Krajowym,
- rozszerzenie katalogu organów państwa, które współdziałają z Przewodniczącym KNF w zakresie wymiany informacji w celu realizacji ustawowych zadań,
- poszerzenie kręgu osób uprawnionych do wszczęcia postępowania wyjaśniającego o Zastępcę Przewodniczącego KNF oraz usprawnienie prowadzonych postępowań wyjaśniających;
- wprowadzenie wobec podmiotów nadzorowanych mechanizmu tzw. czynnego żalu,
- nadanie uprawnień nadzorczych wynikających z wyznaczenia KNF jako organu właściwego w rozumieniu przepisów rozporządzenia DLT Pilot Regime.

2) Sektor bankowy:

- ustanowienie tzw. jednolitej licencji bankowej, nie wymagającej od banków uzyskania dodatkowego zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej,
- umożliwienie bankom państwowym prowadzenia działalności maklerskiej,
- wprowadzenie regulacji dotyczących outsourcingu i podoutsourcingu bankowego mających na celu uproszczenie obowiązujących procedur oraz dostosowanie ich do Wytycznych Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w sprawie outsourcingu (sygn. EBA/GL/2019/02):
 - rozszerzenie możliwości powierzenia czynności w zakresie pośrednictwa w odniesieniu do umów o inne niż karty płatnicze instrumenty płatnicze,
 - rozszerzenie katalogu czynności outsourcowanych o usługi bankowości elektronicznej,
 - usunięcie ograniczenia zawierania niektórych umów stanowiących czynności w ramach outsourcingu z mikro i małymi przedsiębiorcami oraz wprowadzenie możliwości zawierania tych umów ze wszystkimi przedsiębiorcami,
 - rezygnacja z bezwzględnego wymogu formy umowy agencyjnej w przypadku części czynności w ramach outsourcingu,
 - umożliwienie podpowierzania w ramach podoutsourcingu bankowego świadczenia głównego będącego przedmiotem outsourcingu,
 - wprowadzenie wymogu pisemnej ogólnej lub szczegółowej zgody banku na stosowanie podoutsourcingu bankowego w miejsce wymogu każdorazowej pisemnej szczegółowej zgody banku,
 - wprowadzenie Nielimitowanego podoutsourcingu,
 - wprowadzenie ograniczenia odpowiedzialności insourcera,
 - liberalizacja zasad outsourcingu międzybankowego,

- wprowadzenie zawiadomień w miejsce uzyskiwania zezwoleń KNF na powierzenie czynności w ramach outsourcingu, podoutsourcingu bankowego przedsiębiorcy spoza UE oraz gdy czynności mają być wykonywane poza obszarem UE, a także w przypadku outsourcingu tzw. „innych czynności” przedsiębiorcy krajowemu i zagranicznemu,
- umożliwienie przejścia na komunikację elektroniczną w ramach digitalizacji procesów pomiędzy KNF a podmiotami podlegającymi nadzorowi;
- określenie szczególnych zasad powierzania wykonywania czynności z zakresu działalności bankowej (outsourcing) w przypadku banków hipotecznych:
 - wyłączenie ograniczeń outsourcingu w art. 6a ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, przy współpracy banków hipotecznych ze spółką matką, tj. bankiem będącym akcjonariuszem dysponującym 100% udziału w kapitale zakładowym oraz uprawnionym do wykonywania 100% praw głosu z akcji tego banku hipotecznego,
 - wprowadzenie uprawnienia KNF do zgłoszenia sprzeciwu na zawarcie umowy, której przedmiotem jest powierzenie przez bank hipoteczny wykonywania powyższych czynności,
 - określenie obligatoryjnych przesłanek zgłoszenia ww. sprzeciwu KNF;
- zmianę przepisów ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, w zakresie ustanowienia kuratora i zarządu komisarycznego,
- wyłączenie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe regulujących kwestię outsourcingu bankowego w odniesieniu do umów zawieranych przez banki – członków zrzeszenia z bankiem zrzeszającym, dotyczące czynności lub świadczenia usługi przez bank zrzeszający, jeżeli zawierane są one w wykonaniu zobowiązania zawartego w umowie zrzeszenia, jak również wobec czynności, które bank zrzeszający jest zobowiązany zapewnić na żądanie banku spółdzielczego zgłoszone do dnia upływu terminu wypowiedzenia umowy zrzeszenia,
- rozszerzenie obowiązku informowania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego (BFG) przez bank o działaniach dotyczących planu naprawy,
- nowelizacja przepisów dotyczących tzw. rachunków uspionych (tzn. rachunków osób zmarłych lub rachunków zapomnianych), które wychodzą naprzeciw postulatowi zmniejszenia zakresu informacji o tych rachunkach – przekazywanych gminom jako potencjalnym dziedziczącym – do niezbędnego minimum, określenie odbiorcy informacji, oraz wydłużenie okresu, w którym banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe obowiązane będą do udzielenia takiej informacji.

3) Sektor kapitałowy:

- wyeliminowanie tzw. goldplatingu w zakresie obowiązków nałożonych na podmioty rynku finansowego w następujących obszarach:
 - zastąpienie odesłania w art. 73c ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/575 z dnia 8 czerwca 2016 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących danych publikowanych przez systemy wykonywania zlecenia na temat jakości wykonywania transakcji (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 152) prawidłowym odesłaniem do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/576 z dnia 8 czerwca 2016 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących podawania co roku do wiadomości publicznej przez firmy inwestycyjne informacji o tożsamości systemów wykonywania zleceń i jakości wykonywania zleceń (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 166),
 - ograniczenie regulacji w zakresie wymogów określonych w art. 31 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/565 z dnia 25 kwietnia 2016 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez firmy inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tej dyrektywy (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 1, z późn. zm.),
 - ograniczenie konieczności przekazywania przez KNF warunków prowadzenia działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zagranicznym firmom inwestycyjnym działającym w Rzeczypospolitej Polskiej bez oddziału,

- rezygnacja z obowiązku przeprowadzenia przez KNF rozprawy przed wydaniem decyzji administracyjnych w sprawach dotyczących rynku kapitałowego;
- umożliwienie łączenia wszystkich niepublicznych FIZ, analogicznie do rozwiązań funkcjonujących w odniesieniu do funduszy otwartych, przez przejęcie lub scalenie dwóch lub więcej funduszy w ramach nowego funduszu, z zastrzeżeniem, że ich certyfikaty nie są sprzedawane w drodze oferty publicznej, ani nie są notowane na rynku regulowanym (obecnie łączenie takie jest możliwe wyłącznie w przypadku niepublicznych FIZ aktywów niepublicznych),
- umożliwienie bankom powierniczym wykonywania czynności w zakresie pośrednictwa w zawieraniu transakcji pożyczek papierów wartościowych,
- ograniczenie możliwości wprowadzania praw uczestnictwa alternatywnych spółek inwestycyjnych do obrotu wśród osób fizycznych oraz wprowadzenie zakaz zaciągania przez alternatywne spółki inwestycyjne pożyczek od osób fizycznych,
- ograniczenie możliwości oferowania obligacji korporacyjnych wśród klientów detalicznych poza rynkiem regulowanym, alternatywnym systemem obrotu oraz platformami finansowania społecznościowego przez wprowadzenie minimalnej wartości nominalnej takich obligacji w przypadku gdy są oferowane takim klientom (min. 40.000 euro lub równowartość tej kwoty wyrażona w walucie polskiej) a także wprowadzenie obowiązku sprzedaż obligacji klientom detalicznym wyłącznie za pośrednictwem firm inwestycyjnych,
- umożliwienie Towarzystwom Funduszy Inwestycyjnych (TFI) nabywania papierów wartościowych gwarantowanych przez Skarb Państwa,
- zmiany dot. domów maklerskich, banków powierniczych i banków prowadzących działalność maklerską (w tym państwowych) w zakresie uczestnictwa w systemie rekompensat,
- zmiana maksymalnych terminów na zbycie przez fundusz jednostek uczestnictwa po dokonaniu wpłaty na te jednostki lub na odkupienie przez fundusz jednostek uczestnictwa po zgłoszeniu żądania ich odkupienia, poprzez zastąpienie terminów liczonych w dniach kalendarzowych przez terminy liczone w dniach roboczych (5 dni roboczych),
- wskazanie w sposób jednoznaczny, że FIZ może warunkowo nabywać nieruchomości do portfela inwestycyjnego również po upływie okresu dostosowawczego, pod warunkiem, że nie spowoduje to naruszenia limitów inwestycyjnych i doprowadzenia struktury aktywów do niezgodności z przepisami ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz statutu funduszu,
- zapewnienie skuteczności pełnomocnictw złożonych w ramach systemów rozliczeń i rozrachunku w przypadku ogłoszenia upadłości uczestnika rozliczającego,
- przyznanie kontrahentowi centralnemu (CCP) uprawnienia do wypowiedzania umowy o uczestnictwo w systemie rozrachunku w przypadku upadłości uczestnika bądź innego podmiotu zawierającego transakcje,
- zmniejszenie obciążenia CCP w przypadkach zatwierdzania regulaminów przez zapewnienie, że postępowania w sprawie zatwierdzenia zmian do regulaminów sporządzanych przez CCP nie mogą być prowadzone w przypadkach gdy jest prowadzone postępowanie na podstawie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1, z późn. zm.), w ramach którego są przekazywane te zmiany,
- zapewnienie funkcjonowania funduszy tworzonych na wypadek niewykonania zobowiązania przez uczestnika rozliczającego, tworzonych przez CCP na warunkach spójnych z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji, tj. na warunkach analogicznych jak w przypadku funduszy tego rodzaju tworzonych przez CCP działające w innych państwach UE; ujednoclenie zasad dla wszystkich funduszy tworzonych przez CCP zapewni spójność z przepisami prawa unijnego,
- uproszczenie i odbiurokratyzowanie działalności krajowych funduszy portfelowych (ETF) poprzez dostosowanie do jego charakteru dokumentu informacyjnego, który sporządza i udostępnia inwestorom,
- umożliwienie funduszom portfelowym, których certyfikaty inwestycyjne zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym publikacji składu portfela inwestycyjnego na bazie dziennej,
- określenie strony w postępowaniach przed KNF w sprawach dotyczących wyrażenia zgody na pełnienie funkcji w organach podmiotów nadzorowanych,

- ograniczenie wymogu posiadania doświadczenia w zakresie obrotu instrumentami finansowymi do osób odpowiedzialnych za nadzór nad wykonywaniem czynności agencyjnych,
- zrównanie podstaw odmowy zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej dla domu maklerskiego i banku,
- doprecyzowanie zasad wyrażenia przez KNF zgody na pełnienie funkcji w organach domu maklerskiego,
- wprowadzenie obowiązku wyodrębnienia stanowiska prezesa w zarządzie domu maklerskiego,
- doprecyzowanie przepisów dotyczących interpretacji przepisów wydawanych przez KNF,
- wprowadzenie przepisu ograniczającego możliwość wykorzystywania autorytetu i pozycji KNF w celu pozyskania klientów,
- rezygnacja z publikowania zmian na liście maklerów papierów wartościowych i doradców inwestycyjnych w Dzienniku Urzędowym KNF,
- ustanowienie opłaty nadzorczej rocznej pobieranej od agenta firmy inwestycyjnej będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej w równowartości złotych 500 euro oraz od agenta firmy inwestycyjnej będącego osobą fizyczną w wysokości 100 euro,
- uzupełnienie unormowań zawartych w przepisach o wskazanie, że w postępowaniach w sprawach danin publicznych stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, dalej „k.p.a.”,
- ustanowienie instrumentu w postaci obligacji transformacyjnych, których celem jest sfinansowanie nowych inwestycji sprzyjających przyspieszeniu zrównoważonego rozwoju gospodarczego kraju,
- zmianę procedury powiadamiania Europejskiej Rady do spraw Ryzyka Systemowego (ERRS) o obowiązującym wskaźniku antycyklicznego bufora kapitałowego,
- ujednoczenie zasad wymierzania kar na podmioty rynku kapitałowego naruszające przepisy ustaw.

4) Sektor ubezpieczeniowy oraz dystrybucję ubezpieczeń:

- umożliwienie zakładom ubezpieczeń pozyskiwania zbiorczej informacji o wpisach w rejestrze agentów objętych wpisem danego zakładu,
- umożliwienie zakładom ubezpieczeń przekazywanie na wniosek UFG informacji o stanie sprawy w związku z wypadkiem lub zdarzeniem losowym,
- uwzględnienie sytuacji przedsiębiorstwa odpowiednio zmarłego agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające oraz brokera ubezpieczeniowego lub brokera reasekuracyjnego, w przypadku gdy ustanawiany jest zarządca sukcesyjny w okresie przed powołaniem i po powołaniu zarządcy sukcesyjnego,
- umożliwienie agentom ubezpieczeniowym i zakładom ubezpieczeń prawidłową identyfikację i weryfikację zaświadczeń o odbytych szkoleniach zawodowych oraz szkoleniach w formie e-learningu,
- umożliwienie przekazywania przez UKNF informacji objętych tajemnicą bankową lub zawodową w zakresie rynku ubezpieczeniowego i emerytalnego w odpowiedzi zapytania od organów nadzoru finansowego z innych krajów Unii Europejskiej,
- wprowadzenie przepisów umożliwiających sprawowanie funkcji likwidatora zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji przez osoby prawne oraz doprecyzowanie przepisów określających wymogi, które powinni spełniać likwidatorzy,
- uregulowanie kwestii spełniania wymogów ustawowych przez współników agentów ubezpieczeniowych oraz agentów oferujących ubezpieczenia uzupełniające będących spółkami nieposiadającymi osobowości prawnej oraz wskazanie tych osób w rejestrze agentów ubezpieczeniowych,
- wprowadzenie obowiązku zachowania tajemnicy agencyjnej i tajemnicy brokerskiej odpowiednio przez osoby fizyczne wykonujące czynności agencyjne oraz osoby fizyczne wykonujące czynności brokerskie,
- uregulowanie na poziomie ustawy obsługi Komisji Egzaminacyjnej dla Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych przez UKNF,
- zniesienie obowiązku każdorazowego przesyłania przez zakłady ubezpieczeń do KNF informacji o ustalonych taryfach składek za ubezpieczenia obowiązkowe i ich zmianach,
- uzupełnienie obowiązku informacyjnego realizowanego przez zakłady ubezpieczeń w przypadku wyczerpywania się sumy gwarancyjnej o informację na temat przysługujących niektórym rentobiorcom nowych uprawnień – możliwości zgłoszenia do UFG roszczeń o wypłatę renty,

- doprecyzowanie regulacji dotyczących członkostwa zakładów ubezpieczeń w UFG,
- przekształcenie członkostwa zakładów ubezpieczeń na uczestnictwo w związku z korzystaniem z informatycznej bazy danych UFG,
- uszczegółowienie regulacji dotyczących zaspokajania roszczeń poszkodowanych, którzy oprócz obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadali także zawarte umowy ubezpieczenia dobrowolnego,
- wprowadzenie zobowiązania zakładów ubezpieczeń do likwidacji szkód dla UFG w określonych terminach (w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń) oraz uprawnienia dla organu nadzoru do zastosowania sankcji za nieterminową likwidację takich szkód,
- przekazanie z Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (PBUK) do UFG zadania związanego z pozyskiwaniem informacji dotyczących wypadku komunikacyjnego z tzw. „notatek policyjnych”,
- wprowadzenie dla UFG, analogicznego jak dla zakładów ubezpieczeń, obowiązku informacyjnego wobec osób poszkodowanych i uprawnionych o możliwości wyczerpania się określonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej,
- wprowadzenie procedury usunięcia instytucji finansowej z ewidencji Pracowniczych Planów Kapitałowych (PPK) na jej wniosek, np. wskutek zmiany profilu prowadzonej działalności statutowej.

5) Sektor usług płatniczych:

- zwolnienie KNF z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej w przypadku przekazywania do KNF informacji nią objętych w zakresie niezbędnym do podejmowania przez KNF działań mających na celu przeciwdziałanie zagrożeniom w zakresie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych,
- wprowadzenie możliwości nakładania kar na osoby będące członkiem organów nadzorujących w krajowej instytucji płatniczej, w instytucji płatniczej, u dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku, w małej instytucji płatniczej, w biurze usług płatniczych lub u wydawcy pieniądza elektronicznego,
- doprecyzowanie zakresu odpowiedzialności krajowej instytucji płatniczej, w ramach której KNF przysługują w stosunku do krajowej instytucji płatniczej określone uprawnienia nadzorcze,
- wprowadzenie możliwości nakładania kar również na osoby, które były osobami zarządzającymi w instytucji płatniczej lub byłych członków organów statutowych bezpośrednio odpowiedzialnych za nadzór, jeżeli naruszenie miało miejsce w trakcie pełnienia przez nich tych funkcji w danej instytucji płatniczej oraz odstąpienie od utrzymywania szczególnych terminów przedawnienia (zastosowanie znajdzie ogólny 5-letni termin przedawnienia, wynikający z 189g § 1 k.p.a.),
- wprowadzenie możliwości nakładania kar pieniężnych na osoby zarządzające lub na osoby będące członkami organów nadzorujących w krajowej instytucji płatniczej, w instytucji płatniczej, u dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku, w małej instytucji płatniczej, w biurze usług płatniczych lub u wydawcy pieniądza elektronicznego, w postaci określonej kwoty (z górną granicą 500 000 zł),
- wprowadzenie zmian w zakresie funkcjonowania biur usług płatniczych (BUP) w celu zmniejszenia rosnących kosztów utrzymania BUP oraz ograniczenia wymogów regulacyjnych stawianych tej grupie przedsiębiorców. Zmiany te pozwolą na uproszczenie i usprawnienie działalności tych podmiotów jako uczestników rynku finansowego,
- konieczność zmiany przepisów w zakresie wykonywania obowiązków ustawowych przez małe instytucje płatnicze (MIP), w szczególności dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Działalność w charakterze MIP jest uzależniona od posiadania rozwiązań organizacyjnych pozwalających na wykonywanie obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy, jednak obecnie ocena, czy MIP wywiązuje się z tego obowiązku, jest w praktyce nadzorczej utrudniona, ponieważ opis mechanizmów kontroli wewnętrznej związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu jest udostępniany organom nadzoru tylko w przypadku ubiegania się o wpis do rejestru MIP przez taki podmiot, który prowadzi swoją działalność za pośrednictwem agentów, a nie we wszystkich przypadkach,
- rozszerzenie zakresu upoważnienia do wydania aktu wykonawczego przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych – NBP będzie otrzymywać także informacje niezbędne do sporządzenia bilansu płatniczego oraz wykonywania zadań Narodowego Banku Polskiego wynikających z uczestnictwa w Europejskim Systemie Banków Centralnych. Przewiduje się nałożenie obowiązków sprawozdawczych na dostawcę usług płatniczych lub inny podmiot świadczący usługi na rzecz dostawcy usług płatniczych wydającego instrument płatniczy, będący właścicielem lub posiadaczem bankomatu lub wpłatomatu. Obowiązek

przekazywania danych będzie dotyczyć informacji o liczbie bankomatów i wpłatomatów, liczbie i wartości transakcji wykonanych w bankomatach i wpłatomatach oraz liczbie i wartości transakcji nieuprawnionych – obejmie operatorów bankomatów niebędących bankami,

- proponuje się rezygnację z opiniowania przez Prezesa NBP wniosków o udzielenie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze KIP. Przyczyni się to do przyspieszenia postępowań prowadzonych przez KNF, a tym samym skróci czas, w którym KIP będą mogły podjąć planowaną działalność. Rezygnacja z tego przepisu nie wpłynie negatywnie na stabilność systemu płatniczego i bezpieczeństwo rynku, ponieważ propozycja odnosi się jedynie do wydania opinii przez Prezesa NBP, która nie jest wiążąca dla organu wydającego decyzję w sprawie, czyli KNF,
- projekt przewiduje rozwiązania polegające na ograniczeniu praktyki pośredniego wprowadzania odpłatności za usługi PIS przez ASPSP wobec dostawcy odbiorcy, który posiada rachunek prowadzony przez tego ASPSP. Niektóre ASPSP pobierają takie opłaty lub mają zamiar je wprowadzić, w celu ograniczenia usług PIS (jako usług konkurencyjnych do usług odpłatnych przelewów tzw. pay-by-link). Proponowana zatem zmiana ma na celu udaremnienie takich praktyk. Usługi PIS i AIS są jednym z najważniejszych instrumentów wzmocnienia niezależności gospodarki unijnej od globalnych dostawców usług płatniczych oraz wzmocnienia konkurencyjności sektora FinTech wobec tradycyjnych instytucji finansowych. Wprowadzenie tych rozwiązań ma na względzie zachowanie zasady niedyskryminacji, czyli podstawową zasadę wprowadzoną przez dyrektywę PSD2.

6) Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo-Kredytowe:

- nowelizacja przepisów dotyczących tzw. rachunków uspionych (tzn. rachunków osób zmarłych lub rachunków zapomnianych), które wychodzą naprzeciw postulatowi zmniejszenia zakresu informacji o tych rachunkach – przekazywanych gminom jako potencjalnym dziedziczącym – do niezbędnego minimum, określenie odbiorcy informacji, oraz wydłużenie okresu, w którym banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe obowiązane będą do udzielenia takiej informacji.

7) Biegłych rewidentów i firmy audytorskie:

- wprowadzenie możliwości organizacji przez Polską Izbę Biegłych Rewidentów (PIBR) Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów (KZBR), podejmowania uchwał i przeprowadzania wyborów do organów samorządu w sposób zdalny, przy zapewnieniu identyfikacji uczestników KZBR oraz ich niezbędnych danych, która będzie następowała za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, w szczególności przy zachowaniu wymogów art. 2b uobr oraz w sposób zapewniający zasadę zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości, zasadę ograniczenia celu oraz zasadę minimalizacji danych, a także możliwości odbywania przez Komisję Egzaminacyjną posiedzeń w sposób zdalny i podejmowania uchwał w trybie obiegowym,
- uspoźnienie przepisów ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylającym decyzję Komisji 2005/909/WE (Dz. Urz. UE L 158 z 27.05.2014, str. 77, z późn. zm.) w zakresie penalizacji zawarcia umowy na badanie jednostki zainteresowania publicznego na okres dłuższy niż 10 lat,
- wprowadzenie odpowiedzialności karnej osób które, nie będąc uprawnionym, posługują się tytułem biegłego rewidenta, oznaczeniem firmy audytorskiej lub wykonują czynności rewizji finansowej.

8) Przeciwdziałanie praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu:

- wprowadzenie możliwości przeprowadzania kontroli przez kontrolerów upoważnionych przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej (GIIF) całkowicie w sposób zdalny oraz możliwości uzupełniania braków formalnych pism przekazywanych do GIIF w toku kontroli przez instytucje obowiązane,
- uregulowanie kwestii postępowania w przypadku nie przekazania podpisanego protokołu kontroli przez instytucję obowiązaną,
- poszerzenie zakresu kompetencji Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, organu Krajowej Administracji Skarbowej wyznaczonego do wykonywania zadań organu właściwego do prowadzenia rejestru działalności na rzecz spółek lub trustów, instytucji obowiązanym prowadzącym działalność na rzecz spółek i trustów oraz właściwego do prowadzenia rejestru działalności w

zakresie walut wirtualnych, instytucji obowiązanych prowadzących działalność w zakresie walut wirtualnych, co będzie skutkowało możliwością wykreślenia takich podmiotów z rejestrów po nałożeniu kary administracyjnej.

9) Kwestie dostępu do tajemnicy zawodowej:

- rozszerzenie katalogu sytuacji przekazywania tajemnicy zawodowej niestanowiącej jej naruszenia o przekazywanie informacji stanowiących tajemnicę przez firmę inwestycyjną podmiotowi objętemu systemem gwarantowania depozytów,
- zwolnienie z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej Przewodniczącego KNF, jego zastępców, innych członków KNF, pracowników Urzędu KNF (UKNF) i osób zatrudnionych w tym urzędzie na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów o podobnym charakterze w zakresie przekazywania informacji stanowiących taką tajemnicę na potrzeby wszczętego lub planowanego postępowania cywilnego przeciwko instytucji finansowej,
- objęcie zakresem tajemnicy zawodowej członków organu nadzoru, pracowników UKNF, osób wykonujących pracę w UKNF na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów cywilnoprawnych wykonujących obowiązki wynikające z ustawy z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń,
- umożliwienie przekazywania przez UKNF informacji objętych tajemnicą bankową również w zawiadomieniach o podejrzeniu popełnienia przestępstwa,
- umożliwienie stosowania przepisów dotyczących tajemnicy zawodowej oraz współpracy organów nadzoru względem zarządzających ASI przy rozszerzeniu informacji zawartych w rejestrze zarządzających ASI.

10) Ujednoczenie rozwiązań prawnych w zakresie uprawnień poszczególnych służb do uzyskiwania informacji zawierających tajemnice prawnie chronione, a także rozszerzenie obowiązku zachowania w tajemnicy informacji o przekazaniu danych uprawnionym służbom. Zmiany te wynikają z propozycji Zespołu zadaniowego ds. opracowania metodyki postępowania w związku z zabezpieczeniem majątkowym powołanego w ramach Międzyresortowego Zespołu ds. koordynacji wdrażania, monitorowania i ewaluacji „Programu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości gospodarczej na lata 2015–2020”.

11) Zmiany o charakterze dostosowawczym i redakcyjnym, mające na celu ujednoczenie i zapewnienie spójności w zakresie stosowanej terminologii w niektórych zmienianych ustawach, np. zastąpienie nazwy „fundusze sekurytyzacyjne” nazwą „wyspecjalizowane fundusze wiarygodności”, czy też doprecyzowanie właściwości organów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 1, z późn. zm.).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Zakres regulacji nie podlega harmonizacji w Unii Europejskiej.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Komisja Nadzoru Finansowego	1	Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym	1. Konieczność dostosowania działalności do zmienianych regulacji w zakresie m.in.: <ul style="list-style-type: none"> – sprawowanego przez KNF nadzoru nad rynkiem finansowym, – uprawnień przyznanych Zastępcom Przewodniczącego KNF. 2. Działania nadzorcze wobec podmiotów nadzorowanych; 3. Wzmocnienie kompetencji organu nadzoru w zakresie: <ul style="list-style-type: none"> – nakładania kar pieniężnych na podmioty nadzorowane, – wprowadzenia usprawnień w zakresie

			<p>przeprowadzania kontroli podmiotów nadzorowanych,</p> <ul style="list-style-type: none"> – żądania informacji od banków powierniczych w zakresie działalności agenta emisji lub prowadzenia rejestrów akcjonariuszy, – wyznaczania likwidatora z urzędu w przypadku likwidacji dobrowolnej zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji, – likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji, – wprowadzenia systemu pilotażowego dla infrastruktur rynkowych prowadzonych w technologii rozproszonego rejestru. <p>4. Ułatwienie w prowadzeniu rejestru pośredników ubezpieczeniowych.</p> <p>5. Usprawnienie blokad rachunków papierów wartościowych, zbiorczych, pieniężnych lub innych, na którym zapisywane są instrumenty finansowe niebędące papierami wartościowymi.</p> <p>6. Umożliwienie wydania decyzji o usunięciu instytucji finansowej z ewidencji PPK na jej wniosek.</p> <p>7. Rezygnacja z publikowania zmian na liście maklerów papierów wartościowych i doradców inwestycyjnych w Dzienniku Urzędowym KNF.</p>
<p>Generalny Inspektor Informacji Finansowej</p> <p>Instytucje obowiązane, zdefiniowane w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu</p>	<p>1</p> <p>Ponad 100 tys. podmiotów</p>	<p>Ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu</p> <p>Załącznik do uchwały nr 50 Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2021 r. „Strategia przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu”</p>	<p>1. Instytucje obowiązane uzyskają możliwość uzupełnienia braków formalnych pism, które wysyłają w związku z kontrolą AML/CFT, a kontrolerzy GIIF będą mieli możliwość wezwania do uzupełnienia tych braków. Jednocześnie przedstawiciel instytucji obowiązanej nie będzie musiał być fizycznie obecny w jej siedzibie, aby móc mu okazać upoważnienie do przeprowadzenia kontroli – takie okazanie nastąpi kanałem</p>

			<p>zdalnym, co będzie stanowiło ułatwienie dla wszystkich zaangażowanych w kontrolę stron.</p> <p>2. Zostanie umożliwione wykreślanie podmiotów z rejestrów wskazanych w rozdziale 11a ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu nie tylko na wniosek podmiotu, ale także w wyniku nałożenia sankcji administracyjnej.</p> <p>3. Uzupełnione zostaną przepisy dotyczące prowadzenia kontroli w zakresie wymiany pism pomiędzy kontrolerami GIIF a kontrolowaną instytucją obowiązaną.</p>
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny	1	Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych	<p>1. Doprecyzowanie regulacji dotyczących członkostwa zakładów ubezpieczeń w UFG.</p> <p>2. Przekazanie do UFG zadania związanego z pozyskiwaniem informacji dotyczących wypadku komunikacyjnego z tzw. „notatek policyjnych”.</p> <p>3. Wprowadzenie dla UFG, analogicznego jak dla zakładów ubezpieczeń, obowiązku informacyjnego wobec osób poszkodowanych i uprawnionych o możliwości wyczerpania się określonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.</p>
Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych	1	Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych	Przekazanie z PBUK do UFG zadania związanego z pozyskiwaniem informacji dotyczących wypadku komunikacyjnego z tzw. „notatek policyjnych”.
Polska Izba Biegłych Rewidentów	1	Ustawa z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym	Umożliwienie PIBR organizacji zjazdów KZBR oraz podejmowania uchwał i przeprowadzania wyborów do organów samorządu zawodowego w sposób zdalny.
Komisja Egzaminacyjna działająca na podstawie ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach	1	Ustawa z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym	Umożliwienie odbywania przez Komisję egzaminacyjną posiedzeń zdalnych oraz podejmowania uchwał w sposób obiegowy.

audytorskich oraz nadzorze publicznym			
Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A.	1	Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi	Prowadzenie rozrachunku transakcji na instrumentach finansowych DLT.
Towarzystwa funduszy inwestycyjnych	57	GUS, Wyniki finansowe towarzystw funduszy 22.06.2022 r. inwestycyjnych w 2021 r., https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/podmioty-gospodarcze-wyniki-finansowe/przedsiębiorstwa-finansowe/wyniki-finansowe-towarzystw-funduszy-inwestycyjnych-w-2021-roku,21,3.html	1. Umożliwienie łączenia wszystkich niepublicznych FIZ. 2. Umożliwienie nabywania papierów wartościowych gwarantowanych przez Skarb Państwa. 3. Konieczność dostosowania statutów przez fundusze portfelowe (ETF) oraz ich dokumentu informacyjnego do przepisów zmienianej ustawy. 4. Umożliwienie funduszom portfelowym, których certyfikaty inwestycyjne zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym publikacji składu portfela inwestycyjnego na bazie dziennej. 5. Zwiększenie poziomu odpowiedzialności prawnej za outsourcing zarządzania portfelem.
Fundusze inwestycyjne	737		
Podmioty posiadające zezwolenie na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami funduszu inwestycyjnego	43	www.knf.gov.pl/podmioty/Podmioty_ryнку_kapitałowego/Fundusze_Inwestycyjne/Podmioty_posiadajace_zezwolenie_KNF_na_zarządzanie_sekurytyzowanymi_wierzytelnościami_funduszu_sekurytyzacyjnego	Zmiana wysokości kar pieniężnych z 500 000 zł do 5 mln zł, które może nałożyć KNF na taki podmiot w związku z naruszeniem przepisów prawa lub statutu funduszu sekurytyzacyjnego, nie wypełnianiem warunków określonych w zezwoleniu lub przekraczaniem zakresu zezwolenia, lub wykonywaniem działalności z naruszeniem zasad uczciwego obrotu lub z naruszeniem interesów uczestników funduszu sekurytyzacyjnego.
Banki	30 banków komercyjnych (w tym 2 zrzeszające) 1 bank państwowy 500 banków spółdzielczych	Rejestr podmiotów sektora bankowego Urzędu KNF (www.knf.gov.pl)	1. Konieczność dostosowania działalności do zmienianych regulacji, m.in. w zakresie tajemnicy bankowej. 2. Zmniejszenie zakresu obowiązków informacyjnych w odniesieniu do rachunków uśpionych. 3. Możliwość świadczenia usług maklerskich na

			podstawie jednolitej licencji bankowej.
Banki hipoteczne	5	Rejestr podmiotów sektora bankowego Urzędu KNF (www.knf.gov.pl)	Banki hipoteczne w większym zakresie będą mogły powierzać wykonywanie czynności z zakresu działalności bankowej swoim spółkom matkom w ramach outsourcingu.
Spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe	19	www.knf.gov.pl	1. Ułatwienie pracy podmiotom zajmującym się problemem tzw. rachunków uśpionych oraz lepsza ochrona tajemnicy bankowej i ochrona spadkobierców. 2. Zmniejszenie zakresu obowiązków informacyjnych w odniesieniu do tzw. rachunków uśpionych.
Krajowe Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo Kredytowe	1		
Krajowe instytucje płatnicze	42	https://e-rup.knf.gov.pl/	1. Wprowadzenie odpowiedzialności finansowej członków organów nadzorujących w krajowych instytucjach płatniczych, w sytuacji gdy działalność instytucji płatniczej jest niezgodna z prawem lub indywidualnymi zaleceniami lub nakazami KNF. 2. Wprowadzenie przepisów, które umożliwią zdalne wykonywanie czynności kontrolnych.
Dostawcy świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku	15	https://e-rup.knf.gov.pl/index.html?typ=e=PSD_AISP	Przekazywanie sprawozdań do NBP dot. liczby użytkowników oraz rachunków.
Małe instytucje płatnicze	156	https://www.knf.gov.pl/podmioty/podmioty_ryнку_usług_płatniczych/Rejestr_malych_i_instytucji_płatniczych	Zmiana zakresu danych przedstawionych organowi nadzoru poprzez poszerzenie listy dokumentów dołączanych do wniosku o wpis do rejestru oraz informacji zgłaszanych KNF.
Biura usług płatniczych	1182	https://www.knf.gov.pl/podmioty/podmioty_ryнку_usług_płatniczych/Rejestr_biurow_usług_płatniczych	Zmniejszenie obciążeń administracyjnych i finansowych.
Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji	52 krajowych zakładów ubezpieczeń 1 zakład reasekuracji	www.knf.gov.pl „Biuletyn kwartalny. Rynek ubezpieczeń 3/2022”	1. Pozyskiwanie przez zakłady ubezpieczeń zbiorczej informacji o aktualnych wpisach w rejestrze agentów. 2. Zniesienie obowiązku przedstawiania organowi

			<p>nadzoru przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji rocznych sprawozdań finansowych.</p> <p>3. Wprowadzenie obowiązku informacyjnego dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji wobec UKNF w zakresie wyboru firmy audytorskiej do badania sprawozdania o wypłacalności i kondycji finansowej zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji.</p> <p>4. Wprowadzenie obowiązku wystąpienia z wnioskiem do KNF o wykreślenie agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające w przypadku wygaśnięcia umowy agencyjnej z przyczyn leżących po stronie agenta.</p>
Zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność w zakresie ubezpieczeń osobowych i ubezpieczeń majątkowych	28 krajowych zakładów ubezpieczeń	www.knf.gov.pl „Biuletyn kwartalny. Rynek ubezpieczeń 3/2022”	<p>1. Zobowiązanie zakładów ubezpieczeń do likwidacji szkód dla UFG w określonych terminach.</p> <p>2. Zniesienie obowiązku każdorazowego przesyłania przez zakłady ubezpieczeń do KNF informacji o ustalonych taryfach składek za ubezpieczenia obowiązkowe i ich zmianach.</p>
Zakłady ubezpieczeń Agenci ubezpieczeniowi	52 krajowych zakładów ubezpieczeń 30 467	www.knf.gov.pl „Biuletyn kwartalny. Rynek Ubezpieczeń 3/2022.” ww.knf.gov.pl „Biuletyn roczny. Rynek Ubezpieczeń 2021.”	Złożenie wniosku o wpis do rejestru agentów przez zakład ubezpieczeń, w przypadku połączenia lub podziału zakładu ubezpieczeń lub agenta.
Aktualni i byli członkowie zarządów zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji	Brak danych	Brak danych	Zwiększenie maksymalnej wysokości kar pieniężnych nakładanych na wskazane osoby w przypadku dokonania naruszeń – do 3 mln zł.
Wspólnicy agentów ubezpieczeniowych oraz agentów oferujących ubezpieczenia uzupełniające będących spółkami nieposiadającymi osobowości prawnej, które są spółkami	Brak danych	Brak danych	Konieczność dostosowania do wymogów wynikających z ustawy z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń przez określone osoby w sytuacji, gdy współnikami agentów ubezpieczeniowych oraz

nieposiadającymi osobowości prawnej			agentów oferujących ubezpieczenia uzupełniające będących spółkami nieposiadającymi osobowości prawnej są spółki nieposiadające osobowości prawnej.
Komisja Egzaminacyjna dla Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych	1	Ustawa z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń	Uregulowanie na poziomie ustawy oraz ujednoczenie regulacji związanych z zapewnieniem obsługi komisji egzaminacyjnej dla brokerów ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych przez UKNF.
Członkowie organu nadzoru, pracownicy Urzędu KNF wykonujący obowiązki wynikające z ustawy 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń	Brak danych	Brak danych	Zobowiązanie wskazanych osób do nieujawniania osobom nieupoważnionym informacji, z którymi zapoznały się w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z ustawy z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń.
Osoby, które nie będąc uprawnionym posługują się tytułem biegłego rewidenta, oznaczeniem firmy audytorskiej lub wykonują czynności rewizji finansowej	Brak danych	Brak danych	Wprowadzenie odpowiedzialności karnej osób, które nie będąc uprawnionym posługują się tytułem biegłego rewidenta, oznaczeniem firmy audytorskiej lub wykonują czynności rewizji finansowej.
Gminy	2477 gmin	https://stat.gov.pl/statystyka-regionalna/jednostki-terytorialne/podzial-administracyjny-polski/	1. Zmniejszenie nakładów pracy wykonywanej przez gminy związanej z weryfikacją informacji otrzymywanych od banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych dotyczących tzw. rachunków uśpionych.
Osoby fizyczne, spadkobiercy posiadaczy rachunków bankowych i rachunków w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych	Brak danych	Brak danych	2. Regulacja nie wpłynie na możliwość dziedziczenia przez gminę ostatniego miejsca zamieszkania środków pozostawionych na rachunkach uśpionych.
Podmioty będące agentami emisji	9 banków prowadzących działalność maklerską	https://www.knf.gov.pl/podmioty/Podmioty_ryнку_kapitałowego/Firmy_inwestycyjne_i_Agenci_firm_inwestycyjnych/Banki_prowadzace_działalnosc_maklerska	Ograniczenie wymogu posiadania doświadczenia w zakresie obrotu instrumentami finansowymi do osób odpowiedzialnych za nadzór nad wykonywaniem czynności agencyjnych.
	35 domów maklerskich	https://www.knf.gov.pl/podmioty/Podmioty_ryнку_kapitałowego/Firmy_inwestycyjne_i	

		<u>Agenci firm inwestycyjnych/domy maklerskie</u>	
CCP (kontrahenci centralni)	KDPW_CCP	http://www.kdpwccp.pl/pl/kd-pw-ccp/Strony/O-KDPW-CCP.aspx	1. Usprawnienie funkcjonowania funduszy na wypadek niewykonania zobowiązania przez uczestnika rozliczającego. 2. Zmniejszenie obciążenia w procesach zatwierdzania regulaminów. 3. Poszerzenie kręgu uczestników KDPW S.A.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Nie przeprowadzono konsultacji poprzedzających przygotowanie projektu ustawy.

W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt ustawy został w dniu 20 lipca 2021 r. przekazany Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego, Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Rzecznikowi Finansowemu, Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Urzędowi Ochrony Danych Osobowych, Urzędowi Zamówień Publicznych, Urzędowi Regulacji Energetyki, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Polskiemu Funduszowi Rozwoju S.A., Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Stowarzyszeniu Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polskiej Izbie Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polskiej Izbie Pośredników Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polskiemu Stowarzyszeniu Aktuariuszy, Związkowi Banków Polskich, Krajowemu Związkowi Banków Spółdzielczych, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, Izbie Gospodarczej Towarzystw Emerytalnych, Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów, Radzie Banków Depozytariuszy, Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych S.A., Giełdzie Papierów Wartościowych S.A., Izbie Domów Maklerskich, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Stowarzyszeniu Emitentów Giełdowych, BondSpot S.A., Stowarzyszeniu Compliance Polska, Towarowej Giełdzie Energii S.A., Związkowi Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Stowarzyszeniu Inwestorów Indywidualnych, Związkowi Maklerów i Doradców, Stowarzyszeniu Inwestorów Kapitałowych, Stowarzyszeniu CFA Society Poland, Stowarzyszeniu Rynków Finansowych ACI Polska, Fundacji Polskiego Instytutu Dyrektorów, Fundacji Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego, Polskiej Organizacji Niebankowych Instytucji Płatniczych oraz Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji. Termin na zgłaszanie uwag został wyznaczony do dnia 10 sierpnia 2021 r.

Uwagi zgłosiły: Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Narodowy Bank Polski, Polska Agencja Nadzoru Audytowego, Rzecznik Finansowy, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Polski Fundusz Rozwoju S.A., Polska Izba Ubezpieczeń, Polskie Stowarzyszenie Aktuariuszy, Związek Banków Polskich, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych, Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, Rada Banków Depozytariuszy, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., Giełda Papierów Wartościowych S.A., Izba Domów Maklerskich, Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami, Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych, BondSpot S.A., Towarowa Giełda Energii S.A., Izba Rozliczeniowa Giełd Towarowych, Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Stowarzyszenie Inwestorów Indywidualnych, Związek Maklerów i Doradców, Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych, Stowarzyszenie CFA Society Poland, Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatniczych oraz Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji.

Zgłoszone uwagi zostały poddane szczegółowej analizie i omówione podczas konferencji uzgodnieniowej. W konferencji udział wzięli przedstawiciele podmiotów, które zgłosiły uwagi. Ze względu na szeroki zakres projektu ustawy oraz dużą liczbę uwag zgłoszonych w toku konsultacji publicznych i opiniowania, projekt został przekazany do ponownych konsultacji publicznych oraz opiniowania w dniu 4 listopada 2022 r., z terminem na zgłaszanie uwag do dnia 25 listopada 2022 r.

W toku ponownych konsultacji publicznych i opiniowania uwagi zgłosiły następujące podmioty: Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Narodowy Bank Polski, Polska Agencja Nadzoru Audytowego, Rzecznik Finansowy, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Polski Fundusz Rozwoju S.A., Polska Izba Ubezpieczeń, Polskie Stowarzyszenie Aktuariuszy, Związek Banków Polskich, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych, Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, Izba Gospodarcza Towarzystw Emerytalnych, Polska Izba Biegłych Rewidentów, Rada Banków Depozytariuszy, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., Giełda Papierów Wartościowych S.A., Izba Domów

Maklerskich, Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami, Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych, BondSpot S.A., Izba Rozliczeniowa Giełd Towarowych S.A., Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych, Stowarzyszenie CFA Society Poland, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności, Konfederacja Lewiatan, Pracodawcy RP, SLZ Stańczyk Lawręc Zbyrowski Radcowie Prawni spółka partnerska, Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna spółka komandytowa oraz Maruta Wachta sp. j.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.) projekt został przekazany do zaopiniowania Radzie Dialogu Społecznego.

Zgodnie z ustawą z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 854) projekt został przekazany do następujących organizacji związków zawodowych: Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych i Forum Związków Zawodowych.

Zgodnie z ustawą z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców (Dz. U. z 2022 r. poz. 97) projekt został przekazany do następujących reprezentatywnych organizacji pracodawców: Konfederacji Lewiatan, Związku Rzemiosła Polskiego, Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej, Związku Pracodawców Business Centre Club i Związku Przedsiębiorców i Pracodawców.

Stosowanie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów z chwilą skierowania projektu ustawy do uzgodnień i konsultacji, przedmiotowy projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy zgłosili:

- KGHM Polska Miedź S.A., SLZ Stańczyk Lawręc Zbyrowski Radcowie Prawni spółka partnerska, Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna spółka komandytowa, MasterCard Europe SA oddział w Polsce oraz Maruta Wachta sp. j. (pierwsza tura uzgodnień),
- Karwasiński, Szpringer i wspólnicy spółka jawna, ALTO Legal Orczykowski spółka komandytowa, SLZ Stańczyk Lawręc Zbyrowski Radcowie Prawni spółka partnerska, Dom Inwestycyjny Xelion sp. z o.o., Związek Pracodawców Polska Miedź, Polski Związek Faktorów, Związek Polskiego Leasingu (druga tura uzgodnień).

Omówienie wyników konsultacji społecznych jest zamieszczone w „Raporcie z konsultacji”, sporządzonym po zakończeniu uzgodnień i konsultacji w tzw. II obiegu, zgodnie z § 48 Regulaminu pracy Rady Ministrów.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania	Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.
---------------------	--

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wpływ projektowanych zmian nie powinien wiązać się ze wzrostem kosztów związanych ze sprawowanym przez KNF nadzorem. Z uwagi na zmianę art. 94a ustawy o ofercie publicznej, której celem jest zniesienie górnego limitu rocznej opłaty wnoszonej przez spółkę publiczną, zwiększeniu ulegnie wysokość składek, jaka jest uiszczana przez podmioty nadzorowane. UKNF prowadzi gospodarkę finansową na podstawie rocznego planu finansowego uchwalanego przez KNF i zatwierdanego przez Prezesa Rady Ministrów. Z kolei terminy
--	--

uiszczania, wysokość i sposób obliczania opłaty oraz grupy podmiotów zobowiązanych do jej uiszczenia określone są na poziomie odpowiednich aktów prawnych (ustawa sektorowa lub rozporządzenie), przy czym projektowane regulacje przewidują jedynie dookreślenie w przypadku składek uiszczanych przez agentów firm inwestycyjnych w zależności od ich formy prawnej.

W związku z projektowanym umożliwieniem bankom państwowym prowadzenia działalności maklerskiej wprowadzono zmiany wynikowe w ustawie z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 170). Wpływy z tego podatku stanowią przychód JST. Ustawa ta przewiduje zwolnienia od podatku od czynności cywilnoprawnych, w przypadku gdy sprzedaż praw majątkowych, będących instrumentami finansowymi dokonywana jest z udziałem firm inwestycyjnych. Mając na uwadze, że banki państwowe (obecnie BGK) będą mogły świadczyć usługi maklerskie (uczestniczyć w sprzedaży praw majątkowych, będących instrumentami finansowymi) na analogicznych zasadach jak firmy inwestycyjne zasadne było zwolnienie z podatku PCC przedmiotowej sprzedaży dokonywanej z udziałem tego banku. Zapewnia to jednocześnie równość podmiotów wobec prawa. Zwolnienie to w żaden sposób nie wpłynie na spadek dochodów JST, gdyż nie poszerza ono zakresu przedmiotowego i podmiotowego zwolnienia gdyż o zwolnieniu decyduje udział w transakcji danego pośrednika. Inaczej mówiąc korzystający ze zwolnienia podatnicy poza firmami inwestycyjnymi na potrzeby zwolnienia z podatku PCC będą mogli skorzystać z usług banku państwowego, który będzie świadczył tożsame usługi co firmy inwestycyjne.

Urząd Komisji Nadzoru Finansowego szacuje, że wprowadzane zmiany w zakresie nadzoru nad BUP, przyczynia się do zmniejszenia rocznych nakładów finansowych i pracy Urzędu o ok. 24%. W związku z tym koszty nadzoru nad BUP zmniejszą się szacunkowo o ok. 400 tys. zł rocznie, tj. z poziomu 1 716 tys. zł (szacunek na podstawie kosztów nadzoru BUP w 2020 r.). Zakłada się przy tym, że spodziewane zmniejszenie liczby działających BUP, z uwagi na tendencje rynkowe w tym zakresie oraz obniżenie wysokości maksymalnej stawki wpłat na pokrycie kosztów nadzoru z poziomu 0,025% do 0,023%.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki

Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Wprowadzone regulacje dotyczące digitalizacji i elektronicznej doręczeń ułatwią i usprawnią wzajemną współpracę pomiędzy KNF a podmiotami nadzorowanymi.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projektowane zmiany pozytywnie wpłyną na działalność mikro-, małych i średnich przedsiębiorców w obszarze outsourcingu i podoutsourcingu bankowego m.in. w zakresie uproszczenia stosowanej procedury dotyczącej powierzania czynności przedsiębiorcy krajowemu i zagranicznemu, a także wprowadzenia ograniczenia jego odpowiedzialności. Wprowadzone regulacje dotyczące digitalizacji i elektronicznej doręczeń ułatwią i usprawnią wzajemną współpracę pomiędzy KNF, a podmiotami nadzorowanymi. Ograniczenie obowiązków publicznych BUP w zakresie nadzoru publicznego nad tymi podmiotami (m.in. ograniczenie ponoszonych przez nie kosztów nadzoru) może zachęcić przedsiębiorców do prowadzenia tego rodzaju działalności.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, osób niepełnosprawnych oraz osób starszych. Niemniej pośrednio przyczyni się do ograniczenia strat ponoszonych na skutek inwestycji w ryzykowne instrumenty finansowe, projekt ustawy zakłada bowiem ograniczenie misselingu poprzez ograniczenie dostępności obligacji korporacyjnych oraz praw uczestnictwa alternatywnych spółek inwestycyjnych wśród inwestorów detalicznych.						

Niemierzalne	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowane zmiany mogą w niektórych aspektach wpłynąć na obniżenie kosztów funkcjonowania niektórych podmiotów rynku finansowego oraz sprawowanego nad nimi nadzoru. W szczególności wynikać to będzie ze zwiększenia poziomu cyfryzacji w realizacji przez KNF obowiązków nadzorczych, w szczególności w zakresie trybu prowadzenia czynności kontrolnych przez KNF, które co do zasady wymagały fizycznej obecności kontrolerów w podmiocie kontrolowanym, wprowadzenia regulacji dotyczących outsourcingu i podoutsourcingu bankowego mających na celu uproszczenie obowiązujących procedur oraz dostosowanie ich do Wytycznych Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w sprawie outsourcingu (sygn. EBA/GL/2019/02), co pozwoli na szersze wykorzystanie tego rozwiązania w prowadzonej przez banki działalności, a co za tym idzie obniżenie kosztów prowadzonej działalności. Z drugiej strony koszty te, z uwagi na zniesienie górnego limitu opłaty rocznej w art. 94a ustawy o ofercie publicznej, wzrosną, lecz podyktowane jest to chęcią zapewnienia większego poziomu proporcjonalności pomiędzy dużymi a małymi podmiotami nadzorowanymi.
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu	
☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
<p>Zaproponowane w projekcie ustawy regulacje, co do zasady, przyczynią się do zmniejszenia obciążeń regulacyjnych nałożonych na podmioty nadzorowane przez KNF, w szczególności banki i fundusze inwestycyjne. Wprowadzone zmiany będą skutkowały zmniejszeniem liczby dokumentów i procedur, skróceniem czasu na załatwienie sprawy, zwłaszcza w przypadku wykonywania czynności outsourcingu/podoutsourcingu bankowego w zakresie zwolnienia z szeregu obowiązków w przypadku gdy dostawcą usług dla banku jest inny bank, instytucja kredytowa, dostawca usług płatniczych, jak również rezygnacji z bezwzględnego stosowania umowy agencyjnej jako formy powierzenia części czynności w ramach outsourcingu, podoutsourcingu bankowego. Nastąpi również ograniczenie obowiązków informacyjnych banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych wobec gmin uprawnionych do dziedziczenia do niezbędnego minimum. Jednocześnie w niektórych obszarach nastąpi zwiększenie liczby dokumentów i procedur. Powyższe związane jest m.in. z nałożeniem na banki obowiązku sprawozdawczego w przypadku oferowania, zawierania lub umożliwienia zawarcia umowy lokaty strukturyzowanej, czy obowiązkiem informowania BFG o działaniach dotyczących planu naprawy banku.</p> <p>Projekt ustawy wprowadza także rozwiązania w zakresie digitalizacji i doręczeń elektronicznych, które ułatwią i usprawnią wzajemną współpracę pomiędzy KNF a podmiotami nadzorowanymi (skrócą czas na załatwienie sprawy, zmniejszenie obrotu korespondencji papierowej), np. wdrożenie elektronicznego zawiadamiania o zmianach statutów funduszy inwestycyjnych i notyfikacji obrotu znacznymi pakietami akcji z wykorzystaniem formularza elektronicznego. Przyspieszeniu oraz uproszczeniu ulegnie ocenie nadesłanych przez podmiot nadzorowany dokumentów, dokonywanie zawiadomień i notyfikacji oraz obniżenie kosztów obsługi administracyjnej podmiotów nadzorowanych wskutek braku konieczności pobierania dodatkowych opłat np. za pobranie dodatkowego wypisu aktu notarialnego dla KNF.</p> <p>Komentarz:</p> <ul style="list-style-type: none"> - podstawową korzyścią wynikającą z projektu jest wzmocnienie ochrony interesów użytkowników usług płatniczych, zwłaszcza konsumentów, - wyposażenie KNF w nowe narzędzia nadzorcze dostosowane do aktualnie występujących zagrożeń w sektorze usług płatniczych, - podniesienie transparentności działalności dostawców usług płatniczych, - nowe obowiązki nałożone na dostawców nie będą stanowiły znacznego obciążenia i będą dotyczyły głównie kwestii sprawozdawczych i nie będą generowały istotnych kosztów dla tych podmiotów, - uwzględnienie dotychczasowych doświadczeń nadzorczych w celu zapewnienia efektywności regulacji. 	

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie ustawy nie wpłynie na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☒ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ inne:	

Omówienie wpływu	<p>Projekt ustawy oddziałuje na Ministerstwo Sprawiedliwości w zakresie konieczności wprowadzenie zmian w systemie eKRS.</p> <p>W projekcie ustawy wprowadzono rozwiązania w zakresie digitalizacji i doręczeń elektronicznych. Rozwiązania te mają zastosowanie m.in. do czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych KNF (nie mających formy decyzji administracyjnej). Przyjęte rozwiązania mają na celu przede wszystkim usprawnienie i zwiększenie efektywności przeprowadzenia czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych KNF, a także przyczynią się do zmniejszenia obrotu korespondencji papierowej oraz obrotu dokumentacji papierowej wewnątrz podmiotów nadzorowanych.</p> <p>Możliwość doręczeń elektronicznych przy wykonywaniu czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych została zaproponowana we wszystkich sektorach rynku finansowego.</p> <p>Projektowana ustawa dodaje również art. 22jc w ustawie o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających zgodnie z którym Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję w sprawie ustanowienia kuratora w banku będącym uczestnikiem systemu ochrony, jeżeli system zarządzania bankiem nie zapewnia realizacji postanowień umowy systemu ochrony, utrudnia lub uniemożliwia realizację zadań systemu ochrony, stwarza zagrożenie dla uczestników systemu ochrony, lub stwarza zagrożenie dla efektywności systemu zarządzania bankiem. Zgodnie z art. 43 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 685, z późn. zm.) w dziale 5 rejestru przedsiębiorców zamieszcza się wzmiankę o powołaniu i odwołaniu kuratora. Mając na uwadze powyższe projektowany przepis nałoży konieczność złożenia wniosku aktualizującego dane w rejestrze przedsiębiorców w związku z czym wpłynie na zwiększenie obciążeń sądów. Jednocześnie z uwagi na charakter przepisów, w ocenie projektodawcy, nie dojdzie do istotnego wzrostu liczby spraw w sądach rejestrowych.</p> <p>W zakresie sądów powszechnych zauważenia wymaga, że w projekcie ustawy przewidziano również zmianę w ustawie o funduszach inwestycyjnych, zgodnie z którą w przypadku gdy towarzystwo funduszy inwestycyjnych albo depozytariusz nie mogą w dniu wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu inwestycyjnego lub w toku likwidacji funduszu wykonywać czynności likwidatora, likwidatora wyznacza, na wniosek KNF, sąd rejestrowy w terminie nie dłuższym niż 2 dni robocze od dnia otrzymania wniosku Komisji (art. 248 ust. 2c ustawy o funduszach inwestycyjnych). Mając na względzie, że przypadek ten będzie miał charakter incydentalny, gdyż co do zasady nowelizowana ustawa wskazuje wprost podmioty, które są likwidatorem funduszu (depozytariusz, towarzystwo funduszy inwestycyjnych), należy przyjąć, że rozwiązanie to nie wpłynie istotnie na wzrost liczby spraw w sądach rejestrowych. Szacuje się, że projektowany przepis może mieć zastosowanie nie więcej niż raz lub dwa razy w roku.</p> <p>Ponadto, w projekcie ustawy przewidziano zmianę ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, która przewiduje wyodrębnienie w zarządzie domu maklerskiego funkcji prezesa oraz stanowiska członka zarządu nadzorującego lub stanowisk członków zarządu nadzorujących system zarządzania ryzykiem w działalności domu maklerskiego (art. 102b ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi). Zmiana ta będzie się wiązała ze zmianami funkcji członków zarządu domu maklerskiego bądź koniecznością uzupełnienia składu osobowego takiego organu, co z kolei może powodować konieczność zmiany statutu w zakresie sposobu reprezentacji przedsiębiorcy bądź składu liczbowego organu. Obie te kwestie będą generować konieczność złożenia wniosków aktualizujących dane w rejestrze przedsiębiorców i wpłynąć na zwiększenie obciążeń sądów. Również w tym przypadku, w ocenie projektodawcy, nie dojdzie do istotnego wzrostu liczby spraw w sądach rejestrowych, gdyż w chwili obecnej prowadzą działalność 33 domy maklerskie, co przy liczbie podmiotów zarejestrowanych w Krajowym Rejestrze Sądowym jest wartością nieistotną. Podobnie jeśli chodzi o zmianę art. 31 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo bankowe, który uszczegóławia zakres wniosku o wydanie</p>
------------------	--

zezwoleń na utworzenie banku. Zmiana ta związana jest z przewidzianym projektem poszerzeniem zakresu oraz form wykonywanych czynności maklerskich przez banki. W konsekwencji tych zmian dostosowania wymagać będą statuty banków wykonujących czynności maklerskie, co z kolei będzie musiało zostać odzwierciedlone w rejestrze przedsiębiorców. W ocenie projektodawcy nie spowoduje to istotnego wzrostu liczby spraw w sądach rejestrowych z uwagi na stosunkowo niewielką liczbę banków wykonujących czynności maklerskie w ogólnej liczbie podmiotów zarejestrowanych w Krajowym Rejestrze Sądowym, przykładowo działalność maklerską w formie biur maklerskiego prowadzi obecnie tylko 9 banków.

Projektowane w ust. 5 w art. 320 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej wprowadzenie możliwości ustanowienia przez organ nadzoru likwidatora z urzędu jako dodatkowego likwidatora w trakcie trwającego procesu likwidacji dobrowolnej zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji oraz przewidziana w projektowanym brzmieniu ust. 7 w art. 320 tej ustawy konieczność łącznej reprezentacji zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji przez likwidatora wskazanego przez zakład oraz likwidatora ustanowionego z urzędu, będą skutkować obowiązkiem aktualizacji danych rejestrowych podmiotu poprzez ujawnienie danych likwidatora ustanowionego z urzędu wraz z zmianą opisu sposobu reprezentacji przez dwóch likwidatorów łącznie. Zmiany te mogą spowodować zwiększenie liczby spraw rozpoznawanych przez sądy rejestrowe. Mogą to być jednak na przestrzeni lat pojedyncze przypadki, z uwagi na fakt, że dotyczy to bardzo ograniczonej liczby podmiotów (w chwili obecnej działalność prowadzą 52 zakłady ubezpieczeń oraz 1 zakład reasekuracji) i bardzo rzadko dochodzi do sytuacji likwidacji dobrowolnej zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.

W projekcie ustawy przewidziano także dodanie art. 19a w ustawie o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Przepis ten przewiduje możliwość udostępniania przez Urząd Komisji Nadzoru Finansowego informacji z protokołów kontroli zawierających opis stwierdzonych nieprawidłowości oraz ostatecznych decyzji administracyjnych zawierających informacje stanowiące tajemnicę zawodową przed wniesieniem pozwu w sprawie cywilnej. Udostępnienie tych informacji będzie się odbywać po uzyskaniu zgody sądu, do którego właściwości należy rozpoznanie sprawy w pierwszej instancji, udzielonej na wniosek osoby fizycznej żądającej takich informacji. Rozwiązanie to pozwoli osobom, które czują się poszkodowane przez instytucje rynku kapitałowego, na ocenę zasadności wniesienia pozwu w sprawie cywilnej, na podstawie otrzymanych z UKNF dokumentów. Zauważania zatem wymaga, że co prawda wprowadzone rozwiązanie wpłynie na zwiększenie liczby spraw rozpatrywanych przez sądy powszechne, niemniej będą one miały stosunkowo prosty charakter (zgoda na udostępnienie dokumentów). W efekcie tej zmiany może dojść do zmniejszenia liczby spraw zawisłych przed sądami powszechnymi w sprawach cywilnych, gdyż otrzymane z UKNF dokumenty mogą odwieść klientów instytucji rynku kapitałowego od składania pozwu przeciwko tym instytucjom.

Wpływ ten będzie polegać na wzroście liczby spraw w sądach powszechnych w związku z rozwiązaniami zawartymi w projektowanych przepisach: art. 22jc ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających.

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na pozostałe obszary, o których mowa w pkt 10.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planowane wykonanie przepisów ustawy nastąpi wraz z jej wejściem w życie.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Stosowanie regulacji będzie stanowić przedmiot bieżących analiz prowadzonych przez Ministerstwo Finansów oraz KNF.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

RAPORT Z KONSULTACJI

projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (projekt z dnia 24 października 2022 r.)

Stosowanie do postanowień uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku w dniu 20 lipca 2021 r. został przekazany do konsultacji publicznych oraz opiniowania: Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego, Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Rzecznikowi Finansowemu, Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Urzędowi Ochrony Danych Osobowych, Urzędowi Zamówień Publicznych, Urzędowi Regulacji Energetyki, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Polskiemu Funduszowi Rozwoju S.A., Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Stowarzyszeniu Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polskiej Izbie Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polskiej Izbie Pośredników Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polskiemu Stowarzyszeniu Aktuariuszy, Związkowi Banków Polskich, Krajowemu Związkowi Banków Spółdzielczych, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, Izbie Gospodarczej Towarzystw Emerytalnych, Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów, Radzie Banków Depozytariuszy, Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych S.A., Giełdzie Papierów Wartościowych S.A., Izbie Domów Maklerskich, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Stowarzyszeniu Emitentów Giełdowych, BondSpot S.A., Stowarzyszeniu Compliance Polska, Towarowej Giełdzie Energii S.A., Związkowi Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Stowarzyszeniu Inwestorów Indywidualnych, Związkowi Maklerów i Doradców, Stowarzyszeniu Inwestorów Kapitałowych, Stowarzyszeniu CFA Society Poland, Stowarzyszeniu Rynków Finansowych ACI Polska, Fundacji Polskiego Instytutu Dyrektorów, Fundacji Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego, Polskiej Organizacji Niebankowych Instytucji Płatniczych oraz Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji. Termin na zgłaszanie uwag został wyznaczony do dnia 10 sierpnia 2021 r.

Podczas konsultacji publicznych i opiniowania uwagi do projektu zgłosili: Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Narodowy Bank Polski, Polska Agencja Nadzoru Audytowego, Rzecznik Finansowy, Bankowy Fundusz Gwarancyjny,

Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Polski Fundusz Rozwoju S.A., Polska Izba Ubezpieczeń, Polskie Stowarzyszenie Aktuariuszy, Związek Banków Polskich, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych, Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, Rada Banków Depozytariuszy, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., Giełda Papierów Wartościowych S.A., Izba Domów Maklerskich, Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami, Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych, BondSpot S.A., Towarowa Giełda Energii S.A., Izba Rozliczeniowa Giełd Towarowych, Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Stowarzyszenie Inwestorów Indywidualnych, Związek Maklerów i Doradców, Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych, Stowarzyszenie CFA Society Poland, Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatniczych oraz Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów z chwilą skierowania projektu ustawy do uzgodnień i konsultacji, przedmiotowy projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy zgłosili:

- KGHM Polska Miedź S.A., SLZ Stańczyk Lawręc Zbyrowski Radcowie Prawni spółka partnerska, Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna spółka komandytowa, MasterCard Europe SA oddział w Polsce oraz Maruta Wachta sp. j. (pierwsza tura uzgodnień),
- Karwasiński, Szpringer i wspólnicy spółka jawna, ALTO Legal Orczykowski spółka komandytowa, SLZ Stańczyk Lawręc Zbyrowski Radcowie Prawni spółka partnerska, Dom Inwestycyjny Xelion sp. z o.o., Związek Pracodawców Polska Miedź, Polski Związek Faktorów, Związek Polskiego Leasingu (druga tura uzgodnień).

Zgłoszone uwagi zostały poddane szczegółowej analizie i omówione podczas konferencji uzgodnieniowej.

W dniu 4 listopada 2022 r. stosownie do postanowień § 48 w zw. z § 127 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt ustawy został skierowany do ponownych konsultacji publicznych i opiniowania. Termin na zgłaszanie uwag został wyznaczony do dnia 25 listopada 2022 r.

W ramach ponownego opiniowania oraz konsultacji publicznych projekt został przekazany: Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego, Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Rzecznikowi Finansowemu, Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców,

Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Urzędowi Ochrony Danych Osobowych, Urzędowi Zamówień Publicznych, Urzędowi Regulacji Energetyki, Narodowemu Bankowemu Polskiemu, Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Polskiemu Funduszowi Rozwoju S.A., Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Stowarzyszeniu Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polskiej Izbie Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polskiej Izbie Pośredników Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polskiemu Stowarzyszeniu Aktuariuszy, Związkowi Banków Polskich, Krajowemu Związkowi Banków Spółdzielczych, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, Izbie Gospodarczej Towarzystw Emerytalnych, Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów, Radzie Banków Depozytariuszy, Krajowej Izbie Rozliczeniowej, Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych S.A., Giełdzie Papierów Wartościowych S.A., Izbie Domów Maklerskich, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Stowarzyszeniu Emitentów Giełdowych, BondSpot S.A., Stowarzyszeniu Compliance Polska, Towarowej Giełdzie Energii S.A., Związkowi Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Stowarzyszeniu Inwestorów Indywidualnych, Związkowi Maklerów i Doradców, Stowarzyszeniu Inwestorów Kapitałowych, Stowarzyszeniu CFA Society Poland, Stowarzyszeniu Rynków Finansowych ACI Polska, Fundacji Polskiego Instytutu Dyrektorów, Fundacji Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego, Polskiej Organizacji Niebankowych Instytucji Płatniczych, Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji, Komisji Egzaminacyjnej dla kandydatów na biegłych rewidentów, KGHM Polska Miedź S.A., SLZ Stańczyk Lawręc Zbyrowski Radcowie Prawni spółka partnerska, Krzysztofowi Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna spółka komandytowa, MasterCard Europe SA oddział w Polsce oraz Maruta Wachta sp. j.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.) projekt został przekazany do zaopiniowania Radzie Dialogu Społecznego.

Zgodnie z ustawą z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 854) projekt został przekazany do następujących organizacji związków zawodowych: Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych i Forum Związków Zawodowych.

Zgodnie z ustawą z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców (Dz. U. z 2022 r. poz. 97) projekt został przekazany do następujących reprezentatywnych organizacji pracodawców: Konfederacji Lewiatan, Związku Rzemiosła Polskiego, Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej, Związku Pracodawców Business Centre Club i Związku Przedsiębiorców i Pracodawców.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

W toku ponownych konsultacji publicznych i opiniowania uwagi zgłosiły następujące podmioty: Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Narodowy Bank Polski, Polska Agencja Nadzoru Audytowego, Rzecznik Finansowy, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Polski Fundusz Rozwoju S.A., Polska Izba Ubezpieczeń, Polskie Stowarzyszenie Aktuariuszy, Związek Banków Polskich, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych, Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, Izba Gospodarcza Towarzystw Emerytalnych, Polska Izba Biegłych Rewidentów, Rada Banków Depozytariuszy, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., Giełda Papierów Wartościowych S.A., Izba Domów Maklerskich, Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami, Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych, BondSpot S.A., Izba Rozliczeniowa Giełd Towarowych S.A., Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych, Stowarzyszenie CFA Society Poland, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności, Konfederacja Lewiatan, Pracodawcy RP, SLZ Stańczyk Lawręc Zbyrowski Radcowie Prawni spółka partnerska, Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna spółka komandytowa oraz Maruta Wachta sp. j.

Zgłoszone do projektu uwagi zostały poddane szczegółowej analizie oraz w miarę możliwości uwzględnione w projekcie lub uzasadnieniu.

Lp.	Jednostka redakcyjna/ część projektu założeń projektu ustawy	Podmiot który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
Uwagi ogólne				
1.	Uczestnictwo banków powierniczych w pożyczkach	Rada Banków Depozytariuszy	Rada z zadowoleniem przyjmuje propozycję przepisów w tym zakresie. Za pozytywny kierunek poczytujemy wprowadzone zmiany zmierzające do stworzenia warunków regulacyjnych dla rozwoju rynku pożyczek papierów wartościowych. Wyraźne wskazanie na poziomie	Uwaga przyjęta kierunkowo

	papierów wartościowych		ustawowym, że bank powierniczy może, bez zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej, wykonywać czynności określone w art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2 w zakresie uczestnictwa w zawieraniu transakcji pożyczek papierów wartościowych poczytujemy jako bardzo dobre rozwiązanie. W całości także popieramy przyjęte i wyrażone w Projekcie założenie, że wykonywanie czynności, o których mowa w art. 69 ust 2 pkt 1 i 2 zgodnie z art. 123b nie stanowi działalności maklerskiej. Rozwiązanie takie daje zadość istniejącemu w bankach powierniczych wysokiego stopnia zabezpieczeń organizacyjnych i prawnych oraz wysokiego poziomu ochrony klientów wynikający z prowadzenia działalności powierniczej i nie tworzy nadmiarowych obciążeń i barier dla banków powierniczych. Ponadto umożliwia wykorzystanie potencjału banków powierniczych w rozwoju rynku pożyczek papierów wartościowych.	
2.	Outsourcing zarządzania portfelem	Polski Fundusz Rozwoju S.A.	<p>Art. 12 Projektu Ustawy (zmiany w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi – w zakresie outsourcingu zarządzania portfelem: art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 22 ust. 1 pkt 6, art. 46, uchylenie art. 46a, art. 50a ust. 4, art. 58a ust. 3, art. 68 ust. 1d, art. 70x ust. 3, art. 117b ust. 1 pkt 5, art. 126 ust. 2 pkt 7, art. 167 ust. 1, art. 227, art. 230a ust. 2, art. 236)</p> <p>W ocenie PFR należy ponownie ocenić i rozważyć zasadność zamieszczenia w Projekcie Ustawy przepisów zmieniających ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 1523, ze zm., dalej „ustawa o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi”) w zakresie outsourcingu zarządzania portfelem.</p> <p>Konieczność przeprowadzenia takiej ponownej, pogłębionej analizy wynika, w ocenie PFR, z szeregu okoliczności, w tym w szczególności:</p>	<p>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono z wprowadzania przedmiotowej zmiany.</p> <p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza cel projektu jakim jest w pierwszej kolejności wdrożenie rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Zauważenia przy tym wymaga, że działania i cele wynikające ze strategii wprost wskazują na potrzebę unikania gold-platingu w zakresie outsourcingu. Zarówno dyrektywa UCITS jak i AIFMD</p>

			<p>a) konieczności przeprowadzenia kompleksowej oceny wpływu proponowanych zmian na funkcjonowanie i rozwój rynku funduszy inwestycyjnych;</p> <p>b) zapewnienia spójności z innymi celami Projektu Ustawy, w szczególności z dążeniem do zapewnienia rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku oraz założeniami Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego (Strategia Rozwoju Rynku Kapitałowego przyjęta w uchwale nr 114 Rady Ministrów z dnia 1 października 2019 r. w sprawie przyjęcia Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego – M.P. poz. 1027);</p> <p>c) istotnego wpływu przyjęcia proponowanych zmian na możliwość funkcjonowania instytucji rozwoju, o których mowa w ustawie z dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju (tj. Dz.U. z 2022 r. poz. 2183, ze zm., dalej „ustawa o systemie instytucji rozwoju”), będących instytucjami o ugruntowanej pozycji i dających rękojmię prawidłowego wykonywania usług outsourcingu zarządzania portfelem.</p> <p>Konieczność przeprowadzenia kompleksowej oceny wpływu proponowanych zmian na funkcjonowanie i rozwój rynku funduszy inwestycyjnych</p> <p>Jak wskazano w uzasadnieniu do Projektu Ustawy, celem proponowanych zmian w zakresie outsourcingu zarządzania portfelem jest „zwiększenie poziomu ochrony inwestorów poprzez zwiększenie odpowiedzialności towarzystw funduszy inwestycyjnych za zarządzanie środkami powierzonymi im przez inwestorów”. W ocenie PFR taki cel należy uznać za słuszny kierunek działań związanych z rozwojem rynku funduszy inwestycyjnych. PFR podziela również ocenę dotyczącą konieczności odbudowy reputacji sektora funduszy</p>	<p>nie zabraniają outsourcingu zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych, co więcej przewidują zasady tego outsourcingu, które zaimplementowane są w ustawie o funduszach inwestycyjnych.</p>
--	--	--	--	---

		<p>inwestycyjnych oraz wdrożenia odpowiednich środków reakcji na doświadczenia nadzorcze KNF z ostatnich lat.</p> <p>Należy jednak zdecydowanie podkreślić, że rozwiązania legislacyjne proponowane w Projekcie Ustawy nie mogą zostać ocenione za proporcjonalne i adekwatne do zamierzonego celu oraz diagnozy stanu części rynku przywołanej w uzasadnieniu Projektu Ustawy.</p> <p>W istocie proponuje się bowiem całkowite ograniczenie listy podmiotów, którym towarzystwo może powierzyć zarządzanie portfelem inwestycyjnym funduszu, wyłącznie do podmiotów prowadzących, na podstawie odpowiedniego zezwolenia organu nadzoru, działalność w zakresie zarządzania portfelami, w skład których wchodzi jeden lub większa liczba instrumentów finansowych.</p> <p>Outsourcing usług przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych, uzasadniony jest względami natury organizacyjnej (umożliwia skoncentrowanie się na podstawowych zadaniach towarzystwa funduszy inwestycyjnych), natury finansowej (możliwość minimalizacji wydatków na wynagrodzenie zewnętrznego usługodawcy) oraz względami merytorycznymi (korzystanie z know-how i specjalistycznych kwalifikacji, jakie może zapewnić współpraca z wyspecjalizowanym podmiotem). W konsekwencji outsourcing usług co do zasady przyczynia się do zwiększenia efektywności zarządzania funduszem inwestycyjnym. Planowane ustawowe ograniczenie podmiotowe w zakresie outsourcingu usług przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych może mieć negatywny skutek dla efektywności i jakości zarządzania funduszami inwestycyjnymi.</p> <p>W odpowiedzi na stwierdzone nadużycia nieznacznej części towarzystw funduszy inwestycyjnych i podmiotów zarządzających, postuluje się zatem zastosowanie środka nieproporcjonalnego, prowadzącego do istotnych zmian również dla podmiotów, które świadczyły usługi zarządzania portfelami funduszy inwestycyjnych</p>	
--	--	---	--

		<p>w sposób rzetelny i profesjonalny, z zachowaniem należytej staranności i zgodnie z zasadami uczciwego obrotu, a także w najlepiej pojętym interesie zarządzanych funduszy czy uczestników tych funduszy.</p> <p>TFI podlegają szeregowi regulacji ustawowych, których celem jest zapewnienie ich właściwej z punktu widzenia rynku działalności. Należy jednak podkreślić, że założenia dotyczące zapewnienia stabilności i bezpieczeństwa rynku finansowego mogą być realizowane zarówno, gdy procesy związane z rolą TFI są wykonywane w ramach struktury organizacyjnej towarzystwa, jak i wówczas gdy wykonywanie części zadań TFI jest powierzane innym podmiotom.</p> <p>W ocenie PFR nie można zgodzić się z przywołanym w uzasadnieniu Projektu Ustawy argumentem, że „przekazanie choćby nawet niektórych czynności do wykonywania innym podmiotom ze swej istoty może zwiększać ryzyka dla działalności towarzystwa”. Zwiększenie ryzyka dla działalności towarzystwa nie stanowi bowiem typowego skutku outsourcingu zarządzania portfelem. Takie sytuacje z pewnością mogą występować, niemniej jednak formułując postulaty <i>de lege ferenda</i> należy wziąć pod uwagę całokształt funkcjonowania określonej części rynku oraz możliwość usunięcia ewentualnych nieprawidłowości poprzez środki najmniej uciążliwe i nietworzące dodatkowych barier dla rozwoju rynku funduszy inwestycyjnych w Polsce.</p> <p>Jednocześnie analizując aspekty proporcjonalności zauważyć należy, że obecnie obowiązujące przepisy zawierają szereg mechanizmów mających zapobiegać powstaniu nadmiernego ryzyka związanego z outsourcingiem zarządzania aktywami. Ustawodawca przewidział bowiem szczegółowe rozwiązania proceduralne, w ramach których organ nadzoru weryfikuje art. aspekty formalne, w tym zgodność z przepisami prawa i stanem faktycznym, doświadczenie w zakresie zarządzania aktywami oraz ryzyko wykonywania powierzonych</p>	
--	--	--	--

			<p>czynności z naruszeniem przepisów prawa, zasad uczciwego obrotu lub w sposób nienależycie zabezpieczający interesy uczestników funduszu inwestycyjnego. Jednocześnie stwierdzenie niespełniania któregokolwiek ze wskazanych kryteriów skutkuje odmową udzielenia zgody przez organ nadzoru. Należy także nadmienić, że w obecnym stanie prawnym, dopuszczając możliwość outsourcingu czynności towarzystw funduszy inwestycyjnych, ustawodawca ustanawia regulacje mające na celu zapewnienie należytego respektowania interesów uczestników funduszy zarządzanych przez towarzystwo. W ramach tych regulacji należy wyróżnić w szczególności wymogi prawne dotyczące: (i) podmiotów, którym TFI może powierzyć wykonywanie określonych czynności towarzystwa, (ii) zakresu czynności objętych outsourcingiem; (iii) zakresu nadzoru Komisji Nadzoru Finansowego:</p> <ul style="list-style-type: none">(i) W zakresie kategorii podmiotów, którym towarzystwo funduszy inwestycyjnych może powierzyć wykonywanie określonych czynności na podstawie art. 45a ustawy o funduszach należy wskazać generalną zasadę, iż powierzenie zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią powinno nastąpić na rzecz podmiotu wyspecjalizowanego, posiadającego wiedzę oraz doświadczenie niezbędne do realizowania takich czynności. Jeśli natomiast umowa, o której mowa w art. 45a ust. 1 Ustawy o funduszach, ma zostać zawarta z wyspecjalizowanymi podmiotami innymi niż wskazane w art. 46 ust. 1 i 3 Ustawy o funduszach, wymagana jest uprzednia zgoda Komisji Nadzoru Finansowego (art. 46 ust. 3a Ustawy o funduszach).(ii) Co do zakresu czynności objętych outsourcingiem, należy wskazać, że w obecnym stanie prawnym zlecenie może objąć czynności za jakie sam zlecający byłby	
--	--	--	--	--

			<p>odpowiedzialny jako organ funduszu inwestycyjnego, co nie zwalnia TFI z odpowiedzialności za wykonywanie określonych czynności, do których zobowiązany jest fundusz ani od pozbawienia go roli organu funduszu czy zmiany struktury organizacyjnej funkcjonowania funduszu inwestycyjnego. Kluczowe jest więc w tym kontekście zapewnienie TFI prawa do sprawowania nadzoru i kontroli nad czynnościami przekazywanymi na podstawie umowy z podmiotem trzecim.</p> <p>Ponadto, stosowne uprawnienia nadzorcze przewidziane są również w okresie po uzyskaniu zgody na zawarcie umowy powierzenia zarządzania, przy czym podmiotem nadzorowanym jest zarówno podmiot zarządzający, jak i towarzystwo funduszy inwestycyjnych.</p> <p>W konsekwencji, w ocenie PFR, ewentualne przyjęcie zawartych w Projekcie Ustawy zmian ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w zakresie outsourcingu zarządzania portfelem, powinno zostać poprzedzone:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w pierwszej kolejności – szczegółową analizą w zakresie doboru środka proporcjonalnego i adekwatnego do stwierdzonych w przeszłości nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku funduszy inwestycyjnych, w celu ponownej oceny czy proponowane zmiany (istotnie ograniczające możliwości outsourcingu) są niezbędne dla osiągnięcia celu w postaci zwiększenia poziomu ochrony inwestorów; zdaniem PFR: <ol style="list-style-type: none"> a. na rynku funduszy inwestycyjnych działalność – na zasadzie outsourcingu – prowadzą profesjonalne podmioty zarządzające dające rękojmię ochrony inwestorów i zachowania należytej staranności; b. obecnie funkcjonujące rozwiązania prawne zapewniają zarówno mechanizmy limitujące możliwość podejmowania 	
--	--	--	---	--

			<p>czynności zarządzania portfelem aktywów funduszu inwestycyjnego zamkniętego i uzależniające ich wykonywanie od uzyskania stosownych zezwoleń, jak też zapewniają mechanizmy nadzorcze wobec podmiotów zarządzających, będących jednocześnie „podmiotami nadzorowanymi” w rozumieniu ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 837, ze zm., dalej „ustawa o nadzorze nad rynkiem kapitałowym”);</p> <p>c. sankcje zastosowane dotychczas przez KNF (w tym poprzez cofnięcie zezwolenia na działalność towarzystwom, w przypadku których można było zarzucić zaniechania w zakresie nadzoru nad podmiotami, którym towarzystwa powierzyły zarządzanie portfelami inwestycyjnymi funduszy) mogą przyczynić się, w długim okresie, do odbudowy reputacji rynku funduszy inwestycyjnych oraz mogą stanowić impuls do wypracowania standardów i dobrych praktyk podmiotów zarządzających funkcjonujących w oparciu o obecne podstawy ustawowe;</p> <p>2) w drugiej kolejności – w przypadku stwierdzenia, że sankcje zastosowane dotychczas przez KNF okazały się niewystarczające, można rozważyć inne działania mające na celu zwiększenie zakresu nadzoru nad podmiotami zarządzającymi działającymi na zasadzie outsourcingu (na dotychczasowych zasadach):</p> <p>a. podmioty zarządzające podlegają obecnie nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego – w zakresie, w jakim ciążą na nich określone w odrębnych przepisach obowiązki związane z uczestnictwem w rynku kapitałowym (podmioty podlegają „ściśłym regulacjom ustawowym i bieżącemu nadzorowi organów publicznych”, o których mowa w uzasadnieniu Projektu Ustawy);</p> <p>b. przedmiotem ewentualnej interwencji ustawodawczej przed</p>	
--	--	--	---	--

			<p>zastosowaniem środka najdalej idącego (w postaci usunięcia możliwości powierzenia zarządzania) powinno być zatem ewentualne:</p> <ul style="list-style-type: none"> i. określenie szerszego zakresu obowiązków podmiotów, o których mowa w art. 5 pkt 10 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, w celu umożliwienia Komisji Nadzoru Finansowego wykonywania skutecznego nadzoru nad tymi podmiotami i zapewnienia KNF dostępu do stosownych informacji w konkretnych przypadkach powierzenia czynności w drodze outsourcingu celem oceny rzetelności wykonywania umów powierzenia; ii. nadanie KNF dodatkowych uprawnień w zakresie nakładania kar pieniężnych na podmioty nadzorowane, o których mowa w art. 5 pkt 10 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. <p>Zapewnienie spójności z innymi celami ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku oraz założeniami Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego</p> <p>Ograniczenie możliwości outsourcingu zarządzania portfelem może stać w sprzeczności z wyrażonym w uzasadnieniu do Projektu Ustawy celem w postaci usprawnienia funkcjonowania instytucji rynku finansowego, w szczególności w zakresie eliminacji barier dostępu do rynku finansowego.</p> <p>Przywołana w uzasadnieniu Projektu Ustawy Strategia Rozwoju Rynku Kapitałowego odwołuje się bowiem nie tylko do potrzeby wzmocnienia ochrony inwestorów indywidualnych, ale również do konieczności zwiększenia konkurencyjności polskiego rynku funduszy</p>	
--	--	--	---	--

		<p>inwestycyjnych oraz ułatwienia funkcjonowania podmiotom nadzorowanym przez KNF poprzez uproszczenie procedur licencyjnych.</p> <p>Strategia formułuje również jasne wytyczne w zakresie działań mających na celu unikanie gold-platingu w regulacjach krajowych (działanie 4.3.2) w celu dążenia „<i>aby rozwiązania legislacyjne przyjęte w polskim prawodawstwie nadmiernie nie obciążały polskich podmiotów, szczególnie w porównaniu z podmiotami z innych państw członkowskich, w których analogiczna transpozycja przepisów unijnych do prawa krajowego charakteryzuje się literalnym podejściem do poszczególnych aktów prawnych</i>” (Strategia Rozwoju Rynku Kapitałowego, s. 38).</p> <p>Wśród takich wytycznych zostały ujęte art. zalecenia w celu usuwania dodatkowych obciążeń po stronie interesariuszy polskiego rynku oraz zachowania zasady proporcjonalności w krajowych regulacjach, zwłaszcza w zakresie outsourcingu. Jak wskazano na s. 59-60 Strategii w odniesieniu do branży maklerskiej: „<i>W celu ułatwienia realizacji SRRK Rząd musi stworzyć przyjazny klimat dla outsourcingu</i>”, a „<i>regulacje dotyczące outsourcingu nie powinny wykraczać poza wymagania zawarte w MiFID II</i>”.</p> <p>Jednocześnie należy zauważyć, że Projekt Ustawy w odniesieniu do sektora bankowego, czy sektora firm inwestycyjnych, formułuje szeroki zakres proponowanych zmian mających na celu uproszczenie obowiązujących procedur w sprawie outsourcingu oraz umożliwienie bardziej efektywnego oraz elastycznego korzystania z instytucji outsourcingu, wynikającego z wieloletnich doświadczeń (por. s. 7 uzasadnienia w zakresie wprowadzenia regulacji dotyczących outsourcingu i podoutsourcingu bankowego mających na celu uproszczenie obowiązujących procedur oraz dostosowanie ich do Wytycznych Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w sprawie</p>	
--	--	--	--

		<p>outsourcingu oraz umożliwienie bardziej efektywnego oraz elastycznego korzystania przez banki z instytucji outsourcingu).</p> <p>W szczególności Projekt Ustawy przewiduje:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) rezygnację ze stosowania zezwolenia KNF wobec powierzenia przez bank wykonywania „innych czynności” w drodze outsourcingu bankowego przy jednoczesnym zachowaniu wymogów odnośnie możliwości outsourcingowania powyższych czynności tj. prowadzenie działalności bankowej w sposób ostrożny i stabilny lub istotne obniżenie kosztów tej działalności; b) dodanie ust. 7a w art. 6a ustawy – Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 2324, ze zm., dalej jako „Prawo bankowe”), nawiązującego do Wytocznych EBA, umożliwiających podoutsourcing w zasadzie w pełnym zakresie (zniesienie zakazu dalszego powierzenia czynności w ramach podoutsourcingu i wprowadzenie możliwości stosowania podoutsourcingu nieograniczonego poziomowo przy zachowaniu odpowiednich norm ostrożnościowych); c) usunięcie rozwiązań nadmiarowych i niedostosowanych do specyfiki znacznej części umów outsourcingowych, w szczególności w odniesieniu do wymogów niewynikających z przepisów dyrektywy MiFID II; d) przyjęcie Projektu Ustawy „pozytywnie wpłynie na działalność mikro-, małych i średnich przedsiębiorców w obszarze outsourcingu i podoutsourcingu bankowego art. w zakresie uproszczenia stosowanej procedury dotyczącej powierzania czynności przedsiębiorcy zagranicznemu”. <p>Podsumowując, inne projektowane rozwiązania Projektu Ustawy mogą istotnie przyczynić się do budowy „przyjaznego klimatu dla outsourcingu” w sektorze bankowym i sektorze firm inwestycyjnych. Stąd też, przyjęcie przepisów zmieniających ustawę o funduszach</p>	
--	--	---	--

		<p>inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w zakresie outsourcingu zarządzania portfelem można ocenić jako niespójne zarówno w obrębie samego Projektu Ustawy (zwiększenie elastyczności zasad outsourcingu w sektorze bankowym i sektorze firm inwestycyjnych – ograniczenie możliwości outsourcingu w sektorze funduszy inwestycyjnych), jak i w obrębie działań podejmowanych w celu wdrożenia i operacjonalizacji Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego.</p> <p>Ponadto, przyjęcie proponowanych zmian w zakresie outsourcingu zarządzania portfelem należy ocenić krytycznie z perspektywy założeń dot. unikania gold-platingu w regulacjach krajowych.</p> <p>Przepisy prawa Unii Europejskiej dopuszczają przekazywanie przez TFI niektórych funkcji innym podmiotom, z zastrzeżeniem określonych warunków (por. zwłaszcza: (i) art. 20 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (dalej: „Dyrektywa AIFM”); oraz (ii) przepisy Sekcji 8 (<i>Przekazanie funkcji ZAFI</i>) Rozdziału III Rozporządzenia Delegowanego Komisji (UE) nr 231/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE w odniesieniu do zwolnień, ogólnych warunków dotyczących prowadzenia działalności, depozytariuszy, dźwigni finansowej, przejrzystości i nadzoru (dalej: „Rozporządzenie 231/2013”)).</p> <p>Jak wskazano w uzasadnieniu Projektu Ustawy, przepisy te pozostawiają poszczególnym państwom znaczną swobodę co do ukształtowania zakresu oraz formuły powierzenia przez podmioty zarządzające funduszami swoich funkcji innym podmiotom. Co istotne, przepisy prawa Unii Europejskiej w zasadzie nie definiują przesłanek podmiotowych w odniesieniu do podmiotu, na rzecz którego może być</p>	
--	--	---	--

		<p>przekazane wykonywanie funkcji TFI, w szczególności nie określają wymogu posiadania określonej licencji.</p> <p>Przepisy prawa UE wyraźnie odnoszą się również do zagrożeń związanych z możliwością sprowadzenia roli towarzystwa do funkcji administracyjnych i aspektów proceduralnych, o których mowa w uzasadnieniu Projektu Ustawy w ramach wykazania potrzeby ograniczenia możliwości outsourcingu zarządzania portfelem. Por. art. art. 20 ust. Dyrektywy ZAFI, zgodnie z którym ZAFI nie wolno przekazywać funkcji w takim zakresie, że w praktyce nie może być już uznawany za zarządzającego AFI oraz w stopniu, który powodowałby, że stanie się on „podmiotem-skrzynką pocztową”.</p> <p>W świetle powyższego, w ocenie PFR, w uzasadnieniu Projektu Ustawy nie wykazano w sposób wyczerpujący przesłanek modyfikacji dotychczasowych zasad outsourcingu zarządzania portfelem, zwłaszcza w zakresie wyjaśniającym przyjęcie gold-platingu w regulacjach krajowych, którego należy unikać zgodnie ze Strategią Rozwoju Rynku Kapitałowego.</p> <p>Prawo UE w zakresie możliwości outsourcingu czynności TFI skupia się na obowiązkach związanych z istnieniem obiektywnych przesłanek przekazania określonych funkcji, w szczególności w zakresie oceny kryteriów takich jak:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) optymalizacja funkcji i procesów działania; b) oszczędność kosztów; c) wiedza specjalistyczna osoby, której przekazano wykonywanie funkcji, z zakresu administracji lub konkretnych rynków bądź inwestycji; <p>Przyjęcie proponowanych zmian ograniczy zarówno możliwość korzystania przez TFI z profesjonalnych podmiotów zapewniających</p>	
--	--	---	--

		<p>specjalistyczną wiedzę w zakresie konkretnych inwestycji, jak i potencjał obniżenia kosztowego funkcjonowania takich instytucji.</p> <p>Dodatkowo należy zauważyć, że już obecnie krajowe regulacje pozostają bardziej restrykcyjne od tych przewidzianych w Dyrektywie AIFM. Wskazuje się, że podmiot posiadający zezwolenie na zarządzanie alternatywnymi spółkami inwestycyjnymi jest zrównany na gruncie regulacji unijnych z towarzystwami funduszy inwestycyjnych jako zarządzający alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ang. <i>alternative investment fund manager</i>). Jednocześnie krajowy Ustawodawca nie ujął takiego podmiotu w katalogu podmiotów, którym może być powierzone zarządzanie portfelem funduszu inwestycyjnego na gruncie art. 46 ust. 1 Ustawy, podczas gdy zasadność takiego traktowania wynika wprost z art. 78 ust. 2 lit. d Rozporządzenia 231/2013.</p> <p>Dodatkowo, nie tylko sama treść regulacji unijnych, ale też praktyka ich wdrażania w poszczególnych Państwach Członkowskich pozostaje znacząco odmienna od proponowanej. Informujemy, że w ramach Grupy Kapitałowej PFR prowadzona jest działalność inwestycyjna stosownie do celów stawianych w art. 11 ustawy o systemie instytucji rozwoju, w ramach której dokonywane są transakcje z udziałem podmiotów wykorzystujących struktury i formy prawne prowadzenia działalności inwestycyjnej art. jurysdykcji francuskiej, luksemburskiej, holenderskiej, niemieckiej czy też brytyjskiej, gdzie w ramach każdej z nich możliwe było powierzenie zarządzania portfelem alternatywnego funduszu inwestycyjnego wyspecjalizowanemu podmiotowi nieposiadającemu licencji lub zezwolenia wymienionego w przytoczonej regulacji Rozporządzenia 213/2013. Oznacza to, że wprowadzenie zmian uwzględnionych w Projekcie Ustawy drastycznie obniży konkurencyjność polskiego rynku dla podmiotów zarządzających i spowoduje migracje do bardziej przyjaznych jurysdykcji, przy jednoczesnej możliwości oferowania produktów</p>	
--	--	---	--

		<p>inwestycyjnych lokalnym inwestorom na zasadzie tzw. <i>jednego paszportu</i>, zgodnie z którą możliwe jest świadczenie usług finansowych na tych samych zasadach w różnych państwach członkowskich. W efekcie, wobec braku konkurencji lokalni inwestorzy zainteresowani alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi mogą zostać zmuszeni do korzystania z podmiotów zagranicznych, co przyczyni się do niższego poziomu ochrony z uwagi na potencjalne trudności i koszty związane z dochodzeniem i egzekwowaniem swoich uprawnień w obcych jurysdykcjach.</p> <p>Istotny wpływ przyjęcia proponowanych zmian na możliwość funkcjonowania instytucji rozwoju, o których mowa w ustawie o systemie instytucji rozwoju</p> <p>Ponowna ocena zasadności zamieszczenia w Projekcie Ustawy przepisów zmieniających ustawę o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w zakresie outsourcingu zarządzania portfelem jest również konieczna z uwagi na obecne ukształtowanie sposobu funkcjonowania instytucji rozwoju, o których mowa w ustawie o systemie instytucji rozwoju (w tym zwłaszcza funkcjonowania Grupy Kapitałowej Spółki).</p> <p>Zgodnie z art. 11 ustawy o systemie instytucji rozwoju:</p> <ol style="list-style-type: none">1) PFR wykonuje działalność gospodarczą we własnym imieniu i na własny rachunek, zgodnie z zasadami dobrej praktyki handlowej, dążąc w długim terminie do osiągnięcia rynkowej stopy zwrotu z zainwestowanego kapitału;2) działalność gospodarcza PFR polega w szczególności na art. zarządzaniu funduszami inwestycyjnymi;3) PFR lub jego spółka zależna mogą wykonywać czynności polegające na zarządzaniu portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią – na podstawie umowy, o której mowa w art. 46 ust. 3a ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu	
--	--	---	--

			<p>alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.</p> <p>Należy podkreślić, że w ramach Grupy Kapitałowej PFR funkcjonują art. następujące podmioty:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) PFR TFI S.A. (posiadająca zezwolenia na prowadzenie działalności, o której mowa w art. 45 ust. 1 i 1a oraz ust. 2 pkt 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi); oraz b) PFR, PFR Nieruchomości S.A. („PFRN”) i PFR Ventures sp. z o.o. („PFR Ventures”) – wykonujące czynności polegające na zarządzaniu portfelami inwestycyjnymi funduszy inwestycyjnych – na podstawie umów, o których mowa w art. 46 ust. 3a ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, przy czym kryterium powierzenia przez PFR TFI określonych funkcji poszczególnym spółkom z Grupy Kapitałowej PFR były optymalizacja funkcji i procesów działania, oszczędność kosztów oraz wiedza specjalistyczna zespołów zorganizowanych w ramach poszczególnych podmiotów (PFR – inwestycje kapitałowe i dłużne, infrastrukturalne, samorządowe; PFRN – inwestycje w sektorze nieruchomości; PFR Ventures – inwestycje PE / VC; PFR Ventures to spółka zarządzająca funduszami funduszy, które wspólnie z inwestorami prywatnymi, aniołami biznesu i korporacjami inwestuje w fundusze Venture Capital oraz Private Equity. Celem PFR Ventures jest zasilenie tym kapitałem polskich, innowacyjnych przedsiębiorstw na różnych etapach rozwoju. PFR Ventures posiada obecnie w swoim portfelu ponad 60 funduszy, które dokonały ponad 550 inwestycji). <p>Przyjęcie proponowanych zmian w zakresie outsourcingu zarządzania portfelem pomija kwestię funkcjonowania na rynku podmiotów profesjonalnych, które zajmują się zarządzaniem funduszami</p>	
--	--	--	---	--

		<p>inwestycyjnymi zamkniętymi aktywów niepublicznych, a które zgodnie z przepisami prawa przeszły proces weryfikacyjny i spełniając szereg wymogów określonych w przepisach prawa uzyskały zgodę Komisji Nadzoru Finansowego na zarządzanie częścią portfela funduszy. Podmioty takie jak PFR, PFRN czy PFR Ventures dysponują wykwalifikowaną kadrą pracowników posiadających odpowiednią wiedzę i kompetencje w obszarach zarządzania określonymi aktywami. Podmioty zarządzające kierowane są przez osoby posiadające unikalne i długoletnie doświadczenie w branży inwestycyjnej, w finansach i zarządzaniu aktywami oraz doradztwie strategicznym. PFR TFI S.A. jako podmiot odpowiadający za całokształt procesów zarządzania funduszami dysponuje instrumentami nadzorczymi w stosunku do podmiotów zarządzających na podstawie zawartej umowy o zarządzanie częścią portfela funduszy inwestycyjnych. Wśród nich należy wskazać takie jak art.: a) raportowania cykliczne, b) audyty, c) zatwierdzanie regulacji wewnętrznych dotyczących realizacji Strategii Inwestycyjnej funduszy d) wydawanie poleceń, e) udział w procesach inwestycyjnych.</p> <p>Mechanizmy nadzorcze nad działalnością podmiotów zarządzających są również uregulowane bezpośrednio w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Zgodnie z art. 46a ust. 5 ustawy, określony podmiot zarządzający informuje KNF o danych oraz zmianach w dokumentach, które były przedłożone KNF w związku z wnioskiem o zgodę na zawarcie przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych umowy o zarządzanie częścią portfela inwestycyjnego funduszu.</p> <p>Przyjęcie proponowanych zmian w zakresie outsourcingu zarządzania portfelem będzie wiązać się z powstaniem barier ograniczających możliwość funkcjonowania instytucji rozwoju w dotychczasowym zakresie. Stąd też przepisy uchylające możliwość outsourcingu</p>	
--	--	---	--

		<p>zarządzania portfelem nie mogą zostać przyjęte w kształcie zaproponowanym w Projekcie Ustawy.</p> <p>W ocenie PFR, uzasadnione jest odstąpienie od zmian w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi – w zakresie outsourcingu zarządzania portfelem (art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 22 ust. 1 pkt 6, art. 46, uchylenie art. 46a, art. 50a ust. 4, art. 58a ust. 3, art. 68 ust. 1d, art. 70x ust. 3, art. 117b ust. 1 pkt 5, art. 126 ust. 2 pkt 7, art. 167 ust. 1, art. 227, art. 230a ust. 2, art. 236 ustawy funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi), bądź też sformułowanie abstrakcyjnych i generalnych kryteriów pozwalających na wykonywanie działalności przez podmioty zarządzające na zasadach zbliżonych do funkcjonujących obecnie, w szczególności art. poprzez:</p> <ol style="list-style-type: none">1) dopuszczenie możliwości działalności podmiotów zarządzających na podstawie umów, o których mowa w art. 46 ust. 3a ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi funkcjonujących w ramach grup kapitałowych, w skład w których wchodzi towarzystwo funduszy inwestycyjnych;2) wyraźne powiązanie zakresu zmian w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi – w zakresie outsourcingu zarządzania portfelem – z celem „zwiększenia poziomu ochrony inwestorów” wyłącznie w odniesieniu do funduszy, których uczestnikami są inwestorzy będący klientami detalicznymi (dopuszczenie możliwości kontynuowania działalności przez podmioty zarządzające na podstawie umów, o których mowa w art. 46 ust. 3a ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi – w odniesieniu do funduszy, których uczestnikami są inwestorzy będący klientami profesjonalnymi;	
--	--	--	--

			<p>3) dopuszczenie możliwości kontynuowania działalności przez podmioty zarządzające na podstawie umów, o których mowa w art. 46 ust. 3a ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi – zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku;</p> <p>przyjęcie rozwiązań szczególnych dla podmiotów, których działalność jest regulowana w ustawie o systemie instytucji rozwoju.</p>	
3.	Zniesienie obowiązkowej dematerializacji certyfikatów inwestycyjnych niepublicznych funduszy inwestycyjnych zamkniętych	PFR S.A.	<p>Przywrócenie do Projektu Ustawy zmian obejmujących zniesienie obowiązkowej dematerializacji certyfikatów inwestycyjnych niepublicznych funduszy inwestycyjnych zamkniętych</p> <p>W pierwotnej wersji Projektu Ustawy zawarte były propozycje zmian w zakresie zniesienia obowiązkowej dematerializacji certyfikatów inwestycyjnych funduszy inwestycyjnych zamkniętych, który to obowiązek został wprowadzony od dnia 1 lipca 2019 r. i był pokłosiem tzw. afery GetBack. Dotychczasowa praktyka funkcjonowania instytucji obowiązkowej dematerializacji certyfikatów inwestycyjnych wszystkich funduszy inwestycyjnych zamkniętych wskazuje, że nie zwiększa ona bezpieczeństwa obrotu certyfikatami inwestycyjnymi i funkcjonowania tychże funduszy inwestycyjnych, kreując jednocześnie ryzyka regulacyjne i operacyjne w ich działalności.</p> <p>W ocenie PFR proponowane zmiany w zakresie zniesienia obowiązku dematerializacji należało ocenić pozytywnie. Spółka ze względów przedstawionych poniżej postuluje przywrócenie tych zmian do Projektu Ustawy. Mogą one wpłynąć na zwiększenie konkurencyjności polskiego rynku funduszy inwestycyjnych oraz ułatwić funkcjonowanie podmiotom nadzorowanym przez KNF, nie zmniejszając przy tym bezpieczeństwa uczestników rynku finansowego.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta, z zastrzeżeniem, że w projekcie przewidziano rozwiązanie ułatwiające TFI identyfikację uczestników fiz.</p> <p>Rezygnacja ze zmian obejmujących zniesienie obowiązkowej dematerializacji certyfikatów inwestycyjnych podyktowana została decyzją Kierownictwa MF (rozbieżność). Decyzja ta wynikała z tendencji na rynkach zagranicznych zmierzającą do centralnej rejestracji wszystkich papierów wartościowych oraz rozdzielenia funkcji rejestracji papierów wartościowych od ich emitenta. Dodatkowo ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznym dla przedsięwzięć gospodarczych i</p>

			<p>Poniżej kilka argumentów przemawiających za zniesieniem obowiązkowej dematerializacji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Dematerializacja certyfikatów inwestycyjnych powoduje, że ustalenie osób uprawnionych odbywa się na zasadach przewidzianych dla zdematerializowanych papierów wartościowych (tj. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, „ustawa o obrocie”). W efekcie fundusze nie mają aktualnej wiedzy, kto pozostaje ich uczestnikiem. Taki stan powoduje, że wszelkie informacje dotyczące funduszu (art. statuty, sprawozdania finansowe, wyceny), które powinny być przekazywane uczestnikom nie mogą być przekazane bez każdorazowego wykazania przez uczestnika faktu bycia uprawnionym z certyfikatów inwestycyjnych, co możliwe jest wyłącznie z wykorzystaniem świadectwa depozytowego, wydawanego w reżimie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. 2) Brak wiedzy o uczestnikach funduszy istotnie utrudnia realizację przez fundusze obowiązków z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a w szczególności obowiązku identyfikacji beneficjenta rzeczywistego. 3) Fakt dematerializacji certyfikatów inwestycyjnych nie przekłada się na poprawę sytuacji inwestorów. Nie można uznać argumentów popierających obowiązkową dematerializację stwierdzających, że inwestorzy są objęci wówczas instytucjonalnym systemem ochrony tj. Systemem Rekompensat prowadzonym przez KDPW. System Rekompensat służy wyłącznie ochronie inwestorów związanej z niekorzystną sytuacją finansową domów maklerskich w których prowadzone są rachunki których zapisywane są papiery wartościowe inwestorów. Tym samym system ten nie zadziała w sytuacji w której fundusz będący emitentem nie spełni świadczeń 	<p>pomocy kredytobiorcom zostały wprowadzone zmiany usprawniające przekazywanie Inspektorowi Informacji Finansowej informacji przez zamknięte fundusze inwestycyjne o swoich uczestnikach (brak odpowiedniego zwolnienia z tajemnicy zawodowej był jednym z argumentów za rezygnacją z rejestracji emisji CI w KDPW).</p>
--	--	--	---	---

			<p>wynikających z certyfikatów inwestycyjnych (art. z tytułu wykupu certyfikatów inwestycyjnych).</p> <p>4) Wymóg korzystania z usług agenta emisji przy emisjach certyfikatów inwestycyjnych nie wprowadza faktycznie żadnego mechanizmu ochronnego po stronie inwestorów. W praktyce usługa agenta emisji ma charakter czysto techniczny – operacyjny, polegający na przyjęciu odpowiednich dokumentów od funduszu i przekazaniu odpowiedniej instrukcji do KDPW.</p> <p>5) Obowiązkowa dematerializacja, przyczynia się do wzrostu kosztów działalności zarówno po stronie funduszu jak i inwestorów. Po stronie inwestorów konieczne jest utrzymywanie relacji z domami maklerskimi i ponoszenie kosztów obsługi i prowadzenia rachunków papierów wartościowych. Natomiast po stronie funduszu konieczne jest ponoszenie opłat związanych z obsługą wszelkich operacji na certyfikatach inwestycyjnych i utrzymywaniem ich w KDPW (art. opłaty za rejestracje, obsługi wykupów etc.), koszty agenta emisji, koszty sponsora emisji. Kosztów tych by nie było w przypadku przywrócenia ewidencji uczestników funduszu.</p> <p>6) Obowiązek pośrednictwa KDPW w wypłacie świadczeń związanych z certyfikatami inwestycyjnymi, jak i z tytułu wykupów certyfikatów inwestycyjnych na zakończenie likwidacji powoduje nie tylko wydłużenie obsługi tych świadczeń, ale nie pozwala często na ich obsługę zgodnie ze statutem, art. wypłata w określonym w statucie terminie lub w walucie według wyboru uczestnika. Powyższe trudności nie miałyby miejsca w przypadku prowadzenia ewidencji uczestników.</p> <p>7) Obowiązek dematerializacji istotnie wpływa na proces utworzenia funduszu i rozpoczęcia przez niego działalności inwestycyjnej – przepisy ustawy o funduszach inwestycyjnych</p>	
--	--	--	---	--

			<p>i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi dotyczące możliwości dysponowania przez fundusz swoimi aktywami po dniu wpisania funduszu do Rejestru Funduszy Inwestycyjnych bywają kwestionowane przez agentów emisji i w konsekwencji depozytariuszy, wobec konieczności przeprowadzenia długotrwałego procesu rejestracji pierwszej emisji certyfikatów inwestycyjnych w KDPW, po uprzednim uzyskaniu NIP, REGON i kodu LEI przez fundusz i zawarciu umów o uczestnictwo w trybie emitent (całość tego procesu to ok. 4 tygodnie). Powyższe trudności nie miałyby miejsca w przypadku prowadzenia ewidencji uczestników.</p> <p>8) Dzień wydania certyfikatów inwestycyjnych poprzez ich zapisanie na właściwym rachunku papierów wartościowych lub ewidencji osób uprawnionych, który może nastąpić kilka dni po przydziale certyfikatów inwestycyjnych nowej emisji, może budzić wątpliwości w zakresie poprawnego ujęcia w księgach rachunkowych zmian w kapitale funduszu, a w konsekwencji na prawidłowość wyceny aktywów funduszu.</p> <p>Obowiązkowa dematerializacja wydaje się być nadmiarowa również ze względu na fakt, że nad prawidłowością emisji certyfikatów inwestycyjnych oraz ich wykupu, stoi depozytariusz funduszu, któremu znana jest całość działalności danego funduszu, stąd angażowanie innych podmiotów jest zbędne i nie wnosi dodatkowego zabezpieczenia uczestników rynku oraz poprawności procesów emisji i wykupów certyfikatów inwestycyjnych.</p>	
4.	Ogólne stanowisko względem projektu	IZFiA	<p>Przedmiotowy Projekt jest bardzo cenną inicjatywą, długo wyczekiwaną przez cały rynek finansowy, w tym środowisko funduszy inwestycyjnych reprezentowane przez IZFiA. Wiele z zawartych w nim rozwiązań ma swoje źródło w działaniach przewidzianych w przyjętej jeszcze w 2018 r. Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Mowa tutaj nie tylko o kwestiach związanych z eliminacją gold-platingu, ale też</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo</i> – odstąpiono od wprowadzania przedmiotowej zmiany.</p>

		<p>propagowaniem nowych rozwiązań takich jak chociażby tzw. Exchange Traded Funds (ETF), czy też inne zmiany, które zmierzają w kierunku stworzenia bardziej rozwiniętego, dynamicznego i konkurencyjnego rynku na arenie międzynarodowej.</p> <p>W porównaniu do pierwotnej wersji Projektu IZFiA dostrzega wiele pozytywnych zmian, uwzględniających postulaty zgłaszane przez środowisko od dawna. Cieszymy się, że zostały one ujęte w ramy tego Projektu i może im zostać nadany dalszy bieg. Jednocześnie w Projekcie pojawiły się nowe i zaskakujące zmiany, których IZFiA nie może ocenić pozytywnie, a wręcz zmuszona jest do przedstawienia ich zdecydowanej krytyki. Mowa tutaj z jednej strony o dodaniu do Projektu zmian ograniczających możliwość powierzenia przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych (dalej: „TFI”) zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu sekurytyzacyjnego, funduszu lokującego aktywa w nieruchomości czy funduszu aktywów niepublicznych, wyspecjalizowanym podmiotom zewnętrznym. Pojawienie się tych zapisów w ustawie jest tym bardziej zastanawiające z uwagi na fakt, że od kilku miesięcy IZFiA prowadzi intensywne prace z przedstawicielami UKNF nad wypracowaniem nowych propozycji rozwiązań, które zaadresują wątpliwości nadzoru, ale nie doprowadzą do demontażu całego systemu. Za niezbędne uważamy więc wykluczenie z projektu propozycji tak daleko idącego ograniczenia powierzania zarządzania portfelem i dokończenie rozpoczętych już w tym zakresie rozmów.</p> <p>Z drugiej strony, z Projektu usunięte zostały zmiany mające na celu zwolnienie certyfikatów inwestycyjnych funduszy inwestycyjnych zamkniętych z obowiązku rejestracji w Krajowym Depozycie Papierów Wartościowych (dalej: „KDPW”), co było postulatem zgłaszanym przez środowisko funduszy. Dlatego przywrócenie tych zapisów uważamy za niezbędne z perspektywy zarówno rynku, jak i samych jego uczestników. Podsumowanie argumentów przeciwko zawartym w</p>	<p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza cel projektu jakim jest w pierwszej kolejności wdrożenie rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Zauważenia przy tym wymaga, że działania i cele wynikające ze strategii wprost wskazują na potrzebę unikania gold-platingu w zakresie outsourcingu. Zarówno dyrektywa UCITS jak i AIFMD nie zabraniają outsourcingu zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych, co więcej przewidują zasady tego outsourcingu, które zaimplementowane są w ustawie o funduszach inwestycyjnych.</p>
--	--	---	---

		<p>Projekcie ograniczeniu możliwości powierzenia przez TFI zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu sekurytyzacyjnego, funduszu lokującego aktywa w nieruchomości czy funduszu aktywów niepublicznych, wyspecjalizowanym podmiotom zewnętrznym:</p> <ol style="list-style-type: none">1) Polska będzie jedynym krajem, który wprowadza tego typu ograniczenie. W konsekwencji proponowanych zmian dojdzie do spadku konkurencyjności krajowego rynku na tle innych rynków (również europejskich) oraz zamknięcie go na zagranicznych inwestorów. Omawiana propozycja jest więc pełnym zaprzeczeniem idei Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego;2) rozwiązanie to jest niezgodne z art. 20 Dyrektywy ZAFII oraz art. 76 ust. 1 zd. 2 Rozporządzenia 231/2013, które umożliwiają przekazanie zarządzania portfelem, oraz wymagającą rychłej implementacji Dyrektywy NPL;3) podmioty świadczące tego rodzaju usługi posiadają specjalistyczną wiedzę i doświadczenie oraz szczególne warunki techniczno-organizacyjne niezbędne dla obsługi portfeli tego rodzaju funduszy, dzięki czemu umożliwiają uzyskanie optymalnych parametrów biznesowych i podnoszenie efektywności zarządzania, również poprzez możliwość generowania konkurencji między tymi podmiotami, co obecnie prowadzi do poprawy sytuacji uczestników poprzez możliwość uzyskania przez nich wyższej stopy zwrotu i dywersyfikacji ryzyka. Przyjęcie proponowanych zmian uniemożliwi takie działanie;4) zaproponowana w Projekcie zmiana prowadzi do demontażu funkcjonującego obecnie systemu i konieczności przekształcenia funkcjonujących obecnie modeli biznesowych, zarówno podmiotów zarządzających portfelami funduszy inwestycyjnych, jak i samych TFI. Pragniemy podkreślić, że odbije się to negatywnie na wartości portfeli tych funduszy,	
--	--	---	--

			<p>prowadząc do jej spadku, a co za tym idzie uderzy w interes uczestników;</p> <ol style="list-style-type: none"> 5) spowoduje to ograniczenie kręgu podmiotów, do których uczestnicy mogą kierować swoje roszczenia – będzie to wyłącznie TFI, podczas gdy dotychczas była to solidarna odpowiedzialność dwóch podmiotów (TFI oraz podmiotu, któremu powierzono zarządzanie portfelem); 6) doprowadzi to również do destabilizacji sektora bankowego, którego wierzytelności stanowią większość pakietów nabywanych do portfeli funduszy sekurytyzacyjnych; 7) zmniejszy się liczba podmiotów zajmujących się obsługą wierzytelności, a tym samym dojdzie do ograniczenia biznesowych możliwości obsługi portfeli wierzytelności w Polsce, co dodatkowo pogorszy sytuację krajowej gospodarki, która wciąż ponosi konsekwencje ekonomiczne pandemii COVID 19 oraz konfliktu zbrojnego w Ukrainie; 8) doprowadzi to także do spadku dochodów budżetu państwa z podatku dochodowego odprowadzanego przez podmioty zarządzające portfelami, ale również przez TFI i uczestników funduszy, będzie ona miała istotne skutki zarówno fiskalne, jak i dla sektora przedsiębiorstw, oraz ich pracowników – Projektodawca nie dokonał w tym zakresie żadnej analizy, choć obowiązek ten wynika z konieczności opracowania Oceny Skutków Regulacji; 9) proponowany sposób zaadresowania nieprawidłowości kilku podmiotów z lat ubiegłych prowadzi do ograniczenia działalności całego sektora, w miejsce działań mających na celu poprawę jego funkcjonowania oraz wzmocnienie sprawowanego nad nim nadzoru; 10) wzmocnienie regulacji i nadzoru nad podmiotami zarządzającymi pakietami wierzytelności ulegnie i tak wzmocnieniu w związku z koniecznością implementacji 	
--	--	--	---	--

			<p>Dyrektywy NPL oraz procedowaną Ustawą o działalności windykacyjnej;</p> <p>11) w działalności TFI wprowadzono już wiele zmian w sferze prawnej i operacyjnej, które miały na celu zaadresowanie nieprawidłowości jakie pojawiały się na rynku finansowym w ostatnich latach, a kolejne, takie jak dodawany art. 7c w Ustawie o obrocie, zostały zaproponowane w Projekcie i będą stanowiły zasadniczą odpowiedź na omawiany przez nadzorcę problem;</p> <p>12) ograniczanie TFI możliwości outsourcingu zarządzania portfelem i jednocześnie wprowadzanie ułatwień w zakresie powierzania czynności przez banki jest skrajnie niekonsekwentne i dyskryminujące dla branży TFI oraz podmiotów z nimi współpracujących;</p> <p>13) spowoduje to powrót do podzlecenia przez TFI pojedynczych czynności, czyli stanu, który funkcjonował w przeszłości, nie sprawdził się i niósł ze sobą więcej ryzyk niż obecna propozycja.</p> <p><u>Podsumowanie argumentów za przywróceniem zmian w Ustawie o funduszach i Ustawie o obrocie mających na celu likwidację obowiązku rejestracji certyfikatów inwestycyjnych FIZ publicznych w KDPW:</u></p> <p>1) usunięcie tej propozycji z Projektu to zaprzeczenie jego celom i celom Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego – ponad 3-letnie już doświadczenia TFI w zarządzaniu niepublicznymi FIZ, których certyfikaty zarejestrowane są w KDPW prowadzą do jednoznacznego wniosku, że jest to rozwiązanie, które wcale nie zwiększyło bezpieczeństwa obrotu, a jedynie znacznie go skomplikowało, utrudniając inwestorom korzystanie z ich ustawowych praw, zarządzającym tworzenie rozwiązań dostosowanych do ich potrzeb i dających szansę na dalszy</p>	
--	--	--	--	--

			<p>rozwój tego rynku, a nadzorcy możliwość pełnej kontroli nad informacjami, jakie wcześniej otrzymywali od TFI;</p> <ol style="list-style-type: none">2) obowiązkowa rejestracja certyfikatów inwestycyjnych FIZ niepublicznych w KDPW nie tylko nie przyczyniła się do zwiększenia transparentności, ale wręcz przeciwnie – ją obniżyła: TFI nie posiada obecnie aktualnej informacji kto jest uczestnikami funduszu i tym samym nie może się z nimi komunikować, a inwestorzy nie wiedzą, gdzie zapisane są ich certyfikaty, co wzbudza ich podejrzliwość względem systemu;3) brak informacji o uczestnikach uniemożliwia wykonywanie zasady KYC i obowiązków spoczywających na TFI, a wynikających z takich regulacji jak Ustawa CRS, Umowa FATCA, Ustawa AML czy też raportowanie do NBP na potrzeby oceny ryzyka systemowego;4) wprowadzenie do procesu emisji certyfikatów inwestycyjnych dodatkowych podmiotów takich jak agent emisji i KDPW nie wpłynęło na większe bezpieczeństwo tych papierów wartościowych, niż to które było im zagwarantowane w ramach działalności TFI, specyfiki samych funduszy oraz nadzoru prowadzonego przez KNF;5) system rekompensat adresuje ryzyka związane z niekorzystną sytuacją finansową domu maklerskiego, która nie miałaby wpływu na certyfikaty inwestycyjne FIZ niepublicznych gdyby nie wprowadzono obowiązku zapisania ich na rachunkach papierów wartościowych;6) konsekwencją wprowadzonej obowiązkowej rejestracji certyfikatów inwestycyjnych w KDPW jest wręcz brak elastyczności dla inwestorów, która jest związana z utrudnionymi wykupami, utrudnionym obrotem na rynku wtórnym, uniemożliwieniem przez specyfikę systemu KDPW i sposób pobierania przez depozyt opłat wprowadzania rozwiązań takich jak art. emisja certyfikatów, które nie są w	
--	--	--	--	--

			<p>pełni opłacone, co uniemożliwia stosowanie różnorodnych rozwiązań i rozwój rynku;</p> <p>dodatkowe koszty takie jak opłaty na rzecz KDPW obciążają fundusze, a tym samym ich uczestników, jednocześnie konstrukcja systemu KDPW, która jest nieprzystosowana do specyfiki FIZ niepublicznych, dodatkowo podnosi te koszty.</p>	
5.	Główne wnioski stanowiska ZPF/Uwagi o charakterze generalnym	ZPF	<p>I. GŁÓWNE WNIOSKI STANOWISKA ZPF</p> <p>1. Projekt ustawy w zakresie zmiany art. 46 ust. 2, 2a i 3a oraz art. 192 i 192 a ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (dalej: ufi) stoi w sprzeczności z Dyrektywą 2021/2167 z dnia 24 listopada 2021 r. w sprawie podmiotów obsługujących kredyty i nabywców kredytów oraz w sprawie zmiany dyrektyw 2008/48/WE i 2014/17/UE (tzw. Dyrektywa NPL). Wskazujemy na poważne naruszenie prawa europejskiego poprzez procedowanie regulacji nieuwzględniającej konieczności implementowania aktu prawa unijnego tj. Dyrektywy NPL. Głównym celem ustawodawcy europejskiego było otwarcie i zarazem uporządkowanie rynku zarządzania wierzytelnościami, w szczególności rozszerzenie możliwości outsourcingu i wprowadzenie procesu licencjonowania w tym zakresie. Podkreślić należy, że jednym z głównych celów Dyrektywy jest usunięcie nadmiernych przeszkód w zakresie obsługi kredytów przez osoby trzecie i przenoszenia kredytów w celu dalszego rozwoju wtórnych rynków kredytów zagrożonych.</p> <p>2. Ponadto analiza obu dokumentów, Projektu ustawy oraz Dyrektywy NPL, wskazuje na obszar wspólny, czyli licencjonowanie serwiserów wierzytelności, których jednak wektory propozycji idą w zupełnie odwrotnym kierunku. To także oznacza, że na podstawie Dyrektywy 2015/1535 z dnia</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo</i> – odstąpiono od wprowadzania przedmiotowej zmiany.</p> <p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza cel projektu jakim jest w pierwszej kolejności wdrożenie rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Zauważenia przy tym wymaga, że działania i cele wynikające ze strategii wprost wskazują na potrzebę unikania gold-platingu w zakresie outsourcingu. Zarówno dyrektywa UCITS jak i AIFMD nie zabraniają outsourcingu zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych, co więcej przewidują zasady tego outsourcingu, które zaimplementowane są w ustawie o funduszach inwestycyjnych.</p>

			<p>9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielenia informacji w zakresie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (tzw. notyfikacja techniczna) oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tzw. notyfikacja harmonizacyjna) postulujemy notyfikację Projektu ustawy (w zakresie przepisów likwidujących licencję na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami) Komisji Europejskiej na bazie obu podstaw prawnych.</p> <ol style="list-style-type: none">3. Przedstawione w Projekcie ustawy rozwiązania sugerują, że niezwłocznie po wejściu w życie proponowanych przepisów, będzie zachodziła konieczność ich gruntownej zmiany i dostosowania do rozwiązań zakładanych w przepisach unijnych, co stoi w sprzeczności z ideą racjonalnego prawodawstwa.4. W toku prac legislacyjnych zupełnie pomija się fakt, że Ministerstwo Sprawiedliwości opublikowało projekt ustawy o działalności windykacyjnej i zawodzie windykatora (UD435), co jeszcze dodatkowo komplikuje stan prawny na rynku finansowym, powodując pełną niespójność rozwiązania przyjętego w komentowanym Projekcie ustawy.5. Aktualne uregulowanie rynku jest prawidłowe, dostosowane, transparentne oraz dobrze ugruntowane i zrozumiałe dla uczestniczących w tym procesie podmiotów.6. Projektowane przepisy zakładają, że zarządzanie portfelem inwestycyjnym będącym – w przypadku aktywów funduszy sekurytyzacyjnych – zarządzaniem sekurytyzowanymi wierzytelnościami miałyby być pozostawione bezpośrednio Towarzystwom Funduszy Inwestycyjnych (dalej: TFI). TFI pozostałyby bez możliwości organizacyjnych, aby udźwignąć Stanowisko w sprawie drugiego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem	
--	--	--	--	--

			<p>rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku przejęcie obowiązków i zadań dotychczasowego zarządzającego portfelem inwestycyjnym, którym są podmioty wyspecjalizowane, posiadające zaplecze technologiczne i osobowe do podejmowania tego typu działalności. Skutkiem powyższego będzie rezygnacja przez TFI z zarządzania funduszami sekurytyzacyjnymi. Natomiast w przypadku pozostałych TFI, które nie zrezygnują z zarządzania funduszami sekurytyzacyjnymi, skutkiem wprowadzenia projektowanych zmian może być art. wzrost ryzyka operacyjnego czy zaburzenie procesów i funkcji zoptymalizowanych przez TFI w szczególności pod kątem finansowym, co może wpływać na efektywność inwestycji dokonywanych przez ich uczestników.</p> <p>7. Należy zwrócić uwagę na brak przedstawienia analiz, w oparciu, o które sporządzono Projekt ustawy w zakresie likwidacji licencji na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami, w tym wpływu projektowanych zmian na:</p> <p>a) interes uczestników działających obecnie funduszy inwestycyjnych, w tym również na efektywność dokonanych przez fundusze inwestycji,</p> <p>b) działalność TFI, banków i firm inwestycyjnych, ewentualne procesy likwidacji niektórych z funduszy inwestycyjnych, zmiany sektorowe w zakresie modeli biznesowych oraz krajowy rynek obrotu wierzytelnościami.</p> <p>8. Konieczność reorganizacji TFI, która wiąże się art.. (sic) z ogromnymi nakładami finansowymi, odniosłaby skutek odwrotny od zamierzonego – doprowadzi do deregulacji rynku i odejścia od wysokich standardów obsługi osób zadłużonych. Wprowadzenie projektowanych zmian będzie skutkowało nierównym traktowaniem TFI, które zarządzają</p>	
--	--	--	---	--

			<p>różnymi typami funduszy inwestycyjnych, co stanowi naruszenie zasady równości działania podmiotów gospodarczych na rynku. Jednocześnie projektowane przepisy przewidują ograniczenie swobody działalności firm dotychczas prowadzących działalność na zasadzie zezwolenia wydawanego na podstawie art. 192 ufi, które przeszły odpowiednie procedury licencyjne, a także poczyniły założenia biznesowe i nakłady finansowe. Wejście w życie projektowanych zmian pozbawi te podmioty – bez uzasadnionych podstaw- praw do prowadzenia działalności, którą wykonują zgodnie z przepisami prawa, rekomendacjami organów oraz standardami etyki zawodowej. Takie działanie istotnie osłabi zaufanie inwestorów do polskiego rynku finansowego jako całości oraz zdecydowanie zmniejszy jego konkurencyjność na tle innych państw członkowskich UE.</p> <p>9. Analizując wyzwania organizacyjne, jakie Projekt ustawy stawia przed TFI, zaproponowany 18- miesięczny okres dostosowawczy jest zdecydowanie zbyt krótki, by przystosować TFI do zmian. Ponadto okres ten – na co ponownie wskazujemy – zbiega się z planowanym terminem wejścia w życie Dyrektywy NPL.</p> <p>10. [...]</p> <p>11. [...]</p> <p>W związku z powyższym postulujemy:</p> <p>1) w zakresie zmian w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi – zaprzestanie procedowania tego aktu prawnego oraz skoncentrowanie się Ustawodawcy na wdrożeniu Dyrektywy NPL – fundamentalnego aktu prawnego unifikującego działalność sektora windykacyjnego w całej</p>	
--	--	--	---	--

			<p>Europie, a w sytuacji kontynuowania procesu legislacyjnego – rekomendujemy przyjęcie wypracowanej propozycji legislacyjnej, na którą wskazujemy w załączniku nr 1 do Stanowiska ZPF;</p> <p>[...]</p> <p>II. UWAGI O CHARAKTERZE GENERALNYM</p> <p>1. SPRZECZNOŚĆ Z PRAWEM UE I WNIOSEK O NOTYFIKACJĘ PROJEKTU KOMISJI EUROPEJSKIEJ</p> <p>Wskazujemy na zasadniczą wadę i przeszkodę prawną w procedowaniu zaproponowanej regulacji – sprzeczność z istniejącymi rozwiązaniami europejskimi w tożsamej materii, tj. z Dyrektywą NPL. Dyrektywa ta – uchwalona 24 listopada 2021 r. – która weszła w życie 29 grudnia 2021 r., a Polska ma dwa lata na jej implementację, to kluczowy akt prawny tworzący zunifikowany rynek windykacyjny w całej Unii Europejskiej.</p> <p>Dyrektywa NPL wyraźnie przewiduje, że poprzez ustanowienie wspólnych standardów zapewniających właściwe postępowanie podmiotów obsługujących kredyty oraz właściwy nadzór nad nimi w całej Unii, możliwe będzie zwiększenie konkurencji między takimi podmiotami przez harmonizację dostępu do rynku we wszystkich państwach członkowskich. Dyrektywa ta otworzy rynek zarządzania wierzytelnościami – rozszerzy możliwość outsourcingu i wprowadzi proces jego licencjonowania. Podkreślić należy, że jednym z nadrzędnych jej celów jest usunięcie nadmiernych przeszkód w zakresie obsługi kredytów przez osoby trzecie i przenoszenia kredytów w celu dalszego rozwoju wtórnych rynków kredytów zagrożonych. Prace nad Dyrektywą NPL toczyły się na poziomie unijnym od 2017 r. i ten akt prawny został uznany przez organy unijne jako fundamentalny dla zapewnienia stabilności rynku finansowego.</p> <p>Projekt ustawy tymczasem obejmuje materię tożsamą z Dyrektywą</p>	
--	--	--	---	--

		<p>NPL, dlatego też postulujemy zaprzestanie prac nad Projektem ustawy i skoncentrowanie się na prawidłowym implementowaniu Dyrektywy NPL.</p> <p>Ponadto analiza obu aktów prawnych, tj. Projektu ustawy oraz Dyrektywy NPL, wskazuje na obszar wspólny, czyli licencjonowanie serwisów wierzycielności, których wektory propozycji idą w zupełnie odwrotnym kierunku. O ile Projekt ustawy proponuje likwidację licencjonowania serwisów, o tyle Dyrektywa NPL wprowadza konieczność uzyskania zezwolenia dla prowadzenia działalności serwisowania wierzycielności jako jeden z najistotniejszych obowiązków nowego otoczenia prawnego rynku wierzycielności w całej UE.</p> <p>To oznacza, że na podstawie Dyrektywy 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielenia informacji w zakresie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (tzw. notyfikacja techniczna) oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tzw. notyfikacja harmonizacyjna) postulujemy notyfikację komentowanego Projektu ustawy (w zakresie przepisów likwidujących licencję na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzycielnościami) Komisji Europejskiej na bazie obu tych podstaw prawnych.</p> <p>Należy dodać, że pominięcie funkcjonujących w praktyce rozwiązań oraz zamiar wprowadzenia nadmiernych i kosztownych regulacji rynku mija się z nadrzędnym celem Projektu ustawy, Stanowisko w sprawie drugiego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku, którym jest uporządkowanie i usprawnienie funkcjonowania instytucji rynku finansowego. Nawet jeżeli występują pojedyncze przypadki naruszania standardów, powinny być one z całą stanowczością</p>	
--	--	--	--

		<p>piętnowane przez organy nadzoru, ale nie powinny wywierać decydującego wpływu na rynek finansowy w ogóle. Logika odpowiedzialności zbiorowej zaprezentowana w Projekcie ustawy nie może stanowić podstawy do tak daleko idącej ingerencji w swobodę prowadzenia działalności gospodarczej, skutkującej likwidacją branży przedsiębiorstw zarządzania sekurytyzowanymi wierzytelnościami, tym bardziej, że cele regulacji polegające na zwiększeniu bezpieczeństwa inwestorów można osiągnąć innymi sposobami, modyfikując choćby zasady nadzoru.</p> <p>2. AKTUALNY STAN PRAWNY</p> <p>Zdaniem ZPF aktualny stan prawny stanowi kompromis pomiędzy koniecznością zapewnienia efektywnego zarządzania aktywami, jakimi są wierzytelności, a potrzebami nadzorczymi. Wspecjalizowanie się podmiotów w tak wąskiej dziedzinie pozwala na zapewnienie skuteczności oraz wysokich standardów w procesie nabywania i obsługi portfeli wierzytelności.</p> <p>W uzasadnieniu Projektu ustawy można odnaleźć argumentację, która sprowadza się do konieczności zmiany przepisów z uwagi na wykrycie przypadków nieprawidłowości, jakimi są sprawy Getback S.A. i W Investments S.A. Nie sposób uznać tej argumentacji za prawidłową, bowiem przyczyny tego stanu rzeczy należy upatrywać w systemie nadzoru nad rynkiem, a nie w obowiązującym stanie prawnym. Ponadto wykryte przez nadzór nieprawidłowości powinny skutkować ewentualnym zwiększeniem nadzoru KNF, a nie ograniczaniem możliwości prowadzenia działalności przez podmioty zarządzające wierzytelnościami (tzw. serwiserów). Tym samym, w ocenie ZPF, nawet gdyby Getback S.A. i W Investments S.A. działały w reżimie prawnym aktualnie przedstawionym w Projekcie ustawy, nie można byłoby wykluczyć wystąpienia analogicznych problemów. Co warto podkreślić – zlikwidowanie nadzorowanych przez KNF podmiotów zarządzających wierzytelnościami nie spowoduje, że obszar ten</p>	
--	--	---	--

		<p>zostanie wykluczony spod nadzoru KNF w ogóle, ponieważ zarządzanie portfelami inwestycyjnymi funduszy sekurytyzacyjnych obejmujących wierzytelności pozostanie w gestii TFI, a to powinno przełożyć się na rozszerzenie nadzoru KNF względem TFI w tym zakresie.</p> <p>Projektodawca zdaje się pomijać daleko idące skutki zmiany przepisów na podmioty, które należycie realizują swoje zadania i które muszą mierzyć się z ograniczeniami związanymi z działalnością na rynku regulowanym. Projektowane regulacje są sprzeczne z zasadą stabilności prawa, a także konstytucyjną zasadą swobody działalności gospodarczej.</p> <p>Przedstawione zmiany legislacyjne – w zakresie uchylenia art. 46 ust. 2, 2a i 3a, art. 192 i art. 192a ufi – uderzą w istniejący od 2009 r. i efektywnie funkcjonujący system zarządzania wierzytelnościami poprzez radykalne ograniczenie możliwości stosowania outsourcingu usług w zakresie zlecenia przez TFI czynności zarządzania portfelem inwestycyjnym niestandardyzowanych sekurytyzacyjnych funduszy inwestycyjnych zamkniętych (dalej: NSFIZ) oraz specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych (dalej: SFIO).</p> <p>Stanowisko w sprawie drugiego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku 9 Ponadto Projekt ustawy pomija jeszcze jedno, istotne zdarzenie na mapie legislacyjnej polskiego systemu prawnego. W dniu 3 października 2022 r. Ministerstwo Sprawiedliwości opublikowało projekt ustawy o działalności windykacyjnej i zawdzie windykatora (UD435), który tworzy nowy kontekst prawny, którego Projekt ustawy w ogóle nie uwzględnia. Oznacza to, że – przyjmując rozwiązania komentowanego Projektu ustawy – zostanie stworzony totalny chaos prawny, który nie tylko nie rozwiąże jakiegokolwiek problemu, ale ich mnóstwo</p>	
--	--	---	--

			wykreuje, powodując ogromne ryzyka dla systemu prawnego i otoczenia prawnego serwiserów wierzycelności.	
Art. 1. Zmiany do ustawy z dnia 19 października 1990 r. o Straży Granicznej				
6.	Art. 1 pkt 1	IZFiA	<p>Uwaga do art. 1 pkt 1) Projektu – zmiana w sposobie regulacji dostępu Straży Granicznej do informacji chronionych</p> <p>W opinii IZFiA proponowana zmiana w sposobie regulacji dostępu Straży Granicznej do informacji chronionych z zakresu rynku finansowego jest niejasna w zakresie, w jakim zdaje się wprowadzać tryb alternatywny w stosunku do obecnie przewidzianego w tej ustawie tj. postanowienia sądu okręgowego wydawanego na wniosek właściwego organu straży granicznej, ze szczegółową regulacją zakresu wniosku kierowanego do sądu. W szczególności, IZFiA wskazuje na proponowany art. 10c ust. 4 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1061; dalej: „Ustawa o Straży Granicznej”), zgodnie z którym pewne informacje objęte ochroną prawną (w zakresie węższym niż wymienione w ust. 1 tego przepisu) miałyby być „udostępniane nieodpłatnie, w formie pisemnej lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej, na wniosek Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta BSWSG albo komendanta oddziału Straży Granicznej lub upoważnionych przez nich pisemnie funkcjonariuszy”. Projektodawca, najwyraźniej wprowadzając dostęp Straży Granicznej do informacji chronionych stanowiący „obejście” dla drogi sądowej, nie określił jakiegokolwiek trybu jego zastosowania (w szczególności forma wniosku, zakres żądania). Niejasne jest też, dlaczego wprowadzana jest alternatywna droga dostępu Straży Granicznej do informacji chronionych, z pominięciem drogi sądowej – zwłaszcza, że uzasadnienie do Projektu nie wyjaśnia przedmiotowej propozycji.</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Jak zostało to wskazane w uzasadnieniu, przepis wzorowany jest na art. 20 ustawy o Policji. Jednocześnie projektowany art. 10c ust. 4 pkt 6 uzupełniono o inwestorów alternatywnych spółek inwestycyjnych.</p>

			<p>W związku z powyższym, IZFiA, reprezentując podmioty obowiązane z mocy ustawy do zapewnienia bezpieczeństwa informacji posiadanych w związku z działalnością prowadzoną na rynku finansowym, zwraca się o doprecyzowanie wskazanego alternatywnego dostępu Straży Granicznej do informacji stanowiących tajemnicę zawodową oraz przedstawienie szczegółowego uzasadnienia dla jego wprowadzenia.</p> <p>Na marginesie IZFiA pragnie wskazać, że adresatami przepisów Ustawy o funduszach regulujących działalność polegającą na lokowaniu w papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego lub inne prawa majątkowe, aktywów osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej środków zebranych w drodze propozycji zawarcia umowy, której przedmiotem jest udział w tym przedsięwzięciu, są nie tylko fundusze inwestycyjne (i zarządzające nimi podmioty) ale również alternatywne spółki inwestycyjne (zarządzane wewnątrz lub zewnątrz).</p> <p>Powyższej okoliczności nie uwzględnia proponowany przepis art. 10c ust. 4 pkt 6 Ustawy o Straży Granicznej, przewidując dostęp Straży Granicznej jedynie do stosownych informacji dotyczących uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych. Powstaje pytanie, czy jest to celowy zamiar projektodawcy (co byłoby dziwne), czy luka, którą należałoby uzupełnić?</p>	
7.	Art. 1 pkt 1	UODO	<p>Art. 1 pkt 1 projektowanej ustawy wprowadza zmiany w art. 10c ust. 1-5 z ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, 1115 i 1855) rozszerzając znacznie uprawnienia do dostępu tej służby do danych objętych tajemnicami prawnie chronionymi, w tym w szczególności tajemnicą ubezpieczeniową, tajemnicą skarbową, tajemnicą zawodową oraz tajemnicą bankową. Uzasadnienie do projektu ustawy powinno w sposób szerszy opisywać potrzebę przyznania Straży Granicznej uprawnień analogicznych do tych, którymi dysponuje Policja biorąc pod uwagę odmienne obowiązki i charakter działania ww. służb. Uzasadnionym jest również by</p>	Uwaga przyjęta kierunkowo

		<p>zagadnienie to poddane zostało analizie w ocenie skutków dla ochrony danych dla projektowanej ustawy, w szczególności pod kątem adekwatności przetwarzania danych związanych z tajemnicami prawnie chronionymi do ustawowych celów przetwarzania, które realizuje Straż Graniczna. Odpowiadałoby to zasadzie zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości (art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia 2016/6792), zasadzie ograniczenia celu (art. 5 ust. 1 lit. b rozporządzenia 2016/6793) zasadzie minimalizacji danych (art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2016/6794). Uwaga odnosi się analogicznie do innych ustaw sektorowych zmienianych projektowaną ustawą rozszerzających dostęp Straży Granicznej do tajemnic prawnie chronionych.</p> <p>Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że w części wspólnej do art.10c ust. 4 ustawy o Straży Granicznej projektodawca wskazuje na udostępnianie danych, w formie pisemnej lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Pojęcie „środków komunikacji elektronicznej” ma charakter nieprzejrzysty - nieprecyzyjny i niewystraszający biorąc dodatkowo pod uwagę charakter informacji, które będą przekazywane Straży Granicznej na podstawie tego przepisu, jak również biorąc pod uwagę konkretyzację przyznawanych zarówno udostępniającemu jak i pozyskującemu praw i obowiązków związanych z przetwarzaniem danych osobowych. Tym samym projektowany przepis powinien określać precyzyjnie ww. środki komunikacji elektronicznej i normować sposoby przetwarzania, w tym ewentualnie dodatkowe zabezpieczenia (np. kryptograficzne) związane z przekazywaniem danych w tej formie. Odpowiadałoby to zasadzie zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości oraz zasadzie integralności i poufności (art. 5 ust. 1 lit. f rozporządzenia 2016/6795). Konieczne jest również spełnienie konstytucyjnej zasady praworządności, która oznacza m.in. to, że kompetencji nie można</p>	
--	--	---	--

			domniemywać lecz muszą one wynikać z istniejących i precyzyjnie sformułowanych norm o odpowiedniej jakości i randze.	
Art. 2. Zmiany do ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych				
8.	Uwaga ogólna (pakiet zmian dotyczących ETF)	GPW	<p>Projekt nie przewiduje zmiany zasad opodatkowania przychodu ze zbycia jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego i specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, pomimo iż charakter prawny tych jednostek uczestnictwa ma w świetle Projektu ulec istotnej zmianie, zbliżając je do certyfikatów inwestycyjnych.</p> <p>Obecnie w zakresie przychodów z inwestycji z wykorzystaniem funduszy inwestycyjnych ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych („u.p.d.o.f.”) rozróżnia wyłącznie przychód ze zbycia papierów wartościowych (w tym certyfikatów inwestycyjnych) oraz z tytułu udziału w funduszach kapitałowych. Skoro zaś w świetle projektu ustawy jednostki uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego i specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy nie byłyby kwalifikowane jako papiery wartościowe, to przychód z ich zbycia należałoby potraktować tak jak przychód z udziału w funduszach kapitałowych.</p> <p>Jednocześnie na gruncie u.p.d.o.f. przychód z tytułu zbycia papierów wartościowych jest opodatkowany na zasadach korzystniejszych niż przychód z udziału w funduszach kapitałowych. Zgodnie bowiem z art. 9 ust. 6 u.p.d.o.f., możliwość obniżenia dochodu o wysokość straty ze źródła przychodów ma zastosowanie do strat z odpłatnego zbycia udziałów (akcji) w spółce, udziałów w spółdzielni, papierów wartościowych, w tym z odpłatnego zbycia papierów wartościowych na rynku regulowanym w ramach krótkiej sprzedaży i odpłatnego zbycia pochodnych instrumentów finansowych oraz z realizacji praw z</p>	Uwaga bezprzedmiotowa W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.

		<p>nich wynikających, a także z tytułu objęcia udziałów (akcji) w spółce albo wkładów w spółdzielni, w zamian za wkład niepieniężny. Ponieważ przepis ten nie wymienia strat z tytułu udziału w funduszach kapitałowych, w szczególności z odkupienia jednostek uczestnictwa, przyjmuje się, że dochód podatnika nie podlega obniżeniu o tego rodzaju straty.</p> <p>Ponadto zgodnie z art. 30a ust. 5 u.p.d.o.f. dochodu z tytułu udziału w funduszach kapitałowych nie pomniejsza się o straty z tytułu udziału w funduszach kapitałowych oraz inne straty z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych, poniesione w roku podatkowym oraz w latach poprzednich. Zatem nie tylko strata z tytułu udziału w funduszach kapitałowych nie obniża dochodu podatkowego, ale również dochód z udziału w funduszach kapitałowych nie podlega pomniejszeniu o stratę.</p> <p>Konsekwencją powyższego jest brak możliwości skorzystania przez osoby inwestujące w jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych z tzw. <i>tax-loss harvesting</i>, czyli możliwości opodatkowania wyłącznie nadwyżki dochodu z inwestycji ponad straty. Jednocześnie w przypadku zbycia papierów wartościowych, w tym certyfikatów inwestycyjnych, takie ograniczenie nie występuje.</p> <p>Jeżeli więc nie nastąpi zmiana przepisów podatkowych poprzez umożliwienie pomniejszania przychodu ze zbycia jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego i specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy o straty i jednocześnie wykorzystania do obniżenia dochodu strat z tego rodzaju inwestycji, na takich samych zasadach jak w przypadku papierów wartościowych, takie jednostki uczestnictwa będą instrumentem podatkowo mniej atrakcyjnym od certyfikatów inwestycyjnych.</p> <p>Ponadto mechanizm <i>tax-loss harvesting</i> w odniesieniu do inwestycji w fundusze ETF funkcjonuje w innych państwach, jak art. Wielka Brytania. Brak jego uwzględnienia na gruncie polskich przepisów</p>	
--	--	--	--

		<p>skutkowałoby obniżeniem konkurencyjności krajowych funduszy ETF w stosunku do takich funduszy zagranicznych.</p> <p>Zmiany wymagają także zasady zapłaty podatku od przychodu ze zbycia jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego i specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy. W obecnym stanie prawnym zobowiązany do pobrania i odprowadzenia podatku od przychodu z tytułu udziału w funduszach kapitałowych jest podmiot dokonujący wypłaty lub stawiający do dyspozycji podatnika pieniądze lub wartości pieniężne art. z tytułu udziału w funduszach kapitałowych (art. 41 ust. 4 u.p.d.o.f.). W przypadku jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych jest to towarzystwo funduszy inwestycyjnych. Z kolei w przypadku papierów wartościowych zapisanych na rachunkach zbiorczych lub rachunkach papierów wartościowych płatnikami zryczałtowanego podatku dochodowego są podmioty prowadzące te rachunki, za pośrednictwem których należności z tytułu udziału w funduszach kapitałowych są wypłacane (art. 41 ust. 4d i ust. 10 u.p.d.o.f.). Analogicznie rozwiązanie nie obejmowałoby jednak obrotu wtórnego jednostkami uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego i specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, w odniesieniu do których zobowiązany do zapłaty podatku byłby sam podatnik (inwestor). Stanowiłoby to dla inwestorów dodatkową, nieuzasadnioną trudność i jednocześnie obniżałoby atrakcyjność jednostek uczestnictwa funduszy ETF w stosunku do innych produktów inwestycyjnych, w tym zagranicznych funduszy typu ETF.</p> <p>Reasumując, wskazujemy, że jakkolwiek zmiany przepisów regulujących działanie funduszy inwestycyjnych w celu zniesienia barier regulacyjnych i upowszechnienia funduszy ETF na krajowym rynku jest inicjatywą pozytywną, to jednak ich wprowadzanie bez jednoczesnych zmian podatkowych w tym</p>	
--	--	--	--

			<p>obszarze należy ocenić jako bezcelowe, a nawet szkodliwe, gdyż w efekcie doprowadzi to do pogorszenia warunków działania obecnie istniejących funduszy portfelowych utworzonych jako fundusze inwestycyjne zamknięte.</p> <p>[Poniżej] przedstawione zostały propozycje zmian w ustawach podatkowych, tj. ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz podatku dochodowym od osób prawnych, jak również dodatkowe zmiany w ustawie o funduszach inwestycyjnych i ustawie o ofercie publicznej, które mają na celu zapewnienie atrakcyjności jednostek uczestnictwa funduszy ETF na tle innych produktów inwestycyjnych, i które z tego też względu powinny być traktowane jako całość i procedowane łącznie (określone jako „pakiet zmian dot. ETF”).</p>	
9.	Art. 12 ust. 4c	GPW	<p>Pakiet zmian dotyczących ETF (zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych)</p> <p>W art. 12 ust. 4c otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4c. Przychód z odpłatnego zbycia papierów wartościowych i jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy na rynku regulowanym w ramach krótkiej sprzedaży ustala się na dzień, w którym:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zbywca dokonał zwrotu pożyczonych papierów wartościowych lub jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, lub miał go dokonać zgodnie z zawartą umową pożyczki tych papierów – w przypadku gdy na potrzeby dokonania rozrachunku zbywca zawarł taką umowę; 2) na rachunku papierów wartościowych zbywcy dokonano, na potrzeby dokonania rozrachunku, zapisu papierów wartościowych lub jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub 	Jw.

			specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy będących przedmiotem krótkiej sprzedaży, nie później niż na dzień rozrachunku – w pozostałych przypadkach.”;	
10.	Art. 15 ust. 1n	GPW	<p>Pakiet zmian dotyczących ETF (zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych)</p> <p>W art. 15 ust. 1n otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1n. W przypadku odpłatnego zbycia papierów wartościowych jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy na rynku regulowanym w ramach krótkiej sprzedaży, o którym mowa w art. 12 ust. 4c, kosztem uzyskania przychodu są wydatki poniesione na zapewnienie dostępności papierów wartościowych lub jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy na potrzeby dokonania rozrachunku, w tym na nabycie zwróconych papierów wartościowych lub jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy w przypadku, o którym mowa w art. 12 ust. 4c pkt 1.”;</p>	Jw.
11.	Art. 16 ust. 1 pkt 8	GPW	<p>Pakiet zmian dotyczących ETF (zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych)</p> <p>W art. 16 w ust. 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„8) wydatków na objęcie lub nabycie udziałów albo wkładów w spółdzielni, udziałów (akcji), papierów wartościowych, a także wydatków na nabycie tytułów uczestnictwa w funduszach kapitałowych, w tym jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego</p>	Jw.

			utworzonego jako fundusz portfelowy; wydatki takie są jednak kosztem uzyskania przychodu z odpłatnego zbycia tych udziałów w spółdzielni, udziałów (akcji) oraz papierów wartościowych, w tym z tytułu wykupu przez emitenta papierów wartościowych, a także z odkupienia albo umorzenia tytułów uczestnictwa w funduszach kapitałowych oraz zbycia jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, z zastrzeżeniem ust. 7e;”	
Art. 4. Zmiany do ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych				
12.	Art. 4	UKNF	Można rozważyć, zamiast proponowanej zmiany pkt 13, nadanie pkt 13 brzmienia: „13) jednostkach uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych lub specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych;”.	Uwaga bezprzedmiotowa W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.
Art. 5. Zmiany do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe				
13.	Uwaga ogólna	ZBP	I. <u>Outsourcing</u> Uwaga ogólna: Odejście od obowiązku uzyskiwania zezwolenia, na zawarcie umowy outsourcingowej i podoutsourcingowej z przedsiębiorcą zagranicznym niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego lub umowy przewidującej, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego („umowa outsourcingowa”), jest oczekiwane przez sektor bankowy. Niemniej jednak w proponowanym brzmieniu wykracza poza standardy określone w Wytycznych EBA. Z tego powodu nie spowoduje to oczekiwanego przez rynek	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z uzasadnieniem w przedmiotowym zakresie <i>Zaproponowane zmiany w ustawie – Prawo bankowe mają na celu, m.in. dostosowanie obecnie obowiązujących regulacji do europejskich standardów wynikających z Wytycznych Europejskiego Nadzoru Bankowego w sprawie</i>

		<p>odformalizowania procedury zawierania umów przez banki. Zmiana art. 6d ust. 1 ustawy – Prawo bankowe ma na celu implementację punktu 59 Wytycznych EBA, który stanowi, że instytucje i instytucje płatnicze powinny jedynie informować w formie zawiadomienia KNF o istotnych zmianach lub poważnych zdarzeniach dotyczących umów outsourcingu, które mogą mieć istotny wpływ na ciągłość prowadzenia działalności. Zawarcie umowy outsourcingowej, podoutsourcingowej z przedsiębiorcą zagranicznym niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego lub umowy przewidującej, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego stanowi niewątpliwie poważne zdarzenie dotyczące umów outsourcingu, uzasadniające powiadomienie organu nadzoru. Niemniej jednak należy pamiętać, że punkt 60 Wytycznych EBA stanowi, że instytucje i instytucje płatnicze stosownie dokonują oceny procesu outsourcingu i dokumentują wyniki bieżącego monitorowania bez nałożenia obowiązku pozyskiwania zdefiniowanej listy wymaganej dokumentacji, w tym jej przedkładania do oceny regulatora. W art. 6d ustawy – Prawo bankowe dodano ust. 1a, który wskazuje dokumenty, które bank jest zobowiązany załączyć do zawiadomienia określonego w ust. 1. tj. określone dokumenty dotyczące działalności gospodarczej przedsiębiorcy, projekt umowy outsourcingowej lub podoutsourcingowej jak również zezwolenie na wykonywanie działalności gospodarczej jeśli wydane w kraju siedziby insourcera/podinsourcera jak i sprawozdanie finansowe za ostatni rok obrotowy. Ponadto, w art. 6d ust. 1b ustawy – Prawo bankowe uwzględniono obowiązek banku do posiadania dokumentów, o których mowa w art. 6c ust. 4 tej ustawy i dostarczenia ich na każde wezwanie KNF. Niniejszy zakres obowiązków jest zatem istotnie szerszy niż standard europejski, co może spowodować wolniejszy rozwój</p>	<p><i>outsourcingu (sygn. EBA/GL/2019/02), dalej „Wytyczne EBA”, oraz umożliwienie bardziej efektywnego oraz elastycznego korzystania przez banki z instytucji outsourcingu, wynikającego z wieloletnich doświadczeń sektora bankowego. Wprowadzenie tych zmian gwarantuje stabilne i bezpieczne funkcjonowanie banków, z uwzględnieniem specyfiki funkcjonowania krajowego sektora bankowego, jak również zobowiązuje do zachowania tajemnicy prawnie chronionej przy powierzaniu czynności outsourcowanych.</i></p> <p>Zgodnie z powyższym, wprowadzenie zawiadomienia w miejsce uzyskiwania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego na powierzenie czynności w drodze outsourcingu, podoutsourcingu bankowego odbywa się zachowaniem warunków ostrożnościowych w postaci m.in. załączenia odpowiednich dokumentów do zawiadomienia jak również możliwości zgłoszenia sprzeciwu</p>
--	--	--	--

			<p>polskiego sektora bankowego, a także niemożliwość sprawnego wdrażania najnowszych rozwiązań dla klientów.</p> <p>W naszej ocenie zakres dokumentacji zdefiniowany wskazanym przepisem nie uwzględnia określonej w ramach Wytycznych EBA zasady, zgodnie z którą instytucje, instytucje płatnicze i właściwe organy stosując wytyczne lub sprawując nadzór nad ich stosowaniem, powinny uwzględniać zasadę proporcjonalności, której celem jest zapewnienie, aby zasady zarządzania, w tym te dotyczące outsourcingu, były spójne z indywidualnym profilem ryzyka, charakterem i modelem biznesowym instytucji lub instytucji płatniczej oraz skalą i złożonością jej działalności, tak aby skutecznie osiągnąć cele wymogów regulacyjnych.</p>	<p>przez KNF na dany przypadek outsourcingu, podoutsourcingu bankowego. Zachowanie powyższych warunków ostrożnościowych wymagane jest ze względu na występujące ryzyko związane ze stosowaniem outsourcingu bankowego. Dodatkowo, projektowany art. 6d ust. 1b został zmieniony tzn. nie jest wymagane aby bank był w posiadaniu dokumentów, o których mowa w projektowanym art. 6c ust. 4.</p> <p>Wartym zauważenia jest fakt, że zawiadomienie Komisji Nadzoru Finansowego wraz z załączeniem dokumentów oraz możliwością zgłoszenia sprzeciwu przez KNF nie dotyczy każdego przypadku powierzenia czynności w drodze outsourcingu bankowego, lecz outsourcingowania czynności zgodnie z art. 6a ust. 1 pkt 1 lit m. P.B. tj. „innych czynności” niż określonych w art. 6a ust. 1 P.B. oraz powierzenia czynności w drodze outsourcingu, podoutsourcingu bankowego, w przypadku gdy przedsiębiorca, któremu są one powierzane nie ma stałego miejsca zamieszkania,</p>
--	--	--	--	--

				<p>ma siedzibę w państwie trzecim bądź gdy powierzane czynności są wykonywane w państwie trzecim. Projektowane przepisy uwzględniają wynikającą z Wytocznych EBA zasadę proporcjonalności, której celem jest zapewnienie, aby zasady zarządzania, w tym te dotyczące outsourcingu, były spójne z indywidualnym profilem ryzyka, charakterem i modelem biznesowym instytucji lub instytucji płatniczej oraz skalą i złożonością jej działalności, tak aby skutecznie osiągnąć cele wymogów regulacyjnych.</p>
14.	Uwaga ogólna	ZBP	<p>Odnosząc się do zmian dotyczących outsourcingu bankowego, na wstępie należy zauważyć, że doszło do znacznego rozszerzenia wymogów względem poprzedniej wersji projektu (np. kwestia dokumentacji składanej do UKNF wraz z zawiadomieniem, czy rezygnacja z propozycji dopuszczającej podoutsourcing w pełnym zakresie, a nie tylko funkcji pomocniczych). W tym kontekście przypomnieć należy, że zgodnie z uzasadnieniem Projekt ma na celu uporządkowanie i usprawnienie funkcjonowania instytucji rynku finansowego, w szczególności w zakresie eliminacji barier dostępu do rynku finansowego. Z tego względu istotne rozszerzenie zakresu obowiązków do których zobowiązane miałyby być banki w związku z outsourcingiem, zgodnie z treścią Projektu, należy ocenić jako negatywne i nie realizujące celu Projektu, którym jest znoszenie barier dla rozwoju rynku finansowego. Odformalizowanie procesu w ocenie ZBP jest pozorne i nie spowoduje uproszczeń, które są oczekiwane</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Projekt ma na celu uporządkowanie i usprawnienie funkcjonowania instytucji rynku finansowego, w szczególności w zakresie eliminacji barier dostępu do rynku finansowego. Powyższe usprawnienie funkcjonowania rynku finansowego zwłaszcza w odniesieniu do outsourcingu bankowego, którego stosowanie wiąże się z ryzykiem, odbywa się przy zachowaniu warunków ostrożnościowych m.in. w</p>

		<p>przez rynek z uwagi na chęć przyspieszenia tempa rozwoju i wdrażania nowoczesnych rozwiązań dla klientów banków. Co istotne, niejednokrotnie wymogi Projektu istotnie wykraczają poza standard określony przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w Wytycznych w sprawie Outsourcingu¹ (dalej: Wytyczne EBA), co może powodować spowolnienie rozwoju polskiego sektora finansowego w stosunku to innych państw członkowskich. Ponownie pragniemy zwrócić uwagę, że nieodłącznym elementem modelu biznesowego dla dostawców nowoczesnych usług technologicznych jest elastyczność i wystandaryzowany charakter realizowanych czynności. Z tego względu pozyskanie stosownej dokumentacji, realizującej wymogi określone Projektem może być bardzo trudne, bądź wręcz niemożliwe. Obserwując kierunki rozwoju technologicznego, możemy zatem przyjąć, że obowiązujące aktualnie przepisy dotyczące outsourcingu nie podążają za niniejszym rozwojem, a projektowane przepisy nie niwelują w żaden sposób tych barier. Należy również zauważyć, że wbrew niejednokrotnie deklarowanej woli ujednoczenia wymogów obowiązujących podmioty nadzorowane, niejednokrotnie obowiązki nałożone na banki są bardziej restrykcyjne niż np. firmy inwestycyjne (np. kwestia załączanej dokumentacji czy też zawiadamianie regulatora wyłącznie o zawarciu wybranych umów outsourcingu²). Różnicowanie podmiotów jest szczególnie widoczne w sytuacji, gdy bank jednocześnie prowadzi działalność na podstawie art. 70. ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub istnieje dom maklerski w strukturach banku. Zlecenie analogicznych usług w zakresie działalności bankowej i inwestycyjnej odbywa się na zupełnie innych zasadach, co nie znajduje</p>	<p>postaci obowiązku przedkładania stosownej dokumentacji. Wartym zauważenia jest, że projektowany art. 6d ust. 1b został zmieniony tj. nie jest wymagane aby bank był w posiadaniu dokumentów, o których mowa w projektowanym art. 6c ust. 4. Ponadto w aktualnym projekcie została dopuszczona możliwość podpowierzania świadczenia głównego będącego przedmiotem outsourcingu bankowego. Zmianie uległy również przepisy dotyczące postępowania w przedmiocie ewentualnego sprzeciwu wydawanego przez KNF tj. m. in. sprecyzowanie minimalnego terminu na dostarczenie dodatkowych dokumentów przez bank możliwość wydania przez KNF decyzji o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu. Przepisy dotyczące outsourcingu bankowego oraz firm inwestycyjnych nie są</p>
--	--	--	--

¹ EBA/GL/2019/02 z dnia 25 lutego 2019 r. https://www.eba.europa.eu/sites/default/documents/files/documents/10180/2761380/7551b1c5-534d-44aa-b524-61eb8929154d/EBA%20revised%20Guidelines%20on%20outsourcing_PL.pdf?retry=1

² podstawowych lub istotnych funkcji operacyjnych w rozumieniu art. 30 rozporządzenia 2017/565, tj. takich w których błąd lub niepowodzenie w ich wykonaniu zagrażałyby w sposób istotny ciągłości wypełniania przez firmę inwestycyjną warunków zezwolenia lub spoczywających na niej innych zobowiązań wynikających z dyrektywy 2014/65/UE lub też zagrażałyby jej wynikom finansowym, niezawodności lub ciągłości wykonywanych przez nią usług inwestycyjnych i działalności inwestycyjnej.

			to żadnego racjonalnego wyjaśnienia i jest zupełnie niezrozumiałe dla dostawców usług.	analogiczne, ze względu na odmienną funkcjonowanie instytucji i ryzyko z tym związane. Warty uwagi jest projektowane ograniczenie odpowiedzialności insourcera wobec banku za szkody wyrządzone klientom banku na wzór ograniczenia odpowiedzialności przedsiębiorcy przy outsourcingu firm inwestycyjnych w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi.
15.	Uwaga ogólna	Rzecznik Finansowy	<p>1) Art. 5 projektu ustawy – zmiana art. 6a-6e ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439 ze zm.)</p> <p>W uzasadnieniu projektu czytamy, że zaproponowane zmiany w ustawie – Prawo bankowe mają na celu, m.in. dostosowanie obecnie obowiązujących regulacji do europejskich standardów wynikających z Wytycznych Europejskiego Nadzoru Bankowego w sprawie outsourcingu (sygn. EBA/GL/2019/02) oraz umożliwienie bardziej efektywnego oraz elastycznego korzystania przez banki z instytucji outsourcingu. Istotnie w projekcie przewidywana jest znacząca liberalizacja możliwości stosowania outsourcingu w bankowości. Warto w tym miejscu przybliżyć charakter prawny Wytycznych EBA/GL/2019/02. Zostały one wydane na mocy art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz. U. UE. L. z 2010 r. Nr 331, str. 12 ze zm, zwane dalej rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010).</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Należy zgodzić się ze stwierdzeniem, że wydanie przez EBA Wytycznych Europejskiego Nadzoru Bankowego w sprawie outsourcingu (sygn. EBA/GL/2019/02) nie jest powiązane z nakazem ich implementacji do porządku krajowego. Jednakże po dokonaniu ich analizy i po odbytych konsultacjach z Urzędem Komisji Nadzoru Finansowego oraz przedstawicielami sektora finansowego podjęta została decyzja o implementacji</p>

		<p>Zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 Wytyczne wydaje się w celu ustanowienia spójnych, wydajnych i skutecznych praktyk nadzorczych w ramach Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego oraz zapewnienia wspólnego, jednolitego i spójnego stosowania prawa Unii przez Urząd.</p> <p>Wytyczne ukierunkowane są na kwestie stosowania prawa i praktyk nadzorczych, a nie tworzenia prawa. Nie można więc stawiać tezy, że Wytyczne zawierają nakaz implementacji liberalizacji outsourcingu na poziomie przepisów bezwzględnie obowiązujących.</p> <p>Celem Wytycznych jest nałożenie na odpowiednie organy stworzenia zabezpieczeń związanych z funkcjonowaniem outsourcingu bankowego. Zgodnie z Wytycznymi właściwe organy krajowe powinny zapewnić wystarczające zasoby aby odpowiednio wspierać i zapewniać nadzorowanie wszystkich ryzyk związanych z outsourcingiem. Outsourcing nie może bowiem, zdaniem autorów Wytycznych, prowadzić do sytuacji, w której instytucja bankowe staje się „wydmuszką”.</p> <p>Wytyczne stanowią zbiór reguł, które mają zabezpieczyć odpowiednie funkcjonowanie rynku bankowego. Mają więc one charakter reaktywny, odnoszą się do tego jak outsourcing jest realizowany w danym kraju.</p> <p>Wytyczne pozwalają na liberalizację zasad outsourcingu bankowego, pod warunkiem, że wprowadzone zostaną odpowiednie zabezpieczenia. Wyznaczają również jego maksymalne granice. Wytyczne nie wymagają liberalizacji tych zasad, lecz ją dopuszczają.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, należy uznać, że zaproponowane w art. 5 projektu ustawy zmiany dotyczące art. 6a-6e ustawy Prawo bankowe wychodzą przede wszystkim na przeciw postulatowi sektora bankowego w celu umożliwienia bardziej efektywnego oraz elastycznego korzystania przez banki z instytucji outsourcingu. Projekt ma więc zasadniczo charakter efektywnościowy a nie implementacyjny.</p>	<p>wybranych wytycznych. Co zostało słusznie zauważone przez Rzecznika Finansowego stosowanie outsourcingu bankowego wiąże się z ryzykiem, w tym ryzykiem dla konsumenta outsourcowanych usług. Ustawa Prawo bankowe zawiera przepisy ostrożnościowe w związku z przedmiotowym powierzaniem, podpowierzaniem czynności. Przykładowo art. 6c ustawy wskazuje, że outsourcowanie, podoutsourcowanie czynności nie może wpływać niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku, możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy oraz ochronę tajemnicy prawnie chronionej. Mowa jest również o obowiązku banku w zakresie uwzględnienia ryzyka związanego z powierzaniem, podpowierzaniem czynności w</p>
--	--	---	--

		<p>Rzecznik Finansowy przeanalizował proponowane zmiany w kontekście ryzyka po stronie konsumentów usług bankowych. Liberalizacja outsourcingu bankowego (jeżeli nie wynika z nakazu transpozycji) nie może bowiem prowadzić do pogorszenia sytuacji nabywców usług finansowych.</p> <p>Nie należy pomijać zasad ochrony konsumenta czy nabywcy usług finansowych, wynikających zarówno z TFUE (art. 4 ust. 2 lit. f), art. 12, 114 i 169), jak i innych przepisów unijnych i krajowych (sektorowych czy konsumenckich). Co istotne, ochrona klientów instytucji finansowych jest także wartością deklarowaną w projekcie. W wielu miejscach projekt ten cel realizuje, to w zakresie liberalizacji zasad outsourcingu można mieć poważne wątpliwości, czy zabezpieczone zostały interesy konsumenta.</p> <p>Outsourcing usług bankowych <i>per se</i> tworzy określone ryzyka po stronie nabywcy usług finansowych, w tym konsumenta - osoby fizycznej, w szczególności dotyczące:</p> <ul style="list-style-type: none"> ☐ ryzyko identyfikacji wierzyciela (ryzyko po stronie nabywcy usług dotyczące właściwej identyfikacji podmiotu odpowiedzialnego za wykonanie zobowiązania, w szczególności gdy reguły umożliwiają outsourcing podmiotom nie podlegającym nadzorowi lub nadzorowane w niewielkim stopniu albo gdy outsourcing nie wymaga zgody organu; w efekcie nabywca usług, a w szczególności drobny nabywca (konsument) może mieć problem z dochodzeniem roszczenia w związku z brakiem możliwości przypisania winy określonemu podmiotowi); ☐ ryzyko dowodowe (ryzyko po stronie nabywcy usług związane z ograniczoną możliwością identyfikacji szkody oraz związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy szkodą a działaniem (zaniechaniem) podmiotu; w szczególności w przypadku zlecenia na zewnątrz czynności z zakresu bankowości elektronicznej); 	<p>systemie zarządzania ryzykiem. Wartym zwrócenia uwagi jest art. 6b ust. 2 P.B., który przewiduje nieograniczoną odpowiedzialność banku za szkody wyrządzone klientom banku w związku z powierzaniem czynności w drodze outsourcingu, podoutsourcingu bankowego, jak również projektowany art. 6b ust. 4 określający rozwiązania zabezpieczające pokrycie ewentualnych kosztów związanych z wypłatą odszkodowania wskutek niewykonania, nienależytego wykonania umowy przez insourcera, w zakresie w jakim nie poniósłby on odpowiedzialności. Ponadto strony zawierające przedmiotowe umowy powinny dążyć w jak największym zakresie do zmitygowania potencjalnych ryzyk, w tym ryzyk dla konsumenta, na co wskazuje sam Urząd Komisji Nadzoru Finansowego w wydanym pisemnym stanowisku z dnia 16 września 2019 r. <i>Stanowisko UKNF dotyczące wybranych zagadnień związanych z wejściem w życie Wytucznych</i></p>
--	--	---	--

		<p>□ ryzyko zdolności do zaspokojenia roszczenia (ryzyko po stronie nabywcy usług dotyczące faktycznej możliwości uzyskania zaspokojenia roszczeń od podmiotów, którym powierzono czynności (w szczególności gdy reguły umożliwiają outsourcing podmiotom o nie wielkim zasobach finansowych, z jednoczesnym brakiem mechanizmów gwarancyjnych);</p> <p>□ ryzyko proceduralne (ryzyko po stronie nabywcy usług dotyczące faktycznej możliwości dochodzenia roszczenia (ze względu na koszty lub specyfikę prawa obcego).</p> <p>Jako przykład nawiązujący do ryzyka identyfikacji wierzyciela, czy ryzyka dowodowego można przywołać sprawę będącą przedmiotem wyroku Sądu Apel. w Warszawie z dnia 11 października 2019 r., VI ACa 307/18. W sprawie tej umowa rachunku bankowego została wypowiedziana przez bank z uwagi na niespłacenie przez powódkę należności wymagalnych. Pomiędzy stronami toczył się spór o to, czy powódka dokonała w dniu 9 maja 2010 r. transakcji przy użyciu karty płatniczej i czy pozwany słusznie obciążył w dniu 21 grudnia 2010 r. jej rachunek na kwotę 2000 zł (należy nadmienić, że bank dokonał ponadto wpisu powódki do BIK-u, co miało dla niej dość doniosłe – negatywne – konsekwencje). W toku procesu okazało się, że do obciążenia karty płatniczej powódki doszło na skutek „awarii systemu”. W sprawie powstał więc problem wskazania odpowiedzialnego za awarię systemu i tym samym odpowiedzialnego za szkodę.</p> <p>W dotychczasowym art. 6c ustawy prawo bankowe, określone zostały warunki, które muszą być przestrzegane przy stosowaniu outsourcingu przez banki. Warunki te dotyczą przypadków gdy powierzenie może być dokonane samodzielnie przez banki (art. 6a ust. 1 prawa bankowego) jak i wtedy gdy wymaga to zezwolenia KNF (dotyczy tzw. innych czynności).</p> <p>Warunki określone w prawie bankowym są zróżnicowane, mniej lub bardziej sprecyzowane i czasem mają kształt ogólnych klauzul. Bez</p>	<p><i>EBA w sprawie outsourcingu i ich uwzględnianiem w działalności banków. Punkt 31. powyższego pisma stanowi: Umowa, w ramach której zostaje powierzone wykonywanie czynności, powinna zawierać zobowiązanie, że dostawca usług zapewni ochronę informacji poufnych, osobowych lub innych informacji szczególnie chronionych i spełnia wszystkie wymogi prawne dotyczące ochrony danych, które mają zastosowanie do banków (np. ochrona danych osobowych, oraz w stosownych przypadkach przestrzeganie obowiązku zachowania tajemnicy bankowej lub podobnych obowiązków w zakresie poufności w odniesieniu do informacji klientów).</i></p> <p>Co zostało wskazane w prezentowanej uwadze Rzecznika Finansowego przepisy dot. outsourcingu bankowego zapewniają znaczący nadzór administracyjny nad jego stosowaniem.</p>
--	--	--	--

			<p>wątpienia taki stan wymaga uporządkowania. Natomiast to uporządkowanie powinno być poprzedzone testem ryzyk wskazanych powyżej.</p> <p>Na marginesie, należy podnieść postulat, aby każda regulacja (nowa lub zmieniająca) w zakresie usług bankowych (czy nawet finansowych) powinna być poddawana testowi ryzyka nabywcy usług. W obecnej rzeczywistości konsument usług finansowych jest zagubiony i niedoinformowany, dlatego jego pozycja prawna i faktyczna w relacjach z instytucjami finansowymi powinna być szczególnie analizowana.</p> <p>Zgodnie z obowiązującymi przepisami bank ma obowiązek informowania KNF zarówno o zamiarze zawarcia umowy, jak i o każdej jej zmianie, rozwiązaniu czy wygaśnięciu. Ustawa prawo bankowe wprowadza określone obowiązki informacyjne co umożliwia sprawowanie nadzoru nad outsourcingiem przez KNF. Ponadto bank i outsourcer mają obowiązek posiadania planów działania zapewniających ciągle i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową. Ponadto zgodnie z art. 6c ust. 1 pkt 2 prawa bankowego KNF może sprawdzić czy powierzenie wykonywania czynności, nie wpłynie niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku, możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta oraz ochronę tajemnicy prawnie chronionej.</p> <p>Tak skonstruowany obecny system, choć z pewnością wymagający usprawnienia, zachowuje jedną cechę istotną dla konsumentów - znaczący nadzór administracyjny nad outsourcingiem.</p>	
16.	Uwaga ogólna	ZPF	<p>Projekt ustawy w zakresie zmian w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe zmienia w fundamentalny sposób brzmienie proponowanej nowelizacji art. 6a Prawa bankowego w stosunku do Projektu ustawy z dnia 15 lipca 2021r. Zmiana ta nie wynika z</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Projekt legislacyjny w zakresie outsourcingu bankowego zmienił się w stosunku do</p>

			<p>ustaleń dokonanych w trakcie konferencji uzgodnieniowych, które odbyły się w 2021r. i jest całkowicie nieuzasadniona i niezrozumiała w świetle Wytocznych EBA w sprawie outsourcingu - sygn. EBA/GL/2019/02, które projekt zmian ustawy – Prawo bankowe, miał wdrażać.</p> <p>W związku z powyższym postulujemy:</p> <p>2) w zakresie zmian w ustawie Prawo bankowe - przywrócenie takiego brzmienia zmian do art. 6a Prawa bankowego, jakie zostało im nadane w Projekcie ustawy z 15 lipca 2021. Wskazujemy, że zapisane w Projekcie ustawy z 15 lipca 2021 r. brzmienie tych zmian zostało zaakceptowane w trakcie konferencji uzgodnieniowych, jest zgodne z treścią Wytocznych EBA i odpowiada na istotne i pilne potrzeby rynku finansowego w zakresie dopuszczalności podoutsourcingu w warunkach szybkiego rozwoju technologicznego i postępującej innowacyjności wymagającej tworzenia łańcuchów podoutsourcingu.</p>	<p>przedmiotowego projektu ustawy z dnia 15 lipca 2021 r. Zmiany są podyktowane zgłoszonymi uwagami wobec projektu oraz odbytymi konsultacjami z instytucjami rynku finansowego. Niemniej jednak szczegółowe uwagi w zakresie zmiany art. 6a P.B. zgłoszone przez ZPF zostały poddane analizie. W aktualnym projekcie dopuszczalne jest podpowierzanie świadczenia głównego wynikającego z outsourcingu bankowego.</p>
17.	Uwaga ogólna dotycząca ustanowienia jednolitej licencji bankowej	ZBP	<p>ZBP popiera kierunek zmierzający do ustanowienia jednolitej licencji bankowej i zmiany mające na celu usunięcie przepisów pokrywających się zakresowo, jednak zwracamy uwagę, że proponowane skreślenie w Ustawie Prawo Bankowe może wywołać niepożądane skutki. Usunięcie z katalogu czynności bankowych „terminowych operacji finansowych”, jak również usunięcie z katalogu czynności, do wykonywania których uprawniony jest bank: „obejmowanie lub nabywanie akcji i praw z akcji, udziałów innej osoby prawnej i jednostek uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych” i „zaciąganie zobowiązań związanych z emisją papierów wartościowych” może powodować niemożliwość ich wykonywania na dotychczasowych zasadach przez banki, które nie wykonują czynności maklerskich. Należy wskazać, że katalog zawarty w art. 5 i 6 prawa bankowego stanowi zamknięty katalog czynności, które podejmować może bank.</p>	<p>Wyjaśnienie</p> <p>Celem usunięcia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. terminowych operacji finansowych (art. 5 ust. 2 pkt 4 Prawa bankowego) oraz 2. uprawnień dzięki którym banki mogą obejmować lub nabywać akcje i prawa z akcji, udziały innej osoby prawnej i jednostki uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych; zaciągać zobowiązania związane z emisją papierów wartościowych (art. 6 ust. 1 pkt 1-2)

				<p>było rozwianie wątpliwości interpretacyjnych w zakresie prowadzenia przez bank działalności maklerskiej, w szczególności w zakresie wykonywania transakcji na rachunek własny.</p> <p>Odpowiednia regulacja w zakresie działalności banku na rachunek własny została przewidziana w zmienionym art. 6 ust. 1 pkt 3, zgodnie z którym banki mogą:</p> <p>„3) wykonywać czynności określone w art. 69 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi na warunkach wskazanych w art. 70 ust. 1 pkt 4 tej ustawy”.</p>
18.	Art. 5 pkt 2	ZBP	<p>Art. 5 pkt 2) Projektu zmierza do uchylenia art. 5 ust. 2 pkt. 4 ustawy Prawo Bankowe. Skreślenie tego punktu generuje istotne wątpliwości dot. dopuszczalności i zasad wykonywania z terminowych operacji finansowych dokonywanych w ramach czynności treasury. Projektowane uchylenie tego przepisu i wyłączenie terminowych operacji finansowych z zakresu pojęcia czynności bankowych, gdy są wykonywane przez bank, budzi wątpliwości, chociażby przez obniżenie wagi tych czynności w odczuciu społecznym.</p>	<p style="text-align: center;">Wyjaśnienie</p> <p>Odpowiednia regulacja w zakresie działalności banku na rachunek własny została przewidziana w zmienionym art. 6 ust. 1 pkt 3 zgodnie z którym banki mogą:</p> <p>„3) wykonywać czynności określone w art. 69 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o</p>

				obrocie instrumentami finansowymi na warunkach wskazanych w art. 70 ust. 1 pkt 4 tej ustawy”.
19.	Art. 5 pkt 3	ZBP	<p>Art. 5 pkt. 3) Projektu uchyla art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy Prawo Bankowej. Uchylenie będzie generowało istotne wątpliwości dot. dopuszczalności i zasad realizowania emisji własnych papierów wartościowych przez banki. Emisja własnego długu to zaciągnięcie zobowiązania przez bank wobec obligatariusza. Podobnie z gwarantowaniem emisji obligacji (zobowiązanie wobec emitenta).</p> <p>Art. 5 pkt 3) Projektu zmieniający art. 6 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo Bankowe. Zwracamy uwagę, że banki dotychczas wykonują także czynności określone w art. 69 ust.2 pkt 1 polegające na przyjmowaniu i przekazywaniu zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych (zwłaszcza jest to praktykowane w przypadku czynności realizowanych w ramach rynku pierwotnego dla emisji papierów dłużnych). Jednocześnie art.70 ust.2 pkt 1 ustawy o obrocie dopuszcza wykonywanie tych czynności (ppz) przez bank, bez zezwolenia KNF na czynności maklerskie.</p> <p>Jak rozumiemy z analizy przepisów i uzasadnienia takie czynności miałyby być wykonywane (1) wyjątkowo na podstawie art. 70 ust. 1 pkt. 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi („Ustawa o obrocie”) albo (2) w ramach działalności z art. 70 ust. 2 Ustawy o obrocie albo (3) w ramach biura maklerskiego.</p> <p>Przepis ten, przez odesłanie do art. 70 ust. 1 pkt 4 Ustawy o obrocie powoduje, że bank może wykonywać wyłącznie czynności nabywania i zbywania instrumentów finansowych (bez udziałów w sp. z o.o., ponieważ nie są instrumentami finansowymi), czyli nie może podejmować żadnych innych, dodatkowych czynności z art. 69 Ustawy</p>	<p>Wyjaśnienie</p> <p>Treść statutów banków w zakresie prowadzenia działalności maklerskiej powinna odnosić się do katalogu czynności maklerskich lub działalności przewidzianej dla banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 Ustawy o obrocie.</p> <p>Nabywanie udziałów w sp. z o.o. nie stanowi działalności maklerskiej. Budowanie grupy kapitałowej nie powinno być zaliczane do katalogu czynności bankowych. Banki mogą budować te grupy w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy prawa.</p>

			<p>o obrocie. Postuluje się umożliwienie nabywania i obejmowania udziałów.</p> <p>Jeśli bank prowadzi działalność na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy o obrocie, to powstaje wątpliwość, w jaki sposób może obejmować lub nabywać akcje i tworzyć grupy kapitałowe. Zmiana wyłącza możliwość posiadania udziałów w sp. z o.o., ponieważ udziały nie są instrumentami finansowymi. Zmiana powyższa, w koniunkcji z dodaniem do art. 74d ust. 2 Ustawy o obrocie oznaczać będzie, że w toku czynności windykacyjnych z powodu naruszenia umowy kredytu banki będą musiały stosować MIFID przy realizacji zabezpieczeń w postaci przejęcia instrumentów finansowych i zawierać z dłużnikiem umowę na wykonywanie zleceń, bo tak przewiduje Projekt (zmiana Ustawy o obrocie). Może to także spowodować niemożność realizacji postanowień sądów o zatwierdzenie układu przewidujących konwersję wierzytelności na akcje, bo w takim przypadku stosowanie MIFID wydaje się niemożliwe. Postuluje się doprecyzowanie tego przepisu, wyłączenie przypadków windykacji i restrukturyzacji oraz dopuszczenie nabywania lub obejmowania udziałów.</p>	
20.	Art. 5 pkt 4 lit. a	Rzecznik Finansowy	<p>a) zmiana art. 6a w ust. 1 w pkt. 1 w lit. f ustawy - rozszerzenie możliwości powierzenia czynności w zakresie pośrednictwa w odniesieniu do umów dotyczących innych instrumentów płatniczych niż karta płatnicza lub o świadczenie usług bankowości elektronicznej oraz usunięcie ograniczenia zawierania tych umów wyłącznie z mikro i małymi przedsiębiorcami, a także wprowadzenie możliwości zawierania tych umów ze wszystkimi przedsiębiorcami.</p> <p>Dotychczasowa regulacja odnosiła się wyłącznie do kart płatniczych i dotyczyła wyłącznie umów zawieranych z konsumentami i mikroprzedsiębiorcami. O ile poszerzenie zakresu podmiotowego nie tworzy ryzyk dla nabywców usług finansowych, o tyle poszerzenie zakresu przedmiotowego o „inne instrumenty płatnicze” oraz bankowość elektroniczną tworzy przede wszystkim ryzyko dowodowe</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Powołanie się na definicje legalne zawarte w art. 7 P.B. oraz art. 2 pkt 4 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną odnośnie rozszerzenia katalogu czynności outsourcowanych o zawieranie umów o świadczenie usług bankowości elektronicznej może budzić wątpliwości interpretacyjne przepisu.</p>

			<p>po stronie klienta. Definicja instrumentów płatniczych ma charakter otwarty - stąd należałoby raczej postulować wskazanie określonych instrumentów płatniczych - niż otwieranie przestrzeni na outsourcing dotyczący instrumentów nieznanych lub ryzykownych per se. Ponadto trzeba mieć na uwadze, że w doktrynie zwraca się także uwagę na problemy interpretacyjne definicji legalnej przyjętej w polskim systemie prawnym (tj. w ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 344 - w ślad za dyrektywą o usługach płatniczych). Z kolei „bankowość elektroniczna” w ogóle nie ma definicji legalnej. Przy tak istotnym poszerzeniu możliwości outsourcingu, które tworzy ryzyka po stronie konsumentów - należałoby się odwoływać do definicji legalnych (i to skonstruowanych w sposób zamknięty).</p> <p>Rzecznik Finansowy proponuje, aby w zakresie „innych instrumentów płatniczych” zdefiniować i nazwać te instrumenty, co do których powstałaby możliwość powierzania czynności. W zakresie pozostałych czynności pozostawić formę zezwolenia, stosując art. 6a w ust. 1 w pkt 1 w lit. m prawa bankowego w brzmieniu dotychczasowym (zob. pkt następny). W zakresie „bankowości elektronicznej” należy posiłkować/nawiązywać do definicji legalnych np. art. 2 pkt 4 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną lub art. 7 ustawy Prawo bankowe.</p>	<p>Zgodnie z art. 2 pkt. 10 ustawy o usługach płatniczych instrument płatniczy to <i>zindywidualizowane urządzenie lub uzgodniony przez użytkownika i dostawcę zbior procedur, wykorzystywane przez użytkownika do złożenia zlecenia płatniczego</i>. Powyższa ustawa nie zawiera katalogu instrumentów płatniczych.</p> <p>Z uwagi na dynamikę zmian zachodzących na rynku usług płatniczych oraz w celu zapewnienia przejrzystości systemu prawa (przepisy odnoszące się do usług płatniczych powinny być uregulowane w ustawie o usługach płatniczych) proponuje się odstąpienie od wprowadzenia katalogu instrumentów płatniczych w ustawie Prawo bankowe.</p> <p>Należy mieć na uwadze, że bank outsourcingując, podoutsourcingując czynności, w tym czynności o których mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. f powinien uwzględniać warunki stosowania outsourcingu, podoutsourcingu wynikające z art. 6c P.B. tj. m. in. że powierzenie wykonywania czynności nie może</p>
--	--	--	--	---

				<p>niekorzystnie wpływać na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, powinien uwzględniać ryzyko z nim związane w systemie zarządzania ryzykiem. Bank powinien zatem nie dopuszczać do outsourcingu zawierania umów o instrument płatniczy, który w ocenie banku jest ryzykowny, bądź mitygować to ryzyko w zawieranej umowie.</p> <p>Ponadto, warto zwrócić uwagę na art. 61a §1 Ordynacji podatkowej, który odwołuje się do „innych instrumentów płatniczych” w zakresie zapłaty podatków stanowiących dochody budżetu gminy, powiatu lub województwa.</p> <p>Wprowadzenie projektowanego zawiadomienia KNF w miejsce uzyskiwania zezwolenia organu nadzoru na powierzenie niektórych czynności zgodnie z art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m odbywa się przy zachowaniu warunków ostrożnościowych.</p> <p>Do zawiadomienia KNF o outsourcingu tzw. „innych</p>
--	--	--	--	---

				czynności” zgodnie z projektowanym art. 6a ust. 1pkt 1 lit. m mają zastosowanie uwzględniając art. 6a ust. 5 przepisy dotyczące zawiadomienia z art. 6d tj. m. in. złożenie odpowiednich dokumentów do zawiadomienia i zgłoszenie ewentualnego sprzeciwu przez KNF w określonych projektem przypadkach.
21.	Art. 5 pkt 4 lit. a	Rzecznik Finansowy	<p>b) zmiana art. 6a w ust. 1 w pkt 1 w lit. m ustawy Prawo bankowe polega na wprowadzeniu obowiązku zawiadamiania KNF o outsourcingu „innych czynności” przez bank w miejsce obowiązku uzyskiwania zezwolenia organu nadzoru. Zmiana ta zmniejsza efektywność nadzoru i generuje wszystkie ryzyka wskazane powyżej dla nabywców usług finansowych. Przy powiadomieniu realizowana jest kontrola ex post - co może powodować szkody dla klientów, jeżeli organ nie wyrazi w odpowiednim czasie sprzeciwu co do realizacji danego outsourcingu.</p> <p>Rzecznik Finansowy, dla bezpieczeństwa konsumentów, proponuje, aby zachować zezwolenia w zakresie „innych czynności”. Ewentualnie można rozważyć stworzenie podkategorii „innych czynności”, dla których mogło być stosowane powiadomienie, poprzez określenie precyzyjne cech wymaganych dla tej podkategorii, które referowałyby do pozycji konsumenta (tj. powiadomienie mogłoby dotyczyć tylko tych „innych czynności”, które nie generują ryzyk dla konsumentów). Należy zwrócić uwagę, że KNF pełni rolę nadzorca nad instytucjami bankowymi i odgrywa znaczącą rolę w tym nadzorze w zakresie prowadzonej działalności podmiotu nadzorowanego jakim jest bank. Przepis wskazuje na możliwość powierzenia podmiotowi</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Projektowane zawiadomienie KNF o outsourcingu „innych czynności” w miejsce uzyskiwania zezwolenia organu nadzoru będzie stosowane przy zachowaniu odpowiednich warunków ostrożnościowych. Do zawiadomienia KNF o outsourcingu tzw. „innych czynności” zgodnie z projektowanym art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m mają zastosowanie uwzględniając art. 6a ust. 5 przepisy dotyczące zawiadomienia z art. 6d tj. m. in. złożenie odpowiednich dokumentów do zawiadomienia i zgłoszenie ewentualnego</p>

			<p>„wykonywania innych czynności”, które same w sobie są nie określone. W dotychczasowym brzmieniu lit. m, bank jest zobowiązany do uzyskania zezwolenia do wniosku o zezwolenie musi złożyć m. in. projekt umowy, która ma być zawarta z przedsiębiorcą w tym przedsiębiorcą zagranicznym. Określenie danej czynności następuje w wystąpieniu banku do nadzorca o zezwolenie na dokonanie przez bank outsourcingu tej czynności. Nadzorca w zakresie wydania zezwolenia może zweryfikować, jakie czynności polegać będą powierzeniu podmiotowi trzeciemu i czy jej outsourcing jest możliwy. Wydaje się, że może budzić uzasadnioną obawę, że zmiana spowoduje brak kontroli ze strony KNF w zakresie <i>outsourcingu</i> danej czynności bankowej powierzonej przedsiębiorcy krajowemu innemu niż bank krajowy czy instytucja kredytowa.</p>	<p>sprzeciwu przez KNF w określonych projektem przypadkach. Zgodnie z powyższym KNF będzie miał kontrolę nad outsourcingiem przedmiotowych czynności, gdyż ewentualny sprzeciw będzie wydawany przed zawarciem umów powierzających czynności. Projektowany art. 6d ust. 1 i stanowi, że umowa, o której mowa w art. 6a ust. 1,7, lub 7a, może zostać zawarta, jeżeli KNF nie doręczy sprzeciwu w wyznaczonym terminie, albo jeśli przed upływem tego terminu wyda decyzję o stwierdzeniu braku podstaw do zgłoszenia sprzeciwu. Ponadto, zgodnie z art. 6c ust. 5 KNF może zmienić lub rozwiązać umowę outsourcingową, podoutsourcingową jeżeli wykonanie umowy zagraża ostrożnemu i stabilnemu zarządzaniu bankiem oraz w przypadku gdy przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny będącą stroną umowy utracił wymagane uprawnienia niezbędne do wykonywania tej umowy.</p>
--	--	--	--	---

22.	Art. 5 pkt 4 lit. b	BFG	<p>I.1. <u>Zmiana art. 6a w ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe</u> - BFG podtrzymuje stanowisko w zakresie wątpliwości co do możliwości powierzenie bankowi czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. g-j w ramach innego rodzaju umów niż umowa agencyjna. Trudno dopatrzeć się analogii, np. do czynności z zakresu windykacji należności bankowych, które z reguły nie mieszczą się w ramach umowy agencyjnej i gdzie przedsiębiorca podejmuje się, w imieniu i na rzecz banku, wykonywania czynności windykacyjnych, lecz nie zobowiązuje się do stałego pośredniczenia przy zawieraniu z klientami umów, czy dokonywaniu czynności na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy albo do zawierania tych umów w jego imieniu. Zgodnie z pkt 26 Wytycznych EBA³ z zakresu outsourcingu wyłączyć należałoby współpracę obejmującą funkcje (lub jej części), które nie będą wykonywane regularnie lub na bieżąco (np. w ramach umów zawieranych w celu zrealizowania określonych czynności jednorazowo, na krótki czas, niezbędny do wykonania określonych czynności). Taką interpretację potwierdza EBA w ramach konsultacji prowadzonych w procesie legislacyjnym Wytycznych EBA, wskazując wprost, że intencją pkt. 26 Wytycznych EBA jest oznaczenie, że umowa outsourcingowa w rozumieniu Wytycznych EBA powinna obejmować funkcje wykonywane regularnie lub na bieżąco. W praktyce oznacza to, że z definicji outsourcingu w przekonaniu EBA wyłączone powinny być w szczególności jednorazowe umowy (nie będące powierzeniem) obejmujące np. pojedyncze czynności świadczone przez osoby fizyczne (w tym pojedyncze usługi programistów bez dostępu do tajemnicy bankowej) lub współpraca obejmująca jednorazowy zakup konkretnego produktu (np. oprogramowanie). Natomiast tzw. umowy ramowe, na podstawie których realizowane są pojedyncze zamówienia, należy traktować jako wykonywane regularnie, czyli umowy te powinny zostać</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Zgodnie z art. 758 k.c. istotą umowy agencyjnej jest pośrednictwo, za wynagrodzeniem, przy zawieraniu z klientami umów na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy albo do zawierania ich w jego imieniu. Wymóg stosowania umowy agencyjnej do powierzenia przez bank w drodze outsourcingu czynności określonych w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. g-j nie odpowiada charakterowi wskazanych w pkt. czynności związanych z obsługą rachunków bankowych. Rezygnacja z wymogu stosowania umowy agencyjnej w przedmiotowym zakresie nie oznacza, że nie będzie ona zawierana, jeżeli tak postanowią strony umowy. Rodzaj umowy jak również konkretne postanowienia kontraktowe powinny być dostosowane do stopnia ryzyka wynikającego z konkretnego przypadku powierzenia</p>
-----	---------------------	-----	--	--

³ Pismo z dnia 25 lutego 2019 r. Europejskiego Urząd Nadzoru Bankowego EBA/GL/2019/02 - Wytyczne w sprawie outsourcingu

		<p>zakwalifikowane jako outsourcingowe w rozumieniu Wytycznych EBA Rezygnacja natomiast z wymogu dotyczącego rodzaju umowy, tj. umowy agencyjnej powoduje, że obowiązek ochrony informacji prawnie chronionych może nie być w praktyce realizowany. Fundusz powtórnie zwraca w tym kontekście uwagę na wątpliwości, co do możliwości wykorzystania umów cywilnoprawnych (umowy o dzieło lub umowy zlecenia), jak również konstrukcji pracy tymczasowej jako podstawy prawnej do świadczenia pracy czy wykonywania czynności na rzecz insourcerów i podinsourcerów, w szczególności jeśli wiąże się to z dostępem do tajemnicy bankowej. Cechą umów cywilnoprawnych jako podstawy zatrudnienia jest brak, a przynajmniej znaczne ograniczenie, charakterystycznego dla umowy o pracę elementu podporządkowania organizacyjnego pracownika oraz cechy stałości stosunku pracy. Przepisy prawa bankowego mają m.in. za zadanie zapewnienie objęcia jak najszerszą ochroną informacji określonych w art. 104 ust. 1 oraz prowadzenia działalności bankowej w sposób stabilny, zapewniający bezpieczeństwo zgromadzonych w banku depozytów. Zadaniem banku jest szczególna dbałość o bezpieczeństwo tak informacji objętych tajemnicą bankową, jak i zdeponowanych przez klientów środków, także poprzez prowadzenie rozsądnej, stabilnej polityki kadrowej. Należy podkreślić także, że jednym z warunków powierzenia przez bank wykonywania czynności w drodze outsourcingu, zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy - Prawo bankowe, jest zapewnienie, że powierzenie wykonywania czynności, o którym mowa w art. 6a ust. 1 i 7, nie wpłynie niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku, możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy oraz ochronę tajemnicy prawnie chronionej. Aktualne pozostaje zatem stanowisko BFG z 10 sierpnia 2021 r. (DP.071.44.2021.2.), w którym podnosił, że umowy</p>	<p>czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. g-j. Wartym zwrócenia uwagi jest art. 6c i zawarte w nim przepisy ostrożnościowe, a w szczególności kwestia, że powierzenie wykonywania czynności w drodze outsourcingu, podoutsourcingu bankowego nie może wpływać niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku, ochronę tajemnicy prawnie chronionej jak również obowiązek banku do uwzględnienia ryzyka związanego z powierzeniem wykonywania czynności w systemie zarządzania ryzykiem. Należy podkreślić, że Urząd Komisji Nadzoru Finansowego nie przedstawił zastrzeżeń co do przedmiotowej propozycji legislacyjnej, wyłączającej wymóg stosowania umowy agencyjnej do powierzenia czynności w pkt g-j. Należy mieć na uwadze pisemne stanowisko Urzędu Komisji</p>
--	--	--	--

			<p>cywilnoprawne, ze względu na swój ściśle kontraktowy charakter, nie zapewniają pracownikowi ochrony przewidzianej w przepisach Kodeksu pracy przede wszystkim w zakresie stabilności zatrudnienia, co powoduje, że nietrwałość i brak gwarancji stabilności zatrudnienia opartego na takich umowach pozwala wątpić w zapewnienie odpowiedniej rękojmi bezpieczeństwa informacji stanowiących tajemnicę bankową, jak i może negatywnie wpływać na bezpieczne i stabilne zarządzanie bankiem, a w dalszej perspektywie - bezpieczeństwo gromadzonych w nim depozytów (ochronę deponentów). W zakresie natomiast korzystania przez insourcerów lub podinsourcerów z konstrukcji pracy tymczasowej, uregulowanej w przepisach ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, należy powtórnie zauważyć, że kontrola nad procesem wykonywania pracy oraz obowiązki i uprawnienia przewidziane przez ustawodawcę dla pracodawcy użytkownika (w tym przypadku insourcer lub podinsourcer) w stosunku do skierowanych do pracy w jego zakładzie pracowników tymczasowych, nie są tożsame z występującymi w sytuacji bezpośredniego nawiązania stosunku pracy. Należy pamiętać, że w myśl art. 14 ustawy o pracownikach tymczasowych pracodawca użytkownik wykonuje obowiązki i korzysta z praw przysługujących pracodawcy, w zakresie niezbędnym do organizowania pracy z udziałem pracownika tymczasowego, w żadnym wypadku nie jest to zatem pełen zakres obowiązków i uprawnień pracodawcy wynikających z przepisów kodeksu pracy.</p>	<p>Nadzoru Finansowego z dnia 16 września 2019 r. <i>Stanowisko UKNF dotyczące wybranych zagadnień związanych z wejściem w życie Wytycznych EBA w sprawie outsourcingu i ich uwzględnianiem w działalności banków, a zwłaszcza pkt 31., który stanowi: Umowa, w ramach której zostaje powierzone wykonywanie czynności, powinna zawierać zobowiązanie, że dostawca usług zapewni ochronę informacji poufnych, osobowych lub innych informacji szczególnie chronionych i spełnia wszystkie wymogi prawne dotyczące ochrony danych, które mają zastosowanie do banków (np. ochrona danych osobowych, oraz w stosownych przypadkach przestrzeganie obowiązku zachowania tajemnicy bankowej lub podobnych obowiązków w zakresie poufności w odniesieniu do informacji klientów).</i></p>
23.	Art. 5 pkt 4 lit. b	Rzecznik Finansowy	c) zmiana art. 6a w ust. 2 ustawy polega na tym, aby powierzenie czynności wskazanych w art. 6a w ust. 1 w pkt 1 w lit. g–j ustawy Prawo bankowe (tzw. zastępcza obsługa kasowa: przyjmowanie, dokonywanie	Uwaga nieuwzględniona

		<p>wpłat, dokonywanie rozliczeń itp.), nie wymagało zachowania formy umowy agencyjnej. Jak wskazywane jest w uzasadnieniu na podstawie umowy agencyjnej agent zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do stałego pośredniczenia, za wynagrodzeniem, przy zawieraniu z klientami umów na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy albo do zawierania ich w jego imieniu. Zgodnie z uzasadnieniem, pośrednictwo w zakresie zastępczej obsługi kasowej nie polega ani na pośredniczeniu w zawieraniu umów z klientami <i>outsourcera</i>, ani na zawieraniu ich w jego imieniu, lecz przede wszystkim na wykonywaniu określonych czynności (np. przyjmowaniu wpłat czy dokonywaniu wypłat). Zdaniem projektodawcy bezwzględny wymóg stosowania formy umowy agencyjnej może okazać się nieadekwatny do powierzenia czynności z zakresu zastępczej obsługi kasowej. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że przy umowie agencyjnej w przypadku powstania szkody, odpowiedzialność ponosi zlecający (oczywiście nie dotyczy przypadków, w których umowa uwzględnia prowizję <i>del credere</i>, zgodnie z którą odpowiedzialność za dodatkowym wynagrodzeniem przejmuje agent). Natomiast zgodnie z Projektem jeśli w ramach czynności wykonywanych przez <i>outsourcera</i> dojdzie do powstania szkody, to odpowiedzialność ponosi co do zasady <i>outsourcer</i>, a nie bank. Należy się zastanowić co w przypadku, w którym podmiot ten np. ogłosi upadłość i czy projektowane zmiany w art. 6b ustawy Prawo bankowe dotyczące odpowiedzialności <i>insourcera</i> należy uznać za wystarczające.</p> <p>Rzecznik Finansowy postuluje pozostawienie odpowiedzialności <i>insourcera</i> za szkodę przy powierzaniu zastępczej obsługi kasowej. Dla zapewnienia adekwatności prawnej należy zaproponować nadanie art. 6a w ust. 2 ustawy Prawo bankowe następującego brzmienia: „Powierzenie przez bank wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a-j, następuje na podstawie umowy, do której w zakresie</p>	<p>Warto zwrócić uwagę na przepisy dot. odpowiedzialności za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umów powierzających wykonywanie czynności. Zgodnie z art. 6b ust. 2 P.B. odpowiedzialność banku z powyższego tytułu jest nieograniczona tj. odpowiedzialności banku za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 i 7a, nie można wyłączyć ani ograniczyć. Odpowiedzialność <i>insourcera</i> wobec banku można ograniczyć, ale nie można jej wyłączyć. W projektowanym art. 6b ust. 4 przewidziane zostały rozwiązania zabezpieczające pokrycie ewentualnych kosztów związanych z wypłatą odszkodowania wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1 przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego w zakresie w jakim nie poniósłby odpowiedzialności: pełna odpowiedzialność</p>
--	--	---	---

			<p>odpowiedzialności banku stosuje się odpowiednio przepisy o umowie agencyjnej dotyczące odpowiedzialności dającego zlecenie.”</p>	<p>insourcera za koszty lub zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej lub posiadanie odpowiednich funduszy własnych na pokrycie tych kosztów.</p> <p>Czynności, podlegające outsourcingowi bankowemu, o których mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. a-f polegają na zawieraniu i zmianie umów w zakresie określonym w tych przepisach, dlatego umowa agencyjna, której istota koncentruje się wokół stałego pośrednictwa przy zawieraniu umów na rzecz dającego zlecenie, bądź zawieraniu ich w jego imieniu jest adekwatna do zawierania umów powierzających te czynności. Wymóg stosowania umowy agencyjnej do powierzenia przez bank w drodze outsourcingu czynności określonych w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. g-j nie odpowiada charakterowi wskazanych w pkt. czynności związanych z obsługą rachunków bankowych. Rezygnacja z wymogu stosowania umowy agencyjnej w</p>
--	--	--	---	--

				przedmiotowym zakresie nie oznacza, że nie będzie ona zawierana, jeżeli tak postanowią strony umowy. Rodzaj umowy jak również konkretne postanowienia kontraktowe powinny być dostosowane do stopnia ryzyka wynikającego z konkretnego przypadku powierzenia czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. g-j.
24.	Art. 5 pkt 4	ZBP	<p>Z niezrozumiałych dla nas powodów z projektu usunięto proponowaną zmianę dopuszczającą podoutsourcing wszystkich czynności (usunięto zmianę ust. 7 pkt 1 Prawa bankowego - „<i>określonych w umowie zawartej z bankiem czynności, wynikających z tej umowy, po uzyskaniu pisemnej zgody banku, z zachowaniem tajemnicy prawnie chronionej, lub</i>” - art. 2 pkt 2 lit c Projektu z 15 lipca 2021 r.), co oznacza znaczne zaostwienie wymogów względem poprzedniej wersji projektu. W tym zakresie podkreślić ponownie należy, że celem projektu w zakresie zmian odnoszących się do outsourcingu (jak wynika z uzasadnienia) jest „wprowadzenie regulacji dotyczących outsourcingu i podoutsourcingu bankowego mających na celu uproszczenie obowiązujących procedur oraz dostosowanie ich do Wytycznych Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w sprawie outsourcingu (sygn. EBA/GL/2019/02)”. Wspomniane wytyczne wprowadzają jedynie dodatkowe wymogi w zakresie podoutsourcingu, ale tylko funkcji krytycznych lub istotnych oraz dopuszczają podoutsourcing wszystkich czynności, a nie tylko służących realizujących świadczenia głównego.</p> <p>W związku z powyższym postulujemy o przywrócenie projektowanej zmiany w zakresie art. 7 pkt 1 Prawa bankowego w następującym</p>	Uwaga uwzględniona

			brzmieniu:	
			Propozycja dodania zmiany w art. 7 pkt 1:	
			<i>„określonych w umowie zawartej z bankiem czynności, wynikających z tej umowy, po uzyskaniu pisemnej zgody banku”</i>	
25.	Art. 5 pkt 4	ZPF	<p>Projekt I przewidywał zmianę art. 6a ust. 7 pkt 1 Prawa bankowego polegającą na zastąpieniu wyrazów <i>„służących realizacji głównego świadczenia wynikającego z tej umowy”</i> wyrazami <i>„wynikających z tej umowy”</i>.</p> <p>W kontekście tej zmiany, na str. 5 uzasadnienia Projektu I, wskazano co następuje:</p> <p><i>„W art. 6a w ust. 7 w pkt 1 ustawy - Prawo bankowe proponuje się zastąpienie wyrazów „służących realizacji głównego świadczenia wynikającego z tej umowy” wyrazami „wynikających z tej umowy”.</i></p> <p><i>Należy podkreślić, że ocena czy określone czynności służą realizacji świadczenia głównego, bądź też stanowią samo świadczenie główne wywołuje wiele wątpliwości interpretacyjnych i niejednokrotnie uniemożliwia podjęcie współpracy z dostawcami w związku z tym niezbędna jest zaproponowana zmiana. Zmieniany przepis podkreśla również wagę tajemnicy prawnie chronionej i zobowiązuje do jej zachowania podczas wykonywania czynności w ramach podoutsourcingu.”</i></p> <p>Ustawodawca słusznie zatem zauważył występujące na tle tego sformułowania wątpliwości interpretacyjne i potrzebę jego wyeliminowania jako nieostrego i budzącego spory doktrynalne i trudności w sprawowaniu nadzoru.</p> <p>Projekt II całkowicie rezygnuje ze zmiany przepisu art. 6a ust. 7 pkt 1 Prawa bankowego</p>	Uwaga uwzględniona

26.	Art. 6a ust. 7 pkt 1 oraz ust. 7a	Kancelaria Maruta-Wachta	<p>Na wstępie wskazujemy, że podtrzymujemy w pełnym zakresie część uwag zgłoszonych przez Kancelarię w piśmie z dnia 17 sierpnia 2021 r. Dotyczy to uwag odnoszących się do:</p> <p>1. Usunięcia wymogu uzyskania przez dostawcę pisemnej zgody banku na zawarcie umowy podoutsourcingu operacyjnego (zwykłego) oraz wprowadzenie wymogu uzyskania szczegółowej lub ogólnej zgody banku na korzystanie przez dostawcę z usług poddostawców.</p> <p>2. Przyjęcia analogicznych zasad wyrażania przez bank zgody na dalszy podoutsourcing jak w przypadku podoutsourcingu pierwszego poziomu.</p>	Uwaga uwzględniona
27.	Art. 5 pkt 4 lit. e	BFG	<p>I.2. <u>Zmiana art. 6a ust. 7a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe</u> - Wątpliwości budzi możliwość zastosowania outsourcingu lub podoutsourcingu z wykorzystaniem np. pracowników z agencji pracy tymczasowej. Nie jest bowiem pewne, czy warunki bezpieczeństwa informacji prawnie chronionych zostaną w takim przypadku spełnione, a czynności powierzone będą należycie wykonywane. Projektowany ust. 7a w brzmieniu „7a. Powierzenie wykonywania czynności innym przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym w drodze odrębnej umowy, zgodnie z ust. 7 pkt 1, odbywa się z zachowaniem warunków, o których mowa w ust. 7” stoi, w ocenie BFG, w sprzeczności z prezentowanym w uzasadnieniu do projektowanej zmiany uzasadnieniem, z którego wynika, że intencją projektodawcy było nawiązanie do Wytycznych EBA, umożliwiających podoutsourcing w zasadzie w pełnym zakresie. Treść projektowanego przepisu – wbrew jak wydaje się intencjom projektodawców - nie umożliwia dalszego powierzenia czynności w ramach kolejnych stopni podoutsourcingu i korzystania z dostawców. Jeśli zamiarem ustawodawcy było wprowadzenie takiej możliwości, to tego rodzaju rozwiązanie powinno wprost wynikać z brzmienia projektowanego przepisu. W obecnym kształcie, w żadnym wypadku</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Uwaga uwzględniona w zakresie doprecyzowania przepisu art. 6a ust. 7a. Ponadto celem projektodawcy jest wprowadzenie nielimitowanego podoutsourcingu przy zachowaniu odpowiednich warunków ostrożnościowych w odniesieniu do całego katalogu czynności outsourcowanych, określonego w art. 6a ust. 1, a nie tylko wobec czynności związanych z IT, co zostanie sprecyzowane w uzasadnieniu. Dodatkowo, aktualne uzasadnienie do przedmiotowego projektu ustawy w zakresie outsourcingu bankowego</p>

		<p>przepis nie otwiera możliwości stosowania podoutsourcingu, nawet przy założeniu, że przedmiotem czynności „powierzenia dalszego”(łańcucha umów podoutsourcingu) mogłyby być tylko i wyłącznie „czynności służące realizacji głównego świadczenia” wynikające z umowy outsourcingu. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że treść uzasadnienie odnosi się do dostawców w sektorze fintech i wykorzystywania najnowszych rozwiązań technologicznych, natomiast zastosowanie podoutsourcingu bankowego wymagałoby dodatkowego i szczegółowego uzasadniania. Powstaje bowiem uzasadnione pytanie, czy możliwość wprowadzenia nieograniczonego łańcucha insourcerów ma, w zamierzeniu projektodawcy, dotyczyć tylko czynności faktycznych związanych z wykorzystaniem technologii informatycznych. Brak bowiem w uzasadnieniu odniesienia – z ostrożnościowego punktu widzenia – do kwestii liberalizacji przepisów o outsourcingu w zakresie wykonywania innych czynności prawnych lub faktycznych z zakresu działalności bankowej z udziałem innych przedsiębiorców niż bank. Rekomenduje się zdecydowane rozszerzenie uzasadnienia dla zmiany mogącej nieść istotne ryzyko dla efektywności nadzoru bankowego, działalności bankowej, bezpieczeństwa środków zgromadzonych na rachunkach bankowych, czy też ochrony tajemnicy bankowej. W tym kontekście uzasadnione wydaje się odniesienie się projektodawcy w sposób bardziej szczegółowy, z wykorzystaniem doświadczeń z krajowego systemu finansowego, do tego w jaki sposób zostaną mitygowane przedstawione powyżej ryzyka. Rozważenie też wymaga, czy wprowadzenie projektowanej liberalizacji przepisów prawa bankowego, na przykład w zakresie usług ICT, nie powinno zostać powiązane (na przykład co do terminów wejścia w życie zmienionych przepisów prawa polskiego) z wejściem w życie właściwych, wiążących w sensie formalnym przepisów prawa UE, na przykład rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego. Niezależnie od</p>	<p>wskazuje na warunki ostrożnościowe wobec dalszego powierzania czynności.</p> <p><i>(...) na każdy podoutsourcing wymagana jest pisemna zgoda banku oraz kwestia dopuszczalności tworzenia łańcucha umów podoutsourcingu będzie wynikać z zawartej umowy outsourcingowej, co z kolei powinno mieć wpływ na dokonywaną przed zawarciem umowy ocenę ryzyka związanego z tą umową. Ponadto zastosowanie będą miały przepisy ostrożnościowe wyrażone w art. 6c tj. m. in. określenie warunków dokonywania podoutsourcingu, obowiązków ewidencji umów outsourcingowych, podoutsourcingowych przez bank jak również możliwość żądania przedstawienia określonych dokumentów, złożenia wyjaśnień dotyczących realizacji zawieranych umów oraz zmiany lub rozwiązania przez KNF przedmiotowych umów w przypadkach określonych w ustawie. Na każdy podoutsourcing poza UE KNF będzie mogła zgłosić sprzeciw, który został</i></p>
--	--	---	--

			powyższego aktualne pozostają uwagi BFG w zakresie ryzyk i ograniczeń związanych z podoutsourcingiem.	<i>szeroko uregulowany w projektowanym art. 6d(...). Powyższe uzasadnienie zostało uszczegółowione o dodatkowe kwestie ostrożnościowe.</i>
28.	Art. 5 pkt 4 lit. e	ZBP	<p>Dodatkowo, w naszej ocenie dodanie ust. 7a w projektowanym brzmieniu generuje wątpliwości czy dopuszczalny jest podoutsourcing łańcuchowy. Przyjęta koncepcja zapisu nie odnosi się bowiem wprost do dalszego podpowierzenia czynności przez podinsourcerów, którym powierzono czynności bankowe na podstawie ust. 7. Projektodawca w obu artykułach posługuje się sformułowaniem „inny przedsiębiorca/przedsiębiorca zagraniczny”. Takie ujęcie może powodować wątpliwości interpretacyjne i pytanie czy „inny przedsiębiorca” z ust. 7a jest tym samym przedsiębiorcą co wskazany w ust. 7, czy tak jak wskazywałoby <i>ratio legis</i> i uzasadnienie projektu, projektowany zapis odnosi się do podpowierzenia w ramach obecnie niedozwolonego „łańcuchu podoutsourcingowego”. W uzasadnieniu wskazano, że celem projektodawcy jest wprowadzenie możliwości stosowania podoutsourcingu nieograniczonego poziomowo przy zachowaniu odpowiednich norm ostrożnościowych. O ile druga część projektowanego ustępu („odbywa się z zachowaniem warunków, o których mowa w ust. 7”) realizuje cel w postaci „zachowania odpowiednich norm ostrożnościowych”, to sformułowanie „powierzenie wykonywania czynności innym przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym w drodze odrębnej umowy” nie implikuje wprowadzenia nieograniczonego poziomowo outsourcingu. Sformułowania: „innym” i „w drodze odrębnej umowy” nie są wystarczającym uregulowaniem niebudzącym</p>	Uwaga uwzględniona

			<p>wątpliwości interpretacyjnych. W naszej ocenie ustęp ten można np. literalnie odczytywać jako powtórzenie ust. 7. W ust. 7a nie wskazano jednoznacznie kto jest uprawniony do powierzania wykonywania czynności wskazanych w projektowanej zmianie. Z tego względu proponujemy wprowadzenie poniższej zmiany:</p> <p>Propozycja zmiany projektowanego przepisu:</p> <p><i>„7a. Dalsze powierzanie przez przedsiębiorców lub przedsiębiorców zagranicznych, którym powierzono czynności zgodnie z ust. 7 pkt 1, wykonywania czynności innym przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym, odbywa się z zachowaniem warunków, o których mowa w ust. 7”.</i></p>	
29.	Art. 5 pkt 4 lit. e	PIIT	<p>Pomimo wskazania w uzasadnieniu projektu zmiany ustawy, że celem projektodawcy jest wprowadzenie możliwości stosowania podoutsourcingu nieograniczonego poziomowo przy zachowaniu odpowiednich norm ostrożnościowych, wciąż pozostają wątpliwości wynikające z brzmienia proponowanych zmian legislacyjnych, tj. art. 6a ust. 7a. Aby uniknąć wątpliwości czy proponowany art. 6a ust. 7a nie limituje łańcucha outsourcingowego, zasadnym byłoby uzupełnienie tego przepisu o wyraźne wskazanie, że dopuszczalne jest tworzenie łańcucha outsourcingowego. Bez jednoznacznego określenia tej kwestii w ustawie, przepisy nie zostaną faktycznie uelastycznione, tym samym uniemożliwiając możliwości stosowania podoutsourcingu nieograniczonego poziomowo.</p>	<p>Uwaga celowościowo uwzględniona, zastosowanie będzie miało inne brzmienie przepisu niż wynikające z propozycji.</p>
30.	Art. 5 pkt 4 lit. e	Kancelaria Maruta-Wachta	<p><i>„7a. Powierzenie wykonywania czynności innym przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym w drodze odrębnej umowy, zgodnie z ust. 7 pkt 1, odbywa się z zachowaniem warunków, o których mowa w ust. 7.”</i></p>	<p>Uwaga celowościowo uwzględniona, zastosowanie będzie miało inne brzmienie przepisu niż wynikające z propozycji.</p>

		<p>W ocenie Kancelarii proponowane brzmienie dodanego ust. 7a, wbrew temu, co jest zawarte w uzasadnieniu projektu, nie zapewnia możliwości dokonywania dalszego podoutsourcingu. Projektowane postanowienie można odczytać w ten sposób, że podoutsourcing jest możliwy przy zachowaniu warunków które dotyczą podoutsourcingu. Z projektowanego zapisu nie wynika jednoznacznie czy w ogóle będzie możliwy dalszy podoutsourcing (wykraczający poza podoutsourcing dopuszczalny na podstawie art. 6c ust. 7). Czytając literalnie proponowany przepis można wskazać, że „inni przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagraniczni” o których mówi ten przepis to ci sami „inni przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagraniczni” o których mowa w ust. 7. Biorąc więc pod uwagę, jak istotny jest ten proponowany przepis w kontekście dalszej liberalizacji przepisów o outsourcingu w ocenie Kancelarii niezbędne jest jego precyzyjne sformułowanie, tak aby możliwość korzystania przy outsourcingu bankowym z dalszego podoutsourcingu bez limitowania jego dopuszczalnego poziomu wynikała jasno z brzmienia Prawa bankowego, a nie żeby się doszukiwać tego w uzasadnieniu i tworzyć wykładnię celowościową. Proponujemy zatem zmianę projektowanego ust.7a w art. 6a Prawa bankowego poprzez nadanie mu następującego brzmienia:</p> <p><i>„Do dalszego powierzania przez przedsiębiorców lub przedsiębiorców zagranicznych, o których mowa w ust. 7 pkt 1, wykonywania czynności innym przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym stosuje się warunki o których mowa w ust. 7”</i></p> <p>lub <i>„Dalsze powierzanie wykonywania czynności innym przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym w drodze odrębnej umowy, zgodnie z ust. 7 pkt 1, odbywa się z zachowaniem warunków, o których mowa w ust. 7”</i></p>	
--	--	--	--

31.	Art. 5 pkt 4 lit. e	ZPF	<p>Projekt I przewidywał także dodanie po ust. 7 w art. 6a. Prawa bankowego nowego ust. 7a w brzmieniu: <i>„7a. Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny, któremu powierzono wykonywanie określonych czynności zgodnie z ust. 7 pkt 1 po uzyskaniu pisemnej zgody banku może powierzyć innemu (dalszemu) przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu w drodze odrębnej umowy wykonywanie tych czynności, z zachowaniem tajemnicy prawnie chronionej.”</i></p> <p>Jako przyczynę wprowadzenia nowego ust. 7a w art. 6a Prawa bankowego ustawodawca wskazał w uzasadnieniu do Projektu I, iż zmiana ta <i>„nawiązuje do Wytycznych EBA, umożliwiających podoutsourcing w zasadzie w pełnym zakresie. Obecnie obowiązujący zakaz dalszego powierzenia świadczenia głównego w ramach podoutsourcingu znacznie ogranicza możliwość banków do korzystania z profesjonalnych dostawców w sektorze fintech i wykorzystywania najnowszych rozwiązań technologicznych.”</i></p> <p>Odnosząc się do dodanego do art. 6a nowego ust. 7a wskazujemy, że jego brzmienie zawarte obecnie w Projekcie II wydaje się być niepełne, gdyż nie zawiera zapisu formułującego samą podstawę dopuszczalności dalszego podoutsourcingu, jak to miało miejsce w Projekcie I. Wydaje się, że prawidłowe byłoby pozostawienie brzmienia dodanego art. 7a w wersji przewidzianej w Projekcie I i ewentualnie uzupełnienie go o zdanie, które w Projekcie II stanowi całość treści nowego ust. 7a.</p>	<p>Uwaga celowościowo uwzględniona</p> <p>Przepis art. 6a ust. 7a zostanie doprecyzowany, jednakże zastosowanie będzie miało inne brzmienie przepisu niż wynikające z załączonej propozycji.</p>
32.	Art. 5 pkt 4 lit. e	Rzecznik Finansowy	<p>d) Jak wskazuje projektodawca dodanie w art. 6a ust. 7a ustawy Prawo bankowe nawiązuje do Wytycznych EBA/GL/2019/02, umożliwiających podoutsourcing w zasadzie w pełnym zakresie. Zgodnie z uzasadnieniem obecnie obowiązujący zakaz dalszego powierzenia czynności w ramach podoutsourcingu znacznie ogranicza możliwość banków do korzystania z profesjonalnych dostawców w sektorze fintech i wykorzystywania najnowszych rozwiązań</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Należy zgodzić się ze stwierdzeniem, że wydanie przez EBA Wytycznych Europejskiego Nadzoru Bankowego w sprawie outsourcingu (sygn.</p>

			<p>technologicznych. Jak już wskazano powyżej Wytyczne umożliwiają, lecz nie nakazują stosowanie nielimitowanego podoutsourcingu. Nielimitowany outsourcing, w szczególności w obszarze bankowości elektronicznej tworzyć będzie znaczące ryzyka dowodowe po stronie klienta.</p> <p>Rzecznik Finansowy opowiada się za pozostawieniem wymogu zezwolenia dla niektórych czynności w zakresie podoutsourcingu (w szczególności w zakresie „innych czynności”).</p>	<p>EBA/GL/2019/02) nie jest powiązane z nakazem ich implementacji do porządku krajowego. Jednakże po dokonaniu ich analizy i po odbytych konsultacjach z Urzędem Komisji Nadzoru Finansowego oraz przedstawicielami sektora finansowego podjęta została decyzja o implementacji wybranych wytycznych.</p> <p>W uzasadnieniu do art. 6a ust. 7a tj. możliwości stosowania nielimitowanego podoutsourcingu zawarte zostały kwestie ostrożnościowe.</p> <p><i>Zgodnie z uzasadnieniem (...) na każdy podoutsourcing wymagana jest pisemna zgoda banku oraz kwestia dopuszczalności tworzenia łańcucha umów podoutsourcingu będzie wynikać z zawartej umowy outsourcingowej, co z kolei powinno mieć wpływ na dokonywaną przed zawarciem umowy ocenę ryzyka związanego z tą umową. Ponadto zastosowanie będą miały przepisy ostrożnościowe wyrażone w art. 6c tj. m. in. określenie warunków</i></p>
--	--	--	---	--

				<p><i>dokonywania podoutsourcingu (brak niekorzystnego wpływu podoutsourcingowania czynności na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku, możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy oraz ochronę tajemnicy prawnie chronionej), obowiązek ewidencji umów outsourcingowych, podoutsourcingowych przez bank jak również możliwość żądania przedstawienia określonych dokumentów, złożenia wyjaśnień dotyczących realizacji zawieranych umów oraz zmiany lub rozwiązania przez KNF przedmiotowych umów w przypadkach określonych w ustawie. Na każdy podoutsourcing poza UE KNF będzie mogła zgłosić sprzeciw, który został szeroko uregulowany w projektowanym art. 6d. Urząd Komisji Nadzoru Finansowego w</i></p>
--	--	--	--	--

				<p>wydanym pisemnym stanowisku z dnia 16 września 2019 r. Stanowisko UKNF dotyczące wybranych zagadnień związanych z wejściem w życie Wytocznych EBA w sprawie outsourcingu i ich uwzględnianiem w działalności banków. Punkt 31. powyższego pisma stanowi: Umowa, w ramach której zostaje powierzone wykonywanie czynności, powinna zawierać zobowiązanie, że dostawca usług zapewni ochronę informacji poufnych, osobowych lub innych informacji szczególnie chronionych i spełnia wszystkie wymogi prawne dotyczące ochrony danych, które mają zastosowanie do banków (np. ochrona danych osobowych, oraz w stosownych przypadkach przestrzeganie obowiązku zachowania tajemnicy bankowej lub podobnych obowiązków w zakresie poufności w odniesieniu do informacji klientów).</p> <p>Warto zwrócić uwagę na przepisy dot. odpowiedzialności za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umów powierzających wykonywanie czynności. Zgodnie</p>
--	--	--	--	---

				<p>z art. 6b ust. 2 P.B. odpowiedzialność banku z powyższego tytułu jest nieograniczona tj. odpowiedzialności banku za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 i 7a , nie można wyłączyć ani ograniczyć. Odpowiedzialność insourcera wobec banku można ograniczyć, ale nie można jej wyłączyć. W projektowanym art. 6b ust. 4 przewidziane zostały rozwiązania zabezpieczające pokrycie ewentualnych kosztów związanych z wypłatą odszkodowania wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego w zakresie w jakim nie poniósłby odpowiedzialności: pełna odpowiedzialność insourcera za koszty lub zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej lub posiadanie odpowiednich</p>
--	--	--	--	---

				funduszy własnych na pokrycie tych kosztów.
33.	Art. 5 pkt 5 lit. a	Kancelaria Maruta-Wachta	<p>W naszej ocenie postanowienie dotyczące zniesienia nieograniczonej odpowiedzialności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego za szkody wyrządzone klientom banku należy ocenić pozytywnie głównie z punktu widzenia insourcerów świadczących usługi dla banków. Podobne rozwiązanie, zakazujące jedynie wyłączania odpowiedzialności za szkody poniesione przez klientów, obowiązuje w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi, w ramach tzw. outsourcingu MIFiD (art. 81c ust. 2), na co zresztą powołał się projektodawca w uzasadnieniu. W projektowanych zmianach do art. 6b widać zresztą dążenie do ujednolicenia (przynajmniej częściowo) outsourcingu bankowego z outsourcingiem MIFiD, na co wskazuje także projektowany ust. 4 w art. 6b, który wprost powiela rozwiązania przewidziane w art. 81c ust. 6 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. W ocenie Kancelarii jest to kierunkowo dobre rozwiązanie, ponieważ prowadzi do ułatwień w stosowaniu dwóch odrębnych reżimów outsourcingu (bankowego i MIFiD) dla banków prowadzących działalność maklerską.</p> <p>Z drugiej strony należy wskazać na potencjalne zagrożenia dla banków, które mogą wynikać z proponowanego rozwiązania, w tym osłabienie pozycji negocjacyjnej banków zarówno w odniesieniu do już obowiązujących jak i przyszłych kontraktów. Należy się bowiem spodziewać, że część kontrahentów banków, głównie tych o pozycji globalnego dostawcy usług będzie zainteresowana wprowadzeniem do umów outsourcingu zmian związanych z ograniczeniem ich odpowiedzialności, a to z kolei może wpłynąć na mniejsze zainteresowanie banków na korzystanie z długiego łańcucha poddostawców (za każdego poddostawcę będzie odpowiadał główny insourcer, a skoro jego odpowiedzialność będzie ograniczona, to tym</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>W zakresie zgłoszonych postulatów dotyczących możliwości ograniczenia odpowiedzialności insourcera za szkody wyrządzone klientom banku. Warto zwrócić uwagę, że przedmiotowy postulat został zgłoszony jako bariera dla rozwoju rynku finansowego, co wynika z Raportu z prac Zespołu do spraw rozwoju innowacji finansowych Fintech UKNF z 2021 r.</p> <p>Wątpliwości w zakresie możliwości wpływu ograniczenia odpowiedzialności insourcera na mniejsze zainteresowanie banków na korzystanie z długiego łańcucha poddostawców poddajemy pod rozważenie zawierających umowę outsourcingową. Warto zwrócić uwagę na projektowany art. 6b ust. 4, który przedstawia rozwiązania zabezpieczające pokrycie ewentualnych kosztów związanych z wypłatą</p>

			<p>samym w niektórych przypadkach zwiększanie ilości podwykonawców nie będzie w interesie banku korzystającego z outsourcingu)</p>	<p>odszkodowania w wyniku niewykonania bądź nienależytego wykonania umowy przez insourcera, a zwłaszcza na art. 6b ust. 4 pkt 1 tj. możliwość zawarcia w umowie outsourcingowej postanowień przewidujących pełną odpowiedzialność insourcera za te koszty.</p>
34.	Art. 5 pkt 5 lit. c	PIIT	<p>W proponowanym przepisie art. 6b ust. 4 ustawy Prawo bankowe znalazło się odwołanie do “ewentualnych kosztów związanych z wypłatą odszkodowania z tytułu roszczeń klientów lub osób trzecich (...)”. Niezrozumiałym jest wprowadzenie odwołania do ewentualnych kosztów związanych z wypłatą odszkodowania, zamiast odwołania wprost do wypłaty odszkodowania. Proponowana zmiana legislacyjna art. 6b ust. 4 ustawy Prawo bankowe: 4. Bank wprowadza adekwatne i skuteczne rozwiązania zabezpieczające pokrycie wypłaty odszkodowania z tytułu roszczeń klientów o naprawienie szkody wyrządzonej wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego w zakresie, w jakim nie poniósłby odpowiedzialności, w szczególności przez: 1) zawarcie w umowie, o której mowa w art. 6a ust. 1, postanowień przewidujących pełną odpowiedzialność przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego za szkodę rzeczywistą lub; 2) zawarcie odpowiedniej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej, na podstawie, której bank jest uprawniony do otrzymania świadczenia w związku ze szkodą lub; 3) posiadanie odpowiednich funduszy własnych na pokrycie tej szkody.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Ewentualne koszty związane z wypłatą odszkodowania można doprecyzować w zawieranej umowie. Ponadto można umownie ograniczyć w wyniku porozumienia zawierających umowę pełną odpowiedzialność insourcera za w/w ewentualne koszty związane z wypłatą odszkodowania do odpowiedzialności za szkodę rzeczywistą niż czynić to na poziomie ustawowym.</p>

35.	Art. 5 pkt 6 lit. b	Rzecznik Finansowy	<p>e) Projektowane brzmienie art 6b ustawy Prawo bankowe wprowadza co do zasady instrumenty gwarancyjne chroniące konsumenta w przypadku podoutsourcingu czy powierzania czynności podmiotowi zagranicznemu. Zasadniczym obowiązkiem nakładanym na banki jest wprowadzenie adekwatnych i skutecznych rozwiązań zabezpieczających pokrycie ewentualnych kosztów związanych z wypłatą odszkodowania z tytułu roszczeń klientów lub osób trzecich o naprawienie szkody wyrządzonej wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania powierzenia, przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego w zakresie, w jakim nie poniósłby odpowiedzialności. Projekt wprowadza jednocześnie obowiązek (na żądanie) dostarczenia do KNF opisu rozwiązań zabezpieczających pokrycie ewentualnych kosztów. Nie jest to rozwiązanie, które zabezpiecza w należyty sposób konsumentów. Samo dostarczenie opisu jest opcjonalne, a ponadto „opis” może zostać zmanipulowany (w sposób, który sam w sobie nie będzie naruszeniem prawa). Rzecznik Finansowy proponuje nadać projektowanemu art. 6c ust. 1 ust. 4 pkt 7 następujące brzmienie:</p> <p>„7) dostarczenia opisu rozwiązań zabezpieczających pokrycie ewentualnych kosztów, o których mowa w art. 6b ust. 4, ze wskazaniem dokumentów i umów, z których te rozwiązania wynikają, a także dodatkowo dostarczenia tych dokumentów i umów;”</p> <p>Należy także rozważyć wprowadzenie instrumentu sankcyjnego za stwierdzenie niezgodności pomiędzy opisem rozwiązań, o których mowa w art. 6b ust. 4 ustawy Prawo bankowe a dokumentami źródłowymi.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Katalog dodatkowych dokumentów, o które może wezwać KNF zgodnie z projektowanym art. 6c ust. 4 pozostaje otwarty. Jeżeli KNF uzna za konieczne wezwanie o dostarczenie dokumentów, umów z których wynikają rozwiązania zabezpieczające pokrycie ewentualnych kosztów, o których mowa w projektowanym art. 6b ust. 4, to KNF będzie miała możliwość wezwania o takie dokumenty, czy umowy. Nieprawidłowo sporządzone opisy rozwiązań zabezpieczających pokrycie ewentualnych kosztów, o których mowa w art. 6b ust. 4, czy ich niezgodność z dokumentami, umowami źródłowymi KNF ma prawo sankcjonować poprzez możliwość złożenia ewentualnego sprzeciwu na outsourcingu, podoutsourcingu czynności oraz posiada prawo zgodnie z art. 6c ust. 5 do zmiany rozwiązania przedmiotowych umów w przypadkach określonych w ustawie.</p>
-----	------------------------	-----------------------	---	--

36.	Art. 5 pkt 6 lit. b	ZBP	<p>Zmiany jakie zostały wprowadzone do Projektu, nakładają na banki obowiązek przedkładania określonej listy dokumentów, o której w art. 6d ust. 1a, ale także wprowadzają nowy katalog dokumentów, które banki co prawda nie będą załączały do zawiadomienia jednak będą zobowiązane do ich pozyskania i posiadania przed złożeniem zawiadomienia o planowanym zawarciu umowy outsourcingowej i dostarczenia ich na każde wezwanie KNF (6d ust. 1b.).</p> <p>a) informacje dotyczące grupy kapitałowej insourcera/podinsourcera (art. 5 pkt 6 lit. b dotyczący zmiany art. 6c ust. 4 pkt 8)</p> <p>Rozszerzenie zakresu informacji, do których pozyskania zostały zobowiązane banki należy ocenić jako negatywne. Tak szeroki zakres informacji o insourcerach lub podinsourcerach działających globalnie, już na etapie opiniowania Projektu, wydaje się niemożliwy do zaadresowania przez banki. Dodatkowo, zwracamy uwagę, że w projektowanym art. 6d ust. 1a pkt 1), Projektodawca określił wykaz dokumentów dotyczących działalności gospodarczej przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego tj. informacji z właściwego rejestru, zezwolenia udzielonego przez właściwy organ państwa, gdy wymagane jest zezwolenie na prowadzenie przez insourcera/podinsourcera działalności gospodarczej, rocznego sprawozdania umowy, projektu umowy.</p> <p>Proponujemy, aby utrzymać po stronie banków zobowiązanie do pozyskiwania dokumentów dotyczących działalności gospodarczej przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, który ma wykonywać powierzone czynności w aktualnym brzmieniu, odstępując od określonego w projektowanym art. 6c ust. 4 pkt 8 obowiązku pozyskiwania informacji na temat przedsiębiorcy, o którym mowa w</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Aktualny projekt nie przewiduje w katalogu dodatkowych dokumentów, o które może wezwać KNF, zgodnie z art. 6c ust. 4, informacji dotyczących grupy kapitałowej insourcera/podinsourcera. W odniesieniu do załączonej propozycji legislacyjnej, z której wynika zastąpienie powyżej wskazanego dokumentu w postaci informacji dotyczącej grupy kapitałowej przedsiębiorcy, dokumentem – informacje o działalności gospodarczej przedsiębiorcy, należy mieć na uwadze że zgodnie z projektowanym art. 6d ust. 1a dokumenty dotyczące działalności gospodarczej są dołączane do zawiadomienia, o którym mowa w art. 6a ust. 1pkt 1 lit. m oraz art. 6d. W przypadku zawierania umów outsourcingowych nie wymagających zawiadomienia KNF, a także gdy KNF uzna to za stosowne, organ nadzoru będzie</p>

			<p>art. 6d ust. 1, dotyczących grupy z państwa trzeciego, do której należy, a w szczególności jej struktury, należących do niej podmiotów, prawnych i faktycznych powiązań kapitałowych, finansowych i osobowych tego przedsiębiorcy z innymi podmiotami.</p> <p>Propozycja zmiany projektowanego przepisu:</p> <p><i>„Art. 6c ust. 4 pkt 8): dostarczenia informacji o działalności gospodarczej przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, który ma wykonywać powierzone czynności”</i></p>	<p>miał prawo wezwać o dodatkowy dokument w postaci dokumentów dotyczących działalności gospodarczej, gdyż katalog dodatkowych dokumentów, o które może wezwać KNF zgodnie z projektowanym art. 6c ust. 4 pozostaje otwarty.</p> <p>Wartym zauważenia jest, że projektowany art. 6d ust. 1b został zmieniony. Aktualnie nie jest wymagane posiadanie dokumentów, o których mowa w art. 6c ust. 4 przez bank.</p>
37.	Art. 5 pkt 6 lit. b	ZBP	<p>b) oświadczenia osób fizycznych, pełniących funkcje członków organu zarządzającego oraz członków organu nadzorującego insourcera/podinsourcera o niekaralności (art. 5 pkt 6 lit. b) Projektu dotyczący zmiany art. 6c ust. 4 pkt. 9, 10 i 11)</p> <p>Zmiana w Projekcie zaostrzyła wymagania nałożone na banki względem Projektu z dnia 15 lipca 2021 r. poprzez zobowiązanie banków, nie tylko do pozyskania zaświadczenia o niekaralności z właściwego organu państwa z którego pochodzi insourcer/podinsourcer, ale także do pozyskania oświadczeń od osób fizycznych zasiadających w organie zarządzającym jak i nadzorczym insourcera/podinsourcera. Biorąc pod uwagę, że w zdecydowanej większości zawiadomienia składane do KNF dotyczyć będą insourcerów/podinsourcerów świadczących usługi IT o zasięgu globalnym, identyfikacja osób pełniących funkcje członków organu zarządzającego oraz członków organu nadzorującego oraz uzyskania od nich stosownych oświadczeń, już na etapie opiniowania Projektu rodzi uzasadnione obawy dotyczące możliwości banków co do pozyskania takich oświadczeń. Co więcej Projektodawca, oprócz samych</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Pozyskanie przez bank informacji z rejestru karnego, a w uzasadnionych przypadkach, gdy brak jest możliwości złożenia informacji, stosownego oświadczenia zarówno wobec przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego będącego osobą fizyczną jak i wobec osób fizycznych zasiadających w organie zarządzającym jak i nadzorczym insourcera/podinsourcera stanowi dowód na to, że czynności w drodze outsourcingu, podoutsourcingu bankowego są powierzane przedsiębiorcy</p>

			<p>oświadczeń nakłada na banki obowiązek pozyskania informacji o osobach fizycznych zasiadających w organie zarządzającym jak i nadzorczym insourcera/podinsourcera z rejestru karnego właściwego dla siedziby insourcera/podinsourcera a w przypadku braku w danych państwie takiego rejestru do dostarczenia urzędowego poświadczenia, że państwo insourcera/podinsourcera nie przewiduje sporządzenia informacji z rejestru karnego. Nałożenie takiego obowiązku na banki będzie się wiązać z koniecznością weryfikacji stanu prawnego jurysdykcji państw insourcerów/podinsourcerów. Sam proces pozyskiwania takiego dokumentu w myśl przepisów prawnych obcych jurysdykcji, jeżeli takowe zostaną zidentyfikowane, niewątpliwie stanowić będzie kosztowne i długotrwałe działanie po stronie banków, jak i ich insourcerów lub podinsourcerów, będzie zatem stanowić kolejną barierę dla rozwoju rynku finansowego. Niniejszy wymóg może nie tylko istotnie opóźnić czas wymagany na spełnienie wymogów formalnych związanych z zawarciem umowy outsourcingowej i tym samym czas wdrażania nowych rozwiązań technologicznych ale także może uniemożliwić zawarcie umowy outsourcingowej.</p> <p>Proponujemy aby, w miejsce pozyskiwania osobnego oświadczenia od osób pełniących funkcje członków organu zarządzającego oraz członków organu nadzorującego, insourcer/podinsourcer składał w tym zakresie stosowne oświadczenie.</p> <p>Propozycja zmiany projektowanego przepisu:</p> <p><i>„Art. 6c ust. 4 pkt 9b): przedsiębiorcy zagranicznego będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną posiadającą zdolność prawną – o niekaralności”.</i></p> <p><i>Art. 6c ust. 4 pkt 10 i 11) – wykreśla się”.</i></p>	<p>uczciwemu i rzetelnemu, a także, że osoby zasiadające w organie zarządzającym jak i nadzorczym insourcera/podinsourcera odznaczają się powyższymi cechami. Dodatkowo, pozyskanie w uzasadnionych przypadkach urzędowego poświadczenia, z którego jednoznacznie wynika brak możliwości sporządzenia informacji z rejestru ma na celu potwierdzenie, uwiarygodnienie powyższej sytuacji. Żądane dokumenty mają istotne znaczenie ze względu na dokonanie oceny wpływu powierzenia wykonywania czynności na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku oraz możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy. Wartym zauważenia jest, że projektowany art. 6d ust. 1b został zmieniony. Aktualnie nie jest</p>
--	--	--	--	--

				wymagane posiadanie dokumentów, o których mowa w art. 6c ust. 4 przez bank.
38.	Art. 5 pkt 6 lit b	ZBP	<p>c) oświadczenie insourcera/podinsourcera o postępowaniach sądowych w okresie ostatnich 5 lat od dnia złożenia przez bank zawiadomienia (art. 5 pkt 6 lit. b Projektu dotyczący zmiany art. 6c ust. 4 pkt 12)</p> <p>Zmiana w Projekcie zaostrzyła wymagania nałożone na banki względem Projektu z dnia 15 lipca 2021 r. oraz obecnie obowiązujących przepisów <i>Rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie wykazu dokumentów dołączanych przez bank do wniosku o wydanie zezwolenia na powierzenie przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu wykonywania pośrednictwa w zakresie niektórych czynności</i> z dnia 10 maja 2017 r. poprzez znacznie rozszerzenie katalogu postępowań sądowych, do zawiadamiania o których, zobowiązano insourcera/podinsourcera. Zgodnie z obowiązującymi przepisami insourcer/podinsourcer zobowiązany jest do przedłożenia oświadczenia, czy zostało wobec niego wszczęte postępowanie w związku z zagrożeniem niewypłacalnością lub postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne, albo złożony został wniosek o wszczęcie takich postępowań. Obowiązek informowania o każdym postępowaniu sądowym, w tym o postępowaniu administracyjnym, dyscyplinarnym lub egzekucyjnym toczącym się w okresie ostatnich 5 lat od dnia złożenia oświadczenia, mogącym wpłynąć na sytuację finansową insourcera/podinsourcera, o którym w Projekcie, należy oceniać jako zbyt daleko idący i niemożliwy do spełnienia przez banki jak przez insourcerów/po. Ponownie wymaga podkreślenia, że przedmiotem outsourcingu są najczęściej usługi o charakterze technologicznym. Niewątpliwym jest, że dostawcy usług IT nie będą widzieli zasadności przekazywania bankom takich</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Możliwość żądania przez KNF przedmiotowych dokumentów ma na celu dokonanie oceny ryzyka zagrożenia naruszenia tajemnicy prawnie chronionej w przypadku powierzenia wykonywania czynności konkretnemu przedsiębiorcy, oszacowaniu w jaki sposób powierzenie wykonywania czynności wpłynie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku. Niemniej jednak przepis ten został zmieniony. Aktualna wersja przepisu to:</p> <p>dostarczenia oświadczenia przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, że nie toczą się przeciwko niemu postępowania, które mogą mieć istotny negatywny wpływ na sytuację finansową tego przedsiębiorcy lub</p>

			<p>informacji. Co więcej, również z perspektywy zarządzania ryzykiem outsourcingu przez banki.</p> <p>Proponujemy zachowanie obecnie wymaganego oświadczenia insourcera/podinsourcera zawierającego informacje o postępowaniach związanych z zagrożeniem niewypłacalnością lub postępowaniem upadłościowym lub likwidacyjnym, albo złożonym wniosku o wszczęcie takich postępowań.</p>	<p>możliwość wykonywania powierzanych czynności. Wartym zauważenia jest, że projektowany art. 6d ust. 1b został zmieniony. Aktualnie nie jest wymagane posiadanie dokumentów, o których mowa w art. 6c ust. 4 przez bank.</p>
			<p>Propozycja zmiany projektowanego przepisu:</p> <p><i>„Art. 6c ust. 4 pkt 12): dostarczenia oświadczenia przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, czy zostało wobec niego wszczęte postępowanie w związku z zagrożeniem niewypłacalnością lub postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne, albo złożony został wniosek o wszczęcie takich postępowań”</i></p>	
39.	Art. 5 pkt 6 lit. b	ZBP	<p>d) oświadczenie zarządu banku (art. 5 pkt 6 lit. b. Projektu dotyczący zmiany art. 6c ust. 4 pkt 13)</p> <p>Zmiana w Projekcie zaostrzyła wymagania nałożone na banki względem Projektu z dnia 15 lipca 2021 r. Ustawodawca nie przewidział potencjalnych możliwości wystąpienia incydentów technologicznych, krytycznych awarii, ataków w strefie cyberbezpieczeństwa czy chociażby w aspekcie fizycznym bądź siły wyżej. Wymóg złożenia oświadczenie zarządu banku o niewystąpieniu zagrożenia naruszenia tajemnicy prawnie chronionej w związku z zawarciem umowy outsourcingowej nie będzie mógł znaleźć odzwierciedlenia w rzeczywistości w związku z ww. kwestiami.</p> <p>Dodatkowo, oczekiwanie, aby zarząd banku składał oświadczenia w przedmiocie że „nie wystąpi zagrożenie naruszenia tajemnicy prawnie chronionej” pozostaje poza sferą wiedzy i wpływu zarządu banku w tym znaczeniu, że zarząd odpowiada za decyzje o powierzeniu czynności na podstawie zakładanych warunków współpracy,</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Przepis został zmieniony. Zgodnie z aktualnym brzmieniem projektowanego art. 6c ust. 4 KNF może zażądać od banku oświadczenia zarządu banku, że w przypadku zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a powierzenie wykonywania czynności nie wpłynie niekorzystnie na ochronę tajemnic prawnie chronionych oraz, że prawo obowiązujące w państwie, w którym powierzone czynności mają być wykonywane nie uniemożliwia KNF wykonywanie efektywnego nadzoru.</p>

			<p>określonych w projekcie umowy outsourcingu i racjonalnie oczekuje, że zobowiązania dostawcy zmitygują wystąpienie ryzyk. Postanowienia kontraktowe, nawet jeśli zabezpieczają interesy banku, nie wyeliminują możliwości samego „wystąpienia zagrożenia”. Biorąc pod uwagę powyższe, spełnienie wymogu projektowanego przepisu, w takim zakresie wydaje się niemożliwe.</p> <p>Odnosząc się do kolejnego wymogu oświadczenia tj. potwierdzenia przez zarząd banku, że prawo obowiązujące w państwie, w którym powierzone czynności mają być wykonywane, umożliwia KNF wykonywanie efektywnego nadzoru jest obowiązkiem szerszym niż określony w standardzie europejskim. Zgodnie z Wytycznymi EBA instytucje i instytucje płatnicze dopilnowują aby dostawca usług w państwie trzecim podlegał stosownemu nadzorowi właściwego organu w tym państwie. Zgodnie z rekomendacją w Wytycznych EBA, umowa outsourcingowa powinna zastrzegać określone uprawnienia dla organów nadzorczych. Nie wskazano na obowiązek przedkładania oświadczenia zarządu banku w tym zakresie. Wymóg Projektu jest w tym zakresie istotnie szerszy.</p> <p>W związku z powyższym, wnosimy o wprowadzenie następującej zmiany legislacyjnej:</p> <p>Propozycja zmiany projektowanego przepisu:</p> <p><i>Art. 6c ust. 4 pkt 13: „Komisja Nadzoru Finansowego może żądać od banku dodatkowych dokumentów i wyjaśnień w szczególności: (...) dostarczenia oświadczenia zarządu banku, że w przypadku zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a, z przedsiębiorcą lub przedsiębiorcą zagranicznym: powierzenie wykonywania czynności nie wpłynie niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku oraz możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do</i></p>	<p>Oświadczenia zarządu banku w zakresie braku niekorzystnego wpływu na ochronę tajemnic prawnie chronionych w związku z outsourcingiem, podoutsourcingiem czynności jest powiązane z zawarciem konkretnej umowy outsourcingowej, podoutsourcingowej a nie z czynnikami abstrakcyjnymi, niezależnymi od zarządów banków. Możliwość żądania takiego oświadczenia ma na celu zapoznanie się organu nadzoru z opinią zarządu banku, że generalnie powierzenie wykonywania czynności nie wpłynie negatywnie na ochronę tajemnic prawnie chronionych, ze względu np. na przedłożone dokumenty przez insourcera, podinsourcera oraz warunki kontraktowe.</p> <p>Odnośnie propozycji usunięcia dostarczenia przez bank dodatkowego dokumentu w postaci oświadczenia zarządu banku potwierdzającego, że prawo obowiązujące w państwie, w którym powierzone czynności mają być wykonywane,</p>
--	--	--	--	---

			<p><i>badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy.”</i></p>	<p>umożliwia KNF wykonywanie efektywnego nadzoru, ze zgłoszonej uwagi wynika, że zgodnie z rekomendacją w wytycznych EBA umowa outsourcingowa powinna zastrzegać określone uprawnienia dla organów nadzorczych. Stosowną informację w powyższym zakresie potrzebną do złożenia oświadczenia banku, można zaczerpnąć z postanowień kontraktowych.</p> <p>Wartym zauważenia jest, że projektowany art. 6d ust. 1b został zmieniony. Aktualnie nie jest wymagane posiadanie dokumentów, o których mowa w art. 6c ust. 4 przez bank.</p>
40.	Art. 5 pkt 6 lit. b	Kancelaria Maruta-Wachta	<p>3. Art. 5 pkt 6 lit. b projektu (w zakresie projektowanego art. 6 ust. 4 pkt 13 ustawy – Prawo bankowe) Projektowany przepis wprowadza nowe brzmienie art. 6c ust. 4 ustawy – Prawo bankowe, rozszerzając zakres dokumentów i informacji, jakich może żądać od banku Komisja Nadzoru Finansowego w związku z zawarciem umowy outsourcingu lub podoutsourcingu. Jednym z nowych wymogów jest możliwość żądania przez KNF „oświadczenia zarządu banku, że w przypadku zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a, z przedsiębiorcą lub przedsiębiorcą zagranicznym: a) nie wystąpi zagrożenie naruszenia tajemnicy prawnie chronionej, b) prawo obowiązujące w państwie, w którym powierzone czynności mają być wykonywane, umożliwia Komisji Nadzoru Finansowego wykonywanie efektywnego nadzoru, c) powierzenie wykonywania czynności nie</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Przepis został zmieniony. Zgodnie z aktualnym brzmieniem projektowanego art. 6c ust. 4 KNF może zażądać od banku oświadczenia zarządu banku, że w przypadku zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a powierzenie wykonywania czynności nie wpłynie niekorzystnie na ochronę tajemnic prawnie chronionych.</p>

			<p>wpływie niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku oraz możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy.” W ocenie Kancelarii wątpliwości może budzić, czy wprowadzenie uprawienia KNF do żądania od banku oświadczenia zarządu banku, we wskazanym zakresie nie jest nadmiarowe. Należy bowiem zwrócić uwagę, że trudne (jeśli nie niemożliwe) będzie złożenie przez zarząd banku oświadczenia, że wskutek zawarcia umowy outsourcingowej lub podoutsourcingowej „nie wystąpi zagrożenie naruszenia tajemnicy prawnie chronionej,” biorąc pod uwagę, że nawet przy zawarciu odpowiednich postanowień w umowie oraz ustanowieniu rygorystycznych zasad przepływu i ochrony informacji objętych tajemnicą bankową nie można wykluczyć że „zagrożenie naruszenia tajemnicy bankowej” wystąpi.</p>	<p>Oświadczenie zarządu banku w zakresie braku niekorzystnego wpływu na ochronę tajemnic prawnie chronionych w związku z outsourcingiem, podoutsourcingiem czynności jest powiązane z zawarciem konkretnej umowy outsourcingowej, podoutsourcingowej a nie z czynnikami abstrakcyjnymi, niezależnymi od zarządów banków. Możliwość żądania takiego oświadczenia ma na celu zapoznanie się organu nadzoru z opinią zarządu banku, że generalnie powierzenie wykonywania czynności nie wpłynie negatywnie na ochronę tajemnic prawnie chronionych , ze względu np. na przedłożone dokumenty przez insourcera, podinsourcera oraz warunki kontraktowe.</p> <p>Wartym zauważenia jest, że projektowany art. 6d ust. 1b został zmieniony. Aktualnie nie jest wymagane posiadanie dokumentów, o których mowa w art. 6c ust. 4 przez bank</p>
--	--	--	--	--

41.	Art. 5 pkt 6 lit. b	PIIT	<p>Zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 6c ust. 4, Komisja Nadzoru Finansowego może żądać od banku dodatkowych dokumentów i wyjaśnień w szczególności przedstawienia kopii umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a. Określenie takiego uprawnienia po stronie Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie umów, o których mowa w art. 6a ust. 7 i 7a generuje dodatkowy obowiązek po stronie banków, a po stronie dostawców prowadzi do ryzyka naruszenia postanowień umownych dotyczących zobowiązania do zachowania poufności. Obowiązek taki nie wynika również z obowiązków pochodzących z wytycznych EBA. W dokumencie tym określono jedynie możliwość przedkładania kopii umów, ale tylko w odniesieniu do umów outsourcingowych (na zasadzie konieczności i niezbędności, a więc również nie jako obowiązek) (patrz pkt. 11 ppkt. 57 wytycznych EBA). Zgodnie z podejściem przyjętym przez EBA, wystarczające powinno być zapewnienie w umowie pomiędzy insourcerem, a bankiem wymogu, aby insourcer nadzorował swoich podwykonawców i dbał o przestrzeganie przez nich odpowiednich zobowiązań umownych, a także szczegółowe wymogi dotyczące audytu/dostępu (patrz pkt. 13.1 ppkt. 78 lit. c oraz ppkt. 79 lit. a-b wytycznych EBA). Te obowiązki mogą być natomiast zweryfikowane poprzez możliwość żądania kopii umowy outsourcingowej, o której mowa w art. 6a ust. 1 (oraz w pkt. 11 ppkt. 57 wytycznych EBA). Wprowadzenie obowiązku przedłożenia dodatkowych dokumentów, które zostały wskazane w projektowanym art. 6c ust. 4 ustawy Prawo bankowe, nie służy celowi wskazanemu w uzasadnieniu projektu nowelizacji, zgodnie z którym zaproponowane zmiany do ustawy mają na celu: “umożliwienie bardziej efektywnego oraz elastycznego korzystania przez banki z instytucji outsourcingu, wynikającego z wieloletnich doświadczeń sektora bankowego.” Poszerzenie zakresu wymogów formalnych może mieć skutek odwrotny od zamierzonego. Mając na uwadze powyższe, proponuje się wprowadzenie zmian w przedmiotowym art. 6c ust. 4 ustawy Prawo bankowe, o treści jak poniżej. Proponowana zmiana</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Możliwość żądania przedstawienia dodatkowych dokumentów przez KNF w postaci planów działania zapewniających ciągłe i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową zarówno outsourcingową jak i podoutsourcingową oraz innych dokumentów tj. m. in. odpowiednich informacji z rejestru karnego bądź oświadczeń o niekaralności zarówno insourcerów jak i podinsourcerów pozwoli na odpowiedni nadzór i rzetelną ocenę nad powierzaniem i podpowierzaniem czynności w drodze outsourcingu bankowego. Ponadto przedłożenie przez przedsiębiorcę urzędowego poświadczenia, z którego jednoznacznie wynika brak możliwości przedłożenia stosownej informacji z rejestru karnego ma na celu potwierdzenie, uwiarygodnienie powyższej sytuacji. Możliwość żądania przez KNF dodatkowych dokumentów w postaci dostarczenia opisu rozwiązań zabezpieczających</p>
-----	------------------------	------	---	--

		<p>legislacyjna art. 6c ust. 4 ustawy Prawo bankowe: 4. Komisja Nadzoru Finansowego może żądać od banku dodatkowych dokumentów i wyjaśnień w szczególności: 1) przedstawienia kopii umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1; 2) złożenia wyjaśnień dotyczących realizacji umów powierzających wykonywanie czynności; 3) przedstawienia planu działania banku zapewniającego ciągłe i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową, o której mowa w art. 6a ust. 1; 4) przedstawienia dokumentów określających status przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, z którym bank zawarł umowę; 5) dostarczenia opisu rozwiązań technicznych i organizacyjnych, zapewniających bezpieczne i prawidłowe wykonywanie powierzonych czynności, w szczególności ochronę tajemnicy prawnie chronionej; 6) przedstawienia zasad zarządzania ryzykiem związanym z powierzeniem wykonywania czynności, o którym mowa w art. 6a ust. 1, 7 i 7a; 7) dostarczenia informacji o przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego będącego osobą fizyczną, lub o osobach fizycznych, pełniących funkcje członków organu zarządzającego oraz członków organu nadzorującego przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną posiadającą zdolność prawną, z którymi bank zawarł umowę, o której mowa w art. 6a ust. 1, z rejestru karnego, z zastrzeżeniem pkt. 8 poniżej; 8) oświadczenia, z którego jednoznacznie wynika, że prawo państwa ojczystego lub prawo państwa stałego zamieszkania osób fizycznych, o których mowa w pkt 7, lub prawo państwa siedziby przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w pkt 7, nie przewiduje sporządzenia informacji z rejestru karnego; 9) dostarczenia oświadczenia przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, z którym bank zawiera umowę, o której mowa w art. 6a ust. 1, o nietoczących się przeciwko niemu postępowaniach karnych i postępowaniach w sprawach o przestępstwa skarbowe, lub o toczących się postępowaniach sądowych, które mogą mieć negatywny wpływ na</p>	<p>pokrycie ewentualnych kosztów, o których mowa w art. 6b ust. 4 pozwoli na ocenę przez KNF możliwości i sposobu ograniczenia odpowiedzialności insourcera za szkody wyrządzone klientom banku.</p> <p>Aktualny projekt nie przewiduje możliwości żądania przez KNF dodatkowego dokumentu w postaci informacji na temat przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 6d ust. 1, dotyczących grupy z państwa trzeciego, do której należy jak również kopii umowy outsourcingowej i podoutsourcingowej. W miejsce złożenia kopii umowy outsourcingowej, podoutsourcingowej zostało przewidziane:</p> <p><i>przedstawienie projektu umowy, o której mowa w art. 6a ust. 7 lub 7a lub przedstawienie wyjaśnień o przyczynach braku możliwości przedłożenia tego projektu.</i></p> <p>Wartym zauważenia jest, że projektowany art. 6d ust. 1b został zmieniony. Aktualnie nie jest wymagane posiadanie dokumentów, o których mowa w art. 6c ust. 4 przez bank</p>
--	--	--	---

			<p>sytuację finansową tego przedsiębiorcy, oraz postępowaniach administracyjnych, dyscyplinarnych lub egzekucyjnych, w których przedsiębiorca występuje lub występował jako strona, w okresie ostatnich 5 lat od dnia złożenia oświadczenia; 10) dostarczenia oświadczenia zarządu banku, że w przypadku zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, z przedsiębiorcą lub przedsiębiorcą zagranicznym: a) nie wystąpi zagrożenie naruszenia tajemnicy prawnie chronionej, b) prawo obowiązujące w państwie, w którym powierzone czynności mają być wykonywane, umożliwia Komisji Nadzoru Finansowego wykonywanie efektywnego nadzoru, c) powierzenie wykonywania czynności nie wpłynie niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku oraz możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy.</p>	
42.	Art. 5 pkt 6 lit. c	ZBP	<p>e) Dokumenty przedkładane przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego do banku (art. 5 pkt 6 lit. c. Projektu dotyczący zmiany art. 6c ust. 4a-4b)</p> <p>Nie jest zrozumiałe, czy bank może żądać informacji wskazanych w ust. 4a – 4b na poziomie analizy usługi, zanim KNF zarządza takich informacji, czy dopiero na podstawie żądania KNF. Wątpliwości również budzi, jaki organ miałby wydać takie poświadczenie. Ew. wymóg urzędowego poświadczenia mógłby zostać zastąpiony pisemnym oświadczeniem zarządu dostawcy outsourcingowe, że prawo państwa ojczystego lub prawo państwa stałego zamieszkania osób fizycznych, o których mowa w pkt 9, lub prawo państwa siedziby przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, nie przewiduje sporządzenia informacji z rejestru karnego.</p> <p>W związku z powyższym wnosimy o:</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Projektowany art. 6d ust. 1b został zmieniony. Nie jest wymagane aby bank był w posiadaniu dokumentów, o których mowa w art. 6c ust. 4, a więc nie jest wymagane aby bank był w posiadaniu dokumentów wskazanych w art. 6c ust. 4a-4b zanim KNF ich zażąda.</p> <p>Art. 6c ust. 4b jest potrzebny, ze względu na sytuację braku możliwości złożenia przez przedsiębiorcę informacji z rejestru karnego. Wtedy</p>

			<p>1) doprecyzowanie, czy bank może żądać informacji wskazanych w ust. 4a – 4b już na poziomie analizy usługi, zanim KNF zarządza takich informacji, czy dopiero na podstawie żądania KNF;</p> <p>2) skreślenie projektowanego ust. 4b.</p>	<p>wymagane jest złożenie stosownych oświadczeń w przedmiotowym zakresie wraz z urzędowym poświadczeniem potwierdzającym wyżej wskazaną sytuację.</p> <p>Ze względu na różnorodność porządków prawnych państw, w których jest stosowany outsourcing bankowy projektodawca nie wskazuje organu odpowiedzialnego za wydanie urzędowego poświadczenia. Wnioskowane pisemne oświadczenie dostawcy outsourcingowego zastępujące przedmiotowe urzędowe poświadczenie nie stanowi formalnego, wiarygodnego potwierdzenia sytuacji braku możliwości przedłożenia informacji z rejestru karnego.</p>
43.	Art. 5 pkt 6 lit. c	PIIT	<p>W związku ze zmianą zaproponowaną w pkt. powyżej, proponuje się wprowadzenie zmian w art. 6c ust. 4a i 4b ustawy Prawo bankowe, które są konsekwencją zmian zaproponowanych w art. 6c ust. 4 ustawy Prawo bankowe. Proponowana zmiana legislacyjna art. 6c ust. 4a i 4b ustawy Prawo bankowe: 4a. Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny przedkłada bankowi, zgodnie z żądaniem, o którym mowa w art. 6c ust. 4 pkt 7, informację pochodzącą z rejestru karnego państwa ojczystego lub państwa stałego zamieszkania osoby fizycznej, o której mowa w ust. 4 pkt 7, lub państwa siedziby przedsiębiorcy lub</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Przedłożenie przez przedsiębiorcę urzędowego poświadczenia, z którego jednoznacznie wynika brak możliwości przedłożenia stosownej informacji z rejestru karnego ma na celu potwierdzenie, uwiarygodnienie powyższej sytuacji.</p>

			<p>przedsiębiorcy zagranicznego. 4b. W uzasadnionych przypadkach przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny przedkłada bankowi, zgodnie z żądaniem, o którym mowa w art. 6c ust. 4 pkt 8, oświadczenie złożone przez osobę fizyczną, o której mowa w ust. 4 pkt 7 z którego jednoznacznie wynika, że prawo państwa ojczystego lub prawo państwa stałego zamieszkania osoby fizycznej, o której mowa w ust. 4 pkt 7, lub prawo państwa siedziby przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego nie przewiduje sporządzenia informacji z rejestru karnego.</p>	
44.	Art. 5 pkt 7 lit. b	ZBP	<p>1) Wykaz dokumentów załączanych przez banki do zawiadomienia o zawarciu umowy outsourcingowej</p> <p>a) zezwolenie na wykonywanie działalności gospodarczej przez insourcera/podinsourcera (art. 5 pkt 7 lit. b. Projektu dotyczący art. 6d ust. 1a pkt 1 lit. b):</p> <p>Lista dokumentów jakie banki będą zobowiązane do załączania do zawiadomienia do KNF oraz których KNF może żądać, została znacznie zmieniona (rozszerzenie ilościowe i przedmiotowe). W tym miejscu konieczne jest podkreślenie, że w dotychczasowym procesie, w ramach procedury uzyskiwania zezwolenia na zawarcie umowy outsourcingowej, przedkładane do KNF dokumenty miały w dużej mierze charakter technologiczny, dotyczyły głównie opisu rozwiązań technicznych, audytów IT, planów ciągłości działania, które są przeważnie wydawane w postaci procedur wewnętrznych dostawców i ich pozyskanie nie jest co do zasady problematyczne, natomiast w projektowanej zmianie położono nacisk już nie tylko na elementy zabezpieczenia usługi, ale na szerszy zakres, w tym informacje o działalności gospodarczej insourcera/podinsourcera, których pozyskanie może być znacznie utrudnione albo wręcz niemożliwe do pozyskania. Jako przykład takiego dokumentu, należy wskazać zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej udzielone przez organy państwa siedziby przedsiębiorcy zagranicznego w przypadku,</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Dołączanie przez bank do zawiadomienia dokumentu w postaci zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej przez insourcera/podinsourcera zagranicznego jest istotne z punktu widzenia oceny legalności działalności gospodarczej prowadzonej przez przedsiębiorcę wykonującego czynności w ramach outsourcingu, podoutsourcingu bankowego. Ponadto w aktualnym projekcie bank załącza do zawiadomienia 3 dokumenty dotyczące insourcera, podinsourcera, a przy wydawaniu zezwolenia, na gruncie obowiązującego P.B. do wniosku o jego wydanie wymagane jest załączenie szeregu dokumentów</p>

			<p>gdy prawo jego siedziby przewiduje wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia na wykonywanie takiej działalności gospodarczej. Zgodnie z Wytycznymi EBA instytucje i instytucje płatnicze dopilnowują, aby dostawca usług posiadał zezwolenie lub był zarejestrowany przez właściwy organ na potrzeby wykonywania działalności bankowej lub świadczenia usług płatniczych, w przypadku gdy zlecane są funkcje wykonywania działalności bankowej, których wykonywanie tej funkcji wymaga uzyskania zezwolenia. Nie wskazano na obowiązek przedkładania niniejszej dokumentacji do oceny regulatora, czego brak może uniemożliwić bankom rozpoczęcie współpracy. Wymóg Projektu jest w tym zakresie istotnie szerszy. W naszej ocenie, spełnienie tego warunku będzie trudne bądź niemożliwe do zrealizowania w sytuacji, kiedy dostawcą usług dla banku będzie inny bank zagraniczny.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe, proponujemy odstąpienie od obowiązku załączania takiego dokumentu do zawiadomienia i usunięcie lit. b) z art. 6d ust. 1a pkt 1 ograniczając listę załączników do dokumentów dotyczących prowadzonej działalności gospodarczej, informacji z właściwego rejestru ze względu na formę prawną i rocznego sprawozdania finansowego za ostatni rok obrotowy.</p>	<p>w tym dokumentów, które szczegółowo reguluje stosowne rozporządzenie. Stosowanie outsourcingu bankowego wiąże się z ryzykiem, dlatego ze względów ostrożnościowych pozyskanie stosownej dokumentacji o insourcerze/podinsourcerze jest istotne uwzględniając możliwość stosowania nielimitowanego poziomowo podoutsourcingu</p>
45.	Art. 5 pkt 7 lit. b	ZBP	<p>b) projekt umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a (art. 5 pkt 7 lit. b. Projektu dotyczący art. 6d ust. 1a pkt 2):</p> <p>W tej propozycji legislacyjnej Projektodawca nałożył na banki przedkładające zawiadomienie o planowanym zawarciu umowy outsourcingowej zobowiązanie do załączania projektu umowy pomiędzy bankiem a insourcerem lub insourcerem a podinsourcerem. Obowiązek przedłożenia umowy pomiędzy insourcerem a podinsourcerem jest nowym wymogiem, niewystępującym w obecnej procedurze pozyskiwania zgody na zawarcie umowy outsourcingowej. Projektodawca nakładając na banki ten wymóg nie uwzględnił charakteru współpracy z dostawcami usług IT, obowiązującej</p>	Uwaga uwzględniona

			<p>tajemnicy przedsiębiorstwa oraz możliwości odmowy insourcerów na udostępnienie bankowi swoich umów, których bank nie jest stroną, zawartych ze swoimi podinsourcerami. Z tych względów praktycznie niemożliwe będzie uzyskanie przez bank projektów tych umów (kwestia uzyskania zgody na ujawnienie tajemnicy przedsiębiorstwa lub zawarcie umowy NDA).</p> <p>Ponadto, nie uwzględniono również sytuacji, w której insourcer pozostaje już w relacji kontraktowej z podinsourcerem. Istniejące już relacje kontraktowe mogą stanowić podstawę do świadczenia usługi na rzecz banku, która zakontraktowana jest na podstawie późniejszej umowy pomiędzy bankiem a insourcerem. Wątpliwości interpretacyjne budzi tym samym możliwość przedstawienia umowy już zawartej pomiędzy insourcerem a podinsourcerem.</p> <p>Niniejszy zapis Projektu w ocenie sektora bankowego, w praktyce będzie stanowił istotną barierę, która utrudni, lub niejednokrotnie uniemożliwi wdrażanie rozwiązań technologicznych i tym samym rozwój sektora.</p> <p>Proponujemy, aby obowiązek przedstawienia projektu umowy dotyczył wyłącznie art. 6a ust. 1 tj. projektu umowy pomiędzy bankiem a jego przyszłym dostawcą.</p> <p>Propozycja zmiany projektowanego przepisu:</p> <p><i>„Art. 6d ust. 1 a pkt 2): projekt umowy, o której w art. 6a ust. 1”.</i></p>	
46.	Art. 5 pkt 7 lit. b	PIIT	<p>Zakres informacji, które bank powinien uwzględnić w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 6d ust. 1a ustawy Prawo bankowe powinien zostać ograniczony, tj. nie powinien dotyczyć umów, o których mowa w art. 6a ust. 7 i 7a. Objęcie tym wymogiem ww. umów wpłynie negatywnie na łatwość korzystania z usług outsourcingowych w sektorze finansowym. Zgodnie z podejściem przyjętym przez EBA,</p>	Uwaga uwzględniona

		<p>wystarczające powinno być zapewnienie w umowie pomiędzy insourcerem, a bankiem wymogu, aby insourcer nadzorował swoich podwykonawców i dbał o przestrzeganie przez nich odpowiednich zobowiązań umownych, a także szczegółowe wymogi dotyczące audytu/dostępu (patrz pkt. 13.1 ppkt. 78 lit. c oraz ppkt. 79 lit. a-b wytycznych EBA). Dostawca ponosi pełną odpowiedzialność finansową za działania i zaniechania outsourcerów i podoutsourcerów. Zachowana jest pełna transparentność co do tożsamości outsourcerów i podoutsourcerów, zakresu i miejsca ich działania, co jest wystarczające do oceny ryzyka. Wprowadzenie obowiązku przedłożenia dodatkowych dokumentów nie służy celowi wskazanemu w uzasadnieniu projektu nowelizacji, zgodnie z którym zaproponowane zmiany do ustawy mają na celu: “umożliwienie bardziej efektywnego oraz elastycznego korzystania przez banki z instytucji outsourcingu, wynikającego z wieloletnich doświadczeń sektora bankowego.”</p> <p>Proponowana zmiana legislacyjna art. 6d ust. 1a ustawy Prawo bankowe: 1a. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 w zakresie umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, bank załącza: 1) dokumenty dotyczące działalności gospodarczej przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego w postaci: a) informacji z właściwego rejestru ze względu na formę prawną przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, b) zezwolenia udzielonego przez organy państwa siedziby przedsiębiorcy zagranicznego w przypadku, gdy prawo siedziby przedsiębiorcy zagranicznego przewiduje wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej określonego rodzaju, c) rocznego sprawozdania finansowego przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego za ostatni rok obrotowy wraz z dokumentem potwierdzającym jego zatwierdzenie lub dokument jednoznacznie wskazujący czy przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny w ostatnim roku obrotowym osiągnął zysk czy stratę; 2) projekt umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1.</p>	
--	--	---	--

47.	Art. 5 pkt 7 lit. b	ZBP	<p>2) Zastąpienie zezwolenia notyfikacją i prawem do wniesienia sprzeciwu Komisji nadzoru Finansowego na zawarcie umowy outsourcingowej (art. 5 pkt 7 lit. b. Projektu dotyczy zmiany art. 6d ust. 1d-1f)</p> <p>Z jednej strony mamy złagodzenie wymogów, bo konieczność uzyskania zezwolenia UKNF została zastąpiona wymogiem notyfikacji z prawem do wniesienia sprzeciwu, co sektor bankowy przyjmuje z zadowoleniem. Wskazujemy jednak, że proponowana procedura w istocie zastępuje dotychczasowy wymóg uzyskania uprzedniej zgody KNF „quasi zgodą KNF” poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> – wymóg notyfikacji KNF o zamiarze zawarcia takiej umowy z długim wyprzedzeniem, wynoszących co najmniej 60 dni roboczych; – wymóg oczekiwania banku 30 dni roboczych od otrzymania przez KNF zawiadomienia na ew. sprzeciw KNF wobec planowanej umowy, gdzie termin ten może zostać wydłużony przez KNF do 60 dni roboczych – sformalizowanie procedury (m.in. rozbudowany katalog żądanej dokumentacji). <p>W tym kontekście zauważyć również należy, że uprawnienie umożliwiające zgłoszenie sprzeciwu do zawarcia umowy jest szersze niż przewiduje standard określony przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego. W konsekwencji nie mamy do czynienia z usuwaniem ograniczeń regulacyjnych. Dodatkowo proponowany termin 7 dni na uzupełnienie dokumentacji jest zdecydowanie zbyt krótki, zwłaszcza że muszą być pozyskane z zagranicy i przetłumaczone.</p> <p>Niniejsze stanowi także inny model od określonego w Ustawie o obrocie instrumentami finansowymi. W ujęciu praktycznym powierzenie w rozumieniu Ustawy o obrocie instrumentami</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Rozbudowana procedura wniesienia sprzeciwu KNF na zawarcie umowy outsourcingowej, podoutsourcingowej w przypadkach, o których mowa w art. 6d i art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m zastępująca wcześniejsze zezwolenie w przedmiotowym zakresie ma na celu rzetelną ocenę na podstawie wcześniej przeprowadzonej analizy możliwości outsourcingu, podoutsourcingu czynności i wydania w związku z tym ewentualnego sprzeciwu. Warty zauważenia jest, że projektowany art. 6d ust. 1b został zmieniony tj. nie jest wymagane aby bank był w posiadaniu dokumentów, o których mowa w projektowanym art. 6c ust. 4. Ponadto zmienione zostały przepisy odnośnie postępowania w przedmiocie sprzeciwu KNF na zawarcie konkretnej umowy outsourcingowej, podoutsourcingowej. projekcie nie jest wymagane zawiadamianie o outsourcingu, podoutsourcingu czynności z</p>
-----	---------------------	-----	--	---

			<p>finansowymi często stanowi jednocześnie powierzenie w ramach Ustawy Prawo bankowe. Tym samym, niniejszy kształt zapisu rodzi obowiązek adresowania wymogów wynikających z dwóch różniących się reżimów prawnych, zwiększając tym samym poziom skomplikowania i sformalizowania procesu.</p> <p>Proponujemy wykorzystanie standardu określonego dla outsourcingu w ramach Wytycznych EBA oraz Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, czyli pominięcie niniejszego przepisu w Projekcie, tj. wykreślenie art. 6d ust. 1d-1h i przywrócenie do Projektu brzmienia art. 6d ust. 1d zaproponowanego w wersji Projektu z dnia 15 sierpnia 2021 r.</p>	<p>wyprzedzeniem co najmniej 60 dni roboczych oraz przewidziany został konkretny minimalny termin na przekazanie dodatkowych dokumentów przez bank tj. 20 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania.</p> <p>Przepisy dotyczące outsourcingu bankowego oraz firm inwestycyjnych nie są analogiczne, ze względu na odmienną funkcjonowanie instytucji i ryzyko z tym związane.</p>
			<p>Propozycja zmiany projektowanego przepisu:</p> <p><i>„Art. 6d ust. 1 d: Komisja Nadzoru Finansowego może wezwać bank, w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, do uzupełnienia dokumentów lub złożenia dodatkowych wyjaśnień.”</i></p>	
48.	Art. 5 pkt 7 lit b	BFG	<p>I.3. <u>Zmiana w art. 6d Prawa bankowego poprzez dodanie ust. 1c</u> - Treść propozycji przepisu daje podstawy twierdzeniu, iż KNF będzie zobowiązana wezwać bank do uzupełnienia lub złożenia dodatkowych dokumentów i wyjaśnień, jedynie w przypadku gdy nie zostały przedstawione wszystkie wymagane prawem dokumenty (opisane w ust. 1a). Wydaje się, że może to prowadzić do paradoksalnej sytuacji, iż KNF nie będzie mogła wezwać banku do dokonania stosownych uzupełnień, jeśli tylko jeden lub dwa wymagane dokumenty nie zostaną przekazane KNF. Wydaje się, że KNF powinna wzywać bank do uzupełnienia lub złożenia dodatkowych dokumentów i wyjaśnień, w</p>	Uwaga uwzględniona

			każdym przypadku nieprzedstawienia jakiegokolwiek dokumentu wskazanego w ust. 1a.	
49.	Art. 5 pkt 7 lit. b	UKNF	W art. 6d w ust. 1d pkt 5 ustawy Prawo bankowe zastąpić wyraz „oraz” wyrazem „lub”; zmiana ma na celu zarówno poszerzenie przesłanek zgłoszenia sprzeciwu (zastosowanie łącznika „oraz” stanowi, naszym zdaniem niezamierzoną koniunkcję; koniunkcja stanowiłaby znaczące ograniczenie możliwości oddziaływania KNF), jak również zapewnienie wewnętrznej spójności projektu.	Uwaga uwzględniona
50.	Art. 5 pkt 7 lit. b	UKNF	Zastąpienie wyrazu „doręcza sprzeciw” wyrazem „wydaje sprzeciw” albo „zgłasza sprzeciw” we wszystkich odnośnych miejscach i przypadkach.	Uwaga nieuwzględniona „Doręczenie sprzeciwu” jest bardziej adekwatne dla wiedzy banku odnośnie braku możliwości zawarcia umowy outsourcingowej, podoutsourcingowej, w przypadku jego doręczenia, niż zgłoszenia przez KNF. Dodatkowo, w projektowanym art. 6d ust. 1h zostało wyjaśnione, że przez doręczenie sprzeciwu przez KNF należy rozumieć nadanie w placówce operatora pocztowego albo wysłanie na adres do doręczeń elektronicznych. Projektowany art. 6d ust. 1h ma na celu wyeliminowanie ryzyka, że wydany przez Komisję Nadzoru Finansowego sprzeciw w terminie 30 (z możliwością przedłużenia

				do 60) dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia i wszystkich wymaganych dokumentów i informacji może zostać odebrany dopiero po upływie tego terminu na skutek zawiadomienia o pozostawieniu pisma wraz z informacją o możliwości jego odbioru w terminie siedmiu dni (lub po powtórnym zawiadomieniu o możliwości odbioru przesyłki w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od daty pierwszego zawiadomienia).
51.	Art. 5 pkt 7 lit. b	NBP	<ul style="list-style-type: none"> Ad art. 5 pkt 7 opiniowanego projektu Przewidywane zmiany w art. 6d ust. 1e <i>ustawy – Prawo bankowe</i> wymagają ponownej analizy i odpowiedniej zmiany. Pragniemy zauważyć, że ewentualny sprzeciw powinien mieć formę decyzji (patrz zmiany w art. 11 ust. 2 tej samej ustawy), co powinno zostać uwzględnione w brzmieniu zmienianych przepisów. Ponadto z projektowanego brzmienia art. 6d ust. 1 <i>ustawy – Prawo bankowe</i> zdaje się wynikać, że przesądzono, iż w przypadku przedłużenia terminu do 60 dni sprzeciw zostanie wydany, podczas gdy, jak się wydaje, wydłużenie terminu ma na celu umożliwić Komisji zbadanie skomplikowanej sprawy i ewentualne zgłoszenie sprzeciwu; Komisja może jednak uznać, że nie ma podstaw do wydania sprzeciwu. Zauważamy, że <i>ustawa – Prawo bankowe</i> przewiduje instytucję sprzeciwu i zasadne jest przyjęcie analogicznych rozwiązań, w szczególności obowiązującej siatki pojęciowej (patrz m.in. art. 25j 	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Projektowane przepisy w zakresie wydania ewentualnego sprzeciwu przez KNF wobec zawarcia konkretnej umowy outsourcingowej, podoutsourcingowej zostały wypracowane w porozumieniu z UKNF i nie stanowią literalnego odwzorowania przepisów w zakresie sprzeciwu KNF na nabycie akcji z art. 25 i dalszych P.B. Niemniej jednak po dokonaniu analizy P.B., a zwłaszcza art. 25 i dalszych projektowane przepisy</p>

			<p>tej ustawy), co zapewniłoby spójność wewnętrzną zmienianego aktu prawnego. W praktyce pozwoli to również na uniknięcie wątpliwości interpretacyjnych.</p>	<p>dotyczące sprzeciwu KNF na dany przypadek outsourcingu, podoutsourcingu bankowego zostały zmienione., w szczególności w zakresie: sprecyzowania, że sprzeciw KNF jest decyzją, możliwości wydania przez KNF decyzji o stwierdzeniu braku podstaw do wydania sprzeciwu, sprecyzowanie konkretnego terminu na dostarczenie dodatkowych dokumentów przez bank.</p>
52.	Art. 5 pkt 7 lit. b	PIIT	<p>Proponowana zmiana legislacyjna: Komisja Nadzoru Finansowego doręcza bankowi sprzeciw, o którym mowa w ust. 1d, w terminie 30 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia. Jeżeli sprzeciw nie może być wydany w tym terminie, z uwagi na szczególnie skomplikowany charakter sprawy, Komisja Nadzoru Finansowego informuje bank o terminie doręczenia sprzeciwu, nie dłuższym jednak niż do 45 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia. Bieg terminu ulega zawieszeniu od dnia wezwania do uzupełnienia dokumentów lub złożenia dodatkowych wyjaśnień do dnia doręczenia, uzupełnienia lub złożenia dodatkowych wyjaśnień. Uzasadnienie: Skrócenie omawianego terminu pozwoli uniknąć nadmiernego przedłużenia procesu nabywania albo obejmowania akcji oraz nadmiernych kosztów związanych z procesem inwestycyjnym.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Ze względu na rzetelną analizę możliwości powierzenia czynności w drodze outsourcingu, podoutsourcingu bankowego zgodnie z art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m oraz art. 6d oraz uwzględnienie zgłoszenia ewentualnego sprzeciwu przez KNF zgodnie z projektowanym przepisem w przypadku, gdy sprawa ma szczególnie skomplikowany charakter, termin na doręczenie przedmiotowego sprzeciwu będzie wynosił 60 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia i wszystkich</p>

				wymaganych informacji i dokumentów.
53.	Art. 5 pkt 7 lit. b	PIIT	Zaproponowane brzmienie przepisu budzi wątpliwość co do tego czy wystarczające jest zawiadomienie o zawarciu umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7, 7a zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 6a ust. 1 lit. m. W proponowanym art. 6d ust. 1f powinno znaleźć się odwołanie do umów, o których mowa w art. 6a ust. 1, 7, 7a tj tych z przedsiębiorcą zagranicznym niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego, lub umowy przewidującej, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego. Proponowana zmiana legislacyjna art. 6d ust. 1f: <i>Umowa, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a z przedsiębiorcą zagranicznym niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego, lub umowy przewidującej, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego, może zostać zawarta, jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego nie doręczy sprzeciwu w terminie, o którym mowa w ust. 1e.</i>	Uwaga nieuwzględniona Projektowany art. 6d ust. 1 wskazuje na zawiadomienie KNF przez bank o zamiarze zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a z konkretnym przedsiębiorcą. Dalsze ust. art. 6d mówią o dokumentach załączanych do zawiadomienia, warunkach sprzeciwu KNF jak również jego doręczeniu. Art. 6d ust. 1f (aktualny art. 6d ust. 1i) stanowi kontynuację wcześniejszych ust. dlatego wiadomym jest, że możliwość zawarcia umowy wskazanej w tym ust. przez bank dotyczy przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1. Ponadto art. 6d ust. 1 został zmieniony odnośnie kwestii zawiadamiania o zawarciu umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m, a umowa ta zgodnie z art. 6a ust. 1 zawierana jest z przedsiębiorcą lub przedsiębiorcą zagranicznym, z zastrzeżeniem art. 6d.

54.	Art. 5 pkt 7 lit. b	ZBP	<p>3) Informowanie Komisji Nadzoru Finansowego o zamiarze istotnej zmiany, rozwiązaniu lub wygaśnięciu umów (art. 5 pkt 7 lit. b Projektu dotyczy zmiany art. 6d ust. 1g-1h)</p> <p>W proponowanym brzmieniu art. 6d ust. 1 g oraz 1h Projektu wprowadza zasadę uprzedniego informowania KNF o zmianie umowy (zawiadomienie o zamiarze istotnej zmiany umowy) oraz przewiduje stosowanie zasad opisanych w ust 1-1f.</p> <p>Projektowane zasady odnoszące się do banków odbiegają od dawno postulowanej koncepcji ujednolicenia modeli outsourcingu w obrębie ustaw obowiązujących instytucje finansowe.</p> <p>Ustawa o obrocie instrumentami finansowymi⁴ w art. 81 d stanowi bowiem, że <i>„Firma inwestycyjna zawiadamia Komisję o zawarciu umowy, o której mowa w art. 81a ust. 2, w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia. W zawiadomieniu firma inwestycyjna określa zakres czynności powierzonych innemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu.</i></p> <p><i>2. Firma inwestycyjna zawiadamia Komisję o istotnej zmianie, rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy, o której mowa w art. 81a ust. 2, w terminie 14 dni od dnia tego zdarzenia. Za istotną zmianę umowy uważa się w szczególności zmianę zakresu czynności powierzonych innemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu. W takim przypadku zawiadomienie określa nowy zakres powierzonych czynności oraz wskazuje, jakie zmiany zostały wprowadzone w umowie.”</i></p> <p>Zatem w przypadku firm inwestycyjnych procedura dotyczy umów powierzenia dot. podstawowych lub istotnych funkcji operacyjnych, jest odformalizowana (brak obowiązku przekazywania dokumentacji – projektów umów, ograniczona do przekazania informacji o istotnej zmianie, rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy).</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Zmiana zakresu czynności powierzonych jak również każda zmiana miejsca wykonywania czynności w przypadku ich powierzenia, o którym mowa w art. 6d, zarówno w ramach tego samego państwa spoza EOG, jak do innego państwa stanowi ryzyko, dlatego też organ nadzoru powinien być o takiej zmianie powiadamiany celem zgłoszenia ewentualnego sprzeciwu. Istotne zmiany prowadzą do takiego przekształcenia stosunków umownych pomiędzy bankiem a insourcerem, że konieczna jest ponowna analiza organu nadzoru. Analiza taka nie może dokonywać się na zasadach innych niż analiza pierwotnego zgłoszenia. Przepisy dotyczące outsourcingu bankowego oraz firm inwestycyjnych nie są analogiczne, ze względu na odmienną funkcjonowanie instytucji i ryzyko z tym związane.</p>
-----	------------------------	-----	--	---

⁴ W brzmieniu nadanym przez art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 7 października 2022 r. (Dz.U.2022.2185) zmieniającej nin. ustawę z dniem 10 listopada 2022 r.

		<p>Natomiast w przypadku banków procedura jest sformalizowana. Wymóg zawiadomienia nie jest ograniczony do outsourcingu funkcji krytycznych lub istotnych, niezbędne jest dołączenie szeregu dokumentacji. W konsekwencji wymóg takiej notyfikacji jest jednoznaczny z wymogiem uzyskania przez bank zapewnienia, że każdorazowo przez zaangażowaniem nowego podwykonawcy lub dalszego podwykonawcy niemającego miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającego siedziby na terytorium państwa członkowskiego, lub realizującymi powierzone czynności poza terytorium państwa członkowskiego przez dostawcę outsourcingowego, bank zostanie poinformowany o z wyprzedzeniem ponad 60 dni roboczych, które są wymagane przy notyfikacji KNF. Ponadto, każdorazowo zaangażowanie takiego nowego podwykonawcy/dalszego podwykonawcy lub zmiana zakresu działań realizowanych przez taki podmiot wymaga uruchomienia procedury notyfikacji.</p> <p>Proponowane rozwiązanie jest zatem nieadekwatne do sytuacji korzystania przez bank profesjonalnych dostawców najnowszych rozwiązań technologicznych. W praktyce oznacza, że bank będzie musiał wykluczyć możliwość korzystania przez jego dostawców outsourcingowych z podwykonawców lub dalszych podwykonawców spoza terenu Unii Europejskiej lub realizujących powierzone im czynności poza terenem Unii Europejskiej.</p> <p>Dodatkowo, informowanie przez bank o istotnej zmianie umowy dotyczącej miejsca wykonywania czynności może napotykać trudności interpretacyjne co do tego, czy chodzi o zmiany konkretnej lokalizacji w ramach tego samego państwa poza EOG czy też o nowe miejsce - jako nową lokalizację w innym państwie poza EOG albo w innym państwie na terenie EOG (gdzie obowiązek zawiadomienia nie powstaje).</p> <p>W konsekwencji wnosimy o ujednoczenie procedur i odpowiednie przeniesienie rozwiązań z ustawy o obrocie finansowym do Prawa</p>	
--	--	--	--

			<p>Bankowego, tj. nadanie projektowanemu 1 g następującego brzmienia oraz skreślenie projektowanego ust. 1 h (przewidującego odpowiednie stosowanie przepisów o zawiadomieniu).</p> <p>Propozycja zmiany projektowanego przepisu:</p> <p><i>1g) Bank zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o zamiarze istotnej zmiany, rozwiązaniu lub wygaśnięciu umów, o których mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia tego zdarzenia. Za istotną zmianę umowy uważa się w szczególności zmianę zakresu czynności powierzonych przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1. lub miejsca ich wykonywania.—W takim przypadku zawiadomienie określa nowy zakres powierzonych czynności oraz wskazuje, jakie zmiany zostały wprowadzone w umowie.</i></p> <p><i>1h – skreśla się</i></p>	
55.	Art. 5 pkt 8	UKNF	<p>Zastąpienie treści proponowanego art. 6db ust. 1:</p> <p>„1. Do powierzenia przez bank hipoteczny wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1, bankowi krajowemu, który jest akcjonariuszem dysponującym 100% udziału w kapitale zakładowym oraz uprawnionym do wykonywania 100% praw głosu z akcji tego banku hipotecznego, nie stosuje się przepisu art. 6a ust. 3.”</p> <p>treścią:</p> <p>„1. Do powierzenia przez bank hipoteczny wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1, bankowi krajowemu, który jest jedynym akcjonariuszem tego banku hipotecznego, nie stosuje się przepisu art. 6a ust. 3.” - w celu uzyskania spójności z pojęciem z ksh.</p>	Uwaga uwzględniona
56.	Art. 5 pkt 8	UKNF	<p>Zastąpienie treści proponowanego art. 6db ust. 3:</p>	Uwaga nieuwzględniona

			<p>„3. Komisja Nadzoru Finansowego zgłasza sprzeciw do zawarcia umowy, której przedmiotem jest powierzenie wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 3, w przypadku gdy:</p> <p>1) bank krajowy, któremu ma zostać powierzone wykonywanie czynności, o których mowa w art. 6a ust. 3, jest w trakcie realizacji planu naprawy lub wystąpiły w tym banku przesłanki, o których mowa w art. 142 ust. 1 i ust. 3 pkt 1;</p> <p>2) powierzenie wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, zagrażałoby stabilnemu zarządzaniu bankiem hipotecznym, w tym wpływałoby negatywnie na bezpieczne i prawidłowe wykonywanie powierzonych czynności, a także bezpieczeństwo emitowanych listów zastawnych.”</p> <p>treścią:</p> <p>„3. Komisja Nadzoru Finansowego zgłasza sprzeciw do zawarcia umowy, której przedmiotem jest powierzenie wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 3, w przypadku gdy:</p> <p>1) w banku krajowym, któremu ma zostać powierzone wykonywanie czynności, o których mowa w art. 6a ust. 3, wystąpiły w tym banku przesłanki, o których mowa w art. 142 ust. 1, ust. 2 lub ust. 3 pkt 1;</p> <p>2) powierzenie wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, może wpłynąć niekorzystnie na prowadzenie przez bank hipoteczny działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem lub prawidłowe wykonywanie powierzonych czynności, w tym bezpieczeństwo emitowania listów zastawnych.”.</p>	
57.	Art. 5 pkt 8	ZBP	Outsourcing w ramach banków hipotecznych – sprzeciw UKNF na outsourcing czynności określonych w art. 6 ust. 3 (art. 5 pkt 8 dot. art. 6db ust. 3). Proponowany art. 6db ust. 3 Prawa bankowego wskazuje, że Komisja Nadzoru Finansowego zgłasza sprzeciw do zawarcia	Uwaga uwzględniona

			umowy, której przedmiotem jest powierzenie wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 3 (jak należy zakładać, chodzi o sytuację opisaną w ust. 1 tego przepisu, a więc powierzenie wykonywania tych czynności przez bank hipoteczny innemu bankowi, który jest jego jedynym akcjonariuszem). Proponowany przepis nie przewiduje jednak konkretnych terminów na wyrażenie tego sprzeciwu. Doprecyzowania wymaga, czy powinno się tutaj stosować odpowiednio art. 6d.	
58.	Art. 5 pkt 8	ZBP	<p>4) Wyłączenie stosowania przepisów dotyczących outsourcingu w stosunku do banków krajowych i instytucji kredytowych (art. 5 pkt. 8 Projektu dotyczący art. 6da ust. 1)</p> <p>Proponowana w Projekcie zmiana wyłączająca obowiązek zawiadamiania KNF o powierzeniu „innych czynności” oraz o powierzeniu czynności w drodze outsourcingu awaryjnego w sytuacji, gdy dostawcą usług dla banku jest inny bank krajowy lub instytucja kredytowa, wprowadziła bardziej rygorystyczne podejście względem pierwotnie opublikowanej wersji Projektu z dnia 15 lipca 2021 r. W pierwszej kolejności należy wskazać, że proponowana zmiana, dotyczyłaby wyłącznie sytuacji, w której dostawcą usług dla banku jest inny bank krajowy lub instytucja kredytowa, a więc wyłączenie dotyczyłoby tylko banków krajowych i instytucji kredytowych mających siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Dodatkowo, wprowadzając odstępienie od stosowania wymogów outsourcingowych do dwóch wyżej wskazanych przypadków, Projektodawca pomija jeden z głównych procesów outsourcingowych jakim jest powierzenie czynności faktycznych z zakresu technologii informatycznych.</p> <p>Proponujemy odstępienie od proponowanej zmiany i przywrócenie do Projektu brzmienia art. 6da ust. 1 zaproponowanego w wersji Projektu z dnia 15 sierpnia 2021 r. uwzględniającego wyłączenie stosowania wymogów outsourcingowych również względem banków zagranicznych poddawanych nadzorowi bankowemu właściwemu w</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Wyłączenie stosowania przepisów dotyczących outsourcingu w stosunku do banków zagranicznych stanowi ryzyko. Pomimo jak wskazano w uwadze, że są one (...)poddawane nadzorowi bankowemu właściwemu w kraju swojej siedziby oraz przestrzegających restrykcyjnych zasad z zakresu ochrony tajemnicy bankowej, danych osobowych, informacji poufnych w sposób znacznie bardziej rygorystyczni niż dostawcy pozabankowi.(...) są to banki mające siedzibę na terytorium państwa trzeciego, podlegające pod obce jurysdykcje i reżimy prawne. Ponadto istotne ryzyko stanowi rezygnacja ze stosowania art. 6c P.B. w przypadku outsourcingu międzybankowego</p>

			<p>kraju swojej siedziby oraz przestrzegających restrykcyjnych zasad z zakresu ochrony tajemnicy bankowej, danych osobowych, informacji poufnych w sposób znacznie bardziej rygorystyczny niż dostawcy pozabankowi.</p> <p>Propozycja zmiany projektowanego przepisu:</p> <p><i>„Art. 6da. Do powierzania przez bank wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1, przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu będącemu bankiem lub bankiem zagranicznym, nie stosuje się przepisów art. 6a ust. 4–6, art. 6c i art. 6d, a także wymogu zawiadomienia Komisji Nadzoru Finansowego, o którym mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m.</i></p> <p>alternatywnie</p> <p><i>Art. 6da. 1. Do powierzania przez bank wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1, przedsiębiorcy będącemu bankiem krajowym lub bankiem zagranicznym albo instytucją kredytową, przepisów art. 6c ust. 2 pkt 2, a także wymogu zawiadomienia Komisji Nadzoru Finansowego, o którym mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m, nie stosuje się.</i></p>	<p>tj. szeregu przepisów ostrożnościowych w związku z outsourcingiem, podoutsourcingiem czynności.</p>
59.	Art. 5 pkt 8	PIIT	<p>Proponowana zmiana legislacyjna: Do powierzania przez bank wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1 przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu będącemu bankiem, bankiem zagranicznym lub dostawcą usług płatniczych, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych, nie stosuje się przepisów art. 6a ust. 4–6, art. 6c i art. 6d pr. bank., a także wymogu uzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego, o którym mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m. Uzasadnienie: Konieczne jest poszerzenie katalogu podmiotów, wobec których nie stosuje się przepisów art. 6a ust. 4–6, art. 6c i art. 6d pr. bank., a także</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Przedstawiona propozycja legislacyjna wiąże się z dużym ryzykiem. Według niej wobec powierzenia czynności w drodze outsourcingu bankowego bankowi zagranicznemu (mającemu siedzibę na terenie państwa trzeciego) nie będzie stosowane zawiadomienie KNF, o</p>

			<p>wymogu uzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego, o którym mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m pr. bank. o dostawców usług płatniczych, o których mowa w art. 4 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych. Z uwagi na to, że obecnie podmioty nadzorowane takie jak krajowe instytucje płatnicze czy małe instytucje płatnicze stanowią równie istotną część sektora finansowego co banki tradycyjne oraz ze względu na fakt, że w ramach ich działalności często zawierane są umowy powierzenia niektórych czynności, łatwiejsze zawieranie umów outsourcingowych powinno odnosić się również do instytucji, będących dostawcami usług płatniczych.</p>	<p>którym mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m oraz zawiadomienie, o którym mowa w art. 6d jak również w odniesieniu do outsourcingu międzybankowego nie będą stosowane przepisy ostrożnościowe wyrażone w art. 6c tj. m.in. obowiązek posiadania planów działania zapewniających ciągłe i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową, czy warunek, z którego wynika, że outsourcing, podoutsourcing czynności nie może wpływać niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku itp. Niemniej jednak projektowany art. 6da ust. 1 został zmieniony. Wyłączenie zawiadomienia KNF, o którym mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m oraz art. 6c ust. 2 pkt 2 wobec powierzenia określonych czynności bankowi krajowemu albo instytucji kredytowej zostało rozszerzone na powierzenie tych czynności wobec dostawców</p>
--	--	--	--	---

				usług płatniczych, o których mowa w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych.
60.	Art. 5 pkt 8	Kancelaria Maruta-Wachta	<p>Projektowany zapis odnoszący się do tzw. outsourcingu międzybankowego w ocenie Kancelarii nie wprowadza (w porównaniu z wcześniejszą wersją) zbyt wielu ułatwień w stosowaniu tego rodzaju outsourcingu. Pojawia się pytania czy jest możliwa większa liberalizacja – projektowany przepis dotyczy jedynie banków krajowych i instytucji kredytowych a więc podmiotów objętych nadzorem właściwych organów. Przyznaje to zresztą sam projektodawca w uzasadnieniu: „Dodanie art. 6da ust. 1 w ustawie – <i>Prawo bankowe wyłączy stosowanie przepisów ograniczających outsourcing dotyczących procedury zawiadamiania KNF o powierzeniu „innych czynności” jak również zawiadamiania KNF o powierzeniu czynności w drodze outsourcingu awaryjnego w sytuacji, gdy dostawcą usług dla banku jest inny bank, instytucja kredytowa (są to podmioty poddane nadzorowi bankowemu, przestrzegające restrykcyjnych zasad z zakresu ochrony tajemnicy bankowej, danych osobowych, informacji poufnych itp.). W stosunku do banków jak również instytucji kredytowych nie ma potrzeby stosowania tych samych standardów co wobec zewnętrznego pozabankowego dostawcy</i>”.</p> <p>Wydaje się zatem, że uzasadnione byłoby w zakresie określenia, które przepisy ustawy – Prawo bankowe w zakresie outsourcingu nie będą miały zastosowania do outsourcingu międzybankowego, przywrócić brzmienie propozycji zawartej we wcześniejszym projekcie z dnia 13 lipca 2021 r.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Postulowana propozycja legislacyjna wiąże się z dużym ryzykiem. Według niej wobec powierzenia czynności w drodze outsourcingu bankowego bankowi zagranicznemu (mającemu siedzibę na terenie państwa trzeciego) nie będzie stosowane zawiadomienie, o którym mowa w art. 6d jak również w odniesieniu do outsourcingu międzybankowego przepisy ostrożnościowe wyrażone w art. 6c tj. m.in. obowiązek posiadania planów działania zapewniających ciągłe i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową, czy warunek, z którego wynika, że outsourcing, podoutsourcing czynności nie może wpływać niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne</p>

				zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku itp.
61.	Art. 5 pkt 8	Rzecznik Finansowy	Przepis art. 6da projektu ustawy zwalnia z obowiązku zawiadomienia KNF w przypadku zawarcia umowy z przedsiębiorcą będącym bankiem krajowym albo instytucją kredytową. Jednocześnie w art. 6d wskazuje wymóg dokonania zawiadomienia w przypadku zamiaru zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, ust. 7 lub ust. 7a, z przedsiębiorcą zagranicznym (...). Wydaje się jednak, że przy takim kształcie przepisu powstanie luka w postaci braku potrzeby zawiadomienia w przypadku zamiaru zawarcia umowy powierzenia z przedsiębiorcą krajowym niebędącym jednak ani bankiem krajowym ani instytucją kredytową.	Uwaga uwzględniona Przepis art. 6d ust. 1 został zmieniony. Aktualne brzmienie przepisu uwzględnia sytuację zawiadomienia KNF o zawarciu umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m, a zgodnie z art. 6a ust. 1 jest ona zawierana z przedsiębiorcą lub przedsiębiorcą zagranicznym z zastrzeżeniem art. 6d.
62.	Art. 5 pkt 15 lit. a	UKNF	Wyraz „jej” należy zastąpić wyrazem „jego” – dotyczy <i>przedmiotu działalności</i> a nie działalności.	Uwaga przyjęta
63.	Art. 5 pkt 16	ZBP	<u>Art. 13 (sic) pkt. 16 Projektu – dot. art. 34 ustawy Prawo bankowe</u> Zgodnie z projektowanym przepisem w przypadku, gdy przez okres 12 miesięcy bank nie podejmie bądź zaprzestanie wykonywania działalności określonej w statucie, traci zezwolenie na jej wykonywanie i jest obowiązany do zmiany statutu w tym zakresie. Jako uzasadnienie takiej regulacji wskazano analogicznie regulacje obowiązujące wobec firm inwestycyjnych. Jest to daleko idąca konsekwencja, która nie została wystarczająco uzasadniona. Przedmiotowe postanowienie nie uwzględnia jednakże specyfiki banków, w szczególności banków hipotecznych, które funkcjonują w grupach kapitałowych i nabywają wierzytelności hipoteczne <i>de facto</i> jedynie od banku uniwersalnego – zazwyczaj spółki dominującej w grupie kapitałowej. Nabywanie	Kierunkowo przyjęta

			<p>wierzytelności jest wobec powyższego zależne od prowadzonej przez grupę strategii i decyzji podmiotu dominującego i nie można obarczać ryzykiem z tego tytułu banku hipotecznego. Należy także wskazać, iż bank hipoteczny pozyskuje finansowanie głównie poprzez emisję listów zastawnych, co także ściśle powiązane jest z kierunkiem działania spółki dominującej. Z tych względów konieczne jest umożliwienie zachowania pewnej elastyczności podejmowanych działań i czynności. Możliwa jest bowiem sytuacja, w której przez okres 12 miesięcy bądź dłuższy bank hipoteczny nie nabędzie żadnej wierzytelności, czy też nie dokona emisji, z uwagi na brak zidentyfikowania takiego zapotrzebowania w danym okresie. Nie oznacza to jednak, że potrzeba podjęcia takich czynności nie będzie zaplanowana na późniejszy okres.</p> <p>Ponadto należy zwrócić uwagę na mogące pojawiać się istotne wątpliwości dot. ustalenia daty, od której bank nie podejmuje określonych czynności i rozpoczyna bieg 12 miesięczny termin. Co z kolei może być podstawą do istotnej niepewności prawnej czy bank posiada zezwolenie na wykonywanie określonych czynności czy też nie. Wobec powyższego wnosimy o niewprowadzanie limitu czasowego bądź jego odpowiednie wydłużenie. Dodatkowo proponujemy rozważenie wprowadzenia wyjątku dla banków hipotecznych w przypadku utrzymania limitu czasowego: „<i>Ustępu 4 nie stosuje się do podstawowych czynności podejmowanych przez bank hipoteczny, o których mowa w art. 12 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych.</i>”.</p>	
64.	Art. 5 pkt 16 lit. b	UKNF	Prosimy o weryfikację odesłania do ust. 2b. Wydaje się, że odesłanie powinno dotyczyć ust. 2aa ze względu na zmianę oznaczenia projektowanego przepisu.	Uwaga przyjęta
65.	Art. 5 pkt 16 lit. c	UKNF	Proponuje się nadać przepisowi następującą treść:	Uwaga przyjęta

			<p>„4. W przypadku niepodjęcia lub zaprzestania przez bank wykonywania czynności określonej w statucie, nieprzerwanie przez okres 12 miesięcy, bank niezwłocznie występuje z wnioskiem o zezwolenie na zmianę statutu w zakresie wykreślenia niewykonywanej czynności.”</p> <p>Uzasadnienie</p> <p>Zastąpienie dwa razy wyrazu „działalności” wyrazem „czynności” ma na celu doprecyzowanie, że przepis dotyczy pojedynczych czynności, a nie całej „działalności” (przedmiotu działalności) banku, co mogłoby skutkować koniecznością uchylecia licencji bankowej.</p> <p>Wykreślenie wyrazów „bank traci zezwolenie na jej wykonywanie” ma na celu zagwarantowanie, że bank może realizować wszystkie czynności określone w statucie. Utrata zezwolenia z mocy prawa przed wykreśleniem ze statutu zaburzyłaby pewność obrotu i wiarygodność KRS. Zwrócić tutaj należy też uwagę na nieprecyzyjność określenia „niepodjęcie lub zaprzestanie wykonywania działalności”. Wątpliwość dotyczy tego, czy bank, który jest gotowy organizacyjnie do wykonywania określonej czynności i jest ona w ofercie banku, ale przez 12 miesięcy nie zawarł transakcji znalazł się w sytuacji, której dotyczy ten przepis. Zaproponowane rozwiązanie daje bankowi możliwość nawiązania dialogu z nadzorem celem określenia jego sytuacji, bez negatywnych konsekwencji w postaci automatycznej (z mocy prawa) utraty zezwolenia. Należy też uznać za niedopuszczalną sytuację, gdy utrata zezwolenia z mocy prawa przed wykreśleniem ze statutu zaburzyłaby pewność obrotu i wiarygodność KRS.</p>	
66.	Art. 5 pkt 18	NBP	<p>Podobnie ponownej analizy wymaga zmiana przewidywana w art. 42e ust. 6 <i>ustawy – Prawo bankowe</i> w zakresie, w którym wyłącza się zastosowanie terminu, o którym mowa w art. 6d ust. 1 tej samej ustawy. Projektowana zmiana w zakresie terminów dla spółki w organizacji, która ma stać się bankiem, może skutkować skróceniem tego terminu,</p>	Uwaga uwzględniona

			co wydaje się nadmiernym uprzywilejowaniem spółki w organizacji. Jeżeli intencją projektodawcy jest, aby bank wstąpił w postępowania administracyjne, należy odpowiednio zmienić art. 42e ust. 2 tej ustawy.	
67.	Art. 5 pkt 20	UKNF	W ust. 3 proponuje się wykreślenie słów „albo wyspecjalizowanym funduszem wierzycielski”. Fundusz inwestycyjny nie jest spółką kapitałową.	Uwaga przyjęta
68.	Art. 5 pkt 25	ZBP	Sektor bankowy generalnie pozytywnie ocenia zaproponowaną zmianę art. 111c Prawa bankowego. Niezbędne jest jednak doprecyzowanie w następujących obszarach. Informacja ma być przekazana organowi wykonawczemu gminy ostatniego miejsca zamieszkania. Jak wiadomo, w praktyce miejsce zamieszkania bardzo często nie jest miejscem zameldowania, co utrudnia ustalenie ostatniego miejsca zamieszkania posiadacza rachunku. W przypadku rachunku bankowego nierzadko ostatnia informacja o miejscu zamieszkania posiadacza pochodzi sprzed wielu lat. Wydaje się, że skoro na banki jest nakładany tego rodzaju obowiązek to dla zabezpieczenia przed ewentualnymi konsekwencjami przypadkowego ujawnienia tajemnicy bankowej należałoby ustawowo zobowiązać, ale i upoważnić bank do przesyłania informacji według ostatniego przekazanego bankowi, choćby przed laty, adresu posiadacza rachunku. Termin 7 dni wprawdzie po upływie 2 lat wydaje się zdecydowanie zbyt krótki i w istocie nie zapewnia nikomu koniecznej ochrony. Nie jest również jasne czy chodzi o dni robocze czy kalendarzowe. Propozycja zmiany projektowanego przepisu: „1. Po upływie 2 lat od dnia powzięcia przez bank informacji o śmierci posiadacza rachunku lub rachunków bankowych, bank jest obowiązany w terminie 7 dni 30 dni roboczych, poinformować pisemnie organ wykonawczy gminy ostatniego miejsca zamieszkania, ustalonego	Uwaga nieuwzględniona Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy

			<p>wedle danych posiadanych przez bank, posiadacza rachunku lub rachunków bankowych o:</p> <p>1) dacie powzięcia przez bank informacji o śmierci posiadacza rachunku lub rachunków bankowych;</p> <p>2) możliwości nabycia przez gminę prawa do środków pieniężnych po śmierci posiadacza rachunku lub rachunków bankowych, zgodnie z art. 935 Kodeksu cywilnego.</p> <p>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli:</p> <p>1) przed upływem 2-letniego terminu, o którym mowa w ust. 1, do banku zgłosi się osoba, która uzyskała tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku lub rachunków bankowych;</p> <p>2) łączna wysokość środków pieniężnych zgromadzonym przez posiadacza na rachunku lub rachunkach bankowych jest niższa lub równa 1/10 minimalnego wynagrodzenia za pracę, o którym mowa w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.”</p>	
69.	Art. 5 pkt 27	BFG	<p>Zmiana art. 133 Prawa bankowego poprzez dodanie ust. 3f – Kwestią do zastanowienia jest wprowadzenie przepisu prawa, który dopuszcza wykonywanie czynności kontrolnych w siedzibie Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego. Niezależnie od faktu, iż podmiotem wykonującym nadzór bankowy nie jest Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, lecz Komisja Nadzoru Finansowego (także raczej należy mówić o siedzibie Komisji Nadzoru Finansowego), dostrzec należałoby, jaką wartość normatywną ma dopuszczenie prowadzenia czynności kontrolnych w siedzibie KNF i co miałyby stanowić przedmiot takiej kontroli. Oczywistym jest bowiem, iż dotychczas kontrola pośrednia banków (np. wszelkie analizy) jest wykonywana przez KNF bez istnienia tego rodzaju przepisu prawa.</p>	<p>Uwaga uwzględniona Art. 133 ust. 3f został usunięty.</p>

70.	Art. 5 pkt 27	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców	<p>Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców negatywnie ocenia zmiany zaproponowane w art. 133 ust. 3b, ust. 3c oraz ust. 3f ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (przepisy dodawane w art. 5 pkt 27 Projektu). Powyższe regulacje proponuje się dodać w art. 133 po ust. 3a Prawa bankowego, który wskazuje, że <i>do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, z zastrzeżeniem art. 26 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym.</i> Zgodnie z art. 45 ust. 1 Prawa przedsiębiorców <i>kontrola działalności gospodarczej przedsiębiorców jest przeprowadzana na zasadach określonych w niniejszej ustawie, chyba że zasady i tryb kontroli wynikają z ratyfikowanych umów międzynarodowych albo bezpośrednio stosowanych przepisów Unii Europejskiej.</i> Jedynie w zakresie nieuregulowanym w rozdziale 5 – Ograniczenia kontroli działalności gospodarczej – Prawa przedsiębiorców stosuje się odrębne przepisy (art. 45 ust. 2). Przepisy tego rozdziału Prawa przedsiębiorców określają w sposób szczegółowy kwestie dotyczące np. wymogów związanych z zawiadomieniem o zamiarze wszczęcia kontroli i uprzednimi czynnościami kontrolnymi, upoważnieniem do przeprowadzenia kontroli (art. 48 oraz art. 49), określenia miejsca (art. 51) i czasu trwania kontroli (art. 55), sposobu wykonywania czynności kontrolnych (art. 52) i sporządzania protokołu kontroli, a także uprawnień podmiotu nadzorowanego w toku czynności kontrolnych (art. 50 oraz art. 59).</p> <p>W dodawanym ust. 3b w art. 133 Prawa bankowego Projektodawca zaproponował aby <i>o zmianie zakresu kontroli niezwłocznie poinformować kontrolowanego</i>, a ów zmieniony zakres kontroli miałby znaleźć odzwierciedlenie w <i>„odpowiedniej zmianie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli”</i> (ust. 3c dodawany po ust. 3b w art. 133 Prawa bankowego). W uzasadnieniu do ww. zmiany (strona 24) Projektodawca stwierdził, że <i>„Celem dodania art. 133 ust 3b-3g ustawy</i></p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>j.w.</p>
-----	---------------	---	--	--

		<p>– <i>Prawo bankowe jest wprowadzenie rozwiązań w zakresie zmiany zakresu kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy.</i>”</p> <p>Ponadto z uzasadnienia tego można wywnioskować, że bardzo dużym ograniczeniem – w ocenie Projektodawcy – dla trybu prowadzenia czynności kontrolnych w Prawie bankowym stanowią przepisy Prawa przedsiębiorców, które „<i>przewidują, że zmiana zakresu kontroli wiąże się z koniecznością wydania odrębnego upoważnienia</i>”.</p> <p>Jednakże mając na uwadze ww. art. 45 ust. 2 Prawa przedsiębiorców, wyjątki dotyczące ograniczeń kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorców powinny być także zamieszczone każdorazowo w rozdziale 5 Prawa przedsiębiorców, a nie w ustawach szczegółowych w stosunku do Prawa przedsiębiorców. Projektodawca w uzasadnieniu dotyczącym art. 27 ust. 5 i 6 (dodawany w art. 15 pkt 5 Projektu) ustawy o kontroli nad rynkiem kapitałowym (strona 115) wskazał, że ustawa ta jako szczegółowa doprecyzowuje art. 51 ust. 3a Prawa przedsiębiorców.</p> <p>Wprowadzenie zaproponowanego rozwiązania w Prawie bankowym dotyczącego braku konieczności każdorazowego wydania upoważnienia w przypadku, gdy zmieniony zostanie zakres kontroli nie ma charakteru doprecyzowującego, ale powoduje, że powstaje kolizja pomiędzy normą art. 49 ust. 6 Prawa przedsiębiorców a projektowanym art. 133 ust. 3b oraz 3c Prawa bankowego. Artykuł 49 ust. 6 Prawa przedsiębiorców stanowi m. in., że w przypadku zmiany zakresu przedmiotowego kontroli wymagane jest każdorazowo wydanie odrębnego upoważnienia. Z perspektywy przedsiębiorcy „wydanie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli” zostanie uregulowane przez wyłączające się ww. normy prawne, która to okoliczność zrodzi dalsze niepożądane konsekwencje dla przedsiębiorców związane ze stosowaniem przepisów prawa. Zgodnie bowiem z art. 59 ust. 1 i nast. Prawa przedsiębiorców, jeżeli organ kontroli dokona czynności z naruszeniem m. in. art. 49 Prawa przedsiębiorców, to przedsiębiorcy</p>	
--	--	---	--

			<p>przysługuje specjalny środek prawny, tj. sprzeciw wobec organów, które nie stosują się do zasad prowadzenia kontroli.</p> <p>Jeżeli ww. regulacja art. 133 ust. 3b oraz 3c Prawa bankowego zostanie wprowadzona, to dla przedsiębiorcy powstanie sytuacja, w której w przypadku, gdy w ramach prowadzonych czynności kontrolnych na gruncie przepisów Prawa bankowego zmieni się zakres tej kontroli i nie zostanie mu wydane odrębne upoważnienie (zgodnie z art. 49 ust. 6 Prawa przedsiębiorców), to będzie miał prawo każdorazowo złożyć sprzeciw wobec organu kontrolującego, zgodnie z 59 ust. 1 i nast. Prawa przedsiębiorców.</p> <p>Rzecznik zwraca się do Pana Ministra z prośbą o rozważenie wykreślenia zmian zaproponowanych w art. 133 ust. 3b, ust. 3c oraz ust. 3f Prawa bankowego, jako że uregulowania te wchodzą w kolizję z ww. przepisami Prawa przedsiębiorców oraz celem uniknięcia błędów w stosowaniu tych norm przez przedsiębiorców.</p>	
71.	Art. 5 pkt 28	UKNF	<p>W art. 138 ust. 7a dodaje się ust. 7aa, 7aa¹ oraz 7aa³ w brzmieniu:</p> <p>ust. 7a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„7a. W przypadku stwierdzenia, że bank, z naruszeniem art. 88a-88m oraz przepisów wydanych na podstawie art. 88n, wykonuje czynności, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, których przedmiotem są lokaty strukturyzowane, lub że bank, z naruszeniem art. 88a-88m oraz przepisów wydanych na podstawie art. 88n, wykonuje czynności, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 11 lub 12, Komisja Nadzoru Finansowego może zastosować środki, o których mowa w ust. 7aa. Przepisy ust. 7d, 7e stosuje się.”</p> <p>7.aa W przypadku stwierdzenia, że bank, o którym mowa w art. 111 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, wykonuje czynności, o których mowa w art. 69</p>	Uwaga przyjęta

			<p>ust. 2 tej ustawy, lub bank o którym mowa w art. 70 ust. 2 tej ustawy wykonuje czynności o których mowa art. 69 ust. 2 pkt 1-7 ustawy lub bank wykonuje czynności, o których mowa w art. 69 ust. 4 tej ustawy w związku z wykonywaniem czynności o których mowa w art. 69 ust. 2 tej ustawy, z naruszeniem przepisów tej ustawy i innych ustaw regulujących podstawy lub zasady i tryb ich wykonywania, przepisów wydanych na podstawie tych ustaw lub bezpośrednio obowiązujących przepisów prawa Unii Europejskiej odnoszących się do prowadzenia działalności w zakresie wykonywania tych czynności, lub w tym zakresie nie przestrzega zasad uczciwego obrotu lub narusza interesy zlecniodawcy Komisja Nadzoru Finansowego może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nakazać bankowi zaprzestanie działań skutkujących powstaniem naruszeń i niepodejmowanie tych działań w przyszłości lub nałożyć na bank karę pieniężną do wysokości 21 312 000 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, jeżeli przekracza ona 21 312 000 zł, albo - gdy jest możliwe ustalenie kwoty korzyści osiągniętej w wyniku naruszenia - nałożyć na bank karę pieniężną do wysokości dwukrotności kwoty osiągniętej korzyści; 2) nakazać osobom odpowiedzialnym za zaistniałe naruszenie zaprzestanie działań skutkujących powstaniem naruszeń lub nałożyć na te osoby karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł; 3) zawiesić w czynnościach członka zarządu banku odpowiedzialnego za stwierdzone naruszenie na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy; 	
--	--	--	---	--

			<p>4) wystąpić do właściwego organu banku z wnioskiem o odwołanie członka zarządu banku - w przypadku gdy naruszenia mają charakter poważny, przy czym przepis art. 22d stosuje się odpowiednio;</p> <p>5) ograniczyć zakres działalności banku lub jego jednostek organizacyjnych;</p> <p>6) uchylić zezwolenie na utworzenie banku i podjąć decyzję o likwidacji banku, przy czym przepisy art. 147 ust. 3 i art. 153-156 stosuje się odpowiednio.</p> <p>7aa¹. Ograniczenie zakresu działalności banku lub jego jednostek organizacyjnych, o którym mowa w ust. 7aa pkt 5 może polegać, w szczególności, na:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) zakazie zawierania na rynku regulowanym, w ASO lub na OTF transakcji mających za przedmiot określony instrument finansowy; b) zakazie wykonywania przez bank czynności, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, których przedmiotem są lokaty strukturyzowane, lub zakazie wykonywania przez bank czynności, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 11 i 12; c) zakazie wykonywania wszystkich lub niektórych czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi wykonywanych na zasadach określonych w art. 111 lub w art. 69 ust. 2 pkt 1-7 wykonywanych zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi lub w art. 69 ust. 4 tej ustawy wykonywanych w związku z wykonywaniem czynności o których mowa w art. 69 ust. 2 tej ustawy. <p>7b. W przypadku naruszenia przez bank art. 83b ust. 7-17 z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi lub art. 88m ust. 4-14 oraz przepisów wydanych na podstawie art. 88n</p>	
--	--	--	--	--

			<p>pkt 1 lit. e, ograniczenie zakresu działalności banku lub jego jednostek organizacyjnych, o którym mowa w ust. 7aa pkt 5, może polegać również na zakazie zawierania określonych umów, których przedmiotem są instrumenty finansowe.</p> <p>7aa² W razie konieczności zabezpieczenia interesu publicznego, Komisja może w drodze decyzji, od chwili wszczęcia postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 7aa, ograniczyć zakres działalności banku lub jego jednostek organizacyjnych w sposób, o którym mowa w ust. 7aa¹ lit. c), na okres nie dłuższy niż miesiąc. W przypadku zastosowania tego środka Komisja Nadzoru Finansowego informuje o tym jednocześnie Komisję Europejską oraz Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych.</p> <p>7aa³ Środki o których mowa w ust. 7aa Komisja Nadzoru Finansowego może zastosować również wobec banku, który powierzył wykonywanie czynności wskazanych w art. 79 ust. 2 lub 2c ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi agentowi firmy inwestycyjnej, który w związku z wykonywaniem czynności na rzecz tego banku w tym zakresie narusza przepisy prawa, zasady uczciwego obrotu, interesy zleceniodawców lub stwarza zagrożenie dla uczestników obrotu instrumentami finansowymi.</p> <p>7aa⁴ Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych o każdym przypadku ograniczenia zakresu działalności banku lub jego jednostek organizacyjnych polegającym na zakazie wykonywania wszystkich czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi wykonywanych na zasadach określonych w art. 111 lub w art. 69 ust. 2 pkt 1-7 wykonywanych zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi lub w art. 69 ust.</p>	
--	--	--	---	--

			<p>4 tej ustawy wykonywanych w związku z wykonywaniem czynności o których mowa w art. 69 ust. 2 tej ustawy lub zastosowaniu środka, o którym mowa w ust. 7aa pkt 6.</p> <p>7aa⁵ Przepisy ust. 3a, 7aa - 7 aa⁴, 7d - 8 stosuje się odpowiednio w przypadku powzięcia przez Komisję informacji o naruszeniu na terytorium innego państwa członkowskiego przez bank wykonujący czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi na zasadach określonych w art. 111 tej ustawy lub czynności, o których mowa w art. 69 ust. 4 w związku z wykonywaniem czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 tej ustawy przepisów regulujących prowadzenie działalności maklerskiej na terytorium tego państwa. W takim przypadku o zastosowaniu środków Komisja informuje właściwy organ nadzoru tego państwa członkowskiego.</p> <p>7c. Decyzje, o których mowa w ust. 7a, 7aa Komisja Nadzoru Finansowego podaje do publicznej wiadomości. Przepis art. 176h ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi stosuje się odpowiednio.</p> <p>7d. W przypadku gdy bank jest podmiotem dominującym, który sporządza skonsolidowane sprawozdanie finansowe, lub podmiotem zależnym od podmiotu dominującego, który sporządza skonsolidowane sprawozdanie finansowe, całkowity roczny przychód, o którym mowa w ust. 7aa pkt 1, stanowi kwota całkowitego skonsolidowanego rocznego przychodu podmiotu dominującego ujawniona w ostatnim zbadanym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym.</p> <p>7e. Równowartość w złotych kwoty w walucie obcej oblicza się według średniego kursu tej waluty ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu bilansowym, na który zostało sporządzone ostatnie zbadane sprawozdanie finansowe, o którym mowa w ust. 7aa pkt 1 lub ust. 7d.</p>	
--	--	--	--	--

			<p>art. 138 ust. 8 otrzymuje brzmienie:</p> <p>8. Komisja Nadzoru Finansowego, podejmując decyzje, o których mowa w ust. 3, 3a, 7a i 7aa, uwzględnia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wagę i okres naruszenia; 2) stopień przyczynienia się i odpowiedzialność podmiotów lub osób; 3) stosunek wysokości kary finansowej do skali działalności podmiotów mierzonej wielkością przychodów, zysku lub majątku; 4) korzyści osiągnięte przez podmiot lub osobę w wyniku naruszenia; 5) szkody wyrządzone osobom trzecim w wyniku naruszenia; 6) poprzednie naruszenia, ich zakres i częstotliwość; 7) skutki naruszenia dla stabilności finansowej i rynku finansowego; 8) współpracę podmiotu lub osoby z Komisją Nadzoru Finansowego; 9) stopień naprawienia szkody wyrządzonej wskutek działań podmiotów lub osób. 	
Art. 6. Zmiany do ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych				
72.	Art. 6 pkt 2	KDPW_CCP	<p>Art. 6 (proponowany art. 14 ust. 3b w ustawie o giełdach towarowych):</p> <p>W naszej ocenie propozycja mająca charakter przepisu z zakresu upadłości i restrukturyzacji, która dotyczy upadłości lub restrukturyzacji podmiotów infrastruktury rynku, stanowi przepis o charakterze systemowym, który w związku z tym nie powinien być wprowadzany wyłącznie na potrzeby dotyczące tej ustawy, lecz całego rynku. Brak jego uwzględnienia w przypadku podmiotów infrastruktury, które funkcjonują na podstawie ustawy o obrocie</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zawarta w art. 6 projektu zmiana ustawy o giełdach towarowych w postaci dodania art. 14 ust. 3b w ustawie o giełdach towarowych stanowi doprecyzowanie już istniejącego w ustawie o giełdach towarowych (art. 50c) rozwiązania. Dlatego to rozwiązanie nie stanowi <i>novum</i></p>

			<p>instrumentami finansowymi, powoduje powstanie luki prawnej dla tego obszaru.</p> <p>Ponadto pragniemy zauważyć, że w przypadku podmiotów infrastruktury działających na podstawie ustawy o giełdach towarowych należy uwzględnić również podmioty będące CCP, co nie zostało uczynione. Proponujemy zatem dodanie CCP do katalogu podmiotów objętych tym przepisem.</p> <p>Nie mamy pewności, czy została przeprowadzona analiza w zakresie dotyczącym przepisów dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uczestników rynku (jak banków, instytucji kredytowych) oraz podmiotów infrastruktury tego rynku (jak CCP, a mając na względzie projekt rozporządzenia unijnego – również w przyszłości KDPW).</p> <p>W związku z powyższym, jeżeli tego rodzaju zapis ma zostać wprowadzony, to powinien wprost wskazywać podmiot będący CCP jako adresata normy, jak również powinien obejmować cały rynek kapitałowy. Należy zatem rozważyć, czy umiejscowienie tego przepisu w ustawie o giełdach towarowych jest prawidłowe i przepis nie powinien zostać usytuowany w sposób systemowy w ustawie – Prawo upadłościowe, bądź zostać powtórzony w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi. Niezbędne jest także zbadanie wpływu dodania tego przepisu w relacji do przepisów o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotów infrastruktury i uczestników rynku.</p>	<p>regulacyjnego i przedstawiona w projekcie treść nowego art. 14 ust. 3b powinna zostać utrzymana.</p>
73.	Art. 6 pkt 3	KDPW_CCP	<p>Art. 6 (proponowane skreślenie ust. 1 w art. 15 w ustawie o giełdach towarowych):</p> <p>Nie jest uzasadnione skreślenie ust. 1, wedle którego giełdowa izba rozrachunkowa świadczy usługi na rzecz swoich członków. Jeżeli zakres działania giełdowej izby rozrachunkowej ma być szerszy, czyli będzie miał wpływ na inne podmioty, z którymi nie łączy żadna umowa</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Proponowana zmiana jest spójna z treścią obecnie obowiązującego art. 14 ust. 2c ustawy o giełdach towarowych („Giełdowa izba rozrachunkowa może także</p>

			<p>(regulamin), to pytanie, w jaki sposób będzie nadzorowana ta relacja i jakimi narzędziami będzie posługiwał się nadzorca. Brak jest też przepisów dotyczących zarządzania ryzykiem w zakresie dotyczącym tej relacji.</p> <p>W naszej ocenie giełdowa izba rozrachunkowa powinna posiadać relacje umowne ze swoimi klientami i prowadzić działalność na rzecz swoich członków, którzy z kolei prowadzą działalność na rzecz swoich klientów.</p>	<p>dokonywać obsługi finansowej oraz wykonywać zadania określone w art. 15 ust. 5 i 6 w odniesieniu do transakcji innych niż transakcje giełdowe, jeżeli ich przedmiotem są określone rodzaje energii, paliwa gazowe lub prawa majątkowe, o których mowa w art. 2 pkt 2 lit. d i f.”).</p> <p>Ponadto zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy o giełdach towarowych „Giełdowa izba rozrachunkowa nie może prowadzić działalności innej niż określona w ust. 2 i 2b-2c. z uwzględnieniem ust. 3a.” – takie rozwiązanie stanowi gwarancję, że nie dojdzie do rozszerzenia działalności IRGiT a także całokształt funkcjonowania IRGiT jako giełdowej izby rozrachunkowej znajduje każdorazowo podstawę w regulaminie podlegającym zatwierdzeniu przez KNF.</p>
74.	Art. 6 pkt 3	IRGiT	<p>Aktualne brzmienie art. 15 ust. 3 ustawy o giełdach towarowych przewiduje obowiązek wystąpienia o zgodę Komisji Nadzoru Finansowego na uzyskanie członkostwa w giełdowej izbie rozrachunkowej przez podmioty zagraniczne wykonujące zadania w zakresie rozliczania transakcji zawieranych w obrocie towarami giełdowymi. Przepis ten jednak budzi wątpliwości interpretacyjne w</p>	<p>Uwaga przyjęta</p>

			<p>zakresie trybu postępowania w przypadku praktycznego jego stosowania.</p> <p>W związku z powyższym, wnioskujemy o przeniesienie obowiązujących uprawnień Komisji, poprzez doprecyzowanie, iż warunki uzyskania statusu członka giełdowej izby rozrachunkowej, również w przypadku podmiotów zagranicznych, określone są w regulaminie giełdowej izby rozrachunkowej (którego zmiana wymaga zgody/niezgłoszenia sprzeciwu Komisji), co jest uzasadnione ze względu na brzmienie z art. 16 ust. 1 Ustawy o giełdach towarowych „<i>Prawa i obowiązki członków giełdowej izby rozrachunkowej określa regulamin (...)</i>”.</p> <p>Dodatkowo, wprowadzona zmiana usprawni prowadzenie postępowań administracyjnych przez Komisję jak i zapewni pewność prawną w interpretacji obowiązków po stronie Izby.</p> <p>Proponowana zmiana brzmienia przepisu:</p> <p>„3. Członkami giełdowej izby rozrachunkowej mogą być również inne krajowe instytucje finansowe, w tym banki, jeżeli zamierzają współdziałać z giełdową izbą rozrachunkową w zakresie wykonywania jej zadań oraz, za zgodą i na warunkach określonych przez Komisję, na warunkach określonych w regulaminie, o którym mowa w art. 16, osoby prawne lub inne jednostki organizacyjne z siedzibą za granicą, wykonujące zadania w zakresie rozliczania transakcji zawieranych w obrocie towarami giełdowymi”</p>	
75.	Art. 6 pkt 3	KDPW_CCP	<p>Art. 6 (proponowana zmiana w art. 15 ust. 6 w ustawie o giełdach towarowych):</p> <p>Propozycja przepisu dotyczy możliwości organizowania i zarządzania przez giełdową izbę rozrachunkową systemem gwarantującym prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających bezpośrednio z tych transakcji. Przepis w tym kształcie stanowi de facto powtórzenie przepisów, które są właściwe dla podmiotów będących CCP. Jednak</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Za niewłaściwe należy uznać formułowanie wymogów z regulacji (EMIR) niemającej zastosowania na gruncie ustawy o giełdach towarowych, gdyż towary giełdowe nie stanowią</p>

			<p>podmioty te podlegają regulacyjnym wymogom w zakresie zarządzania takim systemem. Natomiast obecna propozycja zakłada możliwość, aby system taki mógł być prowadzony na dowolnych zasadach w zakresie zarządzania ryzykiem. Dlatego też, w naszej ocenie, jeżeli przepis w tym kształcie ma zostać wprowadzony, to powinien uwzględniać analogiczne reguły, którym podlegają podmioty infrastruktury rynku kapitałowego. Proponujemy zatem odwołanie do przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 648 /2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (rozporządzenie EMIR) oraz rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) Nr 153/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów obowiązujących kontrahentów centralnych, bądź delegację ustawową upoważniającą Ministra Finansów do wydania rozporządzenia, które określi wymogi dotyczące takiego systemu w zakresie dotyczącym zarządzania ryzykiem, przy czym wymogi te nie powinny stawiać podmioty będące CCP w nierównej pozycji konkurencyjnej.</p>	<p>instrumentów finansowych ani też nie stanowią instrumentów pochodnych na gruncie Rozporządzenia EMIR. Ponadto, niewłaściwym byłoby rozszerzenie standardów mających zastosowanie wobec izby rozliczeniowej typu CCP w stosunku do podmiotu, który nie posiada takiej autoryzacji. Aktualna zmiana ma charakter doprecyzowujący, zaś przedmiotowe rozwiązanie funkcjonuje na gruncie ustawy o giełdach towarowych w niezmienionym zakresie w ustawie o giełdach towarowych od momentu jej uchwalenia w 2000 roku, więc poprzedza rozwiązania z Rozporządzenia EMIR.</p>
Art. 7. Zmiany do ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających				
76.	Art. 7 pkt 3	KZBS	<p>Propozycja zmiany art. 22j ust. 4 i 5 ustawy o BS <i>w art. 22j ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:</i> <i>„4. Organ zarządzający systemem ochrony może wystąpić do Komisji Nadzoru Finansowego o ustanowienie:</i></p> <p><i>1) kuratora nadzorującego wykonanie wewnętrznego planu naprawy w banku, realizowanego na podstawie jeżeli grupowego planu naprawy o którym mowa w art. 141o ust. 1 ustawy Prawo bankowe</i></p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Do wewnętrznego planu naprawy odwołujemy się jedynie przez pryzmat grupowego planu naprawy, zatem wykreślenie grupowego planu nie powinno mieć miejsca. Grupowy plan nie bez powodu wyznacza</p>

		<p>lub umowy systemu ochrony, o której mowa w art. 22b – określa przesłanki i tryb opracowania przez bank i zatwierdzenia przez organ zarządzający systemem ochrony wewnętrznego planu naprawy banku obejmującego pomoc finansową udzielaną ze środków funduszu pomocowego, o którym mowa w art. 22g ust. 1;</p> <p>2) zarządu komisarycznego w banku:</p> <p>a) jeżeli bank nie opracował wewnętrznego planu naprawy realizowanego na podstawie grupowego planu naprawy, o którym mowa w art. 141o ust. 1 ustawy – Prawo bankowe lub umowy systemu ochrony, o której mowa w art. 22b, lub jego aktualizacji, albo nie podejmuje w tym zakresie skutecznych działań, albo nie realizuje tego planu, albo opracowany wewnętrzny plan naprawy lub jego aktualizacja nie uzyskały akceptacji jednostki zarządzającej systemem ochrony lub;</p> <p>b) gdy bank rażąco lub uporczywie narusza przepisy prawa lub postanowienia umowy systemu ochrony”;</p> <p>5. Zarząd komisaryczny, o którym mowa w ust. 4 pkt 2), powołuje się na okres niezbędny do opracowania lub realizacji wewnętrznego planu naprawy albo do czasu zaprzestania dokonywania naruszeń przepisów lub postanowień umowy systemu ochrony oraz usunięcia ich skutków”;</p> <p>4) po art. 22j dodaje się art. 22ja-22jc w brzmieniu:</p> <p>„Art. 22ja. Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję o której mowa w art. 22j ust. 4 pkt 1) w celu zapewnienia efektywności działań naprawczych objętych wewnętrznym planem naprawy w ramach, o którym mowa w grupowym o planie o naprawy systemu ochrony, lub umowie systemu ochrony.</p> <p>Art. 22jb. Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję, o której mowa w art. 22j ust. 4 pkt 2:</p>	<p>strukturalne ramy działań naprawczych w IPS.</p> <p>MF przychyliła się do propozycji KZBS polegającej na wykreśleniu z art. 22j w ust. 4 warunku pomocy (tj. wykreślenie wyrazów ”obejmującego pomoc finansową udzielaną ze środków funduszu pomocowego, o którym mowa w art. 22g ust. 1”).</p>
--	--	---	--

		<p>1) w lit. a - w celu zapewnienia efektywności działań naprawczych w banku, w ramach wewnętrznego grupowego planu naprawy, o którym mowa w art. 141o ust. 1 ustawy — Prawo bankowe</p> <p>2) w lit. b - w celu usunięcia nieprawidłowości w działaniu banku, o których mowa tym przepisie.</p> <p><i>Art. 22jc. Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję w sprawie ustanowienia kuratora w banku będącym uczestnikiem systemu ochrony, jeżeli system zarządzania bankiem nie zapewnia realizacji postanowień umowy systemu ochrony, utrudnia lub uniemożliwia realizację zadań systemu ochrony, stwarza zagrożenie dla uczestników systemu ochrony, lub stwarza zagrożenie dla efektywności systemu zarządzania bankiem.”;</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Pomoc finansowa przy realizacji wewnętrznego planu naprawy ma incydentalny charakter, w związku z czym uzależnienie możliwości ustanowienia kuratora od udzielenia pomocy finansowej spowoduje, że przepis ten może być przepisem martwym (art. 22 j ust. 4) . Celem kuratora miałyby być przede wszystkim bieżące monitorowanie i wspieranie banku w realizacji uzgodnionego planu naprawy. Udzielenie, bądź nieudzielenie pomocy nie ma w tym przypadku znaczenia.</p> <p>W zakresie dot. powołania zarządu komisarycznego, o którym mowa w zmienianym art. 22j ust. 4 pkt. 2 lit. a) niezbędne jest rozszerzenie wskazanej przesłanki o sytuację, w której „<i>opracowany wewnętrzny plan naprawy lub jego aktualizacja nie uzyskały akceptacji jednostki zarządzającej systemem ochrony.</i>”</p>	
<p align="center">Art. 9. Zmiany do ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych</p>			

77.	Art. 9 pkt 1	Rzecznik Finansowy	<p>Art. 9 projektu ustawy - zmiana w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 621 i 655) polegająca na usunięciu art. 8 ust. 2 i 3.</p> <p>Uwaga do tej propozycji była już zgłaszana przez Rzecznika Finansowego, w odniesieniu do poprzedniej wersji projektu. Rzecznik Finansowy, nie negując przytoczonych w uzasadnieniu argumentów dotyczących częstotliwości zmiany taryf składek ubezpieczeń obowiązkowych i większej efektywności przeprowadzenia okresowej kontroli adekwatności taryf przy wykorzystaniu uprawnień do żądania przekazywania przez zakłady ubezpieczeń określonych informacji i wyjaśnień dotyczących ich działalności, niż śledzenie samych formalnych zmian taryf, pod rozważenie poddaje rezygnację z usunięcia tych przepisów na rzecz zmiany ich redakcji i urealnienia kontroli adekwatności stosowanych przez zakłady ubezpieczeń taryf składek w ubezpieczeniach obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1-3 ustawy.</p> <p>Uzasadniają to wydarzenia, które miały miejsce w latach 2015 i 2016 związane z nagłym wzrostem składek oraz funkcjonowaniem na polskim rynku zagranicznych zakładów ubezpieczeń, które zasadniczo nie podlegają nadzorowi KNF. W tym kontekście zasadnym wydaje się, aby zakłady ubezpieczeń zawierające umowy ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 – 3 ustawy były zobowiązane do przekazywania informacji o zmianach taryf przynajmniej raz w roku wraz z analizą szkodowości i informacji kosztach, a organ nadzoru je systematycznie analizował.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Kwestia ta stanowiła przedmiot dyskusji na każdym etapie opiniowania i konsultacji projektu.</p> <p>Organ nadzoru w sposób efektywny sprawuje przedmiotowy nadzór w oparciu o informacje pozyskiwane w ramach sprawozdawczości zakładów ubezpieczeń.</p>
78.	Art. 9 pkt 5	UKNF	<p>Proponowane brzmienie ust. 1 art. 97:</p> <p>„1. Członkiem Funduszu jest zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w ramach ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2 ustawy. Zakład ubezpieczeń staje się</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>

			<p>członkiem Funduszu z chwilą zawarcia pierwszej umowy ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 2.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>UKNF podtrzymuje postulat zgłaszany na wcześniejszym etapie prac legislacyjnych. Wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w danych grupach, czyli grupie 10 oraz 13, nie zawsze oznacza, że zakład ubezpieczeń staje się członkiem UFG. W grupie 13, czyli „Ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej ogólnej) nieujętej w grupach 10-12”, obok OC rolników jest wiele innych rodzajów ubezpieczeń obowiązkowych, których wykonywanie nie skutkuje koniecznością przynależności do UFG.</p>	
79.	Art. 9 pkt 5	UKNF	<p>Proponowane brzmienie art. 97 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych:</p> <p>„2. Członkiem Funduszu jest również zagraniczny zakład ubezpieczeń, działający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z przepisami prawa polskiego, i wykonujący działalność ubezpieczeniową w ramach ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2 ustawy.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>UKNF podtrzymuje postulat zgłaszany na wcześniejszym etapie prac legislacyjnych. Wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w danych grupach, czyli grupie 10 oraz 13, nie zawsze oznacza, że zakład ubezpieczeń staje się członkiem UFG. W grupie 13, czyli „Ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej ogólnej) nieujętej w grupach 10-12”, obok OC rolników jest wiele innych rodzajów ubezpieczeń obowiązkowych, których wykonywanie nie skutkuje koniecznością przynależności do UFG.</p>	Uwaga uwzględniona

80.	Art. 9 pkt 5	PIU	<p>Brak uzasadnienia do zmiany art. 97 uuo w zakresie członkostwa. Usunięto doprecyzowanie z jaką chwilą zakład ubezpieczeń staje się członkiem Funduszu. W dotychczasowym art. 97 ust. 1 wyraźnie wskazano, że członkostwo, czyli obowiązek zapłacenia składki na rzecz UFG powstaje z chwilą wystawienia pierwszej polisy. Jeżeli taka jest intencja UFG a dodatkowo daje to możliwość udostępniania takiemu zakładowi ubezpieczeń danych z OI UFG jeszcze przed wystawieniem pierwszej polisy (co jest uzasadnione) to należy uzupełnić zapis analogicznie, jak to jest w przypadku PBUK w art. 121 ust. 2 i 3. Ponadto w uzasadnieniu do ustawy Projektodawca uzasadniając zmiany art. 97 uuo odwołuje się do grupy 13, tymczasem art. 4 pkt 1 uuo wyraźnie mówi o ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, a nie o OC ogólnym nieujętych w gr 10-12.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Należy zauważyć, że zgodnie z art. 9 pkt 5 lit. a projektu ustawy, w zakresie art 97 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK zmianie ulega jedynie zdanie pierwsze tego przepisu. Nie oznacza to zatem, że usunięta zostaje dyspozycja przepisu, zgodnie z którą członkostwo w UFG powstaje z chwilą zawarcia pierwszej umowy ubezpieczenia</p>
81.	Art. 9 pkt 6	PIU	<p>Dotychczasowe zapisy jednoznacznie wskazywały jakie zakłady ubezpieczeń mogą stać się członkami Funduszu. Teraz każdy zakład ubezpieczeń, nawet nieposiadający zezwolenia na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej w Polsce, może korzystać z danych BDU. Skoro odstąpiono od powiązania korzystania z BDU z członkostwem w UFG, to trzeba te zapisy doprecyzować tak, jak to zapisano w art. 97, czyli: „zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej oraz zagraniczny zakład ubezpieczeń, działający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z przepisami prawa polskiego". Dodatkowo w art. 97a zbędna jest regulacja zawarta w ust. 3. Zasady dotyczące możliwości rozwiązania czy wypowiedzenia umowy są częścią tej umowy i nie ma potrzeby pisanie o tym w ustawie. W przeciwnym razie trzeba zapisać w jakich przypadkach UFG ma prawo wypowiedzenia umowy. W ocenie PIU w ustawie powinny być przewidziane tylko przypadki, kiedy taka umowa rozwiązuje się z mocy prawa, tj. np. w przypadkach</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Propozycja przepisu uwzględnia uwagi Polskiej Izby Ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w tym zakresie.</p>

			związanych z zaprzestaniem prowadzenia działalności ubezpieczeniowej.	
82.	Art. 9 pkt 6	UFG	<p>Proponuje się przyjęcie treści proponowanego przepisu z art. 97a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 97a. 1. Zakład ubezpieczeń może zawrzeć z Funduszem umowę o uczestnictwo w informatycznej bazie danych, o której mowa w art. 102a ust. 1.</p> <p>2. W okresie obowiązywania umowy, o której mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń jest uczestnikiem informatycznej bazy danych, o której mowa w art. 102a ust. 1.</p> <p>3. Umowa, o której mowa w ust. 1, może być rozwiązana przez zakład ubezpieczeń z upływem określonego w niej okresu wypowiedzenia.”;</p> <p>Uzasadnienie: Zgodnie z intencją proponowanego przepisu planuje się zapewnienie możliwości uczestnictwa w informatycznej bazie danych, o której mowa w art. 102a ust. 1 zarówno zakładom ubezpieczeń będącym członkami Funduszu, jak i zakładom ubezpieczeń, które nie są z mocy prawa Członkami UFG (np. zakłady ubezpieczeń Działu I). W związku z tym, w celu zapewnienia przejrzystości przepisów UFG proponuje modyfikację przedmiotowego przepisu, tak aby zakład ubezpieczeń, niezależnie od posiadania statusu członka UFG mógł stać się uczestnikiem informatycznej bazy danych, o której mowa w art. 102a ust. 1. W konsekwencji proponuje się rezygnację z rozróżnienia na dwa tryby uzyskiwania uczestnictwa w informatycznej bazie danych, o której mowa w art. 102a ust. 1, tj. na podstawie porozumienia przez Członków Funduszu i na podstawie umowy przez pozostałe zakłady ubezpieczeń. Wskutek wyżej opisanej modyfikacji wszystkie zakłady ubezpieczeń stawałyby się uczestnikami tej bazy wyłącznie na podstawie zawartej umowy.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Propozycja przepisu uwzględnia uwagi Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz Polskiej Izby Ubezpieczeń w tym zakresie.</p>

83.	Art. 9 pkt 8	Związek Pracodawców Polska Miedź	<p>Sygnalizujemy brak potrzeby wprowadzania do art. 102 Ustawy dodatkowego ust. 5a - obowiązek raportowania danych o umowach ubezpieczenia i szkodach wynika wprost z art. 105 ust. 2 Ustawy, a co się z tym wiąże, nieprzekazanie danych jest naruszeniem przepisów za które organ nadzoru może nałożyć karę pieniężną zgodnie z art. 362 Ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Wprowadzenie zapisu, który wprost wskazuje na sankcje z tytułu nieterminowego raportowania danych o umowach i szkodach do Ośrodka Informacji UFG, pozostaje spójne z innymi regulacjami ustawy, które wprost wskazują na zastosowanie środków nadzorczych w przypadku niedopełnienia określonych obowiązków.</p>
84.	Art. 9 pkt 9	UFG	<p>Proponuje się przyjęcie przepisów zawartych w art. 102a ust. 3,4,7 oraz 8 w następującym brzmieniu:</p> <p>„3. Zakład ubezpieczeń, który zawarł z Funduszem umowę, o której mowa w art. 97a ust. 1, przekazuje do Funduszu dane, o których mowa w ust. 1, drogą elektroniczną.</p> <p>4. Fundusz udostępnia drogą elektroniczną zakładom ubezpieczeń, o których mowa w ust. 3, dane i informacje zgromadzone w bazie danych, o której mowa w ust. 1.</p> <p>[...]</p> <p>7. Tryb udostępniania przez Fundusz zakładowi ubezpieczeń danych zgromadzonych w bazie danych, o której mowa w ust. 1, określa umowa pomiędzy Funduszem a tym zakładem ubezpieczeń, zawierająca w szczególności wymagania dotyczące przetwarzania danych zgromadzonych w tej bazie, w tym dotyczące bezpieczeństwa ich przetwarzania.</p> <p>8. Fundusz przetwarza dane, o których mowa w ust. 1, w celu identyfikacji, weryfikacji i przeciwdziałania naruszeniu interesów</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>

			<p>uczestników rynku ubezpieczeniowego albo dla innych celów, po modyfikacji, która nie pozwoli na ustalenie tożsamości osoby, której dane te dotyczą.”</p> <p>W konsekwencji wyżej wymienionych zmian należy także usunąć ust. 9 w art. 102a wskazany w art. 9 pkt 9) Projektu ustawy.</p> <p>Uzasadnienie: Proponowana zmiana jest konsekwencją zmiany do art. 9 pkt 6) gdzie szerzej zostało przedstawione wyjaśnienie uwagi. W zakresie art. 9 pkt 9) zmiany mają na celu zapewnienie spójności przepisów i wyeliminowania ewentualnych trudności interpretacyjnych.</p>	
85.	Art. 9 pkt 9	UODO	<p>Należy zwrócić uwagę, na użycie przez projektodawcę w projektowanym art. 102a ust. 3 nieostrego pojęcia „drogą elektroniczną”.</p> <p>Pojęcie to ma charakter nieprzejrzysty - nieprecyzyjny i niewystraszający biorąc dodatkowo pod uwagę charakter informacji, które będą przekazywane na podstawie tego przepisu, jak również biorąc pod uwagę konkretyzację przyznawanych zarówno udostępniającemu jak i pozyskującemu praw i obowiązków związanych z przetwarzaniem danych osobowych. Tym samym projektowany przepis powinien określać precyzyjnie ww. Drogę elektroniczną i normować sposoby przetwarzania, w tym ewentualnie dodatkowe zabezpieczenia (np. kryptograficzne) związane z przekazywaniem danych w tej formie. Odpowiadałoby to zasadzie zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości oraz zasadzie integralności i poufności (art. 5 ust. 1 lit. f rozporządzenia 2016/679). Konieczne jest również spełnienie konstytucyjnej zasady praworządności, która oznacza m.in. to, że kompetencji nie można domniemywać lecz muszą one wynikać z istniejących i precyzyjnie sformułowanych norm o odpowiedniej jakości i randze.</p>	Uwaga uwzględniona

86.	Art. 9 pkt 9	UODO	<p>Art. 9 pkt 9 lit. b projektu ustawy dodaje nowe ust. 7-9 w art. 102a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 621 i 655) w brzmieniu 7. Tryb udostępniania przez Fundusz zakładowi ubezpieczeń będącemu członkiem Funduszu danych zgromadzonych w bazie danych, o której mowa w ust. 1, określa porozumienie pomiędzy Funduszem a tym zakładem ubezpieczeń, zawierające w szczególności wymagania dotyczące przetwarzania danych zgromadzonych w tej bazie, w tym dotyczące bezpieczeństwa ich przetwarzania. 8. Tryb udostępniania przez Fundusz zakładowi ubezpieczeń będącemu uczestnikiem bazy danych, o której mowa w ust. 1, zgromadzonych w niej danych określa umowa, o której mowa w art. 97a ust. 1, zawierająca w szczególności wymagania dotyczące przetwarzania danych zgromadzonych w tej bazie, w tym dotyczące bezpieczeństwa ich przetwarzania. 9. Fundusz przetwarza dane, o których mowa w ust. 1, w celu identyfikacji, weryfikacji i przeciwdziałania naruszeniu interesów uczestników rynku ubezpieczeniowego albo dla innych celów, po modyfikacji, która nie pozwoli na ustalenie tożsamości osoby, której dane te dotyczą. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że tryb przekazywania danych do podmiotu realizującego zadania publiczne takiego jak Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny powinien być regulowany aktem prawa powszechnie obowiązującego - ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych lub aktem wykonawczym do tej ustawy, o ile przewidywać ona będzie taką delegację ustawową. Ustalanie tych kwestii - czyli regulacja praw i obowiązków związanych z przetwarzaniem danych osobowych - na drodze porozumienia lub umowy jest wadliwe ustrojowo, niegodne z konstytucyjną zasadą praworządności oraz dotyczącą przetwarzania danych osobowych a wynikającą z rozporządzenia 2016/679 zasadą zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości. Przyjęcie takiej</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Należy zauważyć, że mając na uwadze zasadę bezpośredniego stosowania regulacji wynikających z przepisów rozporządzeń UE, w zakresie w jakim nie wynika to z przepisów ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK, przetwarzanie danych będzie odbywało się w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy rozporządzenia 2016/679 (RODO). Należy wskazać, że nie jest intencją projektodawcy wprowadzanie dodatkowych zasad czy podstaw przetwarzania danych w umowie zawieranej pomiędzy UFG a zakładami ubezpieczeń. Istotą umowy będzie doprecyzowanie kwestii infrastrukturalnych i operacyjnych, nie zaś bezpośrednie ingerowanie w zasady ochrony danych osobowych. Dodatkowo należy wskazać, że do art. 102a została wprowadzona modyfikacja, w wyniku której nie będzie występowało rozróżnienie na umowę i porozumienie, tylko</p>
-----	--------------	------	--	---

		<p>koncepcji nie pozwala również na ocenę projektowanych rozwiązań technicznych, na poziomie stanowionego prawa pod kątem zasady integralności i poufności.</p> <p>Projektowany art. 102a ust. 9 zakłada przyznanie Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu uprawnienia do w zasadzie dowolnej zmiany celów przetwarzania danych - „modyfikacji, która nie pozwoli na ustalenie tożsamości osoby, której dane te dotyczą.” Należy podkreślić, że rozporządzenie 2016/679 określa w art. 6 ust. 4 ścisłe przesłanki zmiany celu przetwarzania, które w odniesieniu do podmiotów realizujące zadania publiczne muszą być interpretowane łącznie z zasadą zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości oraz konstytucyjną zasadą legalizmu. Ma to znaczenie zarówno dla praw i obowiązków podmiotów odpowiadających za przetwarzanie danych zgodne z prawem, w tym przepisami rozporządzenia 2016/679, w szczególności zasada rozliczalności (art. 5 ust. 2), jak i dla poszanowania praw podmiotów danych. Należy przy tym podkreślić, że „modyfikacja”, o której mowa w projektowanym przepisie będzie najprawdopodobniej miała charakter pseudonimizacji w rozumieniu art. 4 pkt 5 rozporządzenia 2016/679. Pseudonimizacja ma charakter odwracalny, a zgodnie z projektowanym art. 102a ust. 9 „modyfikacji” będzie dokonywał sam Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, który dodatkowo będzie decydował o zmianie celów przetwarzania. Stwarza to istotne zagrożenie dla osób, których dane dotyczą (poprzez umożliwienie przetwarzania ich danych osobowych dla innych niż pierwotnie celów) i narusza zasadę zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości, zasadę ograniczenia celu oraz zasadę minimalizacji danych. Jeżeli Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny miałby korzystać z informacji pozyskanych pierwotnie do innych celów to powinny to być dane o charakterze anonimowym, czyli nieodwracalnie pozbawionych cech danych osobowych.</p>	<p>ze wszystkimi uczestnikami informatycznej bazy danych będzie zawierana wyłącznie umowa.</p> <p>Intencją projektowanego art. 102 ust. 9 ustawy (w obecnej wersji projektu ust. 8) jest zapewnienie UFG możliwości przetwarzania danych po wcześniejszym dokonaniu ich anonimizacji. Modyfikacja, która nie pozwala na ustalenie tożsamości osoby, której dane dotyczą ma w swym założeniu zapewnić pozbawienie danych przetwarzanych w informatycznej bazie danych jakichkolwiek cech osobowych, tj. dokonanie właśnie anonimizacji tych danych, jako procesu nieodwracalnego. Należy również przyjąć, że w zakresie w jakim dane te pozbawione będą jakichkolwiek cech osobowych, nie sposób uznać, że zachodzi ryzyko naruszenia ochrony danych osobowych, prywatności podmiotów danych i przepisów RODO, gdyż przetwarzając dane po dokonaniu modyfikacji nie będzie miało miejsca przetwarzanie danych</p>
--	--	---	--

				osobowych. Dokonywanie modyfikacji przetwarzania danych przez UFG nie wpływa natomiast na wadliwość tego rozwiązania. Istnieją bowiem obecnie mechanizmy, które zapewniają możliwość dokonania anonimizacji danych w sposób nieodwracalny, nawet przez podmiot, który takiej anonimizacji dokonywał.
87.	Art. 9 pkt 11	UFG	<p>W celu zapewnienia spójności z przepisem z art. 105 ust. 2 proponuje się przyjęcie przepisu zawartego w art. 105 ust. 4 w następującym brzmieniu:</p> <p>„4. Zakłady ubezpieczeń przekazujące dane do Funduszu są obowiązane do aktualizacji tych danych niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia uzyskania informacji o zdarzeniu będącym przyczyną aktualizacji.”</p>	Uwaga uwzględniona
88.	Art. 9 pkt 11	PIU	<p>W nowej wersji ustawy Ministerstwo Finansów uwzględniło wcześniejszą propozycję KNF uzupełnienia obecnie obowiązującej normy z art. 105 ust. 4 uuo (zgodnie z którą zakłady ubezpieczeń przekazujące dane do Funduszu są obowiązane do aktualizacji tych danych w przypadku ich zmiany) o termin 7 dni od daty uzyskania informacji o zajściu zdarzenia będącego przyczyną aktualizacji. Zakłady ubezpieczeń proponują odrzucenie tej poprawki jako nadmiarowej, szczególnie w kontekście surowych sankcji przewidzianych w art. 362 ust. 1 pkt 1 i 2 uduir. Ponadto należy zwrócić uwagę, że w kwestii aktualizacji przekazanych raz do UFG danych dotyczących danej szkody, w tym proponowanego 7-dniowego terminu, powstaje istotne pytanie, czy w TU zostały zaprojektowane</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>W interesie zarówno zakładów ubezpieczeń jak i ubezpieczających pozostaje jak najszybsze zaktualizowanie danych w Ośrodku Informacji UFG. Zapewnienie aktualizacji danych w określonym czasie będzie umożliwiałoby zapewnienie wyższej jakości danych w Ośrodku Informacji UFG, w</p>

			<p>funkcjonalności pozwalające na przekazywanie do UFG także danych, które uległy po czasie zmianie, a jeśli nie, to w jaki sposób obowiązek ten miałby być realizowany i jakim kosztem oraz w jakiej perspektywie czasowej. Okoliczności związane z adaptacją do oczekiwań KNF i UFG mogą nie być możliwe do wdrożenia w perspektywie czasowej odpowiadającej <i>vacatio legis</i>. Należy także zadać pytanie, czy faktycznie konieczne jest aktualizowanie wszystkich danych, w tym np. adresu zamieszkania poszkodowanego, uprawnionego, czy posiadacza pojazdu albo informacji o zmianie nazwiska ww., skoro są to informacje, które na przestrzeni 21 lat przechowywania przez UFG w dużej mierze i tak ulegną dezaktualizacji, a nadto są możliwe - w razie potrzeby - do ustalenia w innych bazach danych (np. akta stanu cywilnego, wydziały komunikacji w urzędach gmin). Wypada zaznaczyć, że KNF oczekuje zmiany przepisów ustawy także pod kątem możliwości karania TU za spóźnienie w realizacji obowiązku aktualizacji danych przekazywanych do UFG za pomocą przywoływanych wiele razy środków art. 362 ust. 1 pkt 1 lub 2 uduir. Proponowane sankcje wydają się niewspółmierne do okoliczności zważywszy na ww. termin realizacji zobowiązania, jakie ma dodatkowo ciążyć na TU. Proponujemy wydłużenie terminu na realizację obowiązku aktualizowania danych do co najmniej o 21 dni.</p>	<p>stosunku do faktycznych informacji. Tym samym będzie przekładało się to na bezpośrednie korzyści zakładów ubezpieczeń, które posiadając dostęp do aktualnych danych i danych o wyższej jakości mają ich większą użyteczności. Wówczas zakłady ubezpieczeń będą mogły w sposób bardziej precyzyjny dokonywać oceny ryzyka i na tej podstawie szacować wysokość składki ubezpieczeniowej, w razie zawierania umowy ubezpieczenia. Precyzyjna ocena ryzyka pozostaje także korzystna dla osób ubezpieczających.</p>
89.	Art. 9 pkt 11	Związek Pracodawców Polska Miedź	<p>Proponujemy wydłużenie w proponowanym art. 105 ust. 4 Ustawy terminu przewidzianego na realizację obowiązku aktualizowania przez zakłady ubezpieczeń danych z 7 do 21 dni.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>W interesie zarówno zakładów ubezpieczeń jak i ubezpieczających pozostaje jak najszybsze zaktualizowanie danych w Ośrodku Informacji UFG. Zapewnienie aktualizacji danych w określonym czasie będzie umożliwiałoby zapewnienie</p>

				<p>wyższej jakości danych w Ośrodku Informacji UFG, w stosunku do faktycznych informacji. Tym samym będzie przekładało się to na bezpośrednie korzyści zakładów ubezpieczeń, które posiadając dostęp do aktualnych danych i danych o wyższej jakości mają ich większą użyteczności. Wówczas zakłady ubezpieczeń będą mogły w sposób bardziej precyzyjny dokonywać oceny ryzyka i na tej podstawie szacować wysokość składki ubezpieczeniowej, w razie zawierania umowy ubezpieczenia. Precyzyjna ocena ryzyka pozostaje także korzystna dla osób ubezpieczających.</p>
90.	Art. 9 pkt 12	UFG	<p>Proponuje się przyjęcie przepisów zawartych w art. 105b ust. 6 oraz ust. 7 w następującym brzmieniu:</p> <p>„6. Fundusz przetwarza dane i informacje, o których mowa w ust. 3 oraz dane i informacje przekazane przez Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zgodnie z art. 34 ustawy z dnia o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. ...), w zakresie niezbędnym do realizacji zadań ustawowych.</p> <p>7. Fundusz udostępnia dane i informacje, o których mowa w ust. 3, oraz dane i informacje przekazane przez Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zgodnie z art. 34 ustawy z dnia o zmianie</p>	Uwaga uwzględniona

			<p>niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku, temu Biuru i wyznaczonym przez nie zakładom ubezpieczeń - członkom Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zakresie niezbędnym do realizacji zadań ustawowych tego Biura.”;</p> <p>W treści proponowanych w Projekcie ustawy przepisów z ust. 6 oraz ust. 7 zastosowano błędne odwołanie do art. 33 zamiast do art. 34. Ponadto proponuje się poprawkę redakcyjną w treści ust. 6 polegającą na zastąpieniu słowa „korzysta” na słowo „przetwarza” i w konsekwencji dostosowaniu dalszej części zdania w zakresie prawidłowej odmiany użytych w nim wyrazów.</p> <p>W celu określenia precyzyjnego okresu przechowywania i tym samym właściwego momentu retencji danych proponuje się dodanie przepisu w art. 105b ust. 8 w następującym brzmieniu:</p> <p>„Art. 105b ust. 8. Fundusz przechowuje otrzymane dane przez 21 lat. W zakresie danych przekazanych Funduszowi zgodnie z art. 34 ustawy z dnia o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku do ustalenia okresu, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym uwzględnia się okres przechowywania tych danych przez Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych .”</p>	
91.	Art. 9 pkt 12	UODO	<p>Art. 9 pkt 12 projektu ustawy dodaje nowy art. 105b ust. 4 w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w brzmieniu: Informacja, o której mowa w ust. 1, jest przekazywana Funduszowi przez Policję w trybie teletransmisji danych niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia przez Policję wiadomości o mającym miejsce wypadku drogowym. Użyte przez projektodawcę pojęcie „teletransmisji danych” jest nieprecyzyjne. Projektowany przepis powinien określać na czym ma polegać ww. teletransmisja danych, a w</p>	Uwaga uwzględniona

			konsekwencji w jaki sposób mają być przetwarzane dane osobowe, jakie przysługują w tym zakresie prawa i jakie nakładane są obowiązki na podmiot przetwarzających dane osobowe, w tym normować ewentualnie dodatkowe zabezpieczenia (np. kryptograficzne) związane z przekazywaniem danych w tej formie. Odpowiadałoby to zasadzie zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości oraz zasadzie integralności i poufności oraz konstytucyjnej zasadzie praworządności.	
92.	Art. 9 pkt 12	UODO	<p>Art. 9 pkt 12 projektu ustawy dodaje nowy art. 105b ust 6 i 7 w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w brzmieniu:</p> <p>6. Fundusz korzysta z danych i informacji, o których mowa w ust. 3 oraz z danych i informacji przekazanych przez Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zgodnie z art. 33 ustawy z dnia o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. ...), w zakresie niezbędnym do realizacji zadań ustawowych.</p> <p>7. Fundusz udostępnia dane i informacje, o których mowa w ust. 3, oraz dane i informacje przekazane przez Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zgodnie z art. 33 ustawy z dnia o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku, temu Biuru i wyznaczonym przez nie zakładom ubezpieczeń - członkom Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zakresie niezbędnym do realizacji zadań ustawowych tego Biura.</p> <p>Art. 33 projektowanej ustawy zawiera przepisy przejściowe dotyczące obecnie obowiązujących aktów wykonawczych i nie określa trybu udostępniania danych. Na mocy projektowanego art. 105b ust 7 Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i wyznaczone przez nie zakłady ubezpieczeń uzyskają dostęp do szczegółowych informacji, również o bardzo sensytywnym charakterze, o każdym wypadku</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Należy wskazać, że z uwagi na charakter realizowanych przez UFG zadań ustawowych dane o wszystkich szkodach komunikacyjnych, rodzących odpowiedzialność zakładów ubezpieczeń są już obecnie (od 2004 roku) przekazywane do Ośrodka Informacji UFG. Tym samym wskazać należy, że zakłady ubezpieczeń posiadają na podstawie art. 104 ust. 1b ustawy dostęp do danych o szkodach komunikacyjnych. Wedle stanu obecnego, który miałby ulec zmianie w drodze niniejszej nowelizacji przepisów, to PBUK jest odpowiedzialne za przetwarzanie danych o tzw. notatkach policyjnych. Nie można się zatem zgodzić, że PBUK uzyska dostęp do tych danych na podstawie projektu zmian,</p>

			komunikacyjnym w Polsce z udziałem pojazdów mechanicznych (art. 105a ust. 3), dla realizacji bliżej nieokreślonych zadań ustawowych. Jest to rozwiązanie zdecydowanie nieadekwatne z punktu widzenia celów przetwarzania realizowanych przez Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i zakłady ubezpieczeń, oraz jest to rozwiązanie naruszające zasadę zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości, zasadę ograniczenia celu oraz zasadę minimalizacji danych. Omawiany problem - ze względu na ryzyka i konsekwencje przyjmowanych rozwiązań - powinien zostać poddany przez projektodawcę szczegółowej analizie w ocenie skutków dla ochrony danych.	albowiem obecnie PBUK jest administratorem tych danych i dane te przetwarza.
93.	Art. 9 pkt 12	PIU	Wymieniony w tym przepisie zakres informacji, które obowiązana jest przekazać do UFG Policja, nie uwzględnia informacji dotyczących uszkodzeń pojazdu/pojazdów biorących udział w zdarzeniu, a to czyni ten dokument mało przydatnym dla ubezpieczycieli. Proponujemy dodanie do art. 105b ust. 2 uuo także informacji dotyczących uszkodzeń pojazdu/pojazdów biorących udział w zdarzeniu.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga nie do przyjęcia na obecnym etapie prac. Uwaga wymaga pogłębionej analizy z udziałem innych podmiotów rynku ubezpieczeniowego, z resortem spraw wewnętrznych i administracji oraz z Komendą Główną Policji.
94.	Art. 9 pkt 12	PIU	Brakuje informacji czy sprawca zdarzenia był obecny na miejscu zdarzenia podczas interwencji policji. Chodzi o możliwość ustalenia czy możemy mieć do czynienia z przypadkiem oddalenia się sprawcy z miejsca zdarzenia.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga nie do przyjęcia na obecnym etapie prac. Uwaga wymaga pogłębionej analizy z udziałem innych podmiotów rynku ubezpieczeniowego, z resortem spraw wewnętrznych i administracji oraz z Komendą Główną Policji.

95.	Art. 9 pkt 14	UFG	<p>Zdaniem UFG zawarta w Projekcie ustawy propozycja modyfikacji treści art. 108 nie wydaje się uzasadniona, albowiem zaimplementowane przez Fundusz we współpracy z zakładami ubezpieczeń w systemie informatycznym UFG mechanizmy zwiększające efektywność wymiany informacji znacząco poprawiły jakość przekazywanych spraw, zarówno pod kątem zmniejszenia liczby odmów kompetencyjnych, jak i akt odsyłanych do uzupełnienia przez zakład ubezpieczeń. Odrzucenie propozycji modyfikacji przepisu zawartego w art. 108 ust. 2 w konsekwencji powinno przełożyć się również na nawiązujące do terminu, o którym mowa w art. 108 ust. 2 przepisy zawarte w art. 108 ust. 3 – 5 oraz propozycję zmiany zawartą w art. 9 pkt 16 lit. c), które zdaniem Funduszu również należałoby odrzucić.</p> <p>W przypadku nieuwzględnienia powyższej argumentacji Funduszu, ewentualnym alternatywnym rozwiązaniem byłoby uzupełnienie ust. 2 projektowanego przepisu z art. 108 o słowa, które precyzyjnie wskazałyby, że zakład ubezpieczeń nie jest zobowiązany do zastosowania art. 29 ust. 1 i 6-9 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, o ile akta sprawy zostaną przekazane do UFG w terminie krótszym niż 7 dni. Zdaniem Funduszu proponowany 7-dniowy termin stanowi odpowiednie uzupełnienie treści przepisu art. 108 ust. 2 w zaproponowanym brzmieniu, albowiem wskutek jego dodania to UFG przekazywałby informacje w zakresie dokumentów, o których mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, a tym samym roszczęcy mieliby jasność co do podmiotu odpowiedzialnego za szkodę oraz zakresu dokumentów niezbędnych do zakończenia postępowania likwidacyjnego. Wówczas zmieniany przepis z art. 108 ust. 2 mógłby przyjąć następujące brzmienie:</p> <p>„2. Zakład ubezpieczeń, w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia roszczenia, przeprowadza postępowanie w zakresie ustalenia zasadności i wysokości dochodzonych roszczeń i</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Uwaga uwzględniona poprzez doprecyzowanie propozycji zmiany z art. 108 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK.</p>
-----	---------------	-----	---	---

			niezwłocznie przesyła zebraną dokumentację do Funduszu, powiadamiając o tym osobę zgłaszającą roszczenie. Do postępowania zakładu ubezpieczeń stosuje się odpowiednio art. 29 ust. 1 i ust. 6–9 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, o ile dokumentacja, o której mowa w zdaniu poprzedzającym nie została przekazana do Funduszu w terminie do 7 dni od otrzymania zgłoszenia roszczenia”	
96.	Art. 9 pkt 14	PIU	Skoro już tak szczegółowo reguluje się terminy likwidacji szkody przez zakład ubezpieczeń, to należy także uregulować kwestię związaną z odsyłaniem akt przez UFG do zakładów ubezpieczeń. Oczywiście optymalne byłoby wprowadzenie zapisu mówiącego, że w przypadku pojawienia się konieczności uzupełnienia dokumentacji - czynności te wykonuje UFG. UFG ma 30 dni po otrzymaniu akt z zakładu ubezpieczeń na dokonanie wypłaty, więc jest to także wystarczający czas na dokonanie ew. dodatkowych ustaleń, jeśli jest taka potrzeba. W tej chwili poprzez odsyłanie akt niektórzy poszkodowani bardzo długo czekają na należne im odszkodowanie.	Uwaga uwzględniona Uwaga uwzględniona poprzez doprecyzowanie propozycji zmiany z art. 108 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK.
97.	Art. 9 pkt 14	PIU	Dodanie 30 dniowego terminu nie jest problematyczne, jednak wpisanie wprost w zakres czynności ZU przed przekazaniem akt do UFG czynności z art. 29 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, a więc wysyłki pism 7-dniowych oraz ustalenia stanu faktycznego i zasadności zgłoszonych roszczeń powoduje, że założenia nowego modelu obsługi szkód osobowych na rzecz UFG budzą wątpliwości. W nowym modelu ZU przekazują do UFG zgłoszenie bez wykonywania żadnych czynności związanych z pozyskaniem dokumentów lub informacji. Sprawdzają jedynie pokrycie lub brak pokrycia ubezpieczeniowego. Wysłanie pisma 7-dniowego i przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego jest po stronie UFG. Proponujemy usunięcie z art. 108 ust 2 zdanie drugie ustawy zwrotu „ust. 1 i”. Zdanie drugie brzmiałoby wówczas: „Do postępowania zakładu ubezpieczeń stosuje się odpowiednio art. 29 ust. 6-9 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.”	Uwaga uwzględniona Uwaga uwzględniona poprzez doprecyzowanie propozycji zmiany z art. 108 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK.

98.	Art. 9 pkt 14	UKNF	<p>Odnosnie do zmiany w art. 108, tj.:</p> <p>b) dodaje się ust. 3–5 w brzmieniu:</p> <p>„3. (...)</p> <p>4. (...)</p> <p>5. W przypadku nieprzeprowadzenia przez zakład ubezpieczeń w terminie postępowania, o którym mowa w ust. 2, lub niedopełnienia terminów, o których mowa w ust. 3, organ nadzoru stosuje wobec zakładu ubezpieczeń środki nadzorcze określone w art. 362 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.”;</p> <p>UKNF wskazuje, że ww. zmiana jest nie do zaakceptowania w sytuacji, kiedy zasadą jest fakultatywne stosowanie sankcji wobec podmiotów nadzorowanych na gruncie ustaw sektorowych rynku finansowego. W tym zakresie pozostaje aktualne stanowisko UKNF prezentowane w pismach do Ministerstwa Finansów m. in. w piśmie z dnia 1 grudnia 2021r., w którym po raz kolejny wskazano że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obligatoryjne nakładanie kar pieniężnych nie jest adekwatnym środkiem nadzorczym, - Komisja powinna mieć zapewnioną możliwość wyboru środka lub sankcji, proporcjonalnego do stwierdzonych naruszeń, - w ustawach sektorowych zasadą jest fakultatywność nakładania kar pieniężnych (ustawodawca w przepisach sankcyjnych posługuje się zwrotami „organ może nałożyć” lub „organ może zastosować”), - zmiana ta jest niezrozumiała szczególnie w sytuacji kiedy w pkt 8) art. 9 procedowanego aktualnie Projektu UD 235, w art. 102 po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu: „5a. W przypadku naruszenia przez zakład ubezpieczeń terminu, o którym mowa w art. 105 ust. 2 lub 4, organ nadzoru może zastosować wobec zakładu ubezpieczeń środki 	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Wprowadzenie zapisu, który wprost wskazuje na sankcje z tytułu nieterminowego przeprowadzenia przez zakład ubezpieczeń postępowania w zakresie ustalenia zasadności i wysokości dochodzonych roszczeń, pozostaje spójne z innymi regulacjami ustawy, które wprost wskazują na zastosowanie środków nadzorczych w przypadku niedopełnienia określonych obowiązków.</p>
-----	---------------	------	--	--

			<i>nadzorcze określone w art. 362 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.”.</i>	
99.	Art. 9 pkt 16	UFG	<p>Proponuje się usunięcie proponowanego przepisu z art. 111 ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do szkód, w przypadku których upłynął termin przedawnienia roszczeń.”,</p> <p>Uzasadnienie: UFG podtrzymuje zasadność proponowanej modyfikacji treści przepisu zawartego w art. 111 ust. 1. Jednakże po ponownej analizie zasadności dodania przepisu z art. 111 ust. 1a w ocenie Funduszu syndyk upadłości może napotkać trudności w prawidłowej ocenie, w których ze spraw upłynął termin przedawnienia roszczeń, w szczególności problem może wystąpić w sytuacji gdy syndykiem będzie podmiot zagraniczny (tak jak to miało miejsce w przypadku ostatnich doświadczeń Funduszu związanych z problemem upadłości zakładu ubezpieczeń). Zdaniem UFG projektowana zmiana w art. 111 ust. 1 pozwala na domniemanie, że chodzi o wszystkie akta szkodowe i to niweluje wątpliwości, które powstały przy ostatnio zaistniałej upadłości zakładu ubezpieczeń.</p>	Uwaga uwzględniona
Art. 12. Zmiany do ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi				
100.	Uwaga ogólna	KDPW	<p>Projekt przewiduje wprowadzenie zmian w konstrukcji prawnej funduszy portfelowych. Jednak niektóre zapisy projektu wydają się być niespójne albo niezharmonizowane z innymi przepisami.</p> <p>W art. 6 w ust. 1 pkt 2a, art. 87 ust. 5 i 6 ustawy o funduszach inwestycyjnych projekt przyjmuje założenie, zgodnie z którym jednostki uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179, będą zapisywane</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>

		<p>na rachunkach papierów wartościowych. Jednocześnie jednak te instrumenty finansowe nie będą papierami wartościowymi, gdyż żaden przepis prawa nie przyznał jednostkom uczestnictwa funduszy portfelowych statusu papierów wartościowych. Zgodnie z projektowanym art. 87 ust. 5 i 6 ustawy o funduszach inwestycyjnych, jednostki uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179, mają podlegać zarejestrowaniu w depozycie papierów wartościowych prowadzonym zgodnie z przepisami ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Do powstawania oraz przenoszenia praw z jednostek uczestnictwa, o których mowa w ust. 5, mają stosować się przepisy ustawy o obrocie instrumentami finansowymi dotyczące praw ze zdematerializowanych papierów wartościowych.</p> <p>Z brzmienia art. 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi wynika jednak, że na rachunkach papierów wartościowych są rejestrowane wyłącznie papiery wartościowe. Natomiast zgodnie z art. 4 ust. 3 tej ustawy, ilekroć w ustawie jest mowa o rachunkach papierów wartościowych, rozumie się przez to również rachunki, na których są zapisywane niebędące papierami wartościowymi ani instrumentami pochodnymi, instrumenty finansowe dopuszczone do obrotu zorganizowanego. W świetle tego przepisu wydaje się, że jednostki uczestnictwa funduszy portfelowych powinny być rejestrowane na rachunkach, o których mowa w art. 4 ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Zasadne wydaje zatem odniesienie w projekcie do art. 4 ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, w zakresie rejestracji jednostek uczestnictwa funduszy portfelowych.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy następującą redakcję art. 6 ust. 1 pkt 2a:</p> <p><i>„będące posiadaczami rachunku papierów wartościowych, o którym mowa w art. 4 ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, na którym są zapisane jednostki uczestnictwa funduszu inwestycyjnego</i></p>	
--	--	--	--

		<p><i>otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179, albo będące osobami uprawnionymi z jednostek uczestnictwa takiego funduszu zapisanych na rachunku zbiorczym, w związku z art. 8a ust. 7 tej ustawy.”;</i></p> <p>Ponadto projektowany art. 55d ust. 4 ustawy o ofercie publicznej przewiduje, że fundusz portfelowy nie udostępnia do publicznej wiadomości warunków obrotu, ale prospekt informacyjny.”</p> <p>Jednocześnie w art. 36 projektu ustawy zostało wskazane, że: z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:</p> <ol style="list-style-type: none">1) prospekt funduszu inwestycyjnego zamkniętego utworzonego jako fundusz portfelowy na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, sporządzony w związku z ofertą publiczną certyfikatów inwestycyjnych tego funduszu oraz ich dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym przekształca się w warunki emisji certyfikatów inwestycyjnych tego funduszu; po przekształceniu do takiego funduszu nie stosuje się przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylecia dyrektywy 2003/71/WE (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 12);2) dopuszczenie i wprowadzenie do obrotu na rynku regulowanym certyfikatów inwestycyjnych funduszu inwestycyjnego zamkniętego utworzonego jako fundusz portfelowy na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, staje się bezterminowe i obejmuje wszystkie certyfikaty inwestycyjne tego funduszu wyemitowane na podstawie prospektu, o którym mowa w pkt 1, oraz po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy – na podstawie warunków emisji, o których mowa w pkt 1.	
--	--	--	--

		<p>Na gruncie powyższych zapisów powstają następujące wątpliwości:</p> <p>1/ skoro dopiero po przekształceniu funduszu portfelowego zamkniętego w fundusz portfelowy będący funduszem otwartym albo specjalistycznym otwartym, mają nie stosować się przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylecia dyrektywy 2003/71/WE, a zarazem zgodnie z art. 36 ust. 2, do dnia przekształcenia funduszu inwestycyjnego zamkniętego utworzonego jako fundusz portfelowy na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, do działalności tego funduszu oraz towarzystwa funduszy inwestycyjnych w zakresie zarządzania tym funduszem stosuje się przepisy dotychczasowe, to dlaczego w okresie przejściowym, jeszcze przed przekształceniem funduszu, następuje rezygnacja z wymogów prospektowych? Wydaje się, że aby regulacja była spójna, to wyłączenie stosowania przepisów tego rozporządzenia powinno nastąpić z dniem przekształcenia funduszu;</p> <p>2/ nie jest jasne, dlaczego dopuszczenie i wprowadzenie do obrotu na rynku regulowanym certyfikatów inwestycyjnych funduszu inwestycyjnego zamkniętego utworzonego jako fundusz portfelowy na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, ma stać się z mocy prawa bezterminowe i obejmować wszystkie certyfikaty inwestycyjne tego funduszu wyemitowane na podstawie prospektu, o którym mowa w pkt 1, oraz po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy – na podstawie warunków emisji, o których mowa w pkt 1 – skoro certyfikaty, w okresie przejściowym mają zostać przekształcone w jednostki uczestnictwa (a zatem ich byt prawny został ograniczony terminem). Ewentualna bezterminowość dopuszczenia byłaby uzasadniona, gdyby obejmowała</p>	
--	--	--	--

		<p>dodatkowo jednostki uczestnictwa, na które zostaną zamienione z mocy prawa certyfikaty inwestycyjne funduszu portfelowego oraz jednostki uczestnictwa, które zostaną wyemitowane przez fundusz portfelowy po przekształceniu na podstawie prospektu emisyjnego (bo rozumiemy, że wszystkie jednostki uczestnictwa funduszu portfelowego muszą być dopuszczone do obrotu, a zatem zarówno te przekształcone, jak też wyemitowane po przekształceniu). Należy jednak mieć na uwadze, że jeśli skutki przepisu miałyby odnosić się także do stanu faktycznego, który ma dopiero powstać na podstawie przepisów projektu (przekształcenie funduszy portfelowych z funduszy zamkniętych w otwarte), to nie powinny wynikać z normy zawartej w przepisie przejściowym.</p> <p>W związku z tym należy rozważyć, czy zasadne jest składania przez emitenta wniosku o dopuszczenie jednostek uczestnictwa do obrotu na rynku regulowanym zgodnie z art. 36 ust. 10 pkt 2 projektowanej ustawy.</p> <p>3/ wydaje się, że w związku z projektowanym brzmieniem art. 55d ust. 4 ustawy o ofercie publicznej, zasadne jest dodatkowe wyłączenie wobec funduszu portfelowego zastosowania przepisów wydanych na podstawie art. 55 pkt 2 ustawy o ofercie publicznej.</p> <p>4/ nie jest jasne, dlaczego art. 36 ust.3 pkt 2 projektowanej ustawy dotyczy tylko dopuszczenia certyfikatów inwestycyjnych funduszu portfelowego do obrotu na rynku regulowanym, a pomija wprowadzenie certyfikatów inwestycyjnych funduszu portfelowego do obrotu w alternatywnym systemie obrotu, skoro zarówno obecnie, jak też po nowelizacji, tytuły uczestnictwa w tym funduszu mogły być zarówno dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, jak też wprowadzone do ASO.</p>	
--	--	---	--

			<p>5/ zwracamy uwagę, że w związku z propozycją zmiany formy prawnej, w jakiej mają funkcjonować fundusze portfelowe, z funduszy inwestycyjnych zamkniętych na fundusze inwestycyjne otwarte albo specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte, których jednostki uczestnictwa będą dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu, należy wziąć pod uwagę wpływ tej zmiany na możliwość utrzymania ciągłości rozliczeń transakcji zawieranych w obrocie zorganizowanym. W przypadku KDPW_CCP S.A. rozliczającego instrumenty finansowe wprowadzone do obrotu zorganizowanego, podmiot ten prowadzi działalność na podstawie zezwolenia na świadczenie usług jako CCP w zakresie rozliczania tych instrumentów finansowych, na które zezwolenie to zostało mu udzielone na podstawie przepisów rozporządzenia EMIR. Zmiana rodzaju instrumentu finansowego może mieć wpływ na możliwość rozliczania transakcji przez KDPW_CCP S.A. i może wymagać, jeszcze przed rozpoczęciem obrotu jednostkami uczestnictwa funduszy portfelowych na rynku regulowanym albo na ASO, uruchomienia przez KDPW_CCP S.A. odpowiednich procedur przed KNF lub ESMA.</p>	
101.	<p>Outsourciung zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu</p>	<p>Konfederacja LEWIATAN</p>	<p>ZMIANY DOTYCZĄCE OUTSOURCINGU ZARZĄDZANIA PORTFELEM INWESTYCYJNYM FUNDUSZU (Projektowany Art. 12, w szczególności w zakresie art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 22 ust. 1 pkt 6, art. 46, uchylenia art. 46a, art. 50a ust. 4, art. 58a ust. 3, art. 68 ust. 1d, art. 70x ust. 3, art. 117b ust. 1 pkt 5, art. 126 ust. 2 pkt 7, art. 167 ust. 1, art. 227, art. 230a ust. 2, art. 236 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi)</p> <p>Niniejsze uwagi odnoszą się do propozycji zmian do ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (dalej ufi) w ramach</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo</i> – odstąpiono od wprowadzania przedmiotowej zmiany.</p> <p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza cel projektu jakim jest w pierwszej kolejności wdrożenie rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Zauważenia przy tym wymaga, że</p>

		<p>Projekt w zakresie w jakim dotyczą one outsourcingu zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu.</p> <p>Argumentacja koncentruje się na kwestii skutków jakie propozycja ujęta w Projekcie niesie dla sektora zarządzania sekurytyzowanymi wierzytelnościami.</p> <p><u>4 A. UWAGA OGÓLNA NA TEMAT OBECNEGO STANU PRAWNEGO</u></p> <p>Na wstępie podkreślamy, że propozycja zmian w ufi stanowi w istocie demontaż istniejącego od kilkunastu lat (od 2009 roku) i efektywnie funkcjonującego w praktyce systemu zarządzania wierzytelnościami opartego na działalności czterech wyspecjalizowanych podmiotów, z których każdy podlega już nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego (dalej Komisja), tj. funduszu inwestycyjnego jako podmiotu, który w ramach działalności inwestycyjnej nabywa przeterminowane wierzytelności, głównie wierzytelności sektora bankowego, towarzystwa funduszy inwestycyjnych jako podmiotu zarządzającego takimi funduszami i je reprezentującego, w tym również nadzorującego działalność podmiotu zarządzającego sekurytyzowanymi wierzytelnościami, o którym mowa w art. 192 ufi, depozytariusza jako podmiotu nadzorującego działalność funduszu inwestycyjnego w interesie jego inwestorów oraz wspomnianego wyżej podmiotu zarządzającego wierzytelnościami. Podmiot zarządzający wierzytelnościami, o którym mowa w art. 192 ufi jest w istocie wyspecjalizowanym podmiotem dysponującym know-how i zasobami organizacyjnymi mającym zapewniać efektywne i kompleksowe zarządzanie portfelami inwestycyjnymi składającymi się ze specyficznych aktywów jakimi są wierzytelności nabyte przez fundusze sekurytyzacyjne. Podmiot ten podlega zarówno nadzorowi ze strony towarzystwa funduszy inwestycyjnych, z którym odpowiada solidarnie za szkody wyrządzone uczestnikom funduszy inwestycyjnych, których portfelami inwestycyjnymi zarządza ale</p>	<p>działania i cele wynikające ze strategii wprost wskazują na potrzebę unikania gold-platingu w zakresie outsourcingu. Zarówno dyrektywa UCITS jak i AIFMD nie zabraniają outsourcingu zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych, co więcej przewidują zasady tego outsourcingu, które zaimplementowane są w ustawie o funduszach inwestycyjnych.</p>
--	--	---	--

		<p>również nadzorowi bezpośrednio Komisji. Nadzór nad podmiotami zarządzającymi portfelami inwestycyjnymi ma aktualnie zarówno charakter weryfikacji uprzedniej w toku postępowania o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności, jak również następczy w toku wykonywanej bieżącej działalności nadzorczej.</p> <p>Obowiązujący aktualnie stan prawny jest wyrazem kompromisu pomiędzy koniecznością zapewnienia efektywnego zarządzania aktywami jakim są wierzytelności przeterminowane dostosowanego do specyfiki tego rodzaju aktywa a potrzebami nadzoru.</p> <p><u>4 B. OCENA SKUTKÓW PROPOZYCJI ZMIAN W PRZEPISACH UFI DOT. OUTSOURCINGU ZARZĄDZANIA PORTEFEM INWESTYCYJNYM</u></p> <p>Jak już zostało to wyżej przedstawione wszystkie podmioty zaangażowane na gruncie ufi w proces zarządzania sekurytyzowanymi wierzytelnościami już funkcjonują w oparciu o szczegółowe regulacje prawne. Szczególna rola i specjalizacja tych podmiotów pozwala na koncentrację zasobów na określonej, wąskiej działalności i tym samym zapewnieniu efektywności i właściwych standardów w procesie nabywania i obsługi portfeli wierzytelności, w tym trudnym i wymagającym dużych nakładów finansowych i organizacyjnych obszarze. Taki cel przyświecał ustawodawcy wprowadzając dotychczas obowiązujące przepisy. Regulacja ta sprawdziła się w zderzeniu ze skutkami kryzysu na rynku finansowym zapoczątkowanego w 2008 roku zapewniając efektywny mechanizm minimalizowania problemów sektora bankowego z rosnącą skalą wierzytelności przeterminowanych. Pozytywnej oceny obowiązujących rozwiązań nie może podważyć niechlubny wyjątek nieprawidłowości jakim jest tzw. sprawa Getback S.A. zwłaszcza, iż jej przyczyny leżą między innymi w realizacji nadzoru nad rynkiem. Projektodawca tworząc rozwiązania, powinien mieć na uwadze ich funkcjonalność dla całego sektora. Tymczasem koszty zaproponowanego podejścia dotkną sektor składający się w zdecydowanej większości z prawidłowo funkcjonujących podmiotów,</p>	
--	--	--	--

		<p>które już teraz ponoszą spore wydatki i mierzą się z wieloma ograniczeniami związanymi z działalnością na rynku regulowanym. Argumentacja przemawiająca za koniecznością wprowadzenia zaproponowanych zmian w przepisach ufi abstrahuje od złożoności okoliczności a z kolei koszty wdrożenia tych zmian uderzą w cały funkcjonujący sektor.</p> <p><u>4 C. KONIECZNOŚĆ PRZEPROWADZENIA ANALIZY SKUTKÓW PLANOWANYCH ZMIAN</u></p> <p>Zgłaszając propozycję zmian legislacyjnych projektodawca zupełnie abstrahuje od faktu istnienia całego szeregu prawidłowo funkcjonujących organizacji i podmiotów jak również całkowicie pomija konieczność analizy skutków planowanej zmiany dla całego sektora i kilkudziesięciu podmiotów, w tym podmiotów będących spółkami publicznymi, na których rzetelności i efektywności ekonomicznej oparte jest zaufanie ogromnej grupy obligatariuszy, akcjonariuszy i kredytodawców tychże podmiotów. Uzasadnienie to już z tego powodu jest wadliwe i nie spełnia kryteriów racjonalnego prawodawstwa opartego na całościowej ocenie skutków planowanej ingerencji ustawodawczej.</p> <p>W tym kontekście należy zwrócić uwagę na daleko idące zmiany w stanie prawnym, które bez wątplenia wywołają chaos organizacyjny i będą wiązały się z koniecznością przeprowadzeniu szeregu kosztownych i czasochłonnych zmian w działalności organizacji dotkniętych skutkami planowanej zmiany w przepisach ufi.</p> <p>Skutkiem będzie obniżenie rentowności prawidłowo funkcjonujących podmiotów oraz pogorszenie perspektyw inwestycyjnych na rynku wiarytelności przeterminowanych przekładając się na jego mniejszą płynności. Skutki będą więc odczuwalne również dla sektora bankowego.</p> <p>Nie można pominąć również faktu, że wspomniany chaos organizacyjny, wysokie koszty związane z dostosowaniem struktur do nowych przepisów, a także mniejsze perspektywy inwestycyjne, mogą</p>	
--	--	---	--

		<p>odbić się także na uczestnikach rynku finansowego, tj. inwestorach posiadających certyfikaty inwestycyjne funduszy sekurytyzacyjnych. Zwracamy więc w tym miejscu uwagę na konieczność przeprowadzenia całościowej i gruntownej analizy wpływu planowanej zmiany w przepisach oraz oceny adekwatności podejmowanych działań legislacyjnych do zamierzonych celów, w tym oceny czy zamierzone cele można osiągnąć ingerując w kształt aktualnie obowiązujących przepisów w dużo mniejszym zakresie. Przykładowo, alternatywą może być ustawowe narzucenie podmiotom zarządzającym wierzytelnościami systemu kontroli wewnętrznej.</p> <p><u>4 D. ZABURZENIE PŁYNNEGO FUNKCJONOWANIA RYNKU WIERZYTELNOŚCI PRZETERMINOWANYCH</u></p> <p>W skutek wejścia w życie projektowanych przepisów zarządzanie portfelem inwestycyjnym będącym w przypadku aktywów funduszy sekurytyzacyjnych zarządzaniem sekurytyzowanymi wierzytelnościami miałyby być pozostawione bezpośrednio towarzystwu funduszy inwestycyjnych lub podmiotowi prowadzącemu działalność maklerską.</p> <p>Takie podejście stanowi wyraz ignorowania faktów co do tego jak wygląda aktualnie nowoczesny proces zarządzania wierzytelnościami, z jakimi kosztami się wiąże i jakich kompetencji i zasobów wymaga. W szczególności podkreślamy, że poza rozbudowaną infrastrukturą techniczną do obsługi wierzytelności w skali masowej (call center, struktury terenowe windykacji bezpośredniej, printing center, rozbudowane archiwa i organizacja zarządzania obiegiem dokumentacji w skali masowej) proces zarządzania wierzytelnościami wymaga korzystania ze specjalistycznych rozwiązań technologicznych, w tym dedykowanych systemów IT dostosowanych do przetwarzania ogromnej ilości danych, zasobów ludzkich i technologicznych dedykowanych procesom analitycznym z użyciem data center oraz do obsługi złożonych procesów prognozowania i wyceny. Skala i</p>	
--	--	--	--

		<p>złożoność tego procesu wymaga zaangażowaniu nierzadko kilkuset osób a nakłady sięgają kwot liczonych w milionach złotych.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe, bez wątpienia większość towarzystw funduszy inwestycyjnych pozostanie bez możliwości organizacyjnych aby udźwignąć przejęcie obowiązków i zadań dotychczasowego zarządzającego portfelem inwestycyjnym i tym samym zrezygnuje z zarządzania funduszami sekurytyzacyjnymi. W praktyce może to oznaczać konieczność uzyskania przez podmioty dotychczas działające na podstawie art. 192 ufi zezwolenia na działalność w charakterze towarzystwa funduszy inwestycyjnych. Biorąc pod uwagę z kolei aktualny status, zakres działalności i skalę, w tym międzynarodową, największych i tym samym dających największą rękojmię należytego zarządzania portfelem inwestycyjnym podmiotów, takie „przekształcenie” może również nie być prawnie możliwe czy ekonomicznie uzasadnione. Podmioty zarządzające wierzytelnościami musiałyby dostosować swoje struktury do działania jako zarządzający funduszami, co nie zawsze byłoby możliwe do realizacji, a w konsekwencji mogłoby oznaczać wycofanie takich podmiotów z rynku polskiego do innych bardziej otwartych jurysdykcji.</p> <p>Doprowadzi to z pewnością do zaburzenia płynnego funkcjonowania rynku wierzytelności przeterminowanych.</p> <p><u>4 E. PROJEKTOWANE PRZEPISY A DYREKTYWA NPL</u></p> <p>Proponowana zmiana zupełnie abstrahuje od dyskusji aktualnie toczącej się na gruncie unijnym w przedmiocie regulacji branży zarządzania wierzytelnościami stojąc w sprzeczności z Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie podmiotów obsługujących kredyty, nabywców kredytów oraz egzekucji z zabezpieczenia, zwanej dyrektywą NPL. Dyrektywa otwiera i jednocześnie porządkuje rynek zarządzania wierzytelnościami, w szczególności poszerzając możliwość outsourcingu i przewidując proces licencjonowania w tym zakresie. Propozycja zmian w ufi wydaje się zmierzać w zupełnie odwrotnym kierunku co pozwala wnioskować, że niezwłocznie po</p>	
--	--	---	--

		<p>ewentualnym wejściu w życie proponowanych przepisów będzie zachodziła konieczność ich gruntownej zmiany i dostosowania do rozwiązań zakładanych w ww. dyrektywie unijnej. Ponadto, wprowadzenie proponowanej zmiany może skutkować powstaniem niepożądanego różnicy pomiędzy sytuacją podmiotów zarządzających portfelami wierzytelności w Polsce oraz w innych państwach członkowskich UE. Jest to o tyle niezrozumiałe, że wydaje się, że ustawodawcy unijnemu przyświeca zbliżony cel, przy czym upatruje on dużą szansę w pozostawieniu i dopracowaniu zasad outsourcingu procesu zarządzania wierzytelnościami a nie jego demontażu tak jak to proponuje zmiana przepisów w tym zakresie.</p> <p><u>4 F. VACATIO LEGIS</u></p> <p>Biorąc pod uwagę zasygnalizowane już powyżej wyzwania organizacyjne jakie zmiana stawia przed sektorem zarządzania wierzytelnościami, zaproponowany 18-miesięczny okres dostosowawczy jest zbyt krótki. Część towarzystw funduszy inwestycyjnych może „pozostać” z funduszami sekurytyzacyjnymi, w odniesieniu do których nie udało się uzgodnić nowego schematu współpracy z dotychczasowym wyspecjalizowanym podmiotem zarządzającym ich portfelami inwestycyjnymi lub podmiot ten z jakiegokolwiek powodu nie zdąży uzyskać zezwolenia na prowadzenie działalności jako firma inwestycyjna lub towarzystwo funduszy inwestycyjnych. W takim przypadku, towarzystwo funduszy inwestycyjnych stanie przed perspektywą zatrudnienia własnych zespołów na potrzeby zarządzania częścią zarządzanych przez nie funduszy lub likwidacji funduszy.</p> <p>Przyjęcie propozycji zmian w ufi prowadzi do uniemożliwienia działalności przez kilkadziesiąt podmiotów zajmujących się obsługą portfeli wierzytelności. Oznacza to dla ponad 40 podmiotów zarządzających portfelami wierzytelności, że aby móc dalej prowadzić działalność gospodarczą będą musiały w okresie vacatio legis: uzyskać</p>	
--	--	--	--

			<p>zgody na utworzenie towarzystwa funduszy inwestycyjnych, a także dokonać złożonych przekształceń korporacyjnych, obejmujących też kwestie pracownicze i podatkowe, a także dokonać stosownych uzgodnień kontraktowych, co przy skali wymaganych zmian i potencjalnych wniosków wydaje się niewystraszającym okresem, zarówno dla tych podmiotów jak również dla Komisji jako organu nadzoru. Tym samym zaburzone zostanie funkcjonowanie obrotu wierzytelnościami przeterminowanymi w Polsce, co może także niekorzystnie przełożyć się na poziom złych długów w sektorze bankowym.</p>	
102.	<p>Usunięcie z Projektu zmian w zakresie obowiązku rejestracji certyfikatów inwestycyjnych w KDPW</p>	<p>IZFiA</p>	<p>Usunięcie z Projektu zmian w zakresie obowiązku rejestracji certyfikatów inwestycyjnych w KDPW</p> <p>IZFiA z niekłamany zdziwieniem przyjęła informację o usunięciu z Projektu zmian w przepisach Ustawy o funduszach inwestycyjnych i Ustawy o obrocie, które miały na celu zwolnienie certyfikatów inwestycyjnych niepublicznych funduszy inwestycyjnych zamkniętych (dalej: „FIZ”), tj. takich które nie są przedmiotem oferty publicznej, z obowiązku ich rejestracji w KDPW. Celem Projektu, zgodnie z jego Uzasadnieniem, jest przecież <i>„uporządkowanie i usprawnienie funkcjonowania instytucji rynku finansowego, w szczególności w zakresie eliminacji barier dostępu do rynku finansowego”</i>. W ocenie IZFiA, w tej części rynku kapitałowego, która obejmuje działalność inwestorów takich jak niepubliczne FIZ, w sytuacji utrzymania rozwiązań wprowadzonych <i>ustawą z dnia 9 listopada 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku</i> (Dz. U. z 2018 r., poz. 2243 z późn. zm., dalej: „Ustawa o wzmocnieniu nadzoru”), cele te nie zostaną w ogóle osiągnięte. Uzasadnienie wskazuje również, że zaproponowane w nim rozwiązania <i>„podyktowane są potrzebą spełnienia niektórych postulatów zawartych w Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego”</i>, której główną wizją jest bardziej rozwinięty,</p>	<p>Nieprzyjęta. Jednocześnie wprowadzono rozwiązanie ułatwiające identyfikację przez TFI uczestników fiz.</p> <p>Rezygnacja ze zmian obejmujących zniesienie obowiązkowej dematerializacji certyfikatów inwestycyjnych podyktowana została decyzją Kierownictwa MF (rozbieżność). Decyzja ta wynikała z tendencji na rynkach zagranicznych zmierzającą do centralnej rejestracji wszystkich papierów wartościowych oraz rozdzielenia funkcji rejestracji papierów wartościowych od ich emitenta. Dodatkowo ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznym dla przedsiębiorstw gospodarczych i</p>

		<p>dynamiczny i konkurencyjny na międzynarodowym poziomie rynek kapitałowy. W ocenie IZFiA usunięcie z projektu zmian w powyższym obszarze również przeczy tym założeniom.</p> <p>Dotychczasowe, ponad 3-letnie już doświadczenia TFI w zarządzaniu niepublicznymi FIZ, których certyfikaty zarejestrowane są w KDPW prowadzą do jednoznacznego wniosku, że jest to rozwiązanie, które wcale nie zwiększyło bezpieczeństwa obrotu, a jedynie znacznie go skomplikowało, utrudniając inwestorom korzystanie z ich ustawowych praw, a zarządzającym tworzenie rozwiązań dostosowanych do ich potrzeb i dających szansę na dalszy rozwój tego rynku.</p> <p>Mając na uwadze, że w wyniku usunięcia zawartych poprzednio w Projekcie propozycji Uzasadnienie milczy na temat tej zmiany, jak również biorąc pod uwagę brak opublikowania raportu z przeprowadzonych konsultacji, który wskazywałby uzasadnienie podjętych w tym zakresie decyzji przez Ministerstwo Finansów, IZFiA przedstawia poniżej obecną diagnozę sytuacji wraz z odniesieniem do głównych argumentów podnoszonych dotychczas pod kątem utrzymania obecnie funkcjonującego systemu.</p> <p>Zgodnie z pierwotnymi założeniami regulatora, zawartymi w uzasadnieniu do projektu Ustawy o wzmocnieniu nadzoru⁶, wprowadzenie obowiązku dematerializacji i rejestracji certyfikatów inwestycyjnych niepublicznych FIZ w KDPW miało na celu „zwiększenie transparentności emisji dłużnych papierów wartościowych (...) większe bezpieczeństwo i elastyczność dla inwestorów (...)”. Rejestrować niepubliczne papiery dłużne miały podmioty „(...) najlepiej przygotowane do tego zadania, czyli domy maklerskie i banki posiadające zezwolenie na prowadzenie rachunków papierów wartościowych i będące uczestnikami KDPW, (...)”, dodatkowo wprowadzona koncepcja agenta emisji miała „(...) ułatwić emitentom przeprowadzenie procesu rejestracji dłużnych papierów</p>	<p>pomocy kredytobiorcom zostały wprowadzone zmiany usprawniające przekazywanie Inspektorowi Informacji Finansowej informacji przez zamknięte fundusze inwestycyjne o swoich uczestnikach (brak odpowiedniego zwolnienia z tajemnicy zawodowej był jednym z argumentów za rezygnacją z rejestracji emisji CI w KDPW).</p>
--	--	--	---

		<p>wartościowych w depozycie i przyczynić się do skrócenia czasu trwania tego procesu”. W kontekście celów jakie miała spełnić przedmiotowa regulacja, wskazać należy na poniższe kwestie:</p> <p>Brak transparentności dla inwestorów i rynku</p> <p>Obowiązkowa rejestracja certyfikatów inwestycyjnych FIZ niepublicznych w KDPW nie tylko nie przyczyniła się do zwiększenia transparentności, ale wręcz przeciwnie, obniżyła ją. TFI, które przed lipcem 2019, kiedy to przepisy Ustawy o wzmocnieniu nadzoru weszły w tym obszarze w życie, miały możliwość prowadzenia ewidencji uczestników i w każdym momencie posiadały wiedzę, kto jest uczestnikiem danego funduszu, w chwili obecnej są jej pozbawione. Ponieważ certyfikaty te zapisane są na rachunkach papierów wartościowych, w sytuacji obrotu wtórnego, TFI napotyka na problemy z ustaleniem, kto w danej chwili jest posiadaczem danego certyfikatu inwestycyjnego. Ewidencji takiej nie prowadzi również ani agent emisji, ani KDPW.</p> <p>Rzutuje to na możliwość komunikowania się przez TFI z uczestnikami funduszu oraz wykonywania względem nich obowiązków, w tym licznych obowiązków informacyjnych. Z uwagi na treść <i>Stanowiska UKNF w sprawie oferowania certyfikatów inwestycyjnych fundusz inwestycyjnych zamkniętych</i> z dnia 29 marca 2018 r., przekazywanie takich informacji poprzez opublikowanie ich na stronie internetowej w dostępie publicznym nie jest możliwe. FIZ niepubliczne mogą udostępniać dokumenty tych funduszy (art. statuty, sprawozdania finansowe) i informacje ich dotyczące (art. wyceny certyfikatów, informacje dotyczące stóp zwrotu, komentarze dotyczące stóp zwrotu i sytuacji funduszu) wyłącznie ich uczestnikom. Pośrednictwo KDPW w przekazywaniu informacji uczestnikom bezpośrednim (w rozumieniu postanowień Regulaminu KDPW) na wniosek emitenta i przy użyciu systemu komunikacji elektronicznej oraz w zakresie udostępnienia emitentowi informacji o osobach uprawnionych z papierów</p>	
--	--	---	--

		<p>wartościowych wiąże się z dodatkowymi kosztami, jak również nie daje gwarancji, że taka informacja zwrotna się pojawi. W związku z tym, aby otrzymać dostęp do informacji dotyczących funduszu, uczestnicy muszą osobno wykazywać funduszowi fakt uczestnictwa w funduszu.</p> <p>Sytuacja taka jest oczywiście niekomfortowa dla TFI, ale jeszcze bardziej jest ona uciążliwa i myląca dla uczestników funduszy, którzy nie mają łatwego dostępu do informacji o funduszu, w który zainwestowali. Obserwacja TFI zrzeszonych w IZFiA prowadzi do wniosku, że mimo tłumaczeń, odpowiednich zapisów w statutach funduszy, raportów wysyłanych przez agenta emisji do inwestora, inwestorzy nie wiedzą, gdzie ostatecznie zapisane są ich certyfikaty, które nabyli w TFI. System ten wydaje się inwestorom wręcz dziwny, podejrzany, wycelowany w sztuczne generowanie dodatkowych kosztów.</p> <p>Powyższa sytuacja uniemożliwia też realizację zasady KYC (<i>know your client</i>), która przecież leży u podstaw wielu obowiązków wynikających z różnych regulacji prawnych, niejednokrotnie mających na celu zabezpieczenie systemu finansowego państwa, Unii Europejskiej, czy też na jeszcze szerszym poziomie międzynarodowym, przed różnego rodzaju przestępstwami. Mowa tutaj o obowiązkach wynikających chociażby z ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2021 r., poz. 626; dalej: „Ustawa CRS”), umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA, oraz towarzyszące Uzgodnienia Końcowe, podpisanej w Warszawie dnia 7 października 2014 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1647; dalej: „Umowa FATCA”) oraz ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 593; dalej: „Ustawa AML”). Wypełnienie obowiązków nakładanych przez te przepisy na instytucje</p>	
--	--	--	--

		<p>sektora finansowego wymaga ustalenia konkretnych danych odnośnie ich klienta, co z oczywistych względów jest niemożliwe, gdy nie wie się kto tym klientem jest.</p> <p>Na wątek braku możliwości realizowania obowiązków wynikających z Ustawy AML zwracano już uwagę w pierwotnym brzmieniu uzasadnienia do Projektu. TFI i FI nie wiedząc kto jest uczestnikiem funduszu nie mają możliwości wykonania w stosunku do tej osoby środków bezpieczeństwa finansowego w tym ustalenia tożsamości, pochodzenia środków, ustalenia beneficjentów rzeczywistych czy statusu PEP. Nie mogąc ustalić takiej informacji na poziomie uczestników TFI nie jest tego w stanie również określić na poziomie całego funduszu, jak również przekazywać tych informacji innym podmiotom, w zakresie w jakim zezwalają na to przepisy prawa powszechnie obowiązującego. Odnosząc się jednocześnie do argumentów podniesionych w tym zakresie przez KDPW⁷, wskazać należy, że sytuacja FIZ niepublicznych i publicznych w tym zakresie jest diametralnie różna. W przypadkach, w których w danym funduszu inwestycyjnym występują uczestnicy posiadający więcej niż 25% certyfikatów inwestycyjnych spełniają oni pierwszą przesłankę nadania statusu beneficjenta rzeczywistego określoną w art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. a tiret pierwsze Ustawy AML. Kwestii poszukiwania beneficjenta rzeczywistego funduszu nie da się zatem uprościć do stwierdzenia, że w każdym przypadku będzie to zarząd TFI, zgodnie z argumentami wskazanymi przez KDPW. Jednocześnie w FIZ niepublicznych możliwość wystąpienia sytuacji powyższej koncentracji certyfikatów w ręku jednego uczestnika jest dużo bardziej prawdopodobna niż w FIZ publicznych, gdzie rozproszenie certyfikatów inwestycyjnych wśród uczestników jest bardzo duże.</p> <p>Biorąc pod uwagę nadrzędny cel powyższych regulacji, które przecież mają dbać o bezpieczeństwo systemu finansowego, kwestii tej nie należy bagatelizować.</p>	
--	--	--	--

		<p>Istotne wątpliwości pojawiają się również w obszarze realizacji obowiązków prawnych, które mają na celu dokonanie analizy ryzyka systemowego przez Narodowy Bank Polski (dalej: „NBP”). Zgodnie z przepisami <i>Rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 21 września 2017 r. w sprawie sposobu, szczegółowego zakresu i terminów przekazywania do Narodowego Banku Polskiego danych niezbędnych do ustalania polityki pieniężnej, okresowych ocen sytuacji pieniężnej państwa oraz analiz ryzyka systemowego</i> (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 229), wydanego na podstawie art. 23 ust. 2c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polski (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 2025), w ramach raportów przekazywanych do NBP wskazać należy m. in. takie dane jak: „kod kraju inwestora” oraz „sektor inwestora”⁸. Do przedmiotowego raportowania zobowiązane są fundusze inwestycyjne, które z uwagi na kwestie podniesione już powyżej, w stosunku do FIZ niepublicznych nie mają możliwości samodzielnego ustalenia takich danych w kontakcie z uczestnikiem. Próba pozyskania ich natomiast u agenta emisji spotkała się z odpowiedzią odmowną z uwagi na brak podstawy prawnej do przekazania TFI takiej informacji.</p> <p>⁸ Formularz FIN.170 certyfikaty inwestycyjne z kodem ISIN.</p> <p>Jest to kolejny przykład sytuacji, w których rejestracja certyfikatów inwestycyjnych w KDPW, w miejsce wcześniejszej ewidencji prowadzonej przez TFI, prowadzi do uniemożliwienia realizacji obowiązków wynikających z przepisów prawa, które mają istotne znaczenie dla bezpieczeństwa systemu finansowego.</p> <p>Brak większej ochrony inwestora i jego interesu</p> <p>Już na etapie prac nad Ustawą o wzmocnieniu nadzoru, wprowadzającą obowiązek korzystania z agenta emisji oraz rejestracji w KDPW, wskazywane było, że w przeciwieństwie do obligacji gdzie znajdowało to swoje uzasadnienie, takie obowiązki w stosunku do certyfikatów</p>	
--	--	---	--

		<p>inwestycyjnych nie podnoszą poziomu ochrony inwestorów z uwagi na to, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> – TFI i zarządzane przez nie FIZ będące emitentami prowadzą działalność ściśle regulowaną przepisami krajowymi oraz unijnymi (w tym Rozporządzenia 231/2013), a zatem ich status jest zupełnie inny od spółek będących niepublicznymi emitentami obligacji; – nadzór nad TFI i FIZ sprawuje KNF, która jest informowana między innymi o: połączeniu/podziale certyfikatów, wykupie certyfikatów, wypłacie dochodów lub przychodów z lokat, zakończeniu zapisów na certyfikaty i ich przydziale, niedojściu emisji do skutku, odstąpieniu od emisji, sporządzeniu warunków emisji, emisji obligacji przez fundusz; – KNF sprawuje stały nadzór nad TFI, posiada odpowiednie narzędzie do egzekwowania postępowania zgodnego z przepisami prawa; – depozytariusz weryfikuje zgodność działania FIZ z przepisami w zakresie emitowania, wydawania i wykupywania certyfikatów – kontrola czynności faktycznych i prawnych; – certyfikaty w przeciwieństwie do obligacji nie stanowią emisji długu. <p>W kontekście powyższego nieuzasadnione od samego początku było wprowadzanie w ten proces dodatkowych podmiotów takich jak agent emisji, który weryfikował, czy emisja jest przeprowadzana zgodnie z przepisami prawa. Ponad trzyletnie doświadczenia TFI zrzeszonych w IZFiA pokazują, że udział dodatkowych podmiotów w procesie emisji FIZ nie podnosi bezpieczeństwa. Rolą agenta emisji miało być weryfikowanie dokumentacji, niemniej z uwagi na jej ilość nie ma gwarancji, że weryfikacja ta zostanie przeprowadzona dokładnie, a ponadto agenci zastrzegają w umowach szeroki zakres wyłączeń od odpowiedzialności. Pojawienie się w łańcuchu emisji dodatkowych</p>	
--	--	---	--

		<p>podmiotów generuje dodatkowe ryzyka błędów, które jak wynika z doświadczeń TFI mogą się pojawić na każdym z dodanych Ustawą o wzmocnieniu nadzoru etapów. Ciężko zatem upatrywać w tej sytuacji realizacji celów, na które zwracano uwagę w uzasadnieniu do powyższej ustawy.</p> <p>Odnośnie zaś podkreślanej przez KDPW w przywołanym wyżej stanowisku roli w zapewnieniu większego bezpieczeństwa inwestorów systemu rekompensat uregulowanego w Dziale V Ustawy o obrocie, wskazać należy, że rolą tego systemu jest zapewnienie inwestorom ochrony na wypadek utraty środków pieniężnych i instrumentów finansowych w związku z niekorzystną sytuacją finansową (upadłość, restrukturyzacja, niekorzystna sytuacja finansowa stwierdzona przez KNF) domu maklerskiego, w którym te środki pieniężne i instrumenty finansowe były zgromadzone. Z resztą w przypadku upadłości domu maklerskiego certyfikaty inwestycyjne zapisane na rachunku papierów wartościowych przechodzą do nowego domu maklerskiego, który ten rachunek przejmuje. Natomiast wypłaty z systemu rekompensat dotyczą ew. wolnych środków zapisanych na rachunkach papierów wartościowych. Co więcej, maksymalna kwota wypłaty z systemu rekompensat to równowartość w PLN 22 tys. EUR, co przy wpłatach dokonywanych do FIZ niepublicznych, które mają niejednokrotnie dużo większą wartość stanowi nikłe zabezpieczenie. Zgodnie z art. 117 ust. 3 Ustawy o funduszach minimalna wpłata do FIZ niepublicznego to równowartość 40 000 EUR.</p> <p>Podkreślenia wymaga, że analogiczne rozwiązanie w sytuacji TFI nie jest konieczne z uwagi na to, że fundusz stanowi odrębną osobę prawną od TFI i aktywa funduszu nie stanowią majątku TFI, a zatem z tytułu samej konstrukcji tych podmiotów są zabezpieczone przed taką okolicznością. Również wpłaty do FIZ zgodnie z art. 28 ust. 4 Ustawy o funduszach nie mogą być przedmiotem egzekucji kierowanej przeciwko towarzystwu i nie wchodzą do masy upadłości TFI.</p>	
--	--	---	--

		<p>Natomiast zgodnie z art. 6 pkt 7) <i>ustawy z dnia 28 lutego 2023 r. – Prawo upadłościowe</i> (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 1520 z późn. zm.) sam fundusz nie ma zdolności upadłościowej.</p> <p>Ten system zabezpieczeń środków uczestników istniał od początku i wprowadzenie do niego dodatkowego podmiotu tj. agenta emisji de facto powoduje wprowadzenie dodatkowej osoby prawnej, z której działalnością mogą być związane nowe ryzyka.</p> <p>Brak elastyczności dla inwestorów</p> <p>Doświadczenia ostatnich trzech lat pokazują również, że konsekwencją wprowadzonej obowiązkowej rejestracji certyfikatów inwestycyjnych w KDPW jest wręcz brak elastyczności dla inwestorów, a nie jej zwiększenie, jak to było przewidywane przez autorów Ustawy o wzmocnieniu nadzoru i uzasadnienia do niej.</p> <p>W celu uniknięcia ponoszenia przez fundusz opłat związanych z „poszukiwaniem” uczestników danego funduszu, TFI w statutach zapisują mechanizm obowiązkowej notyfikacji przez uczestnika zamiaru dokonania wykupu certyfikatów inwestycyjnych poprzez złożenie pisemnego wniosku wskazującego dzień wykupu, liczbę oraz serie/ISIN certyfikatów podlegających wykupowi, co istotnie ogranicza elastyczność w tym względzie. Prowadzi to również do takich sytuacji, w których inwestor chcąc dokonać wykupu korzysta z certyfikatów wyemitowanych jeszcze na starych zasadach, co gwarantuje mu, że wykup nieobarczony takimi dodatkowymi formalnościami nastąpi szybciej i szybciej dojdzie do wypłaty środków.</p> <p>Tym zaś uczestnikom, którzy nie chcą dokonywać wykupów, ale woleliby dokonać transakcji na rynku wtórnym, obecne regulacje utrudniają jej zawarcie z uwagi na to, że nabywca musi dysponować rachunkiem papierów wartościowych, co nie jest powszechne w segmencie inwestorów niepublicznych FIZ.</p>	
--	--	--	--

		<p>Istotne źródło problemów stanowi również sposób w jaki KDPW nalicza opłaty z tytułu poszczególnych zdarzeń, które opisane są w Tabeli Opłat, stanowiącej Załącznik nr 1 do <i>Regulaminu Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych</i>⁹ (dalej: „Tabela Opłat”). W wielu przypadkach wprowadza ona dla danej opłaty również wartości minimalne, które liczone są osobno od każdego numeru ISIN, o które oparty jest system KDPW. W praktyce chcąc ograniczyć koszty ponoszone przez fundusz, wymusza to na zarządzających rejestrowanie wszystkich certyfikatów danego funduszu pod jednym kodem (bez podziału na serie). W konsekwencji nie jest możliwe art. wprowadzenie okresu zamkniętego, dopiero po upływie którego możliwe jest wykupienie certyfikatów przez fundusz, liczonego odrębnie dla każdej serii certyfikatów inwestycyjnych oddzielnie. System KDPW nie dopuszcza również zarejestrowania na danych certyfikatach inwestycyjnych jednocześnie więcej niż jednego zdarzenia, co uniemożliwia funkcjonowanie w funduszu jednocześnie dwóch różnych rodzajów wykupu certyfikatów: częstego wykupu podlegającego ograniczeniom (art. z częstotliwością kwartalną) i rzadszego wykupu niepodlegającego ograniczeniom i dającego uczestnikom możliwość całkowitego wycofania się z inwestycji (art. z częstotliwością raz na 4 lata).</p> <p>9 http://www.kdpw.pl/pl/Regulacje/Documents/Regulamin_KDPW_10_02_2022.pdf</p> <p>Innym przykładem jest sposób naliczania opłaty z tytułu prowadzenia depozytu papierów wartościowych w sytuacji emisji certyfikatów, które nie są w pełni opłacone. Emitowanie takich certyfikatów inwestycyjnych jest wprost dopuszczone przez art. 137 ust. 1 Ustawy o funduszach, zgodnie z którym „<i>Certyfikat inwestycyjny imienny funduszu inwestycyjnego zamkniętego może być wydany uczestnikowi, który nie opłacił w całości ceny emisyjnej certyfikatu, jeżeli statut</i></p>	
--	--	---	--

			<p><i>fundusz tak stanowi.</i>”. Taki mechanizm wykorzystywany jest art. w funduszach, w których w początkowej fazie po emisji certyfikatów towarzystwo nie potrzebuje całości środków pieniężnych do dokonywania inwestycji, ale jednocześnie ma zapewnienie w postaci zobowiązania uczestnika, że w razie spełnienia określonych przesłanek (art. wezwania ze strony towarzystwa), uczestnik dokona brakującej wpłaty na certyfikaty. W okresie przejściowym, tj. pomiędzy pierwszą „emisyjną” wpłatą na certyfikaty, a pełnym ich opłaceniem, występuje często niemała dysproporcja pomiędzy ceną emisyjną, a kwotą rzeczywistego ich opłacenia. Mimo to, miesięczna opłata za prowadzenie depozytu papierów wartościowych pobierana przez KDPW (pkt 3.2. Tabeli Opłat w części dot. Uczestników Bezpośrednich KDPW) liczona jest jako iloczyn stawki 0,00033% oraz wartości rynkowej papierów wartościowych, za którą w przypadku certyfikatów inwestycyjnych KDPW uznaje ich cenę emisyjną. Takie podejście jest nieuzasadnione z następujących względów:</p> <ul style="list-style-type: none"> a. już z samego założenia, tego rodzaju certyfikaty nie mają opłaconej pełnej ceny emisyjnej, zatem odniesienie się do niej jest błędem, b. rzeczywista wartość rynkowa tych certyfikatów, tj. wartość po której mogłyby one zostać sprzedane na rynku wtórnym, jest równa kwocie ich opłacenia. Trudno bowiem oczekiwać, że cena sprzedaży będzie równa cenie emisyjnej, skoro z tymi certyfikatami wiąże się nadal zobowiązanie do pokrycia brakującej ceny, c. brak realnego obrotu takimi certyfikatami (uzasadniony ich specyfiką) nie uzasadnia braku brania pod uwagę ich rzeczywistej wartości rynkowej na potrzeby obliczania opłat na rzecz KDPW, d. brak odniesienia opłat KDPW do rzeczywistej wartości rynkowej tego rodzaju certyfikatów powadzi do kuriozalnej 	
--	--	--	---	--

		<p>sytuacji, w której pobierana jest opłata od kwoty bardzo często wielokrotnie wyższej niż wartość danego certyfikatu.</p> <p>Ponownego podkreślenia wymaga, że takie ograniczenia nie występowały, gdy certyfikaty inwestycyjne były zapisane w ewidencji uczestników i fundusz mógł kształtować zasady wykupu certyfikatów dostosowane do charakteru aktywów stanowiących przedmiot inwestycji funduszu i potrzeb jego inwestorów. W ocenie IZFiA utrzymywanie stanu, który uniemożliwia stosowanie powyższych rozwiązań, które przewidziane są przecież przepisami Ustawy o funduszach, powoduje nadmierne ograniczenie różnorodności konstrukcji na rynku, a co za tym idzie hamuje jego rozwój. Tym samym usunięcie z Projektu wcześniejszych propozycji przywracających TFI możliwość prowadzenia ewidencji uczestników przeczy wręcz celom Projektu i Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego.</p> <p>Opłaty na rzecz KDPW</p> <p>Ostatnią kwestią, której jednak nie można pominąć, jest fakt dodatkowych kosztów, jakie w związku z wprowadzeniem obowiązku dematerializacji i rejestracji certyfikatów inwestycyjnych w KDPW ponoszą fundusze, których istotnym elementem są opłaty ponoszone na rzecz depozytu.</p> <p>W tej dyskusji należy mieć na względzie istotne odmienności jakimi charakteryzują się fundusze inwestycyjne od innych typów emitentów. Przedmiotem działalności funduszu, co wynika wprost z art. 3 Ustawy o funduszach, jest lokowanie w papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego i inne prawa majątkowe, środków pieniężnych zebranych w drodze proponowania nabycia jednostek uczestnictwa albo certyfikatów inwestycyjnych. Tym samym wyemitowanie przez FIZ certyfikatów inwestycyjnych nie ma prowadzić do pozyskania</p>	
--	--	--	--

		<p>finansowania na cele własne emitenta, ale zgromadzenia kapitału uczestników, który później jest inwestowany zgodnie z ich interesem (por. art. 10 Ustawy o funduszach). Taka specyfika funduszy rzutuje również istotnie na kwestie ponoszenia kosztów związanych z rejestracją certyfikatów i ich późniejszą obsługą przez KDPW. Opłaty, których konieczność poniesienia wynika z Tabeli Opłat, stanowią jedną z pozycji kosztowych wpisanych w statuty funduszy inwestycyjnych i przez nie ponoszonych. To oznacza, że kwoty stanowiące wynagrodzenie KDPW pomniejszają Wartość Aktywów Netto (dalej: „WAN”) funduszy, a co za tym idzie wpływają na WAN w przeliczeniu na certyfikat inwestycyjny (dalej: „WANCI”) i wartość świadczenia z tytułu ich wykupu, co w ostatecznym rozrachunku oznacza, że ponoszone są przez uczestników funduszy.</p> <p>Jednocześnie, z uwagi na swój charakter, certyfikaty inwestycyjne niepublicznych FIZ najczęściej stanowią długoterminową inwestycję – standardem jest utrzymanie inwestycji przez okres kilku lat, nierzadko zdarzają się klienci utrzymujący inwestycję nawet przez okres dziesięciu lat. Sprzedaż certyfikatów inwestycyjnych na rynku niepublicznym jest możliwa, jednak transakcje mają miejsce okazjonalnie. Obowiązkowa dematerializacja certyfikatów inwestycyjnych niepublicznych FIZ powoduje, że uczestnicy tych funduszy przez wiele lat ponoszą koszty tych rozwiązań.</p> <p>Kwestią, która również ma znaczny wpływ na koszty ponoszone przez fundusze inwestycyjne jest fakt oparcia systemu KDPW na podziale wedle kodów ISIN, co przekłada się na sposób liczenia większości opłat wskazanych w Tabeli Opłat. System ten w ocenie IZFiA nie przystaje do specyfiki FIZ powodując nieuzasadnione powielanie i podnoszenie kosztów ponoszonych przez fundusze, a co za tym idzie ich uczestników. Jednocześnie wskazać należy, że wysoka częstotliwość dokonywanych przez FIZ emisji, która decyduje o wielości nadawanych certyfikatom inwestycyjnym numerów ISIN, wynika ze</p>	
--	--	---	--

		<p>strategii dystrybucji. Dodatkowo częste ich dokonywanie, tak samo jak częste dokonywanie wykupów stanowi działanie nastawione na interes uczestników funduszy i odpowiedź na oczekiwania KNF. Wskazać należy również, że działania mające na celu zmniejszenie ilości odrębnych numerów ISIN poprzez tzw. ich asymilację, które co należy podkreślić nie zawsze są wskazane z uwagi na kwestie podniesione powyżej, również wiążą się z koniecznością poniesienia odrębnej opłaty na rzecz KDPW, określonej w pkt. 5.4. Tabeli Opłat.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, w ocenie IZFiA, mniejsze znaczenie ma to jaką część WAN stanowią opłaty ponoszone na rzecz KDPW przez dany fundusz, ale sam fakt, że te opłaty są ponoszone de facto przez uczestników funduszy i są one stosunkowo wysokie. A jak wynika z powyższej analizy, żaden z celów regulacji, która te koszty generuje nie został spełniony.</p> <p>Biorąc pod uwagę przedstawioną powyżej ocenę regulacji Ustawy o wzmocnieniu nadzoru przeprowadzoną po ponad 3 latach doświadczenia z jej funkcjonowaniem, w ocenie IZFiA zachodzą wystarczające przesłanki do stwierdzenia, że rozwiązanie to nie osiągnęło zamierzonych celów i jako takie powinno zostać usunięte. Uczestnicy funduszu zamiast na nim zyskać utracili przejrzystość tych rozwiązań, możliwość dostosowania ich do ich potrzeb i specyfiki aktywów zgromadzonej w portfelu, a na dodatek ponoszą z tego tytułu dodatkowe koszty.</p> <p>W związku z powyższym IZFiA wnosi o przywrócenie do Projektu zmian, które znalazły się w jego pierwotnym brzmieniu i miały na celu likwidację w stosunku do certyfikatów FIZ publicznych obowiązku rejestracji w KDPW. Jednocześnie podtrzymujemy uwagę nr 8, zawartą w piśmie z dnia 11 sierpnia 2021 r. przekazującym uwagi IZFiA do pierwotnego brzmienia Projektu, o potrzebie utrzymania art. 122 Ustawy o funduszach.</p>	
--	--	---	--

			Podsumowanie zmian wymagających w zw. z tym przywrócenia do Projektu stanowi Załącznik nr 3 do niniejszego pisma.	
103.	Nowa konstrukcja funduszy portfelowych	UKNF	<p>Zawarta w projekcie ustawy propozycja dotycząca funduszu portfelowego zakłada występowanie w obrocie prawnym funduszy portfelowych rodzajowo właściwych FIO albo SFIO, które zbywałyby jednostki uczestnictwa z możliwością ich notowania i obrotu na rynku wtórnym. UKNF jest przeciwny tej propozycji.</p> <p>1) W efekcie propozycji zawartej w projekcie zaburzona zostanie podstawowa różnica konstrukcyjna między jednostką uczestnictwa a certyfikatem inwestycyjnym.</p> <p>W obowiązującym stanie prawnym prawa majątkowe uczestników FIO i SFIO stanowią jednostki uczestnictwa. Jednostka uczestnictwa nie może być zbyta przez uczestnika na rzecz osób trzecich. Prawa majątkowe uczestników FIZ inkorporowane są natomiast w certyfikatach inwestycyjnych, które są papierami wartościowymi, wobec czego są one zbywalne i (przy spełnieniu dodatkowych kryteriów) mogą być przedmiotem obrotu na rynku regulowanym lub alternatywnym systemie obrotu. Tymczasem skutkiem projektowanej zmiany będzie występowanie zbywalnych certyfikatów FIZ, jednostek uczestnictwa FIO i SFIO niezbywalnych na rzecz osób trzecich oraz dodatkowo jednostek uczestnictwa FIO będącego funduszem portfelowym, którego jednostki uczestnictwa byłyby zbywalne na rzecz osób trzecich.</p> <p>W konsekwencji, obowiązujący obecnie podział tytułów uczestnictwa na jednostki uczestnictwa i certyfikaty inwestycyjne straci na znaczeniu w następstwie wykreowania tytułu uczestnictwa posiadającego cechy obu wyżej wymienionych.</p> <p>Wprowadzenie dopuszczalności zbywalności jednostek uczestnictwa niesie ze sobą szereg konsekwencji.</p>	<p>Uwaga przyjęta kierunkowo</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>

		<p>Głównym założeniem leżącym u podstaw obowiązującej obecnie koncepcji niezbywalności jednostek uczestnictwa w drodze czynności prawnych jest zapobieżenie występowaniu wtórnego obrotu jednostkami uczestnictwa oraz wykorzystywaniu jednostek uczestnictwa jako środka rozliczeniowego. Usunięcie tej podstawowej cechy jednostek uczestnictwa stawia pod znakiem zapytania zasadność rozróżniania certyfikatów inwestycyjnych i jednostek uczestnictwa. Ponadto, nie sposób nie dostrzegać dodatkowych ryzyk związanych z obrotem prowadzonym przez nieprofesjonalnych uczestników rynku oraz ich skutków w zakresie systemu rozliczeniowego (zarówno na poziomie przepisów prawa powszechnie obowiązującego, jak i procesów oraz regulaminów podmiotów infrastruktury rynku kapitałowego).</p> <p>Jednym z argumentów na rzecz wprowadzanej zmiany, który pojawił się w pracach nad założeniami konstrukcyjnymi dedykowanymi funduszom portfelowym i miał uzasadniać zmianę formuły z FIZ na FIO był akcentowany w toku prac Zespołu Rady Rozwoju Rynku Finansowego był „pozytywny efekt marketingowy” takiej zmiany. Zakładał on, że dla potencjalnego inwestora pozytywną okolicznością istotną w kontekście inwestycji w fundusz portfelowy będzie to, iż fundusz ten będzie posiadać konstrukcję FIO/SFIO. Z kolei brak takiej zmiany powodowałby, że fundusze portfelowe nadal będą postrzegane jako FIZ, które przeznaczone są dla profesjonalnych inwestorów i mogą stosować bardziej liberalną politykę inwestycyjną w porównaniu z FIO, a zakres sprawowanego nad nimi nadzoru jest węższy niż w odniesieniu do FIO. Podążając takim tokiem rozumowania, należałoby zgodzić się z twierdzeniem, jakoby to ustawowy rodzaj funduszu miał decydujący, bądź co najmniej równie istotny, wpływ na ocenę inwestycji, jak sposób i jakość zarządzania przez TFI, polityka inwestycyjna, koszty funduszu oraz możliwość wyjścia z inwestycji. Przyjęcie takiego założenia jest nieuprawnione. W sytuacji, kiedy obrót certyfikatami inwestycyjnymi funduszu odbywa się na rynku regulowanym lub alternatywnym</p>	
--	--	--	--

		<p>systemie obrotu, portfel funduszu oparty jest o indeks rynku regulowanego, a fundusz dokonuje stałej emisji i wykupów certyfikatów inwestycyjnych na żądanie uczestników, sam fakt ustawowego zaklasyfikowania funduszu jako FIZ pozostaje drugorzędny z perspektywy oceny inwestycji.</p> <p>2) Abstrahując od sformułowanych wyżej uwag natury ogólnej i odnosząc się do proponowanej w projekcie koncepcji funduszu portfelowego będącego FIO lub SFIO negatywnie należy ocenić ustawowy obowiązek przekształcenia funduszy portfelowych (FIZ) funkcjonujących w obecnym reżimie prawnym w fundusze portfelowe (FIO/SFIO) działające w projektowanej architekturze normatywnej.</p> <p>Po pierwsze, uzasadnione wątpliwości budzi obligatoryjny charakter tego przekształcenia powodujący fundamentalną jakościowo zmianę zasad działalności dotychczas funkcjonujących w obrocie funduszy portfelowych. W ocenie UKNF, takie przekształcenie powinno być fakultatywne, a tym samym projektowane regulacje prawne powinny równocześnie utrzymać obowiązujące rozwiązania prawne przewidziane dla funduszy portfelowych, co pozwoli im działać na obecnie obowiązujących zasadach.</p> <p>Po drugie, przy założeniu obligatoryjnego charakteru przekształcenia należy uregulować sytuację, w której takie przekształcenie nie dojdzie do skutku. Sytuacja taka będzie mieć miejsce, gdy TFI zarządzające FIZ portfelowym nie złoży do KNF zawiadomienia o zamiarze przekształcenia rzeczonoego funduszu w FIO/SFIO portfelowy bądź gdy KNF zgłosi sprzeciw wobec takiego przekształcenia. W konsekwencji ww. zdarzeń przekształcenie nie nastąpi. Tym samym, zasadnym jest pytanie o status prawny nieprzekształconych funduszy portfelowych i sposób ich funkcjonowania wobec rezygnacji przez projektodawcę z obecnie obowiązującej formy prawnoorganizacyjnej dla tych podmiotów.</p>	
--	--	---	--

		<p>Projekt nie określa skutków prawnych nieprzekształcenia portfelowych FIZ w portfelowe FIO/SFIO.</p> <p>W szczególności nie precyzuje, jaka jest sytuacja prawna funduszu nieprzekształconego w przypadku zgłoszenia przez KNF sprzeciwu (np. czy TFI może wystąpić z nowym zawiadomieniem) oraz w przypadku niedostosowania funduszu do przepisów ustawy po upływie okresu przejściowego (czy fundusz dalej istnieje na podstawie przepisów dotychczasowych).</p> <p>Brak regulacji prawnych w tym zakresie będzie implikować konieczność skonfrontowania się z tą poważną luką regulacyjną przez KNF, który będzie rozpatrywać zawiadomienia „przekształceniowe” mając w polu widzenia opisywane tu ryzyko regulacyjne. Będzie ono szczególnie widoczne w kontekście wnoszonego przez KNF sprzeciwu. Organ nadzoru, mając wiedzę o ww. luce regulacyjnej, będzie zmuszony powściągliwie korzystać z przysługującego mu prawa do wniesienia sprzeciwu, a nawet nie korzystać z niego wcale, w obawie przed zmaterializowaniem się ryzyka regulacyjnego dla podmiotów, których przekształcenie nie doszło do skutku (brak ram prawnych dla dalszego funkcjonowania tych podmiotów). Co więcej taka sytuacja może oddziaływać demotywująco na TFI, które nie będą zainteresowane starannym sporządzeniem zawiadomień „przekształceniowych”, skoro samo przekształcenie FIZ portfelowych w FIO/SFIO portfelowe – wobec braku rozwiązań prawnych na wypadek jego niedojścia do skutku – będzie stanowić w istocie formalność, bo wydanie przez KNF sprzeciwu będzie rodzić niepotrzebne nikomu ryzyka prawne.</p> <p>Projekt nie odnosi się do konsekwencji podatkowych przekształcenia FIZ portfelowych w FIO/SFIO portfelowe. UKNF zauważa, że skutkiem przekształcenia – co wynika z art. 36 projektu – będzie zmiana charakteru tytułów uczestnictwa funduszu portfelowego z certyfikatów inwestycyjnych na jednostki uczestnictwa. Nie jest przy</p>	
--	--	--	--

		<p>tym wiadome, jak ww. zdarzenie zostanie ocenione przez pryzmat przepisów prawa podatkowego. Nie można przy tym wykluczyć, że zdarzenie to – z punktu widzenia przepisów prawa podatkowego – może zostać zakwalifikowane jako zakończenie inwestycji w certyfikaty inwestycyjne, co musi rodzić szereg pytań natury podatkowej. Jedno z nich dotyczy kwestii opodatkowania środków uczestników, zgromadzonych do dnia przekształcenia, podatkiem od dochodów kapitałowych. Projekt nie rozstrzyga tego zagadnienia. Mankament braku stosownych regulacji w omawianej materii jest szczególnie jaskrawy na tle koncepcji przymusowego przekształcenia FIZ portfelowych w FIO/SFIO portfelowe, zgodnie z którą uczestnicy nie mają żadnego wpływu na to zdarzenie prawne, a dodatkowo – wbrew własnej woli – mogą być narażeni na ryzyko powstania zobowiązań podatkowych w innej perspektywie czasowej niż przez nich zakładanej.</p> <p>Reasumując, proponowany model procesu „przekształceniowego” wyjątkowo negatywnie będzie wpływać na interesy uczestników funduszy inwestycyjnych, które nie będą przy zachowaniu proponowanych rozwiązań prawnych należycie chronione.</p> <p>Rozwiązaniem opisanego problemu byłoby wprowadzenie możliwości przekształcenia fakultatywnego portfelowych FIZ w portfelowe FIO/SFIO przy równoczesnym utrzymaniu obowiązującej obecnie konstrukcji portfelowych FIZ i umożliwieniu im działalności na obecnie obowiązujących zasadach.</p> <p>W przypadku obligatoryjnego charakteru przekształcenia należałoby rozważyć wprowadzenie swoistego rodzaju obostrzenia w postaci postawienia w stan likwidacji ww. funduszu, tj. w przypadku niedojścia do skutku jego przekształcenia, np. w terminie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.</p> <p>3) Ponadto, UKNF ocenia negatywnie propozycję ukształtowania procesu przekształcenia obecnych portfelowych FIZ w fundusze</p>	
--	--	--	--

		<p>portfelowe w FIO lub SFIO na podstawie zawiadomienia i możliwości zgłoszenia przez KNF sprzeciwu w terminie 5 miesięcy oraz uznania braku sprzeciwu w ww. terminie za udzielenie zezwolenia.</p> <p>Proces przekształcenia powinien zostać ukształtowany jako proces licencyjny, w którym postępowanie to zawsze zakończy się wydaniem decyzji (pozytywnej lub negatywnej, bez możliwości milczącej zgody).</p> <p>Zmiana reżimu, w którym funkcjonują fundusze portfelowe, z FIZ na FIO/SFIO jest zmianą jakościowo fundamentalną, która wymagać będzie po stronie UKNF dokonania szeregu analiz, które w całości będą miały precedensowy charakter ze względu na otwarty charakter funduszy portfelowych (np. co do zasad emitowania jednostek uczestnictwa przez FIO/SFIO portfelowe, zasad obrotu na rynku regulowanym lub ASO jednostek uczestnictwa niebędących w dalszym ciągu papierami wartościowymi, konsekwencji rozbieżności pomiędzy WANJU a wartością jednostek uczestnictwa wynikającą z notowań na GPW/ASO i możliwości wystąpienia takiej sytuacji).</p> <p>Pełna i prawidłowa analiza zawiadomienia będzie trudna do realizacji w terminie 5 miesięcy, uwzględniając konieczność analizy nowych rozwiązań i w związku z tym konsultacji wewnętrznych w ramach UKNF oraz niewykluczonej wymiany pism pomiędzy stroną a KNF. Przy czym, można rozważyć, aby przepisy przejściowe projektu wskazywały na termin, w którym obecne fundusze portfelowe FIZ powinny wystąpić z wnioskiem o wydanie zezwolenia na przekształcenie w FIO/SFIO, uwzględniający 18-miesięczny termin dostosowania działalności do przepisów nowelizacji.</p> <p>4) Przepis art. 36 ust. 3 ustawy zmieniającej jest niezgodny z przepisami Rozporządzenia 2017/1129. Publiczne oferowanie papierów wartościowych, w tym certyfikatów inwestycyjnych funduszy inwestycyjnych zamkniętych, oraz ich dopuszczanie do obrotu na rynku regulowanym może odbywać się tylko na zasadach określonych w tym rozporządzeniu, tj. na podstawie prospektu (z wyjątkami określonymi</p>	
--	--	--	--

		<p>w tym rozporządzeniu). Przepisy krajowe nie mogą wyłączyć tego obowiązku, w tym poprzez przekształcenie zatwierdzonych prospektów w warunki emisji certyfikatów inwestycyjnych, ponieważ do czasu przekształcenia FIZ portfelowego w FIO lub SFIO portfelowy, emitowane przez ten FIZ certyfikaty są papierami wartościowymi, a publiczna oferta papierów wartościowych oraz ich dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym, nie mogą odbywać się na podstawie warunków emisji certyfikatów inwestycyjnych.</p> <p>Wystarczającym jest zapis, że do działalności FIZ portfelowego i TFI nim zarządzającego do czasu przekształcenia stosuje się przepisy dotychczasowe. Takie rozwiązanie powinno konsumować obowiązek posiadania aktualnych prospektów przez działające obecnie FIZ-y portfelowe. W związku z tym rekomendowane jest wykreślenie ust. 3 z art. 36, w części powielającego de facto zasady wynikające z tego rozporządzenia oraz ustanawiane w proponowanych zmianach w art. 3 ust. 2 pkt 4 i art. 55d ustawy o ofercie publicznej.</p> <p>5) Z wyżej opisanych względów w zakresie funduszy portfelowych UKNF podtrzymuje poparcie dla „konstrukcji uznaniowej”. Pomysł ten zakłada stworzenie otoczenia regulacyjnego dla nowego typu funduszu inwestycyjnego (fundusz indeksowy w formule FIZ typu otwartego), który działałby zgodnie z regulacjami unijnymi normującymi zasady zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe w rozumieniu Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS).</p> <p>Dla uznania funduszu inwestycyjnego za fundusz portfelowy będzie on musiał spełniać wszystkie kryteria uznania funduszu za przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery</p>	
--	--	--	--

		<p>wartościowe (UCITS) w rozumieniu ww. dyrektywy, w tym w szczególności zapewniać by:</p> <ul style="list-style-type: none"> - certyfikaty inwestycyjne były wykupywane przez fundusz inwestycyjny na żądanie uczestników, - limity inwestycyjne zdefiniowane w dyrektywie były przestrzegane, - emisja certyfikatów inwestycyjnych odbywała się w sposób ciągły w związku ze składanymi żądaniami nabycia ze strony uczestników. <p>Uzupełnieniem wskazanej koncepcji byłoby zapewnienie możliwości przekształcenia funduszu portfelowego, o którym mowa w Dziale VII, rozdziale II ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w fundusz indeksowy (za uprzednią zgodą KNF). Tym samym, w ww. ustawie pozostałaby niezmieniona obowiązująca obecnie konstrukcja szczególnego typu FIZ – funduszu portfelowego. Fundusze te nadal mogłyby działać na dotychczas obowiązujących zasadach (zob. art. 182 i n. ustawy o FI).</p> <p>6) Zaproponowane w projekcie ustawy przepisy dotyczące zasad konstrukcji i funkcjonowania funduszu portfelowego jako funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego otwartego budzą wątpliwości.</p> <p>W szczególności projekt ustawy w sposób nieprzejrzysty określa konstrukcję funduszu portfelowego w odniesieniu do zasad zbywania i odkupywania jednostek uczestnictwa w okresie po zarejestrowaniu funduszu portfelowego.</p> <p>W zakresie zbywania oraz odkupywania jednostek uczestnictwa przepis art. 180 ust. 1 wprowadza normę odsyłającą uregulowanie tych kwestii w statucie funduszu portfelowego. Jest rozwiązanie nieprawidłowe. W przepisach ustawy nie zostały określone zasady zbywania i odkupywania jednostek uwzględniające specyfikę</p>	
--	--	--	--

		<p>funkcjonowania funduszu portfelowego, która wymaga zapewnienia ciągłego zbywania jednostek uczestnictwa na każde żądanie uczestnika oraz wprowadzania tych jednostek do obrotu na rynku wtórnym a także odkupywania tych jednostek w związku z żądaniami odkupienia składanymi przez uczestników a tym samym odpowiedniego zmniejszenia liczby jednostek uczestnictwa będących przedmiotem obrotu na rynku wtórnym. Brak regulacji ustawowej w tym zakresie może prowadzić do naruszenia interesów uczestników obrotu publicznego oraz uczestników funduszu.</p> <p>W odniesieniu do nowych jednostek uczestnictwa zbywanych przez fundusz portfelowy po zarejestrowaniu funduszu w rejestrze funduszy inwestycyjnych, z ustawy nie wynika:</p> <p>a) W jaki sposób zostanie zapewnione, że fundusz wykreuje liczbę jednostek uczestnictwa, która będzie odpowiadała liczbie jednostek uczestnictwa wskazanych w zapisie uczestnika, które uczestnik w pełni opłacił, po właściwej cenie zgodnie z art. 86 ust. 1a oraz art. 88 ust.1a.</p> <p>b) czy w funduszu portfelowym możliwe będzie nabycie jednostek uczestnictwa przez wpłatę bezpośrednio na rachunek funduszu. W art. 32 ust. 1 taka możliwość nie została wyłączona.</p> <p>c) Czy dom maklerski będzie pełnił rolę:</p> <ul style="list-style-type: none"> - przyjmującego zapis na nowe jednostki uczestnictwa oraz weryfikującego wpływ środków na nabycie jednostek uczestnictwa objętych takim zapisem - przyjmującego zlecenia odkupienia jednostek uczestnictwa - pośrednika obrotu jednostkami uczestnictwa w obrocie wtórnym na rynku regulowanym i ASO (zlecenia kupna i sprzedaży jednostek uczestnictwa w obrocie wtórnym) <p>d) Czy pośrednictwo domu maklerskiego w przyjmowaniu zapisów na nabycie jednostek uczestnictwa oraz składaniu zleceń odkupienia</p>	
--	--	--	--

		<p>będzie obligatoryjne i wyłączne czy też takie zapisy i zlecenia będą mogły przyjmować inne podmioty (jakie?) – nie proponuje się zmian do art. 32 ufi.</p> <p>e) W jaki sposób i kto będzie ustalał ogólną liczbę jednostek uczestnictwa funduszu portfelowego oraz ogólną liczbę jednostek uczestnictwa każdego z subfunduszy w każdym dniu wyceny, w którym będą zbywane/odkupywane jednostki uczestnictwa (przez fundusz).</p> <p>f) Jaki będzie obieg informacji (pomiędzy poszczególnymi instytucjami uczestniczącymi w procesie przyjmowania zapisów na jednostki uczestnictwa, przyjmującymi zlecenia odkupienia jednostek uczestnictwa, depozytariuszem i funduszem), pozwalający ustalić funduszowi w każdym dniu wyceny liczbę jednostek uczestnictwa, która powinna być „wykreowana” i jaka liczba jednostek powinna być umorzona przez fundusz w danym dniu wyceny, a także cenę po jakiej jednostki uczestnictwa są zbywane i odkupywane.</p> <p>W przeciwieństwie do systemu, w którym działa agent transferowy, zdarzenia wpływające na „wykreowanie” i umorzenie jednostek uczestnictwa przez fundusz portfelowy będą występowały w wielu podmiotach i od wielu podmiotów fundusz powinien otrzymać odpowiednie informacje. Fundusz powinien otrzymać także informację o wpływie na odpowiedni rachunek funduszu kwot na nabycie nowych jednostek uczestnictwa.</p> <p>g) W jaki sposób, w jakim momencie depozytariusz będzie weryfikował prawidłowość zbycia jednostek uczestnictwa oraz odkupienia (liczba jednostek, wartość wpłat na nabycie tych jednostek, wanju) przez fundusz.</p> <p>Ogólna liczba jednostek uczestnictwa funduszu/subfunduszu jest niezbędna do ustalenia ceny jednostek uczestnictwa po jakiej zbywane i odkupywane są jednostki uczestnictwa w dniu wyceny (cena ta jest</p>	
--	--	--	--

		<p>niezależna od kwotowań jednostki uczestnictwa będących w obrocie na rynku regulowanym i ASO).</p> <p>7) W statucie funduszu, zgodnie z proponowanym przepisem art. 180 ust. 1 ustawy, ma zostać określona również cena emisyjna jednostek uczestnictwa, przy czym przepisy ustawy określające zasady działania funduszy inwestycyjnych otwartych oraz rozdziału określającego zasady działania funduszu portfelowego, w szczególności proponowane zmiany przepisów art.179-180 nie określają co należy rozumieć przez cenę emisyjną funduszu portfelowego. W art. 86 ust. 1a ustawy został określony jedynie sposób określenia ceny, po jakiej są zbywane i odkupywane jednostki uczestnictwa funduszu portfelowego jednakże także ten przepis nie jest czytelny i nie określa w sposób kompleksowy tych zasad.</p> <p>W ustawie rezygnuje się z prowadzenia przez fundusz portfelowy rejestru uczestników funduszu, na podstawie którego w funduszach inwestycyjnych otwartych określana jest liczba jednostek uczestnictwa funduszu, która jest niezbędna do określenia ceny jednostek uczestnictwa po jakiej zbywane i odkupywane są jednostki uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego.</p> <p>W konsekwencji sposób ustalenia ceny po jakiej zbywane lub odkupywane są jednostki uczestnictwa funduszu portfelowego nie odnosi się do liczby jednostek uczestnictwa ustalonych na podstawie rejestru uczestników funduszu.</p> <p>Proponowany przepis art. 86 ust.1a w zdaniu pierwszym stanowi jedynie, że jednostki uczestnictwa są zbywane i odkupywane po cenie wynikającej z podzielenia wartości aktywów netto funduszu przez ogólną liczbę jednostek ustaloną według zasad określonych w statucie. Jednocześnie pozostałe przepisy dotyczące funduszu portfelowego nie określają, według jakiej daty fundusz ustala ogólną liczbę jednostek uczestnictwa, w jaki sposób fundusz ustala ogólną liczbę jednostek uczestnictwa, ani dnia, w którym ustalana jest cena jednostek w myśl</p>	
--	--	--	--

		<p>tego przepisu, po której fundusz zbywa lub odkupuje jednostki uczestnictwa. Należy przy tym mieć na uwadze, że co do zasady liczba jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnym jest zmienna w związku ze zbywaniem lub odkupywaniem jednostek uczestnictwa w każdym dniu wyceny aktywów funduszu.</p> <p>W związku z tym, w ustawie o funduszach inwestycyjnych nie zostały w sposób jednoznaczny określone zasady zbywania (kreowania) przez fundusz portfelowy nowych jednostek uczestnictwa.</p> <p>Należy podkreślić, że kwestia ustalenia liczby jednostek, która służy ustaleniu ceny jednostek uczestnictwa po jakiej zbywane są jednostki uczestnictwa jest kwestia fundamentalną, bezpośrednio wpływającą na interes uczestników funduszu inwestycyjnego.</p> <p>Pozostawienie możliwości ustalania sposobu określania ogólnej liczby jednostek uczestnictwa w statucie funduszu jest nieuzasadnione. Sposób ustalania liczby jednostek uczestnictwa, ze względu na to, że liczba jednostek uczestnictwa ma wpływ na ustalenie ceny po jakiej fundusz zbywa i odkupuje te jednostki powinien wynikać wprost z ustawy. W statucie mogłoby być jedynie uszczegółowienie w ramach zasady określonej w ustawie.</p> <p>Brak uregulowania tej kwestii w ustawie może przyczynić się do nieprawidłowego wykonywania obowiązków depozytariusza wynikających z art. 72 ustawy, w szczególności w zakresie zapewnienia, aby zbywanie i odkupywanie jednostek uczestnictwa oraz emitowanie, wydawanie i wykupywanie certyfikatów inwestycyjnych odbywało się zgodnie z przepisami prawa i statutem funduszu inwestycyjnego; aby wartość aktywów netto funduszu inwestycyjnego oraz wartość aktywów netto przypadających na jednostkę uczestnictwa była obliczana zgodnie z przepisami prawa i statutem funduszu inwestycyjnego.</p>	
--	--	---	--

		<p>Dodatkowo w przepisach ustawy nie zostały określone także zasady zbywania i odkupywania jednostek uczestnictwa, w tym ustalania ceny po jakiej zbywane lub odkupywane są jednostek uczestnictwa w przypadku gdy fundusz portfelowy został utworzony jako fundusz z wydzielonymi subfunduszami, ani zasady ustalenia ceny jednostek uczestnictwa kategorii różniących się od siebie związanych z nimi sposobem lub wysokością opłat obciążających aktywa funduszu. Przy czym do ustalenia ceny takich jednostek uczestnictwa zasada określona w art. 86 ust.1a w związku z odniesieniem w tym przepisie do ogólnej liczby jednostek jest nieadekwatna, a jej zastosowanie do takich jednostek uczestnictwa będzie naruszać interes uczestników funduszu nabywających lub odkupujących takie jednostki uczestnictwa. Jednocześnie należy pamiętać, że liczba jednostek uczestnictwa funduszu związana z poszczególnymi subfunduszami oraz liczba jednostek uczestnictwa poszczególnych kategorii również jest zmienna w poszczególnych dniach wyceny w związku ze zbywaniem i odkupywaniem jednostek uczestnictwa.</p> <p>Wskazanych wyżej kwestii nie rozwiązuje proponowany przepis art. 87 ust. 6, zgodnie z którym do powstawania oraz przenoszenia praw z jednostek uczestnictwa, o których mowa w ust. 5, stosuje się przepisy ustawy o obrocie instrumentami finansowymi dotyczące praw ze zdematerializowanych papierów wartościowych jak też proponowany art. 88 ust.2a, zgodnie z którym zasady powstawania i przenoszenia praw z jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179, określają przepisy ustawy o obrocie instrumentami finansowymi dotyczące zdematerializowanych papierów wartościowych.</p> <p>Przepisy ustawy o obrocie instrumentami finansowymi mogą mieć zastosowanie jedynie do jednostek uczestnictwa będących przedmiotem obrotu na rynku regulowanym lub ASO po ich dopuszczeniu lub wprowadzeniu do obrotu na tych rynkach.</p>	
--	--	--	--

		<p>Ustawą określającą konstrukcję funduszu portfelowego jest ustawa o funduszach inwestycyjnych (...) i w tej ustawie powinny być określone przejrzyste i kompleksowe normy określające kwestie „kreacji” jednostek uczestnictwa funduszu portfelowego. Ustawa o obrocie instrumentami finansowymi nie reguluje kwestii konstrukcyjnych funduszy portfelowych związanych ze zbywaniem przez fundusz jednostek uczestnictwa.</p> <p>8) Ponadto nieprzejrzyste są także zasady ustalania ceny po jakiej zbywane i odkupywane jednostki uczestnictwa określone w zdaniu drugim w art. 86 ust. 1a.</p> <p>Przepis ten przewiduje, że cena po jakiej zbywane lub odkupywane są jednostki uczestnictwa może być odpowiednio powiększona lub pomniejszona o kwotę stanowiącą oszacowaną na podstawie analizy historycznej odpowiednio sumę kosztów funduszu związanych ze zbyciem jednostek uczestnictwa o wartości objętej danym zapisem lub sumę kosztów funduszu związanych z odkupieniem jednostek uczestnictwa o wartości objętej danym żądaniem odkupienia. Jednakże z przepisu tego nie wynika, na czym polega analiza historyczna, jaki okres byłby objęty taką analizą, kto będzie ustalał taki okres i na jakich zasadach, jakie pozycje kosztów składają się na sumę kosztów związanych ze zbyciem lub sumę kosztów związanych z odkupieniem. Ponadto nie są zrozumiale zastosowane w tym przepisie wyrażenia „suma kosztów funduszu związanych ze zbyciem jednostek uczestnictwa o wartości objętej danym zapisem”, „suma kosztów funduszu związanych z odkupieniem jednostek uczestnictwa o wartości objętej danym żądaniem odkupienia”.</p> <p>Ponadto przepis ten jest sprzeczny z zasadą nieobciążania aktywów funduszu kosztami związanymi ze zbywaniem lub odkupywaniem jednostek uczestnictwa wynikającą z art. 18 ust. 5 ustawy. Zgodnie z tym przepisem, statut funduszu inwestycyjnego otwartego lub</p>	
--	--	---	--

		<p>specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego nie może przewidywać obciążania aktywów funduszu kosztami związanymi ze zbywaniem oraz odkupywaniem jednostek uczestnictwa.</p> <p>9) Przy konstruowaniu przepisów dotyczących zasady zbywania i odkupywania jednostek uczestnictwa funduszu portfelowego należy mieć na uwadze, że określone w przepisach ustawy powinny zostać odpowiednio odzwierciedlone w przepisach rozporządzenia Ministra Finansów o szczególnych zasadach rachunkowości funduszy inwestycyjnych odnoszących się do zasad rachunkowości funduszu inwestycyjnych, w tym prowadzenia ksiąg funduszu oraz sporządzania sprawozdań finansowych funduszy. Ogólnikowość regulacji dotyczących zasad zbywania i odkupywania jednostek uczestnictwa funduszu portfelowego może wpłynąć na trudności z właściwym sformułowaniem przepisów o rachunkowości.</p> <p>10) Nie jest zasadna zmiana art. 91 ust.2 pkt 5 ustawy w zakresie w jakim pozbawia uczestnika funduszu portfelowego potwierdzenia wskazującego liczbę jednostek uczestnictwa posiadanych przez uczestnika po zbyciu lub odkupieniu jednostek uczestnictwa.</p> <p>Należy odróżnić zbycie oraz okupienie przez fundusz inwestycyjnych jednostek uczestnictwa od wtórnego obrotu jednostkami uczestnictwa na rynku regulowanym lub ASO.</p> <p>11) Proponowany art. 179 ust. 1 przewiduje, że jednostki uczestnictwa funduszu portfelowego mogą być zbywane na rzecz osób trzecich. Jednocześnie w odniesieniu do funduszu portfelowego nie został wyłączony przepis art. 83 ust. 2, z którego wynika, że jednostka uczestnictwa nie może być zbyta przez uczestnika na rzecz osób trzecich.</p> <p>Ponadto sposób sformułowania art. 179 ust.1 powoduje wątpliwość, czy jednostki uczestnictwa funduszu portfelowego mogą być zbywane</p>	
--	--	--	--

		<p>przez uczestnika na rzecz osób trzecich w transakcjach zawieranych poza rynkiem regulowanym lub ASO.</p> <p>12) W art. 179 ust. 1 nie zostały określone zasady polityki inwestycyjnej charakteryzujące fundusz portfelowy. Także z ust. 2 nie wynika wyraźnie, że jeżeli fundusz jest utworzony jako fundusz z wydzielonymi subfunduszami wówczas każdy z subfunduszy powinien prowadzić politykę inwestycją funduszu portfelowego. Brak takiej regulacji może prowadzić do tworzenia w ramach funduszu portfelowego subfunduszy, których polityka inwestycyjna nie będzie miała charakteru polityki funduszu portfelowego.</p> <p>13) W art. 179 ust. 4 został pominięty ASO, mimo że możliwość wprowadzenia jednostek uczestnictwa do ASO przewiduje ust.1. Ponadto w przepisach ustawy nie zostały określone skutki braku odmowy dopuszczenia jednostek uczestnictwa funduszu portfelowego do obrotu na rynku regulowanym lub odmowy wprowadzenia do obrotu w ASO albo na obu rynkach.</p> <p>Ponadto przepis ust. 4 nie określa czy dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do ASO oraz umowa z KDPW dotyczy wszystkich jednostek uczestnictwa, które zostaną zbyte przez fundusz portfelowy w okresie do dnia poprzedzającego dzień wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu nieodkupionych przez fundusz.</p> <p>14) Przepis art. 180 ust. 2 powinien wyłączać w całości art. 83a w odniesieniu do funduszu portfelowego. Dodatkowo należy rozważyć zasadność istnienia w funduszu portfelowym kategorii jednostek uczestnictwa różniących się od siebie związanych z nimi sposobem lub wysokością pobieranych opłat obciążających aktywa funduszu. Taka możliwość nie została wyłączona (art. 158).</p>	
--	--	---	--

		<p>15) Należy rozważyć, czy w proponowanym art. 180 ust. 3 zasadnie pomija się środki pieniężne, czy zawsze jednostka uczestnictwa będzie odzwierciedlała jedynie parkiet papierów wartościowych. W ust. 4 uwzględnia się środki pieniężne.</p> <p>16) W odniesieniu do propozycji zmiany art. 182 ust.5 ustawy, należy zwrócić uwagę, że do SFIO nie ma zastosowania art. 94 ust. 7. Kwestie związane z zawieraniem przez SFIO umów, których przedmiotem są instrumenty pochodne regulują art. 116a- 116d ufi.</p> <p>17) W odniesieniu do propozycji zmiany art. 201 ust.6 ustawy nie jest zasadne z punktu widzenia interesów uczestników funduszy łączenie funduszy portfelowych, opartych na różnych indeksach lub różnych portfelach bazowych.</p> <p>Do łączenia funduszy portfelowych powinny mieć zastosowanie zasady, o których mowa w ust. 3-5. Uregulowanie łączenia funduszy portfelowych w ust. 6 powoduje wątpliwości w tym zakresie.</p> <p>Przepis powinien odnosić się także do subfunduszy skoro fundusz portfelowy może być funduszem z wydzielonymi subfunduszami.</p> <p>18) Proponowany przepis art. 202 ust.3a powinien odnosić się także do subfunduszy funduszu portfelowego skoro fundusz portfelowy może być funduszem z wydzielonymi subfunduszami.</p> <p>19) Proponowane przepisy art. 208d ust. 1a oraz 208t ust.4a powinny być sformułowane w taki sposób, żeby wynikało z nich jednoznacznie, że przydział jednostek uczestnictwa odnosi się również do subfunduszy wydzielonych w funduszu portfelowym.</p> <p>20) Przepis art. 219 ust. 5a, który odnosi się do statutu funduszu portfelowego będącego FIZ może być utrzymany w projekcie w przypadku gdy projektodawca zrezygnuje z prowadzenia w ustawie zmian w zakresie art. 179, z których wynika, że fundusz portfelowy jest funduszem fio lub sfio.</p>	
--	--	--	--

		<p>21) Proponowane przepisy art. 220a ust. 6a oraz art. 222a ust. 2a są nieprzejrzyste. Nie wiadomo, o jaką „wybraną metodę chodzi” – czy o chodzi sposób odwzorowywania indeksu? Ponadto wyrażenie „konsekwencjach (...) dla inwestorów pod względem generowanej ekspozycji na indeks i ryzyka kontrahenta” nie jest zrozumiałe.</p> <p>22) W propozycji zmiany art. 239 ust.1 ustawy nie jest zrozumiała intencja wprowadzanej zmiany. Wydaje się, że fragment przepisu następujący po słowach „oraz (...)” jest zbędny. FIO będący funduszem portfelowym to nadal FIO. Prawdopodobnie projektodawcy chodziło o zakaz przekształcania SFIO w SFIO będący funduszem portfelowym.</p> <p>23) W proponowanym art. 240 ust. 2a należy rozważyć zmianę redakcji pkt 1 – 4. W przypadku w funduszu z wydzielonymi subfunduszami to poszczególne subfundusze będą prowadziły politykę „funduszu portfelowego”, a nie fundusz jako taki.</p> <p>Ponadto fundusz portfelowy, zgodnie z proponowanymi zmianami w art. 87 nie będzie prowadził rejestru uczestników funduszu. Związku z tym nie będą miały zastosowania w pełni przepisy (niezmienianego) art. 244 określającego skutki przekształcenia.</p> <p>24) Ustawa wielokrotnie w odniesieniu do fio /sfio portfelowego posługuje się sformułowaniem „utworzonego jako fundusz portfelowy”. Ze względu na to, że zgodnie z projektem FIO i SFIO portfelowy mogą powstać także z przekształcenia FIZ, powstaje wątpliwość, czy przepisy odnoszące się do fio/sfo portfelowego będą dotyczyły także fio/sfio portfelowego powstałego z przekształcenia fiz portfelowego w fio lub sfio portfelowy.</p> <p>25) Dodatkowo analizy wymaga propozycja funkcjonowania funduszu portfelowego jako specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego. Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy, statut specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego stanowi, że uczestnikami funduszu mogą zostać podmioty określone w statucie lub takie, które spełniają</p>	
--	--	---	--

		<p>warunki określone w statucie. Ograniczenie kręgu uczestników funduszy do niektórych podmiotów stoi w sprzeczności z dokonywaniem obrotu jednostkami uczestnictwa funduszu portfelowego na rynku regulowanym.</p> <p>26) Propozycja nowelizacji art. 55d ustawy o ofercie publicznej, zakładająca zwolnienie z obowiązku uzyskania zatwierdzenia dokumentu, na podstawie którego jednostki uczestnictwa emitowane przez ww. fundusz dopuszczane byłyby do obrotu, jest zwolnieniem nieznajdującym uzasadnienia oraz podstawy prawnej w obowiązującym porządku prawnym. Proponowane rozwiązanie tworzy ponadto ryzyko nieprzekazania inwestorom dostatecznego zakresu informacji, pozwalającego na podjęcie decyzji inwestycyjnej. Zakres prospektu informacyjnego, sporządzanego zgodnie z wytycznymi zawartymi w Rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie prospektu informacyjnego funduszu inwestycyjnego otwartego i specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego oraz wyliczania wskaźnika zysku do ryzyka tych funduszy, nie obejmuje informacji dotyczących dopuszczania do obrotu instrumentów emitowanych przez fundusz, kiedy zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 179 ust. 4 ustawy o funduszach, będzie on obowiązany, w terminie 7 dni od dnia wpisania do rejestru funduszy inwestycyjnych, do złożenia wniosku o dopuszczenie jednostek uczestnictwa do obrotu na rynku regulowanym;</p> <p>W związku z tym konieczne jest uzupełnienie projektu w odniesieniu do procesu dopuszczania jednostek uczestnictwa do obrotu, tak by informacje na ten temat były prezentowane w dokumencie, który podlega zatwierdzeniu przez UKNF.</p> <p>27) W projekcie nie zostały także określone obowiązki informacyjne funduszu portfelowego w związku z obrotem jednostkami uczestnictwa na rynku regulowanych lub ASO. W interesie uczestników publicznego obrotu oraz uczestników funduszu inwestycyjnego jest udostępnianie</p>	
--	--	--	--

		<p>informacji o funduszu w zakresie analogicznym jak do zakresu jakim podlegają publiczne fundusze inwestycyjne zamknięte, w tym fundusze portfelowe. Do funduszy fundusze portfelowych powinny mieć zastosowanie regulacje dotyczące raportowania bieżącego i okresowego, także w kontekście Rozporządzenia 596/2014.</p> <p>28) W art. 36 ust. 6 pkt 2 projektu ustawy (załączenie do wniosku o przekształcenie umowy z depozytariuszem) wydaje się zbędny w kontekście brzmienia jej art. 36 ust. 12 pkt 2) i 3) (przekształcony fundusz wstępuje w prawa i obowiązki funduszu inwestycyjnego zamkniętego utworzonego jako fundusz portfelowy i przekształcony fundusz wstępuje w prawa i obowiązki wynikające z umowy z depozytariuszem o wykonywanie funkcji depozytariusza przekształconego funduszu).</p> <p>29) Projekt nie odnosi się do konsekwencji podatkowych przekształcenia FIZ portfelowych w FIO/SFIO portfelowe. UKNF zauważa, że skutkiem przekształcenia – co wynika z art. 36 projektu – będzie zmiana charakteru tytułów uczestnictwa funduszu portfelowego z certyfikatów inwestycyjnych na jednostki uczestnictwa. Nie jest przy tym wiadome, jak ww. zdarzenie zostanie ocenione przez pryzmat przepisów prawa podatkowego. Nie można przy tym wykluczyć, że zdarzenie to – z punktu widzenia przepisów prawa podatkowego – może zostać zakwalifikowane jako zakończenie inwestycji w certyfikaty inwestycyjne, co musi rodzić szereg pytań natury podatkowej. Jedno z nich dotyczy kwestii opodatkowania środków uczestników, zgromadzonych do dnia przekształcenia, podatkiem od dochodów kapitałowych. Projekt nie rozstrzyga tego zagadnienia. Mankament braku stosownych regulacji w omawianej materii jest szczególnie jaskrawy na tle koncepcji przymusowego przekształcenia FIZ portfelowych w FIO/SFIO portfelowe, zgodnie z którą uczestnicy nie mają żadnego wpływu na to zdarzenie prawne, a dodatkowo – wbrew własnej woli – mogą być narażeni na ryzyko powstania</p>	
--	--	--	--

			zobowiązań podatkowych w innej perspektywie czasowej niż przez nich zakładanej.	
104.	Nowy model ewidencjonowania certyfikatów inwestycyjnych niepublicznych FIZ-ów (zniesienie obowiązku dematerializacji w KDPW)	UKNF	<p>UKNF podtrzymuje swoją propozycję w zakresie ewidencjonowania certyfikatów inwestycyjnych niepublicznych FIZ-ów.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Obecnie obowiązujący model rejestracji certyfikatów inwestycyjnych niepublicznych FIZ (obowiązek dematerializacji w KDPW) znacząco utrudnia efektywną komunikację z uczestnikami FIZ, w tym prawidłową realizację obowiązków informacyjnych FIZ wobec inwestorów. FIZ nie wiedzą, kto jest ich uczestnikiem. Certyfikaty inwestycyjne jako papier wartościowy podlegają przymusowej dematerializacji w KDPW i są zapisywane na rachunkach papierów wartościowych prowadzonych przez firmy inwestycyjne na rzecz swoich klientów (inwestorów FIZ). W posiadaniu danych klientów FIZ są zatem firmy inwestycyjne, a nie FIZ. Co więcej, firmy inwestycyjne zobowiązane są do ochrony danych swoich klientów w ramach tajemnicy zawodowej. W konsekwencji, FIZ nie mają wiedzy, kto jest ich uczestnikiem, więc nie są w stanie efektywnie komunikować się z nimi, w tym realizować wobec nich ustawowych obowiązków informacyjnych. 2. Obecnie obowiązujący model rejestracji certyfikatów inwestycyjnych niepublicznych FIZ (obowiązek dematerializacji w KDPW) stoi na przeszkodzie realizacji celów przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w szczególności zapewnieniu większej przejrzystości transakcji finansowych oraz podmiotów o charakterze korporacyjnym w drodze gromadzenia i upubliczniania informacji o beneficjentach rzeczywistych tych 	<p>Uwaga nieprzyjęta, z zastrzeżeniem, że w projekcie przewidziano rozwiązanie ułatwiające TFI identyfikację uczestników fiz.</p> <p>Rezygnacja ze zmian obejmujących zniesienie obowiązkowej dematerializacji certyfikatów inwestycyjnych podyktowana została decyzją Kierownictwa MF (rozbieżność). Decyzja ta wynikała z tendencji na rynkach zagranicznych zmierzającą do centralnej rejestracji wszystkich papierów wartościowych oraz rozdzielenia funkcji rejestracji papierów wartościowych od ich emitenta. Dodatkowo ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom zostały wprowadzone zmiany usprawniające przekazywanie Inspektorowi Informacji Finansowej informacji przez zamknięte fundusze inwestycyjne o swoich uczestnikach (brak</p>

			<p>podmiotów. Obecnie model ten uniemożliwia pełne stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego. Wprawdzie z dniem 31 października 2022 r. weszła w życie nowelizacja art. 282 (w ust. 3 po pkt 3a dodano pkt 3b i 3c) <i>ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi</i>, która umożliwia przekazywanie informacji objętych tajemnicą zawodową przez towarzystwo, zarządzającego ASI, spółkę zarządzającą lub zarządzającego z UE - podmiotowi, o którym mowa w art. 58 <i>ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu</i> obowiązanemu do zgłoszenia informacji o beneficjentach rzeczywistych do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych, o którym mowa w art. 55 tej ustawy, i ich aktualizacji - w zakresie niezbędnym do dokonania zgłoszenia informacji i ich aktualizacji, to w dalszym ciągu brak jest odpowiednich przepisów które zapewniałyby dostęp towarzystwa oraz funduszu do danych o uczestnikach funduszu – osobach uprawnionych z certyfikatów, które mają zapisane certyfikaty na swoich rachunkach papierów wartościowych, w szczególności w przypadku ich zbycia przez pierwotnego uczestnika. W związku z tym realizacja tego obowiązku przez TFI i FI jest niepełna. Dostęp do pełnej wiedzy o uczestnikach funduszu może być zapewniony towarzystwu i funduszowi, a w konsekwencji spółkom poszukującym informacji o swoich beneficjentach rzeczywistych, którzy status taki uzyskują za pośrednictwem funduszu inwestycyjnego zamkniętego, wyłącznie w przypadku, gdy informacje o wszystkich uczestnikach funduszu inwestycyjnego będą zgromadzone w ewidencji uczestników prowadzonej przez towarzystwo lub powierzonej określone podmiotowi.</p> <p>3. Zmiana modelu rejestracji nie wpłynie negatywnie na bezpieczeństwo inwestorów. W obowiązującym stanie</p>	<p>odpowiedniego zwolnienia z tajemnicy zawodowej był jednym z argumentów za rezygnacją z rejestracji emisji CI w KDPW).</p>
--	--	--	--	--

			<p>prawnym KNF posiada już bowiem dostęp do danych o emisjach certyfikatów, zdarzeniach korporacyjnych (podział/łączenie certyfikatów). Podstawowym źródłem posiadanych przez nas informacji są raporty bieżące funduszy inwestycyjnych zamkniętych (podstawa prawna: par. 11 ust. 1 pkt 8-10 oraz 22-24 i 27 <i>Rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 28 czerwca 2017 r. w sprawie okresowych sprawozdań oraz bieżących informacji dotyczących działalności i sytuacji finansowej towarzystw funduszy inwestycyjnych i funduszy inwestycyjnych dostarczanych przez te podmioty Komisji Nadzoru Finansowego</i>).</p> <p>4. Niższe koszty prowadzenia ewidencji uczestników (chęć ochrony inwestorów nie może odbywać się za wszelką cenę tym bardziej, że - o czym piszemy wyżej - KNF w ramach nadzoru bieżącego ma dostęp do danych o certyfikatach inwestycyjnych). FIZ-y publiczne w porównaniu z FIZ-ami niepublicznymi mają wielokrotnie wyższe koszty prowadzenia ewidencji uczestników oraz pośrednictwa podmiotów trzecich podczas subskrypcji, ponieważ ofertę tych FIZ-ów można kierować do szerokiego grona nieoznaczonych adresatów. Dzięki temu można zwiększyć prawdopodobieństwo pozyskania aktywów, które będą pozwalały na minimalizację udziału kosztów KDPW i agenta emisji ogółem w kosztach funduszu. Z kolei FIZ-y niepubliczne nie mają takiej możliwości ze względu na ograniczenie kręgu uczestników w ramach pojedynczej emisji do 149 osób. Oprócz opłat do KDPW FIZ-y niepubliczne obciążone są aktualnie wynagrodzeniem agenta płatniczego, opłatami na rzecz KDPW, wynagrodzeniem agenta emisji, wynagrodzeniem sponsora emisji. W zależności od wielkości emisji oraz wybranego agenta emisji, dodatkowy koszt dla każdej emisji to w przybliżeniu od 5.000 do 15.000 zł. W związku ze wzrostem kosztów</p>	
--	--	--	--	--

			<p>inwestorzy będą szukali możliwości wyjścia z istniejących funduszy, i w tym celu będą poszukiwać instrumentów o niższych kosztach utrzymania (to jest argument eksponowany przez IZFiA).</p> <p>5. Ograniczone znaczenie systemu rekompensat w przypadku niepublicznych FIZ-ów. Certyfikaty inwestycyjne takich funduszy rzadko są przedmiotem obrotu. W przeciwieństwie do akcji, podstawowym sposobem zaspokojenia z nich przez inwestora jest wykup przez fundusze. Ponadto, rolą systemu rekompensat jest zapewnienie inwestorom ochrony na wypadek utraty środków pieniężnych i instrumentów finansowych w związku z niekorzystną sytuacją finansową (upadłość, restrukturyzacja, niekorzystna sytuacja finansowa stwierdzona przez KNF) domu maklerskiego, w którym te środki pieniężne i instrumenty finansowe były zgromadzone (zob. art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi) . W przypadku zniesienia rejestrowania certyfikatów inwestycyjnych niepublicznych FIZ w KDPW, zagrożenia, na wypadek których ochronę inwestorom ma zapewniać system rekompensat, w ogóle nie wystąpią (nawet jeśli ewidencja uczestników będzie prowadzona przez dom maklerski, gdyż prowadzenie ewidencji uczestników nie wiąże się z przechowywaniem certyfikatów inwestycyjnych przez podmiot ją prowadzący – nie ma zatem możliwości ich utraty). Stąd system rekompensat – w kontekście zgłaszanej propozycji legislacyjnej - nie zapewnia inwestorom żadnej dodatkowej ochrony, a jedynie chroni inwestorów przed ryzykami, na które są oni narażeni z uwagi na obowiązujący obecnie model rejestracji certyfikatów inwestycyjnych.</p> <p>Obowiązkowa dematerializacja certyfikatów inwestycyjnych niepublicznych FIZ powoduje, że uczestnicy tych funduszy przez wiele</p>	
--	--	--	--	--

			lat (bezpośrednio lub za pośrednictwem funduszu – gdy certyfikaty inwestycyjne utrzymywane są na rejestrze sponsora emisji) ponoszą koszty przechowywania certyfikatów inwestycyjnych przez domy maklerskie, nie otrzymując w zamian żadnej wartości dodanej. Tym zaś uczestnikom, którzy chcą dokonać transakcji na rynku wtórnym, dematerializacja certyfikatów inwestycyjnych utrudnia jej zawarcie – nabywca musi dysponować rachunkiem papierów wartościowych, co nie jest powszechne w segmencie inwestorów niepublicznych FIZ.	
105.	Art. 12 pkt 1	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>W związku z wprowadzeniem do przepisu art. 182 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („UFI”, „ustawa o funduszach”) dookreślenia, że portfel inwestycyjny funduszu, o którym mowa w art. 179, powinien opierać się na składzie portfela papierów wartościowych stanowiącego podstawę do ustalenia wartości indeksu, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 1), proponuje się dodanie definicji przedmiotowego rozporządzenia w pkt 21 art. 2:</p> <p>„21) rozporządzeniu 2016/1011 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 1);”.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Uwaga o charakterze legislacyjnym. Uwaga niezasadna, ponieważ postuluje wprowadzenie do słowniczka ustawy o funduszach pojęcia, które nie będzie wykorzystywane na potrzeby nowelizowanej ustawy.</p>

106.	Art. 12 pkt 2	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE DEMATERIALIZACJI I REJESTRACJI CERTYFIKATÓW INWESTYCYJNYCH</p> <p>2) w art. 6 w ust. 1:</p> <p>a) uchyla się pkt 1a,</p> <p>b) w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:</p> <p>„5) wskazane w ewidencji uczestników funduszu jako posiadacze certyfikatów inwestycyjnych.”;</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Rezygnacja ze zmian obejmujących zniesienie obowiązkowej dematerializacji certyfikatów inwestycyjnych podyktowana została decyzją Kierownictwa MF (rozbieżność).</p>
107.	Art. 12 pkt 2	CFA Society Poland	<p>CFA Society Poland wnosi niniejszym o przywrócenie do projektu Ustawy zapisów znoszących obowiązek rejestracji certyfikatów inwestycyjnych FIZ w depozycie papierów wartościowych prowadzonym przez KDPW w oparciu o argumenty wskazane poniżej.</p> <p>Poprzedni projekt Ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku („Ustawa”) z dnia 15 lipca 2021 roku zawierał zapisy, na mocy których zniesiony miał być obowiązek rejestracji w depozycie papierów wartościowych prowadzonym przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych („KDPW”) certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez fundusze inwestycyjne zamknięte („FIZ”). Zapisy te były pozytywnie ocenione przez CFA Society Poland, jak i przez wiele innych instytucji i uczestników rynku kapitałowego w ramach poprzedniej rundy konsultacji publicznych z wyjątkiem samego KDPW.</p> <p>W dniu 1 lipca 2019 roku weszły w życie przepisy wprowadzające obowiązkową rejestrację w depozycie papierów wartościowych prowadzonym przez KDPW obligacji korporacyjnych, certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez FIZ oraz listów zastawnych. Ponadto wprowadzona została instytucja agenta emisji, który pośredniczy w procesie rejestracji wymienionych powyżej</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Rezygnacja ze zmian obejmujących zniesienie obowiązkowej dematerializacji certyfikatów inwestycyjnych podyktowana została decyzją Kierownictwa MF (rozbieżność). Decyzja ta była podyktowana tendencją na rynkach zagranicznych zmierzającą do centralnej rejestracji wszystkich papierów wartościowych oraz rozdzielenia funkcji rejestracji papierów wartościowych od ich emitenta. Dodatkowo ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsiębiorstw gospodarczych i pomocy kredytobiorcom zostały wprowadzone zmiany usprawniające przekazywanie Inspektorowi Informacji</p>

		<p>instrumentów w depozycie (możliwość pełnienia tej funkcji przewidziano jedynie dla podmiotów posiadających zezwolenie na prowadzenie rachunków papierów wartościowych i będących uczestnikami KDPW).</p> <p>W naszej ocenie powyższe regulacje wypełniają swoje zadanie zwiększenia transparentności w zakresie emisji niepublicznych instrumentów finansowych jedynie w odniesieniu do emisji obligacji. W odniesieniu do certyfikatów inwestycyjnych stanowią powielenie istniejących już mechanizmów, generując zbędne koszty i komplikując działalność operacyjną towarzystw funduszy inwestycyjnych (dalej: „TFI”), a w pewnym zakresie, jak wskazano poniżej, uniemożliwiają wręcz TFI wypełnienie obowiązków wobec klientów.</p> <p>W obowiązującym stanie prawnym TFI informują Komisję Nadzoru Finansowego (dalej: „KNF”) każdorazowo o szczegółach przeprowadzonej emisji certyfikatów inwestycyjnych, zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 28 czerwca 2017 roku w sprawie okresowych sprawozdań oraz bieżących informacji dotyczących działalności i sytuacji finansowej towarzystw funduszy inwestycyjnych i funduszy inwestycyjnych dostarczanych przez te podmioty KNF (Dz.U. z 2017 r. poz. 1285). W szczególności TFI przekazują informacje o rozpoczęciu (lub odstąpieniu od przeprowadzenia) emisji, sporządzeniu warunków emisji, zakończeniu zapisów, czy też niedojściu emisji do skutku. Istnieje więc pełna i scentralizowana wiedza nadzorcza na temat wyemitowanych przez wszystkie TFI certyfikatów inwestycyjnych. Powielanie tej wiedzy poprzez zapisanie certyfikatów inwestycyjnych w systemie KDPW jest więc zbyteczne.</p> <p>Wraz z obowiązkiem rejestracji certyfikatów inwestycyjnych w KDPW od 1 lipca 2019 roku wprowadzono jednocześnie obligatoryjność korzystania z pośrednictwa agenta emisji przy dokonywaniu rejestracji niepublicznych papierów wartościowych w depozycie prowadzonym</p>	<p>Finansowej informacji przez zamknięte fundusze inwestycyjne o swoich uczestnikach (brak odpowiedniego zwolnienia z tajemnicy zawodowej był jednym z argumentów za rezygnacją z rejestracji emisji CI w KDPW).</p>
--	--	--	--

		<p>przez KDPW. Przed 1 lipca 2019 roku obowiązek przeprowadzenia i wpisania certyfikatów w ewidencji uczestników w całości leżał po stronie TFI. W szczególności osoby działające w imieniu TFI odpowiadały za prawdziwość i rzetelność informacji ujawnianych w warunkach emisji certyfikatów inwestycyjnych. Ponadto w istniejącym stanie prawnym zarówno warunki emisji, jak i prawidłowość przeprowadzenia emisji jest przedmiotem badania także depozytariusza funduszu na podstawie ustalonych procedur. Jest to jedna z istotnych różnic w porównaniu z emisją przeprowadzaną przez podmiot niebędący funduszem inwestycyjnym. Zmiany wprowadzone 1 lipca 2019 roku sprawiły więc, że dotychczasowe obowiązki i odpowiedzialność TFI pozostały aktualne, a dodatkowo są powielane przez agenta emisji i KDPW, których dodatkowe koszty działalności ponosi fundusz, a więc w efekcie uczestnicy funduszy.</p> <p>W stanie prawnym wprowadzonym 1 lipca 2019 roku TFI posiadają pełną wiedzę o uczestnikach jedynie w momencie przydziału certyfikatów. Od momentu przydziału skład uczestników może ulec zmianie bez wiedzy TFI. Ustawa nie przewiduje, aby agent emisji był uprawniony do ujawnienia informacji o uczestnikach do TFI, co stanowiłoby zwolnienie z tajemnicy zawodowej. Jednocześnie zgodnie ze stanowiskiem KNF informacje dotyczące FIZ powinny być udostępnione jedynie poszczególnym uczestnikom funduszu poprzez nadanie hasła dostępu do strony internetowej funduszu. W obecnej sytuacji TFI nie posiadają pełnej wiedzy o uczestnikach, nie wiedzą więc komu nadać hasła dostępu do stron funduszy niepublicznych. Idąc dalej, TFI nie ma też wiedzy, komu takie hasło dostępu powinno zostać odebrane. Dochodzi więc do sytuacji, w której dostępy do hasłowanych stron www mają osoby, które nie są już uczestnikami funduszu. W kontekście obowiązku przestrzegania tajemnicy zawodowej, najbezpieczniejszym rozwiązaniem dla TFI byłoby odebranie dostępu do hasłowanej strony www wszystkim uczestnikom. To z kolei oznacza jednak brak możliwości wypełnienia obowiązków informacyjnych</p>	
--	--	---	--

		<p>funduszu wobec uczestników (art. Publikacja aktualnego statutu, sprawozdań finansowych, wycen certyfikatów, informacji dotyczące stóp zwrotu, komentarzy dotyczących stóp zwrotu i sytuacji funduszu).</p> <p>Wskazane powyżej sytuacja, w której TFI nie ma wiedzy na temat aktualnego składu uczestników, FIZ utrudnia, a często wręcz uniemożliwia wykonywanie ciężących na TFI obowiązków w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu („AML”), w szczególności w zakresie identyfikacji beneficjenta rzeczywistego funduszu inwestycyjnego. W przypadku wtórnego zbycia zdematerializowanych certyfikatów na rzecz osób trzecich w liczbie powodującej pojawienie się w strukturze funduszu nowego beneficjenta rzeczywistego, TFI nie posiada uprawnień, by uzyskać taką informację, a co za tym idzie zastosować środki bezpieczeństwa finansowego, do czego jest zobligowana na gruncie przepisów AML.</p> <p>Uczestnicy FIZ są często uprawnieni do pobierania świadczenia dodatkowego wypłacanego przez TFI z należnego mu wynagrodzenia za zarządzanie funduszem (efektywnie jest to zniżka w opłacie za zarządzanie w przypadku posiadania odpowiedniej wartości inwestycji). Wartość tego świadczenia jest uzależniona od liczby certyfikatów posiadanych w danym okresie rozliczeniowym. W poprzednim stanie prawnym TFI było w posiadaniu pełnej wiedzy na temat składu uczestników, w tym uprawnionych do pobierania świadczeń. Po zmianach wprowadzonych 1 lipca 2019 roku uczestnik każdorazowo musi pozyskać (na swój koszt) świadectwo depozytowe, potwierdzające liczbę posiadanych certyfikatów. To powoduje wzrost obciążeń uczestnika i ograniczenie korzystania z tychże świadczeń, co uderza w interes uczestników funduszy.</p> <p>Wprowadzony 1 lipca 2019 roku obowiązek zapisywania certyfikatów inwestycyjnych w KDPW wiąże się z pojawieniem się istotnych dodatkowych kosztów dla uczestników funduszy i TFI związanych z przeprowadzeniem emisji certyfikatów inwestycyjnych funduszy</p>	
--	--	---	--

		<p>niepublicznych i ich wykupem. Emisje dokonywane od 1 lipca 2019 r. są obciążane zarówno wynagrodzeniem agenta emisji, jak i wynagrodzeniem na rzecz KDPW. Stawki ustalone przez KDPW są dodatkowo tak samo wysokie, jak przy rejestracji publicznych papierów wartościowych, czyli niewspółmierne, biorąc pod uwagę niepubliczny charakter funduszy. Ponadto uczestnicy FIZ ponoszą koszty przechowywania certyfikatów inwestycyjnych przez domy maklerskie (bezpośrednio w przypadku zapisania certyfikatów na rachunku papierów wartościowych lub za pośrednictwem funduszu, gdy certyfikaty inwestycyjne utrzymywane są na rejestrze sponsora emisji), nie otrzymując w zamian żadnej wartości dodanej. Ponadto obowiązujący stan prawny utrudnia uczestnikom FIZ zawarcie ewentualnej transakcji zbycia certyfikatów na rynku wtórnym. Zbywca musi w takiej sytuacji przenieść certyfikaty inwestycyjne na rachunek papierów wartościowych, którego posiadanie nie jest powszechne w segmencie inwestorów niepublicznych FIZ.</p> <p>W oparciu o przytoczone argumenty CFA Society Poland wnosi jak na wstępie o przywrócenie do projektu Ustawy zapisów znoszących obowiązek rejestracji certyfikatów inwestycyjnych FIZ w depozycie papierów wartościowych prowadzonym przez KDPW poprzez przywrócenie zapisów projektu Ustawy w wersji z dnia 15 lipca 2021 roku:</p> <p>1) w art. 6 w ust. 1 Ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 605) (dalej „Ustawa o Funduszach”):</p> <p>a) uchyla się pkt 1a,</p> <p>b) w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „5) wskazane w ewidencji uczestników funduszu jako posiadacze certyfikatów inwestycyjnych.”</p>	
--	--	--	--

		<p>2) art. 123 Ustawy o Funduszach otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 123. 1. Prawa z certyfikatów inwestycyjnych funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym zamkniętym powstają z chwilą dokonania zapisu w ewidencji uczestników funduszu i przysługują osobie w niej wskazanej jako posiadacz certyfikatu.</p> <p>2. Podmiotami upoważnionymi do prowadzenia ewidencji uczestników funduszu są:</p> <p>1) towarzystwo będące organem funduszu lub zarządzający z UE, który zarządza tym funduszem i prowadzi jego sprawy;</p> <p>2) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna;</p> <p>3) spółka, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;</p> <p>4) dom maklerski;</p> <p>5) bank krajowy lub instytucja kredytowa.</p> <p>3. Statut funduszu inwestycyjnego zamkniętego określa jeden podmiot, spośród wymienionych w ust. 2, prowadzący ewidencję uczestników funduszu.</p> <p>4. Umowa zobowiązująca do przeniesienia praw z certyfikatów inwestycyjnych funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym zamkniętym, przenosi te prawa z chwilą dokonania w ewidencji uczestników funduszu zapisu wskazującego nabywcę i liczbę, rodzaj i serię nabytych certyfikatów inwestycyjnych.</p> <p>5. W przypadku gdy nabycie certyfikatu inwestycyjnego funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem</p>	
--	--	--	--

		<p>inwestycyjnym zamkniętym, nastąpiło w wyniku zdarzenia powodującego z mocy prawa przeniesienie praw z tego certyfikatu, zapis w ewidencji uczestników funduszu jest dokonywany na żądanie nabywcy.</p> <p>6. Ewidencja uczestników funduszu inwestycyjnego zawiera dane identyfikujące uczestnika funduszu oraz w odniesieniu do certyfikatów inwestycyjnych poszczególnych emisji należących do uczestnika:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) liczbę, rodzaj i serię certyfikatów; 2) liczbę głosów przypadających na certyfikat imienny, który jest uprzywilejowany w zakresie prawa głosu; 3) wskazanie ograniczeń zbywalności certyfikatu; 4) datę i czas zawarcia transakcji. <p>7. Na żądanie uczestnika podmiot prowadzący ewidencję uczestników funduszu wydaje mu zaświadczenie o wpisaniu certyfikatu w tej ewidencji.”</p> <p>3) Przepisy przejściowe:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Fundusz inwestycyjny zamknięty, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym, jest obowiązany do dostosowania statutu do przepisów ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Zmiana statutu w tym zakresie nie wymaga zgody zgromadzenia inwestorów lub rady inwestorów. 2. Z dniem wejścia w życie zmiany statutu funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym, o której mowa w ust. 1, wskazującej podmiot prowadzący ewidencję uczestników funduszu, rozwiązaniu ulega umowa o wykonywanie funkcji agenta emisji certyfikatów inwestycyjnych albo umowa o rejestrację certyfikatów inwestycyjnych tego funduszu w depozycie 	
--	--	---	--

		<p>papierów wartościowych.</p> <p>3. W przypadku gdy certyfikaty inwestycyjne funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym, są zapisane w rejestrze prowadzonym przez podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych, uczestnicy podmiotu prowadzącego depozyt papierów wartościowych są obowiązani przekazać temu podmiotowi, w terminie wskazanym przez ten podmiot, informacje, o których mowa w art. 123 ust. 6 pkt 1– 3 ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Informacje te są sporządzane według stanu na dzień rozwiązania umowy o rejestrację certyfikatów inwestycyjnych tego funduszu w depozycie papierów wartościowych, na podstawie zapisów dokonanych na prowadzonych przez uczestników rachunkach papierów wartościowych i rachunkach zbiorczych oraz na podstawie wskazań dokonanych przez posiadaczy rachunków zbiorczych zgodnie z art. 8a ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi. Podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych przekazuje otrzymane informacje temu funduszowi inwestycyjnemu.</p> <p>4. W zakresie, w jakim certyfikaty inwestycyjne funduszu są zapisane na rachunku papierów wartościowych lub rachunku zbiorczym prowadzonym przez podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych, informacje, o których mowa w ust. 3, są przekazywane funduszowi przez ten podmiot.</p> <p>5. W przypadku gdy, certyfikaty inwestycyjne funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym, są zapisane w ewidencji osób uprawnionych z certyfikatów inwestycyjnych tego funduszu inwestycyjnego, agent emisji prowadzący tą ewidencję, przekazuje funduszowi informacje, o których mowa w art. 123 ust. 6 pkt 1–3 ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, według stanu na dzień wejścia w życie zmiany statutu funduszu inwestycyjnego zamkniętego, o której mowa w ust. 1.</p>	
--	--	---	--

			6. Do czasu dokonania zmiany statutu funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym zamkniętym, o której mowa w ust. 1, wskazującej podmiot prowadzący ewidencję uczestników funduszu, do wyemitowanych przez fundusz certyfikatów inwestycyjnych wpisanych do ewidencji osób uprawnionych z papierów wartościowych, prowadzonej przez agenta emisji oraz do certyfikatów zapisanych na rachunku papierów wartościowych lub na rachunku zbiorczym, stosuje się przepisy dotychczasowe.	
108.	Art. 12 pkt. 2-3, 5, 25-32, 34, 37-38, 45-47, 62-65, 69-71, 83-84	IZFiA	<p>Uwagi do art. 12 pkt. 2)-3), 5), 25)-32), 34), 37)-38), 45)-47), 62)-65), 69)-71), 83)-84) Projektu – zmiany w przepisach Ustawy o funduszach w zakresie funduszy portfelowych</p> <p>W związku z poddaniem pod konsultacje nieznanymi dotąd propozycji Projektu, IZFiA pragnie przedstawić uzupełnienie względem zawartego w Projekcie rozwiązania dla tzw. Exchange Traded Funds (ETF) na polskim rynku. Istniejące dotychczas na polskim rynku bariery i ograniczenia regulacyjne nie pozwoliły na upowszechnienie się krajowych ETFów, w skali odpowiadającej dynamice rozwoju ETFów na świecie. Na warszawskiej GPW notowanych jest 11 ETFów, dwa z nich są subfunduszami funduszu zagranicznego notyfikowanymi przez KNF, osiem kolejnych to fundusze ETF mające formę prawną funduszu inwestycyjnego zamkniętego portfelowego. Dodatkowo na polskim rynku, działa 29 funduszy o charakterze indeksowym. Według portalu Analizy.pl ich łączne aktywa na koniec września 2022 roku wyniosły to 3,1 mld PLN, co stanowiło 1,2% całego rynku. Jednak w ocenie IZFiA wprowadzając nowe rozwiązania nie należy negować konstrukcji, które w tym obszarze już istnieją i zyskały zainteresowanie części inwestorów.</p> <p>IZFiA wnosi w związku z tym o wdrożenie bardziej elastycznych zasad tworzenia ETF, pozwalających na wykorzystanie istniejących już skądinąd narzędzi, a więc subfunduszy i różnych kategorii jednostek, i</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>

		<p>wprowadzenie systemu, w którym możliwe będzie utworzenie funduszu, który będzie mógł zbywać zarówno jednostki zbywalne jak i niezbywalne, z zachowaniem oczywiście wszystkich związanych z tym wymogów gwarantujących zarówno prawidłowość działania funduszu i ochronę jego aktywów, jak i bezpieczeństwo obrotu instrumentami finansowymi.</p> <p>Mając na uwadze powyższe IZFiA, proponuje poszerzenie rozwiązania przedstawionego w Projekcie w taki sposób, aby możliwe było dodatkowo tworzenie:</p> <p>(i) funduszu portfelowego, a więc funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu otwartego, którego cel inwestycyjny i polityka inwestycyjna zgodne będą z określonymi w Projekcie dla funduszu portfelowego, który jednak będzie mógł zbywać zarówno jednostki uczestnictwa, które będą dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym i będą mogły być przenoszone przez uczestnika na rzecz osób trzecich (zbywalne), oraz jednostki uczestnictwa, które będą podlegały zasadom rejestracji i ograniczeniom w zbywalności na zasadach dotychczasowych – w ramach odrębnych kategorii;</p> <p>(ii) funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego otwartego z wydzielonymi subfunduszami, w przypadku których cel inwestycyjny i politykę inwestycyjną funduszu portfelowego stosować będą jedynie poszczególne subfundusze (zbywalne jednostki uczestnictwa będą emitowane w ramach subfunduszy, które będą miały charakter portfelowy);</p> <p>(iii) funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego otwartego funkcjonującego lub subfunduszu takich funduszy z wykorzystaniem aktualnie obowiązujących przepisów, których jednostki uczestnictwa będą w dalszym ciągu niezbywalne i zapisane w rejestrze uczestników prowadzonym przez agenta transferowego tj. bez wprowadzania jednostek uczestnictwa tych funduszy do obrotu wtórnego, a więc uzyskania funduszy ETF pozarynkowych. Obecnie</p>	
--	--	---	--

		<p>tego typu produkty powstają na bazie przepisów ogólnych, które z założenia nie pasują do produktu typu ETF, którego portfel ma strukturę specyficzną, zastrzeżoną obecnie przez Ustawę o Funduszach wyłącznie dla jednej specyficznej konstrukcji funduszy.</p> <p>Każda z wyżej wskazanych możliwości wykorzystuje instytucje znane prawu polskiemu i europejskiemu i powszechnie stosowane na rynku (zarówno różne kategorie jednostek jak i subfundusze nie są niczym nowym ani nieznanym inwestorowi), IZFiA proponuje jedynie, aby instytucje te wykorzystać na potrzeby upowszechnienia na polskim rynku funduszy ETF. Również podejście wskazane w pkt. (iii) zapewni realizację podstawowego celu proponowanych zmian, tj. upowszechnienie instrumentów portfelowych (ETF) oraz ułatwienie dostępu do nich potencjalnym Klientom. Powyższe z uwagi na fakt, że nabywanie jednostek uczestnictwa „zwykłych” funduszy inwestycyjnych jest łatwiejsze operacyjnie (art. nie wymaga posiadania rachunku maklerskiego) a rejestr w funduszu inwestycyjnym można otworzyć w wielu kanałach, w tym również w ogromnej większości placówek dystrybutorów, w tym banków. Powoduje to, że fundusze portfelowe (ETF) staną się dostępne dla Klientów również niższych segmentów dystrybucji i osób o niższej świadomości inwestycyjnej.</p> <p>Jednocześnie, IZFiA pragnie podkreślić, że proponowane zmiany nie generują jakiegokolwiek ryzyka dla inwestorów, czy dla bezpieczeństwa obrotu. Skorzystanie z przedmiotowej możliwości w każdym przypadku poddane będzie:</p> <p>(i) obowiązkowi informacyjnemu wobec inwestora – stosowne informacje dla inwestora zawarte będą w prospekcie informacyjnym funduszu oraz odpowiednio w kluczowych informacjach dla inwestorów lub w informacji dla klienta AFI;</p> <p>(ii) obowiązkowi informacyjnemu wobec KNF – każdorazowo utworzenie odrębnej kategorii jednostek uczestnictwa (zbywalnych) lub funduszu/subfunduszu stosującego cel inwestycyjny i politykę</p>	
--	--	---	--

		<p>inwestycyjną funduszu portfelowego będzie wymagało dokonania zmiany statutu funduszu co związane będzie z koniecznością poinformowania KNF;</p> <p>(iii) obowiązkom zapewniającym każdorazowo identyfikowalność uprawnionego – w przypadku „tradycyjnych” jednostek uczestnictwa zasady powstawania praw z tych instrumentów i ustalania uprawnionego nie ulegną zmianie, natomiast w przypadku nowych, zbywalnych jednostek uczestnictwa wprowadzony zostanie przymus ich rejestracji w depozycie papierów wartościowych i mocą ustawy zapewnione zostanie stosowanie zasad powstawania praw i sposobu ich przenoszenia takich, jak w przypadku zdematerializowanych papierów wartościowych.</p> <p>Co więcej, IZFiA, wskazuje, że również w celu wyeliminowania ewentualnych ryzyk zaproponowane zostało wyraźne wyłączenie procesów, które mogłyby w praktyce prowadzić do naruszenia interesu uczestnika funduszu (subfunduszu) przekształcanego lub łączonego w związku z posiadaniem przez niego ułamkowej części jednostki uczestnictwa, gdyby po tej operacji odpowiednio powstały/istniejący fundusz lub subfundusz miał zbywać zbywalne jednostki uczestnictwa.</p> <p>IZFiA proponuje też wprowadzenie dodatkowych modyfikacji w celu zapewnienia sprawnego i bezpiecznego działania funduszy korzystających z możliwości zbywania dwóch typów jednostek (i posiadania de facto dwóch typów uczestników: identyfikowalnych przez TFI poprzez dane z rejestru uczestników i identyfikowalnych jedynie na żądanie TFI wystosowane do KDPW, które w tym celu musi zebrać stosowne dane od uczestników prowadzących rachunki papierów wartościowych, na których zapisywane będą zbywalne jednostki uczestnictwa). W tym celu IZFiA proponuje art. zmiany w zakresie regulacji dot. zgromadzeń uczestników funduszy zbywających zbywalne jednostki uczestnictwa, łączenia i przekształceń funduszy inwestycyjnych.</p>	
--	--	---	--

		<p>W związku z powyższym w załączeniu przedkładamy kompleksową propozycję zmian w przepisach, z uwzględnieniem zmian zaproponowanych w Projekcie. Propozycja ta stanowi Załącznik nr 4 do niniejszego pisma.</p> <p>Jednocześnie IZFiA zauważa, że Projekt nie zawiera (nawet dla obecnie przewidzianej w niej koncepcji ETFów funkcjonujących w formule funduszy inwestycyjnych otwartych lub specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych) jakichkolwiek zmian podatkowych, co wydaje się niedopatrzeniem i powinno zostać uzupełnione. Uwaga ta pozostaje tym bardziej aktualna w przypadku poszerzania koncepcji zgodnie z przedstawionymi powyżej uwagami IZFiA.</p> <p>Wprowadzenie do polskiego porządku prawnego koncepcji zbywalnej jednostki uczestnictwa w istocie doprowadzi do wykreowania nowego instrumentu prawnego/finansowego (pomimo, że funkcjonującego pod dotychczasową nazwą), bo w efekcie powstanie jednostka uczestnictwa (niebędąca papierem wartościowym), która będzie mogła być przedmiotem obrotu wtórnego, a więc będzie notowana na rynku (m/in. GPW). W związku z powyższym, jeśli nie zostaną dokonane niezbędne zmiany podatkowe to reżim mający zastosowanie dotychczas do tradycyjnych jednostek uczestnictwa stanie się nie tylko nieadekwatny dla tych nowych instrumentów ale wręcz uniemożliwi wykorzystanie tej nowej instytucji w praktyce. W tym miejscu IZFiA pragnie zauważyć, że przychody z tytułu jednostek uczestnictwa rozliczane są ryczałtem (19%), co oznacza, że brak jest możliwości odliczenia ewentualnej straty. Zasada ta nie ma zastosowania do papierów wartościowych, gdyż te rozliczane są w inny sposób. Powyższe powoduje, że utrzymanie wskazanej różnicy będzie oznaczało wprowadzenie nieefektywnego podatkowo (dla inwestorów) rozwiązania, a więc w praktyce najprawdopodobniej rozwiązania, które się nie rozwinie (w przeciwieństwie do ETFów zagranicznych – efektywnych podatkowo). Dodatkowo, jednak nawet gdyby inwestorzy</p>	
--	--	--	--

			<p>wyrazili zainteresowanie i obrót takimi instrumentami się miał rozwinąć, pozostaje do wyjaśnienia kwestia, jak miałyby działać system naliczania i pobierania należnych podatków, skoro obecnie płatnikiem w tym zakresie (fundusze otwarte i specjalistyczne fundusze otwarte) pozostaje TFI, a projektowane przepisy zakładają rejestrację jednostek uczestnictwa funduszy portfelowych w depozycie papierów wartościowych, a więc na rachunkach papierów wartościowych, czyli w systemie odcinającym TFI od wiedzy o uczestnikach funduszu, czyli uprawnionych z tytułu jednostek.</p> <p>Reasumując, IZFiA zwraca się o uzupełnienie Projektu o niezbędne zmiany w zakresie ustaw podatkowych w celu zrównania „zbywalnych jednostek uczestnictwa” pod względem podatkowym z papierami wartościowymi będącymi przedmiotem obrotu zorganizowanego (ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych).</p> <p>Dodatkowo, IZFiA wskazuje, że w związku z projektowanymi zmianami Ustawy o Funduszach w zakresie ETF niezbędne wydaje się dokonanie przeglądu przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie prospektu informacyjnego funduszu inwestycyjnego otwartego i specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego oraz wyliczania wskaźnika zysku do ryzyka tych funduszy w celu wprowadzenia zmian dostosowujących jego przepisy do nowych podmiotów, które będą zbywać i odkupywać zbywalne jednostki uczestnictwa (jako jedyne tytułu uczestnictwa, jako jedną z kategorii jednostek lub jako jednostki jednego lub kilku z wydzielonych subfunduszy).</p>	
109.	Art. 12 pkt. 4, pkt. 10 – 11, pkt. 39 lit. a; pkt. 40; pkt. 44;	IZFiA	<p>Uwagi do art. 12 pkt. 4), pkt. 10) – 11), pkt. 39) lit. a); pkt. 40); pkt. 44); pkt 58) – 59); pkt. 72) – 76); pkt 80); pkt. 82) oraz art. 37 ust. 2 Projektu – zmiany w przepisach Ustawy o funduszach w zakresie możliwości outsourcingu zarządzania portfelem funduszu inwestycyjnego</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono od wprowadzania przedmiotowej</i></p>

<p>pkt 58 – 59; pkt. 72 – 76; pkt 80; pkt. 82;</p>	<p>Środowisko funduszy inwestycyjnych ze zdziwieniem przyjęło fakt, że do Projektu włączone zostały zmiany w przepisach Ustawy o funduszach zgłoszone przez KNF w piśmie z dnia 27 września 2021 r., zawierającym dodatkowe uwagi do Projektu, skutkujące wyłączeniem możliwości powierzenia przez TFI zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu sekurytyzacyjnego, funduszu lokującego aktywa w nieruchomości czy funduszu aktywów niepublicznych, wyspecjalizowanym podmiotom zewnętrznym.</p> <p>W toku konferencji uzgodnieniowej Projektu, która odbyła się w dniach 5-8 i 15 października 2021 r. ze strony Ministerstwa Finansów padła jasna deklaracja, że propozycja ta nie będzie omawiana w toku konferencji z uwagi na jej zbyt późne zgłoszenie, oraz że nie zostanie włączona w zakres Projektu bez jej odrębnego omówienia z zainteresowanymi uczestnikami rynku kapitałowego. Do takiej dyskusji nie doszło, a mimo to zapisy zaproponowane przez KNF w zeszłym roku znalazły się w Projekcie. Jest to tym bardziej zaskakujące, że podmioty, których te zmiany dotkną tj. TFI reprezentowane przez IZFiA oraz podmioty zarządzające wierzytelnościami reprezentowane przez Związek Przedsiębiorstw Finansowych (dalej: „ZPF”) wypowiedziały się o nich jednoznacznie negatywnie.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, ponownego i zdecydowanego podkreślenia wymaga, że zaproponowana w obszarze outsourcingu zarządzania portfelem funduszu ma charakter systemowy, a jej konsekwencją będzie całkowity demontaż obecnie funkcjonującego systemu zarządzania wierzytelnościami, funduszami lokującymi aktywa w nieruchomości czy aktywa niepubliczne.</p> <p>Jednocześnie uzupełniając przedstawioną w piśmie z dnia 22 października 2021 r. argumentację, wskazać należy dodatkowo następujące kwestie:</p> <p><u>Nierówne traktowanie zasad outsourcingu uregulowanego w Ustawie o funduszach i w Prawie bankowym</u></p>	<p>zmiany.</p> <p>Proponowane rozwiązanie wykraczało poza cel projektu jakim jest w pierwszej kolejności wdrożenie rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Zauważenia przy tym wymaga, że działania i cele wynikające ze strategii wprost wskazują na potrzebę unikania gold-platingu w zakresie outsourcingu. Zarówno dyrektywa UCITS jak i AIFMD nie zabraniają outsourcingu zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych, co więcej przewidują zasady tego outsourcingu, które zaimplementowane są w ustawie o funduszach inwestycyjnych.</p>
--	--	--

		<p>Zgodnie z uzasadnieniem dołączonym do Projektu (dalej: „Uzasadnienie”), w części omawiającej zmiany w zakresie outsourcingu zarządzania portfelem funduszu inwestycyjnego Projektodawca wskazuje, że „Szczególnie istotną rolę przypisuje się systemowi kontroli wewnętrznej, służącemu zapewnieniu zgodności działalności towarzystwa z prawem, jak również identyfikowaniu ryzyk i zarządzaniu nimi. Założenia te można najlepiej realizować, gdy procesy związane z rolą towarzystwa wykonywane są w ramach jego struktury organizacyjnej. <u>Przekazanie choćby nawet niektórych czynności do wykonywania innym podmiotom ze swojej istoty może zwiększać ryzyka dla działalności towarzystwa.</u>”.</p> <p>Jednocześnie, w tym samym Projekcie, wprowadza się zmiany do przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1896 z późn. zm.; dalej: „Prawo bankowe”) w obszarze outsourcingu, które mają na celu dostosowanie do „europejskich standardów wynikających z Wytycznych Europejskiego Nadzoru Bankowego w sprawie outsourcingu (217ygn.. EBA/GL/2019/02), dalej „Wytyczne EBA” oraz umożliwienie bardziej efektywnego oraz elastycznego korzystania przez</p> <p style="text-align: center;">3</p> <p>Stanowisko ZPF: https://legislacja.gov.pl/docs//2/12349203/12803518/12803521/dokument526227.PDF;</p> <p>Stanowisko IZFiA: https://legislacja.gov.pl/docs//2/12349203/12803518/12803521/dokument527413.pdf.</p> <p>10 banki z instytucji outsourcingu”. Zmiany te obejmują m. in.: wprowadzenie obowiązku zawiadomienia KNF o outsourcingowaniu „innych czynności” w miejsce obowiązku uzyskiwania zezwolenia nadzorca; ograniczenie katalogu czynności, których powierzenie wymaga zawarcia umowy agencyjnej; wprowadzenie możliwości stosowania przez banki podoutsourcingu nieograniczonego poziomowo; możliwość ograniczenia odpowiedzialności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego wobec banku za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umów dotyczących outsourcingu bankowego, analogicznie</p>	
--	--	---	--

		<p>jak ma to miejsce przy outsourcingu firm inwestycyjnych; jak również wyłączenie konieczności uzyskania zezwolenia KNF w sytuacji powierzenia „innych czynności” lub w sytuacji outsourcingu awaryjnego przedsiębiorcy będącemu bankiem, co argumentowane jest faktem iż nie ma potrzeby stosowania tych samych standardów względem banków podlegających pod nadzór KNF co wobec zewnętrznych, pozabankowych dostawców.</p> <p>Tym samym, Projektodawca przyjmuje całkowicie odwrotne podejście w obszarze outsourcingu względem dwóch sektorów: funduszy inwestycyjnych i bankowego. W tym pierwszym dąży się do znacznego ograniczenia możliwości outsourcingu w jednym z jego istotnych obszarów, w tym drugim wprowadza się zmiany mające na celu uelastycznienie zasad korzystania z niego. W przypadku sektora bankowego Projektodawca wydaje się zatem nie dostrzegać zagrożeń z tym związanych, mimo że w stosunku do TFI uznaje, że przekazanie nawet niektórych czynności może zwiększać ryzyka tej działalności.</p> <p>Takie podejście Projektodawcy jest skrajnie niekonsekwentne i dyskryminujące dla branży TFI oraz podmiotów z nimi współpracujących. Jest to również sprzeczne z założeniami całego Projektu, który ma on na celu m. in. „uporządkowanie i usprawnienie funkcjonowania instytucji rynku finansowego”, jak też realizację celów przewidzianych w Strategii Rozwoju Rynku Finansowego. Warto wskazać, że obejmują one również względy „usprawnienia nadzoru nad rynkiem finansowym, ochrony klientów instytucji finansowych” i również w tym kontekście wprowadzenie aktualnej propozycji może w ocenie IZFiA wbrew intencjom wszystkich zainteresowanych doprowadzić do zmniejszenia poziomu tej ochrony.</p> <p>Sytuacja, w której outsourcing zarządzania portfelem funduszu nie będzie możliwy, nie wykluczy jednocześnie podzlecania pojedynczych czynności z jego spektrum. Stan ten funkcjonował przed wprowadzeniem obecnie funkcjonujących regulacji, co uzasadnia stwierdzenie, że się nie sprawdził.</p>	
--	--	---	--

		<p>Trendy legislacyjne wyraźnie pokazują, że rynek ewoluuje w stronę rozwoju outsourcingu jako elementu prowadzenia działalności regulowanej. Co więcej, kierunek zmian wyraźnie pokazuje, że oczekiwane jest stawianie na wysoką specjalizację świadczonych usług, czego końcowymi beneficjentami są końcowi ich odbiorcy. Kluczowe jest to, że istota outsourcingu zarządzania portfelem ma na celu zwiększenie skuteczności działań z zakresu zarządzania poprzez powierzenie tych czynności wysoce wyspecjalizowanym podmiotom, mającym doświadczenie w takich inwestycjach. Warto zauważyć, że w przypadku funduszy nieruchomości oraz funduszy aktywów niepublicznych, charakter lokat wymaga prowadzenia skomplikowanego procesu inwestycyjnego, na który składa się art. Wyszukiwanie lokat, badanie due diligence, negocjacje z kontrahentami i finalizacja transakcji (nierzadko połączona ze szczególnymi mechanizmami zabezpieczeń inwestycji lub wyjścia z niej). Charakter lokat, a w szczególności brak masowego charakteru jak przy wierzytelnościach, powoduje, że każdy proces inwestycyjny rządzi się swoimi prawami i jest niepowtarzalny. Nie ulega przy tym wątpliwości, że nie jest możliwe zastąpienie takich kompetencji przez firmy inwestycyjne, które co 11 do zasady świadczą usługi dla szerokiego grona klientów i nie dysponują zasobami pozwalającymi realizację wysoce złożonych i zindywidualizowanych procesów inwestycyjnych dot. aktywów niepublicznych czy też nieruchomości.</p> <p><u>Zaadresowanie nieprawidłowości związanych z działalnością GetBack S.A.</u></p> <p>W Uzasadnieniu, w zakresie ograniczenia outsourcingu zarządzania portfelami sekurytyzacyjnych funduszy inwestycyjnych Projektodawca, odnosząc się do zdarzeń jakie miały miejsce w przeszłości w związku z działalnością GetBack S.A., wskazuje, że „należy ograniczyć listę podmiotów, którym towarzystwo może powierzyć zarządzanie portfelem inwestycyjnym funduszu do</p>	
--	--	---	--

		<p>podmiotów, które z uwagi na swój charakter, podlegają ścisłym regulacjom ustawowym i bieżącemu nadzorowi organów publicznych”. W konsekwencji zamiarem Projektodawcy jest, aby powierzenie zarządzania portfelem mogło nastąpić wyłącznie na rzecz podmiotów wskazanych w art. 46 ust. 1 Ustawy o funduszach tj. podmiotom prowadzącym działalność maklerską w zakresie zarządzania portfelami.</p> <p>Jednocześnie, Projektodawca nie wskazuje dokładnie jakim problemom ma zaradzić przedmiotowa propozycja w obszarze funduszy inwestujących w nieruchomości oraz funduszy aktywów niepublicznych. Projektodawca powołuje się co prawda na spółkę W Investments S.A., niemniej nie przedstawia w tym zakresie szerszych wyjaśnień.</p> <p>Odnosząc się do powyższego, jak wskazywaliśmy w piśmie z dnia 22 października 2021 r., zgodnie z art. 192 Ustawy o funduszach prowadzenie działalności w zakresie zarządzania sekurytyzowanymi wierzytelnościami wymaga już obecnie uzyskania przez zarządzającego zezwolenia KNF. Natomiast odnośnie zlecenia zarządzania portfelem funduszu aktywów niepublicznych, może to nastąpić wyłącznie na rzecz podmiotu podlegającego nadzorowi właściwego organu nadzoru nad rynkiem kapitałowym i posiadającego w tym zakresie stosowne zezwolenie oraz uzyskania zezwolenia KNF na samo powierzenie, o czym wprost mówi art. 46 ust. 3 i 3a Ustawy o funduszach.</p> <p>Co się zaś tyczy podmiotów prowadzących działalność maklerską w zakresie zarządzania portfelami, tj. świadczącymi usługę zdefiniowaną w art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1500 z późn. zm.; dalej: „Ustawa o obrocie”), mogą nimi być zarówno domy maklerskie jak i banki, o których mowa w art. 70 ust. 2 Ustawy o obrocie. W tym zakresie wskazać należy, że jak wynika z powszechnie dostępnych informacji również podmioty z sektora bankowego i domów</p>	
--	--	---	--

		<p>maklerskich zaangażowane były w działalność prowadzoną przez GetBack S.A. Tym samym, fakt że podlegają one ścisłym regulacjom ustawowym i bieżącemu nadzorowi organów publicznych – w tym KNF, nie doprowadził do zapobieżenia powstałym nieprawidłowościom. Powyższe w ocenie IZFiA w sposób jednoznaczny wskazuje, że rozwiązaniem mającym zapobiec wystąpieniu podobnych sytuacji w przyszłości nie jest likwidowanie jednej z branż.</p> <p>Co więcej, jak zostało wskazane w piśmie z dnia 22 października 2021 r., ta i inne sytuacje jakie miały dotychczas miejsce doprowadziły już do zmian w zasadach funkcjonowania rynku. Również w Projekcie zawarte zostały inne rozwiązania, które zmierzają do ich zaadresowania. Mowa w tym wypadku o art. 7c dodawanym do Ustawy o obrocie, który nakazuje emitentom przekazanie KDPW jeszcze przed zawarciem umowy, której przedmiotem jest rejestracja tych papierów, dodatkowych informacji dotyczących emisji, rodzaju papieru wartościowego, wynikających z niego zobowiązań oraz 12 procesu jego oferowania. Zakres tych informacji ma zostać szczegółowo określony w akcie wykonawczym przez Ministra właściwego do spraw instytucji finansowych przy czym uwzględniona ma zostać konieczność zapewnienia prawidłowego wykonywania zadań KNF w zakresie nadzoru nad rynkiem kapitałowym. Co więcej, zgodnie z nowym brzmieniem art. 178d Ustawy o obrocie brak wykonania powyższego obowiązku, bądź przekazanie do KDPW nieprawdziwych danych lub zatajenie prawdziwych, zagrożone są grzywną do 2 000 000 zł. Rozwiązanie to odpowiada na problemy, na które zwróciła uwagę Najwyższa Izba Kontroli (dalej: „NIK”) w swoim raporcie pt. Działalność organów instytucji państwowych oraz podmiotów organizujących rynek finansowy wobec spółki GetBack S.A., podmiotów oferujących jej papiery wartościowe oraz ją audytujących , w którym wskazuje m. in.: „<u>NIK zauważa jednocześnie, że organ nadzoru nie miał uprawnień do kontroli działalności Spółki w</u></p>	
--	--	--	--

		<p>pełnym zakresie, co utrudniało wykrycie zagrożeń dla bezpieczeństwa obrotu papierami wartościowymi Spółki. Urząd nie mógł badać bezpieczeństwa działalności Spółki w innych obszarach niż zarządzanie funduszami sekurytyzacyjnymi. W szczególności nadzorowi KNF nie podlegało wypełnianie przez Spółkę obowiązków emitenta obligacji prywatnych, w tym ocena zdolności Spółki do wywiązywania się ze zobowiązań z tego tytułu.”. W ocenie IZFiA wszelkie rozwiązania, które pozwolą na zagwarantowanie dostępu do informacji niezbędnych dla sprawnego realizowania nadzoru przez KNF są jak najbardziej krokiem w dobrym kierunku i jest to podejście, które powinno pozwolić na zapobieżenie nieprawidłowościom na rynku w przyszłości. Jest to również rozwiązanie dużo bardziej adekwatne niż zawarte w omawianej propozycji Projektu likwidowanie de facto jednej z branż działających na rynku, z uwagi na to, że jeden, bądź nawet kilka podmiotów z kilkudziesięciu, dopuściło się naruszeń prawa.</p> <p><u>Nadchodzące uregulowanie działalności podmiotów z branży windykacyjnej – Dyrektywy NPL i Ustawa o działalności windykacyjnej</u></p> <p>Odnosząc się ponownie do wskazanego przez Projektodawcę oczekiwania, aby krąg podmiotów, którym TFI będzie mogło powierzyć zarządzanie portfelem funduszu inwestycyjnego ograniczał się do „podmiotów, które z uwagi na swój charakter, podlegają ścisłym regulacjom ustawowym i bieżącemu nadzorowi organów publicznych”, wskazać należy, że jesteśmy obecnie w momencie, w którym działalność podmiotów zajmujących się obsługą wierzytelności podlega istotnemu doregulowaniu.</p> <p>W pierwszej kolejności rozwinąć należy kwestię jedynie zaznaczoną w piśmie z dnia 22 października 2021 r. dotyczącą konieczności implementacji do polskiego porządku prawnego Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (EU) 2021/2167 z dnia 24 listopada 2021 r. w sprawie podmiotów obsługujących kredyty i <u>nabywców kredytów</u> oraz w sprawie zmiany dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE</p>	
--	--	--	--

		<p>(dalej: „Dyrektywa NPL”), która w ocenie IZFiA de facto uniemożliwi wprowadzenie proponowanych zmian w obszarze outsourcingu zarządzania portfelem funduszy sekurytyzacyjnych. Zgodnie z art. 2 ust. 1 Dyrektywy NPL ma ona zastosowanie do nabywców kredytów, przez których rozumie się podmioty, które „nabywają prawa kredytodawcy wynikające z nieobsługiwanej umowy o kredyt, lub samą nieobsługiwaną umowę o kredyt, sporządzoną przez instytucję kredytową z siedzibą w Unii zgodnie z mającym zastosowanie prawem unijnym i krajowym” oraz „<u>podmiotów obsługujących kredyty działających w imieniu nabywcy kredytu w odniesieniu do praw kredytodawcy wynikających z nieobsługiwanej umowy o kredyt, lub w odniesieniu do samej nieobsługiwanej umowy o kredyt, sporządzonej przez instytucję kredytową z siedzibą w Unii zgodnie z mającym zastosowanie prawem unijnym i krajowym</u>”. Opisana w powyższych definicjach relacja odpowiada w dużej mierze zależności jaka zachodzi między funduszem sekurytyzacyjnym oraz podmiotem, któremu na mocy art. 46 ust. 2a Ustawy o funduszach TFI może powierzyć zarządzanie całością lub częścią portfela inwestycyjnego obejmującego pulę wierzytelności lub sekurytyzowane wierzytelności.</p> <p>Co więcej, zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 Dyrektywy NPL, państw członkowskie zostają zobowiązane do tego, aby podmioty obsługujące kredyty uzyskiwały zezwolenie zanim rozpoczną prowadzenie działalności udzielenie, którego ma zostać powierzone „właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 21 ust. 3”. Artykuł 21 Dyrektywy NPL nakłada przy tym na państwa członkowskie konieczność zapewnienia, aby działalność podmiotów obsługujących kredyty podlegała właściwemu nadzorowi ze strony właściwych organów, które zgodnie z ust. 6 tego przepisu muszą posiadać „wiedzę ekspercką, zasoby, zdolność operacyjną oraz uprawnienia niezbędne do wykonywania ich funkcji i obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie.”. Konieczność uzyskania zezwolenia przez podmioty, którym TFI przekazuje zarządzanie sekurytyzowanymi</p>	
--	--	---	--

		<p>wierzytelnościami funduszu sekurytyzacyjnego jest obecnie, jak zostało to już wcześniej wskazane, uregulowana w art. 192 ust. 1 Ustawy o funduszach, zgodnie z którym zezwolenia takiego udziela KNF. Zgodnie natomiast z art. 225a ust. 1 pkt 5) Ustawy o funduszach podmioty te zobowiązane są na żądanie KNF lub jej upoważnionego przedstawiciela do „dostarczania informacji, dokumentów lub wyjaśnień niezbędnych do wykonywania efektywnego nadzoru”. Z kolei w art. 225b ust. 1 pkt 8 Ustawy o funduszach ustanawia się obowiązek powiadomienia przez KNF podmiotu, o którym mowa w art. 192 ust. 1 o stwierdzonych nieprawidłowościach, zaś w art. 226 ust. 1 pkt 7 Ustawy o funduszach nadaje się osobie upoważnionej przez przewodniczącego KNF prawo wstępu do pomieszczeń tego podmiotu. Zgodnie natomiast z art. 227a ust. 1 pkt 9 Ustawy o funduszach KNF może nakazać zaprzestanie działań przez ten podmiot, które naruszają przepisy prawa lub statutu funduszu sekurytyzacyjnego, zakres zezwolenia lub gdy podmiot wykonuje działalność z naruszeniem zasad uczciwego obrotu lub interesu uczestników, co zgodnie z art. 234 Ustawy o funduszach może również doprowadzić do wydania przez KNF decyzji cofającej zezwolenie, nakładającej karę pieniężną lub obie te sankcje łącznie.</p> <p>Wszystkie wskazane powyżej przepisy Ustawy o funduszach tj. art. 46 ust. 2a, art. 192, art. 225a ust. 1 pkt 5), art. 225b ust. 1 pkt 8, art. 226 ust. 1 pkt 7, art. 227a ust. 1 pkt 9 oraz art. 234, jak również inne je uzupełniające, odpowiadające w dużej mierze założeniom regulacji Dyrektywy NPL, mają zgodnie z obecną wersją Projektu zostać uchylone. Tym samym, w efekcie utrzymania proponowanych zmian w Projekcie dojdzie do usunięcia z polskiego porządku prawnego przepisów, których ponowne zaimplementowanie będzie konieczne już do dnia 29 grudnia 2023 r., taki bowiem termin przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania Dyrektywy NPL przez państwa członkowskie określa art. 32 ust. 1 tej dyrektywy. Tym samym, w ocenie IZFiA, takie zmiany w przepisach Ustawy o</p>	
--	--	--	--

		<p>funduszach są sprzeczna z przepisami prawa Unii Europejskiej, do których stosowania już wkrótce zobowiązane będą państwa członkowskie i w żadnym wypadku nie powinny znaleźć się w Projekcie.</p> <p>Drugim istotnym w tym obszarze wątkiem są prowadzone przez Ministerstwo Sprawiedliwości prace nad projektem ustawy o działalności windykacyjnej i zawodzie windykatora (nr UD435 w wykazie prac 14 legislacyjnych Rady Ministrów; dalej: „Ustawa o działalności windykacyjnej”). Ustawa ta również będzie miała istotny wpływ na funkcjonowanie tej branży, ustanawiając zgodnie z oczekiwaniami Projektodawcy ścisłe ramy jej funkcjonowania oraz bieżący nadzór organów publicznych. Zgodnie z art. 4 tej ustawy, wykonywanie tego rodzaju działalności będzie wymagało zezwolenia i wpisu do właściwego rejestru, a zgodnie z art. 7 dodatkowo formy spółki akcyjnej oraz kapitału zakładowego w kwocie co najmniej 5 000 000 zł. Natomiast w obszarze nadzoru, zgodnie z art. 36 Ustawy o działalności windykacyjnej, będzie on dwuelementowy. Organem nadzoru co do zasady będzie Minister właściwy do spraw gospodarki, przy czym w obszarze zakreślonym przez ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, będzie to KNF. W ramach sprawowanego nadzoru organ, zgodnie z art. 39 ust. 3, będzie miał możliwość wstępu do miejsc gdzie wykonywana jest działalność, żądania wyjaśnień, nakładania kar pieniężnych. Uprawnienia KNF zostały natomiast bezpośrednio określone w art. 47 projektowanej ustawy.</p> <p>Jak wynika z powyższego, branża, której w Projekcie chce się zakazać powierzania zarządzania portfelami sekurytyzacyjnych funduszy inwestycyjnych, będzie wkrótce w dwójnasób uregulowana.</p> <p><u>Ocena skutków regulacji, konsekwencje podatkowe i makroekonomiczne</u></p>	
--	--	---	--

		<p>Proponowana zmiana w obszarze outsourcingu zarządzania portfelami funduszy będzie prowadziła de facto do demontażu obecnie funkcjonującego modelu, z koniecznością rozważenia istotnych zmian w sposobie prowadzenia działalności przez podmioty obsługujące te portfele o czym pisaliśmy już w piśmie z dnia 22 października 2021 r. tj. rezygnacją z wehikułu funduszu, bądź uzyskaniem zezwolenia właściwego dla TFI, bądź też istotnym rozbudowaniem struktur przez TFI, w których ofercie znajdują się te fundusze. Mimo to, załączona do Projektu Ocena Skutków Regulacji (dalej: „OSR”) nie zawiera de facto żadnych analiz w tym zakresie. Wskazuje ona jedynie na spodziewane zwiększenie odpowiedzialności TFI za zarządzanie powierzonymi środkami. W części 4, która wskazuje podmioty na które oddziałuje Projekt, odnośnie podmiotów posiadających zezwolenie na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami OSR wylicza jedynie podniesienie poziomu kar pieniężnych, natomiast do zmiany, która wymusi całkowite przemodelowanie modelu biznesowego tych podmiotów w ogóle się nie odnosi. Zaś o podmiotach zarządzających portfelami funduszy inwestujących w nieruchomości czy aktywa niepubliczne w ogóle nie wspomina. W części 7 dotyczącej wpływu Projektu na konkurencyjność gospodarki, w ujęciu pieniężnym brak jakichkolwiek informacji, natomiast w ujęciu niepieniężnym wskazuje się jedynie na pozytywne skutki innych zmian proponowanych w Projekcie, całkowicie pomijając to jak wpłynie na sytuację przedsiębiorców przedmiotowa zmiana. W części 9 dotyczącej wpływu na rynek pracy wskazuje się wręcz, że wejście w życie ustawy takiego wpływu nie będzie miało, podczas gdy przedmiotowa zmiana istotnie wpłynie na zatrudnienie art. W rozbudowanych działach windykacji obejmujących również call-center.</p> <p>W szczególności Projektodawca zdaje się nie dostrzegać, że przyjęcie zaproponowanej koncepcji skutkowałoby także poważnymi konsekwencjami podatkowymi. Na gruncie ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 931 z</p>	
--	--	--	--

		<p>późn. zm.; dalej: „Ustawa o VAT”) zwolnieniu z podatku VAT podlegają usługi zarządzania funduszami inwestycyjnymi, alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zbiorczymi portfelami papierów wartościowych – w rozumieniu przepisów 15 Ustawy o funduszach, a także usługi zarządzania portfelami inwestycyjnymi tych funduszy inwestycyjnych i alternatywnych funduszy inwestycyjnych, lub ich częścią.</p> <p>W tym miejscu należy wskazać, że zarządzanie portfelem inwestycyjnym funduszu sekurytyzacyjnego wymaga podejmowania szeregu czynności, przy czym uzasadnione ekonomicznie jest ich zlecenie wyspecjalizowanym podmiotom trzecim, jak art. Kancelarie prawne. W praktyce organów podatkowych sformułowane zostało stanowisko, zgodnie z którym w określonych przypadkach czynności wykonywane na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego mogą korzystać ze zwolnienia z VAT (tak art. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji indywidualnej z 6 września 2019 r., nr 0114-KDIP4.4012.396.2019.2.AS), i to nawet wówczas, gdy są wykonywane przez podmiot nieposiadający zezwolenia na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami funduszu sekurytyzacyjnego (tak art. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji indywidualnej z 17 kwietnia 2018 r., nr 0112-KDIL1-1.4012.118.2018.1.RW). Wynika to z przyjęcia przedmiotowego kryterium rozumienia pojęcia „zarządzania” funduszami inwestycyjnymi i ich portfelami inwestycyjnymi, co w świetle Ustawy o VAT jest dopuszczalne i uzasadnione.</p> <p>Jeżeli natomiast proponowane zmiany miałyby prowadzić do wyłączenia możliwości powierzenia przez TFI zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu sekurytyzacyjnego, funduszu lokującego aktywa w nieruchomości czy funduszu aktywów niepublicznych wyspecjalizowanym podmiotom zewnętrznym, to powstaną wątpliwości, czy jakiegokolwiek usługi związane z zarządzaniem sekurytyzowanymi wierzytelnościami lub zarządzaniem</p>	
--	--	---	--

		<p>nieruchomościami, które będą świadczone przez podmiot trzeci, podlegają zwolnieniu z VAT. Może pojawić się pogląd, iż usługi wykonywane przez podmioty, które nie są uprawnione do zarządzania portfelami inwestycyjnymi, nie są zwolnione z VAT, gdyż nie mieszczą się w zakresie zarządzania funduszem lub portfelem inwestycyjnym, art. Mając charakter materialno-techniczny, gdy faktycznie jest on szerszy, a świadczone usługi są niezbędne z punktu widzenia zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu. Ponadto z uwagi na zmianę stanu prawnego może dojść do utraty mocy ochronnej interpretacji indywidualnych wydanych już w tym zakresie na wniosek TFI lub innych podatników.</p> <p>W konsekwencji powyższego TFI nabywałyby od zewnętrznych podmiotów usługi opodatkowane podatkiem VAT, przy czym nie przysługiwałoby im prawo do odliczenia podatku naliczonego (z uwagi na świadczenie przez nie usług zwolnionych). Z kolei przy ewentualnej rezygnacji przez dane TFI ze zwolnienia z VAT na podstawie art. 43 ust. 22 Ustawy o VAT, TFI obciążałoby kosztami podatku VAT fundusz inwestycyjny, który co do zasady także nie korzysta z prawa do odliczenia podatku naliczonego, z uwagi na brak działalności opodatkowanej VAT. Rozwiązanie takie byłoby niekorzystne dla uczestników funduszy. Zatem w obu tych przypadkach doszłoby do naruszenia zasady neutralności podatku VAT i obciążenia jego kosztem bądź TFI, bądź funduszu.</p> <p>Niezależnie od powyższego należy wskazać, że wyłączenie możliwości wykonywania przez wyspecjalizowane podmioty zewnętrzne czynności zarządzania portfelami inwestycyjnymi funduszy prowadziłoby do zmniejszenia przychodów osiąganych przez tę kategorię podmiotów. W konsekwencji spadłyby dochody budżetu państwa z podatku dochodowego odprowadzanego przez te podmioty. Ponadto, jak zostało to już wskazane w piśmie z dnia 22 października 2021 r., proponowane zmiany mogą prowadzić do zwiększenia kosztów działalności TFI, jak również do strat</p>	
--	--	---	--

		<p>uczestników funduszy. Zarówno TFI, jak i uczestnicy funduszy, uzyskiwaliby zatem niższe dochody, co 16 prowadziłyby do zmniejszenia dochodów budżetu państwa z podatku dochodowego. O obu tych kwestiach OSR również milczy, wskazując w części 6, że wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych.</p> <p>Prowadzi to do jednego wniosku, że Projektodawca nie dokonał w ogóle analizy powyższej zmiany w obszarach, które nakazuje uwzględnić Ocena Skutków Regulacji, podczas gdy będzie ona miała istotne skutki zarówno fiskalne, jak i dla sektora przedsiębiorstw, oraz ich pracowników.</p> <p>W ocenie IZFiA, proponowane zmiany, wraz z wiążącymi się z nimi konsekwencjami podatkowymi, mogą doprowadzić także do spadku konkurencyjności krajowego rynku wierzytelności na tle innych rynków. Wskazać należy, że obecnie w fundusze inwestycyjne zarządzające sekurytyzowanymi wierzytelnościami inwestują również klienci zagraniczni. Ich obecność jest korzystna dla rozwoju rynku kapitałowego powodując zwiększenie konkurencji, przepływ zagranicznego know-how oraz budowę głębszego i płynniejszego rynku w Polsce. Wraz z regulacją projektowanej Ustawy o działalności windykacyjnej obie te regulacje nakładają szereg dodatkowych obciążeń oraz proponują wprowadzenie zmian ugruntowanego sposobu funkcjonowania rynku, które w efekcie ich wdrożenia mogą spowodować jego zapaść. Doprowadzą one bowiem do zmniejszenia liczby podmiotów zajmujących się obsługą wierzytelności, a tym samym do ograniczenia biznesowych możliwości obsługi portfeli wierzytelności w Polsce. Dodatkowo, proponowane zmiany będą się działy w momencie, gdy krajowa gospodarka wciąż ponosi konsekwencje pandemii COVID 19, a obecnie dotknięta jest także skutkami ekonomicznymi konfliktu zbrojnego w Ukrainie. Zgodnie z analizą dotyczącą rynku wierzytelności w Polsce jak i w Unii Europejskiej zmiana sytuacji gospodarczej, w szczególności wysoka</p>	
--	--	---	--

		<p>inflacja, bardzo negatywnie wpłynie na zarządzanie zobowiązaniami przez polskie przedsiębiorstwa oraz gospodarstwa domowe. Ponad połowa ankietowanych firm uważa, że jest słabsza niż przed pandemią oraz obawia się dalszych skutków inflacji. Zdaniem 60% ankietowanych polskich przedsiębiorców opóźnienia w płatności ich zobowiązań wzrosną, a 80% ankietowanych przyznaje, iż w ciągu ostatnich dwunastu miesięcy ich firmy zostały poproszone o dłuższy termin płatności niż ten, z którym czułyby się komfortowo. Dane te potwierdzają tendencję obserwowaną przez podmioty obsługujące rynek wierzytelności oraz w sposób wyraźny pokazują jak istotny dla funkcjonowania krajowej gospodarki będzie w najbliższej przyszłości sprawnie działający krajowy rynek obsługi wierzytelności. Dlatego należy negatywnie ocenić również moment, w którym wprowadzane są tak drastyczne zmiany, gdyż spowoduje to zaburzenia w funkcjonowaniu rynku obsługi wierzytelności na najbliższe lata.</p> <p><u>W nawiązaniu do powyższych argumentów IZFiA wnosi o rezygnację ze zmian, które mają na celu ograniczenie możliwości powierzenia przez TFI zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu sekurytyzacyjnego, funduszu lokującego aktywa w nieruchomości czy funduszu aktywów niepublicznych, wyspecjalizowanym podmiotom zewnętrznym innym niż podmioty prowadzące działalność maklerską w obszarze zarządzania portfelami. W konsekwencji tego wnosimy o usunięcie z art. 12 Projektu następujących zapisów: pkt. 4), pkt. 10) – 11), pkt. 39) lit. a); pkt. 40); pkt. 44); pkt. 58); pkt. 72) – 76); pkt. 80); pkt. 82) oraz z art. 37 ust. 2, a także nadanie art. 193 Ustawy o funduszach zmienianemu w pkt. 59) Projektu następującego brzmienia:</u></p> <p><u>„Art. 193. Wyspecjalizowany fundusz wierzytelności oraz podmiot, z którym towarzystwo zawarło umowę o zarządzanie wierzytelnościami, o których mowa w art. 183 ust. 1, zbierają i</u></p>	
--	--	--	--

			<p><u>przetwarzają dane osobowe dłużników wierzytelności jedynie w celach związanych z zarządzaniem wierzytelnościami”.</u></p> <p>Jednocześnie, wychodząc naprzeciw problemom i potrzebom zgłaszanym w tym obszarze przez nadzorcę, IZFiA przeprowadziła analizy mające na celu zidentyfikowanie obszarów, które wymagają poprawy i podjęła kilka miesięcy temu dialog z UKNF w celu wypracowania stosownych rozwiązań. W załączeniu przedkładamy propozycję zmian w Ustawie o funduszach oraz w Rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 18 listopada 2020 r. w sprawie sposobu, trybu oraz warunków prowadzenia działalności przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2103 z późn. zm.), które są przedmiotem rozmów z Nadzorcą i mają na celu poprawę funkcjonowania rynku w omawianym zakresie. Przedmiotowe propozycje stanowią Załącznik nr 1 i Załącznik nr 2 do niniejszego pisma. IZFiA postuluje więc, aby wprowadzone zostały przepisy, które:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) skonkretyzują sposób sprawowania przez TFI realnego nadzoru nad działalnością podmiotów zarządzających portfelami, b) wprowadzą zwiększone wymogi co do zasad prowadzenia działalności przez podmioty zarządzające portfelami, c) urealnią i dostosują do obecnych poziomów stosowanych dla TFI sankcje administracyjne za naruszenie przez podmioty zarządzające portfelami przepisów lub interesu uczestników funduszy. <p><u>Mając na uwadze istotne konsekwencje jakie dla całego rynku przyniesienie ewentualne wprowadzenie proponowanych obecnie rozwiązań, wnosimy o kontynuowanie podjętej w czerwcu, głębokiej dyskusji poza ramami niniejszego Projektu i z udziałem wszystkich zaangażowanych stron, co w ocenie IZFiA pozwoli na wypracowanie najlepszego rozwiązania.</u></p>	
110.	Art. 12 pkt 5	Krzysztof Rożko i Wspólnicy	<p>W związku z przewidzianym w art. 182 ust. 2 pkt 1 ustawy o funduszach odwołaniem do indeksu, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie</p>

		Kancelaria Prawna sp. k.	<p>w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 1), proponuje się analogiczne uzupełnienie projektowanej treści art. 19 ust. 1a, w następujący sposób:</p> <p><i>„1a. Celem inwestycyjnym funduszu inwestycyjnego otwartego oraz specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonych jako fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179, może być wyłącznie osiągnięcie stóp zwrotu, których wielkość odzwierciedla:</i></p> <p><i>1) procentowe zmiany wartości indeksu, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia 2016/1011, stosowanego dla określenia alokacji aktywów portfela funduszu, jako wskaźnik referencyjny, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 tego rozporządzenia (wskaźnik referencyjny), dla takich samych okresów odniesienia (portfel indeksowy) albo</i></p> <p><i>2) procentowe zmiany wartości portfela o składzie określonym w statucie funduszu nieopartym na jakimkolwiek wskaźniku referencyjnym (portfel bazowy).”.</i></p>	funkcjonowania krajowych funduszy ETF.
111.	Art. 12 pkt 6	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE DEMATERIALIZACJI I REJESTRACJI CERTYFIKATÓW INWESTYCYJNYCH</p> <p>6) w art. 31 w ust. 2:</p> <p>a) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:</p> <p>„3a) umowy z podmiotem prowadzącym ewidencję uczestników funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym zamkniętym;”</p> <p>b) uchyla się pkt 4 i 5,</p> <p>c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Rezygnacja ze zmian obejmujących zniesienie obowiązkowej dematerializacji certyfikatów inwestycyjnych podyktowana została decyzją Kierownictwa MF (rozbieżność).</p>

			„5a) umowy o gwarancję emisji;”;	
112.	Art. 12 pkt 7	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	Proponuje się rozważenie dodania do katalogu: (i) umowy o oferowanie instrumentów finansowych oraz (ii) umowy prowadzenia rejestru sponsora emisji.	Uwaga nieuwzględniona Zakres działalności, jaka może być prowadzona przez TFI, wynika z odpowiednich dyrektyw (UCITS, AIFMD), jednocześnie zgodnie z dyrektywą MiFID działalność maklerska jest zastrzeżona co do zasady dla firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych, a wyjątki są ściśle opisane w przepisach. Rozszerzenie zakresu działalności TFI byłoby niezgodne z dyrektywami.
113.	Art. 12 pkt 9	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	Stosownie do treści art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych („Ustawa o PPK”) „[w] sprawach dotyczących PPK uczestnik PPK składa oświadczenia woli w postaci elektronicznej pozwalającej na utrwalenie ich na trwałym nośniku wybranej instytucji finansowej lub w innej postaci, jeżeli w umowie o zarządzanie PPK tak określono.”. Zróżnicowane preferencje uczestników PPK w zakresie dotyczącym sposobu (kanałów) składania zleceń związanych z uczestnictwem w pracowniczych planach kapitałowych, powodują że część spośród instytucji zarządzających ww. funduszami oferuje uczestnikom PPK możliwość składania zleceń za pośrednictwem sieci punktów obsługi klienta (tzw. POK, zlokalizowanych art. W oddziałach banków), prowadzonych przez podmioty uprawnione, na podstawie art. 32 ust. 1 lub ust. 2 Ustawy, do pośredniczenia w zbywaniu i odkupywaniu	Uwaga nieuwzględniona Rezygnacja z omawianego wyłączenia i umożliwienie wykonywania czynności związanych z uczestnictwem w PPK za pośrednictwem POK mogłoby prowadzić do zwiększenia ryzyka nieprawidłowej realizacji zleceń uczestników ze względu na rozproszenie odpowiedzialności za ich wykonanie. Ponadto, czynności dystrybucyjne w związku z oferowaniem PPK

			<p>jednostek uczestnictwa. Jest to rozwiązanie dedykowane przede wszystkim uczestnikom PPK preferującym „tradycyjne” formy kontaktu z instytucją finansową.</p> <p>Wobec powyższego, prosimy o rozważenie rezygnacji z wyłączenia możliwości zawarcia umowy o świadczenie usługi dystrybucji w odniesieniu do funduszy zdefiniowanej daty, o których mowa w Ustawie o PPK, ponieważ takie rozwiązanie może, wbrew intencjom, skutkować ograniczeniem możliwości składania zleceń związanych z uczestnictwem w PPK za pośrednictwem POK.</p>	<p>(składanie zleceń przez uczestników PPK za pośrednictwem dystrybutorów) doznają istotnych ograniczeń, ponieważ wpłaty do PPK i wypłaty z PPK, których następstwem jest odpowiednio zbycie bądź odkupienie jednostek uczestnictwa następują w ściśle określonych ustawowo sytuacjach.</p>
114.	Art. 12 pkt 9	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>W ramach <u>Stanowiska UKNF w sprawie przyjmowania i przekazywania „zachęt” w związku ze świadczeniem usług przyjmowania i przekazywania zleceń, których przedmiotem są jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych</u> z dn. 21 grudnia 2018 r. jako przykład czynności dodatkowych, które mogą podlegać rozliczeniu w ramach tzw. reżimu zachętowego (tj. z tytułu wykonania przez dystrybutora czynności podnoszącej jakość usługi podstawowej) wskazano w pkt 3 kategorię określaną jako „Gotowość do świadczenia określonych usług dodatkowych”, obejmującą art.: 1) przyjmowanie dyspozycji aktualizacji danych, 2) obsługę osób uposażonych i spadkobierców, 3) przyjmowanie pełnomocnictw, 4) ustanowienie blokady lub zastawu.</p> <p>W związku z powyższym, celem uniknięcia sprzeczności pomiędzy treścią powołanego wyżej stanowiska Urzędu, które znalazło odzwierciedlenie w treści umów zawieranych z dystrybutorami oraz stosowanych zasadach rozliczeń pomiędzy towarzystwami funduszy inwestycyjnych a dystrybutorami, w tym z tytułu zleceń i dyspozycji innych niż związane bezpośrednio z nabywaniem lub odkupywaniem jednostek uczestnictwa, a projektowaną treścią art. 32d ust. 2 pkt 3</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Projektowana zmiana art. 32d wprowadza nową kategorię usługi (usługę dystrybucyjną) pozwalającą na sprzedaż jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych przez dystrybutorów.</p> <p>Przywoływana sprzeczność nie będzie mieć miejsca, w zakresie przywołanych w uwadze czynności, jeśli strony będzie łączyć umowa dystrybucji. W takim przypadku czynności te nie będą stanowiły zachęt a będą częścią świadczonej usługi dystrybucji.</p>

			<p>UFI, proponujemy usunięcie albo modyfikację treści komentowanej jednostki redakcyjnej.</p> <p>Analogiczny komentarz odnosi się do projektowanej treści art. 32d ust. 2 pkt 4 UFI, w zakresie w jakim mowa tam o informowaniu uczestników funduszu o zasadach i terminach „składania innych dyspozycji i oświadczeń związanych z uczestnictwem w funduszu inwestycyjnym”.</p>	
115.	Art. 12 pkt 9	KDPW	<p>W art. 32d proponujemy wprowadzenie następujących zmian redakcyjnych:</p> <p>„Art. 32d. 1. Podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2 lub 3, lub podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 2, może świadczyć, na podstawie umowy, na rzecz towarzystwa lub funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego, którego organem jest towarzystwo, usługę dystrybucji jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego (usługa dystrybucji).</p> <p>Uzasadnienie: wydaje nam się, że usługa dystrybucji powinna zawsze być świadczona na rzecz funduszu, niezależnie od tego, czy zostanie zawarta na podstawie umowy zawartej przez towarzystwo, czy przez fundusz (w przypadku, gdy zostanie zawarta z towarzystwem będzie ona miała charakter umowy na rzecz osoby trzeciej). Przemawia za tym także treść tej umowy, wskazana w art. 32d ust. 2. Z kolei zastrzeżenie „którego organem jest towarzystwo” wydaje się zbędne, gdyż towarzystwo jest organem każdego funduszu inwestycyjnego.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Co do zasady możliwa jest bezpośrednia dystrybucja jednostek przez towarzystwo.</p> <p>Umowa powinna być trójstronna, bo płatność z tytułu dystrybucji będzie dokonywana przez TFI, a nie przez fundusz, który nie ma uprawnień do ponoszenia kosztów tego rodzaju.</p>
116.	Art. 12 pkt 9	IDM	<p><u>Art. 32d ust. 2 ustawy o funduszach (pkt art. 12 Projektu)</u></p> <p>Proponujemy następującą zmianę w ust. 2:</p> <p><i>Ust. 2 Przedmiotem umowy o świadczenie usługi dystrybucji może być wykonywanie czynności: ...</i></p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Podstawą świadczenia tej usługi powinna być umowa i to jej przedmiot, strony i zasady rozliczeń powinny zostać</p>

				określone w tej umowie.
117.	Art. 12 pkt 9	IZFiA	<p>Uwagi do art. 12 pkt 9) Projektu – projektowany art. 32d Ustawy o funduszach określający usługę dystrybucji</p> <p>Środowisko towarzystw funduszy inwestycyjnych reprezentowane przez IZFiA bardzo pozytywnie przyjęło informację o uwzględnieniu w Projekcie propozycji usunięcia z ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 1523; dalej jako: „Ustawa o funduszach”) art. 32b ust. 2-4, które od momentu ich wprowadzenia generowały dla całego rynku wiele problemów i były ewidentnym przykładem gold-platingu. Zmiana ta jest emanacją celów i założeń jakie przyświecały pracom nad identyfikacją i eliminacją gold-platingu z polskich przepisów, a tym samym najlepszym wypełnieniem celów Projektu. IZFiA również pozytywnie ocenia propozycję dodania do Ustawy o funduszach art. 32d określającego pojęcie usługi dystrybucji. Koncepcja ta była przedmiotem wielomiesięcznych dyskusji środowiska z nadzorcą. Chcąc jednak uniknąć potencjalnych problemów związanych ze stosowaniem tego rozwiązania chcielibyśmy zwrócić uwagę na następujące kwestie: Wynagrodzenie z tytułu usługi dystrybucji niezależne od „zachęt” i opłat manipulacyjnych Jak wynika z prowadzonych wcześniej przez rynek rozmów na temat koncepcji usługi dystrybucji z KNF, założeniem jest, aby była to usługa obejmująca czynności dystrybutorów, które mają pozostać w oderwaniu od reżimu czynności mających na celu poprawę jakości świadczonych usług na rzecz uczestników lub potencjalnych uczestników, które określane są mianem „zachęt”. Jest to zatem odrębny reżim płatności niż płatności „zachęt”. Jest to również odrębny reżim od tzw. opłat manipulacyjnych określonych w art. 86 ust. 2 i 3 Ustawy o funduszach, które pobierane są bezpośrednio od uczestnika funduszu inwestycyjnego. W ocenie IZFiA, biorąc też pod uwagę to jak</p>	<p>Wyjaśnienie</p> <p>Zakres i rodzaj czynności, które będą składały się na usługę/umowę dystrybucji nie może być dowolnie kształtowane przez strony. W treści samej umowy mogą się pojawiać inne elementy, ale nie wszystkie będą się składać na usługę dystrybucji. <u>Strony nie mogą np. wpisywać do treści umowy czynności stanowiących zachęty i powoływać się na to, że jest to element umowy dystrybucji i z tego powodu nie podlega reżimowi zachęt (tak jak wskazano w propozycji dotyczącej zmiany Ustawy VAT poniżej).</u></p> <p>Umowa dystrybucji to alternatywne rozwiązanie umożliwiające sprzedaż jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych i pobieranie wynagrodzenia z tego tytułu poza reżimem zachęt.</p>

		<p>duże zawirowania rynek ma za sobą w obszarze rozliczania płatności w ostatnich latach, należy dążyć do tego, aby wprowadzana regulacja budziła jak najmniej wątpliwości. Dzięki czemu możliwe byłoby również uniknięcie konieczności wydawania przez KNF kolejnych stanowisk wyjaśniających rozumienie tych przepisów. Mając to na uwadze i w celu uniknięcia w przyszłości ewentualnych wątpliwości co do założeń tej konstrukcji, proponujemy nadanie zdaniu ostatniemu w Uzasadnieniu do tej zmiany, następującego brzmienia: „Uregulowanie umów o dystrybucję, w tym wynagrodzenia na rzecz dystrybutorów niewykluczającego płatności z tytułu tzw. „zachęt” oraz opłat manipulacyjnych, które zostanie dokonane poprzez dodanie art. 32d ustawy o funduszach inwestycyjnych będzie więc przeciwdziałać takim potencjalnym negatywnym skutkom dla samych dystrybutorów, a w szerszym wymiarze dla stabilności całego rynku finansowego.”.</p> <p>Fakultatywność usługi dystrybucji</p> <p>Z prowadzonych z nadzorcą dyskusji wynikało również, że podobnie jak inne mechanizmy płatności, zawarcie umowy dystrybucji nie będzie miało charakteru obligatoryjnego. Jest to pewna możliwość ukształtowania w tym obszarze relacji TFI-dystrybutor jednostek uczestnictwa. Wskazywałoby na to chociażby zawarte w ust. 1 projektowanego art. 32d stwierdzenie „może świadczyć”. Niemniej, ponownie, aby uniknąć podobnych sytuacji jak miały miejsce w przeszłości, proponujemy w Uzasadnieniu do tej zmiany dodać kolejne zdanie: „Będzie to jedna z możliwych dróg uregulowania relacji dystrybutora i TFI, z której podmioty funkcjonujące na rynku będą mogły, ale nie będą musiały skorzystać.”.</p> <p>Zależność TFI i funduszu</p> <p>Podmioty zrzeszone w IZFiA zgłaszają wątpliwości w obszarze zapisu ust. 1 projektowanego art. 32d Ustawy o funduszach dotyczącego wskazania, że świadczenie usługi przez podmiot z art. 32 ust. 1 pkt. 2 i 3 oraz z art. 32 ust. 2 odbywa się na „na rzecz towarzystwa lub funduszu”. W dalszych ustępach tego przepisu wskazuje się</p>	<p>Możliwe jest również określanie zarówno kwotowo jak i procentowo wartości należnego wynagrodzenia z tytułu umowy dystrybucji.</p> <p>Propozycja zmiany brzmienia ust. 1 i 4 projektowanego art. 32d Ustawy o funduszach – nieprzyjęta.</p> <p>Propozycja dodania w art. 32a ust. 7 Ustawy o funduszach po pkt 3 pkt 4 – przyjęta</p>
--	--	---	---

			<p>dodatkowo, że stroną umowy do czasu wpisania funduszu do rejestru funduszy inwestycyjnych jest towarzystwo, natomiast z chwilą wpisania funduszu wstępuje w prawa i obowiązki z wyjątkiem zapłaty wynagrodzenia (ust. 3). Natomiast w sytuacji, gdy umowa zawierana jest po dniu wpisania funduszu do rejestru stronami umowy jest towarzystwo oraz fundusz (ust. 4). Jak rozumiemy jest to podyktowane zapisami ust. 6, które mają gwarantować to, że to po stronie TFI będzie leżał obowiązek zapłaty wynagrodzenia na rzecz dystrybutora i że będzie ono płacone z wynagrodzenia stałego za zarządzanie. Mając na uwadze, że zgodnie z art. 32 ust. 1 i 2 to fundusz zbywa jednostki uczestnictwa za pośrednictwem wskazanych tam podmiotów, zapis ust. 1 wskazujący, że świadczenie usługi dystrybucji odbywa się na rzecz towarzystwa wydaje się z tym nie do końca zgodny. Co więcej, może on generować ryzyko zakwalifikowania tej umowy jako wchodzącej w zakres art. 45a Ustawy o funduszach. W ocenie IZFiA możliwe jest zmodyfikowanie omówionych zapisów w sposób, który nie będzie generował powyższych wątpliwości, a jednocześnie nie zaburzy zasady opisanej w ust. 6. Dotychczasowe ukształtowanie relacji zaangażowanych podmiotów tj. dystrybutora, TFI i funduszu, które opierało się o zasadę opisaną w art. 32 ust. 1 i 2 Ustawy o funduszach i zbywaniu jednostek uczestnictwa przez fundusz nie stało na przeszkodzie temu, że płatności z tego tytułu pokrywało TFI z pobieranego przez siebie wynagrodzenia stałego za zarządzanie. Trzeba bowiem pamiętać, że TFI występuje w stosunku do funduszu w dwojakiej roli, działając też jako jego organ. W związku z powyższym wnosimy o nadanie ust. 1 i 4 projektowanego art. 32d Ustawy o funduszach następującego brzmienia: „1. Podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2 lub 3, lub podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 2, może świadczyć, na podstawie umowy, na rzecz towarzystwa lub funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego, którego organem jest towarzystwo, usługę dystrybucji jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego</p>	
--	--	--	---	--

		<p>otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego (usługa dystrybucji).” „4. W przypadku, gdy umowa o świadczenie usługi dystrybucji jest zawierana po dniu wpisania funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego do rejestru funduszy inwestycyjnych stronami umowy są towarzystwo działające jako organ funduszu, fundusz inwestycyjny otwarty lub specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty, z wyjątkiem funduszu zdefiniowanej daty, o którym mowa w ustawie z dnia 4 października 2018 roku o pracowniczych planach kapitałowych, oraz podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2 lub 3 lub podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 2.”</p> <p>Fundusze zdefiniowanej daty</p> <p>W ocenie IZFiA przewidziane w ust. 4 i 12 projektowanego art. 32d Ustawy o funduszach wyłączenie z zakresu zastosowania usługi dystrybucji funduszy zdefiniowanej daty, o których mowa w ustawie z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (t.j. Dz. U. 2020 r., poz. 1342 z późn. zm., dalej: „Ustawa o PPK”) nie znajduje uzasadnienia. O ile zbywanie jednostek uczestnictwa tych funduszy odbywa się w trybie określonym w (definicja „gromadzenia środków” w art. 2 ust. 1 pkt 8 Ustawy o PPK), to Ustawa o PPK nie wyłącza możliwości, aby inne zlecenia składane instytucji finansowej (art. 4 ust. 1 Ustawy o PPK) były składane za pośrednictwem dystrybutorów. Na rynku PPK jest to praktyka powszechnie stosowana. TFI zleciły bankom lub zakładom ubezpieczeń (art. Ze swojej grupy kapitałowej) przyjmowanie w oddziałach zleceń dotyczących funduszy zdefiniowanej daty (art. Wyплаты czy wypłaty transferowej). Umożliwienie składania zleceń dotyczących funduszy zdefiniowanej daty w placówkach dystrybutorów jest jednoznacznie korzystne dla uczestników PPK. Umożliwia to obsługę uczestników w całej Polsce, w sytuacji kiedy nie wszyscy Polacy są jeszcze gotowi na składanie zleceń wyłącznie przez systemy internetowe. Ustawowe wyłączenie możliwości składania zleceń dot. funduszy zdefiniowanej daty w</p>	
--	--	---	--

		<p>oddziałach zakładów ubezpieczeń jest zupełnie nieuzasadnione, byłoby zdecydowanie niekorzystne dla klientów oraz negatywnie wpłynęłoby na partycypację w PPK. 7 W związku z powyższym postulujemy, aby w projektowanym art. 32d Ustawy o funduszach wprowadzone następujące zmiany: a) usunięcie dodatkowo z art. 32d ust. 4 fragmentu „z wyjątkiem funduszu zdefiniowanej daty, o którym mowa w ustawie z dnia 4 października 2018 roku o pracowniczych planach kapitałowych”; b) usunięcie art. 32d ust. 12.</p> <p>Katalog czynności</p> <p>Zwracamy również uwagę, że zaproponowane brzmienie art. 32d ust. 2 Ustawy o funduszach inwestycyjnych wprowadza zamknięty katalog czynności wchodzących w zakres przedmiotu umowy o świadczenie usługi dystrybucji, nie pozostawiając jej stronom możliwości wyboru w zakresie kształtowania ich relacji. W ocenie IZFiA należałoby pozostawić prawo do indywidualnego ustalania przez strony tego zakresu i w związku z tym otworzyć katalog zapisany w ust. 2 projektowanego art. 32 d Ustawy o funduszach. W związku z czym proponujemy nadanie wprowadzeniu do wyliczenia w projektowanym art. 32 d ust. 2 Ustawy o funduszach następującego brzmienia: „2. Przedmiotem umowy o świadczenie usługi dystrybucji może być wykonywanie w szczególności następujących czynności:”</p> <p>Możliwość liczenia wynagrodzenia od aktywów netto</p> <p>Z toczonych wcześniej dyskusji między uczestnikami rynku a UKNF w przedmiocie tej propozycji wynikało, że regulacji usługi dystrybucji dopuszczać będą dwie formy rozliczenia płatności z tego tytułu tj. liczonego jako wartość od aktywów netto lub kwotowo. Tak też interpretujemy zawarte w Projekcie zapisy ust. 8 i ust. 10 projektowanego art. 32d Ustawy o funduszach. Mając jednak na uwadze, że ocena IZFiA tych zapisów oparta jest o szereg przeprowadzonych wcześniej spotkań, chcemy uniknąć sytuacji, w której zapisy te w przyszłości byłyby interpretowane odmiennie, a w szczególności w sposób, który tę pierwszą opcję by wykluczał. W</p>	
--	--	--	--

		<p>związku z powyższym proponujemy nadanie ust. 8 w projektowanym art. 32d Ustawy o funduszach następującego brzmienia: „8. W przypadku gdy podstawą do obliczenia wynagrodzenia w danym okresie rozliczeniowym jest pozyskana wartość aktywów funduszu to do ustalania jego wysokości nie może być wliczana wartość aktywów netto funduszu przypadająca na jednostki uczestnictwa nabyte za pośrednictwem podmiotu, o którym mowa w ust. 1 i utrzymywane przez uczestnika, które były podstawą naliczenia wynagrodzenia w poprzednich okresach rozliczeniowych.”</p> <p>Takie brzmienie tego przepisu było też ostatecznym efektem wcześniejszych dyskusji z UKNF i w związku z tym w ocenie rynku zasadne byłoby powrócenie do niego.</p> <p>Zwolnienie z VAT</p> <p>Kwestią, której propozycja art. 32d Ustawy o funduszach ani uzasadnienie do niej nie porusza jest zwolnienie czynności wykonywanych przez dystrybutorów z podatku VAT. W świetle art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 931; dalej: „Ustawa VAT”) zwolnieniu z VAT podlegają usługi, których przedmiotem są instrumenty finansowe, o których mowa w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi, z wyłączeniem przechowywania 8 tych instrumentów i zarządzania nimi, oraz usługi pośrednictwa w tym zakresie. Zwolnienie ma zatem charakter przedmiotowy i odnosi się do charakteru świadczonych usług, a bez znaczenia pozostaje to, jaki podmiot je wykonuje (art. Podmiot prowadzący działalność maklerską) oraz na jakiej podstawie są one wykonywane. Jednocześnie, ponieważ zakres zwolnienia obejmuje usługi, których przedmiotem są instrumenty finansowe, zwolnione z VAT są także usługi dotyczące jednostek uczestnictwa. Do tej pory kwestia zwolnienia z opodatkowania VAT usług polegających na dystrybucji jednostek uczestnictwa w praktyce nie była przedmiotem kontrowersji. Na przykład w interpretacji indywidualnej z 20 września 2012 r. (241ygn.. IPPP2/443-652/12-</p>	
--	--	--	--

		<p>2/RR) Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie potwierdził, że „świadczenie opisanych we wniosku usług polegających na prowadzeniu zbywania i odkupywania jednostek uczestnictwa Funduszy podlega zwolnieniu z opodatkowania VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy”. Jak wynika z wcześniejszych dyskusji z nadzorcą oraz Uzasadnienia, celem dodawanego art. 32d Ustawy o funduszach jest zapobieżenie negatywnym zjawiskom w obszarze płatności dokonywanych na rzecz dystrybutorów przez TFI i tym samym usprawnienie obszaru, który w ostatnich latach generował istotne problemy w relacjach tych podmiotów z uwagi na nadmiarowe regulacje. Tym samym nie generuje to nowych czynności w sferze praktycznej, ponieważ w okresach poprzednich były one wykonywane i jak zostało wskazane powyżej, korzystały ze zwolnienia z VAT. Określenie zasad płatności z tytułu usługi dystrybucji zgodnie z Projektem nie powinno mieć wpływu na możliwość skorzystania przez podmiot świadczący te usługi ze zwolnienia z VAT. Niemniej, chcąc ustrzec rynek przed potencjalnymi wątpliwościami w zakresie klasyfikacji tej umowy z punktu widzenia prawa podatkowego widzimy potrzebę rozszerzenia Uzasadnienia do Projektu w celu przesądzenia kwalifikacji nowo wprowadzonej usługi jako usługi, która za przedmiot ma instrument finansowy. Wprowadzenie proponowanego art. 32d Ustawy o funduszach i jednocześnie brak utrzymania dotychczasowych zasad podatkowych prowadzić mogą do zmniejszenia atrakcyjności tego rozwiązania zarówno dla towarzystw funduszy inwestycyjnych jak i dystrybutorów ze względu na zwiększeniu kosztów dystrybucji o podatek. Mając to na uwadze i w celu uniknięcia w przyszłości powyższych wątpliwości, proponujemy nadanie zdaniu ostatniemu w Uzasadnieniu do tej zmiany, uwzględniając też propozycje przedstawione w tym zakresie już powyżej, następującego brzmienia: „Uregulowanie umów o dystrybucję, w tym wynagrodzenia na rzecz dystrybutorów niewykluczającego płatności z tytułu tzw. „zachęt” oraz opłat manipulacyjnych, które zostanie dokonane poprzez dodanie art.</p>	
--	--	---	--

		<p>32d ustawy o funduszach inwestycyjnych, poprzez wprowadzenie usługi dystrybucji jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego (usługa dystrybucji) jako usługi mającej za przedmiot instrument finansowy, będzie więc przeciwdziałać takim potencjalnym negatywnym skutkom dla samych dystrybutorów, a w szerszym wymiarze dla stabilności całego rynku finansowego.”.</p> <p>Uzupełnienie stanowiska: W piśmie z dnia 25 listopada 2022 r. IZFiA podniosła potrzebę zagwarantowania, że wprowadzenie do Ustawy o funduszach nowego art. 32d, regulującego usługę dystrybucji, nie zmodyfikuje zasad na jakich obecnie funkcjonuje zwolnienie z podatku VAT uregulowane w art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 931; dalej: „Ustawa VAT”), co warunkować będzie osiągnięcie celów jakie dla tej zmiany zakłada uzasadnienie do Projektu.</p> <p>Zgodnie z tym przepisem zwalnia się od podatku: „41) usługi, których przedmiotem są instrumenty finansowe, o których mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328, 355, 680, 1505, 1595 i 2140), z wyłączeniem przechowywania tych instrumentów i zarządzania nimi, oraz usługi pośrednictwa w tym zakresie”. Tak jak zostało wcześniej wskazane, zwolnienie to ma charakter przedmiotowy i odnosi się do charakteru świadczonych usług, których przedmiotem są instrumenty finansowe, w tym jednostki uczestnictwa. Bez znaczenia pozostaje to, jaki podmiot je wykonuje (art. Podmiot prowadzący działalność maklerską) oraz na jakiej podstawie są one wykonywane.</p> <p>Uwagę na powyższe zwróciła również Izba Domów Maklerskich, która w załączniku do stanowiska z dnia 25 listopada 2022 r., przedstawiła propozycje dodania w art. 32d kolejnego ust. 13 w brzmieniu: „13. Usługa dystrybucji, o której mowa w ust. 1:</p>	
--	--	--	--

		<p>1) świadczona przez firmę inwestycyjną, stanowi działalność maklerską, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 6.”</p> <p>Propozycja ta koresponduje z wątpliwościami zgłaszanymi przez IZFiA i adresuje powyższy problem w zakresie w jakim usługę dystrybucji świadczyć będą firmy inwestycyjne, które uczestniczą w procesie pośredniczenia w zbywaniu i odkupywaniu jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt. 3) Ustawy o funduszach. Z tego względu IZFiA przychyła się do niej.</p> <p>Jednocześnie zwracamy uwagę, że zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 3) Ustawy o funduszach zbywanie i odkupywanie jednostek uczestnictwa może odbywać się także za pośrednictwem banku krajowego wykonującego działalność, o której mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, lub krajowego oddziału instytucji kredytowej. W związku z tym należałoby rozważyć i skonsultować z właściwymi organizacjami branżowymi uzupełnienie powyższej regulacji także o te podmioty.</p> <p>Wskazać należy także, że w procesie pośredniczenia w zbywaniu i odkupywaniu jednostek uczestnictwa, którego elementem jest projektowana usługa dystrybucji, uczestniczą również inne podmioty tj. towarzystwa funduszy inwestycyjnych niebędące organem danego funduszu (zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 2 Ustawy o funduszach) oraz inne podmioty, które uzyskały w tym zakresie zezwolenie Komisji Nadzoru Finansowego (art. 32 ust. 2 Ustawy o funduszach). Również względem tych podmiotów wprowadzenie usługi dystrybucji nie powinno generować zmian w obszarze zwolnienia z VAT świadczonych przez nie usług, których przedmiotem są jednostki uczestnictwa.</p> <p>W związku z tym, w celu zapobieżenia potencjalnym, negatywnym skutkom podatkowym dla tych podmiotów, proponujemy dodanie w</p>	
--	--	---	--

			<p>art. 32d Ustawy o funduszach kolejnego ust. 14 w następującym brzmieniu:</p> <p>„14. Na usługę pośrednictwa w zakresie zbywania i odkupywania jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego składają się czynności, które mogą być przedmiotem umowy o świadczenie usługi dystrybucji, wskazane w ust. 2 oraz usługi poprawiające ich jakość lub usługi dodatkowe, o ile są one świadczone przez podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2) lub ust. 2.”</p> <p>Jednocześnie, w celu zagwarantowania jednego z podstawowych założeń projektowanego art. 32d Ustawy o funduszach i usługi dystrybucji, tj. wyłączenia tej usługi spod reżimu tzw. „zachęt” dostrzegamy potrzebę uregulowania tej kwestii wprost w art. 32a ust. 7 Ustawy o funduszach.</p> <p>W związku z tym proponujemy dodanie w art. 32a ust. 7 Ustawy o funduszach po punkcie 3) kolejnego punktu 4) w następującym brzmieniu:</p> <p>„4) świadczeń pieniężnych lub niepieniężnych przyjmowanych z tytułu usługi dystrybucji, o której mowa w art. 32d ust. 1.”</p> <p>W ocenie IZFiA powyższe zmiany powinny ustrzec podmioty przed potencjalnymi negatywnymi konsekwencjami wprowadzenia art. 32d do Ustawy o funduszach w sferze podatkowej.</p>	
118.	Art. 12 pkt 9	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>W związku ze zbliżającym się zakończeniem w dniu 31 grudnia 2022 r. okresu przejściowego, w trakcie którego fundusze inwestycyjne otwarte (FIO) oraz specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte (SFIO) korzystają ze zwolnienia z obowiązku art. sporządzenia kluczowych informacji (KID), o których mowa w <u>Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP)</u></p>	Uwaga przyjęta

			(Rozporządzenie PRIIPs). Począwszy od 1 stycznia 2023 r., stosownie do treści art. 14 ust. 1 Rozporządzenia PRIIPs „[o]246ost doradzająca w zakresie PRIIP lub go sprzedająca przekazuje inwestorom indywidualnym dokument zawierający kluczowe informacje nieodpłatnie ”. Wobec powyższego w katalogu dokumentów wskazanych w pkt 5 komentowanej jednostki redakcyjnej jako udostępniane uczestnikom FIO/SFIO w ramach usługi dystrybucji należy również uwzględnić kluczowe informacje (KID), przy ewentualnym skoordynowaniu tej zmiany z terminem wejścia w życie zmian do UFI przewidzianych w ramach <u>Projekt ustawy o zmianie ustawy o obligacjach oraz niektórych innych ustaw</u> (nr UC32 w wykazie prac legislacyjnych).	
119.	Art. 12 pkt 9	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Stosownie do projektowanej treści komentowanego przepisu „[ś]wiadczenie usługi dystrybucji na rzecz towarzystwa lub funduszu inwestycyjnego nie może powodować zwiększenia wynagrodzenia towarzystwa za zarządzanie funduszem inwestycyjnym, którego jednostek uczestnictwa ta usługa dotyczy (...)”. W tym kontekście zwracamy uwagę, że stosownie do treści art. 24 ust. 1 pkt 1 oraz art. 24 ust. 2 pkt 1 UFI, zmiana statutu w zakresie dotyczącym art. Podwyższenia stawki wynagrodzenia stałego pobieranego przez TFI w odniesieniu do danej kategorii jednostek uczestnictwa wymaga uzyskania uprzednio zezwolenia KNF. W tym kontekście powołane na wstępie ograniczenie jest zbędne. Jednocześnie bardzo wysoki poziom nieprecyzyjności przytoczonego na wstępie fragmentu treści art. 32d ust. 7 UFI (wadliwość logiczna polegająca w szczególności na braku punktu odniesienia dla dokonania oceny owego „podwyższenia”), powoduje że komentowany przepis budzi bardzo istotne wątpliwości interpretacyjne.</p> <p>Wobec powyższego prosimy o rozważanie wykreślenia albo modyfikacji ww. treści, a ponadto w zależności od decyzji odnośnie sposobu rozpatrzenia przedmiotowej uwagi, zwracamy się o</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Fakt, że zmiana wynagrodzenia za zarządzanie wymaga uzyskania zezwolenia KNF nie oznacza, że TFI nie składałyby wniosków o takie zezwolenie, gdyby art. 32d ustawy wyraźnie tego nie wykluczał.</p>

			odpowiednie uzupełnienie treści uzasadnienia do projektu ustawy poprzez wyjaśnienie intencji związanych z ww. ograniczeniem.	
120.	Art. 12 pkt 9	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	Zwracamy się o odpowiednie uzupełnienie treści uzasadnienia do projektu ustawy poprzez wyjaśnienie intencji związanych z ww. ograniczeniem.	Jw.
121.	Art. 12 pkt 9	UKNF	Zgodnie z ust. 12, przepisów ust. 1- 11 nie stosuje się do funduszy zdefiniowanej daty, z ust. 4 należy zatem wykreślić słowa „z wyjątkiem funduszu zdefiniowanej daty, o którym mowa w ustawie z dnia 4 października 2018 roku o pracowniczych planach kapitałowych”.	Uwaga przyjęta
122.	Art. 12 pkt 9	IDM	<u>Art. 32d ust. 8 ustawy o funduszach (pkt 9) art. 12 Projektu)</u> Proponujemy następujące brzmienie ust. 8: <i>8. W przypadku gdy podstawą do obliczenia wynagrodzenia w danym okresie rozliczeniowym jest pozyskana wartość aktywów funduszu to do ustalania jego wysokości nie może być wliczana wartość aktywów netto funduszu przypadająca na jednostki uczestnictwa nabyte za pośrednictwem podmiotu, o którym mowa w ust. 1 i utrzymywane przez uczestnika, które były podstawą naliczenia wynagrodzenia w poprzednich okresach rozliczeniowych.</i>	Uwaga przyjęta
123.	Art. 12 pkt 9	IDM	<u>Art. 32d ust. 9 ustawy o funduszach (pkt 9) art. 12 Projektu)</u> Po kropce proponujemy dodać: „Umowa o świadczenie usługi dystrybucji może w szczególności określać szczegółowe zasady oraz sposób ustalania wysokości wynagrodzenia podmiotu świadczącego usługę dystrybucji za dystrybucję jednostek uczestnictwa nabytych przed dniem wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 2022 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku”.	Uwaga nieprzyjęta Umowa regulowałaby zdarzenia mające miejsce przed wejściem w życie ustawy. Nie jest zrozumiały cel proponowanej zmiany.

124.	Art. 12 pkt 9	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Zwracamy uwagę, że część spośród czynności objętych usługą dystrybucji odnosi się do zleceń oraz czynności, które realizowane są w ramach „obsługi posprzedażowej”, a zatem już po przyjęciu i przekazaniu zlecenia dotyczącego nabycia jednostek uczestnictwa. Mowa tu zatem art. O przyjmowaniu innych zleceń niż związane z nabyciem czy odkupieniem jednostek, oraz przekazywaniu informacji i dokumentów wskazanych w art. 32d ust. 2 pkt 3 – 5 UFI.</p> <p>Tego rodzaju czynności mogą być wykonywane przez dystrybutora także w odniesieniu do jednostek zbytych wprawdzie przed zawarciem umowy o dystrybucję, ale realizowanych już po jej zawarciu.</p> <p>Wydaje się ponadto, że niezamierzonym rezultatem jaki towarzyszyłby utrzymaniu komentowanego ograniczenia stałoby się stworzenie zachęty dla dystrybutorów do nakłaniania klientów do składania zleceń zamiany czy konwersji jednostek, które z uwagi na ograniczenie przewidziane w art. 32d ust. 9 UFI nie mogłyby zostać objęte rozliczeniem na podstawie umowy o dystrybucję. Wobec powyższego prosimy o rozważenie usunięcia albo modyfikacji komentowanej jednostki redakcyjnej Projektu.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zasady wynagradzania z tytułu umowy dystrybucji będą mogły obowiązywać po wejściu w życie zmian w tym zakresie.</p> <p>Przedmiotem tej usługi będą więc jednostki zbywane na podstawie nowo zawieranych umów.</p> <p>Jednostki zbyte przed zawarciem takiej umowy nie będą mogły być rozliczane w ramach tego modelu.</p>
125.	Art. 12 pkt 9	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponowana treść art. 32d ust. 10 UFI budzi wiele wątpliwości interpretacyjnych. Przykładowo nie ma potrzeby posługiwania się treścią „czynności faktycznie wykonanych”, skoro wystarczające jest dla odwołanie się do „czynności wykonanych”. W kontekście projektowanej treści art. 32d ust. 8 UFI (wynagrodzenie odniesione do WAN / WANS) oraz treści art. 32d ust. 10 UFI rozpoczynającej się od słów: „<i>[w] przypadku gdy wynagrodzenie jest ustalone kwotowo</i>”, prosimy o rozważenie rezygnacji z posłużenia się słowem „każdej” w ramach treści „<i>odrębnie dla każdej z czynności</i>”, aby bezzasadnie nie ograniczać stronom umowy o dystrybucję możliwości określenia wariantu rozliczeń w podziale na poszczególne rodzaje czynności objęte usługą dystrybucji. Wobec powyższego, prosimy o</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Jeżeli podmiot zdecyduje się na rozliczenie kwotowe, poprzez określenie wartości poszczególnych usług konieczne będzie określenie tej kwoty dla poszczególnych czynności.</p> <p>W celu określenia wysokości należnego wynagrodzenia konieczne będzie wskazanie ilości</p>

			uwzględnienie następującej treści komentowanej jednostki redakcyjnej Projektu: „10. W przypadku gdy wynagrodzenie jest ustalone kwotowo, stawka wynagrodzenia jest określona w umowie o świadczenie usługi dystrybucji odrębnie dla każdej z czynności, o których mowa w ust. 2, których dotyczy taki sposób określenia wynagrodzenia. W takim przypadku podstawę do wypłaty wynagrodzenia stanowi może być wyłącznie wartość czynności, o których mowa w zdaniu poprzednim, faktycznie wykonanych w danym okresie rozliczeniowym czynności, o których mowa w ust. 2, przez podmiot, o którym mowa w ust. 1.”.	faktycznie wykonanych czynności.
126.	Art. 12 pkt 9	IDM	<u>Art. 32d ust. 13 ustawy o funduszach (pkt 9) art. 12 Projektu)</u> Proponujemy następujące brzmienie ust. 13: <i>13. Usługa dystrybucji, o której mowa w ust. 1:</i> <i>1) świadczona przez firmę inwestycyjną, stanowi działalność maklerską , o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 6.</i> Uregulowanie umów o dystrybucję w tym wynagrodzenia na rzecz dystrybutorów, które zostanie dokonane poprzez dodanie art. 32d ustawy o funduszach inwestycyjnych, poprzez wprowadzenie usługi dystrybucji jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego (usługa dystrybucji) jako usługi mającej za przedmiot instrument finansowy, będzie przeciwdziałać takim potencjalnym negatywnym skutkom dla samych dystrybutorów, a w szerszym wymiarze dla stabilności całego rynku finansowego. Rozszerzenie uzasadnienia ma na celu przesądzenie kwalifikacji nowo wprowadzonej usługi jako usługi, która za przedmiot ma instrument finansowy, celem uniknięcia ewentualnych wątpliwości w zakresie klasyfikacji tej umowy z punktu widzenia prawa podatkowego.	Uwaga nieprzyjęta

			Dotychczas usługi związane z dystrybucją funduszy inwestycyjnych, wykonywana na podstawie umów pomiędzy dystrybutorem a towarzystwem funduszy inwestycyjnych i funduszem, korzystały ze zwolnienia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt. 41 ustawy o VAT. Wprowadzenie nowej usługi i jednocześnie brak utrzymania dotychczasowych zasad podatkowych prowadzić mogą do zmniejszenia atrakcyjności nowego modelu usługi dla zarówno dla towarzystw funduszy inwestycyjnych jak i dystrybutorów ze względu na zwiększeniu kosztów dystrybucji o podatek.	
127.	Art. 12 pkt 9	Karwasiński Szpringer i Wspólnicy sp. j.	Zwracamy uwagę, że w dodawanym art. 32d ust. 2 pkt 5 Ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („Ustawa o funduszach”), fragment „a w przypadku funduszu z wydzielonymi subfunduszami połączonych sprawozdań finansowych funduszu oraz sprawozdań jednostkowych subfunduszy” występuje podwójnie i konieczna jest korekta przedmiotowego przepisu w tym zakresie. Ponadto, w celu zachowania spójności logicznej ustawy, wskazujemy, że w proponowanym brzmieniu dodawanego art. 32d Ustawy o funduszach nie została zachowana jednolitość odwołań ustawowych w zakresie określania podmiotów mogących świadczyć usługę dystrybucji. W art. 32d ust. 3 i 4 Ustawy o funduszach stosowne odwołanie jest bowiem sformułowane jako „podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2 lub 3 lub podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 2”, natomiast w art. 32d ust. 6, 8 – 11 Ustawy o funduszach, jako „podmiot, o którym mowa w ust. 1”. Biorąc pod uwagę fakt, że art. 32d ust. 1 Ustawy o funduszach definiuje podmiot mogący świadczyć usługi dystrybucji jako podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2 lub 3, lub podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 2 Ustawy o funduszach, w ocenie Kancelarii, w pozostałych ustępach tego artykułu wystarczającym będzie wskazanie, że chodzi o „podmiot, o którym mowa w ust. 1”.	Uwaga nieprzyjęta

128.	Art. 12 pkt 10	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Zmiany zaproponowane przez Urząd Komisji prowadzą poprzez uchylenie kilku regulacji przewidzianych obecnie w Ustawie (art. 46a ust. 2, 2a, 3a, 4 i 5 Ustawy), do unicestwienia całego sektora działalności gospodarczej, reprezentowanego przez grupę zewnętrznych podmiotów wyspecjalizowanych w zarządzaniu kategoriami aktywów, o których mowa w tych przepisach (dotyczy to działalności funduszy lokujących aktywa w nieruchomości, zarządzania całością lub częścią portfela inwestycyjnego obejmującego pulę wierzytelności lub sekurytyzowane wierzytelności, czy powierzenia zarządzania portfelem funduszu aktywów niepublicznych podmiotowi, w przypadku którego zawarcie takiej umowy wymaga uzyskania zgody Komisji).</p> <p>Z uwagi na specyfikę działalności dotyczącej zarządzania portfelami wierzytelności, nieruchomościami czy aktywami niepublicznymi, realizowanie procesów inwestycyjnych w tych obszarach i obsługa portfeli tego rodzaju aktywów wymaga posiadania specjalistycznej wiedzy i doświadczenia, oraz szczególnych rozwiązań techniczno-organizacyjnych względem standardowych warunków odnoszących się do zarządzania portfelami instrumentów finansowych, w tym notowanych na rynkach regulowanych. Zdobycie tego rodzaju kompetencji stanowi rezultat współpracy podmiotów zarządzających z różnymi towarzystwami funduszy inwestycyjnych, w tym obsługi portfeli funduszy inwestycyjnych, zarządzanych nie tylko przez jedno TFI. Z perspektywy TFI pozwala to na pozyskanie dostępu do usług w zakresie zarządzania portfelami inwestycyjnymi o różnej specyfice, na warunkach rynkowych, z uwagi na konkurowanie na tym samym rynku różnych podmiotów zarządzających. Pozwala to także na dywersyfikowanie „dostawców” usług w zakresie zarządzania, zarówno w odniesieniu do jednego funduszu (powierzenie różnym dostawcom zarządzania różnymi pulami wierzytelności tego samego funduszu, jak również pomiędzy różnymi funduszami). Taki stan rzeczy wspiera nie tylko rozwój sektora usług związanych z windykacją</p>	<p>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono od wprowadzania przedmiotowej zmiany.</p> <p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza cel projektu jakim jest w pierwszej kolejności wdrożenie rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Zauważenia przy tym wymaga, że działania i cele wynikające ze strategii wprost wskazują na potrzebę unikania gold-platingu w zakresie outsourcingu. Zarówno dyrektywa UCITS jak i AIFMD nie zabraniają outsourcingu zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych, co więcej przewidują zasady tego outsourcingu, które zaimplementowane są w ustawie o funduszach inwestycyjnych.</p>
------	----------------	--	---	--

		<p>wierzytelności (art. z uwagi na efekt skali, do osiągnięcia którego przyczyniają się w istotny sposób aktywa zarządzane w ramach portfeli funduszy inwestycyjnych), ale także pozwala to TFI na tworzenie zróżnicowanych produktów inwestycyjnych w interesie inwestorów, poszukujących alternatywnych form lokowania kapitału.</p> <p>Wobec powyższego nie sposób zgodzić się z diagnozą przedstawioną w ramach uzasadnienia do Projektu, wedle której „[p]rzy obecnej konstrukcji (...) przepisów towarzystwa funduszy inwestycyjnych zaczęły nadużywać przyznanej przez prawodawcę swobody przy powierzaniu innym podmiotom określonych czynności, w tym tak kluczowych jak zarządzanie portfelami funduszy inwestycyjnych.”. Po pierwsze, powierzenie zarządzania portfelem stanowi przypadek tzw. outsourcingu kwalifikowanego – zawarcie umowy w tym zakresie powinno zostać poprzedzone spełnieniem przez TFI wymogów określonych szczegółowo przepisami prawa (w tym uprzedniej notyfikacji UKNF o zamiarze zawarcia takiej umowy), a jednocześnie podmiot któremu ma zostać powierzona zarządzanie musi spełniać wymagania określone art. w art. 46a (celem uzyskania zgody KNF na zawarcie przez TFI umowy z takim podmiotem) lub art. 192 UFI (celem otrzymania zezwolenia KNF na zarządzanie portfelami wierzytelności funduszy sekurytyzacyjnych). Po drugie, outsourcing, w tym w obszarze dotyczącym zarządzania portfelami, stanowi normalny i stały element rynku, a nie anomalię, jak zdają się sugerować autorzy uzasadnienia.</p> <p>Zwracamy uwagę, że na rynku działają aktualnie 43 podmioty posiadające zezwolenie na zarządzanie wierzytelnościami funduszy sekurytyzacyjnych (w tym CAPITEA S.A. – dawniej Getback S.A., która nadal posiada zezwolenie). Nieprawidłowości identyfikowane w ramach uzasadnienia odnoszą się do działalności dwóch podmiotów (w tym jednego zarządzającego portfelami wierzytelności, na podstawie zezwolenia KNF, o którym mowa w art. 192 ust. 1 UFI) i nie</p>	
--	--	--	--

		<p>powinny być przedstawiane jako zjawisko powszechne, charakteryzujące działania całej branży. Propozycja przewidziana w pkt 10 Projektu nie jest podyktowana dążeniem do wzmocnienia nadzoru TFI oraz KNF nad działalnością ww. podmiotów, ale stanowi podejście najbardziej radykalne z możliwych – likwidację całego sektora podmiotów zewnętrznych zarządzających portfelami, o których mowa powyżej. Jest to działanie nieproporcjonalne o tyle, że źródłem nieprawidłowości nie jest możliwość powierzania zarządzania portfelami <i>per se</i>, ale nieprawidłowe prowadzenie działalności w tym zakresie po stronie wskazanych wyżej dwóch podmiotów. Uwzględnienie projektowanej zmiany (uchylenie przepisów) skutkować będzie atrofią sektora zewnętrznych podmiotów zarządzających nieposiadających w grupie TFI (podmiotów niezależnych obsługujących różne TFI), w związku z zamykaniem się działalności zarządzania w ww. specyficznych obszarach do zarządzania portfelami „funduszy własnych”. Odbywać się to będzie ze szkodą nie tylko dla inwestorów, dla których będzie to oznaczało drastyczne ograniczenie oferty nowych produktów oferujących dostęp do lokowania we wskazane alternatywne klasy aktywów, ale również skutkować będzie trwałą marginalizacją polskiego rynku w zakresie wspomnianych usług.</p> <p>Komentowana propozycja abstrahuje zupełnie od rozwiązań przewidzianych w ramach Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2167 z dnia 24 listopada 2021 r. w sprawie podmiotów obsługujących kredyty i nabywców kredytów oraz w sprawie zmiany dyrektyw 2008/48/WE i 2014/17/UE. Powołana dyrektywa ma zastosowanie do: (1) podmiotów obsługujących kredyty działających w imieniu nabywcy kredytu w odniesieniu do praw kredytodawcy wynikających z nieobsługiwanej umowy o kredyt, lub w odniesieniu do samej nieobsługiwanej umowy o kredyt, sporządzonej przez instytucję kredytową z siedzibą w UE zgodnie z mającym zastosowanie prawem unijnym i krajowym, (2) nabywców</p>	
--	--	--	--

		<p>kredytów, którzy nabywają prawa kredytodawcy wynikające z nieobsługiwanej umowy o kredyt, lub samą nieobsługiwaną umowę o kredyt, sporządzoną przez instytucję kredytową z siedzibą w UE zgodnie z mającym zastosowanie prawem unijnym i krajowym. W dyrektywie wprowadza się zasadę, że podmiot obsługujący kredyty powinien uzyskać zezwolenie w macierzystym państwie członkowskim, zanim rozpocznie prowadzenie działalności na jego terytorium, zgodnie z wymogami określonymi w przepisach krajowych transponujących dyrektywę, przy równoczesnym określeniu wymogów dotyczących udzielenia ww. zezwolenia (art. 1, art. 2 ust. 1, art. 4 i art.). Jako „podmiot obsługujący kredyty” definiuje się natomiast osobę prawną, która w ramach wykonywanej przez siebie działalności zarządza prawami i obowiązkami związanymi z prawami kredytodawcy wynikającymi z nieobsługiwanej umowy o kredyt, lub z samą nieobsługiwaną umową o kredyt, oraz egzekwuje te prawa lub obowiązki, w imieniu nabywcy kredytu, oraz wykonuje jedną lub większą liczbę działalności w zakresie obsługi kredytów (art. 3 pkt 8). Katalog podmiotów, które mogą ubiegać się o uzyskanie wspomnianego zezwolenia nie został ograniczony art. wyłącznie do spółek posiadających zezwolenie na zarządzanie UCITS lub zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, a zatem nie obejmuje wyłącznie TFI.</p> <p>W kontekście przedstawionych argumentów, w przypadku utrzymania bez zmian proponowanego wykreślenia przywołanych na wstępie przepisów Ustawy, termin wejścia w życie takiej zmiany (tj. pkt 10 projektu – wykreślenie przepisów dotyczących powierzenia) powinien zostać skoordynowany z upływem terminu przewidzianego na dostosowanie działalności TFI, przewidzianym w art. 37 ust. 1 Projektu, tak aby zapewnić ciągłość zarządzania portfelami w ramach okresu przejściowego, którego trwanie wyznacza przepis przejściowy zawarty w powołanym już art. 37 ust. 1 Projektu.</p>	
--	--	--	--

		<p>Jednocześnie z uwagi na zastosowanie najbardziej drastycznego z możliwych podejść (całkowity zakaz outsourcingu zarządzania portfelami i likwidacja branży), w naszej ocenie okres przejściowy powinien zostać określony przy uwzględnieniu realistycznych ram czasowych, tak aby wspomniane podmioty mogły art. zainicjować postępowanie w przedmiocie ubiegania się o zezwolenie KNF na prowadzenie działalności jako TFI oraz ewentualnie uzyskać takie zezwolenie. Przewidziany obecnie w art. 37 ust. 2 w zw. z ust.1 Projektu okres 18 miesięcy, po którym wygasną zgody, o których mowa w art. 46 ust. 3a UFI oraz zezwolenia, o których mowa w art. 192 ust. 1 ustawy nie spełnia powyższego kryterium. Proponujemy aby okres ten został wyznaczony na od 3 do 5 lat, co koresponduje z systemowym i definitywnym charakterem projektowanej zmiany.</p> <p>Warto zwrócić w tym kontekście uwagę na podejście unijnego prawodawcy – dzień 31 grudnia 2022 r. wyznacza koniec okresu przejściowego, w trakcie którego art. fundusze inwestycyjne otwarte (FIO) oraz specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte (SFIO) korzystały ze zwolnienia z obowiązku sporządzenia kluczowych informacji (KID), o których mowa w Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP). Aby zapewnić instytucjom finansowym wystarczająco dużo czasu na przygotowanie się do wypełnienia obowiązku sporządzenia i aktualizacji KID zgodnie z wymogami określonymi w ramach wskazanych wyżej aktów prawnych, wspomniany okres przejściowy podlegał w przypadku UCITS kilkukrotnemu wydłużeniu, choć już pierwotnie wyznaczono go na 5 lat.</p>	
--	--	---	--

129.	Art. 12 pkt 10 – 11	Polski Fundusz Rozwoju S.A.	<p>Zob. uwagi ogólne pkt 2 – outsourcing zarządzania portfelem</p> <p>W art. 12 Projektu Ustawy proponuje się:</p> <p>(i) usunięcie w szczególności punktów 10 i 11 projektowanego przepisu:</p> <p>„Art. 12. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1523, 1488 i 1933) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>[...]</p> <p>10) w art. 46:</p> <p>a) uchyla się ust. 2, 2a, 3a, 4 i 5;</p> <p>b) w ust. 8 wyrazy „ust. 1, 2, 2a, 3 i 3a” zastępuje się wyrazami „ust. 1 i 3”;</p> <p>e) w ust. 10 wyrazy „ust. 1 3a” zastępuje się wyrazami „ust. 1 i 3”;</p> <p>11) uchyla się art. 46a;”</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono od wprowadzania przedmiotowej zmiany.</i></p>
130.	Art. 12 pkt 10 – 11	PSIK	<p>Stanowisko PSIK reprezentuje perspektywę podmiotów nadzorowanych w reżimie dyrektywy ZAFI. Poniższe uwagi dotyczą art. 12 projektu Ustawy a w szczególności art.12 ust. 10) i 11), które ograniczają możliwość outsourcingu wprowadzając zmiany w art. 46 i 46 a ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Zdaniem PSIK, zmiany zaproponowane w art. 12 ust 10) i 11) są niezgodne ze Strategią Rozwoju Rynku Kapitałowego jako przykłady goldplatingu wobec regulacji unijnych i będą skutkować dalszym pogorszeniem konkurencyjności podmiotów polskiego rynku kapitałowego.</p> <p>Pragniemy zwrócić uwagę, że po raz kolejny w procesie legislacyjnym dotyczących funduszy inwestycyjnych regulator usiłuje wprowadzić</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono od wprowadzania przedmiotowej zmiany.</i></p>

		<p>prymat regulacji wynikających z dyrektywy UCITS nad tymi, które wynikają z dyrektywy ZAFI i nie różnicuje produktów inwestycyjnych przeznaczonych dla inwestorów indywidualnych od tych dla inwestorów profesjonalnych. W konsekwencji zarządzanie funduszami zamkniętymi aktywów niepublicznych adresowanymi do inwestorów profesjonalnych miałyby podlegać takim samym regułom, jak zarządzanie funduszami otwartymi dla inwestorów detalicznych.</p> <p>Oto polemika z argumentami z uzasadnienia projektu Ustawy, które zdaniem PSIK należy uznać za chybione.</p> <ol style="list-style-type: none">1. Przekazanie funkcji innym podmiotom nie jest wyjątkiem od reguły na gruncie dyrektywy ZAFI. <p>W Uzasadnieniu znalazło się następujące stwierdzenie:</p> <p>Co prawda przepisy prawa Unii Europejskiej dopuszczają przekazywanie przez towarzystwo niektórych funkcji innym podmiotom, ale powinno to następować pod warunkiem surowych ograniczeń i wymogów. Takie przekazanie jest przy tym traktowane jako wyjątek od reguły, zatem każdy taki przypadek powinien być uzasadniony obiektywnymi przesłankami i może służyć jedynie zwiększeniu efektywności działalności towarzystwa.</p> <p>Przekazywanie niektórych funkcji innym podmiotom nie stanowi wyjątku od reguły, ale jest trwałym elementem modelu biznesowego funduszy zarządzanych przez podmioty regulowane dyrektywą ZAFI, jest wręcz w ich przypadku pożądane. Przesłanka (30) dyrektywy ZAFI stanowi, że:</p> <p>Pod warunkiem surowych ograniczeń i wymogów, w tym istnienia obiektywnych przesłanek, ZAFI powinien móc przekazać wykonywanie niektórych swoich funkcji w swoim imieniu zgodnie z niniejszą dyrektywą w celu podniesienia skuteczności prowadzenia działalności. Pod takimi samymi warunkami powinno być również dozwolone dalsze przekazanie zadań. ZAFI powinni jednak przez cały</p>	
--	--	---	--

		<p>czas pozostawać odpowiedzialni za właściwe wykonywanie przekazanych funkcji i za stałą zgodność z niniejszą dyrektywą.</p> <p>ZAFI na rynku europejskim nie są podmiotami, które pod jednym dachem skupiają wszystkie funkcje, przeciwnie przekazują je innym podmiotom z następujących powodów: (1) optymalizacja funkcji i procesów działania; (2) oszczędność kosztów; (3) wiedza specjalistyczna osoby, której przekazano wykonywanie funkcji, z zakresu administracji lub konkretnych rynków bądź inwestycji; (4) dostęp osoby, której przekazano wykonywanie funkcji, do możliwości dokonywania transakcji na skalę globalną. Takie właśnie powody zostały wyliczone w art. 76 ust. 1 rozporządzenia 231/2013. Powszechność stosowania outsourcingu obrazuje informacja, że 98% irlandzkich ZAFI działających na rynku międzynarodowym z niego korzysta.</p> <p>2. Szczegółowa regulacja outsourcingu w rozporządzeniu 231/2013 nie wskazuje na intencję pozostawienia swobody państwom członkowskim w tym zakresie</p> <p>Outsourcing został precyzyjnie uregulowany w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 231/2013, które poświęca mu aż osiem artykułów. Szczegółowa regulacja outsourcingu w rozporządzeniu, które stosuje się bezpośrednio nie wskazuje na intencję pozostawienia poszczególnym państwom znacznej swobody co do ukształtowania zakresu oraz formuły powierzania przez podmioty zarządzające funduszami swoich funkcji innym podmiotom (por. Uzasadnienie). Ograniczenie możliwości outsourcingu spowoduje, że polskie podmioty będą niekonkurencyjne kosztowo i kompetencyjnie w stosunku do swoich odpowiedników w innych krajach UE.</p> <p>Podejście do regulacji outsourcingu w dyrektywie ZAFI jest odmienne art. w dyrektywie UCITS. Dyrektywa UCITS w artykule 13 pozostawia do uznania państwa członkowskiego zezwolenie na outsourcing:</p>	
--	--	--	--

		<p>Art. 13 Jeżeli prawo macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej zezwala spółkom zarządzającym na upoważnianie stron trzecich, w celu efektywniejszego prowadzenia działalności spółki, do wypełniania w imieniu tych spółek jednego lub kilku ich obowiązków, muszą zostać spełnione wszystkie spośród następujących warunków wstępnych:</p> <p>Widać więc wyraźnie, że regulacje unijne różnicują reżimy tych dwóch dyrektyw w odniesieniu do outsourcingu. Ujednoczenie tych reżimów dla TFI pogłębiłoby jeszcze bardziej niedostosowanie TFI do specyfiki zarządzania AFI.</p> <p>3. Zwiększenie odpowiedzialności TFI za zarządzanie środkami powierzonymi przez inwestorów nie jest możliwe.</p> <p>Poniższe stwierdzenie z Uzasadnienia jest nielogiczne oraz nieprawdziwe na gruncie obowiązującego prawa.</p> <p>W zakresie outsourcingu zarządzania portfelem celem proponowanych zmian jest zwiększenie poziomu ochrony inwestorów poprzez zwiększenie odpowiedzialności towarzystw funduszy inwestycyjnych za zarządzanie środkami powierzonymi im przez inwestorów.</p> <p>Zwiększenie odpowiedzialności TFI za zarządzanie środkami powierzonymi przez inwestorów nie jest możliwe, jest ona bowiem całkowita. Outsourcing nie ma znaczenia dla odpowiedzialności ZAFI wobec inwestorów, co reguluje art. 75 ust b) rozporządzenia 231/2013, stanowiąc, że przekazanie nie wpływa w żaden sposób na obowiązki ZAFI w stosunku do AFI i jego inwestorów.</p> <p>Odpowiedzialność TFI z tytułu zarządzania funduszami jest taka sama, niezależnie od tego czy powierzy podmiotowi trzeciemu zarządzanie portfelem czy też nie również zgodnie z przepisami art. 45a ust. 5 ustawy o funduszach, która stanowi, że powierzenie przez TFI</p>	
--	--	---	--

			<p>wykonywania części działalności, nie zwalnia go z odpowiedzialności wobec inwestorów.</p> <p>4. Ograniczenie listy podmiotów, którym można przekazać funkcje jest szkodliwe dla TFI i inwestorów funduszy.</p> <p>Jak powyżej wspomniano, outsourcing dla ZAFI jest koniecznością, bowiem w firmie zarządzającej nie można w sposób optymalny kosztowo i kompetencyjnie zbudować wszystkich funkcji niezbędnych do zarządzania inwestycjami niepublicznymi dla inwestorów profesjonalnych. Niestety ograniczenie listy podmiotów, którym towarzystwo może powierzyć zarządzanie portfelem inwestycyjnym funduszu, do podmiotów prowadzących, na podstawie odpowiedniego zezwolenia organu nadzoru, działalność w zakresie zarządzania portfelami, w skład których wchodzi jeden lub większa liczba instrumentów finansowych które z uwagi na swój charakter, podlegają ścisłym regulacjom ustawowym i bieżącemu nadzorowi organów publicznych (por. Uzasadnienie), nie zapewnia kompetencji niezbędnych do zarządzania specjalistycznymi strategiami inwestycyjnymi jak private equity, venture capital, nieruchomości lub inwestycje infrastrukturalne.</p> <p>Podsumowując, zmiany proponowane art.12 ust. 10) i 11) projektu Ustawy – w ocenie PSIK – nie mają uzasadnienia, w stosunku do TFI zarządzających AFI, stanowią przykład szkodliwego goldplatingu i mogłyby przynieść inwestorom i rynkowi więcej szkód art. korzyści.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy usunięcie ust. 10) i 11) z art. 12 projektu Ustawy.</p>	
131.	Art. 12 pkt 10 lit. a I pkt 58	ZPF	<p>Likwidacja licencji na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami (art. 12 pkt 10 lit a i pkt 58 Projektu ustawy)</p> <p>Projekt ustawy w art. 12 pkt 10 lit a i 58 zakłada uchylenie art. 46 ust. 2, 2a, 3a, 4 i 5 oraz art. 192 i 192a ufi, czyli tych przepisów, które umożliwiają outsourcing czynności TFI w zakresie</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono od</i></p>

		<p>powierzenia zarządzania wierzytelnościami sekurytyzowanymi funduszy inwestycyjnych.</p> <p>Przedstawione w Projekcie ustawy rozwiązanie dotyczące likwidacji licencji na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami należy ocenić negatywnie.</p> <p>I. Perspektywa TFI:</p> <p>Zlecenie przez TFI zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu, w skład którego wchodzi wierzytelności, wyspecjalizowanemu podmiotowi (tzw. serwiserowi), jest powszechnie stosowaną praktyką. Korzystanie z powyższego rozwiązania uzasadnione pozostaje choćby w sytuacji niestandardowych funduszy sekurytyzacyjnych zamkniętych lokujących aktywa w wierzytelności. Usługi zarządzania wierzytelnościami, w tym procesy windykacji, są procesami masowymi i polegają, art. Na określaniu strategii windykacyjnej, obsłudze call center, wysyłce pism do sądów czy komorników, obsłudze procesów związanych z dochodzeniem należności na ścieżce sądowo– egzekucyjnej, archiwizacji dokumentacji związanej z procesem windykacji. Możliwość outsourcingu ww. usług prowadzi do obniżenia kosztów działania, a co za tym idzie – leży w interesie funduszy inwestycyjnych oraz ich uczestników oraz jest zgodny z jedną z podstawowych zasad funkcjonowania TFI, wyrażoną w przepisie art. 10 ufi, tj. zobowiązaniem TFI do działania w interesie uczestników funduszu inwestycyjnego. Nie należy zapominać, że serwiser musi spełnić szereg wymogów wskazanych w art. 45a ust. 4 ufi, w tym wymóg posiadania specjalistycznej wiedzy, doświadczenia, warunków technicznych i organizacyjnych zapewniających ciągłe i niezakłócone prowadzenie działalności oraz sytuacji finansowej zapewniającej prawidłowe wykonywanie przedmiotu umowy. Oczywistym jest, iż podmioty zarządzające – posiadające rozbudowaną kadrę w zakresie obsługi prawnej wierzytelności oraz wieloletnie doświadczenie w tym obszarze – są w stanie</p>	<p>wprowadzania przedmiotowej zmiany.</p>
--	--	--	---

		<p>bardziej efektywnie zarządzać wierzytelnościami, a rozwiązanie takie pozostaje korzystne dla uczestników funduszu.</p> <p>Nie ulega też wątpliwości, iż w wielu wypadkach TFI z przyczyn kadrowo-organizacyjnych nie byłyby w stanie sprostać takiemu zadaniu, ponieważ zmiany organizacyjne i potrzeba pozyskania know-how windykacyjnego będzie oznaczać konieczność poniesienia w tym celu ogromnych nakładów, jak również spowoduje utratę spodziewanych korzyści w związku z zaburzonym bieżącym procesem operacyjnym. Prowadziłoby to do znacznego zwiększenia wynagrodzenia za zarządzanie funduszami, ponieważ utrzymanie wynagrodzenia na dotychczasowym poziomie, w sytuacji konieczności stworzenia własnych struktur, będzie niewystarczające. Chaos organizacyjny i prawny, który zostanie wywołany wejściem w życie projektowanych przepisów, odbije się na poziomie odzysków i cen oferowanych za portfele wierzytelności. Uderzy to we wszystkich uczestników rynku, w tym również w sektor bankowy, który jest beneficjentem funkcjonującego procesu sekurytyzacji z udziałem funduszy sekurytyzacyjnych, a także w inwestorów. Co więcej – likwidacja możliwości outsourcingu zarządzania portfelami wierzytelności niestandardyzowanych sekurytyzacyjnych funduszy inwestycyjnych zamkniętych stanowiła będzie również ogromny problem i wyzwanie dla TFI, które nie działają w ramach grup kapitałowych z zarządzającymi. W przypadku przyjęcia projektowanych postanowień niezbędne będzie rozgraniczenie, co należy rozumieć przez zarządzanie wierzytelnościami i tym samym może być realizowane przez TFI, a które czynności wychodzą poza ten zakres i będą mogły być przedmiotem umów outsourcingowych.</p> <p>Utrudnienia operacyjne pojawią się również w przypadku TFI mających w zarządzaniu dużą liczbę funduszy sekurytyzacyjnych (w których certyfikaty inwestycyjne posiada wielu inwestorów) i które korzystają z usług więcej niż jednego zarządzającego, a także w</p>	
--	--	---	--

		<p>przypadku wierzytelności zabezpieczonych. Dla takich TFI wyodrębnienie funkcjonalne i operacyjne zarządzania portfelami poszczególnych, zarządzanych przez siebie funduszy będzie w praktyce niemożliwe, a zarządzanie konfliktem interesu w tym zakresie wyłącznie fikcyjne. Należy zauważyć, że w aktualnej praktyce nadzorczej KNF kładzie nacisk na oddzielenie, zarówno personalne, jak i operacyjne procesy zarządzania portfelami inwestycyjnymi poszczególnych funduszy, wymagając od TFI oraz podmiotów zarządzających wierzytelnościami, aby zarządzanie portfelami wierzytelności poszczególnych funduszy odbywało się w sposób rozdzielny, co ma uniemożliwić powstanie konfliktu interesu, czy nieuprawniony dostęp do danych objętych tajemnicą zawodową i przepisami o ochronie danych osobowych. Tymczasem, Projekt ustawy zdaje się stać wprost w sprzeczności z dotychczasowymi standardami nadzoru nad rynkiem zarządzania wierzytelnościami w Polsce.</p> <p>Proponowane zmiany legislacyjne doprowadzą również do zaistnienia fundamentalnego problemu firm inwestycyjnych, który dotyczy działalności innej niż zarządzanie portfelami wierzytelności sekurytyzowanych wchodzących w skład NSFIZ. Działalność ta – dotychczas prowadzona na rachunek własny lub podmiotów innych niż TFI (art. Podmiotów zagranicznych) – wykracza poza wyłączny przedmiot działalności TFI i nie będzie mogła zostać odtworzona w ramach TFI. Tym samym trzeba będzie tę działalność albo zakończyć, albo zachować rozdział w grupach kapitałowych, tzn. oddzielić działalność TFI od działalności windykatorka, ale utrzymać obydwie podmioty – co skutkować będzie podwojeniem kosztów lub podziałem etatów.</p> <p>Ponadto przedstawione w Projekcie ustawy rozwiązania będą prowadzić do nieuzasadnionego i bezpodstawnego nierównego traktowania TFI zarządzających różnymi typami funduszy</p>	
--	--	---	--

		<p>inwestycyjnych, ponieważ TFI zarządzające SFIO i FIZ, w portfelach których są aktywa stanowiące instrumenty finansowe – mogłyby stosować outsourcing zarządzania portfelem funduszu, natomiast TFI zarządzające funduszami nieruchomościowymi oraz sekurytyzacyjnymi już nie. Stanowi to bez wątpienia jawne pogwałcenie zasady równości działania podmiotów gospodarczych, dodatkowo z uszczerbkiem dla uczestników funduszy inwestycyjnych.</p> <p>Podkreślenia wymaga fakt, że portfele wierzytelności to aktywa o niskim stopniu płynności. W związku z tym inwestorzy funduszy sekurytyzacyjnych nie mają możliwości automatycznego lub szybkiego wyjścia z inwestycji, art. Poprzez sprzedaż portfeli wierzytelności. Dodatkowo jakiegokolwiek sytuacji, w tym również zmiany prawne, powodujące zaniechanie, wstrzymanie, przerwanie aktywnego zarządzania portfelem wierzytelności w określonym przedziale czasowym może doprowadzić do spadku zysków funduszu liczonego w milionach złotych. Ewentualne straty mogą skutkować roszczeniami odszkodowawczymi wspomnianych uczestników przeciwko Skarbowi Państwa. Należy mieć na uwadze, że znacząca liczba funduszy sekurytyzacyjnych inwestuje w wierzytelności środki zebrane w drodze prywatnych lub publicznych ofert papierów wartościowych, w tym obligacji. Jak powszechnie wiadomo – obligacje są instrumentem inwestycyjnym chętnie pozyskiwanym przez drobnych inwestorów. Ryzyka spadku rentowności podmiotów zarządzających wierzytelnościami lub funduszy inwestycyjnych – nie wspominając o możliwości natychmiastowej wymagalności obligacji, jeśli utrata licencji będzie rozumiana jako naruszenie zobowiązania z warunków emisji – stanowią groźbę niewywiązania się emitentów obligacji z ich zobowiązań na masową skalę.</p> <p>II. Perspektywa serwiserów:</p> <p>Co ważne – outsourcing powierzany jest wyłącznie podmiotom działającym na podstawie zezwolenia KNF. Art. 192 ufi ustanawia</p>	
--	--	---	--

		<p>listę wymogów, jakie powinien spełnić podmiot zarządzający celem uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie zarządzania sekurytyzowanymi wierzytelnościami funduszu sekurytyzacyjnego. Obowiązek uzyskania zezwolenia wydawanego przez KNF służy zapewnieniu uczestnikom funduszu bezpieczeństwa związanego z weryfikacją wiarygodności i przygotowania do świadczenia takich usług przez podmiot ubiegający się o zezwolenie oraz zapewnia prawidłowe wykonywanie przez niego tej działalności (z zachowaniem najwyższej zawodowej staranności oraz z poszanowaniem zasad uczciwego obrotu i praw konsumentów). Uzyskanie zezwolenia uprawnia do świadczenia usług zarządzania wierzytelnościami na rzecz każdego funduszu sekurytyzacyjnego.</p> <p>Wejście w życie projektowanych przepisów mogłoby oznaczać konieczność uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze TFI przez podmioty zarządzające wierzytelnościami – przy czym biorąc pod uwagę zakres działalności i skalę, w tym międzynarodową, największych i tym samym dających największą rękojmię należytego zarządzania portfelem inwestycyjnym podmiotów, tego rodzaju „przekształcenie” mogłoby nie być prawnie możliwe czy ekonomicznie uzasadnione. Podmioty te musiałyby dostosować swoje struktury do działania jako zarządzający funduszami, co nie zawsze byłoby możliwe do zrealizowania, a w konsekwencji mogłoby oznaczać wycofanie takich podmiotów z rynku i w praktyce może skutkować likwidacją wielu podmiotów profesjonalnie zarządzających sekurytyzowanymi wierzytelnościami, w szczególności zaś tych podmiotów, które nie funkcjonują z TFI w ramach grup kapitałowych. W tym miejscu ponownie należy zaakcentować, że na skutek wprowadzenia zmian w przepisach naruszona zostanie zasada pewności obrotu gospodarczego oraz zasada ochrony praw nabytych, bowiem uczestnicy systemu zarządzania wierzytelnościami, którzy już</p>	
--	--	---	--

		<p>prowadzą działalność w oparciu o szczegółowe regulacje prawne, ponieśli w tym celu nakłady finansowe i organizacyjne.</p> <p>Obecnie zezwolenie KNF uzyskały 42 podmioty będące kancelariami lub firmami windykacyjnymi, które przez proponowaną zmianę zostałyby pozbawione zarządzania wierzytelnościami o wartości ok. 9 mld zł wartości aktywów netto. Proponowane zmiany zapewne odbiłyby się również na rynku pracowników sektora windykacyjnego i niepewności na rynku pracy. Koszty likwidacji stanowisk pracy (w tym wypłata należnej odprawy) i likwidacja 42 podmiotów nadzorowanych nie pozostaną niezauważone. Opisany wyżej chaos organizacyjny i prawny z pewnością uderzy w rozwój całej branży – w tym także atrakcyjność polskiego rynku dla inwestorów.</p> <p>III. Ochrona podmiotów w obrocie gospodarczym i nadzór nad podmiotami zarządzającymi wierzytelnościami:</p> <p>Nadzór nad zarządzającymi funduszami jest sprawowany na kilku płaszczyznach. Po pierwsze – jak już zostało wspomniane – obowiązek uzyskania zezwolenia KNF na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami funduszu, opisanego szerzej w art. 192 ufi, służy zagwarantowaniu bezpieczeństwa uczestnikom funduszu, które wiąże się z weryfikacją wiarygodności i gotowości organizacyjnej do świadczenia opisanych usług przez podmiot wnioskujący o zezwolenie. Uzyskanie zezwolenia – jako weryfikacja uprzednia – stanowi niejako potwierdzenie, że zarządzający będzie świadczył swoje usługi z najwyższą starannością. Ponadto zamiar zlecenia oraz samo zlecenie serwiserowi zarządzania portfelem funduszu sekurytyzacyjnego (lub jego częścią), wymaga poinformowania KNF.</p> <p>Podmiot zarządzający jest obowiązany informować KNF o każdej zmianie danych oraz o zmianie w dokumentach stanowiących podstawę uzyskania zezwolenia (art. 192 ust. 9 ufi). Jednym z</p>	
--	--	--	--

		<p>opisanych dokumentów jest Procedur– zarządzania sekurytyzowanymi wierzytelnościami, która – zgodnie z literalnym brzmieniem regulacji art. 192 ust. 4 pkt 2 ufi – określa art. Zasady windykacji tych wierzytelności. W przypadku zmiany statutu lub umowy spółki albo innego dokumentu określającego formę prawną zarządzającego, schematu i opisu powiązań kapitałowych wnioskodawcy, opisu posiadanych przez zarządzającego warunków technicznych i organizacyjnych do wykonywania zarządzania sekurytyzowanymi wierzytelnościami, procedur zapobiegających ujawnieniu lub wykorzystaniu informacji stanowiących tajemnicę zawodową, konieczne jest zgłoszenie tego faktu KNF. Ponadto zgodnie z regulacją art. 192 ust. 9a ufi, podmiot zarządzający obowiązany jest corocznie przekazywać KNF sprawozdanie finansowe wraz ze sprawozdaniem z badania, a w przypadku braku takiego sprawozdania – dokumenty oraz informacje, które rzetelnie przedstawiają aktualną sytuację finansową, a także oświadczenie o łącznej wysokości przychodów osiągniętych w poprzednim roku kalendarzowym z tytułu zarządzania sekurytyzowanymi wierzytelnościami funduszy sekurytyzacyjnych.</p> <p>Należy mieć na uwadze, że w ramach przyznanych kompetencji, KNF ma możliwość przeprowadzenia kontroli w podmiotach nadzorowanych, która może polegać zarówno na wykonywaniu kontroli w TFI, jak też w pomoci zarządzającym. KNF może wydać zalecenia pokontrolne, które dotyczą danego podmiotu lub wytyczne o charakterze ogólnym. Co więcej, zgodnie z brzmieniem art. 234 ufi KNF może nałożyć karę pieniężną, cofnąć zezwolenie, a nawet – zastosować łącznie obie sankcje w przypadku, gdy podmiot, o którym mowa w art. 192 ust. 1 ufi, narusza przepisy prawa lub statutu funduszu sekurytyzacyjnego, nie wypełnia warunków określonych w zezwoleniu lub przekracza zakres zezwolenia, lub wykonuje działalność z</p>	
--	--	---	--

		<p>naruszeniem zasad uczciwego obrotu lub z naruszeniem interesów uczestników funduszu sekuryzacyjnego.</p> <p>Kolejno – KNF jest uprawniona do przeprowadzenia tzw. kontroli krzyżowych, mających na celu zweryfikowanie prawidłowości zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu równolegle na poziomie TFI oraz podmiotuzarządzającego wierzytelnościami, co – jak wskazuje praktyka nadzorcza – umożliwiło KNF zidentyfikowanie niektórych nieprawidłowości w procesie outsourcingu i pozwoliło na ich trwale wyeliminowanie. Nadzór nad podmiotem zarządzającym ma charakter dwupoziomowy – TFI sprawdza i kontroluje podmiot zarządzający, w szczególności czuwa nad umowami powierzenia czynności zarządzania, a KNF ma możliwość wykorzystania wniosków z przeprowadzonego nadzoru. Podsumowując – w przypadku skupienia w ramach TFI funkcji zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu we wszystkich obszarach, prawdopodobieństwo wykrycia ewentualnych nieprawidłowości wewnątrz jednego podmiotu będzie znikome.</p> <p>Co istotne – zgodnie z przepisami art. 45a ust. 5 ufi, w zw. z art. 64 ust. 1 ufi, powierzenie przez TFI wykonywania części działalności nie zwalnia go z odpowiedzialności wobec uczestników funduszu inwestycyjnego za wszelkie szkody spowodowane niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem swoich obowiązków w zakresie zarządzania funduszem i jego reprezentacji, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków jest spowodowane okolicznościami, za które TFI odpowiedzialności nie ponosi. W praktyce oznacza to, że uczestnik funduszu ma możliwość żądania zaspokojenia swoich roszczeń od dwóch podmiotów równolegle, co zwiększa prawdopodobieństwo możliwości ich zaspokojenia. W aktualnym stanie prawnym TFI ponosi odpowiedzialność solidarną z każdym podmiotem, który zarządza aktywami, co więcej – zdarza się,</p>	
--	--	--	--

		<p>że skutkiem wykrytych naruszeń jest utrata licencji na prowadzenie działalności przez TFI za działania serwisera.</p> <p>Należy zwrócić uwagę, iż podobnych przypadków stwierdzonych naruszeń na istotną skalę można doszukiwać się także w innych nadzorowanych segmentach rynku finansowego, jednak w żadnym z przypadków Ustawodawca nie usunął możliwości outsourcingu w celu uniknięcia ryzyka nadużyć. Tym samym postulujemy, by zmiany legislacyjne i działania nadzorcze zmierzały w kierunku zwiększenia skuteczności nadzoru nad podmiotami zarządzającymi aktywami bezpośrednio i nad TFI w zakresie instrumentów nadzoru, a także ewentualnie w zakresie doregulowania działalności podmiotów wykonujących taką działalność. Takie rozwiązanie umożliwiłoby z jednej strony utrzymanie stabilności rynku finansowego (utrzymanie ważności dotychczas wydanych zezwoleń na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami), z drugiej zaś strony – ustanowiłoby po stronie KNF szereg daleko idących uprawnień umożliwiających eliminację jakichkolwiek potencjalnych ryzyk związanych z outsourcingiem usług zarządzania.</p> <p>W zakresie propozycji alternatywnej do aktualnie procedowanej, chcemy wyrazić nasze poparcie dla propozycji legislacyjnej wysuniętej przez Izbę Zarządzających Funduszami i Aktywami. Naszym zdaniem realizuje ona cel ustawodawcy, przy zachowaniu fundamentalnego naszego postulatu – braku likwidacji licencji na zarządzanie wierzytelnościami sekurytyzowanymi. Propozycję legislacyjną prezentujemy w załączeniu do niniejszego stanowiska jako odrębny dokument.</p> <p>Art. 1. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi wprowadza się następujące zmiany:</p>	
--	--	--	--

		<p>1) w art. 46 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. W przypadku gdy towarzystwo zarządza funduszem inwestycyjnym, który lokuje aktywa w nieruchomości, może zawrzeć umowę, o której mowa w art. 45a ust. 1, w zakresie czynności związanych z:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zarządzaniem nieruchomościami wyłącznie z wyspecjalizowanym podmiotem, o którym mowa w przepisach działu V rozdziału 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2021 r. poz. 1899), a w przypadku nieruchomości położonych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej również z wyspecjalizowanym podmiotem z siedzibą za granicą, o ile podmioty te lub osoby kierujące ich działalnością posiadają doświadczenie w zakresie zarządzania nieruchomościami oraz podmioty te wdrożyły procedurę zarządzania konfliktami interesów; 2) gospodarowaniem nieruchomościami, w szczególności realizacją procesów inwestycyjnych, wyłącznie z wyspecjalizowanym podmiotem, o ile podmiot ten lub osoby kierujące jego działalnością posiadają doświadczenie w zakresie gospodarowania nieruchomościami oraz podmiot ten wdrożył procedurę zarządzania konfliktami interesów.” <p>2) w art. 46 ust. 2a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2a. W przypadku gdy towarzystwo zarządza funduszem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 183, może zawrzeć umowę, o której mowa w art. 45a ust. 1, w zakresie zarządzania całością lub częścią portfela inwestycyjnego obejmującego pulę wierzytelności lub sekurytyzowane wierzytelności wyłącznie z podmiotem, o którym mowa w art. 192, o ile podmiot ten wdrożył procedurę zarządzania konfliktem interesów.”</p> <p>3) w art. 46 ust. 3a otrzymuje brzmienie:</p>	
--	--	---	--

		<p>„3a. Zawarcie przez towarzystwo zarządzające funduszem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 196, umowy, o której mowa w art. 45a ust. 1, w zakresie zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią, z wyspecjalizowanym podmiotem innym niż podmioty, o których mowa w ust. 1 i ust. 3, wymaga zgody Komisji i jest możliwe, o ile podmiot ten wdrożył procedurę zarządzania konfliktem interesów.”</p> <p>4) w art. 46 po ust. 5 dodaje się ust. 5a – 5d w brzmieniu:</p> <p>„5a. Przez konflikt interesów, o którym mowa w ust. 2, 2a i 3a rozumie się znane podmiotom o których mowa w tych przepisach okoliczności, które mogą doprowadzić do powstania sprzeczności między interesem danego podmiotu, jego akcjonariusza, udziałowca lub wspólnika, członka zarządu, rady nadzorczej, pracownika lub osoby fizycznej pozostającej z tym podmiotem w stosunku zlecenia lub innym stosunku o podobnym charakterze, o ile taki pracownik lub osoba ma dostęp do informacji dotyczących obecnych lub planowanych lokat funduszu inwestycyjnego, którego portfelem inwestycyjnym lub jego częścią zarządza ten podmiot, oraz jego kontrahenta, w tym w szczególności innego funduszu inwestycyjnego, a interesem funduszu inwestycyjnego, którego portfelem inwestycyjnym lub jego częścią zarządza ten podmiot.</p> <p>5b. W przypadku zawarcia umowy, o której mowa w art. 45a ust. 1 ustawy, podmiot, o którym w ust. 2, ust. 2a albo ust. 3a powinien zapobiegać powstawaniu konfliktów interesów, które mogą powstać w okresie jej wykonywania.</p> <p>5c. O istniejącym konflikcie interesów oraz czynnościach podjętych w celu jego ograniczenia podmiot, o którym w ust. 2, ust. 2a albo ust. 3a informuje towarzystwo, które zawiera z nim umowę, o której mowa w art. 45a ust. 1 w zakresie zarządzania portfelem inwestycyjnym</p>	
--	--	--	--

		<p>funduszu lub jego częścią, przed zawarciem umowy jak i niezwłocznie po jego stwierdzeniu.</p> <p>5d. Podmiot, o którym mowa w ust. 2, ust. 2a albo ust. 3a, jego akcjonariusz, udziałowiec, wspólnik, członek zarządu, członek rady nadzorczej, pracownik, inna osoba fizyczna pozostająca z tym podmiotem w stosunku zlecenia lub innym stosunku o podobnym charakterze, o ile taki pracownik lub osoba ma dostęp do informacji dotyczących obecnych lub planowanych lokat funduszu inwestycyjnego, którego portfelem inwestycyjnym lub jego częścią zarządza ten podmiot, są obowiązani do powstrzymania się od zawierania transakcji na własny rachunek lub na rachunek innych osób, które mogłyby powodować wystąpienie konfliktu interesów z funduszem inwestycyjnym, którego portfelem inwestycyjnym lub jego częścią zarządza ten podmiot.”</p> <p>5) w art. 46 po ust. 10 dodaje się ust. 11 – 17 w brzmieniu:</p> <p>„11. W podmiotach, o których mowa w ust. 2a i ust. 3a działa system nadzoru zgodności działalności z prawem oraz system audytu wewnętrznego. Wykonywanie funkcji nadzoru działalności zgodności z prawem następuje poprzez wydzielenie w strukturze organizacyjnej komórki nadzoru działalności zgodności z prawem lub w ramach stanowiska jednoosobowego.</p> <p>12. System nadzoru zgodności działalności z prawem zapewnia zgodność działalności podmiotu oraz osób działających na jego rzecz z obowiązującymi przepisami prawa oraz procedurami i regulaminami wewnętrznymi.</p> <p>13. Osoba wykonująca czynności z zakresu nadzoru zgodności działalności z prawem podlega bezpośrednio organowi prowadzącemu sprawę podmiotu.</p>	
--	--	--	--

		<p>14. Podmiot zapewnia, aby osoba wykonująca czynności z zakresu nadzoru zgodności działalności z prawem:</p> <ol style="list-style-type: none">1) nie brała udziału w wykonywaniu czynności z zakresu działalności, która jest przedmiotem sprawowanego przez nią nadzoru;2) posiadała stosowne uprawnienia, środki oraz dostęp do niezbędnych informacji i pomieszczeń;3) posiadała odpowiednią wiedzę i kompetencje w zakresie procedur kontrolnych oraz działalności prowadzonej przez podmiot. <p>15. System nadzoru zgodności działalności z prawem powinien uwzględniać w szczególności liczbę funduszy, których portfelami inwestycyjnymi zarządza podmiot i wielkość ich aktywów.</p> <p>16. Zasady działania systemu nadzoru zgodności działalności z prawem zawiera regulamin, który określa w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none">1) zakres kompetencji i obowiązków osób wykonujących czynności kontroli;2) cel i zakres przeprowadzanych kontroli;3) szczegółowe zasady i tryb przeprowadzania kontroli oraz założenia dotyczące ich częstotliwości;4) zasady sporządzania raportów z przeprowadzonych kontroli;5) zasady sprawozdawania o wynikach kontroli;6) tryb postępowania w przypadku ujawnienia podczas kontroli nieprawidłowości w wykonywaniu działalności. <p>17. Osoba wykonująca czynności z zakresu nadzoru zgodności działalności z prawem, nie rzadziej niż raz do roku, sporządza sprawozdanie z funkcjonowania systemu nadzoru zgodności działalności z prawem i przekazuje je organowi prowadzącemu sprawę podmiotu. Sprawozdanie zawiera w szczególności zestawienie wyników kontroli działalności podmiotu oraz osób zatrudnionych w</p>	
--	--	---	--

			<p>podmiocie według kryterium zgodności z przepisami prawa oraz procedurami i regulaminami wewnętrznymi, obowiązującymi w podmiocie.”</p> <p>6) W art. 46a ust. 1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a – 6c w brzmieniu:</p> <p>„6a) regulamin systemu nadzoru zgodności działalności z prawem obowiązujący w podmiocie, o którym mowa w art. 46 ust. 3a;</p> <p>6b) regulamin audytu wewnętrznego obowiązujący w podmiocie, o którym mowa w art. 46 ust. 3a;</p> <p>6c) regulamin zarządzania konfliktami interesów obowiązujący w podmiocie, o którym mowa w art. 46 ust. 3a;”</p> <p>7) W art. 46a ust. 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„5. Podmiot, z którym towarzystwo zawarło umowę, o której mowa w art. 46 ust. 3a, jest obowiązany poinformować Komisję o zmianie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 8 i 9, oraz o istotnej zmianie w dokumentach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 4-6c nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia o nich wiadomości.”</p> <p>8) W art. 48a pkt 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6) tryb i warunki postępowania przez towarzystwo w przypadku powierzenia czynności z zakresu zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią wyspecjalizowanym podmiotom, o których mowa w art. 46 ust. 2, ust. 2a albo ust. 3a;”</p>	
132.	Art. 12 pkt 10	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE OUTSOURCINGU</p> <p>w art. 46 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. W przypadku gdy towarzystwo zarządza funduszem inwestycyjnym, który lokuje aktywa w nieruchomości, może zawrzeć umowę, o której mowa w art. 45a ust. 1, w zakresie czynności związanych z:</p>	<p><i>Outsourcing</i> zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono od wprowadzania przedmiotowej zmiany.</p>

		<p>1) zarządzaniem nieruchomościami wyłącznie z wyspecjalizowanym podmiotem, o którym mowa w przepisach działu V rozdziału 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2021 r. poz. 1899), a w przypadku nieruchomości położonych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej również z wyspecjalizowanym podmiotem z siedzibą za granicą, o ile podmioty te lub osoby kierujące ich działalnością posiadają doświadczenie w zakresie zarządzania nieruchomościami oraz podmioty te wdrożyły procedurę zarządzania konfliktami interesów;</p> <p>2) gospodarowaniem nieruchomościami, w szczególności realizacją procesów inwestycyjnych, wyłącznie z wyspecjalizowanym podmiotem, o ile podmiot ten lub osoby kierujące jego działalnością posiadają doświadczenie w zakresie gospodarowania nieruchomościami oraz podmiot ten wdrożył procedurę zarządzania konfliktami interesów.”</p> <p>2) w art. 46 ust. 2a otrzymuje brzmienie: „2a. W przypadku gdy towarzystwo zarządza funduszem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 183, może zawrzeć umowę, o której mowa w art. 45a ust. 1, w zakresie zarządzania całością lub częścią portfela inwestycyjnego obejmującego pulę wierzytelności lub sekurytyzowane wierzytelności wyłącznie z podmiotem, o którym mowa w art. 192, o ile podmiot ten wdrożył procedurę zarządzania konfliktem interesów.”</p> <p>3) w art. 46 ust. 3a otrzymuje brzmienie: „3a. Zawarcie przez towarzystwo zarządzające funduszem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 196, umowy, o której mowa w art. 45a ust. 1, w zakresie zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią, z wyspecjalizowanym podmiotem innym niż podmioty, o których mowa w ust. 1 i ust. 3, wymaga zgody Komisji i</p>	
--	--	--	--

		<p>jest możliwe, o ile podmiot ten wdrożył procedurę zarządzania konfliktem interesów.”</p> <p>4) w art. 46 po ust. 5 dodaje się ust. 5a – 5d w brzmieniu:</p> <p>„5a. Przez konflikt interesów, o którym mowa w ust. 2, 2a i 3a rozumie się znane podmiotom o których mowa w tych przepisach okoliczności, które mogą doprowadzić do powstania sprzeczności między interesem danego podmiotu, jego akcjonariusza, udziałowca lub wspólnika, członka zarządu, rady nadzorczej, pracownika lub osoby fizycznej pozostającej z tym podmiotem w stosunku zlecenia lub innym stosunku o podobnym charakterze, o ile taki pracownik lub osoba ma dostęp do informacji dotyczących obecnych lub planowanych lokat funduszu inwestycyjnego, którego portfelem inwestycyjnym lub jego częścią zarządza ten podmiot, oraz jego kontrahenta, w tym w szczególności innego funduszu inwestycyjnego, a interesem funduszu inwestycyjnego, którego portfelem inwestycyjnym lub jego częścią zarządza ten podmiot.</p> <p>5b. W przypadku zawarcia umowy, o której mowa w art. 45a ust. 1 ustawy, podmiot, o którym w ust. 2, ust. 2a albo ust. 3a powinien zapobiegać powstawaniu konfliktów interesów, które mogą powstać w okresie jej wykonywania.</p> <p>5c. O istniejącym konflikcie interesów oraz czynnościach podjętych w celu jego ograniczenia podmiot, o którym w ust. 2, ust. 2a albo ust. 3a informuje towarzystwo, które zawiera z nim umowę, o której mowa w art. 45a ust. 1 w zakresie zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią, przed zawarciem umowy jak i niezwłocznie po jego stwierdzeniu.</p> <p>5d. Podmiot, o którym mowa w ust. 2, ust. 2a albo ust. 3a, jego akcjonariusz, udziałowiec, wspólnik, członek zarządu, członek rady nadzorczej, pracownik, inna osoba fizyczna pozostająca z tym podmiotem w stosunku zlecenia lub innym stosunku o podobnym</p>	
--	--	--	--

		<p>charakterze, o ile taki pracownik lub osoba ma dostęp do informacji dotyczących obecnych lub planowanych lokat funduszu inwestycyjnego, którego portfelem inwestycyjnym lub jego częścią zarządza ten podmiot, są obowiązani do powstrzymania się od zawierania transakcji na własny rachunek lub na rachunek innych osób, które mogłyby powodować wystąpienie konfliktu interesów z funduszem inwestycyjnym, którego portfelem inwestycyjnym lub jego częścią zarządza ten podmiot.”</p> <p>5) w art. 46 po ust. 10 dodaje się ust. 11 – 17 w brzmieniu:</p> <p>„11. W podmiotach, o których mowa w ust. 2a i ust. 3a działa system nadzoru zgodności działalności z prawem oraz system audytu wewnętrznego. Wykonywanie funkcji nadzoru działalności zgodności z prawem następuje poprzez wydzielenie w strukturze organizacyjnej komórki nadzoru działalności zgodności z prawem lub w ramach stanowiska jednoosobowego.</p> <p>12. System nadzoru zgodności działalności z prawem zapewnia zgodność działalności podmiotu oraz osób działających na jego rzecz z obowiązującymi przepisami prawa oraz procedurami i regulaminami wewnętrznymi.</p> <p>13. Osoba wykonująca czynności z zakresu nadzoru zgodności działalności z prawem podlega bezpośrednio organowi prowadzącemu sprawę podmiotu.</p> <p>14. Podmiot zapewnia, aby osoba wykonująca czynności z zakresu nadzoru zgodności działalności z prawem:</p> <p>1) nie brała udziału w wykonywaniu czynności z zakresu działalności, która jest przedmiotem sprawowanego przez nią nadzoru;</p> <p>2) posiadała stosowne uprawnienia, środki oraz dostęp do niezbędnych informacji i pomieszczeń;</p>	
--	--	---	--

			<p>3) posiadała odpowiednią wiedzę i kompetencje w zakresie procedur kontrolnych oraz działalności prowadzonej przez podmiot.</p> <p>15. System nadzoru zgodności działalności z prawem powinien uwzględniać w szczególności liczbę funduszy, których portfelami inwestycyjnymi zarządza podmiot i wielkość ich aktywów.</p> <p>16. Zasady działania systemu nadzoru zgodności działalności z prawem zawiera regulamin, który określa w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zakres kompetencji i obowiązków osób wykonujących czynności kontroli; 2) cel i zakres przeprowadzanych kontroli; 3) szczegółowe zasady i tryb przeprowadzania kontroli oraz założenia dotyczące ich częstotliwości; 4) zasady sporządzania raportów z przeprowadzonych kontroli; 5) zasady sprawozdawania o wynikach kontroli; 6) tryb postępowania w przypadku ujawnienia podczas kontroli nieprawidłowości w wykonywaniu działalności. <p>17. Osoba wykonująca czynności z zakresu nadzoru zgodności działalności z prawem, nie rzadziej niż raz do roku, sporządza sprawozdanie z funkcjonowania systemu nadzoru zgodności działalności z prawem i przekazuje je organowi prowadzącemu sprawę podmiotu. Sprawozdanie zawiera w szczególności zestawienie wyników kontroli działalności podmiotu oraz osób zatrudnionych w podmiocie według kryterium zgodności z przepisami prawa oraz procedurami i regulaminami wewnętrznymi, obowiązującymi w podmiocie.”</p>	
133.	Art. 12 pkt 10	Stańczyk Lawręc Zbyrowski SLZ	1) Niezgodność z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej („Konstytucja”); 2) Niezgodność z art. 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny („KC”); 3) Niezgodność z art. 20 ust. 1 lit. c)	Uwaga nieprzyjęta

		<p>Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 („Dyrektywa”).</p> <p>Ad 1) Zdaniem SLZ LEGAL zmiana ta jest niezgodna z zasadami ochrony praw nabytych i ochrony interesów w toku. W art. 2 Konstytucji sformułowana została zasada demokratycznego państwa prawnego. Z tej zasady Trybunał Konstytucyjny wyprowadza dalsze szczegółowe reguły, odnoszące się m.in. do sytuacji następowania po sobie zmian obowiązującego prawa. Wśród nich znajduje się reguła, która nakłada na ustawodawcę obowiązek ochrony praw nabytych i ochrony interesów będących w toku (zob. wyrok TK z 25 listopada 2010 r., sygn. K 27/09, OTK ZU nr 9/A/2010, poz. 109). Treścią zasady ochrony praw nabytych jest zapewnienie ochrony publicznych i prywatnych praw podmiotowych oraz zakaz arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych, które przysługują jednostce lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Zarzut naruszenia praw nabytych może w związku z tym być formułowany w wypadku wskazania konkretnego prawa podmiotowego (ewentualnie maksymalnie ukształtowanej ekspektatywy), które zostało odebrane lub ograniczone (por. wyrok TK z 7 listopada 2005 r., sygn. P 20/04, OTK ZU nr 10/A/2005, poz. 111). Z kolei zasada ochrony interesów w toku zapewnia ochronę jednostki w sytuacjach, w których rozpoczęła ona określone przedsięwzięcia na gruncie dotychczasowych przepisów. Chociaż zasada ta nie ma charakteru bezwzględnego, na ustawodawcy ciąży szczególnie obowiązek ochrony interesów w toku w sytuacji wystąpienia następujących przesłanek: „1) przepisy prawa wyznaczają pewien horyzont czasowy dla realizowania określonych przedsięwzięć; 2) dane przedsięwzięcie ma charakter rozłożony w czasie; 3) jednostka faktycznie rozpoczęła realizację danego przedsięwzięcia w okresie obowiązywania danej regulacji” (sygn. K 45/01). Obowiązkiem</p>	
--	--	---	--

		<p>ustawodawcy, ze względu na ochronę interesów w toku, jest ustanowienie przepisów, które umożliwią dokończenie przedsięwzięć rozpoczętych stosownie do przepisów obowiązujących w chwili ich rozpoczynania albo stworzą inną możliwość dostosowania się do zmienionej regulacji prawnej (zob. np. wyrok TK z 5 stycznia 1999 r., sygn. akt K 27/98, OTK ZU nr 1/1999, poz. 1). Ad2) Art. 3 KC wprowadza zasadę „lex retro non agit” stanowiąc, że „ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że to wynika z jej brzmienia lub celu”. W uznaniu SLZ LEGAL norma ta jest istotna w kontekście wskazanej powyżej zasady ochrony praw nabytych. Prawo nie powinno działać wstecz lecz jeśli już ma to miejsce to tylko pod pewnymi uwarunkowaniami – a przede wszystkim w taki sposób aby nie naruszać tych rzeczy / praw, które już nabyto. Za stosowaniem zasady nieretroakcji przemawia wzgląd na tzw. bezpieczeństwo prawne i jego element w postaci ochrony zaufania podmiotów prawa dokonujących czynności. Uczestnicy obrotu prawnego oczekują określonej stabilności, jeśli chodzi zarówno o zakres uprawnień, jak i o ciężar obowiązków. Podkreśla się, że z zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa wynika obowiązek działania przez organy władzy publicznej w sposób lojalny, staranny oraz adekwatny do realnych potrzeb społecznych w przypadku wprowadzania zmian. Państwo ma również określone obowiązki natury technicznej, których wykonanie służyć ma zabezpieczeniu interesów jednostek, w szczególności gdy zmiany mogą wpłynąć na ich sytuację prawną. Wymaga tego zasada poprawnej legislacji, uznawana za składową zasady państwa prawnego (B. Szolc-Nartowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, Warszawa 2022, art. 3.). Ad 3) W art. 20 ust. 1 lit. c) Dyrektywy wskazuje się, że „jeżeli przekazanie dotyczy zarządzania portfelem lub ryzykiem, musi ono być udzielone wyłącznie przedsiębiorstwom posiadającym zezwolenie lub zarejestrowanym w celu zarządzania aktywami i podlegającym nadzorowi, lub w przypadku gdy warunek ten nie może</p>	
--	--	--	--

			<p>zostać spełniony, wyłącznie pod warunkiem udzielenia uprzedniej zgody przez właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego ZAFI. W tym względzie w ocenie SLZ LEGAL nie pozostawiono państwom członkowskim swobody w zakresie podjęcia decyzji o dopuszczeniu lub nie w przepisach krajowych możliwości zarządzania portfelem inwestycyjnym podmiotom, które nie posiadają zezwolenia na zarządzanie aktywami. Wprowadzono wyłącznie wymóg uzyskania przez taki podmiot zgody nadzorcy na taką działalność. I takie mechanizmy funkcjonują obecnie w Ustawie. Pozostawienie możliwości zlecenia zarządzania całością lub częścią portfela inwestycyjnego funduszu wyłącznie podmiotom prowadzącym działalność maklerską w zakresie zarządzania portfelami w skład których wchodzi jeden lub większa liczba instrumentów finansowych, spowoduje, że podmioty ten nie będą mogły zapewnić kompleksowej usługi zarządzania aktywami funduszu. Nie wszystkie dopuszczalne przepisami Ustawy lokaty funduszy inwestycyjnych są instrumentami finansowymi. Przez to za nieuprawnioną należałoby uznać możliwość zlecenia zarządzania takiemu podmiotowi całością portfela funduszu. W ten sposób inwestorzy zostaną, w praktyce, pozbawieni aktualnego mechanizmu solidarnej odpowiedzialności dwóch (lub nawet większej liczby) podmiotów za zarządzanie aktywami takich funduszy. Dodatkowo wskazujemy, że: 1) wykreślenie art. 46 ust. 2 powinno być jednocześnie skorelowane z wprowadzeniem w Ustawie możliwości zawierania umów: a) zarządzania nieruchomościami b) gospodarowania nieruchomościami - bezpośrednio przez fundusz inwestycyjny. 2) wykreślenie art. 46 ust. 2a powinno być jednocześnie skorelowane z wprowadzeniem w Ustawie możliwości zawierania umów na obsługę puli wierzytelności lub sekurytyzowanych wierzytelności bezpośrednio przez fundusz inwestycyjny.</p>	
134.	Art. 12 pkt 11	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE OUTSOURCINGU</p> <p>6) W art. 46a ust. 1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a – 6c w brzmieniu:</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta</i></p>

			<p>„6a) regulamin systemu nadzoru zgodności działalności z prawem obowiązujący w podmiocie, o którym mowa w art. 46 ust. 3a;</p> <p>6b) regulamin audytu wewnętrznego obowiązujący w podmiocie, o którym mowa w art. 46 ust. 3a;</p> <p>6c) regulamin zarządzania konfliktami interesów obowiązujący w podmiocie, o którym mowa w art. 46 ust. 3a;”</p> <p>7) W art. 46a ust. 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Podmiot, z którym towarzystwo zawarło umowę, o której mowa w art. 46 ust. 3a, jest obowiązany poinformować Komisję o zmianie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 8 i 9, oraz o istotnej zmianie w dokumentach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 4-6c nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia o nich wiadomości.”</p>	<p>kierunkowo – odstąpiono od wprowadzania przedmiotowej zmiany.</p>
135.	Art. 12 pkt 13	UKNF	<p>Porównaj uwagi do propozycji zmiany art. 68 ust. 1d.</p> <p>W przypadku określonym w art. 50a nie dochodzi do cofnięcia zezwolenia towarzystwu ani wygaśnięcia takiego zezwolenia, w związku z tym wydaje się, że byłoby wystarczające określenie w przepisie, że depozytariusz jest uprawniony do powierzenia zarządzania portfelem inwestycyjnym lub jego częścią innemu podmiotowi uprawnionemu o którym mowa w art. 46.</p>	<p>Uwaga przyjęta</p>
136.	Art. 12 pkt 13, 18 i 19	IZFiA	<p>Uwagi do art. 12 pkt 13, 18 i 19 Projektu – dodawane zdanie 3 w ust. 4 art. 50a, ust. 1d w art. 68 oraz zdanie 3 w ust. 2 art. 70x Ustawy o funduszach</p> <p>Mając na uwadze argumenty podniesione w pkt. 2 powyżej IZFiA nie widzi również przeszkód w tym, aby również depozytariusz mógł zlecić wykonanie zarządzania portfelem funduszu uprawnionym podmiotom zewnętrznym, co zostało zaproponowane w dodawanym zdaniu 3 w ust. 4 art. 50a, ust. 1d w art. 68 oraz zdaniu 3 w ust. 2 art. 70x Ustawy o funduszach. Dziwi natomiast zawarcie tej propozycji w Projekcie w sytuacji gdy jednocześnie proponuje się znaczne ograniczenie</p>	<p>Wyjaśnienie</p> <p>Proponowane przepisy zostały skonstruowane w taki sposób, aby w przypadku konieczności przejęcia zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią przez depozytariusza, który nie ma do tego kompetencji, umowa powierzenia zarządzania portfelem inwestycyjnym</p>

		<p>możliwości takiego zlecenia TFI. W szczególności, że Uzasadnienie nie omawia osobno tych kwestii ale uwzględnia nowe uprawnienia depozytariuszy w ramach uzasadnienia ograniczenia outsourcingu zarządzania portfelem zlecanego przez TFI.</p> <p>Niezależnie od powyższego, w proponowanych tu przepisach, dostrzegamy również inną niespójność dotyczącą zawartego w każdym z nich fragmentu „<i>o ile takie powierzenie nie zostało zlecone tym podmiotom na dzień wydania decyzji o odebraniu zezwolenia lub wydania zakazu, o których mowa w ust. 3. (przyp. aut.: ust. 1 lub zdaniu 1)</i>”. Zapis ten prowadzi bowiem do powstania wątpliwości co do tego jak powinien on być interpretowany i jakie dokładnie intencje za nim stały. Może prowadzić do interpretacji, że (i) podmiot dotychczas zarządzający nie może być zatrudniony przez depozytariusza, (ii) przy skrajnej interpretacji – depozytariusz nie może zlecić zarządzania, jeśli było ono zlecone przed odebraniem zezwolenia, (iii) niejasne są skutki odebrania zezwolenia dla umowy o powierzenie zarządzania, tj. czy depozytariusz wstępuje w prawa i obowiązki TFI z tej umowy? Jednocześnie wskazać należy, że odebranie zezwolenia może w żadnym wypadku nie mieć związku z wcześniejszym powierzeniem zarządzania, albo nawet funduszem którego portfel przypada depozytariuszowi do zarządzania.</p> <p>W związku z powyższym wnosimy o nadanie następującego brzmienia przepisom Ustawy o funduszach:</p> <ul style="list-style-type: none"> – zdaniu 3 w ust. 4 art. 50a: „<i>W razie konieczności zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią, depozytariusz zleca wykonywanie tych czynności uprawnionym podmiotom zewnętrznym.</i>”, – ust. 1d w art. 68: „<i>Id. W razie konieczności zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią, depozytariusz może, w drodze umowy zawartej w formie pisemnej, powierzyć wykonywanie tych</i> 	<p>pozostawała nadal w mocy. Jednocześnie omawiane przepisy dają depozytariuszowi, jako reprezentantowi funduszu, możliwość zlecenia ww. czynności innemu, wybranemu przez siebie, podmiotowi.</p>
--	--	--	--

			<p>czynności innemu podmiotowi. Przepisy art. 46 stosuje się odpowiednio.”,</p> <p>– zdaniu 3 w ust. 2 art. 70x: „<i>W razie konieczności zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią, depozytariusz zleca ich wykonywanie uprawnionym podmiotom zewnętrznym.</i>”</p>	
137.	Art. 12 pkt 14 lit. a	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponuje się następującą zmianę wprowadzanego przepisu (zmiana redakcyjna):</p> <p>„Przepisy ust. 1–6 i 9 stosuje się odpowiednio w przypadku, w którym dwa lub więcej podmiotów działa w porozumieniu przy nabywaniu albo obejmowaniu akcji lub prawa z akcji towarzystwa funduszy inwestycyjnych w liczbie zapewniającej osiągnięcie albo przekroczenie poziomów określonych w ust. 1, przy wykonywaniu prawa głosu z akcji na poziomach określonych w ust. 1 lub przy wykonywaniu uprawnień podmiotu dominującego towarzystwa.”</p>	Uwaga przyjęta
138.	Art. 12 pkt 14 lit. a	UKNF	<p>W art. 54 ust. 7 u.f.i.z.a.f.i. należy dokonać zmiany językowej i zastąpić dwukrotnie słowo "wykonywanie" na "wykonywaniu":</p> <p>"Przepisy ust. 1–6 i 9 stosuje się odpowiednio w przypadku, w którym dwa lub więcej podmiotów działa w porozumieniu przy nabywaniu albo obejmowaniu akcji lub prawa z akcji towarzystwa funduszy inwestycyjnych w liczbie zapewniającej osiągnięcie albo przekroczenie poziomów określonych w ust. 1, wykonywaniu prawa głosu z akcji na poziomach określonych w ust. 1 lub wykonywaniu uprawnień podmiotu dominującego towarzystwa."</p>	Uwaga przyjęta
139.	Art. 12 pkt 14 lit. b	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Zgodnie z uzasadnieniem do projektu ustawy, dodawany do ust. 7a do art. 54 ustawy, został utworzony na kształt art. 87 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych („ustawa o ofercie publicznej”). Przepis wprowadza wymienione enumeratywnie przypadki, w których należy domniemywać istnienie porozumienia, którego przedmiotem jest</p>	Uwaga nieprzyjęta Projektowany przepis ma na celu ustanowienie domniemania prawnego na podobieństwo tego z art. 87 ust. 4 ustawy o ofercie kierunkowo w zakresie

			<p>wykonywanie prawa głosu z akcji. Jak podkreślono w uzasadnieniu, dodawany przepis wzorowany jest na analogicznej regulacji zawartej w ustawie o ofercie publicznej.</p> <p>Należy jednak zwrócić uwagę, że w przepisie uwzględniono dodatkową przesłankę dla przyjęcia domniemania istnienia porozumienia, tj. „w przypadku posiadania lub zamiaru nabycia lub objęcia akcji lub praw z akcji towarzystwa funduszy inwestycyjnych przez osoby finansujące nabycie akcji lub praw z akcji z tego samego źródła”. Przesłanka ta nie wydaje się być, wbrew zapewnieniom ustawodawcy, wzorowana na analogicznej regulacji znajdującej się w przepisach ustawy o ofercie publicznej. Brak jest również podstaw do rozszerzenia katalogu przesłanek do przyjęcia domniemania istnienia porozumienia. Skoro na gruncie przepisów ustawy o ofercie publicznej brak jest rzeczonyj przesłanki przyjęcia domniemania istnienia porozumienia w przypadku posiadania akcji spółki publicznej, tym bardziej nie ma uzasadnienia dla jej przyjmowania na gruncie przepisów ustawy o funduszach. Wobec powyższego, zwracamy się z prośbą o usunięcie przedmiotowej przesłanki (art. 54 ust. 7a pkt 4).</p> <p>Dodatkowo, wnioskuje się o zastąpienie sformułowania „podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej” sformułowaniem, którym posługuje się przepis art. 87 ust. 4 pkt 4 ustawy o ofercie publicznej, tj. „jednostki powiązane w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości”. Wprowadzenie wnioskowanej zmiany niesie za sobą ten sam skutek, a jej wprowadzenie ma jedynie na celu uspoźnienie sformułowań używanych na tle ustawy o funduszach oraz ustawy o ofercie publicznej.</p>	<p>ustanowienia wyłącznie samego mechanizmu domniemania prawnego istnienia porozumienia akcjonariuszy. W odniesieniu do TFI mechanizm ten powinien bowiem obejmować zawieranie porozumień zarówno na etapie zamiaru nabycia akcji TFI jak i współdziałania podmiotów już posiadających akcje towarzystw funduszy inwestycyjnych. Uzasadnienie przywołane przez Kancelarię odnosi się natomiast do samego momentu nabycia akcji. Domniemanie prawne dotyczące nabycia akcji spółek publicznych i towarzystw funduszy inwestycyjnych wymagają zaś zróżnicowania z uwagi na specyfikę oraz odrębność przedmiotu działalności towarzystw funduszy inwestycyjnych oraz treść przepisu art. 54 ust. 1 Ustawy.</p>
140.	Art. 12 pkt 15	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE DEMATERIALIZACJI I REJESTRACJI CERTYFIKATÓW INWESTYCYJNYCH</p> <p>15) w art. 72a w ust. 7 po wyrazach „prowadzącego rejestr uczestników dodaje się wyrazy</p>	Dematerializacja – jw.

			„ewidencję uczestników funduszu inwestycyjnego”;	
141.	Art. 12 pkt 17	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Prosimy o rozważenie następującego uzupełnienia projektowanej treści przepisu (zaproponowana treść odpowiada podejściu zaprezentowanemu art. W ramach regulacji przewidzianej w art. 100 ust. 3 czy w art. 145 ust. 8 UFI, w odniesieniu do działalności lokacyjnej funduszy inwestycyjnych), przy odpowiedniej zmianie projektowanej treści art. 65 ust 2a Ustawy:</p> <p><i>„1a) papierów wartościowych poręczonych lub gwarantowanych przez Skarb Państwa.”.</i></p>	Uwaga nieprzyjęta
142.	Art. 12 pkt 17 lit. b	KDPW	<p>2) w art. 65 ust. 2a – przepis został zredagowany w taki sposób, że nie jest jasny adresat zawartej w nim normy. Wydaje się, że w przepisie chodzi o to, że wylączenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1a stosuje się pod warunkiem, że zobowiązania emitenta papierów wartościowych gwarantowanych przez Skarb Państwa, o których mowa w ust. 2 pkt 1a, objęte są gwarancją Skarbu Państwa do wysokości 100% pozostających do wypłaty świadczeń pieniężnych wynikających z wyemitowanych papierów wartościowych objętych gwarancją wraz ze 100% należnych odsetek od tej kwoty i innych kosztów bezpośrednio związanych papierami wartościowymi, o których mowa w ust. 2 pkt 1a.” – co należałoby doprecyzować w tym przepisie albo w zastrzeżeniu dodanym na końcu art. 65 ust. 2 pkt 1a;</p>	Uwaga kierunkowo przyjęta
143.	Art. 12 pkt 18	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>Uznając, że ratio legis proponowanej zmiany polega na zapewnieniu ciągłości działania funduszy i ochrony interesów ich uczestników, poprzez powierzenie zarządzania częścią lub całością portfela inwestycyjnego funduszu, w okresie pełnienia przez depozytariusza funkcji reprezentanta funduszu inwestycyjnego, proponujemy rozszerzenie możliwości powierzenia, również na towarzystwa funduszy inwestycyjnych.</p> <p>Proponowana treść:</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>W opisanej sytuacji powierzenie zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu inwestycyjnego innemu Towarzystwu będzie możliwe jedynie gdy TFI będzie miało zezwolenie na podstawie art. 45</p>

			<p>„,1d. W razie konieczności zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią, depozytariusz może, w drodze umowy zawartej w formie pisemnej, powierzyć wykonywanie tych czynności innemu podmiotowi, w tym w szczególności wybranemu przez depozytariusza towarzystwu funduszy inwestycyjnych, o ile takie powierzenie nie zostało dokonane na dzień wystąpienia zdarzeń, o których mowa w ust. 1. Przepisy art. 46 stosuje się odpowiednio.”;</p> <p>Mając na uwadze fakt, że depozytariusz pełniąc funkcję reprezentanta, musi w ciągu 3 miesięcy przekazać zarządzanie funduszem wybranemu towarzystwu funduszy inwestycyjnych, zamknięcie kręgu potencjalnych podmiotów wskazanych w proponowanym art. 68 ust. 1d UFI, do zawężonego kręgu zewnętrznych zarządzających wskazanych w art. 46 wydaje się niecelowe i w praktyce trudne do zastosowania.</p> <p>Proponowana zmiana jest zgodna z art. 78 rozporządzenia 231/2013 (w rozumieniu UFI).</p> <p>Aby zrównoważyć dostęp do informacji, dla podmiotów, które miałyby zarządzać częścią lub całością portfela inwestycyjnego funduszu, w nowopowstałym ww. trybie, proponujemy również modyfikację art. 281 ust. 1 pkt 1) – poprzez dodanie litery h). Wnioskowana zmiana zawarta jest w pkt. 9) tego zestawienia.</p>	<p>ust. 2 pkt 1 ustawy o funduszach – zezwolenie na zarządzanie portfelami. W opisanej uwadze brak jest informacji, czy powierzenie miałyby dotyczyć każdego TFI czy jedynie TFI posiadającego zezwolenie na podstawie art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy o funduszach.</p>
144.	Art. 12 pkt 18	UKNF	<p>Przepis ust. 1d nie jest zrozumiały w zakresie, w jakim wskazuje, że powierzenie wykonywania czynności zarządzania (..) może nastąpić „w razie konieczności zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią”. Czy chodzi o sytuację, w której depozytariusz powinien zarządzać samodzielnie portfelem inwestycyjnym lub jego częścią ze względu na to, że na dzień wydania decyzji o cofnięciu zezwolenia lub wygaśnięcia zezwolenia towarzystwo zarządzało samodzielnie funduszem inwestycyjnym (tj. nie powierzyło zarządzania innemu podmiotowi)?</p>	Uwaga przyjęta

			<p>Z dniem wydania decyzji o cofnięciu zezwolenia na wykonywanie działalności towarzystwa, podmiot, któremu towarzystwo powierzyło zarządzanie funduszem nie jest już uprawniony do zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią na podstawie umowy zawartej z towarzystwem, któremu cofnięto zezwolenie. W związku z tym depozytariusz zawsze powinien zarządzać portfelem inwestycyjnym funduszu.</p> <p>Wydaje się że ust. 1d należałoby przeformułować w taki sposób, że w przypadku gdy towarzystwo zawarło umowę o powierzeniu zarządzania funduszem lub jego częścią, depozytariusz wchodzi w prawa i obowiązki wynikające z tej umowy z dniem wydania decyzji o cofnięciu towarzystwu zezwolenia lub wygaśnięcia zezwolenia, a jeżeli towarzystwo takiej umowy nie zawarło depozytariusz jest uprawniony do zawarcia takiej umowy.</p>	
145.	Art. 12 pkt 19	NBP	<p>Ad art. 12 pkt 19 opiniowanego projektu</p> <p>Pragniemy zwrócić uwagę, że pkt 19 powinien odnosić się do ASI, a nie do funduszu. Odwołanie do zdania 1. Powinno natomiast zostać zastąpione odwołaniem do ust. 1. Ponadto uprzejmie zwracamy uwagę, że konstrukcje zdaniowe zawarte w pkt 18 i 19 powinny być analogiczne (np. użycie trybu przypuszczającego).</p>	Uwaga przyjęta
146.	Art. 12 pkt 19	UKNF	<p>Wykreślenie proponowanej zmiany art. 70x ust. 2 u.f.i.z.a.f.i..</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Proponowana treść 70x ust. 2 nie była propozycją UKNF.</p> <p>W obecnym kształcie w kontekście obowiązujących przepisów ustawy o funduszach inwestycyjnych propozycja nie jest zasadna, z uwagi na poniższe:</p> <ul style="list-style-type: none"> - przepis nie wskazuje, czym jest "konieczność" zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią; 	Uwaga przyjęta

			<ul style="list-style-type: none"> - depozytariusz nie zarządza tylko reprezentuje ASI w okresie 3 miesięcy dokonując jedynie czynności koniecznych dla zachowania aktywów ASI w stanie nie pogorszonym. Depozytariusz nie zarządza aktywnie portfelem inwestycyjnym ASI; - zlecenie zarządzania portfelem inwestycyjnym ASI wymaga zgody KNF – depozytariusz nie jest uprawniony do występowania o taką zgodę; - wszystkie umowy zawarte przez ZASI, któremu wygasło zezwolenie, upadają, zatem nie mogą być kontynuowane – co sugeruje treść proponowanego przepisu; - depozytariusz może jedynie, w uzasadnionych przypadkach, udzielić w imieniu ASI pełnomocnictwa podmiotowi trzeciemu, np. kancelarii prawnej, do dokonania określonej czynności prawnej, jeżeli jest to w interesie ASI i jej inwestorów; - z uwagi na technikę legislacyjną za nieuzasadnione należy uznać wskazanie na zarządzanie portfelem inwestycyjnym funduszu przez zarządzającego ASI bez odesłania do ustaw szczególnych. 	
147.	Art. 12 pkt 20	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE DEMATERIALIZACJI I REJESTRACJI CERTYFIKATÓW INWESTYCYJNYCH</p> <p>20) art. 123 otrzymuje brzmienie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) towarzystwo będące organem funduszu lub zarządzający z UE, który zarządza tym funduszem i prowadzi jego sprawy; 2) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna; 3) spółka, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi; 	Dematerializacja – jw.

		<p>4) dom maklerski;</p> <p>5) bank krajowy lub instytucja kredytowa.</p> <p>„Art. 123. 1. Prawa z certyfikatów inwestycyjnych funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym zamkniętym powstają z chwilą dokonania zapisu w ewidencji uczestników funduszu i przysługują osobie w niej wskazanej jako posiadacz certyfikatu.</p> <p>2. Podmiotami upoważnionymi do prowadzenia ewidencji uczestników funduszu są: – 2 –</p> <p>3. Statut funduszu inwestycyjnego zamkniętego określa jeden podmiot, spośród wymienionych w ust. 2, prowadzący ewidencję uczestników funduszu.</p> <p>4. Umowa zobowiązująca do przeniesienia praw z certyfikatów inwestycyjnych funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym zamkniętym, przenosi te prawa z chwilą dokonania w ewidencji uczestników funduszu zapisu wskazującego nabywcę i liczbę, rodzaj i serię nabytych certyfikatów inwestycyjnych.</p> <p>5. W przypadku gdy nabycie certyfikatu inwestycyjnego funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym zamkniętym, nastąpiło w wyniku zdarzenia powodującego z mocy prawa przeniesienie praw z tego certyfikatu, zapis w ewidencji uczestników funduszu jest dokonywany na żądanie nabywcy.</p> <p>6. Ewidencja uczestników funduszu inwestycyjnego zawiera dane identyfikujące uczestnika funduszu oraz w odniesieniu do certyfikatów inwestycyjnych poszczególnych emisji należących do uczestnika:</p> <p>1) liczbę, rodzaj i serię certyfikatów;</p>	
--	--	---	--

			<p>2) liczbę głosów przypadających na certyfikat imienny, który jest uprzywilejowany w zakresie prawa głosu;</p> <p>3) wskazanie ograniczeń zbywalności certyfikatu; 4) datę i czas zawarcia transakcji. 7. Na żądanie uczestnika podmiot prowadzący ewidencję uczestników funduszu wydaje mu zaświadczenie o wpisaniu certyfikatu w tej ewidencji.”;</p>	
148.	Art. 12 pkt 21	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>Proponujemy modyfikację projektowanego przepisu poprzez dodanie wskazania, że załącznikiem do wniosku, o którym mowa w art. 70 zc UFI, jest projekt, a nie statut lub umowa alternatywnej spółki inwestycyjnej, którą wnioskodawca zamierza zarządzać.</p> <p>W praktyce postępowań rejestrowych, dokument ten podlega zmianom po konsultacjach z UKNF, które dopiero w wyniku wspólnych uzgodnień, przyjmują ostateczną treść i są przyjmowane w formie statutu bądź umowy.</p> <p>Proponowana treść:</p> <p>„1a) projekt statutu lub umowy alternatywnej spółki inwestycyjnej, którą wnioskodawca zamierza zarządzać;”</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Wprowadzenie wymogu w postępowaniu o wpis do rejestru zarządzających ASI przedstawienia umowy/statutu ASI wynika z konieczności weryfikacji przez UKNF statusu wyłącznego komplementariusza ASI, w tym weryfikacji jego zamiaru zarządzania ASI. Za niewystarczające należy uznać przedłożenie samego projektu umowy/statutu ASI.</p>
149.	Art. 12 pkt 21	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE DEMATERIALIZACJI I REJESTRACJI CERTYFIKATÓW INWESTYCYJNYCH</p> <p>21) w art. 136 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Wydanie, o którym mowa w ust. 1, następuje w chwili:</p> <p>1) wpisania certyfikatu do ewidencji uczestników funduszu, albo</p> <p>2) zapisania certyfikatu na rachunku papierów wartościowych uczestnika albo na właściwym rachunku zbiorczym.”;</p>	<p>Dematerializacja – jw.</p>

150.	Art. 12 pkt 22	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE DEMATERIALIZACJI I REJESTRACJI CERTYFIKATÓW INWESTYCYJNYCH</p> <p>22) w art. 141 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Członkiem rady inwestorów może być wyłącznie uczestnik funduszu inwestycyjnego zamkniętego reprezentujący ponad 5% ogólnej liczby certyfikatów inwestycyjnych w danym funduszu, który wyraził pisemną zgodę na udział w radzie oraz dokonał blokady certyfikatów inwestycyjnych w liczbie stanowiącej ponad 5% ogólnej liczby certyfikatów w ewidencji uczestników funduszu albo na rachunku papierów wartościowych lub na rachunku zbiorczym.”;</p>	Dematerializacja – jw.
151.	Art. 12 pkt 23	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE DEMATERIALIZACJI I REJESTRACJI CERTYFIKATÓW INWESTYCYJNYCH</p> <p>23) art. 143 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 143. 1. Uprawnionymi do udziału w zgromadzeniu inwestorów są:</p> <p>1) uczestnicy funduszu, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, którzy nie później niż na 7 dni przed dniem odbycia zgromadzenia złożą towarzystwu świadectwo depozytowe wydane zgodnie z przepisami ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;</p> <p>2) uczestnicy funduszu, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, którzy nie później niż na 7 dni przed dniem odbycia zgromadzenia, a w przypadku, o którym mowa w art. 142 ust. 2a, nie później niż w dniu zgromadzenia:</p> <p>a) złożą towarzystwu zaświadczenie wydane przez podmiot prowadzący ewidencję uczestników funduszu o zablokowaniu certyfikatów inwestycyjnych uczestnika w tej ewidencji, zawierające informacje określone w art. 123 ust. 6 pkt 1 i 2, albo</p> <p>b) zgłoszą towarzystwu zamiar udziału w zgromadzeniu w przypadku, gdy ewidencję uczestników funduszu prowadzi towarzystwo.</p>	Dematerializacja – jw.

			<p>2. W przypadku zawarcia umowy, o której mowa w art. 4 ust. 1b, jeżeli umowa ta tak stanowi</p> <p>1) świadectwo depozytowe lub zaświadczenie, o których mowa w ust. 1, składa się zarządzającemu z UE;</p> <p>2) zamiar, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b, zgłasza się zarządzającemu z UE, jeżeli prowadzi on ewidencję uczestników funduszu.</p> <p>3. Sposób i warunki zwołania zgromadzenia oraz podejmowania uchwał określa statut funduszu.</p> <p>4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b lub ust. 2 pkt 2, odpowiednio towarzystwo albo zarządzający z UE blokuje certyfikaty inwestycyjne uczestnika w ewidencji uczestników funduszu do czasu zakończenia zgromadzenia inwestorów.</p> <p>5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a, blokada certyfikatów inwestycyjnych nie może zostać odwołana do czasu zakończenia zgromadzenia inwestorów.”;</p>	
152.	Art. 12 pkt 23	UKNF	<p>Projekt pomija przesłankę wykreślenia z rejestru zarządzających ASI polegającą na braku uiszczania opłat rocznych z tytułu sprawowania nadzoru przez KNF, podczas gdy brak uiszczania opłat wskazuje na brak rzetelności oraz profesjonalizmu podmiotu zarządzającego kapitałem inwestorów. Propozycja przepisu, który był już zgłaszany uprzednio:</p> <p><i>„nieuiszczenia rocznej opłaty w sprawie ponoszenia kosztów nadzoru nad rynkiem kapitałowym, o której mowa w art. 236 ust. 2g powiększonej o należne odsetki, w terminie 6 miesięcy od dnia powstania obowiązku dokonania tej opłaty”</i></p> <p>Proponuje się także dodać przesłankę wykreślenia z rejestru przedsiębiorców KRS, jako podstawę dla wykreślenia z urzędu z rejestru zarządzających ASI. Jest to zmiana porządkowa, gdyż brak jest</p>	Uwaga przyjęta

			uzasadnienia dla pozostawienia w rejestrze zarządzających ASI, podmiotu, który został wykreślony z KRS.	
153.	Art. 12 pkt 26	NBP	<p>Ad art. 12 pkt 26 opiniowanego projektu</p> <p>Zgodnie z projektowaną zmianą m.in. 86 <i>ustawy o funduszach inwestycyjnych</i> fundusze portfelowe będą mogły wykorzystywać mechanizm ruchomej wyceny (<i>swing pricing</i>) do zarządzania ryzykiem płynności. W opinii NBP nie jest jasne, dlaczego projektodawca zdecydował o wyborze tego narzędzia zarządzania płynnością i proponuje umożliwić jego stosowanie określonej podgrupie funduszy inwestycyjnych otwartych, tj. funduszom, które z uwagi na swoją specyfikę powinny charakteryzować się wysokim poziomem płynnych aktywów. Fundusze typu ETF tym bowiem różnią się od tradycyjnych funduszy inwestycyjnych otwartych, że obrót ich jednostkami odbywa się na dwóch poziomach: między funduszem i autoryzowanym uczestnikiem oraz między inwestorami i <i>market makerem</i>.</p> <p>Pragniemy także zwrócić uwagę, że w UE obecnie trwają prace legislacyjne nad zmianami w dyrektywach UCITS oraz AIFM. Proponowane rozwiązania przewidują wprowadzenie minimalnego poziomu harmonizacji zestawu narzędzi zarządzania płynnością. W odniesieniu do funduszy UCITS rozważane jest m.in., aby oprócz możliwości zawieszenia umorzeń fundusze te były zobowiązane do wyboru co najmniej jednego z określonych narzędzi zarządzania płynnością (w dostępnym katalogu takich rozwiązań znajduje się także mechanizm ruchomej wyceny). Wobec powyższego poddajemy pod rozagę projektodawcy wstrzymanie się na tym etapie z wprowadzaniem wspomnianego mechanizmu <i>swing pricing</i>.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>

154.	Art. 12 pkt 27	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	Proponujemy nadanie komentowanej jednostce redakcyjnej następującej treści: „4. Przepisów ust. 1 – 3 nie stosuje się do funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179.”	Uwaga bezprzedmiotowa W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.
155.	Art. 12 pkt 28	KDPW	3) w projektowanym brzmieniu art. 87b ust. 1a pkt 1, wyrazy „uczestnik będący właścicielem rachunku papierów wartościowych” należy zastąpić wyrazami „uczestnik będący posiadaczem rachunku papierów wartościowych”;	Uwaga bezprzedmiotowa W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.
156.	Art. 12 pkt 32	GPW	Uwaga do art. 12 pkt 32 Projektu (pakiet zmian dot. ETF - zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych): Proponujemy odesłanie do nowododanego art. 88 ust. 2a ustawy o funduszach inwestycyjnych, w którym ma być wskazane, że prawa z jednostek uczestnictwa funduszu portfelowego powstają i są przenoszone na zasadach takich jak papiery wartościowe zapisywane na rachunkach papierów wartościowych i że w szczególności irrelevantny jest tu jakikolwiek zapis w rejestrze uczestników (rejestr uczestników nie prowadzi się w takim funduszu). <u>Propozycja brzmienia art. 89 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych:</u> „2. <u>Z zastrzeżeniem art. 88 ust. 2a, Odkupienie</u> jednostek uczestnictwa następuje w chwili wpisania do rejestru uczestników funduszu liczby odkupionych jednostek uczestnictwa i kwoty należnej uczestnikowi z tytułu odkupienia tych jednostek.”	Uwaga bezprzedmiotowa W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.
157.	Art. 12 pkt 32	KDPW	4) art. 89 ust.2 – naszym zdaniem przepis ten nie powinien znajdować zastosowania do jednostek uczestnictwa funduszu portfelowego choćby dlatego, że zgodnie z proponowanymi nowymi przepisami art. 87 ust.4	Uwaga bezprzedmiotowa

			i 5 do funduszu portfelowego ma nie stosować się przepis art. 87 ust.1 przewidujący prowadzenie rejestru uczestników funduszu, a jego jednostki uczestnictwa mają być rejestrowane w depozycie papierów wartościowych. Zakładamy, że odkup jednostek uczestnictwa funduszy portfelowych powinien być obsługiwany na zasadach takich, na jakich obecnie są obsługiwane wykupy certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez takie fundusze, a więc w sposób ciągły i zgodnie z zasadą DvP, tym samym wydaje się, że odkup ten powinien następować z chwilą spełnienia przez fundusz portfelowy świadczenia pieniężnego z tego tytułu.	W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.
158.	Art. 12 pkt 32	NBP	Ad art. 12 pkt 32 opiniowanego projektu Uprzejmie zwracamy uwagę, że część dotycząca ust. 2 w art. 89 stanowi powtórzenie obecnego przepisu.	Uwaga bezprzedmiotowa W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.
159.	Art. 12 pkt 32	UKNF	Treść ust. 2 nie została zmieniona.	Uwaga przyjęta
160.	Art. 12 pkt 35	NBP	Ad art. 12 pkt 35 opiniowanego projektu Wątpliwości budzi zaproponowane dodanie pkt 1a w art. 101 ust. 1 <i>ustawy o funduszach inwestycyjnych</i> . Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem tego przepisu FIO uzyskałyby możliwość inwestowania w certyfikaty inwestycyjne krajowych publicznych funduszy inwestycyjnych zamkniętych. Intencja projektodawcy wyrażona w uzasadnieniu jest natomiast inna, wskazuje bowiem na dążenie do uzupełnienia możliwości inwestycyjnych FIO o certyfikaty inwestycyjne publicznych funduszy inwestycyjnych zamkniętych działających jako fundusze portfelowe, mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zakres podmiotowy wskazany w uzasadnieniu jest zatem węższy niż ten, którego dotyczy art. 12 pkt 35	Uwaga przyjęta kierunkowo

			opiniowanego projektu. Ponadto należy mieć na uwadze, że po wejściu w życie projektowanej ustawy fundusze portfelowe zostaną przekształcone w FIO lub SFIO, zatem taki przepis wydaje się nadmiarowy, tym bardziej że projekt nie przewiduje, aby miał on zastosowanie tylko w okresie przejściowym.	
161.	Art. 12 pkt 35 lit. a	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>Prosimy o rozważenie korekty dotyczącej projektowanej treści przepisu:</p> <p><i>„1a) certyfikaty inwestycyjne emitowane przez publiczne fundusze inwestycyjne zamknięte mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”.</i></p>	Uwaga przyjęta
162.	Art. 12 pkt 35 lit. a	KDPW	<p>5) w art. 101 ust. 1 pkt 3 lit. a) wskazano, że fundusz inwestycyjny otwarty może nabywać tytuły uczestnictwa emitowane przez instytucje wspólnego inwestowania mające siedzibę za granicą, jeżeli instytucje te oferują publicznie tytuły uczestnictwa i umarzają je na żądanie uczestnika bezpośrednio lub pośrednio z aktywów tych instytucji, przy czym działania podjęte w celu zapewnienia, aby giełdowa wartość tytułów uczestnictwa tych instytucji nie różniła się w znaczny sposób od wartości aktywów netto na tytuły uczestnictwa tych instytucji uznaje się za równoznaczne z takim umorzeniem.</p> <p>Konstrukcja umorzenia aktywa zakłada jego likwidację. Jeżeli aktywo reprezentuje określoną wartość, to wartość ta zostaje zlikwidowana. Wydaje się więc, że przepis ten powinien zostać odpowiednio przeredagowany tak, aby nie odwoływał się do konstrukcji umorzenia instrumentu w sytuacji, kiedy do niego nie dochodzi. Proponujemy następującą redakcję tego przepisu:</p> <p><i>„a) instytucje te oferują publicznie tytuły uczestnictwa i umarzają je na żądanie uczestnika bezpośrednio lub pośrednio z aktywów tych instytucji albo zapewniają, że giełdowa wartość tytułów uczestnictwa tych instytucji nie różni się w znaczny sposób od wartości aktywów netto na tytuły uczestnictwa tych instytucji”</i></p>	Uwaga przyjęta

			Nie jest też jasne, co należy rozumieć pod pojęciem „umorzenia tytułów uczestnictwa pośrednio z aktywów funduszu.”	
163.	Art. 12 pkt 35 lit. a	IZFiA	<p>Uwaga do art. 12 pkt 35) lit. a tiret 1 Projektu – punkt 1a dodawany w art. 101 ust. 1 Ustawy o funduszach</p> <p>IZFiA dziękuje za włączenie w zakres Projektu zmian w art. 101 ust. 1 pkt 3 Ustawy o funduszach, które zostały zgłoszone przez Izbę w piśmie z dnia 11 sierpnia 2021 r. zawierającym uwagi do pierwotnego brzmienia Projektu. Odnosząc się natomiast do zawartej również w Projekcie zmiany w art. 101 ust. 1 Ustawy o funduszach, polegającej na dodaniu w tym przepisie nowego pkt. 1a, pragniemy wskazać, że co do zasady jest to zmiana akceptowalna niemniej pod warunkiem, że wpisanie w tym przepisie <i>expressis verbis</i> możliwości dokonywania lokat w certyfikaty inwestycyjne FIZ publicznych nie będzie rozumiane <i>a contrario</i> jako zakaz dokonywania lokat w certyfikaty inwestycyjne FIZ tzw. niepublicznych tj. uregulowanych w art. 15 ust. 1 Ustawy o funduszach.</p> <p>W chwili obecnej możliwość lokowania aktywów funduszy inwestycyjnych otwartych (dalej: „FIO”) w certyfikaty FIZ publicznych oraz FIZ niepublicznych wynika już z art. 93 ust. 1 pkt 2 oraz pkt 5 Ustawy o funduszach i faktu, że certyfikaty inwestycyjne są papierami wartościowymi. Inwestycje te są obarczone dodatkowymi wymogami opisanymi w dalszych ustępach art. 93 Ustawy o funduszach, pewne warunki ustanawia w tym zakresie również art. 101 ust. 4 i 5. W Uzasadnieniu Projektodawca wskazuje, że <i>„obecne brzmienie nowelizowanego przepisu dopuszcza nabywanie przez fundusze inwestycyjne otwarte tytułów uczestnictwa emitowanych przez instytucje wspólnego inwestowania mające siedzibę za granicą, podczas gdy rozwiązanie to nie dotyczy certyfikatów inwestycyjnych portfelowych funduszy inwestycyjnych zamkniętych, będących odpowiednikami instytucji wspólnego inwestowania mających siedzibę</i></p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>

			<p>za granicą”. Niemniej aktualnie ustawa dopuszcza nabywanie przez FIO certyfikatów inwestycyjnych FIZ. Dlatego też ustawa nie wzmiankowała do tej pory o nich w art. 101 ust. 1 pkt 1-3.</p> <p>Rozstrzygnięcie powyższej wątpliwości jest również szczególnie istotne w kontekście art. 37 ust. 6 Ustawy PPK, który dopuszcza dokonywanie lokat przez fundusze zdefiniowanej daty generalnie w certyfikaty inwestycyjne funduszy inwestycyjnych zamkniętych.</p> <p><u>Mając powyższe na uwadze wnosimy o potwierdzenie, że wprowadzenie w art. 101 ust. 1 Ustawy o funduszach nowego pkt. 1a nie będzie stanowiło ograniczenia w zakresie możliwości nabywania do portfela FIO certyfikatów inwestycyjnych FIZ tzw. niepublicznych i wyjaśnienie tego w Uzasadnieniu. Pragniemy podkreślić, że możliwość inwestowania w certyfikaty inwestycyjne FIZ wynika już z innych przepisów Ustawy o funduszach i w konsekwencji zmiana ta jest zbędna.</u></p>	
164.	Art. 12 pkt 35 lit. a	UKNF	<p>1) W ust. 1 w pkt 1a słowo „mający „, proponuje się zastąpić słowami „mające”.</p> <p>2) Przepis lit. a nie jest zrozumiały, choć jest oparty o przepis art. 1 ust. 2 lit. b dyrektywy UCITS</p> <p><i>Art. 1 ust. 2 dyrektywy UCITS</i></p> <p><i>Do celów niniejszej dyrektywy oraz z zastrzeżeniem przepisów art. 3, UCITS oznacza przedsiębiorstwo:</i></p> <p><i>a) którego jedynym celem jest zbiorowe inwestowanie w zbywalne papiery wartościowe lub w inne płynne aktywa finansowe, określone w art. 50 ust. 1, kapitału pochodzącego od obywateli i które działają na zasadzie dywersyfikacji ryzyka; oraz</i></p> <p><i>b) którego jednostki uczestnictwa są, na żądanie ich posiadaczy, odkupywane lub umarzane bezpośrednio lub pośrednio z aktywów tych przedsiębiorstw. Działanie podjęte przez UCITS w celu</i></p>	Uwaga przyjęta

			<p>zapewnienia, aby giełdowa wartość ich jednostek nie różniła się w znaczny sposób od wartości netto aktywów na te jednostki, będzie uważane za równoznaczne z takim odkupieniem lub umorzeniem jednostek.</p> <p>Państwa członkowskie mogą zezwolić na to, by UCITS składało się z kilku subfunduszy.</p> <p>3) W pkt 3 w części wspólnej słowa "funduszy publicznych" proponuje się zastąpić słowami „publicznych funduszy inwestycyjnych zamkniętych”.</p>	
165.	Art. 12 pkt 35 lit. b	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>Zwracamy się o rozważenie rezygnacji z projektowanej zmiany, tj. rezygnację z objęcia limitem również lokat w certyfikaty inwestycyjne funduszy publicznych. Aktualna treść przepisu wskazuje, że celem wprowadzenia limitu „do 30 WAN” w odniesieniu do FIO/SFIO było ograniczenie możliwości lokowania przez takie fundusze w tytuły uczestnictwa emitowane przez instytucje wspólnego inwestowania mające siedzibę za granicą, z wyłączeniem spod ww. ograniczenia lokat w jednostki uczestnictwa FIO lub tytuły uczestnictwa funduszy zagranicznych (przez „fundusz zagraniczny” wedle definicji tego terminu przewidzianej w art. 2 pkt 9 UFI rozumie się „fundusz inwestycyjny otwarty lub spółkę inwestycyjną, które uzyskały zezwolenie właściwego organu w państwie członkowskim na prowadzenie działalności zgodnie z prawem wspólnotowym regulującym zasady zbiorowego inwestowania w papiery wartościowe”.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>
166.	Art. 12 pkt 35	GPW	<p>Uwaga do art. 12 pkt 35 Projektu (pakiet zmian dot. ETF - zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych):</p> <p>Proponujemy rozszerzyć zakres art. 101 ustawy o funduszach inwestycyjnych w taki sposób, aby zapis: „certyfikaty inwestycyjne emitowane przez publiczne fundusze inwestycyjne zamknięte mające</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>

			<p>siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej” objął dodatkowo „jednostki uczestnictwa emitowane przez specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte utworzone jako fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179;”</p> <p>W chwili obecnej w katalogu dopuszczalnych lokat funduszy typu UCITS mamy jednostki FIO (co obejmuje również FIO portfelowe), po zmianie w katalogu znajdują się również certyfikaty inwestycyjne funduszy publicznych (w tym obecnych funduszy portfelowych), ale w ocenie Giełdy brakuje jednostek uczestnictwa ewentualnych SFIO portfelowych, które co do zasady nie powinny być w tym zakresie traktowane odmiennie.</p>	
167.	Art. 12 pkt 35 lit. b	NBP	<p>Ad art. 12 pkt 35b opiniowanego projektu</p> <p>Sugerujemy posługiwać się pojęciem „<i>publiczny fundusz inwestycyjny zamknięty</i>” zamiast „<i>fundusz publiczny</i>”.</p>	Uwaga przyjęta
168.	Art. 12 pkt 35 lit. b	UKNF	<p>W ust. 2 i 3 słowa „fundusz publiczny”, „funduszu publicznego” „funduszy publicznych” proponuje się zastąpić w odpowiednim przypadku oraz liczbie słowami „publiczny fundusz inwestycyjny zamknięty”.</p>	Uwaga przyjęta
169.	Art. 12 pkt 39	UKNF	<p>W projekcie art. 117b ust. 1 pkt 5 jest zmieniany dwukrotnie - w pkt 4 projektu i pkt 39 projektu.</p> <p>W pkt 4 projektu w art. 117b ust. 1 pkt 5 wyrazy „art. 46 ust. 1–3a” zastępuje się wyrazami „art. 46 ust. 1 i 3”, po czym w pkt 39 projektu wyrazy „art. 46 ust. 1–3” zastępuje się wyrazami „art. 46 ust. 1 i 3”.</p> <p>W obecnym brzmieniu w art. 117b ust. 1 pkt 5 występują wyrazy ust. 1-3, a nie ust. 1-3a. Wobec czego zmiana proponowana w pkt 39 jest ok, a w pkt 4 jest nieprawidłowa.</p>	Uwaga bezprzedmiotowa – odstąpiono od zmian w zakresie outsourcingu przez TFI zarządzania portfelem.

170.	Art. 12 pkt 39 lit. a, 40 oraz 44	NBP	<p>Ad art. 12 pkt 39a, 40 oraz 44 opiniowanego projektu</p> <p>Proponujemy, aby przepisy zawarte w tych punktach przenieść do art. 12 pkt 4 opiniowanego projektu.</p>	Uwaga bezprzedmiotowa – odstąpiono od wprowadzania przedmiotowej zmiany.
171.	Art. 12 pkt 42	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>Proponowana zmiana przepisu art. 148 ust. 3) UFI ma celu doprecyzowanie, że fundusze inwestycyjne, lokujące aktywa w nieruchomości są uprawnione do prowadzenia lokacyjnej działalności inwestycyjnej również po upływie okresu dostosowawczego, bowiem obecne brzmienie art. 148 ust. 3 UFI może sugerować, że po upływie 24 miesięcy od dnia rejestracji funduszu, nie ma on dalszej możliwości nabywania nieruchomości do portfela aktywów.</p> <p>W związku z tym, proponuje się wskazanie wprost w nowelizowanym przepisie art. 148 ust. 3) UFI, że dostosowanie dotyczy zasad dywersyfikacji portfela. W związku z tym proponuje się następujące brzmienie przepisu:</p> <p>„3. Fundusz inwestycyjny zamknięty, który lokuje aktywa w lokaty, o których mowa w art. 147 ust. 1 pkt 1 lit. a i b oraz pkt 2 oraz ust. 2, jest obowiązany dostosować strukturę portfela inwestycyjnego do wymagań, wynikających z zasad dywersyfikacji lokat, o których mowa w ustawie oraz statucie funduszu w terminie 24 miesięcy od dnia rejestracji funduszu, z zastrzeżeniem art. 197 ust. 2.”</p>	Uwaga przyjęta
172.	Art. 12 pkt 42	UKNF	<p>Przepis ust. 3 w proponowanym brzmieniu powoduje, że w ustawie nie będzie określony wymóg nabycia takich lokat w terminie 24 miesięcy od tworzenia funduszu</p> <p>Nie wiadomo na czym miało by polegać dostosowanie struktury portfela funduszu do wymagań określonych w ustawie. Jeżeli zamiarem było umożliwienie funduszowi nabywanie dodatkowych nieruchomości po okresie budowy portfela, przepis art. 148 ust.3 należałoby uzupełnić o takie uprawnienie funduszu.</p>	Przyjęta kierunkowo

173.	Art. 12 pkt 45	GPW	<p>Uwaga do art. 12 pkt 45 Projektu (pakiet zmian dot. ETF - zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych):</p> <p>W art. 12 pkt. 45 Projektu proponowana jest zmiana do art. 180 ust. 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych, która określa możliwość wnoszenia wpłaty na jednostki uczestnictwa w papierach wartościowych/dokonywania odkupu jednostek uczestnictwa w zamian za papiery wartościowe. W ocenie Giełdy w propozycji tej zabrakło na końcu, po wyliczeniu, wyrazów „oraz środków pieniężnych” – powyższe powinno zostać dodane. Zmiana powinna zostać wprowadzona, gdyż jest zawężająca w stosunku do obecnej ustawy i pozostaje w sprzeczności z praktyką jeśli chodzi o tego typu operacje.</p> <p>Propozycja brzmienia art. 180 ust. 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych:</p> <p>„3. Jeżeli statut funduszu portfelowego tak stanowi, wpłaty do funduszu portfelowego mogą być wnoszone, na zasadach określonych w statucie, w odpowiadających jednostce uczestnictwa funduszu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pakiecie papierów wartościowych lub jego wielokrotności lub 2) pakiecie tytułów uczestnictwa w instytucjach wspólnego inwestowania mających siedzibę za granicą lub jego wielokrotności oraz środków pieniężnych.” 	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>
174.	Art. 12 pkt 45	KDPW_CCP	<p>Art. 12 (proponowana zmiana w art. 179 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu AFI):</p> <p>W związku z propozycją w art. 179 ust. 1 zmiany tworzenia funduszy portfelowych z zamkniętych na otwarte, którego jednostki uczestnictwa będą dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu należy wziąć pod uwagę wpływ tego przepisu na dotychczasowe zezwolenia udzielone podmiotom infrastruktury. W przypadku KDPW_CCP rozliczających instrumenty</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>

			<p>finansowe wprowadzone do obrotu zorganizowanego, podmiot ten prowadzi działalność na podstawie zezwolenia na świadczenie usług jako CCP w zakresie rozliczania tych instrumentów, które zostało udzielone na podstawie przepisów EMIR. Zmiana rodzaju instrumentu finansowego może mieć wpływ na to zezwolenie i wymagać, jeszcze przed rozpoczęciem notowania i rozliczania tych instrumentów, przeprowadzenia walidacji modelu zarządzania ryzykiem, co wymaga oceny przez KNF oraz ESMA.</p>	
175.	Art. 12 pkt 45	KDPW	<p>6) w art. 179 ust. 4 wskazano, że fundusz portfelowy jest obowiązany, w terminie 7 dni od dnia wpisania funduszu do rejestru funduszy inwestycyjnych, do złożenia wniosku o dopuszczenie jednostek uczestnictwa do obrotu na rynku regulowanym oraz, przed złożeniem wniosku o dopuszczenie jednostek uczestnictwa do obrotu na rynku regulowanym, do zawarcia z Krajowym Depozytem umowy, której przedmiotem jest ich rejestracja w depozycie papierów wartościowych. Z przepisu tego wynika zatem, że umowa o rejestrację jednostek uczestnictwa funduszu portfelowego w KDPW powinna zostać zawarta w terminie krótszym niż 7 dni od dnia wpisania tego funduszu do rejestru funduszy. Tymczasem Rozporządzenie CSDR przewiduje 3 miesięczny termin na rozpatrzenie wniosku o zawarcie umowy o rejestrację instrumentów finansowych w CSD. Co prawda regulacje KDPW przewidują zasadniczo termin 2 tygodniowy od dnia przekazania kompletnego wniosku, niemniej przepisy ustawy nie powinny ingerować w terminy wynikające z rozporządzenia CSDR. Ponadto należy zauważyć, że brzmienie przepisu art. 179 ust.4 nie uwzględnia możliwości wprowadzenia jednostek uczestnictwa funduszu portfelowego do alternatywnego systemu obrotu, która to możliwość została wyraźnie przewidziana w art. 179 ust.1.</p> <p>Proponujemy więc przerehabilitację tego przepisu w następujący sposób:</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>

			<p>„4. Fundusz portfelowy jest obowiązany do złożenia wniosku o dopuszczenie jednostek uczestnictwa do obrotu na rynku regulowanym lub o ich wprowadzenie do alternatywnego systemu obrotu w terminie 7 dni od dnia wpisania funduszu do rejestru funduszy inwestycyjnych oraz do zawarcia z Krajowym Depozytem umowy, której przedmiotem jest rejestracja jednostek uczestnictwa w depozycie papierów wartościowych.” Obowiązujący obecnie przepis nie wskazuje terminu zawarcia umowy o rejestrację certyfikatów inwestycyjnych funduszu portfelowego w KDPW i w naszym przekonaniu wystarczające będzie określenie w przepisie ustawy samego obowiązku jej zawarcia.</p>	
176.	Art. 12 pkt 46	KDPW	<p>7) art. 181 – regulacje zawarte w tym przepisie, nawet po uwzględnieniu proponowanych do nich zmian, nie przystają zupełnie do zasad ustalania osób uprawnionych do uczestnictwa w WZA wprowadzonych w art. 406³ K.s.h. oraz ogólnie do aktualnych przepisów K.s.h. i ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Przepis ten nie uwzględnia odejścia od ustalania osób uprawnionych do uczestnictwa w WZA na podstawie świadectw depozytowych oraz od blokowania akcji na potrzeby udziału w WZA. Ponadto art. 181 ust. 7 ustawy o funduszach inwestycyjnych nakazuje stosować do świadectwa depozytowego przepisy ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, a z nich wynika wprost, że świadectwa depozytowe są wydawane tylko przez podmioty prowadzące rachunki papierów wartościowych (fundusz nie jest takim podmiotem) oraz że nie potwierdzają one prawa do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu. Przepisy K.s.h. stanowią, że listę osób uprawnionych do udziału w WZA spółka publiczna ustala na podstawie wykazu sporządzonego przez KDPW oraz określają dzień rejestracji uczestnictwa w WZA. Stosownie do art. 406³ § 1 K.s.h., na żądanie uprawnionego z akcji spółki publicznej oraz zastawnika lub użytkownika, którym przysługuje prawo głosu, zgłoszone nie wcześniej niż po ogłoszeniu o zwołaniu walnego zgromadzenia i nie później niż w pierwszym dniu powszednim po dniu rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu, podmiot</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta. Zmiana wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.</p>

		<p>prowadzący rachunek papierów wartościowych wystawia imienne zaświadczenie o prawie uczestnictwa w walnym zgromadzeniu. Stosownie do par. 3 tego przepisu, tylko ustawa o obrocie instrumentami finansowymi może wskazywać dokumenty równoważne temu zaświadczeniu pod warunkiem, że podmiot wystawiający został wskazany KDPW S.A. Ponadto K.s.h. wyraźnie stanowi, że akcjonariusz może przenosić akcje w okresie między dniem rejestracji, a dniem zakończenia WZA. Zniesienia wymogu blokady akcji wynika bowiem z dyrektywy SRD (art. 7).</p> <p>W związku z powyższym przepisy art. 181 ustawy o funduszach inwestycyjnych należałoby przeformułować w taki sposób, aby dostosować je do zmienionych w 2009 r. przepisów K.s.h. dotyczących zasad ustalania osób uprawnionych do uczestnictwa w WZA. Przede wszystkim powinno się odejść w tym przepisie od świadectw depozytowych i wymogu blokowania akcji oraz zobowiązać wprost fundusz portfelowy do udzielenia pełnomocnictwa uczestnikowi funduszu do wykonywania, w imieniu funduszu, prawa udziału i prawa głosu na walnym zgromadzeniu spółki, której akcje wchodzi w skład pakietu odzwierciedlonego w jednostkach uczestnictwa posiadanych przez tego uczestnika, według stanu na dzień rejestracji uczestnictwa w WZA, albo do wykonywania prawa głosu z takich akcji zgodnie z dyspozycją złożoną przez takiego uczestnika. Nie znajduje też uzasadnienia gorsze traktowanie uczestnika funduszu portfelowego w porównaniu z innymi pełnomocnikami akcjonariuszy, którzy nie muszą przecież składać w spółce pełnomocnictwa najpóźniej na tydzień przed WZA, lecz mogą je złożyć dopiero na samym WZA. Wpisanie do art. 181 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych obowiązku wystawienia przez fundusz portfelowy pełnomocnictwa uprościłoby procedury związane z umożliwieniem uczestnikom funduszu wykonywania prawa głosu, nie zmieniłoby zaś charakteru prawnego korzystania przez nich z tego uprawnienia, ponieważ zgodnie z art. 181 ust. 4 ustawy o funduszach inwestycyjnych, wydanie przez fundusz</p>	
--	--	---	--

		<p>świadczenia depozytowego jest równoznaczne z upoważnieniem uczestnika funduszu do udziału w WZA i wykonywania prawa głosu.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy wprowadzenie następujących zmian do tego przepisu:</p> <p>Art. 181. 1. Jeżeli statut funduszu portfelowego stanowi, że <u>jedna jednostka uczestnictwa</u> na certyfikat inwestycyjny funduszu odzwierciedla ściśle określony pakiet papierów wartościowych, <u>w tym akcji</u>, uczestnik funduszu może wykonywać prawo głosu na walnych zgromadzeniach akcjonariuszy emitentów <u>akcyjnych</u> wartościowych wchodzących w skład pakietu;</p> <ol style="list-style-type: none">1) <u>osobiście, pod warunkiem udzielenia przez fundusz temu uczestnikowi na podstawie pełnomocnictwa do udziału w walnym zgromadzeniu i wykonywania prawa głosu z akcji, które znajdują się w pakiecie odzwierciedlonym w jednostkach uczestnictwa posiadanych przez tego uczestnika według stanu na dzień rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu; fundusz jest obowiązany do udzielenia takiego pełnomocnictwa na żądanie uczestnika funduszu złożone najpóźniej na tydzień przed terminem walnego zgromadzenia, złożenia u danego emitenta, najpóźniej na tydzień przed odbyciem walnego zgromadzenia akcjonariuszy, świadectwa depozytowego wydanego przez fundusz,</u>2) <u>bądź przez wydanie funduszowi dyspozycji dotyczących wykonywania prawa głosu z <u>akcyjnych</u> wartościowych wchodzących w skład pakietu odzwierciedlonego w posiadanych przez uczestnika jednostkach uczestnictwa według stanu na dzień rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu certyfikatów inwestycyjnych.</u>	
--	--	--	--

		<p>2. Fundusz wydaje świadectwo depozytowe po zablokowaniu na rachunku papierów wartościowych funduszu liczby papierów wartościowych, z których uczestnik może wykonywać prawo głosu na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy emitenta, którego dotyczy świadectwo depozytowe, na podstawie przedstawionego przez uczestnika dokumentu wydanego przez dom maklerski potwierdzającego blokadę certyfikatów inwestycyjnych na rachunku papierów wartościowych tego uczestnika.</p> <p>3. Liczbę <u>akcji</u> papierów wartościowych, z których uczestnik może wykonywać prawo głosu na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy emitenta, fundusz ustala przez pomnożenie liczby papierów danego emitenta, odzwierciedlonych w <u>danej jednostce uczestnictwa, certyfikacie inwestycyjnym</u> przez liczbę wszystkich posiadanych przez tego uczestnika jednostek uczestnictwa według <u>stanu na dzień rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu zablokowanych przez uczestnika certyfikatów inwestycyjnych</u>. Jeżeli ustalona w ten sposób liczba <u>akcji</u> papierów wartościowych nie jest liczbą całkowitą, liczbę tę fundusz zaokrągla w dół do liczby całkowitej.</p> <p>4. Wydanie przez fundusz świadectwa depozytowego jest równoznaczne z upoważnieniem uczestnika funduszu do udziału w walnym zgromadzeniu akcjonariuszy emitenta i wykonywania prawa głosu z papierów wartościowych wskazanych w świadectwie.</p> <p>5. Fundusz nie może wydawać uczestnikowi żadnych instrukcji w zakresie sposobu głosowania.</p> <p>6. Statut funduszu określa tryb i terminy wydawania świadectwa depozytowego, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>7. Do świadectwa depozytowego stosuje się przepisy ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</p>	
--	--	--	--

			<p>8. <u>W przypadku udzielenia przez fundusz pełnomocnictwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, fundusz nie może wykonywać prawa głosu z akcji objętych tym pełnomocnictwem. Liczbę papierów wartościowych danego emitenta znajdujących się w portfelu inwestycyjnym funduszu, z których fundusz może wykonywać prawo głosu na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy tego emitenta, pomniejsza się o łączną liczbę papierów wartościowych tego emitenta wskazanych we wszystkich wydanych przez fundusz świadectwach depozytowych dotyczących papierów wartościowych tego emitenta.</u></p>	
177.	Art. 12 pkt 47 lit. a	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>Prosimy o rozważenie zastąpienia w art. 182 ust. 5 UFI odesłania do art. 94 Ustawy (przepis ten odnosi się do FIO) odesłaniem do odpowiednika ww. przepisu, który odnosi się do SFIO, tj. do art. 116a UFI.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>
178.	Art. 12 pkt 49	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>W związku z zastąpieniem w pierwszej części projektowanego przepisu art. 183 ust. 4 ustawy o funduszach, sformułowania „uprawnionego z sekurytyzowanych wierzytelności” sformułowaniem „inny podmiot, o którym mowa w ust. 1 pkt 2”, proponuje się wprowadzenie analogicznej zmiany do ust. 4 <i>in fine</i>, w ten sposób, że przepis otrzymałby następujące brzmienie:</p> <p><i>„4. Umowa o przekazywanie funduszowi wszystkich świadczeń otrzymywanych przez inicjatora przeniesienia ryzyka z wierzytelności lub inny podmiot, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, z określonej puli wierzytelności lub z określonych wierzytelności (umowa o subpartycypację) zawiera zobowiązanie tych podmiotów do przekazywania funduszowi:</i></p> <p><i>1) całości pożytków z wierzytelności;</i></p> <p><i>2) kwot głównych z wierzytelności;</i></p> <p><i>kwot uzyskanych z tytułu realizacji zabezpieczeń wierzytelności – w przypadku gdy zaspokojenie się inicjatora przeniesienia ryzyka z</i></p>	<p>Uwaga przyjęta</p>

			<i>wierzytelności lub innego podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 nastąpiło przez realizację zabezpieczeń.”.</i>	
179.	Art. 12 pkt 49	UKNF	<p>Nowe brzmienie art. 183 u.f.i.z.a.f.i. wprowadza do ustawy pojęcie <i>wyspecjalizowanego funduszu wierzytelności</i>. Proponuje się pominięcie w nazwie rodzaju funduszu słowa <i>wyspecjalizowany</i>.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Większość funduszy sekurytyzacyjnych działa obecnie jako fundusze niestandardyzowane. W nowej wersji pełna nazwa takiego funduszu będzie zawierać określenie <i>wyspecjalizowany niestandardyzowany fundusz wierzytelności fundusz inwestycyjny zamknięty</i>. Pojęcie to jest zbyt długie i może być niezrozumiałe dla potencjalnych inwestorów.</p>	Uwaga przyjęta
180.	Art. 12 pkt 51	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>Co do zasady standaryzowany fundusz sekurytyzacyjny (po nowelizacji – wyspecjalizowany standaryzowany fundusz wierzytelności) ma obowiązek lokować co najmniej 75% wartości aktywów danego subfunduszu wyłącznie w jedną pulę wierzytelności lub prawa do wszystkich świadczeń otrzymywanych przez inicjatora sekurytyzacji z tytułu jednej puli wierzytelności, chyba że statut takiego funduszu stanowi, że może on lokować co najmniej 75% wartości aktywów danego subfunduszu w kilka puli wierzytelności lub w prawa do świadczeń otrzymywanych z tytułu kilku pul wierzytelności, pod warunkami wskazanymi w art. 185 ust. 5 ustawy o funduszach.</p> <p>Projektowana zmiana art. 185 ust. 4 UFI ma na celu dostosowanie przepisu do planowanej zmiany nazwy standaryzowanego funduszu sekurytyzacyjnego oraz zastąpienie terminu „inicjator sekurytyzacji” – pojęciem „inicjator przeniesienia ryzyka z wierzytelności” (w związku z planowanym odejściem przez ustawodawcę od stosowania pojęcia „sekurytyzacja” na gruncie przepisów UFI i zastąpienie tego pojęcia pojęciem „przeniesieniem ryzyka z wierzytelności”. Prosimy o zwrócenie uwagi, że przy wprowadzaniu zmiany brzmienia</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta.</p> <p>Nie robimy zastrzeżeń w ramach tej samej jednostki redakcyjnej. Jednocześnie potwierdzenia wymaga, że przepis art. 185 ust. 5 stanowi lex specialis wobec art. 184 ust. 4.</p>

			<p>przedmiotowego przepisu, usunięto fragment dotychczas obowiązującej treści art. 185 ust. 4 in fine ustawy o funduszach „z zastrzeżeniem ust. 5.”. Celem uniknięcia wątpliwości, proponuje się przywrócenie usuniętego fragmentu przepisu, w ten sposób, że będzie on brzmiał następująco:</p> <p><i>„4. Wyspecjalizowany standaryzowany fundusz wierzytelności ma obowiązek lokować co najmniej 75% wartości aktywów danego subfunduszu wyłącznie w jedną pulę wierzytelności lub prawa do wszystkich świadczeń otrzymywanych przez inicjatora przeniesienia ryzyka z wierzytelności z tytułu jednej puli wierzytelności, z zastrzeżeniem ust. 5.”</i></p>	
181.	Art. 12 pkt 52	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE DEMATERIALIZACJI I REJESTRACJI CERTYFIKATÓW INWESTYCYJNYCH</p> <p>52) w art. 276c w ust. 2 pkt 12 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„12) prowadzenia rejestru uczestników lub ewidencji uczestników tych funduszy;”;</p>	Dematerializacja – jw.
182.	Art. 12 pkt 58	Konfederacja LEWIATAN	<p>PROPOZYCJA ZMIAN W UFI ZWIĘKSZAJĄCA ROLE NADZORU KOMISJI NAD PODMIOTAMI ZARZĄDZAJĄCYMI SEKURYTUZOWANYMI WIERZYTELNOŚCIAMI (Projektowany Art. 12 pkt 58 dot. uchylanego art. 192 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi)</p> <p>W naszej opinii alternatywą może być ustawowe narzucenie podmiotom zarządzającym wierzytelnościami systemu kontroli wewnętrznej na kształt rozwiązań przyjętych dotychczas w towarzystwach funduszy inwestycyjnych. Tym samym w podmiocie, o którym mowa w art. 192 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi działałaby funkcja kontroli wewnętrznej kontrolująca legalność i prawidłowość wykonywanej działalności, o której mowa w art. 192 ust. 1 ustawy o</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono z wprowadzania przedmiotowej zmiany.</i></p> <p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza cel projektu jakim jest w pierwszej kolejności wdrożenie rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Zauważenia przy tym wymaga, że działania i cele wynikające ze strategii wprost wskazują na</p>

		<p>funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Wykonywanie funkcji kontroli wewnętrznej następowałoby poprzez wydzielenie w strukturze organizacyjnej komórki kontroli wewnętrznej lub jeżeli uzasadnia to rodzaj i zakres działalności ramach stanowiska jednoosobowego. Osoba kierująca komórką kontroli wewnętrznej lub wykonująca funkcję kontroli wewnętrznej w ramach jednoosobowego stanowiska podlegałyby bezpośrednio osobie zajmującej kierownicze stanowisko odpowiedzialnej w podmiocie, o którym mowa w art. 192 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi za zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami.</p> <p>Dodatkowo, podmiot, o którym mowa w art. 192 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi obowiązany byłby w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) stosować rozwiązania techniczne i organizacyjne zapewniające bezpieczeństwo, ciągłość prowadzonej działalności oraz właściwe jej wykonywanie; 2) zapobiegać powstawaniu konfliktów interesów, wykrywać takie konflikty, a w przypadku powstania takiego konfliktu zapewnić ochronę interesu funduszu inwestycyjnego, którego portfelem inwestycyjnym zarządza, uczestników tego funduszu oraz ochronę informacji poufnych lub stanowiących tajemnicę zawodową; 3) posiadać odpowiednią strukturę organizacyjną z wyraźnym podziałem funkcji, zadań i odpowiedzialności, w tym wyodrębnioną funkcję kontroli wewnętrznej; 4) zatrudniać do wykonywania czynności z zakresu swojej działalności osoby posiadające niezbędną wiedzę i kwalifikacje; 5) opracować i wdrożyć procedury postępowania z reklamacjami dłużników; 	<p>potrzebę unikania gold-platingu w zakresie outsourcingu. Zarówno dyrektywa UCITS jak i AIFMD nie zabraniają outsourcingu zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych, co więcej przewidują zasady tego outsourcingu, które zaimplementowane są w ustawie o funduszach inwestycyjnych.</p>
--	--	--	--

			<p>Funkcja kontroli wewnętrznej powinna uwzględniać zakres działalności, o której mowa w art. 192 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, w szczególności ilość funduszy, których portfelami inwestycyjnymi zarządza i wielkość ich aktywów netto.</p> <p>Zasady działania funkcji kontroli wewnętrznej zawierałby regulamin kontroli wewnętrznej, który określa w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zakres kompetencji i obowiązków osób wykonujących czynności kontroli wewnętrznej; 2) cel i zakres przeprowadzanych kontroli wewnętrznych dotyczących działalności, o której mowa w art. 192 ust. 1; 3) szczegółowe zasady i tryb przeprowadzania kontroli wewnętrznych oraz założenia dotyczące ich częstotliwości; 4) zasady sporządzania raportów z kontroli wewnętrznych; 5) zasady sprawozdawania o wynikach kontroli wewnętrznych; 6) tryb postępowania w przypadku ujawnienia podczas kontroli nieprawidłowości w przy wykonywaniu działalności, o której mowa w art. 192 ust. 1. <p>Podmiot, o którym mowa w art. 192 ust. 1 do końca stycznia sporządzałby sprawozdanie z funkcjonowania kontroli wewnętrznej w roku poprzednim i przekazuje je komisji nadzoru finansowego. Sprawozdanie zawierałoby w szczególności zestawienie wyników kontroli wewnętrznych wykonywania działalności, o której mowa w art. 192 ust. 1, a także ocenę adekwatności funkcji kontroli wewnętrznej oraz zestawienie wyników kontroli wewnętrznych przeprowadzonych w danym roku.</p>	
183.	Art. 12 pkt 58	ZPF	<p>Zob. uzasadnienie pkt 28 tabeli uwag do ustawy o funduszach inwestycyjnych</p> <p>9) W art. 192 w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono z wprowadzania przedmiotowej</i></p>

		<p>„3) schemat i opis powiązań kapitałowych wnioskodawcy wraz z informacją o akcjonariuszach lub udziałowcach wnioskodawcy posiadających znaczny pakiet akcji w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 36 rozporządzenia nr 575/2013 zawierającą:</p> <p>a) w przypadku akcjonariusza lub udziałowca posiadającego znaczny pakiet akcji będącego osobą fizyczną dane osobowe wraz z opisem jej kwalifikacji i doświadczeń zawodowych oraz informacją o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego,</p> <p>b) w przypadku akcjonariusza lub udziałowca posiadającego znaczny pakiet akcji będącego osobą prawną statut lub umowę spółki albo inny dokument określający formę prawną akcjonariusza, odpis z właściwego rejestru oraz informację o działalności, jeżeli była dotychczas prowadzona, oraz informacją o wszystkich wspólnikach wnioskodawcy – w przypadku gdy prowadzi on działalność w formie spółki osobowej - w zakresie tożsamym z wymogami, o których mowa w lit. a i b.”</p> <p>10) W art. 192 ust. 4 po pkt 7 dodaje się pkt 7a – 7c w brzmieniu: „7a) regulamin systemu nadzoru zgodności działalności z prawem; 7b) regulamin audytu wewnętrznego; 7c) regulamin zarządzania konfliktami interesów;”</p> <p>11) W art. 192 po ust. 4 dodaje się ust. 4a – 4b w brzmieniu: „4a. W skład zarządu i rady nadzorczej podmiotu, o którym mowa w art. 192 ust. 1 mogą wchodzić wyłącznie osoby posiadające nieposzlakowaną opinię w związku ze sprawowanymi funkcjami, wiedzę, kompetencje i doświadczenie niezbędne do skutecznego, prawidłowego i ostrożnego sprawowania funkcji w tych organach, z uwzględnieniem zakresu, skali i złożoności prowadzonej działalności.</p> <p>4b. W przypadku, gdy podmiot o którym mowa w art. 192 ust. 1 działa w formie spółki osobowej, wymogi określone w ust. 4a mają</p>	<p>zmiany.</p> <p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza cel projektu jakim jest w pierwszej kolejności wdrożenie rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Zauważenia przy tym wymaga, że działania i cele wynikające ze strategii wprost wskazują na potrzebę unikania gold-platingu w zakresie outsourcingu. Zarówno dyrektywa UCITS jak i AIFMD nie zabraniają outsourcingu zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych, co więcej przewidują zasady tego outsourcingu, które zaimplementowane są w ustawie o funduszach inwestycyjnych.</p>
--	--	---	--

			<p>zastosowanie do komplementariuszy lub wspólników, którym przysługuje prawo prowadzenia spraw spółki lub jej reprezentowania, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych.”</p> <p>12) W art. 192 ust. 9 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„9. Podmiot jest obowiązany poinformować Komisję o każdej zmianie danych, o których mowa w ust. 4 pkt 6 i 9, oraz o istotnej zmianie w dokumentach, o których mowa w ust. 4 pkt 1-3, 5 i 7, nie później niż w terminie 14 dni od powzięcia o nich wiadomości.”</p>	
184.	Art. 12 pkt 58	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE OUTSOURCINGU</p> <p>9) W art. 192 w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) schemat i opis powiązań kapitałowych wnioskodawcy wraz z informacją o akcjonariuszach lub udziałowcach wnioskodawcy posiadających znaczny pakiet akcji w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 36 rozporządzenia nr 575/2013 zawierająca: 5</p> <p>a) w przypadku akcjonariusza lub udziałowca posiadającego znaczny pakiet akcji będącego osobą fizyczną dane osobowe wraz z opisem jej kwalifikacji i doświadczeń zawodowych oraz informacją o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego,</p> <p>b) w przypadku akcjonariusza lub udziałowca posiadającego znaczny pakiet akcji będącego osobą prawną statut lub umowę spółki albo inny dokument określający formę prawną akcjonariusza, odpis z właściwego rejestru oraz informację o działalności, jeżeli była dotychczas prowadzona,</p> <p>oraz informacją o wszystkich wspólnikach wnioskodawcy – w przypadku gdy prowadzi on działalność w formie spółki osobowej - w zakresie tożsamym z wymogami, o których mowa w lit. a i b.”</p> <p>10) W art. 192 ust. 4 po pkt 7 dodaje się pkt 7a – 7c w brzmieniu:</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono z wprowadzania przedmiotowej zmiany.</i></p> <p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza cel projektu jakim jest w pierwszej kolejności wdrożenie rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Zauważenia przy tym wymaga, że działania i cele wynikające ze strategii wprost wskazują na potrzebę unikania gold-platingu w zakresie outsourcingu. Zarówno dyrektywa UCITS jak i AIFMD nie zabraniają outsourcingu zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych, co więcej przewidują zasady tego outsourcingu, które</p>

			<p>„7a) regulamin systemu nadzoru zgodności działalności z prawem; 7b) regulamin audytu wewnętrznego; 7c) regulamin zarządzania konfliktami interesów;”</p> <p>11) W art. 192 po ust. 4 dodaje się ust. 4a – 4b w brzmieniu: „4a. W skład zarządu i rady nadzorczej podmiotu, o którym mowa w art. 192 ust. 1 mogą wchodzić wyłącznie osoby posiadające nieposzlakowaną opinię w związku ze sprawowanymi funkcjami, wiedzę, kompetencje i doświadczenie niezbędne do skutecznego, prawidłowego i ostrożnego sprawowania funkcji w tych organach, z uwzględnieniem zakresu, skali i złożoności prowadzonej działalności. 4b. W przypadku, gdy podmiot o którym mowa w art. 192 ust. 1 działa w formie spółki osobowej, wymogi określone w ust. 4a mają zastosowanie do komplementariuszy lub wspólników, którym przysługuje prawo prowadzenia spraw spółki lub jej reprezentowania, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych.”</p> <p>12) W art. 192 ust. 9 otrzymuje brzmienie: „9. Podmiot jest obowiązany poinformować Komisję o każdej zmianie danych, o których mowa w ust. 4 pkt 6 i 9, oraz o istotnej zmianie w dokumentach, o których mowa w ust. 4 pkt 1-3, 5 i 7, nie później niż w terminie 14 dni od powzięcia o nich wiadomości.”</p>	zaimplementowane są w ustawie o funduszach inwestycyjnych.
185.	Art. 12 pkt 58	Stańczyk Lawręć Zbyrowski SLZ	Uwagi jak do art. 12 pkt 10 Projektu (Ustawy)	Uwaga nieprzyjęta
186.	Art. 12 pkt 64 lit. a	KDPW	8) w projektowanym art. 208d ust. 1a proponujemy wprowadzić następujące zmiany: „1a. W przypadku funduszu portfelowego, o którym mowa w art. 179, przydział następuje przez wpisanie zapisanie liczby jednostek	Uwaga bezprzedmiotowa W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie

		<p>uczestnictwa funduszu przejmującego, przydzielonych uczestnikowi funduszu przejmowanego, na rachunku papierów wartościowych tego uczestnika <u>albo na właściwym dla niego rachunku zbiorczym, oraz wyrejestrowanie z tego rachunku jednostek uczestnictwa funduszu przejmowanego. Przydział –i– dokonywany jest za pośrednictwem Krajowego Depozytu.”</u></p> <p>Zwracamy przy tym uwagę, że niewykonalne będzie dokonanie przydziału (w znaczeniu określonym w ww. przepisie) jednostek uczestnictwa, które będą rejestrowane w depozycie papierów wartościowych, w terminie wynikającym z art. 208c ust. 1. Jeżeli przydział ma zostać dokonany w oparciu o wartość jednostek uczestnictwa łączących się funduszy ustaloną na dany dzień, fundusz portfelowy najwcześniej w następnym dniu roboczym będzie w stanie przekazać KDPW S.A. parametr konieczny do dokonania przez uczestników prowadzących rachunki papierów wartościowych, na których będą zapisane jednostki uczestnictwa funduszu przejmowanego, przeliczeń niezbędnych do ustalenia liczby jednostek uczestnictwa funduszu przejmującego, które w wyniku połączenia funduszy portfelowych powinny na tych rachunkach zostać zapisane. Ponadto wyrejestrowanie z depozytu jednostek uczestnictwa funduszu przejmowanego oraz zarejestrowanie w ich miejsce jednostek uczestnictwa funduszu przejmującego powinno nastąpić dopiero po wykreśleniu funduszu przejmowanego z rejestru funduszy inwestycyjnych. Zapisy na rachunkach papierów wartościowych / rachunkach zbiorczych wywołują bowiem skutki prawne już od chwili ich dokonania. Tym samym termin dokonania przydziału, o którym mowa w art. 208c ust.1, w odniesieniu do funduszy portfelowych powinien zostać określony odrębnie, najlepiej jako dzień rejestracji na rachunkach funduszu przejmowanego jednostek uczestnictwa funduszu przejmującego. Proponujemy, aby przepisy ustawy zobowiązywały fundusz portfelowy przejmujący do wystąpienia do KDPW S.A. o przeprowadzenie obsługi takiego przydziału, a także do przekazania</p>	<p>funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>
--	--	--	---

			<p>KDPW S.A. informacji niezbędnych do przeprowadzenia tej obsługi oraz dokumentów potwierdzających możliwość jej przeprowadzenia, niezwłocznie po wykreśleniu funduszu przejmowanego z rejestru funduszy inwestycyjnych.</p> <p>Analogiczne uwagi należy odnieść do art. 208t oraz przepisów dotyczących połączenia krajowego.</p>	
187.	Art. 12 pkt 64	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>Proponuje się wprowadzenie zmiany redakcyjnej. W projektowanej wersji niepoprawnie zostało odmienione sformułowanie „Krajowy Depozyt”. W związku z tym proponuje się następujące brzmienie:</p> <p><i>„1a. W przypadku funduszu portfelowego, o którym mowa w art. 179, przydział następuje przez wpisanie liczby jednostek uczestnictwa funduszu przejmującego przydzielonych uczestnikowi funduszu przejmowanego na rachunku papierów wartościowych tego uczestnika i dokonywany jest za pośrednictwem Krajowego Depozytu.”.</i></p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>
188.	Art. 12 pkt 66	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>Propozycja, o której mowa w projekcie ogranicza się wyłącznie do rozszerzenia możliwości łączenia się funduszy wyłącznie na fundusz inwestycyjny zamknięty, o którym mowa w art. 15 ust. 1a ustawy o funduszach. Projekt nie przewiduje zatem możliwości łączenia publicznych funduszy inwestycyjnych zamkniętych. Brak jest jednak uzasadnienia dla utrzymywania ograniczeń w tym zakresie. Sam projektodawca nie wskazuje zaś w treści uzasadnienia przyczyn odstąpienia od umożliwienia łączenia publicznym funduszom inwestycyjnym zamkniętym.</p> <p>Na wypadek obniżenia wartości aktywów publicznego funduszu inwestycyjnego zamkniętego, przekroczenia limitów inwestycyjnych (na skutek np. spadku WAN) towarzystwo funduszy inwestycyjnych zarządzające takim funduszem powinno mieć możliwość połączenia takiego funduszu z innym publicznym funduszem.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta.</p> <p>Wyjaśnienie jak poniżej do pkt 190</p>

			Mając na uwadze powyższe, postuluje się wprowadzenie takiej zmiany przepisów ustawy o funduszach, aby umożliwić łączenie również publicznym funduszom inwestycyjnym zamkniętym.	
189.	Art. 12 pkt 66	UKNF	<p>W regulacjach UFI dotyczących łączenia funduszy inwestycyjnych zamkniętych (art. 208zzi i nast. należy wprowadzić mechanizmy pozwalające zapobiec nadużywaniu przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych uprawnienia wynikającego z art. 208zzi ust. 2 pkt 1 u.f.i.z.a.f.i.).</p> <p>Uzasadnienie: Przepisy odnoszące się do połączeń funduszy inwestycyjnych zamkniętych w brzmieniu proponowanym nie zawierają regulacji w dostateczny sposób zabezpieczającej interes uczestników funduszy inwestycyjnych w zakresie okresu na dostosowanie portfela inwestycyjnego funduszu przejmującego do wymagań ustawowych i statutowych. Obecnie obowiązujący art. 208zzo u.f.i.z.a.f.i. stanowi, że w przypadku, o którym mowa w art. 208zzi ust. 2 pkt 1 u.f.i.z.a.f.i., fundusz przejmujący, w terminie 12 miesięcy od dnia, o którym mowa w art. 208zzq lub art. 208zss u.f.i.z.a.f.i., dostosuje stan swoich aktywów do wymagań określonych w ustawie i statucie. W przypadku rozszerzenia rodzajów i typów funduszy, które mogą zostać połączone, powstaje ryzyko tworzenia funduszy inwestycyjnych „technicznych”, których połączenie będzie dokonywane w celu wyłącznie stworzenia możliwości korzystania z przedłużenia okresu na dostosowanie portfela, co pozwoli funduszom inwestycyjnym posiadającym niedostosowany portfel na wykreowanie funduszu inwestycyjnego w celu połączenia i możliwości „zalegalizowania” stanu niedostosowania portfela inwestycyjnego funduszu przejmującego.</p>	Uwaga przyjęta kierunkowo
190.	Art. 12 pkt 66-68	IZFiA	Uwaga do art. 12 pkt 66 – 68 Projektu – umożliwienie w przepisach Ustawy o funduszach łączenia FIZ publicznych oraz subfunduszy FIZ	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Mając na uwadze charakter oraz zasady funkcjonowania</p>

		<p>Zmiana przepisów Działu VIII A Ustawy o funduszach, zawarta w art. 12 pkt 66 – 68 Projektu, stanowi niewątpliwie krok w dobrym kierunku, na co IZFiA wskazywała już w piśmie z dnia 11 sierpnia 2022 r. zawierającym uwagi do pierwotnej wersji Projektu.</p> <p>Niemniej równolegle i to od dłuższego już czasu środowisko funduszy inwestycyjnych podnosi potrzebę rozszerzenia możliwości łączenia FIZ również na FIZ publiczne, a także na możliwość łączenia subfunduszy FIZ niepublicznych. Przemawiają za tym analogiczne argumenty, które stoją za potrzebą umożliwienia łączenia FIZ, o których mowa w art. 15 ust. 1a Ustawy o funduszach. Co więcej, w obecnej sytuacji makroekonomicznej, potrzeba wprowadzenia takich rozwiązań do Ustawy o funduszach nabiera jeszcze większego znaczenia.</p> <p>Jak wskazywaliśmy już wcześniej, w sytuacji obniżenia się wartości aktywów funduszy konieczne jest poszukiwanie rozwiązań umożliwiających ograniczenie kosztów ich funkcjonowania, co dzieje się w interesie ich uczestników. W sytuacji obniżenia się aktywów FIZ publicznego, może dojść do przekroczenia ograniczeń inwestycyjnych funduszu. W takim wypadku, towarzystwo funduszy inwestycyjnych nie dysponuje, na gruncie przepisów Ustawy o funduszach, żadnym narzędziem obligującym inwestorów danego funduszu do objęcia certyfikatów nowej emisji, w celu umożliwienia dokonania kolejnych inwestycji, mających na celu zdywersyfikowanie portfela inwestycyjnego i w konsekwencji, dostosowanie funduszu do limitów ustawowych. Dodatkowo, wskazania wymaga, że TFI nie może obejmować certyfikatów inwestycyjnych zarządzanych przez siebie funduszy, wobec czego nie ma prawnej możliwości podjęcia samodzielnie działań prowadzących do dostosowania limitów do poziomu wymaganego przepisami. Niezbędne jest zatem wprowadzenie mechanizmów pozwalających na uchronienia inwestorów przed koniecznością zbywania aktywów na niekorzystnych</p>	<p>publicznych funduszy inwestycyjnych zamkniętych oraz subfunduszy w funduszach z wydzielonymi subfunduszami umożliwienie łączenia takich funduszy będzie procedowane w ramach oddzielnego procesu legislacyjnego. W szczególności rozstrzygnięcia wymagają kwestie związane z zezwoleniami KNF na połączenie oraz ich zakres, uzyskaniem zgody na połączenie zgromadzenia inwestorów, możliwością wystąpienia uczestników łączonych funduszy z wnioskiem o odkupienie certyfikatów inwestycyjnych.</p>
--	--	--	--

		<p>warunkach i likwidacją FIZ, w celu zaspokojenia bieżących zobowiązań funduszu.</p> <p>Biorąc pod uwagę przebieg konferencji uzgodnieniowej Projektu w dniach 5-8 października 2021 r., podczas której Ministerstwo Finansów nie wyraziło sprzeciwu co do takiej potrzeby, a jedynie potrzebę dogłębniejszego zbadania tej kwestii oraz oceny proponowanych wcześniej rozwiązań przez UKNF, IZFiA jeszcze w październiku i listopadzie 2021 r. odbyła spotkania z przedstawicielami nadzorczy, na których omówiona została pod tym kątem specyfika FIZ publicznych oraz łączenia subfunduszy FIZ niepublicznych i związane z tym ryzyka. Zaowocowało to wypracowaniem nowej propozycji zapisów, która została UKNF przekazana.</p> <p>W ocenie IZFiA nowe propozycje zapisów dogłębniej adresują problemy jakie mogą pojawić się w obu wspomnianych wyżej sytuacjach połączenia. W szczególności koncepcja łączenia FIZ publicznych zbudowana została od nowa, na kształt dużo bardziej zbliżony do rozwiązań jakie obecnie funkcjonują w Ustawie o funduszach dla FIO i SFIO. Zawiera ona między innymi obowiązek uzyskania zgody KNF na połączenie, jak również obowiązek ogłoszenia o połączeniu wraz z możliwością zgłoszenia przez uczestników żądania wykupu posiadanych przez nich certyfikatów inwestycyjnych.</p> <p>W związku z powyższym IZFiA ponownie wnosi o rozszerzenie możliwości łączenia FIZ niepublicznych również na ich subfundusze oraz dodanie w dziale VIIIa Ustawy o funduszach Rozdziału nr 2 regulującego łączenie FIZ publicznych. Obie propozycje przedkładamy w załączeniu, jako Załączniki nr 5 i 6 do niniejszego pisma.</p>	
--	--	--	--

191.	Art. 12 pkt 69	KDPW	<p>9) w projektowanym art. 219 ust. 5a proponujemy wprowadzenie następujących zmian redakcyjnych:</p> <p>„5a. Jeżeli statut funduszu portfelowego, którego certyfikaty inwestycyjne zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu, tak stanowi, fundusz ten okresowo publikuje informacje o poszczególnych składnikach lokat funduszu w zakresie, formie oraz w terminach wskazanych w statucie. Publikacji dokonuje się na stronie internetowej wskazanej w statucie funduszu.”</p> <p>Proponujemy wykreślenie wskazanego fragmentu przepisu, gdyż po pierwsze fundusz portfelowy ma emitować jednostki uczestnictwa, a nie certyfikaty inwestycyjne; po drugie, projekt nie przewiduje, aby te jednostki mogły nie być dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym albo wprowadzone do obrotu w ASO;</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>
192.	Art. 12 pkt 72	ZPF	<p>Zob. uzasadnienie pkt 28 tabeli uwag do ustawy o funduszach inwestycyjnych</p> <p>13) W art. 225a ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) podmiot, któremu towarzystwo powierzyło wykonywanie czynności na podstawie umowy, o której mowa w art. 45a ust. 1, oraz podmiot, któremu wykonywanie takich czynności zostało przekazane, w celu sprawdzenia, czy działalność takich podmiotów w zakresie wykonywania obowiązków wynikających z zawartej umowy jest zgodna z przepisami prawa, z tą umową oraz ze statutem funduszu inwestycyjnego, a także w celu sprawdzenia, czy działalność funduszu, dla którego wykonują powierzone czynności, jest zgodna z przepisami prawa.”</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>
193.	Art. 12 pkt 72	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE OUTSOURCINGU</p> <p>W art. 225a ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono z</i></p>

			<p>„3) podmiot, któremu towarzystwo powierzyło wykonywanie czynności na podstawie umowy, o której mowa w art. 45a ust. 1, oraz podmiot, któremu wykonywanie takich czynności zostało przekazane, w celu sprawdzenia, czy działalność takich podmiotów w zakresie wykonywania obowiązków wynikających z zawartej umowy jest zgodna z przepisami prawa, z tą umową oraz ze statutem funduszu inwestycyjnego, a także w celu sprawdzenia, czy działalność funduszu, dla którego wykonują powierzone czynności, jest zgodna z przepisami prawa,”</p>	<p>wprowadzania przedmiotowej zmiany.</p> <p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza cel projektu jakim jest w pierwszej kolejności wdrożenie rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Zauważenia przy tym wymaga, że działania i cele wynikające ze strategii wprost wskazują na potrzebę unikania gold-platingu w zakresie outsourcingu. Zarówno dyrektywa UCITS jak i AIFMD nie zabraniają outsourcingu zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych, co więcej przewidują zasady tego outsourcingu, które zaimplementowane są w ustawie o funduszach inwestycyjnych.</p>
194.	Art. 12 pkt 77	IZFiA	<p>Uwagi do art. 12 pkt. 77) Projektu – zmiany w art. 228 Ustawy o funduszach</p> <p>Proponowane w art. 228 ust. 1c lit. c Ustawy o funduszach podwyższenie maksymalnego wymiaru kary pieniężnej do kwoty 20 949 500 zł albo kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy w przypadku naruszeń przez TFI zarządzające alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi wymogów określonych przepisami prawa, decyzją administracyjną lub interesu uczestników, stanowi przykład nadmiarowej ingerencji ustawodawczej. Zmieniany przepis stanowi implementację art. 48 ust.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zasadne jest ujednoczenie wysokości kar pieniężnych nakładanych na TFI za zarządzanie funduszami otwartymi oraz alternatywnymi, co więcej brak jest podstaw do utrzymywania dwóch wysokości kar nakładanych na TFI za zarządzanie funduszami typu UCITS i funduszami typu ZAFI.</p>

		<p>1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/EU z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (dalej: „AIFMD”), zgodnie z którym „Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące środków i sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy oraz przyjmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich egzekwowania. Bez uszczerbku dla procedur cofnięcia zezwolenia lub prawa państw członkowskich do nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie zapewniają, zgodnie ze swoim prawem krajowym, możliwość przyjęcia właściwych środków administracyjnych lub nałożenia sankcji administracyjnych na osoby odpowiedzialne w przypadku nieprzestrzegania przepisów przyjętych w celu wdrożenia niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie zapewniają, aby środki te były skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.”.</p> <p>W ramach implementacji wskazanego przepisu do Ustawy o funduszach w 2016 r. wprowadzony został przepis art. 228 ust. 1c pkt 3 Ustawy o funduszach, zgodnie z którym, w przypadku, o którym mowa powyżej KNF może (poza innymi sankcjami) nałożyć na TFI karę pieniężną w maksymalnej wysokości 5 mln zł. Jak wskazują dane gromadzone przez ESMA, kary nakładane przez KNF, pomimo wcale nie największego rynku, są – przy aktualnym brzmieniu przepisu, bardzo wysokie. Mianowicie, zgodnie z raportem opublikowanym przez ESMA za rok 2021 Polska była drugim krajem co do łącznej wysokości sankcji pieniężnych nałożonych za naruszenia przepisów AIFMD (po Francji), analogicznie jeśli chodzi o zestawienie pokazujące łączną wysokość sankcji pieniężnych nałożonych za naruszenia AIFMD za lata 2013 – 2021 (drugie miejsce po Francji)¹⁰. Istotne przy tym jest, że takich wielkości nie tłumaczy ani liczba nałożonych sankcji, ani wielkość aktywów w zarządzaniu.</p>	<p>Wskazana zmiana art. 228 ust.1c nie jest sprzeczna z art. 48 dyrektywy ZAFI gdyż ustawodawca unijny pozostawił państwom członkowskim swobodę w określaniu sankcji za naruszenie przepisów implementujących dyrektywę, dostosowaną do realiów krajowych przy zapewnieniu, że sankcje będą skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Dodatkowo należy zauważyć, iż art. 228 ust. 1c odnosi się do maksymalnego wymiaru kary, co oznacza, iż Komisja może nałożyć mniejszą karę od wskazanej w art. 228 ust. 1c. Nakładając karę pieniężną Komisja będzie musiała uzasadnić wysokość nałożonej kary oraz wskazać na przesłanki, które zostały wzięte pod uwagę przy nakładaniu kary pieniężnej.</p>
--	--	--	--

		<p>10 https://www.esma.europa.eu/sites/default/files/library/esma34-463-941_2021_aifmd_sanctions_report.pdf</p> <p>Projektodawca nie uzasadnił przy tym propozycji podwyższenia wymiaru kary pieniężnej wskazując jedynie, że przepisy wspólnotowe nie zakazują podwyższenia dotychczas przewidzianego pułapu oraz, że brak jest powodów dla różnicowania regulacji obowiązujących w tym zakresie dla rynku funduszy typu UCITS i funduszy alternatywnych, co w opinii IZFiA wydaje się nie być wystarczającym uzasadnieniem. Kary pieniężne powinny spełniać cel odstraszący ale ich wymiar powinien również pozostawać proporcjonalny do sytuacji rynku i potrzeb nadzoru (patrz przepis art. 48 ust. 1 AIFMD) – projektodawca nie wykazał potrzeby zmiany ani spełnienia którejkolwiek ze wskazanych przesłanek, a w szczególności drugiej ze wskazanych, gdyż co do spełnienia pierwszej nie może być wątpliwości wobec sytuacji polskiego rynku funduszy inwestycyjnych.</p> <p>Zważywszy na powyższe, IZFiA stoi na stanowisku, że przedmiotowa propozycja jest nieuzasadniona i, jako nieproporcjonalna, a więc sprzeczna z art. 48 ust. 1 AIFMD, powinna zostać skreślona z Projektu.</p> <p>Ponadto IZFiA wskazuje, że Projekt zawiera propozycję uregulowania zasad postępowania w przypadku zastosowania przez KNF sankcji wskazanej w obecnym art. 228 ust. 1c pkt 1 Ustawy o funduszach, czyli polegającej na ograniczeniu zakresu wykonywanej przez TFI działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, w zakresie strategii inwestycyjnych, które mogą stosować alternatywne fundusze inwestycyjne, którymi zarządza lub może zarządzać TFI. Propozycja jednak wydaje się być zbyt rygorystyczna i nie uwzględniać interesów uczestników funduszy, których ewentualnie mogłoby dotyczyć rozstrzygnięcie KNF.</p> <p>I tak, zgodnie z proponowanym art. 228 ust. 1cd pkt 3 Ustawy o Funduszach: „Od dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 1c pkt 1,</p>	<p style="text-align: center;">Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Należy zauważyć, iż sankcja dotycząca zakazu stosowania strategii inwestycyjnej została nałożona na TFI w związku z nieprawidłowościami w zarządzaniu funduszem, zmiana strategii inwestycyjnej nie daje gwarancji, że po raz kolejny nie dojdzie do naruszeń. Dodatkowo uczestnicy przystępując do funduszu, kierują się strategią inwestycyjną i mogą nie być zainteresowani zmianą strategii. Jednocześnie zaproponowane odniesienie do interesu uczestników może być w tym kontekście trudne do oceny jak i zastosowania.</p>
--	--	--	--

		<p>towarzystwo nie może stosować określonej w decyzji strategii inwestycyjnej”, co jest pewnego rodzaju oczywistością. Kolejne jednak proponowane przepisy przesądzają, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> • od dnia wydania decyzji fundusz inwestycyjny zarządzany przez TFI jest reprezentowany przez depozytariusza, w tym czasie fundusz nie zbywa i nie odkupuje jednostek uczestnictwa ani nie emituje oraz nie wykupuje certyfikatów inwestycyjnych; • fundusz inwestycyjny, o którym mowa wyżej, ulega rozwiązaniu, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia wydania decyzji, inne towarzystwo nie przejmie zarządzania funduszem inwestycyjnym (przepisy art. 68 ust. 3 i 4 Ustawy o Funduszach stosuje się odpowiednio). <p>Projektodawca nie dopuszcza sytuacji, w której TFI, po otrzymaniu decyzji KNF w sprawie ograniczenia działalności w zakresie strategii inwestycyjnych, które mogą stosować alternatywne fundusze inwestycyjne, którymi dane TFI zarządza, dokonuje niezwłocznie niezbędnych zmian strategii inwestycyjnych funduszu lub funduszy inwestycyjnych, które takich zmian wymagają. W praktyce mogą wystąpić sytuacje, w których zmiana strategii będzie rozwiązaniem korzystniejszym z punktu widzenia ochrony interesu uczestników funduszu inwestycyjnego niż kategoryczne pozbawianie TFI prawa zarządzania danym funduszem z ryzykiem likwidacji funduszu w przypadku niepowodzenia procesu przenoszenia zarządzania do innego TFI.</p> <p>W związku z powyższym, IZFiA zwraca się o zmianę proponowanych przepisów art. 228 ust. 1cd – 1cg Ustawy o funduszach w taki sposób, aby w przypadku gdy uzasadnia to interes uczestników funduszu możliwe było dalsze zarządzanie funduszem przez dane TFI z jednoczesną koniecznością dokonania niezbędnych zmian strategii inwestycyjnej.</p>	
--	--	---	--

195.	Art. 12 pkt 75	UKNF	<p>W związku z wprowadzaniem w projektowanym art. 248 ust. 2c u.f.i.z.a.f.i. instytucji likwidatora wyznaczanego przez sąd rejestrowy niezbędne jest uzupełnienie przepisów, które przyznawałyby mu uprawnienia do żądania wyjaśnień oraz dokumentacji, wstępu do siedziby lub lokalu celem wglądu bezpośrednio od podmiotu przechowującego dokumenty, jak również dodanie obowiązku przechowywania dokumentacji i innych nośników informacji przez likwidatora, o którym mowa w art. 248 ust. 2c w wersji projektowanej.</p> <p>W tym celu zasadna jest zmiana art. 227 u.f.i.z.a.f.i. poprzez dodanie ust. 4, który rozszerzałby uprawnienia z art. 227 ust. 2 i 3 na likwidatora, o którym mowa w art. 248 ust. 2c u.f.i.z.a.f.i. w wersji projektowanej poprzez odpowiednie zastosowanie uprawnień upoważnionego pracownika Komisji do likwidatora, o którym mowa w art. 248 ust. 2c u.f.i.z.a.f.i. w wersji projektowanej.</p> <p>Jednocześnie zasadne wydaje się określenie obowiązku przejęcia ww. dokumentów przez likwidatora.</p> <p>W tym celu proponuje się dodanie zdania drugiego do projektowanego art. 227 ust. 4 u.f.i.z.a.f.i. w brzmieniu:</p> <p><i>„Likwidator, o którym mowa w art. 248 ust. 2c, ma obowiązek niezwłocznie wystąpić do podmiotu przechowującego dokumenty i inne nośniki informacji, o których mowa w art. 69 ust. 1, o ich przekazanie wskazując termin, miejsce i sposób przekazania”.</i></p> <p>Zmiany wymagałyby również art. 69 u.f.i.z.a.f.i. poprzez dodanie dodatkowego ustępu przewidującego odpowiedni obowiązek dla likwidatora.</p> <p>Ponadto proponuje się uzupełnienie przepisów dotyczących przechowywania i archiwizacji dokumentów o sytuację, w której doszło do wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia na wykonywanie działalności</p>	Uwaga przyjęta
------	----------------	------	---	----------------

			<p>przez towarzystwo, będące likwidatorem funduszu, który nie posiada depozytariusza.</p> <p>W tym celu proponuje się dodanie zdania drugiego w art. 69 ust. 3 u.f.i.z.a.f.i. o treści:</p> <p><i>„W przypadku wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia na wykonywanie działalności przez towarzystwo, będące likwidatorem funduszu, który nie posiada depozytariusza, obowiązek o którym mowa w zdaniu poprzednim, spoczywa na spółce, która pełniła funkcję towarzystwa do czasu przekazania dokumentów i innych nośników informacji, o których mowa w ust. 1 likwidatorowi, o którym mowa w art. 248 ust. 2c.”</i></p>	
196.	Art. 12 pkt 77	UKNF	<p>W art. 228 u.f.i.z.a.f.i. należy doprecyzować skutki bezterminowości ograniczenia zakresu wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.</p> <p>Uzasadnienie: W ramach zmian wprowadzanych do art. 228 wprowadza się przepis art. 228 ust. 1cc u.f.i.z.a.f.i., o następującym brzmieniu: <i>„Ograniczenie zakresu wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, o którym mowa w ust. 1c pkt 1, jest bezterminowe.”</i></p> <p>W ramach powyższego nie jest aktualnie jasne, czy towarzystwo, w odniesieniu do którego ograniczono zakres wykonywania ww. działalności, będzie mogło w przyszłości w jakikolwiek sposób ubiegać się o możliwość wznowienia prowadzenia ww. działalności. W przypadku uznania braku takiej możliwości, analizowana sankcja mogłaby okazać się bardziej dotkliwa niż ta przewidująca cofnięcie zezwolenia na wykonywanie działalności w formie towarzystwa funduszy inwestycyjnych. <i>De lege lata</i>, nic nie stoi bowiem na przeszkodzie, by spółka, której takie zezwolenie zostało cofnięte, mogła się ubiegać o ponowne jego udzielenie w przyszłości.</p>	Uwaga przyjęta

197.	Art. 12 pkt 77	UKNF	<p>1) W ust. 1cd, 1ce, 1cf,1cg, 1ch, 1ci, 1cj, 1ck należy rozważyć zastąpienie słów „decyzji, o której mowa ust. 1c pkt 1” słowami „decyzji ograniczającej zakres wykonywanej działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi”.</p> <p>Pozostawienie brzmienia dotychczasowego może wywoływać wątpliwości, ze względu na to, że sankcja ograniczenia działalności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi może być zastosowana samodzielnie (ust. 1c pkt 1) albo łącznie z sankcjami o których mowa w pkt 2 albo w pkt 3 (ust. 1c pkt 4).</p> <p>2) Ponadto w ust.1ck słowa „ust. 1j” należy zastąpić słowami „ust. 1cj”.</p>	Uwaga przyjęta
198.	Art. 12 pkt 77 lit. a	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>W nowelizowanym art. 228 ust. 1c pkt 3 UFI tj. w przypadku gdy TFI narusza przepisy prawa w zakresie zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, ustawodawca proponuje analogiczne rozwiązanie jak przy naruszeniu przepisów dot. zarządzania FIO, tj. zwiększenie wymiaru kary z 5.000.000,00 zł do 20.949.500,00 zł albo kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym TFI. Projektodawca optuje zatem za aż czterokrotnym zwiększeniem wymiaru kary administracyjnej. Podkreślenia wymaga, że w uzasadnieniu do projektu brak jest jakiegokolwiek argumentacji uzasadniającej proponowaną zmianę. Czterokrotnie zwiększenie wymiaru kary administracyjnej w tym przypadku wydaje się zbyt daleko idące oraz niecelowe.</p> <p>Proponuje się zatem rezygnację z podwyższenia wymiaru przedmiotowej kary administracyjnej i pozostawienie przepisu w aktualnym brzmieniu tj. pozostawienie sankcji administracyjnej w wymiarze do 5.000.000,00 zł.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Należy zauważyć, iż sankcja dotycząca zakazu stosowania strategii inwestycyjnej została nałożona na TFI w związku z nieprawidłowościami w zarządzaniu funduszem, zmiana strategii inwestycyjnej nie daje gwarancji, że po raz kolejny nie dojdzie do naruszeń. Dodatkowo uczestnicy przystępując do funduszu, kierują się strategią inwestycyjną i mogą nie być zainteresowani zmianą strategii. Jednocześnie zaproponowane odniesienie do interesu uczestników może być w tym kontekście trudne do oceny jak i zastosowania.</p>

199.	Art. 12 pkt 77 lit c	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>W nowelizowanym art. 228 ust. 5 UFI, ustawodawca rezygnuje z obowiązku przeprowadzenia przez Komisję Nadzoru Finansowego obligatoryjnej rozprawy przed wydaniem decyzji sankcyjnej, o której mowa w tym przepisie. Projektodawca tłumaczy to koniecznością usprawnienia procesu decyzyjnego tego organu oraz wskazuje, że instytucja rozprawy w postępowaniu administracyjnym została kompleksowo uregulowana w rozdziale 5 działu II k.p.a. Ponadto, jak wskazuje – strona postępowania będzie mogła wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie rozprawy zgodnie z ww. przepisami k.p.a. Wskazać jednak należy, że wniosek strony o przeprowadzenie rozprawy, złożony w trybie art. 89 § 1 k.p.a. nie jest wiążący dla organu. W konsekwencji w przypadku złożenia przez stronę wniosku o przeprowadzenie rozprawy, nie ma gwarancji, że takowa zostanie przez Komisję przeprowadzona. Oznacza to de facto, że wyeliminowanie instytucji obligatoryjnego przeprowadzenia rozprawy doprowadzi do naruszenia interesów strony postępowania. Wskazać przy tym należy, że postępowanie prowadzone na podstawie art. 288 UFI, którego konsekwencją może być w szczególności cofnięcie zezwolenia na prowadzenie działalności towarzystwa funduszy inwestycyjnych lub nałożenie kary administracyjnej (które zgodnie z projektem mając ulec podwyższeniu) jest w swych skutkach tak daleko idące, że strona (towarzystwo funduszy inwestycyjnych) powinna mieć zagwarantowane prawo obrony swoich praw podczas rozprawy administracyjnej. Tym samym wydanie przez Komisję sankcyjnej decyzji administracyjnej bez przeprowadzenia rozprawy w istotny sposób narusza zasadę transparentności postępowania, jak również w znaczny sposób wpływa na możliwość obrony praw przez strony postępowania</p> <p>Wymaga dodatkowo wskazania, że usunięcie obowiązku przeprowadzenia rozprawy nie będzie miało istotnego wpływu na</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Brak obowiązku przeprowadzania rozprawy przez KNF w sytuacji nakładania sankcji administracyjnych na TFI, nie wpłynie negatywnie na ustalanie stanu faktycznego sprawy oraz uprawni postępowania administracyjne.</p> <p>Podkreślenia również wymaga, że pozostaje fakultet przeprowadzenia rozprawy w sytuacji, gdy zaistnieją uzasadnione przesłanki wskazujące na konieczność wyjaśnienia wątpliwości/przedstawienia dodatkowych informacji, które w toku postępowania nie zostały wcześniej udostępnione.</p> <p>Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że art. 89 § 2 k.p.a. wskazuje na przesłanki, w których rozprawa powinna być przeprowadzona (sytuacje, w których KNF przeprowadzić będzie musiał rozprawę) tj. potrzebę uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych</p>
------	-------------------------	---	--	---

			<p>usprawnienie procesu decyzyjnego Komisji i nie wpłynie istotnie na przyspieszenie prowadzonych postępowań.</p> <p>Proponuje się zatem przywrócenie obowiązku przeprowadzenia obligatoryjnej rozprawy i tym samym pozostawienie przepisu w aktualnym brzmieniu.</p>	<p>albo w drodze oględzin. Mając na uwadze powyższe nie sposób uznać, że istnieje ryzyko braku ustalenia w sposób należy stanu faktycznego w sprawie, braku transparentności postępowania gdyż organ nadzoru w przypadku powzięcia wątpliwości, co do stanu faktycznego z urzędu przeprowadzi rozprawę.</p>
200.	Art. 12 pkt 77 i 79	NBP	<p>Ad art. 12 pkt 77 oraz 79 opiniowanego projektu</p> <p>Pragniemy zauważyć, że zaproponowane zmiany dotyczące kar pieniężnych, które będą mogły być nakładane na podmioty funkcjonujące na rynku funduszy inwestycyjnych, nie pozwolą na osiągnięcie w pełni celu projektodawcy wyrażonego w uzasadnieniu, tj. zrównania wysokości tych kar dla TFI zarządzającego funduszem alternatywnym oraz dla podmiotu, któremu TFI powierzyło zarządzanie takim funduszem. Zgodnie z projektowanym art. 12 pkt 79 wysokość kary dla podmiotu, któremu TFI zarządzające SFIO lub FIZ powierzyło zarządzanie, zostanie zwiększona z 500 tys. zł do 5 mln zł, natomiast projektowany akt prawny zakłada także (art. 12 pkt 77), że kara pieniężna dla naruszającego prawo TFI, które zarządza funduszami alternatywnymi, zostanie podwyższona z 5 mln zł do blisko 21 mln zł, tj. zostanie zrównana z wysokością kary dotyczącej analogicznego przypadku dla TFI zarządzającego FIO. Powyższe oznacza, że w sytuacji wejścia w życie tych przepisów w zaproponowanym brzmieniu wysokość kary dla TFI zarządzającego funduszem alternatywnym wyniesie maksymalnie 21 mln zł, a wysokość kary dla podmiotu innego niż TFI, któremu</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Na podstawie art. 45a ust. 1 ustawy o funduszach, TFI powierza wykonywanie określonych czynności związanych z działalnością prowadzoną przez towarzystwo. Tym samym nie jest uzasadnione aby wysokość kary nakładanej na podmiot, który wykonuje określone czynności na rzecz TFI była taka sama jak wysokość kary, która może zostać nałożona na samo TFI.</p>

			zostało zlecone zarządzanie funduszem alternatywnym, wyniesie co najwyżej 5 mln zł. Tymczasem w przypadku TFI zarządzających FIO oraz podmiotów, którym TFI zleciło zarządzanie takim funduszem, wysokość maksymalnych kar za naruszenie prawa pozostanie zrównana (21 mln zł).	
201.	Art. 12 pkt 79	UKNF	<p>UKNF proponuje dokonanie zmiany art. 233 ust 2</p> <p>Propozycja nowego brzmienia art. 233 ust. 2:</p> <p><i>W przypadku gdy podmiot, któremu towarzystwo powierzyło w odniesieniu do funduszu inwestycyjnego otwartego wykonywanie czynności na podstawie umowy, o której mowa w art. 45a ust. 1, albo podmiot, któremu wykonywanie takich czynności zostało przekazane, narusza przepisy ustawy lub wykonuje działalność w zakresie wykonywania obowiązków wynikających z zawartej umowy niezgodnie z przepisami prawa, z umową lub ze statutem otwartego funduszu inwestycyjnego, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć na ten podmiot karę pieniężną do wysokości 20 949 500 zł albo kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 20 949 500 zł, lub nakazać odpowiednio towarzystwu albo podmiotowi, który przekazał wykonywanie czynności, odstąpienie od umowy. Przepisy art. 228 ust. 1a, 1b, 4b i 9-12 stosuje się odpowiednio.</i></p> <p>Uzasadnienie</p> <p>Proponowana zmiana ma na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, możliwej do nałożenia na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej jak i w ujęciu systemowym.</p> <p>Ponadto proponowana zmiana służy wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, poprzez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu</p>	Uwaga przyjęta

			objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest ten przychód.	
202.	Art. 12 pkt 79	UKNF	W końcowej części przepisu, przed słowami „do wysokości 5 000 000zł” proponuje się dodać słowa „karę pieniężną”.	Uwaga przyjęta
203.	Art. 12 pkt 80	ZPF	<p>Zob. uzasadnienie pkt 28 tabeli uwag do ustawy o funduszach inwestycyjnych</p> <p>14) w art. 234 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i zmienia się jego pkt 2, który otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2) nałożyć karę pieniężną do wysokości [•] zł;”</p> <p>15) w art. 234 po ust. 1 dodaje się ust. 2 – 6 w brzmieniu:</p> <p>„2. W przypadku rażącego naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 1 Komisja może nałożyć na osobę, która w tym okresie pełniła funkcję:</p> <p>1) członka zarządu podmiotu, o którym mowa w art. 192 ust. 1 lub</p> <p>2) członka rady nadzorczej podmiotu, o którym mowa w art. 192 ust. 1 - karę pieniężną w wysokości do [•] zł.</p> <p>3. W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w art. art. 46 ust. 2 narusza przepisy prawa lub statutu funduszu inwestycyjnego lub wykonuje działalność z naruszeniem zasad uczciwego obrotu lub z naruszeniem interesów uczestników funduszu inwestycyjnego, Komisja może, w drodze decyzji nałożyć karę pieniężną do wysokości [•] zł.</p> <p>4. W przypadku rażącego naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 3 Komisja może nałożyć na osobę, która w tym okresie pełniła funkcję:</p> <p>1) członka zarządu podmiotu, o którym mowa w art. 46 ust. 2 lub</p>	<p>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono z wprowadzania przedmiotowej zmiany.</p> <p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza cel projektu jakim jest w pierwszej kolejności wdrożenie rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Zauważenia przy tym wymaga, że działania i cele wynikające ze strategii wprost wskazują na potrzebę unikania gold-platingu w zakresie outsourcingu. Zarówno dyrektywa UCITS jak i AIFMD nie zabraniają outsourcingu zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych, co więcej przewidują zasady tego outsourcingu, które zaimplementowane są w ustawie o funduszach inwestycyjnych.</p>

			<p>2) członka rady nadzorczej podmiotu, o którym mowa w art. 46 ust. 2 - karę pieniężną w wysokości do [•] zł.</p> <p>5. W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w art. art. 46 ust. 3a narusza przepisy prawa lub statutu funduszu inwestycyjnego, wykonuje działalność z naruszeniem zasad uczciwego obrotu lub z naruszeniem interesów uczestników funduszu inwestycyjnego, Komisja może, w drodze decyzji nałożyć karę pieniężną do wysokości [•] zł;</p> <p>6. W przypadku rażącego naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 5 Komisja może nałożyć na osobę, która w tym okresie pełniła funkcję:</p> <p>1) członka zarządu podmiotu, o którym mowa w art. 46 ust. 3a lub</p> <p>2) członka rady nadzorczej podmiotu, o którym mowa w art. 46 ust. 3a - karę pieniężną w wysokości do [•] zł.”</p>	
204.	Art. 12 pkt 80	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE OUTSOURCINGU</p> <p>15) w art. 234 po ust. 1 dodaje się ust. 2 – 6 w brzmieniu:</p> <p>„2. W przypadku rażącego naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 1 Komisja może nałożyć na osobę, która w tym okresie pełniła funkcję:</p> <p>1) członka zarządu podmiotu, o którym mowa w art. 192 ust. 1 lub</p> <p>2) członka rady nadzorczej podmiotu, o którym mowa w art. 192 ust. 1 - karę pieniężną w wysokości do [•] zł.</p> <p>3. W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w art. art. 46 ust. 2 narusza przepisy prawa lub statutu funduszu inwestycyjnego lub wykonuje działalność z naruszeniem zasad uczciwego obrotu lub z naruszeniem interesów uczestników funduszu inwestycyjnego, Komisja może, w drodze decyzji nałożyć karę pieniężną do wysokości [•] zł.</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo</i> – odstąpiono z wprowadzania przedmiotowej zmiany.</p> <p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza cel projektu jakim jest w pierwszej kolejności wdrożenie rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego. Zauważenia przy tym wymaga, że działania i cele wynikające ze strategii wprost wskazują na potrzebę unikania gold-platingu w zakresie outsourcingu. Zarówno dyrektywa UCITS jak i AIFMD</p>

			<p>4. W przypadku rażącego naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 3 Komisja może nałożyć na osobę, która w tym okresie pełniła funkcję:</p> <p>1) członka zarządu podmiotu, o którym mowa w art. 46 ust. 2 lub</p> <p>2) członka rady nadzorczej podmiotu, o którym mowa w art. 46 ust. 2</p> <p>- karę pieniężną w wysokości do [•] zł.</p> <p>5. W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w art. art. 46 ust. 3a narusza przepisy prawa lub statutu funduszu inwestycyjnego, wykonuje działalność z naruszeniem zasad uczciwego obrotu lub z naruszeniem interesów uczestników funduszu inwestycyjnego, Komisja może, w drodze decyzji nałożyć karę pieniężną do wysokości [•] zł; 7</p> <p>6. W przypadku rażącego naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 5 Komisja może nałożyć na osobę, która w tym okresie pełniła funkcję:</p> <p>1) członka zarządu podmiotu, o którym mowa w art. 46 ust. 3a lub</p> <p>2) członka rady nadzorczej podmiotu, o którym mowa w art. 46 ust. 3a</p> <p>- karę pieniężną w wysokości do [•] zł.”</p>	nie zabraniają outsourcingu zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych, co więcej przewidują zasady tego outsourcingu, które zaimplementowane są w ustawie o funduszach inwestycyjnych.
205.	Art. 12 pkt 83	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>Proponuje się wprowadzenie zmiany redakcyjnej. W projektowanej wersji niepoprawnie zostało odmienione słowo „portfelowy”. W związku z tym proponuje się następujące brzmienie:</p> <p><i>„1. Specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty nie może zostać przekształcony w fundusz inwestycyjny otwarty oraz w fundusz inwestycyjny otwarty będący funduszem portfelowym, o którym mowa w art. 179.”.</i></p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>
206.	Art. 12 pkt 83	NBP	Ad art. 12 pkt 83 opiniowanego projektu	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie</p>

			Pragniemy zwrócić uwagę na konieczność skorygowania treści zaproponowanej w pkt 83, ponieważ zgodnie z aktualnym brzmieniem SFIO nie mógłby być przekształcony w FIO.	funkcjonowania krajowych funduszy ETF.
207.	Art. 12 pkt 83	IZFiA	<p>Uwaga do art. 12 pkt. 83) Projektu – projektowane nowe brzmienie art. 239 ust. 1 Ustawy o funduszach</p> <p>Niezależnie od szerszych uwag w zakresie proponowanej w Projekcie konstrukcji funduszy portfelowych nie jest dla IZFiA zrozumiałym powód usunięcia z przepisu art. 239 ust. 1 Ustawy o funduszach możliwości przekształcenia funduszu działającego jako SFIO w FIO. Jest to rozwiązanie stosowane przez TFI w praktyce i w ocenie środowiska jest to instrument pozwalający na elastyczne zarządzanie ofertą produktową. Jednocześnie Uzasadnienie milczy w zakresie usunięcia tej możliwości, przywołując art. 239 ust. 1 Ustawy o funduszach jedynie w zakresie zmian mających na celu uregulowanie kwestii funduszy portfelowych.</p> <p>W związku z powyższym wnosimy o utrzymanie art. 239 ust. 1 Ustawy o funduszach w jego obecnym brzmieniu tj.: „1. <i>Specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty może zostać przekształcony w fundusz inwestycyjny otwarty.</i>”, oraz, w celu realizacji założeń przyświecających konstrukcji funduszy portfelowych, dodanie dodatkowego ust. 1a w następującym brzmieniu: „1a. <i>Specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty nie może zostać przekształcony w fundusz inwestycyjny otwarty będący funduszem portfelowym, o którym mowa w art. 179.</i>”</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>
208.	Art. 12 pkt 85	Rada Banków Depozytariuszy	<p>W zakresie ustawy o funduszach inwestycyjnych pragniemy zwrócić uwagę na nową okoliczność tj. działalność banków depozytariuszy jest zagrożona wobec planowanego wprowadzenia tzw. europejskiego paszportu depozytariusza. W Parlamencie Europejskim dobiegają końca prace nad aktualizacją dyrektyw AIFMD i UCITS (https://eur-lex.europa.eu/legal-</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>W opisanym przez Radę Banków Depozytariuszy sytuacji nie dochodzi do łączenia funkcji zarządzającego funduszem z</p>

		<p>content/EN/TXT/?uri=celex%3A52021PC0721). Zgodnie z aktualną wersją projektu, w art. 21 AIFMD planowane jest wprowadzenie zmian pozwalających funduszom inwestycyjnym na wybór depozytariusza prowadzącego działalność w dowolnym państwie członkowskim. Rada występowała przeciwko tym zamianom bezpośrednio uczestnicząc w procesie legislacyjnym jak i za pośrednictwem Ministerstwa Finansów (w odpowiedzi na zaproszenie do składania uwag). Podobnie, organizacje zrzeszające banki-depozytariuszy w Niemczech, Francji Hiszpanii, Włoszech i Szwecji we wspólnym wystąpieniu do Parlamentu Europejskiego wskazały na istotne ryzyko arbitrażu regulacyjnego w sytuacji gdyby paszport depozytariusza został wprowadzony przed pełną harmonizacją przepisów i praktyk we wszystkich państwach członkowskich. Według aktualnych informacji działania te nie przyniosły rezultatu i najbardziej prawdopodobne jest wprowadzenie paszportu depozytariusza.</p> <p>W ocenie Rady, krajowe przepisy nakładają na depozytariuszy obowiązki i odpowiedzialność dalece wykraczające poza zakres wymagany regulacjami wspólnotowymi. W efekcie depozytariusze ponoszą znacząco wyższe koszty działalności co wprost przekłada się na cenę i koszty współpracy z funduszami. Umożliwienie wyboru depozytariusza z innego kraju pozwoli krajowym funduszom na uniknięcie tych kosztów, więc należy się spodziewać, że oferta krajowych depozytariuszy przestanie być atrakcyjna dla nowych funduszy, a także może stanowić przesłankę dla zmiany depozytariusza na podmioty zagraniczne oferujące lepsze warunki cenowe. Uzasadniona jest zatem obawa całkowitego zaniknięcia oferty usług depozytariusza ze strony krajowych banków, a ponadto działalność zagranicznych depozytariuszy funduszy krajowych podlegałyby nadzorowi zagranicznych organów nadzoru i podlegałyby standardom i regulacjom obowiązującym w państwie w których depozytariusz</p>	<p>funkcją depozytariusza. W przypadku rozwiązania funduszu, depozytariusz występuje w roli likwidatora, co oznacza, iż działania depozytariusza dotyczą jedynie czynności likwidacyjnych, o których mowa w art. 249 ustawy o funduszach. Tym samym depozytariusz w żaden sposób nie pełni funkcji zarządzającego funduszem.</p>
--	--	---	--

		<p>proceeds activity. In connection with the above, taking into account the good understanding of the interests of participants in the domestic market, consequently we submit proposals in the matter of harmonization of Polish provisions with community provisions as soon as the domestic market is opened for foreign depositaries. Below we indicate provisions, which in the first place should be adapted to community standards with regard to the generation of enormous burdens on the side of depositaries.</p> <p>a. Łączenie w jednym podmiocie działalności TFI i depozytariusza (art. 68 oraz 248 UoFI)</p> <p>Mając na względzie podstawową zasadę ochrony interesu inwestorów oraz prymat tego interesu nad interesem depozytariusza, prawodawca unijny przewidział w art. 25 Dyrektywy UCITS V, iż: <i>„Żadna spółka nie może prowadzić działalności jednocześnie jako spółka zarządzająca i depozytariusz”</i> (ust. 1) oraz że <i>„W kontekście pełnionych przez siebie ról, spółka zarządzająca i depozytariusz działają niezależnie i wyłącznie w interesie posiadaczy jednostek.”</i>(ust. 2). Prawodawca unijny nie upoważnił państw członkowskich do wprowadzenia w ich prawie krajowym odstępstw od powyższej zasady. Zasada ta została jeszcze silniej zaakcentowana w motywie 24 preambuły do Dyrektywy UCITS V, w którym stwierdzono, iż <i>„w celu zapewnienia niezmiennie wysokiego poziomu ochrony inwestorów należy przyjąć przepisy w zakresie zasad postępowania oraz zarządzania konfliktami interesów; przepisy te powinny mieć zastosowanie we wszystkich sytuacjach(...). Przepisy te powinny w szczególności zapewniać wyraźne oddzielenie zadań i funkcji depozytariusza, UCITS oraz spółki zarządzającej i spółki inwestycyjnej”</i>. W świetle Dyrektywy ZAFI zasada rozdzielności</p>	
--	--	--	--

			<p>funkcji depozytariusza oraz ZAFI została wprowadzona w art. 21 ust. 4 a) tejsze dyrektywy. Prawodawca unijny uwzględniając negatywny wpływ wiążący się z powstaniem konfliktu interesów postanowił przyjąć w treści tego przepisu, iż aby uniknąć tego konfliktu w relacjach między depozytariuszem, ZAFI lub AFI lub inwestorami AFI – „<i>ZAFI nie może działać w charakterze depozytariusza</i>”. Przepis ten wydaje się w sposób klarowny wskazywać, że łączenie funkcji zarządzającego oraz depozytariusza kreuje konflikt. Ponadto, w art. 21 ust. 10 Dyrektywy ZAFI, który w istocie stanowił punkt odniesienia dla prawodawcy unijnego do zmiany art. 25 ust. 2 Dyrektywy UCITS V, przyjęto analogiczną zasadę postępowania depozytariusza w sposób uczciwy, sprawiedliwy, profesjonalny i niezależny i działania w interesie AFI lub inwestorów AFI. W ocenie RBD zakaz jednoczesnego prowadzenia działalności oznacza, że dany podmiot nie może wykonywać czynności wchodzących w skład podstawowej działalności spółki zarządzającej oraz realizować w tym samym czasie czynności depozytariusza wobec tej działalności. Takie łączenie ról oznacza bowiem, że dany podmiot nadzoruje samego siebie, co generuje ryzyko wystąpienia konfliktu interesów oraz istotnie osłabia poziom ochrony interesów inwestora. Przykłady innych państw wskazują, iż w żadnym z nich depozytariusz nie staje się podmiotem zarządzającym funduszem w sytuacji wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia na wykonywanie działalności przez podmiot zarządzający tym funduszem. Zazwyczaj jest to inny podmiot zarządzający funduszami a w skrajnych przypadkach (Malta) w zarządzanie takim funduszem zaangażowany jest również właściwy organ nadzoru tego państwa. Pomimo tak jasno określonych przepisów polskie przepisy prawa w przypadku pełnienia przez depozytariusza funkcji likwidatora funduszu oraz funkcji reprezentanta funduszu w przypadku cofnięcia lub wygaśnięcia zezwolenia TFI pozwalają na łączenie w jednym podmiocie podmiotu zarządzającego funduszem lub reprezentującego fundusz z funkcjami kontrolnymi. Oznacza to również, że depozytariusz nie prowadzący na</p>	
--	--	--	---	--

		<p>co dzień działalności podmiotu zarządzającego aktywami funduszu jest na drodze ustawowej zmuszony do podjęcia działalności poza swoim obszarem kompetencji. W związku z powyższym proponujemy zmianę Art. 248 Ustawy w taki sposób aby w pierwszej kolejności likwidatorem funduszu było Towarzystwo, natomiast w przypadku braku takiej możliwości zastosowanie miałyby rozwiązania zaproponowane w poprawce do opiniowanego projektu nr 85 do UoFi tj:</p> <p>85) Art 248 otrzymuje brzmienie:</p> <p>“Art. 248.</p> <ol style="list-style-type: none">1. Likwidatorem funduszu inwestycyjnego jest towarzystwo zarządzające tym funduszem przed dniem wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu.2. Komisja może wyznaczyć innego likwidatora.3. W przypadku gdy towarzystwo nie może w dniu wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu inwestycyjnego, o której mowa w art. 246 ust. 1, lub w toku likwidacji funduszu, wykonywać czynności likwidatora, likwidatora wyznacza, na wniosek Komisji, sąd rejestrowy. Likwidatorem wyznaczonym przez sąd może być osoba fizyczna, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych i licencję doradcy restrukturyzacyjnego wydaną na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 242), albo spółka handlowa, której wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają taką licencję. Sąd rejestrowy wyznacza likwidatora w terminie nie dłuższym niż 2 dni robocze od dnia otrzymania wniosku Komisji.”;	
--	--	--	--

			4. Likwidator zgłasza niezwłocznie do rejestru funduszy otwarcie likwidacji funduszu i dane likwidatora.”	
209.	Art. 12 pkt 85	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>Jak wynika z uzasadnienia do projektu, przepis art. 248 ust. 2c ustawy o funduszach ma stanowić rozwiązanie problemu braku likwidatora w sytuacji cofnięcia zezwolenia TFI prowadzącemu likwidację funduszy i niemożności wykonywania czynności likwidacyjnych przez depozytariusza.</p> <p>W ocenie projektodawcy podmiot uprawniony do wykonywania funkcji likwidatora funduszu powinien spełniać stosowne wymogi formalne oraz posiadać odpowiednią ku temu wiedzę i kwalifikacje, a gwarancję tę ma dawać: (i) osoba fizyczna, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych i licencję doradcy restrukturyzacyjnego albo (ii) spółka handlowa, której wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają taką licencję.</p> <p>Wskazać jednak należy, że podmioty wymienione przez projektodawcę, wbrew jego założeniom, nie dają gwarancji należytego przeprowadzenia czynności likwidacyjnych. Przeprowadzenie czynności likwidacyjnych w toku likwidacji funduszu inwestycyjnego wiąże się z koniecznością posiadania doświadczenia oraz odpowiednich kompetencji (w tym również zasobów kadrowych) oraz wiedzy na temat funkcjonowania i specyfiki działania funduszy inwestycyjnych. Podmioty wymienione przez projektodawcę (w tym w szczególności spółki handlowe, co do których wyłącznym wymogiem przeprowadzania czynności likwidacyjnych jest okoliczność odpowiadania przez wspólników całym majątkiem za jej zobowiązania – a więc praktyce spółki osobowe) takiej gwarancji nie dają.</p> <p>Proponuje się zatem, aby podmiotami, które mogą przeprowadzić w takiej sytuacji czynności likwidacyjne było inne towarzystwo funduszy</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zostały utrzymane zapisy art. 248 ust. 3 ustawy o funduszach, zgodnie z którymi Komisja może wyznaczyć innego likwidatora. W postępowaniu tym zarówno inne TFI jak i inny depozytariusz mogą zostać wyznaczone na likwidatora. Art. 248 ust. 2c ustawy o funduszach dotyczy sytuacji wyjątkowej gdy nie ma możliwości wyznaczenia likwidatora.</p>

			<p>inwestycyjnych albo podmiot, który może prowadzić działalność depozytariusza funduszu. Wyłącznie te dwa podmioty mogą dawać rękojmię należytego przeprowadzenia czynności likwidacyjnych oraz działania w interesie uczestników likwidowanego funduszu.</p> <p>W związku z powyższym proponuje się przyjęcie następujące brzmienia projektowanego przepisu:</p> <p><i>„2c. W przypadku, o którym mowa w ust. 1a, gdy towarzystwo albo w przypadku, o którym mowa w ust. 2b, gdy depozytariusz nie mogą w dniu wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu inwestycyjnego, o której mowa w art. 246 ust. 1, lub w toku likwidacji funduszu, wykonywać czynności likwidatora, likwidatora wyznacza, na wniosek Komisji, sąd rejestrowy. Likwidatorem wyznaczonym przez sąd może być wyłącznie inne towarzystwo funduszy inwestycyjnych albo inny depozytariusz. Sąd rejestrowy wyznacza likwidatora w terminie nie dłuższym niż 2 dni robocze od dnia otrzymania wniosku Komisji.”</i></p>	
210.	Art. 12 pkt 85	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>Proponujemy modyfikację projektowanego przepisu poprzez:</p> <p>a) uzupełnienie przez Projektodawcę tego przepisu i wskazanie co najmniej przykładowego katalogu zdarzeń, w których towarzystwo funduszy inwestycyjnych lub depozytariusz „nie mogą w dniu wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu inwestycyjnego, o której mowa w art. 246 ust. 1, lub w toku likwidacji funduszu, wykonywać czynności likwidatora” – z uwagi na to, że proponowany przepis nie wskazuje, kto takiej oceny by dokonywał, w jakim trybie, terminie i w oparciu o jakie przesłanki;</p> <p>b) uzupełnienie przez Projektodawcę tego przepisu i wskazanie w jaki sposób Komisja ustala, kto może pełnić funkcję likwidatora, którego zaproponuje do wyznaczenia sądowi rejestrowemu – w szczególności czy Komisji prowadziła będzie listę podmiotów, które skłonne byłyby taką funkcję pełnić, czy taki podmiot mógłby być wyznaczony na swój wniosek (ew. wspólny wniosek potencjalnego likwidatora oraz</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Ad a) Art. 248 ust.2c odnosi się do ust. 1a oraz 2b – cofnięcie lub wygaśnięcie zezwolenia depozytariuszowi lub towarzystwu. Tym samym artykuł ten wskazuje przesłanki.</p> <p>Ad. B) Komisja nie ustala, kto może pełnić funkcje likwidatora funduszu, jest to kompetencja sądu, Komisja składa do sądu jedynie wniosek bez wskazywania podmiotu, który ma pełnić funkcje likwidatora.</p>

			<p>depozytariusza albo towarzystwa funduszy inwestycyjnych) oraz w jaki sposób podmiot wskazany przez Komisję mógłby wyrazić swój sprzeciw (w szczególności na etapie przekazaniem do sądu rejestrowego);</p> <p>c) dopuszczenie trybu wnioskowego, w którym podmiot mający pełnić funkcję likwidatora, w rozumieniu proponowanego art. 248 ust. 2c UFI, mógłby złożyć samodzielnie lub wspólnie z towarzystwem (w przypadku, o którym mowa w art. 248 ust. 1a UFI) albo z depozytariuszem (w przypadku, o którym mowa w art. 248 ust. 2b UFI) złożyć wniosek o wyznaczenie do pełnienia takiej funkcji;</p> <p>Proponowana zmiana – w szczególności zmiana w lit. c) powyżej, zapewni sprawne działanie proponowanego mechanizmu – w szczególności mając na uwadze krótki, 2-dniowy termin na wyznaczenie likwidatora przez sąd rejestrowy.</p> <p>Jednocześnie jako postulat de lege ferenda należy rozważyć możliwość wprowadzenia rozwiązania polegającego, na powierzeniu funkcji likwidatora funduszu inwestycyjnego już w treści statutu danego funduszu, w przypadku, w którym spełnia on w chwili wyznaczenia i chwili ewentualnego rozpoczęcia wykonywania funkcji – przesłanki proponowanego art. 248 ust. 2c UFI.</p>	<p>Ad. C Należy wskazać, iż wyznaczenie likwidatora funduszu przez sąd jest innym postępowaniem niż wyznaczenie likwidatora przez Komisję na podstawie art. 248 ust. 3, w którym przyszły likwidator i TFI mogą wspólnie złożyć wniosek</p> <p>Postulat de lege ferenda – uwaga niezasadna, likwidator jest wyznaczany w wyjątkowych sytuacjach przez sąd i nie da się ustalić podmiotu, który będzie pełnić funkcje likwidatora wcześniej.</p>
211.	Art. 12 pkt 85	UKNF	<p>Czy intencją jest aby wszyscy wspólnicy ponoszący odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem oraz wszyscy członkowie zarządu posiadali takie uprawnienia ? Czy wystarczające będzie jeśli tylko niektóre z tych osób będą posiadały takie uprawnienia?</p> <p>Wydaje się, że należy przepis doprecyzować.</p>	Uwaga przyjęta
212.	Art. 12 pkt 85-86	IZFiA	<p>Uwaga do art. 12 pkt. 85 – 86 Projektu – dodawany ust. 2c w art. 248 oraz ust. 1b i 1c dodawane w art. 249 Ustawy o funduszach</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Ad. B) Likwidator nie musi wyrazić zgody, sąd wyznacza</p>

		<p>Nie negując potrzeby uzupełnienia przewidzianych w Ustawie o funduszach regulacji prowadzenia likwidacji funduszu, IZFiA wskazuje, że przewidziane w Projekcie rozwiązania rodzą wiele wątpliwości, które należałoby wyjaśnić tak aby regulacja nie budziła w przyszłości istotnych wątpliwości. W związku z tym poniżej wskazujemy kwestie zidentyfikowane przez środowisko funduszy inwestycyjnych:</p> <p>a. W projektowanym art. 248 ust. 2c Ustawy o funduszach zawarte zostało nieprecyzyjne sformułowanie „<i>nie mogą w dniu wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu inwestycyjnego (...) wykonywać czynności likwidatora,</i>”, które nie zostało w przepisie dookreślone. Zgodnie z Uzasadnieniem do Projektu przepis ten został zaprojektowany na wypadek sytuacji, w której TFI zostaje cofnięte zezwolenie, a jednocześnie fundusz nie posiada depozytariusza.</p> <p>Kwestia ta jako przesłanka zastosowania tego przepisu w szczególności wymaga wskazania bezpośrednio w przepisie art. 248 ust. 2c Ustawy o funduszach.</p> <p>b. Ponadto regulacje nie wskazują, czy na powołanie w projektowanym trybie doradca musi wyrazić zgodę lub podejmowane są jakiegokolwiek czynności mające na celu wykazanie potencjalnemu likwidatorowi zakresu czynności do wykonania w toku likwidacji oraz informacje o stanie aktywów.</p> <p>c. Termin na wyznaczenie likwidatora przez sąd wynosi 2 dni robocze od wniosku KNF, więc należy założyć, że do odrzucenia wniosku dojdzie jedynie w przypadku niedochowania kwestii formalnych.</p> <p>d. Nie jest określona relacja pomiędzy ust. 2c a ust. 3 tego artykułu, w szczególności czy KNF zachowuje nadal uprawnienie do</p>	<p>likwidatora na podstawie dostępnej listy doradców restrukturyzacyjnych.</p> <p>Ad. C) Uwaga nieprecyzyjna.</p> <p>Ad. D) Są to dwa odrębne postępowania, prowadzone odrębnie przez KNF i sąd, postępowanie przewidziane w ust. 2c przewidziane jest jedynie w wyjątkowych sytuacjach, gdy depozytariusz i TFI nie mogą pełnić funkcji likwidatora. KNF ma w dalszym ciągu uprawnienie do wyznaczenia likwidatora na podstawie art. 248 ust. 3</p> <p>Ad. E) W art. 249 ust. 1b jest mowa o kosztach likwidacji, natomiast w art. 249 ust. 1c jest odniesienie do zaliczki na koszty, są to odrębne kategorie.</p> <p>Ad. F) Art. 249 ust. 1c należy interpretować w oparciu o art. 249 ust. 1, który dotyczy kolejności zaspokajania roszczeń. Zapis dotyczący płynności aktywów adresowany jest do likwidatora, to on ocenia czy określone aktywa funduszu są płynne.</p>
--	--	---	---

			<p>samodzielnego wskazania likwidatora lub czy likwidator ustanowiony przez sąd na wniosek KNF może być przez nią zmieniony?</p> <p>e. Niespójne jest podejście do pierwszeństwa kosztów likwidacji – zgodnie z art. 249 ust. 1b Ustawy o funduszach mają one pierwszeństwo przed innymi zobowiązaniami, zaś z ostatniego fragmentu ust. 1c tego artykułu wynika podejście odmienne. Nie jest też wyjaśniony scenariusz, który jest niestety również prawdopodobny, że poprzednie TFI/spółka nie dysponują środkami płynnymi. Kto wówczas powinien ponosić koszty likwidacji? W szczególności nie powinien to być likwidator wskazany bez zgody przez sąd.</p> <p>f. Zawarty w art. 249 ust. 1c Ustawy o funduszach fragment: „jeżeli pozwalają na to aktywa funduszu pozostałe po zaspokojeniu pozostałych wierzycieli funduszu” rodzi wątpliwości, czy dotyczy to także uczestników, a więc po wypłacie im środków czy też przed? Powstaje również pytanie, w jaki sposób TFI/spółka zobowiązane mają powziąć informację o aktywach płynnych?</p> <p>W ocenie IZFiA wszystkie powyższe kwestie wymagają wyjaśnienia, tak aby nie budziły one wątpliwości na etapie ich stosowania.</p>	
213.	Art. 12 pkt 86	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k	<p>Projektodawca proponuje wprowadzenie zasady, że w każdym przypadku, gdy pokrycie statutowych kosztów likwidacji nie jest możliwe z majątku funduszu, koszty te pokrywać ma ostatnie towarzystwo, które zarządzało funduszem przed otwarciem jego likwidacji, a w razie cofnięcia zezwolenia towarzystwu lub wygaśnięcia jego zezwolenia – spółka, która pełniła funkcję towarzystwa.</p> <p>Przerzucenie ciężaru pokrywania kosztów likwidacji wyłącznie na towarzystwo funduszy inwestycyjnych nie jest uzasadnione, a nadto jest nadmiarowe.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Koszty likwidacji powinny być w pierwszej kolejności pokrywane z majątku funduszu, a w dalszej kolejności przez TFI lub spółkę.</p>

			<p>W związku z powyższym proponuje się, aby koszty likwidacji funduszu, na wypadek braku aktywów płynnych funduszu albo w sytuacji ujemnego WAN funduszu, były pokrywane co do zasady przez jego likwidatora (odpowiednio albo przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych albo przez depozytariusza), a w przypadku, gdy likwidatorem funduszu, w związku z utratą przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych zezwolenia, jest depozytariusz – solidarnie spółka, która utraciła zezwolenie na prowadzenie działalności towarzystwa funduszy inwestycyjnych oraz depozytariusz. W sytuacji zaś, o której mowa w projektowanym przepisie art. 248 ust. 2c, a więc w sytuacji, gdy likwidatorem funduszu nie jest ostatnie towarzystwo zarządzające funduszem w związku z utratą zezwolenia, a czynności likwidatora nie może wykonywać depozytariusz funduszu (na przykład na skutek utraty zezwolenia), koszty te również będą solidarnie obciążały te podmioty.</p>	
214.	Art. 12 pkt 86	UKNF	<p>1) W zdaniu pierwszym można rozważyć zastąpienie słów :</p> <ul style="list-style-type: none"> - „ostatnie towarzystwo, które zarządzało funduszem przed otwarciem jego likwidacji” słowami „było organem funduszu w dniu wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu, o której mowa w art. 246 ust. 1” - „spółkę, która pełniła funkcję towarzystwa” słowami „spółkę, która w dniu wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu, o której mowa w art. 246 ust. 1pełniła funkcję towarzystwa”. <p>2) W zdaniu drugim i trzecim proponuje się doprecyzować, że chodzi o fundusz w likwidacji.</p> <p>3) Wątpliwości powstają na tle, czy zaliczki likwidator może domagać się tylko raz (zaliczka – w liczbie pojedynczej) po ocenie płynności aktywów funduszu w likwidacji po otwarciu likwidacji (albo później) czy też likwidator może domagać się kolejnych zaliczek w razie wystąpienia niskiej płynności aktywów funduszu w trakcie procesu</p>	Uwaga przyjęta kierunkowo

			likwidacji (związku ze stwierdzeniem, że „płynność aktywów nie pozwala na bieżące pokrywanie kosztów likwidacji”).	
215.	Art. 12 pkt 87	UKNF	Patrz uwagi do art. 282 ust. 3c. (art. 12 pkt 87 ustawy)	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Uzasadnieniem dla przekazywania informacji stanowiących tajemnicę zawodową posiadaczom praw uczestnictwa ASI jest m.in. to, że mają oni na podstawie uprawnień korporacyjnych wspólników spółek handlowych dostęp do tych informacji na podstawie przepisów KSH. Przepis ten uwzględnia zatem te uwarunkowania.</p>
216.	Art. 12 pkt 88	UKNF	<p>Wydaje się, że należałoby doprecyzować w przepisie, że chodzi o grupę, do której należy towarzystwo.</p> <p>Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 4 ust. 4 ufi fundusz nie jest podmiotem zależnym od towarzystwa, spółki zarządzającej ani od osoby posiadającej bezpośrednio lub pośrednio większość głosów w radzie inwestorów, zgromadzeniu inwestorów lub zgromadzeniu uczestników.</p>	<p>Uwaga przyjęta</p>
217.	Art. 12 pkt 88 lit. a	PFR S.A.	<p>Propozycja zmiany art. 281 ust. 1 pkt 11 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi</p> <p>Postuluje się zmianę art. 281 ust. 1 pkt 11 ustawy poprzez nadanie mu brzmienia:</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Przyjęcie przedstawionej propozycji może prowadzić do nadmiernego dostępu do informacji stanowiących tajemnicę zawodową.</p>

		<p>„1. Z zastrzeżeniem art. 282, informacje stanowiące tajemnicę zawodową mogą być ujawniane wyłącznie na żądanie:</p> <p>[...]</p> <p>11) jeżeli statut funduszu tak stanowi – wszystkich uczestników funduszu lub jedyne go uczestnika funduszu, jeżeli statut funduszu tak stanowi, przy czym w przypadku, gdy uczestnikiem funduszu są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej, dla celów niniejszego przepisu grupa ta jest traktowana jako jedyny uczestnik;”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zmiana w art. 281 ust. 1 pkt 11 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi ma na celu rozszerzenie katalogu podmiotów, na żądanie których mogą być udzielane informacje stanowiące tajemnicę zawodową, o uczestników funduszu, niezależnie od liczby podmiotów będących uczestnikami i istniejących pomiędzy takimi podmiotami powiązań kapitałowych.</p> <p>Niezrozumiałe jest przewidziane aktualnym brzmieniem ustawy, różnicowanie sytuacji jedyne go uczestnika funduszu, w tym grupy uczestników należących do tej samej grupy kapitałowej, względem grupy niepowiązanych ze sobą podmiotów będących uczestnikami jednego funduszu, w przypadku gdy każdy z tych podmiotów zgadza się na dokonanie ujawnienia. Postulowana możliwość ujawnienia informacji, objętych tajemnicą zawodową, na zgodne żądanie wszystkich uczestników funduszu lub jednego z uczestników, za wyraźną zgodą pozostałych, jest szczególnie istotna w segmencie funduszy inwestycyjnych zamkniętych aktywów niepublicznych, wykorzystywanych przez profesjonalnych uczestników rynku dla potrzeb prowadzonych wspólnie przedsięwzięć inwestycyjnych.</p> <p>Zmiana nie spowoduje pogorszenia poziomu ochrony tajemnicy zawodowej, w szczególności w odniesieniu do mniejszościowych uczestników funduszy inwestycyjnych (poprzez wymóg zgody</p>	
--	--	---	--

			wszystkich uczestników funduszu na dokonanie określonego ujawnienia informacji stanowiących tajemnicę zawodową). Zmiany w tym zakresie są również uzasadnione ujęciem w Projekcie Ustawy licznych przepisów zmieniających obecne zasady w zakresie tajemnicy zawodowej, o której mowa w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, i koniecznością kompleksowego ujęcia przedmiotu regulacji ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku.	
218.	Art. 12 pkt 88 lit. c	UODO	Art. 12 pkt 88 lit. c projektu ustawy dodaje nowy ust. 4 w art. 281 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1523, 1488 i 1933) w brzmieniu 4. Udostępnianie informacji przez towarzystwo lub fundusze inwestycyjne na zasadach i w trybie określonym w Umowie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA, oraz towarzyszących Uzgodnień Końcowych, podpisanych w Warszawie dnia 7 października 2014 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1647 oraz z 2017 r. poz. 158) oraz ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2021 r. poz. 626 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 1301) nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej. Art. 2 ust. 1 Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA, oraz towarzyszących Uzgodnień Końcowych stanowi, że Każda ze Stron, z uwzględnieniem postanowień artykułu 3 niniejszej Umowy, powinna pozyskiwać informacje, określone w ustępie 2 niniejszego artykułu, dotyczące rachunków raportowanych oraz automatycznie, corocznie wymieniać te informacje z drugą Stroną, zgodnie z postanowieniami jednej lub obu Konwencji, stosownie do	Uwaga nieprzyjęta

			<p>pisemnych ustaleń dla każdego roku. Tym samym projektowany przepis powinien określać właściwy polski organ publiczny, na rzecz którego towarzystwo lub fundusz inwestycyjny ma udostępniać informacje oraz wskazywać przepisy ww. umowy międzynarodowej oraz ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami określające tryb wymiany informacji ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki. Odpowiadałoby to zasadzie zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości oraz konstytucyjnej zasadzie praworządności. Projektodawca powinien poddać te kwestie ponownej analizie celem określenia kompleksowo w odpowiednich przepisach wszelkich praw i obowiązków związanych z przetwarzaniem danych osobowych w konsekwencji przyjmowania projektowanego przepisu.</p>	
219.	Art. 12 pkt 89	UKNF	<p>Wydaje się, że uprawnienie do przekazania informacji stanowiących tajemnicę zawodową dotyczącą zarządzającego ASI i ASI jest zbyt szerokie.</p> <p>W pkt 1 przepis odmiennie niż w odniesieniu do funduszy inwestycyjnych nie zawęża możliwości przekazania takich informacji tylko do członków organów ASI będących osobami fizycznymi oraz reprezentantów osób nie będących osobami fizycznymi tylko odnosi się do każdego posiadacza prawa uczestnictwa ASI.</p> <p>W pkt 2 poprzez użycie słów w „w związku z” bardzo szeroko i ogólnie określa zakres, w jakim możliwe jest przekazanie informacji stanowiących tajemnicę zawodową, przy czym</p> <p>w lit. a – nie wiadomo, o jakie wprowadzanie do obrotu chodzi w lit. a-c – nie został precyzyjnie określony krąg podmiotów, którym informacje stanowiące tajemnicę zawodową dotyczącą ASI /zarządzającego ASI mogą być przekazane.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Uzasadnieniem dla przekazywania informacji stanowiących tajemnicę zawodową posiadaczom praw uczestnictwa ASI jest m.in. to, że mają oni na podstawie uprawnień korporacyjnych wspólników spółek handlowych dostęp do tych informacji na podstawie przepisów KSH. Przepis ten uwzględnia zatem te uwarunkowania.</p>
220.	Art. 12 pkt 89	PFR S.A.	<p>Propozycja zmiany art. 282 ust. 3 pkt 5 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi</p>	<p>Uwaga przyjęta</p>

		<p>Postuluje się zmianę art. 282 ust. 3 pkt 5 ustawy poprzez nadanie mu brzmienia:</p> <p><i>„3. Nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przekazywanie informacji stanowiących taką tajemnicę:</i></p> <p><i>[...]</i></p> <p><i>5) w wykonaniu obowiązków informacyjnych, publikacyjnych, sprawozdawczych lub w ramach zasad dobrowolnego przekazywania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych określonych w niniejszej ustawie lub przepisach wykonawczych wydanych na jej podstawie, ustawie o rachunkowości lub przepisach wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy lub w bezpośrednio stosowanych właściwych przedmiotowo przepisach prawa wspólnotowego, w szczególności w zakresie przewidzianym przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz.Urz. UE L 317 z 09.12.2019, str. 1, z późn. zm.12)), oraz przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.Urz. UE L 198 z 22.06.2020, str. 13);”</i></p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz.Urz. UE L 317 z 09.12.2019, str. 1, z późn. zm.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniającego rozporządzenie (UE)</p>	
--	--	--	--

		<p>2019/2088 (Dz.Urz. UE L 198 z 22.06.2020, str. 13) przewidują liczne nowe obowiązki raportowe oraz możliwość ujawniania określonych informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych na zasadzie dobrowolności.</p> <p>Zgodnie z przepisami UE przedsiębiorstwa finansowe oraz przedsiębiorstwa niefinansowe mogą podjąć decyzję o dobrowolnym ujawnieniu określonych informacji np. w zakresie swoich kluczowych wskaźników wyników w celu uzyskania dostępu do zrównoważonego środowiskowo finansowania w ramach konkretnych programów oznakowania ekologicznego i zrównoważonych środowiskowo produktów finansowych albo w ramach ich ogólnej strategii biznesowej opartej na zrównoważeniu środowiskowym.</p> <p>W ocenie PFR, obecne brzmienie art. 282 ust. 3 pkt 5 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi może budzić wątpliwości w zakresie zgodności takich ujawnień dokonywanych na zasadzie dobrowolności (zgodnie z postulatami zawartymi w przepisach prawa unijnego) z obowiązkami dotyczącymi zachowania tajemnicy zawodowej. Proponowana zmiana ma na celu usunięcie takich wątpliwości i umożliwienie dokonywania ujawnień przewidzianych m.in. przez Taksonomię UE. Zmiany w tym zakresie są również uzasadnione ujęciem w Projekcie Ustawy licznych przepisów zmieniających obecne zasady w zakresie tajemnicy zawodowej, o której mowa w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, i koniecznością kompleksowego ujęcia przedmiotu regulacji ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku.</p>	
<p>Art. 13. Zmiany do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych</p>			

221.	Art. 13 pkt 1	UKNF	<p>UKNF kierunkowo akceptuje brzmienie przepisu, jednak wnosi o wprowadzenie jego brzmienia w kształcie ustalonym podczas konferencji uzgodnieniowej, tj.:</p> <p>„1a. Oferta publiczna papierów wartościowych, o której mowa w art. 1 ust. 4 lit. b rozporządzenia 2017/1129, w przypadku której liczba osób, do których jest ona kierowana, wraz z liczbą osób, do których kierowane były oferty publiczne, o których mowa w art. 1 ust. 4 lit. b rozporządzenia 2017/1129, tego samego rodzaju papierów wartościowych, dokonane w okresie poprzednich 12 miesięcy, przekracza 149, wymaga opublikowania memorandum informacyjnego, o którym mowa w art. 38b oraz przekazania go do Komisji w dniu jego opublikowania”.</p> <p><u>Uzasadnienie</u></p> <p>W okresie obowiązywania art. 31zb ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020, poz. 568 z późn. zm.) („Ustawa COVID-19”), do UKNF wpłynęło łącznie 31 memorandumów sporządzonych na podstawie art. 38b ustawy o ofercie publicznej. UKF nie zanotował żadnych skarg i sygnałów uczestników rynku o nieprawidłowościach związanych z treścią tych memorandumów (informacjami budzącymi wątpliwości lub brakiem informacji). W związku z tym UKNF nie identyfikuje przeszkód do zniesienia obowiązku zatwierdzania przez Komisję tego rodzaju dokumentów ofertowych.</p> <p>W ocenie UKNF zasadnym jest jednak utrzymanie po stronie emitentów obowiązku przekazania do Komisji memorandum informacyjnego, sporządzonego na powyżej wskazanej podstawie prawnej, przy czym treść przepisu regulującego ten obowiązek powinna precyzyjnie określać termin na jego wykonanie. UKNF proponuje</p>	Uwaga przyjęta
------	---------------	------	---	----------------

			<p>zatem, aby emitent przekazywał do Komisji memorandum w dniu jego opublikowania. Wprowadzenie tego obowiązku umożliwi Komisji szybsze wykorzystanie narzędzie nadzorczych w przypadku stwierdzenia naruszeń w toku prowadzonej oferty. Aktualne brzmienie tego przepisu, zaproponowane przez IDM, taką możliwość wyłącza. Wskazać bowiem należy, że brak dookreślenia terminu przekazania przez emitenta memorandum do Komisji, po jego opublikowaniu, tworzy ryzyko realizacji uprawnień Komisji po zakończeniu oferty.</p> <p>Powyższe stanowisko, ze szczególnym zwróceniem uwagi na konieczność doprecyzowania treści przepisu, zostało przedstawione przez UKNF podczas konferencji uzgodnieniowej.</p>	
222.	Art. 13 pkt 1	NBP	<p>Ad art. 13 pkt 1 opiniowanego projektu</p> <p>W opinii NBP odstępianie na stałe od wymogu zatwierdzania przez KNF memorandum informacyjnego może skutkować ograniczeniem zakresu ochrony inwestorów indywidualnych na krajowym rynku finansowym. Dodatkowo w związku z występującymi w ostatnich latach nieprawidłowościami przy oferowaniu tym inwestorom papierów wartościowych proponowana zmiana może przyczynić się do zmniejszenia ich zaufania do rynku kapitałowego. Sugerujemy zatem, aby przy podejmowaniu ostatecznej decyzji w tej kwestii projektodawca wziął pod uwagę opinie UKNF oraz Rzecznika Finansowego odnoszące się do zapewnienia wystarczającej ochrony inwestorów indywidualnych.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zgodnie z informacjami przekazanymi przez UKNF, organ ten nie identyfikuje podnoszonego przez NBP ryzyka ograniczenia zakresu ochrony inwestorów indywidualnych na krajowym rynku finansowym. UKNF podtrzymał również dotychczasową akceptację propozycji zniesienia obowiązku zatwierdzania memorandum informacyjnego, o którym mowa w art. 38b ustawy o ofercie, pod warunkiem jego przekazania do Komisji w dniu publikacji.</p>
223.	Art. 13 pkt 1 lit. b	KDPW	<p>Art. 3 ust. 2 pkt 4 – obecnie przepis ten stanowi, że przedmiotem oferty publicznej dokonywanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie mogą być papiery wartościowe emitowane przez instytucje wspólnego</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie</p>

		<p>inwestowania typu otwartego, z uwzględnieniem rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 694/2014 z dnia 17 grudnia 2013 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych służących określeniu typów zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. Urz. UE L 183 z 24.06.2014, str. 18), inne niż fundusze inwestycyjne zamknięte. Projektowane brzmienie tego przepisu przewiduje dodanie wyłączenia z kategorii funduszy inwestycyjnych zamkniętych funduszy portfelowych.</p> <p>Zgodnie z projektem, fundusze portfelowe mają mieć formę funduszy inwestycyjnych otwartych albo specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych, więc zawarte tu wyłączenie funduszy portfelowych z kategorii funduszy inwestycyjnych zamkniętych jest niespójne z projektowanym brzmieniem art. 179 ustawy o funduszach inwestycyjnych. Ponadto pojęcie oferty publicznej odnosi się do papierów wartościowych, a więc nie może znaleźć zastosowania do jednostek uczestnictwa funduszy portfelowych. Ewentualne wyłączenie mogłoby mieć zatem sens wyłącznie w okresie przejściowym – do dnia przekształcenia portfelowych funduszy zamkniętych, emitujących papiery wartościowe, w fundusze inwestycyjne otwarte albo specjalistyczne otwarte, zbywające jednostki uczestnictwa. Proponujemy zatem nie wprowadzać zmian w tym zakresie, a jeśli celem projektodawcy jest wprowadzenie szczególnej regulacji w okresie przejściowym, to – o ile takie rozwiązanie nie byłoby sprzeczne z rozporządzeniem prospektowym - należałoby ją przenieść do przepisów przejściowych.</p> <p>Ponadto nie jest zrozumiała redakcja ww. przepisu, zgodnie z którą przedmiotem oferty publicznej dokonywanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie mogą być papiery wartościowe emitowane przez instytucje wspólnego inwestowania <u>typu otwartego</u>, z</p>	<p>funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>
--	--	--	---

			uwzględnieniem rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 694/2014 z dnia 17 grudnia 2013 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE w odniesieniu do regulacyjnych, <u>inne niż fundusze inwestycyjne zamknięte.</u> Nie jest jasne w jakim rozumieniu użyte są te pojęcia.	
224.	Art. 13 pkt 1 lit. a	GPW	<p>Uwaga do art. 13 pkt 1 lit. a Projektu (art. 38b ustawy o ofercie): W związku z proponowaną zmianą w art. 3 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej polegającą na rezygnacji z zatwierdzania przez Komisję memorandum informacyjnego, o którym mowa w art. 38b ustawy o ofercie, odpowiednie zmiany powinny zostać wprowadzone także w art. 38b tej ustawy.</p> <p><u>Propozycja brzmienia art. 38b ustawy o ofercie:</u></p> <p>„1. W przypadku, o którym mowa w art. 3 ust. 1a, emitent lub oferujący składa do Komisji memorandum informacyjne sporządzone w formie jednolitego dokumentu w języku polskim wraz z wnioskiem o jego zatwierdzenie.</p> <p>2. Do postępowania w sprawie zatwierdzenia memorandum informacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy ustawy, rozporządzenia 2017/1129 oraz aktów delegowanych i wykonawczych wydanych na podstawie rozporządzenia 2017/1129.</p> <p>3. Przepisy art. 37b ust. 2-9 stosuje się odpowiednio. Suplement do memorandum informacyjnego emitent przekazuje niezwłocznie do Komisji.”</p>	Uwaga przyjęta
225.	Art. 13 pkt 1 lit. b	GPW	<p>Uwaga do art. 13 pkt 1 lit. b Projektu (pakiet zmian dot. ETF - zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych):</p> <p>Zmiana proponowana w art. 13 pkt. 1 lit. b Projektu, czyli zmiana do art. 3 ust. 2 pkt 4 ustawy o ofercie publicznej zmierza do wyłączenia funduszy portfelowych będących funduszami inwestycyjnymi</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>

			<p>zamkniętymi z możliwości dokonywania oferty publicznej na terytorium RP, co w efekcie spowoduje, że z chwilą wejścia w życie projektowanej ustawy istniejące obecnie fundusze portfelowe (utworzone w formule FIZ) stracą możliwość emitowania certyfikatów inwestycyjnych – zgodnie ze statutami tych funduszy emisja certyfikatów dokonywana jest w drodze oferty publicznej. W celu zapewnienia możliwości dalszego istnienia tych funduszy (do momentu ich przekształcenia zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach przejściowych zawartych w projekcie) niezbędne byłoby podjęcie przez każdy z funduszy decyzji o rezygnacji z emisji certyfikatów w drodze oferty publicznej i na rzecz oferty kierowanej wyłącznie do jednego podmiotu – animatora emitenta (zasady podejmowania takiej decyzji każdorazowo opisane są w statucie i prospekcie). Powyższe jednak, jako powodujące w efekcie pozbawienie inwestorów możliwości udziału w obrocie pierwotnym certyfikatami, nie powinno być narzucane przez ustawodawcę, lecz efektem decyzji dostawcy produktu, opartej na analizie rynku i preferencji inwestorów. Mając powyższe na uwadze, <u>wnosimy o skreślenie wskazanej zmiany i zachowanie możliwości dalszego emitowania przez istniejące fundusze portfelowe (utworzone w formule funduszy zamkniętych) certyfikatów inwestycyjnych w drodze oferty publicznej przez cały okres do momentu skutecznego przekształcenia się odpowiednio w fundusz inwestycyjny otwarty lub specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty.</u></p> <p>Mając na uwadze powyższe proponujemy usunięcie z Projektu art. 13 pkt 1 lit. b.</p>	
226.	Art. 13 pkt 1	SEG	<p>Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych pozytywnie ocenia propozycję trwałej likwidacji obowiązku zatwierdzania przez KNF memorandum informacyjnego w przypadku ofert kroczących. Powyższe rozwiązanie zostało wdrożone, jako jedno z ułatwień w ramach tzw. tarczy antykryzysowej, przy czym w obecnym stanie prawnym ma jedynie</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Obowiązek sporządzania dokumentów ofertowych w postaci prospektu oraz ich zakres wynika wprost z rozporządzenia</p>

			<p>charakter czasowy. Proponowana zmiana przepisów ma zapewnić stosowanie przepisów, które sprawdziły się w stanie epidemii i stanie zagrożenia epidemicznego również po ich zakończeniu.</p> <p>SEG zwraca jednocześnie uwagę, na inną regulację mającą charakter tymczasowy, która sprawdza się, jako narzędzie wspomagające przedsiębiorców w erze pandemii. Mowa tu o prospekcie UE na rzecz odbudowy, który w niedługim czasie przestanie obowiązywać. Zgodnie z art. 47a zmienionego rozporządzenia prospektowego nastąpi to w dniu 31 grudnia 2022 r. W związku z powyższym SEG zgłasza postulat trwałego ułatwienia przeprowadzania ofert publicznych dla emitentów, których papiery wartościowe są już notowane na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu. Można by to było zapewnić wprowadzając do <i>ustawy o ofercie</i> rozwiązania przewidziane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/337, które odnosiły się do <i>Prospektu UE na rzecz odbudowy</i>.</p>	<p>prospektowego i nie może być modyfikowany przez prawodawstwo krajowe. Jednocześnie należy zauważyć, że KE wystosowała projekt regulacji związanych z tzw. Listing Act, które przewidują również zmiany w rozporządzeniu prospektowym.</p>
227.	Art. 13 pkt 2	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Postuluje się rezygnację z wprowadzenia regulacji art. 27 ust. 1a w Ustawie o ofercie.</p> <p>W myśl projektowanej regulacji, w przypadku gdy prospekt załączony do wniosku o jego zatwierdzenie nie zawiera informacji wymaganych przepisami rozporządzenia 2017/1129, rozporządzenia delegowanego Komisji 2019/980 oraz rozporządzenia delegowanego Komisji 2019/979, Komisja będzie wzywała do złożenia uzupełnionego prospektu w terminie nie krótszym niż siedem dni, z pouczeniem, że nieuzupełnienie tych braków spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania. Brak zamieszczenia w prospekcie wymaganych informacji traktowany ma zatem być jako brak formalny.</p> <p>Zauważyć należy, iż projektowana regulacja jest niespójna z art. 20 ust. 4 rozporządzenia 2017/1129 oraz art 36 rozporządzenia 2019/980, z</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zgodnie z art. 2 lit. r) Rozporządzenia 2017/1129 formalnoprawnym wyrazem zatwierdzenia prospektu jest pozytywna decyzja administracyjna, wydana w następstwie weryfikacji przez Komisję kompletności, spójności i zrozumiałości informacji podanych w jego treści. UKNF wskazał na nasilającą się praktykę składania przez emitentów niekompletnych wniosków o zatwierdzenie prospektu, których braki mają na tyle istotny</p>

			<p>których wynika, że ocena kompletności prospektu podlega merytorycznej weryfikacji w toku postępowania o zatwierdzenie prospektu, z zachowaniem wymogów dot. tego postępowania. W myśl art. 20 ust. 5, brak kompletności prospektu, w przypadku gdy wnioskodawca nie jest w stanie lub nie chce przedstawić wymaganych informacji, może stanowić podstawę odmowy zatwierdzenia prospektu. Brak jest w związku z tym podstaw do traktowania niekompletności prospektu jako braku formalnego.</p>	<p>charakter, że Komisja nie jest w stanie dokonać merytorycznej oceny złożonych dokumentów. Nie można bowiem uznać za kompletną, spójną i zrozumiałą treść prospektu niezawierającą wymaganych prawem podstawowych obszarów informacji. Obecnie obowiązujące przepisy krajowe uprawniają Komisję jedynie do wezwania emitenta do usunięcia wad wniosku o zatwierdzenie prospektu. Brak natomiast krajowej regulacji uprawniającej Komisję do wezwania wnioskodawcy do uzupełnienia braków dotyczących treści prospektu lub jego załączników (wyłączających możliwość merytorycznej oceny prospektu), kiedy regulacje wspólnotowe uzależniają jego zatwierdzenie od kompletności, na którą składa się podstawowy pakiet informacji wymagany tymi przepisami. W szczególności takiego uprawnienia nie przyznaje art. 64 Kodeksu postępowania administracyjnego. Badanie przesłanki kompletności prospektu poprzez weryfikację,</p>
--	--	--	---	---

				<p>czy zawiera on wszystkie wymagane przepisami informacje i ewentualne wezwanie do usunięcia wad uniemożliwiających jego zatwierdzenie wymaga wprowadzenia proponowanego przepisu jako podstawy prawnej takich działań.</p> <p>Postulowana regulacja nie stanowi przejawu goldplatingu. Skoro art. 20 ust. 5 Rozporządzenia 2017/1129 dopuszcza możliwość odmowy przez UKNF zatwierdzenia prospektu i zakończenia procesu przeglądu z powodu niezapełnienia jego treści, to pozostawienie wniosku o zatwierdzenie prospektu bez rozpoznania w przypadku kiedy wnioskodawca na wezwanie Komisji nie uzupełni treści prospektu lub jego załączników (czyli de facto z tego samego powodu jw.), nie wykracza poza zakres przedmiotowy ww. przepisu. Istotne braki w treści prospektu i/lub jego załącznikach wyłączają możliwość jego merytorycznej oceny.</p>
--	--	--	--	--

228.	Art. 13 pkt 2	ZBP	<p>Art. 13 pkt. 2) Projektu dot. art. 27 ustawy o ofercie publicznej</p> <p>Wnosimy o usunięcie artykułu 13 pkt 2) Projektu. Rozumiejąc w pełni przepisy w zakresie przygotowania prospektów, w naszej ocenie pozostawienie wniosku bez rozpoznania w sytuacji, gdy w prospekcie nie zostały zamieszczone wymagane tymi przepisami informacje finansowe, w tym sprawozdania finansowe, sprawozdanie biegłego rewidenta z ich badania lub odpowiednio raport z przeglądu stanowi może niepraktyczny oraz nadmierny obowiązek dla emitentów, który może negatywnie wpływać na atrakcyjność przeprowadzenia ofert publicznych na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie oraz na możliwe terminy przeprowadzenia takiej oferty, co ma istotne znaczenie w sytuacji zmienności na rynkach kapitałowych.</p> <p>W szczególności sytuacja dotyczy przypadków, w których emitenci składając prospekt emisyjny w 4Q danego roku kalendarzowego z zamiarem przeprowadzenia oferty w 2Q przyszłego roku przy złożeniu wniosku o zatwierdzenie prospektu zamieszczą w nim historyczne informacje finansowe (HIF) za dwa ostatnie lata obrotowe z zamiarem uzupełnienia HIF o ostatni rok obrotowy dopiero w kolejnym roku, kiedy będą one gotowe. Takie postępowanie ma na względzie cel zamieszczenia w prospekcie najbardziej aktualnych HIF bez konieczności zamieszczania na etapie złożenia wniosku sprawozdania, które i tak musiałyby zostać zastąpione przez bardziej aktualne. Przykładowo emitent składa wniosek w grudniu 2022 z harmonogramem przeprowadzenia oferty w maju 2023 roku. W trakcie oferty publicznej w maju 2023 w prospekcie będą sprawozdania za lata 2020-2022, a przy składaniu wymagane są sprawozdania za 2019-2021, gdzie sprawozdanie za 2019 nie będzie ostatecznie zamieszczone w prospekcie. Konieczność zamieszczenia HIF za pełne trzy lata obrotowe na etapie składania wniosku może rodzić dodatkowe, istotne koszty dla emitentów, co może wpływać na atrakcyjność przeprowadzenia oferty publicznej w Polsce. Z tego powodu niniejszą</p>	Jw.
------	---------------	-----	---	-----

			propozycję należy ocenić negatywnie. Co więcej, należy w tym miejscu wskazać że założeniem projektowanej nowelizacji jest przede wszystkim usunięcie występującego zjawiska „goldplatingu”, czyli sytuacji ustanawiania nadmiarowych obowiązków, które negatywnie rzutują na atrakcyjność krajowego rynku. Proponowane ustęp wypacza ten cel i będzie stanowił dodanie do polskiego porządku prawnego właśnie kolejnego przykładu „goldplatingu”, albowiem zwracamy uwagę, że w innych jurysdykcjach, które również stosują wskazane przepisy rozporządzenia prospektowego, możliwe jest złożenie wniosku o zatwierdzenie prospektu bez kompletnych sprawozdań, a nawet wielu innych informacji, co nie wpływa na brak rozpatrzenia wniosku. W efekcie dodanie proponowanej zmiany może skutkować zmniejszeniem atrakcyjności polskiego rynku, przez co rekomendujemy jej usunięcie.”	
229.	Art. 13 pkt 8	SEG	<p>Zgodnie z proponowanym art. 86 ust. 1c rozszerzeniu ulegają kompetencje KNF żądania udzielenia informacji i wyjaśnień oraz sporządzenia kopii dokumentów i innych nośników informacji w stosunku do podmiotów nienadzorowanych, będących stroną umowy, transakcji lub porozumienia z emitentem. Rozszerzenie to dotyczy przypadków działań nadzorczych związanych z ujawnianiem i przeciwdziałaniem manipulacji oraz ujawnianiem i przeciwdziałaniem ujawnieniu lub wykorzystywaniu informacji poufnej. Za niewykonanie lub nienależyte wykonanie tego obowiązku wprowadzana jest sankcja grzywny do 500 000 zł, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.</p> <p>Zgodnie z uzasadnieniem projektu przyznanie tej kompetencji jest podyktowane koniecznością zwiększenia efektywności prowadzonego nadzoru w odniesieniu do manipulacji na rynku oraz ujawniania informacji poufnej, w następstwie możliwości podwójnej weryfikacji informacji przedstawionych przez podmiot nadzorowany. Nie dyskutując z koniecznością walki z manipulacją i ujawnianiem</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Celem proponowanej regulacji nie jest ingerencja w relacje między emitentem a podmiotami trzecimi (w tym – w szczególności – z partnerami biznesowymi), lecz uzyskanie informacji, dotyczących okoliczności danego stanu faktycznego. Służyć temu ma możliwość uzyskania danych także od podmiotów trzecich, będących w ich posiadaniu, a których często nie posiadają podmioty nadzorowane przez Komisję. W ocenie UKNF okoliczność nadzoru Komisji jest</p>

		<p>informacji poufnej, chciałbym zwrócić uwagę na fakt, że projekt upoważnia organ nadzoru do ingerowania w relacje pomiędzy emitentem, którego papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do ASO, a jego najpoważniejszymi partnerami biznesowymi. Powodem natomiast tej ingerencji ma być brak zaufania do wyjaśnień składanych przez tego emitenta. Będzie to stawiać emitentów w gorszej sytuacji niż ich nienotowaną konkurencję. Projektowana kompetencja KNF w stosunku do podmiotów nienadzorowanych będzie brana pod uwagę, jako czynnik ryzyka przez stronę „umowy, transakcji lub porozumienia” przed nawiązaniem tej relacji z emitentem. Żaden podmiot nienadzorowany nie będzie chciał być zobowiązany do udzielania informacji i wyjaśnień oraz sporządzenia kopii dokumentów i innych nośników informacji na rzecz KNF, nawet, jeżeli miałyby to być potencjalna możliwość. Żaden też menadżer takiego podmiotu nie będzie chciał być zagrożony sankcją grzywny do 500 tys zł, karą ograniczenia albo pozbawienia wolności do lat 2, w przypadku uznania, że nienależycie wykonał obowiązek udzielenia odpowiedzi. Trzeba też dodać, iż w obecnym porządku prawnym pewne kompetencje wobec podmiotów nienadzorowanych przysługują KNF w ramach postępowania wyjaśniającego, a w przypadku złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa manipulacji albo ujawnienia lub wykorzystania informacji poufnej, Prokuratura ma pełne spektrum działań, w tym te, o które wnioskuje dla KNF projekt ustawy. Na końcu należy też wskazać, że uprawnienie to byłoby przykładem „gold platingu”, z którym Rząd obiecał walczyć trzy lata temu przyjmując Strategię Rozwoju Rynku Kapitałowego. Z tych też powodów Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych wnosi o niewprowadzanie tego rozwiązania do ustawy o ofercie.</p>	<p>jednym z podstawowych czynników ryzyka, jakie podmioty nienadzorowane oceniają przed nawiązaniem stosunków gospodarczych z podmiotami, podlegającymi temu nadzorowi. Taki kontrahent mając na uwadze chociażby zakres i przedmiot obowiązków informacyjnych ciążących na emitentach, powinien być świadomy wymogów transparentnego komunikowania podstawowych warunków transakcji, której jest stroną. Obowiązek wynikający z postulowanego przepisu jest określony w sposób zawężający, tj. ograniczony do ujawniania informacji w celu wykonywania ustawowych zadań Komisji w zakresie ujawniania i przeciwdziałania manipulacji na rynku, o której mowa w art. 12 Rozporządzenia 596/2014, oraz ujawniania i przeciwdziałania ujawnieniu lub wykorzystywaniu informacji poufnej – przez co UKNF nie identyfikuje ryzyka wykroczenia mocą ww. przepisu poza ramy ustawowo sprawowanego nadzoru.</p>
--	--	--	--

230.	Art. 13 ust. 8 lit. b	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>W art. 13 pkt 8 lit. b) projektowanej ustawy zaproponowano dodanie do art. 68 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania do zorganizowanego obrotu instrumentów finansowych oraz o spółkach publicznych (dalej: „Ustawa o ofercie”) ust. 1b i 1c.</p> <p>- art. 68 ust. 1b Ustawy o ofercie</p> <p>Projektowany art. 68 ust. 1b Ustawy o ofercie odnosi się do możliwości skierowania żądania, o którym mowa w art. 68 ust.1 Ustawy o ofercie do emitenta, którego papiery wartościowe zostały wycofane z obrotu na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu. Ratio legis jest uniknięcie sytuacji, w której w wyniku wycofania akcji z obrotu, organ nie będzie mógł uzyskać informacji niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego w postępowaniu dotyczącym byłego już emitenta. Z uwagi na to, że wobec emitenta, którego akcje zostały wycofane z obrotu można zastosować wyłącznie sankcję w postaci administracyjnej kary pieniężnej, a do postępowania przed KNF znajdują zastosowanie regulacje ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (dalej: „KPA”) dotyczące przedawnienia nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, możliwość zgłoszenia żądania powinna być ograniczona do okresu, w którym KNF może nałożyć karę zgodnie z art. 189g KPA.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy modyfikację projektowanego art. 68 ust. 1c Ustawy o ofercie i nadanie mu następującego brzmienia:</p> <p>„1c. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy również emitentów, których papiery wartościowe zostały wycofane z obrotu na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu, jeżeli żądanie Komisji dotyczy zdarzeń i okoliczności, które miały miejsce w okresie, w którym papiery wartościowe emitenta były:</p> <p>1) dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do obrotu w alternatywnym systemie obrotu, lub</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Postulowane doprecyzowanie okresu obowiązywania uprawnień Komisji do żądania danych od emitentów, których akcje zostały wycofane z obrotu, równe okresowi przedawnienia możliwości nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest zbędne, bowiem okoliczność przedawnienia karalności, o której mowa w art. 189g § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego jest brana przez Komisję z urzędu w toku prowadzonych czynności nadzorczych. Tym samym w odniesieniu do naruszeń, których karalność przedawniła się, przedmiotowy przepis nie znajdzie zastosowania, co nie wymaga doprecyzowania w powyższym zakresie.</p>
------	-----------------------	------------------------------	--	---

			<p>2) przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do obrotu w alternatywnym systemie obrotu,</p> <p>nie wcześniej jednak niż w okresie pięciu lat przed dniem, w którym skierowano żądanie”.</p>	
231.	Art. 13 pkt 8 lit. b	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>W art. 13 pkt 8 lit. b) projektowanej ustawy zaproponowano dodanie do art. 68 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania do zorganizowanego obrotu instrumentów finansowych oraz o spółkach publicznych (dalej: „Ustawa o ofercie”) ust. 1b i 1c.</p> <p>-art. 68 ust. 1c Ustawy o ofercie</p> <p>Wnioskujemy o wykreślenie projektowanego ust. 1c, który ma być dodany do art. 68 Ustawy o ofercie.</p> <p>Projektowana regulacja wprowadza możliwość skierowania przez KNF żądania informacji do podmiotów nienadzorowanych, będących stroną umowy, transakcji lub porozumienia z emitentem papierów wartościowych. Niewykonanie obowiązku z art. 68 ust. 1c Ustawy o ofercie zagrożone będzie sankcją karną, o której mowa w art. 102 Ustawy o ofercie (kara grzywny do 500 000 zł, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2).</p> <p>Tego rodzaju rozwiązanie należy uznać za nieproporcjonalne i naruszające konstytucyjną wolność działalności gospodarczej podmiotów, które nie znajdują się pod nadzorem KNF. Wprowadzenie możliwości żądania informacji od podmiotów będących kontrahentami emitentów papierów wartościowych będzie traktowane także jako czynnik osłabiający pozycję negocjacyjną emitenta i dodatkowe ryzyko związane z nawiązywaniem relacji biznesowych z emitentami.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Stanowisko jak w uwadze SEG powyżej.</p>

232.	Art. 13 pkt 10	UKNF	<p>art. 68c ust. 6 ustawy o ofercie publicznej – UKNF wnosi o wyłączenie przepisu z projektu ustawy.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>W ocenie UKNF przedstawiona przez Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie S.A. (dalej: GPW) propozycja legislacyjna, nakładająca na Komisję obowiązek poinformowania GPW o sposobie rozpatrzenia zawiadomienia o ujawnionym istotnym przypadku naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 68b ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, jest bezprzedmiotowa.</p> <p>Argumentacja GPW zawarta w uzasadnieniu przedstawionego postulatu legislacyjnego, wskazująca na brak wyraźnej podstawy prawnej, która zapewniłaby efektywny model współpracy z Komisją, nie jest właściwa. Aktualnie obowiązujące przepisy, tj. w szczególności art. 151 pkt 3) ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, dają możliwość wymiany informacji między GPW i Komisją. Co więcej, na podstawie kompetencji zawartej w art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, w przypadku nałożenia kary z tytułu naruszenia przepisów Rozporządzenia 596/2014, Komisja może opublikować, po podjęciu stosownej uchwały, informację o wydaniu decyzji w tym przedmiocie. Tym samym GPW również na podstawie tego źródła może ustalić sposób rozpoznania przez Komisję złożonego przez GPW zawiadomienia.</p> <p>Tym samym przekazywanie informacji zwrotnej na temat spraw prowadzonych przez Komisję na podstawie zawiadomienia przekazanego przez GPW, nie wymaga dodatkowej podstawy prawnej, gdyż przytoczone powyżej przepisy umożliwiają pełną realizację oczekiwania przedstawionego przez GPW.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zgodnie ze stanowiskiem przekazanym przez GPW od momentu wejścia w życie art. 68b-68c ustawy o ofercie, tj. od 2017 r., Giełda nie otrzymuje ze strony Urzędu informacji zwrotnych w odpowiedzi na przekazane przez GPW zawiadomienie o naruszeniu przez emitentów z ASO określonych obowiązków. Tym samym do wydania przez KNF decyzji administracyjnej na podstawie art. 96 ust. 1i ustawy o ofercie ws. nałożenia kary na emitenta objętego zawiadomieniem GPW (przy czym do chwili obecnej nie odnotowaliśmy ani jednego ujawnionego przez UKNF przypadku tego rodzaju) Giełda nie posiada żadnych informacji na temat oceny przez właściwy organ nadzoru zgłoszonego przez GPW naruszenia (choćby w kategorii zasadności lub jej braku), jak też i wiedzy o tym, czy w konkretnym przypadku prowadzone są przez Urząd Komisji jakiegokolwiek czynności, czy też może zostały</p>
------	----------------	------	---	--

				one już zakończone decyzją o nienakładaniu kary.
233.	Art. 13 pkt 11	SEG	<p>Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie do ustawy o ofercie art. 69 ust 2a, który zobowiązuje do wykonania obowiązku notyfikacji znacznego pakietu akcji (art. 69 ustawy o ofercie) do KNF za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, przy użyciu wystandaryzowanego formularza. Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych popiera to rozwiązanie, jako zwiększające efektywność UKNF, dzięki możliwości bezpośredniego przetwarzania otrzymanych danych w postaci elektronicznej oraz spełniające postulat digitalizacji procesów nadzorczych tej instytucji.</p> <p>SEG wnosi jednak o objęcie tym obowiązkiem również zawiadomień przesyłanych do emitenta. W tym celu należy wykreślić w projektowanym art. 69 ust. 2a zwrot „do Komisji” jak też stosownie dodać ust. 2c zawierający przepis wskazujący drogę awaryjną do spółki na wypadek niedostępności systemu oraz obowiązek ponownego przesłania informacji formularzem po ustaniu tej niedostępności (analogicznie jak 69 ust. 2b projektu). W ocenie SEG, jeżeli podmiot zobowiązany wprowadza do systemu stosowne dane, które są tożsame dla KNF jak i emitenta, to system ten powinien dystrybuować te dane nie tylko do KNF, ale również do emitenta. Tym bardziej, że w uzasadnieniu mowa jest o „standaryzacji informacji przesyłanej do inwestora”, a tę informację inwestor pozyskuje z publikacji emitenta dokonanej na podstawie informacji otrzymanej od akcjonariusza. Przesyłając informację tą drogą tylko do KNF, tak jak to jest przewidziane w projekcie, inwestorzy nie będą mieli zapewnionego dostępu do notyfikacji w zakresie obrotu znacznymi pakietami akcji w przejrzystej formie, jak to próbuje wykazać projektodawca w uzasadnieniu do projektu. Z punktu widzenia inwestora nie zajdzie praktycznie żadna zmiana.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Proponowane przez SEG rozwiązanie było analizowane pod kątem zasadności, jednak z poniższych względów nie może ono zostać wprowadzone:</p> <ul style="list-style-type: none"> - projektowany system teleinformatyczny nie przewiduje dalszego dystrybuowania informacji przekazanych przez zawiadamiającego, ponieważ obecnie obowiązujące przepisy nie pozwalają na to, aby podmiotem składającym zawiadomienie do emitenta, nawet jeśli jest to tylko czynność techniczna, była KNF (art. 69 ust. 1 ustawy o ofercie – obowiązek dokonania zawiadomienia ciąży na podmiocie przekraczającym określone ustawowo progi; propozycja SEG zakłada zmianę adresata obowiązku oraz odpowiedzialności spoczywającej za jego niewykonanie); - projektowany system w ramach potwierdzenia złożenia zawiadomienia wygeneruje

				jednak gotowy plik, który zawiadamiający będzie mógł przesłać do emitenta. W ten sposób zachowana zostanie przejrzystość informacji, do jakich dostęp będą mieć inwestorzy.
234.	Art. 13 pkt 11	ZBP	<p><u>Art. 13 pkt. 11) Projektu dot. art. 69 ust. 2a i 2b ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej</u></p> <p>Propozycja przewiduje, aby możliwe było dokonywanie zawiadomień o nabyciu czy zbyciu znacznych pakietów poprzez system teleinformatyczny KNF. Podmioty nadzorowane korzystają z systemów kontaktowania się z KNF i nowy system teleinformatyczny powinien być neutralny technologicznie. System taki powinien zapewniać, aby nie tylko firmy, ale również osoby fizyczne z Polski i z zagranicy mogły z tego narzędzia skorzystać.</p> <p>Proponowane brzmienie przepisu:</p> <p>„2a. Przekazanie zawiadomienia do Komisji, o którym mowa w ust. 1 i 2, następuje za pomocą systemu teleinformatycznego, który jest neutralny technologicznie i umożliwia składanie zawiadomień wszystkim uczestnikom rynku, do którego dostęp jest zapewniany przez Komisję na jej stronie internetowej.”</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Dodanie do ust. 2a zwrotu „neutralny technologicznie” jest zbędne i może rodzić wątpliwości co do jego znaczenia. Nie jest także konieczne wskazywanie, iż system umożliwia składanie zawiadomień wszystkim uczestnikom rynku, ponieważ przepisy nie przewidują żadnych ograniczeń w tym zakresie.</p>
235.	Art. 13 pkt 11	UKNF	<p>w art. 69:</p> <p>a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:</p> <p>„2a. Przekazanie zawiadomienia do Komisji, o którym mowa w ust. 1 i 2, następuje za pomocą systemu teleinformatycznego umożliwiającego składanie zawiadomień, do którego dostęp jest zapewniany przez Komisję na jej stronie internetowej.</p>	<p>Uwaga przyjęta</p>

		<p>2b. W przypadku zaistnienia zdarzeń uniemożliwiających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 i 2, za pomocą systemu teleinformatycznego, o którym mowa w ust. 2a, przekazanie zawiadomienia następuje na adres poczty elektronicznej wskazany w tym celu przez Komisję na jej stronie internetowej. Niezwłocznie po ustaniu zdarzeń uniemożliwiających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 i 2, zawiadomienie to przekazuje się ponownie za pomocą tego systemu teleinformatycznego.”,</p> <p>b) w ust. 4 w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się punkty 10–12 w brzmieniu:</p> <p>10) numerze PESEL lub krajowym identyfikatorze klienta, o którym mowa w Załączniku II rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2017/590 z dnia 28 lipca 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących zgłaszania transakcji właściwym organom (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 449), jeżeli podmiotem dokonującym zawiadomienia jest osoba fizyczna, albo identyfikatorze zgodnym z normą ISO 174420, nadanym przez podmiot uprawniony do rejestrowania takich identyfikatorów (kodzie LEI), jeżeli podmiotem dokonującym zawiadomienia jest podmiot inny niż osoba fizyczna;</p> <p>11) kodzie LEI emitenta akcji, których dotyczy zawiadomienie;</p> <p>12) aktualnym adresie zamieszkania lub adresie siedziby podmiotu dokonującego zawiadomienia.”,</p> <p>c) po ust. 4a dodaje się ust. 4aa w brzmieniu:</p> <p>„4aa. Informacje, o których mowa w ust. 4 pkt 10 i 12, zamieszcza się wyłącznie w zawiadomieniu przekazywanym Komisji.”;</p> <p><u>Uzasadnienie</u></p>	
--	--	--	--

			<p>Brak uwag do merytoryki obu proponowanych zmian.</p> <p>W odniesieniu zaś do propozycji dodania ust. 2a i ust. 2b UKNF zgłasza zastrzeżenie dotyczące proponowanej zmiany w związku z budową art. 69 ustawy o ofercie po jej przyjęciu. Przy uwzględnieniu obecnej redakcji ww. jednostki redakcyjnej nowe ustępy powinny zostać dodane po ust. 4b, a nie jak wskazano po ust. 2. Wówczas w art. 69 ustawy o ofercie zostanie zachowany porządek i spójność co do tematyki poruszanej przez poszczególne ustępy. Warto podkreślić, że ust. 1-4a odnoszą się bowiem do warstwy merytorycznej zawiadomienia o zmianie w stanie posiadania znacznych pakietów akcji (treści zawiadomienia), a ust. 4b odnosi się do warstwy technicznej związanej ze sporządzaniem ww. zawiadomienia. Dlatego też kwestie objęte proponowaną zmianą – czyli techniczne aspekty sposobu przezywania zawiadomienia – konsekwentnie powinny znaleźć się na końcu art. 69 ustawy o ofercie. Aktualnie proponowana budowa art. 69 – zakłóci ww. porządek i nie przyczyni się do zachowania czytelności przepisu.</p>	
236.	Art. 13 pkt 11 lit. a	UODO	<p>Art. 13 pkt 11 lit. a projektu ustawy wprowadza zmiany w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1983, z późn. zm.), poprzez dodanie w art. 69 ust. 2a–2b w brzmieniu: 2a. Przekazanie 8 zawiadomienia do Komisji, o którym mowa w ust. 1 i 2, następuje za pomocą systemu teleinformatycznego umożliwiającego składanie zawiadomień, do którego dostęp jest zapewniany przez Komisję na jej stronie internetowej. 2b. W przypadku zaistnienia zdarzeń uniemożliwiających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 i 2, za pomocą systemu teleinformatycznego, o którym mowa w ust. 2a, przekazanie zawiadomienia następuje na adres poczty elektronicznej wskazany w tym celu przez Komisję na jej stronie internetowej. Niezwłocznie po ustaniu zdarzeń uniemożliwiających</p>	<p>Uwaga przyjęta kierunkowo – we wskazanych kwestiach będą mieć zastosowanie bezpośrednio przepisy RODO.</p>

			<p>przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 i 2, zawiadomienie to przekazuje się ponownie za pomocą tego systemu teleinformatycznego. Projektowana ustawa bądź akt wykonawczy do niej, o ile taka delegacja wskazana została w ustawie powinien określać kompleksowo zasady funkcjonowania tego systemu teleinformatycznego w kontekście przetwarzania w nim danych osobowych, tj. z zapewnieniem stosowana zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych w tym zasady rozliczalności, zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości oraz zasady poufności i integralności. Uzasadnionym jest – ze względu na ryzyka i konsekwencje przyjmowanych rozwiązań - by zagadnienie to poddane zostało analizie w ocenie skutków dla ochrony danych dla projektowanej ustawy.</p>	
237.	Art. 13 pkt 13	UKNF	<p>Art. 92 pkt 2 ustawy o ofercie publicznej – UKNF nie wnosi uwag do przedstawionej propozycji legislacyjnej. Aktualne brzmienie art. 92 pkt 2 ustawy o ofercie publicznej reguluje obowiązek przeprowadzenia procedury wycofania akcji z obrotu, o której mowa w art. 91 ustawy o ofercie publicznej, w przypadku uczestnictwa spółki publicznej w transakcji podziału lub połączenia. Zasada wynikająca z tego przepisu ma na celu ochronę pozycji akcjonariuszy mniejszościowych, poprzez zapewnienie temu akcjonariatowi możliwości wyjścia z inwestycji na transparentnych warunkach rynkowych, które określne są w oparciu o przepisy ustawy o ofercie publicznej, dotyczące m. in. wezwań na akcje (art. 72a i następne). Odstępstwem od powyższej zasady, które zwalnia spółkę publiczną z obowiązku przeprowadzenia delistingu w ramach ww. transakcji, jest sytuacja, w której walory spółki/spółek nowopowstałych lub przejmujących na moment finalizacji przejęcia lub połączenia są już dopuszczone do obrotu. Opisane wyłączenie pozostaje jednak martwe, bowiem GPW nie uwzględnia wniosków o wprowadzenie/dopuszczenie do obrotu akcji połączeniowych/podziałowych, przed sfinalizowaniem podziału/połączenia, tj. przed ich rejestracją przez sąd rejestrowy w</p>	Uwaga przyjęta

			<p>KRS. Takie podejście uniemożliwia spółkom publicznym przystąpienie/uczestnictwo w powyższych transakcjach.</p> <p>W ocenie UKNF przedstawiona przez GPW argumentacja za wprowadzeniem nowelizacji art. 92 pkt 2 ustawy o ofercie publicznej jest zasadna, gdyż doprowadzi do odblokowania na rzecz spółek publicznych możliwość udziału w transakcjach podziału lub połączenia, przy jednoczesnym zachowaniu celu wprowadzenia przepisu, tj. zachowaniu ochrony akcjonariuszy mniejszościowych. Akcjonariusze nadal będą mogli sprzedać akcje podmiotu powstałego w wyniku podziału lub połączenia na odpowiednim rynku publicznym. UKNF ponadto wskazuje, że nowelizacja ta jest zgodna z art. 1 ust. 6b Rozporządzenia 2017/1129, który dopuszcza możliwość przeprowadzenia ww. transakcji na podstawie uproszczonego dokumentu zawierającego informacje opisujące transakcję i jej wpływ na emitenta, pod warunkiem dopuszczenia akcji podmiotu przejmującego lub podmiotów objętych podziałem do obrotu.</p>	
238.	Art. 13 pkt 14	SEG	<p>Projekt ustawy przewiduje usunięcie górnego limitu opłat pobieranych od emitentów na rzecz nadzoru prowadzonego przez KNF. Co do zasady w dniu dzisiejszym zgodnie z art. 94a ust. 1 ustawy o ofercie opłaty te uzależnione są od wysokości kapitałów własnych emitenta, przy czym przewidziany jest górny i dolny ich limit. Obecnie limit górny wynosi równowartość 30 tys euro, limit dolny równowartość 1,5 tys euro. W przypadku przyjęcia powyższej propozycji (likwidacji górnego limitu), w przyszłym roku największa spółka notowana na warszawskiej giełdzie (PKN Orlen) zapłaci na rzecz KNF prawdopodobnie ponad 4 mln zł. Pozostałe spółki w indeksie WIG20 uiszczą opłaty znacznie mniejsze, ale też rzędu kilkuset tysięcy złotych do ponad miliona złotych. Są to wartości niewspółmiernie wyższe niż realny koszt nadzoru nad wypełnianiem przez te podmioty obowiązków związanych z faktem ich notowania na warszawskiej giełdzie.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Podtrzymanie stanowiska oraz uzasadnienia zmiany w uzasadnieniu do projektu.</p>

			W związku z powyższym Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych wnosi o nie likwidowanie powyższego górnego limitu opłat.	
239.	Art. 13 pkt 14	GPW	<p>Uwaga do art. 13 pkt 14 Projektu (art. 94a ustawy o ofercie):</p> <p>Giełda jest przeciwna zmianie zaproponowanej w art. 13 pkt 14 Projektu, czyli art. 94a ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, która polega na zniesieniu górnego limitu opłaty należnej od spółki publicznej z tytułu kosztów nadzoru sprawowanego przez KNF.</p> <p>Z uzasadnienia do Projektu wynika, że obecny limit kwotowy w wysokości odpowiadającej 30 tys. Euro powoduje brak pokrycia ok. 70% kosztów nadzoru przypadających na grupę 5 wskazaną w przepisach stosownego rozporządzenia, którą tworzą spółki publiczne, co powoduje obciążenie tymi kosztami innych podmiotów rynku kapitałowego. Zdaniem projektodawcy: <i>„Istnienie limitu kwotowego powoduje także, że małe podmioty w ramach tej samej grupy są obciążane kosztami nadzoru w sposób proporcjonalnie większy niż podmioty duże, co jest sytuacją nierówności.”</i> W OSR wskazano z kolei, że: <i>„Wpływ projektowanych zmian nie powinien wiązać się ze wzrostem kosztów związanych ze sprawowanym przez KNF nadzorem. Z uwagi na zmianę art. 94a ustawy o ofercie publicznej [...], zwiększeniu ulegnie wysokość składek, jaka jest uiszczana przez podmioty nadzorowane. [...] podyktowane jest to chęcią zapewnienia większego poziomu proporcjonalności pomiędzy dużymi a małymi podmiotami nadzorowanymi.”</i></p> <p>GPW zwraca uwagę, że ani w uzasadnieniu do Projektu ani w OSR nie przedstawiono konsekwencji jakie wynikać będą z proponowanej zmiany dla konkurencyjności oraz dalszego funkcjonowania i rozwoju rynku kapitałowego. Zniesienie górnego limitu opłaty uiszczanej przez spółki publiczne na rzecz KNF powoduje drastyczne (nie o kilkadziesiąt, ale o kilkaset czy nawet kilka tysięcy procent) podniesienie opłat dla emitentów o kapitale własnym w wysokości</p>	Jw.

			<p>powyżej 1,4 mld zł, co przełoży się na znaczące obniżenie atrakcyjności krajowego rynku kapitałowego. Rozwiązanie takie pozostaje absolutnie sprzeczne z wdrażaną właśnie rządową Strategią Rozwoju Rynku Kapitałowego. Rynek kapitałowy stanie się mniej konkurencyjny zarówno w stosunku do innych metod pozyskania kapitału (np. funduszy PE czy finansowania bankowego), ale też innych rynków europejskich.</p> <p>Wobec obserwowanego w ostatnim czasie spadku zainteresowania pozyskiwaniem finansowania na rynku publicznym, GPW obawia się, że wprowadzana zmiana jeszcze bardziej pogłębi ten trend. Dostrzegamy realne ryzyko, że nawet emitenci obecni już na rynku, nie wyłączając tych największych podmiotów, zaczną rozważać wyjście z giełdy lub przeniesienie notowań na inne, bardziej konkurencyjne rynki zagraniczne. Tak drastyczny wzrost opłaty spowoduje, że dużo trudniej będzie też zainteresować rynkiem kapitałowym nowe podmioty, zwłaszcza te o kapitałach własnych powyżej 1,4 mld zł - nie tylko polskich, ale też z regionu CEE. Spółki te będą poszukiwać innych niż giełda ścieżek pozyskania kapitału albo wybrać notowania na zagranicznych giełdach. Z tego też względu GPW jest zdecydowanie przeciwna zmianie proponowanej w art. 94a ustawy o ofercie.</p>	
240.	Art. 13 pkt 14	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Projektowana zmiana ma na celu zniesienie górnego limitu kwotowego w wysokości równowartości w złotych 30 tys. EUR, w odniesieniu do rocznej opłaty z tytułu kosztów nadzoru spółek publicznych. W uzasadnieniu proponowanej zmiany wskazuje się, że obecny limit kwotowy powoduje brak pokrycia blisko 70% kosztów nadzoru przypadających na grupę 5.</p> <p>Zauważyć należy, iż ani uzasadnienie, ani OSR nie wskazują szacunków, np. referujących do danych z lat ubiegłych, w jaki sposób zniesienie przedmiotowego limitu może wpłynąć na łączną wartość opłat wnoszonych przez spółki publiczne oraz w jakiej relacji niniejsza kwota będzie odnosiła się do kosztów nadzoru. W związku z</p>	Jw.

			powyższym postuluje się uzupełnienie uzasadnienia lub Oceny Skutków Regulacji, o przedstawienie szacowanego wpływu zniesienia limitu kwotowego, określonego w art. 94a ust. 1 Ustawy o ofercie, na łączną wartość opłat wnoszonych przez spółki publiczne wraz ze wskazaniem, czy i w jakiej części kwota ta jest uzasadniona dla celów pokrycia kosztów nadzoru.	
241.	Art. 13 pkt 14	UKNF	<p>Art. 94a ust. 1 ustawy o ofercie publicznej – w dniu 2 czerwca 2021 r. UKNF przedstawił do Ministerstwa Finansów propozycje brzmienia art. 94a ustawy o ofercie publicznej, która nie została w całości uwzględniona w aktualnej wersji projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku. Projekt przepisu uwzględnia jedynie zmianę ustępu pierwszego, tj. w brzmieniu „w art. 94a ust.1. skreśla się wyrazy „nie więcej niż równowartość w złotych 30 000 euro i”, natomiast pomija propozycję dodania ust. 3 oraz ust. 4. Tym samym UKNF wnosi o rozszerzenie przepisu poprzez dodanie do jego treści ust. 3 oraz ust. 4 oraz odpowiednie dostosowanie brzmienia ust. 1, zgodnie z poniższą propozycja:</p> <p>a) w art. 94a w ust. 1 skreśla się wyrazy „lub której akcje wprowadzone są do alternatywnego systemu obrotu, w przypadku gdy Rzeczpospolita Polska jest siedzibą tej spółki” oraz „nie więcej niż równowartość w złotych 30 000 euro i”;</p> <p>b) po art. 94a ust. 2 dodaje się ust. 3 oraz 4 o następującym brzmieniu:</p> <p>„3. W przypadku gdy spółka, o której mowa w ust. 1 sporządza roczne skonsolidowane sprawozdanie finansowe zgodnie z obowiązującymi spółkę przepisami o rachunkowości, wartość kapitału własnego o którym mowa w ust. 1 i 2 ustala się odpowiednio na podstawie ostatniego rocznego skonsolidowanego sprawozdania finansowego.”;</p>	Uwaga przyjęta

		<p>„4. Spółka publiczna której akcje wprowadzone są do alternatywnego systemu obrotu, w przypadku gdy Rzeczpospolita Polska jest siedzibą tej spółki, obowiązana jest do wnoszenia rocznej opłaty w wysokości równoważności w złotych 1500 euro.”</p> <p><i>Uzasadnienie</i></p> <p>Wartość opłaty rocznej, o której mowa w art. 94a ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, ustalana jest na podstawie danych, jakie spółki publiczne, o których mowa w ww. przepisie, prezentują w rocznych nieskonsolidowanych („jednostkowych”) sprawozdaniach finansowych. W ocenie UKNF powyższy mechanizm ustalania opłaty rocznej pomija rzeczywistość gospodarczą podmiotu, który funkcjonuje w grupie kapitałowej, tj. nie obejmuje faktycznego rozmiaru takiej grupy oraz jej funkcjonowania w ramach jednego organizmu gospodarczego. Z kolei nadzór sprawowany przez Komisję przykładowo w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych, nie ogranicza się do danego podmiotu np. stanowiącego jednostkę dominującą, lecz faktycznie obejmuje również zdarzenia dotyczące pozostałych członków grupy. UKNF wskazuje również, że wartość opłaty rocznej ustalana dla podmiotów, które co do zasady prowadzą działalność gospodarczą o podobnych rozmiarach, z uwagi na strukturę korporacyjną czy organizację wewnętrzną ich grup kapitałowych, może różnić się w znaczący sposób. Jako przykład UKNF wskazuje sytuację, w której jednostka dominująca prowadząca działalność operacyjną oraz posiadająca mniej istotne spółki zależne (np. dystrybucyjne), na podstawie aktualnie obowiązującego art. 94a ustawy o ofercie publicznej może być zobowiązana do wniesienia opłaty rocznej w innej wysokości niż podmiot, który będąc jednostką dominującą pełni jedynie funkcje holdingową (tj. posiada wyłącznie akcje/udziały w spółkach zależnych), a faktyczna działalność operacyjna jego grupy jest skupiona w spółkach zależnych. W ocenie UKNF, przy założeniu podobnej skali działalności prowadzonej przez dwa powyższe</p>	
--	--	---	--

			<p>podmioty, różnicowanie ich sytuacji na gruncie art. 94a ustawy o ofercie publicznej nie jest zasadne, przez co propozycja uzupełnienia ww. przepisu zapewni jednolite zasady ustalania wartości opłaty rocznej.</p> <p>Mechanizm ustalania opłaty rocznej, zgodnie z art. 94a ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, jest analogiczny zarówno dla spółek z rynku regulowanego jak i spółek, których akcje notowane są w Alternatywnym Systemie Obrotu (dalej: ASO). Skala działalności podmiotów notowanych na ASO jest znacząco mniejsza niż spółek notowanych na rynku regulowanym, zaś wartość opłaty rocznej uzależniona od wyników finansowych ma często istotne przełożenie na ich sytuację finansową. Dlatego UKNF rekomenduje zmianę sposobu ustalania opłaty rocznej dla spółek publicznych, o których mowa w art. 94a ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, tj. których akcje notowane są w ASO, poprzez ustanowienie stałej wartości tej opłaty na poziomie równowartości w złotych 1 500 EUR. Wdrożenie proponowanego rozwiązania zwolni spółki notowane w ASO z ponoszenia kosztów przewyższających minimalną wartość opłaty ustalonej na podstawie aktualnie obowiązującego art. 94a ust. 1 ustawy o ofercie publicznej oraz obniży koszt ich uczestnictwa na rynku kapitałowym.</p>	
242.	Art. 13 pkt 15	UKNF	<p>W art. 96:</p> <p>a) w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „art. 55d ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 55d ust. 1 lub 4 zdaniu drugim”,</p> <p>b) w ust. 6:</p> <p>– pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) ust. 1 – Komisja może nałożyć na osobę, która w tym okresie pełniła funkcję członka zarządu emitenta, zewnętrznie zarządzającego ASI lub zarządzającego z UE w rozumieniu ustawy o funduszach inwestycyjnych lub towarzystwa funduszy inwestycyjnych będącego</p>	Uwaga przyjęta

		<p>organem funduszu inwestycyjnego, karę pieniężną do wysokości 100 000 zł;”,</p> <p>– w pkt 2 i 3 wyrazy „spółki publicznej” zastępuje się wyrazem „emitenta”,</p> <p>c) w ust. 6a:</p> <p>– pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) ust. 1 – Komisja może nałożyć na osobę, która w tym okresie pełniła funkcję członka rady nadzorczej lub członka innego organu nadzorującego emitenta, zewnętrznie zarządzającego ASI lub zarządzającego z UE w rozumieniu ustawy o funduszach inwestycyjnych, lub towarzystwa funduszy inwestycyjnych będącego organem funduszu inwestycyjnego, karę pieniężną do wysokości 50 000 zł;”,</p> <p>– w pkt 2 wyrazy „spółki publicznej” zastępuje się wyrazem „emitenta”,</p> <p>d) w ust. 8 skreśla się wyraz „zamkniętym”;</p> <p><u>Uzasadnienie</u></p> <p>Ad. a) dot. art. 96 ust. 1 pkt 1 – UKNF proponuje przeformułować wyrażenie „zdaniu drugim” na „zdanie drugie”. Chodzi o zachowanie jednolitości przyjętego w ustawie o ofercie zapisu (który został zastosowany chociażby w tej samej jednostce redakcyjnej tj. w art. 96 ale w ust. 1 pkt 2 oraz innych przepisach tej ustawy).</p> <p>Ad. b) W ocenie UKNF – jako że zmiana dotyczy zastąpienia wyrażenia „spółki publicznej” wyrazem „emitenta” w każdym z punktów 1-3 ust. 6, to wystarczającym jest wskazanie jako propozycji zmiany prawa, że: w pkt 1, 2 i 3 wyrazy „spółki publicznej” zastępuje się wyrazem „emitenta” (nie ma uzasadnienia przywoływanie pkt 1 w pełnym brzmieniu po nowelizacji, a pkt 2 i 3 w niepełnym brzmieniu).</p>	
--	--	---	--

			<p>Ad. c) Co do zmiany art. 96 ust. 6a pkt 1 – UKNF nie zgłasza uwag. Jednakże wskazujemy, że usunięcie z art. 96 ust. 6a pkt 1 wyrazu „zamkniętego” powinno mieć swoje odbicie również w pkt 2 poniżej, gdzie mowa jest o towarzystwie funduszy inwestycyjnych będącym organem funduszu inwestycyjnego zamkniętego (zmiana prawa powinna być identyczna w przypadku pkt 1 i pkt 2). Dodatkowo zwracamy uwagę, że w przypadku pozostawienia możliwości prowadzenia działalności przez FIO i SFIO jako fundusz portfelowy należy z przepisu usunąć z przepisu wyraz „zamkniętego”.</p> <p>Ad d) Bez uwag.</p>	
243.	Art. 13 pkt 17 lit. b)	SEG	<p>Uchylenie art. 97 ust. 5 ustawy o ofercie publicznej wyłącza obowiązek przeprowadzenia rozprawy w postępowaniach sankcyjnych prowadzonych przez KNF. W ocenie SEG wydanie przez KNF sankcyjnej decyzji administracyjnej bez przeprowadzenia rozprawy w istotny sposób narusza zasadę transparentności postępowania, jak również de facto w znaczny sposób wpływa na możliwość obrony praw przez strony postępowania. Całkowicie nietrafione jest uzasadnienie usunięcia tego przepisu, które stanowi, że „rezygnacją z obowiązku przeprowadzenia rozprawy w postępowaniach sankcyjnych, które nie wpłynęły na uprawnienia strony. Strona może bowiem w każdym momencie postępowania zwrócić się do KNF z prośbą o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej, której możliwość przeprowadzenia przewiduje k.p.a. KNF posiada również uprawnienie do wyznaczenia z urzędu rozprawy administracyjnej na podstawie k.p.a.” Likwidowany artykuł gwarantuje bowiem stronie możliwość przedstawienia swoich racji przed organem, który wydaje decyzję administracyjną (a nie przed urzędem, który prowadzi postępowanie w tej materii), a k.p.a. uzależnia ten fakt od decyzji prowadzącego postępowanie.</p> <p>W związku z powyższym SEG wnosi o niewprowadzenie przepisu uchylającego art. 97 ust. 5 ustawy o ofercie publicznej. Mając na</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Brak obowiązku przeprowadzania rozprawy przez KNF w sytuacji nakładania sankcji administracyjnych, nie wpłynie negatywnie na ustalanie stanu faktycznego sprawy oraz uprawnienia postępowania administracyjne.</p> <p>Podkreślenia również wymaga, że pozostaje fakultet przeprowadzenia rozprawy w sytuacji, gdy zaistnieją uzasadnione przesłanki wskazujące na konieczność wyjaśnienia wątpliwości/przedstawienia dodatkowych informacji, które w toku postępowania nie zostały wcześniej udostępnione.</p>

			względnie argumenty podniesione w uzasadnieniu do projektu ustawy SEG proponuje modyfikację art. 97 ust. 5 ustawy o ofercie publicznej w taki sposób, żeby obligatoryjna rozprawa odbywała się jedynie na wyraźny wniosek strony. W przypadku zgłoszenia takiego wniosku KNF będzie zobowiązany do przeprowadzenia rozprawy.	Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że art. 89 § 2 k.p.a. wskazuje na przesłanki, w których rozprawa powinna być przeprowadzona (sytuacje, w których KNF przeprowadzić będzie musiał rozprawę) tj. potrzebę uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin. Mając na uwadze powyższe nie sposób uznać, że istnieje ryzyko braku ustalenia w sposób należyty stanu faktycznego w sprawie, braku transparentności postępowania gdyż organ nadzoru w przypadku powzięcia wątpliwości, co do stanu faktycznego z urzędu przeprowadzi rozprawę.
Art. 14. Zmiany do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi				
244.	Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem tzw. „jednolitej licencji bankowej” uwzględniająca zmianę mającą	UKNF	Przepisy dotyczące tzw. jednolitej licencji bankowej, powinny również regulować zasady na jakich bank państwowy może prowadzić działalność maklerską. Statut banku państwowego, odrębnie od statutów banków prowadzących działalność w innej formie prawnej, nie jest uchwalany przez organ tego banku, lecz jest nadawany rozporządzeniem właściwego ministra po zasięgnięciu opinii KNF (art. 19 Prawa bankowego).	Uwaga przyjęta

	<p>na celu umożliwienia prowadzenia działalności maklerskiej przez Bank Gospodarstwa Krajowego</p>		<p>Procedura przewidziana dla innych banków nie znajdzie zastosowania do banku państwowego. Stąd niezbędne jest wprowadzenie odrębnej procedury uzyskiwania decyzji administracyjnej zezwalającej na prowadzenie działalności maklerskiej bankowi państwowemu i umożliwiającej KNF zweryfikowanie przygotowania banku do prowadzenia takiej działalności. Taka procedura zapewni równy dostęp do rynku i możliwości świadczenia usług wszystkim bankom krajowym, a przede wszystkim zapewni prawidłowe funkcjonowanie rynku kapitałowego, w szczególności bezpieczeństwo obrotu oraz ochronę inwestorów i innych jego uczestników, a także przestrzeganie reguł uczciwego obrotu.</p> <p>Do banku państwowego, w zakresie działalności maklerskiej, powinny mieć zastosowanie przepisy ustawy, rozporządzeń UE dotyczące banku prowadzącego działalność maklerską. Proponowane zmiany odpowiadają na potrzebę zrównania praw i obowiązków banku państwowego prowadzącego działalność maklerską z prawami i obowiązkami innych podmiotów prowadzących taką działalność.</p> <p>W związku z wprowadzeniem zmian w zakresie jednolitej licencji bankowej a także mając na uwadze potrzebę zapewnienia jednolitego podejścia w zakresie sankcji dla banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 Ustawy o obrocie zasadnym jest zachowanie tych samych zasad dotyczących sankcjonowania podmiotów naruszających zasady świadczenia usług maklerskich i tych świadczonych przez banki, o których mowa w art. 70 ust. 2 Ustawy o obrocie.</p>	
245.	Art. 14	SEG	<p>Projekt ustawy przewiduje uchylenie przepisów art. 165 ust. 2, a także art. 165a ust. 3, art. 165b ust. 3, art. 166a ust. 3, art. 167a ust. 2a, art. 167c ust. 4, art. 167ca ust. 3, art. 169c ust. 3, art. 170 ust. 2, art. 170a ust. 2, art. 170b ust. 2, art. 170c ust. 2 art. 171 ust. 3, art. 173 ust. 9, art. 173c ust. 5 oraz art. 174 ust. 3 związanych z rezygnacją z obowiązku przeprowadzenia przez KNF rozprawy przed wydaniem decyzji administracyjnych w sprawach dotyczących rynku kapitałowego.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta Uzasadnienie jak do art. 13 pkt 17 lit. b.</p>

			<p>W ocenie SEG wydanie przez KNF sankcyjnej decyzji administracyjnej bez przeprowadzenia rozprawy w istotny sposób narusza zasadę transparentności postępowania, jak również de facto w znaczny sposób wpływa na możliwość obrony praw przez strony postępowania. Całkowicie nietrafione jest uzasadnienie usunięcia tego przepisu, które stanowi, że „rezygnacją z obowiązku przeprowadzenia rozprawy w postępowaniach sankcyjnych, które nie wpłynę na uprawnienia strony. Strona może bowiem w każdym momencie postępowania zwrócić się do KNF z prośbą o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej, której możliwość przeprowadzenia przewiduje k.p.a. KNF posiada również uprawnienie do wyznaczenia z urzędu rozprawy administracyjnej na podstawie k.p.a.” Likwidowany artykuł gwarantuje bowiem stronie możliwość przedstawienia swoich racji przed organem, który wydaje decyzję administracyjną (a nie przed urzędem, który prowadzi postępowanie w tej materii), a k.p.a. uzależnia ten fakt od decyzji prowadzącego postępowanie.</p> <p>W związku z powyższym SEG wnosi o niewprowadzanie tych przepisów uchylających. Mając na względzie argumenty podniesione w uzasadnieniu do projektu ustawy SEG proponuje modyfikację przepisów wymienionych na początku niniejszej uwagi w taki sposób, żeby obligatoryjna rozprawa odbywała się jedynie na wyraźny wniosek strony. W przypadku zgłoszenia takiego wniosku KNF będzie zobowiązany do przeprowadzenia rozprawy.</p>	
246.	Art. 14 pkt 1	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE DEMATERIALIZACJI I REJESTRACJI CERTYFIKATÓW INWESTYCYJNYCH</p> <p>1) w art. 7a:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Emitent obligacji emitowanych na podstawie ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208 oraz z 2021 r. poz. 187) oraz listów zastawnych emitowanych na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta, z zastrzeżeniem, że w projekcie przewidziano rozwiązanie ułatwiające TFI identyfikację uczestników fiz.</p>

			<p>(Dz. U. z 2020 r. poz. 415), z zastrzeżeniem art. 5a ust. 2 tej ustawy, w odniesieniu do których nie zamierza ubiegać się o dopuszczenie ich do obrotu na rynku regulowanym ani o wprowadzenie do ASO, przed zawarciem umowy, której przedmiotem jest rejestracja tych papierów wartościowych w depozycie papierów wartościowych, zawiera umowę o wykonywanie funkcji agenta emisji tych papierów wartościowych z firmą inwestycyjną uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym.”,</p> <p>b) uchyla się ust. 1a,</p> <p>c) w ust. 4 w pkt 4 po wyrazach o których mowa w” skreśla się wyrazy „ustawie o funduszach inwestycyjnych oraz”,</p> <p>d) w ust. 9 wyrazy „obligacji, listów zastawnych lub certyfikatów inwestycyjnych” zastępuje się wyrazami „obligacji lub listów zastawnych”,</p> <p>e) w ust. 10 wyrazy „obligacji, listów zastawnych lub certyfikatów inwestycyjnych” zastępuje się wyrazami „obligacji lub listów zastawnych”;</p>	
247.	Art. 14 pkt 2	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE DEMATERIALIZACJI I REJESTRACJI CERTYFIKATÓW INWESTYCYJNYCH</p> <p>2) w art. 7b:</p> <p>a) w ust. 1 uchyla się pkt 3,</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta, z zastrzeżeniem, że w projekcie przewidziano rozwiązanie ułatwiające TFI identyfikację uczestników fiz.</p>
248.	Art. 14 pkt 2	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej (pkt 1)</p> <p>Art. 4 ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Rachunkami papierów wartościowych są rachunki, na których zapisywane są zdematerializowane papiery wartościowe, prowadzone wyłącznie przez:</p> <p>1) domy maklerskie i banki prowadzące działalność maklerską, banki powiernicze, banki państwowe, o których mowa w art. 111 a ust. 1</p>	<p>Przyjęta.</p>

			banki, o których mowa w art. 70 ust. 2, zagraniczne firmy inwestycyjne i zagraniczne osoby prawne prowadzące działalność maklerską na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w formie oddziału, Krajowy Depozyt, spółkę, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1, oraz Narodowy Bank Polski - jeżeli oznaczenie tych rachunków pozwala na identyfikację osób, którym przysługują prawa z papierów wartościowych	
249.	Art. 14 pkt 3	KDPW	art. 7a ust. 4 pkt 2 – wydaje się, że zmiana redakcji polegająca wyłącznie na zastąpieniu wyrazu „zgodności” wyrazem „kompletności” nie jest wystarczająca. Proponujemy następującą redakcję tego przepisu: „2) weryfikację kompletności dokumentacji i oświadczeń przedstawionych przez emitenta w świetle <u>wymogów z wymogami dotyczącymi</u> oferowania papierów wartościowych, wynikającymi z przepisów prawa;”.	Uwaga kierunkowo przyjęta.
250.	Art. 14 pkt 3b	NBP	Ad art. 14 pkt 3b opiniowanego projektu Sugerujemy pozostawić dotychczasowe brzmienie art. 7a ust. 2 pkt 2 lub ewentualnie uzupełnić go w następujący sposób: „ <i>weryfikację kompletności dokumentacji i oświadczeń przedstawionych przez emitenta oraz ich zgodności z wymogami dotyczącymi oferowania papierów wartościowych, wynikającymi z przepisów prawa</i> ”.	Uwaga nieprzyjęta Propozycja sprzeczna z propozycją UKNF, która zmierza do ograniczenia obowiązków agenta do formalnej weryfikacji (tj. zamiana „zgodności” na „kompletności”).
251.	Art. 14 pkt 4	ZBP	<u>Art. 14 pkt 4) Projektu dot. art. 7b ust. 2 zdanie pierwsze Ustawy o obrocie</u> ZBP wnosi o utrzymanie dotychczasowego 15-dniowego terminu na przekazanie przez emitentów raportu do KDPW. Skrócenie terminu na przekazywanie przez emitentów raportów o emisjach papierów wartościowych zarejestrowanych w innych systemach rejestracji niż KDPW do 3 dni roboczych, może spowodować istotne trudności w	Uwaga przyjęta w zakresie vacatio legis. Podstawowym celem art. 7b ust. 2 ustawy o obrocie jest zapewnienie inwestorowi transparentnego pakietu informacji, pozwalającego na weryfikację

			dotrzymaniu terminu, zwłaszcza w okresach okołoswiątecznych. Jeśli tak krótki termin miałby zostać utrzymany wnosimy o wydłużenie terminu wejścia w życie tego przepisu do 6 miesięcy - postulujemy zmianę art. 40 pkt. 1 projektu poprzez dodanie "art. 14 pkt. 4,". Wynika to z faktu, że zmiana terminu wykonania obowiązku raportowego wymaga wprowadzenia przez bank czasochłonnych zmian systemowych. Przeprowadzenie zmian systemowych wymaga odpowiedniego nakładu czasu pracy i przemawia za koniecznością co najmniej 6 miesięcznego okresu vacatio legis dla tego przepisu.	emitenta w zakresie realizowania przez niego świadczeń, związanych z wyemitowanymi papierami wartościowymi. Kluczowym aspektem wpływającym na wiarygodność takich danych jest ich aktualność, zależna przede wszystkim od ich notyfikacji przez emitenta w ogóle oraz momentu jej dokonania. Nadzór Komisji nad realizacją obowiązków notyfikacyjnych do Rejestru Zobowiązań Emitentów pozwala na stwierdzenie, że obecny czas na zgłoszenie aktualizacji często wypacza aktualność wprowadzanych danych.
252.	Art. 14 pkt 3	UKNF	Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej (pkt 1) W art. 7a: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Emitent obligacji emitowanych na podstawie ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208 oraz z 2021 r. poz. 187) oraz listów zastawnych emitowanych na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415), z zastrzeżeniem art. 5a ust. 2 tej ustawy, w odniesieniu do których nie zamierza ubiegać się o dopuszczenie ich do obrotu na rynku regulowanym ani o wprowadzenie do ASO, przed zawarciem umowy, której przedmiotem jest rejestracja tych papierów wartościowych w depozycie papierów wartościowych, zawiera umowę	Uwaga przyjęta

		<p>o wykonywanie funkcji agenta emisji tych papierów wartościowych z firmą inwestycyjną, bankiem państwowym, o którym mowa w art. 111a ust. 1 albo bankiem, o którym mowa w art. 70 ust. 2 uprawnionymi do prowadzenia rachunków papierów wartościowych, albo z bankiem powierniczym.”,</p> <p>b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Jeżeli firma inwestycyjna, bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2 lub bank powierniczy są jednostkami powiązаныmi z emitentem w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości albo są związane z emitentem jakimkolwiek innym stosunkiem prawnym lub faktycznym, który mógłby prowadzić do konfliktu interesów lub wywoływać wątpliwości co do możliwości prawidłowego wywiązywania się z obowiązków agenta emisji, firma inwestycyjna, bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2 lub bank powierniczy mogą zawrzeć z emitentem umowę o wykonywanie funkcji agenta emisji, jeżeli:</p> <p>1) wydziela pod względem organizacyjnym wykonywanie tej funkcji od osób lub czynności, które mogą wywoływać powstanie konfliktu interesów, oraz</p> <p>2) zapewnią identyfikację i monitorowanie konfliktów interesów oraz właściwe zarządzanie nimi.”</p> <p>c) ust. 10 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„10. Emitent obligacji, listów zastawnych innych niż określone w ust. 1 może zawrzeć z firmą inwestycyjną, bankiem państwowym, o którym mowa w art. 111a ust. 1 albo bankiem, o którym mowa w art. 70 ust. 2 uprawnionymi do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym umowę o wykonywanie funkcji agenta</p>	
--	--	--	--

			emisji tych papierów wartościowych. Przepisy ust. 2-9 stosuje się odpowiednio.”	
253.	Art. 14 pkt 5	ZBP	<p><u>Art. 14 pkt 5) Projektu dot. art. 7c Ustawy o obrocie</u></p> <p>Wnosimy o usunięcie nadmiarowego obowiązku. Na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów prawa emitent lub agent emisji działający w imieniu emitenta przekazują informacje o emisjach papierów wartościowych do KDPW przed ich rejestracją w KDPW. W ocenie ZBP obowiązek określony w nowym art. 7c Ustawy o obrocie jest niejasny i ma ponadto charakter nadmiarowy, zobowiązuje do ponownego przekazania tych samych informacji w innych terminach. Realizacja tego obowiązku może się przełożyć na wzrost kosztów po stronie emitentów, a to przeczy celowi wspierania rozwoju rynku kapitałowego. Do wykonywania dodatkowych obowiązków informacyjnych konieczne będzie zatrudnienie nowych pracowników przez agenta emisji. Mamy również wątpliwości co do sposobu wywiązania się z obowiązku określonego przedmiotowym przepisem. Szczegóły będzie określało rozporządzenie, którego projekt nie został załączony, a które może wprowadzać nowe obowiązki, dodatkowe terminy i znacząco wpłynąć na proces emisji. Emisja jest uzgadniana z emitentem praktycznie do ostatniego momentu przed dniem emisji, więc zmiany w zakresie informowania przed emisją wpłyną na procesy emisji.</p>	<p>Uwaga przyjęta kierunkowo poprzez wprowadzenie 6 miesięcznego vacatio legis.</p> <p>Rozszerzenie katalogu gromadzonych przez KDPW informacji ma na celu zwiększenie skuteczności nadzoru nad ofertą publiczną. Na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów, tj. art. 7b ust. 1 ustawy o obrocie oraz art. 44 ust. 3 oraz ust. 4 ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. z 2018 r. poz. 2243 z późn. zm.), emitenci są już związani obowiązkiem przekazywania do Rejestru Zobowiązań Emitentów informacji na temat podstawowych parametrów emisji (wartość nominalna emisji, rok emisji, data realizacji świadczeń). Rozszerzenie zakresu informacji przekazywanych przez emitentów do KDPW nie spowoduje wzrostu kosztu tej</p>

				<p>notyfikacji. Dane, o które planuje się rozszerzyć katalog wskazany w art. 7b ustawy o obrocie to dane, które są w posiadaniu emitenta, wobec czego ich pozyskanie nie wiąże się z koniecznością angażowania podmiotów trzecich, a przez to ponoszeniem dodatkowych kosztów.</p>
254.	Art. 14 pkt 5	KDPW	<p>Art. 7c. przewiduje, że emitent, o którym mowa w art. 7b ust. 1, lub agent emisji działający na rzecz emitenta w przypadku określonym w art. 7a ust. 1, jest obowiązany przekazać Krajowemu Depozytowi, <u>przed zawarciem umowy, której przedmiotem jest rejestracja papierów wartościowych</u> w depozycie papierów wartościowych lub w innym systemie rejestracji, o którym mowa w art. 49 ust. 1 rozporządzenia 909/2014, dodatkowe informacje dotyczące emisji tych papierów wartościowych, rodzaju papieru wartościowego, wynikających z niego zobowiązań oraz sposobu ich oferowania. Obowiązek ten ma dotyczyć także emitentów papierów wartościowych, w odniesieniu do których emitent zamierza ubiegać się o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub o wprowadzenie do ASO, a także emitentów papierów wartościowych dopuszczonych do takiego obrotu. Projekt przewiduje, że Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji podlegających obowiązkowi przekazania oraz termin ich przekazywania, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego wykonywania zadań Komisji w zakresie nadzoru nad rynkiem kapitałowym oraz umożliwienia identyfikacji emitentów i wyemitowanych papierów.</p>	<p>Jw.</p>

		<p>W uzasadnieniu do projektu wskazano, że dodanie art. 7c ma na celu zrównanie wymogów wobec podmiotów, które wyemitowały obligacje i zgłosiły dane dotyczące tych obligacjach do Rejestru Zobowiązań Emitentów prowadzonego przez KDPW (bazy RZE), z wymogami wobec podmiotów, które będą zgłaszać dane do bazy RZE po raz pierwszy. W związku z tym nastąpi rozszerzenie bazy danych o emitowanych przez poszczególnych emitentów papierach dłużnych, utworzonej przez KDPW na podstawie art. 44 ustawy z dnia 9 listopada 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. poz. 2243, z późn. zm.) – w bazie RZE będą ujawniane dodatkowe informacje dotyczące wyemitowanych papierów wartościowych, informacje dotyczące papierów wartościowych, których emitenci zamierzają ubiegać się o dopuszczenie ich do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do Alternatywnego Systemu Obrotu czy też papierów wartościowych emitowanych przez emitentów papierów wartościowych już dopuszczonych do obrotu. Z uwagi na nałożenie na emitentów nowych obowiązków proponuje się dodanie art. 7c ust. 3, który będzie zawierał upoważnienie dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do wydania rozporządzenia, w którym zostaną doprecyzowane obowiązki informacyjne emitentów.</p> <p><i>Powyższe rozwiązania mają wpłynąć na wzrost efektywności nadzoru sprawowanego przez KNF przez umożliwienie KNF pełnej weryfikacji emisji (jej zgodności z prawem) oraz wzmocnienie poziomu ochrony uczestników rynku kapitałowego, w szczególności inwestorów.</i></p> <p>Nie rozumiemy powołanego w uzasadnieniu argumentu mającego przemawiać za dodaniem art. 7c, wskazującego, że dodanie tego przepisu ma służyć zrównaniu wymogów wobec podmiotów, które wyemitowały już obligacje i zaraportowały dane do bazy RZE, z wymogami wobec podmiotów, które będą zgłaszać do niej dane po raz</p>	
--	--	---	--

		<p>pierwszy. Bez tego przepisu obie kategorie podmiotów posiadałyby identyczne obowiązki informacyjne w ww. zakresie, tyle tylko, że nie zostałyby one rozszerzone. Ponadto pragniemy sprostować wynikającą z uzasadnienia, lecz nie odpowiadającą istniejącemu stanowi rzeczy błędną informację, jakoby w bazie RZE nie były dotychczas prezentowane informacje dotyczące papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzonych do alternatywnego systemu obrotu. W bazie RZE prezentowane są informacje o takich papierach wartościowych. Zgodnie bowiem z art. 48 ust.5e ustawy o obrocie instrumentami finansowymi Krajowy Depozyt udostępnia do publicznej wiadomości informacje o (wszystkich) nieumorzonych obligacjach, listach zastawnych oraz certyfikatach inwestycyjnych wyemitowanych przez emitentów posiadających siedzibę na terytorium RP, tyle tylko, że informacje dotyczące papierów wartościowych rejestrowanych w depozycie papierów wartościowych (w tym także będących przedmiotem obrotu zorganizowanego) są pozyskiwane przez Krajowy Depozyt przy zawieraniu umowy o ich rejestrację lub w związku z obsługą realizacji świadczeń wynikających z tych papierów wartościowych, stosowana jest do tego inna aplikacja oraz pozyskanie tych informacji następuje na podstawie regulacji wydanych przez Krajowy Depozyt.</p> <p>Podtrzymujemy nasze negatywne stanowisko dotyczące wprowadzenia tego przepisu, wyrażone w naszym piśmie z dnia 10 sierpnia 2021 r. zawierającym uwagi do poprzedniej wersji projektowanej ustawy. Pokróćce wprowadzenie art. 7c uznajemy za rozwiązanie niewłaściwe z następujących powodów:</p> <ol style="list-style-type: none">1/ niektóre dane, które miałyby być gromadzone przez Krajowy Depozyt na podstawie tego przepisu, nie wiążą się z działalnością prowadzoną przez Krajowy Depozyt,2/ projektodawca nie wskazał źródła finansowania kosztów związanych z dostosowaniem bazy RZE do treści tego przepisu, choć ma on służyć	
--	--	--	--

		<p>zapewnieniu prawidłowego wykonywania zadań KNF w zakresie nadzoru nad rynkiem kapitałowym, a Krajowy Depozyt partycypuje w finansowaniu kosztów sprawowania tego nadzoru na podstawie odrębnych przepisów,</p> <p>3/ może on prowadzić do skutków niezgodnych z przepisami rozporządzenia CSDR – działalność Krajowego Depozytu określona w art. 48 ust. 5e ustawy, polegająca na gromadzeniu i udostępnianiu do publicznej wiadomości informacji o obligacjach, listach zastawnych oraz certyfikatach inwestycyjnych, stanowi tzw. działalność pomocniczą Krajowego Depozytu, zaś przepisy rozporządzenia CSDR zasadniczo zakazują finansowania działalności pomocniczej ze środków pozyskanych z działalności podstawowej.</p> <p>Gdyby pomimo naszych argumentów podjęta została decyzja o wprowadzeniu przepisu art. 7c zwracamy uwagę, że powinien z nim zostać skorelowany przepis art. 48 ust. 5e, np. poprzez dodanie do jego treści dodatkowych informacji, które miałyby być raportowane zgodnie z art. 7c, aby uniknąć wątpliwości, co do możliwości upubliczniania tych dodatkowych informacji. Ponadto chcielibyśmy zwrócić uwagę na to, że nałożenie obowiązku przekazania Krajowemu Depozytowi dodatkowych informacji o papierach wartościowych, które mają zostać zarejestrowane w depozycie papierów wartościowych, jeszcze przed zawarciem umowy, której przedmiotem jest ta rejestracja (a tym samym przed nadaniem im kodu ISIN), generuje ryzyko duplikowania w bazie RZE informacji na temat tych samych papierów wartościowych. Z tego powodu uważamy, że jeżeli obowiązek ich przekazywania miałby zostać wprowadzony, powinny one być przekazywane dopiero po zawarciu tej umowy, tzn. wtedy, gdy papiery wartościowe zostaną już oznaczone kodem ISIN i podstawowe informacje o nich zostaną wprowadzone do bazy RZE.</p> <p>Zwracamy także uwagę na potrzebę opóźnienia wejścia w życie obowiązków raportowych wynikających z art. 7c – wprowadzenie tych</p>	
--	--	---	--

			obowiązków wymagało będzie uruchomienia przez Krajowy Depozyt prac programistycznych, których zakres wyznaczy dopiero treść rozporządzenia, które miałyby zostać wydane na podstawie art. 7c ust.3. Prace te wstępnie estymujemy na okres ok. 6 miesięcy, dlatego też obowiązki te powinny wchodzić w życie nie wcześniej niż po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia. Tym samym odpowiedniej zmiany wymaga przepis przejściowy zamieszczony w art. 32 projektowanej ustawy.	
255.	Art. 14 pkt 10	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej (pkt 1)</p> <p>Art. 19 ust. 1 pkt 2) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„ 2) dokonywanie oferty publicznej, subskrypcji lub sprzedaży na podstawie tej oferty wymaga pośrednictwa firmy inwestycyjnej lub banku państwowego, o którym mowa w art. 111a ust. 1, z wyjątkiem:</p> <p>a) oferty publicznej, o której mowa w art. 1 ust. 3 i ust. 4 lit. a, b, e oraz h-j rozporządzenia 2017/1129,</p> <p>b) oferty publicznej bankowych papierów wartościowych, o których mowa w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe,</p> <p>c) oferty publicznej dokonywanej za pośrednictwem dostawcy usług finansowania społecznościowego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. e rozporządzenia 2020/1503; ”;</p>	Uwaga przyjęta
256.	Art. 14 pkt 13	KDPW_CCP	<p>Art.14 (proponowane zmiany w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi):</p> <p>a/ w pkt 13 (proponowana zmiana w art. 45e poprzez dodanie ust. 2b-2d):</p> <p>Proponujemy, aby wyrazy „podmiot rozliczający” zastąpić wyrazami: „CCP”. Wskazane w tych przepisach środki prawne dotyczą bowiem uprawnień związanych z sytuacją, w której podmiot staje się stroną</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Podmiot typu CCP nie jest jedynym podmiotem rozliczającym posiadającym uprawnienie do rozliczania instrumentów finansowych i korzystania z ochrony na gruncie art. 45e uoif.</p>

		<p>transakcji, czyli spełnia kryteria określone w definicji „CCP”, jakie wynikają z rozporządzenia EMIR.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy następującą korektę:</p> <p><i>„2b. Środki prawne, o których mowa w ust. 1, nie wpływają na uprawnienia podmiotu rozliczającego, określone w regulaminie CCP, polegające na:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1) rozwiązaniu umowy o uczestnictwo wraz z umowami, których podmiot ten stał się stroną w wyniku nowacji rozliczeniowej transakcji przyjętych do rozliczenia na podstawie umowy o uczestnictwo;</i> <i>2) powstrzymaniu się od wykonania umowy o uczestnictwo.</i> <p><i>2c. Środki prawne, o których mowa w ust. 1, nie wpływają na uprawnienia CCP do potrącenia lub kompensacji wierzytelności wynikających z:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1) rozliczenia transakcji, o których mowa w ust. 1,</i> <i>2) tytułu zabezpieczeń ustanowionych na rzecz CCP,</i> <i>3) tytułu uczestnictwa w systemie gwarantującym prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z transakcji, o których mowa w ust. 1</i> <i>– na zasadach określonych w regulaminie CCP.</i> <p><i>2d. Środki prawne, o których mowa w ust. 1, nie wpływają na uprawnienia:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1) CCP oraz</i> <i>2) Uczestnika</i> <p><i>– wynikające z zamieszczonej w umowie o uczestnictwo klauzuli określającej zasady rozliczenia stron z tytułu rozwiązania umowy o uczestnictwo oraz umów, których CCP stał się stroną w wyniku nowacji rozliczeniowej transakcji przyjętych do rozliczenia na podstawie</i></p>	
--	--	---	--

			<i>umowy o uczestnictwo w związku z zastosowaniem środków, o których mowa w ust. 1, wobec CCP lub uczestnika tego podmiotu.”;</i>	
257.	Art. 14 pkt 13	NBP	<p>Ad art. 14 pkt 13 opiniowanego projektu</p> <p>W opinii NBP należy dążyć do ujednoczenia siatki pojęciowej odnoszącej się do mechanizmu nowacji rozliczeniowej. W szczególności sugerujemy zastąpić pojawiające się w opiniowanym projekcie wyrażenia „w drodze nowacji rozliczeniowej” oraz „w wyniku nowacji rozliczeniowej” wyrażeniem „z wykorzystaniem nowacji rozliczeniowej”. Naszym zdaniem w całej zmienianej ustawie należy jednolicie stosować wyrażenie „z wykorzystaniem nowacji rozliczeniowej”.</p>	Uwaga przyjęta kierunkowo
258.	Art. 14 pkt 13 lit. a	IRGiT	<p>Mając na względzie zachowanie zasad równego traktowania podmiotów świadczących usługi post-transakcyjne oraz bezpieczeństwo uczestników rozliczanych przez te podmioty, wnosimy o objęcie przepisami art. 45e ust. 1 pkt 3) ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, uczestników rozliczanych przez każdy podmiot rozliczający.</p> <p>Propozycja zmiany brzmienia przepisu:</p> <p>– pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) poza systemem obrotu instrumentami finansowymi – jeżeli są one rozliczane przez CCP w drodze nowacji rozliczeniowej <u>jeżeli są one rozliczane przez podmiot rozliczający</u>”;</p>	Uwaga przyjęta
259.	Art. 14 pkt 13 lit. b	IRGiT	<p>Mając na względzie zachowanie zasad równego traktowania podmiotów świadczących usługi post-transakcyjne oraz bezpieczeństwo uczestników rozliczanych przez te podmioty, wnosimy o objęcie przepisami art. 45e ust. 2 pkt 3) ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, uczestników rozliczanych przez każdy podmiot rozliczający.</p>	Uwaga przyjęta

			<p>Propozycja zmiany brzmienia przepisu projektu ustawy:</p> <p>„b) w ust. 2:</p> <ul style="list-style-type: none"> – po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu: <p>„2a) na OTF,”,</p> <ul style="list-style-type: none"> – pkt 3 otrzymuje brzmienie <p>„3) poza systemem obrotu instrumentami finansowymi – jeżeli są one rozliczane przez CCP w drodze nowacji rozliczeniowej jeżeli są <u>one rozliczane przez podmiot rozliczający</u>”,</p> <ul style="list-style-type: none"> – część wspólna otrzymuje brzmienie: <p>„na rzecz innego uczestnika lub na rzecz <u>podmiotu rozliczającego CCP</u> na zasadach określonych w jego regulaminie”</p>	
260.	Art. 14 pkt 13 lit. c	IRGiT	<p>Mając na względzie, iż tytuł zabezpieczeń ustanowiony może być nie tylko na rzecz podmiotu rozliczającego ale również na rzecz innych uczestników, co potwierdza obowiązująca jak i projektowana zmiana art. 45e ust. 2, wnosimy o uwzględnienie takiej możliwości również w ramach przepisu art. 45e ust. 2c pkt 2).</p> <p>Proponowana zmiana brzmienia przepisu:</p> <p>„2c. Środki prawne, o których mowa w ust. 1, nie wpływają na uprawnienia podmiotu rozliczającego do potrącenia lub kompensacji wierzytelności wynikających z:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rozliczenia transakcji, o których mowa w ust. 1, 2) tytułu zabezpieczeń ustanowionych na rzecz podmiotu rozliczającego <u>lub innego uczestnika</u>, 3) tytułu uczestnictwa w systemie gwarantującym prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z transakcji, o których mowa w ust. 1 	Uwaga przyjęta

			– na zasadach określonych w regulaminie podmiotu rozliczającego.”	
261.	Art. 14 pkt 13 lit. c	KDPW	<p>Art. 45e ust. 2b-2d - proponujemy, aby wyrazy „podmiot rozliczający” zastąpić w tych przepisach wyrazem: „CCP”. Wskazane w tych przepisach środki prawne dotyczą bowiem uprawnień związanych z sytuacją, w której podmiot rozliczający staje się stroną transakcji, czyli spełnia kryteria określone w definicji „CCP”, jakie wynikają z rozporządzenia EMIR.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy następujące :</p> <p>„2b. Środki prawne, o których mowa w ust. 1, nie wpływają na uprawnienia CCP określone w regulaminie CCP, polegające na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rozwiązaniu umowy o uczestnictwo wraz z umowami, których CCP stał się stroną w wyniku nowacji rozliczeniowej transakcji przyjętych do rozliczenia na podstawie umowy o uczestnictwo; 2) powstrzymaniu się od wykonania umowy o uczestnictwo. <p>2c. Środki prawne, o których mowa w ust. 1, nie wpływają na uprawnienia CCP do potrącenia lub kompensacji wierzytelności wynikających z:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rozliczenia transakcji, o których mowa w ust. 1, 2) tytułu zabezpieczeń ustanowionych na rzecz CCP, 3) tytułu uczestnictwa w systemie gwarantującym prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z transakcji, o których mowa w ust. 1 <p>– na zasadach określonych w regulaminie CCP.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Podmiot typu CCP nie jest jedynym podmiotem rozliczającym posiadającym uprawnienie do rozliczania instrumentów finansowych i korzystania z ochrony na gruncie art. 45e uoif.</p>

			<p>2d. Środki prawne, o których mowa w ust. 1, nie wpływają na uprawnienia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) CCP oraz 2) uczestnika <p>– wynikające z zamieszczonej w umowie o uczestnictwo klauzuli określającej zasady rozliczenia stron z tytułu rozwiązania umowy o uczestnictwo oraz umów, których CCP stał się stroną w wyniku nowacji rozliczeniowej transakcji przyjętych do rozliczenia na podstawie umowy o uczestnictwo w związku z zastosowaniem środków, o których mowa w ust. 1, wobec CCP lub uczestnika tego podmiotu.”.</p>	
262.	Art. 14 pkt 14	NBP	<p>Ad art. 14 pkt 14 opiniowanego projektu</p> <p>Biorąc pod uwagę postępowania administracyjne prowadzone przez NBP – opinie Prezesa NBP w sprawie zatwierdzanych przez KNF zmian regulaminów KDPW_CCP S.A. – pozytywnie odnosimy się do zmian zaproponowanych w opiniowanym projekcie, które dotyczą dodania ust. 17 w art. 48 <i>ustawy o obrocie instrumentami finansowymi</i>. Projektowany przepis słusznie zmierza w kierunku zmniejszenia obciążeń licencyjnych zarówno po stronie CCP, jak i organu nadzoru, ponieważ w obecnym stanie prawnym niejednokrotnie równolegle prowadzonych jest kilka postępowań, w ramach których ocenie nadzorczej podlegają te same zmiany w regulaminach. W pełni uzasadnione jest zatem, aby postępowania prowadzone na podstawie <i>ustawy o obrocie instrumentami finansowymi</i> w sprawie zatwierdzenia zmian w regulaminach CCP oraz wydawania opinii przez Prezesa NBP w tych sprawach mogły nie być prowadzone w przypadkach równoległego procedowania tych samych zagadnień na podstawie <i>rozporządzenia (UE) 648/2012</i>.</p> <p>Uznając słuszność dążenia do zmniejszenia obciążeń licencyjnych, proponujemy równocześnie rozważyć, czy zmiana przedstawiona w art. 14 pkt 14 opiniowanego projektu nie powinna również dotyczyć</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Brak propozycji przepisu.</p>

			podmiotów innych niż spółka zależna KDPW, które potencjalnie mogą prowadzić działalność jako CCP. Art. 48 ust. 16 <i>ustawy o obrocie instrumentami finansowymi</i> , do którego odwołuje się projektowany ust. 17, nie odnosi się bowiem do CCP w ogóle, lecz jedynie do spółki zależnej KDPW, czyli obecnie w praktyce jedynie do KDPW_CCP S.A.	
263.	Art. 14 pkt 15	NBP	<p>Ad art. 14 pkt 15 opiniowanego projektu</p> <p>Mając na uwadze m.in. treść dodawanego w art. 51 <i>ustawy o obrocie instrumentami finansowymi</i> ust. 4, proponujemy uzupełnienie projektu o propozycję zmiany ust. 1 tego artykułu, polegającą na dodaniu odwołania do zadań, o których mowa w art. 48 ust. 3 tej ustawy. Obecne brzmienie art. 51 ust. 1 nie obejmuje bowiem współdziałania z uczestnikami w zakresie dokonywania rozliczeń i rozrachunku transakcji innych niż zawierane w systemie obrotu instrumentami finansowymi (tzn. w szczególności nie obejmuje rozliczeń transakcji z rynku OTC). Proponujemy następujące brzmienie art. 51 ust. 1:</p> <p><i>„1. Zadania, o których mowa w art. 48 ust. 1–3, Krajowy Depozyt oraz spółka, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu tych zadań, wykonują współdziałając z uczestnikami.”</i></p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Projektowana ustawa nie przewiduje zmiany ust. 4 w art. 51.</p>
264.	Art. 14 pkt 15	KDPW	Art. 51 ust. 2 – postulujemy rezygnację z dokonywania zmiany w art. 51 ust.2, naszym zdaniem nie wymaga jej wprowadzenia nowy ust.5 w art. 51. Dlatego też proponujemy ograniczenie zmian dokonywanych w art. 51 jedynie do zmiany polegającej na dodaniu do niego nowego ust.5.	<p>Uwaga nieprzyjęta</p>
265.	Art. 14 pkt 17	KDPW_CCP	<p>Pkt 17 (proponowana zmiana w art. 65 i 66):</p> <p>Proponujemy zastąpienie wyrazów: „podmiot rozliczający” wyrazami „CCP”, ponieważ tylko tego podmiotu dotyczą te przepisy.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p>

266.	Art. 14 pkt 17	KDPW_CCP	<p>Pkt 17 (proponowana zmiana w art. 66 ust. 3):</p> <p>W związku z wprowadzonym obowiązkiem zatwierdzenia przez KNF regulaminu funduszu zabezpieczającego prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z rozliczania transakcji zawartych również poza rynkiem regulowanym, który dotychczas nie podlegał takiemu reżimowi (wymagana jest obecnie umowa zawierana z podmiotem organizującym ASO), proponujemy dodanie przepisu przejściowego w brzmieniu: „Do regulaminu określającego sposób tworzenia i wykorzystywania funduszu zabezpieczającego prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z rozliczania transakcji zawartych poza rynkiem regulowanym, w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie niniejszej ustawy, przepis art. 66 ust. 2 i 3 ustawy stosuje się wyłącznie w przypadku zmiany tego regulaminu.”. Ewentualnie postulujemy wprowadzenie przepisu przejściowego umożliwiającego dostosowanie się do tych wymogów w terminie 24 miesięcy od wejścia w życie zmian do ustawy.</p>	Uwaga przyjęta kierunkowo
267.	Art. 14 pkt 17	KDPW	<p>Art. 66 ust. 3 - w związku z wynikającym z tego przepisu obowiązkiem zatwierdzenia przez KNF regulaminu funduszu zabezpieczającego prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z rozliczania transakcji zawartych w obrocie zorganizowanym, jednakże poza rynkiem regulowanym, który dotychczas nie podlegał takiemu reżimowi (wymagana jest obecnie umowa zawierana z podmiotem organizującym ASO), proponujemy dodanie przepisu przejściowego w brzmieniu:</p> <p>„Do regulaminu określającego sposób tworzenia i wykorzystywania funduszu zabezpieczającego prawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z rozliczania transakcji zawartych poza rynkiem regulowanym, w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie niniejszej ustawy, przepis art. 66 ust. 2 i 3 ustawy stosuje się wyłącznie w przypadku jego zmiany.”. Ewentualnie postulujemy wprowadzenie</p>	Jw.

			przepisu przejściowego umożliwiającego dostosowanie się do tych wymogów w terminie 24 miesięcy od wejścia w życie zmian do ustawy.	
268.	Art. 14 pkt 17	NBP	<p>Ad art. 14 pkt 17 opiniowanego projektu</p> <p>Wydaje się, że podmiotem rozliczającym, o którym mowa w projektowanych przepisach, jest wyłącznie CCP. Jeśli taki zakres podmiotowy jest zgodny z intencją projektodawcy, to sugerujemy wskazanie w tych przepisach wprost CCP zamiast używania szerszego pojęcia podmiotu rozliczającego.</p> <p>Ponadto sugerujemy przeanalizowanie pozostałych przepisów zmienianej ustawy pod kątem adekwatności zakresu podmiotowego, do którego się one odwołują.</p> <p>W szczególności zasadne może być rozważenie ogólnego odejścia od stosowania pojęcia podmiotu rozliczającego, które obejmuje zarówno CCP, jak i izby rozliczeniowe niebędące CCP (nieposiadające autoryzacji zgodnie z <i>rozporządzeniem (UE) 648/2012</i>). Zamiast tego pojęcia można byłoby wskazywać wprost w poszczególnych przepisach, czy mają one zastosowanie do CCP, czy izb rozliczeniowych niebędących CCP. Przykładowo w projektowanym art. 45e ust. 2b, 2c i 2d oraz w art. 45h <i>ustawy o obrocie instrumentami finansowymi</i>, w których mowa o nowacji rozliczeniowej lub kompensacji wierzytelności, zasadne wydaje się zastąpienie pojęcia podmiotu rozliczającego przez CCP. Izba rozliczeniowa, która nie posiada takiego statusu, nie stosuje bowiem nowacji rozliczeniowej i w sensie prawnym nie staje się stroną transakcji przyjmowanych do rozliczania. Takie doprecyzowanie, przez wskazanie CCP albo izby rozliczeniowej, byłoby korzystne z punktu widzenia spójności i przejrzystości przepisów wspomnianej ustawy dotyczących funkcjonowania CCP oraz izb rozliczeniowych nieposiadających takiego statusu.</p>	<p>Uwaga przyjęta kierunkowo</p> <p>Zauważenia jednocześnie wymaga, że podmioty typu CCP nie są jedynymi adresatami projektowanych przepisów, więc takie doprecyzowanie nie zawsze jest możliwe.</p>

269.	Art. 14 pkt 18 i 20	NBP	<p>Ad art. 14 pkt 18 i 20 opiniowanego projektu</p> <p>Przedstawione uzasadnienie do opiniowanego projektu wskazuje, że w intencji projektodawcy fundusz zabezpieczający prawidłowe wykonanie zobowiązań jest funduszem na wypadek niewykonania zobowiązania, o którym mowa w art. 42 <i>rozporządzenia (UE) 648/2012</i>. W związku z tym sugerujemy ujednoczenie stosowanej siatki pojęciowej w regulacjach rynku finansowego i zastąpienie wyrażenia „<i>fundusz zabezpieczający prawidłowe wykonanie zobowiązań</i>” wyrażeniem „<i>fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania</i>” (ewentualnie wprowadzenie w art. 3 <i>ustawy o obrocie instrumentami finansowymi</i> definicji, która jednoznacznie wskazywałaby na tożsamość obu wspomnianych pojęć).</p> <p>Ponadto wątpliwości budzi zastosowane w projektowanym art. 68d ust. 5 wyrażenie „<i>fundusze zabezpieczające prawidłowe rozliczanie transakcji</i>”. W szczególności nie jest jasne, czy intencją projektodawcy jest nadanie izbom rozliczeniowym uprawnienia do prowadzenia dwóch odmiennych rodzajów funduszy (funduszu zabezpieczającego prawidłowe wykonanie zobowiązań dla transakcji zawieranych na rynku regulowanym oraz funduszy zabezpieczających prawidłowe rozliczanie transakcji dla transakcji zawieranych w ASO lub na OTF), a jeśli tak, to dlaczego w odniesieniu do podmiotów rozliczających, o których mowa w projektowanym art. 65 ust. 1, nie czyni się analogicznego rozróżnienia.</p> <p>W powyższym kontekście NBP uprzejmie zwraca uwagę na potrzebę wprowadzenia wymogów regulujących zarządzanie przez izby rozliczeniowe niebędące CCP środkami funduszu zabezpieczającego prawidłowe wykonanie zobowiązań. W odniesieniu do CCP wymogi takie są szczegółowo określone przez <i>rozporządzenie (UE) 648/2012</i> (wraz z towarzyszącymi mu aktami wykonawczymi) i dotyczą m.in. ograniczania podejmowanego przez te podmioty ryzyka kredytowego, koncentracji czy płynności. Brak tego typu przepisów dla izb</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zasady właściwe dla CCP powinny być stosowane względem podmiotów typu CCP, a nie względem podmiotów które nie posiadają takiej autoryzacji.</p>
------	---------------------	-----	--	--

			rozliczeniowych niebędących CCP tworzy asymetrię prawną, która może prowadzić do sytuacji, w której nie będą zapewnione dostateczne płynność i bezpieczeństwo środków powierzanych wspomnianym izbom. Wydaje się, że zasady zarządzania przez izby rozliczeniowe niebędące CCP środkami funduszu zabezpieczającego prawidłowe wykonanie zobowiązań mogłyby albo zostać określone bezpośrednio w <i>ustawie o obrocie instrumentami finansowymi</i> (wprost lub przez odpowiednie odesłanie do przepisów <i>rozporządzenia (UE) 648/2012</i>), albo w rozporządzeniu Ministra Finansów do tej ustawy, przy czym w tym drugim przypadku wskazane byłoby uzupełnienie opiniowanego projektu o delegację do wydania takiego rozporządzenia.	
270.	Art. 14 pkt 20 lit. c	IRGiT	<p>Mając na względzie, iż celem funduszu, o którym mowa w art.68d ust. 1 jest zabezpieczenie prawidłowego wykonania transakcji rozliczanych przez izbę rozliczeniową, koniecznym dla realizacji tego celu wydaje się pozostawienie zdania drugiego art. 68d ust. 4 przewidującego objęcie środków funduszu przepisami art. 45e, który w przypadku upadłości czy niewypłacalności uczestnika rynku zabezpiecza pozostałych uczestników izby przed negatywnymi konsekwencjami tego zdarzenia.</p> <p>Proponowana w projekcie ustawy zmiana polegająca na wykreśleniu zdania drugiego w art. 68d ust. 4 istotnie zmniejsza bezpieczeństwo obrotu instrumentami finansowymi i sprowadza się do zmniejszenia bezpieczeństwa uczestników rynków rozliczanych przez izbę rozliczeniową.</p> <p>W celu zapewnienia równego poziomu bezpieczeństwa uczestników podmiotów rozliczających wnosimy o pozostawienie zdania 2 w art. 68d ust. 4 w obecnym brzmieniu.</p> <p>Proponowana zmiana brzmienia projektu polega na braku wykreślenia zdania drugiego w art.68d ust. 4.</p>	Uwaga przyjęta

271.	Art. 14 pkt 20 lit. d	KDPW_CCP	<p>W pkt 20 lit. d (zmiana w art. 68d dodanie ust. 6-8):</p> <p>Wprowadzenie przepisów dotyczących prowadzenia i organizacji funduszy zabezpieczających prawidłowe rozliczenia transakcje, które powtarzają zasady właściwe dla zasad prowadzenia tych funduszy przez podmioty będące CCP, a które upoważniają izbę rozliczeniową do zarządzania środkami tych funduszy, powinno spowodować jednocześnie konieczność zastosowania zasad zarządzania ryzykiem, analogicznych do działalności CCP w tym zakresie. W szczególności dotyczy to zarządzania ryzykiem inwestycyjnym i ryzykiem kontrahenta, gdyż upoważnienie do zarządzania środkami funduszy bez jednoczesnego wprowadzenia zasad zarządzania tego rodzaju ryzykiem może spowodować naruszenie zasady bezpieczeństwa obrotu i narazić uczestników rynku na ryzyko utraty tych środków.</p> <p>Należy zauważyć, że CCP podlegają rygorystycznym wymogom w zakresie dotyczącym zarządzania środkami funduszy. Natomiast obecna propozycja zakłada możliwość, aby sposób zarządzania środkami funduszy przez izbę rozliczeniową (niebędącą CCP) mógł być prowadzony na dowolnych zasadach w zakresie zarządzania ryzykiem pomimo upoważnienia ustawowego. Stawia to też podmioty będące CCP w nierównej pozycji konkurencyjnej. Dlatego też w naszej ocenie, jeżeli przepis w tym kształcie ma zostać wprowadzony, to powinien uwzględniać analogiczne reguły, którym podlegają podmioty będące CCP, które są upoważnione do zarządzania środkami funduszy. Proponujemy zatem odwołanie do przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 648 /2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (rozporządzenie EMIR) oraz rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) Nr 153/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zasady właściwe dla CCP powinny być stosowane względem podmiotów typu CCP, a nie względem podmiotów które nie posiadają takiej autoryzacji.</p>
------	-----------------------	----------	---	--

			technicznych dotyczących wymogów obowiązujących kontrahentów centralnych, bądź delegację ustawową upoważniającą Ministra Finansów do wydania rozporządzenia, które określi wymogi dotyczące zarządzania środkami funduszy.	
272.	Art. 14 pkt 22	Rada Banków Depozytariuszy	<p>W zakresie zaproponowanej jednolitej licencji bankowej (Art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi) jak rozumiemy Projekt zakłada wybór co do sposobu prowadzenia działalności powierniczej przez bank (Art. 119 lub Art. 70 ust 2). Prosimy o potwierdzenie że tak jest w istocie. Rada nie jest w stanie odnieść się do proponowanych rozwiązań ze względu na brak szczegółowych rozporządzeń wykonawczych odnośnie sposobu funkcjonowania działalności</p> <p>powierniczej w ramach osobnej licencji z Art. 119 vs. prowadzenie rachunków papierów wartościowych pod reżimem Art. 70 ust. 2. Prosimy o przedstawienie projektów tych regulacji.</p>	<p>Wyjaśnienie</p> <p>Tak, banki, o których mowa z art. 70 ust. 2 będą mogły prowadzić rachunki papierów wartościowych.</p> <p>Przepisy, które mają zastosowanie do prowadzonej przez bank z art. 70 ust. 2 zostały wskazane w art. 70 ust. 4.</p>
273.	Art. 14 pkt 22	IDM	<p>Art. 70 ust. 2 pkt 1) Ustawy (pkt 22) art. 14 Projektu)</p> <p>Rozumiemy, że w Art. 70 ust 2 pkt 1 pozostają bez zmian wyrazy po myślniku tj. „o ile przedmiotem tych czynności są papiery wartościowe, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2, lub inne niedopuszczone do obrotu zorganizowanego instrumenty finansowe oraz obligacje, o których mowa w art. 39p ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72 i 278), obligacje, o których mowa w art. 67 ust. 3 i art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568), a także obligacje, o których mowa w art. 34ga ust. 1 ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i</p>	<p>Wyjaśnienie</p> <p>Tak, zmiana w pkt 1 ogranicza się wyłącznie do zastąpienia wyrazów „art. 69 ust. 2” wyrazami „art. 69 ust. 2 pkt 1, 2 i 4–6”. Pozostała treść przepisu pozostaje bez zmian.</p>

			gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2020 r. poz. 122).	
274.	Art. 14 pkt 22	IDM	Po wyrazach: „3) art. 69 ust. 2 pkt 3” proponujemy dodać: „o ile nie są one wykonywane w ramach pełnienia funkcji animatora rynku”. zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami, że funkcja animatora rynku może być wykonywana wyłącznie w ramach wydzielonej organizacyjnie jednostki banku tj. biura maklerskiego. Obecna propozycja ta jest niezgodna z wcześniejszymi ustaleniami.	Uwaga przyjęta
275.	Art. 14 pkt 22	IDM	<p>Art. 70 ust. 2 pkt 3) Ustawy (pkt 22) art. 14 Projektu)</p> <p>Prosimy o wykreślenie części zdania „dla swoich klientów” i zastąpienie go „dla klientów niebędących klientami detalicznymi”.</p> <p>Nowy przepis ogranicza wykonywanie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2, w zakresie uczestnictwa w zawieraniu transakcji pożyczek papierów wartościowych w rozumieniu art. 3 pkt 7 rozporządzenia 2015/2365 jedynie do „swoich klientów niebędących klientami detalicznymi”. W naszej ocenie taki zapis ogranicza grono adresatów tego przepisu, natomiast rozszerzenie kręgu klientów poza klientów „własnych” banków powierniczych co pozytywnie wpłynie na stosowanie takich pożyczek i w konsekwencji na rynek. Proponujemy zatem wykreślenie wyrazu „swoich” pozostawiając określenie „dla klientów niebędących klientami detalicznymi”. Rozwiązanie tego służy zwiększeniu płynności na rynku i ograniczeniu ryzyka zawierzeń transakcji. Nie widzimy powodu do ograniczania możliwości udzielania pożyczek przez banki custodialne wyłącznie swoim klientom. Natomiast przy takim ograniczeniu widzimy istotne ryzyko zawierania transakcji pozagiełdowych pod pozorem pożyczki, co przyniosło by efekt odwrotny – ograniczyło obrót na rynku regulowanych a tym samym zmniejszyło płynność.</p>	<p>Uwaga przyjęta kierunkowo</p> <p>Usługa wykonywana jest na rzecz swoich klientów. Brak jest uzasadnienia dla dopuszczenia możliwości świadczenia usługi dla podmiotów, z którymi bank nie będzie związany umową. Nie chodzi tu o możliwość wykonywania tych transakcji tylko dla tych podmiotów, które mają rachunek papierów wartościowych w banku, ale po spełnieniu wymogów i zawarciu odpowiedniej umowy także klientów, którzy nie mieli dotychczas rachunku w banku. Przed zawarciem transakcji muszą mieć jednak umowę z bankiem na PPZ lub wykon (przez co staną się klientami tego banku).</p> <p>W celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych, że chodzi tylko</p>

				<p>o te podmioty, które są klientami w tytułu świadczenia innych usług usunięto wyrazy „dla swoich klientów”.</p> <p>Z kolei nie ma powodów dla których banki, o których 70 ust. 2, nie mogłyby pośredniczyć w tych transakcjach dla klientów detalicznych.</p>
276.	Art. 14 pkt 22	IDM	<p><u>Art. 70 ust. 2 pkt 1) Ustawy (pkt 22) art. 14 Projektu)</u></p> <p>Zmianę kierunkowo należy ocenić jako zasadną i potrzebną, gdyż dokonuje rozszerzenia wymogów w zakresie posiadania wiedzy i doświadczenia nie tylko w zakresie czynności informowania o produktach i usługach, lecz również w zakresie świadczenia przez firmę inwestycyjną usługi doradztwa inwestycyjnego. W aktualnym stanie prawnym w przypadku agentów (osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą oraz pracowników agentów działających w pozostałych formach prawnych), wymóg wynikający z § 51 ust. 2 pkt. 1) Rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie szczegółowych warunków technicznych i organizacyjnych dla firm inwestycyjnych, banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, i banków powierniczych (Rozporządzenie) odnosi się wyłącznie do wykonywania czynności w zakresie informowania o instrumentach i usługach, co nie korespondowało z zakresem czynności, które mogą być powierzone agentowi firmy inwestycyjnej na podstawie art. 79 ust. 2 pkt 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Celem uniknięcia ewentualnych wątpliwości co do zakresu zmiany polegającej na dodaniu art. 79 ust. 4a ustawy o obrocie zasadnym jest uzupełnienie uzasadnienia do projektu ustawy wskazującego, iż w przypadku agentów - osób fizycznych oraz pracowników agentów działających w pozostałych</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>W przypadku agenta będącego osobą fizyczną nie jest możliwe wykonywanie czynności pod nadzorem firmy inwestycyjnej. Ponadto, agent zarówno będący osobą fizyczną lub osobą prawną czy jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej - nie jest uprawniony do wykonywania czynności doradztwa inwestycyjnego.</p>

			<p>dozwolonych formach prawnych, możliwe jest powierzenie tym osobom przez firmę inwestycyjną czynności w procesie świadczenia usługi doradztwa inwestycyjnego przez firmę (nie w sposób autonomiczny, lecz w ramach procedur i ram stworzonych przez firmę inwestycyjną, która odpowiedzialna jest za świadczenie usługi doradztwa inwestycyjnego).</p> <p>Jednocześnie celem zapewnienia pełnego zrównania w zakresie wymogów dotyczących wiedzy i doświadczenia w zakresie pracowników i agentów firm inwestycyjnych będących osobami fizycznymi, zasadnym jest dodanie do art. 79 ust. 4a zdania</p> <p><i>„W przypadku gdy agent będący osobą fizyczną lub pracownik agenta będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 82a ust. 1, powierzenie wykonywania czynności odbywa się w pracach pracy pod nadzorem.”</i></p> <p>Proponowane dodanie art. 79 ust. 4a połączone być powinno przy tym ze zmianą § 51 ust. 2 w następujący sposób:</p> <p><i>„2. Firma inwestycyjna powinna zapewnić, że podmiot, z którym zawarła umowę, o której mowa w art. 79 ust. 1 ustawy:</i></p> <p><i>1) wykonuje czynności, o których mowa w art. 82a ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy, osobiście lub przez osoby, które spełniają warunki określone w § 39, § 40 ust. 1-4 i 6, § 41 ust. 1, § 42, § 43 ust. 1-3, ust. 4 pkt 1 i 2 oraz ust. 5;</i></p> <p><i>2) dokonuje przeglądów wiedzy i kompetencji oraz szkoleń osób, o których mowa w pkt 1, w zakresie wynikającym z § 44-48.”</i></p>	
277.	Art. 14 pkt 22	KDPW	Art. 70 ust. 2 pkt 5 – należy rozważyć czy świadomie pominięto w tym przepisie jednostki uczestnictwa funduszy portfelowych (instrumenty finansowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym).	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie</p>

				funkcjonowania krajowych funduszy ETF.
278.	Art. 14 pkt 22	BondSpot S.A.	<p>Uwaga do zaproponowanych zmian do art. 70 ust. 2 – 5 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi (dalej: ustawa o obrocie) (do art. 14 pkt 22 Projektu)</p> <p>BondSpot pragnie zwrócić uwagę na następującą kwestię tj. czy w związku z umożliwieniem bankom z art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie wykonywanie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 4 ustawy o obrocie, a więc także czynności polegających na prowadzeniu rachunków papierów wartościowych, rachunków derywatów i rachunków zbiorczych, nie jest konieczna odpowiednia zmiana art. 4 i 4a ustawy o obrocie.</p> <p>Ponadto wydaje się, że w projektowanym art. 70 ust. 2a ustawy o obrocie błędnie wyłączono obligacje skarbowe oraz instrumenty finansowe niedopuszczonego do obrotu zorganizowanego (tj. instrumenty finansowe, o których mowa w art. 70 ust. 2 pkt 1 ustawy o obrocie) z katalogu instrumentów finansowych na jakich bank, o którym mowa w projektowanym art. 70 ust. 2a, będzie mógł działać na rachunek własny (czynność z art. 69 ust. 2 pkt 3 ustawy o obrocie). W przeciwnym razie tego rodzaju banki zostałyby pozbawione możliwości działania na rachunek własny na instrumentach finansowych, na których mogą działać w obecnym stanie prawnym.</p>	<p>Uwaga przyjęta w zakresie zmiany art. 4 i 4a ustawy o obrocie.</p> <p>Uwaga przyjęta kierunkowo w zakresie art. 70 ust. 2a.</p>
279.	Art. 14 pkt 22	GPW	<p>Uwaga do art. 14 pkt 22 Projektu (art. 70 ustawy o obrocie):</p> <p>a) Poddajemy pod rozważenie czy w związku z umożliwieniem bankom z art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie wykonywanie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 4 tej ustawy, a więc także czynności polegających na prowadzeniu rachunków papierów wartościowych, rachunków derywatów i rachunków zbiorczych, nie zachodzi konieczność dokonania stosownej modyfikacji w art. 4 i 4a ustawy</p>	<p>Uwaga przyjęta w zakresie zmiany art. 4 i 4a ustawy o obrocie.</p> <p>Uwaga przyjęta kierunkowo w zakresie art. 70 ust. 2a.</p>

			<p>o obrocie (o ile rzeczywiście taki był zamiar zmiany wprowadzonej w nowododanym pkt 4 w art. 70 ust. 2).</p> <p>b) Wydaje się również, że w nowoprojektowanym art. 70 ust. 2a ustawy o obrocie błędnie wyłączono obligacje skarbowe oraz instrumenty finansowe niedopuszczonego do obrotu zorganizowanego (tj. instrumenty finansowe, o których mowa w art. 70 ust. 2 pkt 1 ustawy o obrocie) z katalogu instrumentów finansowych na jakich „mały bank” będzie mógł działać na rachunek własny (czynność z art. 69 ust. 2 pkt 3 ustawy o obrocie). W przeciwnym razie tego rodzaju banki zostałyby pozbawione możliwości działania na rachunek własny na instrumentach finansowych, na których mogą działać w obecnym stanie prawnym.</p> <p><u>Propozycja brzmienia art. 70 ust. 2a ustawy o obrocie:</u></p> <p>„2a. Banki, które stanowią małe i niezłożone instytucje, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 145 rozporządzenia 575/2013 lub które posiadają kapitały własne w wysokości poniżej równowartości 5 000 000 euro w złotych, mogą zgodnie z ust. 2 wykonywać czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 3, o ile przedmiotem tych czynności są dopuszczone do obrotu zorganizowanego obligacje, listy zastawne oraz inne zbywalne papiery wartościowe inkorporujące prawa majątkowe odpowiadające prawom wynikającym z zaciągniętego długu inne niż określone w ust. 2 pkt 4 lub instrumenty pochodne, których instrumentem bazowym są obligacje, listy zastawne, inne zbywalne papiery wartościowe inkorporujące takie prawa majątkowe, stopa procentowa lub waluta, a także instrumenty finansowe, o których mowa w ust. 2 pkt 1.”,</p> <p>Dodatkowo zwracamy uwagę, że użycie w art. 70 ust. 4 ustawy o obrocie sformułowania bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2a ustawy o obrocie, sugeruje powstanie nowej kategorii podmiotu na rynku</p>	
--	--	--	---	--

			kapitałowym obok banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2. Oznacza to, iż należałoby przanalizować wszystkie akty prawne odnoszące się do rynku kapitałowego i w każdym przypadku, gdy pojawia się tam odwołanie do banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie należałoby zdecydować czy to odwołanie nie powinno dotyczyć także banku z art. 70 ust. 2a tej ustawy.	
280.	Art. 14 pkt 22	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej (pkt 1)</p> <p>Art. 70 ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia powinno być następujące brzmienie:</p> <p>„Bank z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może, poza jednostką, o której mowa w art. 111 ust. 5, wykonywać czynności określone w:”,</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>W proponowanym w Projekcie brzmieniu brak jest podkreślenia, że chodzi o wykonywanie działalności poza jednostką z art. 111 ust. 5.</p> <p>Art. 70 ust. 2a otrzymuje brzmienie</p> <p>2a. Banki, które stanowią małe i niezłożone instytucje , o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 145 rozporządzenia 575/2013, lub które dysponują kapitałami własnymi w wysokości poniżej równowartości 5 000 000 EUR w PLN mogą poza jednostką, o której mowa w art. 111 ust. 5 prowadzić działalność, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 3, o ile przedmiotem tych czynności są dopuszczone do obrotu zorganizowanego obligacje, listy zastawne oraz inne zbywalne papiery wartościowe inkorporujące prawa majątkowe odpowiadające prawom wynikającym z zaciągniętego długu, inne niż określone w ust. 2 pkt 1, lub instrumenty pochodne, których instrumentem bazowym są obligacje, listy zastawne, inne</p>	Uwaga przyjęta

			<p>zbywalne papiery wartościowe inkorporujące prawa majątkowe odpowiadające prawom wynikającym z zaciągniętego długu, stopa procentowa lub waluta.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zasadnym jest pozostawienie doprecyzowania, że chodzi o działalność zlokalizowaną poza jednostką, o której mowa w art. 111 ust. 5 oraz pozostawienie katalogu instrumentów.</p> <p>Art. 70 ust. 4</p> <p>„4. W zakresie wykonywania czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 i ust. 4, do banku, o którym mowa w ust. 2 i 2a, stosuje się odpowiednio przepisy art. 3a, art. 72, art. 73 ust. 1, 2, 5j–5o i 6a, art. 73a–73d, art. 74b–76a, art. 77, art. 79–81a, art. 81c, art. 81d, art. 81f, art. 82a, art. 83a–83ja, art. 86 ust. 2, art. 88 i art. 90 oraz bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej odnoszące się do prowadzenia działalności w zakresie wykonywania czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 i ust. 4, a w zakresie nieuregulowanym w tych przepisach stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.”;</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>W związku z dodaniem do Ustawy przepisu art. 83ja na podstawie ustawy z dnia 7.07.2022 r. (Dz.U. z 2022 r. poz. 1488) zasadna jest zmiana brzmienia art. 70 ust. 4 Ustawy tak, żeby przepis ten odsyłał również do odpowiedniego stosowania art. 83a–83ja, zamiast art. 83a–83l.</p>	
281.	Art. 14 pkt 24	ZBP	Art. 14 pkt. 24) Projektu dot. art. 74d ust. 2 Ustawy o obrocie	Uwaga nieprzyjęta

		<p>Wnosimy o wyłączenie zastosowania przepisu w stosunku do uprawnionych kontrahentów. Proponowany przepis zobowiązuje do stosowania reżimu wykonywania zleceń do zawierania przez banki transakcji na rachunek własny w celu wykonania zlecenia klienta. Z uprawnionymi kontrahentami banki zawierają takie transakcje na standardowych umowach ISDA, nie przewidujących usługi wykonywania zleceń. Ponadto do uprawnionych kontrahentów nie trzeba stosować wielu przepisów dotyczących ochrony inwestora. Potrzeba ochrony inwestora uzasadnia stosowanie tego przepisu tylko do klientów detalicznych i profesjonalnych. W związku z tym proponuje się, aby dodać zdanie, że przepisu nie stosuje się do uprawnionych kontrahentów.</p> <p><u>Dodatkowo wnosimy o dodanie kolejnego punktu do art. 14 Projektu przez wprowadzenie zmian w obecnym brzmieniu art. 72 ustawy o obrocie:</u></p> <p>Propozycja brzmienia przepisu zmieniającego:</p> <p>„- w art. 72 ustawy o obrocie dodaje się ustęp 2 o następującym brzmieniu:</p> <p>2. Nie stanowi oferowania ani przyjmowania i przekazywania zleceń podejmowanie czynności o których mowa w ust. 1 lub art. 74b w odniesieniu do instrumentów finansowych w przypadku, w którym czynności te kierowane są w przeciagu 12 miesięcy łącznie do nie więcej niż 150 podmiotów będących:</p> <p>a) klientem profesjonalnym, lub</p> <p>b) podmiotem, który jest objęty wraz z podmiotem, o którym mowa w lit. a), skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym w rozumieniu międzynarodowych standardów rachunkowości, o których mowa w art. 90h Ustawy o ofercie publicznej</p>	<p>O charakterze usługi oferowania nie mogą przesadzać ograniczenia czasowe ani ilościowe czy dotyczące rodzaju podmiotu, na rzecz którego są one podejmowane. Zakres dopuszczalnych zwolnień od stosowania przepisów MIFID II został określony w tej regulacji i został uwzględniony przez polskiego ustawodawcę. Dodatkowe wyłączenia w tym zakresie byłyby sprzeczne z regulacjami unijnymi.</p> <p>Jeżeli zakres usług doradztwa w zakresie M&A obejmowałby świadczenie którejkolwiek z usług maklerskich to nie można wyłączyć ani ograniczyć stosowania wymogów przepisów w tym zakresie. Analiza pod kątem ew. działalności maklerskiej powinna być dokonywana każdorazowo przy określaniu zakresu działań podmiotu w ramach doradztwa M&A.</p> <p>Dodatkowo wskazujemy, że sygnalizowane wątpliwości zostały uwzględnione w treści Stanowiska UKNF dotyczącego</p>
--	--	---	--

			<p>lub skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, lub</p> <p>c) klientem detalicznym, pod warunkiem że przedmiotem powyższych czynności w stosunku do tego klienta są instrumenty finansowe o łącznej wartości powyżej 1.000.000 EUR.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>W ramach prawodawstwa europejskiego dyrektywa MiFID II przewiduje następujące czynności maklerskie:</p> <p>a) usługi inwestycyjne i działalność inwestycyjną – obejmujące licencjonowane usługi maklerskie m. in. plasowanie oraz przyjmowanie i przekazywanie zleceń („PPZ”);</p> <p>b) usługi dodatkowe – obejmujące nielicencjonowane usługi maklerskie, które może wykonywać dowolny podmiot, takie jak m. in. doradztwo dla przedsiębiorstw odnoszące się do struktury kapitałowej, strategii i odnośnych kwestii, jak również doradztwo i usługi dotyczące łączenia się oraz nabywania przedsiębiorstw (tzw. „Doradztwo M&A”).</p> <p>Obecnie implementacja dyrektywy MiFiD II w polskim porządku prawnym przedstawia się następująco:</p> <p>a) Doradztwo M&A swoim zakresem przedmiotowym odzwierciedla literalną treść dyrektywy MiFID II (vide art. 69 ust. 4 pkt 3 i 4 ustawy o obrocie);</p>	<p>definicji usługi oferowania instrumentów finansowych zawartej w art. 72 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi https://www.knf.gov.pl/knf/pl/komponenty/img/Stanowisko_oferowanie_instrumentow_finansowych_77479.pdf</p>
--	--	--	---	--

			<p>b) usługa plasowania objęta została pojęciem „oferowania”, której to usłudze nadano znacznie szerszy zakres obejmując nią także m. in. prezentowanie informacji na temat instrumentów finansowych, na podstawie których można podjąć decyzję inwestycyjną lub nawet prezentowanie oznaczonym adresatom informacji mających na celu promowanie lub zachęcanie do nabycia instrumentów finansowych (vide art. 72 ustawy o obrocie);</p> <p>c) podobnie rozszerzając potraktowano usługę przyjmowania i przekazywania zleceń („PPZ”), którą dość nieintuicyjnie i wbrew samej nazwie (z której jasno wynika, że chodzi o przyjmowanie i przekazywanie zleceń), jest również kojarzenie dwóch lub więcej podmiotów w celu doprowadzenia do zawarcia transakcji między tymi podmiotami (vide art. 74b ustawy o obrocie).</p> <p>Podsumowując, zgodnie z dyrektywą MiFID II działalność w postaci Doradztwa M&A traktowana jest przez ustawodawcę europejskiego jako usługa dodatkowa, czyli czynność maklerska sensu largo – tj. czynność bezlicencyjna, która kwalifikuje się jako czynność maklerska wyłącznie gdy jest wykonywana przez firmę inwestycyjną. Natomiast MiFID II przewiduje że plasowanie i PPZ to działalność maklerska sensu stricte, a co za tym idzie na jej świadczenie koniecznym jest uzyskać uprzednio licencję. W efekcie mimo, że MiFID II wymagał, aby tylko samo plasowanie/PPZ było licencjonowaną czynnością maklerską to polski ustawodawca rozszerzył w ustawie o obrocie pojęcie oferowania oraz PPZ, dodając szereg innych niż plasowanie/PPZ czynności, w efekcie czego świadczenie Doradztwa M&A kwalifikuje się obecnie także jako oferowanie lub PPZ wymagające uzyskania licencji. W efekcie krajowy porządek wypacza</p>	
--	--	--	---	--

		<p>sens tego podziału – dyrektywa MiFID postulowała bowiem aby Doradztwo M&A było wykonywane bez licencji przez każdy podmiot, natomiast polska implementacja dyrektywy do ustawy o obrocie przeniosła ją w reżim maklerskich usług licencyjnych.</p> <p>Co gorsza, wysoce prawdopodobnym jest, że w takim nadmiarowym uregulowaniu czynności maklerskich (tj. narzucając sobie na czynność bezlicencyjną reżim maklerskich czynności licencyjnych) Polska jest raczej wyjątkiem na rynku europejskim. W efekcie możemy tutaj mieć do czynienia z tzw. goldplatingiem, który zgodnie ze Strategią Rynków Kapitałowych powinien być likwidowany, aby zapewnić konkurencyjność polskiego rynku kapitałowego i sektora finansowego. Przykładem właściwej implementacji tej kwestii może być Francja, gdzie tamtejszy organ nadzoru (AMF) [¹W tym celu wydał on oficjalne stanowisko w kontekście rozróżnienia usługi placementu od Doradztwa M&A; stanowisko dostępne pod adresem: https://www.amf-france.org/sites/default/files/doctrine/en/Position/DOC-2018-03/1.0/Placing%20of%20financial%20instruments%20without%20a%20firm%20commitment%20basis%2C%20investment%20advice%20and%20consultancy%20services%20provided%20to%20firms%20in%20relation%20to%20capital%20structure%2C%20industrial%20strategy%20and%20mergers%20and%20acquisitions.pdf] nie rozszerzał definicji czynności maklerskich ponad to czego wymagał MiFID II („<i>the placing without a firm commitment basis service referred to in Article L. 321-1, 7, is defined as "the act of seeking subscribers or purchasers on behalf of an issuer or a transferor of financial instruments without guaranteeing it any amount in subscriptions or purchases"</i>”), lecz wręcz przeciwnie, wydał on swoje stanowisko wyjaśniając rynkowi m. in. różnicę pomiędzy usługą plasowania, a doradztwem M&A po stronie sprzedającej (² Nie wdając się w referowanie całości stanowiska - AMF wskazał, że w odróżnieniu od plasowania typowego dla IPO, Doradztwo M&A cechuje się zazwyczaj: i) poszukiwaniem jednego lub kilku inwestorów</p>	
--	--	--	--

			<p>branżowych, zainteresowanych inwestycją długoterminową (a tym samym nabywających znaczne pakiety instrumentów finansowych o wartości liczonej w milionach lub setkach milionów złotych); ii) bilateralnym negocjowaniem rozbudowanych umów dotyczących transakcji (w IPO składa się natomiast z góry ustalony zapis); iii) zakładanym aktywnym wpływem inwestorów na zarządzanie przejętym podmiotem). Stanowisko to jest wyrazem poszanowania MiFIDowej zasady, że Doradztwo M&A ma mieć charakter bezlicencyjny – a co za tym idzie – jego zakres przedmiotowy musi wykluczać się z zakresem licencjonowanego plasowania. Z tego względu należy w ramach niniejszego projektu zarekomendować zmiany prawne, które także w polskim porządku prawnym jasno rozdziela usługę plasowania/PPZ (wymagającą licencji) od Doradztwa M&A (które powinno być bezlicencyjne). Co ciekawe w przedmiotowym stanowisku francuski organ nadzoru nie musiał wyjaśniać jaka jest różnica między Doradztwem M&A a PPZ, ponieważ w zakresie tamtejszej regulacji zakres przedmiotowy usługi PPZ jest na tyle jasny i oczywisty, że nie da się go w ogóle połączyć lub pomylić z Doradztwem M&A, co niestety nie ma miejsca w naszym krajowym porządku prawnym.</p> <p>W związku z obecnym brzmieniem przepisów można obecnie wskazać na następujące negatywne implikacje dla rynku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Po pierwsze skutek „nadmiarowej” implementacji do polskiego porządku prawnego definicji licencjonowanych usług maklerskich w postaci oferowania i PPZ doszło w naszym kraju, w sposób pośredni, do „przerzucenia” usługi Doradztwa M&A (dla której dyrektywa MiFID II nie wymaga licencji) do katalogu czynności maklerskich wymagających licencji. Prowadzi to zatem do ograniczenia wolności gospodarczej i typowego zjawiska arbitrażu regulacyjnego. Jak wskazano powyżej – w Polsce rozpoczęcie tego typu działalności będzie wymagało 	
--	--	--	--	--

			<p>stworzenia firmy inwestycyjnej i uzyskania licencji na oferowanie lub PPZ, co wiąże się z ogromnymi nakładami inwestycyjnymi, regulacyjnymi i osobowymi, podczas gdy np. we Francji wystarczy założyć spółkę zajmującą się Doradztwem M&A, która zgodnie z tamtejszym prawem nie będzie działalnością licencjonowaną. W efekcie obecne przepisy zniechęcają do zakładania i prowadzenia działalności tego typu na terytorium Rzeczypospolitej.</p> <p>2. Po drugie wprowadzony goldplating powoduje często problemy z zastosowaniem przepisów regulujących maklerską działalność transgraniczną. Mianowicie jeśli Doradca M&A świadczy także licencyjną usługę oferowania/PPZ to rozmawia z potencjalnymi inwestorami swojego klienta (tj. kojarzy strony w celu zawarcia transakcji lub przedstawia informacje promujące/zachęcające do nabycia instrumentów finansowych), których siedziba znajduje się poza Polską (co występuje w większości dużych transakcji), co rodzi ryzyko, że w takim przypadku na tle polskiego goldplatingu dochodzi w praktyce do świadczenia transgranicznej działalności maklerskiej oferowania/PPZ, wymagającej notyfikacji w zagranicznych organach nadzoru. Wówczas będzie dochodzić do absurda, ponieważ przykładowo francuski organ nadzoru w ogóle nie zrozumie dlaczego polska firma inwestycyjna złożyła zawiadomienie zawierające plasowanie lub PPZ, skoro świadczy tylko Doradztwo M&A dla swojego klienta, które w zagranicznej jurysdykcji nigdy nie jest uznawane za plasowanie lub PPZ. W efekcie inny europejski organ nadzoru odrzuci takowe zawiadomienie, ponieważ notyfikacja nie powinna zawierać wyłącznie czynności nielicencjonowanej – czyli świadczenia samego Doradztwa M&A.</p>	
--	--	--	--	--

			<p>3. Po trzecie istnieje szereg niedopasowanych stanowisk KNF, które w zakresie oferowania koncentrują się na typowym oferowaniu w ramach IPO, przez co nie przystają do Doradztwa M&A, tworząc w ten sposób szereg niezasadnych i nielogicznych sytuacji dla tej branży. Przykładowo stanowisko KNF w sprawie oceny emitenta przed oferowaniem nakazuje firmom inwestycyjnym sprawdzić statuty spółek, stan prawny jej aktywów oraz prognozy. Tworzy to absurdalną sytuację w procesie M&A, gdzie potencjalny inwestor decydując się na dokonanie transakcji opiewającej często na setki milionów złotych angażuje w toku procesu całe zespoły swoich prawników z lokalnych i międzynarodowych kancelarii (przeprowadzające badanie due diligence targetu, przygotowujące treść umowy sprzedaży, zgody UOKiK itd.) oraz firmy doradcze z zakresu podatkowego, środowiskowego, komercyjnego i księgowego, natomiast na koniec dnia może kierować roszczenia do doradcy finansowego sprzedawcy będącego firmą inwestycyjną (w przypadku oferowania - z tytułu solidarnej odpowiedzialności z art. 98 ust. 5 ustawy o ofercie; w przypadku PPZ - niedziałania w najlepiej pojętym interesie klienta; w obu przypadkach - z tytułu błędnego zarządzania produktowego, w tym złej oceny ryzyk instrumentu finansowego), pomimo że ten powinien działać wyłącznie dla swojego klienta w ramach prowadzonych negocjacji i nie powinien odpowiadać w ww. aspekcie za badanie stanu prawnego przez kupującego.</p> <p>W związku z obecnym uregulowaniem cały rynek branży M&A obecnie mierzy się z szeregiem wyzwań wynikających z nadmiarowego przeregulowania Doradztwa M&A. Rodzi to ryzyko, że obecnie zwłaszcza mniejsze podmioty będą wykorzystywać zaistniały goldplating i prowadzić Doradztwo M&A za pośrednictwem stworzonych w tym celu europejskich spółek spoza Polski, gdzie nie</p>	
--	--	--	---	--

		<p>trzeba posiadać licencji na oferowanie lub PPZ, bądź zwyczajnie będą prowadzić Doradztwo M&A bez uzyskania wymaganych licencji.</p> <p>W tym miejscu wskazać należy, że podobne stanowisko zostało w toku obecnego procesu legislacyjnego wyrażone wcześniej także przez Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych („PSIK”), co dowodzi że opisane problemy dostrzega cała branża doradcza M&A, alarmując przy tym, że czyni to nasz rynek niekonkurencyjnym i przeregulowanym (zob.: https://legislacja.rcl.gov.pl/docs//2/12349203/12803518/12803521/dokument516888.pdf).</p> <p>W związku z powyższym uważamy, że kwestia klasyfikacji Doradztwa M&A powinna zostać zmieniona poprzez przywrócenie jej wyłącznie do czynności maklerskich sensu largo (czyli zgodnie z MiFID II do usług dodatkowych), ponieważ obecnie w sposób pośredni została przeniesiona do czynności maklerskich sensu stricte. Zaproponowana zmiana opiera się na wcześniejszej propozycji PSIK i proponuje wyłączenie Doradztwa M&A z usługi oferowania/PPZ, gdy czynności są świadczone wobec:</p> <ul style="list-style-type: none">a) inwestorów będących klientami profesjonalnymi lub podmiotami z ich grup kapitałowych (co wynika z faktu, że często klient profesjonalny podstawia do transakcji swoje spółki celowe – tzw. SPV);b) klientów detalicznych – ale tylko jeśli przedmiotem transakcji jest nabycie lub zbycie przez takiego klienta pakietu instrumentów finansowych przekraczających wartość 1.000.000 EUR. W praktyce M&A dochodzi bowiem do wielu transakcji prywatnych, gdzie dotychczasowi założyciele np. sprzedają w wielomilionowych transakcjach spółki niepubliczne. W takich przypadkach klienci detaliczni również bilateralnie negocjują warunki	
--	--	---	--

			<p>wejścia/wyjścia z transakcji przy wsparciu swoich doradców. Z tego względu należy zakładać, że skoro transakcja dotyczy zamożnego klienta detalicznego, który angażuje po swojej stronie doradców prawnych, księgowych, komercyjnych, to właśnie ci doradcy powinni odpowiadać na ogólnych zasadach prawa cywilnego za wszelkie uchybienia związane z niepoinformowaniem klienta o dostrzeżonych ryzykach przy transakcji. W efekcie brak klasyfikacji Doradztwa M&A jako oferowanie lub PPZ nie pozbawia klienta podnoszenia roszczeń zarówno wobec swoich doradców jak i drugiej strony transakcji.</p> <p>Jednocześnie w naszej ocenie każde inne rozwiązanie, które zniesienie opisywany goldplating będzie także w pełni akceptowalne w ramach prac nad przedmiotową ustawą.</p>	
282.	Art. 14 pkt 24	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej (pkt 1)</p> <p>Art. 74d ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>1. Nabywanie lub zbywanie na własny rachunek instrumentów finansowych polega na nabywaniu lub zbywaniu instrumentów finansowych we własnym imieniu i na własny rachunek albo na wykonywaniu innych czynności wywołujących równoważne skutki prawne lub faktyczne, w tym w celu pełnienia funkcji animatora rynku lub w celu wykonania transakcji klienta.</p> <p>2. W przypadku gdy nabywanie lub zbywanie na własny rachunek instrumentów finansowych jest dokonywane w celu wykonania transakcji klienta, podmiot nabywający lub zbywający instrumenty na własny rachunek jest zobowiązany do zawarcia z klientem umowy o świadczenie usługi, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 2..”</p>	Uwaga przyjęta

			<p>Uzasadnienie:</p> <p>W treści tego przepisu w ust. 1 chodzi o równoważne skutki prawne i faktyczne. Przepis projektu UD235 odbiega od sposobu formułowania brzmienia podobnych przepisów Ustawy o obrocie, która w art. 73, 74d i 76 posługuje się w podobnym kontekście zwrotem „skutki”, a nie „stan”.</p> <p>W ust. 2 jasno wskazujemy, że chodzi o wykonywanie czynności maklerskiej polegająca na nabywaniu instrumentów na własny rachunek. Dodanie określenie we własnym imieniu może wprowadzać w błąd co do interpretacji ust. 2 wz z ust. 1.</p>	
283.	Art. 14 pkt 25	NBP	<p>Ad art. 14 pkt 25 opiniowanego projektu</p> <p>Wątpliwości budzi proponowane uchylenie art. 76a, który przewiduje nieważność umów o świadczenie niektórych usług maklerskich (m.in. zbywania i nabywania instrumentów finansowych oraz zarządzania portfelem inwestycyjnym), zawartych z klientami detalicznymi bez zachowania odpowiedniej formy, tj. na papierze lub innym nośniku trwałym. Intencje uchylenia tego artykułu przedstawione w uzasadnieniu do opiniowanego projektu są niejasne i nie dostrzegamy, w jaki sposób miałyby przyczynić się do wskazanej w tytule projektu ustawy poprawy ochrony klienta detalicznego.</p>	<p>Wyjaśnienie</p> <p>Zmiana wynika z postulatu IDM zgłoszonego w toku prac SRRK (usunięcie regulacji nadmiarowych, tzw. gold-platingu). Implementowane przepisy dyrektywy MiFID w tym zakresie nie przewidują klauzuli nieważności umowy.</p>
284.	Art. 14 pkt 26	UKNF	<p>Art. 79 ust. 11 u.o.i.f.</p> <p>Dodaje się ust. 11 w brzmieniu:</p> <p>„11. Na żądanie Komisji lub jej upoważnionego przedstawiciela, agent będący osobą fizyczną, osoby uprawnione do reprezentowania agenta firmy inwestycyjnej lub wchodzące w skład jego statutowych organów albo pozostające z agentem firmy inwestycyjnej w stosunku pracy są obowiązane do niezwłocznego sporządzenia i przekazania, na koszt agenta firmy inwestycyjnej, kopii dokumentów i innych nośników informacji związanych z jego działalnością, oraz do udzielenia</p>	<p>Uwaga przyjęta</p>

			<p>pisemnych lub ustnych wyjaśnień w zakresie nadzoru sprawowanego przez Komisję.”;</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Zmiana ma na celu uzupełnienie przepisu o agentów będących osobami fizycznymi.</p>	
285.	Art. 14 pkt 26	IDM	<p><u>Art. 79 ust. 9b Ustawy (pkt 26) art. 14 Projektu)</u></p> <p>Proponujemy modyfikację i po ust. 9a dodaje się ust. 9b w brzmieniu: „9b. Przepisu ust. 9 pkt 2 nie stosuje się w przypadku gdy w terminie 7 dni od dnia rozwiązania umowy inna firma inwestycyjna zawrze umowę z tym agentem i przekaże Komisji informację o jej zawarciu, wraz z dokumentami, o których mowa:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku osoby fizycznej - w art. 81 ust. 1. pkt 1) lit. a), d), e), f)”, 2) w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej - w art. 81 ust. 1. pkt 2) lit. a) d)- h) <p>Oceniając ogólnie pozytywnie kierunek proponowanej zmiany, w celu przyspieszenia postępowań o wpis do rejestru agentów, zasadnym byłoby ograniczenie listy dokumentów, które konieczne będą do złożenia przez firmę inwestycyjną. Postępowanie o wpis agenta toczyć się będzie w stanie faktycznym, w którym zweryfikowano już w innym postępowaniu część informacji o agencie (przy poprzednim wpisie) i Komisja może te informacje zaklasyfikować jako znane z urzędu (np. przebieg pracy zawodowej, wyciągi z rejestrów i ewidencji, informacje w zakresie opinii firmy inwestycyjnej). Prosimy również o uzupełnienie uzasadnienia o opis, jak w praktyce miałyby wyglądać postępowanie przy okazji wpisu w tym stanie faktycznym. Zakładamy, że toczyć się będzie osobne postępowanie o wpis, a firma inwestycyjna, na rzecz której dotychczas czynności wykonywał agent, będzie stroną decyzji o</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zaproponowane rozwiązanie ma na celu umożliwienie „przejęcia” agenta przez nową firmę inwestycyjną, co jednak nie zwalnia jej z pozyskania i oceny dokumentów dotyczących agenta, również pod względem czy doświadczenie zawodowe umożliwia wykonywanie czynności pośrednictwa na rzecz nowej firmy inwestycyjnej lub nie powoduje konfliktów interesów. Ponadto, nowa firma inwestycyjna będzie odpowiedzialna za wykonywanie obowiązków informacyjnych wobec KNF, zatem powinna mieć wiedzę, w odniesieniu do jakich informacji zmiany nastąpiły.</p>

			wykreśleniu z rejestru. Prosimy również o wskazanie w uzasadnieniu, w jaki sposób informacja o agencie będzie prezentowana w rejestrze pomiędzy rozwiązaniem umowy z jedną firmą inwestycyjną a zawarciem umowy z następną firmą inwestycyjną.	
286.	Art. 14 pkt 26	IDM	<p><u>Art. 79 ust. 11 Ustawy (pkt. 26) art. 14 Projektu)</u></p> <p>Propozycja zapisu powieli rozwiązania, które istnieją w aktualnym stanie prawnym. Zgodnie z art. 79 ust. 7 Ustawy:</p> <p>W stosunku do agenta firmy inwestycyjnej Komisji przysługują przewidziane w ustawie o nadzorze uprawnienia kontrolne, w zakresie dotyczącym czynności wykonywanych na rzecz firmy inwestycyjnej oraz sporządzanych w związku z tymi czynnościami dokumentów.</p> <p>Wyżej wskazany art. 79 ust. 7 Ustawy koresponduje z art. 32 ust. 5 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, zgodnie z którym</p> <p><i>„5. Na żądanie kontrolera osoby wchodzące w skład statutowych organów kontrolowanego lub osoby pozostające z kontrolowanym w stosunku pracy, zlecenia lub innym stosunku prawnym o podobnym charakterze są obowiązane do niezwłocznego sporządzenia i przekazania, na koszt kontrolowanego, kopii dokumentów, korespondencji elektronicznej, rejestrów połączeń telefonicznych i rejestru przesyłu danych lub innych nośników informacji oraz udzielenia pisemnych lub ustnych wyjaśnień, dotyczących przedmiotu kontroli w terminie określonym w żądaniu.”</i></p> <p>Aktualne rozwiązanie zdaje się być wystarczające.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>W art. 79 ust. 7 u.o.i.f. mowa jest o uprawnieniach kontrolnych, projektowany ust. 11 będzie miał zastosowanie również poza kontrolą.</p>
287.	Art. 14 pkt 26 lit. c	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>Art. 79 ust. 4a Ustawy o obrocie</p> <p>Wnioskujemy o wykreślenie projektowanego ust. 4a, który ma być dodany do art. 79 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (dalej jako: „Ustawa o obrocie”), zrównującego status prawny w zakresie wiedzy i doświadczenia agenta</p>	<p>Uwaga przyjęta kierunkowo</p>

			<p>firmy inwestycyjnej będącego osobą fizyczną lub pracownika lub zleceniobiorcy agentów będących osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej ze statusem prawnym pracownika firmy inwestycyjnej.</p> <p>Art. 82a ust. 1 Ustawy o obrocie nakłada na pracowników firm inwestycyjnych obowiązek posiadania odpowiedniej wiedzy i kompetencji także w zakresie wykonywania czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 5 Ustawy o obrocie, czyli w zakresie doradztwa inwestycyjnego. Wprowadzenie tego wymogu wobec agentów firm inwestycyjnych lub ich pracowników lub zleceniobiorców jest zabiegiem zbyt daleko idącym biorąc pod uwagę zakres czynności wykonywanych przez agenta firmy inwestycyjnej zgodnie z art. 79 Ustawy o obrocie.</p> <p>Ponadto projektodawca nie wprowadził przepisów przejściowych, które określałyby, czy wymóg odnosi się do podmiotów wpisanych już do rejestru agentów firm inwestycyjnych czy tylko do podmiotów, które będą ubiegać się o uzyskanie wpisu po wejściu w życie zmian. W przypadku, gdyby przyjąć, że wymóg odnosi się także do podmiotów już wpisanych do rejestru agentów, należałoby wprowadzić okres przejściowy, w którym powinni dostosować swoją działalność do nowego wymogu.</p>	
288.	Art. 14 pkt 27	UKNF	<p>Art. 81 ust. 1 i 5 u.o.i.f.</p> <p>w art. 81:</p> <p>a) w ust 1:</p> <ul style="list-style-type: none"> – w zdaniu pierwszym skreśla się wyrazy „lub 2c”, – w pkt 1 w lit. c wyraz „lub” zastępuje się wyrazem „oraz”, – w pkt 2 w lit. h: 	Uwaga przyjęta

			<p>-- po wyrazach „jego działalnością” dodaje się wyrazy „—, odpowiedzialne za nadzór nad wykonywaniem czynności agencyjnych,”,</p> <p>-- skreśla się wyrazy „i 2c”,</p> <p>b) w ust. 3 w pkt 2 skreśla się wyrazy „i 2c”,</p> <p>c) w ust. 5:</p> <p>– skreśla się wyrazy „i 2c”,</p> <p>– po wyrazach „jego działalnością” dodaje się wyrazy „—, odpowiedzialne za nadzór nad wykonywaniem czynności agencyjnych,”,</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Z propozycji należy wykreślić przecinki poprzedzające fragmenty „odpowiedzialne za nadzór (...)”, ponieważ fragment ten określa „osoby kierujące jego działalnością”.</p>	
289.	Art. 14 pkt 28 lit. b	ZBP	<p>Art. 14 pkt 28 lit. b dot. uchylenia pkt 1 w art. 81 c ust. 6</p> <p>Odnosząc się do przepisów Projektu w zakresie zmian zasad outsourcingowych w Umowie o Obrocie Instrumentami Finansowymi (UoOIF) zwracamy uwagę na niespójność wprowadzonych zmian w art. 81c ust. 6 poprzez uchylenie pkt 1 o treści: zawarcie w umowie, o której mowa w art. 81a ust. 2, postanowień przewidujących pełną odpowiedzialność przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego za te koszty (...) przy jednoczesnym dodaniu przepisu o analogicznym brzmieniu do Prawa bankowego w art. 6b ust. 4 pkt 1. „zawarcie w umowie, o której mowa w art. 6a ust. 1, postanowień przewidujących pełną odpowiedzialność przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego za te koszty lub”.</p> <p>Dodatkowo, zwracamy uwagę, na treść Uzasadnienia do Projektu, w którym Ustawodawca wskazał, że zmiana w ust. 6 art. 81a UoOIF „(...)</p>	<p>Wyjaśnienie</p> <p>Zmiana wynika z postulatu IDM zgłoszonego w toku prac SRRK (usunięcie regulacji nadmiarowych, tzw. gold-platingu).</p>

			<p>w zakresie wprowadzenia do wyliczenia jest zmianą wynikową. Przepis pkt 1 przewiduje, że umowa outsourcingu istotnego powinna zawierać postanowienia przewidujące pełną odpowiedzialność usługodawcy (insourcera) za koszty związane z wypłatą odszkodowania z tytułu roszczeń klientów lub osób trzecich o naprawienie szkody wyrządzonej wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy outsourcingowej przez takiego usługodawcę w zakresie, w jakim nie poniósłby odpowiedzialności. Wymóg ten nie jest przewidziany regulacjami dyrektywy MIFID II oraz odbiega od praktyki świadczenia usług informatycznych. Firmy informatyczne (IT) często nie zgadzają się na tego typu postanowienia ponieważ są zmuszone do brania odpowiedzialności za skalę działalności firmy inwestycyjnej nawet w przypadku gdy oferują jedynie usługę informatyczną w wąskim, specjalistycznym zakresie. Usługa informatyczna stanowi jednak jedynie jeden z wielu elementów składowych usługi maklerskiej lub wspiera tylko kompleksową usługę maklerską, oferowaną następnie klientom przez firmę inwestycyjną. Wynagrodzenie insourcera za dostarczenie usługi, oparte najczęściej o zwykłe formuły wynagradzania firm informatycznych, stanowi natomiast jedynie znikomą część obrotów czy przychodów generowanych przez firmy inwestycyjne oferujące kompleksowe usługi maklerskie – skala tych usług jest jednocześnie potencjalną miarą ryzyka i szkody. W związku z tym proponuje się uchylene pkt 1 jako rozwiązania nadmiarowego i niedostosowanego do specyfiki znacznej części umów outsourcingowych”.</p> <p>Biorąc pod uwagę wskazaną rozbieżność rekomendujemy ujednoczenie zasad odpowiedzialności tak, aby zachować spójność w zakresie outsourcingu.</p>	
290.	Art. 14 pkt 29	UKNF	<p>Art. 81f ust. 3a u.o.i.f. w art. 81f:</p>	Uwaga przyjęta

			<p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „3a. Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny, któremu powierzono wykonywanie określonych czynności zgodnie z ust. 1, może, po uzyskaniu pisemnej zgody firmy inwestycyjnej, powierzyć innemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu wykonywanie tych czynności (dalsze powierzenie).”;</p> <p>b) uchyla się ust. 3.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Proponujemy przenieść przepis do ust. 1a, z uwagi na brzmienie ust. 2. Konsekwentnie usuwamy ust. 3.</p>	
291.	Art. 14 pkt 29 lit. b	ZBP	<p>Art. 14 pkt 29 lit b dot. art. 81f ust. 3a</p> <p>Redakcja proponowanego ust. 3a jest nieprecyzyjna. Powinien on wyraźnie wskazywać, że dalsze powierzenie może mieć miejsce wobec więcej niż jednego przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego. Aktualnie, proponowane brzmienie wskazuje na liczbę pojedynczą, co sugeruje, że dalsze powierzenia może mieć miejsce wyłącznie wobec jednego dalszego podwykonawcy.</p> <p>Ponadto, ust. 3a, powinien wskazywać, że, po uzyskaniu pisemnej zgody firmy inwestycyjnej, możliwe jest zaangażowanie nieorganicznych liczbowo podwykonawców II i kolejnych rzędów. Aktualna redakcja ust. 3a wskazuje, że dalsze powierzenie może miejsce wyłącznie wobec podwykonawcy I rzędu.</p> <p>W związku z powyższym wnosimy o:wyraźne wskazanie, że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny, któremu powierzono wykonywanie określonych czynności zgodnie z art. 81f ust. 1 Ustawy o obrocie, może, po uzyskaniu pisemnej zgody firmy inwestycyjnej, powierzyć innym przedsiębiorcom 	Uwaga przyjęta

			<p>lub przedsiębiorcom zagranicznym wykonywanie tych czynności (dalsze powierzenie);</p> <p>2) możliwe jest zaangażowanie podwykonawców II i kolejnych rzędów.</p>	
292.	Art. 14 pkt 30	IDM	<p>Izba jest zdecydowanie przeciwna uchyleniu ust. 1 ust. 1 w art. 3 wprowadzającego obowiązek zatrudnienia w firmie inwestycyjnej na podstawie umowy o pracę przynajmniej jednego maklera papierów wartościowych.</p> <p>Powyższy obowiązek stoi na straży rzetelnego i profesjonalnego wykonywania czynności maklerskich przez uprawnionego licencjonowanego profesjonalistę. Wymóg uregulowanego stosunku pracy z maklerem papierów wartościowych wiąże się z dostępem do tajemnicy zawodowej oraz dostępem do informacji poufnych. Ponadto, regulacja art. 83 ust. 1 stanowi wyraz profesjonalizacji obrotu na rynkach finansowych związanych z koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa transakcji, ochrony klienta oraz pewności obrotu, dlatego też nie wyobrażamy sobie rezygnacji z takiego zapisu w ustawie. Zmiana tego zapisu oznacza ryzyko obniżenia jakości świadczonych usług i bezpośrednio przekłada się na zmniejszenie ochrony klienta. Poza tym makler papierów wartościowych jest wpisany w kulturę organizacyjną biur i domów maklerskich w Polsce i na świecie i stanowi jedno z filarów zaufania do rynku.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zmiana wynika z wejścia w życie przepisów o pracownikach autoryzowanych, które regulują kwestie kompetencji. Należy też zauważyć, że makler papierów wartościowych jest z definicji pracownikiem autoryzowanym. Obecne uregulowanie, które zakłada dedykowanie pojedynczej osoby do wykonywania określonych funkcji tworzy pewną fikcję.</p>
293.	Art. 14 pkt 30	UKNF	<p>Art. 83 ust. 2 u.o.i.f.</p> <p>„2. Warunki, o których mowa w ust. 1, uważa się za spełnione, jeżeli czynności wymienione w tym przepisie wykonuje makler papierów wartościowych lub doradca inwestycyjny będący komplementariuszem w spółce komandytowo-akcyjnej lub komandytowej albo współnikiem w spółce jawnej lub partnerskiej będącej firmą inwestycyjną.”</p>	<p>Uwaga przyjęta</p>

			<p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>W zw. z usunięciem art. 83 ust. 1 pkt 1, konsekwentnie należy zmienić ust. 2.</p>	
294.	Art. 14 pkt 32	GPW	<p>Uwaga do art. 14 pkt 32 Projektu (art. 83l ustawy o obrocie):</p> <p><i>Zgodnie z uzasadnieniem do Projektu: Dodanie art. 83l służy implementacji art. 30 MiFID II. Przepis ten dotyczy transakcji zawieranych z uprawnionymi kontrahentami i nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, aby firmy inwestycyjne uprawnione do wykonywania zleceń na rachunek klientów lub zawierające transakcje na własny rachunek lub otrzymujące i przekazujące zlecenia, mogły doprowadzać lub przystępować do transakcji z uprawnionymi kontrahentami bez konieczności wypełniania obowiązków dotyczących ochrony inwestorów, a także w zakresie oceny odpowiedniości i adekwatności instrumentów.</i></p> <p>Wydaje się jednak, że art. 30 MiFID w brzmieniu nadanym mu przez dyrektywę 2021/338 (art. 1 pkt 9) został już implementowany do krajowego porządku prawnego ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznym dla przedsiębiorstw gospodarczych i pomocy kredytobiorcom w art. 83ja ustawy o obrocie. Oznacza to, że nowododawany art. 83l ustawy o obrocie stanowi powtórny, obok istniejącego już art. 83ja, implementację art. 30 MiFID II, i tym samym jest zbyteczny.</p> <p>Należy przy tym zauważyć, że katalog przepisów, których można nie stosować w transakcjach z uprawnionym kontrahentem, zawarty w art. 83ja ustawy o obrocie różni się nieznacznie od tego przewidzianego w projektowanym art. 83l tej ustawy. Wobec czego należy jeszcze raz przeanalizować, które przepisy mogą nie być stosowane w transakcjach z uprawnionym kontrahentem i zdecydować się na jeden ze ww. przepisów.</p>	Uwaga przyjęta

295.	Art. 14 pkt 32	UKNF	<p>Art. 831 u.o.i.f.</p> <p>W opinii UKNF tematyka ujęta w projektowanym przepisie art. 831 ust. 1 została w części ujęta w obowiązującym art. 83ja dodanym do Ustawy ustawą z dnia 7.07.2022 r. (Dz.U. z 2022 r. poz. 1488). W związku z tym proponujemy skreślić projekt przepisu art. 831, natomiast przepis projektu art. 831 ust. 2 ująć jako art. 83ja ust. 2.</p>	Uwaga przyjęta
296.	Art. 14 pkt 32	Karwasiński Szpringer i Wspólnicy sp. j.	<p>Podobna regulacja została wprowadzona do art. 83ja ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi („Ustawa o obrocie”), poprzez ustawę z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom, i obowiązuje ona od 29 lipca 2022 r. Należy zatem rozważyć usunięcie z projektu planowanego art. 831 Ustawy o obrocie i odpowiednie doprecyzowanie obowiązującego art. 83ja Ustawy o obrocie lub usunięcie art. 83ja i zastąpienie go w pełni projektowanym art. 831. W przeciwnym razie mogą powstać wątpliwości interpretacyjne co do zakresu obowiązków związanych z wyłączeniem przewidzianym dla transakcji z uprawnionymi kontrahentami, gdyż zakres obu ww. przepisów jest tylko częściowo zbieżny.</p>	Uwaga nieprzyjęta
297.	Art. 14 pkt 34	IDM	<p><u>Art. 86 ust. 3 Ustawy (pkt 34) art. 14 Projektu)</u></p> <p>Przepis wprowadza obowiązek firmy inwestycyjnej okresowego przedstawiania Komisji danych i informacji dotyczących działalności firmy inwestycyjnej oraz banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2 ustawy. Uważamy za celowe doprecyzowanie czy w związku z tym, firmy inwestycyjne przekazywać będą całkiem nowe raporty, czy dane i informacje, o których mowa powyżej, Komisja będzie pozyskiwać z obecnie już przesyłanych raportów. Uwagi do zapisu art. 86 ust. 3 Izba zgłaszała w piśmie z dnia 10 sierpnia 2021 r. oznaczonym sygn. IDM/WL/76/21/PS.</p>	Uwaga przyjęta kierunkowo

298.	Art. 14 pkt 34	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ...” (pkt 1)</p> <p>Art. 86 otrzymuje brzmienie:</p> <p>1. Firma inwestycyjna i bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, są obowiązane niezwłocznie informować Komisję o wszelkich istotnych zmianach okoliczności, na podstawie których udzielono jej zezwolenia, o którym mowa odpowiednio w art. 82 i art. 111a oraz w art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 albo art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w zakresie prowadzenia działalności maklerskiej.”</p> <p>2. Firma inwestycyjna, bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, i bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2 są obowiązane przekazywać Komisji informacje dotyczące prowadzonej działalności i sytuacji finansowej, w tym w przypadku domu maklerskiego - informacje dotyczące przestrzegania przez ten dom maklerski adekwatności kapitałowej, oraz zdarzeń mogących mieć wpływ na prowadzoną przez te podmioty działalność lub sytuację finansową.</p> <p>b) — dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:</p> <p>„3. Firma inwestycyjna oraz bank, o których mowa w art. 70 ust. 2, które wprowadzają do obrotu, dystrybuują lub sprzedają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub poza jej terytorium instrumenty finansowe, przedstawiają Komisji okresowo dane i informacje dotyczące tej działalności, w celu umożliwienia monitorowania rynku instrumentów finansowych.</p> <p>4. W celu monitorowania rynku lokat strukturyzowanych przepisy ust. 3 stosuje się do domu maklerskiego w zakresie działalności, o której mowa w art. 69h.”;</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p>	Uwaga przyjęta
------	----------------	------	--	----------------

			Niezbędne jest jednocześnie wykreślenie z projektu UD235 ust. 3 i 4 art. 86. Są to propozycje nieaktualne. Obecnie te informacje są pozyskiwane w ramach raportu sprzedażowego.	
299.	Art. 14 pkt 35	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ...” (pkt 1)</p> <p>Art. 89 otrzymuje brzmienie:</p> <p>1. Zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej wygasa:</p> <p>1) w przypadku nierozpoczęcia działalności maklerskiej w terminie 12 miesięcy od dnia, w którym decyzja o udzieleniu zezwolenia stała się ostateczna;</p> <p>1a) w przypadku nierozpoczęcia działalności maklerskiej przez bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, w terminie 12 miesięcy od dnia, w którym decyzja o udzieleniu zezwolenia stała się ostateczna;</p> <p>2) z chwilą ogłoszenia upadłości firmy inwestycyjnej;</p> <p>3) w przypadku otwarcia likwidacji firmy inwestycyjnej - z upływem 3 miesięcy od dnia jej otwarcia, z zastrzeżeniem ust. 2;</p> <p>4) z dniem likwidacji banku państwowego;</p> <p>5) niewykonywania żadnej czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2, na wykonywanie których firma inwestycyjna uzyskała zezwolenie, przez okres co najmniej 6 miesięcy;</p> <p>6) niewykonywania żadnej czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2, na wykonywanie których bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, uzyskał zezwolenie, przez okres co najmniej 6 miesięcy.</p> <p>2. W razie konieczności zabezpieczenia interesu publicznego Komisja może w drodze decyzji:</p> <p>1) skrócić termin wskazany w ust. 1 pkt 3,</p> <p>2) wskazać czynności, jakie firma inwestycyjna może podejmować do</p>	Uwaga przyjęta

		<p>czasu wygaśnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej, lub</p> <p>3) wskazać termin, w którym następuje zakończenie prowadzenia działalności maklerskiej, w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.</p> <p>„3. W przypadku otwarcia likwidacji – do czasu wygaśnięcia zezwolenia, a w przypadku cofnięcia zezwolenia – do czasu zaprzestania prowadzenia działalności, firma inwestycyjna albo podmiot, któremu cofnięto zezwolenie, wykonuje wyłącznie czynności zmierzające do zakończenia działalności maklerskiej bez możliwości zawierania nowych umów, w tym czynności wynikające z prowadzenia rachunków, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1, lub umów o zarządzanie portfelem instrumentów finansowych, oraz wynikające z nabytych na rachunek klientów instrumentów pochodnych, mające na celu zakończenie tych inwestycji przez klientów, a także czynności zmierzające do zakończenia działalności, do której wykonywania firma inwestycyjna albo podmiot był uprawniony na podstawie ustawy lub innych ustaw w związku z posiadaniem zezwoleniem na prowadzenie działalności maklerskiej, w tym wypowiada w trybie niezwłocznym umowy zawarte z klientami.”</p> <p>„3a. W przypadku cofnięcia zezwolenia – do czasu zaprzestania prowadzenia działalności albo do upływu terminów wypowiedzenia umów wynikających z prowadzonej działalności maklerskiej lub z działalności, do której wykonywania podmiot był uprawniony na podstawie ustawy lub innych ustaw w związku z posiadaniem zezwoleniem na prowadzenie działalności maklerskiej, w przypadku gdy termin ten jest krótszy niż termin, w którym następuje zaprzestanie prowadzenia działalności, podmiot, któremu cofnięto zezwolenie, wykonuje zobowiązania wynikające z wcześniej zawartych umów, niezbędne do zakończenia świadczenia usług na rzecz klientów, z poszanowaniem interesów klientów.”</p>	
--	--	---	--

		<p>„4. W przypadku wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia lub zaprzestania prowadzenia rachunków, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1 lub wykonywania innej działalności, do której firma inwestycyjna albo podmiot, któremu cofnięto zezwolenie, był uprawniony na podstawie ustawy lub innych ustaw w związku z posiadaniem zezwoleniem na prowadzenie rachunków papierów wartościowych, Komisja może nakazać przeniesienie instrumentów finansowych, środków pieniężnych, aktywów oraz dokumentów związanych z prowadzeniem rachunków, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1 do firmy inwestycyjnej, która uprzednio wyraziła na to zgodę.”</p> <p>f) po ust. 4 dodaje się ust. 4a – 4d w brzmieniu:</p> <p>„4a. Decyzja, o której mowa w ust. 4 obejmuje również prowadzone przez firmę inwestycyjną prowadzący działalność maklerską albo podmiot, któremu cofnięto zezwolenie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ewidencje obligacji, 2) ewidencje prowadzone przez agenta emisji, o których mowa w art. 7a ust. 4 pkt 4 ustawy, 3) rejestry akcjonariuszy, <p>4b. Decyzja, o której mowa w ust. 4 obejmuje również środki pieniężne, rachunki lub rejestry towarów giełdowych, a także inne dokumenty związane ze świadczeniem usług przez firmę inwestycyjną albo podmiot, któremu cofnięto zezwolenie, na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych.</p> <p>4c. Komisja nakazuje przeniesienie, o którym mowa w ust. 4 w drodze decyzji skierowanej do firmy inwestycyjnej albo podmiotu, któremu cofnięto zezwolenie, oraz do firmy inwestycyjnej, do której ma nastąpić przeniesienie.</p> <p>4d. W przypadku, gdy uzasadnia to charakter, skala i złożoność działalności firmy inwestycyjnej albo podmiotu, któremu cofnięto</p>	
--	--	---	--

		<p>zezwoleń, Komisja może nakazać przeniesienie, o którym mowa w ust. 4, do więcej niż jednej firmy inwestycyjnej, które uprzednio wyrażą na to zgodę.</p> <p>4e. W przypadku, gdy żadna firma inwestycyjna nie wyraziła zgody na przeniesienie, o którym mowa w ust. 4, Komisja dokonuje wyboru firmy bądź firm inwestycyjnych mając na celu bezpieczeństwo obrotu i ochronę inwestorów i innych uczestników rynku.</p> <p>5. W przypadku niewydania przez Komisję nakazu, o którym mowa w ust. 4, do postępowania z dokumentami związanymi z prowadzeniem działalności maklerskiej stosuje się art. 476 § 3 ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych. Podmiot prowadzący działalność maklerską niezwłocznie zawiadamia Komisję o wyznaczeniu przechowawcy dokumentów związanych z prowadzeniem działalności maklerskiej. W przypadku wyznaczenia przechowawcy przez sąd zawiadomienia Komisji dokonuje ten sąd.</p> <p>„6. W przypadku utraty lub zawieszenia uprawnienia banku do prowadzenia działalności, o której mowa w art. 69 ust. 2, którą bank wykonywał na zasadach określonych w art. 111 lub art. 69 ust. 2 pkt 1-7, którą bank wykonywał zgodnie z art. 70 ust. 2 lub w art. 69 ust. 4, którą bank wykonywał w związku z wykonywaniem czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2, Komisja wskazuje termin, w którym następuje zakończenie prowadzenia działalności. Do czasu zaprzestania prowadzenia działalności albo do upływu terminów wypowiedzenia umów dotyczących tej działalności, gdy termin ten jest krótszy niż termin, w którym następuje zaprzestanie prowadzenia działalności, bank, wykonuje zobowiązania wynikające z zawartych umów, niezbędne do zakończenia świadczenia usług na rzecz klientów, z poszanowaniem interesów klientów.”</p> <p>7. W przypadku utraty lub zawieszenia uprawnienia banku do prowadzenia działalności, o której mowa w art. 69 ust. 2, którą bank wykonywał na zasadach określonych w art. 111 lub art. 69 ust. 2 pkt 1-</p>	
--	--	--	--

			<p>7, którą bank wykonywał zgodnie z art. 70 ust. 2 lub w art. 69 ust. 4, którą bank wykonywał w związku z wykonywaniem czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2, Komisja może nakazać przeniesienie instrumentów finansowych, środków pieniężnych, aktywów oraz dokumentów związanych z prowadzeniem rachunków, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1, do firmy inwestycyjnej, która uprzednio wyraziła na to zgodę. Przepisy ust. 4a – 4d stosuje się odpowiednio.</p> <p>8. W przypadku cofnięcia zezwolenia lub zaprzestania prowadzenia rachunków, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1 lub wykonywania innej działalności na podstawie ustawy lub innych ustaw w związku z posiadaniem zezwoleniem na prowadzenie rachunków papierów wartościowych do banku państwowego prowadzącego działalność maklerską lub banku państwowego, któremu cofnięto zezwolenie stosuje się odpowiednio ust. 3 – 5.</p>	
300.	Art. 14 pkt 35 lit. b	Karwasiński Szpringer i Wspólnicy sp. j.	<p>Projektowany przepis przewiduje, że Komisja Nadzoru Finansowego może cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej w przypadku gdy firma inwestycyjna nie wykonała żadnej z czynności maklerskiej, na wykonywanie których firma inwestycyjna uzyskała zezwolenie, przez okres co najmniej 6 miesięcy. Natomiast w przypadku braku rozpoczęcia świadczenia usług maklerskich po uzyskaniu zezwolenia Komisji, uprawnienie Komisji do cofnięcia zezwolenia występuje dopiero w przypadku upływu 12 miesięcy od dnia, w którym decyzyja o udzieleniu zezwolenia stała się ostateczna.</p> <p>W obu przytoczonych stanach faktycznych mamy do czynienia de facto z jedną sytuacją, tj. brakiem świadczenia przez firmę inwestycyjną usług maklerskich przez określony czas, pomimo posiadania zezwolenia na prowadzenie danej działalności maklerskiej. Mimo podobieństwa obu sytuacji, ustawodawca przewiduje dla nich odrębne terminy, których upływ spowoduje możliwość cofnięcia zezwolenia przez Komisję. Proponujemy zatem ujednoczenie tych przypadków i wprowadzenie dla obu z nich 12 miesięcy jako okresu, po upływie</p>	Uwaga nieprzyjęta

			<p>którego Komisja może cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej. Takie rozwiązanie zostało przyjęte w projektowanym art. 34 ust. 4 Prawa bankowego, w którym bank traci zezwolenie w przypadku niepodjęcia lub zaprzestania przez bank wykonywania działalności określonej w statucie nieprzerwanie przez okres 12 miesięcy. W konsekwencji proponujemy modyfikację projektowanego art. 89 ust. 1a Ustawy o obrocie w następujący sposób: „1a. Komisja może cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej w przypadku gdy firma inwestycyjna: 1) nie rozpoczęła prowadzenia działalności maklerskiej w terminie 12 miesięcy od dnia, w którym decyzja o udzieleniu zezwolenia stała się ostateczna; 2) nie wykonała żadnej z czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2, na wykonywanie których firma inwestycyjna uzyskała zezwolenie, przez okres co najmniej 12 miesięcy.”</p>	
301.	Art. 14 pkt 36	UKNF	<p>Art. 91 ust. 1 i 3 u.o.i.f.</p> <p>w art. 91:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Komisja prowadzi jawny rejestr firm inwestycyjnych, które są domami maklerskimi albo bankami prowadzącymi działalność maklerską, zawierający wskazanie firm lub nazw, adresów siedziby oraz zakresu czynności, <u>do wykonywania których dom maklerski lub bank prowadzący działalność maklerską jest uprawniony objętych zezwoleniem.</u>”</p> <p>b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>„3. <u>Poza rejestrem, o którym mowa w ust. 1, Komisja udostępnia na stronie internetowej również wykaz podmiotów, które zgłosiły zamiar prowadzenia działalności maklerskiej w Polsce na podstawie art. 117.</u>”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p>	Uwaga przyjęta

			Zaproponowane brzmienie jest bardziej precyzyjne.	
302.	Art. 14 pkt 37	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ...” (pkt 1)</p> <p>W art. 94</p> <p>a) ust. 1 pkt 1) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) tryb i warunki postępowania firm inwestycyjnych, banków państwowych, o których mowa w art. 111a ust. 1, banków, o których mowa w art. 70 ust. 2, oraz banków powierniczych w zakresie:”</p> <p>b) ust. 1 pkt 3) i 4) otrzymują brzmienie:</p> <p>„3) warunki, jakie muszą spełniać prowadzone przez firmę inwestycyjną lub bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, ASO lub OTF, przy uwzględnieniu konieczności zapewnienia bezpieczeństwa oraz ochrony interesów inwestorów uczestniczących w obrocie w tych systemach;</p> <p>4) zakres, tryb i formę oraz terminy i sposób przekazywania informacji, o których mowa w art. 86 ust. 2, przez firmy inwestycyjne, banki państwowe, o których mowa w art. 111a ust. 1, banki, o których mowa w art. 70 ust. 2, i banki powiernicze, przy uwzględnieniu konieczności umożliwienia Komisji, w zakresie określonym ustawą, wykonywania nadzoru nad działalnością tych podmiotów;”</p> <p>c) w ust. 1 pkt 5) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:</p> <p>„5) szczegółowe warunki techniczne i organizacyjne wymagane do prowadzenia działalności przez firmę inwestycyjną, bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2, oraz do prowadzenia rachunków papierów wartościowych,</p>	Uwaga przyjęta

		<p>rachunków derywatów i rachunków zbiorczych przez bank powierniczy, w tym:”</p> <p>d) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określa, w drodze rozporządzenia, obowiązki sprawozdawcze domów maklerskich, banków prowadzących działalność maklerską, banków państwowych, o których mowa w art. 111a ust. 1, oraz zagranicznych firm inwestycyjnych prowadzących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską w formie oddziału i zagranicznych osób prawnych, o których mowa w art. 115, prowadzących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską w formie oddziału, banków powierniczych, podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2, oraz Krajowego Depozytu i spółki, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1, a także Narodowego Banku Polskiego w zakresie obrotu papierami wartościowymi emitowanymi przez Skarb Państwa, tak aby sprawozdania sporządzane przez te podmioty pozwalały na dokonywanie analiz w zakresie stanu, dynamiki oraz struktury zadłużenia budżetu państwa w skarbowych papierach wartościowych według grup inwestorów oraz rodzajów tych papierów.”</p> <p>e) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:</p> <p>„4. Informacje i dokumenty związane z realizacją obowiązków informacyjnych przez firmy inwestycyjne, banki powiernicze, banki państwowe, o których mowa w art. 111a ust. 1, banki prowadzące działalność na podstawie art. 70 ust. 2 lub agentów firmy inwestycyjnej są przekazywane do Komisji w postaci elektronicznej za pomocą systemu teleinformatycznego udostępnionego przez organ nadzoru, w formacie danych zgodnym z formatem danych systemu teleinformatycznego organu nadzoru udostępnionym na stronie internetowej organu nadzoru.”</p>	
--	--	--	--

			<p><u>Uzasadnienie do dodania do art. 94 ust. 4:</u></p> <p>W celu podniesienia poziomu cyfryzacji proponowane jest dodanie do art. 94 Ustawy ust. 4, dzięki któremu forma elektroniczna stanie się podstawową formą sprawozdawczości firm inwestycyjnych, banków powierniczych, banków prowadzący działalność na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy lub agentów firmy inwestycyjnej.</p> <p>Rozwiązanie to jest jednocześnie analogiczne do nowego brzmienia art. 222f ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (nadanego ustawą z dnia 7 października 2022 r. o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców).</p>	
303.	Art. 14 pkt 40	IDM	<p><u>Art. 106 ust. 7a Ustawy (pkt 40) art. 14 Projektu)</u></p> <p>Ust. 7a wprowadza opis „porozumienia”, o którym mowa w ust. 7 tegoż artykułu, w pkt. 4) jako jedną ze stron tego porozumienia wskazano „osoby finansujące nabycie akcji lub praw z akcji z tego samego źródła”. Naszym zdaniem pojęcie „z tego samego źródła” jest pojęciem nieostrym, mogąącym budzić wątpliwości co do jego zakresu i może być różnie interpretowane. Uważamy za wskazane aby doprecyzować to pojęcie albo usunąć pkt 4, w szczególności, że taka przesłanka domniemanego porozumienia nie jest spotykana w innych analogicznych przepisach regulujących obrót instrumentami finansowymi dotyczących działania w porozumieniu, jak np. w art. 87 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, zgodnie z którym:</p> <p><i>„4. Istnienie porozumienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, domniemywa się w przypadku posiadania akcji spółki publicznej przez:</i></p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Propozycja niezgodna z projektowaną zmianą art. 3 pkt 16-18 (definicji grupy kapitałowej etc.)</p>

			<p>1) małżonków, ich wstępnych, zstępnych i rodzeństwo oraz powinowatych w tej samej linii lub stopniu, jak również osoby pozostające w stosunku przysposobienia, opieki i kurateli;</p> <p>2) osoby pozostające we wspólnym gospodarstwie domowym;</p> <p>3) (uchylony)</p> <p>4) jednostki powiązane w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.”</p>	
304.	Art. 14 pkt 41	BFG	<p>II.1. <u>Uwaga do 14 pkt 41 (dodanie w art. 106i ustawy o obrocie instrumentami finansowymi ust. 2 – Sensem wprowadzanego przepisu jest jednoznaczne przesądzenie zachowania terminu na zgłoszenie przez KNF sprzeciwu. Modyfikacja przepisu zmierza do uzupełnienia dotychczasowej regulacji o tryb doręczenia elektronicznego. Wydaje się jednak, iż proponowana zmiana jest zbyt ograniczona, gdyż nie uwzględnia przewidzianych prawem sposobów doręczenia opisanych w art. 39 Kpa. (np. doręczenia pisma za pokwitowaniem przez operatora wyznaczonego z wykorzystaniem publicznej usługi hybrydowej, doręczenia przez pracowników lub przez inne upoważnione osoby lub organy, a także doręczenia w siedzibie organu). Ponadto nie przewidziano w projektowanym przepisie prawa, iż w art. 39(1) Kpa stwierdza się, iż pisma doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych wpisany do bazy adresów elektronicznych albo adres do doręczeń elektronicznych powiązany z kwalifikowaną usługą rejestrowanego doręczenia elektronicznego, za pomocą której wniesiono podanie, jeżeli adres do doręczeń elektronicznych strony lub innego uczestnika postępowania nie został wpisany do bazy adresów elektronicznych.</u></p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Proponujemy nie uwzględniać uwagi BFG. To jest przepis szczególny wobec KPA związany ze szczególnym trybem wydawania decyzji w sprawie wyrażenia sprzeciwu przez KNF. W obecnie obowiązującym brzmieniu ustawy takie rozwiązanie szczególne już funkcjonuje w przypadku doręczenia tego typu decyzji. Dlatego też pozostajemy przy naszej propozycji w tym zakresie.</p>
305.	Art. 14 pkt 42	UKNF	<p>Art. 110zo u.o.i.f.</p> <p>w art. 110zo:</p> <p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p>	<p>Uwaga przyjęta</p>

			<p>„1a. W przypadku osiągnięcia przez wskaźniki poziomów określonych w planie naprawy lub albo w grupowym planie naprawy, o których mowa w ust. 1, dom maklerski przystępuje do wdrażania planu naprawy lub grupowego planu naprawy podejmuje działania określone w planie naprawy albo grupowym planie naprawy.”</p> <p>b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1a, 2 i 3, zarząd domu maklerskiego podejmuje uchwałę o przystąpieniu do wdrażania planu naprawy albo grupowego planu naprawy, podjęciu działań albo odstąpieniu od podejmowania działań określonych w planie naprawy lub albo grupowym planie naprawy. Dom maklerski niezwłocznie informuje Komisję o podjętej uchwale i przekazuje jej kopię wskazując przyczyny przystąpienia do wdrażania planu naprawy zgodnie z ust. 1a, przyczyny podjęcia działań zgodnie z ust. 2 lub przyczyny odstąpienia od podjęcia działań zgodnie z ust. 3.”;</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Zmiana ma na celu ujednolicenie brzmienia ust. 1 i 4. Konieczna jest również zmiana alternatywy rozłącznej na łączną „lub”, ponieważ dom maklerski może być objęty zarówno jednostkowym jak i grupowym planem naprawy.</p>	
306.	Art. 14 pkt 43	IDM	<p><u>Art. 111 ust. 2 ustawy (pkt 43 art. 14 Projektu)</u></p> <p>Prosimy o doprecyzowanie czy dokumenty, o których mowa w nowowprowadzonych pkt. 7-9 mają być odrębnymi dokumentami dla banku oraz odrębnymi dla biura maklerskiego, czy też mogą być to te same dokumenty/procedury używane zarówno w banku jak i w biurze maklerskim. IDM wniosowała o uproszczenia w tym zakresie, polegające na tym, że raportowanie z poziomu banku wypełnia obowiązki zarówno biura maklerskiego jak i banku i nie ma konieczności ich dublowania.</p>	<p>Wyjaśnienie</p> <p>Podejście będzie uzależnione od dokumentów/procedur, niektóre będą dotyczyły obszarów poza biurem (np. ryzyko), a niektóre stricte biura np. (struktura organizacyjna).</p>

307.	Art. 14 pkt 43 lit. d	Karwasiński Szpringer i Wspólnicy sp. j.	Wskazany przepis projektu zakłada dodanie do art. 111 Ustawy o obrocie nowego ust. 2b. Należy zwrócić uwagę, że od 10 listopada 2022 r. w Ustawie o obrocie obowiązuje już art. 111 ust. 2b, który określa zakres wniosku o udzielenie zezwolenia składany przez bank prowadzący działalność maklerską.	Uwaga przyjęta
308.	Art. 14 pkt 43 lit. h	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ... ” (pkt 1)</p> <p>Art. 111 ust. 10 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 111 ust. 10. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady wydzielenia organizacyjnego działalności maklerskiej banku, uwzględniając konieczność zapewnienia zachowania poufności danych w wydzielonej jednostce organizacyjnej banku przy jednoczesnym zagwarantowaniu bezpiecznego i sprawnego prowadzenia działalności maklerskiej oraz określa zakres czynności, które w związku z prowadzoną działalnością maklerską przez bank i pozostałą działalnością banku mogą być wykonywane przez wydzieloną organizacyjnie jednostkę banku prowadzącą działalność maklerską albo inne jednostki organizacyjne banku oraz sposób ustalenia warunków wykonywania tych czynności.”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>W celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych UKNF proponuje, żeby w delegacji zrezygnować z posługiwania się pojęciem „czynności, które mogą być wykonywane <u>wspólnie</u> dla wydzielonej organizacyjnie działalności maklerskiej banku i innej działalności prowadzonej w innych jednostkach organizacyjnych banku” ponieważ mogłoby to sugerować, że te czynności te są wspólne, podczas gdy są to najczęściej takie same czynności wykonywane zarówno na poziomie jednostki banku, w której prowadzona jest działalność maklerska, jak i na poziomie innych jednostek banku.</p>	Uwaga przyjęta

			Ponadto, określanie na poziomie rozporządzenia „szczegółowych warunków wykonywania tych czynności”, wydaje się być rozwiązaniem nadmiarowym. W związku z tym proponujemy, żeby w rozporządzeniu określono „sposób ustalenia warunków wykonania tych czynności”.	
309.	Art. 14 pkt 44	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ... ” (pkt 1)</p> <p>Art. 112a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 112a. 1. Bank może, na zasadach i w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 111 ust. 10, wykonywać obowiązki wynikające z ustawy lub innych przepisów szczególnych w związku z prowadzeniem przez niego działalności maklerskiej i pozostałej działalności banku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w ramach jednostki wydzielonej organizacyjnie zgodnie z art. 111 ust. 5 dla innych jednostek organizacyjnych banku, 2) w ramach innych jednostek organizacyjnych banku dla jednostki wydzielonej organizacyjnie zgodnie z art. 111 ust. 5.” <p>2. W celu wypełniania obowiązków o których mowa w ust. 1 jednostka organizacyjna wydzielona zgodnie z art. 111 ust. 5 oraz inne jednostki organizacyjne banku mogą wymieniać się informacjami oraz wykorzystywać te same rozwiązania techniczne i organizacyjne, pod warunkiem, że zapewnione jest zachowanie bezpieczeństwa, integralności i poufności danych oraz z uwzględnieniem przepisów dotyczących zarządzania konfliktami interesów.”</p> <p>Uzasadnienie:</p>	Uwaga przyjęta

			<p>Mając na uwadze zakres treści rozporządzenia o wydzieleniu działalności maklerskiej w banku, proponujemy zmianę brzmienia ust. 1.</p> <p>W ust. 2 zasadne jest wskazanie, że chodzi i jednostkę organizacyjną wydzieloną zgodnie z art. 111 ust. 5 oraz inne jednostki organizacyjne banku.</p>	
310.	Art. 14 pkt 44	IDM	<p><u>Art. 112a ust. 1 i 2 Ustawy (pkt 44) art. 14 Projektu</u></p> <p>Nowowprowadzony przepis ma szeroki zakres, brak w nim, już na poziomie ustawowym, ograniczenia czy też zawężenia w zakresie obowiązków wynikających z ustawy (o obrocie) lub odrębnych przepisów już na poziomie ustawowym. Rozumiemy, że takowe powinno znaleźć się w rozporządzeniu wykonawczym wydanym na podstawie art. 111 ust. 10, jednakże, zdaniem zmiany tak istotnego przepisu w reżimie właściwym dla rozporządzeń, a nie rangi ustawowej. Proponujemy enumeratywne wyliczenie obowiązków, o których mowa w art. 112.</p> <p>Powinno to jednak dotyczyć wyłącznie działalności banków podejmowanej w imieniu własnym i na własny rachunek, nie zaś działalności w obszarze pośrednictwa inwestycyjnego. Z zakresu tak zwanej jednolitej licencji bankowej powinny być zatem wyłączone transakcje banków na instrumentach finansowych znajdujących się w obrocie zorganizowanym polegające na:</p> <ul style="list-style-type: none"> • realizacji zleceń klientów (order's execution, client facilitation, matched principal trading). • działaniu na rynku w charakterze animatora. <p>Jednocześnie wskazujemy na konieczność utrzymania takich podobnych wymogów regulacyjnych w przypadku banków działających zgodnie z art. 70 ust. 2, w celu uniknięcia tzw. arbitrażu regulacyjnego.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Wskazane kwestie zostaną doprecyzowane na poziomie rozporządzenia.</p>

			<p>Ponadto, niezbędne jest wydzielenie organizacyjne biur maklerskich przy jednoczesnym ograniczeniu wymogów organizacyjnych oraz regulacyjnych mające na celu zapewnienie, niezbędnej zdaniem Izby, odrębności jednostek biznesowych zajmujących się usługami maklerskimi w banku, przy jednoczesnym podniesieniu efektywności działalności operacyjnej i ograniczeniu kosztów w bankach.</p> <p>Proponujemy następujący zapis:</p> <p><i>„Bank może, na zasadach i w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 111 ust. 10, w ramach jednostki wydzielonej organizacyjnie zgodnie z art. 111 ust. 5 lub w ramach innych jednostek organizacyjnych banku, wypełniać obowiązki wynikające z Art. 83 b ust.4 - 6 lub odrębnych przepisów w związku z prowadzeniem przez niego działalności.”</i></p> <p>Zagadnienie to było prezentowane Komisji Nadzoru Finansowego w piśmie z dnia 5 maja 2022 r. oznaczonym sygn. IDM/WE/32/22/WM, gdzie stanowisko Izby zostało szczegółowo opisane oraz uzasadnione.</p> <p>Ponadto, w ust. 2 art. 112a przewidującym możliwość wymiany informacji oraz wykorzystywania tych samych rozwiązań technicznych i organizacyjnych, albo też w innym przepisie odwołującym się do art. 112a ust. 2, brakuje, naszym zdaniem, zwolnienia z tajemnicy zawodowej obejmującej przekazywanie do banku takich danych. Wnioskowaliśmy o to aby sam fakt informacji przekazanej do banku o tym, że klienta ma rachunek w biurze maklerskim, był zwolniony z reżimu obowiązującego dla tajemnicy zawodowej.</p>	
311.	Art. 14 pkt 47	UKNF	<p>Art. 123a – 123c u.o.i.f.</p> <p>UKNF podtrzymuje dotychczasowe uwagi w zakresie propozycji uregulowania tematyki pośredniczenia banków powierniczych w transakcjach pożyczek papierów wartościowych, zawarte w załączniku do pisma UKNF z dnia 12 sierpnia 2021 r. (DPP-DPPZO2.0211.6.2021.JK). Jednocześnie UKNF nie zgłasza uwag w</p>	Uwaga przyjęta kierunkowo

		<p>stosunku do propozycji ograniczenia możliwości świadczenia usług tego rodzaju tylko do klientów niebędących klientami detalicznymi.</p> <p>Transakcja pożyczki papierów wartościowych przenosi własność pożyczanych papierów na pożyczkobiorcę. Pośrednictwo w tego rodzaju transakcjach stanowi działalność maklerską w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Ustawa). Z jej wykonywaniem, w przypadku firm inwestycyjnych oraz banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 Ustawy, wiąże się konieczność stosowania szeregu regulacji Ustawy, rozporządzeń wykonawczych do niej oraz bezpośrednio skutecznych aktów prawa UE. UKNF podtrzymuje stanowisko, zgodnie z którym umożliwienie bankom powierniczym udziału w transakcjach pożyczek papierów wartościowych powinno odbywać się z zastosowaniem przez bank powierniczy takich samych zasad, jak ma to miejsce w przypadku ww. podmiotów lub jednostek organizacyjnych. Celem zaproponowanych w piśmie z dnia 12 sierpnia 2021 r. regulacji jest zapewnienie równych zasad konkurencji na rynku pożyczek papierów wartościowych oraz zapewnienie równej ochrony pożyczkodawcom i pożyczkobiorcom korzystających z pośrednictwa banków powierniczych.</p> <p>W ocenie UKNF istnieją wątpliwości, czy projekt przepisów art. 123a-123c Ustawy w brzmieniu zaproponowanym w projekcie z dnia 24 października 2022 r. zapewni równe zasady konkurencji na rynku pożyczek papierów wartościowych oraz czy zapewni ochronę pożyczkodawcom i pożyczkobiorcom na takim samym poziomie jak ma to miejsce w przypadku zawierania transakcji tego typu za pośrednictwem firm inwestycyjnych (w tym biur maklerskich prowadzonych przez banki) lub banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 Ustawy.</p> <p>a) Art. 123a : W ocenie UKNF nie jest zasadne, żeby bank powierniczy będący w istocie jednostką organizacyjną banku</p>	
--	--	---	--

		<p>krajowego, był zwolniony z obowiązku uzyskania zezwolenia KNF na prowadzenie działalności (wchodzącej do katalogu czynności maklerskich), podczas gdy w przypadku umiejscowienia takiej działalności w ramach biura maklerskiego, bank jest zobowiązany do uprzedniego uzyskania zezwolenia KNF na prowadzenie działalności maklerskiej.</p> <p>b) Art. 123c ust. 1: W ocenie UKNF nie jest uzasadnione z punktu widzenia ochrony praw inwestorów, żeby klienci banku powierniczego (będącego jednostką organizacyjną banku, który najczęściej prowadzi również licencjonowaną działalność maklerską w formie biura maklerskiego oraz działalność na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy) traktowani byli w sposób odmienny niż klienci pozostałych jednostek organizacyjnych banku pośredniczących w ramach wykonywania czynności z art. 69 ust. 1 pkt 1-2 Ustawy w zawieraniu transakcji pożyczek papierów wartościowych lub klienci firm inwestycyjnych niebędących bankami. W szczególności dotyczy do zakresu stosowania przepisów Ustawy oraz rozporządzeń wykonawczych do Ustawy w zakresie działalności maklerskiej. Nie jest również uzasadnione, żeby w odniesieniu do jednostek organizacyjnych banku będących bankiem powierniczym nie stosować przepisów Ustawy dotyczących organizacji firm inwestycyjnym w zakresie w jakim bank wykonywałyby czynności z art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2 Ustawy.</p> <p>art. 123c ust. 2: Ponadto, nie jest również zasadne, żeby na poziomie Ustawy ograniczać zakres stosowania bezpośrednio obowiązujących przepisów UE do wybranych przepisów rozporządzenia 2017/565. Mając na uwadze, że przepisy UE dotyczące wykonywania czynności z art. 69 ust. 2 pkt 1-2 Ustawy, stosowane w krajowych porządkach prawnych bezpośrednio (np. rozporządzenie 2017/565) nie wymagają w tym zakresie ani implementacji, ani potwierdzenia na poziomie</p>	
--	--	---	--

			<p>Ustawy o obowiązku ich stosowania, zabieg legislacyjny polegający na ograniczeniu na poziomie Ustawy stosowania tych przepisów UE tylko do wybranych przepisów nie będzie nieskuteczny i, w ocenie UKNF, bank będzie nadal zobowiązany do stosowania wszystkich przepisów rozporządzenia.</p> <p>Reasumując, UKNF proponuje rozszerzenie zakresu zastosowania przepisów o katalog ujęty w propozycji UKNF z dnia 12 sierpnia 2021 r., w szczególności o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - następujące przepisy Ustawy mające zastosowanie obecnie w odniesieniu do firm inwestycyjnych oraz banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 Ustawy: art. 73 ust. 5j- 5k, 5m - 5o, art. 79 - 81a, art. 81c, art. 81d, art. 81f, art. 83a ust. 1-1a, ust. 3b-3h, ust. 5, art. 83b ust. 1-6, ust. 16-18, art. 83j. ust. 4, art. 83ja. - bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej odnoszące się do wykonywania czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–2 oraz art. 119 ust. 1, a w zakresie nieuregulowanym w tych przepisach stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. 	
312.	Art. 14 pkt 47	IDM	<p><u>Art. 123a Ustawy (pkt 47) art. 14 Projektu</u></p> <p>Nowy przepis ogranicza wykonywanie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2, w zakresie uczestnictwa w zawieraniu transakcji pożyczek papierów wartościowych w rozumieniu art. 3 pkt 7 rozporządzenia 2015/2365 jedynie do „swoich klientów niebędących klientami detalicznymi”. W naszej ocenie taki zapis ogranicza grono adresatów tego przepisu, natomiast rozszerzenie kręgu klientów poza klientów „własnych” banków powierniczych co pozytywnie wpłynie na stosowanie takich pożyczek i w konsekwencji na rynek. Proponujemy zatem wykreślenie wyrazu „swoich” pozostawiając określenie „dla klientów niebędących klientami detalicznymi”. Rozwiązanie tego służy</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Usługa wykonywana jest na rzecz swoich klientów. Brak jest uzasadnienia dla dopuszczenia możliwości świadczenia usługi dla podmiotów, z którymi bank powierniczy nie będzie związany umową.</p>

			zwiększeniu płynności na rynku i ograniczeniu ryzyka zawieszeń transakcji.	
313.	Art. 14 pkt 47	GPW	<p>Uwaga do art. 14 pkt 47 Projektu (art. 123a-123c ustawy o obrocie):</p> <p>a) GPW docenia zawarte w Projekcie zmiany umożliwiające bankom powierniczym udział w pożyczkach papierów wartościowych. Jako organizatorowi obrotu, GPW w sposób szczególny zależy na doprowadzeniu do ponownego uruchomienia w Polsce rynku pożyczek papierów wartościowych oraz stworzeniu realnej szansy na jego dalszy rozwój, tym bardziej że rozwój tego rynku jest jedną z kluczowych inicjatyw dotyczących zwiększenia płynności rynku zawartych w Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego.</p> <p>Warto zauważyć, że sprawnie działające rynki pożyczek papierów wartościowych są jednym z elementów cechujących rozwinięte rynki kapitałowe. Służą one przede wszystkim dostarczeniu płynności obrotu papierami wartościowymi, zapewniając większy obrót oraz bardziej efektywną wycenę notowanych spółek, co z kolei przekłada się na redukcję kosztów transakcyjnych. Płynny rynek pożyczek papierów wartościowych, realizowanych przez banki powiernicze i firmy inwestycyjne w relacji do klientów zewnętrznych, jak też wewnętrznych, to także niezwykle ważny element tworzenia rozwiązań służących wyższej płynności rozliczeń, poprawiających dyscyplinę rozrachunku, ograniczających ryzyko oraz ewentualne negatywne konsekwencje nieterminowego rozrachunku papierów wartościowych.</p> <p>Giełda podtrzymuje zatem wszystkie dotychczasowe argumenty na rzecz uczestnictwa banków powierniczych w transakcjach pożyczek papierów wartościowych, które przedstawione zostały w piśmie z dnia 10 sierpnia 2021 r. (GPW/DWP/W/63/2021), jak też</p>	<p>1. Uwaga przyjęta kierunkowo.</p> <p>2. Uwaga uwzględniona w zakresie odesłania do art. 83ja</p>

			<p>podczas spotkania w dniu 9 listopada 2021 r. odbytego w ramach konferencji uzgodnieniowej do pierwszej wersji Projektu.</p> <p>Ponadto w ocenie GPW w nowoprojektowanym art. 123c ust. 1 ustawy o obrocie należy dodać odwołanie do art. 83ja tej ustawy odnoszącego do katalogu przepisów, których można nie stosować w transakcjach z uprawnionym kontrahentem. Brak wskazania art. 83ja w art. 123c ust. 1 wydaje się oczywistym pominięciem.</p>	
314.	Art. 14 pkt 47	Rada Banków Depozytariuszy	<p>a) Uwaga do odpowiedniego stosowania Art. 73a ust. 1–5 i 9.</p> <p>Nie wydaje się zasadne przywoływanie ustępów 3, 5 i 9. Transakcje pożyczek papierów wartościowych nie są wykonywane w systemach obrotu. Przywoływanie tych ustępów nie ma tu żadnego uzasadnienia i może budzić dodatkowe istotne wątpliwości interpretacyjne co do stosowania ich w praktyce. Dodatkowo ustęp 4 odnosi się do klientów detalicznych, którzy zgodnie z projektowanym Art. 123a mają być poza zakresem tej usługi i powinien być usunięty.</p> <p>b) Uwaga do odpowiedniego stosowania Art. 73b ust. 2 oraz Art. 73c ust. 1.</p> <p>Transakcje pożyczek papierów wartościowych nie są wykonywane w systemach obrotu.</p> <p>Przywoływanie tych ustępów nie ma tu żadnego uzasadnienia i może budzić dodatkowe istotne wątpliwości interpretacyjne w praktyce. Przepis ten powinien być usunięty.</p> <p>c) Uwagi do odpowiedniego stosowania Art. 74c.</p> <p>Prosimy o wyjaśnienie jaki jest cel tego przepisu. W ocenie Rady jest to niepotrzebne odesłanie i może rodzić wątpliwości interpretacyjne. Wykonywanie pożyczek papierów wartościowych na podstawie Art.</p>	<p>Ad. a) Uwaga przyjęta w zakresie art. 73a ust. 4.</p> <p>Uwaga nieprzyjęta w zakresie art. 73a ust. 3, 5 i 9. Nie można wykluczyć, że zlecenia będą kierowane do systemu obrotu/systemu wykonywania zleceń. W zw. z tym powinny znaleźć się również odesłania do takich przypadków. W przypadku gdy zlecenia nie będą kierowane do systemu obrotu/systemu wykonywania zleceń, w/w przepisy nie znajdą zastosowania.</p> <p>Ad. b) Uwaga nieprzyjęta do odpowiedniego stosowania Art. 73b ust. 2 oraz Art. 73c ust. 1. Wyjaśnienie jak wyżej.</p> <p>Ad. c) Uwagi do odpowiedniego stosowania Art. 74c – nieprzyjęte.</p> <p>Pośrednictwo w zawieraniu transakcji pożyczek ma nie</p>

		<p>123a ma nie stanowić wykonywania działalności maklerskiej w całości, zatem dodanie odpowiedniego stosowania Art. 74c może budzić wątpliwości wobec właściwej interpretacji Art. 123b. Jeżeli w ocenie Projektodawcy wymagane jest doprecyzowanie, to w ocenie ZBP należy rozważyć następujące brzmienie:</p> <p>”Uczestnictwo przez bank powierniczy w zawieraniu transakcji pożyczek papierów wartościowych w rozumieniu art. 3 pkt 7 rozporządzenia 2015/2365 dla swoich klientów poprzez zawieranie transakcji pożyczek papierów wartościowych w imieniu własnym, ale na rzecz dającego zlecenie albo w imieniu i na rzecz dającego zlecenie nie stanowi działalności maklerskiej w rozumieniu art. 69 ust. 2 pkt 3 ustawy.”</p> <p>d) Uwaga do odpowiedniego stosowania Art. 76a.</p> <p>Projekt ustawy uchyla ten przepis tak więc odwołanie jest niepotrzebne – poza tym ten przepis dotyczy klientów detalicznych, którzy na mocy proponowanego Art. 123a są wyłączeni z tej usługi.</p> <p>e) Uwaga do odpowiedniego stosowania Art. 82a.</p> <p>Nie znajdujemy uzasadnienia dla wprowadzenia dodatkowego istotnego wymogu - obowiązku zatrudniania „osób posiadających odpowiednią wiedzę i kompetencje”. Biorąc pod uwagę ograniczony zakres transakcji pożyczek papierów wartościowych nie wydaje się to konieczne. Obowiązek zatrudniania maklerów nie powinien być rozciągany na banki powiernicze, które co do zasady nie wykonują czynności maklerskich, a będą wyłącznie zawierać na rzecz klientów transakcje pożyczek papierów wartościowych.</p> <p>f) Uwaga do odpowiedniego stosowania Art. 83a ust. 3a i 4–4d</p>	<p>stanowić działalności maklerskiej w zakresie w jakim mają to być czynności wymienione w art. 69 ust. 1 pkt 1 i 2. Projekt nie reguluje natomiast kwestii wykonywania czynności nabywania na rachunek własny, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 3. Przepis art. 74c wymienia przypadki, w których obsługa pożyczek nie stanowi działalności z art. 69 ust. 2 pkt 3 w związku z tym odesłanie do tego przepisu jest uzasadnione.</p> <p>Ad. d) Uwaga do odpowiedniego stosowania Art. 76a – przyjęta.</p> <p>Ad. e) Uwaga do odpowiedniego stosowania Art. 82a – uwaga nieprzyjęta.</p> <p>Obowiązek zatrudnienia osób posiadających odpowiednią wiedzę i kompetencje powinien dotyczyć również działalności polegającej na pośredniczeniu w zawieraniu transakcji pożyczek. Ponadto, art. 82a nie przewiduje obowiązku zatrudniania maklera lub doradcy, tylko w ust. 2 domniemanie, że w przypadku zatrudnienia maklera lub doradcę przyjmuje się, że został spełniony</p>
--	--	---	---

		<p>W projektowanej regulacji uchyla się ust. 4 tak więc odwołanie jest niepotrzebne.</p> <p>g) Uwaga do odpowiedniego stosowania Art. 83f</p> <p>Ustęp 2 dotyczy klientów detalicznych tak więc odwołanie to jest niepotrzebne.</p> <p>h) Uwagi do odpowiedniego stosowania Art. 83 h oraz 83 i</p> <p>Odesłanie do tego przepisu nakłada na banki powiernicze dodatkowe wymogi dotyczące</p> <p>adekwatności (<i>appropriateness</i>). Biorąc pod uwagę krąg klientów banków powierniczych nie widzimy celowości zastosowania tego wymogu wobec typów klientów, którzy mają umowy z bankami powierniczymi i zakresu działalności ograniczonej wyłącznie do PPW.</p> <p>Zwracamy też uwagę że zgodnie z Art. 56 ust. 1 Rozporządzenia KE 2017/565:</p> <p>„Firma inwestycyjna ma prawo zakładać, że klient profesjonalny, w odniesieniu do tych konkretnych usług inwestycyjnych lub transakcji, czy też tych rodzajów transakcji lub produktów, na podstawie których został sklasyfikowany jako klient profesjonalny, ma konieczne doświadczenie i wiedzę, aby zdawać sobie sprawę z istniejącego ryzyka.”</p> <p>i) Uwaga do odpowiedniego stosowania Art. 83j ust. 1 i 2</p> <p>Odwołanie do tych przepisów jest niepotrzebne, jeśli zgodnie z proponowanym Art 123a klient detaliczny jest wyłączony z tej usługi.</p> <p>j) Uwagi do odpowiedniego stosowania Art. 67 rozporządzenia 2017/565 odnoszącego się do prowadzenia działalności w zakresie wykonywania czynności, o których mowa w Art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz Art. 119 ust. 1.</p>	<p>obowiązek (z ust. 1) zatrudnienia osoby posiadającej odpowiednią wiedzę i kompetencje.</p> <p>Ad. f) Uwaga do odpowiedniego stosowania Art. 83a ust. 3a i 4-4d – nieprzyjęta.</p> <p>W projekcie nie przewiduje się uchylenia art. 83a ust. 4 (ust. 4 jest uchylany w art. 83).</p> <p>Ad. g) Uwaga do odpowiedniego stosowania Art. 83f – przyjęta.</p> <p>Ad. h) Uwagi do odpowiedniego stosowania Art. 83 h oraz 83i – przyjęta.</p> <p>Ad. i) Uwaga do odpowiedniego stosowania Art. 83j ust. 1 i 2 – przyjęta.</p>
--	--	--	--

			Art. 67 Rozporządzenia 2017/565 jest już powołany w przywołanym wcześniej przepisie: Art. 73 ust. 1 i 6a więc stanowi to niepotrzebne powtórzenie. Nie jest też jasne co miał na myśli Projektodawca wskazując odpowiednie stosowanie tego przepisu (Art. 67 Rozporządzenia 2017/565) w zakresie działalności prowadzonej pod Art. 119. ust 1 skoro samo prowadzenie rachunków nie jest związane z obsługą zleceń – Rada zdecydowanie sprzeciwia się takiej propozycji. Jeśli chodzi o łączne wykonywanie obu tych usług t.j. zarówno w Art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2 jaki i Art. 119 ust. 1 należy to wyraźnie wskazać w proponowanym przepisie. Jeśli nie, prosimy o wyjaśnienie jaki jest cel tego przepisu.	
315.	Art. 14 pkt 47	Rada Banków Depozytariuszy	<p>Proponujemy zmianę dodawanego art. 123a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi w następujący sposób:</p> <p>Art. 123a. Bank powierniczy może, bez zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej,</p> <p>wykonywać czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2, w zakresie uczestnictwa w zawieraniu transakcji pożyczek papierów wartościowych w rozumieniu art. 3 pkt 7 rozporządzenia 2015/2365 dla swoich klientów niebędących klientami detalicznymi, w zakresie pośrednictwa w realizacji praw poboru oraz w zakresie pośrednictwa na rzecz akcjonariuszy biorących udział w wezwaniach do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji, przez zawieranie transakcji pożyczek papierów wartościowych w imieniu własnym, ale na rzecz dającego zlecenie, albo w imieniu i na rzecz dającego zlecenie.</p> <p>Uzasadnienie</p> <p>Od 1 lutego 2021 r. przyjęcie zapisu w ramach wezwania dokonywanego na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Ustawa o ofercie) jest uznawane w polskim prawie za czynność maklerską.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Proponowana zmiana wykracza poza pośrednictwo w pożyczkach (w tym zakresie prowadzone były w 2021-22 r. konsultacje społeczne), które wynika wprost z SRRK. Nie ma uzasadnienia do rozszerzenia uprawnienia banku powierniczego do wykonywania czynności z art. 69 ust. 2 pkt 1 i 2 również w zakresie obsługi zapisów w wezwaniach do zapisywania się na sprzedaż akcji lub realizacji prawa poboru, gdyż stanowi to działalności maklerskiej. Założeniem proponowanych zmian jest rozwój rynku pożyczek papierów wartościowych, natomiast</p>

			<p>Zgodnie z kolejnymi rozporządzeniami wydawanymi na podstawie art. 81 Ustawy o ofercie taka czynność wymaga posiadania zezwolenia na przyjmowanie i przekazywanie zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych. Ta zmiana doprowadziła do przesunięcia czynności związanych z udziałem akcjonariusza w wezwaniach poza zakres możliwości prawnych banków powierniczych. Obsługa akcjonariusza w ramach wezwań jest globalnie uznawana za tzw. corporate actions (zdarzeń związanych z posiadanymi akcjami), które są uznawane za czynności wykonywane tradycyjnie przez powierników. W związku ze wspomnianą zmianą, w celu zachowania spójności regulacji polskiej ze standardem globalnym proponujemy wprowadzenie zmiany, która zezwoli bankom powierniczym na wykonywane czynności maklerskich z art. 69 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi w ramach wezwań. Byłoby to rozwiązanie pozwalające na uproszczenie procesów i szczególnie oczekiwane we współpracy powierników z klientami instytucjonalnymi, w tym zagranicznymi, którzy korzystają jedynie z pośrednictwa zagranicznych firm inwestycyjnych i nawiązywanie współpracy z domami maklerskimi w zakresie wezwań wydaje się niecelowe i nadmiarowe.</p> <p>Analogiczna argumentacja przemawia za przyznaniem bankom powierniczym uprawnień do realizowania instrukcji dotyczących praw poboru. Wykonanie instrukcji zapisu na akcje z zaewidencjonowanego na rachunku powierniczym klienta prawa poboru to także czynność związana z obsługą zdarzeń korporacyjnych (EXRI Exercise of Rights), które są uznawane w międzynarodowym obrocie instrumentami finansowymi za czynności wykonywane tradycyjnie przez powierników.</p>	proponowana zmiana wykracza poza to założenie.
316.	Art. 14 pkt 51	KDPW	Art. 133 ust.4 – należałoby skreślić odesłanie do nieistniejącego art. 7aa.	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Dodanie wskazanego przepisu przewidziane jest projektem</p>

				ustawy UC32, który jest na zaawansowanym etapie prac Rządowych.
317.	Art. 14 pkt 51	NBP	Ad art. 14 pkt 51 opiniowanego projektu Uprzejmie zwracamy uwagę, że projektowany art. 133 ust. 4 <i>ustawy o obrocie instrumentami finansowymi</i> zawiera odwołanie do nieistniejącego art. 7aa ust. 2 pkt 2 tej ustawy.	Jw.
318.	Art. 14 pkt 52	UKNF	Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ...” (pkt 1) W art. 148 ust. 1 pkt 2) po lit. l) dodaje się lit. l) i m) w brzmieniu: „l) banku państwowego, o którym mowa w art. 111a ust. 1, m) banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2;”.	Uwaga przyjęta
319.	Art. 14 pkt 54	BFG	<u>Propozycja zmiany - art. 150 ust. 1 pkt 7 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</u> Przepis ten otrzymuje brzmienie: „7) przez dom maklerski bankowi będącemu w stosunku do tego domu maklerskiego podmiotem dominującym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – na potrzeby sporządzania skonsolidowanego sprawozdania finansowego, Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie niezbędnym do wykonywania nadzoru skonsolidowanego nad tym bankiem, oraz Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w zakresie niezbędnym do realizacji zadań w zakresie przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w ustawie o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji;” Proponowana zmiana ma na celu umożliwienie Funduszowi wykonywanie jego ustawowych zadań w szczególności w zakresie przymusowej restrukturyzacji.	Uwaga przyjęta

320.	Art. 14 pkt 54	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ... ” (pkt 1)</p> <p>W art. 150 ust.1:</p> <p>a) pkt 8) wstęp do wyliczenia otrzymuje brzmienie:</p> <p>„8) przez firmy inwestycyjne, banki państwowe, o których mowa w art. 111a ust. 1, banki, o których mowa w art. 70 ust. 2 oraz banki powiernicze:”</p> <p>b) pkt 17) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„17) przez firmę inwestycyjną, bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, lub bank powierniczy w związku z zawarciem lub wykonywaniem umowy związanej z prowadzeniem działalności maklerskiej lub powierniczej, w tym umowy, o której mowa w art. 81a ust. 1, lub umowy, o której mowa w art. 79 ust. 1, o ile przekazanie tych informacji jest niezbędne dla zawarcia lub wykonania umowy;”</p> <p>„17b) przez bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2 w związku z zawarciem lub wykonywaniem umowy związanej wykonywaniem czynności, o których mowa w art. 70 ust. 2, w tym umowy, o której mowa w art. 81a ust. 1, lub umowy, o której mowa w art. 79 ust. 1, o ile przekazanie tych informacji jest niezbędne dla zawarcia lub wykonania umowy;”</p> <p>c) pkt 22) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„22) przez Krajowy Depozyt lub spółkę, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1-6, lub przez firmę inwestycyjną, bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2 lub bank powierniczy, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu - w zakresie umożliwiającym identyfikację uczestników prowadzących rachunki papierów wartościowych lub rachunki zbiorcze albo podmiotów prowadzących rejestry akcjonariuszy, na których, według stanu na dany dzień, były zapisane papiery wartościowe wskazane</p>	Uwaga przyjęta
------	----------------	------	---	----------------

			<p>przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny, jeżeli informacje te są niezbędne do realizacji ustawowych zadań Bankowego Funduszu Gwarancyjnego;”</p> <p>d) pkt 22a) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„22a) przez Krajowy Depozyt lub spółkę, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1-6, firmę inwestycyjną, bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2 lub bank powierniczy, spółce, której akcje są zarejestrowane w depozycie papierów wartościowych, lub jej akcjonariuszowi - w przypadku i zakresie określonych w art. art. 328¹³ ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych;”</p> <p>e) pkt 24) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„24) przez firmę inwestycyjną, bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2 lub bank powierniczy, spółce, której akcje są zarejestrowane w rejestrze akcjonariuszy prowadzonym przez tę firmę lub ten bank, lub jej akcjonariuszowi - w przypadku i zakresie określonych w art. 300³⁵ i w art. 328⁵ ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych.”.</p>	
321.	Art. 14 pkt 54 lit. a tiret 5	BFG	<p><u>Przepisowi art. 14 pkt 54 lit. a tiret 5</u> proponujemy nadać brzmienie:</p> <p>„25) przez firmę inwestycyjną podmiotowi objętemu systemem gwarantowania w rozumieniu ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji prowadzącemu rachunek tej firmy inwestycyjnej, na którym są zdeponowane środki pieniężne powierzone przez jej klientów w związku ze świadczeniem usług maklerskich – w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań, o których mowa w art. 29 ustawy o Bankowym Funduszu</p>	Uwaga przyjęta

			<p>Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, w związku z art. 26 ust. 3 tej ustawy.”</p> <p>Proponowane brzmienie przepisu doprecyzowuje cel, dla którego banki powinny mieć ustawowo zagwarantowany dostęp do danych klientów firm inwestycyjnych (tj. realizację obowiązków związanych z funkcjonowaniem systemu wyliczania) i tym samym ogranicza powstanie wszelkich wątpliwości interpretacyjnych.</p>	
322.	Art. 14 pkt 55	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ...” (pkt 1)</p> <p>Art. 151a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 151a. Informacje dotyczące firmy inwestycyjnej, banku państwowego, o którym mowa w art. 111a ust. 1, lub banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2, przekazane przez te podmioty Komisji w ramach sprawowanego nad nimi nadzoru oraz oświadczenia Komisji dotyczące tych podmiotów, zawarte w dokumentacji nadzorczej, mogą zostać ujawnione, o ile nie narusza to interesu podmiotu, który je przekazał, lub interesu osób trzecich, lub nie stanowi zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania systemu nadzoru nad prowadzeniem przez te podmioty działalności.”</p>	Uwaga przyjęta
323.	Art. 14 pkt 56	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ...” (pkt 1)</p> <p>Art. 152 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 152. Firmy inwestycyjne, banki państwowe, o których mowa w art. 111a ust. 1, banki, o których mowa w art. 70 ust. 2 i banki powiernicze mogą przekazywać sobie, objęte tajemnicą zawodową, informacje o wiarygodnościach przysługujących im względem klientów z tytułu świadczonych usług - w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne do ochrony ich interesów przed nierzetelnymi klientami.”</p>	Uwaga przyjęta

324.	Art. 14 pkt 58	<p style="text-align: center;">Dom Inwestycyjny XELION</p>	<p>Art. 163 ust. 8 Ustawy (pkt 58) art. 14 Projektu)</p> <p>Zmianę co do zasady należy ocenić pozytywnie, gdyż w uzasadniony sposób różnicuje sytuację agentów osób fizycznych („AFI”) oraz agentów działających jako osoby prawne lub jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej. Należy przy tym wskazać, iż dalsze utrzymywanie opłaty z tytułu sprawowania nadzoru nad AFI osób fizycznych doprowadza do różnicowania sytuacji prawnej podmiotów występujących de facto w tej samej sytuacji. Należy bowiem podkreślić, iż w przypadku korzystania przez firmę inwestycyjną lub bank z Sieci Sprzedaży opartej o model pracowniczy, ani sama instytucja, ani sam pracownik nie są obowiązani do ponoszenia dodatkowych kosztów związanych ze sprawowaniem nadzoru przez Komisję Nadzoru Finansowego. W tym zakresie wskazać zatem należy, iż art. 163 ust. 8 Ustawy od samego początku wprowadzał znaczące i nieproporcjonalne ograniczenie dla rozpoczęcia i prowadzenia działalności poprzez usankcjonowanie bariery w postaci dodatkowej opłaty w zależności od formy wykonywania czynności na rzecz firmy inwestycyjnej lub banku względem stanu faktycznego, w którym firma inwestycyjna lub bank wykonuje czynności za pośrednictwem pracowników. Należy dodatkowo wskazać, iż instytucja AFI może być rozpatrywana, z uwagi na wyżej wskazane uwarunkowania związane z wymogiem prowadzenia działalności gospodarczej przez AFI, jako kwalifikowany szczególny rodzaj outsourcingu, dla którego przewidziano nazwaną instytucję prawną. W tym aspekcie warto zaznaczyć, iż jakkolwiek przepisy prawa wymagają w przypadku outsourcingu również zachowania szczególnej formy (np. w zakresie skorzystania z usługi i jej nadzoru przez firmę inwestycyjną), i dają jednocześnie uprawnienia nadzorcze Komisji Nadzoru Finansowego, nie wiążą jednak powierzenia czynności outsourcingowi z koniecznością ponoszenia przez taki podmiot dodatkowych opłat związanych ze sprawowaniem tego nadzoru. Dlatego poddajemy pod rozważenie rezygnację z pobierania</p>	<p style="text-align: center;">Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Projektowane zmniejszenie opłaty wobec agentów będących osobami fizycznymi z 500 euro do 100 euro jest znaczącym obniżeniem tej opłaty. Jednocześnie projektodawca nie podziela stanowiska, iż agent nie podlega nadzorowi Komisji a jedynie nadzorowi firmy inwestycyjnej. Ponadto Komisji, oprócz uprawnień kontrolnych, przysługują inne uprawnienia nadzorcze wobec działalności usług pośrednictwa i możliwe czynności nadzorcze mające na celu skreślenie agenta z rejestru lub projektowane nałożenie kary na agenta.</p> <p>Dalsze ograniczenie opłaty i uzależnienie od okresów kwartalnych wykonywania czynności pośrednictwa - nie wydaje się uzasadnione.</p>
------	----------------	---	--	--

		<p>opłat należnych KNF od agentów firmy inwestycyjnej za sprawowanie nadzoru w ogólności. Proponowane rozwiązanie zmniejszą obciążenia regulacyjne AFI a tym samym firm inwestycyjnych pozwalając im na adekwatną reakcję na stojące przed nimi wyzwania oraz na wsparcie w rozwoju rynku kapitałowego zgodnie z celami Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego, w szczególności z celem szczegółowym nr 3 „Zwiększenie efektywności instytucji pośredniczących”. Wskazać dodatkowo należy, iż sam tytuł pobierania opłaty, tj. opłata za sprawowanie nadzoru, nie koresponduje z zakresem czynności, do wykonywania których powołana jest KNF. Należy bowiem wskazać, iż Komisja nie sprawuje nadzoru nad agentem firmy inwestycyjnej, gdyż taki nadzór na podstawie art. 79 ust. 6a Ustawy sprawowany jest przez firmę inwestycyjną. To właśnie relacja pomiędzy firmą inwestycyjną a agentem jest relacją nadzorczą, z której z kolei rozliczana jest firma inwestycyjna, gdyż to firma jako instytucja nadzorowana przez KNF ponosi koszt tego nadzoru uzależnione od skali prowadzonego biznesu (jako % średniej wartości przychodów ogółem w okresie trzech lat poprzedzających rok, za który należna jest opłata, z wyłączeniem dywidend). Konsekwentnie zaś, na gruncie aktualnego stanu prawnego, na podstawie art. 79 ust. 7, w stosunku do agenta firmy inwestycyjnej Komisji przysługują przewidziane w ustawie o nadzorze uprawnienia kontrolne, co należy podkreślić - w zakresie dotyczącym czynności wykonywanych na rzecz firmy inwestycyjnej oraz sporządzanych w związku z tymi czynnościami dokumentów. Uprawnienia kontrolne nie mogą być rozumiane jako poddanie agenta nadzorowi Komisji. Wskazać dodatkowo należy, iż sama opłata od AFI stanowi ewenement na rynku pośrednictwa finansowego, w szczególności opłaty takiej nie pobiera się np. od osób fizycznych wykonujących czynności agencyjne na rzecz agenta ubezpieczeniowego.</p> <p>W przypadku utrzymania opłaty od AFI, proponowane jest rozbicie opłaty na okresy kwartalne, a nie jak aktualnie pobieranie jej za cały</p>	
--	--	---	--

			rok, niezależnie od liczby miesięcy wykonywania czynności na rzecz danej firmy inwestycyjnej. Rozwiązanie to realnie zmniejszy obciążenie nakładane na osoby fizyczne rozpoczynające lub kończące współpracę z firmą inwestycyjną jako (w roli) AFI.	
325.	Art. 14 pkt 59-61	BondSpot S.A.	<p>Uwaga do zaproponowanych zmian w art. 165, 165a, 165b ustawy o obrocie (art. 14 pkt 59, 60 i 61 Projektu)</p> <p>W projektowanej zmianie art. 165, 165a i 165b ustawy o obrocie zrezygnowano z obowiązku przeprowadzenia przez Komisję Nadzoru Finansowego (dalej: KNF) obligatoryjnej rozprawy przed wydaniem decyzji sankcyjnej, o której mowa w tych przepisach.</p> <p>Należy podkreślić, że brak obowiązku przeprowadzenia rozprawy może oznaczać dla strony postępowania de facto brak przeprowadzenia rozprawy przez KNF. Złożony w trybie art. 89 § 1 k.p.a. wniosek strony w tym zakresie nie jest wiążący dla KNF. Może to doprowadzić do naruszenia interesów strony postępowania. Wskazać przy tym należy, że konsekwencją prowadzonego postępowania może być, w szczególności cofnięcie zezwolenia na prowadzenie działalności lub nałożenie kary administracyjnej. Zatem strona postępowania powinna mieć zagwarantowane prawo obrony swoich praw podczas rozprawy administracyjnej. BondSpot proponuje przywrócenie obowiązku przeprowadzenia obligatoryjnej rozprawy.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Brak obowiązku przeprowadzania rozprawy przez KNF w sytuacji nakładania sankcji administracyjnych, nie wpłynie negatywnie na ustalanie stanu faktycznego sprawy oraz uprawnii postępowania administracyjne.</p> <p>Podkreślenia również wymaga, że pozostaje fakultet przeprowadzenia rozprawy w sytuacji, gdy zaistnieją uzasadnione przesłanki wskazujące na konieczność wyjaśnienia wątpliwości/przedstawienia dodatkowych informacji, które w toku postępowanie nie zostały wcześniej udostępnione.</p> <p>Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że art. 89 § 2 k.p.a. wskazuje na przesłanki, w których rozprawa powinna być przeprowadzona (sytuacje, w których KNF przeprowadzić będzie musiał rozprawę) tj. potrzebę uzgodnienia interesów</p>

				stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin. Mając na uwadze powyższe nie sposób uznać, że istnieje ryzyko braku ustalenia w sposób należy stanu faktycznego w sprawie, braku transparentności postępowania gdyż organ nadzoru w przypadku powzięcia wątpliwości, co do stanu faktycznego z urzędu przeprowadzi rozprawę.
326.	Art. 14 pkt 59 lit. b, pkt 60, pkt 61 oraz pkt 62 lit.	GPW	<p>Uwaga do art. 14 pkt 59 lit. b, pkt 60, pkt 61 oraz pkt 62 lit. a Projektu (art. 165 ust. 2, art. 165a ust. 3, art. 165b ust. 3 oraz art. 166a ust. 3 ustawy o obrocie):</p> <p>Ponownie postulujemy utrzymanie konieczności przeprowadzenia rozprawy przed wydaniem decyzji. Należy zauważyć, że wymóg wydania decyzji po przeprowadzeniu rozprawy nie jest zbędnym wydłużeniem postępowania administracyjnego przed organem nadzoru, lecz gwarancją ochrony praw osób, w sprawie których decyzja może zostać wydana.</p>	Jw.
327.	Art. 14 pkt 60	UKNF	<p>Art. 165a u.o.i.f.</p> <p>w art. 165a uchyla się ust. 3;</p> <p>UKNF proponuje wprowadzenie zmiany polegającej na nadaniu nowego brzmienia art. 165a ust. 2 pkt 1:</p> <p><i>W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 6-8, Komisja może: odstąpić od zastosowania sankcji, o której mowa w ust. 1, i nałożyć, w drodze decyzji, na spółkę prowadzącą rynek regulowany karę pieniężną w wysokości do 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w</i></p>	Uwaga przyjęta

			<p><i>ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za ostatni rok obrotowy, a w przypadku braku takiego sprawozdania - karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego w przedłożonej Komisji analizie ekonomiczno-finansowej, o której mowa w art. 29a ust. 3 pkt 9.</i></p> <p>Proponowana zmiana ma na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, możliwej do nałożenia na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej jak i w ujęciu systemowym.</p> <p>Ponadto proponowana zmiana służy wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, poprzez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest ten przychód.</p>	
328.	Art. 14 pkt 64	UKNF	<p>Art. 167a u.o.i.f.</p> <p>w art. 167a uchyla się ust. 2a;</p> <p><u>UKNF proponuje dokonanie zmiany art. 167a ust 1.</u></p> <p>Propozycja nowego brzemienia art. 167a ust. 1</p> <p><i>W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa, finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub spółka holdingowa o działalności mieszanej naruszają przepisy ustawy, przepisy wydane na jej podstawie lub przepisy rozporządzenia 575/2013, Komisja może nakazać tym podmiotom usunięcie stwierdzonych naruszeń lub przyczyn tych naruszeń lub nałożyć na te podmioty karę pieniężną w wysokości do 10% całkowitego skonsolidowanego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, a jeżeli ostatnie zbadane skonsolidowane sprawozdanie finansowe nie jest dostępne - do wysokości 20 000 000</i></p>	Uwaga przyjęta

			<p><i>zł, uwzględniając w szczególności wagę naruszenia, uprzednie naruszenia przepisów oraz sytuację finansową tych podmiotów.</i></p> <p>Proponowana zmiana ma na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, możliwej do nałożenia na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej jak i w ujęciu systemowym.</p> <p>Ponadto proponowana zmiana służy wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, poprzez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest ten przychód.</p>	
329.	Art. 14 pkt 65	BFG	<p><u>Uwaga o art. 14 pkt 65 (dodanie art. 167aa ust. 2)</u> - Jak można przypuszczać intencją wprowadzanego przepisu art. 167aa ust. 2 jest wyłączenie stosowania w postępowaniu administracyjnym prowadzonym w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej przepisu art. 189d Kpa (dyrektywa wymiaru kary administracyjnej) w związku z treścią art. 189a § 2 pkt 1 Kpa. Ten zamiar projektodawcy nie zostanie osiągnięty, z uwagi na posłużenie się przez projektodawcę w projektowanym przepisie prawa wyrażeniem „w szczególności”, co jest przez część judykatury oraz doktryny prawa wykładane jako przejaw nieuregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, z uwagi na fakt, iż wyliczenie w przepisach odrębnych ma charakter otwarty (wyliczenie przykładowe). Z tego względu proponujemy modyfikację poprzez usunięcie wyrażenia „w szczególności”, aby swe zastosowanie mógł znaleźć zastosowanie art. 189a § 2 pkt 1 Kpa.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zwracamy uwagę na wyrok z 9 listopada 2021 (II GSK 1660/21), który dotyczy zastosowania przesłanek wymiaru kary przewidzianych w art. 189d k.p.a. w związku z zastosowaniem przepisu art. 36j ust. 3 ustawy o wyrobach budowlanych, który ma charakter przepisu szczególnego, w zakresie wymiaru kary pieniężnej i zawiera otwarty katalog przesłanek wymiaru kary. NSA w uzasadnieniu tego wyroku uznał, że „ustawodawca w art. 189a § 2 k.p.a., w kwestiach tym przepisem określonych, przyznał pierwszeństwo regulacjom szczególnym, wyłączając w ogóle możliwość stosowania</p>

				unormowania z działu IVA k.p.a.”.
330.	Art. 14 pkt 65	Dom Inwestycyjny XELION	<p><u>Art. 167aa ust. 8 Ustawy (pkt 65) art. 14 Projektu)</u></p> <p>W zakresie ogólnej propozycji podnieść należy, iż wbrew uzasadnieniu, działalność agenta firmy inwestycyjnej nie odpowiada w dużej części działalności firmy inwestycyjnej. Powyższe założenie projektu pomija istotną okoliczność, iż agent firmy inwestycyjnej w zakresie wykonywanych czynności każdorazowo działa na zlecenie firmy inwestycyjnej, przy czym nie jest to działalność samodzielna, lecz zlecona. Zakres czynności, które mogą być przedmiotem powierzenia agentowi firmy inwestycyjnej, nie jest nieograniczony, lecz wręcz przeciwnie, określony jest wyraźnie poprzez brzmienie art. 79 ust. 1 Ustawy, zgodnie z którym „firma inwestycyjna może, w drodze umowy zawartej w formie pisemnej, powierzyć osobie fizycznej, osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej stałe lub okresowe wykonywanie w imieniu i na rachunek firmy inwestycyjnej czynności pośrednictwa w zakresie działalności prowadzonej przez tę firmę inwestycyjną”. Nie jest zatem to działalność odpowiadająca działalności firmy inwestycyjnej, lecz działalność zlecona przez firmę inwestycyjną podmiotowi trzeciemu. Czynność pośrednictwa, ze swojej natury, nie stanowi przejawu samodzielnej działalności agenta, lecz jest przykładem, w którym w relacji pomiędzy Klientem a firmą inwestycyjną występuje dodatkowy, trzeci podmiot, który uczestniczy w procesie, jednakże nie świadcząc usług maklerskich, a jedynie w nich pośredniczy działając na zlecenie firmy inwestycyjnej. Powyższe rozwiązanie kształtujące relacje pomiędzy firmą inwestycyjną, jej agentem a Klientem koresponduje z zasadą solidarnej odpowiedzialności firmy inwestycyjnej i agenta za szkodę wyrządzoną przez agenta firmy inwestycyjnej w związku z wykonywaniem czynności w imieniu i na rachunek firmy inwestycyjnej (art. 79 ust. 5 Ustawy). Powyższe rozwiązanie wiąże zatem działalność</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Agenci firm inwestycyjnych, również będący osobami fizycznymi, prowadzą działalność w różnej skali. Ustawa określa jedynie maksymalny wymiar kary, który zawsze jest miarkowany odpowiednio do okoliczności i naruszeń, tym sytuacji finansowej agenta firmy inwestycyjnej, na którego jest nakładana kara, w szczególności wysokość jego całkowitych obrotów.</p>

		<p>agenta z działalnością samej firmy inwestycyjnej i odpowiada naturze stosunku nawiązanego pomiędzy firmą inwestycyjną a agentem. Wskazane w uzasadnieniu projektu stwierdzenie, że „Działalność agenta firmy inwestycyjnej w dużej części odpowiada działalności samej firmy inwestycyjnej”</p> <p>Powyższe rozważania istotne są z tego względu, iż w polskim porządku prawnym instytucja agenta firmy inwestycyjnej nie stanowi przedmiotu działalności licencjonowanej (jak w przypadku firmy inwestycyjnej), lecz jest przykładem działalności rejestrowanej. Powyższa różnica jest istotna, gdyż polski prawodawca nie zdecydował się na reglamentację działalności agenta firmy inwestycyjnej poprzez konieczność udzielenia licencji, lecz uzależnił możliwość wykonywania tej działalności w oparciu o wpis do rejestru.</p> <p>Wreszcie należy podkreślić, iż okoliczności związane z prawnymi podstawami do wykonywania czynności, tj. brakiem licencjonowania, korespondują z dotychczasowym modelem funkcjonowania agenta w relacji z Komisją Nadzoru Finansowego („Komisja”). Należy bowiem wskazać, iż Komisja nie sprawuje nadzoru nad agentem firmy inwestycyjnej, gdyż taki nadzór na podstawie art. 79 ust. 6a Ustawy sprawowany jest przez firmę inwestycyjną. To właśnie relacja pomiędzy firmą inwestycyjną a agentem jest relacją nadzorczą, z której z kolei rozliczana jest firma inwestycyjna. W przypadku bowiem sprawowania niewłaściwego nadzoru, w wyniku którego dochodzi do nieprawidłowego wykonywania czynności zleconych przez firmę inwestycyjną i wyrządzenia szkody dla Klienta, Komisja może nałożyć sankcję na samą firmę inwestycyjną. Konsekwentnie zaś, na gruncie aktualnego stanu prawnego, na podstawie art. 79 ust. 7, w stosunku do agenta firmy inwestycyjnej Komisji przysługują przewidziane w ustawie o nadzorze uprawnienia kontrolne, co należy podkreślić - w zakresie dotyczącym czynności wykonywanych na rzecz firmy inwestycyjnej oraz sporządzanych w związku z tymi czynnościami</p>	
--	--	---	--

		<p>dokumentów. Uprawnienia kontrolne nie mogą być rozumiane jako poddanie agenta nadzorowi Komisji i tym samym rozszerzenie katalogu uprawnień Komisji o możliwość nakładania sankcji wynikających z proponowanego art. 167aa Ustawy jest nie tyle nieuzasadnione, co nawet sprzeczne z pozostałymi ramami prawnymi regulującymi wykonywanie czynności przez agenta firmy inwestycyjnej. Z formalnego punktu widzenia bowiem, zastąpienie procesu licencjonowania procesem rejestracyjnym, powoduje, iż podmiotem, który powinien podlegać odpowiedzialności administracyjnej w przypadku naruszenia przepisów prawa, powinna być i jest firma inwestycyjna, a nie agent. Wskazać przy tym należy, iż art. 79 ust. 7 Ustawy, nadając Komisji uprawnienia kontrolne, odnosi je i wiąże nie z obowiązkami nałożonymi na samego agenta firmy inwestycyjnej, lecz na firmę inwestycyjną. Powyższe wynika z faktu, iż w polskim porządku prawnym adresatem powinności określonego postępowania jest nie agent, lecz firma inwestycyjna, zaś obowiązek podporządkowania się określonym zasadom postępowania przez agenta jest wynikiem podporządkowania w wykonywaniu zleconych czynności przez firmę inwestycyjną, nie zaś wykonywaniu czynności samodzielnie, tj. we własnym imieniu i na własny rachunek przez agenta. Kończąc uwagi o charakterze ogólnym nie sposób nie wspomnieć, iż wprowadzenie samodzielnej odpowiedzialności administracyjnej agenta firmy inwestycyjnej wprowadzać będzie dalej idącą niespójność w zakresie powierzania wykonywania czynności podmiotom trzecim przez firmę inwestycyjną. Wskazać bowiem należy, iż agent firmy inwestycyjnej jako instytucja rynku kapitałowego zbliżony jest do instytucji outsourcingu, uregulowanego w art. 81a Ustawy i przepisach unijnych. Wyżej wskazane przepisy dot. outsourcingu również przewidują powierzenie wykonywania określonych czynności związanych ze świadczeniem usług maklerskich podmiotom trzecim, przy czym aktualne ramy prawne nie wprowadzają na rzecz Komisji uprawnień sankcyjnych. Ponadto należy wskazać, iż</p>	
--	--	--	--

		<p>brak jest w systemie prawnym uprawnień do nakładania sankcji na podmioty, przy pomocy których swoją działalność prowadzą dystrybutorzy jednostek uczestnictwa, o których mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („Ustawa o funduszach”). W praktyce obrotu w zakresie tytułów uczestnictwa w instytucjach wspólnego inwestowania, zarówno firma inwestycyjna, jak i podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 2 Ustawy o funduszach („Dystrybutor”), mogą prowadzić działalność tożsamą przedmiotową, tj. dystrybucję tytułów uczestnictwa. W przypadku Dystrybutorów, mogą się te podmioty posługiwać osobami prowadzącymi działalność gospodarczą („pośrednicy”), jednakże z jednej strony brak jest jakichkolwiek barier w postaci rozpoczęcia działalności (brak jest bowiem rejestru takich pośredników), z drugiej zaś strony osoby takie nie są zagrożone żadną sankcją administracyjną w przypadku prowadzenia działalności w sposób nieprawidłowy.</p> <p>Co należy podkreślić, proponowane różnicowanie odpowiedzialności osoby fizycznej w zależności od formy wykonywania czynności na rzecz firmy inwestycyjnej nie jest powiązane z rozszerzonym katalogiem czynności, do wykonywania których upoważniony jest agent firmy inwestycyjnej względem pracownika firmy inwestycyjnej. Tym samym projekt wprowadza barierę regulacyjną, która de facto może prowadzić do wstrzymania lub nawet rezygnacji z takiej formy współpracy z firmą inwestycyjną, co z kolei może przełożyć się na pogorszenie sytuacji klientów, którzy aby skorzystać z usług maklerskich w formie bezpośredniej, zmuszeni będą do kontaktu z punktami obsługi klienta firmy inwestycyjnej lub oddziałami banku.</p> <p>Niewspółmierna jest również wysokość kary dla osoby fizycznej względem kary dla podmiotu instytucjonalnego - agent będący osobą fizyczną ponosić może odpowiedzialność do kwoty 500 tys zł a</p>	
--	--	--	--

			<p>podmiot instytucjonalny - 1.000 tys. zł. Projekt abstrahuje od faktu, iż agent osoba fizyczna musi wykonywać czynności samodzielnie, wobec czego jego możliwości działania (i tym samym zarabkowania) są ograniczone, a sankcja stanowi tylko połowę kary, która może być nałożona na podmiot instytucjonalny. Niewspółmierność przejawia się również przez to, iż kara pieniężna w proponowanej wysokości może być niemożliwa do wyegzekwowania z majątku agenta. Projektowane rozwiązanie trudno zatem uznać za skuteczne z punktu widzenia ekonomicznej analizy prawa.</p> <p>Wskazać również należy, iż projektowana sankcja pieniężna niemalże zrównuje odpowiedzialność agenta firmy inwestycyjnej osoby fizycznej z odpowiedzialnością podmiotów, które działają na podstawie zezwolenia Komisji w sytuacji, w której działalność agenta podlega wyłącznie wpisowi do rejestru (nie jest to proces licencjonowania) i stanowi wyłom w ramach funkcjonującego systemu. Wskazać należy, iż w podobnym stanie faktycznym brak jest przepisów sankcyjnych w zakresie kar pieniężnych, które mogłyby zostać zastosowane względem osób fizycznych wykonujących czynności agencyjne w ramach procesu dystrybucji produktów ubezpieczeniowych.</p>	
331.	Art. 14 pkt 66	UKNF	<p>Art. 167c u.o.i.f.</p> <p>w art. 167c uchyla się ust.4;</p> <p><u>UKNF proponuje dokonanie zmiany art. 167c ust 2.</u></p> <p>Propozycja nowego brzemienia art. 167c ust. 2</p> <p><i>W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, Komisja może również nałożyć na podmiot świadczący usługi w zakresie udostępniania informacji o transakcjach karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego</i></p>	Uwaga przyjęta

		<p>rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 20 750 000 zł.</p> <p><u>UKNF proponuje dokonanie zmiany art. 167d ust 1 pkt 1.</u></p> <p>Propozycja nowego brzemienia art. 167d ust. 1 pkt 1</p> <p><i>W przypadku gdy firma inwestycyjna, świadcząc usługę pośrednictwa w zawieraniu umowy lokaty strukturyzowanej lub wykonując czynności odpowiadające działalności, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 5, w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, narusza przepisy, o których mowa w art. 69h ust. 2, Komisja może: nakazać firmie inwestycyjnej zaprzestanie działań skutkujących powstaniem naruszeń i niepodjęcie tych działań w przyszłości lub nałożyć na firmę inwestycyjną karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 20 750 000 zł, albo - gdy jest możliwe ustalenie kwoty korzyści osiągniętej w wyniku naruszenia - nałożyć na firmę inwestycyjną karę pieniężną do wysokości dwukrotności kwoty osiągniętej korzyści.</i></p> <p>Proponowane zmiany mają na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, możliwej do nałożenia na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej jak i w ujęciu systemowym.</p> <p>Ponadto proponowane zmiany służą wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, poprzez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest ten przychód.</p>	
--	--	--	--

332.	Art. 14 pkt 68	UKNF	<p>Art. 169a u.o.i.f.</p> <p>w art. 169a:</p> <p>Obecna wersja projektu zakłada poniższą zmianę:</p> <p>b) po ust. 1b dodaje się ust. 1bb w brzmieniu:</p> <p><u>„1bb. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, ust. 1a pkt 1, ust. 1aa pkt 1, ust. 1b pkt 1 oraz ust. 1ba pkt 1, Komisja może nałożyć karę na osobę, która w okresie, w którym powstały naruszenia, pełniła funkcję członka zarządu lub rady nadzorczej.”</u></p> <p>c) uchyla się ust. 1c.</p> <p>d) w ust. 1d we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „ust. 1–1ba” zastępuje się wyrazami „ust. 1–1bb”;</p> <p><u>Powyższa zmiana w ust. 1bb nie jest zgodna z tą którą proponowaliśmy. Propozycja UKNF miała niższe brzmienie:</u>„1bb. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, ust. 1a pkt 1, ust. 1aa pkt 1, ust. 1b pkt 1 oraz ust. 1ba pkt 1, Komisja może nałożyć karę również na osobę, która w okresie, w którym nastąpiły naruszenia pełniła funkcję członka zarządu lub rady nadzorczej.”</p> <p>Obecnie brzmienie proponowanego ust. 1bb (odwołuje się do ust. 1, który mówi o „osobach odpowiedzialnych za zaistniałe naruszenie”) oznacza, że aby nałożyć karę na członka zarządu lub rady nadzorczej konieczne będzie ustalenie, że są one osobami odpowiedzialnymi za naruszenie. Tymczasem pierwotne propozycje UKNF zmierzały do tego, aby wyłączyć wobec członków organów konieczność dowodzenia ich bezpośredniej odpowiedzialności za naruszenie, tak jak to ma miejsce w innych ustawach regulujących rynek finansowy, np. w art. 96 ustawy o ofercie publicznej. UKNF proponuje zatem</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Preferowana przez UKNF propozycja wydaje się zbyt daleko idąca gdyż, o ile w wersji projektu można wyinterpretować, że osoba która w okresie, w którym powstało naruszenie, pełniła funkcję członka zarządu lub rady nadzorczej, i była jednocześnie odpowiedzialna za zaistniałe naruszenie, to w propozycji UKNF oba te warunki nie muszą zostać spełnione i wystarczy, że ktoś pełnił w okresie naruszenia obowiązki członka zarządu i rady nadzorczej.</p>
------	----------------	------	--	---

		<p><u>uwzględnienie ust. 1bb w brzmieniu pierwotnie proponowanym przez UKNF (powyżej) lub wprowadzenie rozwiązania, które nie powinno budzić żadnych wątpliwości, a polegającego na rezygnacji z ust. 1bb i wprowadzenie w odpowiednich punktach art. 169a poniższej zmiany (dla ułatwienia cytujemy cały ust. 1). Jednocześnie chcielibyśmy wskazać, że propozycja poniższa jest przez Urząd preferowana:</u></p> <p>Art. 169a. 1. W przypadku gdy dom maklerski narusza przepisy regulujące prowadzenie działalności maklerskiej, Komisja może, w drodze decyzji:</p> <ol style="list-style-type: none">1) nałożyć karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł na osoby odpowiedzialne za zaistniałe naruszenie <u>lub osoby pełniące w okresie trwania naruszenia funkcję członka zarządu lub rady nadzorczej</u> domu maklerskiego2) nakazać osobom odpowiedzialnym za zaistniałe naruszenie zaprzestanie działań skutkujących powstaniem naruszeń i niepodejmowanie tych działań w przyszłości, lub3) nakazać odwołanie członka zarządu odpowiedzialnego za stwierdzone naruszenie. <p>1a. W przypadku gdy spółka prowadząca rynek regulowany narusza przepisy regulujące zasady prowadzenia działalności przez spółkę prowadzącą rynek regulowany, Komisja może, w drodze decyzji:</p> <ol style="list-style-type: none">1) nałożyć karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł na osoby odpowiedzialne za zaistniałe naruszenie <u>lub osoby pełniące w okresie trwania naruszenia funkcję członka zarządu lub rady nadzorczej</u> spółki prowadzącej rynek regulowany	
--	--	---	--

			<p>2) nakazać odwołanie członka zarządu spółki prowadzącej rynek regulowany odpowiedzialnego za zaistniałe naruszenie.</p> <p>1b. W przypadku gdy bank prowadzący działalność maklerską lub zagraniczna osoba prawna prowadząca działalność maklerską na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej narusza przepisy regulujące prowadzenie działalności maklerskiej, Komisja może, w drodze decyzji:</p> <p>1) nałożyć karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł na osoby odpowiedzialne za zaistniałe naruszenie <u>lub osoby pełniące w okresie trwania naruszenia funkcję członka zarządu lub rady nadzorczej</u> banku prowadzącego działalność maklerską lub zagranicznej osoby prawnej prowadzącej działalność maklerską na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej</p> <p>2) nakazać odwołanie osoby odpowiedzialnej za zaistniałe naruszenia.</p> <p>1ba. W przypadku gdy podmiot świadczący usługi w zakresie udostępniania informacji o transakcjach narusza przepisy określające zasady świadczenia tych usług, Komisja może, w drodze decyzji:</p> <p>1) nałożyć karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł na osoby odpowiedzialne za zaistniałe naruszenie <u>lub osoby pełniące w okresie trwania naruszenia funkcję członka zarządu lub rady nadzorczej</u> podmiotu świadczącego usługi w zakresie udostępniania informacji o transakcjach</p> <p>2) nakazać odwołanie członka zarządu podmiotu świadczącego usługi w zakresie udostępniania informacji o transakcjach odpowiedzialnego za zaistniałe naruszenie.</p>	
--	--	--	---	--

			<p>W celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych proponujemy również zmianę uzasadnienia projektu UD235 (s 112, akapit 4 uzasadnienia) wg poniżej propozycji UKNF:</p> <p>Art. 169a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi już w obecnym brzmieniu daje możliwość nakładania na członków zarządu firm inwestycyjnych kar pieniężnych w razie zakwalifikowania ich jako „osoby odpowiedzialne za zaistniałe naruszenie”. Ze względu jednak na potrzebę rozszerzenia możliwości nakładania kar pieniężnych również na obecnych i byłych członków zarówno zarządu jak i rady nadzorczej, UKNF proponuje wprowadzenie do przepisów sankcyjnych wskazanych kategorii osób. Dostosuje to zakres obowiązującej normy sankcyjnej do zmieniającej się sytuacji coraz poważniejszych naruszeń stwierdzanych w działalności firm inwestycyjnych, które powinny być identyfikowane oraz eliminowane przez zarząd i radę nadzorczą spółki.</p>	
333.	Art. 14 pkt 74	UKNF	<p>Art. 171 u.o.i.f.</p> <p>w art. 171</p> <p><u>UKNF proponuje dokonanie zmiany art. 171f ust. 1.</u></p> <p>Propozycja nowego brzemienia art. 171f ust. 1:</p> <p><i>Na każdego, kto narusza zakazy lub ograniczenia, o których mowa w art. 40, art. 41, art. 42 lub art. 45 rozporządzenia 600/2014, lub nie stosuje się do żądania, o którym mowa w art. 45 rozporządzenia 600/2014, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 20 750 000 zł.</i></p> <p>Proponowana zmiana ma na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej,</p>	Uwaga przyjęta

			<p>możliwej do nałożenia na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej jak i w ujęciu systemowym.</p> <p>Ponadto proponowana zmiana służy wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, poprzez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest ten przychód.</p>	
334.	Art. 14 pkt 75	UKNF	<p>Art. 173 u.o.i.f.</p> <p>w art. 173 uchyla się ust. 9;</p> <p><u>UKNF proponuje dokonanie zmiany art. 173a ust 1, art. 173b ust. 1.</u></p> <p>Propozycja nowego brzemienia art. 173a. ust. 1</p> <p><i>Na kontrahentów finansowych w rozumieniu art. 2 pkt 8 rozporządzenia 648/2012, którzy nie wykonują lub nienależycie wykonują obowiązki, o których mowa w rozporządzeniu 648/2012, lub przepisach wydanych na jego podstawie, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną do wysokości 10 000 000 zł, nie większą niż 10% <u>całkowitego rocznego</u> przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym <u>za rok obrotowy</u>, a w przypadku braku obowiązku badania sprawozdania finansowego nie większą niż 10% <u>całkowitego rocznego</u> przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym <u>za rok obrotowy</u>.</i></p> <p>Propozycja nowego brzemienia art. 173b ust. 1</p> <p><i><u>Na kontrahentów niefinansowych w rozumieniu art. 2 pkt 9 rozporządzenia 648/2012, którzy nie wykonują lub nienależycie wykonują obowiązki, o których mowa w tym rozporządzeniu lub przepisach wydanych na jego podstawie, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną do wysokości 1 000 000 zł, nie większą niż 10% <u>całkowitego rocznego</u> przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym <u>za rok obrotowy</u>, a w przypadku</u></i></p>	Uwaga przyjęta

			<p><u>braku obowiązku badania sprawozdania finansowego nie większą niż 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy.</u></p> <p>Proponowane zmiany mają na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, możliwej do nałożenia na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej jak i w ujęciu systemowym.</p> <p>Ponadto proponowane zmiany służą wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, poprzez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest ten przychód.</p>	
335.	Art. 14 pkt 76	UKNF	<p>Art. 173c u.o.i.f.</p> <p>w art. 173c uchyla się ust. 5;</p> <p><u>UKNF proponuje dokonanie zmiany art. 173c ust.1 pkt 4.</u></p> <p>Propozycja nowego brzemienia art. 173c ust. 1 pkt 4</p> <p><u>Podmiot prowadzący system obrotu w rozumieniu art. 2 pkt 4 rozporządzenia 648/2012 - nie wykonuje lub nienależyć wykonuje obowiązki określone w rozporządzeniu 648/2012 lub przepisach wydanych na jego podstawie, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć na te podmioty karę pieniężną do wysokości 10 000 000 zł, nie większą niż 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, a w przypadku braku obowiązku badania sprawozdania finansowego nie większą niż 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy.</u></p>	Uwaga przyjęta

			<p>Proponowana zmiana ma na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, możliwej do nałożenia na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej jak i w ujęciu systemowym.</p> <p>Ponadto proponowana zmiana służy wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, poprzez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest ten przychód.</p>	
Art. 15. Zmiany do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym				
336.	Art. 15 pkt 3	IDM	<p>Art. 19a ustawy o nadzorze (pkt 3) art. 15 Projektu)</p> <p>W odniesieniu do art. 19a ustawy o nadzorze (pkt 3) art. 15 Projektu) postulujemy w pierwszej kolejności wykreślenie tego przepisu. Uważamy, że nie leży on w interesie żadnego Członka Izby. Wszelkie „zmiękczające” uwagi do tej regulacji proponujemy dać w dalszej kolejności. Proponujemy postulat wykreślenia tego przepisu nie zamiast dotychczasowej argumentacji, ale obok. Wydaje się, że taka zmiana nie szkodzi to pozostałym domom maklerskim, które nie obawiają się tej regulacji. Wyobrażamy sobie nadużywanie uprawnień, jakie statuuje, nawet w tej wersji zmodyfikowanej. Odpowiedzialność, która być może zostanie wprowadzona za wykorzystanie tych informacji niezgodnie z celem, trzeba wyegzekwować i to czasami są całe lata, a szkoda, której dozna firma inwestycyjna wskutek tych działań, może być nie do zrekompensowania.</p> <p>Nowy przepis wprowadza możliwość udostępnienia pełnych protokołów z kontroli UKNF, które zawierają szereg informacji stanowiących tajemnicę zawodową, w tym dane klientów firmy inwestycyjnej. Pomimo możliwej animizacji tych dokumentów</p>	Uwaga przyjęta kierunkowo – doprecyzowano projektowane przepisy.

		<p>widzimy duże ryzyko ujawnienia w takiej sytuacji informacji chronionych, w tym stanowiących tajemnice zawodową. W związku z powyższym proponujemy zmianę zapisu polegającą na zastąpieniu pojęcia „protokołów” pojęciem „wyciągów z protokołów”, co w naszej opinii znacznie zmityguje ww. ryzyko.</p> <p>Ponadto, zauważamy, że nowy przepis w pomija w całym procesie udostępniania informacji firmę inwestycyjną, której dotyczyć ma ewentualny pozew w sprawie cywilnej (a sprawa nie musi zakończyć się złożeniem pozwu, a jedynie „pozyskaniem” informacji przez klienta). Dlatego też proponujemy uzupełnienie postanowień ust. 5 o dodanie na końcu zdania „oraz firmie inwestycyjnej, której postępowanie ma dotyczyć”, dodanie w ust. 6 po wyrazie „Finansowego” wyrazów „oraz firmie inwestycyjnej, której postępowanie ma dotyczyć”.</p> <p>Biorąc pod uwagę, jak wskazaliśmy powyżej, możliwość ujawnienia informacji prawem chronionych, w tym objętych tajemnicą zawodową osobie fizycznej, które to ujawnienie nie musi skutkować wniesieniem pozwu przeciwko firmie inwestycyjnej, uważamy za słuszne oraz celowe zobowiązanie ww. osoby fizycznej do zachowania tajemnicy analogicznej do tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 147 i następnych ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Można tego dokonać albo poprzez dodanie stosownego zapisu w kolejnym ustępie w art. 19a ustawy o nadzorze, albo poprzez stosowne uzupełnienie art. 148 ustawy o obrocie. Zwracamy również uwagę, że zasadne jest wprowadzenie możliwości zastosowania wobec takiej osoby stosownych sankcji za nieuprawnione ujawnienie lub wykorzystanie takich informacji w sposób sprzeczny z celem w jakim zostały one udostępniane. Zwracamy uwagę, że ujawniane w ten sposób informacje stanowią będą nie tylko tajemnicę zawodową, ale również tajemnicę przedsiębiorstwa firmy inwestycyjnej. W naszej ocenie rozwiązaniem, jakie mogłoby rozwiązać powyższy problem byłoby wprowadzenie</p>	
--	--	--	--

			sądu rynku kapitałowego, którego powołanie jest jednym z postulatów Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego.	
337.	Art. 15 pkt 3	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>W ust. 1 proponowanego art. 19a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym proponuje się wykreślenie z katalogu dokumentów udostępnianych przez Urząd Komisji „protokołów kontroli” z uwagi na fakt, że protokoły te nie są dokumentami, które były lub mogły być przedmiotem kontroli sądowej. Wydaje się bowiem, że przedmiotem udostępnianych uczestnikowi rynku kapitałowego informacji powinny być wyłącznie takie akty administracyjne mające postać dokumentów, których prawidłowość mogła zostać lub została zweryfikowana przez sąd administracyjny.</p> <p>Protokoły z kontroli (w przeciwieństwie do wydawanych decyzji administracyjnych) nie podlegają zaskarżeniu do sądu administracyjnego, a jednocześnie mają charakter dokumentów urzędowych.</p> <p>Udostępnienie protokołów z kontroli prowadzioby do sytuacji, że dokument, który nie mógł stać się przedmiotem kontroli sądowej na żądanie zainteresowanego podmiotu, stanie się w toku wytoczonego przeciwko niemu postępowania cywilnego dowodem, którego treść w praktyce przesądzałaby o ustaleniach faktycznych dokonywanych przez sąd. W praktyce niewykluczone jest również, że sąd powszechny rozpoznający taką sprawę oparłby się na ocenach organu przedstawionych w protokole z kontroli.</p> <p>Proponuje się zatem wykreślenia w treści art. 19a ust. 1 zwrotu „protokołów kontroli” i przyjęcie następującego brzmienia przepisu:</p> <p><i>„Art. 19a. 1. Udostępnienie przez Urząd Komisji ostatecznych decyzji administracyjnych zawierających informacje stanowiące tajemnicę zawodową w zakresie, o którym mowa w art. 19 ust. 1, przed</i></p>	Jw.

			<p><i>wniesieniem pozwu w sprawie cywilnej, może nastąpić po uzyskaniu zgody udzielonej na wniosek osoby fizycznej żądającej takich informacji przez sąd, do którego właściwości należy rozpoznanie sprawy w pierwszej instancji, jeżeli wnioskodawca uprawdopodobni swoje roszczenie oraz interes prawny w uzyskaniu takich informacji, a także wówczas gdy informacje te nie dotyczą osób trzecich niemających być stroną postępowania zainicjowanego takim pozwem. Udzielając zgody, określa się szczegółowo zakres udostępnianych informacji i cel wykorzystania informacji.”</i></p>	
338.	Art. 15 pkt. 3	IZFiA	<p>Uwagi do art. 15 pkt 3) Projektu – art. 19a dodawany do Ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym</p> <p>Odnośząc się do projektowanego art. 19a ustawy z dnia ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 837; dalej: „Ustawa o nadzorze nad rynkiem kapitałowym”) cieszy fakt uwzględnienia w jego obecnym brzmieniu wielu z postulatów zgłoszonych przez IZFiA w piśmie z dnia 11 sierpnia 2021 r.</p> <p>Mimo zawężenia w ust. 1 tego przepisu katalogu udostępnianych informacji do protokołów kontroli i ostatecznych decyzji administracyjnych, w przypadku pierwszego rodzaju dokumentów wcześniejsze uwagi IZFiA pozostają aktualne. Jak wskazywaliśmy, protokoły te nie podlegają zaskarżeniu do sądu administracyjnego (ani powszechnego), a zarazem mają charakter dokumentów urzędowych w rozumieniu art. 244 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – <i>Kodeks postępowania cywilnego</i> (dalej: „KPC”). Stosownie do tego przepisu, dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Oznacza to, że dokument, który nie mógł stać się przedmiotem kontroli sądowej na żądanie zainteresowanego podmiotu, stanie się w toku wytoczonego przeciwko niemu</p>	Jw.

			<p>postępowania cywilnego dowodem, którego treść w praktyce przesądzałyby o ustaleniach faktycznych dokonywanych przez sąd. W praktyce niewykluczone jest również, że sąd powszechny rozpoznający taką sprawę oparłby się na ocenach organu przedstawionych w protokole. Wreszcie, z uwagi na przytoczoną powyżej definicję legalną dokumentu urzędowego i trudności z podjęciem polemiki z takim dowodem, proponowane zmiany prowadziłyby <i>de facto</i> do odwrócenia ciężaru dowodu w toku postępowania cywilnego, wbrew zasadzie przewidzianej w art. 6 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny i art. 232 KPC. Byłaby to zmiana bardzo poważna.</p> <p>Rodzi to również istotne ryzyka ujawnienia informacji objętych tajemnicą w zakresie przekraczającym dyspozycję tego przepisu. Doświadczenia podmiotów zrzeszonych w IZFiA z postępowań sądowych z udziałem uczestników funduszy pokazują brak zrozumienia sądów zasad działania funduszy i towarzystw, co rodzi obawy, że celowość ujawnienia nie zostanie prawidłowo zbadana. Raporty z kontroli zawierają szereg informacji dotyczących aktywów funduszy czy ich uczestników, co więcej – TFI są uprawnione do składania zastrzeżeń względem tych protokołów oraz podejmują działania dostosowawcze zgodnie z wydanymi zaleceniami pokontrolnymi.</p> <p>W związku z powyższym IZFiA wnosi o wykreślenie z projektowanego art. 19a ust. 1 Ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym fragmentu „protokołów kontroli oraz”.</p>	
339.	Art. 15 pkt 4	UODO	<p>Art. 15 pkt 4 projektu ustawy dodaje nowy ust. 1b w art. 25 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 837 i 1488) w brzmieniu 1b. Informacje, o których mowa w ust. 1, są dostępne na stronie internetowej Komisji przez 5 lat, licząc od dnia ich udostępnienia, z tym że dane osobowe osoby przekazane do publicznej wiadomości w przypadkach określonych w ust. 2 są dostępne na tej stronie przez rok. Organ nadzorczy ocenia pozytywnie</p>	Uwaga przyjęta kierunkowo

			wprowadzenie ograniczenia czasowego udostępniania informacji na stronach internetowych KNF, projektodawca powinien natomiast wskazać w uzasadnieniu do projektowanej ustawy wyjaśnienie jakie kryterium zastosował dla określenia okresów udostępniania danych na stronie internetowej. Z punktu widzenia zasady zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości, zasady ograniczenia celu oraz zasady minimalizacji danych, art. 25 ust. 1a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym powinno zostać również określony zamknięty katalog danych osobowych udostępnianych na stronie internetowej KNF.	
340.	Art. 15 pkt 5	UKNF	<p>Art. 27 ust. 5 u.n.r.k.</p> <p>w art. 27 po ust. 4 dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:</p> <p>„5. Pisma, o których mowa w art. 27a ust. 2, art. 28 ust. 1, 2–4, art. 29 ust. 4, art. 32 ust. 6ba i 6c, art. 33 ust. 4 i 5, art. 34a, art. 34b ust. 1 i 4, art. 35 ust. 3, art. 36 ust. 2b, 3, 4–5a, 6 i 8 sporządza się w postaci papierowej albo elektronicznej. Pisma w postaci papierowej opatruje się podpisem własnoręcznym. Pisma utrwalone w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.</p> <p>(...)”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Zmiana służy uspołnieniu przepisów o formach papierowych i elektronicznych dokumentów wytwarzanych w toku kontroli.</p>	Uwaga przyjęta
341.	Art. 15 pkt 6	UKNF	<p>Art. 30 ust. 1 zd. drugie u.n.r.k.</p> <p>W art. 30:</p> <p>a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:</p>	Uwaga przyjęta

			<p>„Obowiązek okazania legitymacji służbowej nie dotyczy osób, o których mowa w art. 26 ust. 7, oraz przypadku określonego w ust. 6.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Fragment wymaga wykreślenia ze względu na brak spójności z ust. 7. Obowiązek okazania legitymacji przez pracowników UKNF nie powinien być wyłączany w tym przypadku.</p>	
342.	Art. 15 pkt 7 lit. a	UKNF	<p>Art. 32 ust. 4 u.n.r.k</p> <p>W art. 32:</p> <p>a) ust. 3– i 5 otrzymują brzmienie:</p> <p>„3. Czynności kontrolne mogą być podejmowane również poza miejscem określonym w ust. 1, w szczególności w lokalu urzędu Komisji, jeżeli jest to uzasadnione charakterem tych czynności oraz może przyczynić się to do szybszego i skuteczniejszego przeprowadzenia kontroli.</p> <p>4. Kontroler ma prawo wstępu do miejsc i pomieszczeń, o których mowa w ust. 1, oraz wglądu do ksiąg, dokumentów lub innych nośników informacji, w zakresie objętym przedmiotem kontroli.</p> <p>(...)”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Materiał przekazywany do kontroli nie podlega uprzedniej selekcji kontrolowanego, gdyż doprowadziłoby to do jej ubezskutecznienia lub ograniczania, natomiast ustaleń kontroli dokonuje się zgodnie z jej przedmiotem.</p>	Uwaga przyjęta
343.	Art. 15 pkt 7 lit. b	UKNF	<p>b) — po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:</p> <p>„5a. Żądanie wyjaśnień oraz kopie dokumentów, korespondencji elektronicznej, rejestrów połączeń elektronicznych i rejestru</p>	Uwaga przyjęta

			<p>przesyłu danych lub innych nośników informacji, a także wyjaśnienia, o których mowa w ust. 5, utrwalone w postaci elektronicznej i opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych. W przypadku gdy doręczenie na adres do doręczeń elektronicznych nie jest możliwe, doręczenie można zrealizować przy wykorzystaniu informatycznego nośnika danych.”,</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Relacja pomiędzy ust. 5 a ust. 5a w art. 32 jest niejasna, zatem proponujemy ust. 5a wyeliminować, zachowując regułę z ust. 5, że to kontroler określa metodę spełnienia jego żądania.</p>	
344.	Art. 15 pkt 7 lit. d	UKNF	<p>Art. 32 ust. 6ba u.n.r.k</p> <p>d) po ust. 6b dodaje się ust. 6ba w brzmieniu:</p> <p>„6ba. Czynności kontrolne mogą być utrwalane przy wykorzystaniu urzędów rejestrujących dźwięk lub obraz, po uprzednim poinformowaniu osoby biorącej udział w tych czynnościach. Kontroler przekazuje kontrolowanemu kopię zapisu dźwięku lub obrazu. <u>Kontrolowany lub osoba przez niego upoważniona potwierdza na piśmie otrzymanie takiej kopii.</u> Kontrolowany lub osoba przez niego upoważniona potwierdza na piśmie utrwalonym w postaci papierowej opatrzonym podpisem własnoręcznym albo w postaci elektronicznej opatrzonym kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym otrzymanie takiej kopii.”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p>	Uwaga przyjęta

			Zmiana służy uspoźnieniu przepisów o formach papierowych i elektronicznych dokumentów wytwarzanych w toku kontroli. Zmiana wynika ze zmiany wprowadzonej do art. 27 ust. 5.	
345.	Art. 15 pkt 9	UKNF	<p>Art. 34a ust. 3 u.n.r.k.</p> <p>b) ust. 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Zgodność danych z oryginalnymi danymi umieszczonymi w systemach informatycznych lub danych utrwalonych na nośnikach informacji potwierdza się na piśmie utrwalonym w postaci papierowej opatrzonym podpisem własnoręcznym albo w postaci elektronicznej opatrzonym kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, ze wskazaniem zawartości nośnika oraz jego rodzaju.”;</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Wykreślony fragment jest niepotrzebny ze względu na regulację art. 27 ust. 5.</p>	Uwaga przyjęta
346.	Art. 15 pkt 10	UKNF	<p>Art. 34b ust. 3-5 u.n.r.k.</p> <p>b) ust. 3– i 4-5 otrzymują brzmienie:</p> <p>(...)</p> <p><u>c) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:</u></p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Uwaga techniczna. Ust. 5 nie ma obecnie w ustawie, dlatego wymaga dodania, a nie nadania nowego brzmienia.</p>	Uwaga przyjęta
347.	Art. 15 pkt 12	UKNF	<p>Art. 35a ust. 1 u.n.r.k.</p> <p>a) ust. 1:</p> <p>– pkt 10 otrzymuje brzmienie:</p>	Uwaga przyjęta

			<p>„10) wykaz sporządzonych protokołów, o których mowa w art. 32 ust. 6c, art. 34b ust. 1 <u>oraz wykaz czynności, o których mowa w art. 34b ust. 3 i art. 32 ust. 6ba;</u>”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Zmiana służy powołaniu nieujmowanych w protokołach pobrania kopii dokumentów, sporządzonych nagrań odebrania wyjaśnień ustnych oraz innych rejestrowanych czynności (np. oglądu sprzętu).</p>	
348.	Art. 15 pkt 13	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponuje się wydłużenie obowiązującego na podstawie art. 36 ust. 3 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym terminu na złożenie zastrzeżeń do protokołu z 14 dni do 30 dni, liczonych od dnia otrzymania protokołu.</p> <p>Praktyka dowodzi, iż w wielu przypadkach protokoły z kontroli są bardzo obszernymi dokumentami, a rzetelne oraz kompletne odniesienie się do ich treści i ewentualne wniesienie zastrzeżeń musi zostać poprzedzone pogłębioną analizą, co z kolei (z uwagi na obszerność protokołów kontroli) jest czasochłonne i wymaga znacznego nakładu pracy.</p> <p>W tym miejscu wymaga podkreślenia, iż zgodnie z treścią art. 36 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, organ ma 30 dni od zakończenia czynności kontrolnych na sporządzenie protokołu kontroli. Dlatego też, na zasadzie równości stron tj. organu jak i podmiotu kontrolowanego, proponuje się wydłużenie terminu na wniesienie zastrzeżeń do protokołu z 14 dni do 30 dni i tym samym przyjęcie następującego brzmienia przepisu art. 36 ust. 3 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym:</p> <p><i>„3. Kontrolowany ma prawo przedstawienia umotywowanych zastrzeżeń do protokołu kontroli. Zastrzeżenia doręcza się na piśmie Przewodniczącemu Komisji, w sposób określony w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia otrzymania protokołu kontroli.”</i></p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Dotychczasowe doświadczenie pokazuje, że termin 14-dniowy jest wystarczający w celu sformułowania zastrzeżeń do protokołu kontroli, a podmioty nadzorowane go nie przekraczają. Ponadto, podmioty kontrolowane znają cały materiał zgromadzony w kontroli, ponieważ same go przygotowują dla kontrolerów. Upoważniony przedstawiciel podmiotu kontrolowanego uczestniczy we wszystkich czynnościach i na bieżąco zna ustalenia stanu faktycznego. To daje podstawy do realnego złożenia zastrzeżeń w ciągu 14 dni. Ponadto, termin ten jest zgodny z rozwiązaniami przyjętymi w trybach kontroli innych sektorów.</p>

349.	Art. 15 pkt 14	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>W treści Projektu zaproponowano wprowadzenie do ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, sankcji administracyjnej jaką Komisja będzie uprawniona nałożyć na kontrolowanego, jeżeli ten uniemożliwia lub utrudnia rozpoczęcie lub przeprowadzenie kontroli, w tym nie wykonuje obowiązków określonych w art. 32 ust. 4–6ba, 7 oraz art. 33 ust. 1 ustawy w wysokości do 20 000 000 zł, co w ocenie projektodawcy ma zapewnić większą efektywność dokonywanych przez KNF kontroli i prawidłowość wykonywania przepisów w tym zakresie.</p> <p>Należy wskazać, iż wprowadzenie do ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym sankcji administracyjnej za uniemożliwianie lub utrudnianie rozpoczęcia lub przeprowadzenia kontroli w wymiarze do 20 000 000 zł wydaje się zbyt daleko idące oraz niecelowe. Proponowana kara administracyjna wydaje się rażąco wygórowana i nieproporcjonalnie wysoka do rangi ewentualnego naruszenia, tym bardziej że pojęcie utrudniania czynności kontrolnych jest pojęciem wysoko ocennym i niedookreślonym. W samej treści uzasadnienia nie wyjaśniono w jaki sposób wprowadzenie sankcji administracyjnej ma przełożyć się na zapewnienie większej efektywności dokonywanych przez KNF kontroli i prawidłowości wykonywania przepisów w tym zakresie.</p> <p>Dodatkowo wskazania wymaga, że aktualnie obowiązujące przepisy ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym przewidują już sankcję za przedmiotowe naruszenia. W treści art. 46 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym umieszczono sankcję karną, zgodnie z którą <i>kto utrudnia lub udaremnia przeprowadzanie czynności w postępowaniu kontrolnym lub administracyjnym, podlega karze grzywny do 500 000 zł, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2</i>. W konsekwencji, wprowadzenie do ustawy, administracyjnej kary pieniężnej obok funkcjonującej już normy karnej, generuje ryzyko podwójnego ukarania kontrolowanego za to samo naruszenie.</p>	<p style="text-align: center;">Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Zauważenia wymaga, że w analogicznej sytuacji zgodnie z art. 106 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów <i>Prezes Urzędu (UOKiK) może również nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie uniemożliwia lub utrudnia rozpoczęcie lub przeprowadzenie kontroli na podstawie art. 105a lub art. 105i, w tym nie wykonuje obowiązków określonych w art. 105d ust. 1 lub w art. 105e ust. 1.</i></p> <p>Kara powinna mieć charakter odstrasżający. Obowiązujący przepis art. 46 ustawy przewiduje sankcję karną dla osoby fizycznej, która dopuściła się opisanego tam przestępstwa podczas gdy dodawany art. 36a dotyczy odpowiedzialności administracyjnej podmiotu nadzorowanego, a więc inne są przesłanki i podmiot jego zastosowania.</p>
------	----------------	--	--	---

			Z tego też powodu, proponuje się rezygnację z dodania do ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym nowego art. 36a.	
350.	Art. 15 pkt 14	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>- Art. 36a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym</p> <p>Proponujemy nadanie projektowanemu art. 36a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym następującego brzmienia:</p> <p><i>„Art. 36a. Komisja może w drodze decyzji administracyjnej nałożyć na kontrolowanego karę pieniężną w wysokości do 500 000 zł, jeżeli kontrolowany uniemożliwia rozpoczęcie lub przeprowadzenie kontroli, w tym nie wykonuje obowiązków określonych w art. 32 ust. 4–6ba, 7 oraz w art. 33 ust. 1.”</i></p> <p>Projektodawca zaproponował górną granicę sankcji związanej z naruszeniem dotyczącym uniemożliwienia lub utrudnienia rozpoczęcia lub przeprowadzenia kontroli na poziomie 20 000 000 zł. Jest to jednocześnie poziom wyższy, niż górna granica sankcji, która może być nałożona na znaczną część podmiotów, wobec których może być prowadzona kontrola. Innymi słowy, pomimo tego, że w wielu przypadkach za naruszenia zidentyfikowane w toku kontroli będzie można nałożyć karę np. w maksymalnej wysokości 500 000 zł (tak art. 228a Ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi), to za samo uniemożliwianie rozpoczęcia lub przeprowadzenie kontroli, będzie można nałożyć karę kilkakrotnie wyższą.</p> <p>Jest to rozwiązanie nieproporcjonalne, nieuzasadnione potrzebą dyscyplinowania podmiotów nadzorowanych, zwłaszcza, że w przypadku kontroli prowadzonej na zasadach określonych przez ustawę o nadzorze nad rynkiem kapitałowym nie stosuje się niektórych gwarancji wynikających z Prawa przedsiębiorców.</p>	Jw.

Art. 16. Zmiany do ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym

351.	Art. 16 pkt 2	UKNF	<p>Wadliwe odesłanie w poleceniu nowelizacyjnym (art. 16 pkt 2) powinno być odesłanie do ust. 1, nie zaś do ust. 2:</p> <p>„2) w art. 6b w ust. 21 uchyla się zdanie drugie;”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>W art. 6b ust. 1 zdanie drugie w brzmieniu: „Komisja może podać do publicznej wiadomości informację o karze pieniężnej nałożonej na dostawcę usług płatniczych w związku z niewypełnianiem przez niego obowiązków wynikających z art. 20a, art. 32b-32d, art. 59ia-59ie, art. 59ig, art. 59ih oraz art. 59ij-59is ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, chyba że ujawnienie informacji stanowić może poważne zagrożenie dla rynku finansowego lub może wyrządzić nieproporcjonalną szkodę.”, uchylane jest jako superfluum wobec art. 15d u.u.p. Przepis ten został także nieadekwatnie do swojej treści zamieszczony w grupie przepisów dotyczących Listy ostrzeżeń publicznych KNF, pomimo, że nie dotyczy wpisów na tę listę.</p>	Uwaga uwzględniona
352.	Art. 16 pkt 3	UKNF	<p>Zmiany w zakresie dodawanego w u.n.r.f. art. 10a:</p> <p>„Art. 10a. 1. Pracownikom Urzędu Komisji wykonującym czynności w postępowaniu wyjaśniającym, o którym mowa w art. 18a ust. 1 oraz czynności kontrolne i wizyty nadzorcze, o których mowa w przepisach odrębnych, wymagające posiadania legitymacji służbowej, Urząd Komisji wydaje się legitymacje służbowe. W uzasadnionym przypadku legitymacja służbowa może być wydana także pracownikowi Urzędu Komisji nie wykonującemu czynności, o których mowa w zdaniu poprzednim.</p>	Uwaga uwzględniona

			<p>2. Legitymacja służbowa zawiera następujące dane osobowe: numer legitymacji służbowej, imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe pracownika Urzędu Komisji.</p> <p>3. Legitymacja służbowa podlega:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wymianie – w przypadku zaistnienia zmian danych w niej zawartych, jej uszkodzenia, zniszczenia lub upływu terminu ważności; 2) zwrotowi – w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownika Urzędu Komisji, zaprzestania wykonywania przez pracownika Urzędu Komisji czynności służbowych wymagających posiadania legitymacji służbowej oraz w przypadkach, o których mowa w pkt 1. <p>4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej pracownika Urzędu Komisji, organ właściwy do jej wydania oraz tryb wydawania, wymiany i zwrotu tej legitymacji, mając na względzie zapewnienie właściwej identyfikacji pracowników Urzędu Komisji oraz zapewnienie właściwej ochrony legitymacji służbowych.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zmiany w art. 10a w ust. 1 mają służyć doprecyzowaniu kręgu pracowników UKNF, którym obligatoryjnie wydaje się legitymacje służbowe, przy czym w tym zakresie następuje uzgodnienie brzmienia tego przepisu z art. 11a ust. 2 u.n.r.f. dla zapewnienia jednolitości terminologicznej w obrębie ustawy oraz (2) zapewnieniu możliwości wydania legitymacji służbowej także innym pracownikom UKNF, o ile przemawiać będą za tym uzasadnione okoliczności, w szczególności mogą to być przypadki, gdy pracownik UKNF dokonuje innych czynności wobec podmiotów zewnętrznych, poza siedzibą UKNF, np. w toku postępowania administracyjnego. W wyniku tej zmiany, dotychczasowe zdanie drugi oznaczono jako ust. 2 i przenieśmowano</p>	
--	--	--	---	--

			<p>kolejne ustępy. W ust. 1 wskazano ponadto, że podmiotem wydającym legitymacje służbowe pracowników UKNF jest UKNF, jako państwowa osoba prawna (w ten sposób ukształtowane są podobne przepisy np. w stosunku do PANA i jej pracowników). Zmiana w dotychczasowym ust. 3 polega na wykreśleniu z przepisu upoważniającego wyrażenia „organ właściwy do jej wydania”, określanie tego elementu w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów w odniesieniu do legitymacji służbowych wydawanych przez UKNF jest zbędne. Jest to zmiana wynikowa ze względu na omówioną wyżej zmianę w ust. 1.</p>	
353.	Art. 16 pkt 4	UKNF	<p>Usunięcie art. 16 pkt 4 przewidującego uchylenie w art. 11 ust. 1a-1c u.n.r.f.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zmiana stała się bezprzedmiotowa w związku z wejściem w życie art. 26 pkt 1 ustawy z dnia 7 października 2022 r. o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. poz. 2185), który uchylił w art. 11 ust. 1a-1c u.n.r.f. z dniem 10 listopada 2022 r.</p>	Uwaga uwzględniona
354.	Art. 16 pkt 5	UKNF	<p>Zmiana w brzmieniu ust. 4 – ponowienie postulatu:</p> <p>„4. Interpretacja Komisji jest wydawana bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 45 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, a w przypadkach szczególnie skomplikowanych – nie później niż w terminie 60 90 dni od dnia złożenia wniosku. Komisja informuje podmiot, o którym mowa w ust. 1, o tym, że uznaje przypadek za szczególnie skomplikowany.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>W przypadkach uznanych za szczególnie skomplikowane interpretacje Komisji powinny być wydawane w terminie 90 dni od dnia złożenia wniosku (tzn. dwukrotnie dłuższym od terminu podstawowego, który</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Zaproponowane przez MF wydłużenie terminu na wydanie interpretacji przewiduje wydłużenie o dodatkowych 15 dni zarówno pierwotnego terminu na wydanie interpretacji jak i terminu przewidzianego w przypadkach szczególnie skomplikowanych.</p>

			wynosi 45 dni od dnia złożenia wniosku). Ryzyko dla bezpieczeństwa rynku finansowego, zwłaszcza jego nieprofesjonalnych uczestników, nie pozwala na to, aby w sprawach o szczególnym poziomie skomplikowania, co do zasady bezprecedensowych termin był jedynie 15 dni dłuższy od podstawowego. UKNF podtrzymuje stanowisko co do tego, że termin w tych sprawach powinien wynosić 90 dni. Należy uwzględnić, że przepis wyznacza termin maksymalny, w każdym przypadku interpretacja Komisji powinna być wydania bez zbędnej zwłoki, a więc tak szybko, jak to jest możliwe.	
355.	Art. 16 pkt 5	PIIT	<p>Proponowana zmiana legislacyjna:</p> <p>Interpretacja Komisji jest wydawana bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 21 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, a w przypadkach szczególnie skomplikowanych – nie później niż w terminie 40 dni od dnia złożenia wniosku. Komisja informuje podmiot, o którym mowa w ust. 1, o tym, że uznaje przypadek za szczególnie skomplikowany. Uzasadnienie:</p> <p>Proponuje się skrócenie terminów na wydanie interpretacji przez KNF w przedmiocie zakresu i sposobie stosowania przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2 unrf oraz aktów wykonawczych wydanych na ich podstawie, a nie ich wydłużenie. Obecna regulacja prowadzi do zbędnego wydłużenia procedury wydawania interpretacji w przedstawionym wyżej zakresie. Powoduje to, że podmioty prowadzące lub zamierzające prowadzić działalność, o której mowa w art. 11b ustawy, w przypadku wystąpienia wątpliwości co do zastosowania tych przepisów, zmuszone są oczekiwać w niektórych przypadkach ponad miesiąc na otrzymanie pomocy w tym przedmiocie. Przedsiębiorstwa z sektora finansowego są niejednokrotnie instytucjami, których działalność związana jest z zarządzaniem dużą ilością środków pieniężnych oraz generującą wysokie koszty. Prowadzi to do wniosku, że niemożność podjęcia określonych decyzji biznesowych, wywołana wątpliwościami co do zastosowania</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Mając na uwadze przedmiot interpretacji Komisji, skomplikowane przypadki oraz konieczność złożonej analizy, MF nie uwzględnia uwagi dotyczącej skrócenia czasu na wydanie interpretacji Komisji. Dodatkowo mając na uwadze bezpieczeństwo rynku finansowego oraz fakt, że zagadnienia prawne przedstawiane we wnioskach o interpretacje dotyczą tych aspektów działalności, co do których brak jest utrwalonej praktyki, a udzielenie odpowiedzi wymaga analizy planowanego rozwiązania, usługi czy produktu, MF dostrzega zasadność wydłużenie czasu na wydanie</p>

			<p>przepisów prawa, może skutkować koniecznością poniesienia sporych wydatków, których można byłoby uniknąć, gdyby podmioty z sektora finansowego dysponowały klarownością w sposobie stosowania przepisów. Szczególnie narażone na powyższą sytuację mogą być instytucje, chcące świadczyć usługi płatnicze, co związane jest z wymogiem uzyskania wpisu do rejestru Małych Instytucji Płatniczych lub Krajowych Instytucji Płatniczych. W przypadku niepewności, w jaki sposób dostosować prowadzoną działalność do obowiązującego prawa, podmioty te zmuszone są ponosić m.in koszty księgowo, utrzymywania infrastruktury technicznej, czy wynagradzania personelu jeszcze przed uzyskaniem możliwości zarobkowania poprzez świadczenie usług płatniczych. Wyżej przytoczone przykłady uzasadniają skrócenie terminów, o których mowa w art. 11b ust. 4 unrf i dodanie odpowiedniego przepisu w tym przedmiocie do Projektu UD 235.</p>	interpretacji (w stosunku do aktualnie obowiązujących przepisów).
356.	Art. 16 pkt 5 lit. c	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna	<p>W treści nowelizowanego art. 11b ust. 10 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, dodając nowy pkt 3), projektodawca proponuje ograniczenie możliwości wydania przez Komisję interpretacji przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy, w sytuacji gdy wniosek zmierza do obejścia przepisów prawa lub gdy działalność, której dotyczy wnioski może naruszać interesy uczestników rynku finansowego.</p> <p>Należy wskazać, że zaproponowane przez projektodawcę przesłanki ograniczające możliwość wydania interpretacji przepisów, są nieprecyzyjne oraz mają charakter ocenny. Norma nie precyzuje na czym miałyby polegać obejścia przepisów prawa, ani nie wskazuje jaki rodzaj interesów uczestnika rynku finansowego miałyby zostać naruszone w ramach działalności wnioskodawcy. Powyższe nie wynika również z uzasadnienia przedstawionego przez projektodawcę do Projektu. Tak ogólnie sformułowana norma przy jednoczesnym braku możliwości skutecznego odwołania się od odmowy wydania</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Celem przepisu jest zapewnienie bezpieczeństwa rynku finansowego oraz jego uczestników.</p>

			<p>interpretacji przez Komisję może prowadzić do sytuacji, że Komisja będzie odmawiała wydania wyjaśnień przepisów prawa w sytuacji, gdy do spełnienia przesłanek wyłączających możliwość wydania interpretacji przepisów w praktyce nie doszło. Powyższe generuje również ryzyko ograniczenia częstotliwości składania wniosków o wydanie interpretacji, co z kolei może doprowadzić do błędnego rozumienia przepisów, a w konsekwencji naruszeń prawa przez uczestników rynku.</p> <p>Z tej też przyczyny, proponuje się rezygnację z dodania do art. 11b ust. 10 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym nowego pkt 3).</p>	
357.	Art. 16 pkt 6	UKNF	<p>Zmiany w brzmieniu dodawanego w u.n.r.f. art. 11c:</p> <p>„Art. 11c. 1. Informacje udostępniane przez dany podmiot o działaniach podejmowanych wobec niego lub w zakresie mającym do niego zastosowanie w ramach nadzoru nad rynkiem finansowym, w szczególności o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nadzorze sprawowanym przez Komisję wobec danego podmiotu; 2) interpretacjach, o których mowa w art. 11b ust. 1, wydanych na wniosek danego podmiotu; 3) odpowiedziach i stanowiskach, które dany podmiot uzyskał <ul style="list-style-type: none"> – nie mogą być wykorzystane w celu wywołania przekonania, że produkty lub usługi oferowane przez dany podmiot są wolne od ryzyka, bądź poziom ryzyka jest znacząco niższy, lub że Komisja gwarantuje wywiązanie się danego podmiotu ze zobowiązań z tego tytułu. <p>2. W przypadku naruszenia zakazu, o którym mowa w ust. 1, Komisja nakazuje wydaje zalecenie zaprzestania określonego sposobu postępowania się daną informacją. W nakazie zaleceniu</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>MF podtrzymuje swoje stanowisko przedstawione na konferencji uzgodnieniowej. W przypadku zastosowania „zaleceń Komisji” nie jest możliwe nałożenie kary pieniężnej.</p>

			<p>Komisja może wskazać termin lub sposób wykonania nakazu zalecenie.</p> <p>3. W terminie 7 dni od dnia otrzymania nakazu—zalecenia podmiot może zgłosić zastrzeżenie wobec nakazu-zalecenia.</p> <p>4. W przypadku złożenia zastrzeżenia, Komisja może utrzymać nakaz, cofnąć nakaz zalecenie, wydać nowe zalecenie albo nakazać wydać nowy nakaz, w drodze decyzji, zaprzestania określonego sposobu posługiwania się daną informacją. W decyzji Komisja może wskazać termin lub sposób wykonania nakazu.</p> <p>5. W odniesieniu do nowego nakazu—zalecenia, o którym mowa w ust. 4, uprawnienie, o którym mowa w ust. 3, nie przysługuje.</p> <p>6. W przypadku gdy podmiot nie zastosuje się do nakazu, o którym mowa w ust. 4, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną w wysokości do 500.000 zł.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>UKNF postuluje powrót do pierwotnej propozycji, która zakładała formę zalecenia, jako podstawowego instrumentu prawnego stanowiącego reakcję na stwierdzenie naruszenia zakazu, o którym mowa w projektowanym art. 11c ust. 1. Zalecenie nie jest wydawane w formie decyzji administracyjnej, a w stosunku do „nakazu” przysługiwałoby domniemanie formy decyzji, co nie jest na tym pierwszym etapie reakcji na naruszenie konieczne. Dzięki temu zalecenie może być wydane w krótkim czasie po zidentyfikowaniu naruszenia, co zapewnia niezbędną efektywność projektowanych rozwiązań. Zalecenia nie byłyby sankcjonowane. Adresat zalecenia mógłby zgłosić wobec zalecenia sprzeciw, stąd wydanie zalecenia nie domaga się szczególnych gwarancji procesowych.</p>	
--	--	--	--	--

358.	Art. 16 pkt 6	BFG	<p>Uwaga do art. 16 pkt 6 (dodane art. 11c ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym) – Wprowadzony zakaz wykorzystywania przez określone podmioty informacji w celu wywołania przekonania, że produkty lub usługi oferowane przez niego są wolne od ryzyka, bądź poziom ryzyka jest znacząco niższy, bądź że KNF gwarantuje wywiązanie się danego podmiotu ze zobowiązania może budzić określone wątpliwości z punktu widzenia postulatu jednoznaczności oraz precyzji zakazu, tym bardziej, że jego naruszenie w ostateczności może spotkać się z reakcją w postaci sankcji administracyjnej. Ma to swe źródło przede wszystkim w tym, iż ograniczenie prowadzenia polityki informacyjnej ma charakter otwarty i niedookreślony. Ponadto należy zauważyć, iż w ostateczności nakaz zaprzestania określonego sposobu posługiwania się daną informacją (w przypadku złożenia zastrzeżenia) będzie musiał zostać wydawany w formie decyzji administracyjnej, zważywszy na przedmiot rozstrzygania. To z kolei będzie rodzić zasadnicze problemy z koniecznością udowodnienia przez KNF, iż określone informacje mają służyć wywołaniu wadliwego przekonania po stronie ich odbiorców, co może sprawić, iż wprowadzana instytucja może okazać się niestosowalna w praktyce, choćby poprzez konieczność powoływania biegłych na okoliczność badania, czy dany przekaz informacyjny może wywołać określone przekonanie, czy też nie.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Celem przepisu jest uniemożliwienie nieuczciwej działalności podmiotom mającym na celu wprowadzanie uczestników rynku finansowego w błąd przez publikowanie informacji z zamiarem wywołania określonego przekonania. Działanie to jest formą manipulacji wykorzystującą zaufanie i autorytet KNF. W opinii MF udowodnienie przez UKNF w toku postępowania nieuczciwej działalności podmiotu nie powinno rodzić problemów.</p>
359.	Art. 16 pkt 6	PIIT	<p>Proponowana zmiana legislacyjna:</p> <p>W przypadku gdy podmiot nie zastosuje się do nakazu, o którym mowa w ust. 4, Komisja może nałożyć karę pieniężną w wysokości do 200.000 zł.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Pierwotnie proponowana maksymalna wysokość kary pieniężnej wydaje się być nadmiernie wysoka w stosunku do ewentualnych konsekwencji jakie mogłyby wystąpić w przypadku wykorzystania</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Zgodnie z wprowadzonym przepisem w przypadku gdy podmiot <u>nie zastosuje się do nakazu</u>, o którym mowa w ust. 4, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną w wysokości do 500.000 zł. Nałożenie kary pieniężnej jest</p>

			<p>informacji, o których mowa w art. 11c do celów reklamowych. Zasadniczo, jeżeli są one ograniczone wyłącznie do informacji zawierających oświadczenie wiedzy o działaniach nadzorczych, to nie są one danymi na tyle wrażliwymi, żeby uzasadniało to wprowadzenie sankcji w wysokości do pół miliona złotych.</p> <p>W dodatku podmiot, wobec którego podejmowane są działania nadzorcze, będzie mógł informować o tym podmioty trzecie, o ile nie będzie to stanowiło działań reklamowych. Stwarza to możliwość omijania zakazu poprzez przekazywanie osobom trzecim informacji, o których mowa w art. 11c, a w przypadku wydania przez KNF nakazu zaprzestania takiego działania, powoływanie się na okoliczność, że informacje nie były przekazywane w celach reklamowych, a stanowiły jedynie oświadczenie wiedzy, którym podmiot postanowił się podzielić z innymi osobami. Oczywiście opisywany powyżej proceder należy oceniać negatywnie, niemniej nie uzasadnia to wprowadzenia tak wysokich sankcji.</p>	<p>kolejnym krokiem w przypadku gdy podmiot nie zastosuje się do nakazu wydanego przez Komisję. Celem przepisu jest zapewnienie bezpieczeństwa rynku finansowego oraz jego uczestników.</p>
360.	Art. 16 pkt 8	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna	<p>W Projekcie zaproponowano dodanie po art. 12 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym nowego art. 12a umożliwiającego nałożenie przez Komisję administracyjnej kary pieniężnej (w przypadkach określonych ustawą lub w przepisach ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy), także w przypadku gdy podmiotowi, na który kara jest nakładana, wygasło lub zostało cofnięte zezwolenie na prowadzenie działalności, z którą wiąże się naruszenie, albo podmiot ten został wykreślony z rejestru uprawniającego do prowadzenia takiej działalności. W ocenie projektodawcy, proponowane rozwiązanie ma na celu wyeliminowanie niepożądanego stanu polegającego na możliwości uniknięcia odpowiedzialności administracyjnej przez podmioty, które dopuściły się naruszeń przepisów prawa w czasie pozostawania pod nadzorem KNF, wyłącznie ze względu na specyficzne uwarunkowanie formalne wynikające z faktu, że podmiotowi, na który kara jest nakładana wygasło lub zostało cofnięte zezwolenie na prowadzenie działalności,</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Celem przepisu jest wyeliminowanie możliwości uniknięcia odpowiedzialności administracyjnej przez podmioty, które dopuściły się naruszeń przepisów prawa w czasie pozostawania pod nadzorem KNF, wyłącznie ze względu na specyficzne uwarunkowanie formalne wynikające z faktu, że podmiotowi, na który kara jest nakładana wygasło lub zostało cofnięte zezwolenie na</p>

			<p>z którą wiąże się naruszenie albo podmiot ten został wykreślony z rejestru uprawniającego do prowadzenia takiej działalności.</p> <p>Wprowadzenie do ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym rozwiązań umożliwiających sankcjonowanie podmiotów, które z uwagi na utratę zezwolenia nie są już podmiotami nadzorowanymi wydaje się zbyt daleko idące, a nadto może przyczynić się do braku pożądaných i niezwłocznych reakcji nadzorczy na dostrzeżone naruszenia.</p> <p>Podkreślić należy, że do obowiązków Komisji należy sprawowanie bieżącego nadzoru nad działalnością podmiotów w tym niezwłoczne reagowanie na dostrzeżone nieprawidłowości w ich działalności. Tylko w taki sposób, tj. przez zapewnienie bieżącego i skutecznego nadzoru możliwe jest mitygowanie ryzyk związanych z naruszeniem przez podmioty nadzorowane przepisów prawa. Reakcja post factum, jako że nie stanowi narzędzia prewencyjnej ochrony, w konsekwencji nie stanowi realnego zabezpieczenia podmiotów rynku kapitałowego, narażonych na skutki ewentualnych naruszeń podmiotu nadzorowanego.</p> <p>Z tej też przyczyny, proponuje się rezygnację z dodania do ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym nowego art. 12a.</p>	<p>prowadzenie działalności, z którą wiąże się naruszenie albo podmiot ten został wykreślony z rejestru uprawniającego do prowadzenia takiej działalności. Brak możliwości nakładania kar administracyjnych na podmioty, którym cofnięto zezwolenie lub zezwolenie wygasło, jest sytuacją bardzo niepożądaną z punktu widzenia realizacji celów nadzoru nad rynkiem finansowym. Dodatkowe dodanie przepisu jest istotne ze względu na umożliwienie osobom poszkodowanym przez działalność wskazanych podmiotów do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w postępowaniu cywilnoprawnym przed sądem powszechnym.</p> <p>Celem przepisu jest zapewnienie bezpieczeństwa rynku finansowego oraz jego uczestników.</p>
361.	Art. 16 pkt 8	UKNF	<p>Ujednoczenie i doprecyzowanie brzmienia przepisów w zakresie wyznaczającym zakres zastosowania:</p> <p>„Art. 12a. Administracyjna kara pieniężna, w przypadkach określonych niniejszą ustawą, lub w przepisach ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub w przepisach odrębnych może być nałożona przez Komisję także w przypadku gdy podmiotowi, na który kara jest nakładana,</p>	Uwaga uwzględniona

			<p>wygasło lub zostało cofnięte zezwolenie na prowadzenie działalności, z którą wiąże się naruszenie, albo podmiot ten został wykreślony z rejestru uprawniającego do prowadzenia takiej działalności.</p> <p>Art. 12b. Administracyjna kara pieniężna nakładana w postępowaniach administracyjnych prowadzonych przez Komisję na podstawie przepisów niniejszej ustawy, przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub przepisów odrębnych może zostać nałożona odrębnie za każdy czyn objęty postępowaniem.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Należy ujednoczyć i doprecyzować obydwie przepisy w zakresie wyznaczającym zakres zastosowania. W obydwu przypadkach przepisy powinny mieć zastosowanie w pełnym zakresie właściwości KNF, z uwzględnieniem ustaw niewymienionych w art. 1 ust. 2 u.n.r.f., a przewidujących kompetencje dla KNF w zakresie nakładania administracyjnych kar pieniężnych (przepisy ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, ustawy dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym, ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa).</p>	
362.	Art. 16 pkt 8	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna	<p>Zgodnie z założeniami nowego art. 12b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, administracyjna kara pieniężna nakładana w postępowaniach administracyjnych prowadzonych przez KNF będzie mogła zostać nałożona odrębnie za każdy czyn objęty postępowaniem.</p> <p>W tym miejscu należy wskazać, że już na gruncie obowiązujących przepisów szczególnych, KNF uprawniona jest do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej odrębnie za każdy delikt administracyjny objęty postępowaniem administracyjnym. Przepisy szczególne uprawniają bowiem do nakładania administracyjnych kar</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Celem przepisu jest wyeliminowanie niepożądanego stanu polegającego na możliwości uniknięcia odpowiedzialności administracyjnej przez podmioty, które dopuściły się naruszeń przepisów prawa w czasie pozostawania pod nadzorem</p>

			<p>pieniężnych za poszczególne naruszenia zidentyfikowane w toku postępowania administracyjnego, przewidując określone sankcję za naruszenie konkretnych obowiązków ustawowych, co de facto oznacza umożliwienie nałożenia sankcji (odrębnie) za każdy czyn objęty postępowaniem.</p> <p>Z uwagi na brak uzasadnienia przedmiotowej zmiany, utrudnione jest zrozumienie celu jaki przyświecał projektodawcy wprowadzając przedmiotową regulację do ustawy. Wydaję się, że przedmiotowa zmiana stanowić będzie zbędne superfluum ustawowe.</p> <p>W związku z powyższym proponuje się rezygnację z dodania do ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, nowego art. 12b.</p>	<p>KNF, wyłącznie ze względu na specyficzne uwarunkowanie formalne wynikające z faktu, że podmiotowi, na który kara jest nakładana wygasło lub zostało cofnięte zezwolenie na prowadzenie działalności, z którą wiąże się naruszenie albo podmiot ten został wykreślony z rejestru uprawniającego do prowadzenia takiej działalności. Brak możliwości nakładania kar administracyjnych na podmioty, którym cofnięto zezwolenie lub zezwolenie wygasło, jest sytuacją bardzo niepożądaną z punktu widzenia realizacji celów nadzoru nad rynkiem finansowym. Dodatkowe dodanie przepisu jest istotne ze względu na umożliwienie osobom poszkodowanym przez działalność wskazanych podmiotów do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w postępowaniu cywilnoprawnym przed sądem powszechnym. Celem przepisu jest zapewnienie bezpieczeństwa rynku finansowego oraz jego uczestników.</p>
--	--	--	--	---

363.	Art. 16 pkt 12	UKNF	<p>Rozszerzenie katalogu organów, z którymi możliwa jest wymiana informacji i dokumentów i informacji, w tym ustawowo chronionych, w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań tych organów oraz KNF o dwa podmioty: (1) Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej oraz (2) Komendanta Głównego Straży Granicznej – zmiana w ust. 1 i w ust. 2.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zmiana polegająca na włączeniu Prezesa UKE do katalogu organów, z którymi możliwa jest wymiana informacji i dokumentów i informacji, w tym ustawowo chronionych, w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań tych organów oraz KNF, pozostaje niezbędna dla efektywnej współpracy KNF z Prezesem UKE w zakresie cyberbezpieczeństwa. Usługi świadczone przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych pozostają kluczowe dla ciągłości działania systemów teleinformatycznych banków i dostępności świadczonych z ich pomocą usług finansowych dla klientów. Są one również istotne z perspektywy cyberbezpieczeństwa takich systemów, m.in. w zakresie przeciwdziałania atakom DDoS, które to ataki znacznie nasiliły się od czasu agresji Rosji na Ukrainę. Ponadto, także ewentualne incydenty po stronie przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w szczególności związane z dostępnością ich usług, mogą mieć doniosłe znaczenie dla cyberbezpieczeństwa podmiotów rynku finansowego. Warto także podkreślić, że istotnym zagrożeniem na rynku finansowym pozostają ataki na użytkowników usług świadczonych przez podmioty nadzorowane, które dokonywane są z wykorzystaniem usług telekomunikacyjnych w ramach vishingu, smishingu czy spoofingu. W tym kontekście zaś ważne jest, iż Prezes UKE będzie organem, któremu przyznane zostaną istotne uprawnienia w ramach projektowanej ustawy zwalczaniu nadużyć w komunikacji elektronicznej, związane ze zwalczaniem smishingu, spoofingu oraz oszukańczych stron internetowych. Niezależnie od tego, że ofiarami omawianych nadużyć</p>	Uwaga uwzględniona
------	----------------	------	--	--------------------

		<p>pozostają zazwyczaj właśnie klienci usług finansowych, to projekt nowelizacji (w wersji z dnia 27.09.2022 r.) przewiduje m.in. prowadzenie przez Prezesa UKE wykazu numerów służących wyłącznie do odbierania połączeń głosowych, jako element rozwiązania zwalczającego CLI spoofing, a wpis do tego wykazu będą mogły uzyskać m.in. banki czy firmy inwestycyjne. Istotną będzie także rola Prezesa UKE w zakresie rozwiązania dotyczącego blokowania wiadomości smishingowych w oparciu o wzorzec wiadomości wyczerpującej znamiona smishingu. Prezes UKE będzie pozostawał także stroną porozumienia w zakresie prowadzenia i utrzymywania jawnej listy ostrzeżeń dotyczących domen internetowych, które służą do wyłudzeń danych i środków finansowych użytkowników internetu oraz uniemożliwienia dostępu do tych stron. Na polu zgłaszania takich domen do blokowania wysoką aktywność wykazuje zaś zespół CSIRT KNF. Współpraca KNF i Prezesa UKE ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia cyberbezpieczeństwa sektora finansowego i telekomunikacyjnego oraz przeciwdziałania zagrożeniom z tym związanym i przekładać się będzie także na zwiększenie ochrony użytkowników usług finansowych. Dla efektywności takich działań niezbędna jest przy tym ustawowa podstawa wymiany informacji chronionych.</p> <p>Z kolei zmiana polegająca na włączeniu do katalogu organów, z którymi możliwa jest wymiana informacji i dokumentów i informacji, w tym ustawowo chronionych, w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań tych organów oraz KNF, Komendanta Głównego Straży Granicznej jest uzasadniona uprawnieniami Komendanta Głównego SG wynikającymi z art. 10c ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (nowelizowanego projektowaną ustawą), a ponadto wymiana informacji pomiędzy Przewodniczącym KNF a Komendantem Głównym SG przyczyni się do zapobiegania przestępstwom dotyczącym rynku finansowego lub ich wykrywania, a</p>	
--	--	---	--

			<p>także skuteczniejszego realizowania wybranych działań nadzorczych, w przypadkach gdy sprawy dotyczą osób o statusie cudzoziemców.</p> <p>Odstąpienie od dokonywania zmiany w art.17ca w ust. 1 i 2 u.n.r.f. w odniesieniu do ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa i dodanie po art. 17ca odrębnych przepisów art. 17caa w brzmieniu:</p> <p>„Art. 17caa. 1. Przewodniczący Komisji i minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa mogą przekazywać sobie dokumenty i informacje, w tym ustawowo chronione, dotyczące działalności zawodowej wykonywanej przez rzeczoznawców majątkowych w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań Komisji lub zadań ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. ...).</p> <p>2. Dokumenty i informacje, o których mowa w ust. 1, otrzymane od Przewodniczącego Komisji, minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa może przekazywać Komisji Odpowiedzialności Zawodowej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.</p> <p>3. W celu określenia zasad współpracy i przekazywania dokumentów i informacji Przewodniczący Komisji i minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa mogą zawrzeć porozumienie o współpracy i wymianie informacji ”.</p>	
--	--	--	---	--

			<p>Uzasadnienie:</p> <p>UKNF proponuje wprowadzenie podstawy do wymiany dokumentów i informacji, w tym ustawo chronionych, w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań Komisji lub zadań ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa w drodze odrębnych przepisów, a nie – jak w projekcie – w drodze nowelizacji art. 17ca u.n.r.f. Zakres wymiany dokumentów i informacji z organami wskazanymi w art. 17ca u.n.r.f. – Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Szef Krajowej Administracji Skarbowej, Generalny Inspektor Informacji Finansowej, Komendant Główny Policji, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Prokurator Krajowy – jest relatywnie szeroki, co do zasady ograniczony zakresem ustawowych zadań tych organów. W przypadku ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa współpraca ma dotyczyć jedynie dokumentów i informacji dotyczących działalności zawodowej wykonywanej przez rzeczoznawców majątkowych w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań Komisji lub zadań ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Uzasadnia to odrębną, i odpowiednio uszczegółowioną regulację ujętą w ramach odrębnego artykułu.</p>	
364.	Art. 16 pkt 13	UKNF	<p>1. Poprawka redakcyjna w projektowanym nowym brzmieniu art. 18a ust. 2 (art. 16 pkt 13 lit. b):</p> <p>„2. W postępowaniu nie przeprowadza się dowodu z opinii biegłego, przesłuchania osoby ani innych czynności wymagających</p>	Uwaga uwzględniona

		<p>sporządzenia protokołu. Sporządzenia protokołu wymaga jednak złożenie wyjaśnień lub oświadczeń, o których mowa w ust. 3, sporządzenie lub przekazanie kopii dokumentów lub innych nośników informacji, o których mowa w art. 18f ust. 2 lub 3, oraz zajęcie tych dokumentów lub nośników, o którym mowa w art. 18g.”</p> <p>2. Zmiana w zakresie dodawanych w art. 18a ust. 1a-1c (art. 16 pkt 13 lit. c):</p> <p>c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2e i 2b w brzmieniu:</p> <p>„2a. Złożenie wyjaśnień i oświadczeń, o których mowa w ust. 3, może być utrwalane przy wykorzystaniu urządzenia rejestrującego dźwięk albo obraz i dźwięk. W przypadku wykorzystania urządzenia rejestrującego, przed jego uruchomieniem, należy poinformować o tym osobę składającą wyjaśnienia lub oświadczenia.</p> <p>2b. Osobie, która złożyła wyjaśnienia lub oświadczenia utrwalone przy wykorzystaniu urządzenia rejestrującego, na jej żądanie odtwarza się całość lub wskazaną przez tę osobę część dokonanego zapisu.</p> <p>2e2b. W przypadku, o którym mowa w ust. 2a, sporządza się protokół zawierający ograniczony do: oznaczenie sprawy, datę i miejsce złożenia wyjaśnień lub oświadczeń, imię i nazwisko wraz numerem dokumentu potwierdzającego tożsamość osoby składającej wyjaśnienia lub oświadczenia oraz imię, nazwisko i stanowisko służbowe osoby przyjmującej wyjaśnienia lub oświadczenia wraz z podpisem tej osoby najbardziej istotnych wyjaśnień i oświadczeń. Zapis dźwięku albo obrazu i dźwięku stanowi załącznik do protokołu. Protokół nie wymaga podpisu osoby</p>	
--	--	---	--

			<p>składającej wyjaśnienia lub oświadczenia utrwalone przy wykorzystaniu urządzenia rejestrującego.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Wprowadzanie odrębnej regulacji odnoszącej się do możliwości żądania odtworzenia całości lub części zapisu wyjaśnień lub oświadczeń utrwalonych przy wykorzystaniu urządzenia rejestrującego nie wydaje się konieczne, co do zasady dana osoba ma taką możliwość, podobnie jak w odniesieniu do protokołu w postaci pisemnej. Z tego względu UKNF postuluje odstąpienie od wprowadzania w art. 18a ust. 2b. Projektowany ust. 2c (docelowo jako ust. 2b) powinien zostać zmodyfikowany i doprecyzowany. Nietrafne i trudne do realizacji w praktyce Sporządzanie ograniczonego protokołu powinno zostać ograniczone do wskazanych w przepisie informacji dotyczących okoliczności faktycznych złożenia wyjaśnień lub oświadczeń zarejestrowanych w postaci zapisu dźwięku albo obrazu lub dźwięku, należy natomiast odstąpić o zamieszczania w protokole najbardziej istotnych wyjaśnień i oświadczeń, gdyż jest to zbędne, wobec zapisu, który stanowi załącznik do protokołu, a przy tym w praktyce może okazać się sporne i wywoływać nieporozumienia.</p>	
365.	Art. 16 pkt 17	UKNF	<p>Zmiany w przepisach dodawanego rozdziału 2b:</p> <p>„Art. 18k. 1. W toku postępowania w sprawie nałożenia sankcji na podstawie przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub przepisów niniejszej ustawy, Komisja może wydać postanowienie o możliwości zawarcia układu w sprawie warunków nadzwyczajnego złagodzenia sankcji, zwanego dalej „układem”, jeżeli uzna, że przyczyni się to do przyspieszenia postępowania lub w inny sposób przyczyni się do pełniejszej realizacji celów, o których mowa w art. 2.</p>	Uwaga uwzględniona

			<p>2. Strona postępowania, o którym mowa w ust. 1, może zwrócić się do Komisji z wnioskiem o zawarcie układu.</p> <p>3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, Komisja wydaje:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) postanowienie, o którym mowa w ust. 1, albo 2) postanowienie o braku możliwości zawarcia układu. <p>4. Układ może być zawarty, jeżeli podmiot będący stroną postępowania, o którym mowa w ust. 1, zwany dalej „podmiotem układającym się”:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w zakresie zaprzestał naruszenia objętego danym postępowaniem zaprzestał naruszania prawa albo usunął stan niezgodności z prawem, w tym poprzez wykonanie niewykonanego w terminie obowiązku, oraz 2) ujawnił Komisji wszelkie istotne okoliczności dotyczące naruszenia objętego danym postępowaniem, w tym współdziałające w naruszeniu osoby lub inne podmioty, oraz przedstawił dowody na poparcie tych okoliczności. <p>5. Podmiot układający się może zobowiązać się w układzie do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) usunięcia w określonym terminie dających się usunąć skutków naruszenia objętego danym postępowaniem; 2) naprawienia w określonym terminie, w całości lub w części, szkód wyrządzonych w wyniku naruszenia objętego danym postępowaniem, w tym także w przypadkach gdy szkoda ujawni się w przyszłości. <p>6. W ramach zawieranego układu Komisja może obniżyć karę pieniężną nie mniej niż 20% i nie więcej niż 90%, a w przypadku, o którym mowa w art. 18z nie mniej niż 30% i nie więcej niż 90%, w</p>	
--	--	--	--	--

		<p>stosunku do kary, która zostałaby nałożona bez zawarcia układu, bądź też złagodzić dolegliwość innej sankcji.</p> <p>7. W przypadku gdy przepis prawa przewiduje za dane naruszenie możliwość jednoczesnego nałożenia kary pieniężnej i cofnięcia zezwolenia, nałożenia zakazu albo zastosowania innej sankcji, złagodzenie sankcji może polegać na odstąpieniu od cofnięcia zezwolenia, nałożenia zakazu albo zastosowania innej sankcji i nałożeniu wyłącznie kary pieniężnej, w wysokości obniżonej zgodnie z ust. 6, albo bez obniżenia jej wysokości.</p> <p>8. Przy obniżaniu wysokości kary pieniężnej lub łagodzeniu dolegliwości sankcji w sposób określony w ust. 7, Komisja bierze pod uwagę:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) okoliczności, w jakich podmiot układający się w zakresie zaprzestał naruszenia objętego danym postępowaniem, zaprzestał naruszania prawa albo usunął stan niezgodności z prawem, w tym poprzez wykonanie niewykonanego w terminie obowiązku, w tym w szczególności, że podmiot, który dopuścił się naruszenia, działał z własnej inicjatywy zgodnie z art. 18z ust. 1; 2) zakres i znaczenie ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności naruszenia objętego danym postępowaniem, w tym współdziałających w naruszeniu osób lub innych podmiotów, oraz przedstawienia dowodów na poparcie tych okoliczności; 3) zakres zobowiązań, o których mowa w ust. 5, oraz czas ich wykonania przez podmiot układający się. <p>9. W przypadku zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności łagodzących, w tym usunięcia wszelkich dających się usunąć skutków</p>	
--	--	---	--

		<p>naruszenia objętego postępowaniem przez podmiot układający się, układ może przewidywać odstąpienie od nałożenia sankcji.</p> <p>10. Przepisy niniejszego rozdziału mogą być stosowane także w przypadku gdy przepis prawa przewiduje obowiązek zastosowania sankcji.”</p> <p>„Art. 18w. 1. Wznowienie postępowania, o którym mowa w art. 18k ust. 1, następuje w drodze postanowienia.</p> <p>2. Postanowienie stanowi podstawę do przeprowadzenia przez Komisję postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.</p> <p>3. W przypadku wznowienia postępowania, o którym mowa w art. 18k ust. 1, uznaje się, że bieg terminu przedawnienia nałożenia kary pieniężnej lub innej sankcji uległ zawieszeniu w okresie od dnia wydania postanowienia, o którym mowa w art. 18k ust. 1 lub ust. 3 pkt 1, do dnia wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 1.”</p> <p>„Art. 18z. 1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się także w przypadku gdy postępowanie, o którym mowa w art. 18k ust. 1, zostało wszczęte na podstawie informacji lub dokumentów przedstawionych Komisji z własnej inicjatywy przez podmiot, który dopuścił się naruszenia, o ile w tych informacjach lub dokumentach ujawniono wszelkie istotne okoliczności dotyczące naruszenia, w tym współdziałające osoby lub inne podmioty, oraz przedstawione zostały dowody na poparcie tych okoliczności, a przed złożeniem takich informacji i dokumentów podmiot zaprzestał danego naruszenia prawa albo usunął stan niezgodności z prawem, w tym poprzez wykonanie niewykonanego w terminie obowiązku.</p>	
--	--	--	--

		<p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, podmiot, który popełnił naruszenie może jednocześnie złożyć wniosek, o którym mowa w art. 18k ust. 2. Wniosek ten Komisja rozpatruje po wszczęciu postępowania, o którym mowa w art. 18k ust. 1. W przypadku gdy postępowanie, o którym mowa w art. 18k ust. 1, nie zostało wszczęte wniosek pozostawia się bez rozpoznania.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>W art. 18k ust. 1 celowe jest dookreślenie zakresu zastosowania przepisów o układzie w sprawie warunków nadzwyczajnego złagodzenia sankcji. Przepisy te należy ograniczyć do nadzoru nad rynkiem finansowym. Proponowane dookreślenie będzie skutkowało jednoznacznym wyłączeniem możliwości stosowania tych przepisów do sankcji nakładanych przez KNF na podstawie innych przepisów niż przepisy u.n.r.f. oraz przepisy, o których mowa w art. 1 ust. 2 u.n.r.f. Poza zakresem układu pozostaną sankcje nakładane przez KNF na podstawie ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, ustawy dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym, ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa. Za tego rodzaju wyłączeniem przemawiają odmienne cele tych ustaw oraz fakt, że KNF jest tam jedynie jednym z kilku organów stosujących sankcje, co tworzyłoby niespójną systemowo sytuację, gdy z KNF można byłoby zawrzeć układ co do nadzwyczajnego złagodzenia sankcji, zaś z pozostałymi organami dysponującymi na gruncie tych ustaw analogicznymi kompetencjami tego rodzaju układ nie byłby możliwy.</p> <p>Z kolei w art. 18k w ust. 4 w pkt 1 konieczne jest doprecyzowanie jednej z przesłanek zawarcia układu w sprawie nadzwyczajnego</p>	
--	--	---	--

		<p>złagodzenia sankcji. Przesłanką zawarcia układu ma być zaprzestanie naruszenia (jeżeli delikt ma charakter ciągły) albo usunięcie stanu niezgodności z prawem, który powstał w wyniku nie wykonania określonego obowiązku prawnego. Wskazanie obydwu przypadków usuwa wątpliwości co do tego, kiedy układ może być zawarty jeżeli naruszenie ma charakter niewykonania określonej czynności. Nie chodzi przy tym o „usunięcie naruszenia” – bowiem naruszenie zaistniało jako fakt i jest przedmiotem toczącego się postępowania. Zmiana w zakresie art. 18k ust. 8 pkt 1 jest konsekwencją omówionej zmiany w art. 18k ust. 4 pkt 1.</p> <p>Zmiana w art. 18k w ust. 9 ma charakter merytoryczny. Wykreślenie dookreślenia „dających się usunąć” w odniesieniu do przesłanki odstąpienia od nałożenia sankcji w postaci usunięcia skutków naruszenia będzie oznaczało, że odstąpienie od nałożenia sankcji jest możliwe tylko w przypadku gdy dany podmiot jest w stanie całkowicie usunąć skutki naruszenia. W przypadku skutków niedających się usunąć odstąpienie od nałożenia sankcji nie będzie miało zastosowania. Należy podkreślić, że projektowany ust. 8 dotyczyć ma przypadków szczególnych (nadzwyczajnych okoliczności łagodzących), a zatem powinien być stosowany w ograniczonym zakresie (w przeciwieństwie do ogólnych warunków złagodzenia według przesłanek zawartych w art. 18k ust. 4). Naruszenie, które wywołuje nieusuwalne skutki będzie uniemożliwiało skorzystanie z odstąpienia od nałożenia sankcji. Należy przy tym zaznaczyć, że użycie wyrażenia „dających się usunąć skutków naruszenia” w art. 18k ust. 5 pkt 1 jest adekwatne i nie powinno być zmieniane.</p> <p>Zmiany w zakresie art. 18w w ust. 1 i 3 mają wyłącznie charakter redakcyjny.</p> <p>Zmiany w zakresie art. 18z w ust. 2 mają charakter wynikowy – w związku ze zmianami w art.18k ust. 4 pkt 1, analogicznie jak w art. 18k ust. 8 pkt 1.</p>	
--	--	--	--

366.	Art. 16 pkt 17	BFG	<p>Uwaga do art. 16 pkt 17 (dodane do ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym rozdziału 2b) – Z uznaniem należy dostrzec, iż projektodawcy zdecydowali się na przedstawienie koncepcji tzw. układu w sprawie warunków nadzwyczajnego złagodzenia sankcji. Jak można podkreślić instytucja w swych źródłach sięga koncepcji umowy administracyjnej, która nie znalazła do tej pory szerszego rozwinięcia na gruncie polskiego ustawodawstwa. Z tego choćby względu przy wprowadzeniu tego rodzaju instytucji należałoby zachować daleko posuniętą ostrożność, a poszczególnych regulacjom współkształtującym rzeczony układ towarzyszyć winna szczególna analiza i refleksja. W tym kontekście przemyślenia wymagają liczne zagadnienia i problemy prawne, w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Umowa administracyjna zakłada równorzędność stron, tymczasem proponowane przepisy prawa w swej istocie podtrzymują zdecydowanie silniejszą pozycję negocjacyjną KNF. KNF narzuca bowiem swe propozycje, pozostawiając niewiele miejsca na negocjacje ze stroną postępowania. - Brak jest jakiegokolwiek powiązania układu administracyjnego z mediacją administracyjną. Tymczasem mediacja administracyjna może stanowić grunt dla zawarcia przyszłego układu. - W nieprecyzyjny sposób dookreślono sposób obniżenia kary. Nie jest bowiem wiadome, od jakiej wartości podane procenty mają być wyliczone. Co prawda projektodawca stwierdza, że ma to stanowić określony procent kar administracyjnej, która miałaby zostać nałożona bez zawarcia układu, niemniej jednak nie jest wiadome w jakim momencie i w jaki sposób strona postępowania byłaby o tej wysokości informowana, i czy wyjaśniano by stronie motyw jej wymierzania w takiej, a nie innej wysokości. - Przemyślenia wymaga konstrukcja układu w przypadku stosowania sankcji niepieniężnych, zwłaszcza w tych przypadkach, gdy sankcja niepieniężna jest jedynie dookreślonym następstwem dopuszczenia się 	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>W odniesieniu do poszczególnych uwag MF informuje, że:</p> <p>Ad 1. Umowa administracyjna zakłada przede wszystkim dobrowolność jej zawarcia i ten element został w projektowanych przepisach uwzględniony. Ostatecznie to strona decyduje o zawarciu układu. Możliwość odstąpienia KNF od postępowania układowego, podobnie jak podmiotu nadzorowanego, wskazuje, że pozycja stron układu jest co do zasady zrównoważona.</p> <p>Ad 2. Mediacja administracyjna i układ to dwie różne instytucje, które mają swoją własną specyfikę. Z proceduralnego punktu widzenia trzeba uznać, że są rozwiązania konkurencyjne, w istocie przepisy o układzie mają rekompensować ograniczone możliwości stosowania przepisów o mediacji w tego rodzaju postępowaniach</p> <p>Ad 3. Na podstawie projektu układu strona przed jego</p>
------	----------------	-----	--	---

		<p>określonej nieprawidłowości, a niejednokrotnie następstwem obligatoryjnym. Projektodawca posługuje się przykładowo pojęciem „odstąpienia”, nie dostrzegając, że tego rodzaju decyzje administracyjne nie są przewidziane w przepisach prawa materialnego, zaś konstrukcja odstąpienia została wprowadzona w Kpa odnośnie kar pieniężnych.</p> <p>- Wymaga przesądzenia kwestia charakteru prawnego oświadczenia woli o zawarciu układu, a przede wszystkim, stosowania wobec niego regulacji prawa prywatnego o oświadczeniu woli, w tym przykładowej kwestii powołania się na złożenie takiego oświadczenia pod wpływem błędu, groźby lub podstęp</p> <p>- Kwestią do zastanowienia jest odpowiedź na pytanie, czy sam układ zawarty między stroną oraz KNF nie powinien zastępować decyzji administracyjnej. Zasadnie można stawiać w wątpliwość konieczność wydawania decyzji administracyjnej po zawarciu układu. Ponadto przesądzenia wymaga sankcja za wydanie przez KNF decyzji zawierające ustalenia sprzeczne z układem, czy też w tym zakresie przynależna jest organowi nadzoru pełna swoboda.</p> <p>- Projekt przewiduje możliwość odstąpienia przez KNF od zamiaru zawarcia układu ze skutkiem zakończenia czynności zmierzających do zawarcia układu bez wskazania jakichkolwiek przesłanek uzasadniających takie działanie. Kwestią do zastanowienia jest, czy w tym zakresie KNF nie jest wyposażona w uprawnienie cechujące się zbyt daleko idącą arbitralnością.</p> <p>- Kwestia do rozważenia jest wprowadzenie konstrukcji prawnej quasi postępowania nadzwyczajnego, tj. wznowienia postępowania w przypadku niewykonania przez podmiot, który zawarł układ, zobowiązań podjętych w ramach układu. Być może tego rodzaju konstrukcja jest zbyt techniczna, gdyż można byłoby wprowadzić rozwiązanie, według którego w takiej sytuacji aktualizuje się (odżywa) kompetencja do nałożenia kary administracyjnej za dopuszczenie się</p>	<p>ostatecznym zawarciem będzie wiedziała o ile, w stosunku do kary, która zostałaby nałożona poza układ, obniżono sankcję i jakie były podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia.</p> <p>Ad 4. Instytucja odstąpienia zawarta w przepisach o układzie stanowi <i>lex specialis</i> wobec odstąpienia z KPA, zatem może dotyczyć odstąpienia od nałożenia również kar niepieniężnych. Nie jest jasne, o jakie przypadki chodzi, gdy mowa jest o sankcji niepieniężnej jako „następstwie obligatoryjnym”. Jeśli takie przypadki istnieją, wówczas wydaje się, że odstąpienie w ramach układu nie będzie zastosowane.</p> <p>Ad 5. Takie rozwiązanie było rozpatrywane na wczesnym etapie prac nad projektem i uznane zostało za rozwiązanie systemowo nieuzasadnione. Nie wydaje się celowe zawieranie szczególnych regulacji dotyczących wad oświadczenia woli, skoro takich rozwiązań nie przewidziano wobec innych</p>
--	--	---	---

			<p>nieprawidłowości objętej układem wraz z możliwością wymierzenia sankcji dodatkowej.</p>	<p>oświadczeń strony, niosących również daleko idące konsekwencje w KPA (np. oświadczenie strony o zrzeczeniu się prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy). Obecnie projektowane przepisy przewidują, że oświadczenie o przyjęciu układu musi być złożone w ściśle określonej formie, aby wywarło skutek i jest to rozwiązanie typowe dla przepisów prawa administracyjnego.</p> <p>Ad 6. Strona otrzymuje projekt układu, przedstawiany jej w drodze postanowienia, dzięki czemu ma możliwość zapoznania się z założeniami układu. Dopiero po jego akceptacji przez stronę możliwe jest wydanie decyzji zawierającej układ. Tym samym wydanie decyzji i jej doręczenie jest nieodzowne, by układ mógł wejść w życie. Istotą tego rozwiązania jest wprowadzenie do obrotu prawnego decyzji administracyjnej (aktu rozpoznanego zarówno przez orzecznictwo, jak i doktrynę prawa administracyjnego), nie zaś</p>
--	--	--	--	---

				<p>układu, jako swoistego dwustronnego aktu administracyjnego, którego status nie byłby powszechnie rozumiany. Nierozumiiałym jest przy tym uwaga o sankcji za wydanie decyzji zawierającej ustalenia sprzeczne z układem. W założeniu nie ma możliwości wydania decyzji sprzecznej z układem, bowiem takie działanie stanowiło rażące naruszenie prawa i skutkowałoby stwierdzeniem nieważności takiej decyzji.</p> <p>Ad 7. Ponownie należy wskazać, że to do KNF należy decyzja o zasadności prowadzenia układu, przy czym w art. 18p ust. 2 wskazano na przesłanki zakończenia czynności zmierzających do układu. W szczególności zagwarantowano, by w ramach postępowania układowego nie dochodziło do obstrukcji. Możliwość rozpoczęcia postępowania układowego zawsze jest determinowana celami nadzoru sprawowanego przez KNF i nie powinno być postrzegane jako</p>
--	--	--	--	--

				<p>swoiste zobowiązanie organu do każdorazowego proponowanie stronie zawarcia układu.</p> <p>Ad 8. Pomimo, że układ jest nową instytucją prawną, szczególną wobec przepisów KPA w zakresie ogólnego postępowania administracyjnego, nadal zasadnym jest odwołanie się do istniejących instytucji prawa procesowego, takich jak wznowienie postępowania, a nie kreowanie zupełnie nowych rozwiązań opartych na niejasnych założeniach „aktualizacji” kompetencji KNF do nałożenia kary.</p>
367.	Art. 16 pkt 17	IZFiA	<p>IZFiA przede wszystkim pragnie zwrócić uwagę, że proponowane postanowienia dotyczące nadzwyczajnego złagodzenia sankcji mogą w praktyce spowodować, że instytucja ta w przypadku wdrożenia przepisów w ich obecnym brzmieniu pozostanie martwa, gdyż zgodnie z Projektem:</p> <ul style="list-style-type: none"> • aby doszło do jej wykorzystania, KNF musi otrzymać pełen zakres danych dotyczących danego naruszenia, w tym również informacje „o podmiotach” co może się wiązać z ryzykami prawnymi dla danej instytucji innymi niż tylko sankcja administracyjna (ryzyko naruszenia zobowiązań z obszaru poufności informacji, tego typu zobowiązania zazwyczaj przewidują wyłączenia na wypadek żądania organu lub ujawnienia wymaganego na mocy przepisu prawa, co w tym wypadku nie będzie miało miejsca); 	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Trudno ocenić, na ile często projektowane rozwiązania będą stosowane w praktyce i co będzie o tym przesadzało. Uwarunkowania wskazywane przez IZFiA w istocie w określonych okolicznościach mogą utrudnić lub wręcz uniemożliwić danemu podmiotowi zawarcie satysfakcjonującego go układu, co nie może być jednak</p>

		<ul style="list-style-type: none"> • co prawda, informacje przekazane KNF nie będą mogły być wykorzystane jako dowód w postępowaniu prowadzonym wobec strony przez KNF ani jakikolwiek inny organ, ale jednak spowoduje to, że pozostawać będą w posiadaniu i „świadomości” KNF, oraz, że organ – mając tę wiedzę, będzie mógł podejmować działania w celu wejścia w posiadanie stosownych danych (tych samych informacji) w sposób pozwalający mu jednak na pełne ich wykorzystanie; • co więcej, informacje wskazane powyżej będą mogły być w pełni wykorzystywane przez KNF na potrzeby postępowań wobec osób lub podmiotów trzecich (taką osobą będzie w rozumieniu proponowanych przepisów również np. osoba wchodząca w skład organu strony lub jej pracownik), gdyż w tym zakresie już nie będzie działać ochrona przewidziana w Projekcie; • w sytuacji niewypełniania lub nieprawidłowego wypełniania przez instytucję zobowiązań określonych w treści układu KNF będzie mógł nałożyć odrębną sankcję (karę pieniężną) na instytucję, na członków jej zarządu oraz dodatkowo wznowić postępowanie zakończone układem i wydać decyzję o ukaraniu instytucji „w pełnym wymiarze”, czyli teoretycznie nawet wyższym niż pierwotnie rozważany (maximum wyznaczać tu będzie górny próg określony dla danej sankcji pieniężnej, przy czym liczony on będzie w odniesieniu do kary łącznie z pierwotnie nałożoną), zważywszy na okoliczność niewypełnienia warunków układu, która niewątpliwie nie będzie traktowana jako łagodząca; • dla ostatniej z przytoczonych okoliczności doniosłe znaczenie będzie mieć fakt, że proponowane jest wprowadzenie możliwości karania i wznowienia pierwotnego postępowania sankcyjnego w przypadku „niewykonywania zobowiązań w istotne części” lub „istotnych nieprawidłowości w ich wykonywaniu”, czyli posługiwanie się nieostrymi, ocennymi pojęciami, które pozostawiają szeroki zakres uznania administracyjnego, a więc i niepewność prawną. 	<p>uniwersalnym kryterium oceny projektowanych rozwiązań. Odnosząc się do argumentacji IZFiA należy zauważyć, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - to czy zakres przekazanych informacji jest w danym przypadku wystarczający można ocenić wyłącznie ad casum, podanie określonych informacji jest jak całe postępowanie, dobrowolne – od zainteresowanego podmiotu zależy zatem czy i jakie informacje ujawni, choć musi się zarazem liczyć z tym, że nieprzekazanie określonych informacji może skutkować niemożnością zawarcia układu; - wprost wyrażony zakaz wykorzystywania informacji, które będą przekazane jako oświadczenia w innych postępowaniach jest prawną gwarancją dla strony dobrowolnie przekazującej pewne informacje (przepis wzorowany jest na analogicznych rozwiązaniach z ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – zapewniony jest taki sam zakres ochrony); układ jest instytucją opierającą w
--	--	---	---

		<p>Wszystkie powyższe okoliczności, w opinii IZFiA, prowadzą do wniosku, że zaproponowana instytucja nadzwyczajnego złagodzenia sankcji w jej obecnym kształcie kreuje szereg ryzyk dla podmiotów rynku finansowego, co w praktyce może spowodować, że nie będzie ona wykorzystywana. W związku z powyższym, IZFiA proponuje wprowadzenie zmian, które wyeliminują wskazane powyżej ryzyka i zapewnią wyższy poziom bezpieczeństwa prawnego.</p> <p>Poniżej wskazujemy w tym zakresie dodatkowe, szczegółowe uwagi:</p> <p>a. Dodatkowo, IZFiA pragnie wskazać, że regulacja oparta na systemie, w którym podmiot jest karany dwukrotnie za ten sam czyn (i jeszcze dodatkowo za niedopełnienie szczegółowych warunków określonych w pierwszej decyzji) ukryta pod wznowieniem postępowania, stanowi naruszenie kilku podstawowych zasad prawnych. Przede wszystkim od samego początku celem przyjęcia takiej konstrukcji jest nie prowadzenie postępowania od nowa w związku z zaistniałą okolicznością, która może powodować nieprawidłowość pierwszej decyzji (taka jest istota wznowienia postępowania), lecz ponowne otwarcie postępowania wyłącznie w celu wydania bardziej rygorystycznego rozstrzygnięcia w związku z późniejszym zachowaniem/zaniechaniem strony. Zakładamy bowiem, że postępowanie dowodowe jest zamknięte, a jedyne co ma być celem takiej konstrukcji to zniweczenie układu i nałożenie ostrzejszej sankcji, pomimo, że za niewykonanie warunków układu (lub nieprawidłowe ich wykonanie) strona poniosła już odrębną karę. W istocie intencją projektodawcy jest wprowadzenie możliwości dwukrotnego karania strony za niewypełnianie lub niewłaściwe wypełnianie warunków układu.</p> <p>W związku z powyższym, IZFiA proponuje skreślenie proponowanych art. 18v-18y ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o</p>	<p>pewnym stopniu na zaufaniu organu wobec strony oraz vice versa.</p> <p>- sankcja związana z pierwotnym naruszeniem w związku z niewywiązaniem się z układu musi zostać nałożona bez uwzględnienia nadzwyczajnego złagodzenia, co jest wynikiem tego, że warunki złagodzenia nie zostały dotrzymane, a zarazem musi też zostać przewidziana odpowiedzialność za niewykonanie lub nieprawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z układu – ma to gwarantować, że układ nie będzie zawierany instrumentalnie, bez woli jego realizacji</p> <p>- proponuje się odstąpić od możliwości podwyższenia pierwotnej sankcji o 50% w stosunku do sankcji pierwotnie złagodzonej – sankcja za niespektowanie układu jest odrębną sankcją, a delikt pierwotny winien być ukarany stosownie do przesłanek jego sankcjonowania.</p> <p>Odnosząc się do uwag szczegółowych:</p>
--	--	---	--

		<p>nadzorze nad rynkiem finansowym (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 660; dalej: „Ustawa o nadzorze nad rynkiem finansowym”).</p> <p>b. Odnosząc się szczegółowo do przedstawionej propozycji, IZFiA wskazuje, że proponowany art. 18k ust. 8 Ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, określający dyrektywy uwzględniane przez KNF przy obniżaniu wysokości kary pieniężnej powinien zostać uzupełniony o podstawowe dyrektywy wymiaru administracyjnych kar pieniężnych określone w przepisach regulujących nadzór nad podmiotami rynku finansowego (np. w art. 228 ust. 4b Ustawy o Funduszach), gdyż złagodzenie powinno być dokonywane w odniesieniu do wysokości ustalonej w danym konkretnym przypadku, czyli uwzględniającym wszystkie obligatoryjne elementy.</p> <p>c. Odnosząc się do propozycji kary pieniężnej z tytułu niewypełniania lub niewłaściwego wypełniania warunków układu (proponowany art. 18u Ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym) IZFiA pragnie wskazać, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> • propozycja opiera się na niezdefiniowanych, ocennych pojęciach, które wprowadzają wysoki poziom uznania administracyjnego („istotna część”, „istotne nieprawidłowości”) oraz • wysokość przewidzianych sankcji jest nadmierna, IZFiA pragnie zauważyć, że proponowany przepis ma za zadanie penalizację niedopełnienia (niepełnego wypełnienia) zobowiązań w obszarze odwrócenia skutków naruszeń, za które kara została już wymierzona, podczas gdy proponowane kary co do wysokości (ale też metodologii karanie – możliwość bezpośredniego karanie członków zarządu instytucji finansowej) wzorowane są na karach nakładanych z tytułu naruszeń wymogów ostrożnościowych lub z zakresu tzw. conduct of business; powyższe wydaje się być nie tylko nadmiarowe i nieuzasadnione ale wręcz niebezpieczne. 	<p>Ad a. Wznowienie postępowania w ramach postępowania układowego nie będzie się różnić od „zwykłego” wznowienia, nadal trzeba będzie co najmniej zweryfikować, czy zaistniały ustalone wcześniej okoliczności – wznowienie postępowania ma charakter procesowy – ma umożliwić zastąpienie w obrocie prawnym pierwotnie wydanej decyzji inną decyzją.</p> <p>Ad b. Uwaga jest bezzasadna – nałożenie kary następuje poprzez zastosowanie odpowiedniego dla sprawy przepisu materialnego, który będzie zawierał własne przesłanki wymiaru kary (bądź w przypadku ich braku – zastosowany zostanie art. 189d KPA). Nie ma zatem potrzeby kreowania kolejnego katalogu przesłanek kary, uzasadnione jest natomiast określenie przesłanek łagodzenia, co projekt czyni.</p> <p>Ad c. Należy wskazać, że maksymalne wysokości kar mają działać odstrasza­jąco na podmioty, które mogłyby potraktować powzięcie zobowiązań czysto</p>
--	--	--	---

		<p>W związku z powyższym, IZFiA wnosi o stosowną modyfikację projektowanego art. 18u Ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym w celu zmniejszenia ryzyka prawnego, z jakie instytucja nadzwyczajnego złagodzenia sankcji w jej obecnym (projektowanym kształcie) kreuje po stronie instytucji finansowych.</p> <p>d. IZFiA proponuje skreślenie proponowanego zapisu art. 18z ust. 1 Ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym lub jego przeformułowanie, gdyż obecne brzmienie sugeruje, że jeśli do wszczęcia postępowania sankcyjnego dojdzie skutek „samodonusu” złożonego przez instytucję finansową (np. TFI) ale taka informacja nie zostanie przedłożona wraz z odpowiednią dokumentacją (informacje lub dokumenty, w których ujawniono wszelkie istotne okoliczności dotyczące naruszenia, w tym współdziałające osoby lub inne podmioty), których „odpowiedniość” i kompletność, jak rozumiemy oceniać będzie organ nadzoru, to przepisy rozdziału 2b nie znajdą zastosowania, a więc nie będzie możliwe skuteczne złożenie wniosku o nadzwyczajne złagodzenie sankcji. Powyższe może prowadzić do szeregu nadużyć w stosowaniu projektowanych przepisów i występowania sytuacji, w których podmioty rynku finansowego będą, działając w dobrej wierze, informować KNF o wystąpieniu naruszenia w prowadzonej działalności przekazując informacje, które, w ich opinii, są istotne i które są w ich posiadaniu (która to okoliczność również nie jest bez znaczenia, gdyż w praktyce często w daną sytuację lub zjawisko zaangażowanych jest wiele podmiotów), a KNF uzna otrzymaną dokumentację za niewystarczającą i wszcznie postępowanie w związku z naruszeniem uznając jednocześnie, że zostały spełnione przesłanki dla wystąpienia z wnioskiem o nadzwyczajne złagodzenie sankcji. Wniosek powinien być możliwy do złożenia a jeśli, w opinii KNF, dokumentacja przedłożona na początkowym etapie jest niewystarczająca, strona powinna mieć prawo jej uzupełnienia w trakcie postępowania (na zasadach ogólnych). Taki, jak rozumiemy,</p>	<p>instrumentalnie, bez zamiaru ich późniejszego dochowania, być może po znacznym upływie czasu. W tym względzie odpowiedzialność musi mieć szeroki charakter, tym bardziej, że to strona w ramach układu deklaruje, co jest w stanie dochować, za co obniżana jest sankcja. Rolą organu jest monitorowanie wykonywania układu i ewentualne wdrażanie środków w reakcji na niewywiązanie się z zobowiązań. W art. 18u mogą zostać zaproponowane przesłanki miarkowania kary ze względu na: zakres niewykonanych lub nieprawidłowo wykonanych zobowiązań wynikających z zawartego układu oraz istotność niewykonanych lub nieprawidłowo wykonanych zobowiązań oraz okoliczności ich niewykonania lub nieprawidłowego wykonania, a w przypadku kary na członka zarządu osoby prawnej, który jest odpowiedzialny za niewykonanie lub nieprawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z układu – stopień przyczynienia się</p>
--	--	--	--

			<p>jest sens wprowadzanej instytucji, czyli promowanie współpracy z KNF w toku ustalania wszystkich istotnych okoliczności związanych z naruszeniem prawa (co odbywa się w trakcie postępowania) a nie trafnego antycypowania ewentualnych pytań ze strony KNF (w celu uniknięcia ryzyka, że coś istotnego w opinii KNF zostanie pominięte w pierwotnym zawiadomieniu).</p> <p>W związku z powyższym, IZFiA proponuje skreślenie proponowanego zapisu art. 18z ust. 1 Ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym lub jego przeformułowanie.</p>	<p>do ich niewykonania lub nieprawidłowego wykonania. Podniesie to gwarancje prawne, że sankcja ta nie będzie stosowana z nadmierną, nieuzasadnioną surowością.</p> <p>Ad d. Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 18z ust. 1: „Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się także w przypadku gdy postępowanie, o którym mowa w art. 18k ust. 1, zostało wszczęte na podstawie informacji lub dokumentów przedstawionych Komisji z własnej inicjatywy przez podmiot, który dopuścił się naruszenia, o ile w tych informacjach lub dokumentach ujawniono wszelkie istotne okoliczności dotyczące naruszenia, w tym współdziałające osoby lub inne podmioty, oraz przedstawione zostały dowody na poparcie tych okoliczności, a przed złożeniem takich informacji i dokumentów podmiot zaprzestał danego naruszenia”. Z powyższego brzmienia przepisu wynika, że podmiot zainteresowany zawarciem układu nie może zataić przed KNF istotnych informacji o</p>
--	--	--	--	--

				<p>naruszeniu, ale nie ma przeszkód, żeby po otrzymaniu wniosku w razie potrzeby podmiot z inicjatywy własnej czy na żądanie KNF uzupełnił swój wniosek o dalsze dodatkowe informacje. Jednocześnie wydaje się zasadne wskazanie takiej możliwości wprost w przepisie, aby ograniczyć możliwe obawy uczestników rynku, że KNF uzna otrzymaną dokumentację za niewystarczającą, a zarazem uzna, że nie można jej uzupełnić. Stąd też propozycja dodania w art. 18z w ust. 1 zdania drugiego w brzmieniu: zgodnie z którym treść przepisu zdania pierwszego nie stoi na przeszkodzie uzupełnieniu informacji lub dokumentów przez podmiot, który dopuścił się naruszenia. Nie może to jednak prowadzić do sytuacji, gdy podmiot rozmyślnie „wstępnie” ujawnia tylko niektóre istotne okoliczności naruszenia, uznając, że w razie uznania ich za niewystarczające uzupełni je, stąd obecne brzmienie art. 18z ust. 1 – jako zdanie pierwsze – winno pozostać bez zmian.</p>
--	--	--	--	---

368.	Art. 16 pkt 17	KDPW	<p>1) przepis art. 18u. przewiduje, że w przypadku niewykonania przez podmiot, który zawarł układ zobowiązań podjętych w ramach układu, w całości lub w istotnej części, lub istotnych nieprawidłowości w wykonaniu tych zobowiązań, Komisja może nałożyć na ten podmiot karę pieniężną do wysokości</p> <p>nieprzekraczającej:</p> <p>1) w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nie posiadającej osobowości prawnej – 10 000 000 zł;</p> <p>2) w przypadku osoby fizycznej – 1 000 000 zł.</p> <p>Jednocześnie Komisja może nałożyć na członka zarządu osoby prawnej, który jest odpowiedzialny za to naruszenie, karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł.</p> <p>Ponadto, zgodnie z art. 18v, w przypadku niewykonania przez podmiot, który zawarł układ, zobowiązań podjętych w ramach układu, w całości lub w istotnej części, lub istotnych nieprawidłowości w wykonaniu tych zobowiązań, Komisja wznawia z urzędu postępowanie, o którym mowa w art. 18k ust.</p> <p>1. Zgodnie z art. 18x, w przypadku gdy w wyniku wznowienia postępowania wydawana jest decyzja o nałożeniu kary pieniężnej, karę tę Komisja może nałożyć w wysokości wyższej o 50% w stosunku do kary, która zostałaby nałożona bez zawarcia układu.</p> <p>W świetle powyższych regulacji trudno jest nam zrozumieć zasadność przepisu art. 18u. Wynika bowiem z niego, że podmiot nadzorowany ma administracyjnoprawny obowiązek wykonywać postanowienia zawartego układu, dlatego niewykonanie tego obowiązku jest zagrożone sankcją.</p> <p>Tymczasem wydaje nam się, że instytucja układu, jako w pełni dobrowolna, nie powinna być postrzegana w takich kategoriach. Ponadto należy zauważyć, że przepis przewiduje karę za niewykonanie</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Odnosząc się do zasadności art. 18u należy wskazać, że jest to podstawowy instrument gwarantujący, że układ nie będzie zawierany instrumentalnie dla uzyskania korzyści wynikających ze złączenia bez realizowania zobowiązań z tego tytułu. Należy pamiętać, że to strona składa propozycję naprawienia szkody i dopiero po wydaniu decyzji (wcześniej zaakceptowanej przez stronę) staje się to obowiązkiem administracyjnoprawnym.</p> <p>Dodatkowe przesłanki miarkowania kary ze względu na: zakres niewykonanych lub nieprawidłowo wykonanych zobowiązań wynikających z zawartego układu oraz istotność niewykonanych lub nieprawidłowo wykonanych zobowiązań oraz okoliczności ich niewykonania lub nieprawidłowego wykonania, a w przypadku kary na członka zarządu osoby prawnej, który jest odpowiedzialny za niewykonanie lub nieprawidłowe wykonanie zobowiązań wynikających z układu – stopień przyczynienia się</p>
------	----------------	------	---	--

			<p>układu niezależnie od tego, czy było ono zawinione w sposób umyślny, czy też nie oraz że wysokość kary jest analogiczna do wysokości kary grożącej podmiotowi za prowadzenie nadzorowanej działalności niezgodnie z przepisami prawa. Naszym zdaniem, stawianie na równej płaszczyźnie naruszanie przepisów prawa regulujących prowadzenie przez podmiot działalności nadzorowanej z naruszeniem przepisów dotyczących dobrowolnej instytucji prawnej prawa administracyjnego nie jest zasadne. Nie rozumiemy też celu podwójnie restrykcyjnych norm, które nota bene mogą być kwestionowane z punktu widzenia zasady ne bis in idem – tzn. możliwości nałożenia kary na spółkę oraz na członka zarządu kary za niewykonanie układu, przy jednoczesnym wznowieniu postępowania i ustawowym zaostrzeniu wymiaru kary o 50%.</p>	<p>do ich niewykonania lub nieprawidłowego wykonania. Podniesie to gwarancje prawne, że sankcja ta nie będzie stosowana z nadmierną, nieuzasadnioną surowością</p> <p>Mając na względzie odrębną karę pieniężną za delikt polegający na niedotrzymaniu układu, wynikającą z przepisów projektowanego art. 18u, projektodawca odstępuje od zaostrzenia pierwotnej kary o 50% w stosunku do kary, która zostałaby nałożona bez zawarcia układu</p>
369.	Art. 16 pkt 18	UKNF	<p>1. Poprawka redakcyjna w projektowanym nowym brzmieniu dodawanego w art. 19a ust. 5b (art. 16 pkt 18 lit. b):</p> <p>„5b. Z wpłat i opłat, o których mowa w ust. 2 pkt 1 oraz w ust. 3, zwolnione są podmioty w upadłości lub w likwidacji. Należności z tytułu tych opłat lub wpłat od podmiotów w likwidacji powstałe przed dniem likwidacji, a w przypadku gdy stan likwidacji poprzedzał stan upadłości – powstałe przed dniem upadłości, i nieuiszczone do tego dnia umarza się.”</p> <p>W związku z dodawaniem w art. 19a ust. 5b konieczny jest przepis przejściowy w brzmieniu:</p> <p>„Art. Należności z tytułu opłat lub wpłat, o których mowa w art. 19a ust. 2 pkt 1 oraz w ust. 3 ustawy zmienianej w art. 16, od podmiotów będących w</p>	<p>1. Uwaga uwzględniona</p> <p>2. Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Uwaga podnoszona przez UKNF podczas pierwszej tury konsultacji i omówiona podczas konferencji uzgodnieniowej.</p> <p>KNF jako państwowa osoba prawna jest objęta stosowaniem przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Wyłączenie jednego podmiotu z ogólnie stosowanych zasad stałoby się precedensem oraz możliwością dla innych</p>

			<p>upadłości lub likwidacji, nieuiszczone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, umarza się.”</p> <p>2. Potrzymanie postulatu dodatkowej zmiany w art. 19a u.n.r.f. polegającej na dodaniu ust. 8 w brzmieniu:</p> <p>„8. Do Urzędu Komisji nie stosuje się przepisów art. 48 ust. 2, art. 196 ust. 5 i 6 oraz art. 199a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. ...).”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Intencją projektowanej zmiany jest usunięcie wątpliwości, podnoszonej przez NIK, co do braku zastosowania do UKNF przepisów ustawy o finansach publicznych, w związku z art. 51 ust. 1 pkt 3b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim. UKNF korzystając, zgodnie z Ustawą o finansach publicznych z rachunków prowadzonych jedynie przez BGK, nie spełniałby zapisów ustawy o NBP. Natomiast prowadząc rachunki jedynie w NBP, zgodnie z ustawą o NBP, nie miałyby możliwości lokowania wolnych środków, z uwagi na brak takiej usługi w tym banku. Ponadto należy zwrócić uwagę, iż intencją ustawodawcy wskazującego w ustawie z 2018 roku, iż rachunki UKNF prowadzone są przez Narodowy Bank Polski, było uniknięcie potencjalnego konfliktu interesów: UNKF przekazując, zgodnie ze stanowiskiem Ministra Finansów, prowadzenie swych rachunków bankowych do Banku Gospodarstwa Krajowego występuje w podwójnej roli, jako organu nadzorującego ten bank państwowy, a jednocześnie jego klienta, co jest sytuacją mogącą powodować powstanie konfliktu interesów. Konstytucyjna pozycja i rola NBP jest inna i nie tworzy sytuacji konfliktu interesów. Skutkiem projektowanej zmiany będzie także wyłączenie obowiązku lokowania wolnych środków w formie depozytów u Ministra Finansów.</p> <p>3. Dodatkowy postulat dodania w art. 19a u.n.r.f. ust. 8 w brzmieniu:</p>	<p>podmiotów do podjęcia podobnych kroków.</p> <p>3. Uwaga uwzględniona</p>
--	--	--	---	--

			<p>„8. Wpłaty i opłaty, o których mowa w ust. 2 pkt 1, wnoszone za dany rok nie podlegają zwrotowi w przypadku zakończenia działalności przez podmiot nadzorowany w trakcie roku, za który wpłata lub opłata została wniesiona.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Mając na względzie, że zgodnie z procedowaną obecnie na ostatnich etapach procesu legislacyjnego nowelizacją ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym, w nowym brzmieniu art. 20 znajdzie się ust. 9, zgodnie z którym opłata na finansowanie działalności Rzecznika i jego Biura nie podlega zwrotowi w przypadku zakończenia działalności przez podmiot rynku finansowego w ciągu roku, za który została wniesiona, uzasadnione wydaje się wprowadzenie analogicznego przepisu do u.n.r.f. Zasada jednorazowego charakteru wpłat lub opłat za dany rok, z której wynika brak obowiązku zwrotu w przypadku zakończenia działalności przez podmiot nadzorowany w trakcie roku, za który wpłata lub opłata została wniesiona jest obecnie wywodzony w drodze interpretacji całokształtu przepisów daninowych w zakresie finansowania kosztów nadzoru nad rynkiem finansowym. Interpretacja ta ulegnie jednak osłabieniu, w przypadku gdy w odniesieniu do tych samych podmiotów ustawodawca wprowadzi <i>expressis verbis</i> wyrażoną zasadę bezzwrotności w odniesieniu do opłat na finansowanie Rzecznika Finansowego i jego biura, natomiast brak będzie analogicznych przepisów w zakresie wpłat i opłat na pokrycie kosztów nadzoru finansowego. Dla uniknięcia sytuacji spornych celowe byłoby wprowadzenie analogicznego przepisu w u.n.r.f.</p>	
370.	Art. 16 pkt 18	KDPW	2) art. 19a ust. 5b – proponujemy następujące zmiany redakcyjne w tym przepisie:	Uwaga uwzględniona przez zmianę brzmienia przepisu

			„5b. Z wpłat i opłat, o których mowa w ust. 2 pkt 1 oraz w ust. 3, zwolnione są podmioty w upadłości lub w likwidacji. Należności z tytułu tych opłat lub wpłat od podmiotów w likwidacji powstałe przed dniem likwidacji, a w przypadku, gdy stan likwidacji poprzedzał stan upadłości – powstałe przed dniem upadłości, i nieuiszczone do dnia likwidacji albo ogłoszenia upadłości umarza się.”;	
371.	Art. 16 pkt 20	UKNF	<p>Zmiana brzmienia art. 19e u.n.r.f. w zakresie ust. 1 i 2 polega na dodaniu odesłania do jednostek redakcyjnych, których nie ma w obecnym brzmieniu ustawy – przepis zmieniający tego rodzaju powinien być zamieszczony w ustawie, która wprowadza do u.n.r.f. art. 11c:</p> <p>„1. Wpływy z tytułu kar pieniężnych nakładanych przez Komisję na podstawie art. 3c ust. 1 pkt 5, art. 3g ust. 1 pkt 7, art. 3h ust. 2 pkt 2 i art. 11c ust. 6 oraz na podstawie ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2, stanowią środki Funduszu Edukacji Finansowej, o którym mowa w ustawie dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 187 i 1488).</p> <p>2. Do należności z tytułu kar pieniężnych nakładanych przez Komisję na podstawie art. 3c ust. 1 pkt 5, art. 3g ust. 1 pkt 7, art. 3h ust. 2 pkt 2 i art. 11c ust. 6 oraz na podstawie ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa oraz przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W projekcie ustawy brzmienie przepisu art. 19e ust. 1 i 2 zawierają odesłanie do art. 11c ust. 6.</p>
Art. 18. Zmiany do ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych				

372.	Art. 18 pkt 3	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponuje się nadanie nowoprojektowanemu art. 102 ust. 1b brzmienia „1b. Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 1a pkt 2), doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”</p> <p>Obecny projekt sugeruje, że doręczeniom elektronicznym będą mogły podlegać również dokumenty sporządzone w postaci papierowej.</p>	Uwaga uwzględniona
373.	Art. 113 ust. 1	UKNF	<p><i>art. 113 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</i></p> <p><i>„1. Krajowe instytucje płatnicze są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru w kwocie stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez krajową instytucję płatniczą, w tym także przez jej agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,025%.”</i></p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zmiana polega na określeniu podstawy do ustalania kosztów nadzoru należnych od krajowych instytucji płatniczych w odniesieniu do całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez krajową instytucję płatniczą, w tym także przez jej agentów, a więc w sposób analogiczny, jak w przypadku biur usług płatniczych i małych instytucji płatniczych. Jednocześnie następuje urealnienie limitu kosztów nadzoru. W obecnym brzmieniu art. 113 ust. 1 zdanie drugie stanowi, że wpłata krajowej instytucji płatniczej nie może przekroczyć rocznie 1% kwoty, o której mowa w art. 76 ust. 4 pkt 2, obliczonej na ostatni dzień roku, za który należna jest wpłata na pokrycie kosztów nadzoru. Tak ustalony limit nadmiernie ogranicza konieczne koszty nadzoru.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Jest to powtórzenie propozycji KNF-u zgłoszonej podczas I tury konsultacji, nie zawiera jednak dodatkowego wyjaśnienia /uzasadnienia, w szczególności konkretnych wyliczeń. Kwestia wymaga szerokich konsultacji i głębszych analiz.</p>
374.	Art. 114 ust. 3	UKNF	<p>art. 114 w ust. 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:</p> <p>"Suma opłat dokonanych w poprzednim roku przez instytucje płatnicze pomniejsza łączną kwotę kosztów nadzoru do pokrycia w</p>	Uwaga kierunkowo nieuwzględniona

			<p>danym roku należnych od tych instytucji zgodnie z art. 113 wpłat na pokrycie kosztów nadzoru "</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zmiana dostosowuje sposób uwzględniania opłat za wydanie oraz zmianę zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej w kosztach nadzoru do pokrycia w danym roku. Od 1 stycznia 2019 r. koszty nadzoru rozliczane są w ujęciu rocznym. Za dany rok, kwota opłat jednorazowych wniesionych przez instytucje płatnicze, która pomniejsza koszty nadzoru musi być kwotą ustalaną w odniesieniu za rok poprzedni, a nie za dany rok, gdyż suma tych opłat za dany rok nie jest znana w momencie pomniejszenia.</p>	<p>Zmiana art. 114 ust. 3 w proponowanym brzemieniu była procedowana przy UD235, jednak z uwagi na to, że zakres zmian jest spójniejszy z zakresem zmian wprowadzanych w UD52, została ona usunięta z UD235 i umieszczona w UD52.</p>
375.	Art. 18 pkt 7	Konfederacja Lewiatan	<p>UCHYLENIE ART. 116 USTAWY O USŁUGACH PŁATNICZYCH (Projektowany Art. 18 pkt 7 dot. Art. 116 ustawy o usługach płatniczych)</p> <p>Negatywnie oceniamy propozycje zmian w zakresie uchylecia art. 116 ustawy o usługach płatniczych. Stoimy na stanowisku, że wykreślenie przepisu nakładającego na KNF zobowiązanie w postaci 6-miesięcznego okresu do podjęcia działań po powzięciu informacji o okolicznościach mogących stanowić podstawę nałożenia kary nie znajduje żadnego uzasadnienia. W naszej ocenie zaproponowana zmiana może paradoksalnie skutkować ryzykiem zbyt późnych reakcji na naruszenia ze strony KNF, co jest sprzeczne z ideą aktywnego i efektywnego nadzoru. Takie rozwiązanie wprowadza również niedopuszczalny poziom niepewności prawnej po stronie osób odpowiedzialnych za naruszenie.</p> <p>Dlatego też postulujemy utrzymanie dotychczasowych rozwiązań ustawowych w tym zakresie.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Podtrzymujemy potrzebę zmiany art. 116.</p> <p>Art. 116 UUP ustanawia zasady przedawnienia w zakresie nakładania kar pieniężnych. Zgodnie z jego aktualnym brzemieniem, postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 105 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz w art. 106 ust. 2, nie może być wszczęte po upływie 6 miesięcy od dnia powzięcia przez KNF informacji o okolicznościach mogących stanowić podstawę nałożenia kary, albo jeżeli od popełnienia czynu upłynęło więcej niż 2 lata.</p>

				<p>Według proponowanej zmiany, przepis ten zostanie zastąpiony regulacją, przewidującą możliwość karania również po zakończeniu pełnienia funkcji osoby zarządzającej lub członka organu bez ograniczenia czasowego w tym zakresie. Oznacza to, że zastosowanie w tym zakresie będzie miał ogólny, 5-letni termin przedawnienia, określony w art. 189g § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 1960 Nr 30 poz. 168 ze zm.). Wykreślenie szczególnych terminów przedawnienia z ustawy ma na celu ujednoczenie przepisów regulujących rynek finansowy poprzez zastosowanie ogólnego, 5-letniego terminu przedawnienia wynikającego z art. 189g § 1 k.p.a. do wszystkich naruszeń prawa wynikających z ustaw sektorowych.</p>
376.	<u>Art. 18 pkt 5 lit. b</u> dot. Art. 105 ust. 1 pkt 4 lit. a UUP oraz <u>Art.</u>	Konfederacja Lewiatan	NOWE ZASADY USTALANIA KAR PIENIĘŻNYCH (Projektowany Art. 18 pkt 5 lit. b dot. Art. 105 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o usługach płatniczych oraz Projektowany Art. 18 pkt 11 lit. c dot. Art. 117s ust. 6 pkt 1 ustawy o usługach płatniczych)	Uwaga nieuwzględniona

	<p>18 pkt 11 lit. c dot. Art. 117s ust. 6 pkt 1 UUP</p>		<p>Propozycje zmian w odniesieniu do treści Art. 105 ust. 1 pkt 4 oraz 117s ust. 6 pkt 1 ustawy o usługach płatniczych wprowadzają nowe zasady ustalania wysokości kar pieniężnych nakładanych na osoby zarządzające niebankowymi dostawcami usług płatniczych.</p> <p>Proponuje się zastąpienie dotychczasowej metody ustalania kar opartej na trzykrotności miesięcznego wynagrodzenia brutto tych osób, wyliczanego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary, poprzez wprowadzenie maksymalnego progu kwotowego w wysokości do 500.000,00 zł.</p> <p>Wyrażamy sprzeciw wobec proponowanych zmian. Przede wszystkim wskazać należy, że zaproponowany maksymalny próg kwotowy w wysokości 500.000,00 zł, pozostaje się nieproporcjonalny do charakteru działalności niebankowych dostawców usług płatniczych, szczególnie w zakresie skali działalności takiej instytucji płatniczej.</p> <p>Nadto, wydaje się, że w zaproponowanej w projekcie wersji, na wymiar kary wpływ ma m.in. sytuacja finansowa podmiotu, ale już nie osoby na którą potencjalnie może być nałożona kara.</p> <p>Uwagę zwraca również fakt, że proponuje się taką samą wartość maksymalnego progu kwotowego kary zarówno w odniesieniu do Krajowej Instytucji Płatniczej, jak też Małej Instytucji Płatniczej. W naszej ocenie instytucje mają zupełnie inne skale działalności, a w związku z tym nie widzimy uzasadnienia dla takiego samego ich traktowania w tym zakresie.</p> <p>Warto w tym miejscu wskazać, że MIP została wprowadzona nowelizacją ustawy o usługach płatniczych w związku z wdrożeniem dyrektywy PSD2. MIP „służy prowadzeniu działalności w zakresie świadczenia usług płatniczych w mniejszym rozmiarze, przez co do</p>	<p>Zdaniem UKNF, nie są zasadne obawy, jakoby kary w wysokości określonej kwotowo na poziomie 500.000 zł byłyby nieproporcjonalne do charakteru działalności niebankowych dostawców usług płatniczych. Kara finansowa nakładana na osobę fizyczną uwzględnia przesłanki wymiaru kary z art. 105 ust. 3 ustawy o usługach płatniczych, w tym jej sytuację finansową. Ponadto zwracamy uwagę, iż podniesiony zostaje górny graniczny zakres kary, i jest on dostosowany do maksymalnego pułapu kar stosowanych w oparciu o przepisy UUP w analogicznych przypadkach, a o stosowaniu zasady proporcjonalności decyduje art. 105 ust.2 i 3 UUP dookreślający proces ustalania wysokości kary pieniężnej w konkretnym przypadku.</p>
--	--	--	--	---

			<i>MIP mają zastosowanie ograniczone wymagania regulacyjne, w tym brak obowiązku uzyskania zezwolenia KNF.”⁵</i>	
377.	Art. 18 pkt 8	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponuje się odstąpienie od dodawania do ustawy o usługach płatniczych nowego art.116a w proponowanym brzmieniu.</p> <p>Należy zauważyć, że brzmienie art. 105 ust. 1 pkt 4 oraz art. 106 ust. 2 pkt 2 w/w ustawy w brzmieniu proponowanym w Projekcie już przewiduje możliwość nakładania kar na osoby, które zakończyły pełnienie funkcji. Dodatkowe uregulowanie tej kwestii w art. 116a będzie budziło wątpliwości co do zakresu stosowania art. 117d ust. 6 pkt 1), art. 117s ust. 6 pkt 1, art. 129 ust. 6 pkt 1 oraz art. 132za ust. 2 pkt 1 w/w ustawy w brzmieniu proponowanym w Projekcie.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Art. 105 ust. 1 pkt 4 oraz art. 106 ust. 2 pkt 2 w przeciwieństwie do art. 116a, nie przewidują wprost możliwości nałożenia kary pieniężnej także po zakończeniu pełnienia funkcji osoby bezpośrednio odpowiedzialnej (za zarząd bądź nadzór), mówią jedynie że chodzi o osobę która w okresie, w którym nastąpiły naruszenia, pełniła te funkcje (podobnie wspomniane art. 117d ust. 6 pkt 1; art. 117s ust. 6 pkt 1; art. 129 ust. 6 pkt 1; art. 132za ust. 2 pkt 1).</p>
378.	Art. 18 pkt 9 lit. a	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponuje się nadanie komentowanej jednostce redakcyjnej Projektu następującej treści:</p> <p><i>„a) w ust. 3 po wyrazach „art. 102 ust. 1 pkt 1” dodaje się wyrazy „oraz ust. 1a <i>1b</i>”.</i></p> <p>Obecne brzmienie Projektu będzie skutkowało dwukrotnym odesłaniem do art. 101 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>

⁵ https://www.knf.gov.pl/dla_ryнку/procesy_licencyjne/platniczy/MIP/Informacje_Ogolne

379.	Art. 18 pkt 9 lit. b	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponuje się nadanie nowoprojektowanemu art. 117d ust. 4b brzmienia „4b. <i>Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 4a <u>pkt 2)</u>, doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.</i>”</p> <p>Obecny projekt sugeruje, że doręczeniom elektronicznym będą mogły podlegać również dokumenty sporządzone w postaci papierowej.</p>	Uwaga uwzględniona
380.	Art. 18 pkt 11 lit. a	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponuje się nadanie komentowanej jednostce redakcyjnej Projektu następującej treści:</p> <p>„a) w ust. 3 po wyrazach „art. 102 ust. 1 pkt 1, 2 i 5” dodaje się wyrazy „oraz ust. 1a <u>i 1b</u>”.”.</p> <p>Obecne brzmienie Projektu będzie skutkowało dwukrotnym odesłaniem do art. 101 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych</p>	Uwaga uwzględniona
381.	Art. 18 pkt 11 lit. b	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponuje się nadanie nowoprojektowanemu art. 117s ust. 4b brzmienia „4b. <i>Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 4a <u>pkt 2)</u>, doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.</i>”</p> <p>Obecny projekt sugeruje, że doręczeniom elektronicznym będą mogły podlegać również dokumenty sporządzone w postaci papierowej.</p>	Uwaga uwzględniona
382.	Art. 18 pkt 11 lit. a	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponuje się nadanie komentowanej jednostce redakcyjnej Projektu następującej treści:</p> <p>„a) w ust. 3 po wyrazach „art. 102 ust. 1 pkt 1, 2 i 5” dodaje się wyrazy „oraz ust. 1a <u>i 1b</u>”.”.</p>	Uwaga uwzględniona
383.	Art. 18 pkt 12 lit. b	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponuje się nadanie nowoprojektowanemu art. 129 ust. 4b brzmienia „4b. <i>Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 4a <u>pkt 2)</u>, doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.</i>”</p> <p>Obecny projekt sugeruje, że doręczeniom elektronicznym będą mogły podlegać również dokumenty sporządzone w postaci papierowej.</p>	Uwaga uwzględniona

384.	Art. 18 pkt 13 lit. b	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponuje się nadanie nowoprojektowanemu art. 32za ust. 4b brzmienia „4b. Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 4a pkt 2), doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”</p> <p>Obecny projekt sugeruje, że doręczeniom elektronicznym będą mogły podlegać również dokumenty sporządzone w postaci papierowej.</p>	Uwaga uwzględniona
385.	Art. 132zf ust. 2	UKNF	<p>w art. 132zf w ust. 2 zdanie drugie:</p> <p><i>"Suma opłat dokonanych w poprzednim roku przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego pomniejsza łączną kwotę kosztów nadzoru do pokrycia w danym roku należnych od tych instytucji zgodnie z art. 132ze; przepisy art. 114 ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio"</i></p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zmiana dostosowuje sposób uwzględniania opłat za wydanie oraz zmianę zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego w kosztach nadzoru do pokrycia w danym roku. Od 1 stycznia 2019 r. koszty nadzoru rozliczane są w ujęciu rocznym, za dany rok, kwota opłat jednorazowych wniesionych przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, która pomniejsza koszty nadzoru musi być kwotą ustalaną w odniesieniu za rok poprzedni, a nie za dany rok, gdyż suma tych opłat za dany rok nie jest znana w momencie pomniejszenia.</p>	Uwaga nieuwzględniona
386.	Art. 132zj ust. 2	UKNF	<p>w art. 132zj w ust. 2 zdanie drugie:</p> <p><i>"Suma opłat dokonanych w poprzednim roku przez oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego pomniejsza łączną kwotę kosztów nadzoru do pokrycia w danym roku należnych od tych instytucji zgodnie z ust. 1; przepisy art. 114 ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio"</i></p>	Uwaga nieuwzględniona

			<p>Uzasadnienie:</p> <p>Zmiana dostosowuje sposób uwzględniania opłat za wydanie oraz zmianę zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego w kosztach nadzoru do pokrycia w danym roku. Od 1 stycznia 2019 r. koszty nadzoru rozliczane są w ujęciu rocznym. Za dany rok, kwota opłat jednorazowych wniesionych przez oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, która pomniejsza koszty nadzoru musi być kwotą ustalaną w odniesieniu za rok poprzedni, a nie za dany rok, gdyż suma tych opłat za dany rok nie jest znana w momencie pomniejszenia.</p>	
387.	Opinia	PONIP	<p>PONIP z zadowoleniem przyjął uwzględnienie w aktualnej wersji Projektu poprawki zawężającej katalog nieprawidłowości z art 105 ust. 1 UUP, a także poprawkę dotyczącą karalności za przeszłe naruszenia. Poprawka ta jest efektem postulatu zgłoszonego przez PONIP w piśmie z dnia 9 sierpnia 2021 r. Jednocześnie PONIP podkreśla, że pozostałe uwagi, które były przez PONIP zgłaszane w wymienionym stanowisku, a nie zostały wprowadzone do najnowszej wersji Projektu tj. propozycja co do kar pieniężnych w stosunku do osób zarządzających i członków organów statutowych, a także propozycja co do katalogu okoliczności, które Komisja Nadzoru Finansowego powinna brać pod uwagę przy nakładaniu kary nadal zachowują aktualność. Wobec ich nieuwzględnienia, PONIP deklaruje, iż na żądanie Projektodawcy przedstawi kolejne argumenty wspierające przedstawione przez wcześniej propozycje. Licząc na pozytywne odniesienie się do powyżej przedstawionych argumentów, PONIP wyraża gotowość do szerszego ich omówienia, także w trakcie ewentualnej konferencji uzgodnieniowej.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Opinia stanowi jedynie podtrzymanie poprzedniego stanowiska w sprawie. Nie przedstawiono kolejnych postulatów czy argumentów.</p>

Art. 19. Zmiany do ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach

388.	Art. 19 pkt 1	IDM	<p><u>Art. 8a ustawy o obligacjach (pkt 1) art. 19 Projektu)</u></p> <p>Niezwykle niekorzystna i niebezpieczna dla rynku jest w naszej ocenie propozycja wprowadzenia minimalnej wartości nominalnej obligacji w przypadku ofert skierowanych do klientów detalicznych. Przede wszystkim postulowana zmiana godzi w fundamentalną zasadę inwestowania, tj. zasadę dywersyfikacji portfela. Wprowadzenie progu inwestycji na poziomie 40.000 euro istotnie ograniczy możliwości lokowania swoich nadwyżek pieniężnych przez innych niż bardzo zamożni inwestorzy (chcąc zachować odpowiednią dywersyfikację portfela inwestor przy takim minimalnym zapisie powinien inwestować co najmniej kwotę 400 tys. euro), bądź doprowadzi do sytuacji nadmiernej ekspozycji portfela inwestora na jeden instrument finansowy. Stosowanie rozwiązań analogicznych do obligacji, jak ma to miejsce przy certyfikatach inwestycyjnych jest z założenia błędne z uwagi na charakter obydwu instrumentów finansowych. Podczas gdy certyfikat inwestycyjny sam w sobie jest instrumentem zdywersyfikowanym, obligacja takiej cechy nie posiada, a w konsekwencji proponowana zmiana utrudnia inwestorowi dywersyfikację portfela.</p> <p>Proponowana zmiana, w praktyce, doprowadzi do sytuacji, w której emitenci nie zamierzający ubiegać się lub, nie spełniający kryteriów ubiegania się o dopuszczenie papierów wartościowych do obrotu na rynku regulowanym, bądź ASO), będą poszukiwać finansowania przez platformy crowdfundingowe (crowdfunding pożyczkowy), gdzie takich ograniczeń nie będzie, zaś klient będzie podlegał mniejszej ochronie niż ma to miejsce w przypadku oferowania obligacji o niskim nominale przez firmę inwestycyjną.</p>	<p align="center">Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Szczegółowe wyjaśnienie przyczyn wprowadzenia proponowanego rozwiązania zostały zawarte w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>
------	---------------	-----	---	--

		<p>W tym miejscu wskazać należy, że jest wielu rzetelnych emitentów, którzy od lat emitują obligacje i terminowo realizują wynikające z nich świadczenia, natomiast ze względu na zwiększone koszty pozyskania kapitału, bądź nie spełnianie kryteriów dopuszczenia do obrotu (np. emisje poniżej 5 000 000 PLN), będą mieli ograniczone możliwości pozyskania finansowania.</p> <p>Co więcej nie jest uzasadnione w naszej ocenie utożsamianie dopuszczenia obligacji do obrotu na Catalyst ograniczeniem ryzyka inwestycyjnego – warto w tym kontekście wskazać na przypadek GetBacku, które obligacje i akcje były notowane na rynkach zorganizowanych. W naszej opinii nie jest również zasadne przyjęcie domniemania, że inwestor dysponujący 40 000 euro jest inwestorem świadomym, akceptującym ryzyko utraty części bądź całości zainwestowanego kapitału. Zgodnie z przytoczonymi wcześniej argumentami, to ocena klienta dokonywana przez firmę inwestycyjną w ramach product governance i kwalifikacji do grup docelowych, jest źródłem informacji o wiedzy i doświadczeniu klienta, a także akceptowalnej ekspozycji na ryzyko.</p> <p>Równocześnie wskazać należy, że dużo bardziej ryzykowne instrumenty finansowe, jak np. akcje nie przewidują progu inwestycji.</p> <p>Stoimy na stanowisku, że nie powinno być ustawowych ograniczeń wartości nominalnej obligacji w przypadku ofert skierowanych do klientów detalicznych, to firma inwestycyjna samodzielnie, bazując na swoim doświadczeniu oraz na badaniu klienta zgodnym z zarządzaniem produktowym, powinna określać takie progi. Zagadnienie to było już prezentowane Ministerstwu w piśmie z dnia 6 września 2021 r. oznaczonym sygn. IDM/WL/21/82/PS pkt. 1.2, gdzie stanowisko Izby zostało szczegółowo opisane oraz uzasadnione.</p>	
--	--	--	--

			Przedmiotowy przepis nie znajduje również uzasadnienia w żadnych regulacjach na poziomie Unii Europejskiej, wobec czego w ocenie Izby stanowi on przejaw tzw. gold-platingu.	
389.	Art. 19 pkt 1	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	- zmiany w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach Wnoskujemy o odstąpienie od propozycji wprowadzenia w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach art. 8a ograniczającego możliwość nabywania obligacji przez klientów detalicznych. Projektowana zmiana negatywnie wpłynie na rynek obligacji korporacyjnych oraz praktyczne możliwości finansowania działalności MSP. Ograniczy również możliwość dywersyfikacji portfela, a zatem uderzy w interesy inwestorów detalicznych, niejako narażając ich na konieczność inwestowania w potencjalnie bardziej ryzykowany sposób. Wobec zamiaru wprowadzenia pośrednictwa firm inwestycyjnych przy oferowaniu obligacji, a także biorąc pod uwagę wszystkie wcześniejsze zmiany, jakie wprowadzono w 2019 r., celem zabezpieczenia obligatariuszy, brak jest podstaw do wprowadzenia kolejnych ograniczeń.	Jw.
390.	Art. 19 pkt 1	Karwasiński Szpringer i Wspólnicy sp. j.	Art. 19 pkt 1 (dodany art. 8a Ustawy o obligacjach) Wprowadzenie ograniczenia kwotowego dotyczącego wartości nominalnej obligacji niedopuszczonej do obrotu na rynku zorganizowanym (lub nieobjętej wnioskiem o takie dopuszczenie) dla klienta detalicznego będącego osobą fizyczną istotnie utrudnia dostęp do finansowania dłużnego dla wielu emitentów działających na terytorium RP. Emitenci poszukujący korzystnego finansowania dłużnego dla prowadzonej przez siebie działalności (w tym działalności innowacyjnej) mogą mieć problem ze znalezieniem inwestorów, którzy będą skłonni zainwestować w ich papiery wartościowe co najmniej kwotę ok. 190 tys. zł. Ponadto utrzymanie w projekcie propozycji wprowadzenia takiego ograniczenia może okazać się niekorzystne dla działalności maklerskiej prowadzonej przez niektóre krajowe domy maklerskie, których działalność biznesowa opiera się w głównej mierze	Jw.

			<p>na obsłudze emisji obligacji w ofertach bezprospektowych. Ponadto, projektowany przepis art. 8a Ustawy o obligacjach będzie wpływał negatywnie rozwijający się dynamicznie w Polsce na rynek usług finansowania społecznościowego (crowdfunding), poprzez ograniczenie możliwości nabywania tych papierów wartościowych przez inwestorów niedoświadczonych. Warto zwrócić uwagę, że projektowane przepisy nie wprowadzają żadnych zmian lub wyjątków do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom – a na gruncie stosowanego bezpośrednio we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1503 z dnia 7 października 2020 r. w sprawie europejskich dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1129 i dyrektywę (UE) 2019/1937 nie występują jakiegokolwiek ograniczenia w nabywaniu przez inwestorów niedoświadczonych/klientów detalicznych obligacji (lub innych zbywalnych papierów wartościowych) o wartości poniżej 40.000 euro. Utrzymanie proponowanej zmiany może zatem spowodować utratę konkurencyjności polskiego rynku usług finansowania społecznościowego i prowadzić do zjawiska tzw. arbitrażu regulacyjnego, którego skutkiem będzie wybór przez emitentów i inwestorów innych jurysdykcji europejskich, w których takie ograniczenia dotyczące nabywania obligacji nie będą występować.</p>	
391.	Art. 19 pkt 2	NBP	<p>Ad art. 19 pkt 2 opiniowanego projektu</p> <p>W ocenie NBP warto rozważyć zmniejszenie restrykcyjności projektowanych wymogów dotyczących emisji obligacji transformacyjnych. W szczególności wydaje się, że konieczność otrzymania przez emitenta dwóch ratingów wiarygodności kredytowej (na poziomie inwestycyjnym) może, ze względu na związane z tym</p>	Uwaga przyjęta

			koszty, istotnie zawęzić krąg potencjalnych emitentów obligacji transformacyjnych. W naszej ocenie wystarczająca dla zapewnienia bezpieczeństwa obrotu wspomnianymi obligacjami byłaby jedna ocena przyznawana przez zarejestrowaną w UE agencję ratingową, przy założeniu, że wspomniane papiery dłużne byłyby notowane na rynku regulowanym lub w ASO. Ponadto wysoka minimalna łączna wartość emisji obligacji transformacyjnych (50 mln zł, co wielokrotnie przewyższa średnią wartość pojedynczej emisji obligacji przedsiębiorstw niefinansowych na rynek krajowy) również może istotnie ograniczyć grono potencjalnych emitentów do wąskiej grupy dużych przedsiębiorstw.	
392.	Art. 19 pkt 2	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Proponuje się nadanie nowoprojektowanemu art. 27a ust. 1 następującego brzmienia:</p> <p>„Art. 27a. 1. Emitent w warunkach emisji obligacji może określić cel emisji polegający na sfinansowaniu nowej inwestycji w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o wspieraniu nowych inwestycji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1752 oraz z 2021 r. poz. 2105) sprzyjającej przyspieszeniu zrównoważonego rozwoju gospodarczego kraju (obligacje transformacyjne).</p> <p>Powyższe odesłanie wymaga korekty, z uwagi na okoliczność, że art. 2 ustawy o wspieraniu nowych inwestycji nie zawiera "ustępów", a jedynie "punkty".</p>	Uwaga przyjęta
393.	Art. 19 pkt 2	IDM	<p><u>Art. 27a ust. 2 ustawy o obligacjach (pkt 2) art. 19 Projektu)</u></p> <p>Zwracamy uwagę na rozbieżność w określeniu progu 50.000.000 zł. w ust. 2 art. 27a ustawy o obligacjach z zapisami § 5 ust. 2 Szczegółowych Zasad Działania KDPW, który stanowi, że rejestrowane w sposób, o którym mowa w § 5 ust. 1, mogą być wyłącznie takie papiery wartościowe, których emisja nie wymaga wpisu do odpowiedniego rejestru sądowego lub urzędowego, oraz względem których <u>nie został ustanowiony minimalny próg emisji warunkujący dojście emisji do</u></p>	Wyjaśnienie MF nie dostrzega przeszkód aby zmianie uległy Szczegółowe Zasady Działania KDPW.

			skutku Określenie ww. progu w ustawie o obligacjach w praktyce oznacza niemożność rozliczenia takiej emisji w DvP. Zapisy te są rozbieżne wobec czego wskazujemy na potrzebę dostosowania ich do siebie.	
394.	Art. 19 pkt 2	ZBP	<u>Art. 19 pkt. 2) Projektu dot. art. 27b pkt 1 ustawy o obligacjach</u> Wnosimy o usunięcie nadmiarowego obowiązku. Projekt przewiduje obowiązkowe zawarcie przez emitenta obligacji transformacyjnych umowy o reprezentację w rozumieniu art. 78 ust. 1 ustawy o obligacjach. Obowiązek ten będzie podwyższał koszty emisji tego typu obligacji oraz komplikował proces przygotowania emisji, co może powodować niską popularność tego instrumentu.	Uwaga przyjęta kierunkowo
395.	Art. 19 pkt 2	ZBP	<u>Art. 19 pkt. 2) Projektu dot. art. 27a-27d ustawy o obligacjach</u> Projekt przewiduje możliwość emitowania tzw. obligacji transformacyjnych. Istnieją wątpliwości, czy będą to obligacje “zielone” w rozumieniu przepisów UE dotyczących ESG. W kontekście konieczności badania GAR i ryzyk ESG przez banki, przy tworzących się nowych standardach zielonych obligacji (np. EU Green Bond Standard lub standard ICMA), wymogi dotyczące tych obligacji wydają się nadmiarowe w porównaniu ze wskazanymi standardami. Postuluje się zmniejszenie poziomu kwoty nominalnej emisji, gdyż większość emisji obligacji na rynku krajowym to kwoty do 20 mln PLN, a także usunięcie konieczności posiadania dwóch ratingów kredytowych, ze względu na to, że niewielu polskich emitentów posiada choćby jeden rating za względu na wysokie koszty. Pod rozwagę poddaje się również wprowadzenie preferencji mających na celu promocję tego instrumentu wśród emitentów oraz inwestorów.	Uwaga przyjęta kierunkowo
396.	Art. 19 pkt 3	Krzysztof Rożko i Wspólnicy	Proponowana regulacja przewiduje wprowadzenie wymogu pośrednictwa firmy inwestycyjnej lub dostawcy usług finansowania społecznościowego przy ofertach publicznych obligacji, skierowanych do klientów detalicznych.	Uwaga nieprzyjęta Mając na uwadze popularność i rosnące zainteresowanie klientów detalicznych inwestycjami w

		Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Nie kwestionując korzyści związanych z uczestnictwem profesjonalnych pośredników w procesach oferowania instrumentów finansowych, mając na uwadze, że niniejszy obowiązek miałby dotyczyć wszelkich ofert publicznych obligacji, skierowanych do klientów detalicznych, tj. w szczególności niezależnie od wartości, jak i liczby adresatów oferty, prawdopodobne wydaje się, że skutkiem wejścia w życie niniejszej regulacji będzie przede wszystkim zwiększenie wolumenu pożyczek udzielanych przez klientów detalicznych, jako substytut dla obligacji. W efekcie, należy się spodziewać, że zwiększeniu ulegnie rynek pożyczek, który w szczególności biorąc pod uwagę ostatnie zmiany, które dotyczyły regulacji rynku obligacji (np. wprowadzenie wymogu rejestracji obligacji w KDPW, udział agenta emisji, obowiązek odnotowywania zobowiązań z obligacji w KDPW, obowiązek sporządzenia memorandum informacyjnego przy tzw. ofertach kroczących), jest obecnie rynkiem znacząco mniej transparentnym oraz oferującym istotnie niższy poziom ochrony dla klientów detalicznych, niż rynek obligacji korporacyjnych.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, postuluje się rezygnację z niniejszej propozycji zmian.</p>	<p>obligacje, a także ryzyka związane z ich dystrybucją przez podmioty nieposiadające zezwolenia KNF, zasadnym jest, aby sprzedaż obligacji klientom detalicznym była dokonywana przez profesjonalnych uczestników rynku. Takie podmioty zobowiązane są do działania w najlepiej pojętym interesie inwestorów, a także do przekazywania informacji o sprzedawanych instrumentach w sposób niewprowadzający nabywców w błąd. Weryfikacja przez podmiot pośredniczący, czy inwestycja jest odpowiednia dla klienta detalicznego, zmniejszy ryzyko niedopasowania instrumentu do profilu klienta i jego skłonności do ryzyka. Wprowadzenie wymogu wskazanego w tym przepisie jest kolejnym etapem działań zmierzających do wzmocnienia ochrony najsłabszych uczestników rynku, tj. inwestorów indywidualnych.</p>
397.	Art. 19 pkt 4 lit. a	IDM	<p>Art. 35 ust. 1 pkt 2) ustawy o obligacjach (pkt 4 lit.a) art. 19 Projektu)</p> <p>Użyte w tym przepisie sformułowanie „perspektywy” dotyczące kształtowania się zobowiązań finansowych emitenta jest w naszej</p>	<p>Uwaga przyjęta w zakresie zmiany sformułowania „perspektywy” na „prognozy”.</p>

			<p>ocenie niejasne i nieprecyzyjne, może ono budzić wątpliwości czy chodzi „Prognozy” oparte na konkretnych danych, czy też mają wynikać z innych czynników. Dlatego uważamy za celowe zmianę tego określenia lub jego doprecyzowanie.</p> <p>Ponadto z treści tego przepisu postulujemy wykreślenie fragmentu „oraz szacowanej struktury finansowania emitenta”, jak również „i udziału procentowego” oraz „w sumie pasywów bilansu emitenta” – gdyż ich pozostawienie oznacza konieczność prognozowania wyniku.</p> <p>Proponujemy następujące zmiany w brzmieniu art. 35 ust. 1 pkt 2):</p> <p><i>2) perspektyw kształtowania się zobowiązań finansowych emitenta, w tym wskazanie szacunkowej wartości zobowiązań finansowych oraz szacowanej struktury finansowania emitenta rozumianej jako wartość i udział procentowy zobowiązań z tytułu kredytów i pożyczek, emisji dłużnych papierów wartościowych, leasingu w sumie pasywów bilansu emitenta, na ostatni dzień roku obrotowego, w którym nastąpiła emisja oraz na dzień kończący okres dwunastu miesięcy od daty emisji, a w przypadku gdy termin wykupu obligacji przypada przed upływem 12 miesięcy od dnia emisji – na dzień wykupu obligacji; w przypadku emitenta sporządzającego skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z art. 55–63d ustawy o rachunkowości lub innymi mającymi zastosowanie przepisami o rachunkowości dotyczącymi skonsolidowanych sprawozdań finansowych, informacje dotyczące perspektyw kształtowania się zobowiązań finansowych przedstawiają dodatkowo dane dotyczące grupy kapitałowej emitenta.”.</i></p>	<p>W pozostałym zakresie uwaga nieprzyjęta.</p> <p>Brak jest uzasadnienia dla ograniczania zawartości informacyjnej ujawnień wymaganych art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy w zakresie proponowanym przez IDM. Planowanie struktury zobowiązań w ciągu najbliższych 12 miesięcy jest standardowym elementem prognozowania finansowego przedsiębiorstw. Tym samym informacje dotyczące przewidywanej uproszczonej struktury pasywów bilansu, w tym kształtowania się paramentów zadłużenia oraz prognozowanych wartości kapitałów własnych, są w posiadaniu emitenta lub mogą być przez niego pozyskane bez nadmiernego obciążenia.</p>
398.	Art. 19 pkt 4 lit. b	IDM	<p><u>Art. 35 ust. 1a ustawy o obligacjach (pkt 4 lit. b) art. 19 Projektu):</u></p> <p>Proponujemy następujące brzmienie ze zmianą polegającą na doprecyzowaniu, że informacja ma być opublikowana w ostatnim dniu „pierwszego kwartału” każdego kolejnego roku obrotowego:</p> <p><i>„1a. Do czasu całkowitego wykupu obligacji emitent jest obowiązany publikować na swojej stronie internetowej, najpóźniej w ostatnim dniu</i></p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Wykładnia językowa art. 35 ust. 1a ustawy o obligacjach w wersji przedstawionej przez IDM prowadzi do wniosku, że nałoży ona na emitentów obligacji</p>

			<i>pierwszego kwartału każdego kolejnego roku obrotowego, informacje dotyczące perspektyw kształtowania się zobowiązań finansowych emitenta, o których mowa w ust. 1 pkt 2, na ostatni dzień następnego roku obrotowego.”</i>	obowiązek prezentacji prognozy kształtowania się ich zobowiązań finansowych z wyprzedzeniem 21 miesięcy, tj. na ostatni dzień następnego roku obrotowego, kiedy zawarte w projekcie rozwiązanie zakłada okres 12 miesięcy. Prezentacja prognozy 21 miesięcznej tworzy ryzyko spadku precyzyjności prezentowanych danych.
399.	Art. 19 pkt 4 lit. b	IDM	<p><u>Art. 35 ust. 1b ustawy o obligacjach (pkt 4 lit. b) art. 19 Projektu):</u></p> <p>Proponujemy usunięcie tego przepisu w całości, gdyż nie widzimy tutaj zasadności oceny rozbieżności w zakresie prognoz z poprzedniego roku a ich wykonaniem wynikającym z ksiąg. Zbyt dużo czynników o charakterze zewnętrznym i niezależnym od emitenta które mogły się zdarzyć w ciągu roku może zaburzać ten obraz.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Wprowadzany obowiązek pozwoli inwestorom lepiej zrozumieć przyczyny i okoliczności nie spełnienia się prognozy, a zatem również istotę zmian sytuacji finansowej emitenta. Ponadto nawet w przypadku gdy emitent nie będzie miał wiedzy na temat przyczyn niespełnienia się założeń ujętych prognozą, na podstawie ww. przepisu będzie zobowiązany do przekazania takiej informacji.</p>
400.	Art. 19 pkt 4 lit. b	GPW	<p><u>Uwaga do art. 19 pkt 4 lit. b Projektu (art. 35 ustawy o obligacjach):</u></p> <p>W ocenie GPW wprowadzenie nowego obowiązku informacyjnego nałożonego na emitenta w nowoprojektowanym art. 35 ust. 1a ustawy o obligacjach powinno być spójne z zasadami przekazywania informacji inwestorom przez emitentów obligacji dopuszczonych do</p>	<p>Uwaga przyjęta kierunkowo</p>

			<p>obrotu na rynku regulowanym. Proponujemy więc zaadresować tę kwestię w ramach nowelizacji § 20 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 29 marca 2018 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych oraz warunków uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa niebędącego państwem członkowskim.</p> <p>Propozycja brzmienia § 20 ww. rozporządzenia:</p> <p>„§ 20. Emitent, który wprowadził do obrotu na rynku oficjalnych notowań jedynie obligacje, przekazuje, z zastrzeżeniem § 21, w formie raportu bieżącego, informacje:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) że emisja nie doszła do skutku z powodu nieosiągnięcia progu emisji; 2) o zmianie banku-reprezentanta; 3) o nabyciu przez emitenta obligacji w celu ich umorzenia; 4) wskazane w § 5 pkt 2, 6 i 7; 5) wskazane w § 16 i § 17; 6) o wykonaniu obowiązków, o których mowa w art. 35 ust. 1a, art. 51 ust. 3, art. 67 ust. 2, art. 68 ust. 4 lub art. 72 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2018 r. poz. 483).” 	
401.	Art. 19 pkt 4 lit. b	KDPW	<p>Proponujemy następującą zmianę brzmienia art. 35 ust.1d:</p> <p>„1d. Do propozycji nabycia załącza się oświadczenia emitenta oraz jednostki dominującej wobec emitenta w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy o rachunkowości, sporządzone na dzień sporządzenia warunków emisji, że według ich najlepszej wiedzy informacje dotyczące emitenta udostępnione przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. do publicznej wiadomości zgodnie z art. 48 ust. 5e ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, są kompletne i aktualne.”;</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Przedstawiona propozycja, ogranicza odpowiedzialności KDPW za treść danych publikowanych w Rejestrze Zobowiązań Emitentów w wyniku przeniesienia tej odpowiedzialności na emitentów, i jest regulacją nadmiarową. Propozycja ta nakłada emitentów</p>

			<p>Z uwagi na to, że informacje, o których mowa w art. 7b ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, dotyczące papierów wartościowych rejestrowanych w depozycie papierów wartościowych, nie są przekazywane do bazy Rejestr Zobowiązań Emitentów bezpośrednio przez emitentów tych papierów wartościowych, lecz są pozyskiwane przez Krajowy Depozyt od podmiotów wykonujących zadania agenta emisji, albo są wprowadzane na podstawie danych przekazywanych przez tych emitentów do innej aplikacji Krajowego Depozytu (aplikacji Wypłata Świadczeń służącej do obsługi zobowiązań emitentów), zaproponowana wyżej zmiana jest naszym zdaniem uzasadniona. Poza tym przepis ten powinien skłaniać emitentów oraz ich jednostki dominujące do weryfikacji aktualności i kompletności danych opublikowanych na stronie internetowej Krajowego Depozytu w Rejestrze Zobowiązań Emitentów (co mogą uczynić z łatwością), ponieważ przekazywanie danych do tego Rejestru polega na ich wprowadzeniu do odpowiednich elektronicznych formularzy zgłoszeniowych, a dostęp do tych formularzy jest udzielany wyłącznie osobom upoważnionym przez danego emitenta do przekazywania tych danych.</p>	<p>odpowiedzialności za wszelkie rozbieżności, czy brak aktualności danych wprowadzonych do Rejestru Zobowiązań Emitentów, w szczególności kiedy mogą one wynikać z przyczyn leżących również po stronie KDPW.</p>
402.	Art. 19 pkt 4	ZBP	<p><u>Art. 19 pkt. 4) Projektu dot. art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy o obligacjach</u></p> <p>Proponujemy dostosowanie obowiązku do specyfiki JST. W przypadku jednostek samorządu terytorialnego, których gospodarka finansowa opiera się na budżecie i wieloletniej prognozie finansowej, które są dokumentami jawnymi i publicznie dostępnymi, spełnienie wymogów określonych w projektowanym przepisie powinno polegać na udostępnieniu ostatniej wieloletniej prognozy finansowej (publikacja na stronie internetowej emitenta).</p>	Uwaga przyjęta
403.	Art. 19 pkt 4	ZBP	<p><u>Art. 19 pkt. 4) Projektu dot. art. 35 ust. 1a-1b ustawy o obligacjach</u></p> <p>Proponujemy dostosowanie obowiązku do specyfiki JST. Z uwagi na specyfikę jednostek samorządu terytorialnego, powinien zostać dodany</p>	Uwaga przyjęta

			przepis stanowiący, że w przypadku jednostek samorządu terytorialnego spełnienie wymogów art. 35 ust. 1a-1b uważa się za spełnione przez udostępnienie aktualnej wieloletniej prognozy finansowej oraz odpowiednio wieloletnich prognoz finansowych publikowanych w kolejnych latach.	
404.	Art. 19 pkt 4 lit. b	ZBP	<p>Zmiana ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, zwanej dalej „Ustawą o obligacjach” - nałożenie na emitentów obligacji szeregu obowiązków informacyjnych, w tym w art. 35 ust. 1-1d tej ustawy.</p> <p>Proponowana nowelizacja znacząco rozszerza zakres informacji przekazywanych inwestorom zainteresowanym nabyciem obligacji oraz wprowadza obowiązek publikacji szerokiego zakresu danych na stronie internetowej emitenta. O ile należy pozytywnie ocenić wszelkie inicjatywy ustawodawcze, zmierzające do uzyskania przez inwestorów jak największej ilości informacji o emitentach – jako wpływające pozytywnie na bezpieczeństwo obrotu – to wydaje się, że rzezona nowelizacja poszła zdecydowanie za daleko, nakładając na emitentów rażąco niewspółmierne obowiązki.</p> <p>Nowy zakres obowiązków informacyjnych znacząco przybliży tzw. zamkniętą emisję obligacji do emisji obligacji w trybie oferty publicznej, co wydaje się zaprzeczeniem idei przyświecającej ustawodawcy. Zamknięta emisja obligacji najczęściej skierowana do konkretnych podmiotów, zainteresowanych nabyciem obligacji i działających aktywnie na rynku inwestycyjnym – a zatem posiadających pewną wiedzę i doświadczenie, pozwalające na świadome podejmowanie decyzji inwestycyjnych. Emisja taka kierowana jest także do znacznie mniejszego kręgu podmiotów niż emisja w trybie oferty publicznej. Z tych też przyczyn ustawodawca ograniczył zakres obowiązku informacyjnego przy zamkniętych emisjach obligacji, wychodząc z założenia, że nie będzie to stanowić zagrożenia dla bezpieczeństwa obrotu.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Szczegółowe wyjaśnienie przyczyn wprowadzenia proponowanego rozwiązania zostały zawarte w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>

		<p>Celem nowelizacji, co wynika z uzasadnienia treści projektu, jest wzmocnienie ochrony klientów indywidualnych, jako najsłabszych uczestników rynku. Nowelizacja nie dokonuje przy tym, w zakresie obowiązku informacyjnego i obowiązku publikacji określonych materiałów, rozróżnienia na inwestorów instytucjonalnych i klientów indywidualnych. Inwestorzy instytucjonalni są podmiotami wyposażonymi w odpowiednie narzędzia oraz wiedzę pozwalające im prawidłowo ocenić ryzyko inwestycyjne i uzyskać informacje niezbędne do świadomego podjęcia decyzji o nabyciu (lub nie) obligacji w oparciu o informacje publikowane przez emitentów w oparciu o obowiązujące przepisy. Z reguły, podobnych narzędzi oraz wiedzy nie posiada klient indywidualny (osoba fizyczna). Z tego też względu przyznanie szczególnej ochrony tej kategorii inwestorów, jest uzasadnione. Brak jest natomiast uzasadnienia dla przyznania podobnej ochrony podmiotom instytucjonalnym. Część podmiotów prowadzących emisję obligacji (w tym banki hipoteczne) kieruje ją ściśle do inwestorów instytucjonalnych, z wyłączeniem klientów indywidualnych, czego proponowany zapis ustawy nie uwzględnia.</p> <p>Należy zwrócić uwagę, że w publikacji informacji opisanych w nowelizacji na stronie internetowej, dostęp do nich uzyska znacznie szersze grono podmiotów aniżeli potencjalni lub obecni obligatariusze. Wydaje się to niewspółmierne w przypadku emisji obligacji zamkniętych, z uwagi na wyżej podniesione okoliczności. Może to doprowadzić do znacznego naruszenia równowagi rynkowej, prowadząc niejako do dyskryminacji podmiotów emitujących obligacje i pogorszenia ich sytuacji na rynku. W konsekwencji, może się to przyczynić do spadku popularności emisji obligacji jako sposobu pozyskania finansowania.</p> <p>Podkreślenia wymaga, że w warunkach emisji obligacji najczęściej znajdują się klauzule (kovenanty) ustalające określone obowiązki informacyjne emitentów wobec obligatariuszy, co zostało wymuszone</p>	
--	--	--	--

		<p>przez mechanizmy rynkowe. Oznacza to zatem, że obligatariusze są informowani o sytuacji emitenta, określonych zdarzeniach w odniesieniu do emitenta lub grupy kapitałowej, której jest członkiem lub otrzymują inne informacje istotne dla nich jako dla inwestorów.</p> <p>Niezależnie od powyższego, należy zwrócić uwagę na proponowany zapis art. 35 ust. 1c Ustawy o obligacjach, określający obowiązek publikacji raportów dotyczących perspektyw kształtowania się zobowiązań finansowych w odniesieniu do grupy kapitałowej emitenta. W przypadku podmiotów, których finansowanie oraz utrzymanie płynności opiera się w znaczącej mierze na emisji dłużnych papierów wartościowych (jak bank hipoteczny), obowiązek ten stanowi niczym nieuzasadnioną, dodatkową uciążliwość. Emitowane przez bank hipoteczny obligacje w większości są emitowane na stosunkowo niedługie okresy, w znakomitej większości na okres krótszy niż rok, a ich nabywcami są wyłącznie podmioty instytucjonalne. To powoduje, że nabywającym obligacje banków hipotecznych inwestorom, znającym specyfikę rynku i bieżącą sytuację emitenta w oparciu o publikowane w obowiązującym reżimie dokumenty informacyjne, nie miałoby okazji zrobić użytku z publikowanych raportów z uwagi na krótki termin zapadalności nabytych instrumentów dłużnych.</p> <p>Zważywszy na częstotliwość emisji obligacji przez banki hipoteczne oraz na zakres informacji, które miałyby być sporządzane i publikowane przez emitentów (dotyczących nie tylko samych emitentów, ale i spółki należące do grupy kapitałowej), pozyskiwanie finansowania przez banki hipoteczne w drodze emisji obligacji stanie się całkowicie nieefektywne.</p> <p>Banki hipoteczne na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych uprawnione są do emitowania obligacji. Ponadto na podstawie art. 8 ust. 1 pkt 3 tej ustawy - w zakresie nią nieuregulowanym - do zasad</p>	
--	--	--	--

			<p>emisji, obrotu i wykupu hipotecznych listów zastawnych mają zastosowanie przepisy Ustawy o obligacjach.</p> <p>W związku ze szczególnym nadzorem, jakim są objęte banki hipoteczne, nałożeniem na banki hipoteczne bardzo szerokich obowiązków raportowych m.in. wobec KNF oraz kwartalnych ujawnień na stronach internetowych banku jako emitenta (proponowany odpowiednio art. 33c lub art. 33d Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych), wnosimy o wyraźne wyłączenie banków hipotecznych z przewidzianych w projekcie obowiązków.</p>	
405.	Art. 19 pkt 5	IDM	<p><u>Art. 37 ust. 1 ustawy o obligacjach (pkt 5) art. 19 Projektu):</u></p> <p>Proponujemy wprowadzenie wyraźnego wyłączenia w stosunku do spółek publicznych, gdyż one raportują wg zasad wynikających z innych przepisów - dublowanie się obowiązków informacyjnych i towarzyszących im terminów.</p>	Uwaga przyjęta
406.	Art. 19 pkt 5	GPW	<p>Uwaga do art. 19 pkt 5 Projektu (art. 37 ustawy o obligacjach):</p> <p>Projektowane brzmienie art. 37 ust. 1 ustawy o obligacjach sugeruje, że obowiązek w nim określony będzie dotyczył tylko tych emitentów, którzy udostępniili propozycję nabycia. Tymczasem w świetle art. 33 i art. 34 ustawy o obligacjach należy mieć na uwadze, że propozycję nabycia nie sporządzają wszyscy emitenci, a wyłącznie ci emitenci którzy emitują obligacje zgodnie z art. 33 pkt 2 (inaczej niż w trybie ofert publicznej) oraz ci którzy emitują obligacje w trybie oferty publicznej, ale nie sporządzają prospektu czy też memorandum informacyjnego.</p> <p>Co prawda zgodnie z art. 41 ustawy o obligacjach przepisów art. 37 nie stosuje się do emitentów, których papiery wartościowe zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do</p>	Uwaga nieprzyjęta

			<p>alternatywnego systemu obrotu, ale należy pamiętać że nie każdy emitent, który udostępnił prospekt lub memorandum informacyjne w związku z ofertą publiczną obligacji podejmuje kroki mające na celu dopuszczanie do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do alternatywnego systemu obrotu tych obligacji.</p> <p>Mając na uwadze powyższe wydaje się wskazana taka zmiana przepisu, bliższa obecnemu brzmieniu art. 37 ust. 1 ustawy o obligacjach, która nie będzie odwoływała się do propozycji nabycia.</p> <p><u>Propozycja brzmienia art. 37 ust. 1 ustawy o obligacjach:</u></p> <p>„1. W okresie od udostępnienia propozycji nabycia do <u>Do</u> czasu całkowitego wykupu obligacji emitent publikuje na swojej stronie internetowej:</p> <p>1) ostatnie dostępne, w dniu emisji-udostępnienia propozycji nabycia, zatwierdzone roczne sprawozdanie finansowe wraz ze sprawozdaniem z badania oraz</p> <p>każde roczne sprawozdanie finansowe wraz ze sprawozdaniem z badania, w terminie 15 dni od dnia zatwierdzenia tego sprawozdania.”</p>	
407.	Art. 19 pkt 5	ZBP	<p><u>Art. 19 pkt. 5) Projektu dot. art. 37 ust. 1 ustawy o obligacjach</u></p> <p>Proponujemy odstąpienie od projektowanych zmian. Projekt przewiduje wprowadzenie obowiązku publikacji sprawozdań finansowych na stronie internetowej emitenta, w miejsce dotychczasowego obowiązku udostępnienia ich obligatariuszom. Część podmiotów emitujących obligacje ma obowiązek publikowania sprawozdania finansowego w systemie informatycznym KRS lub na stronie internetowej wynikający z innych przepisów prawa. Wprowadzona zmiana wydaje się nadmiarowa w stosunku do tych</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta</p> <p>Proponowane rozwiązanie zakłada jedynie opublikowanie na stronie internetowej sprawozdania finansowego, którego obowiązek sporządzenia nie wynika z postulowanej zmiany, a z przepisów ustawy o rachunkowości. Tym samym</p>

			obowiązków. Ponadto, zgodnie z art. 16 ustawy o obligacjach, dokumenty, informacje i komunikaty publikowane na stronie internetowej emitenta w wykonaniu przepisów ustawy emitent jest obowiązany przekazywać, w postaci drukowanej do wymienionych kategorii podmiotów. Taka korelacja obowiązków wiązać się będzie z koniecznością wydruku oraz przekazywania sprawozdań publikowanych na stronie internetowej emitenta do podmiotów wskazanych w art. 16.	obowiązki idące za proponowaną regulacją będą miały jedynie następczy charakter techniczny względem emitenta, polegający na zamieszczeniu jednego pliku na jego stronie internetowej.
Art. 23. Zmiany do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej				
408.	Art. 23 pkt 1	Rzecznik Finansowy	Art. 23 projektu ustawy - zmiana art. 29 ust. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Zgodnie z uzasadnieniem, zmiana art. 29 ust. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ma na celu doprecyzowanie, że w przypadku ubezpieczeń dobrowolnych zakład ubezpieczeń powinien w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wystąpieniu zdarzenia losowego poinformować właściwe osoby o przyczynach niemożności zaspokojenia roszczeń w całości lub części (analogicznie do rozwiązań zawartych w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK) Należy jednak zwrócić uwagę, że termin spełnienia świadczenia w odniesieniu do umów ubezpieczenia, innych niż ubezpieczenia obowiązkowe reguluje art. 817 ustawy Kodeks cywilny: § 1. Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. § 2. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. § 3. Umowa ubezpieczenia	Uwaga uwzględniona Proponuje się wykreślenie przepisu.

			<p>lub ogólne warunki ubezpieczenia mogą zawierać postanowienia korzystniejsze dla uprawnionego niż określone w paragrafach poprzedzających. Projekt ustawy przewiduje, że art. 29 ust. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, po nowelizacji miałby otrzymać następujące brzmienie: „4. Jeżeli w terminach określonych w ustawie lub w umowie zakład ubezpieczeń nie wypłaci odszkodowania lub świadczenia, w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wystąpieniu zdarzenia losowego, zakład zawiadamia na piśmie: 1) osobę zgłaszającą roszczenie oraz 2) ubezpieczonego, w przypadku umowy ubezpieczenia zawartej na cudzy rachunek, w szczególności ubezpieczenia grupowego, jeżeli nie jest on osobą zgłaszającą roszczenie - o przyczynach niemożności zaspokojenia ich roszczeń w całości lub w części, a także wypłaca bezsporną część świadczenia.”</p> <p>Projektowany przepis dubluje termin wypłaty bezspornej części świadczenia, przewidziany w art. 817 § 2 zd. 2 Kodeksu cywilnego, dodatkowo nieznacznie go modyfikując. Przepis należałoby zrehabilitować tak, aby nie powielał zagadnień uregulowanych już w art. 817 k.c.</p>	
409.	Art. 23 pkt 1 oraz propozycja przepisu przejściowego	PIU	<p>Art. 29 ust. 4 uduir</p> <p>PIU nie podziela przekonania o konieczności doprecyzowania obecnego brzmienia art. 29 ust. 4 uduir, zgodnie z którym zakład powinien w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wystąpieniu zdarzenia poinformować o przyczynach niemożności zaspokojenia roszczeń. Kwestię terminu wypłaty świadczenia w ubezpieczeniach dobrowolnych reguluje art. 817 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.</p> <p>Propozycja wydłużenia vacatio legis w odniesieniu do art. 23 pkt 1 proponowanej ustawy. Przepis ten bowiem spowoduje konieczność</p>	j.w

			<p>zmiany zapisów wszystkich OWU oraz ewentualnie procedur likwidacyjnych, które dotyczą tej kwestii.</p> <p><i>Art. 40. Ustawa wchodzi w życie w terminie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:</i></p> <p>1) <i>art. 13 pkt 11 lit. a i art. 16 pkt 3, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;</i></p> <p>2) <i>art. 23:</i></p> <p>a) pkt 1, który wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia,</p> <p>b) pkt 15, który wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia,</p> <p>c) pkt 20 i 22, które wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2023 r.;</p> <p>3) <i>art. 25 pkt 12 lit. b, który wchodzi w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia.</i></p>	
410.	Art. 23 pkt 2 lit. c	UKNF	<p>Art. 35 ust. 2 nowy pkt 26a udair</p> <p>W zakresie ustawy o nadzorze uzupełniającym UKNF nie zgłasza uwag.</p> <p>W zakresie nadzoru grupowego z rozdz. 15 należy zwrócić uwagę na art. 410 ust. 1, który reguluje kwestię przekazywania informacji pomiędzy podmiotami w grupie na potrzeby tego nadzoru.</p> <p>Wydaje się zatem, że dodatkowy przepis zwalniający z tajemnicy umów ubezpieczenia na potrzeby nadzoru grupowego zawęża zakres art. 410 ust. 1, lub się na niego nakłada, tym samym interpretacja przepisu art. 410 staje się niejasna.</p> <p><i>Art. 410. 1. Podmioty podlegające nadzorowi nad grupą, podmioty powiązane podmiotów podlegających nadzorowi nad grupą oraz podmioty posiadające udziały kapitałowe w podmiotach podlegających nadzorowi nad grupą mogą dokonywać wymiany informacji, które mogą być odpowiednie dla celów nadzoru nad grupą. Czy należy zatem interpretować, że art. 410 dotyczy informacji nieobjętych</i></p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Fragment budzący wątpliwości został wykreślony.</p>

			tajemnicą i propozycja uzupełnia lukę? Czy też w opinii MF jest przepisem szerszym? Jak w takim kontekście należy interpretować zmianę dot. ustawy o nadzorze uzupełniającym bez analogicznego przepisu jak w art. 410 dla nadzoru grupowego?	
411.	Art. 23 pkt 4	UKNF	Art. 41 udair Konieczna jest zmiana redakcyjna polegająca na zmianie wskazanego w projekcie ust. 11 na ust. 1 opatrzony indeksem górnym, tj. wprowadzania zmiana brzmienia dotyczy ust. 1 ¹ , a nie ust. 11.	Uwaga uwzględniona
412.	Art. 23 pkt 4 lit. b	UODO	Art. 23 pkt 4 lit. b projektu ustawy zmienia ust. 1d w art. 41 w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1130, 2140 i 2328 oraz z 2022 r. poz. 655, 1488 i 1933) w następujący sposób w ust. 1d w zdaniu drugim wyrazy „niezwłocznie po dokonaniu czynności, o której mowa w ust. 11” zastępuje się wyrazami „po upływie terminu przedawnienia roszczeń z umowy ubezpieczenia, o której mowa w dziale II w grupach 3 lub 10 załącznika do ustawy, z wyłączeniem odpowiedzialności przewoźnika. Na mocy projektowanego przepisu zakład ubezpieczeń będzie mógł przetwarzać objęte szczególnym reżimem dane, o których mowa w art. 10 rozporządzenia 2016/679, dotyczące wykroczeń lub przestępstw stanowiących naruszenia przepisów ruchu drogowego oraz przypisanych im punktów także po zawarciu umowy ubezpieczenia, do czasu przedawnienia roszczeń z umowy ubezpieczenia, nie zaś tak jak do tej pory usuwać je niezwłocznie po zawarciu tej umowy. Tak daleko idące wydłużenie okresu przetwarzania tych danych nie jest odpowiednio uzasadnione i wydaje się nieadekwatne z punktu widzenia zasady ograniczenia przechowywania (art. 5 ust. 1 lit. e rozporządzenia 2016/6799) zwłaszcza biorąc pod uwagę sensytywny charakter tych danych określony w art. 10 rozporządzenia 2016/67910 . Uzasadnionym jest by zagadnienie to poddane zostało analizie w ocenie skutków dla ochrony danych dla projektowanej ustawy.	Uwaga nieuwzględniona W celu umożliwienia ubezpieczającym skuteczne dochodzenie roszczeń z tytułu podwyższonej wysokości składki ubezpieczeniowej wydaje się zasadne, aby zakład ubezpieczeń mógł przetwarzać dane do czasu przedawnienia roszczeń.

413.	Art. 23 pkt 5 lit. b	PIU	<p>Art. 49 ust. 1a uduir</p> <p>Opowiadamy się przeciwko wprowadzeniu uzasadnienia powołania członków zarządu i rady wraz z oceną spełniania wymogów określonych w przepisach prawa (wzorowany na prawie bankowym nowy ustęp 1a w art. 49 uduir). Przepisy unijne nie wskazują na obowiązek przekazywania organowi nadzoru uzasadnienia powołania. Przepisy krajowe wymagają spełnienia przez powoływane osoby określonych wymogów, nie wymagają jednak uzasadnienia. Wprawdzie zgodnie z art. 22 ust. 3 prawa bankowego bank przekazuje KNF informację o spełnieniu przez członków rady nadzorczej określonych wymogów, jednak norma nie wymaga uzasadnienia powołania. Podkreślamy, że dyrektywa Wyplacalność II właśnie podlega rewizji, przy czym w opublikowanej wersji zmian w dyrektywnie nie ma proponowanych regulacji.</p>	Uwaga nieuwzględniona
414.	Art. 23 pkt 5 lit. b	Związek Pracodawców Polska Miedź	<p>Brak jest potrzeby wprowadzenia obowiązku sporządzenia uzasadnienia powołania członków zarządu i członków rady nadzorczej - aktualnie obowiązujące przepisy określają wyłącznie obowiązek spełnienia określonych wymogów przez powoływane osoby, co organ nadzoru ma możliwość zweryfikowania (w oparciu o przedstawiane przez zakład ubezpieczeń dokumenty) bez konieczności sporządzania formalnego uzasadnienia dokonanego wyboru przez zakład ubezpieczeń.</p>	j.w.
415.	Art. 23 pkt 6 lit. a	PIU	<p>Art. 50 ust. 1 uduir</p> <p>PIU nie popiera zmiany dotyczącej określenia minimalnej ilości członków zarządu w zakładzie prowadzącym działalność w formie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych. Odmienności funkcjonowania towarzystw ubezpieczeń wzajemnych (w tym odmienna struktura organizacyjna) powodują, iż dotychczasowe zapisy odpowiadają charakterystyce tuw-ów.</p>	Uwaga uwzględniona

416.	Art. 23 pkt 10	UKNF	<p>UKNF podtrzymuje, iż istnieje ryzyko sprzeczności dodawanego ust. 7a z treścią art. 68 ust. 5 uduir.</p> <p>Treść dodawanego ust. 7a brzmi: „W przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 4, Komisja może określić wymagany poziom wiedzy i umiejętności kandydatów na aktuariuszy poprzez wskazanie wymaganego poziomu wyników egzaminów pisemnych uzyskanych w trakcie studiów.”.</p> <p>Natomiast treść obowiązującego art. 68 ust. 5 brzmi: „Komisja Egzaminacyjna dla Aktuariuszy, zwana dalej "Komisją", na wniosek kandydata na aktuarusza, zwalnia go z wymogu złożenia egzaminu aktuarialnego, jeżeli ukończył on uznane przez Komisję studia wyższe, o których mowa w art. 70 ust. 5 pkt 4, oraz złożył z wynikiem pozytywnym egzaminu na tych studiach przeprowadzone w formie pisemnej, a od ukończenia studiów nie upłynęło więcej niż 3 lata.”.</p> <p>W dodawanym ust. 7a wprowadza się możliwość określenia przez Komisję wymaganego poziomu wiedzy i umiejętności kandydatów na aktuariuszy poprzez wskazanie wymaganego poziomu wyników egzaminów uzyskanych w trakcie studiów. Warunku uzyskania przez kandydata na aktuarusza wymaganego poziomu wyników egzaminów uzyskanych w trakcie studiów nie przewiduje cytowany powyżej art. 68 ust. 5 (wystarczające w tym zakresie jest złożenie z wynikiem pozytywnym egzaminów [przeprowadzonych w formie pisemnej], na studiach wyższych uznanych przez Komisję Egzaminacyjną). Wobec powyższego wymogi określone przez Komisję Egzaminacyjną nie będą miały wpływu na możliwość uzyskania zwolnienia, o którym mowa w art. 68 ust. 5 ustawy.</p> <p>Z zestawienia art. 70 (po zmianie) oraz art. 68 nie wynika jednoznacznie, na jakim etapie miałyby być brane pod uwagę określone przez Komisję Egzaminacyjną wymogi w zakresie poziomu wyników egzaminów uzyskanych w trakcie studiów:</p>	Uwaga uwzględniona
------	----------------	------	--	--------------------

			<p>1) czy w toku procedury uznawania przez Komisję Egzaminacyjną studiów wyższych za równorzędne;</p> <p>Należy zauważyć, że wówczas uznanie studiów przez Komisję Egzaminacyjną za równorzędne byłoby niejako warunkowe, gdyż oznaczałoby, że dany kierunek studiów wyższych jest uznany za równorzędny, o ile kandydat na aktuarusza uzyskał ze wskazanych przez Komisję Egzaminacyjną egzaminów ocenę na określonym minimalnym poziomie. Przy tej koncepcji projektowany przepis należałoby zintegrować z ust. 5, inaczej aniżeli jedynie poprzez zamieszczenia odwołania: „w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 4)” (na marginesie należy wspomnieć, że aktualnie odwołanie zawiera błąd gramatyczny: w przypadku, o których mowa, zamiast o którym mowa, jak też nie jest jasne, o jaki przypadek, o którym mowa w ust. 5 pkt 4) chodzi), gdyż przy proponowanym aktualnie brzmieniu ust. 7a wydaje się, że procedura uznawania przez Komisję Egzaminacyjną studiów za równorzędne jest odrębna od procedury określania przez tę Komisję wymogów dotyczących ocen z egzaminów;</p> <p>2) czy też w toku procedury oceny spełniania wymagań przez kandydata na aktuarusza.</p> <p>W przypadku takiego założenia (a projektowane brzmienie ust. 7a wskazywałoby raczej na tego rodzaju koncepcję), zachodzi sprzeczność z wymogami określonymi w art. 68 ust. 5 ustawy, na co wskazano już powyżej.</p>	
417.	Art. 23 pkt 10	Polskie Stowarzyszenie Aktariuszy	<p>W art. 23 ust 10) Projektu, w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1130) proponowane jest wprowadzenie zmiany poprzez dodanie w art. 70 po ustępie 7 ustępu 7a o treści:</p> <p>„7a. W przypadku, o których mowa w ust. 5 pkt 4, Komisja może określić wymagany poziom wiedzy i umiejętności kandydatów na aktuaruszy poprzez wskazanie wymaganego poziomu wyników egzaminów uzyskanych w trakcie studiów.”</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa na skutek przyjęcia ww. uwagi UKNF</p>

			<p>Chcielibyśmy poddać pod rozagę uzupełnienie powyżej dodawanego ustępu 7a o następującą proponowaną treść:</p> <p>„7a. W przypadku, o których mowa w ust. 5 pkt 4, Komisja, po zasięgnięciu opinii ogólnopolskich organizacji aktuarialnych może określić wymagany poziom wiedzy i umiejętności kandydatów na aktuariuszy poprzez wskazanie wymaganego poziomu wyników egzaminów uzyskanych w trakcie studiów.”</p> <p>Powyższą propozycję uzupełnienia zmiany ust. 7a motywujemy praktyką stosowaną w innych jurysdykcjach, gdzie organizacje aktuarialne uczestniczą w procesie uznawania kwalifikacji, co zapewnia utrzymanie jednolitego poziomu kwalifikacji równoważnego egzaminu aktuarialnego.</p> <p>Taka praktyka jest przykładowo stosowana w Wielkiej Brytanii, gdzie poziom zdawalności na uczelniach, których egzaminy są uznawane za równoważne egzaminom aktuarialnym jest weryfikowany przez Institute and Faculty of Actuaries i kalibrowany do poziomu wiedzy zdających.</p> <p>Chcielibyśmy także zwrócić uwagę, że podobny treściowo zapis w art. 68 pkt 10 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej brzmi: „Organ nadzoru, po uzyskaniu opinii ogólnopolskich organizacji aktuariuszy, może zwolnić od wymogu złożenia egzaminu aktuarialnego osobę, która uzyskała uprawnienia aktuarialne w innym państwie oraz która spełnia warunki, o których mowa w ust. 3 pkt 4–6.”</p>	
418.	Art. 23 pkt 14 lit. b, pkt 23 lit. c, pkt 24 lit. a, pkt 28 lit. b, pkt 29 lit. b, pkt 31 oraz pkt 34 lit. b	UKNF	<p>Art. 250 ust. 6, Art. 335 ust. 2a, Art. 345 ust. 2b, Art. 350 ust. 2a, Art. 356 ust. 1a, Art. 361 ust. 2, Art. 415 ust. 1a uduir</p> <p>Brzmienie projektowanych przepisów, tj. : „Przepisy art. 237 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio”, powinno ulec modyfikacji na: „Przepisy art. 237 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio”.</p> <p>Uzasadnienie:</p>	Uwaga uwzględniona

			<p>Projektowane przepisy pomijają dodany w art. 237 uduir ust. 5: „Zalecenie wydane na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych”. Jest zasadne, żeby we wszystkich przypadkach stosować takie samo rozwiązanie dotyczące doręczania zaleceń (wydanych na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej).</p> <p>Ponadto odesłanie do ust. 3 art. 237 jest nadmiarowe, ponieważ w ustępach poprzedzających wskazano na możliwe postaci utrwalenia dokumentów, np. w art. 250 ust. 5 wskazano na możliwe postaci utrwalenia pisma z zaleceniami.</p>	
419.	Art. 23 pkt 15	UKNF	<p>W styczniu 2022 r. UKNF przekazał do Ministerstwa Finansów projekt kompleksowej regulacji prawnej dotyczącej zasad lokowania przez zakład ubezpieczeń środków finansowych, dotyczących umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający niebędący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony ponosi koszt składki ubezpieczeniowej (dalej: „Propozycja UKNF”).</p> <p>Propozycja UKNF zakładała zmianę przepisów ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, która miała polegać między innymi na dodaniu do tej ustawy nowego Rozdziału 9a „Szczególne zasady związane z lokowaniem środków finansowych zakładu ubezpieczeń, gdy ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający, gdy ubezpieczony będący osobą fizyczną finansuje koszt składki ubezpieczeniowej, z wyłączeniem lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego będącego funduszem zdefiniowanej daty, o którym mowa w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych”.</p> <p>W Propozycji UKNF zawarto również upoważnienie do wydania przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych rozporządzenia</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Proponowane przez UKNF tak szerokie ujęcie zagadnienia w tym projekcie ustawy (odnoszącym się do całego rynku finansowego) nie jest możliwe. W konsekwencji proponuje się przyjęcie odpowiedniego upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia i docelową regulację w akcie wykonawczym.</p>

		<p>do określenia w drodze rozporządzenia określonych szczegółowych kwestii dotyczących:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) warunków zawierania przez zakład ubezpieczeń umów, w ramach lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, których przedmiotem są instrumenty pochodne, 2) warunków, jakie powinny spełniać niewystandaryzowane instrumenty pochodne oraz podmioty będące stroną umowy z zakładem ubezpieczeń, jeżeli użycie tych instrumentów i zawieranie tych umów następuje w związku z lokowaniem środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, 3) warunków i zasad na jakich zakład ubezpieczeń może zajmować pozycje w instrumentach pochodnych przy lokowaniu środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, 4) sposobu ustalania oraz maksymalną wartość ryzyka kontrahenta wynikającą z transakcji niewystandaryzowanymi instrumentami pochodnymi przy lokowaniu środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, 5) sposobu wyznaczenia maksymalnego zaangażowania ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w instrumenty pochodne oraz sposobu obliczania całkowitej ekspozycji ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w instrumenty pochodne, 6) warunków, jakie muszą spełniać indeksy stanowiące bazę instrumentów pochodnych, w tym niewystandaryzowanych instrumentów pochodnych, 7) wymagań dotyczących systemu zarządzania ryzykiem w zakresie związanym ze stosowaniem instrumentów pochodnych przy lokowaniu środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego 	
--	--	---	--

		<p>– w celu zapewnienia ochrony interesów ubezpieczających będących osobami fizycznymi i ubezpieczonych, gdy ubezpieczony będący osobą fizyczną finansuje koszt składki ubezpieczeniowej.</p> <p>Z kolei projekt ustawy przedłożony przez Ministerstwo Finansów do konsultacji przewiduje zmianę art. 276 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej w ten sposób, że całość zasad, związanych z lokowaniem przez zakład ubezpieczeń środków finansowych, dotyczących umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający niebędący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony będący osobą fizyczną ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, z wyłączeniem lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego będącego funduszem zdefiniowanej daty, zostanie docelowo określona w rozporządzeniu do którego wydania ustawa upoważnia ministra właściwego do spraw instytucji finansowych.</p> <p>W związku z tym UKNF podnosi wątpliwość czy wprowadzenie wszystkich przewidywanych ograniczeń działalności lokacyjnej zakładów ubezpieczeń w przedmiotowym zakresie faktycznie może zostać zrealizowane wyłącznie poprzez wydanie rozporządzenia, a nie w drodze ustawy i ew. w przepisach wykonawczych do ustawy. Zwracamy uwagę, że Propozycja UKNF zawiera szereg nowych ograniczeń i wymogów dotyczących działalności lokacyjnej ze środków UFK, które w chwili obecnej nie obowiązują, a które w dużej mierze, ze względu obowiązujący art. 133(3) Dyrektywy Wypłacalność II oraz ze względu zasadność dążenia do przeciwdziałania występowaniu arbitrażu regulacyjnego pomiędzy regulacjami dotyczącymi lokat dokonywanych w ramach produktów ubezpieczeniowych z UFK a regulacjami dotyczącymi lokat funduszy inwestycyjnych otwartych (FIO), zostały oparte w dużej mierze o rozwiązania stosowane już na rynku FIO, a mające swe oparcie w</p>	
--	--	---	--

			<p>dyrektywie UCITS. Analogiczne przepisy regulujące zasady polityki inwestycyjnej FIO zostały wprowadzone przepisami rangi ustawowej, a w zakresie dotyczącym pewnych zagadnień związanych z instrumentami pochodnymi oraz z zarządzaniem ryzykiem, także przepisami rangi rozporządzenia.</p> <p>Wydaje się, że kwestia ta może być podnoszona trakcie dalszych prac legislacyjnych dotyczących projektowanej ustawy, a w przypadku jej uchwalenia w proponowanym kształcie, także podczas prac nad rozporządzeniem, które miałyby w całości regulować kwestię zasad, związanych z lokowaniem przez zakład ubezpieczeń środków finansowych w zakresie określonym powyżej. Ewentualne wydanie aktu prawnego rangi rozporządzenia, który istotnie ogranicza wolność działalności gospodarczej zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji może powodować zarzut niezgodności takiej regulacji z art. 22 Konstytucji w związku z art. 20 Konstytucji. UKNF, mimo że, zdecydowanie popiera zamysł uregulowania działalności lokacyjnej zakładów ubezpieczeń w przedmiotowym zakresie, to wskazuje, że powinno to nastąpić w taki sposób, aby zminimalizować ryzyko skutecznego podważania zgodności tych przepisów z Konstytucją ze względu na blankietowość upoważnienia ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia wszystkich zasad związanych z lokowaniem ww. środków finansowych w rozporządzeniu, bez zamieszczenia w ustawie wskazówek co do kierunku merytorycznych rozwiązań, które miałyby znaleźć wyraz w rozporządzeniu.</p>	
420.	Art. 23 pkt 15	PIU	<p>Art. 276 ust. 7 i ust. 10</p> <p>Ze względu na stopień złożoności oraz skomplikowanie zagadnienia będącego przedmiotem propozycji zawartej w proponowanym przepisie, szczegółowe uwagi dotyczące propozycji uregulowania polityki inwestycyjnej ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych zostaną przekazane do Ministerstwa Finansów w odrębnym piśmie.</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Uwaga uwzględniona w zakresie terminu wydłużenia <i>vacatio legis</i> (z 3 do 9 miesięcy).</p>

		<p>Pismo z dnia 28 listopada 2022 r., sygn. 1062/2022</p> <p>1. Istotny wpływ proponowanej zmiany na działalność zakładów ubezpieczeń na życie</p> <p>Polska Izba Ubezpieczeń stoi na stanowisku, że istotność tego zagadnienia, jego ciężar gatunkowy, a przede wszystkim stopień złożoności i skomplikowanie, jak również jego rola dla klientów zakładów ubezpieczeń powodują, że powinno być ono przedmiotem szczególnej uwagi, nie tylko zakładów ubezpieczeń oferujących UFK, ale także prawodawcy i organów nadzoru. Konieczność zapewnienia stabilnego zarządzania zakładami ubezpieczeń oraz wpływ proponowanej zmiany na szeroko rozumiany rynek kapitałowy i ubezpieczeniowy wymagają przeprowadzenia kompleksowych analiz i wypracowania optymalnych rozwiązań w tym zakresie. Rozwiązania te powinny być zgodne z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa, jak również dostosowane do realiów funkcjonowania UFK i oferujących je zakładów ubezpieczeń. Kluczowe wydaje się wskazanie, że projekt przedmiotowej regulacji stanowić będzie całkowite novum względem obowiązującego stanu prawnego i regulacji zawartych w Ustawie. Z tego też względu PIU pragnie podkreślić czym w istocie jest przedmiotowy projekt regulacji. Nie jest on bowiem dodaniem tylko odpowiedniej delegacji ustawowej z upoważnieniem do wydania rozporządzenia, które określi szereg elementów działalności UFK. Stanowi on de facto kompleksowe rozwiązanie, które w sposób niezwykle istotny wpłynie na bieżącą działalność znacznej części rynku ubezpieczeniowego. Oznacza on złożoną, rozbudowaną i jedną z kluczowych zmian wprowadzaną przez Projekt, szczególnie jeśli zestawimy wszystkie proponowane zmiany Projektu. Inną zmianą o podobnym charakterze zawartą w Projekcie, zdaje się być zmiana w zakresie funduszy inwestycyjnych (wprowadzenie nowego rodzaju). Należy przy tym podkreślić, że jest to zmiana, która modyfikuje tylko w niewielkiej części regulację dot. funduszy inwestycyjnych – jest</p>	<p>Organ nadzoru wskazuje na pilność regulacji. W projekcie proponuje się przyjęcie odpowiedniego upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia i docelową regulację w akcie wykonawczym. Postulat o konieczności przeprowadzenia analiz i wypracowania optymalnych rozwiązań może zostać zrealizowany podczas prac nad rozporządzeniem.</p>
--	--	--	--

		<p>zmianą fragmentaryczną, osadzoną w innych postanowieniach tej regulacji. W przypadku UFK mamy do czynienia ze zgoła inną sytuacją - wprowadzeniem daleko bardziej rozbudowanego i kompleksowego rozwiązania, które nie znajduje swojego odpowiednika w dotychczasowych regulacjach UFK. Stanowi więc doniosłą zmianę dla działalności UFK i zakładów ubezpieczeń.</p> <p>2. Obecnie obowiązująca zasada ostrożnego inwestora</p> <p>Izba pragnie podkreślić, że funkcjonowanie ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych obecnie określone jest przez właściwe, sektorowe przepisy dotyczące działalności ubezpieczeniowej, w szczególności przez ustawę o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Obowiązujące już regulacje zawierają, między innymi, przepisy dotyczące polityki lokacyjnej UFK. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że po wejściu w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (dalej dyrektywa Wyplacalność II), podstawą regulacji działalności inwestycyjnej zakładów ubezpieczeń i osiá podejmowanych przez nich działań, w tym również odnoszących się do lokowania przez zakłady ubezpieczeń na życie środków na ryzyko klientów w ramach UFK, jest tzw. „zasada ostrożnego inwestora”. Czym jest owa zasada, w szczególności zaś co się na nią składa i to jak powinna być realizowana przez zakłady w ich bieżącej działalności określono m.in. w art. 276 Ustawy. Nadrzędną składową zasady ostrożnego inwestora jest to, by zakłady ubezpieczeń lokowały środki w aktywa i instrumenty finansowe, których ryzyko mogą należycie mierzyć, określić i monitorować oraz którym to ryzykiem mogą zarządzać. Dodatkowo zakłady powinny również to ryzyko kontrolować i raportować, stosownie do odpowiednich regulacji prawnych i wymagań stawianych przez organy nadzoru, w szczególności Komisję Nadzoru Finansowego. Nadmienić należy, że</p>	
--	--	--	--

		<p>obecnie obowiązujące przepisy wymagają także od zakładu ubezpieczeń zapewnienia bezpieczeństwa, rentowności oraz płynności aktywów, w które lokowane są środki UFK. W tym miejscu podkreślenia wymaga, że przy implementacji dyrektywy Wyplacalność II w 2015 r. do polskiego porządku prawnego, zrezygnowano z rozwiązań legislacyjnych polegających na wskazaniu ustawowych limitów inwestycyjnych, zarówno ilościowych, jak i rodzajowych, w odniesieniu do aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. W szczególności zrezygnowano ze wskazywania rodzajów aktywów, w jakie lokować środki mogłyby zakłady ubezpieczeń, w tym także kwestii obejmujących ryzyko walutowe, czy koncentrację tych aktywów. Warto zwrócić uwagę na kontekst i otoczenie w jakim następuje praktyczna realizacja zasady ostrożnego inwestora. W praktyce bowiem na rynku ubezpieczeniowym istnieją dwa modele zarządzania środkami UFK, które również mogą występować i być realizowane łącznie w danym zakładzie ubezpieczeń. Są nimi tzw. zarządzanie własne środkami UFK (w szczególności rozumiane jako budowanie UFK w oparciu o nabywanie poszczególnych instrumentów w ramach założonego, określonego portfela inwestycyjnego i strategii) oraz tzw. bezpośrednie inwestowanie aktywów UFK (polegające na nabywaniu jednostek lub tytułów uczestnictwa określonych funduszy inwestycyjnych, krajowych lub zagranicznych, zarządzanych przez TFI, o określonej polityce i strategii). Żaden z powyższych modeli nie wymaga jednak posiadania przez zakłady ubezpieczeń równie szczegółowej wiedzy i kompetencji w obszarze przepisów prawa regulujących i określających zasady, ograniczenia oraz politykę inwestycyjną jak ta wymagana dla TFI i funduszy inwestycyjnych. Zakłady ubezpieczeń, 3 tak jak pozostali klienci nabywający jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych, opierają się na wymaganej przepisami prawa, wiedzy i doświadczeniu zarządzających nimi TFI oraz udostępnianych przez nie informacjach na temat podejmowanej przez te fundusze</p>	
--	--	---	--

		<p>inwestycyjne strategii inwestycyjnej. PIU pragnie tym samym zwrócić uwagę, że zakłady ubezpieczeń na życie, działając jako podmioty profesjonalne, posiadają wieloletnie doświadczenie i wykwalifikowane kadry w zarządzaniu znacznymi aktywami w długoterminowej perspektywie, jak również zapewniają bezpieczeństwo klientom poprzez ścisły nadzór regulacyjny i wysokie wymagania kapitałowe. Posiadają ponadto stosowne rozwiązania techniczne i organizacyjne by należycie realizować obowiązki w zakresie inwestowania i zarządzania środkami UFK.</p> <p>3. Odrębność funkcjonowania ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych od funduszy inwestycyjnych</p> <p>PIU pragnie podkreślić, że fundusze inwestycyjne, pomimo zbliżonego do ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych charakteru, działają jednak w zupełnie innym reżimie prawnym, zarówno na poziomie krajowym, jak i europejskim. Stanowią swoisty, odrębny od UFK, samodzielny pod względem regulacji ustawowej, produkt. Oferowane są też określone odbiorcy, innemu niż odbiorca jakim jest klient zakładu ubezpieczeń. Izba pragnie również zaakcentować podstawową różnicę pomiędzy funduszem inwestycyjnym a UFK – fundusz inwestycyjny posiada osobowość prawną i działa w oparciu o statut. Ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy jest natomiast wydzielonym funduszem aktywów zakładu ubezpieczeń na życie, stanowiącym rezerwę tworzoną ze składek ubezpieczeniowych, która jest inwestowana w sposób określony w umowie ubezpieczenia (w szczególności zaś w regulaminie UFK, którego zakres, przedmiot i zawartość również regulują stosowne przepisy prawa, w szczególności postanowienia Ustawy). Mając powyższe na względzie należy wyraźnie stwierdzić, że zastosowanie wprost, czy też choćby odpowiednio, regulacji prawnych dotyczących funkcjonowania funduszy inwestycyjnych do umów ubezpieczenia z UFK jest co najmniej utrudnione, o ile w ogóle możliwe. Owe różnice regulacyjne</p>	
--	--	--	--

		<p>prorowadzić muszą do wniosku, że do poprawnego przeprowadzenia zmian w obszarze UFK i dla regulowania zagadnień z tak kluczowego zakresu jakim jest obszar dozwolonych inwestycji z pewnością wymagana jest szczegółowa, pogłębiona i wielowątkowa analiza. Niezbędne jest bowiem w szczególności odpowiednie uwzględnienie specyfiki prowadzenia działalności ubezpieczeniowej oraz charakterystyki umów ubezpieczenia na życie. W tym miejscu pragniemy zwrócić uwagę, że dyskusja co do sposobu jak i zakresu regulacji polityki inwestycyjnej (będącej immanentną częścią umowy ubezpieczenia, w szczególności zaś OWU i regulaminu UFK) musi uwzględniać, wynikający z przepisów kodeksu cywilnego, brak możliwości jednostronnej zmiany umowy przez zakład ubezpieczeń (w tym regulaminu UFK). Zatem w przeciwieństwie do elastyczności zmian statutu funduszu inwestycyjnych przez TFI, umowy ubezpieczenia (w tym z komponentem UFK) takiej elastyczności zmian nie posiadają. To rodzi i będzie rodzić wątpliwości fundamentalnej natury, które mogą istotnie wpływać na bezpieczeństwo i pewność co do trwałości zawartych z ubezpieczycielami umów, ale także na stabilność funkcjonowania rynku ubezpieczeniowego. Z tego względu proponowana regulacja powinna dotyczyć jedynie nowych UFK tworzonych po wejściu w życie proponowanych przepisów. Biorąc pod uwagę powyższe, chcielibyśmy zwrócić uwagę, że obecna propozycja zmiany art. 276 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, zawierająca jedynie propozycję delegacji dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia w drodze rozporządzenia szczególnych zasad związanych z lokowaniem przez zakład ubezpieczeń środków UFK, nie zawiera na obecnym etapie prac nad Ustawą szczegółowych rozwiązań i propozycji przepisów regulujących ten obszar. Tym samym brak jest obecnie możliwości ich szczegółowej analizy i dokonania rzetelnej oceny ich wpływu na działalność UFK, zakładów ubezpieczeń na życie jak i funkcjonowanie całego rynku finansowego. W ocenie Izby regulacja przedmiotowej</p>	
--	--	---	--

		<p>materii w formie rozporządzenia, a nie bezpośrednio w przepisach ustawy wydaje się być rozwiązaniem bardziej optymalnym m.in. ze względu na większą elastyczność i możliwość zmian takich przepisów w przyszłości. Zmiany takie w ocenie PIU z pewnością będą konieczne, w szczególności biorąc pod uwagę przepis art. 133 ust. 3 dyrektywy Wypłacalność II, który co prawda pozwala państwom członkowskim na wprowadzenie ograniczeń rodzajów aktywów lub wartości odniesienia, z jakimi mogą być związane świadczenia wynikające z polisy, gdy ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną (a więc UFK), ale z tym zastrzeżeniem, że nie mogą być one bardziej restrykcyjne niż przepisy dyrektywy 85/611/EWG (dyrektywa UCITS). Należy mieć zatem na względzie, że w przypadku jakiegokolwiek zmiany ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w zakresie polityki inwestycyjnej funduszy inwestycyjnych otwartych, konieczna będzie również zmiana przepisów regulujących politykę inwestycyjną UFK, mającą na celu zapewnienie, że przepisy regulujące działalność zakładów ubezpieczeń (szerzej UFK) nie będą bardziej restrykcyjne niż przepisy regulujące działalność funduszy inwestycyjnych. Zawarcie odpowiedniej regulacji w formie rozporządzenia będzie również dawało większą możliwość zmian, jeśli okazałoby się, że zaproponowane przepisy miałyby lub mają negatywny wpływ na działalność zakładów ubezpieczeń na życie, co jak już wspomnieliśmy wcześniej, na obecnym etapie prac nie jest możliwe do oceny.</p> <p>4. Konieczność odpowiedniej analizy proponowanych przepisów oraz ocenę ich wpływu na działalność zakładów ubezpieczeń i rynek finansowy</p> <p>PIU pragnie ponadto podkreślić, że negatywnie ocenia możliwość wystąpienia sytuacji, gdzie dodanie proponowanych przepisów (dot. UFK) do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów</p>	
--	--	--	--

		<p>na tym rynku (UD235) miałyby nastąpić dopiero na zaawansowanym etapie prac legislacyjnych nad Projektem. Zawiera on szereg zmian w praktycznie wszystkich kluczowych ustawach regulujących działanie rynków finansowych, nie tylko rynku ubezpieczeniowego. Zakres tych zmian jest niebagatelny, a intensywne prace nad projektem trwają od połowy 2021 r. Procedowane na wcześniejszych etapach zmiany w zakresie działalności sektora ubezpieczeniowego nie uwzględniały obszaru polityki inwestycyjnej UFK i nie były przedmiotem wcześniejszych dyskusji i analiz wszystkich interesariuszy Projektu. Dodanie przepisów, w zakresie rozwiązań proponowanych przez KNF, a dotyczących uregulowania polityki inwestycyjnej UFK, do Projektu na etapie ponownych konsultacji zmian, a które nie były szczegółowo dyskutowane podczas wcześniejszych prac legislacyjnych, uniemożliwi w rzeczywistości ich należytą analizę i ocenę wpływu na działalność zakładów ubezpieczeń, a także ich wpływu na rynek finansowy. PIU ponadto pragnie zwrócić uwagę na okoliczność, że projekt uregulowania polityki inwestycyjnej UFK przygotowany i przekazany do Ministerstwa Finansów przez KNF 1 lutego br. opierał się w istocie na odpowiednich przepisach ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Polska Izba Ubezpieczeń była dotychczas uczestnikiem konsultacji w tym obszarze w ramach prac UKNF nad projektem decyzji o interwencji produktowej na rynku UFK. Należy jednak zwrócić także uwagę na fakt, że projekt ten nadal budzi szereg wątpliwości interpretacyjnych i pytań po stronie branży ubezpieczeniowej. Tym samym w ocenie PIU, przyjmując założenie, że mógłby on stanowić w jakimś zakresie podstawę i ramy prac nad zmianami do Ustawy w obszarze dotyczącym działalności UFK, wymaga on wciąż szczegółowego przedyskutowania i dalszego dopracowania, w szczególności przy udziale autorów projektu (KNF), jak również interesariuszy rynku i samego Ministerstwa Finansów. W naszej ocenie obecne zaawansowanie prac nad Projektem, a także</p>	
--	--	---	--

			<p>zakres proponowanych w niej zmian i liczba podmiotów zainteresowanych proponowanymi w niej rozwiązaniami są na tyle duże, że nie pozwalają na taką dyskusję. Dodatkowo zwracamy uwagę, że powyższy projekt Ustawy zawiera w sobie również propozycje zmian w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, w szczególności w zakresie funduszy typu ETF (w tym m.in. limitów inwestycyjnych związanych z ETF). Te zmiany mogą być także potencjalnie istotne z punktu widzenia uregulowania polityki inwestycyjnej UFK. W związku z tym wydaje się, że konieczna może być także dodatkowa weryfikacja, w tym zakresie, projektowanej regulacji dot. UFK, w przypadku, gdyby miała być ona oparta o propozycje rozwiązań przedstawionych przez KNF (w lutym br.).</p> <p>5. Propozycja wyłączenia proponowanych przepisów do odrębnego, oddzielnego projektu legislacyjnego</p> <p>Mając na względzie wszystkie powyższe argumenty, Izba postuluje wyłączenie proponowanej zmiany z projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (UD235) i procedowanie jej jako odrębnego, oddzielnego projektu legislacyjnego. Rozwiązanie takie jest uzasadnione wagą i złożonością zagadnienia działalności UFK. Procedowanie w zaproponowany sposób umożliwi szerszą dyskusję oraz analizę szczegółowych rozwiązań, które będą elementem propozycji, jak również ocenę ich wpływu na działalność zakładów ubezpieczeń i rynek finansowy.</p> <p>6. Zapewnienie odpowiedniego czasu na analizę i ocenę wpływu proponowanych przepisów oraz odpowiedniego czasu na dostosowanie przez zakłady ubezpieczeń</p> <p>Niezależnie od powyższego, biorąc pod uwagę przedstawione w niniejszym piśmie argumenty, Izba stoi na stanowisku, że zaproponowany termin 3 miesięcy na wydanie przez MF</p>	
--	--	--	--	--

		<p>proponowanego rozporządzenia jest terminem zbyt krótkim. W tak określonym terminie nie będzie możliwe, w ocenie PIU, odpowiednie przygotowanie i uwzględnienie w projekcie, wskazanych przez Izbę we wcześniejszej części pisma, analiz i ocen wpływu projektowanych zmian na działalność zakładów ubezpieczeń i rynek finansowy. W naszej ocenie przy tak złożonym, kompleksowym i skomplikowanym projekcie potrzeba co najmniej 9 miesięcy na przygotowanie projektu takich rozwiązań i zredagowanie odpowiadających im przepisów. Ponadto chcielibyśmy zwrócić także uwagę, że należy założyć również odpowiedni czas dla zakładów ubezpieczeń na wdrożenie proponowanych zmian. Wprowadzenie po stronie zakładów ubezpieczeń całkowicie nowych, dotychczas niestosowanych rozwiązań i regulacji prawnych oznaczać będzie w szczególności konieczność przeprowadzenia szeregu zmian, tak wewnętrznych jak i zewnętrznych m.in. w systemach IT, procedurach regulujących obszar zarządzania aktywami UFK, umowach z dostawcami itp. Oznaczać to będzie najprawdopodobniej także konieczność stworzenia całkowicie nowych UFK, które będą spełniały proponowane wymagania. Odzwierciedlenie zatem proponowanych zmian w bieżącej działalności zakładów, dostosowanie ich oferty produktowej do zmienionych uwarunkowań prawnych, a także wdrożenie nowych rozwiązań wymagać będzie znacznych nakładów. W ocenie rynku ubezpieczeniowego minimalnym czasem w jakim możliwe jest wdrożenie powyższych zmian jest okres 12 miesięcy od dnia wydania rozporządzenia, w szczególności ze względu na to, że warunkiem rozpoczęcia prac po stronie zakładów ubezpieczeń (m.in. dotyczących zmian umów z dostawcami i zmian w obszarach IT) jest ich oparcie o ostateczną wersję przepisów.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, Polska Izba Ubezpieczeń zwraca się do Pana Ministra z prośbą o przeanalizowanie i rozważenie przedstawionych przez rynek ubezpieczeniowy uwag do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju</p>	
--	--	---	--

			<p>rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (UD235) w zakresie uregulowania polityki inwestycyjnej UFK. Zapewniamy również o gotowości współpracy branży ubezpieczeniowej z MF i KNF, w celu wypracowania podejścia, które z jednej strony zapewni skuteczne i efektywne spełnienie celów proponowanej regulacji i zapewnienie jak najlepszej ochrony konsumentów na rynku ubezpieczeniowym, a z drugiej pozwoli zakładom ubezpieczeń na życie dalsze prowadzenie działalności i oferowanie klientom produktów o charakterze oszczędnościowym i inwestycyjnym w warunkach uczciwej i równej konkurencji na rynku finansowym.</p>	
421.	Art. 23 pkt 15	NBP	<p>W opinii NBP niezrozumiałe jest, dlaczego wprowadzany ust. 10 w art. 276 <i>ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej</i> ogranicza się do umów ubezpieczenia, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający, będący osobą fizyczną lub ubezpieczający niebędący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony będący osobą fizyczną ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, natomiast pominięte zostały ubezpieczenia, w przypadku których kosztu składki nie ponosi ubezpieczony. W związku z tym poziom ochrony niektórych ubezpieczonych, np. w przypadku pracowniczych ubezpieczeń grupowych, byłby uzależniony od tego, czy pracownik opłaca składkę ubezpieczeniową, czy robi to pracodawca w ramach dodatkowych świadczeń niepieniężnych. W opinii NBP zasadne byłoby, aby wspomniany przepis uwzględniał wszystkie typy umów ubezpieczenia, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający.</p> <p>Proponujemy również dodanie do projektowanego ust. 10 w art. 276 sformułowania stanowiącego o tym, że szczególne zasady związane z lokowaniem przez zakład ubezpieczeń środków finansowych nie mogą być bardziej restrykcyjne niż w przypadku aktywów funduszy inwestycyjnych otwartych (patrz art. 133 ust. 3 dyrektywy 2009/138/WE).</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Postulat organu nadzoru ogranicza się do umów ubezpieczenia, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający. Proponowana regulacja to wyjątek od zasady „ostrożnego inwestora”. Najpoważniejsze konsekwencje ewentualnej straty ponoszą osoby fizyczne ponoszące koszt składki ubezpieczeniowej. Wobec tej grupy osób wyjątek jest uzasadniony.</p>

			Sugerujemy ponadto zastąpienie wyrażenia „ryzyko działalności lokacyjnej zakładu” wyrażeniem „ryzyko lokaty”. Użyte słownictwo może bowiem sugerować, że ubezpieczający ponoszą ryzyko inwestycyjne całego zakładu ubezpieczeń.	
422.	Art. 23 pkt 23 lit. a	UKNF	<p>Art. 335 ust. 1 zd. 2 uduir</p> <p>Konieczne jest drobna zmiana obecnego projektowanego brzmienia art. 335 ust. 1 zd. 2 uduir: „Jeśli ustawa nie stanowi inaczej, informacje i wyjaśnienia przekazywane są na żądanie organu nadzoru sporządzanym na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej.”; „sporządzanym” powinno ulec zmianie na „sporządzone” (odnosi się do żądania).</p>	Uwaga uwzględniona
423.	Art. 23 pkt 26 lit. b	UKNF	<p>Art. 348 ust. 3 uduir</p> <p>Proponujemy zmodyfikować projektowane brzmienie zd. 2 ust. 3 art. 348, tj.:</p> <p>„Protokół kontroli utrwalony w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym inspektora kierującego zespołem inspekcyjnym lub w jego zastępstwie innego inspektora wchodzącego w skład zespołu inspekcyjnego przeprowadzającego kontrolę, lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią”;</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Wskazujemy, że protokół kontroli sporządzony w formie papierowej, w zastępstwie inspektora kierującego zespołem inspekcyjnym, może być podpisany przez „innego inspektora wchodzącego w skład zespołu inspekcyjnego przeprowadzającego kontrolę”. Zasadne jest wprowadzenie podobnej możliwości w przypadku protokołu sporządzanego w formie elektronicznej.</p>	Uwaga uwzględniona

424.	Art. 23 pkt 26 lit. c	UKNF	<p>Art. 348 ust. 3a uduir</p> <p>Proponujemy zmodyfikować projektowane brzmienie nowego ust. 3a, tj.:</p> <p>„3a. Protokół kontroli utrwalony w postaci elektronicznej albo jeden z dwóch egzemplarzy protokołu sporządzonego w postaci papierowej inspektor kierujący zespołem inspekcyjnym lub inny inspektor wchodzący w skład zespołu inspekcyjnego przeprowadzającego kontrolę przekazuje zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji”;</p> <p>w odniesieniu do liczby egzemplarzy protokołu kontroli proponujemy zamienić „jeden z dwóch egzemplarzy” na „jeden z egzemplarzy”, albowiem o tym, że protokół kontroli sporządza się w dwóch egzemplarzach traktuje już aktualnie obowiązujący ust. 3 art. 348.</p>	Uwaga uwzględniona
425.	Art. 23 pkt 27 lit. a	UKNF	<p>Art. 349 ust. 2 zd. 2 uduir</p> <p>Proponujemy zmianę szyku zdania projektowanego zd. 2 ust. 2 art. 349 uduir tak by treść była bardziej zrozumiała, tj. zamiast:</p> <p>„Organ nadzoru informuje na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej podmiot kontrolowany o sprostowaniu oczywistych omyłek pisarskich.”,</p> <p>proponujemy: „O sprostowaniu oczywistych omyłek pisarskich organ nadzoru informuje podmiot kontrolowany na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej”.</p>	Uwaga uwzględniona
426.	Art. 23 pkt 31	Związek Pracodawców Polska Miedź	<p>Budzi wątpliwości usunięcie obowiązku wydania przez organ nadzoru decyzji administracyjnej zobowiązującej do wykonania zaleceń jako warunku nałożenia przez organ nadzoru kary za niewykonanie zaleceń (projektowany art. 361 Ustawy) - zalecenia nie mają charakteru władczego w stosunku do podmiotu nadzorowanego, wskazują jedynie nieprawidłowości, które należy usunąć, natomiast wydanie decyzji administracyjnej wiąże się z koniecznością oceny czy sposób</p>	Uwaga uwzględniona

			wykonania zalecenia przez zakład ubezpieczeń spełnił oczekiwania organu nadzoru. Mając na względzie fakt, iż zgodnie z projektowaną zmianą, organ nadzoru będzie uprawniony do nałożenia od razu kary administracyjnej, pominięty zostanie etap sprawdzenia, czy zastosowany przez zakład ubezpieczeń sposób usunięcia nieprawidłowości doprowadził do pożądanego przez organ nadzoru rezultatu, co zwiększa niepewność zakładów ubezpieczeń co do tego, jakie działania KNF uzna w danym stanie faktycznym za pożądane. Zgadzamy się ze stanowiskiem prezentowanym w tym zakresie przez Polską Izbę Ubezpieczeń co do tego, że proponowana zmiana zaburzy drabinę stopniowania środków nadzorczych i nie powinna zostać wprowadzona do Ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.	
427.	Art. 23 pkt 32 lit. a	Związek Pracodawców Polska Miedź	Budzi istotne wątpliwości przyznanie uprawnienia organowi nadzoru w zakresie nakładania kar finansowych na członków zarządu i prokurentów zakładów ubezpieczeń do wysokości 3 milionów złotych oraz na zakłady ubezpieczeń do wysokości 20 mln złotych (nowy art. 362 Ustawy) - brak jest uzasadnienia dla odejścia od zasady powiązania wysokości kary z wynagrodzeniem osoby, na którą kara będzie mogła zostać nałożona przez organ nadzoru; w naszej ocenie pełnienie funkcji członka zarządu wiązać będzie się z nieadekwatnie wysoką odpowiedzialnością majątkową, dlatego proponujemy pozostawienie wysokości kar pieniężnych określonych w Ustawie na dotychczasowym poziomie.	Uwaga nieuwzględniona Proponowane kary określają tylko wartości maksymalne. Aktualna maksymalna wysokość kar jest zdecydowanie za niska i nie pełni funkcji prewencyjnej (odstraszającej). Wysokości te zostały również uszupólnione z karami finansowymi zawartymi w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń.
428.	Art. 23 pkt 32	UKNF	Art. 362 uduir Zdaniem UKNF zaproponowane w Projekcie UD235 wprowadzenie do wyliczenia z art. 362 ust. 1 uduir jest nieprawidłowe. Odwołuje się ono bowiem do art. 361 ust. 1 ustawy, który zawiera katalog przesłanek pozwalających na wydanie zaleceń. Zawierają one pojęcia nieostre, takie jak „konieczność poprawy i	Uwaga częściowo uwzględniona Uwaga uwzględniona m.in. w zakresie rezygnacji z propozycji pominięcia wydawania decyzji

		<p>wzmocnienia systemu zarządzania zakładem ubezpieczeń”. Dodatkowo, nie jest jasne, w jaki sposób miałyby zostać stwierdzone nieprawidłowości, o których mowa w projektowanym art. 361 ust. 1 pkt 5, aby możliwe było nałożenie kary pieniężnej. W przypadku zaleceń, które stanowią „miękki” środek nadzorczy, taki opis przesłanek może wydawać się uprawniony, jednak podstawy do wymierzenia tak daleko idącego środka, jakim jest kara pieniężna muszą zostać określone w sposób ścisły. UKNF sprzeciwia się zatem prostemu odwołaniu do art. 361 ust. 1. Zamiast tego konieczne jest wprowadzenie autonomicznych podstaw do wymierzenia kary pieniężnej lub odwołanie do przypadków określonych w art. 361 ust. 1 pkt 1, 3 i 4.</p> <p><u>Ad. art. 362 ust. 1 pkt 1)</u> – proponowana zmiana zakłada podwyższenie kary pieniężnej do wysokości 3 000 000 zł. Zdaniem UKNF kara w takiej wysokości nie spełnia postulatu skuteczności w zakresie oddziaływania sankcji. Podkreślenia wymaga, że sankcja w obecnej wysokości „odpowiadającej trzykrotnemu przeciętnemu miesięcznemu wynagrodzeniu z ostatnich 12 miesięcy, a jeżeli nie można ustalić przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z ostatnich 12 miesięcy - do wysokości 100 000 zł” jest karą w wysokości rażąco niskiej, nieznajdującej uzasadnienia, w sytuacji zagrożeń kar maksymalnych za naruszenia stwierdzone na rynku finansowym. Dlatego też UKNF postulował podwyższenie kwoty kary maksymalnej do kwoty w wysokości 20 000 000 zł. Miało to na celu ujednoczenie wysokości kar jakie są nakładane na członków zarządu i rad nadzorczych w podmiotach innych sektorów rynku finansowego (bankowego, kapitałowego).</p> <p>Z uwagi na powyższe UKNF:</p> <ul style="list-style-type: none"> - podtrzymuje zasadność podwyższenia kary maksymalnej do wysokości 20 000 000 zł, - postuluje rozważenie zasadności utrzymania możliwości stosowania kar pieniężnych wobec prokurenta – sytuacja która nie 	<p>zobowiązującej do wykonania kary.</p> <p>Wysokość kar została uspojniona z karami finansowymi zawartymi w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń. Stąd proponuje się nałożyć na członka zarządu zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji karę pieniężną do wysokości 3 mln zł. Jest to bardzo istotne podwyższenie wysokości kary w porównaniu do obecnych regulacji i wydaje się, że możliwość nałożenia takiej sankcji na członka zarządu powinna zapewnić skuteczność jej oddziaływania.</p>
--	--	---	--

		<p>ma odpowiednika w przepisach sankcyjnych pozostałych sektorów rynku finansowego, - podtrzymuje zasadność objęcia przepisem sankcyjnym (zamiast prokurentów) członków rad nadzorczych zakładów ubezpieczeń (działających w większości przypadków w formie spółek akcyjnych).</p> <p><u>Ad. art. 362 ust. 1 pkt 2 – UKNF zgłasza poważne zastrzeżenia do ww. zmiany.</u> Przepis ten w zaproponowanej wersji Projektu UD235 otrzymuje brzmienie: „2) nałożyć na zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji karę pieniężną do wysokości: a) 20 000 000 złotych, b) 0,5% składki przypisanej brutto wykazanej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w ostatnim przedstawionym organowi nadzoru sprawozdaniu finansowym, o którym mowa w art. 280, a w przypadku gdy zakład nie wykonywał działalności lub uzyskał składkę przypisaną brutto poniżej 20 000 000 mln złotych – do wysokości 100 000 złotych;”</p> <p><u>Zdaniem UKNF zmiana ta jest niezrozumiała.</u> Wysokość kary pieniężnej powinna zostać określona kwotowo lub z odniesieniem się do określonego procentowego poziomu składki przypisanej brutto – tak jak jest obecnie. Wprowadzenie przepisu przewidującego wybór wariantów wysokości kary (20 mln przy jednoczesnym odniesieniu do 0,5% składki przypisanej brutto) budzić będzie poważne wątpliwości interpretacyjne, kiedy i w jakich okolicznościach dana wysokość kary powinna zostać zastosowana. <u>Zmiana ta faktycznie w odniesieniu do obecnego brzmienia przepisu stanowi o ograniczeniu odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji do kwoty 20 000 000 zł, w sytuacji kiedy dotychczasowa zasada ustalania wysokości kary pieniężnej (jaka może zostać nałożona na zakład) jest uzależniona od wielkości składki przypisanej brutto, a zatem od</u></p>	
--	--	---	--

		<p>wielkości działalności prowadzonej przez dany podmiot. Zatem kara maksymalna jest aktualnie bardziej adekwatna, a jej maksymalna wysokość może zapewnić skuteczność jej oddziaływania. Przy pozostawieniu takiej alternatywy co do kar, skutkować to będzie każdorazowo wyborem konkretnej sankcji, a zatem – przy braku kryteriów wyboru – zawsze będzie stosowana kara w wysokości względniejszej dla strony tj. w wysokości 20 mln. Wynikać to będzie z faktu rozstrzygnięcia wątpliwości interpretacyjnych na korzyść strony.</p> <p><u>UKNF zauważa również, że proponowany art. 362 ust. 1 pkt 2 wprowadza dwie różne wysokości maksymalnej kary pieniężnej nie wskazując, jakie są kryteria wyboru pomiędzy nimi.</u> W rezultacie zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji nie są w stanie określić, jaka kara grozi im w przypadku naruszenia prawa. Projekt powinien zatem zawierać jedną maksymalną karę pieniężną, a w razie wprowadzenia dwóch maksymalnych kar – kryteriów wyboru pomiędzy nimi.</p> <p><u>Z uwagi na powyższe UKNF proponuje, aby przepis sankcyjny miał następujące brzmienie:</u></p> <p>„nałożyć karę pieniężną w wysokości do 20 000 000 zł albo kwoty stanowiącej równowartość 0,5% składki przypisanej brutto wykazanej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w ostatnim przedstawionym organowi nadzoru sprawozdaniu finansowym, o którym mowa w art. 280, jeżeli równowartość 0,5% składki przypisanej brutto wykazanej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w ostatnim przedstawionym organowi nadzoru sprawozdaniu finansowym, o którym mowa w art. 280, przekracza 20 000 000 zł, a w przypadku gdy zakład nie wykonywał działalności lub uzyskał składkę przypisaną brutto poniżej 20 000 000 mln złotych – do wysokości 100 000 złotych.”. Wskazujemy ponadto, że w projektowanym art. 362 ust. 1 pkt 2 lit. b znalazł się błąd dotyczący kwoty składki przypisanej brutto: „20 000 000 mln złotych” – skrót „mln” jest zbędny.</p>	
--	--	---	--

		<p><u>Ad. art. 362 ust. 2</u> - Projekt pozostawia niemal w niezmienionej treści art. 362 ust. 2. Przepis ten w obecnym brzmieniu został skonstruowany po to, aby możliwe było nałożenie kary pieniężnej z wyłączeniem procedury dotyczącej wykonania zaleceń. Zawiera on zatem autonomiczne podstawy do wymierzenia kary pieniężnej. <u>W razie jednak likwidacji instytucji decyzji zobowiązującej do wykonania zaleceń pozostawienie art. 362 ust. 2 w obecnej konstrukcji jest niezasadne. Pozostawiałoby to bowiem możliwość nałożenia na zakład ubezpieczeń kary pieniężnej zarówno na podstawie art. 362 ust. 1 (na podstawie przesłanek z art. 361 ust. 1), jak i z art. 362 ust. 2. Przesłanki te częściowo są zbieżne, co powoduje ich dublowanie i chaos. Konieczne jest zatem przeformułowanie tego przepisu w taki sposób, aby był on dostosowany do nowego brzmienia art. 362 ust. 1 i art. 361 ust. 1.</u></p> <p><u>Ad. art. 362 w ust. 2 w zakresie dodania pkt 10 (dot. niewykonania w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w art. 361 ust. 1)</u> UKNF co do zasady nie sprzeciwia się wprowadzeniu sankcji za niewykonanie zaleceń, jednak jak wyżej wskazano wątpliwości budzi sama konstrukcja art. 362 ust. 2.</p> <p><u>Ad. art. 362 ust. 3</u> – <u>w zakresie proponowanej zmiany mającej na celu uchylenie tego przepisu, UKNF zgłasza zastrzeżenia.</u> Zmiana ta stanowić będzie o znacznym utrudnieniu realizacji celów nadzorczych KNF. Ust. 3 art. 362 dotyczy bowiem możliwości pociągnięcia do odpowiedzialności osób, które przestały pełnić funkcje członków zarządu danego zakładu ubezpieczeń/reasekuracji. Zdaniem UKNF przepis ust 3 art. 362 powinien zachować swoje dotychczasowe brzmienie tj.: „W nałożeniu kary, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie stanowi przeszkody okoliczność, że osoba, która pełniła funkcję członka zarządu, przestała pełnić tę funkcję, jeżeli osoba ta pełniła funkcję członka zarządu w okresie, w którym zalecenia lub</p>	
--	--	--	--

		<p>decyzje organu nadzoru nie były przez ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wykonywane.” <u>ze wskazaniem że przepis ten powinien dotyczyć także byłych członków rad nadzorczych.</u> Takie brzmienie ust. 3 było również zgłaszane w toku dotychczasowych prac nad ustawą.</p> <p><u>Ad. art. 362 - po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:</u></p> <p>„3a. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 oraz art. 361 ust. 1, organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na osobę, która w okresie, w którym nastąpiły naruszenia, pełniła funkcję członka zarządu zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji lub prokurenta, karę pieniężną do wysokości 3 000 000 złotych.”;</p> <p><u>UKNF nie popiera ww. zmiany. Zdaniem UKNF zmiana ta wprowadza alternatywną sankcję do tej wskazanej w ust. 1 pkt 1 art. 362, zatem w praktyce stosowania prawa może to budzić wątpliwości interpretacyjne, co do tego którą normę sankcyjną stosować i kiedy, oraz w jakich okolicznościach.</u> Zdaniem UKNF normy sankcyjne powinny być zbudowane w sposób jasny i czytelny, bez konieczność stosowania wykładni prawniczych w toku dekodowania danej normy i jej stosowania w danym stanie faktycznym. Zmiana ta jest niezrozumiała z uwagi na proponowane brzmienie ust. 1 art. 362, który także odnosi się do sankcji cyt.:</p> <p>„a) w ust. 1:</p> <p>– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:</p> <p>„W przypadkach, o których mowa w art. 361 ust. 1, organ nadzoru może, w drodze decyzji:”,</p> <p>– pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) nałożyć na członka zarządu zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji lub prokurenta karę pieniężną do wysokości 3 000 000 złotych;”.</p>	
--	--	---	--

429.	Art. 23 pkt 32 lit. d	UKNF	<p>Proponujemy zmodyfikować projektowane brzmienie ust. 3a art. 362, tj.:</p> <p>„3a. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 oraz art. 361 ust. 1, organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na osobę, która w okresie, w którym nastąpiły naruszenia, pełniła funkcję członka zarządu zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji lub prokurenta, karę pieniężną do wysokości 3 000 000 złotych.”;</p> <p>należy zauważyć, że nie wszystkie wymienione w art. 361 ust. 1 przypadki można zaliczyć do kategorii naruszeń, w związku z powyższym właściwsze wydaje się zastąpienie słów: „w którym nastąpiły naruszenia” słowami: „w którym wystąpiły te przypadki”.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>Propozycja przepisu została wykreślona na skutek wcześniejszej uwagi UKNF.</p>
430.	Art. 23 pkt 33	UKNF	<p>Art. 366 ust. 6-8 uduir</p> <p>Odnosnie do zmiany w art. 366 uduir, tj.: dodaje się ust. 6–8 w brzmieniu:</p> <p>„6. (...). 7. (...). 8. Organ nadzoru, nakładając sankcje, o których mowa w ust. 6, uwzględnia okoliczności, o których mowa w art. 25 rozporządzenia, o którym mowa w ust. 6.”;</p> <p>UKNF proponuje jedynie usunięcie w ust. 8 art. 366 uduir zbędnego powtórzenia „o którym mowa w ust. 6” i pozostawienie jedynie wskazania na „ust. 6”</p> <p>Uzasadnienie: Zdaniem UKNF wskazane jest określenie kary maksymalnej alternatywnie tj. zarówno kwotowo, jak i procentowo, tak aby możliwe było zastosowanie kary pieniężnej niezależnie od sytuacji, czy podmiot odpowiedzialny osiągnie przychody netto ze sprzedaży towarów i produktów, czy też nie, i w jakiej wysokości. W przepisie tym powinno zostać wskazane, że wielkość sankcji odnosząca się do 3% przychodów</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>

			dotyczy sytuacji, kiedy wartość ta przekracza kwotę 21 569 000 złotych, co powoduje, że kara nałożona na podmiot obowiązany będzie wynosić nie mniej niż wskazana wartość procentowa. W innym przypadku kara pieniężna wyniesie nie więcej niż 21 569 000 złotych. Sankcja przewidująca alternatywnie określone wysokości kar pieniężnych, pozwala na wyeliminowanie sytuacji, kiedy zastosowanie sankcji nie byłoby możliwe z uwagi na niewykazywanie przychodów itp.	
431.	Art. 23 pkt 32	PIU	<p>Polska Izba Ubezpieczeń podtrzymuje zajmowane dotychczas negatywne stanowisko dotyczące usunięcia obowiązku wydania decyzji administracyjnej, zobowiązującej do wydania zaleceń jako warunku nałożenia kary za niewykonanie zaleceń. Przedmiotowa propozycja jest sprzeczna z dotychczasową ugruntowaną praktyką i orzecznictwem. Zalecenia nie są wydawane w formie decyzji administracyjnej, nie mają zatem charakteru władczego w stosunku do podmiotu nadzorowanego, ale wskazują nieprawidłowości, które należy usunąć. Samo zalecenie nie musi wskazywać sposobu, w jaki zakład ubezpieczeń ma naprawić zasygnalizowane naruszenie, może istnieć kilka rozwiązań doprowadzenia do stanu zgodnego z prawem. Wydanie decyzji administracyjnej wiąże się z koniecznością oceny czy sposób wykonania zalecenia spełnił oczekiwania organu nadzoru. Skoro w świetle Projektu organ nadzoru będzie mógł od razu nałożyć karę administracyjną, to w zasadzie ten etap sprawdzania, czy zastosowany sposób doprowadził do pożądanego rezultatu zostanie pominięty. Dla zakładu ubezpieczeń oznacza to zwiększenie niepewności prawnej i biznesowej przy realizowaniu zaleceń KNF. Zakład ubezpieczeń nie będzie pewny, co konkretnie powinien zrobić, spotęgowane zostanie ryzyko, że nie takich działań KNF oczekiwał. W świetle obowiązujących regulacji dopiero wydanie decyzji administracyjnej zobowiązującej do wykonania zaleceń stanowi akt władczy w stosunku do zakładu ubezpieczeń. A sankcją w postaci kary pieniężnej powinno być zagrożone niewykonanie aktu bezpośrednio</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Uwaga uwzględniona, z wyjątkiem wysokości kar. Proponowane kary określają tylko wartości maksymalne. Aktualna maksymalna wysokość kar jest zdecydowanie za niska i nie pełni funkcji prewencyjnej (odstraszającej).</p> <p>Wysokości te zostały również uszeregowane z karami finansowymi zawartymi w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń.</p> <p>Z kolei przesłanki wymiaru kary pieniężnej wymienia art. 189d Kpa.</p>

		<p>nakazującego usunięcie nieprawidłowości, a nie tylko wskazującego jej istnienie.</p> <p>Należy zaznaczyć, że już teraz Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć karę pieniężną nawet bez konieczności wydawania zaleceń (art. 362 ust. 2 uduir – w szczególności, gdy zakład wykonuje działalność z naruszeniem przepisów prawa, statutu, zawartych umów ubezpieczenia, zawartych umów reasekuracji lub planu działalności). Innymi słowy, już w świetle obecnie obowiązujących regulacji KNF może bezpośrednio po stwierdzeniu nieprawidłowości w ogóle nie wydawać zalecenia, ale od razu nałożyć karę administracyjną. Usunięcie decyzji zobowiązującej do wykonania zaleceń zaburzy drabinę stopniowania środków nadzorczych. Organ powinien rezerwować kary administracyjne dla szczególnie istotnych naruszeń prawa, drobne nieprawidłowości nie powinny spotykać się z karami, zwłaszcza surowymi.</p> <p>Proponowane zmiany przyznające organowi nadzoru uprawnienia do nakładania kar finansowych na członków zarządu i prokurentów do wysokości 3 milionów złotych oraz na zakłady ubezpieczeń do 20 milionów złotych budzą wątpliwości. Wysokość kary nakładanej na członka zarządu lub prokurenta należy pozostawić na obecnym poziomie albo w przypadku ich podwyższenia zapewnić, aby ten wzrost był powiązany z wysokością wynagrodzeń w organach spółek oraz uzasadniony sytuacją zakładów ubezpieczeń. Proponowana wysokość kary jest, biorąc pod uwagę polskie warunki, bardzo wysoka. Tymczasem brak jest zdarzeń na rynku ubezpieczeń, które uzasadniałyby tak radykalne zwiększenie wysokości kary administracyjnej. Ponadto brak uzasadnienia dokonywania zmian w systemie nakładania kar administracyjnych przez organ nadzoru, który dotychczas działał sprawnie i adekwatnie do warunków rynku ubezpieczeniowego. Brak jest również podstaw dla takich zmian w regulacjach UE. Należy zwrócić uwagę, że różnego rodzaju kary</p>	
--	--	--	--

		<p>finansowe, grzywny, jakie stosowane są w przepisach polskich odnoszą się do odpowiedniej – względem stopnia naruszenia prawa – wielokrotności stawek dziennych czy średniego wynagrodzenia miesięcznego.</p> <p>Projekt bardzo istotnego podwyższenia kar pozostaje w sprzeczności z niekwestionowaną w piśmiennictwie i orzecznictwie zasadą proporcjonalności. Zasada ta w odniesieniu do stosowania środków nadzorczych nakazuje, aby w przypadku, gdy określone cele mogą zostać równie skutecznie zrealizowane zarówno przy pomocy środka mniej, jak i bardziej restrykcyjnego, organ nadzoru skorzystał z tego pierwszego środka. Projektodawca zdaje się tej zasady proporcjonalności nie dostrzegać upatrując brak nieprawidłowości na rynku finansowym w zagrożeniu surowymi karami pieniężnymi. Na zasadę proporcjonalności powołują się również <i>Insurance Core Principles</i> wydawane przez International Association of Insurance Supervisors i stanowiące benchmark w ramach programu Financial Sector Assessment Program (FSAP), przeprowadzanej przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy oraz Bank Światowy. Zgodnie z ICP 10 organ nadzorczy nakłada na ubezpieczycieli i osoby fizyczne sankcje proporcjonalne do naruszenia wymogów regulacyjnych lub innego uchybienia. Sankcje nałożone przez organ nadzoru powinny być współmierne do charakteru i wagi nieprzestrzegania przez ubezpieczyciela wymogów regulacyjnych. Naruszenia administracyjne lub proceduralne będą na ogół podlegać mniej surowym sankcjom niż naruszenia wynikające z celowego lekceważenia przez ubezpieczyciela wymogów regulacyjnych. W tym kontekście należy również podkreślić, że ostatnia dokonana ocena FSAP nie zawiera wniosków dotyczących podwyższenia wysokości kar administracyjnych dla członków organów statutowych zakładów ubezpieczeń.</p> <p>Polska Izba Ubezpieczeń pragnie podkreślić, że Projektodawca usunął z art. 362 ust. 1 pkt 1 uduir powiązanie wysokości kary z wynagrodzeniem osoby, na którą kara będzie mogła być nałożona. Brak jakiegokolwiek korelacji w tym zakresie, a także brak jasnych kryteriów miarkowania kar może spowodować odpływ najlepszych menedżerów z zakładów ubezpieczeń, ponieważ nie da się uniknąć całkowicie</p>	
--	--	--	--

		<p>błędów, drobnych nieprawidłowości czy interpretacji przepisów, której nie podzieli organ nadzoru. W konsekwencji pełnienie funkcji członka zarządu i prokurenta będzie się wiązało z wysoką odpowiedzialnością majątkową, znacznie wyższą niż obecnie, co dla wielu potencjalnych menedżerów może okazać się ryzykiem na poziomie nieakceptowalnym. Zagrożenie surową karą administracyjną za nawet drobne nieprawidłowości, w tym za niewykonanie zaleceń, zniechęca do działań innowacyjnych, często w interesie klienta, ponieważ nie wiadomo, czy takie nowe działanie nie zostanie zakwestionowane przez organ nadzoru. Jednocześnie zwracamy uwagę, że w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ostatecznie nie znalazła się wcześniejsza propozycja zmiany art. 362a ust. 2 udu, zgodnie z którą kara nie może być nałożona, jeżeli od uzyskania przez organ nadzoru informacji o naruszeniu upłynęło więcej niż 6 miesięcy, albo od popełnienia tego naruszenia upłynęło więcej niż 2 lata. Tego typu regulacja istotnie ograniczała niepewność prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.</p> <p>W zakresie nowej wysokości kar administracyjnych PIU zwraca uwagę na „sankcyjny” kierunek obecnych zmian w przepisach dotyczących funkcjonowania rynku ubezpieczeniowego. Nie tylko bowiem przedstawiony projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku znacząco zwiększa sankcje wobec zakładów ubezpieczeń i osób nimi kierujących. W tym samym kierunku idą również przyjęte ostatnio zmiany w ustawie o Rzeczniku Finansowym. Zarówno w jednym jak i drugim przypadku brak jest uzasadnienia dla tego kierunku zmian. Ani dotychczasowe doświadczenia w nakładaniu kar na zakłady ubezpieczeń, ani też działalność zakładów ubezpieczeń w ostatnich latach nie wskazują, aby konieczne było tak dalece idące zaostrzenie wobec nich przepisów. Propozycje zmian przepisów przewidziane w ustawie zmieniającej mogą wpłynąć negatywnie na funkcjonowanie zakładów ubezpieczeń, które, w obliczu trudnej sytuacji rynkowej oraz</p>	
--	--	---	--

			otoczeniu makroekonomicznym spotykają się z kolejnymi wymogami regulacyjno-nadzorczymi organów nadzoru. Należy podkreślić, iż nie uzasadnia zwiększenia sankcji również postawa zakładów ubezpieczeń w ostatnich latach, które pomimo niesprzyjającego otoczenia rynkowego i negatywnych czynników zewnętrznych w postaci pandemii oraz pogarszającej się sytuacji ekonomicznej, zachowywały pro-klienckie nastawienie zarówno w zakresie stawek jak również i innych aspektach działalności. Jednocześnie Polska Izba Ubezpieczeń przypomina, że proponowała zorganizowanie spotkania z rynkiem, na którym w szczególności organ nadzoru wyjaśniłby proponowane zaostrenie przepisów ze wskazaniem, dlaczego obecne regulacje nie są wystarczające i jaki jest cel proponowanym zmian, skoro nie są wykorzystywane obecnie istniejące narzędzia.	
Art. 24. Zmiany do ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym				
432.	Art. 24 pkt 1	PIBR	<p>Proponowana treść projektu przepisu dot. UOBR</p> <p>1) w art. 13 po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu: „2a. Posiedzenia Komisji mogą odbywać się przy użyciu środków komunikacji elektronicznej przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344), umożliwiających przekazywanie obrazu i dźwięku w czasie rzeczywistym.</p> <p>2b. Komisja może podejmować uchwały przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, o których mowa w ust. 2a.”</p> <p>Uzupełnić zapis.</p> <p>Propozycja uzupełnienia art. 24 pkt 1 projektu podyktowana jest podejściem zastosowanym już w Ustawie o biegłych rewidentach (dalej: „UoBR”), w szczególności w art. 43a. UoBR, odnoszącym się</p>	Uwaga uwzględniona Przepis został doprecyzowany przez wskazanie, że chodzi o środki komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344). Odpowiednio zostały doprecyzowane pozostałe przepisy.

			do Krajowej Rady Biegłych Rewidentów i Krajowej Komisji Rewizyjnej.	
433.	Art. 24 pkt 1 (art. 13 ust. 2a-2b) (art. 27a ust. 1) (art. 27a ust. 2 część wspólna)	UODO	W Art. 24 projektu ustawy wprowadzane są zmiany w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1302) zezwalające na organizację posiedzeń Komisji Egzaminacyjnej Polskiej Izby Biegłych Rewidentów za pomocą środków komunikacji elektronicznej (art. 13 ust. 2a-2b), udziału w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej (art. 27a ust. 1), uwzględniając wymogi, które są niezbędne do identyfikacji osób uczestniczących w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów oraz zapewnienia bezpieczeństwa komunikacji elektronicznej (art. 27a ust. 2 część wspólna). Projektodawca zdecydował się na problematyczne użycie nieprecyzyjnego określenia „środków komunikacji elektronicznej” oraz – w kontekście niezbędności precyzyjnego określania praw i obowiązków związanych z przetwarzaniem danych osobowych – nie wskazał w jaki sposób będzie zapewniona identyfikacja uczestników Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów oraz jakie dane i z jakich źródeł będą w takiej sytuacji przetwarzane dla zapewnienia zgodności z zasadą zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości, zasadą ograniczenia celu oraz zasadą minimalizacji danych. Kwestie te wymagają doprecyzowania. Uzasadnionym jest by zagadnienie to poddane zostało analizie w ocenie skutków dla ochrony danych dla projektowanej ustawy.	Uwaga uwzględniona Przepis został doprecyzowany przez wskazanie, że chodzi o środki komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344). Odpowiednio zostały doprecyzowane pozostałe przepisy. W OSR, w części 2 Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt w pkt 7 dot. biegłych rewidentów i firm audytorskich wprowadzono uzupełnienie.
434.	Art. 24 pkt 1	PANA	Przepisy art. 13 po ust. 2a i 2b ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. 2022 r. poz. 1302), dalej: „ustawa”, powinny być spójne z innymi regulacjami dedykowanymi dla obiegowego podejmowania uchwał przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów (art. 43a ustawy) czy Radę Agencji (art. 94l ust. 2 ustawy). W projektowanym art. 13 ust. 2a ustawy należy dodać sformułowanie dotyczące środków komunikacji	Uwaga częściowo uwzględniona Przepis został doprecyzowany przez wskazanie, że chodzi o środki komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o

		<p>elektronicznej – „w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną” oraz skorygować odesłanie do dziennika ustaw w art. 43a ust. 1 ustawy.</p> <p>Mając na uwadze postępującą profesjonalizację zawodu biegłego rewidenta należałoby także rozważyć zmiany składu Komisji Egzaminacyjnej poprzez zwiększenie liczby osób posiadających uprawnienia biegłego rewidenta (wysokiej klasy specjalistów). Proponujemy także rozważenie możliwości udziału w pracach ww. komisji przedstawiciela Agencji. Celowym byłoby jednoznaczne określenie statusu prawnego Komisji Egzaminacyjnej, co pozwoliłoby na jednoznaczną identyfikację norm systemowych mających zastosowanie do Komisji Egzaminacyjnej. Komisja Egzaminacyjna składa się z 19 członków powoływanych i odwoływanych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Nie jest jednak wymieniona w obwieszczeniu Ministra Finansów z dnia 29 listopada 2021 r. w sprawie wykazu jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Finansów lub przez niego nadzorowanych. Komisja Egzaminacyjna nie jest organem PIBR. Jednocześnie PIBR zapewnia obsługę Komisji Egzaminacyjnej i egzaminów dla kandydatów na biegłych rewidentów oraz pokrywa koszty organizacji i przeprowadzenia egzaminów, koszty wynagrodzeń członków Komisji Egzaminacyjnej i egzaminatorów oraz koszty obsługi Komisji Egzaminacyjnej.</p> <p>Propozycja brzmienia przepisów (art. 13 ustawy):</p> <p><i>„2a. Posiedzenia Komisji mogą odbywać się przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344), umożliwiającym przekazywanie obrazu i dźwięku w czasie rzeczywistym.</i></p> <p><i>2b. Uchwały Komisji mogą być podejmowane w trybie obiegowym, po powiadomieniu członków Komisji o treści projektu uchwały i o terminie</i></p>	<p>świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344). Odpowiednio zostały doprecyzowane pozostałe przepisy.</p> <p>Uwzględniona została propozycja podejmowania uchwał w trybie obiegowym (w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej).</p> <p>Propozycja rozważenia rozszerzenia składu Komisji Egzaminacyjnej o przedstawiciela Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego nie została uwzględniona, gdyż wykracza poza zakres objęty projektem, a także ma charakter systemowy wymagający dalszej analizy.</p>
--	--	--	--

			<i>oddania głosu wyznaczonym odpowiednio przez przewodniczącego Komisji.”</i>	
435.	Art. 24 pkt 2	PIBR	<p>2) po art. 27 dodaje się art. 27a w brzmieniu: „Art. 27a. 1. Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów, Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów oraz walne zgromadzenia regionalnych oddziałów Polskiej Izby Biegłych Rewidentów mogą odbywać się, a wybory mogą być dokonywane, przy użyciu środków komunikacji elektronicznej zapewniających: 1) transmisję posiedzenia w czasie rzeczywistym między uczestnikami posiedzenia, 2) wielostronną komunikację w czasie rzeczywistym, w ramach której uczestnicy posiedzenia mogą wypowiadać się w toku posiedzenia – z zachowaniem niezbędnych zasad bezpieczeństwa. 2. W przypadku gdy przepisy szczególne lub statut Polskiej Izby Biegłych Rewidentów wymagają podjęcia uchwały przez Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów, Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów, walne zgromadzenie regionalnego oddziału Polskiej Izby Biegłych Rewidentów lub przeprowadzenia wyborów w głosowaniu tajnym, podejmowanie uchwał lub przeprowadzenie wyborów może odbywać się przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w sposób, o którym mowa w ust. 1, z zapewnieniem tajności głosowania. 3. O odbyciu posiedzenia, o którym mowa w ust. 1, przy użyciu środków komunikacji elektronicznej postanawia i określa jego zasady organ zwołujący takie posiedzenie.”.</p> <p>Usunąć zapis projektu i zastąpić go zapisem w treści proponowanej przez PIBR.</p> <p>Propozycja zaczerpnięta jest z art. 17 niedawno uchwalonej ustawy z dnia 7 października 2022 r. o zmianie niektórych ustaw w celu</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Wprowadzone zostały rozwiązania posiedzeń zdalnych analogiczne jakie wprowadzone zostały w ustawie o rzecznikach patentowych ustawą z dnia 7 października 2022 r. o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. 2022, poz. 2185).</p>

			<p>uproszczenia procedur administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. 2022, poz. 2185. Rozwiązanie takie wydaje się być prostszym i bardziej zrozumiałym, nie budzącym żadnych wątpliwości interpretacyjnych.</p> <p>PIBR nie widzi również możliwości zastosowania do Walnych Zgromadzeń wszystkich proponowanych przepisów ust. 1-5 z projektowanego art. 27a.</p> <p>Według PIBR nie jest zasadna regulacja wprowadzona w projektowanym art. 27a. ust. 4, gdyż decyzję o formie Krajowego Zjazdu, rozwiązaniach technicznych dotyczących przeprowadzenia Krajowego Zjazdu i budżecie podejmuje Krajowa Rada Biegłych Rewidentów.</p>	
436.	Art. 24 pkt 2 cd.	PIBR	<p>Usunąć projektowany tekst art. 27b</p> <p>Zdaniem PIBR nie ma uzasadnienia wprowadzenia aż ustawowej regulacji mówiącej w tak szczegółowy sposób o protokole organu PIBR. Naturalnym jest, że z każdego posiedzenia organu PIBR sporządzany jest protokół i na przestrzeni lat nie uległo to zmianie. Prócz tego zauważyć przy tym należy, że ustawowe regulacje żadnego z innych zawodów zaufania publicznego nie zawierają tak daleko idących szczegółowych uregulowań.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Wprowadzone zostały rozwiązania posiedzeń zdalnych analogiczne jak ustawie o rzecznikach patentowych (art. 17 ustawy z dnia 7 października 2022 r. o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. 2022, poz. 2185). Tym samym zrezygnowano ze szczegółowego uregulowania kwestii związanej z protokołem.</p>

437.	Art. 24 pkt 2	PANA	<p>Przepisy dotyczące funkcjonowania organów Polskiej Izby Biegłych Rewidentów wymagają zapewnienia kompletności regulacji na poziomie ustawowym. Zasadnym byłoby przede wszystkim określenie przypadków, w których możliwe jest przeprowadzenie obrad Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów i walnych zgromadzeń w regionalnych oddziałach w innej niż dotychczasowa forma (stacjonarna), przykładowo w sytuacji wystąpienia wyjątkowych okoliczności, biorąc pod uwagę częstotliwość odbywania Krajowych Zjazdów Biegłych Rewidentów oraz regulacje dedykowane dla innych samorządów zawodowych m.in. adwokatów i radców prawnych.</p> <p>Przepis art. 27a ust. 1 ustawy wprowadzający zdalną formę Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów, nie wskazuje okoliczności uzasadniających przyjęcie określonego trybu odbywania zjazdu. Biorąc pod uwagę zakres zadań Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów oraz możliwość realizowania praw, postęp techniczny w komunikowaniu się na odległość oraz ograniczenia kosztów samorządu zawodowego nie w każdym wypadku będą uzasadniać wykorzystanie (projektowanej) formy zdalnej. Zjazd z formie zdalnej mogą uzasadniać jedynie wyjątkowe okoliczności. Za dotychczasowym sposobem odbywania zjazdu (stacjonarny) przemawiają przede wszystkim kwestie przeprowadzenia wyborów, zapewnienia tajności głosowania, weryfikacji delegatów, ewentualne problemy z łącznością i transmisją danych (szczególnie po stronie użytkownika). Z powyższych względów nie jest też właściwe wprowadzenie możliwości przeprowadzenia wyborów dwóch zastępców prezesa, sekretarza i skarbnika Krajowej Rady Biegłych Rewidentów w trybie zdalnym (projektowany art. 31 ust. 2a ustawy) na pierwszym posiedzeniu ww. organu, zatem sugerujemy zrezygnowanie z jego wprowadzania.</p> <p>Realizacja doniosłych zadań Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów, jako najwyższego organu samorządu zawodowego, powinna przebiegać na płaszczyźnie umożliwiającej przeprowadzenie dialogu, zadawanie pytań oraz udzielanie odpowiedzi. Informacje</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Proponowane rozwiązania jako docelowe będą możliwe do zastosowania zarówno w zwykłych jak i nadzwyczajnych okolicznościach. Z tych też powodów nie ma potrzeby wprowadzania szczególnych rozwiązań w przypadku wystąpienia wyjątkowych okoliczności np. stanu epidemii lub zagrożenia epidemicznego. O sposobie odbycia zjazdu będzie decydowała KRBR jako organ zwołujący ten zjazd. Nie można się zgodzić, że zjazd w formie zdalnej powinien odbywać się jedynie w wyjątkowych okolicznościach. Należy zauważyć, że rozwiązania zdalnych posiedzeń zostały wprowadzone w ustawie o rzecznikach patentowych (art. 17 ustawy z dnia 7 października 2022 r. o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. 2022, poz. 2185). W uzasadnieniu zmian w ustawie o rzecznikach patentowych wyjaśnione zostało, że projektowana zmiana ma</p>
------	---------------	------	--	--

		<p>przekazywane w komunikacji pozawerbalnej stanowią większość przekazywanych informacji i doznają znacznego ograniczenia przy wykorzystaniu środków elektronicznych. Komunikacja elektroniczna nie daje także gwarancji czy w spotkaniu nie wezmą udziału nieuprawnione osoby, a także uniemożliwia bieżące kontrolowanie listy uczestników. Wprowadzenie dowolności w stosowaniu formy zdalnej poddaje pod wątpliwość celowość funkcjonowania delegatów i struktur regionalnych. Samorząd zawodowy biegłych rewidentów stanowi cała wspólnota składająca się z członków, a każdy delegat biorąc udział w zjeździe występuje w interesie całego środowiska. Wykorzystanie środków komunikacji elektronicznej umożliwi bezpośredni udział większej liczby członków samorządu, w tym w procesie podejmowania istotnych decyzji, bez konieczności stosowania obecnej formuły reprezentacji pośredniej w postaci delegatów czy też ograniczenie zadań regionalnych oddziałów. W kontekście propozycji sposobu przeprowadzania zjazdów sugerujemy rozważenie zasadności funkcjonowania obecnego modelu Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów (art. 29 ust. 1 ustawy) w zakresie zwiększenia zakresu jego kompetencji poprzez dodanie w art. 29 ust. 1 pkt 6 ustawy przepisu wskazującego na możliwość podejmowania innych uchwał przez Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów, podkreślającego najwyższą rolę ww. organu w strukturze organizacyjnej Polskiej Izby Biegłych Rewidentów. Projektowany art. 27a ust. 2 w zw. ust. 4 ustawy określający sposób udziału może stwarzać wątpliwości interpretacyjne. Z regulacji nie wynika, że obrady zjazdu mogą odbywać się przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, umożliwiających przekazywanie obrazu i dźwięku w czasie rzeczywistym. Wydaje się, że postanowienie Krajowej Rady Biegłych Rewidentów o sposobie udziału podejmowane w momencie jego zwoływania predefiniuje sposób przeprowadzenia zjazdu, bez możliwości zmiany sposobu udziału uczestników, szczególnie w razie zmiany okoliczności jego zwołania, chyba że podjęta zostanie odrębna uchwała.</p>	<p>szczególne znaczenie w dobie epidemii, ale nie ma przeszkód, by rozwiązanie to miało charakter stały.</p> <p>Reasumując uważa jak również propozycja brzmienia art. 27a w całości w tym zakresie jest niezasadna.</p> <p>Kwestia zasadności funkcjonowania delegatów nie jest przedmiotem regulacji i ewentualnie rozwiązania w tym zakresie mogłyby zostać doregulowane w przypadku omówienia tej kwestii przez KZBR. Należy zauważyć, że postulat rezygnacji z wyznaczania delegatów nie był zgłaszany przez KRBR.</p> <p>Nie można zgodzić się ze stwierdzeniem Agencji, że „Z regulacji nie wynika, że obrady zjazdu mogą odbywać się przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, umożliwiających przekazywanie obrazu i dźwięku w czasie rzeczywistym.”, skoro w projekcie przepisów wyraźnie przewidziano, że</p>
--	--	---	---

		<p>Wprowadzenie w projektowanym art. 27a ust. 3 i art. 29 ust. 1 pkt 6 ustawy wymogu uchwalenia regulaminu obrad Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów może prowadzić do asymetrii regulacji, ponieważ wymóg ustanawiania takiego regulaminu dla każdego zjazdu nie został wprowadzony w ogólnym przepisie tj. art. 27 ust. 3 lub art. 29 ustawy. Dotychczasowa praktyka samorządu zawodowego biegłych rewidentów polega na uchwalaniu regulaminu obrad na każdy oddzielny zjazd, przy czym akt ten reguluje czynności poprzedzające obrady, w tym te wykonywane przed uchwaleniem regulaminu przez zjazd. Zasadne byłoby odzwierciedlenie praktyki w przepisach ustawowych wprowadzając wymóg uchwalenia w aktach prawa wewnętrznego regulacji określających termin i sposób zawiadomienia o zwołaniu zjazdu oraz przekazania materiałów zjazdowych, a także ustanowienia regulaminu obrad Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów.</p> <p>W art. 27 ustawy powinny zostać także wprowadzone ustawowe gwarancje dla członków samorządu zawodowego, że uchwały Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów, a także Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów, będą podejmowane zgodnie z wolą większości środowiska zawodowego tzn. zwykłą lub bezwzględną większością głosów, w obecności co najmniej połowy liczby delegatów, podobnie jak regulacje określające kworum w głosowaniach organów przewidziane dla radców prawnych, architektów oraz inżynierów budownictwa, psychologów, lekarzy. Pod rozwagę należy także poddać wprowadzenie regulacji dotyczących wyłączenia członków organów Polskiej Izby Biegłych Rewidentów z mocy prawa w sprawach, w których występuje konflikt interesów, w celu ograniczeniu ryzyka niewłaściwego rozstrzygnięcia lub kwestionowaniu uchwał.</p> <p>W projektowanym art. 27b ustawy proponujemy, ze względu na zadania Rady Agencji dotyczące zatwierdzania uchwał albo przedstawiania do nich zastrzeżeń (art. 102 ustawy) czy zaskarżania</p>	<p>udział w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności dwustronną komunikację w czasie rzeczywistym wszystkich osób uczestniczących w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów (art. 27a ust. 2 pkt 1). Niemniej jednak przepis został doprecyzowany wskazując, że udział w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności wielostronną komunikację umożliwiającą transmisję obrazu i dźwięku w czasie rzeczywistym wszystkich osób uczestniczących w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów (art. 27a ust. 2 pkt 1). Biorąc pod uwagę wątpliwości przedstawiane przez Agencję w zakresie regulaminu należy wziąć pod uwagę, że zmiany regulaminu powinny odzwierciedlać możliwości i ograniczenia techniczne jakie mogą wiązać się z organizacją zjazdu w przypadku środków komunikacji elektronicznej, a także wymogi m.in. wynikające z art. 2b uobr</p>
--	--	--	---

		<p>uchwał niepodlegających zatwierdzeniu (art. 103 ustawy), zmianę, która nałoży obowiązek doręczania Agencji wraz z uchwałami - protokołów z obrad Krajowych Zjazdów Biegłych Rewidentów (także nadzwyczajnych).</p> <p>Proponujemy rozważnie poniższych zmian:</p> <p>„Proponujemy dodanie w art. 27 ustawy ust. 9 w brzmieniu:</p> <p><u>9. Uchwały Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów podejmowane są zwykłą większością głosów, w obecności co najmniej połowy liczby delegatów na Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów.”</u></p> <p>„Pod rozważenie poddajemy przy projektowaniu regulacji dot. obrad Krajowych Zjazdów Biegłych Rewidentów (także nadzwyczajnych) m.in. poniższych propozycji sformułowań w art. 27a:</p> <p><u>1. W razie wystąpienia stanu wyjątkowego, stanu klęski żywiołowej, stanu wojennego, stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów może odbyć się przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344), umożliwiającym przekazywanie obrazu i dźwięku w czasie rzeczywistym.</u></p> <p><u>2. Zwołując Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów, który ma odbyć się w sposób, o którym mowa w ust. 1, Krajowa Rada Biegłych Rewidentów określa środki, umożliwiające:</u></p> <p><u>1) dwustronną komunikację w czasie rzeczywistym wszystkich osób uczestniczących w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów, w ramach której mogą one wypowiadać się w toku obrad Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów, przebywając w innym miejscu niż miejsce obrad Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów, oraz wykonywanie osobiście prawa głosu w toku Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów;</u></p> <p><u>2) identyfikację osób uczestniczących w Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów celem zapewnienia bezpieczeństwa komunikacji elektronicznej.</u></p>	<p>oraz potrzebą zapewniającą zachowanie zasady zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości, zasadą ograniczenia celu oraz zasadą minimalizacji danych.</p> <p>W związku z tym zasadnym jest dopracowanie regulaminu adekwatnie do tych możliwości, ale zarazem powinny być to zmiany opracowane na dłuższy okres. Stąd regulamin obrad winien mieć charakter bardziej praktyczny i mieć zastosowanie do wielu zjazdów, a nie być odnoszony do konkretnego zjazdu. Regulamin taki oprócz ogólnych postanowień może zawierać np. rozdział odnoszący się do konkretnego zjazdu. Ewentualne zmiany, które KZBR mogłyby wprowadzić dotyczyłyby kwestii zmian przeprowadzanego zjazdu. Z tych też powodów bardziej praktycznym rozwiązaniem będzie regulamin przewidziany na wiele zjazdów z możliwością jego zmiany, jak również możliwością jego uchylenia i wprowadzenia nowego regulaminu czy też z możliwością jego czasowego</p>
--	--	---	--

		<p>3. <u>Do walnych zgromadzeń w regionalnych oddziałach Polskiej Izby Biegłych Rewidentów stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1–2.</u></p> <p>4. <u>Do Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1-2.”</u></p> <p>„Dodaje się art. 27b ust. 5-7 w brzmieniu:</p> <p><u>2. Protokół podpisuje przewodniczący i osoba sporządzająca protokół. Przepis ust. 3 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.</u></p> <p><u>3. Uchwały Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów podpisuje przewodniczący. Uchwały Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów, o którym mowa w art. 27a ust. 1, przewodniczący opatruje kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.</u></p> <p><u>4. Uchwały Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów załącza się do protokołu. Uchwały Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów, o którym mowa w art. 27a ust. 1, dołącza się do protokołu w postaci wydruków uchwał wraz z informatycznym nośnikiem danych zawierającym te uchwały podpisane w sposób, o którym mowa w ust. 3.</u></p> <p><u>5. Protokół jest przechowywany przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów, która zapewnia do niego dostęp członkom samorządu zawodowego biegłych rewidentów.</u></p> <p><u>6. Protokół doręcza się Agencji wraz z uchwałami.</u></p> <p><u>7. Do Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów stosuje się odpowiednio ust. 1-6.”</u></p> <p>„W zależności od przyjętych konstrukcji zjazdu sugerujemy rozważnie dookreślenia jego zadań w art. 29 dodaje się pkt 6 i 7 ustawy:</p> <p><u>6) uchwała regulamin określający szczegółowe zasady:</u></p> <p><u>a) zwoływania, organizacji i przeprowadzania obrad Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów oraz Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Biegłych Rewidentów, w tym dotyczące sposobu i terminów zawiadamiania delegatów oraz przekazywania materiałów wraz z</u></p>	<p>obowiązki – tj. przez dłuższy czas niż tylko jeden zjazd. Projekt ustawy umożliwi zatem podjęcie regulaminu na konkretny zjazd albo na wiele zjazdów z możliwością wprowadzania w nim zmian czy też zastąpienia jednego regulaminu drugim. Proponowane przepisy w tym zakresie pozostawiają elastyczność dla zjazdu. Kwestie większości głosów poza przypadkami przewidzianymi w ustawie winny być uregulowane w statucie lub regulaminie. Co do zasady udział w KZBR wiąże się z wykonywaniem prawa udziału w zjeździe i głosu. W związku z tym trudno się zgodzić, aby prawo głosu było ograniczane. Tego rodzaju proponowanych ograniczeń nie zwierają inne regulacje samorządu zawodowego (z wyjątkiem przypadku nałożenia kary, która uniemożliwia korzystanie z biernego prawa wyborczego).</p> <p>Zgodnie z art. 90 ust. 6 uobr Agencja może żądać, w określonym terminie i zakresie</p>
--	--	--	--

			<p><u>możliwością zgłaszania uwag, udziału, podejmowania uchwał, a także wymogów dotyczących środków, o których mowa w art. 27a ust. 1 i 2, b) przeprowadzenia wyborów do organów, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2-5, oraz odwołania osób wybranych w wyniku wyborów, w tym wymogów dotyczących środków, o których mowa w art. 27a ust. 1 i 2 oraz zapewnienia tajności głosowania;</u></p> <p><u>7) podejmuje inne uchwały.”</u></p>	<p>niezbędny do wykonywania zadań, udzielenia informacji, wyjaśnień i przekazania dokumentów lub sporządzenia ich kopii, w tym objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy, w szczególności od osób i podmiotów wskazanych w art. 23 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 537/2014. Zauważyć należy, że Agencja może żądać dostarczenia protokołu na podstawie art. 90 ust. 6 w zw. z art. 44 uobr.</p> <p>Wprowadzenie proponowanego przepisu w zakresie dostarczenia uchwała KZBR stanowiłoby w rezultacie powtórzenie, o którym mowa w art. 44 uobr.</p> <p>Wprowadzenie szczegółowego proponowanego przepisu art. 29 pkt 6 lit. a i b nie znajduje uzasadnienia, gdyż należy tę materię pozostawić PIBR. Proponowane rozwiązanie byłoby zbyt drobiazgowe do regulacji na poziomie ustawowym.</p> <p>Wprowadzenie proponowanego przepisu art. 29 pkt 7, który wskazywałby, że KZBR podejmuje inne uchwały mogłoby prowadzić do kolizji z art. 30 ust.</p>
--	--	--	---	---

				2 pkt 4 uobr, gdyż podobne uprawnienie przewidziane zostało dla KRBR. W związku z tym mogłaby się pojawić kwestia wątpliwości co do zakresu właściwości organów.
438.	Art. 24 pkt 3	PIBR	<p>3) w art. 29 w ust. 1 w pkt 5 kropkę zastępuję się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu: „6) uchwała wieloletnią strategię działania.” Zmienić proponowany zapis. PIBR proponuje:</p> <p>a) usunąć proponowaną kompetencję Krajowego Zjazdu dotyczącą regulaminu - w zw. z rozwiązaniem zaproponowanym wyżej w art.27a ust. 3</p> <p>b) w to miejsce - dodać „wieloletnią strategię działania”, gdyż program działania na kadencję (o którym mowa w art. 29 ust.1 pkt.3 UoBR) powinien opierać się o wieloletnia strategię działania PIBR.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Uchwała taka może być podjęta w na podstawie obowiązującego przepisu w ramach art. 29 ust. ust. 1 pkt 3 uobr.</p> <p>Zgodnie z przepisem Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów uchwała program działania i podstawowe zasady gospodarki finansowej Polskiej Izby Biegłych Rewidentów.</p> <p>Nie znajduje uzasadnienia uwaga odnosząca się do usunięcia przepisu dotycząca regulaminu. Umocowanie do podjęcia regulaminu działania zjazdu znajdują się również w ustawie o doradcach podatkowych (art. 51 ust. 2).</p>
439.	Art. 24 pkt 4	PIBR	<p>4) w art. 31 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Do wyborów, o których mowa w ust. 2, przepis art. 27a ust. 2 stosuje się odpowiednio.” Zmienić proponowany zapis.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Proponowane rozwiązania zawierają spójne rozwiązania w uobr w zakresie przeprowadzenia wyborów. Projektowany art. 27a</p>

			Zmiana podyktowana jest propozycją PIBR-nowego brzmienia art. 27a, powyżej.	ust. 3 stanowi odpowiednik propozycji PIBR art. 27a ust. 2.
440.	Art. 24 pkt 5	PIBR	<p>5) po art. 57 dodaje się art. 57a w brzmieniu: „Art. 57a. 1. Z chwilą wpisu na listę, firma audytorska nabywa prawo do posługiwania się oznaczeniem „firma audytorska”. 2. Oznaczenie „firma audytorska” podlega ochronie prawnej. 3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do firmy audytorskiej zatwierdzonej w innym niż Rzeczypospolita Polska państwie Unii Europejskiej lub jednostki audytorskiej pochodzącej z państwa trzeciego, które nie zostały wpisane na listę.” Uściślenie zapisu.</p>	<p>Uwaga uwzględniona Przepis został doprecyzowany w przypadku gdy firma audytorska zatwierdzona w innym niż Rzeczypospolita Polska państwie Unii Europejskiej została wpisana na listę. Natomiast w przypadku jednostki audytorskiej pochodzącej z państwa trzeciego wpisanej na listę jednostek pochodzących z państwa trzeciego, projekt przepisu został odpowiednio doprecyzowany.</p>
441.	Art. 24 pkt 8-12	PANA	<p>Doprecyzowanie zasad nakładania przez Agencję kar na podmiot skreślony z listy oraz osoby wskazane w art. 182 ust. 2 ustawy (również po ustaniu pełnienia tych funkcji) Zaprojektowane zmiany w art. 182 ust. 1 i 2, art. 183 ust. 3a i 6, art. 184, art. 191 ust. 1 i 2 ustawy wymagają drobnych korekt. Należy zapewnić spójność terminologiczną w przepisach dotyczących kar administracyjnych. W projektowanych regulacjach posłużono się pojęciem podmiotu skreślonego z listy, podczas gdy ustawodawca w przepisach art. 61 ust. 3-6 ustawy posługuje się pojęciem firmy audytorskiej skreślonej z listy. W art. 182 ust. 1 pkt 29 ustawy proponuje poprawkę redakcyjną polegającą na zastąpieniu wyrazów „nie świadczy” wyrazami „świadczy niezgodnie”. W uzasadnieniu do przepisów dot. kar administracyjnych, przede wszystkim w sformułowaniach odnoszących się art. 182 ust. 1a ustawy należy wskazać, że w projektowanych przepisach</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona Odnosząc się do uwagi dotyczącej art. 182 pkt 29 uobr ma ona charakter językowy w związku z tym została uwzględniona. W pozostałym zakresie uwaga stała się bezprzedmiotowa z uwagi na okoliczność, że odstąpiono od regulacji w zakresie art. 24 pkt 8-11 i w konsekwencji również z pkt 12 lit b w niniejszym projekcie.</p>

		<p>doprecyzowuje się zasady nakładania kary administracyjnej również na podmiot, który został skreślony z listy firm audytorskich, jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie, kiedy podmiot ten był wpisany na listę firm audytorskich. Zmiany w przepisach są potwierdzeniem wykładni celowościowej w zakresie represyjnej funkcji kary oraz przepisów dotyczących zasad skreślenia firmy audytorskiej z listy. Uzasadnienie należy konsekwentnie skorygować także w zakresie wyjaśnień dotyczących zmian art. 182 ust. 2 ustawy. W kontekście dodawanego art. 182 ust. 1a proponujemy rozważenie skorzystania z brzmienia przepisów zaproponowanych przez Agencję, zaś w zakresie zmian wynikowych w szczególności zmian dotyczących art. 183 ust. 6, art. 184, art. 191 ust. 1 i 2 ustawy skorzystanie z formuły odpowiedniego zastosowania przepisów, bez nadmiernego rozbudowywania ww. regulacji.</p> <p>W projektowanym art. 183 ust. 3a ustawy należy uzupełnić zakres podmiotowy o możliwość nakładania kary na wspólników spółki cywilnej. Ustawa zezwala na prowadzenie firmy audytorskiej w formie spółki cywilnej, a więc spółki która nie ma osobowości prawnej.</p> <p>Odpowiedzialność po skreśleniu firmy audytorskiej prowadzonej w takiej formie, szczególnie w razie zmiany umowy spółki, mogą zatem ponosić wyłącznie jej byli / obecni wspólnicy.</p> <p>Próg maksymalnej kary pieniężnej w projektowanym art. 183 ust. 3a ustawy powinien referować do przychodów osiągniętych przez podmiot w ramach działalności prowadzonej jako firma audytorska. Z uwagi na inny zakres prowadzonej działalności gospodarczej, w tym przychody uzyskiwane na innej podstawie niż działalność firmy audytorskiej, nie jest właściwe odnoszenie kary pieniężnej do przychodu netto ze sprzedaży towarów i produktów (usług). Przy przyjęciu tych innych przychodów problematyczne może być ustalenie ich wysokości po wszczęciu postępowania do czasu publikacji sprawozdania finansowego. Dodatkowo nie każde sprawozdanie</p>	
--	--	--	--

		<p>finansowe podlega obowiązkowej publikacji. Agencja dysponując sprawozdaniem firmy audytorskiej jest w posiadaniu informacji dotyczących jej przychodów. Z powyższych względów oraz określenia niezmiennego okresu jaki stanowi podstawę do określenia maksymalnej kary pieniężnej, proponowane jest aby próg był ustalany na podstawie „10% przychodów netto ze sprzedaży usług świadczonych w ramach działalności, o której mowa w art. 47 ust. 1 i 2, osiągniętych w ostatnim roku obrotowym wykonywania tej działalności”.</p> <p>Konsekwencją wprowadzanych zmian dot. wysokości kary pieniężnej skreślonej firmy audytorskiej jest poprawność redakcyjna w art. 183 ust. 3 pojęcia „rok poprzedzający” – czyli wskazania, że jest to rok poprzedzający nałożenie kary w pierwszej instancji. Obecna regulacja nie wskazuje precyzyjnie co należy precyzyjnie rozumieć pod pojęciem poprzedniego roku obrotowego, przy czym odnosi się do czynności nakładania kary. Problematyka powinna zostać rozwiązana podobnie jak w art. 106 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez wskazanie „w roku obrotowym poprzedzającym nałożenie kary”.</p> <p>Ponadto w art. 183 ust. 3 i 3a ustawy konieczne jest ustanowienie minimalnego i maksymalnego wymiaru kary pieniężnej firmy audytorskiej, która nie uzyskuje przychodów. Przyjęty sposób określania kary nie uwzględnia sytuacji kiedy firma audytorska nie osiągnęła w roku poprzedzającym przychodu albo poniosła stratę. Nie jest wykluczone, że ze względu na nakłady inwestycyjne firmy audytorskiej będzie ona generować wyższe koszty niż przychody. Jeżeli naruszenia firmy audytorskiej nie dotyczą istotnych zagadnień, przykładowo związane są z nieuiszczeniem opłaty z tytułu nadzoru czy niezłożeniem rocznego sprawozdania z działalności wówczas Agencja nie ma prewencyjnych środków prawnych do zdyscyplinowania firmy audytorskiej. Kara upomnienia jest karą, która może nie spełniać swojej funkcji, szczególnie przy powtarzających się naruszeniach, zaś</p>	
--	--	---	--

		<p>pozostałe kary (z wyłączeniem kary pieniężnej) mogą być niewspółmierne do naruszeń. Wobec powyższego proponowane jest, aby kara pieniężna dla firmy audytorskiej, która nie uzyskuje przychodu wynosiła co najmniej równowartość 10% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej (tj. połowę opłaty z tytułu nadzoru), nie więcej jednak niż dwunastokrotność takiego wynagrodzenia.</p> <p>Proponujemy rozważnie poniższych zmian:</p> <p>„W art. 182 ust. 1 pkt 29 otrzymują brzmienie: 29) świadczy usługi atestacyjne inne niż badanie lub usługi pokrewne niezgodnie z krajowymi standardami wykonywania zawodu;”</p> <p>„W art. 183 ust. 3 otrzymuje brzmienie: 3. Kara pieniężna nakładana na firmy audytorskie nie może przekroczyć 10% przychodów netto ze sprzedaży usług świadczonych w ramach działalności, o której mowa w art. 47 ust. 1 i 2, osiągniętych przez firmę audytorską w roku obrotowym <u>poprzedzającym wydanie w pierwszej instancji decyzji nakładającej tę karę.</u> Jeżeli w roku obrotowym <u>poprzedzającym</u> wydanie w pierwszej instancji decyzji nakładającej tę karę firma audytorska nie osiągnęła przychodów z tytułów, o których mowa w zdaniu pierwszym, wysokość kary odnosi się do ostatniego roku obrotowego, w którym firma osiągnęła przychody z tych tytułów.</p> <p>„W art. 183 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: 3a. Kara pieniężna nakładana na firmę audytorską skreśloną z listy, o której mowa w art. 182 ust. 1a <u>albo wspólników spółki cywilnej skreślonej z listy firm audytorskich, nie może przekroczyć 10% przychodów osiągniętych przez firmę audytorską ze sprzedaży usług świadczonych w ramach działalności, o której mowa w art. 47 ust. 1 i 2, w ostatnim pełnym roku obrotowym wykonywania tej działalności.</u> Przepis ust. 3 zdanie drugie stosuje się odpowiednio. Jeżeli firma</p>	
--	--	---	--

			<p><i>audytorska nie osiągnęła przychodów z tytułów, o których mowa w zdaniu pierwszym, kara pieniężna nie może być niższa niż 10% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym wydanie w pierwszej instancji decyzji nakładającej tę karę i wyższa niż dwudziestoczerokrotność takiego wynagrodzenia.”</i></p> <p>„Dodaje się art. 192b w brzmieniu:</p> <p><i>Przepisy art. 183 ust. 6, art. 184, art. 191 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do firmy audytorskiej skreślonej z listy, o której mowa w art. 182 ust. 1a.”</i></p>	
442.	Art. 24 pkt 8-12	PIBR	<p>Polska Izba Biegłych Rewidentów wnosi o niewprowadzanie wymienionych w art. 24 pkt. 8, 9, 10, 11) i 12 projektu zmian do UoBR. Proponowane brzmienie art. 24 pkt 8 projektu zmierza do wprowadzenia w art. 182 UoBR ustępu 1a, który będzie pozwalał nakładać kary administracyjne na podmioty skreślone z listy firm audytorskich, jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie, kiedy podmiot ten był wpisany na listę firm audytorskich.</p> <p>Ponadto, art. 24 projektu w punkcie 8 zamierza również zmienić obecne zapisy art. 182 ust. 2 UoBR poprzez wprowadzenie możliwości nakładania kar na niebędące biegłymi rewidentami osoby:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pełniące funkcje członków zarządu lub innego organu zarządzającego firmy audytorskiej, również po ustaniu tej funkcji, 2) pełniące funkcje członków rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego firmy audytorskiej, również po ustaniu tej funkcji, 3) będące członkami zespołu wykonującego badanie podejmujących decyzję co do wyniku badania, również po ustaniu członkostwa w zespole, 4) o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. e rozporządzenia nr 537/2014 tj. w inny sposób związane lub powiązane z biegłymi rewidentami i firmami audytorskimi przeprowadzającymi ustawowe badania, 	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>W zakresie art. 24 pkt 12 lit a projektu uwaga nie została uwzględniona, gdyż zgłaszający nie wyjaśnia przyczyn dla których domaga się usunięcia tego punktu w całości.</p> <p>W pozostałym zakresie uwaga stała się bezprzedmiotowa z uwagi na okoliczność, że odstąpiono od regulacji w zakresie art. 24 pkt 8-11 i w konsekwencji również z pkt 12 lit b w niniejszym projekcie.</p>

		<p>jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie pełnienia tych funkcji, członkostwa w zespole lub trwania okoliczności, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. e rozporządzenia nr 537/2014.</p> <p>W uzasadnieniu wprowadzanych w art. 24 pkt 8 projektu zmian do UoBR podano, iż ma to na celu przeciwdziałanie unikania odpowiedzialności wymienionych osób.</p> <p>Usunąć zmiany proponowane pod lit. a) i lit. b). Szczegółowe uzasadnienie zawiera pismo.</p> <p>Takie brzmienie regulacji zawartych m.in. w art. 24 pkt 8 projektu, która rodzi kolejne zmiany zaproponowane w art. 24 pkt. 9-11 projektu, w naszej ocenie narusza przepisy powszechnie obowiązującego prawa, w tym szczególności Konstytucji RP, przepisy UoBR w zakresie dotyczącym kompetencji i zadań Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego: dalej: „PANA”, oraz przepisy Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r., poz. 283 ze zm.). Rozwinięcie takiej naszej oceny przedstawiamy w <i>załączniku nr 2</i> do niniejszego pisma tj. w Opinii prawnej. Należy również zaznaczyć, iż na gruncie prawa administracyjnego art. 182 UoBR przewiduje szczegółowy katalog tzw. deliktów administracyjnych, tj. czynów (ewentualnie zaniechań) godzących w nakazy i zakazy zawarte w UoBR oraz katalog kar administracyjnych, które mogą być nakładane w związku z tymi deliktami, w tym w trybie represji publicznej przez właściwe organy nadzoru, przede wszystkim przez PANA. Administracyjne kary pieniężne są formą karnej odpowiedzialności osób prawnych, osób fizycznych czy tzw. ułomnych osób prawnych. W doktrynie jak i w orzecznictwie podkreśla się, że w ich stosowaniu można dostrzec mniej podobieństw do tradycyjnych środków oddziaływania administracyjnego, coraz więcej natomiast do form oddziaływania za pomocą prawa karnego, wykraczającego w ten sposób poza ramy odpowiedzialności karnej wyłącznie osób fizycznych. Te wstępne</p>	
--	--	---	--

			<p>konkluzje mają istotne znaczenie dla oceny proponowanych zmian prawnych w projekcie, które w części opierają się na przyznaniu organowi administracyjnemu dyskrekcji do ponownego wymierzenia kary administracyjnej za ten sam, już skutecznie sankcjonowany czyn. Ponownie przywołując treść art. 24 pkt 8 projektu stwierdzić należy, że zamierza on wprowadzić do art. 182 UoBR ustęp 1 a. pozwalający na nakładanie kary pieniężnej na podmiot skreślony z listy firm audytorskich jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie, kiedy był on wpisany na listę. Zauważyć jednak należy, że skreślenie z listy firm audytorskich niewątpliwie jest najbardziej dotkliwą sankcją administracyjną i z istoty rzeczy można przyjąć, iż sankcja ta powinna konsumować inne mniej dolegliwe sankcje za ten sam czyn czy czyny, które były podstawą jej wymierzenia. Analiza proponowanych zmian do UoBR prowadzi do konkluzji, iż proponowane zmiany przepisów mogą prowadzić do naruszenia zasady ne bis in idem, która zakazuje kumulacji zarówno postępowań, jak i sankcji o charakterze karnym (w szerokim tego słowa znaczeniu, nie tylko wynikających z regulacji stricte karnych ale mających w istocie taką funkcję co ma miejsce przy deliktach administracyjnych), za te same czyny przeciwko tej samej osobie. Zasada ne bis in idem została uznana zarówno w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej art. 50, zwana dalej: „Kartą”, jak i europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), jest też w tej materii bogate orzecznictwo (m.in. TSUE). Zasada ne bis in idem nie została wyrażona wprost w Konstytucji RP, jednakże w judykaturze Trybunału Konstytucyjnego prezentowany jest pogląd, że jest ona podstawową zasadą prawa karnego i wynika z zasady demokratycznego państwa prawnego, które urzeczywistnia zasadę sprawiedliwości społecznej. W doktrynie wskazuje się, że m.in. art. 2 Konstytucji RP może być uznawany za źródło zasady ne bis in idem, można ją także wyprowadzić z prawa do sądu, unormowanego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Główne przesłanki zasady ne bis in idem, uznane zarówno w odniesieniu do</p>	
--	--	--	---	--

		<p>zasady ogólnej, jak i art. 50 kodeksu postępowania karnego, to tożsamość podmiotu i tożsamość czynu oraz prawomocność uprzedniego skazania/ukarania. Z treści proponowanej zmiany art. 182 UoBR wynika, iż organ uzyska prawo nałożenia kary pieniężnej w sytuacji gdy firma audytorska została skreślona z listy firm audytorskich. Powstaje pytanie jak należy interpretować sformułowanie „podmiot skreślony z listy...”, czy mowa tu o ostatecznej decyzji organu (PANA) w rozumieniu art. 16 par 1 kodeksu postępowania administracyjnego („Decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, są ostateczne”), czy też o decyzji prawomocnej. Zgodnie z art. 16 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego prawomocne są decyzje ostateczne, których nie można zaskarżyć do sądu. Oznacza to m.in. że moment początkowy biegu terminu publikacji informacji o skreśleniu z listy wyznacza upływ terminu do wniesienia skargi bądź uprawomocnienia się orzeczenia o jej odrzuceniu lub oddaleniu (ewentualnie dopiero orzeczenie po wyczerpaniu całego trybu sądowno - administracyjnego). Interpretacja językowa zaproponowanych zmian pozwala przyjąć, że mowa tu o decyzji prawomocnej skutkującej skreśleniem podmiotu. W tej sytuacji główne przesłanki zasady ne bis in idem, tj. tożsamość podmiotu i tożsamość czynu oraz prawomocność uprzedniego ukarania można uznać za spełnione. Tym samym skorzystanie przez organ (PANA) z prawa do nałożenia kary za naruszenia, o których mowa w art. 182 ust. 1 UoBR, na podmiot skreślony z listy może stanowić naruszenie zasady ne bis in idem. Istnieje wysokie prawdopodobieństwo podwójnego „sądzenia” lub karania za ten sam czyn, gdyż fakty które składają się na okoliczności, dotyczące tego samego podmiotu firmy audytorskiej podpadające pod sankcje z art. 183 ust 1 pkt 7 i ust 1 pkt 2 UoBR są co do zasady ze sobą nierozzerwalnie połączone w czasie i przestrzeni. Powyższe dotyczy także zmian, które w ww. projekcie odnoszą się do kar na niebędące biegłymi rewidentami osoby pełniące funkcje</p>	
--	--	--	--

			<p>członków zarządu, innego organu zarządzającego, rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego firmy audytorskiej, członków zespołu wykonującego badanie podejmujących decyzję co do wyniku badania lub osoby, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. e rozporządzenia nr 537/2014 tj. w inny sposób związane lub powiązane z biegłymi rewidentami i firmami audytorskimi przeprowadzającymi ustawowe badania , również po ustaniu tej funkcji, jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie pełnienia tych funkcji, członkostwa w zespole lub trwania okoliczności, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. e rozporządzenia nr 537/2014. Należy również zauważyć, że UoBR w aktualnie obowiązującym brzmieniu respektuje zasadę ne bis in idem. Wyrazem tego podejścia jest art. 140 ust. 1 UoBR, zgodnie z którym nie wszczyna się postępowania dyscyplinarnego, a wszczęte umarza, w sprawie czynu, za który na biegłego rewidenta wpisanego na listę, o którym mowa w art. 46 pkt 1 UoBR, może zostać nałożona kara administracyjna, o której mowa w art. 183 ust. 1 UoBR. Jak wynika z uzasadnienia do UoBR z 2017 roku, ustawa o biegłych rewidentach zawiera regulację mającą na celu uniknięcie podwójnego karanie biegłych rewidentów, którzy jednocześnie wpisani będą na listę firm audytorskich. Negatywną przesłanką procesową - zgodnie z art. 140 ust. 1 UoBR uniemożliwiającą prowadzenie postępowania dyscyplinarnego - jest wpis biegłego rewidenta na listę firm audytorskich. Projekt wprowadzając nową kategorię podmiotu skreślonego z listy firm audytorskich nie uniemożliwia jednoczesnego prowadzenia postępowania administracyjnego wobec tego podmiotu, jak postępowania dyscyplinarnego wobec biegłego rewidenta skreślonego z listy, o którym mowa w art. 140 ust. 2. Zauważyć bowiem należy, że zgodnie z art. 18 ust. 4 UoBR, skreślenie z rejestru biegłego rewidenta, który prowadzi działalność w formie określonej w art. 46 pkt 1, powoduje również skreślenie jego firmy audytorskiej z listy, o której mowa w art. 57 ust. 1 UoBR. W projekcie nie zostały wprowadzone rozwiązania, które zabraniałyby prowadzenia dwóch</p>	
--	--	--	---	--

			<p>postępowań lub określałyby, które z postępowań ma pierwszeństwo - czy postępowanie administracyjne, czy postępowanie dyscyplinarne. Podsumowując, stwierdzić należy, że niedopuszczalne jest stosowanie jakichkolwiek odstępstw od zakazu podwójnego karania za ten sam czyn, w szczególności zaś umożliwienie organowi władzy publicznej nałożenia na ten sam podmiot/osobę za ten sam czyn dwukrotnie środka o charakterze represyjnym, dlatego proponowane zmiany do art. 182 (i następne będące wynikiem tej zmiany) oceniamy jednoznacznie negatywnie i postulujemy ich usunięcie. W związku z wszystkim tym co powyżej oraz w załączeniu do niniejszego pisma, zwracamy się z uprzejmą prośbą o głęboką analizę naszego podejścia i zgłaszanych uwag ze względu na ich ogromne znaczenie dla biegłych rewidentów, firm audytorskich oraz dla działalności samorządu zawodowego biegłych rewidentów.</p> <p>Pragniemy również podkreślić, że jest to kolejna zmiana do ustawy o biegłych rewidentach, która zaostrza system karania biegłych rewidentów i firm audytorskich. Represyjność przepisów wpływa odpychająco na decyzje o wykonywaniu zawodu biegłego rewidenta i prowadzi do zmniejszenia liczby osób chcących wykonywać ten zawód i przystępujących do egzaminów, co stanowi duże zagrożenie dla obrotu gospodarczego w Polsce.</p>	
443.	Art. 24 pkt 8, 9, 10 i 11 (dot. art. 182, Art. 183, Art. 184, Art. 191 ust. 1 oraz ust. 2 ustawy o biegłych rewidentach)	Konfederacja Lewiatan	<p>NAKLADANIE KAR NA PODMIOTY SKREŚLONE Z LISTY FIRM AUDYTORSKICH (Projektowany Art. 24 pkt 8, pkt 9, pkt 10, pkt 11 dot. Art. 182, Art. 183, Art. 184, Art. 191 ust. 1 oraz ust. 2 ustawy o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (dalej "Ustawa o biegłych rewidentach"))</p> <p>Projektowany Art. 24 w punkcie 8) zamierza wprowadzić do art. 182 Ustawy o biegłych rewidentach ustęp 1a. pozwalający na nakładanie kar na podmioty skreślone z listy firm audytorskich jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie, kiedy był on wpisany na listę.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Odstąpiono od regulacji w zakresie art. 24 pkt 8-11 i w konsekwencji również z pkt 12 lit b w niniejszym projekcie.</p>

		<p>Zamierza on również zmienić obecne zapisy art. 182 ust. 2 poprzez wprowadzenie możliwości nakładania kar na niebędące biegłymi rewidentami osoby:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) <i>pełniące funkcje członków zarządu lub innego organu zarządzającego firmy audytorskiej, również po ustaniu tej funkcji,</i> 2) <i>pełniące funkcje członków rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego firmy audytorskiej, również po ustaniu tej funkcji,</i> 3) <i>będące członkami zespołu wykonującego badanie podejmujących decyzję co do wyniku badania, również po ustaniu członkostwa w zespole,</i> 4) <i>o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. e rozporządzenia nr 537/2014 tj. w inny sposób związane lub powiązane z biegłymi rewidentami i firmami audytorskimi przeprowadzającymi ustawowe badania</i> <p><i>– jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie pełnienia tych funkcji, członkostwa w zespole lub trwania okoliczności, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. e rozporządzenia nr 537/2014.</i></p> <p>W Uzasadnieniu do Projektu podano, iż ma to na celu to przeciwdziałanie unikania odpowiedzialności wymienionych osób.</p> <p>Należy wskazać, że projektowane przepisy wprowadzane przez art. 24 pkt 8) są sprzeczne z kompetencjami Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego (dalej "PANA") określonymi w artykule 88. Ustawy o biegłych rewidentach , który stanowi, że PANA sprawuje nadzór publiczny, między innymi, nad wykonywaniem zawodu biegłego rewidenta i działalnością firm audytorskich. Zatem jej kompetencje w zakresie nadzoru, w tym nakładanie kar ustają po wykreśleniu biegłego rewidenta z rejestru biegłych rewidentów prowadzonego przez PIBR lub firmy audytorskiej z listy firm audytorskich prowadzonej przez PANA.</p>	
--	--	---	--

		<p>W naszej ocenie, przepisy Ustawy o biegłych rewidentach zawierają już odpowiednie i wystarczające zapisy umożliwiające nakładanie kar na biegłych rewidentów i firmy audytorskie, w tym zapobiegające możliwości uniknięcia kary poprzez wykreślenie się biegłego rewidenta z rejestru biegłych rewidentów czy wykreślenie firmy audytorskiej z listy firm audytorskich.</p> <p>Zgodnie z art. 18 Ustawy o biegłych rewidentach skreślenie biegłego rewidenta z rejestru na jego wniosek o wystąpieniu samorządu biegłych rewidentów wymaga podjęcia uchwały przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów (dalej "KRBR"), a KRBR może odmówić podjęcia uchwały o skreśleniu jeżeli przeciwko biegłemu rewidentowi jest prowadzone postępowanie dyscyplinarne. W takim przypadku skreślenie może nastąpić drodze uchwały KRBR jedynie po uzgodnieniu z PANA.</p> <p>Z kolei, zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach skreślenie firmy audytorskiej z listy firm audytorskich prowadzonej przez PANA następuje w przypadku złożenia przez firmę audytorską wniosku o skreślenie z listy. W przypadku gdy wobec firmy audytorskiej toczy się postępowanie administracyjne PANA może pozostawić taki wniosek bez rozpatrzenia.</p> <p>Nakładanie kar, o których mowa w projektowanym art. 24 pkt 8) na biegłych rewidentów czy na firmy audytorskie może nastąpić jedynie po zakończeniu postępowania dyscyplinarnego lub postępowania administracyjnego. Jeżeli w stosunku do biegłego rewidenta czy firmy audytorskiej nie toczy się odpowiednio postępowanie dyscyplinarne czy administracyjne na dzień skreślenia z rejestru czy listy to Ustawa o biegłych rewidentach nie zawiera delegacji do rozpoczęcia takich postępowań po skreślenia z rejestru/listy.</p> <p>Na gruncie prawa administracyjnego należy również zaznaczyć, iż Art. 182 UoBR przewiduje szczegółowy katalog tzw. deliktów administracyjnych, tj. czynów (ewentualnie zaniechań) godzących w</p>	
--	--	--	--

		<p>nakazy i zakazy zawarte w UoBR oraz katalog kar administracyjnych, które mogą być nakładane w związku z tymi deliktami, w tym w trybie represji publicznej przez właściwe organy nadzoru, przede wszystkim PANA.</p> <p>Administracyjne kary pieniężne są formą karnej odpowiedzialności osób prawnych, osób fizycznych czy tzw. ułomnych osób prawnych. W doktrynie jak i w orzecznictwie podkreśla się, że w ich stosowaniu można dostrzec mniej podobieństw do tradycyjnych środków oddziaływania administracyjnego, coraz więcej natomiast do form oddziaływania za pomocą prawa karnego, wykraczającego w ten sposób poza ramy odpowiedzialności karnej wyłącznie osób fizycznych.</p> <p>Te wstępne konkluzje mają istotne znaczenie dla oceny proponowanych zmian prawnych, które w części opierają się na przyznaniu organowi administracyjnemu dyskrekcji do ponownego wymierzenia kary administracyjnej za ten sam, już skutecznie sankcjonowany czyn.</p> <p>Projektowany Art. 24 w punkcie 8) zamierza wprowadzić do art. 182 Ustawy o biegłych rewidentach ustęp 1a. pozwalający na nakładanie kary pieniężnej na podmiot skreślony z listy firm audytorskich jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie, kiedy był on wpisany na listę.</p> <p>Skreślenie z listy firm audytorskich niewątpliwie jest najbardziej dotkliwą sankcją administracyjną i z istoty rzeczy można przyjąć, iż sankcja ta powinna konsumować inne mniej dolegliwe sankcje za ten sam czyn czy czyny, które były podstawą jej wymierzenia. Powyższe można wywieść z ogólnych zasad zawartych w KPA.</p> <p>Analiza proponowanych zmian do UoBR prowadzi do konkluzji, iż proponowane zmiany przepisów mogą prowadzić do naruszenia zasady <i>ne bis in idem</i>, która zakazuje kumulacji zarówno postępowań, jak i sankcji o charakterze karnym (w szerokim tego słowa znaczeniu, nie</p>	
--	--	--	--

		<p>tylko wynikających z regulacji stricte karnych ale mających w istocie taką funkcją co mam miejsce przy deliktach administracyjnych), za te same czyny przeciwko tej samej osobie. Zasada <i>ne bis in idem</i> została uznana zarówno w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej art. 50 (dalej jako: Karta), jak i europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), jest też w tej materii bogate orzecznictwo (m.in. TSUE). Zasada <i>ne bis in idem</i> nie została wyrażona wprost w Konstytucji, jednakże w judykaturze Trybunału Konstytucyjnego prezentowany jest pogląd, że jest ona podstawową zasadą prawa karnego i wynika z zasady demokratycznego państwa prawnego, które urzeczywistnia zasadę sprawiedliwości społecznej . W doktrynie wskazuje się, że m.in. art. 2 Konstytucji może być uznawany za źródło zasady <i>ne bis in idem</i>, można ją także wyprowadzić z prawa do sądu, unormowanego w art. 45 ust. 1 Konstytucji.</p> <p>Główne przesłanki zasady <i>ne bis in idem</i>, uznane zarówno w odniesieniu do zasady ogólnej, jak i art. 50 KPP, to tożsamość podmiotu i tożsamość czynu oraz prawomocność uprzedniego skazania/ukarania.</p> <p>Z treści proponowanej zmiany art. 182 UoBR wynika, iż organ uzyska prawo nałożenia kary pieniężnej w sytuacji gdy FA została skreślona z listy firm audytorskich. Powstaje pytanie jak należy interpretować sformułowanie „podmiot skreślony z listy...” czy mowa tu o ostatecznej decyzji organu (PANA) w rozumieniu art. 16 par 1 kpa („Decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, są ostateczne”), czy też o decyzji prawomocnej. Zgodnie z art. 16 § 3 k.p.a. prawomocne są decyzje ostateczne, których nie można zaskarżyć do sądu. Oznacza to m.in. że moment początkowy biegu terminu publikacji informacji o skreśleniu z listy wyznacza upływ terminu do wniesienia skargi bądź uprawomocnienia się orzeczenia o jej odrzuceniu lub oddaleniu (ewentualnie dopiero orzeczenie po wyczerpaniu całego trybu sądowo – administracyjnego) . Interpretacja językowa zaproponowanych zmian</p>	
--	--	--	--

		<p>pozwala przyjąć, że mowa tu o decyzji prawomocnej skutkującej skreśleniem podmiotu. W tej sytuacji główne przesłanki zasady <i>ne bis in idem</i> tj tożsamość podmiotu i tożsamość czynu oraz prawomocność uprzedniego ukarania można uznać za spełnione. Tym samym skorzystanie przez organ z prawa do nałożona kary za naruszenia, o których mowa w art. 182 ust. 1 UoBR, na podmiot skreślony z listy może stanowić naruszenie zasady <i>ne bis in idem</i>. Istnieje wysokie prawdopodobieństwo podwójnego „sądzenia” lub karania za ten sam czyn, gdyż fakty które składają się na okoliczności, dotyczące tego samego podmiotu firmy audytorskiej podpadające pod sankcje z art. 183 ust 1 pkt 7 i ust 1 pkt 2 UoBR są co do zasady ze sobą nierozzerwalnie połączone w czasie i przestrzeni.</p> <p>Powyższe dotyczy także zmian, które w ww. projekcie odnoszą się do kar na niebędące biegłymi rewidentami osoby pełniące funkcje członków zarządu, innego organu zarządzającego, rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego firmy audytorskiej, członków zespołu wykonującego badanie podejmujących decyzję co do wyniku badania lub osoby, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. e rozporządzenia nr 537/2014 tj. w inny sposób związane lub powiązane z biegłymi rewidentami i firmami audytorskimi przeprowadzającymi ustawowe badania , również po ustaniu tej funkcji, jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie pełnienia tych funkcji, członkostwa w zespole lub trwania okoliczności, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. e rozporządzenia nr 537/2014.</p> <p>Niedopuszczalne jest stosowanie jakichkolwiek odstępstw od zakazu podwójnego karania za ten sam czyn, w szczególności zaś umożliwienie organowi władzy publicznej nałożenia na ten sam podmiot/osobę za ten sam czyn dwukrotnie środka o charakterze represyjnym , dlatego proponowane zmiany do art. 182 (i następne będące wynikiem tej zmiany) oceniamy negatywnie i postulujemy ich usunięcie.</p>	
--	--	---	--

			Wnosimy o niewprowadzanie wymienionych w art. 24 pkt 8), 9), 10) i 11) projektu z dnia 24 października 2022 r. ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku zmian do ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym.	
444.	Art. 24 pkt 8, 9, 10 i 11 (dot. art. 182, Art. 183, Art. 184, Art. 191 ust. 1 oraz ust. 2 ustawy o biegłych rewidentach)	Pracodawcy RP	<p>Na wstępie podkreślamy, że opiniowany Projekt jest kolejną zmianą zastrzegającą odpowiedzialność biegłych rewidentów i firm audytorskich. Wpływa to niewątpliwie zniechęcająco na podjęcie decyzji o wykonywaniu zawodu biegłego rewidenta, co prowadzi do ciągłego zmniejszania liczby osób chcących wykonywać ten zawód i przystępujących do egzaminów. Taka tendencja może stanowić poważne zagrożenie dla obrotu gospodarczego w Polsce.</p> <p>W ocenie Pracodawców RP, największe wątpliwości w Projekcie budzą przepisy dotyczące nowelizacji ustawy z 11 maja 2017 roku o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (dalej jako „ustawa o biegłych rewidentach” lub „u.b.r.”), mianowicie art. 24 pkt 8-12 Projektu.</p> <p>Art. 24 pkt 8 Projektu dodaje do art. 182 u.b.r. ust. 1a, który umożliwia nakładanie kar administracyjnych na podmioty skreślone z listy firm audytorskich, jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie, gdy podmiot ten był wpisany na listę firm audytorskich. Również art. 24 pkt 8 Projektu zmienia obecne brzmienie art. 182 ust. 2 u.b.r. poprzez wprowadzenie możliwości nakładania kar pieniężnych na osoby niebędące biegłymi rewidentami (osoby pełniące funkcję członków zarządu, innego organu zarządzającego, rady nadzorczej, innego organu nadzorczego, członków zespołu wykonującego badanie podejmujących decyzję co do wyniku badania oraz osób, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. e rozporządzenia nr 537/2014) po ustaniu pełnionych przez nich funkcji. Natomiast treść art. 24 pkt 9-12 Projektu ma charakter następczy i jest pochodną wprowadzenia art. 24 pkt 8 Projektu. Zdaniem Pracodawców RP, powyższe projektowane</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Odstąpiono od regulacji w zakresie art. 24 pkt 8-11 i w konsekwencji również z pkt 12 lit b w niniejszym projekcie.</p>

		<p>przepisy budzą wątpliwości co do ich zgodności z Konstytucją RP, w szczególności z zasadą <i>ne bis in idem</i>, ustawą o biegłych rewidentach w zakresie dotyczącym kompetencji i zadań Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego (dalej jako „PANA”), jak również naruszają zasady techniki prawodawczej poprzez brak wprowadzenia odpowiedniego przepisu przejściowego.</p> <p>I. Naruszenie zasady <i>ne bis in idem</i></p> <p>Już w obecnie obowiązującym stanie prawnym (art. 182 i 183 u.b.r.) został określony katalog deliktów administracyjnych oraz kar administracyjnych nakładanych w związku z ich popełnieniem. Kary te są nakładane przede wszystkim przez PANA. Kwestie te mają istotne znaczenie dla oceny proponowanych zmian prawnych przewidzianych w Projekcie, które w części opierają się na przyznaniu organowi administracyjnemu kompetencji do ponownego wymierzenia kary administracyjnej za ten sam i wcześniej już usankcjonowany delikt.</p> <p>Wcześniej przywołany art. 24 pkt 8 Projektu umożliwia nałożenie administracyjnej kary pieniężnej na podmiot skreślony z listy firm audytorskich, jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie, kiedy był on wpisany na listę. Jednocześnie należy zauważyć, że skreślenie z listy firm audytorskich jest najbardziej dotkliwą sankcją administracyjną, przez co powinna ona pochłaniać inne mniej dotkliwe sankcje wymierzone za popełnione delikty. Analiza proponowanych zmian do ustawy o biegłych rewidentach prowadzi do wniosku, że mogą one prowadzić do naruszenia konstytucyjnej zasady <i>ne bis in idem</i> zakazującej podwójnego karania tej samej osoby za popełnienie tego samego czynu.</p> <p>Proponowana zmiana art. 182 u.b.r. stanowi, że organ uzyska prawo nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w sytuacji, gdy firma audytorska została skreślona z listy firm audytorskich. W tym miejscu także pojawia się wątpliwość, jak należy rozumieć sformułowanie „<i>podmiot skreślony z listy</i>” - czy mowa tu o decyzji ostatecznej PANA w rozumieniu art. 16 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego</p>	
--	--	--	--

		<p>(dalej jako „k.p.a.”), czy o decyzji prawomocnej PANA w rozumieniu art. 16 § 3 k.p.a., co jest istotne do rozpoczęcia biegu terminu. W przypadku wymierzenia kary skreślenia z listy firm audytorskich, skorzystanie przez PANA z prawa do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej za naruszenia, o których mowa w projektowanym art. 182 ust. 1a u.b.r., może stanowić naruszenie zasady <i>ne bis in idem</i>, albowiem okoliczności faktyczne uzasadniające nałożenie tych kar będą tożsame przedmiotowo, podmiotowo, a także nierozzerwalnie połączone.</p> <p>Powyższa uwaga dotyczy również projektowanego nowego brzmienia art. 182 ust. 2 u.b.r. przewidującego nakładanie kar administracyjnych na osoby niebędące biegłymi rewidentami po ustaniu pełnienia przez nich funkcji, jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie pełnienia tych funkcji, albowiem jedną z kar możliwych do wymierzenia tym osobom jest zakaz pełnienia funkcji (art. 183 ust. 1 pkt 6 u.b.r.).</p> <p>Wskazać należy, że ustawa o biegłych rewidentach respektuje zasadę <i>ne bis in idem</i>. Zgodnie z art. 140 ust. 1 u.b.r. nie wszczyna się postępowania dyscyplinarnego, a wszczęte umarza, w sprawie czynu, za który na biegłego rewidenta wpisanego na listę, o którym mowa w art. 46 pkt 1 ustawy, może zostać nałożona kara administracyjna, o której mowa w art. 183 ust. 1 ustawy. Znaczenie tej zasady podkreślił również ustawodawca, który w uzasadnieniu do ustawy o biegłych rewidentach podkreślił konieczność uniknięcia podwójnego karania biegłych rewidentów jednocześnie wpisanych na listę firm audytorskich. W tym przypadku negatywną przesłanką procesową uniemożliwiającą prowadzenie postępowania dyscyplinarnego, stosownie do art. 140 ust. 1 u.b.r., jest wpis biegłego rewidenta na listę firm audytorskich.</p> <p>Wprowadzając w Projekcie nową kategorię podmiotu skreślonego z listy firm audytorskich ustawodawca nie uniemożliwia jednoczesnego postępowania administracyjnego wobec tego podmiotu, jak i</p>	
--	--	---	--

		<p>postępowania dyscyplinarnego wobec biegłego rewidenta skreślonego z listy, o którym mowa w art. 140 ust. 2 u.b.r. Stosownie do art. 18 ust. 4 u.b.r., skreślenie z rejestru biegłego rewidenta prowadzącego działalność w formie określonej w art. 46 pkt 1 ustawy, powoduje również skreślenie jego firmy audytorskiej z listy, o której mowa w art. 57 ust. 1 ustawy. Natomiast w Projekcie nie zostały wprowadzone rozwiązania, które zabraniałyby prowadzenia dwóch postępowań lub określałyby, które z postępowań ma pierwszeństwo - postępowanie administracyjne, czy postępowanie dyscyplinarne.</p> <p>W konsekwencji należy wskazać na niedopuszczalność stosowania jakichkolwiek odstępstw od zakazu podwójnego karania za ten sam czyn, przez co proponowane zmiany do art. 182 u.b.r. i kolejne zmiany będące pochodną art. 24 pkt 8 Projektu Pracodawcy RP oceniają negatywnie. Tym samym proponujemy skreślenie art. 24 pkt 8 Projektu, jak również skreślenie następczych względem tego przepisu art. 24 pkt 9-12 Projektu.</p> <p>II. Niezgodność art. 24 ust. 8 Projektu z zakresem obowiązków PANA</p> <p>Wątpliwości budzi również przyznanie PANA kompetencji do nakładania kar administracyjnych na podmioty, które nie są firmami audytorskimi lub nie są biegłymi rewidentami. Zakres nadzoru publicznego PANA został określony w art. 88 ustawy o biegłych rewidentach, natomiast nałożone przez ustawodawcę zadania na PANA zostały sformułowane w art. 90 ustawy o biegłych rewidentach. Analiza oraz wykładnia systemowa powyższych przepisów wskazuje, że zakres nadzoru PANA, jak również jej ustawowe zadania ograniczają się wyłącznie do biegłych rewidentów oraz firm audytorskich. Pojęcia te zostały zdefiniowane legalnie w art. 4 ust. 1 u.b.r. oraz art. 46 ust. 1 u.b.r.</p> <p>Równocześnie treść art. 24 pkt 8 Projektu przyznaje PANA możliwość nałożenia kary administracyjnej na osoby niebędące biegłymi rewidentami, co pozostaje w sprzeczności z ustawowymi kompetencjami, jakie zostały przyznane PANA przez ustawę o</p>	
--	--	---	--

		<p>biegłych rewidentach. Żaden z przepisów ustawy (w szczególności art. 88 oraz 90 u.b.r.) nie przyznaje PANA jakichkolwiek kompetencji, środków nadzoru oraz zadań względem osób niebędących biegłymi rewidentami lub firmą audytorską.</p> <p>Należy zwrócić uwagę, że postępowania w sprawie nałożenia kar administracyjnych nie wszczyna się, jeżeli od dnia naruszenia przepisów ustawy lub rozporządzenia nr 537/2014 upłynęło 8 lat (art. 183 ust. 7 u.b.r.), natomiast kara administracyjna nie może zostać nałożona, jeżeli od dnia naruszenia upłynęło 10 lat (art. 183 ust. 8 u.b.r.). Przepisy te połączone z treścią art. 24 ust. 8 Projektu mogą doprowadzić do sytuacji, w której PANA wszczyna i prowadzi postępowanie administracyjne w okresie, kiedy firma audytorska będzie już skreślona z listy lub dana osoba nie będzie już biegłym rewidentem, co wiąże się z rozszerzeniem kompetencji PANA. Natomiast jak wyżej wskazano, ustawowe kompetencje PANA określone w art. 88 i 90 u.b.r. dotyczą wyłącznie firm audytorskich oraz biegłych rewidentów.</p> <p>III. Brak przepisów przejściowych</p> <p>Zważywszy, że ustawodawca do art. 24 pkt 8 Projektu nie wprowadził żadnych przepisów przejściowych, pojawiają się wątpliwości w przedmiocie prawa międzyczasowego. Wymaga podkreślenia, że obowiązkiem ustawodawcy - wynikającym z zasad techniki prawodawczej - jest wydanie przepisów przejściowych dostosowujących stan prawny do nowych rozwiązań. Przy czym bez znaczenia jest fakt, że zasady te uchwalono w formie rozporządzenia, albowiem są one wyrazem zasad konstytucyjnych takich jak: zasada poprawnej legislacji, ochrony praw nabytych, czy pewności prawa.</p> <p>W Projekcie nie przewidziano jakichkolwiek przepisów przejściowych związanych z nowymi uprawnieniami przyznawanymi PANA. Wprowadzenie art. 24 pkt 8 Projektu rodzi istotne rozbieżności interpretacyjne odnoszące się do okresu, w którym PANA może stwierdzić naruszenia art. 182 ust. 1 u.b.r.</p>	
--	--	--	--

			przez podmioty niewpisane na listę firm audytorskich lub osoby niebędące biegłymi rewidentami. Przede wszystkim Projekt nie zawiera uregulowania, czy art. 24 pkt 8 Projektu może być stosowany do prowadzonych w dniu jego wejścia w życie postępowań administracyjnych dotyczących naruszeń, o których mowa w art. 182 u.b.r., czy do postępowań wszczętych i prowadzonych po dniu jego wejścia w życie. Luka ta powinna być obowiązkowo wypełniona przez ustawodawcę, albowiem wprowadzenie art. 24 pkt 8 Projektu wpłynie niewątpliwie na istniejące stany faktyczne i prawne.	
445.	Art. 24 pkt 8	UKNF	<p>w art. 182:</p> <p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Kara administracyjna, o której mowa w art. 183 ust. 1 pkt 2, może zostać nałożona za naruszenia, o których mowa w ust. 1, na podmiot skreślony z listy, jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie, kiedy był on wpisany na listę.”,</p> <p>b) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Kara administracyjna, o której mowa w art. 183 ust. 1 pkt 1, 2 lub 6, może zostać nałożona za naruszenia, o których mowa w ust. 1, na niebędące biegłymi rewidentami osoby:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pełniące funkcje członków zarządu lub innego organu zarządzającego firmy audytorskiej, również po ustaniu tej funkcji, 2) pełniące funkcje członków rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego firmy audytorskiej, również po ustaniu tej funkcji, 3) będące członkami zespołu wykonującego badanie podejmujących decyzję co do wyniku badania, również po ustaniu członkostwa w zespole, 4) o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. e rozporządzenia nr 537/2014, również po ustaniu okoliczności, o których mowa w tym przepisie 	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Przyjęcie propozycji o możliwości nałożenia kary administracyjnej w przypadku naruszeń przepisów przez firmy audytorskie, a co za tym idzie uznaniowego nakładania kar nie znajduje uzasadnienia, gdyż propozycja ta w sposób istotny osłabia system nadzoru oraz charakter prewencyjny przepisów. Obligatoryjność nałożenia kary wiąże się z nieuchronnością odpowiedzialności firmy audytorskiej. W związku z tym uwaga nie została uwzględniona. Należy zwrócić uwagę, że w pewnych sytuacjach istnieje możliwość odstąpienia od nałożenia kary i umorzenia postępowania.</p>

			<p>– jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie pełnienia tych funkcji, członkostwa w zespole lub trwania okoliczności, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. e rozporządzenia nr 537/2014.”;</p> <p><u>Uzasadnienie</u></p> <p>Zdaniem UKNF brzmienie art. 182 ust 1 <u>powinno zostać zmodyfikowane</u>. Zawarte tam sformułowanie „Firma audytorska podlega karze administracyjnej za naruszenie przepisów ustawy” wskazuje na obligatoryjność stosowania sankcji. Zasadnicza większość sankcji administracyjnych określa fakultatywność stosowania sankcji przez organ nadzoru, przewidując oddziaływanie sankcyjne za stwierdzone naruszenia w sprawach najistotniejszych, a nie w przypadku każdego naruszenia prawa, nawet nieznacznego i nieistotnego.</p>	Zgodnie a art. 190 uobr w przypadku wypełnienia obowiązku, którego niezrealizowanie stanowiło naruszenie, o którym mowa w art. 182 ust. 1 uobr, można odstąpić od wymierzenia kary. W przypadku odstąpienia od wymierzenia kary postępowanie umarza się.
446.	Art. 24 pkt 8	UKNF	<p>UKNF zgłasza uwagę co do brzmienia pkt 3 proponowanej zmiany prawa w zakresie gramatyczno-stylistycznym. Pkt 3) powinien brzmieć „będące członkami zespołu wykonującego badanie podejmującymi decyzję co do wyniku badań, również po ustaniu członkostwa w zespole”. Chodzi o zastąpienie wyrazu „podejmujących” wyrazem „podejmującymi”.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Uwaga stylistyczno-gramatyczna została uwzględniona poprzez zastąpienie wyrazu „podejmujących” wyrazem „podejmującymi”.</p>
447.	Art. 24 pkt 9	PIBR	<p>„3. Kara pieniężna nakładana na firmy audytorskie nie może przekroczyć 10% przychodów netto ze sprzedaży usług świadczonych w ramach działalności, o której mowa w art. 47 ust. 1 i 2, osiągniętych przez firmę audytorską w poprzednim roku obrotowym. Jeżeli w poprzednim roku obrotowym firma audytorska nie osiągnęła przychodów z tytułów, o których mowa w zdaniu pierwszym, wysokość kary odnosi się do ostatniego roku obrotowego, w którym firma osiągnęła przychody z tych tytułów.”.</p> <p>Usunąć z art. 183 ust. 1: „i 2”</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Propozycja nie znajduje uzasadnienia, gdyż przepisy wiążą się z określeniem dotkliwości kary w stosunku do rozmiaru i zakresu działalności. Dlatego też o rozmiarze kary decydują zarówno usługi świadczone z ust. 1 jak i 2.</p>

			<p>Działalność, o której mowa w art. 47 ust. 2 mogą wykonywać także inni przedsiębiorcy, nie będący FA.</p> <p>Biorąc pod uwagę równość podmiotów w gospodarce i względem prawa, nakładanie kary pieniężnej uzależnionej także od przychodów z działalności innej niż z usług rewizyjnych powoduje dyskryminację FA w stosunku do firm nie będących FA, a wykonujących takie usługi.</p> <p>Przepis ten dyskryminuje także FA, które świadczą usługi zarówno, o których mowa w art. 47 ust. 1 jak i usługi, o których mowa w art. 47 ust. 2 w stosunku do firm audytorskich, które świadczą wyłącznie usługi, o których mowa w art. 47 ust. 1.</p> <p>Postulujemy aby wysokość kary pieniężnej nakładanej na FA uzależnić wyłącznie od przychodów netto z działalności, o której mowa w art. 47 ust. 1 UoBR (czyli z usług rewizji finansowej).</p>	
448.	Art. 24 pkt 9	UKNF	<p>w art. 183:</p> <p>a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: „3a. Kara pieniężna nakładana na podmiot skreślony z listy, o którym mowa w art. 182 ust. 1a, nie może przekroczyć 10% przychodów netto ze sprzedaży towarów i produktów, osiągniętych przez podmiot skreślony z listy w poprzednim roku obrotowym. Jeżeli w poprzednim roku obrotowym podmiot skreślony z listy nie osiągnął przychodów z tytułów, o których mowa w zdaniu pierwszym, wysokość kary odnosi się do ostatniego roku obrotowego, w którym podmiot skreślony z listy osiągnął przychody z tych tytułów.”</p> <p>b) w ust. 6 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Ustalając rodzaj i wymiar kary nakładanej na firmę audytorską, osoby, o których mowa w art. 182 ust. 2, lub podmiot, o którym mowa w art. 182 ust. 1a, uwzględnia się w szczególności:”;</p> <p><u>Uzasadnienie</u></p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>Uwaga stała się bezprzedmiotowa z uwagi na okoliczność, że odstąpiono od regulacji w zakresie art. 24 pkt 8-11 i w konsekwencji również z pkt 12 lit b w niniejszym projekcie.</p>

			Ad a) UKNF wskazuje, że z proponowanego brzmienia art. 182 ust. 1a i ust. 2 wynika, że osobą skreśloną z listy może być również osoba fizyczna. Dlatego też powstaje wątpliwość co do określenia górnej granicy jakiej kara pieniężna nie będzie mogła przekroczyć poprzez wskazanie, że „nie może przekroczyć 10% przychodów netto ze sprzedaży towarów i produktów, osiągniętych przez podmiot skreślony z listy w poprzednim roku obrotowym.” Zdaniem UKNF istnieje bowiem ryzyko, że w przypadku osób fizycznych skreślonych z listy realnie nie będzie możliwym odniesienie się do ww. wartości tj. do przychodów netto ze sprzedaży towarów i produktów (...), które to odniesienie możliwe jest w stosowaniu w przypadku np. osób prawnych. Z tego też względu koniecznym jest określenie kary maksymalnej również kwotowo , tak aby możliwe było zastosowanie kary pieniężnej niezależnie od sytuacji, czy podmiot odpowiedzialny osiągnie przychody netto ze sprzedaży towarów i produktów, czy też nie. Sankcja przewidująca alternatywnie określone wysokości kar pieniężnych, pozwala na wyeliminowanie sytuacji, kiedy zastosowanie sankcji administracyjnej nie jest możliwe.	
449.	Art. 24 pkt 10	UKNF	w art. 184 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „Nakładając jedną z kar, o których mowa w art. 183 ust. 1, organ postanawia również o nakazie podania do publicznej wiadomości nazwy wraz z numerem, pod którym firma audytorska jest wpisana na listę, imienia i nazwiska osoby, o której mowa w art. 182 ust. 2, lub nazwy podmiotu skreślonego z listy, o którym mowa w art. 182 ust. 1a, chyba że podanie tych danych do publicznej wiadomości będzie środkiem nieproporcjonalnym do naruszenia, będzie stanowiło zagrożenie dla stabilności rynków finansowych, zagrozi prowadzonemu postępowaniu karnemu lub wyrządzi niewspółmierną szkodę jednostce, dla której firma audytorska świadczyła swoje usługi, lub zaangażowanym instytucjom lub osobom.”; <u>Uzasadnienie</u>	Uwaga bezprzedmiotowa Uwaga stała się bezprzedmiotowa z uwagi na okoliczność, że odstąpiono od regulacji w zakresie art. 24 pkt 8-11 i w konsekwencji również z pkt 12 lit b w niniejszym projekcie.

		<p>Co do dodania w art. 184 do katalogu osób „nazwy podmiotu skreślonego z listy, o którym mowa w art. 182 ust. 1a” nie zgłaszamy uwag.</p> <p>Jednakże mając na uwadze zmianę prawa art. 194 ust. 2 ustawy o biegłych rewidentach (jego usunięcie) oraz art. 194 ust. 3 ustawy o biegłych rewidentach (całkowita zmiana jego brzmienia) zgłoszoną przez UKNF w trakcie prac wcześniejszych nad projektem (obecnie zmiany, która jest procedowana w ramach zespołu współpracującego z MF w odniesieniu do zmiany ustawy o biegłych rewidentach), należy rozważyć zmianę art. 184 na podobieństwo proponowanego art. 194 ust. 3 i 5. Regulacja art. 194 ust. 2 (który ma zostać zastąpiony przez art. 194 ust. 3 w nowym brzmieniu) ma aktualnie brzmienie zbliżone do art. 184 ustawy o biegłych rewidentów i de facto uniemożliwia publikację informacji o nałożonych karach przed ich uprawomocnieniem się. Utrudnia to znacząco prewencyjne oddziaływanie wydawanych decyzji sankcyjnych. W obecnym brzmieniu przepis ten przewiduje publikację informacji o popełnionym naruszeniu, karze, nazwie i siedzibie jednostki, imieniu i nazwisku ukaranej osoby itd. dopiero po uprawomocnieniu się decyzji o nałożeniu kary, co w praktyce może oznaczać nawet kilkuletnią odległość czasową od wydania decyzji do opublikowania informacji o nałożeniu kary (w sytuacji gdy strona postępowania zaskarży decyzję do sądu). Jednakże z uwagi na fakt, że podmiotem właściwym do wydawania decyzji, o których mowa w art. 183 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach, a do których odnosi się art. 184 tej ustawy, jest PANA – UKNF wskazuje jedynie, że właściwym jest rozważenie zmiany regulacji art. 184 na podobieństwo proponowanej zmiany art. 194 – tak, by zachować jednolitość przepisów Rozdziału 10. Odpowiedzialność firm audytorskich, jednostek zainteresowania publicznego oraz osób trzecich, w którym znajdują się ww. obie regulacje .</p>	
--	--	--	--

			Jednocześnie wskazujemy, że oczekiwanym byłaby jednoczesna zmiana przepisów art. 184 (jak wskazano powyżej) oraz art. 194 (jak wskazano powyżej) w ramach pracy nad Projektem UD235. Brak jest bowiem jakiegokolwiek uzasadnienia dla dokonywania zmian w Rozdziale 10. ustawy o biegłych rewidentach – w odniesieniu jedynie do części przepisów, tj. art. 184 z pominięciem art. 194, który de facto aktualnie również jest przedmiotem prac MF, z tym że w ramach innego zespołu i innego projektu legislacyjnego.	
450.	Art. 24 pkt 11	UKNF	<p>w art. 191 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:</p> <p>„1. Agencja, po uprawomocnieniu się decyzji nakładającej karę, podaje do publicznej wiadomości, bez zbędnej zwłoki, publikując na swojej stronie internetowej, informację o popełnionym przez firmę audytorską, podmiot skreślony z listy, o którym mowa w art. 182 ust. 1a, lub osobę, o której mowa w art. 182 ust. 2, naruszeniu oraz nałożonej za to naruszenie karze.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w art. 184, obok informacji, o której mowa w ust. 1, podaniu do publicznej wiadomości podlegają również nazwa wraz z numerem, pod którym jest wpisana na listę firma audytorska, na którą nałożono karę, nazwa podmiotu skreślonego z listy, o którym mowa w art. 182 ust. 1a, wraz z jego siedzibą oraz numerem identyfikacji podatkowej lub imię i nazwisko osoby, o której mowa w art. 182 ust. 2.”;</p> <p>Zdaniem UKNF warto rozważyć rezygnację z ww. zmiany – na rzecz przywołanej zmiany w art. 24 pkt 10) powyżej.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>Uwaga stała się bezprzedmiotowa z uwagi na okoliczność, że odstąpiono od regulacji w zakresie art. 24 pkt 8-11 i w konsekwencji również z pkt 12 lit b w niniejszym projekcie.</p>
451.	Art. 24 pkt 12	UKNF	<p>art. 192 ust. 1 pkt 3) lit. b) ustawy o biegłych – UKNF rekomenduje doprecyzowanie brzmienia przepisu w odniesieniu do minimalnych okresów obowiązywania umowy o badanie, tj.:</p> <p>„b) zawarcia umowy o badanie na okres nie krótszy niż 2-letni i nie dłuższy niż wskazany w art. 17 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Doprecyzowano przepis, tak aby nie było wątpliwości interpretacyjnych, iż karze podlega zawarcie umowy o badanie na okres krótszy niż 2 lata</p>

		<p>537/2014, z uwzględnieniem przypadku, o którym mowa w art. 17 ust. 6 rozporządzenia nr 537/2014”.</p> <p><i>Uzasadnienie</i></p> <p>Na podstawie art. 66 ust. 5 ustawy o rachunkowości, pierwsza umowa o badanie sprawozdania finansowego, powinna zostać zawarta z firmą audytorską na okres nie krótszy niż dwa lata, z możliwością przedłużenia na kolejne co najmniej dwuletnie okresy. Z tytułu niedopełnienia powyższego obowiązku, jednostki zainteresowania publicznego co do zasady ponoszą odpowiedzialność administracyjną, na podstawie ww. art. 192 ust. 1 pkt 3) lit. b) ustawy o biegłych rewidentach. W tym miejscu należy jednak zaznaczyć, że brzmienie ww. przepisu sankcyjnego, tj. „jednostka zainteresowania publicznego (...) podlega karze administracyjnej (...) w przypadku gdy nie przestrzega przepisów dotyczących zawarcia umowy o badanie na okres krótszy niż 2-letni (...)” prowadzi do wniosku, że karze podlega zawarcie umowy o badanie ustawowe na okres dłuższy niż 2-letni, tj. wbrew dyspozycji niebudzącego wątpliwości art. 66 ust. 5 ustawy o rachunkowości.</p> <p>Analogicznego doprecyzowania wymaga również kwestia okresu rotacji firmy audytorskiej, który uregulowany został w art. 17 ust. 1 zdanie drugie Rozporządzenia 537/2014. Przedmiotowa regulacja stanowi bowiem, że ani pierwsze zlecenie otrzymane przez danego biegłego rewidenta lub firmę audytorską, ani pierwsze zlecenie łącznie z wszelkimi odnowionymi zleceniami nie może trwać dłużej niż dziesięć lat. Tymczasem interpretacja przedstawionej propozycji legislacyjnej prowadzi do wniosku, że i w tym przypadku sankcji administracyjnej podlega w rzeczywistości odwrotny stan faktyczny niż oczekiwany, tj. zawarcie umowy na okres krótszy niż 10 lat, kiedy istotą sankcji powodującej jej uruchomienie jest przekroczenie tego 10 letniego okresu.</p>	<p>lub dłuższy niż 10 lat (maksymalny okres rotacji firmy audytorskiej który uregulowany został w art. 17 ust. 1 zdanie drugie Rozporządzenia 537/2014)</p>
--	--	--	---

			W ocenie UKNF niewyjaśnienie przedstawionych wątpliwości interpretacyjnych tworzy ryzyko prawne niemożności nałożenia przez Komisję kary administracyjnej na jednostkę zainteresowania publicznego, która nie dopełni powyższym obowiązkom.	
452.	Art. 24 pkt 12	UKNF	<p>w art. 192:</p> <p>b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:</p> <p>„1a. Kara administracyjna za naruszenie przepisów ustawy lub rozporządzenia nr 537/2014 może zostać nałożona przez Komisję Nadzoru Finansowego na:</p> <p>1) podmiot, który utracił status jednostki zainteresowania publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy, jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie, gdy podmiot miał status jednostki zainteresowania publicznego;</p> <p>2) członek zarządu lub innego organu zarządzającego lub rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego, lub komitetu audytu, który pełnił te funkcje w jednostce zainteresowania publicznego, jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie pełnienia tej funkcji;</p> <p>3) podmioty, które były powiązane z jednostką zainteresowania publicznego, jej członkiem zarządu lub innego organu zarządzającego lub rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego, lub komitetu audytu oraz powiązane z nimi strony trzecie, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. c rozporządzenia nr 537/2014, jeżeli naruszenie miało miejsce w czasie, gdy taka relacja istniała.</p> <p>1b. Do kar administracyjnych nakładanych wobec podmiotów lub osób, o których mowa w ust. 1a, stosuje się przepisy art. 193 i art. 194.”;</p> <p><u>Uzasadnienie</u></p> <p>Ad b) UKNF wskazuje, że <u>w związku z proponowaną zmianą polegającą na dodaniu do art. 192 ustępu 1a ustawy o biegłych rewidentach, z którego wynika fakultatywność nałożenia kary</u></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Przyjęcie propozycji o możliwości nałożenia kary administracyjnej w przypadku naruszeń przepisów przez firmy audytorskie, a co za tym idzie uznaniowego nakładania kar nie znajduje uzasadnienia, gdyż propozycja ta w sposób istotny osłabia system nadzoru oraz charakter prewencyjny przepisów. Obligatoryjność nałożenia kary wiąże się z nieuchronnością odpowiedzialności firmy audytorskiej. W związku z tym uwaga nie została uwzględniona. Należy zwrócić uwagę, że w pewnych sytuacjach istnieje możliwość odstąpienia od nałożenia kary i umorzenia postępowania.</p> <p>Zgodnie a art. 190 uobr w przypadku wypełnienia obowiązku, którego niezrealizowanie stanowiło naruszenie, o którym mowa w art.</p>

		<p><u>administracyjnej na podmioty w ust. 1a wskazane w tym ustępie, niezbędnym jest zmiana art. 192 ust. 1 poprzez usunięcie obligatoryjności karania jzp, członków jej zarządu lub innego organu zarządzającego lub rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego, lub komitetu audytu oraz podmiotów z nimi powiązanych oraz powiązanych stron trzecich, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. c rozporządzenia nr 537/2014, stosownie do propozycji UKNF skierowanej niegdyś w ramach prac nad tzw. warzywniakiem a później wyłączonej do prac zespołu współpracującego z MF nad nowelizacją ustawy o biegłych rewidentach (chodzi o zmianę art. 192 ust. 1 poprzez zmianę jego brzmienia). W naszej ocenie utrzymanie obligatoryjności karania wyrażonej w art. 192 ust. 1a w obecnym brzmieniu przy jednoczesnym dodaniu ust. 1a z fakultatywną możliwością karania skutkować będzie utrudnieniem w wykładni art. 192. Pamiętać zaś należy o tym, że przepis ten należy do grupy przepisów sankcyjnych i niedopuszczalnym jest konstruowanie jego brzmienia w sposób zwiększający ryzyko problemów z wykładnią, w szczególności literalną. Przepisy represyjne powinny być sformułowane w taki sposób, by było wiadomym komu, za co i w jakich okolicznościach grozi i jaka sankcja. Adresat regulacji ma mieć pewność czy sankcja zagraża mu według uznania administracyjnego organu, czy w każdym przypadku naruszenia prawa, nawet najdrobniejszym.</u></p> <p>Ponadto zgłaszamy zastrzeżenie do pkt 3). Chodzi o nieprecyzyjny termin jakim jest wyrażenie „powiązane z jednostką zainteresowania publicznego”. Zdaniem UKNF należałoby w słowniczku ustawy wyjaśnić – podobnie jak to zrobiono w słowniczku w art. 2 pkt 15 przy podmiotach powiązanych z firmą audytorską – jak należy rozumieć powiązanie z JZP.</p> <p><u>Ad. art. 192 ust 1b) - Projektowana zmiana obejmuje dodanie w art. 192 ustawy o biegłych rewidentach, po ust. 1 ust. 1b w brzmieniu: „1b. Do</u></p>	<p>182 ust. 1 uobr, można odstąpić od wymierzenia kary. W przypadku odstąpienia od wymierzenia kary postępowanie umarza się.</p> <p>W pozostałym zakresie uwaga stała się bezprzedmiotowa z uwagi na okoliczność, że odstąpiono od regulacji w zakresie art. 24 pkt 8-11 i w konsekwencji również z pkt 12 lit b w niniejszym projekcie.</p>
--	--	---	--

			kar administracyjnych, o których mowa w ust. 1a, stosuje się przepisy art. 193 i art. 194.”; Jednak wprowadzany nowelizacją ust. 1a (w art. 192 tej ustawy), <u>nie dotyczy kar administracyjnych, lecz rozszerza krąg podmiotów/osób, które mogą podlegać ukaraniu.</u> UKNF proponuje następujące brzmienie ww. przepisu: „1b. Do kar administracyjnych nakładanych wobec podmiotów lub osób, o których mowa w ust. 1a, stosuje się przepisy art. 193 i art. 194..”;	
453.	Art. 24 pkt 13	PIBR	Art. 215a. Kto, nie będąc uprawnionym, posługuje się tytułem biegłego rewidenta, oznaczeniem „firma audytorska” lub wykonuje czynności rewizji finansowej podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.”. Uściślić przepis	Uwaga uwzględniona Przepis został doprecyzowany.
454.	Art. 38 przepis przejściowy	PANA	<i>„W art. 38 projektu ustawy proponujemy następujące brzmienie: <u>Art. 38. Krajowy Zjazd Biegłych Rewidentów dostosuje statut Polskiej Izby Biegłych Rewidentów do przepisów ustawy zmienianej w art. 24, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz podejmie uchwałę, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 6 ustawy zmienianej w art. 24 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, na pierwszym Krajowym Zjeździe Biegłych Rewidentów zwołanym po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.</u>”</i>	Uwaga nieuwzględniona Niezbędne jest wprowadzenie przepisu przejściowego w zakresie podjęcia uchwały jakim jest regulamin w przypadku zwołania posiedzenia w sposób zdalny. Z tych też względów przewidziany został odrębny przepis dla dostosowania statutu i odrębny wprowadzający podstawę prawną dla przyjęcia regulaminu przy użyciu środków komunikacji elektronicznej.
455.	Uzasadnienie Art. 57	PANA	Proponowane jest doprecyzowanie w uzasadnieniu art. 57a że oznaczenie „firma audytorska” należy odnosić zarówno do firmy przedsiębiorcy jak i do nazwy przedsiębiorstwa (oznaczenie indywidualizujące przedsiębiorstwo lub jego wyodrębnione części	Uwaga nieuwzględniona Celem przepisu jest ochrona oznaczenia jakim jest „firma

		<p>objęte określeniem). Takie wyjaśnienie w większym stopniu wyjaśni intencję relacji projektowanych regulacji, przepisów prawa cywilnego oraz prawa konkurencji. W przeciwieństwie do podobnego zastrzeżenia z art. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe oznaczenie „firma audytorska” składa się z dwóch wyrazów, a zatem projekt dopuszcza posługiwanie się pojęciem „audytu” w przypadku podmiotów przeprowadzających ocenę zgodności z określonymi wzorcami w zakresie innych branż gospodarczych, a także posługiwania się tym oznaczeniem w grafikach. Nie jest jasne czy intencja wyrażona w uzasadnieniu dotycząca posługiwania się oznaczeniem przez firmę audytorską spoza jurysdykcji terytorialnej została precyzyjnie odzwierciedlona w projektowanym art. 57a ust. 3 ustawy.</p> <p>Wskazać należy, że art. 58 ustawy przewiduje wymóg wpisania się na listę firm audytorskich, o której mowa w art. 57 ust. 1, firmy audytorskiej zatwierdzonej w innym niż Rzeczypospolita Polska państwie Unii Europejskiej zamierzającej wykonywać badanie ustawowe, co oznacza że może ona posługiwać się takim oznaczeniem. Odnosząc się do jednostki audytorskiej pochodzącej z państwa trzeciego wskazać należy, że dla takich jednostek ustawodawca przewidział odrębną listę jednostek audytorskich pochodzących z państw trzecich, o której mowa w art. 204 ust. 1 ustawy. Jest to zgodne z zamiarem ustawodawcy unijnego, który w art. 17 ust. 2 Dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylająca dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz. U. UE. L. z 2006 r. Nr 157, str. 87 z późn. zm.), wskazał, że jednostki audytorskie z państwa trzeciego, zarejestrowane zgodnie z art. 45, są wskazane w rejestrze wyraźnie jako takie, a nie jako firmy audytorskie. Ponadto zauważyć należy, że jednostki te są ograniczone w zakresie wykonywanej działalności, co wynika z art.</p>	<p>audytorska”. Oznaczenie indywidualnej nazwy przedsiębiorstwa może podlegać ochronie na podstawie przepisów odrębnych np. ochrony znaków towarowych, która to ochrona może wynikać m.in. z ustawy - Prawo własności przemysłowej. Z propozycji jasno wynika, że ochronie będzie podlegało oznaczenie „firma audytorska”, a nie wyraz „audyt”, który może mieć szerokie znaczenie. Nie przewiduje się wprowadzenia ochrony innych oznaczeń.</p>
--	--	--	--

			205. Nie jest zasadnym dopuszczenie możliwości posługiwania się oznaczeniem „firma audytorska” przez jednostki audytorskie pochodzące z państw trzecich, gdyż może to być mylące dla osób zainteresowanych pod kątem zakresu wykonywanej działalności przez tę jednostkę.	
Art. 25. Zmiany do ustawy z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń				
456.	Art. 25 pkt 2 lit. b	UODO	Art. 25 pkt 2 lit. b projektu ustawy zmienia pkt 3 w ust. 8 art. 12 ustawy z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń (Dz. U. z 2022 r. poz. 905) nadając mu brzmienie imię i nazwisko oraz numer PESEL uczestnika szkolenia, a w przypadku braku numeru PESEL - datę urodzenia oraz numer wpisu do rejestru pośredników ubezpieczeniowych. Wystarczającym identyfikatorem na dokumencie poświadczającym odbycie szkolenia zawodowego powinien być numer wpisu do rejestru pośredników ubezpieczeniowych skoro projektodawca zakłada, że osoba będzie dysponować takim numerem nawet pomimo nie nadania jej numeru PESEL. Rozwiązanie takie odpowiadałoby zasadzie zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości, zasadzie ograniczenia celu oraz zasadzie minimalizacji danych.	Uwaga nieuwzględniona Obowiązek odbywania szkolenia zawodowego dotyczy również osób wykonujących czynności dystrybucyjne w zakładzie ubezpieczeń, które nie są wpisywane do rejestru pośredników ubezpieczeniowych; w przypadku tych osób nie ma innego identyfikatora; jednocześnie niezasadne byłoby różnicowanie identyfikatorów w stosunku do poszczególnych kategorii osób obowiązanych.
457.	Art. 25 pkt 3 lit. c	PIU	Art. 19 ust. 3 pkt 2 lit. c udu Proponujemy wykreślenie wyrazów: „ <i>uprawniona do prowadzenia jej spraw</i> ”. Ustalenie przez zakład ubezpieczeń, przy składaniu wniosku do rejestru agentów, czy zgłoszony przez agenta wspólnik spółki osobowej uprawniony jest do prowadzenia spraw spółki wymagałoby weryfikowania wewnętrznych uzgodnień, postanowień umowy spółki lub orzeczeń sądu , gdyż informacja taka nie jest ujawniana w rejestrze przedsiębiorców. Taki formalizm jest nadmiarowy. Zgodnie z	Uwaga uwzględniona

			obowiązującym rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 12 grudnia 2018 r. w sprawie wniosków o wpis do rejestru agentów ubezpieczeniowych i agentów oferujących ubezpieczenia uzupełniające (t.j. z dnia 21 czerwca 2021 r., Dz.U. z 2021 r. poz. 1281) wniosek o wpis składa się w odniesieniu do agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające niebędącego osobą fizyczną i podlegającego wpisowi do rejestru przedsiębiorców - na podstawie aktualnej na dzień składania wniosku informacji o wykonywaniu działalności gospodarczej uzyskanej z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego (§ 4 pkt 2 rozporządzenia).	
458.	Art. 25 pkt 3 lit. d	PIU	<p>Art 19 ust. 3a udu</p> <p>Zgodnie z proponowanym przepisem zredukowano wymogi ustawowe dla zarządcy sukcesyjnego do KRK i oświadczenia o posiadaniu zdolności do czynności prawnych. Nie rozstrzygnięto jednak co ze szkoleniami zawodowymi. Proponuje się dodanie również w wykazie wymogów dla zarządcy sukcesyjnego przepisu umożliwiającego nieodbywanie szkoleń zawodowych. Obecne brzmienie nie daje odpowiedzi czy zarządca musi przejść szkolenie zawodowe.</p> <p><i>Po ust. 3a dodaje się ust. 3b:</i></p> <p><i>„3b. Zarządca sukcesyjny wstępujący w miejsce zmarłego agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające, wykonujący czynności agencyjne przy pomocy osób fizycznych, o których mowa w ust. 2, nie podlega obowiązkowi odbycia szkolenia zawodowego, o którym mowa w art. 12.”</i></p>	<p>Uwaga niezrozumiała</p> <p>W projekcie proponuje się również zmianę art. 12 ust. 12 ustawy, dot. wyłączenia zarządcy sukcesyjnego z obowiązku szkoleń:</p> <p>„12. Przepisów ust. 1–10 nie stosuje się do osób wykonujących czynności agencyjne u agentów oferujących ubezpieczenia uzupełniające, do agentów oferujących ubezpieczenia uzupełniające oraz do zarządcy sukcesyjnego, o którym mowa w art. 19 ust. 3a oraz w art. 34a ust. 2.”.</p>
459.	Art. 25 pkt 4	PIU	<p>Art. 20 ust. 4a udu</p> <p>Wydaje się, że używanie pojęcia „działanie pod kierownictwem” może nie być właściwe. Sugeruje ono pozostawanie w stosunku prawnym</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>

			klasyfikowanym jako stosunek pracy - co nie zawsze ma miejsce w przypadku OFWCA agentów.	
460.	Art. 25 pkt 5	PIU	<p>Art. 22 ust. 5b pkt 4 udu</p> <p>Przepis upoważnia agenta do dzielenia się informacjami dotyczącymi tajemnicy zawodowej z klientem. Przepis jest zbyt ogólny i może prowadzić do wniosku, że agent może przekazać klientowi wszystkie dane dotyczące tajemnicy zawodowej (np. dotyczące zasad współpracy z ZU). Zakres informacji przekazywanych na żądanie klienta powinien zostać ograniczony jedynie do informacji, które tego klienta dotyczą. Proponujemy modyfikację art. 22 ust. 5b pkt 4 udu: <i>„4) klienta, w zakresie w jakim go dotyczą”;</i></p>	Uwaga uwzględniona
461.	Ar. 25 pkt 5	UKNF	<p>Art. 22 ust. 5b pkt 4 udu</p> <p>Proponujemy doprecyzować pkt 4 projektowanego ust. 5b art. 22 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń w ten sposób, że punkt ten będzie brzmiał: „klienta, którego dotyczą informacje objęte tajemnicą”.</p> <p>Uzasadnienie: Z obecnego brzmienia ww. punktu wynika, że o informacje objęte tajemnicą może zawnioskować każdy klient, niezależnie od tego, czy te informacje, o które wnioskuje dotyczą jego osoby. Zasadne jest więc doprecyzowanie przepisu w taki sposób by nie wzbudzał wątpliwości.</p>	Uwaga uwzględniona
462.	Art. 25 pkt 6 lit. a	UKNF	<p>Art. 32 ust. 1 pkt 4 udu</p> <p>Proponowane brzmienie pkt 4 w ust. 1 art. 32 tj.: <i>„4) udziela porady, w oparciu o rzetelną analizę dostępnych na rynku produktów ubezpieczeniowych w liczbie wystarczającej do opracowania rekomendacji najwłaściwszej umowy, oraz wyjaśnia podstawy, na których opiera się rekomendacja, uwzględniając złożoność umowy ubezpieczenia lub umowy gwarancji ubezpieczeniowej oraz rodzaj klienta, chyba że klient złoży</i></p>	Uwaga uwzględniona

			<p>jednoznaczne oświadczenie o rezygnacji z udzielenia porady w formie dokumentowej”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Propozycja wskazana w projekcie ustawy („a) w ust. 1 w pkt 4 uchyla się wyraz „pisemne”), w opinii UKNF spowoduje, że nadużywana będzie nieudokumentowana w żaden sposób forma ustna, co z kolei może mieć niekorzystny wpływ na interes klientów w przypadku ewentualnych sporów. Proponowana przez UKNF forma dokumentowa pozwala na dużą elastyczność w zakresie sposobu składania oświadczenia, ale jednocześnie zapewnia dowód na okoliczność jego złożenia.</p>	
463.	Art. 25 pkt 6 lit. b	UKNF	<p>Art. 32 ust. 3a i 3b udu</p> <p>Proponujemy doprecyzować pkt 4 projektowanego ust. 3b art. 32 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń w ten sposób, że punkt ten będzie brzmiał:</p> <p>„klienta, którego dotyczą informacje objęte tajemnicą”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Z obecnego brzmienia ww. punktu wynika, że o informacje objęte tajemnicą możeawnioskować każdy klient, niezależnie od tego, czy te informacje, o które wnioskuje dotyczą jego osoby. Zasadne jest więc doprecyzowanie przepisu w taki sposób by nie wzbudzał wątpliwości.</p>	Uwaga uwzględniona
464.	Art. 25 pkt 11	PIU	<p>Art. 53 ust. 2 udu</p> <p>Proponowany przepis stanowi, iż w przypadku połączenia lub podziału zakładu ubezpieczeń albo agenta, wpis do rejestru agentów nie przechodzi na spółkę przejmującą lub spółkę nowo zawiązaną, powstałą w związku z połączeniem lub podziałem zakładu ubezpieczeń albo agenta. Skutkuje to tym, że spółka połączona z chwilą połączenia zachowuje wszelkie dotychczasowe prawa w związku z KSH, jednak traci wszystkie osoby dotychczas wpisane jako Agenci. W przypadku</p>	Uwaga nieuwzględniona

			<p>połączenia lub podziału zakładu ubezpieczeń albo agenta istnieje konieczność spełniania przez agenta szeregu dodatkowych formalności w celu uzyskania nowego wpisu, w tym przekazania odpowiednich dokumentów dotyczących agenta i osób wykonujących czynności agencyjne do zakładu ubezpieczeń, celem zgłoszenia wpisu do rejestru agentów. Wydaje się to zbędnym i nadmiarowym sformalizowaniem. Proponujemy w związku z tym zmianę art. 53 ust. 2 udu:</p> <p><i>„Art. 53 ust. 2. W przypadku połączenia lub podziału zakładu ubezpieczeń albo agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające, wpis do rejestru agentów przechodzi na spółkę przejmującą lub spółę nowo zawiązaną powstałą w związku z połączeniem lub podziałem zakładu ubezpieczeń. Przepis art. 56 ust. 2 stosuje się odpowiednio.”</i></p> <p>Alternatywnie wnosimy o rozważenie możliwości zachowania przez osoby, o których mowa w art. 19 ust. 1 i 3 ustawy, w przypadku połączenia lub podziału zakładu albo agenta, dotychczasowego statusu osób uprawnionych, co zwolni agenta z konieczności zbierania od tych osób dokumentacji koniecznej do złożenia wniosku do rejestru agentów. Proponujemy dodanie ust. 3 w następującym brzmieniu:</p> <p><i>„3. Osoby fizyczne zgłoszone do rejestru dla spółki przejmowanej lub nowo tworzonej, w związku z jej połączeniem lub jej podziałem uznaje się za osoby, które spełniają wymogi Art. 19. ust. 1 ustawy w dniu ich zgłoszenia do rejestru w związku z połączeniem lub podziałem zakładu ubezpieczeń albo agenta.”</i></p>	<p>nowego wpisu, w tym przekazania odpowiednich dokumentów dotyczących agenta i osób wykonujących czynności agencyjne do zakładu ubezpieczeń, celem zgłoszenia wpisu do rejestru agentów, jest zbędnym i nadmiarowym sformalizowaniem. Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń, w dniu zgłoszenia osoby fizycznej do rejestru, obowiązana jest ona spełniać łącznie wszystkie warunki określone w tym przepisie. Przepis ten znajduje zastosowanie również w przypadku połączenia lub podziału zakładu albo agenta. W związku z powyższym, osoby fizyczne zgłoszone do rejestru dla spółki przejmowanej lub nowo tworzonej, są obowiązane spełniać wymogi art. 19 ust. 1 w dniu ich zgłoszenia do rejestru agentów (w związku z połączeniem lub przejęciem zakładu albo agenta). Przedstawionego stanu rzeczy nie zmienia również okoliczność, że osoby te były już wpisane do rejestru przed połączeniem lub podziałem zakładu lub agenta.</p>
--	--	--	--	---

				<p>Dlatego ponowne badanie spełniania przez takie osoby fizyczne (wcześniej już wpisane do rejestru, a następnie wykreślone) warunków z powoływanego art. 19 ust. 1 ww. ustawy, powinno mieć miejsce bezpośrednio przez wpisem tych osób do rejestru. Z uwagi na powyższe, nie można zgodzić się z proponowanym przez PIU brzmieniem przepisu, z którego wynika, iż osoba fizyczna nie będzie obowiązana spełniać łącznie wymogów z art. 19 ust. 1 ww. ustawy, ponieważ m.in. nie będzie legitymowała się zaświadczeniem o zdany egzaminie przeprowadzonym przez zakład przejmujący. Okoliczność ta, w świetle przepisów ustawy o dystrybucji ubezpieczeń, może stanowić dla organu nadzoru podstawę z art. 54 ust. 2 ww. ustawy do odmowy wpisu.</p>
465.	Art. 25 pkt 11	ZBP	<p>Art. 53 ust. 2 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń</p> <p><i>„W przypadku połączenia lub podziału zakładu ubezpieczeń albo agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające, wpis do rejestru agentów nie przechodzi na spółkę</i></p>	Uwaga uwzględniona

			<p><i>przejmującą lub spółkę nowo zawiązaną powstałą w związku z połączeniem lub podziałem zakładu ubezpieczeń albo agenta.”</i></p> <p>Związek prosi o wyjaśnienie czy to oznacza konieczność zawarcia nowej umowy agencyjnej czy wystarczające jest aneksowanie dotychczasowej m.in. ze wskazaniem zmiany w jej stronach? Zdaniem ZBP ten zapis wymaga doprecyzowania, np. poprzez dodanie do ust. 1 zapisu o brzmieniu: „<i>lub w wyniku jej zmiany wskutek okoliczności, o których mowa w ust. 2.</i>”</p>	
466.	Art. 25 pkt 11	UKNF	<p>Art. 53 ust. 3 udu</p> <p>UKNF proponuje uzupełnienie projektowanego ust. 3 art. 53 udu w następujący sposób:</p> <p>„3. W przypadku przymusowej restrukturyzacji banku będącego agentem ubezpieczeniowym lub agentem oferującym ubezpieczenia uzupełniające, dokonanej na podstawie decyzji, o której mowa w art. 174 ust. 1 pkt 1 i 2 albo w art. 188 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2022 r. poz. 793, 872 i 1692), podmiot przejmujący albo instytucja pomostowa są uprawnione do wykonywania działalności agencyjnej oraz czynności agencyjnych wykonywanych przed przejęciem przez podmiot przejmowany od dnia przejęcia przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji albo przed przeniesieniem do instytucji pomostowej praw udziałowych lub majątkowych albo przedsiębiorstwa banku w restrukturyzacji od dnia przeniesienia. Przepisy art. 53 ust. 1 lub art. 56 ust. 2 stosuje się.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>W opinii UKNF zasadne jest uzupełnienie ww. przepisu o tryb wskazany w art. 188 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, i jednocześnie</p>	Uwaga uwzględniona

			umożliwienie wykonywania działalności agencyjnej oraz czynności agencyjnych przez właściwą instytucję pomostową.	
467.	Art. 25 pkt 12 lit. b	PIU	<p>Art. 55 ust. 2a udu</p> <p>W związku z propozycją uzupełnienia art. 55 udu o ust. 2a, który rozszerza zakres danych w rejestrze agentów o adres poczty elektronicznej agenta, należy wskazać, iż zgodnie z art. 38 pkt 1a ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz art. 5 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 6 marca 2018 roku o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej podmiot wpisany do tych rejestrów zobowiązany jest podać adres poczty elektronicznej, jeżeli ją posiada. Adresy te ujawnione są w rejestrach, co umożliwia organowi nadzoru ustalenie adresu poczty elektronicznej agenta, z którego mógłby korzystać UKNF w sprawach urzędowych. Nie widzimy uzasadnienia dla dublowania danych w kolejnym rejestrze, w którym agent jest zarejestrowany. Ponadto, jeśli dane w rejestrze agentów ubezpieczeniowych miałyby być rozszerzone o adres poczty elektronicznej, to może okazać się, że każdy zakład ubezpieczeń będzie zgłaszał inny adres podany przez agenta. Wówczas UKNF będzie dysponował wieloma adresami tego samego agenta, co nie ułatwi komunikacji, tym bardziej że adresy te będą się zmieniały. Wydaje się, że jest to nadmiarowy obowiązek nałożony na zakłady ubezpieczeń, które będą musiały zgłosić te dane do rejestru agentów, a ewentualnie właściwym powinno być jego nałożenie na agenta. Niezależnie od powyższego wprowadzenie proponowanego wymogu wiązałoby się też z koniecznością wprowadzenia odpowiedniego przepisu przejściowego, dotyczącego uzupełnienia zgłoszenia do rejestru agentów o nowe dane dotyczące adresu poczty elektronicznej. Ponadto zakłady ubezpieczeń zauważyły, że istnieje obawa co do oczekiwań organu nadzoru o uzupełnienie danych adresów poczty elektronicznej także w odniesieniu do agentów, którzy zostali zgłoszeni do rejestru przed datą wejścia w życie nowelizacji. Kwestia</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Dodanie do rejestru agentów informacji o adresie poczty elektronicznej wychodzi na przeciw potrzebie usprawnienia komunikacji między UKNF a agentami, w szczególności w sytuacjach utrudnionego kontaktu z agentem, za pomocą tradycyjnych środków komunikacji.</p>

			<p>ta wymaga wyjaśnienia, ponieważ wsteczne uzupełnienie danych może być bardzo trudne bądź niemożliwe do realizacji w praktyce albo wymagające ze strony zakładów ubezpieczeń nadmiernych starań, nakładów i kosztów. Powyższe nie ma także bezpośredniego związku z zakresem danych niezbędnych do zidentyfikowania agentów i nie zmierza do realizacji – poprzez adresy email – obowiązków, które wynikałyby z innych przepisów prawnych. Wprowadzenie proponowanego wymogu wiązałoby się też z koniecznością wprowadzenia odpowiedniego przepisu przejściowego dotyczącego uzupełnienia zgłoszenia do rejestru agentów o nowe dane dotyczące adresu poczty elektronicznej. Z uwagi na powyższe, propozycje należy ocenić jako kosztowne i czasochłonne dla zakładów ubezpieczeń zobowiązanie, bez racjonalnego uzasadnienia. Z tych względów należy rekomendować rezygnację z tego przepisu bądź zmodyfikowanie go w kierunku fakultatywności przekazania tej danej.</p>	
468.	Art. 25 pkt 14	PIU	<p>Art. 57a ust. 1 udu</p> <p>Proponowana regulacja uzupełnia przepisy o wymóg powiadomienia organu nadzoru i złożenia stosownego wniosku w razie powzięcia wiedzy o wygaśnięciu umowy agencyjnej. Nie jest jasne, czy organ nadzoru nie będzie oczekiwał wstecznego uzupełnienia rejestru, to jest w odniesieniu do umów agencyjnych, które wygasły przed datą wejścia w życie nowelizacji. W takim przypadku na zakładach ubezpieczeń ciążyłby trudny do oszacowania koszt realizacji tego obowiązku. Ponadto, spełnienie takiego obowiązku niewątpliwie byłoby trudne bądź niemożliwe do zrealizowania. Wypada zauważyć, że okoliczność zakończenia działalności gospodarczej przez agenta winna wynikać odpowiednio z KRS bądź CEiDG, zaś okoliczność upadłości albo śmierci osoby fizycznej także możliwe są do ustalenia poprzez odpowiednie bazy danych (w MSiG, aktach stanu cywilnego). Tym samym Izba podtrzymuje wcześniejsze stanowisko o braku</p>	Uwaga uwzględniona

			<p>konieczności i uzasadnienia dla nakładania przedmiotowego obowiązku na zakłady ubezpieczeń.</p> <p>W przedmiotowej normie proponujemy dodać na końcu po sformułowaniu „z rejestru agentów” doprecyzowania: „dla danego zakładu ubezpieczeń”. Wykreślenie agenta z rejestru agentów nie powinno być „całkowite” tj. nie powinno dotyczyć wszystkich zakładów ubezpieczeń, które zgłosiły go do rejestru, a jedynie zakładu, któremu ostatecznie cofnięto zezwolenie czy przejętego przez inny zakład.</p>	
469.	Art. 25 pkt 14	ZBP	<p>Art. 57a ust. 1 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń</p> <p><i>„Z chwilą wygaśnięcia umowy agencyjnej z przyczyn leżących po stronie agenta, zakład ubezpieczeń jest obowiązany niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia, w którym dowiedział się o wygaśnięciu umowy, wystąpić do organu nadzoru z wnioskiem o wykreślenie agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego uzupełniające z rejestru agentów.”</i></p> <p>Dotychczasowy art. 57 ustawy określa dosyć precyzyjnie sposób postępowania w przypadku rozwiązania umowy, trudno nam znaleźć uzasadnienie do wprowadzania terminu wygaśnięcia umowy. Jeżeli jednak wolą ustawodawcy jest wprowadzić taki termin i wyróżnić go od rozwiązania umowy, to dlaczego wygaśnięcie wynika wyłącznie z winy agenta (w praktyce banków w obszarze bancassurance nie spotkano się z taką konstrukcją w umowach agencyjnych).</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Wygaśnięcie umowy agencyjnej nie jest tożsame z rozwiązaniem umowy. Do rozwiązania umowy agencyjnej nie dochodzi w szczególności w sytuacji zakończenia działalności gospodarczej lub śmierci. Przy rozwiązaniu umowy musi bowiem zostać złożone oświadczenie, w którym wyrażona zostanie wola rozwiązania umowy.</p>
470.	Art. 25 pkt 14	Związek Pracodawców Polska Miedź	<p>Budzi wątpliwość nałożenie na zakłady ubezpieczeń obowiązku powiadamiania organu nadzoru i złożenie stosownego wniosku w razie powzięcia wiedzy o wygaśnięciu umowy agencyjnej (proponowany art. 57 ust. 1a Ustawy); okoliczność zakończenia działalności gospodarczej przez agenta powinna wynikać odpowiednio z KRS bądź CEiDG.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Wygaśnięciu umowy agencyjnej nie musi towarzyszyć zakończenie wykonywania działalności gospodarczej. Agent może działać na rzecz wielu</p>

				zakładów ubezpieczeń (multiagent). Ponadto, rejestr agentów jest prowadzony w systemie wnioskowym i zakład ubezpieczeń powinien złożyć odpowiedni wniosek.
471.	Art. 25 pkt 16, 17, 18 lit. b, 22 lit b	PIU	<p>Art. 71 ust. 2b, art. 74 ust. 2a, art. 76 ust. 3, art. 77 ust. 4, art. 80 ust. 3, art. 84 ust. 3a udu</p> <p>Wprowadzenie regulacji dotyczącej doręczeń elektronicznych w rozumieniu ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych będzie wymagało uzupełnienia projektu ustawy o odpowiedni przepis przejściowy. Zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 8 ustawy o doręczeniach elektronicznych podmioty niepubliczne wpisane do rejestru przedsiębiorców obowiązane są wpisać adres do doręczeń elektronicznych powiązany z publiczną usługą rejestrowanego doręczenia elektronicznego albo kwalifikowaną usługą rejestrowanego doręczenia elektronicznego do bazy adresów elektronicznych. Przepis ten jeszcze nie wszedł w życie. Wpierw jeszcze musi zostać utworzona baza adresów elektronicznych. Obecnie brak jest informacji z Ministerstwa Infrastruktury odnośnie stopnia zaawansowania prac umożliwiających utworzenie tej bazy. Powyższe oznacza ryzyko, w zależności od tempa procedowania przedmiotowych zmian, wprowadzenia de facto zawieszonych w czasie przepisów dających organowi nadzoru uprawnienia w zakresie komunikowania się z zakładami ubezpieczeń za pośrednictwem adresu do doręczeń elektronicznych.</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Ustawa z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych, określa terminy dla obowiązku posiadania adresu do doręczeń elektronicznych, tj. dla podmiotów niepublicznych wpisanych do KRS – nie później niż 1 stycznia 2024 r., oraz dla podmiotów niepublicznych wpisanych do CEIDG - 1 października 2026 r.</p> <p>Odnośnie do doręczeń na adres do doręczeń elektronicznych proponuje się nieodwoływanie do ustawy o doręczeniach elektronicznych, co do czasu wejścia w życie rozwiązań tej ustawy, może zapewnić elastyczność proponowanych regulacji.</p>

472.	Art. 25 pkt 17	PIU	<p>Art. 74 ust. 2a udu</p> <p>W proponowanym przepisie rekomendujemy rozdzielić doręczanie na doręczenia obligatoryjne na adres do doręczeń w przypadku kontroli zdalnej, co wydaje się naturalne w tym przypadku oraz dla ułatwienia na doręczenie za zgodą organu nadzoru w przypadku kontroli w siedzibie kontrolowanego lub miejscu prowadzenia działalności, poprzez wprowadzenie następujących zmian do proponowanego zapisu „2a. Dowody utrwalone w postaci elektronicznej, w przypadku czynności kontrolnych wykonywanych zdalnie, doręczane są na adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia ... o doręczeniach elektronicznych. W przypadku kontroli, o której mowa w art. 71 ust. 3, doręczenie dowodów na adres do doręczeń elektronicznych wymaga zgody organu nadzoru”.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Przepis został uproszczony. Zrezygnowano z warunku uzyskania zgody organu nadzoru.</p>
473.	Art. 25 pkt 17	ZBP	<p>Art. 74 ust. 2a ustawy o dystrybucji ubezpieczeń</p> <p>„Dowody utrwalone w postaci elektronicznej, za zgodą organu nadzoru, doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.”</p> <p>Wątpliwym jest co w przypadku braku takiej zgody? Jeżeli jest przewidziana inna ścieżka, to w ocenie ZBP powinna być opisana w przepisach.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Zrezygnowano z warunku uzyskania zgody organu nadzoru.</p>
474.	Art. 25 pkt 17	Związek Pracodawców Polska Miedź	<p>w art. 74 ust. 2a Ustawy uznać za zasadne należy rozdzielenie doręczenia na doręczania obligatoryjne na adres do doręczeń elektronicznych w przypadku kontroli zdalnej oraz doręczenie za zgodą organu nadzoru w przypadku kontroli w siedzibie kontrolowanego lub miejscu prowadzenia działalności – w ślad za propozycją zgłoszoną przez Polską Izbę Ubezpieczeń wskazujemy proponowane brzmienie art. 74 ust. 2a Ustawy:</p> <p><i>2a. Dowody utrwalone w postaci elektronicznej, w przypadku czynności kontrolnych wykonywanych zdalnie, doręczane są na adres do doręczeń elektronicznych, o których mowa w art. 2 pkt 1 Ustawy z dnia 18 listopada 2020r. o doręczeniach elektronicznych. W</i></p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Przepis został uproszczony. Zrezygnowano z warunku uzyskania zgody organu nadzoru.</p>

			<i>przypadku kontroli, o której mowa w art. 71 ust. 3, doręczanie dowodów na adres do doręczeń elektronicznych wymaga zgody organu nadzoru.</i>	
475.	Art. 25 pkt 20 lit. a i b	ZBP	<p>Art. 77 ust. 1 i ust. 2 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń</p> <p>a) w ust. 1 wyrazy „pismem” zastępuje się wyrazami „na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej”,</p> <p>b) w ust. 2 po wyrazie „informuje” dodaje się wyrazy „na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej”.</p> <p>Niejasne jest czy postać elektroniczna nie wymaga również w tym miejscu doprecyzowania „na adres doręczeń elektronicznych”? Jeśli przyjrzeć się zmianom we wcześniejszych artykułach ustawy w przesłanym projekcie, to tam gdzie znalazł się zapis o postaci elektronicznej następowało również doprecyzowanie dotyczące sposobu dostarczenia dokumentu w tej formie – czyli na adres doręczeń elektronicznych, w tym artykule – w ocenie ZBP – zostało to pominięte. Dodatkowo wyjaśnienia wymaga fakt czy wybór formy odpowiedzi jest powiązany ze sposobem otrzymania pisma? Czy brak powiązania formy przekazania protokołu z formą zgłoszenia do niego zastrzeżeń należy traktować jako dowolność w wyborze tej formy? Czyli na protokół w formie papierowej można odpowiadać elektronicznie? Z doświadczenia banków wynika, że jeżeli organ nadzoru nie wskazał inaczej, to oczekiwał odpowiedzi w formie papierowej.</p>	<p>Sugerowane doprecyzowanie nie jest konieczne, gdyż według dodawanego 2a „przepisy art. 71 ust. 2a i 2b stosuje się odpowiednio”, tzn., że zastrzeżenia, uwagi i wyjaśnienia, o których mowa w ust. 1, oraz informacja, o której mowa w ust. 2, utrwalone w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych.</p> <p>Z kolei poza właściwością projektodawcy jest kwestia oczekiwań organu nadzoru co do wyboru formy odpowiedzi przez podmiot kontrolowany.</p>
476.	Dodanie ust. 4 w art. 77 udu	UKNF	<p>Proponowane brzmienie nowego ust. 4 art. 77:</p> <p>„4. Zastrzeżenia, uwagi i wyjaśnienia, o których mowa w ust. 1, oraz informację, o której mowa w ust. 2, utrwalone w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia ... o doręczeniach elektronicznych.”.</p> <p>Uzasadnienie jw.</p>	j.w.

477.	Ar. 25 pkt 23	UKNF	<p>Art. 88a udu</p> <p>Proponujemy uzupełnienie brzmienia projektowanego ust. 1 art. 88a ustawy o dystrybucji w następujący sposób:</p> <p>„Art. 88a. 1. Członkowie organu nadzoru, pracownicy Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, osoby wykonujące pracę w tym Urzędzie na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów cywilnoprawnych, osoby posiadające od organu nadzoru umocowanie do wykonywania obowiązków wynikających z prowadzonego postępowania naprawczego lub likwidacyjnego, są obowiązani do nieujawniania osobom nieupoważnionym informacji, z którymi zapoznały się w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z ustawy, z wyjątkiem informacji uniemożliwiających rozpoznanie pojedynczego dystrybutora ubezpieczeń.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>W opinii UKNF brzmienie projektowanego ust. 1 art. 88a wymaga uzupełnienia w ten sposób, że jego dyspozycją będą objęte również osoby posiadające umocowanie organu nadzoru do wykonywania obowiązków wynikających z prowadzonego postępowania naprawczego lub likwidacyjnego, podobnie jak ma to miejsce w przypadku art. 372 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Objęcie tych osób dyspozycją wskazanego przepisu ustawy o dystrybucji ubezpieczeń jest uzasadnione okolicznością, że dystrybutorami wykonującymi dystrybucję na podstawie tej ustawy są również zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji względem, których prowadzone mogą być postępowania naprawcze lub likwidacyjne. Zasadne jest zatem by osoby umocowane do wykonywania obowiązków związanych z tymi postępowaniami również były obowiązane do nieujawniania informacji, z którymi zapoznały się przy okazji wykonywania swoich obowiązków wynikających z ustawy o dystrybucji.</p>	Uwaga uwzględniona
------	---------------	------	---	--------------------

Art. 27. Zmiany do ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych

478.	Art. 27 pkt 2 lit. a	UKNF	<p>W art. 63 ust. 7a w proponowanym brzmieniu należy usunąć końcową część zdania „(...) <i>pod warunkiem, że fundusz inwestycyjny, dobrowolny fundusz emerytalny, pracowniczy fundusz emerytalny zarządzany odpowiednio przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych, PTE lub pracownicze towarzystwo emerytalne lub zakład ubezpieczeń nie zawarł żadnej umowy o zarządzanie PPK oraz umowy o prowadzenie PPK.</i>”</p> <p>Uzasadnienie: <i>Ustawa z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych</i> nie przewiduje wykreślenia instytucji finansowej z ewidencji PPK na jej wniosek. Regulacje ustawowe przewidują wykreślenie z ewidencji PPK jako instrument sankcyjny stosowany w przypadku naruszenia przez instytucję finansową przesłanek ustawowych warunkujących jej wpis do ewidencji PPK. W wymiarze praktycznym oznacza to, że instytucja finansowa, która chce zrezygnować z zarządzania funduszami zdefiniowanej daty nie posiada środka prawnego do realizacji tego celu. Proponowane brzmienie art. 63 ust. 7a ww. ustawy tylko połowicznie rozwiązuje opisany problem, ponieważ wykreślenie z ewidencji PPK na wniosek będzie możliwe w przypadku, gdy instytucja finansowa nie zawarła umowy o zarządzanie PPK oraz umowy o prowadzenia PPK. W związku z tym, z dobrodziejstwa proponowanej zmiany przepisu skorzystają tylko i wyłącznie podmioty wpisane do ewidencji PPK, które <i>de facto</i> w ogóle nie rozpoczęły działalności związanej z obsługą funduszy zdefiniowanej daty (w funduszach tych nie zostały zgromadzone jakiegokolwiek aktywa). Tymczasem w opinii UKNF zasadnym byłoby uregulowanie wykreślenia instytucji finansowej z ewidencji PPK na jej wniosek bez względu na to, czy taka instytucja zawarła bądź nie zawarła umowy o zarządzanie PPK i umowy o prowadzenie PPK.</p>	Uwaga uwzględniona
------	----------------------	------	---	--------------------

Przepisy przejściowe

479.	Art. 32	KDPW	<p>Przepis art. 32 ustawy przewiduje, że emitenci papierów wartościowych, o których mowa w art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 9 listopada 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku i emitenci obligacji oraz listów zastawnych wyemitowanych po dniu 1 lipca 2019 r., którzy przekazali dane do Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych, mają przekazać dodatkowe informacje, o których mowa w art. 7c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 14, przy najbliższej aktualizacji danych, jednak nie później niż w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 7c ust. 4 ustawy zmienianej w art. 14. Należy rozważyć, czy obowiązki informacyjne ciążące na tych podmiotach powinny obejmować wszystkie informacje, które będą wymagane od podmiotów składających wnioski o rejestrację instrumentów finansowych w KDPW. Prawo nie powinno działać wstecz, dlatego nie powinno się wymagać od podmiotów przekazania informacji dotyczących zdarzeń, które zakończyły się przed wejściem w życie przepisów nakładających nowe obowiązki. Ponadto powstaje pytanie o termin wykonania analogicznych obowiązków przez emitentów, którzy mają zarejestrowane podlegające obowiązkowi informacyjnym papiery wartościowe w zagranicznych CSD.</p> <p>Ponadto terminy przekazania dodatkowych informacji określone w tym przepisie są nierealne, ponieważ Krajowy Depozyt nie będzie w tych terminach gotowy na przyjęcie tych informacji. Jak wskazywaliśmy w uwagach dotyczących art. 7c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, raportowanie dodatkowych informacji, o których mowa w tym przepisie, wymaga dokonania przez Krajowy Depozyt prac informatycznych, które jak wstępnie szacujemy zajmą ok. 6 miesięcy, a których zakres i czasochłonność będzie można bardziej dokładnie</p>	Uwaga przyjęta w zakresie wydłużenia terminu na przekazanie informacji
-------------	----------------	-------------	--	---

			ocenić dopiero po zapoznaniu się z ostateczną treścią rozporządzenia, które ma zostać wydane na podstawie art. 7c ust. 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Dlatego też termin pierwszego przekazania tych dodatkowych informacji powinien zostać ustalony w taki sposób, aby przypadał on nie wcześniej niż po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia.	
480.	Art. 36 ust. 3	GPW	<p>Uwaga do art. 36 Projektu (pakiet zmian dot. ETF):</p> <p>W art. 36 ust. 3 pkt Projektu w zakresie przepisów przejściowych w ocenie GPW powinno znajdować się:</p> <p>a) wyraźne wskazanie, że do warunków emisji certyfikatów inwestycyjnych istniejących obecnie funduszy portfelowych (warunków emisji powstałych z przekształcenia prospektów z mocy prawa) nie stosuje się przepisów rozporządzenia prospektowego,</p> <p>b) zapis wyłączający w stosunku do istniejących obecnie funduszy portfelowych, w okresie do przekształcenia w FIO lub SFIO, obowiązki i prawa wynikające z przepisów rozporządzenia prospektowego.</p> <p>Propozycja zawarta w Projekcie jest natomiast niejasna i niebezpieczna z punktu widzenia istniejących funduszy. Zgodnie z planowanym harmonogramem TFI będzie miało 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej na przekształcenie istniejących funduszy odpowiednio w FIO albo SFIO. Do czasu przekształcenia fundusze działać będą jako fundusze inwestycyjne zamknięte, emitujące certyfikaty inwestycyjne – papiery wartościowe, w trybie oferty publicznej. Dla pełnego bezpieczeństwa niezbędne jest zapewnienie wyraźnego i pełnego wyłączenia przepisów rozporządzenia prospektowego już z chwilą wejścia w życie ustawy, a nie jedynie z przekształceniem.</p> <p><u>Propozycja brzmienia art. 36 ust. 3 Projektu:</u></p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>

		<p>3. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:</p> <p>1) prospekt funduszu inwestycyjnego zamkniętego utworzonego jako fundusz portfelowy na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, sporządzony w związku z ofertą publiczną certyfikatów inwestycyjnych tego funduszu oraz ich dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym przekształca się w warunki emisji certyfikatów inwestycyjnych tego funduszu; po przekształceniu do takiego funduszu nie stosuje się przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 12); prospekt certyfikatów inwestycyjnych funduszu, o którym mowa w ust. 1, będący podstawą oferty publicznej tych certyfikatów oraz ich dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym przekształca się w warunki emisji certyfikatów inwestycyjnych tego funduszu, do którego przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 12) przestają mieć zastosowanie z tym dniem;</p> <p><u>2) na funduszu, o którym mowa w ust. 1, przestają ciążyć obowiązki oraz przysługiwać prawa wynikające z przepisów rozporządzenia, o którym mowa w pkt. 1, związane z zatwierdzeniem prospektu certyfikatów inwestycyjnych funduszu;</u></p> <p><u>23) dopuszczenie i wprowadzenie do obrotu na rynku regulowanym certyfikatów inwestycyjnych funduszu inwestycyjnego zamkniętego utworzonego jako fundusz portfelowy na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, staje się</u></p>	
--	--	--	--

			bezterminowe i obejmuje wszystkie certyfikaty inwestycyjne tego funduszu wyemitowane na podstawie prospektu, o którym mowa w pkt 1, oraz po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy – na podstawie warunków emisji, o których mowa w pkt 1.	
481.	Art. 36 ust. 12 pkt 1	KDPW	Stosownie do art. 36 ust. 12 pkt 1, z chwilą wpisu do rejestru funduszy inwestycyjnych przekształconego funduszu, fundusz ten ma nabywać osobowość prawną. Wydaje się, że skoro fundusz będący osobą prawną przekształca się w inny fundusz będący osobą prawną, to taki zapis nie jest potrzebny, a wręcz może wywoływać wątpliwości odnośnie kontynuacji istnienia funduszu, a co za tym idzie odnośnie przypisania nowemu funduszowi jednostek uczestnictwa powstałych w wyniku przekształcenia certyfikatów inwestycyjnych;	Uwaga bezprzedmiotowa W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.
482.	Art. 36 ust. 12 pkt 9	KDPW	Stosownie do art. 36 ust. 12 pkt 9, z chwilą wpisu do rejestru funduszy inwestycyjnych przekształconego funduszu, fundusz inwestycyjny zamknięty utworzony jako fundusz portfelowy na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, wykreśla się z rejestru funduszy inwestycyjnych. Naszym zdaniem przepis ten jest zbędny, ponieważ jednoczesność tych wpisów wynika już z art. 36 ust.11. Ponadto wykreślenie jest czynnością techniczną i nie może dokonać się z mocy prawa, z chwilą wpisu przekształconego funduszu do rejestru.	Uwaga bezprzedmiotowa W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.
483.	Art. 37 ust. 1	IZFiA	Uwaga do art. 37 ust. 1 Projektu – okres na dostosowanie do zmian w Ustawie o funduszach IZFiA z aprobatą przyjmuje przewidziany w art. 37 ust. 1 Projektu 18-miesięczny okres na dostosowanie działalności prowadzonej przez TFI posiadające już zezwolenie do zmian przewidzianych w Ustawie o funduszach. Zmiany te są wielowątkowe, zahaczają o wiele obszarów działalności TFI i z tych względów przewidziany okres wydaje się jak najbardziej uzasadniony, aby mogły one zostać w sposób odpowiedni zaplanowane, przygotowane i wprowadzone w życie.	Uwaga przyjęta

			<p>Pragniemy jednocześnie zwrócić uwagę, że zmiany wprowadzane w przepisach Ustawy o funduszach dotkną nie tylko TFI prowadzące na jej podstawie działalność, ale też innych podmiotów, na które przepisy te mają wpływ. Mowa tutaj chociażby o podmiotach zajmujących się na mocy art. 32 ust. 1 pkt. 2 i 3 oraz ust. 2 Ustawy o funduszach dystrybucją jednostek uczestnictwa, ale nie tylko. Wydaje się, że celowe jest zagwarantowanie dla wszystkich uczestników tych zmian analogicznych zasad, w przeciwnym bowiem razie, również TFI nie będzie mogło skorzystać z przewidzianego w art. 37 ust. 1 Projektu okresu na dostosowanie biorąc pod uwagę, że jego kontrahenci będą wymagać dużo szybszego dostosowania. W skrajnym wypadku może to być nawet okres 30 dni, bo taki termin wejścia w życie Projektu został przewidziany w art. 40.</p> <p>W związku z powyższym wnosimy o nadanie art. 37 ust. 1 Projektu następującego brzmienia:</p> <p><i>„1. Towarzystwa funduszy inwestycyjnych, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności, oraz inne podmioty są obowiązane dostosować prowadzoną działalność do przepisów ustawy, o której mowa w art. 12, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.”</i></p>	
484.	Art. 37 ust. 2	Stańczyk Lawręć Zbyrowski SLZ	Uwagi jak do art. 12 pkt 10 Projektu (Ustawy)	Uwaga nieprzyjęta
485.	Art. 37 ust. 2 pkt 2	UKNF	Treść art. 37 należy zmodyfikować w sposób jednoznacznie określający zastosowanie, w okresie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej, odpowiednich przepisów ustawy o funduszach w brzmieniu dotychczasowym do podmiotów, które przed wejściem w życie Ustawy zmieniającej uzyskały zezwolenie, o którym mowa w art. 192 ust. 1 Ustawy o funduszach.	Uwaga bezprzedmiotowa – odstąpiono od zmian w zakresie outsourcingu przez TFI zarządzania portfelem.

			<p>Uzasadnienie:</p> <p>Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 37 oraz 40 Ustawy zmieniającej, z dniem wejścia w życie Ustawy zmieniającej uchylone zostałyby wszelkie przepisy regulujące zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami funduszy sekurytyzacyjnych przez podmioty inne niż towarzystwo. Za niewystarczające uznać należy rozwiązanie zastosowane w przedmiotowym zakresie w art. 37 ust. 3 Ustawy zmieniającej:</p> <p><i>„Do naruszeń przepisów ustawy, o której mowa w art. 12, przez podmiot, któremu towarzystwo zgodnie z art. 46 ust. 2, 2a, 3a, 4 lub 5, ustawy, o której mowa w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, powierzyło wykonywanie czynności dotyczących funduszu inwestycyjnego, które miały miejsce przed upływem terminu określonego w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym.”</i></p> <p>Obecna propozycja art. 37 ust. 3 została zawężona jedynie do naruszeń przepisów ustawy, a nie dotyczy stosowania przepisów nadzorczych, np. możliwości żądania wyjaśnień.</p>	
486.	Art. 37	Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.	<p>Prosimy o rozważenie uzupełnienia projektowanej treści art. 37, celem odniesienia terminu przewidzianego na dostosowanie działalności do zmiany przepisów nie tylko do towarzystw funduszy inwestycyjnych ale również do funduszy inwestycyjnych zarządzanych przez TFI. W związku z powyższym proponujemy następującą treść przepisu przejściowego:</p> <p><i>„Art. 37. 1. Towarzystwa funduszy inwestycyjnych, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności oraz fundusze inwestycyjne utworzone przed dniem wejścia w życie ustawy, są obowiązane dostosować prowadzoną działalność do przepisów ustawy, o której mowa w art. 12, w brzmieniu</i></p>	Uwaga przyjęta

			<i>nadanym niniejszą ustawą, w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.”</i>	
487.	Art. 40	ZBP	Uwaga dot. art. 40 pkt. 1 Projektu Wnosimy o wydłużenie okresu wejścia w życie. Postulujemy aby art. 14 pkt. 4 (zmiana terminu raportowania o emisjach) Projektu wchodził w życie po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.	Uwaga przyjęta
488.	Nowy przepis przejściowy	ZPF	Zob. uzasadnienie pkt 28 tabeli z uwagami w zakresie ustawy o funduszach inwestycyjnych Art. [X]. 1. Towarzystwo, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zawarło umowę, o której mowa w art. 46 ust. 2, ust. 2a lub ust. 3a ustawy jest obowiązane dostosować prowadzoną działalność do przepisów ustawy, o której mowa w art 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie [•] dni od dnia ogłoszenia.	<i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono z wprowadzania przedmiotowej zmiany.</i>
489.	Nowy przepis przejściowy (dot. outsourcingu)	IZFiA	Art. [X]. 1. Towarzystwo, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zawarło umowę, o której mowa w art. 46 ust. 2, ust. 2a lub ust. 3a ustawy jest obowiązane dostosować prowadzoną działalność do przepisów ustawy, o której mowa w art 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie [•] dni od dnia ogłoszenia.	<i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych - uwaga przyjęta kierunkowo – odstąpiono z wprowadzania przedmiotowej zmiany.</i>
490.	Nowy przepis przejściowy (dot. dematerializacji i rejestracji)	IZFIA	Art. [X]. 1. Fundusz inwestycyjny zamknięty, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym, jest obowiązany do dostosowania statutu do przepisów ustawy zmienianej w art. 1, w	Uwaga nieprzyjęta, z zastrzeżeniem, że w projekcie przewidziano rozwiązanie

	<p>certyfikatów inwestycyjnych w KDPW)</p>	<p>brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie – 5 –</p> <p>2. Z dniem wejścia w życie zmiany statutu funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym, o której mowa w ust. 1, wskazującej podmiot prowadzący ewidencję uczestników funduszu, rozwiązaniu ulega umowa o wykonywanie funkcji agenta emisji certyfikatów inwestycyjnych albo umowa o rejestrację certyfikatów inwestycyjnych tego funduszu w depozycie papierów wartościowych.</p> <p>3. W przypadku gdy certyfikaty inwestycyjne funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym, są zapisane w rejestrze prowadzonym przez podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych, uczestnicy podmiotu prowadzącego depozyt papierów wartościowych są obowiązani przekazać temu podmiotowi, w terminie wskazanym przez ten podmiot, informacje, o których mowa w art. 123 ust. 6 pkt 1– 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Informacje te są sporządzane według stanu na dzień rozwiązania umowy o rejestrację certyfikatów inwestycyjnych tego funduszu w depozycie papierów wartościowych, na podstawie zapisów dokonanych na prowadzonych przez uczestników rachunkach papierów wartościowych i rachunkach zbiorczych oraz na podstawie wskazań dokonanych przez posiadaczy rachunków zbiorczych zgodnie z art. 8a ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi. Podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych przekazuje otrzymane informacje temu funduszowi inwestycyjnemu.</p> <p>4. W zakresie, w jakim certyfikaty inwestycyjne funduszu są zapisane na rachunku papierów wartościowych lub rachunku zbiorczym prowadzonym przez podmiot prowadzący depozyt papierów</p>	<p>ułatwiający TFI identyfikację uczestników fiz.</p>
--	---	---	--

		<p>wartościowych, informacje, o których mowa w ust. 3, są przekazywane funduszowi przez ten podmiot.</p> <p>5. W przypadku gdy, certyfikaty inwestycyjne funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym, są zapisane w ewidencji osób uprawnionych z certyfikatów inwestycyjnych tego funduszu inwestycyjnego, agent emisji prowadzący tą ewidencję, przekazuje funduszowi informacje, o których mowa w art. 123 ust. 6 pkt 1–3 ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, według stanu na dzień wejścia w życie zmiany statutu funduszu inwestycyjnego zamkniętego, o której mowa w ust. 1.</p> <p>6. Do czasu dokonania zmiany statutu funduszu inwestycyjnego zamkniętego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym zamkniętym, o której mowa w ust. 1, wskazującej podmiot prowadzący ewidencję uczestników funduszu, do wyemitowanych przez fundusz certyfikatów inwestycyjnych wpisanych do ewidencji osób uprawnionych z papierów wartościowych, prowadzonej przez agenta emisji oraz do certyfikatów zapisanych na rachunku papierów wartościowych lub na rachunku zbiorczym, stosuje się przepisy dotychczasowe.</p> <p>Art. [X]. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zwalnia się z obowiązków, o których mowa w art. 44 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 9 listopada 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. poz. 2243 oraz z 2019 r. poz. 875 i 2217), fundusz inwestycyjny, który wyemitował certyfikaty inwestycyjne, które pozostały w mocy na podstawie art. 44 ust. 1 tej ustawy, oraz podmiot prowadzący ewidencję tych certyfikatów inwestycyjnych.</p>	
--	--	---	--

DODATKOWE POSTULATY

Art. 4. Zmiany do ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych

491.	IGTE	<p>Izba Gospodarcza Towarzystw Emerytalnych (dalej „IGTE”) nie angażowała się dotychczas w prace nad projektem <i>ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku</i>, co wynikało z toczących się równolegle prac nad przekształceniem Otwartych Funduszy Emerytalnych (dalej „OFE”) w Fundusze Inwestycyjne. Dopiero w tym roku otrzymaliśmy potwierdzenie, że do planowanej zmiany modelu działania OFE jednak nie dojdzie. W konsekwencji Izba chciałaby teraz przekazać na ręce Pana Ministra propozycje zmian, które mają charakter wyłącznie deregulacyjny i pozwolą na usprawnienie komunikacji z klientami OFE, jak też bardziej efektywne działanie samych funduszy. Staraliśmy się, aby nasze propozycje uwzględniały istniejące już na rynku rozwiązania, nie naruszając kwestii, które mogą być dyskusyjne i problematyczne do rozstrzygnięcia.</p> <p>Wyrażam więc głęboką nadzieję, że przedstawione przez nas propozycje zmian zostaną uwzględnione w toczących się pracach nad analizowanym projektem i znajdą swoje odzwierciedlenie w zapisach legislacyjnych.</p> <p><u>Propozycje zmian regulacyjnych dot. OFE</u></p> <p>1. Zmiana brzmienia art. 13 ust. 1 ustawy o fundusz emerytalnych</p> <p>Obecne brzmienie: <i>„Statut funduszu jest uchwalany przez walne zgromadzenie towarzystwa.”</i></p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
-------------	-------------	---	---

		<p>Proponowane brzmienie: <i>„Statut funduszu jest uchwalany przez walne zgromadzenie towarzystwa, z wyłączeniem otwartego funduszu, którego statut funduszu sporządza towarzystwo w formie aktu notarialnego.”</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Proponowana zmiana ma na celu uproszczenie procesu uchwalania statutów funduszy emerytalnych, a także zmian tych statutów. Obecnie uchwalenie statutu otwartego funduszu emerytalnego, a przede wszystkim każda zmiana statutu OFE wymaga zwołania Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy PTE, a następnie pozyskania odpowiednich pełnomocnictw od akcjonariuszy oraz podjęcia uchwały ws. zmiany, co jest czasochłonne i wydaje się nadmiarowe. Proponujemy przyjęcia rozwiązania legislacyjnego stosowanego przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych, które to rozwiązanie jest też znane Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego.</p> <p>Proponowane brzmienie odpowiada dokładnie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („Ustawa o funduszach inwestycyjnych), który stanowi: <i>„Statut funduszu inwestycyjnego sporządza się w formie aktu notarialnego.”</i></p> <p>Za powyższym rozwiązaniem przemawia także okoliczność, iż obecnie nadzór nad funduszami emerytalnymi jest sprawowany przez ten sam Departament UKNF, który nadzoruje też fundusze inwestycyjne.</p>	
--	--	---	--

2. Zmiana brzmienia art. 22 ust. 1 i ust. 3 oraz dodanie ust. 1a w art. 22 ustawy o funduszach emerytalnych.

Obecne brzmienie:

„1. Zmiana statutu funduszu wymaga zezwolenia organu nadzoru.

Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:

1) uchwałę walnego zgromadzenia w sprawie zmiany statutu;

2) w przypadku pracowniczego funduszu ponadto:

a) uchwałę rady nadzorczej,

b) projekt umowy o przyjmowanie składek, jeżeli zmiana statutu pracowniczego funduszu przewiduje możliwość przyjmowania składek pracowników zagranicznych.

3. Decyzję w sprawie zmiany statutu otwartego lub dobrowolnego funduszu podejmuje powszechne towarzystwo w formie uchwały walnego zgromadzenia.

Proponowane brzmienie:

„1. Zmiana statutu funduszu wymaga zezwolenia organu nadzoru, z zastrzeżeniem ust. 1a.

Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:

*1) uchwałę walnego zgromadzenia w sprawie zmiany statutu, z **wylączeniem otwartych funduszy, dla których załącza się akt notarialny dotyczący zmiany statutu;***

2) w przypadku pracowniczego funduszu ponadto:

a) uchwałę rady nadzorczej,

b) projekt umowy o przyjmowanie składek, jeżeli zmiana statutu pracowniczego funduszu przewiduje możliwość przyjmowania składek pracowników zagranicznych.

1a. Zezwolenia Komisji wymaga zmiana statutu otwartego funduszu w zakresie, o którym mowa w art. 13 ust. 2 pkt 6 i pkt 6a.

		<p>3. <i>Decyzję w sprawie zmiany statutu otwartego lub dobrowolnego funduszu podejmuje powszechne товариство w formie uchwały walnego zgromadzenia.</i>”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Analogicznie jak w przypadku zmiany opisanej w pkt 1 proponujemy przyjęcie w stosunku do OFE rozwiązania prawnego przyjętego i znanego z Ustawy o funduszach inwestycyjnych i stosowanego dla otwartych funduszy inwestycyjnych.</p> <p>Proponujemy, aby zezwolenia KNF wymagały jedynie zmiany statutu OFE, o których mowa w:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 13 ust. 2 pkt 6 ustawy o funduszach emerytalnych, tj. zmiany w zakresie <i>rodzaju, maksymalnej wysokości, sposobu oraz trybu kalkulacji i pokrywania kosztów obciążających fundusz, z wyłączeniem kosztów wskazanych w art. 136a, w tym koszty, o których mowa w art. 182a;</i> - art. 13 ust. 2 pkt 6a ustawy o funduszach emerytalnych, tj. zmiany w zakresie <i>wysokości opłaty, o której mowa w art. 134 ust. 1.</i> <p>Zmiany statutu OFE w pozostałym wskazanym w art. 13 ust. 2 i ust. 3 zakresie nie wymagałyby zezwolenia Komisji, a jedynie poinformowania o tych zmianach.</p> <p>Przy takim rozwiązaniu KNF byłaby zwolniona z konieczności prowadzenia postępowań administracyjnych w przedmiocie udzielenia zezwolenia na zmiany statutu OFE w zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - nazwy funduszu; - firmy, siedziby i adresu towarzystwa; - wysokości kapitału zakładowego towarzystwa, składu akcjonariuszy towarzystwa i ilości posiadanych przez nich akcji; - sposobu reprezentacji funduszu przez towarzystwo; - firmy (nazwę), siedziby i adresu depozytariusza; 	
--	--	--	--

		<ul style="list-style-type: none"> - sposobu informowania przez fundusz o zmianach statutu; - innych danych przewidzianych w przepisach ustawy; - dziennika o zasięgu krajowym przeznaczony do ogłoszeń funduszu; - terminów ogłaszania przez fundusz prospektu informacyjnego. <p>Konieczność udziału KNF przy zatwierdzaniu ww. zmian statutu OFE wydaje się nadmiarowe. UKNF uzyska w ten sposób zmniejszenie zakresu obowiązków wynikających z przepisów. W naszej ocenie, takie zmiany nie wpłyną też negatywnie na interes członków OFE.</p> <p>3. Zmiana brzmienia art. 23 ustawy o funduszach emerytalnych</p> <p>Obecne brzmienie:</p> <p><i>„1. Zmianę statutu otwarty fundusz ogłasza w dzienniku o zasięgu krajowym przeznaczonym do ogłoszeń funduszu, nie później niż w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia otwartemu funduszowi zezwolenia na zmianę statutu.</i></p> <p><i>2. Zmiana statutu wchodzi w życie w terminie wskazanym w ogłoszeniu o jego zmianie, jednak nie wcześniej niż z upływem 5 miesięcy od dnia dokonania ogłoszenia.</i></p> <p><i>3. Organ nadzoru może zezwolić na skrócenie terminu 5 miesięcy, o którym mowa w ust. 2, jeżeli nie naruszy to interesu członków funduszu albo jeżeli wymaga tego interes członków funduszu.</i></p> <p><i>4. Fundusz zawiadamia organ nadzoru o dokonaniu ogłoszenia i jego terminie, dołączając jednolity tekst statutu, oraz składa wniosek do sądu rejestrowego o wpisanie do rejestru zmiany statutu, dołączając do wniosku zezwolenie organu nadzoru na zmianę statutu, uchwałę zmieniającą statut wraz z jednolitym tekstem statutu oraz informację o dokonaniu ogłoszenia i jego terminie.</i></p>	
--	--	--	--

		<p>4a. Jeżeli otwarty fundusz nie dokona ogłoszenia zmian statutu zgodnie z ust. 1, organ nadzoru stwierdza wygaśnięcie zezwolenia na zmianę statutu.</p> <p>5. Sąd rejestrowy wpisuje do rejestru informację o zmianie statutu wraz z datą wejścia w życie zmiany. Przepis art. 16 ust. 3 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Proponowane brzmienie:</p> <p>„1. Zmianę statutu otwarty fundusz ogłasza na ogólnodostępnej stronie internetowej przeznaczonej do ogłoszeń funduszu. Zmiana statutu otwartego funduszu wymagająca zezwolenia Komisji jest ogłaszana nie później niż w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia otwartemu funduszowi zezwolenia na zmianę statutu.</p> <p>2. Zmiana statutu funduszu wymagająca zezwolenia Komisji wchodzi w życie w terminie wskazanym w ogłoszeniu o jego zmianie, nie wcześniej niż z upływem 5 miesięcy od dnia dokonania ogłoszenia. Zmiana statutu otwartego funduszu niewymagająca zezwolenia Komisji wchodzi w życie w terminie wskazanym w ogłoszeniu o jego zmianie.</p> <p>3. Organ nadzoru może zezwolić na skrócenie terminu 5 miesięcy, o którym mowa w ust. 2, jeżeli nie naruszy to interesu członków funduszu albo jeżeli wymaga tego interes członków funduszu.</p> <p>4. Fundusz zawiadamia organ nadzoru o dokonaniu ogłoszenia i jego terminie, dołączając jednolity tekst statutu, oraz składa wnioski do sądu rejestrowego o wpisanie do rejestru zmiany statutu, dołączając do wniosku zezwolenie organu nadzoru na zmianę, uchwałę zmieniającą statut albo akt notarialny dotyczący zmiany w odniesieniu do otwartego funduszu, wraz z jednolitym tekstem statutu oraz informację o dokonaniu ogłoszenia i jego terminie.</p>	
--	--	---	--

		<p><i>4a. Jeżeli otwarty fundusz nie dokona ogłoszenia zmian statutu zgodnie z ust. 1 zdanie drugie, organ nadzoru stwierdza wygaśnięcie zezwolenia na zmianę statutu.</i></p> <p><i>5. Sąd rejestrowy wpisuje do rejestru informację o zmianie statutu wraz z datą wejścia w życie zmiany. Przepis art. 16 ust. 3 stosuje się odpowiednio.</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Analogicznie jak w przypadku zmian opisanych powyżej proponujemy przyjęcie w stosunku do OFE rozwiązania prawnego przyjętego i znanego z Ustawy o funduszach inwestycyjnych i stosowanego dla otwartych funduszy inwestycyjnych. W przypadku otwartych funduszy inwestycyjnych zmiany statutu wymagają jedynie ogłoszenia na stronie internetowej, nie ma natomiast obowiązku ogłaszania tych zmian w gazecie ogólnopolskiej. Taki obowiązek ogłaszania zmian statutu OFE w gazecie ogólnopolskiej wydaje się w obecnych czasach nadmiarowy, w związku z upowszechnieniem się dostępu do Internetu, czego nie było w momencie uchwalania ustawy w 1997 r.</p> <p>4. Zmiana brzmienia art. 49 ustawy o funduszach emerytalnych</p> <p>Art. 4. W ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 105 oraz z 2022 r. poz. 1115 i 1488) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 49:</p> <p>a) ust. 1 w pkt 4 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem oraz dodaje się pkt 5 w brzmieniu:</p> <p>„5) osoby lub podmioty pozostające z funduszem, towarzystwem lub podmiotami, o których mowa w pkt 4</p>	
--	--	--	--

		<p>oraz niniejszym punkcie, w stosunku zlecenia lub innym stosunku prawnym o podobnym charakterze.”;</p> <p>b) ust. 4 otrzymuje nowe następujące brzmienie:</p> <p>„4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się również w przypadku udostępnienia informacji objętej tajemnicą zawodową na żądanie komornika sądowego w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym lub zabezpieczającym albo wykonywaniem postanowienia o zabezpieczeniu spadku lub ze sporządzaniem spisu inwentarza, jeżeli są niezbędne w tym postępowaniu, administracyjnemu organowi egzekucyjnemu oraz centralnemu biurowi łącznikowemu, o którym mowa w art. 9 ustawy z dnia 11 października 2013 r. o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 425 oraz z 2019 r. poz. 730 i 2070), w zakresie danych zawartych w umowach, o których mowa w art. 88a, oraz w deklaracjach, o których mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach emerytalnych.”</p> <p>2) w art. 141 w ust. 1 pkt 13 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„13) jednostkach uczestnictwa zbywanych przez fundusze inwestycyjne otwarte lub specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte, również w ramach obrotu zorganizowanego w przypadku jednostek funduszu portfelowego, o którym mowa w art. 179 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi;”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Zmiana w zakresie art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych ma na</p>	
--	--	---	--

		<p>celu dostosowanie działalności funduszy emerytalnych i zarządzających nimi towarzystw do obecnych uwarunkowań rynkowych w obszarze dalszego podzlecenia wykonywania niektórych czynności. Charakter świadczonych usług na rzecz funduszu, w szczególności w zakresie prowadzenie rejestru członków funduszu, wymaga po stronie agenta transferowego korzystania z usług wyspecjalizowanych podmiotów z obszaru IT czy zajmujących się masową wysyłką listową, i nie jest celowym podtrzymywanie stosowanych obecnie na rynku konstrukcji typu trójstronnych czy wielostronnych umów, kiedy towarzystwo jest stroną umów na świadczenie usług w rzeczywistości zleczanych przez agenta transferowego. Analogiczne rozwiązania (dopuszczalność dalszego podzlecenia) od lat już funkcjonują w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu AFI (art. 280).</p> <p>W zakresie proponowanych zmian w art. 49 ust. 4 należy zauważyć, że obowiązek udzielenia komornikowi informacji, o których mowa w art. 761 k.p.c., wskazany został <i>expressis verbis</i> między innymi w:</p> <ol style="list-style-type: none">1) art. 281 w ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi,2) art. 15 ust. 2 pkt 1c ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników;3) art. 105 w ust. 1 pkt 2 lit. 1 Prawa bankowego,4) art. 54 w ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych. <p>Z uwagi na pojawiające się wątpliwości w zakresie relacji art. 761 kpc versus art. 49 ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, celowym jest jednoznaczne wymienienie komorników jako organy uprawnione do zasięgania informacji objętych tajemnicą zawodową.</p>	
--	--	---	--

5. Zmiana brzmienia art. 58 ust. 1 ustawy o funduszach emerytalnych

Obecne brzmienie:

„1. Zmiana statutu towarzystwa, depozytariusza lub umowy z depozytariuszem wymaga zezwolenia organu nadzoru. Do wniosku o zmianę statutu towarzystwa dołącza się uchwałę walnego zgromadzenia, a w przypadku podwyższenia kapitału zakładowego towarzystwa - dowód opłacenia podwyższonego kapitału zakładowego. Do wniosku o wydanie zezwolenia na zmianę umowy z depozytariuszem dołącza się umowę zmieniającą umowę z depozytariuszem.”

Proponowane brzmienie:

„1. Zmiana ~~statutu towarzystwa~~, depozytariusza lub umowy z depozytariuszem wymaga zezwolenia organu nadzoru. ~~Do wniosku o zmianę statutu towarzystwa dołącza się uchwałę walnego zgromadzenia, a w przypadku podwyższenia kapitału zakładowego towarzystwa – dowód opłacenia podwyższonego kapitału zakładowego.~~ Do wniosku o wydanie zezwolenia na zmianę umowy z depozytariuszem dołącza się umowę zmieniającą umowę z depozytariuszem.”

Uzasadnienie:

Analogicznie jak w przypadku zmian opisanych powyżej proponujemy przyjęcie w stosunku do OFE rozwiązania prawnego przyjętego i znanego z Ustawy o funduszach inwestycyjnych i stosowanego dla towarzystw funduszy inwestycyjnych.

6. Zmiana brzmienia art. 81 ust. 1a ustawy o funduszach emerytalnych

		<p>Obecne brzmienie: <i>„Umowa z otwartym funduszem może zostać zawarta wyłącznie w trybie korespondencyjnym.”</i></p> <p>Proponowane brzmienie: <i>„Umowa z otwartym funduszem może zostać zawarta wyłącznie w formie elektronicznej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku, w formie dokumentowej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku lub w formie pisemnej.”</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Zmiana ta odpowiada ostatnio dokonany zmianom w zasadach zawierania umów dla IKE i IKZE, ułatwi i przyspieszy zawarcie umowy osobom zainteresowanym uczestnictwem w OFE poprzez umożliwienie zawarcia umowy w formie elektronicznej.</p> <p>7. Zmiana brzmienia art. 82a ustawy o funduszach emerytalnych</p> <p>Obecne brzmienie: <i>Art. 82a [Oświadczenie] Zawierając umowę z otwartym funduszem, osoba występująca z wnioskiem o przyjęcie do otwartego funduszu składa pisemne oświadczenie o zapoznaniu się z treścią aktualnej informacji dotyczącej otwartych funduszy.</i></p> <p>Postulowane brzmienie: <i>Art. 82a [Oświadczenie] Zawierając umowę z otwartym funduszem, osoba występująca z wnioskiem o przyjęcie do otwartego funduszu składa oświadczenie o zapoznaniu się z treścią aktualnej informacji dotyczącej otwartych funduszy w formie elektronicznej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku, w formie dokumentowej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku lub w formie pisemnej..</i></p>	
--	--	---	--

		<p><u>Uzasadnienie:</u> Zmiana umożliwi składanie takiego oświadczenia również w formie analogicznej do tego co obowiązuje w ustawie dot. IKE i IKZE.</p> <p>8. Zmiana brzmienia art. 83 ust. 1 i 2 ustawy o funduszach emerytalnych</p> <p>Obecne brzmienie:</p> <p><i>Art. 83 [Obowiązek informacji o małżeńskich stosunkach majątkowych]</i></p> <p><i>1. Zawierając umowę z otwartym funduszem, osoba występująca z wnioskiem o przyjęcie do funduszu jest ponadto obowiązana złożyć pisemne oświadczenie o stosunkach majątkowych istniejących między nią a jej małżonkiem, a jeżeli między małżonkami nie istnieje wspólność ustawowa - udokumentować także sposób uregulowania tych stosunków. Powyższy obowiązek ciąży także na członku otwartego funduszu, który zawarł związek małżeński po zawarciu umowy z funduszem.</i></p> <p><i>2. Członek otwartego funduszu jest obowiązany zawiadomić fundusz o każdorazowej zmianie w stosunku do treści oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, o ile zmiana taka obejmuje środki zgromadzone na jego rachunku. Zawiadomienie o zmianie treści oświadczenia składa się na piśmie, a na wniosek członka otwartego funduszu może być złożone za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Na żądanie funduszu należy przedstawić dowód takiej zmiany.</i></p> <p>Proponowane brzmienie:</p>	
--	--	--	--

		<p><i>Art. 83 [Obowiązek informacji o małżeńskich stosunkach majątkowych]</i></p> <p><i>1. Zawierając umowę z otwartym funduszem, osoba występująca z wnioskiem o przyjęcie do funduszu jest ponadto obowiązana złożyć w formie elektronicznej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku, w formie dokumentowej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku lub w formie pisemnej oświadczenie o stosunkach majątkowych istniejących między nią a jej małżonkiem, a jeżeli między małżonkami nie istnieje wspólność ustawowa - udokumentować także sposób uregulowania tych stosunków. Powyższy obowiązek ciąży także na członku otwartego funduszu, który zawarł związek małżeński po zawarciu umowy z funduszem.</i></p> <p><i>2. Członek otwartego funduszu jest obowiązany zawiadomić fundusz o każdorazowej zmianie w stosunku do treści oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, o ile zmiana taka obejmuje środki zgromadzone na jego rachunku. Zawiadomienie o zmianie treści oświadczenia składa się formie elektronicznej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku, w formie dokumentowej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku lub w formie pisemnej. Na żądanie funduszu należy przedstawić dowód takiej zmiany.</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Zmiana umożliwi składanie oświadczenia z ust. 1 także w formie elektronicznej. Zmiana z ust. 2 natomiast zrówna formę pisemną z formą elektroniczną odnośnie możliwości poinformowania OFE o</p>	
--	--	---	--

		<p>zmianie stosunków majątkowych. Zmiana ta jest związana z upowszechnieniem dostępu do Internetu i poczty elektronicznej.</p> <p>9. Postulujemy wydanie przez Radę Ministrów rozporządzeń, o których mowa w art. 141 ust. 7 oraz art. 151 ust. 3 ustawy o funduszach emerytalnych</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>W celu ułatwienia zarządzania portfelem OFE, postulujemy wprowadzenie przewidzianych w ustawie o funduszach emerytalnych rozporządzeń, które umożliwią nabywanie instrumentów pochodnych opartych o walutę obcą, aby zabezpieczyć portfel OFE przed ryzykiem kursowym, a także umożliwią udzielanie przez OFE pożyczek papierów wartościowych.</p> <p>10. Zmiana art. 189 ust. 1 ustawy o funduszach emerytalnych</p> <p>Obecne brzmienie:</p> <p><i>„1. Otwarty fundusz i dobrowolny fundusz są obowiązane, raz w roku, ogłaszać prospekt informacyjny w dzienniku o zasięgu krajowym przeznaczonym do ogłoszeń funduszu.”</i></p> <p>Proponowane brzmienie:</p>	
--	--	---	--

		<p><i>„1. Otwarty fundusz i dobrowolny fundusz są obowiązane, raz w roku, ogłaszać prospekt informacyjny w dzienniku o zasięgu krajowym przeznaczonym na ogólnodostępnej stronie internetowej przeznaczonej do ogłoszeń funduszu.”</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Analogicznie jak w przypadku zmian opisanych powyżej proponujemy przyjęcie w stosunku do OFE rozwiązania prawnego przyjętego i znanego z Ustawy o funduszach inwestycyjnych i stosowanego dla otwartych funduszy inwestycyjnych.</p> <p>I. Propozycje zmian w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie sposobu i trybu zawarcia umowy, na podstawie której następuje uzyskanie członkostwa w otwartym funduszu emerytalnym, wydanego na podstawie art. 85 ustawy o funduszach emerytalnych</p> <p>1. Zmiana treści § 2</p> <p>Obecne brzmienie: <i>1. Otwarty fundusz emerytalny udostępnia formularz umowy, na której podstawie następuje uzyskanie członkostwa w funduszu, na swojej stronie internetowej.</i> <i>2. Osoba zamierzająca przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego występuje w trybie korespondencyjnym do funduszu z wnioskiem o przyjęcie do tego funduszu na formularzu umowy udostępnionym przez ten fundusz.</i></p>	
--	--	--	--

3. *Otwarty fundusz emerytalny, na żądanie osoby zamierzającej przystąpić do funduszu, przekazuje w trybie korespondencyjnym formularz umowy na piśmie. Wraz z formularzem umowy przekazywany jest ostatnio ogłoszony prospekt informacyjny otwartego funduszu emerytalnego oraz informacja, o której mowa w art. 82a ustawy, aktualna w dniu przekazania przez fundusz formularza umowy.*

Proponowane brzmienie:

1. *Otwarty fundusz emerytalny udostępnia formularz umowy, na której podstawie następuje uzyskanie członkostwa w funduszu, na swojej stronie internetowej.*

2. *Osoba zamierzająca przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego występuje w trybie korespondencyjnym **lub za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej** do funduszu z wnioskiem o przyjęcie do tego funduszu na formularzu umowy udostępnionym przez ten fundusz.*

~~3. *Otwarty fundusz emerytalny, na żądanie osoby zamierzającej przystąpić do funduszu, przekazuje w trybie korespondencyjnym formularz umowy na piśmie. Wraz z formularzem umowy przekazywany jest ostatnio ogłoszony prospekt informacyjny otwartego funduszu emerytalnego oraz informacja, o której mowa w art. 82a ustawy, aktualna w dniu przekazania przez fundusz formularza umowy.*~~

Uzasadnienie:

Zmiana powiązana ze zmianą zgłoszoną do ustawy o funduszach emerytalnych. Postulat zmiany w zw. z upowszechnieniem odstępu do Internetu. Informacje i dokumenty z ust. 3 są dostępne na stronie internetowej.

2. Zmiana treści § 5

Obecne brzmienie:

1. Umowa z otwartym funduszem emerytalnym zostaje zawarta z chwilą jej podpisania przez osobę reprezentującą fundusz, niezwłocznie po otrzymaniu przez fundusz formularza umowy spełniającego warunki określone w rozporządzeniu oraz obejmującego treść wymaganych oświadczeń i danych, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2-8 i ust. 3, pod warunkiem że otrzymany formularz został prawidłowo wypełniony i podpisany przez osobę występującą z wnioskiem o przyjęcie do funduszu, z zastrzeżeniem ust. 4.

2. W przypadku gdy formularz umowy nie spełnia warunków, o których mowa w ust. 1, otwarty fundusz emerytalny zwraca się w trybie korespondencyjnym do osoby zamierzającej przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego o usunięcie braków stwierdzonych w otrzymanym formularzu umowy w określonych przez siebie terminie, trybie i formie.

3. Osoba reprezentująca otwarty fundusz emerytalny jest obowiązana oznaczyć na formularzu datę i godzinę zawarcia umowy.

4. Otwarty fundusz emerytalny ma prawo uzależnić zawarcie umowy od:

1) poświadczenia wiarygodności podpisu osoby zamierzającej przystąpić do funduszu w sposób przez siebie określony;

2) przekazania kopii określonego przez siebie dokumentu, potwierdzającego prawdziwość danych osoby zamierzającej przystąpić do funduszu, określonych we wniosku w zakresie, o

		<p>którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 2, sporządzonej w określonej przez siebie formie;</p> <p>3) usunięcia braków stwierdzonych w otrzymanym formularzu umowy w określonych przez siebie terminie, trybie i formie, w zakresie spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1.</p> <p>5. Otwarty fundusz emerytalny informuje osobę zamierzającą przystąpić do funduszu o numerze rachunku w funduszu przez wpisanie go do formularza umowy albo przekazanie pisemnej informacji o tym numerze w terminie 30 dni od dnia uzyskania przez fundusz informacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o dokonaniu odpowiedniego wpisu lub zmian w Centralnym Rejestrze Członków Otwartych Funduszy Emerytalnych.</p> <p>Proponowane brzmienie:</p> <p>1. Umowa z otwartym funduszem emerytalnym zostaje zawarta z chwilą jej podpisania przez osobę reprezentującą fundusz, niezwłocznie po otrzymaniu przez fundusz formularza umowy spełniającego warunki określone w rozporządzeniu oraz obejmującego treść wymaganych oświadczeń i danych, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2-8 i ust. 3, pod warunkiem że otrzymany formularz został prawidłowo wypełniony i podpisany przez osobę występującą z wnioskiem o przyjęcie do funduszu, z zastrzeżeniem ust. 4.</p> <p>2. W przypadku gdy formularz umowy nie spełnia warunków, o których mowa w ust. 1, otwarty fundusz emerytalny zwraca się w trybie korespondencyjnym do osoby zamierzającej przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego o usunięcie braków stwierdzonych w otrzymanym formularzu umowy w określonych przez siebie terminie, trybie i formie.</p>	
--	--	---	--

		<p>3. Osoba reprezentująca otwarty fundusz emerytalny jest obowiązana oznaczyć na formularzu datę i godzinę zawarcia umowy, w przypadku gdy umowa jest zawierana w trybie korespondencyjnym.</p> <p>4. Otwarty fundusz emerytalny ma prawo uzależnić zawarcie umowy od:</p> <ol style="list-style-type: none">1) poświadczenia wiarygodności podpisu osoby zamierzającej przystąpić do funduszu w sposób przez siebie określony;2) przekazania kopii określonego przez siebie dokumentu, potwierdzającego prawdziwość danych osoby zamierzającej przystąpić do funduszu, określonych we wniosku w zakresie, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 2, sporządzonej w określonej przez siebie formie;3) usunięcia braków stwierdzonych w otrzymanym formularzu umowy w określonych przez siebie terminie, trybie i formie, w zakresie spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1. <p>5. Otwarty fundusz emerytalny informuje osobę zamierzającą przystąpić do funduszu o numerze rachunku w funduszu przez wpisanie go do formularza umowy albo przekazanie pisemnej informacji o tym numerze w terminie 30 dni od dnia uzyskania przez fundusz informacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o dokonaniu odpowiedniego wpisu lub zmian w Centralnym Rejestrze Członków Otwartych Funduszy Emerytalnych.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Zmiana powiązana ze zmianą zgłoszoną do ustawy o funduszach emerytalnych. Postulat zmiany w zw. z powszechnieniem odstępu do Internetu.</p> <p>3. Zmiana treści § 6</p>	
--	--	---	--

		<p>Obecne brzmienie:</p> <ol style="list-style-type: none">1. <i>Umowa o członkostwo w otwartym funduszu emerytalnym jest zawierana pisemnie, pod rygorem nieważności.</i>2. <i>Liczbę egzemplarzy umowy określa otwarty fundusz emerytalny, przy czym co najmniej jeden egzemplarz jest niezwłocznie przekazywany osobie zamierzającej przystąpić do funduszu.</i> <p>Proponowane brzmienie:</p> <ol style="list-style-type: none">1. <i>Umowa o członkostwo w otwartym funduszu emerytalnym jest zawierana pisemnie lub w formie elektronicznej, pod rygorem nieważności.</i>2. <i>W przypadku umowy zawieranej pisemnie, liczbę egzemplarzy umowy określa otwarty fundusz emerytalny, przy czym co najmniej jeden egzemplarz jest niezwłocznie przekazywany osobie zamierzającej przystąpić do funduszu.</i> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Zmiana powiązana ze zmianą zgłoszoną do ustawy o funduszach emerytalnych. Postulat zmiany w zw. z upowszechnieniem kwalifikowanych podpisów elektronicznych, które są równoważne podpisom własnoręcznym, i elektronicznej formy zawierania umów.</p> <p>4. Zmiana treści § 7</p> <p>Obecne brzmienie:</p> <p><i>Członek otwartego funduszu emerytalnego, który zawarł związek małżeński, jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić</i></p>	
--	--	--	--

na piśmie właściwy fundusz o stosunkach majątkowych istniejących między nim a jego małżonkiem.

Proponowane brzmienie:

*„Członek otwartego funduszu emerytalnego, który zawarł związek małżeński, jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić na piśmie **lub w formie elektronicznej za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej** właściwy fundusz o stosunkach majątkowych istniejących między nim a jego małżonkiem.”*

Uzasadnienie:

Postulat zmiany w zw. z upowszechnieniem odstępu do Internetu.

5. Zmiana brzmienia par. 9

Obecne brzmienie:

Członek otwartego funduszu emerytalnego niezwłocznie informuje na piśmie fundusz o każdorazowej zmianie imion, nazwiska, adresu zamieszkania, z określeniem ulicy, numeru mieszkania lub domu, miejscowości, kodu pocztowego, a w przypadku wsi - również gminy i poczty, a także numeru PESEL, a w przypadku gdy członkowi nie nadano numeru PESEL, numeru i serii dowodu osobistego lub paszportu.

Proponowane brzmienie:

*Członek otwartego funduszu emerytalnego niezwłocznie informuje na piśmie **lub w formie elektronicznej za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej** fundusz o*

		<p><i>każdorażowej zmianie imion, nazwiska, adresu zamieszkania, z określeniem ulicy, numeru mieszkania lub domu, miejscowości, kodu pocztowego, a w przypadku wsi - również gminy i poczty, a także numeru PESEL, a w przypadku gdy członkowi nie nadano numeru PESEL, numeru i serii dowodu osobistego lub paszportu.</i></p> <p>II. Propozycje zmian w Rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie obowiązków informacyjnych funduszy emerytalnych, wydanego na podstawie art. 196 ustawy o funduszach emerytalnych</p> <p>1. Zmiana treści § 9 ust. 2</p> <p>Obecne brzmienie: <i>„Prospekt informacyjny wraz z deklaracją zasad polityki inwestycyjnej jest ogłaszany w terminie 3 tygodni od dnia zatwierdzenia przez powszechne towarzystwo rocznego sprawozdania finansowego otwartego funduszu lub dobrowolnego funduszu na ogólnodostępnej stronie internetowej przeznaczonej do ogłoszeń danego funduszu oraz w dzienniku o zasięgu krajowym przeznaczonym do ogłoszeń danego funduszu.”</i></p> <p>Proponowane brzmienie: <i>„Prospekt informacyjny wraz z deklaracją zasad polityki inwestycyjnej jest ogłaszany w terminie 3 tygodni od dnia zatwierdzenia przez powszechne towarzystwo rocznego sprawozdania finansowego otwartego funduszu lub dobrowolnego funduszu na ogólnodostępnej stronie</i></p>	
--	--	---	--

~~internetowej przeznaczonej do ogłoszeń danego funduszu oraz w dzienniku o zasięgu krajowym przeznaczonym do ogłoszeń danego funduszu.~~”

Uzasadnienie:

Zmiana powiązana ze zmianą zgłoszoną do ustawy o funduszach emerytalnych.

2. Wykreślenie § 10 ust. 1, który stanowi:

~~1. Powszechne towarzystwo, w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez otwarty fundusz lub dobrowolny fundusz pisemnego żądania członka danego funduszu, przesyła przesyłką listową, niebędącą przesyłką najszybszej kategorii, aktualny prospekt informacyjny danego funduszu.~~

Uzasadnienie:

Postulat zmiany w zw. z upowszechnieniem odstępu do Internetu.

3. Zmiana § 10 ust. 2

Obecne brzmienie:

2. W przypadku gdy pisemne żądanie wpłynęło do otwartego funduszu lub dobrowolnego funduszu po dniu sporządzenia przez dany fundusz półrocznego sprawozdania finansowego, dany fundusz przesyła także ostatnie półroczne sprawozdanie finansowe danego funduszu.

Obecne brzmienie:

			<p>2. Na żądanie członka funduszu, otwarty fundusz emerytalny lub dobrowolny fundusz emerytalny przesyłają za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej W przypadku gdy pisemne żądanie wpłynęło do otwartego funduszu lub dobrowolnego funduszu po dniu sporządzenia przez dany fundusz półrocznego sprawozdania finansowego, dany fundusz przesyła także ostatnie półroczne sprawozdanie finansowe danego funduszu.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Postulat zmiany w zw. z upowszechnieniem odstępu do Internetu i poczty elektronicznej.</p>	
Art. 5. Zmiany do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe				
492.	Art. 4 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe	UKNF	<p>Propozycja: w art. 4 w ust. 1 dodaje się pkt 59) oraz 60) w brzmieniu: „59) zastrzeżenie kredytowe – oświadczenie osoby fizycznej o niewyrażeniu zgody na zawarcie umowy kredytu, pożyczki albo poręczenia, w której jest oznaczona jako strona, 60) lista zastrzeżeń kredytowych – listę prowadzoną przez instytucję utworzoną na podstawie art. 105 ust. 4, do której wpisuje się zastrzeżenie kredytowe.”;</p>	<p>Postulat nieuwzględniony Kompleksowe rozwiązania w tym zakresie zawarte zostały w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapobieganiem kradzieży tożsamości (UD472)</p>
493.	Art. 25n ust. 5c ustawy – Prawo bankowe	UKNF	<p>Propozycja: w art. 25n uchylić ust. 5c. W obecnym brzmieniu przepis dot. rozłożenia kary na raty jest zbędny. Możliwość rozłożenia kary pieniężnej na raty regulują inne przepisy.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
494.	Art. 25n ust. 5d ustawy – Prawo bankowe	UKNF	<p><u>Propozycja: w art. 25n uchylić ust. 5d;</u> <u>w art. 25n dodać ust. 5e w brzmieniu:</u></p>	<p>Postulat nieuwzględniony Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

			<p>„Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nałożyć również na byłego akcjonariusza banku krajowego, który nie dochował zobowiązania, o którym mowa w art. 25h ust. 3 lub art. 30 ust. 1b, karę pieniężną do wysokości wskazanej w ust. 5a.”</p> <p><u>Wynikowo:</u></p> <p>W art. 25n ust. 5b otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Decyzja, o której mowa w ust. 5a i ust. 5e, jest natychmiast wykonalna.”</p> <p>UKNF proponuje wykreślenie ust. 5d.</p> <p>Jednocześnie UKNF proponuje wprowadzenie nowego przepisu - ust. 5e, który uregulowałby kwestię sankcjonowania działań akcjonariuszy, którzy w momencie nałożenia sankcji są już byłymi akcjonariuszami banku. Jest to rozwiązanie konieczne z punktu widzenia skuteczności realizacji celów nadzorczych, w tym zapewnienia bezpieczeństwa na rynku finansowym.</p>	
495.	Art. 48k ustawy – Prawo bankowe	UKNF	<p>Aby umożliwić sporządzanie dokumentów związanych z procesem czynności kontrolnych w OIK w wersji elektronicznej oraz umożliwić w ich przypadku doręczenia elektroniczne proponuje się wprowadzić następujące brzmienie art. 48k ust. 2:</p> <p>„2. Do oddziałów instytucji kredytowych przepisy art. 1-7, art. 9-11, art. 40a ust. 1, art. 49-70, art. 73-78a, art. 80-95, art. 101-112, art. 112c, art. 112d, art. 124, art. 124a, art. 133 ust. 3 oraz ust.3b-3g, art. 137, art. 138, art. 139 ust. 1 pkt 2 i 3, art. 141 i art. 171 ust. 4-7 stosuje się odpowiednio.”</p>	Postulat nieuwzględniony
496.	Art. 48k ust. 2 ustawy – Prawo bankowe	UKNF	<p>Propozycja: w art. 48k w ust. 2:</p> <p>a) po wyrazach „art. 49-70” dodaje się wyrazy „,art. 70b”,</p> <p>b) po wyrazach „i art. 171 ust. 4-7” dodaje się wyrazy „i ust. 9”;</p>	Postulat nieuwzględniony Kompleksowe rozwiązania w tym zakresie zawarte zostały w projekcie ustawy o zmianie

				niektórych ustaw w związku z zapobieganiem kradzieży tożsamości (UD472)
497.	Art. 59a ustawy – Prawo bankowe	ZBP	<p>Określenie waloryzacji środków przewidzianej w art. 59a ust. 5 Prawa bankowego dla walut obcych:</p> <p>W ocenie sektora, zasadne jest przeanalizowanie zagadnienia waloryzacji środków, przewidzianej w art. 59 a ust. 5 Prawa Bankowego. Mianowicie, przepis ten przewiduje waloryzację środków o prognozowany w ustawie budżetowej na dany rok średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem. Prognozowany średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dotyczy wyłącznie inflacji środków wyrażonych w złotych polskich, a nie jest publikowany analogiczny wskaźnik w odniesieniu do środków wyrażonych w walutach obcych. Z tego względu należy uregulować kwestię waloryzacji środków dla rachunków prowadzonych w walutach innych niż złoty polski.</p> <p>Obecnie ZBP zwraca uwagę na jeszcze jeden istotny aspekt. Mianowicie, powyższy przepis został uchwalony w zdecydowanie innej ekonomicznej sytuacji kraju i sektora finansowego i obecnie zagadnienie to jest istotne nie tylko w kontekście walut obcych. Temat waloryzacji środków został opisany w Wyjaśnieniach Rady Prawa Bankowego z czerwca 2016, w których wskazano, iż „(...)pierwszy okres waloryzacji znajdzie zastosowanie do umów zawartych na czas określony po wejściu w życie ustawy, które wygasną na podstawie art. 59a ust. 2 i 3 Pr.Bank. W konsekwencji, pierwsza waloryzacja powinna nastąpić po 10 latach od dnia wejścia w życie ustawy. Należy bowiem zauważyć, że umowy, o których mowa w art. 59a ust. 2 Pr.Bank. – zawarte na okres do 10 lat, czyli np. na okres 2 lat – mogą się „rolować” aż do upływu 10 lat od ich zawarcia. Ich wygaśnięcie na podstawie art. 59a ust. 2 Pr.Bank. nastąpi dopiero, jeżeli na skutek odnowienia umowa</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

		<p>więzałyby dłużej niż 10 lat (w braku wyraźnej dyspozycji odnowienia).Z kolei umowy, o których mowa w art. 59a ust. 3 Pr.Bank. z definicji są zawarte na czas dłuższy niż 10 lat, więc w braku wyraźnej dyspozycji odnowienia wygasną po okresie obowiązywania – dłuższym niż 10 lat. Ponieważ ww. umowy będą zawarte po wejściu w życie ustawy, czyli najwcześniej 1 lipca 2016 r., to okres 10-letni, po którym nastąpi ich wygaśnięcie i rozpocznie się waloryzacja środków, zacznie się najwcześniej 10 lat od wejścia w życie ustawy.”</p> <p>W chwili obecnej waloryzacja środków „o prognozowany w ustawie budżetowej na dany rok średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem” byłaby działaniem generującym straty finansowe dla banków, szczególnie w obszarze lokat walutowych.</p> <p>Określenie zasad waloryzacji, gdy wypłata środków osobie uprawnionej następuje w ciągu roku kalendarzowego:</p> <p>Zgodnie z art. art. 59 a ust. 5 Prawa Bankowego „Od dnia wygaśnięcia umowy rachunku bankowego na podstawie ust. 2 albo 3, do dnia wypłaty środków pieniężnych osobie posiadającej do nich tytuł prawny, środki te podlegają waloryzacji o prognozowany w ustawie budżetowej na dany rok średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem. Waloryzacji dokonuje się na ostatni dzień roku kalendarzowego.” Zatem brzmienie ust. 5 nie przesądza też, jak należy wyliczyć kwotę należną z tytułu waloryzacji, w sytuacji gdy wypłata środków osobie uprawnionej następuje w ciągu roku. Wskazać należy, że literalne brzmienie zdania drugiego w ust. 5 może być uznane za przesadzające, że w takich przypadkach waloryzacji się nie dokonuje. Należy też mieć na uwadze, że powołany w przepisie prognozowany w ustawie budżetowej średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem obowiązuje wprawdzie od 1 stycznia danego roku, ale może być znany w późniejszym terminie.</p>	
--	--	---	--

			W związku z tym doprecyzowania wymagają zasady waloryzacji środków, gdy wypłata środków osobie uprawnionej następuje w ciągu roku kalendarzowego.	
498.	Art. 59a i art. 59b ustawy – Prawo bankowe	ZBP	<p>W zakresie udostępniania bankom informacji o śmierci posiadacza rachunku przez Rejestr PESEL wskazane jest, aby udostępnieniu podlegała również informacja o dacie śmierci, a nie tylko o fakcie śmierci. To z datą śmierci, a nie z datą powzięcia informacji o śmierci ustawa wiąże skutki rozwiązania umowy rachunku bankowego oraz fikcji prawnej jej dalszego obowiązywania do chwili wypłaty przez bank środków pieniężnych osobie posiadającej do nich tytuł prawny. W związku z tym, niezapewnienie bankom możliwości pozyskania informacji o dacie zgonu posiadacza rachunku należy ocenić jako poważne przeoczenie ustawodawcy, które przy okazji prac nad Projektem należy uzupełnić.</p> <p>Podobnie uwagi należy poczynić w odniesieniu do obowiązującego od 1 stycznia 2016 r. art. 49 ust. 2a ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności, zgodnie z którym podmiotom, które wykażą interes prawny, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, w drodze weryfikacji udostępnia się dane potwierdzające zgon. Efektem takiego zapytania jest jedynie informacja potwierdzająca lub zaprzeczająca zgon, bez wskazania informacji o dacie śmierci posiadacza rachunku.</p> <p><u>Propozycja zmiany art. 59a ust. 7:</u></p> <p><i>„Z upływem 5 lat od dnia wydania ostatniej dyspozycji dotyczącej rachunku prowadzonego na podstawie umowy, o której mowa w ust. 1, bank jest obowiązany wystąpić do ministra właściwego do spraw informatyzacji o udostępnienie danych z rejestru Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) umożliwiających ustalenie czy posiadacz rachunku żyje oraz, jeśli nie żyje, daty jego śmierci. W przypadku gdy bank prowadzi więcej niż jeden rachunek dla posiadacza rachunku, termin, o którym mowa w</i></p>	Postulat nieuwzględniony Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.

			<p>zdaniu pierwszym, liczy się od dnia wydania ostatniej dyspozycji dotyczącej tych rachunków.”</p> <p><u>Propozycja zmiany art. 59b.</u></p> <p>„Z upływem 3 miesięcy od dnia wygaśnięcia umowy rachunku bankowego, o której mowa w art. 59a, zawartej na czas oznaczony, w razie braku wcześniejszej dyspozycji wypłaty środków pieniężnych, bank jest obowiązany wystąpić do ministra właściwego do spraw informatyzacji o udostępnienie danych z rejestru PESEL umożliwiających ustalenie, czy posiadacz rachunku żyje, oraz, jeśli nie żyje, daty jego śmierci. Bank nie ma obowiązku wystąpienia o udostępnienie danych, jeżeli bank prowadzi więcej niż jeden rachunek dla posiadacza rachunku i posiadacz rachunku wydał w terminie, o którym mowa w zdaniu pierwszym, dyspozycję dotyczącą jednego z tych rachunków.”;</p>	
499.	Art. 70a ustawy – Prawo bankowe	ZBP	<p>W ślad za propozycją legislacyjną przedstawioną przez UKNF w piśmie do Ministerstwa Finansów z dnia 12 sierpnia 2022 r. (numer pisma: DPP-DPPZO1.072.48.2022.SP), ZBP w pełni popiera i proponuje następujące uzupełnienie dotychczasowego brzmienia art. 70a Prawa bankowego:</p> <p>„Art. 70a</p> <p>1. Banki i inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów na wniosek osoby fizycznej, prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, o ile posiada zdolność prawną, ubiegającej się o kredyt przekazują, w formie pisemnej, wyjaśnienie dotyczące dokonanej przez siebie oceny zdolności kredytowej wnioskującego.</p> <p>1a. Banki i inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, przekazując osobie ubiegającej się o kredyt informację o dokonanej ocenie zdolności kredytowej, mają obowiązek pouczyć tę osobę o prawie do złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1 i jego</p>	Postulat uwzględniony

		<p><i>terminie, o którym mowa w ust. 1b. Pouczenie powinno być przekazane na trwałym nośniku oraz sformułowane jasnym i prostym językiem, w sposób zrozumiały dla przeciętnego klienta zapoznającego się z oceną zdolności kredytowej.</i></p> <p><i>1b. Termin na złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 1, wynosi rok, a jego bieg rozpoczyna się od dnia otrzymania przez wnioskującego oceny zdolności kredytowej dokonanej przez bank lub inną instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów.</i></p> <p><i>1c. Banki i inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, mają obowiązek udzielenia odpowiedzi na wniosek, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od daty otrzymania wniosku.</i></p> <p><i>2. Wyjaśnienie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje informacje na temat czynników, w tym danych osobowych wnioskującego, które miały wpływ na dokonaną ocenę zdolności kredytowej. Przekazywane wyjaśnienia powinny mieć charakter zindywidualizowany i szczegółowy.</i></p> <p><i>3. W przypadku przedsiębiorców, nie będących osobami fizycznymi, bank i inna instytucja ustawowo upoważniona do udzielania kredytów może pobierać opłatę za sporządzenie wyjaśnienia, o którym mowa w ust. 1. Wysokość opłaty powinna być odpowiednia do wysokości kredytu.</i></p> <p><i>3a. Przepisy ust. 1-3 mają zastosowanie również do udzielania wyjaśnień w przypadku dokonywania oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego opartych wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu danych osobowych, o którym mowa w art. 105a ust. 1a.</i></p> <p><i>4. Przepisy ust. 1-3a stosuje się odpowiednio do przedsiębiorcy ubiegającego się o pożyczkę pieniężną.”.</i></p>	
--	--	---	--

			<p>Wyżej wskazana propozycja uzupełnienia art. 70a Prawa bankowego stanowi konsekwencję ustaleń dokonanych w ramach konferencji uzgodnieniowej dot. przedmiotowego projektu ustawy, która odbyła się w październiku ub. r. Zgodnie z ustaleniami poczynionymi podczas tejże konferencji uzgodnieniowej, ZBP został poproszony o wspólne wypracowanie wraz z UKNF oraz UODO jednolitej propozycji legislacyjnej dotyczącej uzupełnienia obecnego art. 70a Prawa bankowego. W tym też względzie po ww. konferencji uzgodnieniowej ZBP odbył szereg spotkań konsultacyjnych z UKNF oraz PUODO celem wypracowania stosownej propozycji legislacyjnej, która miałaby zaadresować dotychczasowe postulaty zarówno sektora bankowego, jak i UKNF oraz UODO co do konieczności doprecyzowania i uściślenia dotychczasowych przepisów regulujących zawarte w art. 70a Prawa bankowego prawo do wyjaśnienia dokonanej przez bank oceny zdolności kredytowej.</p> <p>W konsekwencji ww. ustaleń oraz konsultacji, ZBP w pełni podziela i przychyła się do przywołanej wyżej propozycji legislacyjnej dot. art. 70a Prawa bankowego, która została finalnie zaprezentowana przez UKNF we wspomnianym piśmie do Ministerstwa Finansów z dnia 12 sierpnia 2022 r.</p>	
500.	Art. 70a ustawy – Prawo bankowe	UKNF	<p><u>Propozycja: Modyfikacja art. 70a u.p.b. polegałaby na dodaniu ust. 1a-1c oraz ust. 3a, a także wynikowej zmianie ust. 2-4.</u></p> <p>Uwzględniając zmiany (tekst pogrubiony) art. 70a u.p.b. uzyskałby następujące brzmienie:</p> <p>„1. Banki i inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów na wnioski osoby fizycznej, prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, o ile posiada zdolność prawną, ubiegającej się o kredyt przekazują, w formie pisemnej, wyjaśnienie dotyczące dokonanej przez siebie oceny zdolności kredytowej wnioskującego.</p>	Postulat uwzględniony

		<p>1a. Banki i inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, przekazując osobie ubiegającej się o kredyt informacje o dokonanej ocenie zdolności kredytowej, mają obowiązek pouczyć tę osobę o prawie do złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1 i jego terminie, o którym mowa w ust. 1b. Pouczenie powinno być przekazane na trwałym nośniku oraz sformułowane jasnym i prostym językiem, w sposób zrozumiały dla przeciętnego klienta zapoznającego się z oceną zdolności kredytowej.</p> <p>1b. Termin na złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 1, wynosi rok, a jego bieg rozpoczyna się od dnia otrzymania przez wnioskującego oceny zdolności kredytowej dokonanej przez bank lub inną instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów.</p> <p>1c. Banki i inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, mają obowiązek udzielenia odpowiedzi na wniosek, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od daty otrzymania wniosku.</p> <p>2. Wyjaśnienie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje informacje na temat czynników, w tym danych osobowych wnioskującego, które miały wpływ na dokonaną ocenę zdolności kredytowej. Przekazywane wyjaśnienia powinny mieć charakter zindywidualizowany i szczegółowy.</p> <p>3. W przypadku przedsiębiorców, nie będących osobami fizycznymi, bank i inna instytucja ustawowo upoważniona do udzielania kredytów może pobierać opłatę za sporządzenie wyjaśnienia, o którym mowa w ust. 1. Wysokość opłaty powinna być odpowiednia do wysokości kredytu.</p> <p>3a. Przepisy ust. 1-3 mają zastosowanie również do udzielania wyjaśnień w przypadku dokonywania oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego opartych wyłącznie na</p>	
--	--	---	--

		<p>zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu danych osobowych, o którym mowa w art. 105a ust. 1a.</p> <p>4. Przepisy ust. 1-3a stosuje się odpowiednio do przedsiębiorcy ubiegającego się o pożyczkę pieniężną.”</p> <p>Wynikowo: Nowelizacji art. 70a Prawa bankowego powinny towarzyszyć odpowiednie zmiany wynikowe. UKNF zidentyfikował potrzebę odpowiedniego dostosowania treści art. 10 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim, który zawiera odwołanie tylko do ust. 1 i 2 art. 70a Prawa bankowego. W ocenie UKNF odwołanie powinno odnosić się do art. 70a ust. 1-2 Prawa bankowego.</p> <p>W dniu 4 maja 2019 r. weszła w życie ustawa z dnia 21 lutego 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych). Przedmiotowym aktem wprowadzono zmiany, między innymi, do u.p.b., do której dodano art. 70a. Na mocy tego przepisu, klienci banków i innych instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, którzy ubiegają się o kredyt zyskali uprawnienie do żądania otrzymania pisemnych wyjaśnień dotyczących przeprowadzonej przez bank oceny zdolności kredytowej wnioskującego. UKNF przeprowadził analizę w zakresie dostosowania banków do wyżej wymienionej zmiany w zakresie u.p.b. W ramach analizy zbadano między innymi w jakiej formie i jakiej treści banki przekazują pisemne wyjaśnienia dotyczące dokonanej oceny zdolności kredytowej klienta. Skutkiem przeprowadzonej analizy było wydanie przez UKNF w dniu 21 lipca 2020 roku Komunikatu w sprawie realizacji przez banki i inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów prawa wnioskującego o kredyt do uzyskania</p>	
--	--	---	--

		<p>wyjaśnień na temat dokonanej oceny zdolności kredytowej (dalej: „Komunikat”).</p> <p>Komunikat zalecał bankom między innymi:</p> <p>a) informowanie wnioskujących o kredyt w zakresie przysługującego im prawa do otrzymywania wyjaśnień i terminie skorzystania z tego prawa;</p> <p>b) uwzględnienie w wyjaśnieniach przekazywanych wnioskodawcom na podstawie art. 70a u.p.b. szczegółowej i zindywidualizowanej informacji.</p> <p>Następnie UKNF sporządził analizę stopnia wdrożenia zaleceń zawartych w Komunikacie. Z przeprowadzonej analizy wynika, że zdecydowana większość banków nie wprowadziła odrębnej polityki informacyjnej, dzięki której klient w łatwy, przystępny i weryfikowalny sposób byłby informowany o możliwości uzyskania wyjaśnień oraz o terminie na złożenie wniosku. Banki wskazywały, że w aktualnym stanie prawnym brak jest podstaw ustawowych, które obligowałyby je do informowania wnioskodawców o prawie i terminie do uzyskania wyjaśnień, np. poprzez umieszczenie pouczenia w decyzji kredytowej. W związku z powyższym za zasadne należy uznać wprowadzenie nowych instytucji prawnych – bankowego pouczenia o możliwości uzyskania wyjaśnień oraz terminu złożenia wniosku o wyjaśnienia. Oprócz nowego przepisu dotyczącego terminu i pouczenia, zostały zaproponowane jeszcze trzy zmiany:</p> <p>a) doprecyzowanie, że wyjaśnienia udzielane na podstawie art. 70a u.p.b. powinny mieć</p> <p>charakter szczegółowy i zindywidualizowany, tak jak to zostało wskazane</p> <p>w Komunikacie;</p>	
--	--	---	--

			<p>b) zwolnienie z obowiązku ponoszenia opłat za udzielenie wyjaśnień przedsiębiorców</p> <p>będących osobami fizycznymi;</p> <p>c) dodanie przepisu (ust. 3a), którego celem jest rozwianie wątpliwości, że do wyjaśnień</p> <p>udzielanych w przypadku oceny zdolności kredytowej opartych o przetwarzanie danych w sposób wyłącznie zautomatyzowany stosuje się wymogi przewidziane art. 70a u.p.b. (np. termin i pouczenie).</p> <p>Odnosząc się do ostatniej z zaproponowanych zmian zwracamy uwagę, że w doktrynie można spotkać pewne rozbieżności i wątpliwości w zakresie relacji art. 70a u.p.b. i art. 105a u.p.b.</p> <p>Część doktryny argumentuje za tezą o odrębności wyjaśnień dotyczących dokonanej przez bank oceny zdolności kredytowej wnioskującego (art. 70a u.p.b.) oraz wyjaśnień co do podstaw podjętej decyzji, o którym mowa w art. 105a ust. 1a–c u.p.b. (zob. T. Białek, Procedura udzielania wyjaśnień dotyczących oceny zdolności kredytowej [wyjaśnienia, o których mowa w art. 70a Prawa bankowego], Lex). W doktrynie spotykane jest również stanowisko, które utożsamia wyjaśnienia z art. 105a ust. 1a u.p.b. i art. 70a u.p.b. (A. Mednis [w:] Prawo bankowe. Komentarz, red. A. Mikos-Sitek, P. Zapadka, LEX/el. 2022, art. 105(a)). Tym samym, w celu uniknięcia wątpliwości zostało zaproponowane dodanie ust 3a.</p>	
501.	Art. 70b ustawy – Prawo bankowe	UKNF	<p><u>Propozycja: po art. 70a dodaje się art. 70b w brzmieniu:</u></p> <p>„1. Klient może, za pośrednictwem banku, złożyć zastrzeżenie kredytowe. Bank, nie później niż w ciągu trzech dni roboczych, licząc od dnia złożenia przez klienta zastrzeżenia kredytowego, przekazuje zastrzeżenie kredytowe instytucji prowadzącej listę zastrzeżeń kredytowych. Bank informuje klienta na trwałym nośniku o wpisie jego zastrzeżenia kredytowego na listę zastrzeżeń kredytowych, nie później</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Kompleksowe rozwiązania w tym zakresie zawarte zostały w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapobieganiem kradzieży tożsamości</p>

		<p>niż w ciągu dwóch dni roboczych od dnia otrzymania informacji przez bank o wpisie.</p> <p>2. Zastrzeżenie kredytowe może zostać złożone w zakresie wszystkich albo niektórych banków, innych instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, instytucji pożyczkowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.</p> <p>3. Zastrzeżenie kredytowe może zostać odwołane albo zmienione w każdym czasie. Odwołanie zastrzeżenia składa się osobiście w siedzibie banku albo jego oddziale albo w formie elektronicznej. Odwołanie złożone w formie elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym.</p> <p>4. Oświadczenie klienta, o którym mowa w ust. 1 i 3 obejmuje przynajmniej serię i numer dowodu osobistego lub innego dokumentu potwierdzającego jego tożsamość oraz numer PESEL, o ile został nadany.</p> <p>5. Bank, nie później niż w ciągu trzech dni roboczych, licząc od dnia złożenia przez klienta odwołania zastrzeżenia kredytowego, przekazuje odwołanie zastrzeżenia kredytowego instytucji prowadzącej listę zastrzeżeń kredytowych. Odwołanie zastrzeżenia kredytowego powoduje jego wykreślenie z listy zastrzeżeń. Bank informuje klienta na trwałym nośniku o wykreśleniu jego zastrzeżenia kredytowego z listy zastrzeżeń kredytowych, nie później niż w ciągu dwóch dni roboczych od dnia otrzymania informacji przez bank o wykreśleniu wpisu. Przepisy niniejszego ustępu stosuje się odpowiednio do zmiany zastrzeżenia kredytowego.</p> <p>6. Bank może pobierać opłatę za realizację zlecenia, o którym mowa w ust 1 i 3. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż koszt przekazania, zmiany lub odwołania zastrzeżenia kredytowego.</p>	(UD472)
--	--	--	---------

			<p>7. Bank, inna instytucja ustawowo upoważniona do udzielania kredytów, instytucja pożyczkowa oraz podmiot, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim nie może udzielić kredytu lub pożyczki osobie fizycznej, lub zawrzeć z nią umowę poręczenia od dnia wpisu zastrzeżenia kredytowego na listę zastrzeżeń kredytowych, do dnia jego wykreślenia z tej listy. Umowa kredytu, umowa pożyczki albo umowa poręczenia naruszająca zakaz, o którym mowa w zdaniu pierwszym, jest nieważna.</p> <p>8. Zastrzeżenie kredytowe nie wyklucza możliwości kierowania do klienta reklamy dotyczącej oferty kredytowej, o ile co innego nie wynika z treści dyspozycji zastrzeżenia kredytowego.”</p>	
502.	Art. 79b ust. 3 ustawy – Prawo bankowe	KZBS	<p>Proponujemy dokonanie w art. 79b ust. 3 ustawy – Prawo bankowe następującej zmiany: 3. Informacje, o których mowa w ust. 1, przechowuje się przez okres 5 lat od dnia: 1) zakończenia sprawowania funkcji - w przypadku informacji dotyczących osób, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2; 2) zakończenia sprawowania funkcji przez członka zarządu lub rady nadzorczej banku, którego małżonkowi, rodzicowi lub dziecku udzielono kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji bankowej lub poręczenia - w przypadku informacji dotyczących osób, o których mowa w ust. 1 pkt 3; 3) w którym przestały być spełniane warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 4-6 lub od zakończenia umowy, o której mowa w ust. 1, w zależności od tego, który termin upłynął jako pierwszy - w przypadku informacji dotyczących spółek i osób, o których mowa w ust. 1 pkt 4-6.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Propozycja przedmiotowej zmiany, dotyczącej okresu przechowywania przez banki określonych informacji, podyktowana jest względami praktycznymi. Jest to szczególnie istotne w przypadku banków spółdzielczych, których relacje z członkami należy rozpatrywać w okresie nawet kilkunasto- czy kilkudziesięcioletnim. Obowiązek przechowywania informacji przez okres kilkudziesięciu lat powoduje</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

			<p>nieuzasadnione obciążenie banków obowiązkami archiwizacyjnymi, co narusza zasadę proporcjonalności.</p> <p>Dodatkowo wskazać należy, że przepisy prawa, powinny posługiwać się jasnymi kryteriami, szczególnie w zakresie nakładania obowiązków. W tym kontekście użyte w art. 79 ustawy – Prawo bankowe pojęcie „informacji”, które mają być przechowywane jest pojęciem nieostrym. W związku z tym, istnieje ryzyko, że banki pomimo przechowywania dokumentacji kredytowej, zostaną oskarżone o naruszenie przepisów prawa, bowiem nie przechowywały innych, bliżej niesprecyzowanych „informacji”. W związku z powyższym pożądanym byłoby jasne sprecyzowanie zakresu dokumentów, objętego obowiązkiem archiwizacyjnym.</p>	
503.	Art. 79 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo bankowe	KZBS	<p>Proponujemy przepisowi art. 79 ust.1. pkt 4 Prawa bankowego nadać następujące brzmienie:</p> <p>„1. Bank nie może stosować korzystniejszych warunków, a w szczególności korzystniejszych stóp oprocentowania niż stosowane przez bank dla danego rodzaju umowy przy prowadzeniu rachunków bankowych oraz przy udzielaniu kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych, poręczeń:</p> <p>[...]</p> <p>4) swoim akcjonariuszom albo członkom;”</p> <p>W konsekwencji zmiany będą wymagały również przepisy art. 79 b dotyczące zasad przekazywania informacji o kredytach, pożyczkach pieniężnych, gwarancjach bankowych oraz poręczeniach udzielonych podmiotom wskazanych w przedmiotowym przepisie.</p> <p>W związku z powyższym w art. 79 b Prawa bankowego proponujemy wprowadzenie następujących zmian:</p> <p>1) w ust.1 wykreśla się pkt. 6;</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

		<p>3) w ust. 3 pkt. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„ w którym przestały być spełniane warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 4- 56 - w przypadku informacji dotyczących spółek i osób, o których mowa w ust. 1 pkt 4 - 5-6.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Obecny przepis art. 79 ust. 1 pkt 4 Prawa bankowego, przewidujący brak możliwości stosowania korzystniejszych warunków (w tym korzystniejszych stóp oprocentowania przy prowadzeniu rachunków bankowych oraz przy udzielaniu kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych, poręczeń) dla swoich członków, nie uwzględnia specyfiki sektora bankowości spółdzielczej, a w szczególności znaczenia budowania silnej bazy członkowskiej w kontekście bezpieczeństwa i stabilności instytucji finansowych, jakimi są banki spółdzielcze. Zlikwidowanie prawnych barier uniemożliwiających wprowadzanie oferty produktów kierowanej do członków banków spółdzielczych, jest pierwszym krokiem do zwiększania bazy członkowskiej. Jest to szczególnie ważne w kontekście pozyskiwania młodszego pokolenia jako istotnej części bazy członkowskiej, w szczególności w perspektywie zapewnienia odpowiedniego zaplecza dla budowania składów rad nadzorczych. Z perspektywy kształtowania składów rad nadzorczych w bankach spółdzielczych, ważne są następujące czynniki:</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ możliwość sprawowania funkcji w radzie nadzorczej banków spółdzielczych wyłącznie przez ich członków (art. 45 § 2 Prawa spółdzielczego), ▪ wymagania w zakresie odpowiedzialności wynikających w pierwszej kolejności z art. 22 aa Prawa bankowego, ▪ wymagania w zakresie dot. kształtowania składu komitetu audytu – kryterium niezależności (maksymalny okres pełnienia funkcji członka rady nadzorczej - 12 lat) Zatem możliwość pozyskiwania nowych członków ma bezpośrednie przełożenie na możliwość właściwego 	
--	--	---	--

			obsadzenia rad nadzorczych w bankach spółdzielczych. Ponadto, zważywszy na specyfikę udziału w spółdzielni, w tym w banku spółdzielczym, udział w spółdzielni nie może być utożsamiany z akcją wyemitowaną przez spółkę akcyjną. Udział członkowski stanowi zarówno lokatę dla udziałowca, jak również istotny wkład w budowanie funduszy banku. Należy zwrócić również uwagę na to, że w przeciwieństwie do akcji udziały w banku spółdzielczym są niezbywalne (art. 10 d Ustawy o BS). Każdy udziałowiec dysponuje tylko jednym głosem, a ponadto na podstawie art. 26 – 29 Rozporządzenia CRR oraz art. 10c Ustawy o BS oraz postanowień statutu, zarząd banku spółdzielczego jest uprawniony do wstrzymania albo ograniczenia zwrotu wpłat na udziały oraz udziałów w banku spółdzielczym, Z uwagi na to, że kluczowym kapitałem banków spółdzielczych są ich członkowie, niezbędne jest zniesienie ograniczenia prawnego uniemożliwiającego kierowanie wyodrębnionej oferty produktowej do członków spółdzielni, a tym samym budowania zachęt skutkujących wzrostem liczby członków.	
504.	Art. 92ba ustawy – Prawo bankowe	ZBP	Sektor bankowy ponownie pragnie zwrócić uwagę na konieczność określenia zakresu czasowego zbiorczej informacji o rachunkach. Art. 92ba ust. 1 pkt 2 Prawa bankowego wskazuje, że bank jest obowiązany udzielić posiadaczowi rachunku bankowego, będącemu osobą fizyczną, oraz osobie, która uzyskała tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku, zbiorczej informacji o umowach rachunku bankowego posiadacza rozwiązanych albo wygasłych z przyczyn, o których mowa w art. 59a ust. 1–3 Prawa bankowego. Jednocześnie art. 92ba ust. 2 Prawa bankowego stanowi, że w zbiorczej informacji wskazuje się podmiot, który prowadzi albo prowadził rachunek, numery rachunków wynikające z umowy rachunku oraz informację, czy rachunki są nadal prowadzone. Ustawa nie precyzuje jednak w żaden sposób zakresu czasowego udzielania informacji o rachunkach bankowych posiadacza rozwiązanych albo wygasłych z przyczyn, o których mowa w art. 59a ust. 1–3 Prawa bankowego. Nie wskazuje ona, jak daleko wstecz bank	Postulat nieuwzględniony Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.

		<p>obowiązany jest poszukiwać informacji. W sposób oczywisty ten obowiązek jest niewykonalny wobec rachunków zamkniętych wcześniej niż maksymalne okresy przechowywania informacji o rachunkach wynikające z aktualnie obowiązujących przepisów prawa (przykładowo termin 5-letni z ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, czy z ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu). Ustawodawca powinien doregulować tą kwestię jednoznacznie wskazując maksymalny okres poszukiwania wstecz przez bank informacji o umowie rachunku rozwiązanej albo wygasłej z przyczyn, o których mowa w art. 59a ust. 1–3 Prawa bankowego. Uprzejmie prosimy przy tym o uwzględnienie faktu, że banki przechowując dokumentację dotyczącą rachunków bankowych mają na uwadze także okres przedawnienia roszczeń klientów związanych z danym typem rachunku bankowego.</p> <p><u>Propozycja zmiany pkt 2 w art. 92ba w ust. 1</u></p> <p><i>„umowach rachunku bankowego posiadacza rozwiązanych albo wygasłych z przyczyn, o których mowa w art. 59a ust. 1-3, w odniesieniu do których nie upłynął, wynikający z odrębnych przepisów, właściwy okres wymagany do przechowywania przez bank związanych z tymi umowami informacji i dokumentów;”</i></p> <p><u>Propozycja zmiany pkt 4 w art. 92ba w ust. 1</u></p> <p><i>„umowach rachunków posiadacza rachunku bankowego prowadzonych w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej rozwiązanych albo wygasłych z przyczyn, o których mowa w art. 13a ust. 1-3 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 924 z późn. zm.), w odniesieniu do których nie upłynął, wynikający z odrębnych</i></p>	
--	--	---	--

			<i>przepisów, właściwy okres wymagany do przechowywania przez bank związanych z tymi umowami informacji i dokumentów;”;</i>	
505.	Art. 92 bd ustawy – Prawo bankowe	ZBP	<p>Uwzględniając okoliczność, iż wśród banków znajdują się podmioty, które z racji przepisów ustawowych nie mogą prowadzić rachunków bankowych uzasadnione jest ich wyłączenie spod przepisów art. 92ba-92bd Prawa bankowego określających obowiązki w zakresie poszukiwania takich rachunków poprzez centralną informację. Do tych podmiotów trzeba zaliczyć będący bankiem państwowym Bank Gospodarstwa Krajowego, do którego podstawowych celów – zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego – należy wspieranie polityki gospodarczej Rady Ministrów, rządowych programów społeczno-gospodarczych oraz programów samorządności lokalnej i rozwoju regionalnego. Drugą kategorią podmiotów, które powinny polegać ww. wyłączeniu są banki hipoteczne. Według art. 11a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych bank hipoteczny może wykonywać wyłącznie czynności określone w tej ustawie. Jednocześnie, przedmiotowa ustawa wśród takich czynności nie wymienia czynności prowadzenia rachunku bankowego.</p> <p><u>Propozycja dodania art. 92 be po art. 92 bd</u></p> <p><i>„Przepisów art. 92ba-92bd nie stosuje się do Banku Gospodarstwa Krajowego, o którym mowa w ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2153), oraz do banków hipotecznych, o których mowa w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 581 z późn. zm.).”;</i></p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
506.	Art. 92bd ustawy – Prawo bankowe	ZBP	<p>W przepisie art. 92bd ust. 2 Prawa bankowego należy rozważyć dodanie zdania drugiego, które wskazywałoby, iż, w przypadku gdy bank posiada dane niewystarczające do zindywidualizowania posiadacza rachunku bankowego lub samego rachunku, przesyła do</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

		<p>centralnej informacji odpowiedź na to wskazującą, a osoba uprawniona w celu uzyskania stosownych informacji musi podjąć bezpośredni kontakt z bankiem.</p> <p>Taka zmiana będzie istotna z tego powodu, że w chwili obecnej funkcjonują jeszcze rachunki bankowe osób, którym nie został nadany numer PESEL, jak również rachunki, do których numer ten nie był pobrany, np. książeczki mieszkaniowe. Osoba uprawniona otrzymując z centralnej informacji odpowiedź, że dany bank posiada dane niewystarczające do zidentyfikowania posiadacza rachunku bankowego, uzyska wiadomość, iż w tym banku potencjalnie mogą znajdować się środki stanowiące przedmiot spadkobrania. Będzie to dla niej wskazówka, aby przedstawić w przedmiotowym banku dodatkowe dokumenty, które umożliwią identyfikację spadkodawcy, a tym samym udzielenie przez bank stosownych informacji.</p> <p>Dodatkowo, z uwagi na faktyczną niemożliwość udzielenia przez mniejsze banki (głównie spółdzielcze) odpowiedzi na zapytanie o rachunki pochodzące z centralnej informacji w terminie 3 dni roboczych od jego otrzymania, proponuje się wydłużenie ustanowionego w art. 92bd ust. 2 Prawa bankowego terminu z 3 do 5 dni roboczych. Pozwoli to na przekazywanie pytającemu o rachunki kompletnej zbiorczej informacji.</p> <p><u>Propozycja zmiany art. 92bd ust. 2:</u></p> <p><i>„Informacji, o których mowa w art. 92ba ust. 1, bank udziela niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania zapytania od Centralnej informacji. W przypadku gdy dane przekazane w zapytaniu z Centralnej informacji nie są wystarczające dla jednoznacznej identyfikacji posiadacza rachunku bankowego, bank informuje o tym w tym samym terminie.”;</i></p>	
--	--	--	--

507.	Art. 92be ustawy – Prawo bankowe	UKNF	<p>Propozycja: dodanie art. 92be w brzmieniu:</p> <p>„Art. 92be. Do banków, które nie prowadzą rachunków bankowych dla osób fizycznych i nie przechowują środków pieniężnych osób fizycznych po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy rachunku bankowego, nie stosuje się przepisów art. 92ba-92bd”.</p> <p>Artykuły 92ba-92bd u.p.b. tworzą mechanizm pozyskiwania informacji o wszystkich rachunkach bankowych określonej osoby fizycznej. Upoważniają one posiadacza rachunku, osobę, która uzyskała tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku, oraz zarządcę sukcesyjnego do uzyskania informacji o wszystkich rachunkach bankowych, odpowiednio żyjącego albo zmarłego, posiadacza rachunku. Podobne (choć nie tożsame) uprawnienie przysługuje dostawcy usług płatniczych. W obu przypadkach istota regulacji sprowadza się do możliwości uzyskania informacji o wszystkich rachunkach bankowych określonej osoby prowadzonych we wszystkich bankach przez złożenie zapytania w jednym, wybranym banku.</p> <p>UKNF dostrzega pewną dysfunkcyjność obowiązujących regulacji. Pismem z 10 sierpnia 2020 r. (znak PNB-PNB0.7111.1.2020.MB) UKNF przekazał do Ministerstwa Finansów stanowisko w odpowiedzi na pismo FN1.701.27.2019.OLT z dnia 17 lipca 2020 r. dotyczące „Oceny funkcjonowania rozwiązań przewidzianych w ustawie z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, w szczególności w zakresie ich zasadności i skuteczności” (druk senacki nr 92). W piśmie tym wskazano, że: „Odnosząc się do części podmiotów funkcjonujących na rynku finansowym, których działalność nie pokrywa się zakresem ustawy o rachunkach uspiionych ([...] banki hipoteczne, część banków samochodowych, niektóre oddziały instytucji kredytowych) warto zauważyć, że w ramach Centralnej Informacji powinny uczestniczyć te podmioty, które prowadzą rachunki bankowe, czy rachunki dla członków kas. Wskazane powyżej podmioty «nie widzą» uzasadnienia</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
------	----------------------------------	------	---	---

		<p>dla swojego uczestnictwa w wymianie informacji w ramach Centralnej Informacji, ponieważ nawet gdyby zawarły umowę z KIR S.A. to zawsze odpowiedź na pytanie o prowadzenie rachunku będzie negatywna.</p> <p>Zgodnie z art. 92bd ust. 1 ustawy prawo bankowe Bank prowadzący rachunek bankowy jest obowiązany nieodpłatnie udzielić informacji, o których mowa w art. 92ba ust. 1, Centralnej Informacji. Zatem w sytuacji, gdy dany podmiot nie prowadzi rachunku bankowego to w myśl wskazanego przepisu nie jest zobowiązany do udzielenia odpowiedzi do KIR S.A., ponieważ obowiązek udzielenia odpowiedzi ciąży na podmiocie prowadzącym rachunek. Wnioskodawca, wnioskując o zbiorczą informację może zatem otrzymać dokument, w którym jest wskazanych kilka podmiotów, które nie udzieliły odpowiedzi, co z kolei może rodzić przeświadczenie o nieprawidłowym funkcjonowaniu procesu związanego z Centralną Informacją.”</p> <p>Trzeba podkreślić, że art. 92ba u.p.b. określa rodzaje rachunków bankowych, które powinny być uwzględnione w zbiorczej informacji dostarczanej przez bank osobom wnioskującym. Wśród tych rachunków mogą również wystąpić rachunki bankowe osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą. Jest to zrozumiałe ponieważ wiarytelności z tych rachunków również wchodzi w skład masy spadkowej. W Centralnej Informacji powinien zatem uczestniczyć BGK, który obecnie oferuje rachunki bankowe dla osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą (por. Komentarz do art. 92ba, red. K. Osajda , Tom IVB. Prawo i postępowanie spadkowe. Komentarz, Warszawa 2018, wyd. el. Legalis, Nb 15- 19).</p> <p>W związku z powyższym, rekomendujemy zmianę polegającą na dodaniu art. 92be, który wyłącza stosowanie przepisów wyartykułowanych w art. 92ba-92bd u.p.b. wobec banków, które: a) z mocy ustawy nie mogą prowadzić rachunków bankowych dla osób fizycznych; b) z mocy prawa mogą prowadzić takie rachunki, lecz w</p>	
--	--	--	--

			<p>zezwoleń KNF na utworzenie banku nie wskazano takiego rodzaju czynności bankowych (zob. art. 31 u.p.b.); c) z mocy prawa mogą prowadzić takie rachunki, legitymując się zezwoleniem KNF na utworzenie banku, w którym wskazano takiego rodzaju czynności bankowe, lecz w rzeczywistości (w faktycznie prowadzonej działalności bankowej) nie prowadzą ani jednego rachunku bankowego na rzecz osoby fizycznej.</p>	
508.	Art. 105 ust. 4 ustawy – Prawo bankowe	Polski Związek Faktorów	<p>W art. 105 ust. 4 Prawa bankowego po pkt. 6) dodaje się pkt 7) w następującym brzmieniu: „7) <i>podmiotom, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu oraz instytucjom finansowym, których podstawowa działalność polega na świadczeniu usług faktoringowych w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne do zawarcia umowy leasingu lub umowy faktoringu</i>”;</p> <p>Przedstawioną propozycję legislacyjną uzasadnia fakt, że faktoryzy są już objęci zakresem art. 106d Prawa bankowego, co wskazuje w sposób jednoznaczny na to, że są elementem systemu wymiany informacji, który z punktu widzenia ustawodawcy wprost służy bankom, ale też innym instytucjom pozostającym w ścisłym związku z bankami. Zatem skoro dane z firm faktoringowych służą zapobieganiu fraudom w sektorze finansowym, to tym bardziej w celu uszczelnienia systemu i dostępności do informacji, powinny mieć one możliwość przekazywania do instytucji takiej, jak BIK informacji na temat zaciąganych w tych przedsiębiorstwach zobowiązań i ich spłacalności.</p> <p>Obecnie w systemie jest luka, gdyż art.105 ust. 4 Prawa bankowego nie przewiduje tych instytucji w zawartym w jego treści katalogu podmiotów. Niezbędne jest jego uzupełnienie w sposób zaproponowany powyżej. Użycie w propozycji treści zmiany legislacyjnej zwrotu „instytucjom finansowym, których podstawowa działalność polega na świadczeniu usług faktoringowych” wynika z dokonanej już przez Ustawodawcę zmiany treści art. 106d Prawa</p>	<p>Postulat nieuwzględniony Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

		<p>bankowego, w brzmieniu której mowa o „instytucjach finansowych, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu lub świadczeniu usług faktoringowych.”.</p> <p>Firmy faktoringowe, mimo, że wprost nie udzielają kredytów, to finansują przedsiębiorców w sposób ciągły, udzielane limity finansowe mają charakter rewolwingowy, a umowy faktoringu zawierane są zazwyczaj na czas nieokreślony. Zatem zobowiązania z tytułu tego rodzaju finansowania w ramach faktoringu udzielonego klientom na długi okres czasu, mają niebagatelne znaczenie przy ocenie zdolności kredytowej i analizie ryzyka kredytowego w sytuacji, gdy ci sami klienci ubiegają się o kredyt w banku czy przykładowo korzystają z usług instytucji pożyczkowej albo w innej firmie leasingowej czy faktoringowej. Ponadto, większość firm faktoringowych to podmioty pozostające w strukturze kapitałowej banków, a mimo to pozbawione są dostępu do danych kredytowych zgromadzonych w rejestrze kredytowym. Obroty faktoringowe mierzone wartością skupionych od klientów wierzytelności (faktur) przez podmioty zrzeszone w PZF za rok 2021 wyniosły 362 mld złotych, co w porównaniu z 2020 rokiem, gdzie wartość skupionych od klientów wierzytelności wyniosła 290 mln złotych stanowi wzrost o 26%. Stanowi to już 15 % polskiego PKB. Z członków PZF (PZF zrzesza podmioty, które zrealizowały w 2021 r. łącznie 91% obrotów faktoringowych w Polsce, w tym banki oraz instytucje finansowe będące członkami grup kapitałowych banków) korzysta obecnie ponad 26 tysięcy firm i przekazały one do sfinansowania ponad 21 mln faktur¹. Faktorzy dostarczają kapitału obrotowego dla polskich przedsiębiorców przede wszystkim z segmentu mikro, małych i średnich przedsiębiorstw, zapewniając przedsiębiorcom płynność finansową. Skala finansowania dla polskich przedsiębiorców byłaby z pewnością zdecydowanie większa, gdyby faktorzy mogli pozyskiwać dane o zobowiązaniach przedsiębiorców z wiarygodnego źródła. Dokonanie ww. zmiany legislacyjnej</p>	
--	--	--	--

		<p>wpłynęłoby więc korzystnie zarówno na sektor faktoringowy, jak również oddziaływałyby wzmacniająco na dochody państwa (usługi faktoringowe są odpłatne i opodatkowane stawką 23%). Ponadto, przytoczone powyżej liczby wskazują, że informacja na temat tak dużej wartości zobowiązań finansowych znajduje się poza dostępem dla banków i innych instytucji finansowych oceniających zdolność kredytową klienta. Połowa zawieranych umów to umowy z regresem, jednak warto zauważyć, że również w umowach z przejęciem ryzyka jest przewidziany regres do klienta. Przedstawione rozwiązanie legislacyjne ma szczególne znaczenie w dobie wymagających warunków rynkowych, powodowanych przez otoczenie wysokich stóp procentowych, wysokiej inflacji, umiarkowanego wzrostu gospodarczego, w dalszym ciągu niepewnej sytuacji epidemicznej, jak również energetycznej i geopolitycznej, związanej z trwającą wojną za wschodnią granicą państwa. Warto zauważyć, że zaproponowana zmiana legislacyjna ma znaczenie nie tylko z uwagi na wspomniane wyżej potrzeby firm faktoringowych w zakresie dostępu do rzetelnej informacji, ale również lub przede wszystkim leży w interesie małych i średnich firm, które dzięki temu zyskają ułatwiony dostęp do finansowania w tym trudniejszym okresie, dzięki możliwości ich rzetelnej oceny przez podmioty udzielające finansowania. Z całą pewnością też szybki dostęp faktorów do informacji o zobowiązaniach klienta ograniczy szereg dodatkowych formalności, które z punktu widzenia mikro czy małego przedsiębiorcy stanowią biurokratyczne bariery w dostępie do finansowania, co zdecydowanie usprawni dokonywanie oceny ryzyka klienta w celu przyznania limitu finansowania, a więc realnie przyspieszy i ułatwi przedsiębiorcom korzystanie z faktoringu. Zmiana należy potraktować jako wysoce istotną, biorąc pod uwagę, że podstawowym celem skorzystania przez klientów z faktoringu jest jak najszybsza poprawa ich płynności finansowej. Wreszcie, proponowane zmiany stanowią mogą kolejny znaczący krok w dążeniu do ograniczenia wykluczenia finansowego dla</p>	
--	--	---	--

			<p>małych firm poprzez włączenie w realnym wymiarze i w szerszym zakresie instrumentów finansowych takich jak faktoring, co pozwoli na prowadzenie i utrzymanie małych przedsiębiorstw na polskim rynku przy jednoczesnym promowaniu firm rzetelnych, które dzięki większym zasobom informacyjnym będą miały bardziej korzystne oferty cenowe na finansowanie udzielane w ramach świadczonych usług. Zaproponowana przez PZF zmiana legislacyjna z pewnością będzie korzystna dla ograniczenia ryzyka systemowego branży finansowej, co w kontekście możliwego spowolnienia gospodarczego wywołanego między innymi agresją Federacji Rosyjskiej na Ukrainę i dużymi turbulencjami na rynku nośników energii, wydaje się być kluczowe dla wzmacniania sytuacji gospodarczej Polski poprzez stworzenie optymalnych warunków dla prowadzenia działalności gospodarczej, szczególnie przez małych i średnich przedsiębiorców.</p>	
509.	Art. 105 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo bankowe	UKNF	<p>UKNF proponuje zmianę w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit b tiret czwarty ustawy – Prawo bankowe oraz zmiany w art. 40b ust. 1 i 4 ustawy o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych poprzez dostosowanie brzmienia omawianych przepisów do art. 20 ust. 5a ustawy o Policji oraz do projektowanego art. 10c ust. 4 pkt 3 i 9 ustawy o Straży Granicznej.</p> <p>Zmianę uzasadnia potrzeba ujednoczenia zasad dostępu do informacji objętych tajemnicą bankową przez organy ścigania (Policję, Żandarmerię Wojską, Straż Graniczną oraz prokuratora) w ramach przysługującego im uprawnienia uzyskiwania bez zgody sądu okręgowego informacji objętych tajemnicą bankową w zakresie zawarcia z osobą fizyczną, prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej umowy o wykonywanie czynności bankowych, w celu weryfikacji zawarcia takich umów i czasu ich obowiązywania.</p> <p>Ustawą z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw wprowadzono do systemu prawa posiadające</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

		<p>tożsame brzmienie normy art. 20 ust. 5a pkt 3 ustawy o Policji, art. 105 ust. 1 pkt 2 lit b tiret czwarty ustawy – Prawo bankowe oraz art. 40b ust. 4 pkt 3 ustawy o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych. Następnie, ustawą z dnia 17 grudnia 2021 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z powołaniem Centralnego Biura Zwalczenia Cyberprzestępczości dokonano zmiany w art. 20 ust. 5a pkt 3 ustawy o Policji poprzez uzupełnienie jego brzmienia sformułowaniem „a także dane teleadresowe umożliwiające nawiązanie kontaktu z tą osobą fizyczną, prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej” dodanym po wyrazach „i czasu ich obowiązywania”. W art. 20 ust. 5a ustawy o Policji dodano także pkt 9 w brzmieniu: „9) dotyczące zawarcia z osobą fizyczną, prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej umowy o świadczenie usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, umożliwiające weryfikację zawarcia takich umów i czasu ich obowiązywania, a także dane teleadresowe umożliwiające nawiązanie kontaktu z tą osobą fizyczną, prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej”.</p> <p>Analogiczne zmiany nie zostały jednak dokonane w zakresie uprawnień prokuratora i Żandarmerii Wojskowej, pomimo obowiązywania w przypadku omawianych organów normy analogicznej do art. 20 ust. 5a pkt 3 ustawy o Policji. Jednocześnie, w ramach projektowanej ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku przepisy takie mają się znaleźć również w ustawie o Straży Granicznej. Dla zapewnienia odpowiedniego i spójnego pomiędzy poszczególnymi organami ścigania dostępu do informacji zasadne jest w ocenie UKNF uzupełnienie opiniowanej regulacji o poniższe zmiany legislacyjne.</p> <p>Dotyczy to zmiany w:</p>	
--	--	--	--

		<p>1) art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. b) tiret czwarty ustawy – Prawo bankowe poprzez nadanie mu następującego brzmienia:</p> <p><i>„w zakresie zawarcia z osobą fizyczną, prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej umowy o wykonywanie czynności bankowych, w celu weryfikacji zawarcia takich umów i czasu ich obowiązywania, a także w zakresie danych teleadresowych umożliwiających nawiązanie kontaktu z tą osobą fizyczną, prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej.”</i></p> <p>2) art. 40b ust. 1 ustawy o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych poprzez dodanie w nim nowego pkt 12 o następującym brzmieniu:</p> <p><i>„stanowiących tajemnicę zawodową w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1907, 1814 i 2140).”</i></p> <p>3) art. 40b ust. 4 pkt 3 ustawy o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych poprzez nadanie mu następującego brzmienia:</p> <p><i>„dotyczące zawarcia z osobą fizyczną, prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej umowy o wykonywanie czynności, o których mowa w art. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, lub czynności, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, umożliwiające weryfikację zawarcia takich umów i czasu ich obowiązywania, a także dane teleadresowe umożliwiające nawiązanie kontaktu z tą osobą fizyczną, prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej.”</i></p> <p>4. art. 40b ust. 4 ustawy o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych poprzez dodanie w nim nowego pkt 10 o następującym brzmieniu:</p>	
--	--	---	--

			<p>„10. dotyczące zawarcia z osobą fizyczną, prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej umowy o świadczenie usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, umożliwiające weryfikację zawarcia takich umów i czasu ich</p> <p>obowiązywania, a także dane teleadresowe umożliwiające nawiązanie kontaktu z tą osobą fizyczną, prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej.”</p>	
510.	Art. 105 ust. 4 ustawy – Prawo bankowe	ZBP	<p>Zmiana art. 105 ust.4 Prawa bankowego – rozszerzenie katalogu podmiotów uprawnionych do wymiany informacji z instytucją utworzoną na podstawie art. 105 ust.4 Prawa bankowego o firmy leasingowe i faktoringowe:</p> <p><u>Propozycja poprawki legislacyjnej:</u></p> <p>W art. 105 ust. 4 Prawa bankowego po pkt 6) dodaje się punkt 7) w następującym brzmieniu:</p> <p>„7) podmiotom, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu oraz podmiotom, których podstawowa działalność polega na świadczeniu usług faktoringowych w zakresie w jakim informacje te są niezbędne do zawarcia umowy leasingu lub umowy faktoringu”;</p> <p>Przedstawioną propozycję legislacyjną uzasadnia fakt, że firmy leasingowe i faktoringowe są już objęte zakresem art. 106d Prawa bankowego, co wskazuje w sposób jednoznaczny na to, że są elementem systemu wymiany informacji, który z punktu widzenia ustawodawcy wprost służy bankom ale też innym instytucjom pozostającym w ścisłym związku z bankami. Zatem skoro dane z firm leasingowych i faktoringowych służą zapobieganiu fraudom w sektorze finansowym, to tym bardziej celem uszczelnienia systemu i dostępności do informacji powinny mieć one możliwość przekazywania do instytucji takiej, jak BIK informacji na temat zaciąganych w tych</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

		<p>firmach zobowiązań i ich spłacalności. Obecnie w tym systemie jest luka, gdyż art.105 ust. 4 Prawa bankowego nie przewiduje w zawartym w nim katalogu podmiotowym tych instytucji. Zatem niezbędne jest jego uzupełnienie w sposób jak wyżej zaproponowany.</p> <p>Zarówno firmy leasingowe, jak i faktoringowe, w szczególności jednak te pierwsze wykonują działalność, która ma de facto charakter kredytowy. Zatem zobowiązania z tytułu tego rodzaju kredytowania udzielonego ich klientom mają niebagatelne znaczenie przy ocenie zdolności kredytowej i analizie ryzyka kredytowego w sytuacji, gdy klienci ci ubiegają się o kredyt w banku czy np. instytucji pożyczkowej albo w innej firmie leasingowej. Co ciekawe, większość firm leasingowych to podmioty pozostające w strukturze kapitałowej banków, a mimo to pozbawione są dostępu do danych kredytowych zgromadzonych w rejestrze kredytowym.</p> <p>Z naszych kontaktów z firmami leasingowymi wynika, że ogromnym utrudnieniem jest dla nich brak możliwość pozyskania danych z rejestru kredytowego w sposób inny niż zgoda klienta, która w większości przypadków nie jest udzielana, a jeśli nawet zostanie udzielona, to w każdej chwili może zostać odwołana (i jest odwoływana jak wskazują statystyki), co powoduje, że firma leasingowa ale też pozostałe instytucje, w tym banki nie mają szans aby dowiedzieć się jak udzielone finansowanie jest spłacane przez klienta, nie mówiąc już o negatywnym wpływie usuwania takich informacji na system wymiany (erozja) .</p> <p>Potencjał rynku firm leasingowych to 88 mld. udzielonego finansowania w roku 2021, co stanowi wzrost o 31 % w stosunku do 2020 rok (vide: raport Związku Polskiego Leasingu za 2021r). Według informacji dostępnych w Internecie wynik mógłby być jeszcze lepszy, gdyby nie problemy z dostępnością nowych samochodów.</p>	
--	--	---	--

		<p>W pierwszej połowie 2022 roku firmy leasingowe udzieliły finansowania w kwocie 42 mld złotych (vide: raport Związku Polskiego Leasingu za I półrocze 2022r.)</p> <p>Jeśli chodzi o firmy faktoringowe, z raportu Polskiego Związku Faktorów za 2020 r. wynika, że firmy zrzeszone w Polskim Związku Faktorów nabyły wierzytelności wynikające z faktur wystawionych przez krajowych przedsiębiorców o łącznej wartości ponad 290 mld zł, rok temu kwota ta sięgała 281,7 mld zł, co oznacza wzrost o 3 proc. Z faktoringu według PZF korzysta obecnie 18,4 tys. Firm i przekazały one do sfinansowania 18,4 mln faktur (http://faktoring.pl/analizy-i-statystyki/2020-2/.)</p> <p>Statystyki te pokazują, że informacja na temat tak dużej wartości zobowiązań finansowych znajduje się poza dostępem dla banków i innych instytucji finansowych oceniających zdolność kredytową klienta.</p> <p>Przedstawione rozwiązanie legislacyjne ma szczególne znaczenie w dobie wymagających warunków rynkowych, powodowanych przez otoczenie wysokich stóp procentowych, wysokiej inflacji, umiarkowanego wzrostu gospodarczego, w dalszym ciągu niepewnej sytuacji epidemicznej, jak również energetycznej i geopolitycznej, związanej z przedłużającą się wojną.</p> <p>Ma ono znaczenie nie tylko z uwagi na wspomniane wyżej potrzeby firm leasingowych i factoringowych w zakresie dostępu do rzetelnej informacji ale również lub przede wszystkim leży w interesie małych i średnich firm, które dzięki temu zyskają ułatwiony dostęp do finansowania w tym trudniejszym okresie dzięki możliwości ich rzetelnej oceny przez udzielających finansowania. Z całą pewnością też szybki dostęp finansujących do informacji o zobowiązaniach klienta ograniczy szereg dodatkowych formalności, które z punktu widzenia</p>	
--	--	--	--

			<p>mikroprzedsiębiorcy czy konsumenta stanowią po prostu biurokratyczne bariery w dostępie do finansowania.</p> <p>Wreszcie, proponowane zmiany stanowią kolejny znaczący krok w dążeniu do ograniczenia wykluczenia finansowego dla małych firm, do włączenia w realnym wymiarze w szerszym zakresie instrumentów finansowych takich jak leasing i factoring, do promowania firm rzetelnych które dzięki większym zasobom informacyjnym będą miały lepsze oferty cenowe na finansowanie itp.</p> <p>Powyższe będzie z korzyścią dla ograniczenia ryzyka systemowego branży finansowej co w kontekście możliwego spowolnienia gospodarczego wywołanego między innymi Agresją Rosji na Ukrainę i dużymi turbulencjami na rynku nośników energii wydaje się być ważne dla Polski.</p>	
511.	Art. 105 ust. 4 ustawy – Prawo bankowe	Związek Polskiego Leasingu	<p>ZPL przyłącza się i popiera propozycję zmiany art. 105 ust. 4 ustawy Prawo bankowe zgłoszoną już przez Związek Banków Polskich (ZBP), wnosząc przy tym o wprowadzenie nieznacznych, lecz istotnych dla rynku finansowego modyfikacji do tej propozycji. Propozycja zgłoszona przez ZBP sprowadza się do uzupełnienia art. 105 ust. 4 ustawy Prawo bankowe o nowy punkt 7) w następującym brzmieniu:</p> <p>„7) podmiotom, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu oraz podmiotom, których podstawowa działalność polega na świadczeniu usług faktoringowych w zakresie w jakim informacje te są niezbędne do zawarcia umowy leasingu lub umowy faktoringu.”</p> <p>Propozycja ZBP została szczegółowo uzasadniona. ZPL w pełni to uzasadnienie podziela. Unikając obszernych powtórzeń za ZBP, przede wszystkim zaakcentować należy następujące argumenty przemawiające za zmianą: Firmy leasingowe i faktoringowe są już objęte zakresem art. 106d Prawa bankowego, co wskazuje w sposób jednoznaczny na to, że są elementem systemu wymiany informacji,</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

		<p>który z punktu widzenia ustawodawcy wprost służy bankom, ale też innym instytucjom pozostającym w ścisłym związku z bankami. Tym samym firmy leasingowe i faktoringowe w pełni przyczyniają się do zapobiegania nadużyciom (fraudom) w systemie finansowym. Zobowiązania z tytułu finansowania udzielonego przez firmy leasingowe oraz faktoringowe mają niebagatelne znaczenie dla całego systemu finansowego. Jeśli idzie o leasing, to łączne saldo finansowania udzielonego na dzień 30.06.2022r. wyniosło 172,7 mld zł i przekroczyło o 6,7 mld zł sumę pozostałych w Polsce do spłaty rat kredytowych, z tytułu kredytów inwestycyjnych, udzielonych przedsiębiorcom przez banki, na zakup ruchomości. W ciągu III kwartałów 2022 r. roku branża leasingowa sfinansowała inwestycje o wartości 63,4 mld. zł., szacujemy, że całym 2022 roku wartość ta przekroczy 84 mld. zł. Według danych GUS pod koniec 2021 roku z leasingu korzystało blisko 1 mln 50 tys. klientów, a w ich posiadaniu znajdowało się ponad 2,5 mln przedmiotów leasingu. Wszystko to świadczy, że zobowiązania leasingowe oraz zachowania płatnicze klientów branży leasingowej mają bardzo istotne znaczenie przy ocenie zdolności kredytowej i analizie ryzyka kredytowego w sytuacji, gdy klienci ci ubiegają się o kredyt w banku czy np. instytucji pożyczkowej albo o finansowanie w firmie leasingowej. Dostęp do rzetelnej informacji kredytowej usprawni, a jednocześnie wzmocni procesy oceny zdolności klientów do spłaty finansowania. Ułatwi również dostęp do finansowania dla rzetelnych firm, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw. Ograniczy z kolei podatność branży na wyłudzenia.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, ZPL proponuje modyfikacje i doprecyzowania w treści nowego pkt. 7) art. 105 ust. 4 Prawa bankowego jak poniżej:</p> <p><i>„7) podmiotom, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu,</i></p>	
--	--	---	--

		<p><i>o której mowa w art. 17a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz w art. 23a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz podmiotom, których podstawowa działalność polega na świadczeniu usług faktoringowych - na zasadzie wzajemności informacji, w tym stanowiących odpowiednio tajemnicę bankową oraz informacji udostępnionych przez te podmioty, w zakresie w jakim informacje te są potrzebne do oceny zdolności klienta do spłaty zobowiązań w związku z udostępnianiem składników majątkowych lub świadczeniem usług faktoringowych."</i></p> <p>Nasze modyfikacje sprowadzają się do: Precyzyjnego określenia kręgu podmiotów uzyskujących dostęp do baz BIK. Mianowicie, konstrukcyjnie posługujemy się techniką zastosowaną już w art. 106d Prawa bankowego. Jednocześnie odesłanie do przepisów ustaw - odpowiednio - o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o podatku dochodowym od osób fizycznych pozwala na jednoznaczne włączenie do kręgu podmiotów uzyskujących dostęp do baz BIK nie tylko firmy leasingowe będące instytucjami finansowym, których działalność polega na świadczeniu usług leasingu finansowego (a więc takiego, w którym co do zasady następuje pełna spłata wartości przedmiotu leasingu oraz jego wykup przez klienta), ale także podmiotów świadczących usługi najmu długoterminowego czy tzw. leasingu operacyjnego, gdzie klient uzyskuje prawo (opcję) wykupu przedmiotu po okresie umowy. Członkiem ZPL jest również Polski Związek Wynajmu i Leasingu Pojazdów (PZWLP) zrzeszający właśnie podmioty świadczące usługi najmu długoterminowego i leasingu operacyjnego (w rozumieniu rachunkowym). W roku 2022 flota pojazdów udostępnianych przez firmy stowarzyszone w PZWLP przekroczyła 200 tys. sztuk. Zatem włączenie tych podmiotów do możliwości korzystania z baz BIK, a jednocześnie zasilanie baz BIK informacjami przekazywanymi przez te podmioty wpisuje się w zapewnienie uczestnikom wymiany danych jak najszerszego obrazu rynku finansowego, a tym samym wypełnia postulatory wskazane w</p>	
--	--	--	--

			<p>uzasadnieniu przedstawionym przez ZBP. Podkreślenia zasady wzajemności, tj. że wraz z uzyskaniem dostępu do baz danych BIK podmioty leasingowe i faktoringowe będą równocześnie te bazy zasilać własnymi informacjami. Precyzyjnego wskazania, że dostęp obejmował będzie również informacje stanowiące tajemnicę bankową. Precyzyjnego zakreślenia, że dane uzyskiwane z BIK będą mogły być wykorzystywane na potrzeby umów dotyczących finansowania składników majątkowych, a więc przede wszystkim umów leasingu, o których mowa w Kodeksie cywilnym, ale także umów najmu i dzierżawy, a także umów dotyczących innych usług finansowych świadczonych przez firmy leasingowe i faktoringowe (np. leasingu operacyjnego czy tzw. pożyczek leasingowych, tj. pożyczek pieniężnych na sfinansowanie nabycia środków trwałych, na których firmy leasingowe ustanawiają zabezpieczenie). Należy skomentować, że zakreślenie takiego kręgu produktów oferowanych przez firmy leasingowe pozostaje spójne z koncepcją wymiany informacji w zakresie przeciwdziałania fraudom (art. 106d Prawa bankowego). Spełnia również postulat, aby bazy BIK zasilane były informacjami w jak najszerszym zakresie, a to z korzyścią dla całego rynku finansowego.</p>	
512.	Art. 105 ust. 4 ustawy – Prawo bankowe	ZBP	<p><u>Propozycja poprawki legislacyjnej:</u></p> <p>„W ustawie – Prawo bankowe w art. 105 skreśla się ust. 4e, 4f i 4g.”</p> <p>Związek Banków Polskich wnosi o zmianę art. 105 Prawa bankowego poprzez wykreślenie ust. 4e, ust. 4f i ust. 4g, które uzależniają udostępnienie przez instytucję utworzoną na podstawie art. 105 ust. 4 Prawa bankowego instytucjom pożyczkowym informacji stanowiących tajemnicę bankową od zgody klienta. Ta zmiana pozwoli na zrównanie instytucji pożyczkowych w dostępie do danych gromadzonych przez instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4 Prawa bankowego z pozostałymi instytucjami mającymi ustawowy dostęp do takich danych.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

			Brak tej zmiany spowoduje natomiast, że instytucja pożyczkowa, aby móc pozyskać dane z instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust. 4 Prawa bankowego dla celów oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego będzie musiała mieć zgodę konsumenta, podczas gdy pozostałe instytucje wymienione w art. 105 ust. 4 Prawa bankowego nie mają obowiązku posiadania zgody, w tym dopisane do art. 105 ust. 4 Prawa bankowego instytucje płatnicze. Taki stan prowadziłby do niczym nieuzasadnionego dyskryminowania instytucji pożyczkowych, podmiotów przecież regulowanych ustawowo i rejestrowanych przez Komisję Nadzoru Finansowego, w dostępie do danych niezbędnych do prawidłowej oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego.	
513.	Art. 105 ust 4j ustawy – Prawo bankowe	UKNF	<p><u>Propozycja: w art. 105 po ust. 4i dodaje się ust. 4j w brzmieniu:</u></p> <p><i>„Instytucja utworzona na podstawie ust. 4 obowiązana jest dokonać wpisu, zmiany albo wykreślenia zastrzeżenia kredytowego z listy zastrzeżeń kredytowych w terminie nie dłuższym niż trzy dni robocze, licząc od dnia przekazania jej takiego zlecenia przez kredytodawcę, w rozumieniu art. 5 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, spółdzielczą kasę oszczędnościowo kredytową, oddział instytucji kredytowej, oddział banku zagranicznego albo bank. W terminie nie dłuższym niż trzy dni robocze, instytucja utworzona na podstawie ust. 4 informuje kredytodawcę, o którym mowa w zdaniu poprzednim, o dokonanych wpisach, zmianach lub wykreśleniach zastrzeżeń kredytowych.”</i></p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Kompleksowe rozwiązania w tym zakresie zawarte zostały w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapobieganiem kradzieży tożsamości (UD472)</p>
514.	Art. 105a ustawy – Prawo bankowe	UKNF	<p><u>Rekomendujemy przyjęcie propozycji, która zostanie wypracowana przez Związek Banków Polskich wraz z PUODO.</u></p> <p>Związek Banków Polski (dalej: „ZBP”; zob. pismo Pana Dyrektora J. Niezgody z 9 listopada 2021 r., znak: FN1.701.37.2021 oraz pismo Prezesa K. Pietraszkiewicza z 19 maja 2022 r.) wniósł o zmianę art. 105a u.p.b. w ten sposób, aby umożliwić bankom i rejestrom</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

		<p>kredytowym przetwarzanie danych pochodzących z wniosków kredytowych niezakończonych udzieleniem kredytu w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego. Propozycja ZBP spotkała się z krytyką PUODO (zob. pismo z 25 października 2021 r., znak: DOL.401.368.2021.WL.PM).</p> <p>W dniu 25 stycznia 2022 r. UKNF przekazał Ministerstwu Finansów stanowisko co do potrzeby zmian art. 105a u.p.b. i zastrzeżeń PUODO do propozycji Związku Banków Polskich w zakresie modyfikacji tego przepisu. Wynika z niego, że: „UKNF przyjmując [krytyczne] stanowisko PUODO do wiadomości, wskazuje, że: a) interpretacja przepisów RODO oraz prawa bankowego nie może prowadzić do ukształtowania takiej normy, której zastosowanie uniemożliwiłoby ocenę zdolności kredytowej i dokonanie analizy ryzyka kredytowego; b) nie można kategorycznie wykluczyć, że dane osób, które złożyły wniosek o kredyt, lecz takiego kredytu nie otrzymały, nie są konieczne do oceny ich zdolności kredytowej w przyszłości.</p> <p>Wobec negatywnej opinii PUODO dotyczącej proponowanych przez ZBP zmian w art. 105a u.p.b. konieczne jest zatem przedstawienie nowych propozycji legislacyjnych, które z jednej strony spełniałyby standard konstytucyjny i unijny ochrony danych osobowych, a z drugiej strony umożliwiłyby bankom ocenę zdolności kredytowej oraz analizę ryzyka kredytowego klienta banku. Optymalizacja akcji kredytowej banków służy dobru wspólnemu i jest istotną wartością publiczną, która powinna podlegać ochronie” (s. 3 pisma).</p> <p>Powyższe stanowisko należy podtrzymać. W szczególności trzeba podkreślić, że banki muszą posiadać instrumenty prawidłowej oceny zdolności kredytowej. Związek Banków Polskich sygnalizuje natomiast, że w aktualnym stanie prawnym nie posiada instrumentu, który pozwoliłby przetwarzać dane osobowe pochodzące z wniosków kredytowych niezakończonych udzieleniem kredytu, co wpływa</p>	
--	--	--	--

			negatywnie na ocenę zdolności kredytowej i analizę ryzyka kredytowego. Do stanowiska ZBP należy się przychylić.	
515.	Art. 105a ustawy – Prawo bankowe	ZBP	<p>Również w ślad za stanowiskiem przedstawionym przez UKNF w piśmie do Ministerstwa Finansów z dnia 12 sierpnia 2022 r. (numer pisma: DPP-DPPZO1.072.48.2022.SP) oraz w nawiązaniu do ustaleń poczynionych w ramach ubiegłorocznej konferencji uzgodnieniowej, wraz z proponowaną wyżej zmianą art. 70a Prawa bankowego ZBP zgłasza także swój niezmienny postulat dot. konieczności uzupełnienia dotychczasowego brzmienia art. 105a ust. 1 Prawa bankowego w zakresie umożliwienia bankom i rejestrom kredytowym przetwarzania danych pochodzących z wniosków kredytowych niezakończonych udzieleniem kredytu w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego:</p> <p>„Art. 105a</p> <p>1. Przetwarzanie przez banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, instytucje pożyczkowe oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, a także instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4, informacji stanowiących tajemnicę bankową i informacji udostępnionych przez instytucje pożyczkowe oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w tym danych osobowych przekazanych we wnioskach kredytowych niezakończonych udzieleniem kredytu, w zakresie dotyczącym osób fizycznych może być wykonywane, z zastrzeżeniem art. 104, art. 105 i art. 106-106d, w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego.”</p> <p>Od początku prac legislacyjnych nad przedmiotowym projektem ustawy ZBP konsekwentnie zgłasza konieczność uzupełnienia obecnego brzmienia art. 105a ust. 1 Prawa bankowego poprzez doprecyzowanie, iż w zakres informacji stanowiących tajemnicę</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

		<p>bankową i przetwarzanych na podstawie tego przepisu wchodzi również dane osobowe przekazane we wnioskach kredytowych niezakończonych udzieleniem kredytu. Jak już zostało wielokrotnie stwierdzone w szeregu dotychczasowych stanowisk ZBP oraz szczegółowej korespondencji ZBP z Ministerstwem Finansów i UKNF – w tym również podczas konferencji uzgodnieniowej – proponowana przez ZBP zmiana brzmienia art. 105a ust. 1 Prawa bankowego ma fundamentalne znaczenie dla zachowania spójności i kompletności danych wymienianych w ramach systemu międzybankowej informacji Biura Informacji Kredytowej, które to dane mają pierwszorzędne znaczenie zarówno w procesie oceny zdolności kredytowej indywidualnego klienta, jak również – a nawet przede wszystkim – dla budowy i aktualizacji modeli statystycznych, w tym scoringowych, służących ocenie ryzyka.</p> <p>Należy przy tym podkreślić, iż – podobnie jak w przypadku art. 70a Prawa bankowego – po ubiegłorocznej konferencji uzgodnieniowej ZBP odbył szereg spotkań konsultacyjnych z UKNF oraz UODO dotyczących postulatu uzupełnienia art. 105a ust. 1 Prawa bankowego. Konsekwencją dotychczasowych rozmów z ZBP jest m.in. wspomniane pismo UKNF z dnia 12 sierpnia 2022 r., w którym UKNF wprost stwierdza, iż (podkreślenia własne): „(...) W szczególności trzeba podkreślić, że banki muszą posiadać instrumenty prawidłowej oceny zdolności kredytowej. Związek Banków Polskich sygnalizuje natomiast, że w aktualnym stanie prawnym nie posiada instrumentu, który pozwoliłby przetwarzać dane osobowe pochodzące z wniosków kredytowych niezakończonych udzieleniem kredytu, co wpływa negatywnie na ocenę zdolności kredytowej i analizę ryzyka kredytowego. Do stanowiska ZBP należy się przychylić. Urząd Komisji Nadzoru Finansowego wnosi zatem o zmianę art. 105a u.p.b. w ten sposób, aby banki posiadały możliwość przetwarzania, wyłącznie w celu oceny zdolności kredytowej i analiza ryzyka kredytowego, danych osobowych pochodzących z wniosków kredytowych niezakończonych</p>	
--	--	---	--

			<p>udzieleniem kredytu. W ten sposób bank będzie mógł przeprowadzić prawidłowo ww. ocenę i analizę.” (s. 4-5 pisma UKNF).</p> <p>Biorąc więc pod uwagę potwierdzenie przez UKNF zasadności i potrzeby postulowanej przez ZBP zmiany art. 105a ust. 1 Prawa bankowego, ZBP niniejszym wnosi o uwzględnienie przedstawionej przez siebie propozycji legislacyjnej dot. przedmiotowego przepisu.</p>	
516.	Art. 128 ustawy – Prawo bankowe	Kasa Krajowa	<p>W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz.U. z 2022 r. poz. 2324, z późn. zm.) art. 128b otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 128b. 1. W przypadku gdy koszty obsługi i ryzyko wypłat gwarancji lub poręczeń nie będą obciążały wyniku finansowego banku państwowego, może on powierzyć innej instytucji finansowej lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, w drodze umowy, dokonywanie oceny zdolności do spłaty zobowiązania i analizy ryzyka wypłaty zobowiązania w przypadku udzielania poręczeń lub gwarancji na podstawie przepisów ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2020 r. poz. 122, 568 i 1086) lub innych ustaw określających zasady udzielania poręczeń i gwarancji przez bank państwowy.</p> <p>2. W przypadku gdy koszty obsługi i ryzyko wypłat gwarancji lub poręczeń będą obciążały wynik finansowy banku państwowego, Komisja Nadzoru Finansowego może, na jego wniosek, wydać zezwolenie na powierzenie innemu bankowi lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej dokonywania oceny zdolności do spłaty zobowiązania i analizy ryzyka wypłaty zobowiązania w razie:</p> <p>1) udzielenia bankowi lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej przez bank państwowy gwarancji lub poręczeń portfela kredytów rozumianego jako zbiór pojedynczych kredytów, udzielonych przez ten bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową, dla którego łączną kwotą limitu gwarancji lub poręczeń na</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

			<p>określony czas ustala umowa między tym bankiem lub spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową a bankiem państwowym;</p> <p>2) udzielenia poręczenia lub gwarancji portfela innych zobowiązań rozumianego jako zbiór pojedynczych umów cywilnoprawnych, dla którego łączną kwotę limitu poręczeń lub gwarancji określa umowa między tym bankiem lub spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową a bankiem państwowym.”.</p>	
517.	Art. 138 ust. 3 pkt 3a ustawy – Prawo bankowe	UKNF	<p>Propozycja: nowe brzmienie art. 138 ust. 3 pkt 3a</p> <p>„W razie stwierdzenia, że bank nie realizuje zaleceń określonych w ust. 1 lub nakazów określonych w ust. 2, a także gdy działalność banku jest wykonywana z naruszeniem przepisów niniejszej ustawy, przepisów innych ustaw regulujących działalność banku lub zasady jego organizacji oraz przepisów wydanych na ich podstawie, przepisów <u>rozporządzenia nr 575/2013</u>, z wyjątkiem <u>art. 92a</u> i <u>art. 92b</u> tego rozporządzenia, oraz innych bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej regulujących działalność banku lub zasady jego organizacji, lub z naruszeniem statutu albo stwarza zagrożenie dla interesów posiadaczy rachunków bankowych lub uczestników obrotu instrumentami finansowymi, Komisja Nadzoru Finansowego, po uprzednim upomnieniu na piśmie, może: nałożyć na bank karę pieniężną w wysokości do 10% <u>całkowitego rocznego</u> przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym <u>za rok obrotowy</u>, a w przypadku braku takiego sprawozdania - karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego <u>całkowitego rocznego</u> przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej banku; przepisy art. 141 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.”</p> <p>UKNF proponuje zmianę ust. 3 pkt 3a w zakresie alternatywnego określenia sankcji w tym przepisie.</p> <p>Zasadne jest określenie kary maksymalnej również kwotowo, tak aby możliwe było zastosowanie kary pieniężnej niezależnie od sytuacji, czy</p>	Postulat uwzględniony

			podmiot odpowiedzialny osiągnie przychody, czy też nie. Sankcja przewidująca alternatywnie określone wysokości kar pieniężnych, pozwala na wyeliminowanie sytuacji, kiedy zastosowanie sankcji administracyjnej nie jest możliwe. Należy zauważyć, że sankcja alternatywna jest przewidziana na gruncie innego ustępu tego artykułu tj art. 138 ust. 7a pkt 1 cyt.: „Komisja Nadzoru Finansowego (...) może: (...) nałożyć na bank karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 20 750 000 zł”	
518.	Art. 171 ust. 9 ustawy – Prawo bankowe	UKNF	Propozycja: w art. 171 po ust. 8 dodaje się ust. 9 w brzmieniu: „9. Kto, będąc do tego obowiązany, nie przekazuje do instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust. 4 zlecenia, zmiany albo odwołania zastrzeżenia kredytowego, podlega grzywnie do 30 000 złotych.”	Postulat nieuwzględniony Kompleksowe rozwiązania w tym zakresie zawarte zostały w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapobieganiem kradzieży tożsamości (UD472)
Zmiany do ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych				
519.	Art. 22 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych	IGTE	III. Propozycja dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych Obecne brzmienie Art. 22. 1. Stopy procentowe składek wynoszą: 1) 19,52% podstawy wymiaru – na ubezpieczenie emerytalne, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4; 2) 8,00% podstawy wymiaru – na ubezpieczenia rentowe; 3) 2,45% podstawy wymiaru – na ubezpieczenie chorobowe;	Postulat nieuwzględniony Propozycje wykracza poza zakres projektowanej ustawy.

			<p>4) od 0,40% do 8,12% podstawy wymiaru – na ubezpieczenie wypadkowe.</p> <p>2. Zasady różnicowania stopy procentowej składek na ubezpieczenie wypadkowe określają przepisy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.</p> <p>3. W przypadku:</p> <ol style="list-style-type: none">1) odprowadzania składki do otwartego funduszu emerytalnego część składki na ubezpieczenie emerytalne wynosząca:<ol style="list-style-type: none">a) 2,92% podstawy wymiaru składki jest odprowadzana przez Zakład do wybranego przez ubezpieczonego otwartego funduszu emerytalnego,b) 4,38% podstawy wymiaru składki jest ewidencjonowana przez Zakład na subkoncie, o którym mowa w art. 40a,2) nieodprowadzania lub zaprzestania odprowadzania składki do otwartego funduszu emerytalnego, o którym mowa w ust. 3d, część składki na ubezpieczenie emerytalne wynosząca 7,3% podstawy wymiaru składki jest ewidencjonowana przez Zakład na subkoncie, o którym mowa w art. 40a <p>– z uwzględnieniem art. 111.</p> <p>3a. Zakład nie odprowadza do otwartego funduszu emerytalnego i nie ewidencjonuje na subkoncie, o którym mowa w art. 40a, składek, o których mowa w ust. 3, w przypadku zawiadomienia przez właściwy organ emerytalny o ustaleniu prawa ubezpieczonego do emerytury obliczonej na podstawie:</p> <ol style="list-style-type: none">1) art. 15, art. 15aa, art. 15c lub prawa do jej zwiększenia na podstawie art. 14 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o	
--	--	--	---	--

			<p>zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2022 r. poz. 520, 655 i 1115) lub</p> <p>2) art. 15, art. 15aa, art. 15c, art. 15e lub prawa do jej zwiększenia na podstawie art. 14 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r. poz. 723 i 2320, z 2021 r. poz. 2333, 2448 i 2490 oraz z 2022 r. poz. 1115).</p> <p>3b. (uchylony)</p> <p>3c. (uchylony)</p> <p>3d. Zakład zaprzestaje odprowadzania do otwartego funduszu emerytalnego składek, o których mowa w ust. 3 pkt 1 lit. a, od dnia następującego po dniu poinformowania przez Zakład otwartego funduszu emerytalnego o obowiązku przekazania środków zgromadzonych na rachunku członka otwartego funduszu emerytalnego na fundusz emerytalny FUS w związku z ukończeniem przez ubezpieczonego wieku niższego o 10 lat od wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.</p> <p>3e. Przepis ust. 3d stosuje się odpowiednio do części składki, o której mowa w ust. 3 pkt 1 lit. a, należnej za okres do dnia, o którym mowa w ust. 3d, opłaconej lub zidentyfikowanej po tym dniu.</p> <p>3f. Składkę, o której mowa w ust. 3e, ewidencjonuje się na subkoncie, o którym mowa w art. 40a.</p>	
--	--	--	--	--

			<p>3g. Zakład nie odprowadza do otwartego funduszu emerytalnego i nie ewidencjonuje na subkoncie, o którym mowa w art. 40a, składek, o których mowa w ust. 3, osobom, którym ustalono prawo do emerytury albo emerytury częściowej, o której mowa w art. 26b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z zastrzeżeniem ust. 3h.</p> <p>3h. Zakład ewidencjonuje na subkoncie, o którym mowa w art. 40a, składki osobom mającym ustalone prawo do okresowej emerytury kapitałowej, do emerytury pomostowej albo do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.</p> <p><u>Proponowany zapis:</u></p> <p>3i. Zakład zaprzestaje odprowadzania do otwartego funduszu emerytalnego składek, o których mowa w ust. 3 pkt 1 lit. a, od dnia następującego po dniu poinformowania Zakładu przez otwarty fundusz emerytalny o zamknięciu rachunku członka funduszu z powodu:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) śmierci ubezpieczonego, b) zgodnie z art. 129a ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych. <p>3j. Składkę, o której mowa w ust. 3i, ewidencjonuje się na subkoncie, o którym mowa w art. 40a.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Z analizy Funduszu wynika, że już po realizacji wypłaty środków z tytułu śmierci członka OFE, zaległe składki z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego uzupełniane przez Zakład na rachunku zmarłego ubezpieczonego są minimalne (zdecydowana większość to kwoty poniżej 1,00 zł). Te kwoty są dzielone między współmałżonka (wypłata transferowa) a osoby uprawnione/spadkobierców (wypłata w gotówce przekazem lub przelewem). Realizacja takich wypłat nie ma</p>	
--	--	--	---	--

			<p>ekonomicznego uzasadnienia, szczególnie, że nie ma terminu na zakończenie tego procesu i wypłaty są realizowane po kilka, kilkanaście razy.</p> <p>Otwarty fundusz nie ma wiedzy na temat tego, czy i w jakim terminie kolejna składka zostanie uzupełniona na rachunku zmarłego członka funduszu. Dlatego wnioskujemy o całkowite zaprzestanie ich uzupełniania po powzięciu przez Zakład informacji przekazanej przez otwarty funduszu emerytalny o zamknięciu rachunku (proponowany zapis w art. 3i oraz 3j).</p>	
520.	Art. 6. Zmiany do ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych			
521.	Art. 18 ustawy o giełdach towarowych	KDPW_CCP	<p>Art. 18 ustawy o giełdach towarowych:</p> <p>Dotychczasowe przepisy wywołują wątpliwość co do możliwości wykonywania przez podmioty będące CCP funkcji giełdowej izby rozrachunkowej, podczas gdy wedle przepisów rozporządzenia EMIR mogą one prowadzić działalność po uzyskaniu lub rozszerzeniu zezwolenia na świadczenie usług rozliczeniowych jako CCP. W związku z tym w naszej ocenie zasadne jest rozszerzenie katalogu podmiotów mogących wykonywać funkcję giełdowej izby rozrachunkowej. Proponujemy zatem dodanie w art. 18 ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. Funkcję giełdowej izby rozrachunkowej może pełnić również podmiot będący CCP, o którym mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 648 /2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji, mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Do tego podmiotu stosuje się odpowiednio przepisy ust. 3-5.”.</p>	Postulat uwzględniony

Art. 7. Zmiany do ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających

522.	Art. 2b ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających	KZBS	Propozycja zmiany art. 2 b ustawy o BS.	Postulat uwzględniony
			<p><u>w art. 2b</u></p> <p>a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p><i>„Uchwały walnego zgromadzenia, zarządu, rady nadzorczej, zebrań grup członkowskich, zebrań przedstawicieli banków spółdzielczych i jednostek zarządzających systemami ochrony mogą być podejmowane w trybie pisemnym lub przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość; odmiennego postanowienia statutu lub regulaminów nie stosuje się.</i></p> <p>b) uchyla się ust. 6;</p> <p>c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:</p> <p><i>7. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii, stanu wyjątkowego albo stanu klęski żywiołowej oraz w okresie do 90 dni następujących po ich odwołaniu. Do formy i trybu zwoływania posiedzeń organów, o których mowa w ust. 5, przepisów art. 37 § 3 i art. 39 § 4 ustawy - Prawo spółdzielcze nie stosuje się.”</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Powyższe propozycje zmian podyktowane są koniecznością zapewnienia pełnej funkcjonalności przepisów regulujących zdalny tryb pracy organów banku spółdzielczego.</p> <p>W ust. 5 art. 2b ustawy o BS niezbędne jest uzupełnienie katalogu organów uprawnionych do podejmowania uchwał w trybie pisemnym lub przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość o zebranie przedstawicieli. Brak wyraźnego wskazania</p>	

			<p>tego organu w przedmiotowym przepisie powoduje wątpliwości interpretacyjne utrudniające jego stosowanie w praktyce.</p> <p>W związku ze skreśleniem ust. 6 w art. 2b konieczne jest konsekwentne skreślenie w ust. 7 odwołania do okresu obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo stanu klęski żywiołowej.</p>	
523.	<p>Art. 2 pkt 3 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających</p>	KZBS	<p>Zmiana art. 2 pkt 3) ustawy o BS (definicja zrzeszenia)</p> <p><u>Proponujemy dokonanie zmiany art. 2 pkt 3) ustawy o BS w następujący sposób:</u></p> <p><i>zrzeszeniu - należy przez to rozumieć grupę banków obejmującą bank zrzeszający i bank lub banki spółdzielcze, które zawarły z bankiem zrzeszającym umowę zrzeszenia zgodnie z ustawą,</i></p> <p><u>Uzasadnienie</u></p> <p>Powyższa zmiana podyktowana jest koniecznością zaakcentowania, że zrzeszenie to grupa banków, jak również podkreślenie wiodącej roli w zrzeszeniu banku zrzeszającego.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
524.	<p>Art. 10f ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających</p>	KZBS	<p>Propozycja dodania art. 10f w ustawie o BS (dot. rozszerzenie możliwości zwiększania funduszy własnych i wartości jednostki udziałowej).</p> <p><u>Proponujemy po art. 10 e ustawy o BS dodać art. 10 f o następującym brzmieniu:</u></p> <p><i>„Bank spółdzielczy może przeznaczyć wypracowany zysk również na zwiększenie funduszu udziałowego poprzez zwiększenie wysokości dotychczasowych udziałów. Zmiana statutu w zakresie podwyższenia wartości jednostki udziałowej nie wymaga zgody Komisji Nadzoru Finansowego.”</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

		<p>W świetle obecnie obowiązujących przepisów bank spółdzielczy ma ograniczone możliwości zwiększania funduszy własnych, a członkowie banku nie odnoszą w zasadzie żadnych korzyści w związku z posiadaniem udziałem członkowskim. W ocenie sektora realnym sposobem zwiększenia tych funduszy, z jednoczesnym zapewnieniem korzyści członkom, byłoby przeznaczanie wypracowanego zysku (nadwyżki bilansowej) na zwiększenie wysokości udziału, który w przyszłości, w przypadku ustania członkostwa będzie mógł być wypłacony członkom. Takie podejście stanowić będzie również zachętę dla członków banku do dokonywania wpłat na udziały dodatkowe oraz zwiększy zainteresowanie innych osób uzyskaniem członkostwa w banku spółdzielczym. Skutkiem takich działań będzie oczekiwany wzrost funduszy banku spółdzielczego oraz budowanie więzi udziałowca z bankiem.</p> <p>Ponadto, w celu zwiększenia możliwości budowania funduszy banków spółdzielczych, a przede wszystkim funduszu udziałowego z wypracowanej nadwyżki bilansowej, z wpłat członków na udziały dodatkowe (nadobowiązkowe) oraz wpłat wpisowego i na udziały nowych członków, <u>poddajemy pod rozważenie zwolnienie z opodatkowania przychodów, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4 lit. b (oprocentowanie udziałów członkowskich z nadwyżki bilansowej (dochodu ogólnego) w spółdzielniach) ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2021 poz. 1128), uzyskiwanych przez członków banku spółdzielczego lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, jeżeli uchwałą właściwego organu zostały przeznaczone na podwyższenie wysokości udziału członkowskiego.</u></p> <p>W związku z powyższym w art. 21 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych proponujemy po pkt. 149 dodać pkt. 150 w brzmieniu:</p>	
--	--	--	--

			„150) przychody, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4 lit. b uzyskiwane przez członków banku spółdzielczego lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, jeżeli uchwałą właściwego organu zostały przeznaczone na podwyższenie wysokości udziału członkowskiego.”	
525.	Art. 16a ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających	KZBS	<p>Dodanie art. 16a w ustawie o BS (określenie celu zrzeszenia).</p> <p><u>Proponuje się w ustawie o BS, po art. 16 dodać art. 16 a o następującym brzmieniu:</u></p> <p><i>Art. 16a. [Cel zrzeszenia]</i></p> <p><i>1. Celem zrzeszenia jest stworzenie właściwych warunków do koordynacji działań, współpracy oraz wzajemnej pomocy w realizacji działalności statutowej zrzeszonych banków, a także poprawa jakości usług zrzeszonych banków oraz dostosowanie takich usług do warunków rynkowych.</i></p> <p><i>2. Cele zrzeszenia realizowane są na warunkach określonych w umowie zrzeszenia, w szczególności, poprzez podejmowanie wspólnych działań marketingowych, organizacyjnych, technologicznych oraz w zakresie bezpieczeństwa i edukacji, jak również wspólnych przedsięwzięć produktowych, w tym oferowanie produktów zrzeszeniowych.</i></p> <p><i>3. Sposób realizacji celów zrzeszenia określają organy zrzeszenia na zasadach wskazanych w umowie zrzeszenia.</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Powyższa zmiana zwiększa czytelność przepisów ustawy o BS oraz uzupełnia ją o brakujące dotychczas określenie celu zrzeszenia.</p>	Postulat nieuwzględniony Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.
526.	Art. 19 ust. 2 pkt 5 oraz art. 7 ustawy o funkcjonowaniu	KZBS	<p>Wykreślenie art. 19 ust. 2 pkt 5 oraz art. 7 ustawy o BS.</p> <p><u>Proponuje się wykreślenie art. 19 ust. 2 pkt 5 oraz art. 7 ustawy o BS.</u></p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p>	Postulat nieuwzględniony Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.

	<p>banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających</p>	<p>Z uwagi na zmieniające się otoczenie prawno-regulacyjne przepisy dotyczące wykonywania przez bank zrzeszający obowiązków kontrolnych wobec banków zrzeszonych (art. 19 ust. 2 pkt 5 Ustawy o BS) oraz uzyskiwania przez bank zrzeszony zgody banku zrzeszającego na wykonywanie czynności wskazanych w art. 7 Ustawy o BS straciły na aktualności.</p> <p>System zarządzania ryzykiem i system kontroli wewnętrznej w bankach uregulowany jest kompleksowo w § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 8 czerwca 2021 r. w sprawie systemu zarządzania ryzykiem i systemu kontroli wewnętrznej oraz polityki wynagrodzeń w bankach (Rozporządzenie) oraz w art. 10 ust. 1 i 2 ustawy o BS.</p> <p>System ten nie zakłada co do zasady udziału w kontroli wewnętrznej banku podmiotów trzecich. Wyjątkiem są tutaj odstępstwa odnoszące się do banków spółdzielczych niebędących uczestnikami systemem ochrony, dla których kontrola wewnętrzna może być wykonywana przez bank zrzeszający oraz dotyczące banków będących uczestnikami systemem ochrony, dla których kontrola wewnętrzna wykonywana jest przez organ zarządzający systemem ochrony.</p> <p>Zatem udział banku zrzeszającego w wykonywaniu kontroli wewnętrznej jest bardzo ograniczony, gdyż odnosi się wyłącznie do zrzeszonych banków spółdzielczych nieobjętych systemem ochrony. Kontrola działania banku spółdzielczego objętego systemem ochrony może być wykonywana przez bank zrzeszony, lecz nie w ramach wykonywania funkcji zrzeszeniowej, lecz w ramach wykonywania funkcji organu zarządzającego systemem ochrony.</p> <p>Opisana wyżej koncepcja systemu kontroli wewnętrznej nie koresponduje z przepisem art. 19 ust. 2 pkt 5) ustawy o BS, wedle</p>	
--	---	---	--

		<p>którego bank zraszający kontroluje zgodność działalności zrzeszonych banków spółdzielczych z postanowieniami umowy zrzeszenia, przepisami prawa i statutami. Przepis ten nie tylko jest niespójny w ww. przepisami Rozporządzenia, ale także wypacza zasadę, że system kontroli wewnętrznej banku jest w istocie systemem wewnętrznym, w którym udział podmiotów trzecich stanowi wyjątek, a nie, jak wynika z omawianego przepisu, zasadę.</p> <p>Rozwiązanie opisane w art. 19 ust. 2 pkt 5) ustawy o BS rodzi także praktyczne problemy ze stosowaniem tej regulacji. Z przewidzianym w ww. przepisie obowiązkiem kontrolnym banku zraszającego wobec banków zrzeszonych nie korespondują ogólne uprawnienia banku zraszającego pozwalające na wykonywanie tejże kontroli. W szczególności, nie określono zasad dostępu do informacji posiadanych przez bank zrzeszony, a stanowiących tajemnicę bankową. Art. 104 ust. 2 pkt 9) Prawa bankowego stanowi, że obowiązek zachowania tajemnicy bankowej nie dotyczy przypadku, w którym udzielenie informacji objętej tajemnicą bankową przez zrzeszony bank spółdzielczy bankowi zraszającemu jest niezbędne do wykonywania czynności kontroli wewnętrznej oraz czynności określonych w art. 19 ust. 1 ustawy o BS. Powyższy przepis zwalnia zatem bank zraszający z obowiązku zachowania tajemnicy bankowej w odniesieniu do informacji udzielanych w ramach wykonywania kontroli wewnętrznej na podstawie art. 10 ust. 1 Prawa bankowego oraz w ramach informacji udzielanych bankowi zraszającemu w związku z wykonywaniem czynności bankowych określonych w ustawie Prawo bankowe lub w innych ustawach, w zakresie ustalonym w statucie banku. Przepis art. 104 ust. 2 pkt 9) Prawa bankowego nie dotyczy zatem czynności wykonywanych na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy o BS.</p> <p>Przepis art. 19 ust. 2 ustawy o BS w zakresie, w jakim dotyczy kontroli banku zraszającego przestrzegania przez bank zrzeszony postanowień</p>	
--	--	--	--

			<p>umowy zrzeczenia przeczy także zasadzie bezstronności „nemo iudex in causa sua”. Bank zraszający jest przeciw stroną umowy zrzeczenia, zatem ustawowe przyznanie bankowi zraszającemu prawa kontroli nad bankiem zrzeszonym w zakresie wykonania tej umowy stawia bank zraszający w sytuacji strony i sędziego.</p> <p>Biorąc powyższe pod uwagę proponuje się uchylene przepisu art. 19 ust. 2 pkt 5) ustawy o BS jako niekorespondującego z późniejszymi przepisami o kontroli wewnętrznej banku spółdzielczego. Konsekwentnie, uchyleniu powinien podlegać przepis art. 7 ustawy o BS, wedle którego za zgodą banku zraszającego banki spółdzielcze mogą wykonywać czynności bankowe, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 pkt 7 i 10 ustawy - Prawo bankowe. Przepis ten stanowi bowiem rozwinięcie obowiązków kontrolnych banku zraszającego opisanych w art. 19 ust. 2 pkt 5) ustawy o BS.</p>	
527.	Art. 22b ust. 13 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających	KZBS	<p>2. Propozycja zmiany art. 22 b ust. 13 ustawy o BS <i>w art. 22b dodaje się ust. 13 w brzmieniu:</i> <i>„13. Do umowy systemu ochrony, przepisów art. 6a–6e ustawy – Prawo bankowe, nie stosuje się.”;</i> <i>Uzasadnienie:</i> Przedmiotowa propozycja zmiany ustawy o BS ma na celu doprecyzowanie przepisów i usunięcie wątpliwości odnośnie tego, że wykonywanie przez jednostkę zarządzającą systemem ochrony czynności na podstawie umowy systemu ochrony, zatwierdzonej przez Komisję Nadzoru Finansowego, nie podlega rygorom określonym w przepisach Prawa bankowego, dla umów outsourcingowych.</p>	Postulat uwzględniony
528.	Art. 22i ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu	KZBS	<p>Propozycja zmiany art. 22i ustawy o BS <u>Proponujemy po art. 22 i dodać się art. 22ia w następującym brzmieniu:</u> <i>„1) W celu zapewnienia prawidłowej realizacji czynności audytu wewnętrznego oraz w celu oszacowania ryzyka funkcjonowania</i></p>	<p>Postulat nieuwzględniony Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

	<p>się i bankach zrzeszających</p>		<p><i>uczestników systemu ochrony, jednostka zarządzająca systemem ochrony może żądać od firmy audytorskiej, która wykonuje lub wykonywała czynności rewizji finansowej wobec danego uczestnika systemu ochrony, informacji dotyczących danego uczestnika systemu ochrony, w tym danych objętych tajemnicą bankową w rozumieniu art. 104 ustawy – Prawo bankowe oraz objętych tajemnicą zawodową, o której mowa w art. 78 Ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1415 z późn. zm.).</i></p> <p><i>2) W celu zapewnienia prawidłowej realizacji czynności rewizji finansowej wobec uczestnika systemu ochrony, jednostka zarządzająca tym systemem może przekazać firmie audytorskiej wykonującej te czynności, informacje dotyczące danego uczestnika, w tym dane objęte tajemnicą bankową w rozumieniu art. 104 ustawy – Prawo bankowe.”</i></p> <p><u>zasadnienie:</u></p> <p>Przedmiotowa propozycja zmiany podyktowana jest koniecznością zapewnienia prawidłowej realizacji czynności audytu wewnętrznego oraz oszacowania ryzyka funkcjonowania uczestników systemu ochrony, jak również celem zapewnienia prawidłowej realizacji czynności rewizji finansowej wobec uczestnika systemu ochrony. W tym celu niezbędne jest wprowadzanie w ustawie o BS uprawnienia dla jednostki zarządzającej do:</p> <p>żądania od firmy audytorskiej, która wykonuje lub wykonywała czynności rewizji finansowej wobec danego uczestnika systemu ochrony, informacji dotyczących danego uczestnika systemu ochrony, w tym danych objętych tajemnicą bankową oraz tajemnicą zawodową; przekazania firmie audytorskiej wykonującej te czynności, informacji dotyczących danego uczestnika, w tym danych objętych tajemnicą bankową.</p>	
--	---	--	---	--

529.	Art. 22j ust. 3 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających	KZBS	<p>Zmiana art. 22j ust. 3 Ustawy o BS</p> <p><u>Proponujemy nadać następujące brzmienie art. 22j ust 3 ustawy o BS:</u> <i>„W przypadku stwierdzenia, że działalność uczestnika systemu ochrony jest wykonywana z rażącym naruszeniem przepisów prawa lub postanowień umowy systemu ochrony w stopniu stwarzającym zagrożenie dla bezpiecznego i stabilnego funkcjonowania tego uczestnika, organ zarządzający systemem ochrony, niezależnie od zastosowania środków określonych w umowie systemu ochrony, może: (...)”</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Proponowana zmiana polega na doprecyzowaniu przesłanek skorzystania z uprawnienia do wystąpienia z wnioskiem o odwołanie członka zarządu lub rady nadzorczej oraz zaskarżenia do sądu uchwały walnego zgromadzenia/zebrania przedstawicieli. Aktualnie obowiązujące brzmienie przepisu art. 22j ust. 3 w zakresie określenia ww. przesłanki utrudniają możliwość zastosowania sankcji, generując jednocześnie ryzyko sporów.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
530.	<p>Art. 10. Zmiany do ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych</p>			
531.	Art. 14 ust. 3a i 3b ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych /.../	PIU	<p>Prosimy o rozważenie zmiany w art. 14 ust. 3a i 3b uuo poprzez wprowadzenie fakultatywności karania za nieterminową likwidację szkód analogicznie jak w art. 15zzv ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID- 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, zgodnie z którym „Jeżeli termin wypłacenia odszkodowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 albo 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Kwestia ta stanowiła już przedmiot szerokiej dyskusji na wcześniejszym etapie opiniowania i konsultacji projektu. Uwaga ma charakter systemowy i wymaga pogłębionej</p>

		<p>obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, lub dopełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 14 ust. 3 tej ustawy, przypadają w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, w przypadku niewypłacenia przez zakład ubezpieczeń odszkodowania w terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 1 albo 2 tej ustawy, lub niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 14 ust. 3 tej ustawy, organ nadzoru może zastosować wobec zakładu ubezpieczeń środki nadzorcze określone w art. 362 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz.U. z 2020 r. poz. 895 i 1180)". Proponujemy uzależnienie stosowania środków nadzorczych przez KNF od uznania organu, gdyż kwestię ich stosowania reguluje w sposób wystarczający art. 362 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Propozycja PIU nie pogarsza pozycji organu nadzoru, brak obowiązku nałożenia kary umożliwi uwzględnienie szczególnych okoliczności lub znacznego upływu czasu od zdarzenia. Ponadto organ nadzoru mógłby skupić się na najistotniejszych nieprawidłowościach, nie musiałby „po kolei” nakładać kar za wszystkie, nawet drobne i nieliczne opóźnienia w likwidacji szkód. Analogiczna regulacja, uznanie a nie związanie administracyjne, powinna znaleźć się w art. 108 ust. 5 uuo wprowadzającym obowiązek nałożenia kary przez organ nadzoru za nieterminową likwidację szkód na rzecz UFG. Przepis uuo mógłby otrzymać brzmienie:</p> <p>„3a. W przypadku niewypłacenia przez zakład ubezpieczeń odszkodowania w terminie, o którym mowa w ust. 1 albo 2, lub niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 3, organ nadzoru może zastosować wobec zakładu ubezpieczeń środki nadzorcze określone w art. 362 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, zwanej dalej „ustawą o działalności ubezpieczeniowej”.”</p>	<p>analizy z udziałem innych podmiotów rynku ubezpieczeniowego.</p>
--	--	---	---

532.	<p>Art. 14 ust. 3a i 3b ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych /.../</p>	<p>UKNF</p>	<p>UKNF postuluje o uwzględnienie zmian do art. 14 ust. 3a i 3b w zakresie wprowadzenia fakultatywności karania w odniesieniu do krajowych (ust. 3a) i zagranicznych (ust. 3b) zakładów ubezpieczeń, w miejsce obligatoryjnego stosowania kar za każdy przypadek nieterminowej likwidacji szkody. Zmiany te są uzasadnione koniecznością ujednoczenia zasad stosowania sankcji obowiązujących na gruncie innych ustaw sektorowych.</p> <p><u>UKNF od 2018r. postulował wprowadzenie fakultatywności stosowania tej sankcji.</u> W piśmie do Ministerstwa Finansów z dnia 12.06.2018 r. (DPPWOP3.072.7.2018), zaproponowano zmianę obowiązującego przepisu art. 14 ust. 3a uuo. Następnie UKNF kierował dalszą korespondencję w tym zakresie do Ministerstwa Finansów:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Zbiorcze pismo z 18.09.2020 r. zawierające m.in. propozycje dot. art 14 uuo; • Pismo z dnia 30.12.2020 r.; • Pismo z dnia 1.12.2021 r. <p><u>W piśmie skierowanym do Ministerstwa Finansów w dniu 1.12.2021r. po raz kolejny wskazano że:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - obligatoryjne nakładanie kar pieniężnych nie jest adekwatnym środkiem nadzorczym, - Komisja powinna mieć zapewnioną możliwość wyboru środka lub sankcji, proporcjonalnego do stwierdzonych naruszeń, - w ustawach sektorowych zasadą jest fakultatywność nakładania kar pieniężnych (ustawodawca w przepisach sankcyjnych posługuje się zwrotami „organ może nałożyć” lub „organ może zastosować”), - nowelizacja art. 14 ust. 3a i 3b uuo nie narusza art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności, co potwierdziło stanowisko Komisji Europejskiej, które zostało uzyskane na wniosek UKNF. 	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Kwestia ta stanowiła już przedmiot szerokiej dyskusji na wcześniejszym etapie opiniowania i konsultacji projektu. Propozycja ma charakter systemowy i wymaga pogłębionej analizy z udziałem innych podmiotów rynku ubezpieczeniowego.</p>
------	---	--------------------	--	---

		<ul style="list-style-type: none"> • Zgodnie ze stanowiskiem Komisji Europejskiej z dnia 24.04.2020 r. (przekazanym Ministerstwu Finansów pismem UKNF z dnia 30.12.2020 r.) art. 22 „nie wyklucza nakładania przez właściwy organ sankcji na zasadzie fakultatywności”. • Analiza prawnoporównawcza dokonana przez UKNF wskazuje, że niektóre państwa członkowskie implementowały art. 22 dyrektywy do krajowego porządku prawnego poprzez wprowadzenie fakultatywnych kar administracyjnych za naruszenie terminów dotyczących likwidacji szkód. Takie rozwiązania funkcjonują np. w Austrii, Niemczech, Szwecji czy Luksemburgu. W niektórych państwach europejskich (np. w Niemczech) istnieją przepisy wprowadzające obowiązek zapłaty odsetek na rzecz poszkodowanych, jednak odsetki te mają charakter cywilnoprawny, niezależny od kar administracyjnych. Podobne rozwiązanie funkcjonuje w Polsce, gdzie poszkodowany ma roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w zapłacie odszkodowania (art. 481 kodeksu cywilnego). Nie jest zatem konieczne wprowadzanie do prawa polskiego dodatkowych gwarancji cywilnoprawnych w zamian za rezygnację z obligatoryjności nakładania kar na podstawie art. 14 ust. 3a i 3b uuo. <p><u>Fakultatywność wprowadzona w związku z ogłoszonym stanem epidemii Covid.</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Zgodnie z art. 15zzv ustawy z dnia 2 października 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, w przypadku naruszenia przez zakład ubezpieczeń terminów wynikających z art. 14 ust. 1-3 uuo w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, nałożenie kary pieniężnej przez KNF jest fakultatywne. Przepis ten obowiązuje od 31.03.2020 r. • W tym czasie nie zaobserwowano pogorszenia terminowości likwidacji szkód przez zakłady ubezpieczeń. Wręcz przeciwnie, zgodnie ze sprawozdaniem z działalności Rzecznika Finansowego za 	
--	--	--	--

			<p>2021 r. zgłoszono 2542 skargi dotyczące ubezpieczeń komunikacyjnych OC w porównaniu do 3619 skarg zgłoszonych w 2019 r. Nie istnieją zatem merytoryczne przesłanki do pozostawienia w ustawie obligatoryjności nakładania kar pieniężnych.</p> <p>Zmiana ta nie jest już procedowana w ramach Projektu UD 235.</p> <p>Postulat ten został uwzględniony czasowo – art. 15zza ustawy covidowej od 31.03.2020 i jedynie w odniesieniu do krajowych zakładów ubezpieczeń - tym niemniej zmiana ta ma duże znaczenie dla zwiększenia efektywności nadzoru w sektorze ubezpieczeń, dlatego powinna być procedowana w ramach Projektu UD 235.</p>	
533.	<p>Art. 14 ust. 3a i 3b ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych /.../</p>	<p>Związek Pracodawców Polska Miedź</p>	<p>Proponujemy wprowadzenie fakultatywności nakładania kar przez organ nadzoru za nieterminową likwidację szkód w obrębie ubezpieczeń obowiązkowych (art. 14 ust. 3a i 3b Ustawy).</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Kwestia ta stanowiła już przedmiot szerokiej dyskusji na wcześniejszym etapie opiniowania i konsultacji projektu. Uwaga ma charakter systemowy i wymaga pogłębionej analizy z udziałem innych podmiotów rynku ubezpieczeniowego</p>
534.	<p>Art. 28 ust. 1d ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych /.../</p>	<p>PIU</p>	<p>Propozycja brzmienia: <i>„1d. Informacja, o której mowa w ust. 1b, powinna być wysłana:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1) w postaci elektronicznej przy wykorzystaniu środka komunikacji elektronicznej, jeżeli przy zawarciu lub w dowolnym czasie trwania umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ubezpieczający wyraził zgodę na składanie mu oświadczeń w takiej postaci, lub</i> <i>2) w formie pisemnej, w sposób umożliwiający niezwłoczne poinformowanie ubezpieczającego.”</i> 	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Uwaga wymaga analizy z udziałem innych podmiotów rynku ubezpieczeniowego oraz z resortem rolnictwa. Należy wskazać, że analogiczne regulacje zawierają przepisy odnoszące się do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej</p>

			<p>Uzasadnienie:</p> <p>Ustalenie, że tylko w momencie zawarcia umowy ubezpieczenia posiadacz może wyrazić zgodę na przekazywanie informacji w postaci elektronicznej jest nieuzasadnione. Posiadacz pojazdu podczas całego okresu ubezpieczenia powinien mieć możliwość wyrażenia zgody na przekazywanie informacji w formie elektronicznej;</p>	<p>rolników oraz do obowiązkowego ubezpieczenia budynków rolniczych. W związku z tym uzasadnione było by wprowadzenie analogicznych zmian do tych przepisów. Dodatkowo należy wskazać, że procedowany projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku, zakłada wprowadzenie zmian do ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK, które dotyczą jedynie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.</p>
535.	<p>Art. 31 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych /.../</p>	<p>PIU</p>	<p>Propozycja brzmienia:</p> <p><i>„1. W razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona</i></p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Uwaga ma charakter systemowy i wymaga pogłębionej analizy z udziałem innych podmiotów rynku ubezpieczeniowego</p>

			<p>rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności wskazał w wypowiedzeniu inny dzień przypadający po dniu złożenia tego oświadczenia a przed upływem okresu, na który umowa została zawarta i wypowiedzenie to zostało doręczone zakładowi ubezpieczeń przed tym dniem. Przepisów art. 28 nie stosuje się, jeśli zakład ubezpieczeń został powiadomiony o przejściu lub przeniesieniu prawa własności pojazdu mechanicznego przed upływem okresu, na który umowa została zawarta.";</p> <p>Uzasadnienie: Zmiana w zdaniu trzecim ma na celu umożliwienie nabywcy rozwiązania umowy OC z innym dniem niż dzień nadania tego oświadczenia przesyłką listową w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego lub otrzymaniu tego oświadczenia przez zakład ubezpieczeń, tj. z dniem wskazanym przez tego posiadacza pojazdu. Zmiana w zdaniu czwartym ma na celu zlikwidowanie problemów obsługowych związanych ze znacznymi opóźnieniami w powiadamianiu zakładu ubezpieczeń o zmianie posiadacza. Analogiczne zmiany powinny mieć także zastosowanie w ubezpieczeniach rolnych;</p>	
536.	<p>Art. 33 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych <i>/.../</i></p>	PIU	<p>Konieczna jest zmiana polegająca na uzupełnieniu katalogu przesłanek umożliwiających rozwiązanie umowy ubezpieczenia poprzez dodanie pkt 12 i 13 w brzmieniu: „12) z dniem wydania decyzji o umorzeniu rejestracji pojazdu; 13) z dniem wypowiedzenia umowy zgodnie z art. 814 § 2 kc.”</p> <p>Uzasadnienie: Uzupełnienie katalogu w pkt 12 związane z zaproponowaną niżej zmianą art. 39.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Uwaga ma charakter systemowy i wymaga pogłębionej analizy z udziałem innych podmiotów rynku ubezpieczeniowego</p>

537.	Art. 39 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych <i>/.../</i>	PIU	<p>Propozycja brzmienia: <i>„1. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń rozpoczyna się z chwilą zawarcia umowy i zapłacenia składki ubezpieczeniowej lub jej pierwszej raty, z zastrzeżeniem ust. 1a i 3, nie wcześniej jednak niż pierwszego dnia wskazanego w umowie ubezpieczenia”. W konsekwencji wykreślenie ust. 2.</i></p> <p>Uzasadnienie: W związku z wątpliwościami dotyczącymi tego, czy odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń rozpoczyna się w dniu zawarcia umowy czy też w pierwszym dniu okresu ubezpieczenia, należy doprecyzować zasady odpowiedzialności w sytuacji wskazania przez strony umowy początku okresu ubezpieczenia od dnia późniejszego niż dzień zawarcia umowy ubezpieczenia. Zgodnie z art. 12 ust. 1 odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń trwa przez okres wskazany w umowie i kończy się z upływem ostatniego dnia tego okresu. Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 39 ust. 1 odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń rozpoczyna się z chwilą zawarcia umowy i zapłacenia składki ubezpieczeniowej. Jednakże przepis ten dotyczy sytuacji, kiedy strony nie wskażą początku okresu ubezpieczenia - niestety z zapisu to nie wynika. Dodatkowo coraz częściej zakłady ubezpieczeń mają do czynienia z wyłudzeniem ochrony ubezpieczeniowej bez zapłacenia nawet pierwszej raty składki. Analogiczne zmiany należy rozważyć w przepisach dotyczących OC rolnika i OC budynków rolnych.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Uwaga ma charakter systemowy i wymaga pogłębionej analizy z udziałem innych podmiotów rynku ubezpieczeniowego</p>
538.	Art. 41 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych <i>/.../</i>	PIU	<p>Konieczna jest zmiana polegająca na uzupełnieniu katalogu przypadków, w których przysługuje zwrot składki za niewykorzystany okres ubezpieczenia poprzez dodanie w ust. 1 pkt 8 w brzmieniu: <i>„8) rozwiązania umowy w przypadkach określonych w art. 33 pkt 7,12 i 13.”</i></p> <p>Uzasadnienie:</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Uwaga ma charakter systemowy i wymaga pogłębionej analizy z udziałem innych podmiotów rynku ubezpieczeniowego</p>

			Zmiana będąca konsekwencją zmian powyżej.	
539.	Art. 102 ust. 2 pkt 3, art. 102 ust. 2 pkt 9 ppkt e, art. 102 ust. 3 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych /.../	PIU	<p>Propozycja brzmienia:</p> <p>Art. 102 ust. 2. Do zadań Funduszu jako ośrodka informacji należy prowadzenie rejestru umów ubezpieczenia działu II grupy 3 i 10 załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej z wyłączeniem odpowiedzialności przewoźnika, zawierającego:</p> <p>3) imię i nazwisko, adres zamieszkania, numer PESEL oraz nazwę, adres siedziby i numer REGON ubezpieczonego, a w przypadku posiadaczy pojazdów będących nierezydentami - imię i nazwisko, adres zamieszkania, nazwę i numer dokumentu tożsamości lub nazwę i adres siedziby ubezpieczonego;</p> <p>9) dane dotyczące pojazdu mechanicznego i jego posiadacza:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) numer rejestracyjny, b) numer VIN, a w przypadku jego braku - numer nadwozia (podwozia) pojazdu mechanicznego, c) marka, typ i model, d) rodzaj pojazdu mechanicznego, e) imię i nazwisko, adres zamieszkania, numer PESEL oraz nazwę, adres siedziby i numer REGON posiadacza pojazdu mechanicznego, a w przypadku posiadaczy pojazdów będących nierezydentami - imię i nazwisko, adres zamieszkania, nazwę i numer dokumentu tożsamości lub nazwę i adres siedziby ubezpieczonego. <p>3. Fundusz gromadzi dane zawierające informacje dotyczące uczestników zdarzenia powodującego odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmujące:</p> <p>2) imię i nazwisko, adres zamieszkania, numer PESEL oraz nazwę, adres siedziby i numer REGON posiadacza pojazdu uczestniczącego</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Uwaga ma charakter systemowy i wymaga pogłębionej analizy z udziałem innych podmiotów rynku ubezpieczeniowego</p>

			<p>w zdarzeniu, a w przypadku posiadaczy pojazdów będących nierezydentami - imię i nazwisko, adres zamieszkania, nazwę i numer dokumentu tożsamości lub nazwę i adres siedziby posiadacza pojazdu uczestniczącego w zdarzeniu;</p> <p>Uzasadnienie: Zmiana polega na zamianie słowa „lub” słowem „oraz”. Zmiana zapisów usuwa wątpliwości w zakresie możliwości i niezbędności pobierania danych osobowych, w szczególności danej PESEL w przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą w procesie zawierania umów ubezpieczenia w celu oceny ryzyka ubezpieczeniowego. Alternatywa zwykła „lub” pozwala wprawdzie na pozyskiwanie danej PESEL, jednak nie jest równoznaczna z „niezbędnością” i koniecznością przetwarzania PESEL, gdy zakład ubezpieczeń pozyskuje REGON, w kontekście przepisów ustawy o ochronie danych osobowych.</p>	
540.	<p>Art. 102 ust. 2 pkt 8 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych /.../</p>	PIU	<p>Propozycja brzmienia: <i>„8) dane dotyczące rozwiązania umowy ubezpieczenia:</i> <i>a)okoliczności rozwiązania umowy zgodnie z art. 33 oraz art. 28 ust. 2 - w zakresie umów ubezpieczenia działu II grupy 10 załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej, z wyłączeniem odpowiedzialności przewoźnika,</i> <i>b)datę ostatniego dnia ochrony ubezpieczeniowej w przypadku rozwiązania umowy przed upływem końcowego terminu odpowiedzialności, określonego w umowie;”</i></p> <p>Uzasadnienie: Zakładom ubezpieczeń brakuje informacji w jakim trybie doszło do rozwiązania umowy ubezpieczenia, zwłaszcza wówczas, gdy umowa została zawarta na okres 12 miesięcy i należy zweryfikować, czy zaistniały przesłanki zawarcia umowy na kolejne 12 miesięcy. Bez</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Uwaga ma charakter systemowy i wymaga pogłębionej analizy z udziałem innych podmiotów rynku ubezpieczeniowego</p>

			posiadania tych informacji UFG wysyła do osób, co do których nie zarejestrowano w Ośrodku Informacji UFG danych nowej polisy, wezwania do zapłacenia kary za brak ubezpieczenia, w tym także do osób, które korzystają z ochrony ubezpieczeniowej z mocy prawa. Dodatkowo zbieranie takiej informacji znacząco wpłynie na ograniczenie możliwości wyłudzenia ochrony ubezpieczeniowej bez płacenia składki.	
541.	Art. 111 ust. 2a-2c ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych /.../	UKNF	<p>Proponowane brzmienie nowych ust. 2a-2c w art. 111 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych:</p> <p>W art. 111 po ust. 2 dodaje się ust. 2a-2c w brzmieniu:</p> <p>„2a. Zakład ubezpieczeń przeprowadza postępowanie w zakresie ustalenia zasadności i wysokości roszczenia, o którym mowa w ust. 1 w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.</p> <p>2b. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 2a, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności Funduszu albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, zakład przekazuje roszczenie do Funduszu wraz ze zgromadzoną dokumentacją w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności Funduszu albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 2a, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności przeprowadzenia postępowania w sprawie ustalenia zasadności lub wysokości całości lub części jego roszczeń wobec Funduszu i ich przekazania do Funduszu, jak również o przypuszczalnym terminie ostatecznego zakończenia tego postępowania.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Art. 9 pkt 16 lit. b projektu ustawy wprowadza odpowiednie stosowanie przepisu art. 108 ust. 2-5 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK, który reguluje kwestie podnoszone w postulacie organu nadzoru.</p>

		<p>2c. W przypadku nieprzeprowadzenia przez zakład ubezpieczeń postępowania, o którym mowa w ust. 2 w terminie, o którym mowa w ust. 2a, lub niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 2b, organ nadzoru może zastosować wobec zakładu ubezpieczeń środki nadzorcze określone w art. 362 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, zwanej dalej „ustawą o działalności ubezpieczeniowej.”.</p> <p>Uzasadnienie: Zgodnie z art. 111 ust. 2 uuo w sprawach, w których szkody nie zostały zgłoszone do zakładu ubezpieczeń przed ogłoszeniem jego upadłości, Fundusz przyjmuje zgłoszenie szkody oraz wypłaca poszkodowanym i uprawnionym świadczenia po ustaleniu odpowiedzialności i wysokości świadczenia. Poszkodowany i uprawniony do odszkodowania zgłasza swoje roszczenia do Funduszu przez którykolwiek zakład ubezpieczeń wykonujący działalność ubezpieczeniową w grupach obejmujących ubezpieczenia obowiązkowe, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 2. Zakład ubezpieczeń nie może odmówić przyjęcia zgłoszenia szkody. Dane będące w posiadaniu UKNF wskazują na nieprawidłowości w zakresie jakości i terminowości likwidacji szkód przez zakłady na rzecz UFG (znaczny odsetek szkód, w których błędnie ustalana jest odpowiedzialność UFG lub szkód likwidowanych z opóźnieniem). Powoduje to w efekcie wydłużenie czasu oczekiwania przez poszkodowanych na odszkodowanie i naruszanie tym samym ich interesów. Wskazane jest wyraźne zobowiązanie zakładów do likwidacji szkód dla UFG w terminach analogicznych, jak obowiązujące zakłady dla ich własnych szkód oraz uprawnienie dla organu nadzoru do zastosowania sankcji za nieterminową likwidację szkód na rzecz UFG zarówno w stosunku do zakładów krajowych, jak i zagranicznych. Jest to tym bardziej potrzebne, że zgodnie z art. 109 ust. 3 uuo odpowiedzialność za zwłokę w spełnieniu świadczenia ponoszą odpowiednio Fundusz i zakład ubezpieczeń, każdy w swoim</p>	
--	--	---	--

			zakresie. Aktualnie nie jest jednak precyzyjnie określony termin przeprowadzenia likwidacji na rzecz UFG przez zakład.	
Art. 12. Zmiany do ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi				
542.	Outsourcing czynności depozytariusza	Rada Banków Depozytariuszy	<p>W zakresie ustawy o funduszach inwestycyjnych pragniemy zwrócić uwagę na nową okoliczność tj. działalność banków depozytariuszy jest zagrożona wobec planowanego</p> <p>wprowadzenia tzw. europejskiego paszportu depozytariusza. W Parlamencie Europejskim dobiegają końca prace nad aktualizacją dyrektyw AIFMD i UCITS (https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52021PC0721). Zgodnie z aktualną wersją projektu, w art. 21 AIFMD planowane jest wprowadzenie zmian pozwalających funduszom inwestycyjnym na wybór depozytariusza prowadzącego działalność w dowolnym państwie członkowskim. Rada występowała przeciwko tym zamianom bezpośrednio uczestnicząc w procesie legislacyjnym jak i za pośrednictwem Ministerstwa Finansów (w odpowiedzi na zaproszenie do składania uwag). Podobnie, organizacje zrzeszające banki-depozytariuszy w Niemczech, Francji Hiszpanii, Włoszech i Szwecji we wspólnym wystąpieniu do Parlamentu Europejskiego wskazały na istotne ryzyko arbitrażu regulacyjnego w sytuacji gdyby paszport depozytariusza został wprowadzony przed pełną harmonizacją przepisów i praktyk we wszystkich państwach członkowskich. Według aktualnych informacji działania te nie przyniosły rezultatu i najbardziej prawdopodobne jest wprowadzenie paszportu depozytariusza.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Wskazane zmiany w dyrektywach unijnych nie zostały jeszcze przyjęte i nie mają jeszcze ostatecznego kształtu. Sprawia to, że za wcześnie jest na podejmowanie działań mających na celu dostosowanie do nich krajowych przepisów. Ponadto należy zauważyć, że uwagi RBD nie dotyczą przepisów zmienianych w projekcie, a ich uwzględnienie wymagałoby pogłębionych analiz.</p>

		<p>W ocenie Rady, krajowe przepisy nakładają na depozytariuszy obowiązki i odpowiedzialność dalece wykraczające poza zakres wymagany regulacjami wspólnotowymi. W efekcie depozytariusze ponoszą znacząco wyższe koszty działalności co wprost przekłada się na cenę i koszty współpracy z funduszami. Umożliwienie wyboru depozytariusza z innego kraju pozwoli krajowym funduszom na uniknięcie tych kosztów, więc należy się spodziewać, że oferta krajowych depozytariuszy przestanie być atrakcyjna dla nowych funduszy, a także może stanowić przesłankę dla zmiany depozytariusza na podmioty zagraniczne oferujące lepsze warunki cenowe. Uzasadniona jest zatem obawa całkowitego zaniknięcia oferty usług depozytariusza ze strony krajowych banków, a ponadto działalność zagranicznych depozytariuszy funduszy krajowych podlegałaby nadzorowi zagranicznych organów nadzoru i podlegałby standardom i regulacjom obowiązującym w państwie w których depozytariusz prowadzi działalność. W związku z powyższym kierując się dobrze rozumianymi interesami uczestników krajowego rynku, konsekwentnie zgłaszamy wniosek w sprawie harmonizacji polskich przepisów z przepisami wspólnotowymi zanim nastąpi otwarcie krajowego rynku dla zagranicznych depozytariuszy. Poniżej wskazujemy przepisy, które w pierwszej kolejności powinny być dostosowane do standardów wspólnotowych ze względu na generowanie ogromnych obciążeń po stronie depozytariuszy.</p> <p>[...]</p> <p>e. Dodatkowe wymogi umożliwiające powierzenie wykonywania obowiązków depozytariusza na gruncie przepisów UoFI (outsourcing czynności depozytariusza)</p> <p>W ramach wykonywania funkcji depozytariusza funduszy inwestycyjnych (UCITS i AFI), zarówno przepisy krajowe jak również unijne dopuszczają możliwości zawierania przez depozytariuszy z</p>	
--	--	--	--

		<p>uprawnionymi podmiotami trzecimi umów outsourcingowych dotyczących przechowania aktywów "utrzymywanych" funduszu. W kontekście powyższego, wskazać należy na poniższe uwarunkowanie prawne:</p> <p>Zgodnie z art. 21 ust. 11 lit. d tiret (iii) i (iv) Dyrektywy ZAFI: depozytariusz zapewnia, aby strona trzecia w trakcie wykonywania przekazanych jej zadań stała się spełniała następujące</p> <ul style="list-style-type: none"> - (iii) strona trzecia oddziela aktywa klientów depozytariusza od swoich własnych aktywów oraz aktywów depozytariusza w taki sposób, aby w każdej chwili można było je jednoznacznie zidentyfikować jako należące do klientów danego depozytariusza; - (iv) strona trzecia nie może korzystać z aktywów bez uprzedniej zgody AFI lub ZAFI działającego w imieniu AFI i bez uprzedniego powiadomienia depozytariusza <p>Zgodnie z art. 22a dyrektywy 2009/65/WE (uwzględniającej zmiany dokonane dyrektywą zmieniającą 2014/91/UE) funkcje (...) mogą zostać przekazane przez depozytariusza osobie trzeciej tylko wówczas, jeżeli osoba ta przez cały okres wykonywania zadań jej przekazanych (...):</p> <ul style="list-style-type: none"> c) oddziela aktywa klientów depozytariusza od swoich własnych aktywów oraz od aktywów depozytariusza w taki sposób, aby w każdej chwili można było je jednoznacznie określić jako należące do klientów danego depozytariusza; d) podejmuje wszystkie niezbędne działania w celu zapewnienia, aby w razie niewypłacalności osoby trzeciej aktywa UCITS utrzymywane przez osobę trzecią były niedostępne do podziału ani do zbycia i podziału środków między wierzycieli osoby trzeciej. <p>Jednocześnie, należy zwrócić uwagę, iż polski prawodawca wprowadzając na gruncie art. 81i ust. 2 pkt 5 UoFI warunki dotyczące</p>	
--	--	--	--

		<p>ram regulacyjnych i prawnych związane z państwem, w którym przedsiębiorca zagraniczny będzie przechowywał aktywa funduszy (na podstawie umowy powierzenia z depozytariuszem), literalnie stosuje „siatkę pojęciową” znacznie wykraczającą poza zakres ww. przepisów UE, które legły u podstaw nowelizacji UoFI w 2016 r., przez co de facto wprowadza dodatkowe wymogi (ponad te wskazane w przepisach UE), który muszą zostać spełnione, aby umożliwić depozytariuszowi zawarcie umowy powierzenia przechowywania aktywów.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 81i ust. 2 pkt 5 UFI, Depozytariusz może powierzyć wykonywanie czynności (...) jeżeli prawo państwa innego niż Rzeczpospolita Polska, w którym przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny będzie przechowywał aktywa <i>funduszu inwestycyjnego</i> albo alternatywnej spółki inwestycyjnej, bez względu na sposób tego przechowywania, zapewnia, że:</p> <p>a) <i>fundusz inwestycyjny</i> albo alternatywna spółka inwestycyjna będą wyłącznie uprawnieni do tych aktywów oraz</p> <p>b) aktywa <i>funduszu inwestycyjnego</i> albo alternatywnej spółki inwestycyjnej:</p> <ul style="list-style-type: none"> – nie mogą być przedmiotem egzekucji kierowanej przeciwko podmiotowi innemu niż ten <i>fundusz inwestycyjny</i> albo ta alternatywna spółka inwestycyjna, – nie mogą być objęte postępowaniem zabezpieczającym kierowanym przeciwko podmiotowi innemu niż ten <i>fundusz inwestycyjny</i> albo ta alternatywna spółka inwestycyjna, – nie wchodzi do masy upadłości podmiotu przechowującego aktywa <i>funduszu inwestycyjnego</i> albo alternatywnej spółki inwestycyjnej, – nie mogą być objęte postępowaniem restrukturyzacyjnym lub innym postępowaniem o podobnym charakterze prowadzonym przeciwko 	
--	--	---	--

			<p>podmiotowi przechowującemu aktywa <i>funduszu inwestycyjnego</i> albo alternatywnej spółki inwestycyjnej lub innym podmiotom.</p> <p>Powyższe znacznie utrudnia, dokonywanie oceny ryzyka związanego z powierzeniem przechowywania aktywów w danym Państwie (zwłaszcza poza UE) innym niż Rzeczpospolita.</p> <p>Pozyskania bowiem ewentualnych opinii prawnych sporządzonych przez zagraniczną kancelarią na temat danego rynku zagranicznego (danej jurysdykcji), która zawierałaby jednocześnie odniesieniu do polskich przepisów (w szczególności art. 81i ust. 2 pkt 5 UFI) jest przedsięwzięciem często wręcz niemożliwym. Większość dostępnych w obrocie opinii prawnych zawiera bowiem generalne odniesienie ram regulacyjnych państwa, w którym są przechowywane aktywa - do wymogów formułowanych na poziomie przepisów UE (a nie poszczególnych państw członkowskich, w których siedzibę ma depozytariusz powierzający przechowanie).</p> <p>Delege ferenda celowym pozostaje zatem rozważenie zmiany przepisów rodzaju 3 UoFI, w tym w szczególności art. 81i ust. 2 pkt 5 UoFI w celu zapewnienia zbieżności z ww. przepisami UE.</p>	
543.	Zakaz wprowadzania ASI do obrotu wśród klientów detalicznych oraz zakaz zaciągania przez ASI pożyczek od osób fizycznych	UKNF	<p>Zakaz wprowadzania ASI do obrotu wśród klientów detalicznych oraz zakaz zaciągania przez ASI pożyczek od osób fizycznych</p> <p>Art. 2 pkt 28a lit. b otrzymuje brzmienie:</p> <p>„b) proponowanie objęcia akcji nowej emisji, sprzedaż akcji własnych, podwyższenie wartości nominalnej istniejących akcji – w przypadku spółki akcyjnej i spółki komandytowo-akcyjnej;”;</p> <p>1) w art. 8a po ust. 3 dodaje się art. 8a ust. 4 w brzmieniu:</p> <p>„4. Alternatywna spółka inwestycyjna nie może zawrzeć umowy pożyczki lub innej umowy o podobnym charakterze, dokonywać emisji obligacji lub innych papierów wartościowych niebędących prawami uczestnictwa ASI, jeżeli dającym pożyczkę lub zawierającym inną</p>	Postulat uwzględniony

		<p>umowę o podobnym charakterze, obejmującym lub nabywającym obligacje lub inny papier wartościowy jest osoba fizyczna. Ograniczenie to nie dotyczy osoby fizycznej uznanej za klienta profesjonalnego, z uwzględnieniem art. 70k ust. 1 i 3, która wniosła w całości wkład do alternatywnej spółki inwestycyjnej w wartości określonej w art. 70k ust. 3.”</p> <p>2) w art. 8c:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Inwestorem alternatywnej spółki inwestycyjnej jest podmiot, który posiada prawa uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej i spełnia kryteria klienta profesjonalnego. Kryterium klienta profesjonalnego nie stosuje się w przypadku, gdy alternatywna spółka inwestycyjna uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760.”</p> <p>b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Wkład do alternatywnej spółki inwestycyjnej w zamian za prawa uczestnictwa tej spółki może wnieść podmiot spełniający kryteria klienta profesjonalnego.”</p> <p>3) w art. 70a:</p> <p>a) uchyla się ust. 3;</p> <p>b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:</p> <p>„6. Zarządzający ASI prowadzi własną stronę internetową, na której zamieszcza w szczególności wymagane przez prawo informacje oraz ogłoszenia.”</p> <p>4) w art. 70d ust. 7 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„7. Zarządzający ASI jest obowiązany zatrudniać co najmniej jednego doradcę inwestycyjnego do wykonywania czynności zarządzania alternatywnymi spółkami inwestycyjnymi - w przypadku alternatywnej</p>	
--	--	--	--

		<p>spółki inwestycyjnej, która uzyskała zezwolenia, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760.”</p> <p>5) w art. 70f:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Alternatywna spółka inwestycyjna może być wprowadza do obrotu wśród klientów profesjonalnych, a także wśród klientów detalicznych w przypadku alternatywnej spółki inwestycyjnej, która uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760, na zasadach określonych w tym rozporządzeniu.”</p> <p>b) uchyla się art. 70f ust. 2;</p> <p>c) ust. 5 pkt 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„5) informacje o procedurach ustanowionych w celu zapobiegania wprowadzaniu do obrotu alternatywnej spółki inwestycyjnej przez zarządzającego ASI lub podmioty działające na jego zlecenie wśród klientów detalicznych - w przypadku alternatywnej spółki inwestycyjnej, która nie uzyskała zezwolenia, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760;”</p> <p>6) w art. 70k:</p> <p>a) ust.1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Zarządzający ASI, na wniosek podmiotu innego niż określony w art. 2 pkt 13a lit. a-m oraz w zakresie określonym w takim wniosku, może traktować ten podmiot jak klienta profesjonalnego, pod warunkiem że podmiot ten posiada wiedzę i doświadczenie pozwalające na podejmowanie właściwych decyzji inwestycyjnych oraz właściwą ocenę ryzyka związanego z tymi decyzjami oraz spełnia warunek, o którym mowa w ust. 3. Przed uwzględnieniem wniosku zarządzający ASI ustala wiedzę tego podmiotu o zasadach traktowania klientów profesjonalnych w zakresie, którego wniosek dotyczy.”</p>	
--	--	--	--

		<p>b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Zarządzający ASI, na wniosek klienta profesjonalnego oraz w zakresie określonym w takim wniosku, może traktować go jak klienta detalicznego, a także traktować klienta profesjonalnego jak klienta detalicznego również pomimo braku takiego wniosku - w przypadku alternatywnej spółki inwestycyjnej, która uzyskała zezwolenia, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760.”</p> <p>c) po ust. 2 dodaje się ust. 3 - w brzmieniu:</p> <p>„3. Osoba fizyczna może być uznana za klienta profesjonalnego, jeżeli wartość jej wkładu do alternatywnej spółki inwestycyjnej będzie nie mniejsza niż równowartość w złotych kwoty 100.000 euro.</p> <p>4. Spółka handlowa, spółdzielnia lub ich odpowiednik założony na podstawie prawa innego niż polskie nie może zostać uznana za klienta profesjonalnego, jeżeli jej akcjonariuszem, wspólnikiem lub członkiem jest osoba fizyczna, która nie spełnia warunku wniesienia do tej spółki handlowej, spółdzielni lub ich odpowiednika założonego na podstawie prawa innego niż polskie, wkładu lub udziału w równowartości wyrażonej w złotych kwoty co najmniej 100.000 euro. Warunek ten stosuje się odpowiednio do osób fizycznych będących akcjonariuszami, wspólnikami lub członkami podmiotów będących bezpośrednio lub pośrednio wspólnikami, akcjonariuszami lub członkami podmiotów wskazanych w zdaniu pierwszym.</p> <p>5. Środki na wniesienie przez osobę fizyczną wkładu lub udziały w przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 4, nie mogą pochodzić z pożyczki, darowizny lub innej umowy o podobnym charakterze zawartej z alternatywną spółką inwestycyjną, zarządzającym ASI lub jednostką powiązaną z tymi podmiotami w rozumieniu przepisów ustawy o rachunkowości.</p> <p>6. Równowartość w złotych kwoty wyrażonej w euro, o której mowa w ust. 3 i 4, ustala się przy zastosowaniu średniego kursu euro</p>	
--	--	---	--

		<p>ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień wniesienia wkładu lub udziału.</p> <p>7. W czasie obowiązywania umowy alternatywnej spółki inwestycyjnej, której klientami są osoby fizyczne uznane za klientów profesjonalnych, nie jest możliwe dokonanie obniżenia kapitału zakładowego alternatywnej spółki inwestycyjnej w taki sposób, aby udział tej osoby fizycznej w kapitale zakładowym alternatywnej spółki inwestycyjnej spadł poniżej wartości określonej w ust. 3. Nie jest dopuszczalna również zmiana umowy spółki komandytowej obniżająca wysokość wkładów komandytariuszy będących osobami fizycznymi poniżej wartości określonej w ust. 3. Ograniczenie to stosuje się także odpowiednio do podmiotów, o których mowa w ust. 4.</p> <p>8. Czynność prawna mająca za przedmiot prawa uczestnictwa w alternatywnej spółce inwestycyjnej prowadząca do przeniesienia tych praw lub uprawnień z nich wynikających na podmiot inny niż inwestorzy tej alternatywnej spółki inwestycyjnej oraz zarządzający tą alternatywną spółką inwestycyjną, wymaga wyrażenia zgody w formie pisemnej przez zarządzającego tą alternatywną spółką inwestycyjną. Zarządzający ASI odmawia wyrażenia zgody, jeżeli podmiot po dokonaniu weryfikacji spełniania przez podmiot, o którym mowa w zdaniu pierwszym, nie spełnia warunków pozwalających na jego uznanie za klienta profesjonalnego z uwzględnieniem ust. 3 – 5. Czynność prawna dokonana bez wyrażenia zgody przez zarządzającego ASI jest nieważna.”</p> <p>7) art. 70l ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie;</p> <p>„6) opracować i wdrożyć procedury postępowania z reklamacjami inwestorów detalicznych alternatywnej spółki inwestycyjnej i unijnego AFI – w przypadku alternatywnej spółki inwestycyjnej, która uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760;”</p> <p>8) w art. 70s:</p>	
--	--	---	--

		<p>a) ust. 3 pkt 4 lit. a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„a) osobami fizycznymi - dane osobowe tych osób, informacje o dotychczasowym przebiegu pracy zawodowej lub wykonywanej działalności gospodarczej, wartości wniesionych przez nie wkładów, pochodzeniu środków na wniesienie wkładów, a także przeprowadzeniu weryfikacji tych osób jako klientów profesjonalnych.”</p> <p>b) ust. 3 pkt 15 lit. d otrzymuje brzmienie:</p> <p>„d) oświadczenie firmy audytorskiej o zgodności przyjętych w regulacjach wewnętrznych ASI metod i zasad wyceny aktywów alternatywnej spółki inwestycyjnej z przepisami dotyczącymi rachunkowości, a także o zgodności i kompletności tych zasad z przyjętą dla danej spółki strategią inwestycyjną.”</p> <p>9) w art. 70t ust. 4 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:</p> <p>„5) inwestorzy alternatywnej spółki inwestycyjnej nie spełniają kryteriów klienta profesjonalnego lub środki na pokrycie przez osobę fizyczną wkładu w przypadkach, o których mowa w art. 70k ust. 3 i 4 pochodzą z pożyczki, darowizny lub innej podobnej umowy zawartej z alternatywną spółką inwestycyjną, zarządzającym ASI lub jednostką powiązaną z tymi podmiotami w rozumieniu przepisów ustawy o rachunkowości.”</p> <p>10) w art. 70zc wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) w ust. 2 po pkt 5 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:</p> <p>„6) informację o inwestorach alternatywnej spółki inwestycyjnej, wartości wniesionych przez nich wkładów, pochodzeniu środków na wniesienie wkładów, a także przeprowadzeniu weryfikacji tych osób jako klientów profesjonalnych.”</p> <p>b) w ust. 3 po pkt 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:</p>	
--	--	--	--

		<p>„3) inwestorzy alternatywnej spółki inwestycyjnej nie spełniają kryteriów klienta profesjonalnego lub środka na wniesienie przez osobę fizyczną wkładu w przypadkach, o których mowa w art. 70k ust. 3 i 4 pochodzą z pożyczki, darowizny lub innej podobnej umowy zawartej z alternatywną spółką inwestycyjną, zarządzającym ASI lub jednostką powiązaną z tymi podmiotami w rozumieniu przepisów ustawy o rachunkowości.”</p> <p>11) w art. 229d wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Informacje dotyczące alternatywnej spółki inwestycyjnej, w tym uprawnionej do posługiwania się nazwą "EuVECA" lub "EuSEF" oraz zarządzającego ASI, w tym wpisanego do rejestru EuVECA oraz EuSEF, publikowane przez zarządzającego ASI, w tym wpisanego do rejestru zarządzających EuVECA lub do rejestru zarządzających EuSEF, rzetelnie przedstawiają sytuację finansową tych spółek, ryzyko związane z nabyciem praw uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej w tym uprawnionej do posługiwania się nazwą "EuVECA" lub "EuSEF" oraz zasady jak i zakres nadzoru sprawowanego przez Komisję nad tymi zarządzającymi ASI, w tym wykonującymi działalność na podstawie wpisu do rejestru zarządzających ASI.”</p> <p>b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Jeżeli Komisja stwierdzi, że publikowane przez zarządzającego ASI, w tym wpisanego do rejestru zarządzających EuVECA lub do rejestru zarządzających EuSEF informacje:</p> <p>1) dotyczące alternatywnej spółki inwestycyjnej, w tym uprawnionej do posługiwania się nazwą "EuVECA" lub "EuSEF", o których mowa w ust. 1, wprowadzają lub mogą wprowadzić w błąd lub</p>	
--	--	--	--

		<p>2) reklamowe dotyczące alternatywnej spółki inwestycyjnej, w tym uprawnionej do posługiwania się nazwą "EuVECA" lub "EuSEF", nie zawierają informacji wymaganych na podstawie art. 4 ust. 1-5 rozporządzenia 2019/1156 lub nie spełniają innych wymogów określonych w tych przepisach lub</p> <p>3) dotyczące zasad jak i zakresu nadzoru sprawowanego przez Komisję nad zarządzającymi ASI w tym wpisanymi do rejestru zarządzających ASI, EuVECA oraz EuSEF, wprowadzają lub mogą wprowadzić w błąd,</p> <p>- może zakazać ich ogłaszania lub nakazać ogłoszenie odpowiednich sprostowań w wyznaczonym terminie.”</p> <p>12) Art. 81d ust 1 i 2 otrzymują brzmienie:</p> <p>„1. Depozytariusz jest obowiązany do wytoczenia powództwa na rzecz klientów detalicznych alternatywnej spółki inwestycyjnej, która uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760, przeciwko zarządzającemu ASI albo zarządzającemu z UE z tytułu szkody spowodowanej niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem obowiązków w zakresie zarządzania alternatywną spółką inwestycyjną.</p> <p>2. Depozytariusz wytacza powództwo, o którym mowa w ust. 1, na wniosek klienta detalicznego.”</p> <p>13) w art. 81d ust. 4-6 otrzymują brzmienie:</p> <p>„4. Z uwzględnieniem art. 98 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, koszty procesu ponosi klient detaliczny, z wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego inwestora, które w przypadku przegrania procesu ponosi depozytariusz.</p> <p>5. W przypadku gdy depozytariusz stwierdzi brak podstaw do wytoczenia powództwa, jest obowiązany zawiadomić o tym klienta</p>	
--	--	--	--

		<p>detalicznego, nie później niż w terminie trzech tygodni od dnia złożenia wniosku przez tego klienta.</p> <p>6. Jeżeli z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2, wystąpiło kilku klientów detalicznych alternatywnej spółki inwestycyjnej, o której mowa w ust. 1., a szkoda każdego z klientów detalicznych spowodowana jest niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem tych samych obowiązków zarządzającego ASI albo zarządzającego z UE, i w ocenie depozytariusza zasadne jest wytoczenie powództwa także w imieniu innych klientów detalicznych tej alternatywnej spółki inwestycyjnej, depozytariusz ogłasza na swojej stronie internetowej o zamiarze wytoczenia powództwa, o którym mowa w ust. 1, oraz o możliwości zgłaszania przez klientów detalicznych depozytariuszowi wniosków o wytoczenie takiego powództwa w terminie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia.”</p> <p>14) w art. 263a wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Unijny AFI może być wprowadzany do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wśród klientów profesjonalnych oraz wśród klientów detalicznych w przypadku unijnego AFI, który uzyskał zezwolenie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/760.”</p> <p>2) uchyla się ust. 2 - 2c;</p> <p>15) w art. 263b ust. 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„7) opis procedur ustanowionych w celu zapobiegania jego wprowadzaniu przez zarządzającego z UE lub podmioty działające na jego zlecenie do obrotu wśród klientów detalicznych”;</p> <p>16) art. 263c ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„5) opis procedur ustanowionych w celu zapobiegania jego wprowadzaniu przez towarzystwo albo zarządzającego ASI lub</p>	
--	--	--	--

		<p>podmioty działające na ich zlecenie do obrotu wśród klientów detalicznych;”</p> <p>Przepisy przejściowe</p> <p>Art. (...)</p> <p>„1. Do postępowań wszczętych zgodnie z przepisami ustawy zmienianej w art. 12 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się dotychczasowe przepisy ustawy zmienianej w art. 12.</p> <p>2. Za zachowania zaistniałe przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stanowiące naruszenie przepisów ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, sankcję administracyjną wymierza się według przepisów dotychczasowych, chyba że sankcja administracyjna wymierzona według przepisów ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, byłaby względniejsza dla strony postępowania.”</p> <p>Art. (...)</p> <p>1. Osoby fizyczne posiadające prawa uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, które nie spełniają warunku z art. 70k ust. 3 ustawy zmienianej w art. 12, pozostają inwestorami alternatywnej spółki inwestycyjnej. Osoby, o których mowa w zdaniu pierwszym nie mogą obejmować nowych praw uczestnictwa alternatywnej spółki inwestycyjnej, w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) uczestniczyć w podwyższeniu wartości nominalnej istniejących udziałów - w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, 2) obejmowaniu akcji nowej emisji, sprzedaży akcji własnych, podwyższeniu wartości nominalnej akcji - w spółce akcyjnej oraz komandytowo - akcyjnej, 	
--	--	--	--

		<p>3) zwiększeniu wkładu dotychczasowych komandytariuszy – w spółce komandytowej,</p> <p>- jeżeli wartość nowych wkładów liczonych łącznie z dotychczasowymi wkładami tych osób fizycznych będzie mniejsza niż określona w art. 70k ust. 3 ustawy zmienianej w art. 12 oraz o ile nie zostanie dokonana pozytywna ocena osoby fizycznej, zgodnie art. 70k ust. 1 ustawy zmienianej w art. 12.</p> <p>2. Osoby fizyczne będące akcjonariuszami, udziałowcami lub członkami podmiotów, o których mowa w art. 70k ust. 4 ustawy zmienianej w art. 12, nie mogą obejmować nowych praw udziałowych w tych podmiotach, w szczególności:</p> <p>1) uczestniczyć w podwyższeniu wartości nominalnej istniejących udziałów – w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością,</p> <p>2) obejmowaniu akcji nowej emisji, sprzedaży akcji własnych, podwyższeniu wartości nominalnej akcji – w spółce akcyjnej,</p> <p>3) zwiększeniu wkładu dotychczasowych komandytariuszy – w spółce komandytowej,</p> <p>4) obejmowaniu nowych udziałów lub wkładów w spółdzielni lub ich odpowiednikach założonych na podstawie prawa innego niż polskie, jeżeli wartość nowych wkładów lub udziałów liczonych łącznie z dotychczasowymi wkładami lub udziałami tych osób fizycznych będzie mniejsza niż ta określona w art. 70k ust. 3 ustawy zmienianej w art. 12.</p> <p>3. Umowy, o których mowa w art. 8a ust. 4 ustawy zmienianej w art. 12 nie mogą podlegać nowacji ani też mieć wydłużanych terminów płatności należnych osobom fizycznym, od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>4. Zarządzający ASI w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy informuje inwestorów zarządzanych ASI, w tym poprzez ogłoszenie na stronie internetowej zarządzającego ASI oraz</p>	
--	--	---	--

		<p>alternatywnych spółek inwestycyjnych, którymi zarządza, o zmianach dotyczących obejmowania praw uczestnictwa ASI przez klientów detalicznych, w szczególności o treści przepisu ust. 1 oraz o treści przepisu art. 8a ust. 4 oraz art. 70k ustawy zmienianej w art. 12.</p> <p>Uzasadnienie</p> <p>Proponowane zmiany do Ustawy wynikają z oceny nadzorczej dotychczasowego funkcjonowania zarządzających ASI wykonujących działalność na podstawie wpisu do rejestru zarządzających ASI oraz powszechnie stosowanych przez te podmioty metod pozyskiwania środków na wykonywanie działalności inwestycyjnej przez zarządzane alternatywne spółki inwestycyjne (ASI).</p> <p>Na zarządzających ASI wpisanych do rejestru prowadzonego przez KNF ciąży bowiem istotnie ograniczone obowiązki sprawozdawcze polegające na przekazywaniu KNF corocznie informacji o łącznej wartości aktywów wchodzących w skład portfeli inwestycyjnych zarządzanych ASI oraz ich 5 największych inwestycjach. W szczególności do KNF nie są przekazywane i nie podlegają weryfikacji KNF – sprawozdania finansowe tych zarządzających ASI oraz ASI. KNF nie nadzoruje i nie weryfikuje również składu portfela inwestycyjnego ASI jak i zmian w dokumentach wewnętrznych ASI, tj.: w polityce i strategii inwestycyjnej. Ustawa nie przewiduje bowiem żadnych ograniczeń co do faktycznego składu tego portfela jak i treści polityki i strategii inwestycyjnej ASI.</p> <p>Wobec ograniczonego zakresu regulacji dotyczących zarejestrowanych zarządzających ASI, a tym samym ograniczonego zakresu nadzoru sprawowanego przez KNF nad tymi podmiotami, inwestycje w prawa uczestnictwa ASI związane są z bardzo wysokim ryzykiem inwestycyjnym, w szczególności z ryzykiem utraty zaangażowanych środków.</p>	
--	--	---	--

		<p>Od 2016 r. rynek zarządzających ASI wpisanych do rejestru zarządzających ASI podlegał dynamicznemu wzrostowi, a liczba podmiotów działających na tym rynku jak i wartość aktywów ASI znacznie wzrosła. W październiku 2022 r. liczba zarządzających ASI tego typu działających na rynku wynosiła 315 podmiotów. Tylko jeden zarządzający ASI działa na podstawie zezwolenia KNF. Według stanu na dzień 31 grudnia 2021 r. wartość portfeli inwestycyjnych ASI zarządzanych przez zarządzających ASI wykonujących działalność na podstawie wpisu do rejestru wyniosła ponad 5.6 mld zł. Wartość aktywów w zarządzaniu przez zarządzającego ASI działającego na podstawie zezwolenia wynosiła 2,2 mld zł.</p> <p>Szczególnie istotne jest, że prawa uczestnictwa ASI mogą być nabywane na podstawie obecnych przepisów Ustawy zarówno przez klientów profesjonalnych (instytucje finansowe, przedsiębiorcy dysponujący znacznym kapitałem) jak i klientów detalicznych (w tym osoby fizyczne) – w przypadku ASI działających w formie spółek akcyjnych, spółek komandytowo-akcyjnych oraz spółek europejskich, gdy oferta nabycia tych praw ma charakter publicznej.</p> <p>Nabywanie praw uczestnictwa ASI przez osoby fizyczne potwierdza z kolei stwierdzona przez UKNF okoliczność przeprowadzania ofert publicznych praw uczestnictwa ASI. Ponadto zaobserwowaną praktyką na rynku jest wykorzystywanie procedury uznania za klienta profesjonalnego osób fizycznych, po weryfikacji wiedzy oraz doświadczenia tych osób, czego efektem jest nabywanie praw uczestnictwa ASI w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością i spółkach komandytowych także przez osoby fizyczne. Z wiedzy UKNF wynika, że jest to zjawisko powszechne.</p> <p>W ocenie UKNF prawa uczestnictwa ASI stanowią produkt finansowy zasadniczo nieadekwatny, zbyt ryzykowny dla klientów detalicznych, zwłaszcza osób fizycznych, które co do zasady nie posiadają wystarczającej wiedzy ani doświadczenia w podejmowaniu decyzji</p>	
--	--	--	--

		<p>inwestycyjnych jak i nie mają świadomości wysokiego ryzyka związanego z inwestycjami w prawa uczestnictwa ASI.</p> <p>Okoliczność tę potęguje znacznie ograniczony nadzór nad zarządzającymi ASI wpisanymi do rejestru zarządzających ASI, którzy dominują na rynku ASI w Polsce jak i brak ustawowych ograniczeń w zakresie kategorii lokat ASI, ich dywersyfikacji oraz limitów w zakresie zaciągania pożyczek i kredytów przez ASI (także w przypadku zarządzających ASI działających na podstawie zezwolenia).</p> <p>Doświadczenie nadzorcze UKNF, zwłaszcza analiza dokumentacji w postępowaniach rejestrowych dotyczących zarządzających ASI wskazuje, że większość ASI, w tym zwłaszcza działających jako wewnętrznie zarządzający ASI, zakładana jest przez i dla osób fizycznych, także korzystając z możliwości uznania osoby fizycznej za klienta profesjonalnego. Poziom natomiast angażowanych przez te osoby środków, niejednokrotnie niższy niż poziom aktywów pozwalający nabyć osobom fizycznym certyfikaty niepublicznego funduszu inwestycyjnego zamkniętego, wskazuje, że są to osoby niemające doświadczenia inwestycyjnego na rynku finansowym. Praktyka ta w ocenie UKNF jest dalece niewłaściwa, pomimo obecnie swojej prawnej dopuszczalności. Nie jest ona również zgodna z założeniami, jakie legły u podstaw regulacji Dyrektywy ZAFI.</p> <p>Rozwiązaniem tego problemu jest ustanowienie generalnego zakazu wprowadzania ASI do obrotu wśród klientów detalicznych, jak również istotne ograniczenie uznawania w trybie art. 70k Ustawy osób fizycznych za klientów profesjonalnych. Ograniczenie to znajdzie zastosowanie zarówno względem ASI zarządzanych przez zarządzających działających na podstawie wpisu do rejestru jak i zezwolenia KNF.</p> <p>Ograniczenie to nie będzie dotyczyć praw uczestnictwa w europejskich długoterminowych funduszach inwestycyjnych w Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/760 z dnia 29 kwietnia</p>	
--	--	--	--

		<p>2015 r. w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych (Dz. U. UE. L. z 2015 r. Nr 123, str. 98), z uwagi na uregulowanie tego zagadnienia w przepisach powołanego rozporządzenia, które w art. 31 ust. 1 dopuszcza możliwość wprowadzania do obrotu jednostek uczestnictwa lub udziałów w europejskich długoterminowych funduszach inwestycyjnych wśród klientów detalicznych. Propozycja ta pozostaje przy tym zgodna z art. 43 ust. 1 Dyrektywy ZAFI, który umożliwia państwom członkowskim UE dowolne kształtowanie zasad wprowadzania AFI do obrotu w odniesieniu do inwestorów detalicznych.</p> <p>Jednocześnie obserwacja rozwijającego się w Polsce rynku ASI, jak również funkcjonujące w naszym kraju przed 2016 r. podmioty w formule funduszy VC/PE jako spółki handlowe pokazuje, że istnieje grupa osób fizycznych mających doświadczenie i wiedzę z zakresu inwestowania w tego rodzaju wehikule, dysponująca znacznymi środkami i świadoma ponoszonego, znacznego ryzyka inwestycyjnego. Dla takich właśnie osób zaproponowane zostało rozwiązanie polegające na wprowadzeniu możliwości uznania za klienta profesjonalnego uprawnionego do nabycia praw uczestnictwa ASI - osoby fizycznej, której wiedza oraz doświadczenie z zakresu podejmowania decyzji inwestycyjnych, w tym dotyczących strategii inwestycyjnych realizowanych przez ASI została zweryfikowana przez zarządzającego ASI i która wniesie do ASI wkład w wysokości równowartości wyrażonej w złotych kwoty co najmniej 100.000 euro. Pozwoli to na nabycie praw uczestnictwa ASI przez osoby fizyczne, dla których prawa uczestnictwa ASI będą odpowiednimi produktami inwestycyjnymi.</p> <p>Rozwiązanie to jest zbieżne z wymogami przewidzianymi w art. 6 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy venture capital (Dz. U. UE. L. z 2013 r. Nr 115, str. 1 z późn. zm., dalej:</p>	
--	--	--	--

		<p>„Rozporządzenie EuVECA”) oraz art. 6 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 346/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej (Dz. U. UE. L. z 2013 r. Nr 115, str. 18 z późn. zm.), zgodnie z którymi prawa uczestnictwa w tych funduszach obejmować mogą wyłącznie inwestorzy branżowi (profesjonalni), którzy zobowiązali się do zainwestowania co najmniej 100 000 EUR oraz oświadczyli na piśmie, w dokumencie odrębnym w stosunku do zawieranej umowy, której przedmiotem ma być zobowiązanie do dokonania inwestycji kapitałowej, że są świadomi ryzyka związanego z przewidywanym zobowiązaniem lub inwestycją. Znaczna część inwestycji dokonywanych przez ASI pokrywa się z tymi dokonywanymi przez kwalifikowalne fundusze venture capital (EuVECA) tj. inwestycje kwalifikowane z art. lit. 3 lit. e) Rozporządzenia EuVECA rozumiane jako instrumenty kapitałowe lub quasi-kapitałowe kwalifikowalnych przedsiębiorstw portfelowych. Z tego rodzaju inwestycjami związane są natomiast zbieżne ze sobą ryzyka, które zostały zauważone i są odpowiednio mitygowane na poziomie europejskim.</p> <p>Wymogi progowe, co do minimalnej kwoty dokonywanych inwestycji występują już w Ustawie, gdzie w przypadku funduszy inwestycyjnych zamkniętych (będących również AFI), art. 117 ust. 3 wprowadza próg 40.000 euro dla osób fizycznych obejmujących certyfikaty inwestycyjne ww. funduszy. Przy czym wskazać należy że ryzyko inwestycyjne związane z inwestycjami w certyfikaty inwestycyjne FIZ jest mitygowane poprzez ustawowe ograniczenia co do katalogu lokat tych funduszy, limity inwestycyjne itp., stąd możliwe jest zastosowanie niższego progu w zakresie wysokości inwestowanych środków, niż w przypadku ASI.</p> <p>Ponadto w toku wykonywania czynności z zakresu sprawowania nadzoru nad rynkiem kapitałowym UKNF zidentyfikował powszechne zjawisko polegające na korzystaniu przez ASI z pożyczek, w tym też</p>	
--	--	---	--

		<p> tzw. „weksli inwestycyjnych” do finansowania swojej działalności, gdzie pożyczkodawcami (wierzycielami wekslowymi) są najczęściej osoby fizyczne. Skutkuje to natomiast przenoszeniem na pożyczkodawców, osób na rzecz których wystawiane są „weksle inwestycyjne” (będących osobami fizycznymi, konsumentami) ryzyka związanego z prowadzoną przez ASI działalnością inwestycyjną, zamiast na osoby posiadające prawa uczestnictwa ASI – wnoszących wkłady do ASI inwestorów.</p> <p>W celu ochrony takich osób fizycznych (konsumentów) przed oferowaniem im produktów finansowych (instrumentów) dla nich nieodpowiednich, wiążących się z ponadprzeciętnym ryzykiem inwestycyjnym projekt ustawy przewiduje zakaz zaciągania przez ASI pożyczek od osób fizycznych jak i korzystania z innych umów o podobnym charakterze, gdzie drugą stroną umowy byłaby osoba fizyczna. Brak możliwości wejścia w tego rodzaju relacje kontraktowe przez ASI z osobami fizycznymi uniemożliwi w tym zakresie przenoszenie na osoby fizyczne ryzyka związanego z inwestycjami dokonywanymi przez ASI.</p> <p>Z uwagi na konieczność zapewnienia od momentu powstania ASI prawidłowej kategoryzacji jej inwestorów, modyfikacji uległy dokumenty przedstawiane w postępowaniu o wpis do rejestru zarządzających ASI i o uzyskanie zezwolenia. Wnioskodawcy powinni przedstawić informacje o inwestorach ASI, wartości wniesionych przez nich wkładów, pochodzeniu środków na wniesienie wkładów, a także dokonaniu weryfikacji tych inwestorów jako klientów profesjonalnych. Brak przedstawienia tych informacji stanowić powinien przesłankę odmowy wpisu do rejestru zarządzających ASI oraz wydania zezwolenia na wykonywanie działalności zarządzającego ASI dla podmiotu ubiegającego się o status zarządzającego ASI.</p> <p>Ponadto doprecyzowano uprawnienia KNF w zakresie możliwości żądania sprostowania przekazywanych przez zarządzającego ASI</p>	
--	--	---	--

		<p>informacji dotyczących zasad sprawowania nadzoru nad zarządzającymi ASI. Zmiany obejmują również zasady dotyczące wprowadzania unijnych AFI do obrotu wśród klientów detalicznych na terytorium RP. Mają one na celu wyeliminowanie możliwości wprowadzania AFI do obrotu na terenie RP wśród klientów detalicznych poprzez wykorzystanie podmiotów z innych państw członkowskich UE (arbitraż jurysdykcyjny).</p> <p>W zakresie przepisów przejściowych uregulowano sytuację dotychczasowych posiadaczy praw uczestnictwa ASI, będących osobami fizycznymi, w zakresie umożliwienia im dalszego posiadania praw uczestnictwa ASI, z ograniczeniem możliwości nabywania przez nich nowych praw uczestnictwa ASI. Wprowadzono także przepisy przejściowe w zakresie dotychczasowych umów pożyczek oraz innych umów o charakterze podobnym zaciągniętych przez ASI jak też w zakresie obowiązków informacyjnych zarządzających ASI w zw. z wejściem w życie ustawy.</p> <p>Proponuje się także uregulowanie w Ustawie obowiązku prowadzenia przez zarządzającego ASI strony internetowej. Dotychczas taki obowiązek istniał jedynie wobec spółki akcyjnej, na mocy przepisów Kodeksu Spółek Handlowych. Przepisy w tym zakresie wymagają ujednolicenia m.in. z uwagi na wejście w życie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz. U. UE. L. z 2019 r. Nr 317, str. 1 z późn. zm.). Przepisy tego rozporządzenia m.in. w art. 4 ust. 1 wskazują na obowiązek publikacji określonych informacji na stronach internetowych uczestników rynku finansowego, w tym zarządzających AFI. Wobec braku regulacji polskiej dotyczącej obowiązku prowadzenia strony internetowej przez spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością zasadnym jest zatem przyjęcie ww. rozwiązania.</p>	
--	--	---	--

544.	Art. 2 pkt 10c ustawy o funduszach inwestycyjnych	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>Proponujemy zmianę definicji „zarządzającego z UE” zawartą w art. 2 UFI, poprzez jej rozszerzenie również na podmioty, które uzyskały wpis do odpowiedniego rejestru państwa członkowskiego, który to wpis umożliwi działalność jako ZAFI, zgodnie z przepisami tego państwa członkowskiego.</p> <p>Zmiana ta, ma istotne znaczenie praktyczne z uwagi na fakt, że art. 263b UFI opisujący warunki wprowadzania unijnego AFI do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez wskazanie, że adresatem norm jest „zarządzający UE” (zgodnie z obecnym brzmieniem), w sposób nieuprawniony wyłącza z katalogu potencjalnie możliwych do wprowadzenia unijnych AFI, te które zarządzane są przez ZAFI, które w macierzystym państwie członkowskim działają na podstawie wpisu do rejestru, a nie wyłącznie zezwolenia.</p> <p>Proponowane brzmienie przepisu:</p> <p>„10c) zarządzającym z UE - rozumie się przez to osobę prawną z siedzibą na terytorium państwa członkowskiego, która uzyskała wpis do właściwego rejestru lub zezwolenie właściwego organu w państwie członkowskim na wykonywanie działalności zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym zgodnie z prawem wspólnotowym regulującym działalność zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi”</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>W obecnym stanie prawnym jedynie zarządzający aktywami na podstawie zezwolenia wydanego przez organ nadzoru państwa członkowskiego UE może zarządzać, w tym wprowadzać do obrotu unijne AFI. Nie może tego robić natomiast zarządzający AFI, wykonujący działalność na podstawie wpisu do rejestru.</p>
545.	Art. 18 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>Proponujemy zmianę treści przepisu, poprzez uzupełnienie jego treści o wskazanie wprost, że wypłacie podlegają również dochody zatrzymane z poprzednich okresów sprawozdawczych o ile są one wskazane w sprawozdaniu finansowym funduszu.</p> <p>Proponowane brzmienie przepisu 18 ust. 2 pkt 13) UFI:</p> <p>„13) zasady wypłacania uczestnikom funduszu inwestycyjnego zamkniętego dochodów (w tym dochodów zatrzymanych wykazanych w sprawozdaniu finansowym) funduszu - w przypadku gdy statut funduszu przewiduje wypłacanie tych dochodów;”</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Proponowane rozwiązanie budzi wątpliwości w zakresie:</p> <p>a. możliwości ustalenia prawidłowej listy uprawnionych posiadaczy CI FIZ, dla których dokonywana byłaby wypłata z lat poprzednich,</p>

				<p>b. posiadacze CI mogą mieć różne uprawnienia dodatkowe przypisane wyłącznie dla danej serii CI, co w takim przypadku może powodować, że niektórym uczestnikom nie zostaną np. wypłacone dochody w takiej samej wartości jak innym, którzy takie uprawnienia posiadają</p> <p>c. taka wypłata może powodować trudności funduszu w zaspokojeniu płynności z tytułu wykupów a w konsekwencji doprowadzić do wcześniejszej likwidacji FIZu.</p>
546.	Art. 48a pkt 6 ustawy o funduszach inwestycyjnych	IZFiA	<p>PROPOZYCJA PRZEPISU W ZAKRESIE OUTSOURCINGU</p> <p>8) W art. 48a pkt 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6) tryb i warunki postępowania przez towarzystwo w przypadku powierzenia czynności z zakresu zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią wyspecjalizowanym podmiotom, o których mowa w art. 46 ust. 2, ust. 2a albo ust. 3a,»</p>	<p><i>Outsourcing zarządzania portfelem funduszy inwestycyjnych</i> - postulat przyjęta kierunkowo – odstąpiono z wprowadzania przedmiotowej zmiany.</p>
547.	Art. 72 ustawy o funduszach inwestycyjnych	Rada Banków Depozytariuszy	<p>W zakresie ustawy o funduszach inwestycyjnych pragniemy zwrócić uwagę na nową okoliczność tj. działalność banków depozytariuszy jest zagrożona wobec planowanego wprowadzenia tzw. europejskiego paszportu depozytariusza. W Parlamencie Europejskim dobiegają końca prace nad aktualizacją dyrektyw AIFMD i UCITS (https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52021PC0721). Zgodnie z aktualną</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Wskazane zmiany w dyrektywach unijnych nie zostały jeszcze przyjęte i nie mają jeszcze ostatecznego kształtu. Sprawia to, że za wcześnie jest na podejmowanie działań mających na celu dostosowanie do nich krajowych przepisów. Ponadto</p>

		<p>wersją projektu, w art. 21 AIFMD planowane jest wprowadzenie zmian pozwalających funduszom inwestycyjnym na wybór depozytariusza prowadzącego działalność w dowolnym państwie członkowskim. Rada występowała przeciwko tym zamianom bezpośrednio uczestnicząc w procesie legislacyjnym jak i za pośrednictwem Ministerstwa Finansów (w odpowiedzi na zaproszenie do składania uwag). Podobnie, organizacje zrzeszające banki-depozytariuszy w Niemczech, Francji Hiszpanii, Włoszech i Szwecji we wspólnym wystąpieniu do Parlamentu Europejskiego wskazały na istotne ryzyko arbitrażu regulacyjnego w sytuacji gdyby paszport depozytariusza został wprowadzony przed pełną harmonizacją przepisów i praktyk we wszystkich państwach członkowskich. Według aktualnych informacji działania te nie przyniosły rezultatu i najbardziej prawdopodobne jest wprowadzenie paszportu depozytariusza.</p> <p>W ocenie Rady, krajowe przepisy nakładają na depozytariuszy obowiązki i odpowiedzialność dalece wykraczające poza zakres wymagany regulacjami wspólnotowymi. W efekcie depozytariusze ponoszą znacząco wyższe koszty działalności co wprost przekłada się na cenę i koszty współpracy z funduszami. Umożliwienie wyboru depozytariusza z innego kraju pozwoli krajowym funduszom na uniknięcie tych kosztów, więc należy się spodziewać, że oferta krajowych depozytariuszy przestanie być atrakcyjna dla nowych funduszy, a także może stanowić przesłankę dla zmiany depozytariusza na podmioty zagraniczne oferujące lepsze warunki cenowe. Uzasadniona jest zatem obawa całkowitego zaniknięcia oferty usług depozytariusza ze strony krajowych banków, a ponadto działalność zagranicznych depozytariuszy funduszy krajowych podlegałaby nadzorowi zagranicznych organów nadzoru i podlegałby standardom i regulacjom obowiązującym w państwie w których depozytariusz prowadzi działalność. W związku z powyższym kierując się dobrze</p>	<p>należy zauważyć, że uwagi RBD nie dotyczą przepisów zmienianych w projekcie, a ich uwzględnienie wymagałoby pogłębionych analiz.</p>
--	--	---	---

		<p>rozumianymi interesami uczestników krajowego rynku, konsekwentnie zgłaszamy wniosek w sprawie harmonizacji polskich przepisów z przepisami wspólnotowymi zanim nastąpi otwarcie krajowego rynku dla zagranicznych depozytariuszy. Poniżej wskazujemy przepisy, które w pierwszej kolejności powinny być dostosowane do standardów wspólnotowych ze względu na generowanie ogromnych obciążeń po stronie depozytariuszy.</p> <p>[...]</p> <p>d. Rozszerzony katalog aktywów uznawanych za utrzymywane – art. 72 b UoFI</p> <p>Zgodnie z interpretacją prawną tego przepisu dokonaną przez KNF w piśmie z dnia 5 stycznia 2017 aktywa funduszu w postaci środków pieniężnych znajdujące się u depozytariusza należy zakwalifikować do kategorii, o której mowa w art. 72b ust. 2 tj. aktywów za aktywa przechowywane, za które depozytariusz ponosi odpowiedzialność. Stoi to w jawnej sprzeczności z klasyfikacją wynikającą z przepisów europejskich i stanowi rozszerzenie obowiązków i odpowiedzialności krajowych depozytariuszy.</p> <p>W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że kwestia kwalifikacji aktywów pod kątem obowiązków depozytariusza i zakresu jego odpowiedzialności jest regulowana przez odpowiednio przepisy art. 88-90 Rozporządzenia Delegowanego Komisji (UE) nr 231/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE w odniesieniu do zwolnień, ogólnych warunków dotyczących prowadzenia działalności, depozytariuszy, dźwigni finansowej, przejrzystości i nadzoru („Rozporządzenie ZAFI”) oraz przepisy art. 12-14 Rozporządzenia Delegowanego Komisji (UE) 2016/438 z dnia 17 grudnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE w odniesieniu do obowiązków depozytariuszy („Rozporządzenie UCITS”). Zgodnie zaś</p>	
--	--	--	--

			<p>z przywołanymi powyżej przepisami rozporządzeń UE, aktywa, które powinny być przez depozytariusza „utrzymywane” (ang. <i>held in custody</i>) obejmują:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) instrumenty finansowe, które można fizycznie dostarczyć depozytariuszowi (art. 88 ust. 3 Rozporządzenia ZAFI / art. 12 ust. 3 Rozporządzenia UCITS); 2) instrumenty finansowe, których nie można fizycznie dostarczyć depozytariuszowi, a co do których spełnione są jednocześnie wszystkie wskazane poniżej wymogi: <ol style="list-style-type: none"> a) w przypadku AFI - stanowią one zbywalne papiery wartościowe, w tym papiery obejmujące instrumenty pochodne, o których mowa w art. 51 ust. 3 akapit ostatni dyrektywy 2009/65/WE oraz w art. 10 dyrektywy Komisji 2007/16/WE (11), instrumenty rynku pieniężnego lub udziały w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania (art. 88 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia ZAFI) w przypadku UCITS - stanowią one instrumenty finansowe, o których mowa w art. 50 ust. 1 lit. a)–e) i lit. h) dyrektywy 2009/65/WE, lub zbywalne papiery wartościowe, które obejmują instrument pochodny, jak określono w art. 51 ust. 3 akapit czwarty dyrektywy 2009/65/WE (art. 12 ust. 1 lit. a Rozporządzenia UCITS), b) w przypadku AFI - mogą być rejestrowane lub przechowywane na rachunku bezpośrednio lub pośrednio w imieniu depozytariusza (art. 88 ust. 1 lit. b) Rozporządzenia ZAFI w przypadku UCITS - mogą być rejestrowane lub przechowywane na rachunku papierów wartościowych bezpośrednio lub pośrednio w imieniu depozytariusza (art. 12 ust. 1 lit. b) Rozporządzenia UCITS). 	
--	--	--	---	--

		<p>Analiza zacytowanych powyżej przepisów prawa unijnego prowadzi do wniosku, że aktywa, które powinny być objęte obowiązkami w zakresie utrzymywania (czy to poprzez zapisanie na rachunku papierów wartościowych czy to przez fizyczne przechowywanie) obejmują wyłącznie instrumenty finansowe – oczywistym i bezspornym jest, że środki pieniężne nie stanowią instrumentów finansowych.</p> <p>W zakresie depozytów bankowych, zwracamy ponadto uwagę, że w raporcie zaleceń technicznych ESMA (EUNGiPW) dla Komisji Europejskiej dotyczącym środków implementacji Dyrektywy ZAFI („Final report. ESMA’s technical advice to the European Commission on possible implementing measures of the Alternative Investment Fund Managers Directive.”, pkt 18, str. 158”), ESMA wprost wskazała, że depozyty pieniężne stanowią “inne aktywa”, które powinny być objęte obowiązkami depozytariusza w zakresie weryfikacji tytułu własności (tzw. “aktywa rejestrowane”).</p> <p>Na marginesie należy dodać, że kwestia zapewnienia należytego bezpieczeństwa aktywom funduszu w postaci środków pieniężnych została kompleksowo uregulowana przez ustawodawcę europejskiego i polskiego we wprowadzonych odpowiednio Dyrektywami ZAFI i UCITS oraz ustawą z dnia 31 marca 2016 r. o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz niektórych innych ustaw, obowiązkach depozytariusza w zakresie monitorowania przepływów środków pieniężnych funduszu, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 3 i 4 Ustawy – na gruncie przywołanych powyżej przepisów obowiązki te obejmują zapewnienie, aby środki pieniężne funduszu inwestycyjnego były przechowywane na rachunkach pieniężnych i rachunkach bankowych prowadzonych przez podmioty uprawnione do prowadzenia takich rachunków zgodnie z przepisami prawa polskiego lub spełniające w tym zakresie wymagania określone w prawie wspólnotowym lub równoważne tym wymaganiom oraz zapewnienie</p>	
--	--	--	--

			<p>monitorowania przepływu środków pieniężnych funduszu inwestycyjnego.</p> <p>Podsumowując – kwalifikacja środków pieniężnych i depozytów pieniężnych jako aktywów „utrzymywanych” jest wprost niezgodna z przepisami art. 88 Rozporządzenia ZAFI i art. 12 Rozporządzenia UCITS.</p>	
548.	Art. 72 ust 1 pkt 10 ustawy o funduszach inwestycyjnych	Rada Banków Depozytariuszy	<p>W zakresie ustawy o funduszach inwestycyjnych pragniemy zwrócić uwagę na nową okoliczność tj. działalność banków depozytariuszy jest zagrożona wobec planowanego wprowadzenia tzw. europejskiego paszportu depozytariusza. W Parlamencie Europejskim dobiegają końca prace nad aktualizacją dyrektyw AIFMD i UCITS (https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52021PC0721). Zgodnie z aktualną wersją projektu, w art. 21 AIFMD planowane jest wprowadzenie zmian pozwalających funduszom inwestycyjnym na wybór depozytariusza prowadzącego działalność w dowolnym państwie członkowskim. Rada występowała przeciwko tym zamianom bezpośrednio uczestnicząc w procesie legislacyjnym jak i za pośrednictwem Ministerstwa Finansów (w odpowiedzi na zaproszenie do składania uwag). Podobnie, organizacje zrzeszające banki-depozytariuszy w Niemczech, Francji Hiszpanii, Włoszech i Szwecji we wspólnym wystąpieniu do Parlamentu Europejskiego wskazały na istotne ryzyko arbitrażu regulacyjnego w sytuacji gdyby paszport depozytariusza został wprowadzony przed pełną harmonizacją przepisów i praktyk we wszystkich państwach członkowskich. Według aktualnych informacji działania te nie przyniosły rezultatu i najbardziej prawdopodobne jest wprowadzenie paszportu depozytariusza.</p> <p>W ocenie Rady, krajowe przepisy nakładają na depozytariuszy obowiązki i odpowiedzialność dalece wykraczające poza zakres wymagany regulacjami wspólnotowymi. W efekcie depozytariusze ponoszą znacząco wyższe koszty działalności co wprost przekłada się</p>	Jw.

		<p>na cenę i koszty współpracy z funduszami. Umożliwienie wyboru depozytariusza z innego kraju pozwoli krajowym funduszom na uniknięcie tych kosztów, więc należy się spodziewać, że oferta krajowych depozytariuszy przestanie być atrakcyjna dla nowych funduszy, a także może stanowić przesłankę dla zmiany depozytariusza na podmioty zagraniczne oferujące lepsze warunki cenowe. Uzasadniona jest zatem obawa całkowitego zaniknięcia oferty usług depozytariusza ze strony krajowych banków, a ponadto działalność zagranicznych depozytariuszy funduszy krajowych podlegałaby nadzorowi zagranicznych organów nadzoru i podlegałby standardom i regulacjom obowiązującym w państwie w których depozytariusz prowadzi działalność. W związku z powyższym kierując się dobrze rozumianymi interesami uczestników krajowego rynku, konsekwentnie zgłaszamy wniosek w sprawie harmonizacji polskich przepisów z przepisami wspólnotowymi zanim nastąpi otwarcie krajowego rynku dla zagranicznych depozytariuszy. Poniżej wskazujemy przepisy, które w pierwszej kolejności powinny być dostosowane do standardów wspólnotowych ze względu na generowanie ogromnych obciążeń po stronie depozytariuszy.</p> <p>[...]</p> <p>b. Istotnie większy zakres obowiązków polskich depozytariuszy w porównaniu do depozytariuszy z innych krajów - Art. 72 ust. 1 pkt 10 UoFI</p> <p>Wprowadzony w polskich przepisach obowiązek weryfikacji przez depozytariusza zgodności</p> <p>działania funduszu inwestycyjnego z przepisami prawa, statutem oraz z należyтым uwzględnieniem interesu uczestników jest w ocenie RBD niezgodny z istotą funkcji depozytariusza przewidywaną w przepisach ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, jak też określoną w przywołanych</p>	
--	--	--	--

		<p>powyżej regulacjach unijnych. Należy zwrócić uwagę, że jakkolwiek motyw 109 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 231/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE w odniesieniu do zwolnień, ogólnych warunków dotyczących prowadzenia działalności, depozytariuszy, dźwigni finansowej, przejrzystości i nadzoru, odwołuje się do obowiązku ustanowienia procedury weryfikacji zgodności podejmowanych decyzji inwestycyjnych z ograniczeniami inwestycyjnymi obowiązującymi fundusz, tenże obowiązek znajduje swoje odzwierciedlenie w artykule 95 lit. a) przywołanego powyżej rozporządzenia, zgodnie z którym „(...) depozytariusz musi co najmniej ustanowić i wdrażać odpowiednie procedury w celu zweryfikowania, czy AFI i ZAFI przestrzegają mających zastosowanie przepisów ustawowych i wykonawczych oraz postanowień regulaminu i dokumentów założycielskich AFI. W szczególności depozytariusz monitoruje zgodność AFI z ograniczeniami inwestycyjnymi oraz pułapami dźwigni finansowej ustanowionymi w dokumentach ofertowych AFI.” Za taką interpretacją przemawia także treść motywu 7 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/438 z dnia 17 grudnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE w odniesieniu do obowiązków depozytariuszy, zgodnie z którym „ze względu na swój obowiązek nadzorczy wynikający z dyrektywy 2009/65/WE depozytariusz powinien ustanowić procedurę przeprowadzania weryfikacji <i>ex post</i> zgodności UCITS z mającymi zastosowanie przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz regulaminem i dokumentami założycielskimi UCITS. Powinno to obejmować takie obszary, jak sprawdzenie, czy inwestycje UCITS są zgodne z jego strategiami inwestycyjnymi opisanymi w regulaminie UCITS i dokumentach ofertowych, oraz dopilnowanie, aby UCITS nie naruszało swoich ograniczeń inwestycyjnych.” Podobnie jak w przypadku Dyrektywy ZAFI, powyższy obowiązek znajduje odzwierciedlenie w artykule 6 lit.</p>	
--	--	---	--

			<p>a) przywołanego powyżej rozporządzenia, zgodnie z którym „uznaje się że depozytariusz spełnia wymogi przewidziane w art. 22 ust. 3 lit. c) dyrektywy 2009/65/WE, jeśli ustanawia i wdraża co najmniej stosowne procedury sprawdzania, czy instrukcje spółki zarządzającej lub spółki inwestycyjnej są zgodne z obowiązującymi przepisami i regulacjami oraz z regulaminem i dokumentami założycielskimi UCITS.” Należy więc uznać, że obowiązek weryfikowania zgodności działania funduszu z przepisami prawa oraz postanowieniami statutu stanowi sposób wykonania obowiązku wykonywania poleceń funduszu inwestycyjnego, określonego w art. 72 ust. 1 pkt 9 Ustawy, nie zaś odrębny obowiązek depozytariusza. W związku z powyższym, istnieje zagrożenie, że obowiązek określony w art. 72 ust. 1 pkt 10 obowiązującej Ustawy zostanie uznany, za dodatkowy obowiązek depozytariusza, funkcjonujący niezależnie od obowiązków nałożonych przepisami Ustawy implementującymi przepisy Dyrektywy UCITS V i Dyrektywy ZAFI. Powyższe może doprowadzić do sytuacji, w której depozytariusz będzie zobowiązany do sprawowania kompleksowego nadzoru zgodności działalności funduszy inwestycyjnych, dla których pełni funkcję depozytariusza, z przepisami prawa, statutem oraz należyтым uwzględnianiem interesu uczestników, w tym także w zakresie, który może naruszać zasadę oddzielenia czynności oddzielenia zadań w zakresie przechowywania aktywów i funkcji zarządczych, którą jako „krytyczną” wskazuje motyw 32 Dyrektywy ZAFI, a która na poziomie projektowanej ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi znajduje odzwierciedlenie w art. 10, zgodnie z którym „wykonując swoje zadania, towarzystwo i depozytariusz oraz zarządzający ASI i depozytariusz działają niezależnie i w interesie odpowiednio uczestników funduszu inwestycyjnego i wszystkich inwestorów alternatywnej spółki inwestycyjnej.” W ramach obowiązku, o którym mowa w projektowanym art. 72 ust. 1 pkt 10 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi</p>	
--	--	--	---	--

			<p>funduszami inwestycyjnymi, depozytariusz może być obowiązany do weryfikowania zgodności także działalności inwestycyjnej funduszu inwestycyjnego, w tym oceny, czy określone decyzje inwestycyjne podejmowane przez towarzystwo zarządzające funduszem są zgodne z przepisami prawa, postanowieniami statutu oraz należyтым uwzględnieniem interesu uczestników. Jak wskazuje motyw 94 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 231/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE w odniesieniu do zwolnień, ogólnych warunków dotyczących prowadzenia działalności, depozytariuszy, dźwigni finansowej, przejrzystości i nadzoru, w ramach umowy należy również zapobiec pokusie nadużycia polegającej na podejmowaniu przez ZAFI decyzji inwestycyjnych niezależnie od ryzyka utrzymania wynikającej z faktu, że w większości przypadków odpowiedzialność ponosiłby depozytariusz. Wprowadzony w art. 72 ust.1 pkt 10 uofi przepis może być interpretowany jako obowiązek kompleksowej weryfikacji przez depozytariusza zgodności działalności funduszy inwestycyjnych, dla których pełni funkcję depozytariusza, z przepisami prawa, statutem oraz należyтым uwzględnieniem interesu uczestników, może doprowadzić do zmniejszenia odpowiedzialności towarzystwa funduszy inwestycyjnych za podejmowane w ramach zarządzania funduszem inwestycyjnym decyzje, co również stoi w sprzeczności z istotą rozdzielenia funkcji depozytariusza od funkcji o charakterze zarządczych, stanowiących wyłączną domenę towarzystwa funduszy inwestycyjnych. Należy również wskazać, że w ramach wyjaśnień udzielanych przez ESMA (dokument Q&A dostępny pod adresem: https://www.esma.europa.eu/sites/default/files/library/2016-1576_qa_on_the_application_of_the_aifmd.pdf), wskazano, iż obowiązek weryfikowania, czy AFI oraz ZAFI przestrzegają mających zastosowanie przepisów ustawowych i wykonawczych oraz postanowień regulaminu i dokumentów założycielskich AFI, określony w art. 95 lit. a Rozporządzenia 231/2013, nie powinien dotyczyć</p>	
--	--	--	---	--

		<p>przepisów prawa i regulacji znajdujących zastosowanie do podmiotów, które nie posiadają bezpośredniej relacji do instrukcji ZAFI udzielanych depozytariuszowi (np. w stosunku do zasad wynagradzania ZAFI), jak też nie powinien być rozumiany jako obowiązek zapewnienia, że AFI lub ZAFI przestrzegają przepisów prawa pracy lub umów z osobami trzecimi niezwiązanymi z procesami zarządzania aktywami lub ryzykiem. Mając na względzie powyższe, należałoby uznać, że art. 72 ust. 1 pkt 10 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi jest nie tylko zbędny, a wręcz niezgodny z istotą funkcji depozytariusza funduszu inwestycyjnego określoną w regulacjach unijnych i dotychczas obowiązujących przepisach ustawy o funduszach inwestycyjnych, co uzasadnia jego uchylenie.</p> <p>Niezależnie od powyższego, należy wskazać, że obowiązek weryfikowania przez depozytariusza</p> <p>zgodności działania funduszu z przepisami prawa i statutem funduszu funkcjonował w poprzednim (tj. przed wejściem w życie nowelizacji Ustawy z dnia 31 marca 2016 r.) stanie prawnym i był realizowany przez depozytariuszy poprzez przekazywanie Komisji Nadzoru Finansowego, na podstawie art. 231 Ustawy, zawiadomień dotyczących przekroczeń ograniczeń inwestycyjnych przez fundusze inwestycyjnych, których rejestr aktywów jest prowadzony przez danego depozytariusza.</p> <p>W tym zakresie należy zauważyć, iż wprowadzanie w regulacjach krajowych rozwiązań dalece wykraczających poza wymagania wynikające z regulacji wspólnotowych stoi w sprzeczności z postulatem ujednoczenia obowiązków depozytariusza w regulacjach Państw członkowskich</p> <p>wyrażonym m.in. w poniższych motywach Dyrektywy UCUTS V:</p>	
--	--	--	--

			<p>(1), Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE (3) należy zmienić w celu uwzględnienia zmian na rynku oraz dotychczasowych doświadczeń uczestników rynku i organów nadzoru, w szczególności po to, aby zająć się rozbieżnościami między przepisami krajowymi dotyczącymi obowiązków i odpowiedzialności depozytariuszy, polityki wynagrodzeń oraz sankcji;</p> <p>(14) W celu zapewnienia zharmonizowanego podejścia do wykonywania obowiązków depozytariuszy we wszystkich państwach członkowskich, bez względu na formę prawną UCITS, konieczne jest wprowadzenie jednolitego wykazu obowiązków nadzorczych spoczywających na depozytariuszach w odniesieniu do UCITS mających formę spółki (spółki inwestycyjnej) oraz UCITS mających formę funduszu kontraktowego.</p>	
549.	Art. 75 ust. 4 ustawy o funduszach inwestycyjnych	Rada Banków Depozytariuszy	<p>W zakresie ustawy o funduszach inwestycyjnych pragniemy zwrócić uwagę na nową okoliczność tj. działalność banków depozytariuszy jest zagrożona wobec planowanego wprowadzenia tzw. europejskiego paszportu depozytariusza. W Parlamencie Europejskim dobiegają końca prace nad aktualizacją dyrektyw AIFMD i UCITS (https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52021PC0721). Zgodnie z aktualną wersją projektu, w art. 21 AIFMD planowane jest wprowadzenie zmian pozwalających funduszom inwestycyjnym na wybór depozytariusza prowadzącego działalność w dowolnym państwie członkowskim. Rada występowała przeciwko tym zamianom bezpośrednio uczestnicząc w procesie legislacyjnym jak i za pośrednictwem Ministerstwa Finansów (w odpowiedzi na zaproszenie do składania uwag). Podobnie, organizacje zrzeszające banki-depozytariuszy w Niemczech, Francji Hiszpanii, Włoszech i Szwecji we wspólnym wystąpieniu do Parlamentu Europejskiego wskazały na istotne ryzyko arbitrażu regulacyjnego w sytuacji gdyby paszport depozytariusza został wprowadzony przed pełną harmonizacją przepisów i praktyk we</p>	Jw.

		<p>wszystkich państwach członkowskich. Według aktualnych informacji działania te nie przyniosły rezultatu i najbardziej prawdopodobne jest wprowadzenie paszportu depozytariusza.</p> <p>W ocenie Rady, krajowe przepisy nakładają na depozytariuszy obowiązki i odpowiedzialność dalece wykraczające poza zakres wymagany regulacjami wspólnotowymi. W efekcie depozytariusze ponoszą znacząco wyższe koszty działalności co wprost przekłada się na cenę i koszty współpracy z funduszami. Umożliwienie wyboru depozytariusza z innego kraju pozwoli krajowym funduszom na uniknięcie tych kosztów, więc należy się spodziewać, że oferta krajowych depozytariuszy przestanie być atrakcyjna dla nowych funduszy, a także może stanowić przesłankę dla zmiany depozytariusza na podmioty zagraniczne oferujące lepsze warunki cenowe. Uzasadniona jest zatem obawa całkowitego zaniknięcia oferty usług depozytariusza ze strony krajowych banków, a ponadto działalność zagranicznych depozytariuszy funduszy krajowych podlegałaby nadzorowi zagranicznych organów nadzoru i podlegałby standardom i regulacjom obowiązującym w państwie w których depozytariusz prowadzi działalność. W związku z powyższym kierując się dobrze rozumianymi interesami uczestników krajowego rynku, konsekwentnie zgłaszamy wniosek w sprawie harmonizacji polskich przepisów z przepisami wspólnotowymi zanim nastąpi otwarcie krajowego rynku dla zagranicznych depozytariuszy. Poniżej wskazujemy przepisy, które w pierwszej kolejności powinny być dostosowane do standardów wspólnotowych ze względu na generowanie ogromnych obciążeń po stronie depozytariuszy.</p> <p>[...]</p> <p>c. Rozszerzona odpowiedzialność depozytariusza w przypadku tej samej grupy kapitałowej co TFI - art. 75 ust 4 UOFI</p> <p>Przepis ten wprowadza zasadę domniemania świadomej winy depozytariusza opartego wyłącznie na przesłankach wynikających ze</p>	
--	--	--	--

			<p>struktury kapitałowej depozytariusza. Uważamy, że takie rozstrzygnięcie z pominięciem merytorycznego rozpoznania istoty sprawy jest fundamentalnie sprzeczne z zasadami praworządności oraz równości wszystkich podmiotów wobec prawa.</p> <p>Przepis ten nie znajduje również odzwierciedlenia w przepisach europejskich.</p>	
550.	Art. 83a ustawy o funduszach inwestycyjnych	IZFiA	<p>Uwaga do art. 12 Projektu – dodanie zmiany w zakresie art. 83a Ustawy o funduszach</p> <p>Jak zostało wskazane powyżej, IZFiA z całą mocą przychyła się do zawartej w Projekcie propozycji uchylecia art. 32b ust. 2-4 Ustawy o funduszach. Niemniej jednocześnie ze smutkiem stwierdzamy brak w nim postulowanego uchylecia art. 83a Ustawy o funduszach, który również stanowi przykład gold-platingu, którego likwidacja jest jednym z celów Strategii Rozwoju Rynku Finansowego, a w konsekwencji również Projektu.</p> <p>Jak wskazywaliśmy już wcześniej przepis ten został wprowadzony do Ustawy o funduszach w procesie implementacji Dyrektywy MiFID II i nakłada on obowiązek ustanowienia w każdym FIO co najmniej dwóch kategorii jednostek: zbywanych przez fundusz bezpośrednio (tzw. „bepośrednich”) oraz zbywanych przez fundusz za pośrednictwem podmiotów, o których mowa w art. 32 ust. 1 i 2 Ustawy o funduszach (tzw. „dystrybucyjnych”). Jednocześnie, ww. przepis stanowi, że wynagrodzenie za zarządzanie pobierane od poszczególnych klas powinno być różne, a kwoty przekazywane na rzecz dystrybutorów mogą obciążać wyłącznie jednostki dystrybucyjne. Przepisy te do tej pory budzą liczne wątpliwości interpretacyjne. Pierwszą z nich jest odpowiedź na pytanie, jakie dokładnie przypadki należy traktować jako jednostki bezpośrednie, mając na uwadze, że zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 1 Ustawy o funduszach dystrybutorem jest również towarzystwo będące organem danego funduszu. Co więcej, jeżeli uznamy, że TFI będące organem funduszu dystrybuje jednostki bezpośrednie, mając</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Zakwalifikowanie działania towarzystwa, jako podmiotu pośredniczącego w zbywaniu i odkupywaniu jednostek uczestnictwa funduszu jest możliwe tylko wtedy, gdy fundusz zawrze z towarzystwem umowę pośrednictwa w zbywaniu i odkupywaniu jednostek uczestnictwa funduszu. W każdym innym przypadku towarzystwo działa, jako organ funduszu i kategorię jednostek uczestnictwa zbywanych przez towarzystwo działające w imieniu funduszu należy uznać za zbywaną bezpośrednio przez fundusz.</p> <p>Natomiast odnosząc się do kwestii kosztów budowy i obsługi systemów transakcyjnych, które w tym wypadku towarzystwo musi posiadać do bezpośredniej dystrybucji jednostek</p>

			<p>na uwadze wysoki koszt budowy i obsługi systemów transakcyjnych, które w tym wypadku TFI musi posiadać na wyłącznie swój użytek, ciężko osiągnąć stan, w którym taka jednostka będzie tańsza, niż ta w której dystrybutor używa swojego systemu na rzecz wielu podmiotów. W ostateczności zaś, powstaje pytanie jak rozróżnienie to zaprezentować klientom, tak aby nie wzbudzało ono u nich wątpliwości, którą kategorię jednostek de facto nabywają.</p> <p>Wskazane powyżej przepis wpływa negatywnie na możliwość dystrybuowania polskich funduszy inwestycyjnych. Wymogi i obostrzenia, które nie funkcjonują na rynkach zagranicznych, stawiają polskie produkty w mniej korzystnej sytuacji również względem ich konkurentów, gdy ich rentowność spadnie, zostaną zastąpione bardziej opłacalnymi, w tym zagranicznymi. W ocenie IZFiA tego typu przepisy, stawiające w gorszej sytuacji polskie fundusze inwestycyjne, względem ich zagranicznych konkurentów, stanowią ewidentne przykłady gold-platingu i powinny zostać usunięte z Ustawy o funduszach.</p> <p>Wnosimy zatem o uzupełnienie art. 12 Projektu o dodatkowe punktu o następującym brzmieniu:</p> <p><i>„y) uchyla się art. 83a.”</i></p>	<p>uczestnictwa należy pamiętać, że fundusz (działające w jego imieniu towarzystwo) może przy zbywaniu jednostek uczestnictwa korzystać z systemów informatycznych dostarczanych przez podmioty trzecie (np. agentów transferowych, którzy są dostawcami technologii i mogą wykonywać jedynie czynności techniczne związane z obsługą systemów), umożliwiających obsługę procesu przyjmowania zlecenia nabycia jednostek uczestnictwa za pomocą narzędzi internetowych. Warunkiem uznania takiego zbywania jednostek uczestnictwa za zbywanie bezpośrednio przez fundusz jest jedynie fakt wyłączenia z tego procesu jakiegokolwiek pośrednictwa wspomnianych podmiotów trzecich.</p>
551.	Art. 153 ust. 1 pkt 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych	IZFiA	<p>Dodatkowa zmiana do art. 12 Projektu - wyłączenie ograniczeń z art. 153 ust. 1 pkt. 1 Ustawy o funduszach dot. pożyczek w stosunku do FIZ, które nie udzielają pożyczek konsumentom</p> <p>IZFiA ponownie poddaje pod rozagę propozycję zawartą w przekazanym Ministerstwu Finansów w 2020 r. dokumencie pt. „<i>Propozycje deregulacji dla podniesienia efektywności rynku funduszy inwestycyjnych</i>” w zakresie usunięcia limitu zaangażowania w odniesieniu do pożyczek udzielanych przez FIZ podmiotom innym niż</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Obecnie trwają prace nad Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającą dyrektywę 2011/61/UE i 2009/65/WE w zakresie ustaleń dotyczących przekazywania funkcji,</p>

		<p>konsumenci. Fundusze udzielające pożyczek pieniężnych na rzecz podmiotów prowadzących działalność gospodarczą mogą być lokatą godną zainteresowania z perspektywy wielu uczestników funduszy. Projektowana zmiana wpłynie pozytywnie na rynek finansowy, zapewniając alternatywę dla finansowania bankowego. Warto wspomnieć, że Komisja Europejska opublikowała raport dotyczący finansowań konsorcjalnych, w którym wskazała na problematykę relatywnie niskiej liczby potencjalnych podmiotów mogących udzielić finansowania. Rozszerzenie w powyższym zakresie mandatu inwestycyjnego funduszy inwestycyjnych zamkniętych może być prostym i efektywnym sposobem poprawy tej sytuacji.</p> <p>Udzielanie oprocentowanych pożyczek pieniężnych jest jedną z form prowadzenia działalności inwestycyjnej. Wprowadzony limit 50% wartości aktywów funduszu jest jedynym limitem inwestycyjnym ustanowionym dla danej klasy inwestycji funduszy inwestycyjnych zamkniętych. W pozostałych przypadkach Ustawa o funduszach wprowadza limity koncentracji. Podobnie powinno być w przypadku pożyczek. Udzielenie pożyczki powoduje powstanie wierzytelności, a zatem limit zaangażowania dla pożyczek nie powinien stanowić przeszkody w inwestowaniu w wierzytelności (przy jednoczesnym zachowaniu limitu 20% koncentracji dla wierzytelności). Limit taki znajduje się już obecnie w art. 153 ust. 1 pkt 1 <i>in fine</i> Ustawy o funduszach.</p> <p>Przedmiotowy przepis stanowi natomiast poważne ograniczenie w działalności funduszy inwestycyjnych zamkniętych lokujących aktywa w wierzytelności inne niż wierzytelności wobec osób fizycznych (art. 145 ust. 1 pkt 2 Ustawy o funduszach). Fundusze takie, opierając swoją strategię inwestycyjną na zawieraniu umów pożyczek pieniężnych i lokowaniu aktywów w wierzytelności wynikające z takich umów, muszą w praktyce inwestować połowę swoich aktywów w inne kategorie lokat, nie mogąc tym samym w pełni prowadzić działalności</p>	<p>zarządzania ryzykiem utraty płynności, sprawozdawczości nadzorczej, świadczenia usług depozytowych powierniczych oraz udzielania pożyczek przez alternatywne fundusze inwestycyjne. Wobec tego, ewentualne zmiany w art. 153 ustawy możliwe będą dopiero wraz z implementacją projektowanej dyrektywy.</p>
--	--	---	---

		<p>w obszarze finansowań dłużnych czy realizować celu inwestycyjnego związanego z finansowaniem przedsiębiorstw w formule transakcji pożyczkowych (a nie np. obejmowania dłużnych papierów wartościowych, w tym obligacji).</p> <p>Finansowanie dłużne przedsiębiorstw jest obecnie realizowane w trzech formach: obligacji, kredytów bankowych i pożyczek (inwestycje dłużne). Wszystkie trzy modele mają ten sam cel – od strony przedsiębiorcy zapewnienie finansowania, od strony inwestorów uzyskanie określonej stopy zwrotu przy niższym ryzyku, niż przy inwestycjach akcyjnych bądź udziałowych. Udzielenie pożyczki dla inwestorów stanowi atrakcyjną formę inwestowania dłużnego. Jednakże z uwagi na złożoność procesów, indywidualne inwestowanie w formie pożyczek jest niedostępne dla większości z nich. W konsekwencji, inwestorzy mogą jedynie nabywać jednostki uczestnictwa w funduszach inwestujących w obligacje korporacyjne, które w praktyce nie zapewniają tego samego poziomu ryzyka.</p> <p>Z punktu widzenia TFI limit pożyczek jest limitem sztucznym, który zmusza fundusz do inwestowania poprzez obligacje. Nie zawsze jest to jednak możliwe, gdyż w przypadku finansowań konsorcjalnych, w których znaczna część finansowania pochodzi od banków, możliwe jest inwestowanie jedynie w formie pożyczki.</p> <p>Aktywność pożyczkowa funduszy pozytywnie wpłynie na rynek finansowy w wielu aspektach. Oferta funduszy inwestycyjnych może stanowić uzupełnienie oferty bankowej. Fundusze inwestycyjne oczekują często wyższej niż banki stopy zwrotu przy akceptacji nieco wyższego poziomu ryzyka. Na rynkach rozwiniętych realizowane są często finansowania wspólne banków i funduszy. Wyższa dostępność zróżnicowanego finansowania pozytywnie stymuluje rynek finansowy. Jednocześnie ryzyko zastąpienia banków przez fundusze inwestycyjne jest znikome, z uwagi na to, iż znaczna część działalności dłużnej</p>	
--	--	--	--

			<p>zarezerwowana jest wyłącznie dla banków (np. kredyty obrotowe, kredyty w rachunkach), a koszt kapitału banków jest znacznie niższy.</p> <p>Mając na uwadze powyższe okoliczności, IZFiA wnosi o uzupełnienie art. 12 Projektu o modyfikację art. 153 Ustawy o funduszach poprzez dodanie nowego ust. 1a o następującym brzmieniu:</p> <p><i>„1a. Ograniczenie łącznej wysokości pożyczki, o którym mowa w ust. 1 pkt. 1, nie dotyczy funduszu, który zgodnie z jego statutem nie może udzielać pożyczek konsumentom w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 369).”.</i></p>	
552.	Art. 187 ust. 3 pkt 2) ustawy o funduszach inwestycyjnych	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>Proponujemy zmianę treści przepisu, poprzez uzupełnienie go o wskazanie, że przez papieru wartościowe inkorporujące wierzytelności pieniężne rozumie się także certyfikaty inwestycyjne innego funduszu sekurytyzacyjnego („wyspecjalizowany funduszu wierzytelności”).</p> <p>Proponowane brzmienie nowego przepisu 187 ust. 3 UFI pkt 2):</p> <p>„2) papiery wartościowe inkorporujące wierzytelności pieniężne, w tym certyfikaty inwestycyjne innego niestandardyzowanego wyspecjalizowanego funduszu wierzytelności”</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wymaga pogłębionych analiz w kontekście europejskich przepisów o sekurytyzacji i funkcjonowania tego typu funduszy, co nie jest obecnie możliwe.</p>
553.	Art. 188 ustawy o funduszach inwestycyjnych	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>Proponujemy zmianę treści przepisu, poprzez usunięcie ograniczenia, co do udzielania pożyczek przez fundusz sekurytyzacyjny („wyspecjalizowany funduszu wierzytelności”).</p> <p>Ograniczenie to, wobec charakteru funduszu, który w praktyce zajmuje się windykacją należności (obecnie wyłącznie nabytych od podmiotów trzecich), nie ma żadnego racjonalnego uzasadnienia, a pożyczka powinna być dodana do katalogu lokat, zawartego w art. 188 ust. 1)</p> <p>Proponowane brzmienie nowego przepisu 188 ust. 1 UFI, poprzez dodanie pkt 3a):</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Z art. 3 ust. 1 Ustawy wynika, że fundusz inwestycyjny nie stanowi instytucji pożyczkowej, lecz jest instytucją wspólnego inwestowania, którego jedynym rodzajem działalności jest działalność lokacyjna. Oznacza to możliwość udzielania przez fundusz pożyczek pieniężnych wyłącznie po spełnieniu</p>

			„3a) pożyczki, o ile są zabezpieczone zgodnie z wymogami statutu funduszu”	przesłanek ustawowych, tj. w szczególności z uwzględnieniem celu inwestycyjnego.
554.	Art. 197 ust. 4 ustawy o funduszach inwestycyjnych	PFR S.A.	<p>Propozycja zmiany art. 197 ust. 4 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi</p> <p>Postuluje się zmianę art. 197 ust. 4 ustawy poprzez nadanie mu brzmienia:</p> <p><i>„4. W przypadku, w którym wpłaty na poczet opłacenia certyfikatów inwestycyjnych funduszu aktywów niepublicznych pochodzą w całości albo w części ze środków Unii Europejskiej, w tym w szczególności ze środków realizujących Politykę Spójności, do lokat funduszu przepisu art. 145 ust. 3 nie stosuje się.”</i></p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Uzasadnieniem postulowanej zmiany jest ujednoczenie zasad funkcjonowania funduszy inwestycyjnych zamkniętych aktywów niepublicznych, w których wpłaty na poczet opłacenia certyfikatów inwestycyjnych pochodzą ze środków Unii Europejskiej (dalej: „Fundusz Wdrażający”). Zmieniany przepis wprowadzony został na potrzeby realizacji zadań związanych z wydatkowaniem środków unijnych przy wykorzystaniu funduszy inwestycyjnych zamkniętych aktywów niepublicznych. Cechą wspólną takich funduszy pozostaje sposób realizacji polityki inwestycyjnej, w ramach której inwestują w alternatywne fundusze inwestycyjne, funkcjonujące jako tzw. pośrednicy finansowi (dalej: „Pośrednicy Finansowi”). Inwestycja w Pośredników Finansowych dokonywana jest w drodze zaciągnięcia przez Fundusz Wdrażający zobowiązania do wpłaty określonej z góry kwoty, przy czym wpłaty odbywają się częściami, każdorazowo na wezwanie Pośrednika Finansowego i stosownie do jego działalności inwestycyjnej (tj. zamiar dokonania inwestycji przez Pośrednika</p>	Postulat uwzględniony

		<p>Finansowego w określoną spółkę powoduje skierowanie do Funduszu Wdrażającego żądanie wpłaty określonych środków). Oznacza to, że środki do wniesienia których zobowiązany jest Fundusz Wdrażający określone są wraz z rozpoczęciem inwestycji, jednak poziom zaangażowania na potrzeby liczenia limitu koncentracji, o którym mowa w art. 145 ust. 3 Ustawy o funduszach rośnie wraz z wnoszeniem wpłat na żądanie Pośrednika Finansowego. W efekcie w czasie trwania Funduszu Wdrażającego może dochodzić do okresowego przekraczania limitu koncentracji przewidzianego na gruncie Ustawy o funduszach na poziomie 20% i powstania po stronie towarzystwa funduszy inwestycyjnych obowiązku niezwłocznego podjęcia działań w celu dostosowania limitu. Takie dostosowanie może być jednak efektywnie przeprowadzone jedynie przez zredukowanie zaangażowania w Pośredniku Finansowym, przy czym jest to sprzeczne celem, dla którego prowadzona jest działalność przez Fundusz Wdrażający i, mając na uwadze konstrukcje prawne Pośredników Finansowych działających w formie funduszy inwestycyjnych typu zamkniętego, tj. niedopuszczających umorzeń w czasie życia funduszu, formalnie niemożliwe.</p> <p>Zwolnienie z obowiązku stosowania limitu, o którym mowa w zmienianym przepisie jest zatem konieczne dla sprawnego funkcjonowania Funduszy Wdrażających. Ustawodawca przewiduje jednak dwa warunki dla jego zastosowania: (i) wniesienie do danego Funduszu Wdrażającego środków pochodzących z funduszy unijnych, a także (ii) realizacja takich wpłat bezpośrednio przez beneficjenta takich środków. Postulowana zmiana obejmuje zniesienie tego drugiego warunku.</p> <p>Funkcja „beneficjenta” zdefiniowana została na gruncie przepisów unijnych w odniesieniu do instrumentów finansowych jako „podmiot wdrażający instrument finansowy”, tj. podmiot prawa publicznego lub prywatnego realizujący zadania funduszu powierniczego lub funduszu</p>	
--	--	--	--

			<p>szczegółowego. Przekładając te definicje na praktykę, podmiot pełniący funkcję „beneficjenta” może być zarówno uczestnikiem funduszu inwestycyjnego wnoszącym środki w zamian za obejmowane certyfikaty inwestycyjne albo podmiotem zarządzającym takim funduszem, tj. towarzystwem funduszy inwestycyjnych lub podmiotem zarządzającym portfelem takiego funduszu. Oznacza to, że zależności od treści postanowień umownych pomiędzy podmiotem któremu powierzono dysponowanie środkami unijnymi, a podmiotem, który został wybrany do utworzenia i zarządzania Funduszem Wdrażającym „beneficjentem” może być podmiot wnoszący środki do Funduszu Wdrażającego, jak i podmiot zarządzający nim. W efekcie, takie ukształtowanie definicji unijnych prowadzi do sytuacji, gdzie dwa fundusze inwestycyjne zamknięte o tożsamej funkcji, sposobie inwestowania i roli w procesie dystrybuowania środków unijnych, będą traktowane odmiennie z punktu widzenia obowiązku stosowania limitu koncentracji, o którym mowa w art. 145 ust. 3 Ustawy o funduszach. Postulowana zmiana zmienia ten stan rzeczy i ujednolica zasady funkcjonowania takich funduszy inwestycyjnych zamkniętych.</p>	
555.	Art. 198 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>Proponujemy zmianę treści przepisu, poprzez dodanie kolejnego punktu oznaczonego jako „3)” który wskazywałby, że na możliwość wypłaty przychodów ze zbycia lokat, który powstał w poprzednich okresach sprawozdawczych, o ile jest on wyodrębniony w księgach rachunkowych i sprawozdaniu finansowym funduszu.</p> <p>Proponowane brzmienie nowego przepisu 198 ust. 2 UFI, poprzez dodanie pkt 3):</p> <p>„3) okresy sprawozdawcze za jakie wypłacany jest przychód, w szczególności w przypadku wypłaty przychodu również za poprzednie okresy sprawozdawcze („przychody zatrzymane”), o ile zostały one wyodrębnione w księgach rachunkowych i sprawozdaniach finansowych funduszu”</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wymaga pogłębionych analizy, co nie jest obecnie możliwe.</p>

556.	Art. 232 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych	UKNF	<p>Propozycja nowego brzmienia art. 232 ust. 1</p> <p><i>Jeżeli depozytariusz funduszu inwestycyjnego otwartego narusza przepisy prawa lub nie wypełnia obowiązków określonych w umowie o wykonywanie funkcji depozytariusza funduszu inwestycyjnego otwartego, Komisja może nakazać funduszowi zmianę depozytariusza lub nałożyć na depozytariusza karę pieniężną w wysokości do 20 949 500 zł albo kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 20 949 500 zł. Przepisy art. 228 ust. 1a, 1b, 4b i 9-12 stosuje się odpowiednio.</i></p> <p>Uzasadnienie</p> <p>Proponowana zmiana ma na celu ujednoczenie regulacji dotyczących sposobu ustalania kwoty stanowiącej górną granicę kary pieniężnej, możliwej do nałożenia na podmiot podlegający ukaraniu, zarówno w obrębie danej ustawy sektorowej jak i w ujęciu systemowym.</p> <p>Ponadto proponowana zmiana służy wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, poprzez doprecyzowanie rodzaju przychodu podmiotu ujawnionego w sprawozdaniu finansowym oraz okresu objętego sprawozdaniem finansowym, z którego zaczerpnięty jest ten przychód.</p>	Postulat uwzględniony
557.	Art. 280 ust. 1 pkt 1) ustawy o funduszach inwestycyjnych	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>Proponujemy zmianę treści przepisu, poprzez dodanie kolejnej litery art. 280 ust. 1 pkt 1), oznaczonej jako „h)”, która wskazywałby, że do zachowania tajemnicy zawodowej obowiązane są osoby i pracownicy podmiotu wyznaczonego w trybie proponowanego art. 68 ust. 1d UFI.</p> <p>Proponowane brzmienie nowego przepisu 280 ust. 1 pkt 1) UFI, poprzez dodanie lit. h):</p> <p>„h) podmiotu wyznaczonego do pełnienia funkcji likwidatora w trybie art. art. 68 ust. 1d ustawy”</p>	Postulat nieuwzględniony Art. 68 dotyczy podmiotów wyznaczonych do zarządzania portfelem a nie likwidatora. Niemniej wydaje się zasadne aby zarówno likwidator wyznaczony na podstawie art. 248 ust. 2c oraz podmioty z art. 68 ust. 1d były

				zobowiązane do zachowania tajemnicy zawodowej.
Art. 13. Zmiany do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych				
558.	Art. 38 ust. 1, art. 38a, art. 38b ust. 3, art. 39 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej	UKNF	Na podstawie art. 57 pkt. 4 lit. b) ustawy o finansowaniu społecznosciowym do art. 37b ustawy o ofercie publicznej został dodany ust. 3a, który nakłada na emitentów oraz oferujących obowiązek zawiadomienia Komisji o zamiarze przeprowadzenia oferty publicznej. Obowiązek zawiadomienia na podstawie art. 37b ust. 3a ustawy o ofercie publicznej miał dotyczyć wyłącznie ofert publicznych, prowadzonych na podstawie memorandum informacyjnego, o którym mowa w ust. 1 tego artykułu (stąd umiejscowienie przepisu w tym właśnie artykule). Po wejściu przepisu w życie pojawiły się opinie, że przepis w aktualnym brzmieniu ma również zastosowanie do ofert publicznych, o których mowa w art. 38 ust. 1, art. 38a, art. 38b ust. 3 oraz art. 39 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej. W treści wymienionych przepisów zawarty jest bowiem obowiązek odpowiedniego stosowania art. 37b ust. 3a ustawy o ofercie publicznej, co może – wbrew intencji ustawodawcy – prowadzić do wniosku o powstaniu obowiązku zawiadamiania Komisji o zamiarze przeprowadzania ofert, o których mowa w ww. przepisach. W szczególności dotyczy to ofert prowadzonych w ramach pracowniczych programów motywacyjnych. W tym miejscu należy wyjaśnić, że możliwość odpowiedniego stosowania przepisu zależy od konkretnego stanu faktycznego. Odpowiednie stosowanie oznacza zatem, że dany przepis może zostać zastosowany: (i) w postaci niezmienionej lub niemalże niezmienionej (tj. wprost), (ii) po poddaniu go pewnym modyfikacjom, bądź (iii) nie stosowany wcale. Tym samym skoro art. 38 ust. 1, art. 38a, art. 38b ust. 3 oraz art. 39 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej dotyczą różnych rodzajów oferty publicznej (oferta pracownicza, oferta krocząca, forma	Postulat uwzględniony

			<p>wypłacenia dywidendy itp.) innych niż ta, o której mowa w art. 37b ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, oraz które prowadzone są na podstawie innych dokumentów ofertowych niż memorandum informacyjne, o którym mowa w art. 37b ust. 1 ustawy o ofercie publicznej (np. dokument zawierający informacje na temat liczby i charakteru akcji oraz przesłanek i szczegółów oferty), to obowiązek, o którym mowa w art. 37b ust. 3a ustawy o ofercie publicznej, z powodu wymienionych powyżej różnic, nie powinien mieć zastosowania do tego rodzaju ofert publicznych.</p> <p>Mając na uwadze opinie zawierające wątpliwości interpretacyjne, UKNF proponuje wyraźne wyłączenie odpowiedniego stosowania art. 37b ust. 3a ustawy o ofercie publicznej w stosunku do art. 38 ust. 1, art. 38a, art. 38b ust. 3 oraz art. 39 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, poprzez wyłączenie z ich treści odwołania do tego przepisu. UKNF proponuje zatem następujący zakres nowelizacji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. „art. 38 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej otrzymuje następujące brzmienie: W odniesieniu do dokumentu, o którym mowa w art. 1 ust. 4 lit. f i ust. 5 lit. e rozporządzenia 2017/1129, stosuje się odpowiednio przepisy art. 37b ust. 2, 3 oraz 4–9.; 2. art. 38a ustawy o ofercie publicznej otrzymuje następujące brzmienie: Dokument, o którym mowa w art. 1 ust. 5 lit. j pkt (v) rozporządzenia 2017/1129, sporządza się w języku polskim. Przepisy art. 37b ust. 3, 4 oraz 5 stosuje się odpowiednio.; 3. art. 38b ust. 3 zdanie pierwsze ustawy o ofercie publicznej otrzymuje następujące brzmienie: Przepisy art. 37b ust. 2, 3 oraz 4–9 stosuje się odpowiednio.; 4. art. 39 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej otrzymuje następujące brzmienie: 	
--	--	--	--	--

			W odniesieniu do dokumentów, o których mowa w art. 1 ust. 4 lit. h oraz i, a także ust. 5 lit. g oraz h rozporządzenia 2017/1129, przepisy art. 37b ust. 2, 3 oraz 4– 6 stosuje się odpowiednio.”	
559.	Art. 94d ustawy o ofercie publicznej	UKNF	<p>Po art. 94c dodaje się art. 94d o następującym brzmieniu:</p> <p>„1. Wpis do ewidencji akcji, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, podlega opłacie w wysokości 0,25% wartości wpływów brutto z oferty, nie więcej jednak niż równowartość w złotych 4.500 euro, chyba że akcje będące przedmiotem oferty publicznej są lub zostaną dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 12 miesięcy od dnia przydziału lub wydania akcji.</p> <p>2. W terminie, o którym mowa w art. 10 ust. 5 pkt 1, emitent akcji uiszcza opłatę, o której mowa w ust. 1, albo dokonując wpisu wskazuje, że akcje będące przedmiotem przeprowadzanej przez emitenta oferty publicznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej są lub zostaną dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wprowadzone do obrotu w alternatywnym systemie obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 12 miesięcy od dnia przydziału lub wydania akcji.</p> <p>3. W przypadku gdy akcje będące przedmiotem przeprowadzanej przez emitenta oferty publicznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie zostaną w terminie 12 miesięcy od dnia przydziału lub wydania akcji dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wprowadzone do obrotu w alternatywnym systemie obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, emitent akcji zobowiązany jest w terminie 14 dni od dnia upływu tego terminu uiszczyć opłatę ewidencyjną, o której mowa w ust. 1.”</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza zakres projektowanej regulacji, której głównym celem jest implementacją rządowej Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego.</p>

			<p><i>Uzasadnienie</i></p> <p>Propozycja ustanowienia opłaty za wpis do SEA została pierwotnie zgłoszona przez UKNF w ramach procesu legislacyjnego UC76 (ustawa z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom Dz. U. z 2022 r. poz. 1488 z późn. zm.). W dniu 11 października 2021 r. Ministerstwo Finansów w raporcie podsumowującym konsultacje UC76 wskazało, że propozycja legislacyjna dotycząca dodania art. 94d do ustawy o ofercie publicznej powinna zostać włączona do innego procesu legislacyjnego, tj. UD235 – co nastąpiło w dniu 22 listopada 2021 r. na mocy pisma UKNF do Ministerstwa Finansów. Przedstawiony w dniu 24 października 2022 r. projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku nie uwzględnia jednak postulatu UKNF.</p> <p>UKNF wnosi o wprowadzenie opłaty za nadzór nad ofertami publicznymi „bezprospektowymi” w postaci opłaty za wpis do Systemu Ewidencji Akcji (dalej: SEA) na poziomie 0,25% wartości wpływów brutto z oferty, nie więcej jednak niż 4.500 euro od każdej oferty publicznej akcji przeprowadzonej przez emitenta, które nie będą dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu.</p> <p>Przepis zakłada uregulowanie zasad dokonywania opłat w ten sposób, że obowiązaniem do jej uiszczenia byłby tylko emitent, który przeprowadził ofertę publiczną akcji, a akcje te nie byłyby przedmiotem dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu. Opłata za wpis nie byłaby pobierana w przypadku złożenia przez emitenta informacji o zamiarze dopuszczenia/wprowadzenia akcji do obrotu. Natomiast w przypadku braku dopuszczenia/wprowadzenia akcji w terminie 12 miesięcy, emitent byłby zobowiązany do jej uiszczenia.</p>	
--	--	--	---	--

		<p>UKNF rekomenduje również, aby opłata została uzależniona od rzeczywistych wpływów brutto z oferty, a nie wpływów zakładanych (która to wartość służy m. in. do identyfikacji obowiązku publikacji określonego dokumentu ofertowego). Proponowana stawka opłaty z uwzględnieniem jej maksymalnej wartości, w odniesieniu do skrajnych wartości ofert zidentyfikowanych przez UKNF, nie będzie stanowiła niewspółmiernego kosztu, zarówno względem całkowitych kosztów prowadzenia oferty jak również wartości zakładanych wpływów brutto z jej tytułu. Przy określeniu stawki przedmiotowej opłaty UKNF uwzględnił główny cel Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego, zakładający poprawę dostępu do finansowania poprzez obniżenie przeciętnego kosztu pozyskania kapitału, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw.</p> <p>Rosnąca liczba ofert publicznych, w tym liczne przypadki, w których oferty w krótkim czasie (krótszym niż kolejne 12 miesięcy) przeprowadzone są przez tego samego emitenta, wiąże się z koniecznością znacznego zintensyfikowania działań analitycznych i nadzorczych. W 2020 r. przeprowadzono 313 ofert publicznych akcji, które nie zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do obrotu w alternatywnym systemie obrotu. Łączna wartość tych ofert wyniosła 591 mln zł, zaś mediana oferty wyniosła 0,6 mln zł. W 2021 r. przeprowadzono 259 ofert publicznych akcji (w tym 65 na platformach crowdfundingowych), które nie zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do obrotu w alternatywnym systemie obrotu. Łączna wartość tych ofert wyniosła 787 mln zł, natomiast mediana oferty wyniosła 1,1 mln zł. W okresie 3 kwartałów 2022 r. przeprowadzono 89 ofert publicznych akcji, które nie zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do obrotu w alternatywnym systemie obrotu (w tym 26 na platformach crowdfundingowych), których łączna wartość wyniosła ponad 2 mld zł, mediana oferty wyniosła 1 mln zł.</p>	
--	--	---	--

			Emitenci przeprowadzający oferty publiczne, których papiery wartościowe są notowane na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu, zgodnie z art. 94a ustawy o ofercie publicznej ponoszą opłaty roczne. Natomiast oferty publiczne podlegające nadzorowi UKNF, prowadzone m.in. przy udziale platform crowdfundingowych, nie podlegają żadnymi opłatom. Natomiast brak analogicznego obowiązku w odniesieniu do spółek, których akcje nie są notowane, ale które w związku z pozyskiwaniem finansowania w formie oferty publicznej podlegają nadzorowi UKNF. W związku z powyższym UKNF wnosi propozycję wprowadzenia do UD235 ww. opłaty.	
Art. 14. Zmiany do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi				
560.	Emisja giełdowych praw pochodnych – certyfikatów turbo przez banki mające w strukturach biura maklerskie	IDM	<p>Zwracamy się z prośbą o zmianę obowiązujących przepisów prawa umożliwiających emisję giełdowych praw pochodnych – certyfikatów turbo przez banki mające w strukturach biura maklerskie. W powyższym zakresie proponujemy kilka alternatywnych rozwiązań:</p> <p>Art. 76 Ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, art. 16 ust. 1 pkt 2) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych lub art. 362 Ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych czy także projektowany art. 316b ust. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2022 r. poz. 793).</p> <p>Proponujemy więc dodanie analogicznego postanowienia, ale dotyczącego Giełdowych Praw Pochodnych, którymi są Certyfikaty Turbo o brzmieniu w zbliżonym kształcie:</p>	Postulat przyjęty kierunkowo

		<p><u>Wariant 1:</u> „Emitent może nabywać własne giełdowe prawa pochodne /papiery wartościowe o których mowa w art. 3 pkt 29a Ustawy o obrocie” lub</p> <p><u>Wariant 2:</u> „Emitent może nabywać własne giełdowe prawa pochodne /papiery wartościowe o których mowa w art. 3 pkt 29a Ustawy o obrocie w celu zaoferowania ich inwestorom po dopuszczeniu i wprowadzeniu ich do obrotu na rynku regulowanym”.</p> <p>Postanowienie mogłoby się znaleźć w Ustawie o obrocie:</p> <p><u>Wariant 3:</u> Zmiana przepisów <u>Ustawy o obrocie art. 7 ust. 1</u> w nowym brzmieniu:</p> <p>„1. Prawa ze zdematerializowanych papierów wartościowych powstają z chwilą zapisania ich po raz pierwszy na rachunku papierów wartościowych i przysługują osobie będącej posiadaczem tego rachunku, z zastrzeżeniem art. 7a ust. 7a i art 7b”.</p> <p>oraz dodanie <u>nowego art. 7b</u>, który stanowiłby, że:</p> <p>„7b. W przypadku emisji giełdowych praw pochodnych o których mowa w art. 3 pkt 29a Ustawy o obrocie, prawa z tych papierów wartościowych powstają z chwilą dokonania zapisu na rachunku papierów wartościowych osób uprawnionych po ich zaoferowaniu przez animatora rynku”.</p> <p>lub</p> <p>„7b. W przypadku emisji giełdowych praw pochodnych o których mowa w art. 3 pkt 29a, prawa z tych papierów wartościowych nie powstają z chwilą zapisania ich po raz pierwszy na rachunku papierów wartościowych animatora rynku, lecz w chwili zapisania ich po raz pierwszy na rachunku papierów wartościowych podmiotu, który nabył je od animatora rynku”.</p>	
--	--	--	--

			Zagadnienie to było już prezentowano Ministerstwu w piśmie z dnia 3 czerwca 2022 r. oznaczonym sygn. WE/38/22/WM, gdzie stanowisko Izby zostało szczegółowo opisane oraz uzasadnione.	
561.	Regulacja dotycząca papierów strukturyzowanych	UKNF	<p>W) w art. 3 uchyla się pkt 29a;</p> <p>X) w art. 3 po punkcie 29a dodaje się pkt 29b w następującym brzmieniu:</p> <p>„29b) bankowych prawach pochodnych – rozumie się przez to papiery wartościowe emitowane w serii przez banki krajowe w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, inkorporujące uprawnienie do nabycia lub objęcia papierów wartościowych określonych w art. 3 pkt 1 lit. a, lub wykonywane poprzez dokonanie rozliczenia pieniężnego, w których wypłata i wysokość świadczenia jest uzależniona od uprzednio określonych warunków dotyczących kształtowania się wartości lub ceny czynników takich jak:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) indeks lub połączenie indeksów; b) instrument finansowy lub połączenie instrumentów finansowych; c) towar lub połączenie towarów lub innych aktywów lub ich połączenie; d) kurs walutowy lub połączenie kursów walutowych. <p>Y) art. 3 pkt 1 lit a) uzyskuje brzmienie: „akcje, prawa poboru w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1526 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 2052), prawa do akcji, warranty subskrypcyjne, kwity depozytowe, obligacje, listy zastawne, certyfikaty inwestycyjne, bankowe prawa pochodne i inne zbywalne papiery wartościowe, w tym inkorporujące prawa majątkowe odpowiadające prawom wynikającym z akcji lub z</p>	Postulat uwzględniony

			<p>zaciągnięcia długu, wyemitowane na podstawie właściwych przepisów prawa polskiego lub obcego,”</p> <p>Z) po art. [•] dodaje się art. [•] i art. [•] w brzmieniu:</p> <p>„Art. [•]a.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Banki krajowe w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe mogą emitować w serii bankowe prawa pochodne. 2. Warunki emisji bankowego prawa pochodnego mogą przewidywać, że emitent w momencie wykupu tych papierów jest zobowiązany do zwrotu ich nabywcy całości lub części uiszczonej ceny bankowego prawa pochodnego (częściowa lub całkowita ochrona kapitału). W przypadku braku postanowienia, o którym mowa w zdaniu poprzednim, warunki emisji bankowego prawa pochodnego wskazują wprost taką okoliczność. 3. Bankowe prawa pochodne nie mają formy dokumentu i podlegają zarejestrowaniu w depozycie papierów wartościowych. 4. Do powstawania i przenoszenia bankowych praw pochodnych stosuje się przepisy niniejszej ustawy dotyczące zdematerializowanych papierów wartościowych. 5. Bankowe prawa pochodne wyemitowane przez bank prowadzący działalność maklerską i bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2, mogą zostać zapisane na rachunku papierów wartościowych tego banku w celu umorzenia lub odsprzedaży. <p>Art. [•]b</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Bankowe prawa pochodne, których warunki emisji nie przewidują częściowej lub całkowitej ochrony kapitału, o 	
--	--	--	--	--

			<p>której mowa w art. [•]a ust. 2, podlegają obowiązkowi dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenia do alternatywnego systemu obrotu w terminie nie później niż 3 miesiące od dnia zarejestrowania w depozycie papierów wartościowych.</p> <ol style="list-style-type: none">2. W przypadku emisji bankowych praw pochodnych, które nie podlegają obowiązkowi, o którym mowa w ust. 1 powyżej, emitent zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o zamierzonym programie emisji na 30 dni przed jej rozpoczęciem, wskazując warunki i wartość programu emisji.3. Bankowe prawa pochodne podlegające obowiązkowi, o którym mowa w ust. 1 powyżej, które nie zostaną dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do ASO w terminie wskazanym na podstawie art. [•]c ust. 4 pkt 1, podlegają umorzeniu z upływem tego terminu. <p>Art. [•]c</p> <ol style="list-style-type: none">1. Świadczenia wynikające z bankowych praw pochodnych, sposób ich określenia i realizacji oraz związane z nimi prawa i obowiązki emitenta i nabywcy bankowego prawa pochodnego określają warunki emisji.2. Warunki emisji sporządza się w języku polskim w formie jednolitego dokumentu.3. Warunki emisji określają w szczególności:<ol style="list-style-type: none">1) oznaczenie emitenta, w tym jego nazwę (firmę) i siedzibę oraz numer wpisu do rejestru;2) wskazanie adresu strony internetowej emitenta;3) cenę i maksymalną liczbę bankowych praw pochodnych proponowanych do nabycia;	
--	--	--	---	--

			<ol style="list-style-type: none"> 4) wskazanie, czy bankowe prawa pochodne będą przedmiotem oferty publicznej, czy będą dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu; 5) opis świadczeń emitenta wynikających z bankowych praw pochodnych, zawierający szczegółowe określenie warunków ustalania wysokości i wypłaty świadczeń oraz termin, miejsce i sposób ich spełnienia, 6) szczegółowy opis konstrukcji bankowego prawa pochodnego, w szczególności wskazanie czynników, o których mowa w art. 3 pkt. 29b lit. a-d i opis w jaki sposób wartość i wysokość świadczeń z bankowego prawa pochodnego jest od nich uzależniona, 7) określenie terminów, w których ustala się uprawnionych do świadczeń z bankowych praw pochodnych; 8) wskazanie, czy przewidziana jest częściowa lub całkowita ochrona kapitału, o której mowa w art. [•]a ust. 2 zdanie pierwsze albo wyraźne wskazanie, że papier wartościowy nie przewiduje ochrony kapitału; 9) miejsce i datę sporządzenia warunków emisji; 10) podpisy osób upoważnionych do reprezentowania emitenta. <p>4. Warunki emisji zawierają dodatkowo, w przypadku gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) bankowe prawo pochodne będzie przedmiotem dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenia do alternatywnego systemu obrotu – termin, w jakim bankowe prawa pochodne zostaną dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu; 2) bankowe prawo pochodne inkorporuje uprawnienie do nabycia lub objęcia innych papierów wartościowych – wskazanie papierów wartościowych, do których nabycia 	
--	--	--	--	--

			<p>lub objęcia uprawniają bankowe prawa pochodne oraz wskazanie warunków nabycia lub objęcia tych papierów wartościowych;</p> <p>3) bankowe prawo pochodne jest wykonywane poprzez dokonanie rozliczenia pieniężnego, a wypłacane z takiego prawa świadczenia oraz ich wysokość są uzależnione od uprzednio określonych warunków dotyczących kształtowania się wartości lub ceny czynników, o których mowa w art. 3 pkt 29b lit. a-d – szczegółowe określenie warunków oraz formuły wypłaty poszczególnych świadczeń, wskazanie aktywów bazowych, według których określana jest wysokość poszczególnych świadczeń oraz podanie źródła danych stanowiącego podstawę dla wyznaczenia kwoty świadczeń;</p> <p>4) data wygaśnięcia bankowego prawa pochodnego zależy od upływu określonego terminu lub wystąpienia określonych zdarzeń – wskazanie tego terminu lub szczegółowy opis zdarzeń skutkujących wygaśnięciem bankowego prawa pochodnego.”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Strategia rozwoju rynku kapitałowego (SRRK) zakłada rozwój krajowej oferty produktów inwestycyjnych. Produkty strukturyzowane zostały zidentyfikowane jako kategoria, która może wymagać nowych rozwiązań legislacyjnych ze względu na brak odpowiedniej regulacji i dostępności w Polsce. • Przyjmuje się, że produkt strukturyzowany to instrument o charakterze inwestycyjnym, składający się z kilku innych, różniących się od siebie instrumentów o prostszej konstrukcji. Pośród jego cech wymienia się (i) stopę zwrotu opartą o z góry ustaloną formułę (lecz o zmiennej wysokości), (ii) (zwykle) 	
--	--	--	---	--

			<p>pełną lub częściową ochronę kapitału, (iv) wbudowany instrument pochodny, oraz (v) ustalony czasu trwania inwestycji. Komercyjne nazwy produktów emitowanych lub dystrybuowanych w Polsce to np.: certyfikaty depozytowe, strukturyzowane certyfikaty depozytowe, obligacje strukturyzowane, certyfikaty strukturyzowane.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Przeprowadzone analizy krajowego rynku ujawniły dominację dystrybucji produktów emitowanych pod prawem obcym (np. niemieckim, angielskim). Produkty krajowe przybierają natomiast formę lokat strukturyzowanych oraz bankowych papierów wartościowych (BPW), w tym od niedawna BPW emitowanych w oparciu o prospekt, z właściwymi dla tych form ograniczeniami. • Konsultacje, jako główną barierę rozwoju krajowego rynku produktów strukturyzowanych, ujawniły brak pewności prawnej. Wskazywano wręcz na brak możliwości emitowania produktów strukturyzowanych, z uwagi na zasadę zamkniętego katalogu papierów wartościowych i brak odpowiednich podstaw materialnych. W odbiorze uczestników konsultacji taką podstawą nie jest w szczególności art. 3 ust. 29a ustawy o obrocie, który od listopada 2019 r. definiuje giełdowe prawa pochodne (GPP). <p>Uczestnicy konsultacji postulowali m.in. „(...) stworzenie i uregulowanie innej, zbliżonej formy prawnej do lokaty strukturyzowanej, która pozwoli na konstrukcję produktu analogicznie jak w formie lokaty strukturyzowanej zachowując korzystne dla klienta rozwiązania, ale przy wprowadzeniu częściowej gwarancji kapitału w dacie zapadalności produktu” (pismo ZBP z 28 lipca 2020 r.). Wskazywano również, że przy założeniu, że art. 3 ust. 29a ustawy o obrocie rzeczywiście stanowi podstawę materialną emisji GPP, możliwa byłaby w Polsce emisja produktów z dźwignią finansową tzw.</p>	
--	--	--	---	--

			Certyfikatów Turbo (por. pismo BM Santander z 7 sierpnia 2020 r.; Certyfikaty Turbo to produkty o największym, 35% udziale w obrocie certyfikatami strukturyzowanymi na GPW wg pisma IDM z 24 lipca 2020 r.). Dotychczas nie nastąpiła jednak żadna emisja na podstawie art. 3 ust. 29a ustawy o obrocie.	
562.	Art. 4a ustawy o obrocie	UKNF	Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej (pkt 1) Art. 4a ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1. Rachunkami derywatów są rachunki, na których są zapisywane instrumenty pochodne dopuszczone do obrotu zorganizowanego, prowadzone wyłącznie przez domy maklerskie i banki prowadzące działalność maklerską, banki powiernicze, banki państwowe, o których mowa w art. 111 a ust. 1 banki, o których mowa w art. 70 ust. 2, zagraniczne firmy inwestycyjne i zagraniczne osoby prawne prowadzące działalność maklerską na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w formie oddziału - jeżeli oznaczenie tych rachunków pozwala na identyfikację osób, którym przysługują prawa z instrumentów pochodnych dopuszczonych do obrotu zorganizowanego.	Postulat uwzględniony
563.	Art. 5 ust. 5 i ust. 5b ustawy o obrocie	KDPW	W związku projektowanymi zmianami dotyczącymi funduszy portfelowych oraz jednostek uczestnictwa w tych funduszach, a także zaproponowanym wyżej, w części I pkt 6 niniejszego pisma, brzmieniem art. 179 ust.4 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, proponujemy wprowadzenie następujących zmian w art. 5 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi: a/ nadanie art. 5 ust.5 brzmienia: „5. Z zastrzeżeniem ust. 5b, przed złożeniem wniosku o dopuszczenie instrumentów finansowych niebędących papierami wartościowymi ani instrumentami pochodnymi, do obrotu na rynku regulowanym albo w alternatywnym systemie obrotu, podmiot ubiegający się o to jest	Postulat bezprzedmiotowy W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.

			<p>obowiązany do zawarcia z Krajowym Depozytem umowy, której przedmiotem jest rejestracja tych instrumentów w depozycie papierów wartościowych. Obowiązek ten nie odnosi się do instrumentów finansowych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. j.”</p> <p>b/ dodanie w art. 5 ust.5b w brzmieniu:</p> <p>„5b. Umowa, której przedmiotem jest rejestracja jednostek uczestnictwa funduszu portfelowego w depozycie papierów wartościowych, może zostać zawarta po złożeniu przez fundusz portfelowy wniosku o ich dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym albo wprowadzenie do obrotu w alternatywnym systemie obrotu.”.</p>	
564.	Art. 6 ustawy o obrocie	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej (pkt 1)</p> <p>Art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. W przypadku papierów wartościowych wydanych w formie dokumentu emitent jest obowiązany, przed zawarciem umowy, której przedmiotem jest rejestracja tych papierów wartościowych w depozycie papierów wartościowych, złożyć te papiery do depozytu prowadzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez firmę inwestycyjną, bank powierniczy, bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, Krajowy Depozyt lub spółkę, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1. Podmioty te są obowiązane utworzyć rejestr osób uprawnionych z tych papierów.</p>	Postulat uwzględniony
565.	Art. 10 ust. 1a ustawy o obrocie	KDPW	<p>Art. 10 ust.1a – postulujemy uchylenie tego przepisu. Podmiot wystawiający świadectwo depozytowe nie jest w stanie sprostać wynikającym z niego wymogom (np. nie da zamieścić w świadectwie depozytowym podpisów osób uprawnionych do reprezentowania emitenta, ani też wskazać indywidualnego numeru papieru wartościowego lub miejsca i daty jego wystawienia itp.). Świadectwa</p>	Postulat nieuwzględniony Zmiana wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.

			depozytowe dotyczące hipotecznych listów zastawnych albo bankowych papierów wartościowych powinny zawierać standardowe dane określone w art. 10 ust.1.	
566.	Art. 19 ust. 1 ustawy o obrocie	GPW	<p>Uwaga dodatkowa do Projektu (zmiana art. 19 ust. 1 ustawy o obrocie) :</p> <p>W ocenie Giełdy nie ma przeciwwskazań, aby papiery wartościowe emitowane przez zagraniczne fundusze, w tym ETF-y, mogły być notowane także w alternatywnym systemie obrotu. Ograniczenie możliwości obrotu tymi papierami wartościowymi do rynku regulowanego nie znajduje racjonalnego uzasadnienia, wobec czego proponujemy wykreślić pkt 6 w art. 19 ust. 1 ustawy o obrocie.</p>	Postulat uwzględniony kierunkowo
567.	Art. 21 ustawy o obrocie	GPW	<p>Uwaga dodatkowa do Projektu (zmiana art. 21 ustawy o obrocie):</p> <p>Rozwój usług finansowych związany jest nieodzownie z dynamicznym rozwojem technologii. Fakt ten wymusza po stronie podmiotów funkcjonujących na rynku kapitałowym, w tym podmiotów infrastrukturalnych konieczność sprawnego reagowania na zmieniające się otoczenie i warunki prowadzenia działalności. Dlatego też podmioty infrastrukturalne, w tym spółki prowadzące rynek regulowany powinny mieć możliwość oferowania swoim klientom usług technologicznych, w tym oprogramowania lub platform w modelu SaaS.</p> <p>Dystrybucja usług w modelu SaaS nie jest traktowana przez klientów jako dostawa oprogramowania, ale właśnie jako świadczenie usług, które często swym charakterem wykraczają poza zakres usług jakie spółka prowadząca rynek regulowany może obecnie świadczyć na podstawie ustawy. Dlatego aby operatorzy platform obrotu mogli sprostać aktualnym wyzwaniom technologicznym, jak też rozwijać swoje usługi i świadczyć je uczestnikom rynku w nowoczesnych modelach dystrybucji, które dzień po dniu stają się standardem, np.: usługi z wykorzystaniem infrastruktury chmurowej, usługi w modelu SaaS, w pełni uzasadnione jest dokonanie zmiany treści art. 21 ust. 2b</p>	Postulat uwzględniony

			<p>ustawy o obrocie, poprzez poszerzenie grona odbiorców usług oferowanych przez spółki prowadzące rynek regulowany o uczestników rynku (obecnie grono to obejmuje wyłącznie podmioty z grupy kapitałowej).</p> <p>Zmiana taka umożliwi spółkom prowadzącym rynek regulowany skutecznie reagować na potrzeby zgłaszane przez środowisko domów i biur maklerskich, oczekujące od GPW, jako organizatora obrotu, nie tylko świadczenia podstawowej usługi dostarczenia systemu obrotu, ale również różnego rodzaju usług towarzyszących. Jest to standard, który występuje już na większości giełd, gdzie giełda oprócz usług podstawowych świadczy dodatkowe usługi powiązane z systemem obrotu lub wsparciem środowiska uczestników rynku, np.: https://www.nasdaq.com/solutions/marketplace-services-platform.</p> <p><u>Propozycja brzmienia art. 21 ust. 2b ustawy o obrocie:</u></p> <p>„2b. Spółka prowadząca rynek regulowany może wykonywać czynności powierzone jej przez podmioty należące do jej grupy kapitałowej <u>lub będące uczestnikami rynku</u>, o ile:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pozostają one zgodne z przedmiotem działalności spółki prowadzącej rynek regulowany albo 2) stanowią one inne czynności związane z działalnością prowadzoną przez spółkę prowadzącą rynek regulowany i mogą być powierzone przez tę spółkę na podstawie umowy, o której mowa w art. 16b ust. 1.” 	
568.	Art. 31 ust. 1 pkt 5 ustawy o obrocie	UKNF	<p>W art. 31 ust. 1 po pkt 4) dodaje się pkt 5) w brzmieniu:</p> <p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej (pkt 1)</p> <p>„5) banki państwowe, o których mowa w art. 111a ust. 1.”</p>	Postulat uwzględniony

569.	Art. 32 ust. 1 ustawy o obrocie	GPW	<p>Uwaga dodatkowa do Projektu (zmiana art. 32 ust. 1 ustawy o obrocie):</p> <p>Podtrzymujemy postulat zmiany art. 32 ust. 1 ustawy o obrocie zgłoszony w pierwszej turze konsultacji pismem z dnia 30 sierpnia 2021 r. (GPW/DWP/W/67/2021). Zmiana ta polega na skróceniu - z dotychczasowych 14 do 7 dni - terminu na podjęcie przez zarząd spółki prowadzącej rynek regulowany uchwały w sprawie dopuszczenia instrumentów finansowych do obrotu na tym rynku. Celem zmiany zaproponowanej w art. 32 ust. 1 ustawy jest przede wszystkim uelastycznienie obecnego procesu dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu na rynku regulowanym, jak też podniesienie poziomu atrakcyjności krajowego rynku regulowanego.</p> <p><u>Propozycja brzemienia art. 32 ust. 1 Ustawy o obrocie:</u></p> <p>„1. Uchwałę w sprawie dopuszczenia instrumentów finansowych do obrotu na rynku regulowanym podejmuje zarząd spółki prowadzącej rynek regulowany w terminie 14_7 dni od dnia złożenia wniosku.”</p>	Postulat uwzględniony
570.	Art. 45g i 45h ustawy o obrocie	KDPW	<p>W art. 45g i 45h proponujemy wprowadzić zmianę polegającą na zastąpieniu wyrazów „podmiot rozliczający” wyrazem: „CCP”. Przepisy dotyczące nowacji rozliczeniowej mogą znajdować zastosowanie wyłącznie do takich podmiotów rozliczających, które stają się stroną rozliczanych przez siebie transakcji, czyli wyłącznie takich, które spełniają kryteria określone w definicji „CCP”, jakie wynikają z rozporządzenia EMIR.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Zmiana wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.</p>
571.	Art. 45g i 45h ustawy o obrocie	KDPW_CCP	<p>Proponujemy dodać zmianę w art. 45g i 45h ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, polegającą na tym, że:</p> <p>- wyrazy „podmiot rozliczający” zastępuje się wyrazami: „CCP” (nowacja rozliczeniowa powinna znajdować zastosowanie wyłącznie do tych podmiotów, które stają się stroną rozliczanej transakcji</p>	Jw.

			<p>wykonując funkcję CCP, czyli które spełniają kryteria określone w definicji „CCP”, jakie wynikają z rozporządzenia EMIR);</p> <p>- w ust. 15 proponujemy następującą zmianę: „W przypadku wszczęcia wobec CCP działań naprawczych, stosuje się przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132.”. W związku z wejściem w życie w/w rozporządzenia, w przypadku wszczęcia działań naprawczych, w stosunku do rozliczanych transakcji zastosowanie powinny znaleźć przepisy tego rozporządzenia.</p>	
572.	Art. 45h ust. 15 ustawy o obrocie	KDPW	<p>Ponadto art. 45h ust. 15 proponujemy nadać brzmienie:</p> <p>„15. W przypadku wszczęcia wobec CCP działań naprawczych, stosuje się przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132.”.</p> <p>W związku z wejściem w życie w/w rozporządzenia, w przypadku wszczęcia działań naprawczych, w stosunku do rozliczanych przez CCP transakcji zastosowanie powinny znaleźć przepisy tego rozporządzenia.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Kompleksowe zapewnienie stosowania wskazanego rozporządzenia przewidziane jest w ramach odrębnego procesu legislacyjnego (UC32).</p>

573.	Art. 46 ust. 5 ustawy o obrocie	KDPW	<p>Art. 46 ust.5 – w związku z obowiązkiem rejestrowania w depozycie papierów wartościowych certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez niepubliczne fundusze inwestycyjne proponujemy rozszerzyć skład zespołu doradczego o 1 przedstawiciela IZFiA. Proponujemy zatem dodanie w art. 46 ust.5 nowego pkt 6 w brzmieniu:</p> <p>„6) 1 przedstawiciela izby gospodarczej, o której mowa w art. 70 ust.1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.”.</p>	Postulat uwzględniony
574.	Art. 68i ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy o obrocie	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej (pkt 1)</p> <p>W art. 68i ust. 1 pkt 1 po lit. e) dodaje się lit. f) w brzmieniu:</p> <p>„f) bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1 świadczący usługi, o których mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1.”</p>	Postulat uwzględniony
575.	Art. 83a ustawy o obrocie	GPW	<p>Uwaga dodatkowa do Projektu (zmiana art. 83a ustawy o ofercie):</p> <p>Obecnie obowiązujący art. 83a ust. 1 pkt 3 ustawy o ofercie publicznej odnosi się do akcjonariuszy spółek, które z powodów wskazanych w ww. przepisie zostały wykluczone z obrotu na rynku regulowanym. Tym samym przepis ten chroni drobnych akcjonariuszy (tj. akcjonariuszy posiadających mniej niż 5% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu) spółek giełdowych, które w wyniku własnych zaniedbań w obszarze wypełniania obowiązków informacyjnych dotknęła sankcja w postaci wykluczenia z obrotu.</p> <p>Przepis art. 83a ust. 1 pkt 3 ustawy o ofercie publicznej dotyczy jednak wyłącznie spółek, których akcje zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym. Wobec tak określonego zakresu podmiotowego tego przepisu analogicznej ochrony zostali pozbawieni akcjonariusze mniejszościowi spółek publicznych, których akcje są wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu. Wskazany przepis ustawy o ofercie nie chroni bowiem akcjonariuszy spółek z alternatywnego systemu obrotu</p>	Postulat uwzględniony

		<p>w sytuacji, gdy władze spółki - nierzadko w sposób zamierzony lub będący wynikiem rażącego niedbalstwa - nie wypełniają obowiązków informacyjnych określonych w regulaminie alternatywnego systemu obrotu lub właściwych przepisach Rozporządzenia MAR, wskutek czego akcje takiego emitenta zostały w trybie sankcyjnym wykluczone z alternatywnego systemu obrotu.</p> <p>Doświadczenia ostatnich lat pokazują, że wzmacnianie zaufania inwestorów do rynku kapitałowego stanowi jeden z fundamentów rozwoju tego rynku. W Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego wskazano: „Zaufanie do rynku kapitałowego jest istotnie zależne od pewności w odniesieniu do otoczenia regulacyjnego i nadzorczego. (...) Rząd dostrzegł potrzebę zwiększenia efektywności sprawowania nadzoru nad rynkiem oraz procedowania projektów aktów prawnych w celu wzmacniania zaufania do rynku i do tworzonego prawa.” Strategia „(...) ma na celu zapewnienie wysokiej ochrony wszystkim interesariuszom, a w szczególności inwestorom indywidualnym tak, aby przepisy prawa i środki egzekucji tworzyły stabilne środowisko prawne, pozwalające na efektywną alokację kapitału i uzyskanie należytych korzyści przez podmioty podejmujące ryzyko.”.</p> <p>W opinii Giełdy trudno znaleźć uzasadnienie dla rozróżnienia możliwych następstw sankcyjnego wykluczenia akcji ze zorganizowanego obrotu w odniesieniu do spółek giełdowych i spółek z alternatywnego systemu obrotu. W naszej ocenie nie istnieją uzasadnione przesłanki ku temu, by odmawiać prawnej ochrony podmiotom inwestującym swoje oszczędności w małe spółki obecne w alternatywnym systemie obrotu. Powstała na gruncie art. 83a ustawy o ofercie publicznej asymetria jest tym bardziej nieuzasadniona, że w alternatywnym systemie obrotu dominują inwestorzy indywidualni, którzy w sposób szczególny powinni mieć poczucie, że tworzone rozwiązania prawne i funkcjonujący w Państwie system nadzoru chronią ich słuszny interes, zwłaszcza w sytuacjach zawinionych przez</p>	
--	--	---	--

		<p>osoby lub podmioty zobowiązane do wypełniania fundamentalnych powinności względem uczestników zorganizowanego obrotu instrumentami finansowymi.</p> <p>Również zdaniem opinii publicznej ochrona inwestorów na tym rynku jest niewystarczająca i konieczne są konkretne, systemowe rozwiązania, które korzystnie wpłynęłyby na poczucie bezpieczeństwa mniejszościowych akcjonariuszy, którzy najczęściej nie mają realnego wpływu ani na skład organów spółki, której akcje posiadają, ani na sposób, w jaki taka spółka jest zarządzana, również w sferze zgodności z prawem.</p> <p>W ocenie Giełdy art. 83a ustawy o ofercie powinny dotyczyć także przypadków wykluczenia z obrotu w alternatywnym systemie obrotu, w konsekwencji czego stanowiłoby to swoiste dopełnienie art. 91 ustawy o ofercie. Ponadto wydaje się, że art. 83a ustawy o ofercie powinien dotyczyć także przypadków wykluczenia z obrotu zorganizowanego na podstawie regulaminów tych rynków. Tym samym art. 83a ustawy o ofercie dotyczyłby wszystkich przypadków sankcyjnego wykluczenia akcji z obrotu zorganizowanego.</p> <p><u>Propozycja zmiany art. 83a ustawy o ofercie publicznej:</u></p> <p>„Art. 83a. 1. Akcjonariusz spółki, której akcje zostały wykluczone z obrotu na rynku regulowanym <u>lub z obrotu w alternatywnym systemie obrotu</u> na podstawie art. 96 ust. 1, 1e, 1i, art. 96c ust. 1 albo na podstawie art. 20 ust. 3, 4b, 4c lub 7d 7d oraz art. 78 ust. 4, 4a, 4d lub 4e ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, albo na podstawie <u>właściwych przepisów regulaminu rynku regulowanego lub regulaminu alternatywnego systemu obrotu w przypadku gdy obrót nimi zagraża bezpieczeństwu obrotu lub interesom inwestorów na tym rynku lub w tym systemie,</u> posiadający bezpośrednio, pośrednio lub w porozumieniu, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5, mniej niż 5% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej na dzień odpowiednio:</p>	
--	--	--	--

		<p>1) wszczęcia postępowania zakończonego wydaniem przez Komisję decyzji o wykluczeniu,</p> <p>2) wszczęcia postępowania w sprawie żądania, o którym mowa w art. 20 ust. 3, 4c lub 7d <u>oraz w art. 78 ust. 4, 4d lub 4e ustawy o obrocie instrumentami finansowymi,</u></p> <p>3) podjęcia przez spółkę prowadzącą rynek regulowany <u>lub podmiot prowadzący alternatywny system obrotu</u> decyzji o wykluczeniu akcji z obrotu na rynku regulowanym <u>lub z obrotu w alternatywnym systemie obrotu</u></p> <p>– może żądać odkupu posiadanych na ten dzień akcji, które zostały wykluczone z obrotu na rynku regulowanym <u>lub z obrotu w alternatywnym systemie obrotu.</u></p> <p>2. Akcjonariusz składa spółce pisemne żądanie odkupu akcji w terminie 3 miesięcy od dnia wykluczenia akcji z obrotu na rynku regulowanym <u>lub z alternatywnego systemu obrotu.</u> W przypadku złożenia skargi do sądu administracyjnego na decyzję, w której Komisja wyklucza lub żąda wykluczenia akcji z obrotu na rynku regulowanym <u>lub z obrotu w alternatywnym systemie obrotu,</u> termin odkupu biegnie od dnia uprawomocnienia się wyroku oddalającego skargę.</p> <p>3. Spółka dokonuje odkupu wszystkich akcji na rachunek własny lub na rachunek akcjonariuszy pozostających w spółce, w jednym terminie po 3 miesiącach od dnia upływu terminu, o którym mowa w ust. 2. W przypadku braku środków na zaspokojenie wszystkich roszczeń odkup następuje na zasadzie proporcjonalności.</p> <p>4. Cena odkupu akcji nie może być niższa od ceny określonej zgodnie z art. 79 ust. 1, 2, 3a i 3b na dzień wykluczenia akcji z obrotu na rynku regulowanym <u>lub z obrotu w alternatywnym systemie obrotu.</u></p> <p>5. Członek zarządu lub rady nadzorczej spółki nie może żądać odkupu akcji na podstawie ust. 1.</p>	
--	--	---	--

			6. Odkupione akcje ulegają umorzeniu. Umorzenia dokonuje zarząd emitenta bez zwoływania walnego zgromadzenia. Przepis art. 359 § 7 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych stosuje się odpowiednio.”	
576.	Art. 68a ust. 14b ustawy o obrocie	IRGiT	<p>Zgodnie z rozporządzeniem komisji 2015/1222 z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiającym wytyczne dotyczące alokacji przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi (dalej: CACM), NEMO tzn. m.in. Towarowa Giełda Energii S.A. (odpowiedzialna za transgraniczne łączenie rynków dnia następnego/bieżącego) może działać jako kontrahent centralny bądź przekazać te zadania wyznaczonym podmiotom. IRGiT jako profesjonalna spółka obsługująca post-transakcyjne aspekty transakcji zawieranych na platformach organizowanych przez TGE, powinna w sposób wyraźny być uprawniona (lecz nie zobowiązana) do przejścia od TGE ryzyka rozliczeniowego.</p> <p>Niewprowadzenie wnioskowanej zmiany, oznacza pozostawienie istotnego dla rynku energii zagadnienia obrotu transgranicznego, w obszarze niepewności prawnej.</p> <p>Przedstawione uzasadnienie było podstawą wprowadzenia w projekcie zmiany w ustawie giełdach towarowych (art. 6 pkt 3 lit. c Projektu) polegającej na dodatnia ust. 6a w art. 15 w brzmieniu:</p> <p><i>„6a. Giełdowa izba rozrachunkowa może realizować zadania z zakresu rozliczeń i rozrachunku w odniesieniu do jednolitego łączenia rynków dnia następnego i jednolitego łączenia rynków dnia bieżącego na zasadach określonych w art. 68 rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1222 z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiającego wytyczne dotyczące alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi (Dz. Urz. UE L 197 z 25.07.2015, str. 24, z późn. zm.)”.</i></p> <p>Uwzględniając fakt łączenia przez IRGiT zadań podmiotu odpowiedzialnego za obsługę procesów post-transakcyjnych</p>	Postulat uwzględniony

			uregulowanych w ustawie o giełdach towarowych oraz ustawie o obrocie instrumentami finansowymi, uzasadnionym jest ujednoczenie rozwiązania prawnego w obydwu wymienionych regulacjach. Proponowana zmiana brzmienia przepisu: „14b. Spółka akcyjna, o której mowa w ust. 14, może prowadzić działalność w zakresie określonym w art. 14 ust. 3a oraz <u>art. 15 ust. 6a</u> ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych.”	
577.	Art 84 ust. 2 pkt 1 ustawy o obrocie	UKNF	Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ...” (pkt 1) Art. 84 ust. 2 pkt 1) otrzymuje brzmienie: 1) firmę, siedzibę oraz adres firmy inwestycyjnej albo banku państwowego, o którym mowa w art. 111a ust. 1;	Postulat uwzględniony
578.	Art. 111a i 111b ustawy o obrocie	UKNF	Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej (pkt 1) Po art. 111 dodaje się art. 111a i b w brzmieniu: „1. Bank państwowy może prowadzić działalność maklerską po uzyskaniu zezwolenia Komisji. 2. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, składanego przez bank państwowy nieposiadający zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, załącza się informacje, oświadczenia i projekty procedur, o których mowa w art. 111 ust. 2. 3. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, składanego przez bank państwowy posiadający zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, załącza się informacje, oświadczenia i projekty procedur, o których mowa w art. 111 ust. 2b. 4. Do banku państwowego, o którym mowa w ust. 1 stosuje się art. 111 ust. 5, 6-6e, art. 112a, art. 113 i art. 114 ust. 2 i 3.”	Postulat uwzględniony

			<p>Art. 111b. 1. Do działalności maklerskiej prowadzonej przez bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, stosuje się:</p> <p>a) przepisy ustawy oraz bezpośrednio obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące banku prowadzącego działalność maklerską;</p> <p>b) przepisy ustaw odrębnych dotyczące firmy inwestycyjnej, jeżeli znajdują zastosowanie do banku państwowego, o którym mowa w art. 111a ust. 1.</p> <p>2. Do banku państwowego, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 114 ust. 1.”</p> <p>w art. 125 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Przez wykonywanie zawodu maklera papierów wartościowych, zwanego dalej „maklerem”, lub doradcy inwestycyjnego, zwanego dalej „doradcą”, rozumie się wykonywanie funkcji w organach zarządzających lub nadzorczych firmy inwestycyjnej lub banku państwowym, o którym mowa w art. 111a ust. 1, bądź wykonywanie lub nadzorowanie wykonywania:</p> <p>1) czynności stanowiących działalność maklerską,</p> <p>2) związanych z rynkiem finansowym czynności niestanowiących działalności maklerskiej,</p> <p>3) innych czynności związanych z obsługą klientów lub dostępem do rachunków prowadzonych dla klientów</p> <p>- w ramach pozostawania tej osoby w stosunku pracy, zlecenia lub w innym stosunku prawnym o podobnym charakterze z firmą inwestycyjną lub bankiem państwowym, o którym mowa w art. 111a ust.1.”</p>	
--	--	--	--	--

579.	Art. 125 ust. 1 ustawy o obrocie	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ... ” (pkt 1)</p> <p>Art. 125 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Przez wykonywanie zawodu maklera papierów wartościowych, zwanego dalej „maklerem”, lub doradcy inwestycyjnego, zwanego dalej „doradcą”, rozumie się wykonywanie funkcji w organach zarządzających lub nadzorczych firmy inwestycyjnej lub banku państwowym, o którym mowa w art. 111a ust. 1, bądź wykonywanie lub nadzorowanie wykonywania:</p> <p>1) czynności stanowiących działalność maklerską,</p> <p>2) związanych z rynkiem finansowym czynności niestanowiących działalności maklerskiej,</p> <p>3) innych czynności związanych z obsługą klientów lub dostępem do rachunków prowadzonych dla klientów</p> <p>- w ramach pozostawania tej osoby w stosunku pracy, zlecenia lub w innym stosunku prawnym o podobnym charakterze z firmą inwestycyjną lub bankiem państwowym, o którym mowa w art. 111a ust.1.”</p>	Postulat uwzględniony
580.	Art. 132 ustawy o obrocie	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ... ” (pkt 1)</p> <p>Art. 132 ust. 1 pkt 3</p> <p>„3) za dom maklerski uważa się dom maklerski, bank prowadzący działalność maklerską, bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, albo bank powierniczy;”</p> <p>Art. 132 ust. 1 po lit. c dodaje się literę u w brzmieniu:</p> <p>„ca) banku państwowego, o którym mowa w art. 111a ust. 1, ”</p>	Postulat uwzględniony

581.	Art. 135 ustawy o obrocie	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ...” (pkt 1)</p> <p>Art. 135 otrzymuje brzmienie:</p> <p>1. Dom maklerski staje się uczestnikiem systemu rekompensat z chwilą:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) udzielenia mu zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej obejmującej świadczenie co najmniej jednej z usług w zakresie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 lub ust. 4 pkt 1; 2) w przypadku banku powierniczego - z chwilą udzielenia mu zezwolenia na prowadzenie rachunków papierów wartościowych, rachunków derywatów i rachunków zbiorczych; 3) w przypadku banku prowadzącego działalność maklerską - z chwilą udzielenia mu zezwolenia, o którym mowa w art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 albo art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe obejmującego świadczenie co najmniej jednej z usług w zakresie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 lub ust. 4 pkt 1; 4) w przypadku banku państwowego - z chwilą udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 111a, obejmującego świadczenie co najmniej jednej z usług w zakresie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 lub ust. 4 pkt 1. <p>2. Dom maklerski jest zwolniony z uczestnictwa w systemie rekompensat z chwilą:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zaprzestania działalności, określonej w decyzji o cofnięciu lub uchyleniu zezwolenia, o którym mowa w art. 69 ust. 1; 2) wygaśnięcia zezwolenia; 	Postulat uwzględniony
------	---------------------------	------	--	-----------------------

			<p>3) w przypadku banku prowadzącego działalność maklerską z chwilą:</p> <p>a) zaprzestania działalności w zakresie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 lub ust. 4 pkt 1 w związku z decyzją o uchyleniu zezwolenia, o którym mowa w art. 34 ust. 1 lub decyzją o zawieszeniu działalności banku lub decyzją ograniczającą zakres działalności banku, o której mowa w art. 138 ust. 7aa¹ ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe;</p> <p>b) utraty uprawnienia do wykonywania działalności w przypadku, o którym mowa w art. 34 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe;</p> <p>4) w przypadku banku powierniczego - z chwilą wydania decyzji o cofnięciu lub uchyleniu zezwolenia na prowadzenie rachunków papierów wartościowych, rachunków derywatów i rachunków zbiorczych przez bank;</p> <p>5) w przypadku banku państwowego, o którym mowa w art. 111a ust. 1, z chwilą:</p> <p>a) wydania decyzji o cofnięciu zezwolenia, o którym mowa w art. 111a;</p> <p>b) wygaśnięcia zezwolenia w przypadku, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 1a, 4 i 6;</p> <p><u>Uzasadnienie do zmiany art. 135 ust. 2 pkt 2:</u></p> <p>Przepis art. 135 ust. 2 wylicza przypadki, w których Dom Maklerski jest zwolniony z uczestnictwa w systemie rekompensat - jednakże w odniesieniu do wygaśnięcia zezwolenia uwzględnia jedynie przypadek określony w art. 89 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Mając na uwadze, że zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej może wygasnąć także w innych przypadkach (np. gdy</p>	
--	--	--	---	--

			podmiot zaprzestał wykonywania czynności objętych zezwoleniem, podmiot przestał spełniać warunki niezbędne do prowadzenia działalności oraz brak jest woli po stronie podmiotu dalszego prowadzenia działalności), uzasadnione jest uwzględnienie zwolnienia z uczestnictwa w systemie rekompensat, także w przypadku stwierdzenia wygaśnięcia zezwolenia w innych przypadkach niż określony w art. 89 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.	
582.	Art. 162 ustawy o obrocie	UKNF	Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ...” (pkt 1) W art. 162 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1.a Udzielenie bankowi państwowemu zezwolenia, o którym mowa w art. 111a ust. 1, podlega opłacie w wysokości nie większej niż równowartość w złotych 4500 euro.”	Postulat uwzględniony
583.	Art. 165c-165e ustawy o obrocie	BondSpot S.A.	Uwaga do 165c, 165d, 165e ustawy o obrocie Jednocześnie BondSpot proponuje, w celu przywrócenia jednakowego traktowania przez ustawodawcę stron w różnych postępowaniach administracyjnych prowadzonych w obszarze rynku kapitałowego oraz z przyczyn opisanych w pkt 2 uwag powyżej, przywrócenie obowiązku przeprowadzenia obligatoryjnej rozprawy w przypadkach określonych w art. 165c, 165d, i 165e ustawy o obrocie.	Postulat nieuwzględniony Brak obowiązku przeprowadzania rozprawy przez KNF w sytuacji nakładania sankcji administracyjnych, nie wpłynie negatywnie na ustalanie stanu faktycznego sprawy oraz uprawnienia postępowania administracyjne. Podkreślenia również wymaga, że pozostaje fakultet przeprowadzenia rozprawy w sytuacji, gdy zaistnieją uzasadnione przesłanki wskazujące na konieczność wyjaśnienia wątpliwości/przedstawienia dodatkowych informacji, które w

				<p>roku postępowanie nie zostały wcześniej udostępnione.</p> <p>Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że art. 89 § 2 k.p.a. wskazuje na przesłanki, w których rozprawa powinna być przeprowadzona (sytuacje, w których KNF przeprowadzić będzie musiał rozprawę) tj. potrzebę uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin. Mając na uwadze powyższe nie sposób uznać, że istnieje ryzyko braku ustalenia w sposób należy stanu faktycznego w sprawie, braku transparentności postępowania gdyż organ nadzoru w przypadku powzięcia wątpliwości, co do stanu faktycznego z urzędu przeprowadzi rozprawę.</p>
584.	Art. 167f ustawy o obrocie	UKNF	<p>Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ...” (pkt 1)</p> <p>Po art. 167e dodaje się art. 167f w brzmieniu:</p> <p>„1. Komisja może, z zastrzeżeniem ust. 2, cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej albo ograniczyć zakres wykonywanej działalności maklerskiej, w przypadku gdy bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1:</p>	Postulat uwzględniony

		<p>1) narusza przepisy ustawy lub innych ustaw mających zastosowanie do prowadzenia działalności maklerskiej, w tym zasad i trybu jej wykonywania, przepisy wydane na ich podstawie lub bezpośrednio stosowane przepisy prawa Unii Europejskiej mające zastosowanie do prowadzenia działalności maklerskiej;</p> <p>2) nie przestrzega zasad uczciwego obrotu;</p> <p>3) narusza interesy zleceniodawcy;</p> <p>4) przestał spełniać warunki, które były podstawą udzielenia zezwolenia,</p> <p>5) otrzymał zezwolenie na podstawie fałszywych oświadczeń lub dokumentów zaświadczających nieprawdę.</p> <p>2. Jeżeli w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, Komisja ograniczy zakres wykonywanej działalności maklerskiej, Komisja może również:</p> <p>1) nakazać bankowi państwowemu, o którym mowa w art. 111a ust. 1 zaprzestania działań skutkujących powstaniem naruszeń i niepodejmowanie tych działań w przyszłości lub</p> <p>2) zakazać, na czas określony, zawierania na rynku regulowanym, w ASO lub na OTF transakcji mających za przedmiot określony instrument finansowy.</p> <p>3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3 lub 5, Komisja może również:</p> <p>1) nałożyć na bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1 karę pieniężną do wysokości 21 312 000 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, a w przypadku braku takiego sprawozdania - karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego przychodu w pierwszym roku</p>	
--	--	--	--

		<p>działalności, określonego w przedłożonej Komisji informacji finansowej, o której mowa w art. 5 lit. a rozporządzenia 2017/1943, jeżeli przekracza ona 21 312 000 zł, albo</p> <p>2) zastosować jedną z sankcji określonych w ust. 1 i jednocześnie nałożyć karę pieniężną, o której mowa w pkt 1</p> <p>- jeżeli uzasadnia to charakter naruszeń, których dopuścił się bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1.</p> <p>4. Równowartość w złotych kwoty w walucie obcej oblicza się według średniego kursu tej waluty ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu bilansowym, na który zostało sporządzone ostatnie zbadane sprawozdanie finansowe za rok obrotowy, o którym mowa w ust. 3 pkt 1.</p> <p>5. W przypadku gdy jest możliwe ustalenie kwoty korzyści osiągniętej przez bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1 w wyniku naruszenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1-3 lub 5, kara pieniężna, o której mowa w ust. 3 pkt 1 albo 2, może zostać nałożona do wysokości dwukrotności kwoty osiągniętej korzyści.</p> <p>6. Komisja, ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 3, uwzględnia w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wagę naruszenia i czas jego trwania; 2) stopień przyczynienia się banku państwowego, o którym mowa w art. 111a ust. 1 do powstania naruszenia; 3) sytuację banku państwowego, o którym mowa w art. 111a ust. 1, na który jest nakładana kara, w szczególności wysokość jego całkowitych obrotów; 4) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, jeżeli można te korzyści lub straty ustalić; 	
--	--	--	--

		<p>5) straty poniesione przez podmioty trzecie w związku z naruszeniem, jeżeli można je ustalić;</p> <p>6) stopień naprawienia szkody wyrządzonej inwestorom wskutek działań banku państwowego, o którym mowa w art. 111a ust. 1;</p> <p>7) gotowość banku państwowego, o którym mowa w art. 111a ust. 1 do współpracy z Komisją podczas wyjaśniania okoliczności naruszenia;</p> <p>8) uprzednie naruszenia przepisów prawa regulujących prowadzenie działalności przez banki prowadzące działalność maklerską, popełnione przez bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1, na który jest nakładana kara.</p> <p>7. Sankcje, o których mowa w ust. 1, 2 lub 3, Komisja może zastosować również wobec banku państwowego, o którym mowa w art. 111a ust. 1 powierzającego do wykonywania czynności wskazane w art. 79 ust. 2 lub 2c agentowi firmy inwestycyjnej, który w związku z wykonywaniem czynności na rzecz tego banku narusza przepisy prawa, zasady uczciwego obrotu lub interesy zleceniodawców.</p> <p>8. W przypadku cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej, o którym mowa w art. 111a ust. 1, bank państwowy, który je utracił, nie może ponownie wystąpić z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na prowadzenie tej działalności przed upływem 5 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu zezwolenia stała się ostateczna, chyba że Komisja wyrazi zgodę na skrócenie tego terminu.</p> <p>9. W razie konieczności zabezpieczenia interesu publicznego, Komisja może, od chwili wszczęcia postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 1, zawiesić, na okres nie dłuższy niż miesiąc, możliwość wykonywania, w całości lub w części, działalności maklerskiej.</p> <p>10. W razie konieczności zabezpieczenia interesu publicznego Komisja może w decyzji w sprawie cofnięcia zezwolenia na prowadzenie</p>	
--	--	--	--

			działalności maklerskiej wskazać termin, w którym następuje zakończenie jej prowadzenia.	
585.	Art. 176h ustawy o obrocie	UKNF	Zob. uzasadnienie UKNF do pkt „Kompleksowa zmiana zw. z wprowadzeniem jednolitej licencji bankowej ...” (pkt 1) W art. 176h ust. 1 po ust. 8 dodaje się ust. 9 w brzmieniu: pkt 1 otrzymuje brzmienie: „9. W przypadku nałożenia sankcji, o której mowa w art. 167f na bank państwowy, o którym mowa w art. 111a ust. 1 stosuje się odpowiednio ust. 1-6.”	Postulat uwzględniony
586.	Art. 178 ustawy o obrocie	UKNF	Aktualnie przepis ten brzmi: "Kto bez wymaganego zezwolenia lub upoważnienia zawartego w odrębnych przepisach albo nie będąc do tego uprawnionym w inny sposób określony w ustawie, prowadzi działalność w zakresie obrotu instrumentami finansowymi, podlega grzywnie do 5 000 000 zł." W chwili obecnej, wobec braku kary pozbawienia wolności, potencjalna kara nie ma wymiaru odstrasżającego i pozostaje w swoistej kolizji z katalogiem sankcji za czyny przestępcze na rynku finansowym. Dochodzi bowiem do sytuacji, w którym czyny znacznie mniejszej wagi (np. art. 178a nielegalne używanie oznaczeń "giełda instrumentów finansowych" czy "rynek regulowany") przewidują taką karę, natomiast sytuacja, w której prowadzi się taką giełdę bez zezwolenia jest penalizowana łagodniej. Analogicznie, sankcja karna za utrudnianie czynności postępowania wyjaśniającego ("przestępstwo wpadkowe" - art. 20a unrf) w celu stwierdzenia czy doszło do popełnienia przestępstwa ma surowszą sankcję niż kara za przestępstwo główne. Nie są to przypadki odosobnione. W praktyce taki wymiar kary nie ma w istocie charakteru ani prewencji ogólnej ani indywidualnej. W związku z powyższym, DSK wnioskuje o dodatkowe	Postulat uwzględniony

			wprowadzenie obok sankcji pieniężnej - tak samo jak jest np. w ustawie o funduszach inwestycyjnych (art. 287), prawo bankowe (art. 171 ust. 1) kary pozbawienia wolności do lat 5.	
Art. 15. Zmiany do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym				
587.	Art. 3 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym	UKNF	<p>1) w art. 3 ust. 2 po wyrazach „rozporządzenia 2016/1011” dodaje się wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 2b”,</p> <p>2) w art. 3 po ust. 2a dodaje się ust. 2b–2c w brzmieniu:</p> <p>„2b. Krajowym właściwym organem państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 23c ust. 1 rozporządzenia 2016/1011, jest minister właściwy do spraw instytucji finansowych.</p> <p>2c. Komisja jest organem odpowiedzialnym za koordynację współpracy i wymiany informacji z Komisją Europejską, Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych i właściwymi organami z innych państw członkowskich zgodnie z art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2016/1011.”</p> <p>Uzasadnienie</p> <p>29 lipca 2022 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom, określające, w szczególności, procedurę wyznaczenia zamiennika albo zamienników krajowego kluczowego wskaźnika referencyjnego (art. 64 i 85). Przepisy miały na celu zapewnienie stosowania art. 23c rozporządzenia 2016/1011. Zgodnie z nowymi przepisami właściwym organem (krajowym właściwym organem państwa członkowskiego) do wyznaczenia zamiennika albo zamienników kluczowego wskaźnika referencyjnego jest minister właściwy do spraw instytucji finansowych. Obecne brzmienie art. 3 ust. 2 ustawy stanowi, że Komisja Nadzoru Finansowego jest właściwym organem w rozumieniu rozporządzenia 2016/1011. Stąd celem</p>	Postulat uwzględniony

			doprecyzowania przepisów i wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, konieczna jest zmiana przepisów ustawy poprzez wskazanie, że krajowym właściwym organem państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 23c ust. 1 rozporządzenia 2016/1011, jest minister właściwy do spraw instytucji finansowych. Jednocześnie, zgodnie z przepisem art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2016/1011, w dodanym ust. 2c wskazano, że Komisja Nadzoru Finansowego pozostaje organem odpowiedzialnym za koordynację współpracy i wymiany informacji z Komisją Europejską, Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych i właściwymi organami z innych państw członkowskich.	
588.	Art. 5 pkt 25 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym	UKNF	Zmiana wynikowa związana z przepisami dot. jednolitej licencji bankowej uwzględniającymi zmianę mającą na celu umożliwienie prowadzenia działalności maklerskiej przez Bank Gospodarstwa Krajowego <ul style="list-style-type: none"> • w art. 5 po pkt 24) dodaje się pkt 25) w brzmieniu: „25) banki państwowe, o których mowa w art. 111a ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.” 	Postulat uwzględniony
589.	Art. 22a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym	UKNF	Art. 22a u.n.r.k. Art. 22a otrzymuje brzmienie: „Komisja może przekazywać Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, <u>Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych</u> oraz Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego informacje niezbędne do wykonania przez te urzędy zadań i uprawnień określonych odpowiednio w rozporządzeniu 1095/2010, <u>Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i</u>	Postulat uwzględniony

			<p><u>Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 48, z późn. zm.)</u> i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 12, z późn. zm.).”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Zmiana jest związana z tworzeniem przez europejskie organy nadzoru systemu wymiany informacji istotnych z punktu widzenia prowadzonej przez właściwe organy oceny kompetencji i reputacji posiadaczy znacznych pakietów akcji, dyrektorów i osób pełniących kluczowe funkcje w instytucjach finansowych, o którym mowa w art. 31a rozporządzeń 1093/2010, 1094/2010 oraz 1095/2010. Zmiana art. 22a ustawy jest niezbędna aby zapewnić możliwość przekazywania niezbędnych informacji o ocenach również do Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych, który jest jednym z urzędów odpowiedzialnych za utworzenie i funkcjonowanie systemu.</p>	
590.	Art. 26 ust. 1 pkt 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym	UKNF	<p>Zmiana wynikowa związana z przepisami dot. jednolitej licencji bankowej uwzględniającymi zmianę mającą na celu umożliwienie prowadzenia działalności maklerskiej przez Bank Gospodarstwa Krajowego</p> <p>W art. 26 ust. 1 pkt 1) otrzymuje brzmienie: „1) podmiotu nadzorowanego, o którym mowa w art. 5 pkt 1, 2, 4-6c, 8-25”</p>	Postulat uwzględniony

591.	Art. 37 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym	UKNF	<p>Zmiana wynikowa związana z przepisami dot. jednolitej licencji bankowej uwzględniającymi zmianę mającą na celu umożliwienie prowadzenia działalności maklerskiej przez Bank Gospodarstwa Krajowego</p> <p>Art. 37 ust. 1</p> <p>1. ²⁵⁾Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio:</p> <p>1) w toku postępowania likwidacyjnego lub upadłościowego w stosunku do podmiotu określonego:</p> <p>a) w art. 5 pkt 1, 2, 4-6c i 8-23, członka rozliczającego oraz klienta świadczącego pośrednie usługi rozliczeniowe - do czasu zaprzestania prowadzenia działalności podlegającej nadzorowi Komisji oraz wykreślenia tego podmiotu z rejestru, do którego wpis uprawnia do prowadzenia działalności podlegającej nadzorowi Komisji,</p> <p>b) w art. 5 pkt 24 - do czasu zaprzestania prowadzenia działalności podlegającej nadzorowi Komisji;</p> <p>2) w przypadku cofnięcia zezwolenia na prowadzenie przez podmiot określony:</p> <p>a) w art. 5 pkt 1, 2, 4-6c i 8-23 działalności podlegającej nadzorowi Komisji oraz wykreślenia tego podmiotu z rejestru, do którego wpis uprawnia do prowadzenia działalności podlegającej nadzorowi Komisji,</p> <p>b) w art. 5 pkt 24 działalności podlegającej nadzorowi Komisji</p> <p>c) w art. 5 pkt 25 działalności podlegającej nadzorowi Komisji - do czasu zaprzestania prowadzenia tej działalności.</p>	Postulat uwzględniony
592.	Art. 42 ust 1 ustawy o nadzorze nad	UKNF	<p>Zmiana wynikowa związana z przepisami dot. jednolitej licencji bankowej uwzględniającymi zmianę mającą na celu umożliwienie prowadzenia działalności maklerskiej przez Bank Gospodarstwa Krajowego</p>	Postulat uwzględniony

	rynkiem kapitałowym		W art. 42 ust. 1 wstęp do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „1. Pisemne żądanie dokonania blokady rachunku może być przekazane firmie inwestycyjnej lub podmiotowi, o którym mowa w art. 5 pkt 25 również w przypadku:”	
Art. 16. Zmiany do ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym				
593.	Art. 11b ustawy o nadzorze rynkiem finansowym	PIIT	<p>Potrzymanie postulatu dodatkowej zmiany w art. 19e u.n.r.f. polegającej na dodaniu ust. 4 w brzmieniu:</p> <p>„4. W przypadku konieczności zwrotu należności z tytułu kary pieniężnej nałożonej przez Komisję, zwrotu na rzecz uprawnionego podmiotu dokonuje podmiot, który stał się dysponentem środków na podstawie ust. 1, art. 138 ust. 3 pkt 3a i art. 141 ust. 4 ustawy - Prawo bankowe albo art. 72 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych. Podmiot obowiązany dokonuje zwrotu nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania od Komisji informacji o podstawie zwrotu wraz ze wskazaniem podmiotu uprawnionego do zwrotu i rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, na który należy uiszczyć należną kwotę.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Celem zmiany jest rozstrzygnięcie wątpliwości jakie mogą powstawać na gruncie obecnie obowiązującej ustawy co do podmiotu, który zobowiązany jest dokonać zwrotu należności uiszczonej z tytułu administracyjnej kary pieniężnej w przypadku np. uchylecia przez sąd administracyjny decyzji o nałożeniu takiej kary. W obecnym stanie prawnym administracyjne kary pieniężne</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy ustawy.</p>

			<p>nakładane przez KNF nie stanowią dochodu budżetu państwa, nie stanowią też przychodu UKNF, są natomiast odprowadzane odpowiednio do Funduszu Edukacji Finansowej (FEF), BFG lub na fundusz stabilizacyjny Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej. UKNF nie jest beneficjentem wpłacanych kar, jest niejako pośrednikiem w transferze kwot wpłaconych z tytułu nałożonych kar. Zasada zwrotu kwoty przez podmiot, który jest beneficjentem wpłaty, jest logicznym dopełnieniem rozstrzygnięcia o przekazywaniu należności z tytułu kar pieniężnych na rzecz poszczególnych ustawowo wskazanych podmiotów. Przepisy wprost przewidujące takie rozwiązanie są niezbędne dla usunięcia wątpliwości, jakie mogą ujawnić się przede wszystkim po stronie podmiotów obowiązanych do zwrotu. Analogiczny przepis należałoby wprowadzić do ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie kar nakładanych przez Prezesa UOKiK oraz ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym, w zakresie kar nakładanych na podstawie tej ustawy przez podmioty inne niż KNF.</p>	
594.	Art. 13a ustawy o nadzorze rynkiem finansowym	UKNF	<p>Ponowienie nieuwzględnionego postulatu:</p> <p>...) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 13a. 1. Przewodniczący Komisji może udzielać Zastępcom Przewodniczącego oraz pracownikom Urzędu Komisji upoważnień lub pełnomocnictw do podejmowania działań w zakresie swoich uprawnień wynikających z przepisów niniejszej ustawy, przepisów ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub przepisów odrębnych, w tym upoważnień lub pełnomocnictw do udzielania dalszych upoważnień lub pełnomocnictw.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

			<p>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do uprawnień, o których mowa w art. 10 ust. 4 i art. 11 ust. 3 oraz do uprawnień w zakresie kierowania pracami Komisji, z zastrzeżeniem art. 13.</p> <p>3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio także do Zastępców Przewodniczącego Komisji w przypadku gdy przepisy niniejszej ustawy, przepisy ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub przepisy odrębne przyznają określone uprawnienie Zastępcy Przewodniczącego.”</p> <p>Dodatkowo konieczny jest przepis przejściowy w brzmieniu:</p> <p>„Art. Upoważnienia i pełnomocnictwa udzielone przez Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pozostają w mocy do czasu ich wygaśnięcia lub odwołania.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>UKNF podtrzymuje postulat wprowadzenia na poziomie ustawowym przepisów, które będą mogły być powoływane jako podstawa prawna upoważnień i pełnomocnictw udzielanych przez Przewodniczącego KNF w zakresie uprawnień przysługujących mu na podstawie przepisów prawa, a będących jego własnymi uprawnieniami. Są to przypadki gdy przepis wskazuje jako podmiot kompetencji Przewodniczącego KNF, a nie KNF czy UKNF. Obecnie wprost wyrażoną podstawę prawną do udzielania upoważnień lub pełnomocnictw w tym zakresie przewidują przepisy statutu UKNF (§ 1 ust. 2). Statut UKNF jest jednak aktem wewnętrznym, nadawanym w drodze zarządzenia Prezesa Rady Ministrów i mogą pojawiać się wątpliwości co do powoływania tych przepisów w przypadku gdy</p>	
--	--	--	---	--

			określone uprawnienia skierowane są wobec podmiotów zewnętrznych. Co do zasady może być stosowany art. 268a K.p.a., ale jedynie w zakresie zastosowania K.p.a., tego rodzaju przepisy przyznające bezpośrednio Przewodniczącemu KNF co do zasady dotyczą zakresu spraw, do których przepisy K.p.a. nie mają zastosowania. Wątpliwości budzi także niejednorodność tego rodzaju przepisów – w niektórych wskazuje się wprost, że określoną kompetencję wykonuje „Przewodniczący KNF lub upoważniony przez niego pracownik”, w innych ustawodawca milczy o możliwości upoważnienia, co jednak nie powinno być rozumiane jako wyłączenie takiej możliwości, potencjalnie może to być jednak źródło wątpliwości i kwestionowania dopuszczalności działania z upoważnienia. Wprost wyrażonego w ustawie przepisu w odniesieniu do Przewodniczącego KNF należałoby oczekiwać także ze względu na przepisy art. 12 u.n.r.f. odnoszące się do KNF i możliwości udzielania przez KNF pełnomocnictw i upoważnień do podejmowania przez pracowników UKNF działań w zakresie jej właściwości. Ze względu na fakt, iż w obrocie prawnym pozostają upoważnienia i pełnomocnictwa udzielone przez Przewodniczącego KNF w zakresie przysługujących mu bezpośrednio uprawnień konieczny jest dodatkowy przepis przejściowy towarzyszący postulowanej zmianie, pozwalający usunąć wątpliwości co do zachowania przez te upoważnienia i pełnomocnictwa mocy prawnej do czasu ich wygaśnięcia lub odwołania.	
595.	Art. 19b ustawy o nadzorze rynkiem finansowym	UKNF	<p>Potrzymanie postulatu dodatkowej zmiany w art. 19b u.n.r.f. polegającej na dodaniu ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>„3. Podstawę gospodarki finansowej Urzędu Komisji w okresie od dnia 1 stycznia do dnia zatwierdzenia przez Prezesa Rady Ministrów rocznego planu finansowego Urzędu Komisji stanowi projekt tego planu.”</p> <p>Uzasadnienie:</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

			Zmiana stanowi uzupełnienie obecnej regulacji, która nie odnosi się do podstaw prowadzenia gospodarki finansowej w przypadku nie zatwierdzenia projektu planu finansowego przed rozpoczęciem roku obrotowego. Ustawodawca określając zasady prowadzenia gospodarki finansowej przez UKNF ustanowił podstawowe zasady tworzenia i zatwierdzania planu finansowego UKNF. Nie została natomiast uregulowana ustawowo sytuacja, w której plan UKNF nie zostałby zatwierdzony przez Prezesa Rady Ministrów przed rozpoczęciem roku obrotowego, pokrywającego się zgodnie z art. 19b ust. 2 ustawy o nadzorze nad rykiem finansowym z rokiem kalendarzowym, ani też zasady dokonywania zmian w już obowiązującym planie finansowym na dany rok. Tymczasem plan finansowy Urzędu Komisji jest współzależny z innymi planami finansowymi sektora finansów publicznych, w tym z budżetem państwa, i w dotychczasowej praktyce miały miejsce sytuacje, w których nie był zatwierdzony przez Prezesa Rady Ministrów przed rozpoczęciem roku obrotowego. Inne jednostki sektora finansów publicznych działają w takiej sytuacji oparciu o tzw. prowizorium, tj. projekt planu finansowego i odrębne przepisy dają im do tego wprost podstawę.	
Art. 17. Zmiany do ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych				
596.	Art. 9a ustawy o skok	Kasa Krajowa	W ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 9a: a) ust. 3 otrzymuje brzmienie „3. Kasa zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o zamiarze zawarcia umowy, o której mowa w ust. 1, z przedsiębiorcą zagranicznym niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego Unii	Postulat nieuwzględniony Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.

		<p>Europejskiej, lub umowy przewidującej, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, co najmniej na 60 dni roboczych przed dniem jej zawarciem. Przepisy dotyczące państw członkowskich Unii Europejskiej stosuje się również do państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej, ale należących do Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Poprzez siedzibę przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną posiadającą zdolność prawną należy rozumieć siedzibę organu zarządzającego.”</p> <p>2) po ust. 3 dodaje się ust. 3a – 3g w brzmieniu:</p> <p>„3a. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, kasa załącza:</p> <p>1) dokumenty dotyczące działalności gospodarczej przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego w postaci:</p> <p>a) informacji z właściwego rejestru ze względu na formę prawną przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego,</p> <p>b) zezwolenia udzielonego przez organy państwa siedziby przedsiębiorcy zagranicznego w przypadku, gdy prawo siedziby przedsiębiorcy zagranicznego przewiduje wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej określonego rodzaju,</p> <p>c) rocznego sprawozdania finansowego przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego za ostatni rok obrotowy wraz z dokumentem potwierdzającym jego zatwierdzenie lub dokument jednoznacznie wskazujący czy przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny w ostatnim roku obrotowym osiągnął zysk czy stratę;</p> <p>2) projekt umowy, o której mowa w ust. 1.</p> <p>3b. W przypadku braku wszystkich wymaganych dokumentów, o których mowa w ust. 3a, Komisja Nadzoru Finansowego wzywa kasę</p>	
--	--	---	--

		<p>do ich uzupełnienia lub złożenia dodatkowych dokumentów i wyjaśnień w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 7 dni, od dnia doręczenia wezwania.</p> <p>3c. Komisja Nadzoru Finansowego zgłasza sprzeciw do zawarcia umów, o których mowa w ust. 3, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) kasa składająca zawiadomienie nie uzupełniła w wyznaczonym terminie braków w załączanych do zawiadomienia dokumentach; 2) kasa składająca zawiadomienie nie przekazała w terminie dodatkowych informacji lub dokumentów żądanych przez Komisję Nadzoru Finansowego; 3) wykonanie umowy może zagrażać ostrożnemu i stabilnemu zarządzaniu kasą; 4) przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny będący stroną umowy nie posiada wymaganych uprawnień niezbędnych do wykonywania tej umowy albo je utracił w trakcie obowiązywania umowy; 5) istnieje zagrożenie naruszenia tajemnicy prawnie chronionej; 6) w państwie, w którym powierzone czynności mają być albo są wykonywane, obowiązujące prawo uniemożliwia Komisji Nadzoru Finansowego wykonywanie efektywnego nadzoru; 7) powierzenie wykonywania czynności, o których mowa w art. 3 ust. 1, mogłoby prowadzić <p>do naruszenia przepisów prawa lub wpływać niekorzystnie na ostrożne i stabilne zarządzanie kasą lub możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych kasy na podstawie zawartej z kasą umowy.</p> <p>3d. Komisja Nadzoru Finansowego doręcza kasie sprzeciw, o którym mowa w ust. 3c, w terminie 30 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia. Jeżeli sprzeciw nie może być wydany w tym terminie,</p>	
--	--	---	--

		<p>z uwagi na szczególnie skomplikowany charakter sprawy, Komisja Nadzoru Finansowego informuje kasę o terminie doręczenia sprzeciwu, nie dłuższym jednak niż do 60 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia. Bieg terminu ulega zawieszeniu od dnia wezwania do uzupełnienia dokumentów lub złożenia dodatkowych wyjaśnień do dnia doręczenia, uzupełnienia lub złożenia dodatkowych wyjaśnień.</p> <p>3e. Umowa, o której mowa w ust. 3 może zostać zawarta, jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego nie doręczy sprzeciwu w terminie, o którym mowa w ust. 3d.</p> <p>3f. Kasa zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o zamiarze istotnej zmiany, rozwiązaniu lub wygaśnięciu umów, o których mowa w ust. 3. Za istotną zmianę umowy uważa się w szczególności zmianę zakresu czynności powierzonych przedsiębiorcy lub miejsca ich wykonywania.</p> <p>3g. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3f, przepisy ust. 3–3e stosuje się odpowiednio”.</p> <p>c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Komisja Nadzoru Finansowego nakazuje kasie, w drodze decyzji, podjęcie działań zmierzających</p> <p>do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w ust. 1 w razie zajścia okoliczności określonych w ust. 3c pkt 3-7.”</p> <p>d) po ust. 8 dodaje się ust. 8a - 8c w brzmieniu:</p> <p>„8a. Jeżeli umowa powierzająca wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, to przewiduje, przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny, o którym mowa w ust. 1, może powierzyć innemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu, w drodze odrębnej umowy, wykonywanie:</p>	
--	--	---	--

			<p>1) określonych w umowie zawartej z kasą czynności służących realizacji głównego świadczenia wynikającego z tej umowy, po uzyskaniu pisemnej zgody kasy, lub</p> <p>2) powierzonych przez kasę czynności, jednorazowo, w przypadku gdy w następstwie siły wyższej nie może ich wykonywać samodzielnie, na czas niezbędny do usunięcia przyczyn uniemożliwiających wykonywanie tych czynności.</p> <p>8b. Powierzenie wykonywana czynności innym przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym w drodze odrębnej umowy, zgodnie z ust. 8a pkt 1, odbywa się z zachowaniem warunków, o których mowa w ust. 8a.</p> <p>8c. Do powierzenia wykonywania czynności zgodnie z ust. 8a pkt 2, przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio.”</p> <p>2) w art. 9b wyrazy „oraz przepisy wydane na podstawie art. 9h” skreśla się,</p> <p>3) art. 9h uchyla się.</p>	
597.	Art. 9e ustawy o skok	Kasa Krajowa	<p>1) W ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych w art. 9e ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:</p> <p>„2. Dostęp do tajemnicy, o której mowa w ust. 1, mają wyłącznie członkowie organów kasy, niezależnie od podstawy prawnej pełnienia funkcji członka organu kasy oraz osoby zatrudnione w kasie.</p> <p>3. Osoby, o których mowa w ust. 2, są obowiązane do zachowania tajemnicy, zarówno w trakcie pełnienia funkcji lub zatrudnienia, jak również po zakończeniu pełnienia funkcji lub zatrudnienia.”.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
598.	Art. 17 ustawy o skok	Kasa Krajowa	<p>Kasa Krajowa pragnie również wskazać, że w związku ze zmianami, jakie projektowana ustawa wprowadza do ustawy o Służbie Granicznej (art. 1 pkt 1 projektu) zmianie ulega również art. 105 pr. bank. poprzez dodanie w ust. 1 w pkt 2, po lit. la, lit. lb w brzmieniu:</p>	<p>Postulat uwzględniony</p>

			<p>„lb) Straży Granicznej w zakresie niezbędnym do zapobieżenia przestępstwom określonym w art. 9e ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, lub ich wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, na zasadach i w trybie określonych w art. 10c tej ustawy.”.</p> <p>Mając na względzie, że regulacja, której odzwierciedlenie stanowi ww. zmiana prawa bankowego, dotyczy możliwości korzystania przez Służbę Graniczną nie tylko z informacji stanowiących tajemnicę bankową, lecz również z informacji stanowiących tajemnicę zawodową, o której mowa w art. 9e ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, Kasa Krajowa pragnie poddać pod rozagę możliwość ewentualnego uzupełnienia zmian wprowadzanych w ustawie o skok (art. 17 projektu) o regulację będącą odpowiednikiem zmiany wprowadzanej w art. 105 ust. 1 pkt 2 pr. bank.</p>	
599.	Art. 28a ustawy o skok	Kasa Krajowa	<p>2) W ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych po art. 28a dodaje się art. 28 aa w brzmieniu:</p> <p>„Art. 28aa. Kasa może pobierać przewidziane w umowie prowizje i opłaty z tytułu wykonywanych czynności, o których mowa w art. 3 oraz opłaty za wykonywanie innych czynności, w tym także opłaty za przygotowanie, sporządzenie i przekazanie informacji stanowiących tajemnicę zawodową uprawnionym przez ustawę osobom, organom i instytucjom, z wyłączeniem przypadków, gdy udzielenie informacji następuje na żądanie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) sądu lub prokuratora w toku postępowania karnego lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe; 2) prokuratora w sprawach dotyczących wykorzystywania działalności kas do celów mających związek z przestępstwem, o którym mowa w art. 299 Kodeksu karnego; 3) osób upoważnionych uchwałą Komisji Nadzoru Finansowego; 	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

			<p>4) organu Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie uregulowanym w odrębnych ustawach;</p> <p>5) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawach dotyczących numerów rachunków płatników składek oraz danych umożliwiających identyfikację posiadaczy tych rachunków;</p> <p>6) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Policji, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Służby Ochrony Państwa w związku z postępowaniami, o których mowa w przepisach o ochronie informacji niejawnych; 7) prokuratora, Policji i innych organów uprawnionych do prowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawach o przestępstwa lub czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia – w zakresie informacji przekazywanych na potrzeby tych postępowań.”.</p>	
600.	Art. 28 ustawy o skok	Kasa Krajowa	<p>W ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych po art. 28c dodaje się art. 28d w brzmieniu:</p> <p>„28d. Kasy mogą przetwarzać dla celów prowadzonej działalności, o której mowa w art. 3, informacje zawarte w dokumentach tożsamości osób fizycznych.”.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
601.	Art. 36 ust. 4 ustawy o skok	UKNF	<p>Propozycja: w art. 36 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:</p> <p>„Do zastrzeżeń kredytowych składanych kasie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.”.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Kompleksowe rozwiązania w tym zakresie zawarte zostały w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapobieganiem kradzieży tożsamości (UD472)</p>

602.	Art. 56 ust. 1 ustawy o skok	Kasa Krajowa	<p>W ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych w art. 56 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Środki finansowe pozostające w dyspozycji Kasy Krajowej mogą być inwestowane z zachowaniem najwyższej staranności: w papiery wartościowe, lokaty w bankach oraz jednostki uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych rynku pieniężnego oraz w funduszach inwestycyjnych otwartych.”.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
603.	Art. 56 ust. 2 ustawy o skok	Kasa Krajowa	<p>W ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych w art. 56 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Do wartości inwestycji, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 37 ust. 2 z tym zastrzeżeniem, że za papier wartościowy jednego rodzaju uważa się papier wartościowy wyemitowany przez tę samą kategorię emitentów, zaś w przypadku papierów wartościowych emitowanych przez banki za papier wartościowy jednego rodzaju uważa się papier wartościowy emitowany przez jeden bank”.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
604.	Art. 64 i art. 69 ustawy o skok	UKNF	<p>Projekt ustawy nie zawiera przepisów dotyczących upoważnienia, zawiadomienia, protokołu i zaleceń pokontrolnych odnoszących się do czynności kontrolnych przeprowadzanych w skok. Proponuje się zatem wprowadzenie w art. 64 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych przepisów analogicznych do przepisów prawa bankowego. Dotyczy to zarówno informowania kontrolowanego o zmianach zakresu kontroli, upoważnienia wydanego przez Przewodniczącego KNF, jak i wykonywania czynności kontrolnych poza miejscem prowadzenia działalności przez skok.</p> <p>w art. 64 po ust. 1:</p> <p>- dodaje się ust. 1a-1e w brzmieniu:</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>

		<p>„1a. W przypadku zmiany zakresu kontroli niezwłocznie informuje się o tym kontrolowanego.</p> <p>1b. Zmiany, o których mowa w ust. 1a, wymagają odpowiedniej zmiany upoważnienia do przeprowadzenia kontroli.</p> <p>1c. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, jest udzielane na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej. Upoważnienie udzielane na piśmie utrwalonym w postaci papierowej opatruje się podpisem własnoręcznym. Upoważnienie utrwalone w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.</p> <p>1d. Upoważnienie udzielone na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych kasy lub Kasy Krajowej, wpisany do bazy adresów elektronicznych, o której mowa w art. 25 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2022 poz. 569, z późn. zm.).</p> <p>1e. Czynności kontrolne podejmowane przez pracowników Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego mogą być wykonywane poza miejscem prowadzenia działalności przez kasę lub Kasę Krajową. Przepisu ust. 1 w zakresie dotyczącym okazania legitymacji nie stosuje się.””</p> <p>oraz</p> <p>w art. 69 po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:</p> <p>„7a. Zalecenia, o których mowa w ust. 7, na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej opatrzonym kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych kasy lub Kasy</p>	
--	--	---	--

			<p>Krajowej wpisany do bazy adresów elektronicznych, o której mowa w art. 25 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych.”</p> <p>Wprowadzenie powyższych zmian uporządkuje określone aspekty procesów kontrolnych, które są analogiczne jak w odniesieniu do banków. Proponuje się wprowadzenie w art. 69 ustawy o skok przepisów analogicznych do zmiany przepisów ustawy – Prawo bankowe. Dotyczy to umożliwienia stosowania elektronicznej formy zaleceń pokontrolnych kierowanych do skok.</p>	
605.	Art. 72 ust. 1 i 1a ustawy o skok	UKNF	<p>Zmiana ust. 1 i 1a</p> <p>- (...) Komisja Nadzoru Finansowego może nakładać na członków zarządu lub rady nadzorczej kasy lub Kasy Krajowej kary pieniężne (...)</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>- rozszerzenie karania w odniesieniu do członków rad nadzorczych;</p> <p>- ujednoczenie zasad odpowiedzialności w różnych sektorach rynku finansowego;</p> <p>- zmiana z uwagi na krótki okres przedawnienia (umożliwi to stosowanie art. 189g kpa w zakresie 5-letniego okresu przedawnienia).</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
Art. 19. Zmiany do ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach				
606.	Art. 74 ust. 8a i art. 75 ust. 5a ustawy o obligacjach	KSKOK	<p>W projektowanym art. 19 ustawy wprowadzającym zmiany w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r., poz. 2244) proponujemy po pkt 6 dodać pkt 7 i 8 w brzmieniu:</p> <p>”7) w art. 74 po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:</p> <p>„8a. Jeżeli spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa jako emitent w warunkach emisji postanowi, iż obligacje są emitowane w celu ich</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Proponowane rozwiązanie wykracza poza zakres projektowanej ustawy. Właściwym projektem w tej sprawie jest projekt UC32.</p>

			<p>zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (t.j. Dz. U. z .2022 r., poz. 924, z późn. zm.) oraz wyemitowane obligacje zostały zaliczone do takich funduszy, przepisu ust. 2 nie stosuje się.”;</p> <p>8) w art. 75 po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:</p> <p>„5a. Jeżeli spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa jako emitent w warunkach emisji postanowi, iż obligacje są emitowane w celu ich zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz.U. z 2022 r., poz. 924, z późn. zm.) oraz wyemitowane obligacje zostały zaliczone do takich funduszy, przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się.”.</p> <p>Uzasadnienie</p> <p>Proponowane zmiany są odpowiednikiem regulacji zawartych w art. 74 ust. 7 i 8 oraz w art. 75 ust. 5 ustawy o obligacjach i mają na celu ujednoczenie w tym zakresie zapisów mających zastosowanie do instytucji finansowych działających w Polsce.</p>	
Art. 20. Zmiany do ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne				
607.	Art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne	UKNF	<p>W art. 4 ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6). domów maklerskich, o których mowa w art. 95 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 1500, z późn. zm.);”</p> <p><u>Uzasadnienie</u></p>	Postulat uwzględniony

		<p>Obecnie, art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne wyłącza z postępowania restrukturyzacyjnego jedynie te domy maklerskie, które mogą podlegać restrukturyzacji przymusowej na podstawie ustawy z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, a więc domy maklerskie, które posiadają zezwolenie na (i) nabywanie lub zbywanie na własny rachunek instrumentów finansowych, (ii) gwarancję emisji instrumentów finansowych oraz (iii) prowadzenie zorganizowanej platformy.</p> <p>Należy jednak zauważyć, że zasady postępowania restrukturyzacyjnego prowadzonego na podstawie Prawa restrukturyzacyjnego nie przystają do regulowanego charakteru działalności podmiotów sektora finansowego. W szczególności postępowanie restrukturyzacyjne nie chroni w należyty sposób interesów klientów takich podmiotów. Z tego też powodu z postępowania restrukturyzacyjnego już obecnie wyłączone pozostają banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, zakłady ubezpieczeń i asekuracji oraz fundusze inwestycyjne.</p> <p>Prawo restrukturyzacyjne stosuje się do dłużnika niewypłacalnego lub zagrożonego niewypłacalnością; celem postępowania restrukturyzacyjnego jest uniknięcie ogłoszenia upadłości, a postępowania sanacyjnego przywrócenie dłużnikowi zdolności do wykonywania zobowiązań. Po pierwsze, dom maklerski niewypłacalny lub zagrożony niewypłacalnością – niezależnie od katalogu czynności, na których wykonywanie uzyskał zezwolenie – narusza wymogi ostrożnościowe (Rozporządzenie 2019/2033 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych...), ponadto dom maklerski nie spełnia wymogów płynnościowych, co jest sytuacją zagrażającą zarówno aktywom klientów domu maklerskiego jak i bezpieczeństwu obrotu. Po drugie, przekształcenie majątku dłużnika w masę restrukturyzacyjną (układową lub sanacyjną) zagraża środkom</p>	
--	--	---	--

		<p>pieniężnym powierzonym dłużnikowi przez klientów w związku ze świadczonymi przez ten podmiot usługami maklerskimi, a w każdym wypadku powoduje, że odzyskanie takich środków będzie znacząco utrudnione i opóźnione. Należy podkreślić, że środki pieniężne powierzone domowi maklerskiemu przez klientów stanowią aktywa domu maklerskiego, co powoduje, że wszelkie działania naprawcze podejmowane przez dom maklerski w toku procedury restrukturyzacyjnej będą się odbywały na koszt klientów, w przypadku niepowodzenia środków naprawczych to klienci domu maklerskiego poniosą stratę. Zgodnie z przepisami regulującymi prowadzenie działalności maklerskiej środki klientów powinny być chronione, m.in. nie wchodzić do masy upadłości, nie podlegają egzekucji prowadzonej przeciwko domowi maklerskiemu, natomiast objęcie domu maklerskiego postępowaniem restrukturyzacyjnym osłabia tą ochronę. Istotną zasadą bezpieczeństwa obrotu na rynku kapitałowym jest ochrona środków klientów, tak aby środki te mogły być wykorzystane wyłącznie w celu świadczenia usług dla klienta, a nie na potrzeby własne domu maklerskiego. Ta ochrona ulega zachwianiu w przypadku gdy dom maklerski posiadający zezwolenie na działalność maklerską zostaje objęty postępowaniem restrukturyzacyjnym.</p> <p>Należy także dodać, że przepisy regulujące prowadzenie działalności maklerskiej przewidują rozwiązania i środki w przypadku gdy dom maklerski popada w problemy finansowe. Komisja Nadzoru Finansowego jest uprawniona do podejmowania środków nadzorczych mających na celu poprawę sytuacji domu, a w przypadku gdy kontynuowanie działalności przez podmiot stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa aktywów klientów, KNF może zastosować uprawnienia polegające na cofnięciu domowi maklerskiemu zezwolenia i umożliwiające zabezpieczenie środków klientów. Te działania powinny mieć pierwszeństwo przed procedurą</p>	
--	--	---	--

			<p>restrukturyzacyjną, jako zapewniające ochronę klientom i bezpieczeństwo obrotu.</p> <p>Dopiero podmiot, któremu cofnięto zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej, albo którego zezwolenie wygasło (a więc podmiot, który utracił status domu maklerskiego), powinien móc skorzystać z postępowania restrukturyzacyjnego lub sanacyjnego w celu uniknięcia upadłości, poprawienia sytuacji ekonomicznej i przywrócenia zdolności do wykonywania zobowiązań nie naruszając przy tym przepisów dotyczących działalności regulowanej oraz nie zagrażając klientom będących odbiorcami usług regulowanych. W takiej sytuacji działania naprawcze będzie prowadził w oparciu o swoje aktywa, a nie kosztem klientów, którzy w zaufaniu powierzyli mu swoje środki pieniężne.</p>	
Art. 21. Zmiany do ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej				
608.	Art. 20 ust. 1 ustawy o Rzeczniku Finansowym /.../	PONIP	<p>Przywrócenie brzmienia art. 20 ust. 1 Ustawy sprzed nowelizacji dokonanej Ustawą Nowelizującą z dnia 1 grudnia 2022 r.</p> <p>Uzasadnienie: powyższe zapisy wprowadziły nadmierne obciążenie względem podmiotów rynku finansowego.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
609.	Art. 20a, art. 20b, art. 21b ustawy o Rzeczniku Finansowym/.../	PONIP	<p>Wykreślenie z Ustawy art. 20a, art. 20b, art. 21b wprowadzonych przez Ustawę Nowelizującą z dnia 1 grudnia 2022 r.</p> <p>Uzasadnienie: powyższe zapisy wprowadziły nadmierne obciążenie względem podmiotów rynku finansowego.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektowanej ustawy.</p>
Art. 23. Zmiany do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej				

610.	Uwaga ogólna	PIU	<p>Postulat uwzględnienia w projektowanych zmianach regulacyjnych rozwiązań ułatwiających cyfryzację procesów w działalności ubezpieczeniowej</p> <p>W środowisku dynamicznie zmieniającego się otoczenia gospodarczego zorientowanego na wprowadzaniu do działalności biznesowej cyfrowych rozwiązań, firmy uzyskują możliwość kształtowania swojego długofalowego rozwoju poprzez zmianę i dostosowanie modelu biznesowego i operacyjnego, a także doświadczeń klientów, partnerów i pracowników do wymogów nowoczesnego świata opartego o cyfrowe technologie. Polski Rynek ubezpieczeniowy w cyfryzacji upatruje jednego z kluczowych kierunków rozwoju. Wsparciem tych celów może być zaprojektowanie rozwiązań legislacyjnych wspierających te zmiany przez znoszenie barier regulacyjnych spowalniających ten rozwój. Takie działania wpłyną na konkurencyjność polskiego rynku ubezpieczeń oraz pozwoli zaadresować zmieniające się potrzeby współczesnych klientów oraz dopasować ofertę do ich potrzeb.</p> <p>Zwracamy się z postulatem uwzględnienia w projektowanych przepisach zmian regulacyjnych wpływających na zmniejszenie ilości dokumentacji papierowej wymaganej przy zawieraniu umów ubezpieczenia, procesów likwidacyjnych oraz współpracy z agentami ubezpieczeniowymi. Cyfryzacja stanowi szansę dla agentów ponieważ dzięki niej będą mogli docierać do klientów w kanałach cyfrowych oraz minimalizować wysiłek, jaki wkładali do tej pory w papierowe procesy. Proces uniezależnienia od papierowej dokumentacji stanowi wyzwanie szczególnie w przypadku ubezpieczeń życiowych, w których regulator nakłada na ubezpieczycieli obowiązek uzyskania od klienta wielu oświadczeń i fizycznych dokumentów. Nawet jeśli podpis nie jest wymagany do zawarcia umowy lub pozyskania oświadczeń, często w praktyce fizyczny podpis klienta jest niezbędny do tego, by zakład ubezpieczeń mógł pozyskać dodatkowe informacje wpływające na</p>	<p>Postulat nie zawiera konkretnych propozycji.</p> <p>Zdalne egzaminy dla osób mających wykonywać czynności agencyjne regulowane są aktem wykonawczym do ustawy o dystrybucji ubezpieczeń.</p>
------	--------------	-----	---	---

			<p>ocenę ryzyka. Obecne wciąż niektóre procesy mają charakter manualny, wymagają znacznej ilości czasu na ich procesowanie.</p> <p>W trakcie trwania pandemii koronawirusa (COVID-19) prowadzenie działalności gospodarczej, w tym prowadzenie działalności ubezpieczeniowej spotkało się z ułatwieniami zorientowanymi na cyfryzację procesów oraz uwzględnieniem w nich nowoczesnych technologii pozwalających na porozumiewanie się na odległość. Ważnym postulatem wydaje się wykorzystanie tych doświadczeń w projektowaniu rozwiązań regulacyjnych mogących na stałe wprowadzić te rozwiązania do porządku prawnego. Przykładem takiego rozwiązania mogą być ułatwienia w procesie zawierania umowy ubezpieczenia, które były przewidziane w Pakiecie Impulsów Nadzorczych na rzecz Bezpieczeństwa i Rozwoju w obszarze rynku ubezpieczeniowego Komisji Nadzoru Finansowego (przeprowadzenie całego procesu drogą elektroniczną po uzyskaniu na to zgody klienta). Rozwiązaniem, które zostało wprowadzone i sprawdzone w trakcie pandemii koronawirusa jest również możliwość przeprowadzania zdalnych egzaminów dla kandydatów na agentów ubezpieczeniowych – być może należałoby utrzymać to rozwiązanie również po wygaśnięciu pandemii.</p>	
611.	Uwaga ogólna	PIU	<p>Potrzeba wykorzystania ochrony ubezpieczeniowej na rzecz podmiotów działających w warunkach konfliktu zbrojnego</p> <p>Przy okazji prac nad Projektem pragniemy również zasygnalizować temat zapotrzebowania na przyjęcie rozwiązań legislacyjnych umożliwiających objęcie ochroną ubezpieczeniową ryzyk, które powstają na terytorium objętym konfliktem zbrojnym. Tego typu ryzyka istotnie odbiegają od przyjętych standardowych zakresów ubezpieczeń z uwagi na powszechnie obowiązujące na rynkach ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych wyłączenia objęcia ochroną ubezpieczeniową zdarzeń powstałych w związku z działaniami wojennymi. Z uwagi na aktualne uwarunkowania i toczący się konflikt</p>	Postulat poza zakresem regulacji niniejszego projektu

		<p>na terytorium Ukrainy potrzeby w zakresie zabezpieczenia tego typu ryzyk i pokrywania strat i szkód z tytułu materializacji tzw. szkód wojennych są coraz większe, w związku z tym potrzebne są szczególne rozwiązania ustawowe.</p> <p>Jednym z rozwiązań do rozważenia mógłby być np. fundusz celowy, który nie podlegałby regulacjom i wymogom ubezpieczeniowym. Pragniemy podnieść, że ryzyka wojny i terroryzmu mają obecnie status bardzo trudno ubezpieczalnych lub praktycznie nieubezpieczalnych m. in. z uwagi na konieczność indywidualnego poszukiwania ochrony reasekuracyjnej dla większości ryzyk oraz indywidualny, niestandardowy proces zatwierdzania zakresu takiej ochrony. Sytuacja, jaka ma miejsce aktualnie w Ukrainie praktycznie wyeliminowała tego rodzaju zakres ochrony i nie pozwala na włączenie tego ryzyka do typowych procesów ubezpieczeniowych. Poddajemy pod rozwagę i postulujemy zainicjowanie pilnych prac legislacyjnych, które umożliwiłyby stworzenie rozwiązania ustawowego, zapewniającego wypłatę odszkodowań z tytułu materializacji przedmiotowych „ryzyk wojennych” ze środków specjalnego funduszu celowego. Utworzenie takiego funduszu, wydaje się istotne, szczególnie w kontekście coraz większej aktywności w relacjach polsko-ukraińskich oraz dalszymi planami uczestnictwa m.in. w odbudowie Ukrainy. Biorąc powyższe pod uwagę, wypracowanie systemowego modelu finansowania odszkodowań i pokrywania kosztów poniesionych strat materialnych z tytułu tzw. „strat wojennych” wydaje się być optymalnym podejściem.</p> <p>Tego typu fundusz mógłby objąć swoją ochroną pobyty oficjalnych przedstawicieli organów i instytucji państwa polskiego na terenach objętych działaniami wojennymi lub terrorystycznymi, oficjalną pomoc humanitarną oraz aktywność gospodarczą polskich podmiotów gospodarczych na terenach objętych działaniami wojennymi lub terrorystycznymi. Wypłaty z takiego funduszu ograniczone byłyby do ustalonych wartości maksymalnych. Źródłem finansowania mogłyby</p>	
--	--	---	--

			być środki pochodzące od podmiotów komercyjnych i publicznych tzw. system publiczno-prywatny.	
612.	Art. 5 uduir	UKNF	<p>Proponowana zmiana brzmienia art. 5 uduir:</p> <p>„Ustala się podział ryzyka według działów, grup i rodzajów ubezpieczeń określony w załączniku do ustawy.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Celem jest usunięcie niespójności w aktualnym tekście ustawy, gdyż tytuł załącznika do ustawy brzmi: „Podział ryzyka według działów, grup i rodzajów ubezpieczeń”.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Usuwanie gramatycznych niespójności nie jest celem projektu</p>
613.	Art. 21 ust. 4 uduir	PIU	<p>Niezależnie od uwag do propozycji zmian w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej proponujemy rozważyć dodatkową zmianę w art. 21 ust. 4 uduir – rezygnację z wymogu pisemności potwierdzenia otrzymania przez ubezpieczającego informacji o nieadekwatności produktu, pisemności zapoznania się z ostrzeżeniem i pisemności żądania zawarcia umowy. Zmiana taka wyeliminowałaby tzw. „mokry podpis” z procesu sprzedaży ubezpieczeń o charakterze inwestycyjnym i umożliwiłaby pełny proces zdalny sprzedaży tego typu umów.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat budzi wątpliwości gdyż odnosi się do sytuacji nieadekwatności produktu. Z punktu widzenia klienta zawarcie umowy ubezpieczenia w takiej sytuacji nie jest pożądane.</p>
614.	Art. 48 ust. 1 pkt 5 uduir	UKNF	<p>UKNF podtrzymuje postulat jako istotny.</p> <p>W art. 48 w ust. 1 w pkt 4 uduir kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:</p> <p>„5) posiada doświadczenie zawodowe odpowiednie do pełnionej funkcji i powierzonych obowiązków;”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>W świetle art. 50 ust. 6 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, wymóg doświadczenia zawodowego powinien być spełniony przez co najmniej połowę członków zarządu, w tym prezesa oraz członka zarządu odpowiedzialnego za zarządzanie ryzykiem.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Wymogi dotyczące członków organu zarządzającego zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji określa art. 258 ust. 1 lit c i d rozporządzenia delegowanego 2015/35. Ze wskazanych przepisów wynika, że członkowie zarządu zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji muszą kolektywnie</p>

			<p>Tymczasem, w art. 258 ust. 1 lit c) i d) oraz w art. 273 ust. 1-3 Rozporządzenia delegowanego 2015/35 ustanowiono wymóg posiadania doświadczenia zawodowego przez wszystkich członków zarządu indywidualnie i kolektywnie.</p> <p>Ponadto, zgodnie z art. 42 ust. 1 lit. a) Dyrektywy Wyłagalność II, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji zapewniają spełnianie przez wszystkie osoby, które faktycznie zarządzają zakładem lub mają inne kluczowe funkcje, by ich doświadczenie było odpowiednie dla prawidłowego i ostrożnego zarządzania (kompetencje). W celu wyeliminowania rozbieżności w interpretacji wymogów Rozporządzenia delegowanego 2015/35, Dyrektywy Wyłagalność II oraz przepisów ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, UKNF proponuje zmianę przepisów, poprzez doprecyzowanie wymogu posiadania odpowiedniego doświadczenia zawodowego przez wszystkich członków zarządu zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji.</p>	<p>posiadać niezbędną wiedzę i doświadczenie zawodowe umożliwiające skuteczne i profesjonalne zarządzanie zakładem. Każdy członek zarządu musi posiadać wiedzę i doświadczenie zawodowe niezbędne do wykonywania powierzonych mu zadań.</p> <p>Rozporządzenie delegowane 2015/35 obowiązuje bezpośrednio w państwach członkowskich UE. Zgodnie z zasadami techniki prawodawczej przepisy tego rozporządzenia nie powinny być powtarzane w ustawie, a tym bardziej inaczej ujęte.</p>
615.	Art. 48 ust. 6 uduir	UKNF	<p>UKNF podtrzymuje postulat jako istotny.</p> <p>W art. 48 uduir dodaje się ust. 6 w brzmieniu:</p> <p>„6. Członkowie zarządu i rady nadzorczej zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji obowiązani są pełnić swoje funkcje w sposób uczciwy i rzetelny oraz kierować się niezależnością osądu, aby zapewnić skuteczną ocenę i weryfikację podejmowania i wykonywania decyzji związanych z bieżącym zarządzaniem i nadzorowaniem zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji.”;</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>W przepisach ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej brakuje regulacji, które odnosiłyby się do uczciwości, rzetelności i niezależności osądu jako cech, które powinny</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja zawiera klauzule generalne wymagające dalszej dyskusji. W szczególności niedookreślone jest kierowanie się przez członków zarządu i rady nadzorczej „niezależnością osądu”.</p>

			<p>charakteryzować członków organów zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji. Pojęcia te składają się na pojęcie rękojmi i mają swoje źródło w regulacjach rynku ubezpieczeniowego - Dyrektywie Wypłacalność II oraz Rozporządzeniu delegowanym 2015/35. Artykułem 42 ust. 1 lit b) Dyrektywy Wypłacalność II wprowadzono wymóg dobrej reputacji, rozumianej jako uczciwość i nieposzlakowaną opinię dla wszystkich osób, które faktycznie zarządzają zakładem ubezpieczeń i zakładem reasekuracji lub mają inne kluczowe funkcje. Zgodnie zaś z art. 273 ust. 4 Rozporządzenia delegowanego 2015/35, ocena reputacji danej osoby obejmuje ocenę uczciwości i prawidłowej sytuacji finansowej tej osoby w oparciu o informacje dotyczące jej charakteru oraz postępowania w życiu prywatnym i zawodowym, w tym dotyczące kwestii karnych, finansowych i nadzorczych mających znaczenie do celów oceny. Niezależność osądu jest niezbędna do wykonywania zadań w sposób obiektywny, nie podlegający wpływom i naciskom innych osób - związane jest to z kwestią zapobiegania występowania konfliktu interesów oraz zarządzaniem ewentualnym konfliktem interesów. Badanie omawianych wymogów odbywa się w ramach badania przesłanki rękojmi. Cechy te powinny być przynależne wszystkim członkom organów podmiotów takich jak zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji. Z uwagi na to należy kwestie te wyróżnić w przepisach ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.</p>	
616.	Art. 49 ust. 4a i 4b uduir	UKNF	<p>UKNF podtrzymuje postulat jako istotny.</p> <p>Po ust. 4 art. 49 uduir dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:</p> <p>„4a. W odniesieniu do członków zarządu lub członków rady nadzorczej, do informacji przekazywanych organowi nadzoru dołącza się także informacje i oświadczenia dotyczące:</p> <p>1) prowadzonych przeciwko tym osobom postępowań karnych i postępowań w sprawach o przestępstwo skarbowe;</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Zgodnie z ustaleniem zainteresowanych stron podjętym na konferencji uzgodnieniowej propozycje te miały być przedmiotem odrębnych konsultacji UKNF-PIU.</p>

		<p>2) nałożonych sankcji administracyjnych na te osoby lub na inne podmioty w związku z zakresem odpowiedzialności osób, których informacja dotyczy;</p> <p>3) zastosowanych środków nadzorczych wobec tych osób lub innych podmiotów w związku z zakresem odpowiedzialności osób, których informacja dotyczy;</p> <p>4) postępowań sądowych, które mogą mieć negatywny wpływ na rękojmie tych osób oraz dyscyplinarnych lub egzekucyjnych, w których osoby te występowały lub występują jako strona;</p> <p>5) prowadzenia działalności bez wymaganego zezwolenia;</p> <p>6) wykorzystywania systemu finansowego do prania pieniędzy;</p> <p>7) roszczeń cywilnoprawnych kierowanych wobec tych osób w związku z pełnieniem przez nie funkcji kierowniczych;</p> <p>8) orzeczonych wobec tych osób środków karnych w postaci zakazu zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności;</p> <p>9) odmowy uzyskania zgody lub zezwolenia albo cofnięcia zgody lub zezwolenia w związku z wykonywaną lub planowaną działalnością albo pełnieniem funkcji w podmiocie prowadzącym działalność na rynku finansowym;</p> <p>10) ponoszenia przez nie odpowiedzialności materialnej pracowniczej za wyrządzone szkody;</p> <p>11) prowadzonych postępowań likwidacyjnych, upadłościowych, restrukturyzacyjnych lub naprawczych wobec podmiotów, w których osoby te pełniły lub pełniły funkcje kierownicze;</p>	<p>Projektodawca nie otrzymał ani informacji o wynikach tych konsultacji ani informacji czy takie konsultacje się w ogóle odbyły.</p>
--	--	---	---

		<p>12) ogłoszenia stanu upadłości przez te osoby jako osoby fizyczne lub jako osoby prowadzące działalność gospodarczą;</p> <p>13) wpisów tych osób do rejestru dłużników;</p> <p>14) uzyskanych przez te osoby absolutoria w związku z pełnieniem przez nie funkcji w organach zarządzających lub nadzorujących;</p> <p>15) sytuacji mogących mieć wpływ na wystąpienie konfliktu interesów;</p> <p>16) znajomości języka polskiego;</p> <p>17) innych okoliczności mogących mieć wpływ na ocenę spełniania przez te osoby wymogów określonych w przepisach prawa.</p> <p>4b. Oświadczenia, o których mowa w ust. 4a odnoszą się do okresu ostatnich 10 lat.”.</p> <p>Uzasadnienie: UKNF proponuje wprowadzenie przepisów doprecyzowujących rodzaj dokumentów i oświadczeń, które zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji powinny składać wraz z informacją o powołaniu członka zarządu i członka rady nadzorczej. Doprecyzowanie takie jest kluczowe dla usprawnienia procesu dokonywania oceny członków organów przez organ nadzoru. Dotychczasowa regulacja nie określa zakresu informacji i dokumentacji wymaganych dla oceny wymogu rękojmi. Przepis stanowi doprecyzowanie art. 273 ust. 4 Rozporządzenia delegowanego 2015/35, nakazującego badanie uczciwości oraz prawidłowej sytuacji finansowej powołanej osoby w oparciu o informacje dotyczące jej charakteru oraz postępowania w życiu prywatnym i zawodowym, w tym dotyczące kwestii karnych, finansowych i nadzorczych, mających znaczenie do celów oceny. Powyższy przepis Rozporządzenia delegowanego 2015/35 nakazuje badanie uczciwości oraz sytuacji finansowej w szerokim zakresie,</p>	
--	--	---	--

		<p>zarówno w odniesieniu do życia zawodowego, jak też prywatnego. W art. 42 ust. 1 lit b) Dyrektywy Wypłacalność II wprowadzono wymóg, by zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji zapewniły, że wszystkie osoby, które faktycznie zarządzają zakładem lub mają inne kluczowe funkcje, są osobami uczciwymi i cieszącymi się nieposzlakowaną opinią. Zaproponowany katalog oświadczeń nie jest ustanowieniem nowych wymogów - jest wskazaniem informacji, na podstawie których dokonywana jest ocena uczciwości i prawidłowej sytuacji finansowej osoby powoływanej (czyli ocena reputacji i rękojmi). Podkreślić należy, że wymienione oświadczenia w pkt 5, 6, 8, 12, 13 (dotyczące upadłości, wpisu do rejestru dłużników, prowadzenia działalności bez wymaganego zezwolenia, prania brudnych pieniędzy, pozbawienia prawa prowadzenia działalności własnej lub pełnienia funkcji w organach zarządzających lub nadzorujących w spółkach handlowych, przedsiębiorstwach, spółdzielniach, fundacjach lub stowarzyszeniach), funkcjonują na rynku ubezpieczeniowym od 2018 roku jako wykonanie przez Polskę zaleceń EIOPA.</p> <p>Innym sposobem doprecyzowania zakresu informacji i oświadczeń, niezbędnych do przekazania na potrzeby dokonywanej przez organ nadzoru oceny odpowiedniości, jest utworzenie ich katalogu w odrębnym akcie prawnym, takim jak rozporządzenie ministra właściwego ds. instytucji finansowych, na wzór art. 84 ust. 3 ustawy. Wymagałoby to wprowadzenia do ustawy odpowiedniej delegacji ustawowej (np. w art. 49 ustawy).</p> <p>Niezależnie od wyboru metody uregulowania tego zagadnienia, UKNF wskazuje, że analogiczne do proponowanych oświadczenia zawarte są w regulacjach istniejących już na rynku ubezpieczeniowym - zarówno w zapisach samej ustawy (zob. art. 162 ust. 3 ustawy), jak i w rozporządzeniu Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 13.10.2016 r. w sprawie dokumentów załączanych do zawiadomień o zamiarze nabycia lub objęcia akcji lub praw z akcji krajowego zakładu ubezpieczeń lub</p>	
--	--	--	--

			<p>krajowego zakładu reasekuracji lub o zamiarze stania się jednostką dominującą takiego zakładu (§ 2).</p> <p>Podanie zakresu czasowego dotyczącego oświadczeń uzasadnione jest aktualnością informacji. Ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej obecnie nie przewiduje żadnych ram czasowych nt. informacji, jakie należy uzyskać od osób, których odpowiedzialność jest oceniana. UKNF proponuje by wyznaczyć ramy czasowe zdarzeń zawartych w ust. 4a granicą ostatnich 10 lat.</p>	
617.	Art. 49a uduir	UKNF	<p>UKNF podtrzymuje postulat jako istotny.</p> <p>Po art. 49 uduir dodaje się art. 49a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 49a. Członek zarządu i członek rady nadzorczej jest obowiązany poinformować organ nadzoru o postawieniu mu zarzutów w postępowaniu karnym, lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe, w terminie 30 dni od dnia postawienia zarzutów.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Ustawa nie wprowadza wymogu przekazywania przez członków zarządu i rady nadzorczej, w trakcie pełnienia przez nich funkcji, informacji dotyczących prowadzonych przeciwko nim postępowań karnych i postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe. Wynik prowadzonego postępowania może okazać się niezwykle ważny dla oceny przesłanki rękojmi ww. osób, dlatego UKNF proponuje wprowadzenie takiego obowiązku informacyjnego. Zgodnie z treścią art. 273 ust. 1 Rozporządzenia delegowanego 2015/35 zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji ustanawiają, wdrażają i utrzymują udokumentowane zasady i odpowiednie procedury w celu zapewnienia ciągłego spełniania wymogów dotyczących kompetencji i reputacji — w rozumieniu art. 42 dyrektywy 2009/138/WE — przez osoby, które faktycznie zarządzają zakładem lub wykonują czynności w ramach innych kluczowych funkcji.</p>	j.w.

			Projektowany obowiązek aktualizowałby się w terminie 30 dni od dnia przedstawienia zarzutów o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Dysponowanie ww. informacją pozwoli na monitorowanie spełniania przez danego członka organu zarówno przesłanki rękojmi jak również przesłanki niekaralności	
618.	Art. 50 ust. 6 uduir	UKNF	<p>UKNF podtrzymuje postulat w sprawie uchylenia w art. 50 ust. 6 uduir jako istotny.</p> <p>Obecna treść art. 50 ust.6 uduir:</p> <p>„6. Co najmniej połowa członków zarządu krajowego zakładu ubezpieczeń i krajowego zakładu reasekuracji, w tym prezes zarządu oraz członek zarządu odpowiedzialny za zarządzanie ryzykiem, posiada doświadczenie zawodowe niezbędne do zarządzania zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Każdy członek zarządu powinien posiadać właściwe doświadczenie zawodowe. Odpowiednia propozycja przepisu dotyczącego doświadczenia zawodowego członka zarządu została zawarta w art. 48 ust. 1 pkt 5 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. W związku z tym proponuje się uchylenie przepisu art. 50 ust. 6, zgodnie z którym: „Co najmniej połowa członków zarządu krajowego zakładu ubezpieczeń i krajowego zakładu reasekuracji, w tym prezes zarządu oraz członek zarządu odpowiedzialny za zarządzanie ryzykiem, posiada doświadczenie zawodowe niezbędne do zarządzania zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji.”.</p>	Propozycja jest konsekwencją uwagi nr 614 tabeli dot. dodania pkt 5 w art. 48 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej
619.	Art. 51 ust. 1a uduir	UKNF	<p>UKNF podtrzymuje postulat w sprawie dodania ust. 1a w art. 51 uduir jako istotny.</p> <p>Po ust. 1 art. 51 uduir dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Zgodnie z ustaleniem zainteresowanych stron podjętym na konferencji uzgodnieniowej propozycje te miały być</p>

			<p>„1a. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1 dołącza się dokumenty i informacje wymienione w art. 49 ust. 4 i ust. 4a.”.</p> <p>Uzasadnienie: W celu usprawnienia prowadzonych postępowań administracyjnych UKNF proponuje wymienić dokumenty, które zakład ma obowiązek przekazać wraz z wnioskiem o wyrażenie zgody. Wprowadzenie listy wymaganych dokumentów jest wyjściem naprzeciw oczekiwaniom podmiotów nadzorowanych. Lista taka staje się bowiem swoistą „check listą” dokumentów dołączanych do wniosków o autoryzację lub informacji dotyczących składu organów zarządzających czy nadzorujących zakładów ubezpieczeń/zakładów reasekuracji, kierowanych do organu nadzoru.</p>	<p>przedmiotem odrębnych konsultacji UKNF-PIU. Projektodawca nie otrzymał ani informacji o wynikach tych konsultacji ani informacji czy takie konsultacje się w ogóle odbyły.</p>
620.	Art. 100 ust. 4 uduir	UKNF	<p>W związku z powołaną rekomendacją EIOPA dotyczącą konieczności monitorowania akcjonariuszy posiadających kwalifikowane pakiety akcji zakładów ubezpieczeń, UKNF podtrzymuje postulat.</p> <p>Proponowane brzmienie art. 100 ust. 4 uduir: W art. 100 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przekazują do organu nadzoru informacje o istotnych zmianach rzutujących na sytuację finansową oraz rękojmię akcjonariusza posiadającego akcje lub prawa z akcji zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w liczbie zapewniającej osiągnięcie albo przekroczenie progów, o których mowa w art. 82 ust. 1, albo będącego jednostką dominującą zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.”.</p> <p>Uzasadnienie: UKNF postuluje wprowadzenie do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej kompetencji KNF do dokonywania w sposób ciągły oceny adekwatności akcjonariuszy posiadających znaczące pakiety akcji krajowych zakładów ubezpieczeń. W 2017 r.</p>	<p>Postulat niezasadny Ewentualne zmiany w odpowiednich przepisach ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej dotyczące oceny adekwatności akcjonariuszy, zgodnie z postulatem UKNF byłyby możliwe w przypadku, gdyby zmianie uległy odpowiednie przepisy dyrektywy Wypłacalność II. EIOPA opublikowała opinię w sprawie przeglądu dyrektywy Wypłacalność II na zlecenie KE w grudniu 2020 r. W szczególności EIOPA proponowała przyznanie organom nadzorczym państw członkowskich uprawnienia do</p>

			<p>EIOPA przeprowadziła ocenę wzajemną dotyczącą rękami członków zarządów, rad nadzorczych i akcjonariuszy, w jej ramach EIOPA wydała następującą rekomendację:</p> <p>"[...] KNF powinien dokonywać oceny lub weryfikacji akcjonariuszy posiadających znaczące pakiety akcji [tj. w rozumieniu przepisów prawa krajowego takich, którzy nabyli albo objęli akcje krajowego zakładu ubezpieczeń w liczbie zapewniającej osiągnięcie albo przekroczenie progów, o których mowa w art. 82 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej] w oparciu o podejście opierające się na ocenie ryzyka i z uwzględnieniem proporcjonalności, spełniania wymogów adekwatności (nie tylko w zakresie oceny jego sytuacji finansowej) w sposób ciągły, stosowanie do art. 26(3), 34(2), 59 i innych przepisów Dyrektywy Solvency II. Ocena lub weryfikacja adekwatności akcjonariuszy w sposób ciągły zapewni spełnienie jednego z podstawowych warunków wykonywania działalności ubezpieczeniowej."</p> <p>W związku z powyższym celowe jest zaopatrzenie KNF w kompetencje do dokonywania w sposób ciągły oceny i weryfikacji spełniania wymogów adekwatności przez akcjonariuszy posiadających znaczące pakiety akcji.</p>	<p>dokonywania w sposób ciągły oceny adekwatności akcjonariuszy posiadających znaczące pakiety akcji zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z siedzibą na terytorium państw członkowskich UE (motyw 1.63, proponowana zmiana brzmienia art. 19 ust. 3 dyrektywy).</p> <p>W dniu 21 września 2021 r. Komisja Europejska przedstawiła projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniająca dyrektywę 2009/138/WE w odniesieniu do proporcjonalności, jakości nadzoru, sprawozdawczości, środków dotyczących gwarancji długoterminowych, narzędzi makroostrożnościowych, ryzyka dla zrównoważonego rozwoju, nadzoru nad grupą i nadzoru transgranicznego. Propozycje legislacyjne KE nie zawierały zmiany brzmienia art. 19 ust. 3.</p> <p>W okresie październik 2021 r. – czerwiec 2022 r. toczyły się prace nad projektem dyrektywy zmieniającej dyrektywę</p>
--	--	--	--	--

				Wypłacalność II na szczeblu Rady. W toku prac przedstawiciele poszczególnych Państw Członkowskich nie zgłaszali propozycji zbieżnych z postulatem UKNF.
621.	Art. 162 ust. 3 pkt 5-8 uduir	UKNF	<p>Proponowane brzmienie art. 162 ust. 3 pkt 5-8 uduir:</p> <p>„5) bilans założyciela dla celów wypłacalności za ostatnie 3 lata przed dniem złożenia wniosku lub z całego okresu działalności, jeżeli założyciel wykonuje działalność ubezpieczeniową lub działalność reasekuracyjną przez czas krótszy niż okres 3 lat – w przypadku gdy założycielem jest zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji;</p> <p>6) obliczenie kapitałowego wymogu wypłacalności i obliczenie wysokości dopuszczonych środków własnych stanowiących pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności założyciela - w przypadku gdy założycielem jest zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji;</p> <p>7) obliczenie minimalnego wymogu kapitałowego i obliczenie wysokości dopuszczonych podstawowych środków własnych stanowiących pokrycie minimalnego wymogu kapitałowego założyciela - w przypadku gdy założycielem jest zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji;</p> <p>8) sprawozdania bankowe z przepływu środków pieniężnych na rachunkach bankowych założyciela obejmujące okres roku przed dniem złożenia wniosku;”.</p> <p>Uzasadnienie: Zmiana ma na celu doprecyzowanie jaki podmiot (zakładu/nowo powoływanego zakładu/założyciela) jest zobligowany przekazać informacje.</p>	<p>Postulat niezasadny/pomyłka</p> <p>Aktualne brzmienie przepisów art. 162 ust. 3 pkt 5-8 odpowiada brzmieniu proponowanemu przez UKNF.</p>

622.	Art. 162 w ust. 3 pkt 14 uduir	UKNF	<p>Proponowane brzmienie art. 162 w ust. 3 pkt 14 uduir:</p> <p>„14) plan działalności, obejmujący okres do końca trzeciego pełnego roku obrotowego po rozpoczęciu działalności;”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zmiana ma na celu doprecyzowanie, za jaki okres powinien być sporządzony plan działalności.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Obowiązujący przepis art. 3 ust. 3 pkt 14 jest jasny i nie powinien ulec zmianie. Przepis art. 163 ust. 3 pkt 14 uduir stanowi implementację art. 23 ust. 2 dyrektywy Wypłacalność II. Zgodnie z art. 23 ust. 2 dyrektywy Wypłacalność II plan działalności obejmuje trzy lata obrotowe. Pojęcie roku obrotowego jest określone w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o rachunkowości, gdzie przez rok obrotowy rozumie się <u>rok kalendarzowy lub inny okres trwający 12 kolejnych pełnych miesięcy kalendarzowych</u> stosowany również do celów podatkowych. Jeżeli jednostka rozpoczęła działalność w drugiej połowie przyjętego roku obrotowego, to można księgi rachunkowe i sprawozdanie finansowe za ten okres połączyć z księgami rachunkowymi i sprawozdaniem finansowym za rok następny. W przypadku zmiany roku obrotowego pierwszy po zmianie rok obrotowy powinien być dłuższy niż 12 kolejnych miesięcy.</p>
------	--------------------------------	------	--	---

				<p>Brzmienie obecnego przepisu nie stwarza niebezpieczeństwa, iż plan działalności przedstawiony przez założycieli zakładu ubezpieczeń/zakład ubezpieczeń będzie obejmował okres krótszy niż trzy lata obrotowe.</p> <p>Z kolei proponowany przez UKNF przepis jest niejasny i mógłby sugerować, że rok obrotowy powinien być liczony od dnia rozpoczęcia działalności ubezpieczeniowej/reasekuracyjnej. Zgodnie z art. 171 ust. 1 i 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej dzień rozpoczęcia działalności jest to dzień zawarcia pierwszej umowy ubezpieczenia lub reasekuracji. Takie rozwiązanie nie byłoby zgodne z obowiązującymi przepisami i praktyką.</p> <p>Zastąpienie określenia „rok obrotowy” określeniem „pełny rok obrotowy” nie może być zaakceptowane.</p> <p>Zarówno przepisy ustawy o rachunkowości jak i ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej odnoszące się do</p>
--	--	--	--	--

				<p>obowiązków sprawozdawczych jednostek/zakładów ubezpieczeń posługują się określeniem „rok obrotowy”.</p> <p>Zgodnie z przepisami ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogą wykonywać działalność wyłącznie w formie spółki akcyjnej, towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych oraz spółki europejskiej.</p> <p>Określenie „ostatni pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu” jest stosowane w art. 369 par. 4 kodeksu spółek handlowych oraz art. 118 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Wskazane przepisy dotyczą odpowiednio kadencji/wygaśnięcia mandatu członka zarządu spółki akcyjnej oraz członka zarządu towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych.</p> <p>W czasie konferencji uzgodnieniowej przedstawiciele UKNF nie przedstawili żadnego uzasadnienia celowości</p>
--	--	--	--	--

				wprowadzenia określenia „pełny rok obrotowy” do przepisów ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.
623.	Art. 163 ust. 3 pkt 5 uduir	UKNF	<p>Proponowane brzmienie art. 163 w ust. 3 pkt 5 uduir:</p> <p>„5) sporządzoną w arkuszu kalkulacyjnym oraz przekazaną do organu nadzoru w formie elektronicznej prognozę:</p> <p>a) bilansu dla celów rachunkowości,</p> <p>b) ogólnego rachunku zysków i strat,</p> <p>c) zbiorczego technicznego rachunku ubezpieczeń,</p> <p>d) technicznych rachunków ubezpieczeń dla grup ubezpieczeń - w przypadku zakładu ubezpieczeń,</p> <p>e) bilansu dla celów wypłacalności,</p> <p>f) obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności wraz z opisem stosowanej metody obliczeń oraz wartości dopuszczonych środków własnych stanowiących pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności,</p> <p>g) obliczenia minimalnego wymogu kapitałowego wraz z opisem stosowanej metody obliczeń oraz wartości dopuszczonych podstawowych środków własnych stanowiących pokrycie minimalnego wymogu kapitałowego;”.</p> <p>Uzasadnienie: Zmiana ma na celu doprecyzowanie formy przekazanej prognozy.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat budzi wątpliwości co do rzeczywistych intencji pomysłodawcy, gdyż forma elektroniczna jest tym samym co forma pisemna i powstaje przez opatrzenie dokumentu kwalifikowanym podpisem elektronicznym.</p>

624.	Art. 169 ust. 4 uduir	UKNF	<p>Proponowane brzmienie art. 169 ust. 4 uduir:</p> <p>a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) projekt statutu krajowego zakładu ubezpieczeń lub krajowego zakładu reasekuracji;”;</p> <p>b) dodaje się pkt 4-19 w brzmieniu:</p> <p>„4) w przypadku krajowego zakładu ubezpieczeń - projekty ogólnych warunków ubezpieczenia ryzyk, w zakresie których ma nastąpić zmiana, o której mowa w ust. 1;</p> <p>5) sprawozdania bankowe z przepływu środków pieniężnych na rachunkach bankowych obejmujące okres roku przed dniem złożenia wniosku;</p> <p>6) oświadczenia założycieli o kapitale zakładowym, ze wskazaniem podmiotów obejmujących akcje lub udziały, sposobu objęcia akcji lub udziałów, liczby obejmowanych akcji lub udziałów oraz rodzaju akcji lub udziałów – w przypadku, kiedy przewidziane jest podwyższenie kapitału;</p> <p>7) dowód posiadania przez założycieli środków finansowych wolnych od obciążeń w wysokości równej kapitałowi zakładowemu i funduszowi organizacyjnemu wraz z oświadczeniem o przeznaczeniu ich na pokrycie kapitału zakładowego i funduszu organizacyjnego – w przypadku, kiedy przewidziane jest podwyższenie kapitału;</p> <p>8) plan działalności, obejmujący okres do końca trzeciego pełnego roku obrotowego po rozpoczęciu działalności zgodnie ze zmianą, o której mowa w ust. 1;</p> <p>9) życiorysy osób proponowanych na stanowiska osób pełniących kluczowe funkcje, jeżeli zmiana, o której mowa w ust. 1, wiąże się ze zmianami na tych stanowiskach;</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>W ocenie MF proponowane przez UKNF zmiany (dodane przepisy ust. 4 pkt 4 -19 oraz art. 169a) nie czynią przepisów ustawy dotyczących wydawania zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej autoryzacji bardziej czytelnymi. Ponadto są sprzeczne z innymi propozycjami UKNF (dotyczącymi dodania art. 169a) oraz obowiązującymi przepisami dotyczącymi działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej:</p> <p>a) zgodnie z dotychczasowym art. 169 ust. 4 pkt 3 uduir do wniosku dołącza się dokumenty, o których mowa w art. 162 ust. 3. Wykaz dokumentów, o których mowa w art. 162 ust. 3 obejmuje także projekt statutu krajowego zakładu ubezpieczeń lub krajowego zakładu reasekuracji (art. 162 ust. 3 pkt 1). Nie ma potrzeby dodawania nowego przepisu,</p> <p>b) z brzmienia dotychczasowych przepisów art. 169 ust. 4 pkt 3 i art. 162 ust. 3 można domniemywać, które dokumenty zakład ubezpieczeń występujący</p>
------	-----------------------	------	--	--

			<p>10) zgody osób proponowanych na stanowiska osób pełniących kluczowe funkcje na objęcie stanowisk w krajowym zakładzie ubezpieczeń lub krajowym zakładzie reasekuracji, jeżeli zmiana, o której mowa w ust. 1, wiąże się ze zmianami na tych stanowiskach;</p> <p>11) poświadczenie odpowiedniego wykształcenia i doświadczenia zawodowego osób proponowanych na stanowiska osób pełniących kluczowe funkcje, w tym kopie dokumentów potwierdzających wykształcenie, jeżeli zmiana, o której mowa w ust. 1, wiąże się ze zmianami na tych stanowiskach;</p> <p>12) poświadczoną kopię decyzji o wpisie osoby proponowanej na stanowisko aktuarusza nadzorującego funkcję aktuarialną do rejestru aktuariuszy, jeżeli zmiana, o której mowa w ust. 1, wiąże się ze zmianami na tym stanowisku;</p> <p>13) dane o wykształceniu i doświadczeniu zawodowym osoby proponowanej na stanowisko aktuarusza nadzorującego funkcję aktuarialną, w tym kopie dokumentów potwierdzających wykształcenie, jeżeli zmiana, o której mowa w ust. 1, wiąże się ze zmianami na tym stanowisku;</p> <p>14) zaświadczenie albo oświadczenie o niekaralności osób proponowanych na stanowiska osób pełniących kluczowe funkcje, jeżeli zmiana, o której mowa w ust. 1, wiąże się ze zmianami na tych stanowiskach;</p> <p>15) oświadczenia osób proponowanych na stanowiska osób pełniących kluczowe funkcje o toczących się przeciwko nim postępowaniach sądowych w związku ze sprawą gospodarczą, jeżeli zmiana, o której mowa w ust. 1, wiąże się ze zmianami na tych stanowiskach;</p> <p>16) oświadczenia osób proponowanych na stanowiska osób pełniących kluczowe funkcje o uczestnictwie w organach zarządzających i</p>	<p>o rozszerzenie zakresu wykonywanej działalności powinien dołączyć do wniosku i że dokumenty te nie obejmują dokumentów założycieli zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, o których mowa w poszczególnych regulacjach art. 163.</p> <p>Należy również zwrócić uwagę, że :</p> <p>1) proponowany ust. 4 pkt 6 dotyczy oświadczenia założycieli o kapitale zakładowym. Brzmienie przepisu jest sprzeczne z argumentacją UKNF odnośnie dodania art. 169a gdzie wskazano, że w zakresie wniosku o zmianę zezwolenia stroną postępowania jest zakład ubezpieczeń. Ponadto w dniu złożenia wniosku o rozszerzenie zakresu działalności akcjonariuszami/udziałowcami zakładu ubezpieczeń mogą być inne podmioty niż założyciele tego zakładu. Przepisy ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz innych ustaw dopuszczają możliwość nabycia akcji/udziałów zakładu ubezpieczeń/reasekuracji przez</p>
--	--	--	--	--

		<p>nadzorujących spółek handlowych, jeżeli zmiana, o której mowa w ust. 1, wiąże się ze zmianami na tych stanowiskach;</p> <p>17) oświadczenie doradcy inwestycyjnego o wyrażeniu zgody na zatrudnienie - w przypadku wniosku o wydanie zezwolenia na rozszerzenie rzeczowego zakresu działalności dotyczącego ubezpieczeń, o których mowa w dziale I w grupie 3 załącznika do ustawy;</p> <p>18) listę reprezentantów do spraw roszczeń, którzy zostaną ustanowieni w każdym państwie członkowskim Unii Europejskiej - w przypadku wniosku o wydanie zezwolenia na rozszerzenie rzeczowego zakresu działalności dotyczącego ubezpieczeń, o których mowa w dziale II w grupie 10 załącznika do ustawy, z wyjątkiem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika;</p> <p>19) oświadczenie Zarządu, czy krajowy zakład ubezpieczeń lub krajowy zakład reasekuracji będzie jednostką zależną:</p> <p>a) zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej,</p> <p>b) jednostki dominującej w stosunku do zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej,</p> <p>c) osoby fizycznej lub prawnej posiadającej udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji, instytucji kredytowej lub firmie inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej</p>	<p>podmiot niebędący założycielem zakładu reasekuracji;</p> <p>2) proponowany ust. 4 pkt 7 zobowiązuje założycieli do wykazania posiadania środków wolnych od obciążeń w wysokości równej kapitałowi zakładowemu i funduszowi organizacyjnemu wraz z oświadczeniem o przeznaczeniu ich na pokrycie kapitału zakładowego i funduszu organizacyjnego (...). W dniu złożenia wniosku akcjonariuszami/udziałowcami zakładu ubezpieczeń mogą być inne podmioty niż założyciele, ponadto brzmienie przepisu jest sprzeczne z argumentacją UKNF odnośnie dodania art. 169a. Wątpliwości budzi także obowiązek uwzględniania funduszu organizacyjnego we wniosku o rozszerzenie zakresu rzeczowego wykonywanej działalności;</p> <p>3) zastąpienie określenia „za okres trzech lat obrotowych” określeniem „do końca trzeciego pełnego roku obrotowego po rozpoczęciu działalności” w ust. 4 pkt 8 nie może być</p>
--	--	---	---

		<p>- lub czy którykolwiek z podmiotów, o których mowa w lit. a-c, będzie posiadał w krajowym zakładzie ubezpieczeń lub w krajowym zakładzie reasekuracji udziały kapitałowe, zawierające informacje o nazwach i adresach siedziby podmiotów, o których mowa w lit. a-c.</p> <p>20) oświadczenie Zarządu, czy krajowy zakład ubezpieczeń lub krajowy zakład reasekuracji będzie jednostką zależną:</p> <p>a) zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej,</p> <p>b) jednostki dominującej w stosunku do zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej,</p> <p>c) osoby fizycznej lub prawnej posiadającej udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji, instytucji kredytowej lub firmie inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej</p> <p>- lub czy którykolwiek z podmiotów, o których mowa w lit. a-c, będzie posiadał w krajowym zakładzie ubezpieczeń lub w krajowym zakładzie reasekuracji udziały kapitałowe, zawierające informacje o nazwach i adresach siedziby podmiotów, o których mowa w lit. a-c.”</p> <p>Uzasadnienie: Zmiana ma na celu doprecyzowanie, które informacje są oczekiwane w przypadku rozpoczęcia działalności, a które w przypadku rozszerzania zakresu działalności.</p>	<p>zaakceptowane. Zostało to wyjaśnione przy uwadze nr 622;</p> <p>4) proponowane przepisy ust. 4 pkt 9-16 budzą wątpliwości. Nie wydaje się aby w praktyce zmiany osób wchodzących w skład zarządu, rady nadzorczej i osób nadzorujących inne kluczowe funkcje wynikały z planowanego rozszerzenia zakresu rzeczowego/terytorialnego zakresu działalności. Obowiązek informowania przez zakłady organu nadzoru o zmianach w składzie zarządu, rady nadzorczej oraz na stanowiskach osób nadzorujących inne kluczowe funkcje w terminie 7 dni od dnia dokonania zmiany wynika z art. 49 ust. 1 i 2 uduir. Dokumenty, dotyczące osób pełniących kluczowe funkcje, które dany zakład musi dołączyć do informacji przekazywanej organowi nadzoru określa z kolei art. 49 ust.4 uduir.</p>
--	--	---	--

625.	Art. 169a uduir	UKNF	<p>Po art. 169 uduir dodaje się art. 169a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 169a. 1. Plan działalności, o którym mowa w art. 169 ust. 4 pkt 8), określa dane i warunki, jakie ze względu na rodzaj i rozmiar prowadzonej działalności ubezpieczeniowej lub działalności reasekuracyjnej zgodnie ze zmianą, o której mowa w art. 169 ust. 1 są niezbędne do zapewnienia zdolności krajowego zakładu ubezpieczeń lub krajowego zakładu reasekuracji do wykonywania zobowiązań.</p> <p>2. Plan działalności, o którym mowa w art. 169 ust. 4 pkt 8), zawiera informacje o całości działalności krajowego zakładu ubezpieczeń lub krajowego zakładu reasekuracji po zmianie, o której mowa w art. 169 ust. 1, w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) określenie rodzajów ryzyka, które krajowy zakład ubezpieczeń zamierza ubezpieczać, lub określenie rodzajów ryzyka, które krajowy zakład reasekuracji zamierza przyjmować; 2) program reasekuracji zakładu ubezpieczeń określający formę i zakres reasekuracji oraz reasekuratorów; 3) określenie umów reasekuracji, które zakład reasekuracji zamierza zawierać z cedentami; 4) program retrocesji zakładu reasekuracji określający formę i zakres retrocesji oraz retrocesjonariuszy; 5) określenie źródeł finansowania środków w wysokości kapitałowego wymogu wypłacalności i minimalnego wymogu kapitałowego; 6) określenie środków będących w posiadaniu krajowego zakładu ubezpieczeń, które są niezbędne do wykonania usług świadczenia pomocy, jeżeli krajowy zakład ubezpieczeń wnioskuje o rozszerzenie rzeczowego zakresu działalności o ubezpieczanie ryzyk określonych w dziale II w grupie 18 załącznika do ustawy; 	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Z brzmienia dotychczasowych przepisów art. 162 ust. 3, art. 163 i art. 169 można domniemywać, które dokumenty powinien zawierać plan działalności zakładu ubezpieczeń występującego o rozszerzenie zakresu wykonywanej działalności.</p> <p>W ocenie MF dodatkowy przepis czyni przepisy ustawy w zakresie wydawania zezwoleń na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej mniej czytelnymi. Nie należy wprowadzać dodatkowego przepisu w znacznym stopniu powtarzającego przepisy już istniejące.</p> <p>Ponadto proponowane przepisy budzą wątpliwości:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) proponowane brzmienie ust. 3, w którym stosuje się określenie „okres do końca trzeciego pełnego roku obrotowego po rozpoczęciu działalności” (zamiast „okres trzech lat obrotowych” nie może
------	-----------------	------	---	---

		<p>7) określenie organizacji działalności ubezpieczeniowej, a w przypadku zakładu reasekuracji - działalności reasekuracyjnej, w zakresie planowanych modyfikacji w związku ze zmianą, o której mowa w art. 169 ust. 1, w tym:</p> <p>a) systemu zarządzania,</p> <p>b) sposobu zawierania umów ubezpieczenia,</p> <p>c) zasad akceptacji ryzyka,</p> <p>d) sposobu ustalania stawek ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych,</p> <p>e) zasad ustalania wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wypłacalności,</p> <p>f) zasad ustalania wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów rachunkowości,</p> <p>g) przyjętych zasad rachunkowości, w szczególności zasad rozliczania kosztów, w tym kosztów administracyjnych i kosztów akwizycji,</p> <p>h) systemu ustalania wartości odszkodowań lub świadczeń przez zakład ubezpieczeń.</p> <p>3. Do planu działalności, o którym mowa w art. 169 ust. 4 pkt 8), dołącza się rachunek symulacyjny obejmujący informacje o całości działalności zakładu za okres do końca trzeciego pełnego roku obrotowego po rozpoczęciu działalności zgodnie ze zmianą, o której mowa w art. 169 ust. 1, obejmujący:</p> <p>1) oszacowanie kosztów działalności ubezpieczeniowej lub działalności reasekuracyjnej, w tym kosztów administracyjnych i kosztów akwizycji;</p> <p>2) oszacowanie składki, odszkodowań i świadczeń, z wyróżnieniem działalności bezpośredniej i reasekuracji czynnej;</p>	<p>zostać zaakceptowane. Zostało to wyjaśnione przy uwadze nr 622;</p> <p>2) zakład reasekuracji, który posiada zezwolenie na wykonywanie działalności w zakresie obu rodzajów reasekuracji nie będzie składał wniosku o rozszerzenie zakresu działalności (na to wskazuje brzmienie proponowanego ust. 4).</p>
--	--	---	---

		<p>3) oszacowanie liczby zawieranych umów ubezpieczenia, stopy wypowiedzeń umów i wartości sum ubezpieczenia, jeżeli krajowy zakład ubezpieczeń zamierza ubezpieczać ryzyka, o których mowa w dziale I załącznika do ustawy;</p> <p>4) oszacowanie i wskazanie źródeł finansowania środków niezbędnych do pokrycia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wypłacalności, dopuszczonych środków własnych w wysokości kapitałowego wymogu wypłacalności i dopuszczonych podstawowych środków własnych w wysokości minimalnego wymogu kapitałowego;</p> <p>5) sporządzoną w arkuszu kalkulacyjnym oraz przekazaną do organu nadzoru w formie elektronicznej prognozę:</p> <p>a) bilansu dla celów rachunkowości,</p> <p>b) ogólnego rachunku zysków i strat,</p> <p>c) zbiorczego technicznego rachunku ubezpieczeń,</p> <p>d) technicznych rachunków ubezpieczeń dla wszystkich grup ubezpieczeń – w przypadku zakładu ubezpieczeń,</p> <p>e) bilansu dla celów wypłacalności,</p> <p>f) obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności wraz z opisem stosowanej metody obliczeń oraz wartości dopuszczonych środków własnych stanowiących pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności,</p> <p>g) obliczenia minimalnego wymogu kapitałowego wraz z opisem stosowanej metody obliczeń oraz wartości dopuszczonych podstawowych środków własnych stanowiących pokrycie minimalnego wymogu kapitałowego;</p> <p>6) uzasadnienie oszacowanych wartości, o których mowa w pkt 1-4.</p> <p>4. W przypadku gdy krajowy zakład reasekuracji składa wniosek o rozszerzenie rzeczowego zakresu działalności w zakresie obu rodzajów</p>	
--	--	--	--

			<p>reasekuracji, prognozę zbiorczego technicznego rachunku ubezpieczeń, o której mowa w ust. 3 pkt 5 lit. c, sporządza się oddzielnie dla każdego rodzaju reasekuracji.”.</p> <p>Uzasadnienie: Aktualne brzmienie przepisu nakazuje, aby w zakresie wniosku o rozszerzenie zakresu rzeczowego lub terytorialnego stosować odpowiednio przepisy o wydaniu zezwolenia, w szczególności dotyczące wymogów stawianych wnioskowi oraz jego załącznikom. Z uwagi na okoliczność, że stroną postępowania w zakresie wydania zezwolenia są założyciele zakładu ubezpieczeń, szereg dokumentów i informacji dotyczy ich sytuacji finansowej. W zakresie wniosku o zmianę zezwolenia stroną postępowania jest zakład ubezpieczeń, którego dokumenty (np. sprawozdania finansowe) są w posiadaniu organu nadzoru i nie ma potrzeby nakazywać podmiotowi nadzorowanemu składania ich (jako załączników formalnych) jako załączniki do wniosku. W przypadku konieczności wyjaśnienia jakichkolwiek okoliczności organ nadzoru może zwrócić się o ich przekazanie już w toku badania merytorycznego wniosku.</p>	
626.	Art. 233 ust. 1 uduir	UKNF	<p>Proponowane brzmienie art. 233 ust. 1: „Zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji obliczają kwoty należne z umów reasekuracji i od spółek celowych zgodnie z art. 224-232.”.</p> <p>Uzasadnienie: Zmiana redakcji art. 233 ust. 1 uduir implementuje art. 81 dyrektywy Wyłacalność II. Obecnie w art. 233 ust. 1 występuje określenie "wartość rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wyłacalności na udziale reasekuratorów oraz spółek celowych", które nie występuje ani w ww. Dyrektywie ani w Rozporządzeniu delegowanym; także w innych przepisach ustawy brak objaśnienia terminu "rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe dla celów wyłacalności na udziale reasekuratorów oraz spółek celowych”.</p>	<p>Postulat niezasadny W ocenie MF nie ma problemu ze stosowaniem pojęcia „wartość rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wyłacalności na udziale reasekuratorów oraz spółek celowych”. Pojęcie to nie wzbudzało zastrzeżeń podczas dwóch przeglądów implementacji (przeгляд kompletności implementacji dyrektywy Wyłacalność II oraz przeгляд</p>

				<p>zgodności), dokonywanych przez Komisję Europejską.</p> <p>Należy zwrócić uwagę, że obecnie trwają zaawansowane prace nad nowym rozporządzeniem Ministra Finansów w sprawie dodatkowych sprawozdań finansowych i statystycznych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.</p> <p>Stosowanie określenia „wartość rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wypłacalności na udziale reasekuratorów” w notach objaśniających do formularzy „Reasekuracja bierna zakładu ubezpieczeń – reasekuratorzy” w Załącznikach nr 1 i 2 nie budzi wątpliwości ani zastrzeżeń UKNF oraz podmiotów rynku ubezpieczeniowego.</p>
627.	Art. 234 ust. 1 uduir	UKNF	<p>Proponowane brzmienie art. 234 ust. 1 uduir:</p> <p>„Zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji wprowadzają wewnętrzne procesy i procedury zapewniające adekwatność, kompletność i dokładność danych wykorzystywanych przy ustalaniu wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wypłacalności.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p>	<p>Postulat</p> <p>niewzględniony/niezasadny</p> <p>Tłumaczenie dyrektywy Wypłacalność II i aktu wykonawczego do tej dyrektywy nie jest doskonałe, na co zwracano uwagę przy pracach nad jej</p>

			<p>Zmiany art. 234 ust. 1 i art. 236 implementują odpowiednio art. 82 i art. 84 dyrektywy Wyłacalność II. Polegają one na zamianie terminów "odpowiedniość" i "odpowiednie" na „adekwatność” i "adekwatne", ponieważ takie pojęcia funkcjonują w dyrektywie i Rozporządzeniu delegowanym, które objaśnia m.in. co należy rozumieć przez „adekwatność” danych, a nie „odpowiedniość”, jak to zostało określone w ustawie o działalności ubezpieczeniowej.</p>	<p>implementacją. W trakcie prac nad implementacją dyrektywy Wyłacalność II ustalono, że angielski terminy „adequate”/”adequacy” zostanie przetłumaczone jako „odpowiedni/odpowiednie/ odpowiedniość”. Jest to tłumaczenie prawidłowe. W ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej określenie „odpowiednie” pojawia się co najmniej 38 razy. Przepisy, w których jest stosowane słowo „odpowiednie”/”odpowiedni”/odpowiedniość są jasne i nie budzą wątpliwości interpretacyjnych. Wprowadzanie zmian polegających na zastąpieniu (w wybranych przepisach) wyrazów „odpowiedni”/”odpowiedniość” równoważnymi wyrazami „adekwatny/adekwatność” nie wniesie wartości dodanej i nie znajduje uzasadnienia.</p>
628.	Art. 236 uduir	UKNF	<p>Proponowana zmiana brzmienia art. 236: „Zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji, na wezwanie organu nadzoru, wykazują, że rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe dla celów wypłacalności mają adekwatną wartość, stosowane metody ustalania</p>	j.w.

			<p>wartości tych rezerw są właściwe i mogą być stosowane, a dane statystyczne stanowiące podstawę tych metod są adekwatne.”.</p> <p>Uzasadnienie: Zmiany art. 234 ust. 1 i art. 236 implementują odpowiednio art. 82 i art. 84 dyrektywy Wyłalalność II. Polegają one na zamianie terminów „odpowiedniość” i "odpowiednie" na „adekwatność” i „adekwatne”, ponieważ takie pojęcia funkcjonują w dyrektywie i Rozporządzeniu delegowanym, które objaśnia m.in. co należy rozumieć przez „adekwatność” danych, a nie „odpowiedniość”, jak to zostało określone w ustawie o działalności ubezpieczeniowej.</p>	
629.	Art. 265 ust. 3 uduir	UKNF	<p>Proponowane brzmienie art. 265 ust. 3 uduir: „Jeżeli zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji nie mogą obliczyć kapitałowego wymogu wyłalalności bezpośrednio z prognozy rozkładu prawdopodobieństwa wygenerowanej przez model wewnętrzny, organ nadzoru może, w drodze decyzji, zezwolić na zastosowanie przybliżeń przy obliczaniu kapitałowego wymogu wyłalalności, pod warunkiem że zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest w stanie wykazać, że poziom ochrony ubezpieczających, ubezpieczonych i uprawnionych z umów ubezpieczenia oraz cedentów z umów reasekuracji jest równoważny z poziomem określonym w art. 249.”.</p> <p>Uzasadnienie: Art. 265 jest implementacją art. 122 dyrektywy zgodnie z którym: „W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji nie mogą obliczyć kapitałowego wymogu wyłalalności bezpośrednio z prognozy rozkładu prawdopodobieństwa wygenerowanej przez model wewnętrzny, organy nadzoru mogą zezwolić na zastosowanie przybliżeń przy obliczaniu kapitałowego wymogu wyłalalności, pod warunkiem że zakłady te są w stanie wykazać organom nadzoru, iż poziom ochrony ubezpieczających jest równoważny z poziomem określonym w art. 101.”. Wyrażenie „organy nadzoru mogą zezwolić”</p>	<p>Postulat nieuwzględniony Jakkolwiek merytorycznie propozycja jest do rozważenia to dotychczasowy przepis stanowi implementację art. 122 dyrektywy Wyłalalność II. Kwestie implementacji prawa unijnego pozostają poza przedmiotem projektowanej regulacji.</p>

			zostało przeniesione do ustawy jako „organ nadzoru może, w drodze decyzji, zezwolić”. Proponuje się usunięcie zapisu „w drodze decyzji” ze względu na to, że w przepisie chodzi jedynie o to, iż w ramach wydawania zgody na stosowanie modelu wewnętrznego przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji organ nadzoru analizuje wniosek całościowo i może zaakceptować model, w którym stosowane są przybliżenia, o których mowa w art. 122, jednakże niewymagane jest w tym wypadku wydawanie odrębnej decyzji, od tej, zgodnie z którą organ nadzoru wydaje zgodę na stosowanie modelu wewnętrznego przez zakład wnioskujący.	
630.	Art. 295 ust. 3 pkt 5 i 6 uduir	UKNF	<p>Proponowana zmiana brzmienia art. 295 ust. 3 uduir:</p> <p>1) pkt 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„5) obliczenie kapitałowego wymogu wypłacalności i obliczenie wysokości dopuszczonych środków własnych stanowiących pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności zakładu przejmującego lub nowo zawiązanego na dzień planowanego połączenia;”;</p> <p>2) dodaje się pkt 6 w brzmieniu:</p> <p>„6) obliczenie minimalnego wymogu kapitałowego i obliczenie wysokości dopuszczonych podstawowych środków własnych stanowiących pokrycie minimalnego wymogu kapitałowego zakładu przejmującego lub nowo zawiązanego na dzień planowanego połączenia.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>W dotychczasowym brzmieniu przepisu nie zostało określone, czy chodzi o ostatnie dostępne dane (najbardziej aktualne sprawozdanie z wypłacalności i kondycji finansowej zakładu oraz najbardziej aktualne sprawozdania kwartalne QRT oraz finansowe dla zakładu przejmującego), czy też chodzi o dane na dzień planowanego połączenia, jednakże wówczas trudno uznać taką informację za dowód, a raczej za prognozę (w przypadku zakładu nowo zawiązanego, może</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Nie znajduje uzasadnienia usunięcie dotychczasowego przepisu art. 295 ust. 3 pkt. 5. Art. 295 ust. 3 pkt 5 zobowiązuje łączące się zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji do wykazania (przedstawienia dowodu), że zakład ubezpieczeń przejmujący albo nowozawiazany posiada dopuszczone środki własne w wysokości co najmniej kapitałowego wymogu wypłacalności (SCR). Oceny dowodu dokonuje organ nadzoru. Z treści art. 295 ust. 3 wynika, że zakład musi wykazać, że będzie posiadał środki własne na pokrycie SCR <u>na dzień planowanego połączenia oraz po planowanym połączeniu.</u> W</p>

			<p>być mowa jedynie o danych na dzień planowanego połączenia, jednakże data nie została doprecyzowana w tym punkcie (w pozostałych punktach tego ustępu mamy informacje o dacie). W związku z powyższym, w ocenie UKNF przedmiotowy przepis wymaga doprecyzowania w ww. sposób.</p>	<p>tym celu będzie musiał dokonać obliczenia kwoty dopuszczonych środków własnych (w oparciu o prognozę bilansu dla celów wypłacalności na dzień planowanego połączenia) i obliczenia SCR.</p> <p>Proponowany przez UKNF przepis jest niespójny z przepisami art. 301 ust. 3 pkt 2 oraz art. 307 ust. 1 pkt 2 uduir.</p> <p>W trakcie konferencji uzgodnieniowej poproszono o wyjaśnienie czy wystąpiły problemy przy niedawnym połączeniu zakładów ubezpieczeń związane ze stosowaniem przepisu art. 295. Takie problemy mogłyby uzasadnić proponowaną zmianę. Projektodawca nie otrzymał w tym zakresie wyjaśnień.</p>
631.	Rozdział 12a (art. 309¹-art. 309⁵) uduir	UKNF	<p>Proponowane dodanie do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej Rozdziału 12a regulującego kwestię podziału i przekształceń zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji:</p> <p>„Rozdział 12a</p> <p>Podziały i przekształcenia zakładów ubezpieczeń albo zakładów reasekuracji</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>To nowe propozycje, które nie były zgłaszane na wcześniejszych etapach prac nad projektem. Wydaje się, że dodanie nowego rozdziału, w dodatku powiązanego ściśle z Kodeksem</p>

		<p>Art. 309¹</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Dzielący się zakład ubezpieczeń lub dzielący się zakład reasekuracji uzgadnia na piśmie plan podziału zakładu. 2. Plan podziału zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji, oprócz danych określonych w ustawie z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych, zawiera: <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku zakładu ubezpieczeń - grupy ubezpieczeń, w zakresie których zakład ubezpieczeń przejmujący lub nowo zawiązany będzie wykonywać działalność, a w przypadku zakładu reasekuracji - rodzaj lub rodzaje reasekuracji, w zakresie których zakład reasekuracji przejmujący lub nowo zawiązany będzie wykonywać działalność; 2) imiona i nazwiska osób, które będą pełniły kluczowe funkcje w zakładzie przejmującym lub nowo zawiązanym; 3) imię i nazwisko osoby, której powierzono prowadzenie ksiąg rachunkowych w zakładzie przejmującym lub nowo zawiązanym. 3. Do planu podziału zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji dołącza się: <ol style="list-style-type: none"> 1) prognozę sprawozdania finansowego zakładu przejmującego lub nowo zawiązanego sporządzoną na dzień planowanego połączenia; 2) prognozę bilansu dla celów wypłacalności zakładu przejmującego lub nowo zawiązanego sporządzoną na dzień planowanego połączenia; 3) dowód posiadania dopuszczonych środków własnych w wysokości nie niższej niż kapitałowy wymóg 	<p>spółek handlowych, powinno być przedmiotem dyskusji i uzgodnień i konsultacji, których niniejszy projekt ustawy na obecnym etapie nie jest w stanie zagwarantować.</p>
--	--	--	---

			<p>wypłacalności zakładu przejmującego lub nowo zawiązanego.</p> <p>Art. 309²</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Powiadomienie organu nadzoru o planie podziału zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji następuje nie później niż w terminie 14 dni od ogłoszenia planu podziału zakładów ubezpieczeń albo zakładów reasekuracji przez przejmujący lub dzielący się zakład ubezpieczeń albo zakładów reasekuracji. 2. Organ nadzoru może, w drodze decyzji, w terminie 1 miesiąca od dnia otrzymania powiadomienia o planie podziału zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji, złożyć sprzeciw wobec planowanego podziału zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji, jeżeli z przedłożonych dokumentów wynika, że powstały po podziale zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji nie będzie posiadał dopuszczonych środków własnych w wysokości kapitałowego wymogu wypłacalności, oraz: <ol style="list-style-type: none"> 1) interesy ubezpieczających, ubezpieczonych i uprawnionych z umów ubezpieczenia nie zostały należycie zabezpieczone lub 2) interesy ubezpieczających, ubezpieczonych i uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji oraz cedentów nie zostały należycie zabezpieczone. 3. Sprzeciw złożony przez organ nadzoru powoduje bezskuteczność planu podziału zakładów ubezpieczeń albo zakładów reasekuracji. 4. Organ nadzoru może, w terminie 1 miesiąca od dnia otrzymania powiadomienia o planie podziału zakładu ubezpieczeń albo 	
--	--	--	---	--

			<p>zakładu reasekuracji, wydać decyzję o stwierdzeniu braku podstaw do zgłoszenia sprzeciwu, jeżeli stwierdzi, że nie zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 2.</p> <p>Art. 309³</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. W przypadku podziału zakładu ubezpieczeń ubezpieczający może wypowiedzieć umowę ubezpieczenia. 2. Zakład ubezpieczeń przejmujący lub nowo zawiązany, w terminie 30 dni od dnia podziału, ogłasza w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim o podziale zakładu ubezpieczeń i informuje ubezpieczających o możliwości wypowiedzenia przez nich umowy ubezpieczenia w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z zastrzeżeniem ust. 4 i 5. Zakład ubezpieczeń przejmujący lub nowo zawiązany, w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia, przekazuje kopię ogłoszenia organowi nadzoru. 3. Zakład ubezpieczeń przejmujący lub nowo zawiązany może odstąpić od ogłoszenia, o którym mowa w ust. 2, jeżeli powiadomi przesyłką poleconą albo na adresy do doręczeń elektronicznych ubezpieczających o podziale zakładu ubezpieczeń i o możliwości wypowiedzenia przez nich umowy ubezpieczenia w terminie 3 miesięcy od dnia powiadomienia. Zakład ubezpieczeń przejmujący lub nowo zawiązany informuje o tym organ nadzoru. 4. W przypadku wydania decyzji o braku podstaw do zgłoszenia sprzeciwu, o której mowa w art. 309² ust. 4, organ nadzoru, na koszt zakładu przejmującego lub nowo zawiązanego, ogłasza w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim o podziale zakładu ubezpieczeń i informuje ubezpieczających o możliwości wypowiedzenia przez nich umowy ubezpieczenia w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia. 	
--	--	--	--	--

			<p>5. Organ nadzoru może odstąpić od ogłoszenia, o którym mowa w ust. 4, jeżeli zakład ubezpieczeń powstały po podziale wykaże, że ubezpieczający zostali powiadomieni o podziale zakładu ubezpieczeń oraz o możliwości wypowiedzenia przez nich umowy ubezpieczenia w terminie 3 miesięcy od dnia powiadomienia.</p> <p>Art. 309⁴</p> <p>Do podziału zakładów ubezpieczeń albo zakładów reasekuracji stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych o podziale spółek, z uwzględnieniem przepisów ustawy. W przypadku towarzystw przepisy te stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 309⁵</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Uchwała o przekształceniu zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji podlega zatwierdzeniu przez organ nadzoru. 2. Do przekształcenia zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji stosuje się przepis art. 21 ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o europejskim zgrupowaniu interesów gospodarczych i spółce europejskiej. 3. Wniosek o zatwierdzenie uchwały o przekształceniu zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji zawiera: <ol style="list-style-type: none"> 1) plan przekształcenia zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, 2) uchwałę o przekształceniu zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji; 3) sprawozdanie finansowe przekształcanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, 4) dokumenty potwierdzające posiadanie środków finansowych wolnych od obciążeń w wysokości równej 	
--	--	--	--	--

			<p>kapitałowi zakładowemu przekształcanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji;</p> <p>5) informacje o osobach obejmujących akcje w kapitale zakładowym przekształcanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.</p> <p>Art. 309⁶</p> <p>1. Organ nadzoru zatwierdza, w drodze decyzji, uchwałę o przekształceniu zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) został złożony wniosek spełniający warunki określone w art. 309⁵, 2) przekształcenie zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji jest zgodne z przepisami prawa; 3) interesy ubezpieczających, ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia i umów gwarancji są należycie zabezpieczone; 4) interesy ubezpieczających, ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia podlegających reasekuracji oraz cedentów są należycie zabezpieczone. <p>2. Organ nadzoru wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1 w terminie 1 miesiąca od dnia otrzymania kompletnego wniosku o zatwierdzenie uchwały o przekształceniu zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.”.</p> <p>Uzasadnienie: W treści § 6 art. 531 ksh, który statuuje sukcesję uniwersalną praw w przypadku przekształceń i podziału spółek, znajduje się regulacja odnosząca się wprost do spółek będących instytucjami finansowymi</p>	
--	--	--	---	--

		<p>podlegającymi nadzorowi KNF. Rzeczony przepis stanowi, iż § 2 art. 531, który traktuje o przenoszeniu na spółkę przejmującą lub nowo zawiązaną koncesji, zezwoleń i ulg, nie stosuje się do zezwoleń i koncesji udzielonych spółce będącej instytucją finansową, jeżeli organ, który wydał zezwolenie lub udzielił koncesji, zgłosił sprzeciw w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia planu podziału. Oznacza to, iż w przypadku zgłoszenia przez KNF sprzeciwu wobec planowanej transakcji przekształcenia lub podziału spółek sukcesja uniwersalna praw jest wyłączona. Powoływany przepis sam w sobie może stanowić podstawę prawną zgłoszenia ewentualnego sprzeciwu przez organ nadzoru wobec konkretnej transakcji przekształcenia/podziału spółki nadzorowanej, jednakże nie określa on przesłanek, w oparciu o jakie możliwe byłoby zgłoszenie takiego sprzeciwu. Z tego powodu, w celu usunięcia niepewności stron winien on znajdować swoje odzwierciedlenie w ustawach sektorowych, które precyzują i rozwijają rzeczoną regulację o określone komponenty. Z analizy porównawczej ustaw sektorowych regulujących działalność podmiotów nadzorowanych przez KNF wynika, że odpowiednia regulacja znajduje się w ustawie z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (art. 124c statuujący przesłanki zgłoszenia sprzeciwu przez KNF wobec podziału banku w formie spółki akcyjnej), a także w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (art. 169u). Brak jest natomiast jakiegokolwiek regulacji dotyczącej omawianej materii w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Mając na uwadze konieczność zapewnienia organowi nadzoru podstawy prawnej umożliwiającej zgłaszanie sprzeciwu wobec podziału/przekształcenia zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w tym w szczególności określenia przesłanek zgłoszenia takiego sprzeciwu, zasadna jest nowelizacja rzeczony ustawy poprzez wprowadzenie dedykowanej regulacji w rozbiciu na przypadki podziałów i przekształceń zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.</p>	
--	--	--	--

632.	Art. 335 ust. 4a uduir	UKNF	<p>Proponowana zmiana brzmienia art. 335 uduir:</p> <p>W art. 335 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:</p> <p>„Organ nadzoru może żądać od akcjonariusza krajowego zakładu ubezpieczeń lub krajowego zakładu reasekuracji przedstawienia informacji lub wyjaśnień w zakresie niezbędnym dla celów nadzoru.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Ze względu na brak prawnych podstaw do żądania informacji, które pozwolą na weryfikację adekwatności akcjonariuszy proponujemy wprowadzenie do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej przepisu upoważniającego organ nadzoru do bezpośredniego wezwania akcjonariuszy do złożenia wyjaśnień (np. w art. 335 ust. 4a).</p> <p>Ponadto postuluje się wprowadzenie do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej kompetencji KNF do dokonywania w sposób ciągły oceny adekwatności akcjonariuszy posiadających znaczące pakiety akcji krajowych zakładów ubezpieczeń. W 2017 r. EIOPA przeprowadziła ocenę wzajemną dotyczącą rękojmi członków zarządów, rad nadzorczych i akcjonariuszy, w jej ramach EIOPA wydała następującą rekomendację:</p> <p>„[...] KNF powinien dokonywać oceny lub weryfikacji akcjonariuszy posiadających znaczące pakiety akcji [tj. w rozumieniu przepisów prawa krajowego takich, którzy nabyli albo objęli akcje krajowego zakładu ubezpieczeń w liczbie zapewniającej osiągnięcie albo przekroczenie progów, o których mowa w art. 82 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej] w oparciu o podejście opierające się na ocenie ryzyka i z uwzględnieniem proporcjonalności, spełniania wymogów adekwatności (nie tylko w zakresie oceny jego sytuacji finansowej) w sposób ciągły, stosowanie do art. 26(3), 34(2), 59 i innych przepisów Dyrektywy Solvency II. Ocena lub weryfikacja adekwatności akcjonariuszy w sposób ciągły zapewni spełnienie</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Ewentualne zmiany w odpowiednich przepisach ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej dotyczące oceny adekwatności akcjonariuszy, zgodnie z postulatem KNF byłyby możliwe w przypadku, gdyby zmianie uległy odpowiednie przepisy dyrektywy Wypłacalność II.</p> <p>EIOPA opublikowała opinię w sprawie przeglądu dyrektywy Wypłacalność II na zlecenie KE w grudniu 2020 r. W szczególności EIOPA proponowała przyznanie organom nadzorczym państw członkowskich uprawnienia do dokonywania w sposób ciągły oceny adekwatności akcjonariuszy posiadających znaczące pakiety akcji zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z siedzibą na terytorium państw członkowskich UE (motyw 1.63, proponowana zmiana brzmienia art. 19 ust. 3 dyrektywy).</p> <p>W dniu 21 września 2021 r. Komisja Europejska przedstawiła</p>
------	------------------------	------	---	---

			<p>jednego z podstawowych warunków wykonywania działalności ubezpieczeniowej.”.</p> <p>W związku z powyższym celowe jest zaopatrzenie KNF w kompetencje do dokonywania w sposób ciągły oceny i weryfikacji spełniania wymogów adekwatności przez akcjonariuszy posiadających znaczące pakiety akcji.</p>	<p>projekt dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniająca dyrektywę 2009/138/WE w odniesieniu do proporcjonalności, jakości nadzoru, sprawozdawczości, środków dotyczących gwarancji długoterminowych, narzędzi makroostrożnościowych, ryzyka dla zrównoważonego rozwoju, nadzoru nad grupą i nadzoru transgranicznego. Propozycje legislacyjne KE nie zawierały zmiany brzmienia art. 19 ust. 3. W okresie październik 2021 r. – czerwiec 2022 r. toczyły się prace nad projektem dyrektywy zmieniającej dyrektywę Wyłagalność II na szczeblu Rady. W toku prac przedstawiciele poszczególnych Państw Członkowskich nie zgłaszali propozycji zbieżnych z postulatami UKNF.</p>
633.	Art. 339b uduir	UKNF	<p>Proponowane brzmienie nowego art. 339b ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej:</p> <p>„339b. [Obowiązki sprawozdawcze zakładów w likwidacji]</p> <p>Zakłady ubezpieczeń w likwidacji i zakłady reasekuracji w likwidacji przedstawiają organowi nadzoru zgodnie z art. 335 ust. 3 ustawy dane</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Przyjęcie argumentacji UKNF (definicja ZU i ZR) oznaczałoby, że wymóg zaprzestania przekazywania wskazanych</p>

		<p>i informacje, o których mowa w art. 304 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 do momentu wydania przez organ nadzoru decyzji w sprawie cofnięcia zezwolenia na wykonanie działalności ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej na podstawie art. 172 ustawy. Od momentu cofnięcia zezwolenia na wykonanie działalności ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej zakłady ubezpieczeń w likwidacji i zakłady reasekuracji w likwidacji nie ujawniają sprawozdania o wypłacalności i kondycji finansowej zgodnie z art. 291 ustawy.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>UKNF zidentyfikował konieczność uregulowania w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej w przypadku zakładów ubezpieczeń w likwidacji i zakładów reasekuracji w likwidacji kwestii raportowania danych i informacji, o których mowa w art. 304 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (tj. sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, regularnego sprawozdania dla organu nadzoru, sprawozdania dotyczącego własnej oceny ryzyka i wypłacalności oraz rocznych i kwartalnych formularzy sprawozdawczych zawierających dane ilościowe). Należy wskazać, iż w aktualnych przepisach prawa (w tym ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej) brak jednoznacznego wskazania do kiedy ww. zakłady powinny sporządzać i przekazywać do UKNF zgodnie z art. 335 ust. 3 uduir dane i informacje dla celów wypłacalności wskazane w art. 304 rozporządzenia delegowanego oraz odpowiednio do kiedy powinny być ujawniać sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej zgodnie z art. 291 ustawy, które są nie tylko przekazywane do UKNF, ale również publikowane na stronach internetowych zakładów.</p>	<p>danych i informacji nadzorczych oraz ujawniania sprawozdań o wypłacalności i kondycji finansowej z dniem cofnięcia zezwolenia wynika wprost z definicji zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji w dyrektywie Wypłacalność II. Projektodawca nie podziela takiej interpretacji.</p> <p>Zakład ubezpieczeń/reasekuracji w likwidacji i zakład ubezpieczeń/reasekuracji, któremu cofnięto zezwolenie pozostaje zakładem, który otrzymał zezwolenie na wykonywane działalności ubezpieczeniowej/reasekuracyjnej. Poszczególne przepisy dyrektywy odnoszą się także do takich zakładów. Po cofnięciu zakładowi zezwolenia na wykonywanie działalności zakład może złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy a następnie odwołać się do sądu (co miało już miejsce w przeszłości).</p> <p>Ponadto proponowany przepis wydaje się wadliwy, gdyż cofnięcie zezwolenia przez UKNF często poprzedza</p>
--	--	--	--

			<p>Jednocześnie należy wskazać, iż zgodnie z art. 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłagalność II) „zakład ubezpieczeń” oznacza zakład ubezpieczeń bezpośrednich na życie lub innych niż na życie, który uzyskał zezwolenie zgodnie z art. 14, natomiast zgodnie z art. 13 ust. 4 ww. dyrektywy „zakład reasekuracji” oznacza zakład, który zgodnie z art. 14 otrzymał zezwolenie na prowadzenie działalności reasekuracyjnej.</p> <p>Ponadto, należy wskazać, iż również definicja krajowego zakładu ubezpieczeń zawarta w art. 3 ust. 1 pkt 18 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz definicja krajowego zakładu reasekuracji zawarta w art. 3 ust. 1 pkt 19 odnoszą się do podmiotu, który uzyskał zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej lub odpowiednio reasekuracyjnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Mając na uwadze, iż art. 304 ww. rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 odnosi się do przekazywania danych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji nasuwa się wniosek, iż każdy zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji, który uzyskał zezwolenie na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej ma obowiązek przekazywać do organu nadzoru dane i informacje określone w ww. przepisie rozporządzenia delegowanego, zaś ww. obowiązki sprawozdawcze powinny zakończyć się wraz z cofnięciem zezwolenia.</p> <p>Dodatkowo należy wskazać, iż zgodnie z art. 274 ust. 1 ww. dyrektywy: „postępowanie likwidacyjne oraz ich skutki regulowane są przez prawo obowiązujące w państwie członkowskim siedziby, o ile inaczej nie przewidziano w art. 285-292.”.</p>	<p>likwidację zakładu. W szczególności zgodnie z art. 322 pkt 6 uduir, organ nadzoru może zarządzić likwidację przymusową zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji gdy zostało cofnięte zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej/reasekuracyjnej.</p> <p>Należy zwrócić uwagę, że w okresie październik 2021 r. – czerwiec 2022 r. toczyły się prace nad projektem dyrektywy zmieniającej dyrektywę Wyłagalność II na szczeblu Rady. Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 144 ust. 4 dyrektywy w przypadku cofnięcia zezwolenia państwa członkowskie zapewniają, aby w stosowanych przypadkach zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji nadal podlegały ogólnym zasadom i celom w zakresie nadzoru ubezpieczeniowego określonym w tytule I rozdział III, w stosownych przypadkach, do czasu wywiązania się z wszystkich zobowiązań z tytułu</p>
--	--	--	---	--

			<p>Uwzględniając powyższe UKNF postuluje o doprecyzowanie przedmiotowej kwestii w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.</p>	<p>umów ubezpieczenia lub umów reasekuracji lub wszczęcia jakiegokolwiek postępowania likwidacyjnego.</p> <p>Oznacza to, że zakłady, którym organ nadzorczy cofnął zezwolenie we wskazanym okresie będą obowiązane sporządzać sprawozdania dla celów nadzoru oraz sprawozdania o wypłacalności i kondycji finansowej do czasu spełnienia warunków w art. 144 ust. 4. Wskazany przepis nie budził kontrowersji.</p> <p>Propozycja UKNF wydaje się sprzeczna z proponowanymi zmianami w art. 144 ust. 4 dyrektywy Wypłacalność II.</p>
634.	Art. 390 ust. 3 uduir	UKNF	<p>Proponowana zmiana brzmienie art. 390 ust. 3:</p> <p>„3. Kapitałowy wymóg wypłacalności na poziomie grupy obliczany na podstawie danych skonsolidowanych (skonsolidowany kapitałowy wymóg wypłacalności grupy) oblicza się albo według standardowej formuły, albo według zatwierdzonego modelu wewnętrznego. Na potrzeby obliczania wypłacalności grupy przepisy art. 238–270 stosuje się odpowiednio.”.</p> <p>Postulat nie został zgłoszony w sierpniu 2021 r. Niemniej jednak podtrzymujemy propozycję zmiany brzmienia.</p> <p>Uzasadnienie:</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Uzasadnienie (nie do końca zrozumiałe) jest niespójne z treścią proponowanego przepisu. Proponowane brzmienie przepisu jest sprzeczne z zasadami techniki legislacyjnej, ponieważ:</p> <p>1) informacja, że przepis dotyczy obliczania skonsolidowanego SCR jest zawarta w art. 390 ust. 1.</p>

			<p>Uzupełnienie art. 390 (implementuje art. 230 dyrektywy Wypłacalność II) o podstawę prawną umożliwiającą zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji złożenie wniosku o stosowanie modelu wewnętrznego na potrzeby wyznaczenia kapitałowego wymogu wypłacalności (SCR) grupy (tylko grupy, bez możliwości stosowania go przez poszczególne zakłady wchodzące w skład grupy do wyznaczenia indywidualnych SCR tych zakładów); obecnie brak jest wskazania, który artykuł miałby być podstawą do złożenia takiego wniosku przez zakład ubezpieczeń/reasekuracji.</p>	<p>Nie jest potrzebne powtarzanie tej informacji w ust. 390 ust. 3; 2) nie znajduje uzasadnienia dodanie wyrazów „Kapitałowy wymóg wypłacalności na poziomie grupy obliczany na podstawie danych skonsolidowanych (skonsolidowany kapitałowy wymóg wypłacalności grupy) oblicza się albo według standardowej formuły, albo według zatwierdzonego modelu wewnętrznego” w ust. 3. Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem przepisu na potrzeby obliczania wypłacalności grupy przepisy art. 238–270 stosuje się odpowiednio. W szczególności odpowiednio stosuje się art. 249 ust. 1 uduir. Zgodnie z tym przepisem zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji posiadający udziały w innych zakładach może obliczać SCR na poziomie grupy według formuły standardowej albo według formuły standardowej i przy zastosowaniu częściowego modelu wewnętrznego albo według pełnego modelu wewnętrznego;</p>
--	--	--	---	--

				<p>Ponadto należy zwrócić uwagę, że:</p> <p>3) proponowany przez UKNF przepis art. 390 ust. 3 jest wewnątrznie sprzeczny. Z dodanego zdania wynika, że SCR na poziomie grupy jest obliczany albo według standardowej formuły, albo według zatwierdzonego modelu wewnętrznego. Z drugiej części zdania wynika, że SCR na poziomie grupy jest obliczany według formuły standardowej albo według formuły standardowej i przy zastosowaniu częściowego modelu wewnętrznego albo według pełnego modelu wewnętrznego;</p> <p>4) dodane pierwsze zdanie w przepisie ust. 3 jest sprzeczne z art. 230 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Wyplacalność II. Z art. 230 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Wyplacalność II wynika, że możliwe jest obliczanie SCR na poziomie grupy według formuły standardowej albo według formuły standardowej i przy zastosowaniu częściowego modelu wewnętrznego albo</p>
--	--	--	--	--

				według pełnego modelu wewnętrznego.
635.	Art. 390 ust. 3a-3c uduir	UKNF	<p>Proponowane brzmienie nowych ust. 3a-3c art. 390 uduir:</p> <p>„3a. Organ nadzoru będący organem sprawującym nadzór nad grupą wydaje, w drodze decyzji, zgodę na obliczanie skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy przy zastosowaniu modelu wewnętrznego na wniosek złożony przez grupę.</p> <p>3b. Organ nadzoru będący organem sprawującym nadzór nad grupą wydaje zgodę, o której mowa powyżej, lub odmawia wydania takiej zgody, w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania kompletnego wniosku.</p> <p>3c. Jeżeli organ nadzoru stwierdzi, że profil ryzyka grupy nie jest właściwie odzwierciedlony przez model wewnętrzny, organ nadzoru będący organem sprawującym nadzór nad grupą może nałożyć, w drodze natychmiast wykonalnej decyzji, narzut kapitałowy na skonsolidowany kapitałowy wymóg wypłacalności grupy. Jeżeli nałożenie narzutu kapitałowego, o którym mowa powyżej, nie byłoby właściwe, organ nadzoru może wymagać od grupy obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności według formuły standardowej. Przepisy art. 276–286 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 i wykonawcze standardy techniczne wydane na podstawie art. 37 ust. 8 dyrektywy 2009/138/WE stosuje się odpowiednio.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Uzupełnienie art. 390 (implementuje art. 230 dyrektywy Wypłacalność II) o podstawę prawną umożliwiającą zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji złożenie wniosku o stosowanie modelu wewnętrznego na potrzeby wyznaczenia kapitałowego wymogu wypłacalności (SCR) grupy (tylko grupy, bez możliwości stosowania go przez poszczególne zakłady wchodzące w skład grupy do</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Dodanie przepisów ust. 3a i 3b nie jest zasadne.</p> <p>Przepisy art. 343-346 rozporządzenia delegowanego Komisji 2015/35 dotyczą pełnych i częściowych modeli wewnętrznych wykorzystywanych do obliczania wyłącznie skonsolidowanego SCR grupy. Rozporządzenie delegowane 2015/35 obowiązuje bezpośrednio. Zgodnie z zasadami techniki legislacyjnej nie należy powtarzać przepisów rozporządzenia delegowanego w ustawie.</p> <p>Ponadto propozycje legislacyjne UKNF (art. 390 ust. 3a i 3b częściowo powtarzające regulacje zawarte w art. 343 i 345 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/35) nie są w pełni zgodne z odpowiednimi przepisami rozporządzenia delegowanego, ponieważ:</p> <p>1) pomijają konieczność prowadzenia konsultacji</p>

			<p>wyznaczania indywidualnych SCR tych zakładów); obecnie brak jest wskazania, który artykuł miałby być podstawą do złożenia takiego wniosku przez zakład ubezpieczeń/reasekuracji.</p>	<p>przez organ nadzoru będący organem sprawującym nadzór nad grupą z organami wchodzącymi w skład kolegium organów nadzoru;</p> <p>2) dyrektywa Wypłacalność II i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/35 nie przewidują <u>składania wniosku przez grupę</u>. Jest to niewykonalne w praktyce. Zgodnie z odpowiednimi przepisami rozporządzenia delegowanego wnioski są składane przez podmiot stojący na czele grupy (np. zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji posiadający udziały w innych zakładach).</p> <p>3) pomijają konieczność przekazania decyzji podmiotowi stojącemu na czele grupy i organom nadzorczym wchodzącym w skład kolegium.</p> <p>Dodanie przepisu art. 390 ust. 3c dającemu organowi nadzoru będącemu organem sprawującym nadzór nad grupą uprawnienie do nakładania narzutu kapitałowego</p>
--	--	--	---	--

				na SCR na poziomie grupy nie znajduje uzasadnienia. Wskazane uprawnienie organu nadzoru będącego organem sprawującym nadzór nad grupą jest określone w art. 392 ust. 2 uduir. Nie ma konieczności powtarzania tego przepisu w innym przepisie.
Art. 24. Zmiany do ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym				
636.	Art. 2 pkt 9 lit. j ustawy o biegłych rewidentach	PANA	<p>Rozszerzenie definicji JZP o największych emitentów papierów wartościowych nienotowanych na rynku regulowanym</p> <p>Proponowane jest rozszerzenie katalog podmiotów JZP o przedsiębiorców emitujących papiery wartościowe nienotowane na rynku regulowanym (obligacje, weksle inwestycyjne), którzy spełniają przesłanki wskazane w art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy o rachunkowości. Jest to postulat wprost wynikający z punktu 4.3.3. Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego i działania nr 66.</p> <p>Wyżej wspomniane podmioty, ze względu na skalę prowadzonej działalności (przychody, suma bilansowa, liczba osób zatrudnionych, finansowanie działalności poprzez środki pochodzące od inwestorów, w tym inwestorów indywidualnych), mogą w istotny sposób oddziaływać na rynek i ich kondycja finansowa może mieć duże znaczenie dla wielu interesariuszy. Z doświadczenia Agencji ponadto wynika, że w przypadku grup kapitałowych zdarzają się nadużycia w postaci wykazywania w sposób nieprawidłowy w sprawozdaniach finansowych transakcji dot. obligacji czy też transakcji pomiędzy podmiotami powiązanymi. Może to w istotny sposób zniekształcić</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>W pierwszej kolejności należy zauważyć, że skutki przepisu w brzmieniu zaproponowanym przez PANA wykraczają poza zakres, opisany w jego uzasadnieniu. Można bowiem zidentyfikować następujące ryzyka, idące za przedstawioną przez PANA zmianą, tj. w szczególności:</p> <p>a) wzrost kosztów pozyskania finansowania przez emitentów instrumentów dłużnych;</p> <p>b) nadmierne regulacje i obostrzenia w stosunku do prawa unijnego względem</p>

		<p>ocenę kondycji finansowej podmiotu przez jego kontrahentów – m.in. w odniesieniu do instrumentów dłużnych czy też w odniesieniu do emisji akcji czy udziałów. Powyższe zagadnienie było już sygnalizowane pismami z: 27 lipca 2020 r. i 28 października 2021 r. (sygn. 222/PANA/2020/MO) oraz 27 września 2021 r. (sygn. DP.021.16.2021). Powyższa zmiana może oznaczać konieczność podjęcia dodatkowych działań, analiz czy innych zmian przepisów prawa.</p> <p>Konieczne jest również, niezależnie od innych działań, stworzenie odrębnego publicznego rejestru podmiotów spełniających przesłanki wskazane w art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy o rachunkowości. Rejestr powinien obejmować co najmniej dane identyfikujące spółkę takie jak nazwa, NIP (zgodnie z danymi GUS istnieją osoby fizyczne prowadzące tak duże działalności gospodarcze, że spełniają definicję dużego podmiotu) oraz informacje o wyemitowanych papierach wartościowych.</p> <p>Jako minimalne należy wskazać konieczność prowadzenia rejestru ww. emitentów papierów wartościowych nienotowanych na rynku regulowanym, spełniających przesłanki wskazane w art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy o rachunkowości. Rejestr powinien obejmować co najmniej dane identyfikujące spółkę takie jak nazwa, NIP (zgodnie z danymi GUS istnieją osoby fizyczne prowadzące tak duże działalności gospodarcze, że spełniają definicję dużego podmiotu) oraz informacje o wyemitowanych papierach wartościowych.</p> <p>Powyższe postulaty wpisują się w Strategię Rozwoju Rynku Kapitałowego w zakresie podwyższenia jakości świadczonych usług i zwiększenie odpowiedzialności podmiotów pośredniczących zajmujących się dystrybucją instrumentów finansowych wśród inwestorów indywidualnych oraz zwiększenie przejrzystości rynku obligacji niepublicznych.</p> <p>Proponujemy rozważenie poniższej zmiany:</p>	<p>nowej grupy emitentów, którzy staną się JZP;</p> <p>c) spadek konkurencyjności rynku w Polsce z uwagi na brak przepisów w większości jurysdykcji krajów członkowskich UE, rozszerzających definicję JZP na emitentów instrumentów dłużnych, notowanych na rynkach nieregulowanych;</p> <p>d) odpływ emitentów z pozostałych rynków poprzez zaniechanie pozyskiwania finansowania w tej formie na rzecz innych typów instrumentów, nieuregulowanych w polskim prawie (generujących większe ryzyko dla nabywców).</p> <p>Ponadto przedstawiona przez PANA propozycja stoi w sprzeczności z założeniami Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego w zakresie działań mających na celu unikanie goldplatingu w regulacjach krajowych (działanie 4.3.2). Zgodnie z nimi należy dążyć: „aby rozwiązania legislacyjne</p>
--	--	---	--

			<p>„Proponujemy dodanie w art. 2 pkt 9 lit. j ustawy w brzmieniu:</p> <p><u>j) podmiotów spełniających przesłanki wskazane w art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości”.</u></p> <p>Ewentualnie możliwe jest dodanie art. 2 pkt 9 lit. j ustawy w brzmieniu: j) emitentów papierów wartościowych wprowadzonych do alternatywnego systemu obrotu, o którym mowa w art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, spełniających przesłanki wskazane w art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości”.</p>	<p>przyjęte w polskim prawodawstwie nadmiernie nie obciążały polskich podmiotów, szczególnie w porównaniu z podmiotami z innych państw członkowskich, w których analogiczna transpozycja przepisów unijnych do prawa krajowego charakteryzuje się literalnym podejściem do poszczególnych aktów prawnych”.</p>
637.	Art. 48 ust. 2 ustawy o biegłych rewidentach	PIBR	<p>Prosimy także o zmiany przepisów UoBR w zakresie czynności świadczonych przez podwykonawców, o których mowa w art. 48 ust. 2 tej ustawy. Jest to szczególnie istotne w związku z występującymi różnymi interpretacjami i różnorodną praktyką zlecenia niektórych czynności badania podwykonawcom. Art. 48 ust. 2 UoBR, który umożliwia powierzenie osobie fizycznej, osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej wpisanej na listę, o której mowa w art. 57 ust. 1 UoBR, zwanej dalej "podwykonawcą", wykonanie w imieniu innej firmy audytorskiej i na jej rzecz niektórych czynności badania. Stosownie do tych zapisów firmy audytorskie powierzają takiemu podwykonawcy pełnienie funkcji kluczowego biegłego rewidenta. Nie wykonuje on całości badania samodzielnie, ale jest kierownikiem zespołu badającego. Prawidłowość takiego podejścia powinno jasno wynikać z przepisów UoBR. Ustawa w obecnym kształcie nie reguluje expressis verbis kwestii zakresu prac możliwych do powierzenia podwykonawcy, dlatego, deklarując czynne uczestniczenie w procesie legislacyjnym, zwracamy się o wprowadzenie odpowiednich zmian przepisów, które będą odpowiednie dla firm audytorskich i stworzą rozwiązania dla bezpiecznego funkcjonowania rynku audytorskiego.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres objęty projektem, a także ma charakter systemowy i w związku z tym wiąże się z koniecznością podjęcia dodatkowych analiz.</p>

		<p>W nawiązaniu do pisma Polskiej Izby Biegłych Rewidentów z dnia 30 listopada 2022 r. znak pisma: R-20221130-004, Krajowa Rada Biegłych Rewidentów zwraca się z wnioskiem o rozważenie wprowadzenia zmian do ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1302), dalej: „UoBR”, regulujących szczególnie przypadki współpracy biegłych rewidentów z firmami audytorskimi.</p> <p>Obecnie, zgodnie z art. 3 ust. 2 UoBR, biegły rewident może wykonywać zawód m.in. jako (i) osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą we własnym imieniu i na własny rachunek, o której mowa w art. 46 pkt 1 (firma audytorska prowadząca działalność w formie działalności gospodarczej prowadzonej przez biegłego rewidenta we własnym imieniu i na własny rachunek), a także jako (ii) osoba fizyczna, w tym osoba prowadząca działalność gospodarczą, inną niż osoba, o której mowa w art. 46 pkt 1, która zawarła umowę cywilnoprawną z firmą audytorską, o której mowa w art. 46.</p> <p>Proponowane zmiany polegałyby na:</p> <ol style="list-style-type: none">1. usunięciu z art. 48 ust 2 UoBR słowa "niektórych": „art. 48 ust. 2. Przeprowadzając badanie, firma audytorska może w drodze umowy zawartej w formie pisemnej, powierzyć osobie fizycznej, osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej wpisanej na listę, o której mowa w art. 57 ust. 1, zwanej dalej „podwykonawcą”, wykonanie w jej imieniu i na jej rzecz czynności badania.”;2. usunięcia z art. 3 ust. 2 pkt 4 UoBR słów „inna, niż osoba, o której mowa w art. 46 ust. 1”: <p>„4) osoba fizyczna, w tym osoba prowadząca działalność gospodarczą, która zawarła umowę cywilnoprawną z firmą audytorską, o której mowa w art. 46.”.</p>	
--	--	--	--

			<p>Uzasadnienie</p> <p>Wprowadzone zmiany umożliwiłyby biegłemu rewidentowi prowadzącemu własną firmę audytorską jako działalność gospodarczą prowadzoną przez niego we własnym imieniu i na własny rachunek (art. 46 pkt 1 UoBR) wykonywanie wszystkich czynności badania i pełnienie roli kluczowego biegłego rewidenta na zleceniach badania, gdzie zleceniobiorcą jest inna firma audytorska.</p> <p>Potrzeba taka wynika z konieczności zrównania możliwości wykonywania zawodu na tych samych warunkach w przypadku biegłych rewidentów prowadzących firmy audytorskie (najczęściej jednoosobowe działalności gospodarcze lub innego rodzaju małe firmy audytorskie) oraz biegłych rewidentów wykonujących swoje prace w ramach działalności gospodarczej nie będącej firmą audytorską, również w ramach umowy z inną firmą audytorską.</p> <p>Obecne brzmienie przepisów rodzi wątpliwości natury prawnej, czy biegły rewident wykonujący czynności jako podwykonawca (w ramach umowy pomiędzy firmami audytorskimi na rzecz innej firmy audytorskiej jako zleceniodawcy) może być kluczowym biegłym rewidentem, jako że kluczowy biegły rewident nie ogranicza się tylko do niektórych czynności badania. De facto, kluczowy biegły rewident nie jest zobowiązany wykonywać sam wszystkich czynności badania, jednakże zważywszy na niejednoznaczne brzmienie przepisu proponujemy jak na wstępie.</p>	
638.	Art. 121 ust. 1a ustawy o biegłych rewidentach	PIBR	<p>„Agencja nie wszczyna postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 3), jeżeli waga nieprawidłowości, o których mowa w art. 182 ust. 1 jest znikoma.”.</p> <p>Wprowadzić w art. 121 UoBR ust. 1a.</p> <p>Wprowadzenie tego przepisu umożliwi Agencji nie wszczynanie postępowań w przypadku zidentyfikowania nieprawidłowości, które są nieistotne (nieznaczące).</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Podejście takie doprowadziłoby do sytuacji w której drobne uchybienia firmy audytorskiej nie byłyby usuwane przez firmę audytorską i mogłyby przybrać charakter powtarzający się bez</p>

				<p>możliwości wpływu Agencji na taką sytuację. W kwestii drobnych naruszeń w uobr zostały przewidziane m.in. kary administracyjne od upomnienia poprzez karę pieniężną bez określenia jej dolnej granicy, oraz przesłanki wymiaru kary, o których mowa w art. 183 ust. 6 uobr.</p> <p>Należy też mieć na uwadze, że według art. 190 uobr w przypadku wypełnienia obowiązku, którego niezrealizowanie stanowiło naruszenie, o którym mowa w art. 182 ust. 1, można odstąpić od wymierzenia kary. W przypadku odstąpienia od wymierzenia kary postępowanie umarza się.</p> <p>Niezależnie od powyższego, proponowane rozwiązanie byłoby niespójne m.in. z art. 189f § 1 pkt 1 kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.</p>
--	--	--	--	--

639.	art. 129 ust. 3 pkt 8 ustawy o biegłych rewidentach	KZBS	<p>Praktyka stosowania ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich i nadzorze publicznym (Dz.U. z 2020 r. poz. 1415 zwana dalej Ustawą o Biegłych Rewidentach) wskazuje przede wszystkim na problem ze spełnieniem kryterium dotyczącego stażu pełnienia funkcji w radzie nadzorczej (12 lat - art. 129 ust. 3 pkt 8 Ustawy o Biegłych Rewidentach). Dotyczy to zarówno przypadku powoływania komitetu audytu ze składu rady nadzorczej, jak również powierzania funkcji komitetu audytu całej radzie nadzorczej. Kryterium niezależności, o którym mowa w art. 129 ust. 3 pkt 8 przedmiotowej ustawy w żaden sposób nie uwzględnia specyfiki banku działającego w formie spółdzielni, w którym mogą zasiadać wyłącznie osoby będące członkami danego banku (art. 45 § 2 Prawa spółdzielczego). W tym kontekście należy zauważyć, że w organach nadzorczych banków spółdzielczych zasiadają osoby mające stosowne kompetencje do</p> <p>sprawowania nadzoru, lecz jednocześnie sprawują swoje funkcje przez wiele lat.</p> <p>Należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 129 ust. 1 Ustawy o Biegłych Rewidentach wymóg niezależności w zakresie maksymalnego okresu sprawowania funkcji w radzie nadzorczej banku spółdzielczego musi spełniać większość członków komitetu audytu.</p> <p>Celem zapewnienia spełnienia ww. wymogu ustawowego niezbędne jest wprowadzanie odpowiednich zapisów w regulaminach dotyczących wyboru członków rady nadzorczej. W tym kontekście szczególnie niepokojąca jest kształtująca się w ostatnim czasie praktyka orzecznicza, zgodnie z którą sądy unieważniają uchwały Zgromadzenia Przedstawicieli o wyborze Rady Nadzorczej i uchwaleniu Regulaminu wyborów wdrażających zastosowanie oceny odpowiedniości z wymogami niezależności Rady (wyrok I ACa 1406/20), argumentując że przedmiotowe postanowienia stanowią nieuzasadnione ograniczenie biernego prawa wyborczego, co jest sprzeczne z ustawą Prawo</p>	<p>Postulat nieuwzględniony.</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres objęty projektem. Tym niemniej propozycja zmiany zostanie w przyszłości poddana analizie.</p>
------	---	------	---	--

		<p>spółdzielcze. Wydając przedmiotowy wyrok Sąd natomiast nie odniósł się do zasad powoływania członków rady nadzorczej uregulowanych w Prawie bankowym oraz Ustawie o Biegłych Rewidentach.</p> <p>Przy utrzymaniu takiej linii orzeczniczej banki, a w zasadzie ich członkowie, będą pozbawieni możliwości kształtowania składu rady nadzorczej z uwzględnieniem wymogów niezależności członków komitetu audytu.</p> <p>Wymóg dotyczący maksymalnego okresu zasiadania w radzie nadzorczej nie wynika z implementowanej przez Ustawę o Biegłych Rewidentach Dyrektywy 2014/56/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zmieniającej Dyrektywę 2006/43/WE (zwanej dalej Dyrektywą). Co więcej Dyrektywa pozwala na zastosowanie odstępstwa w przedmiotowym zakresie, chociażby w art. 39 ust. 5 umożliwiającym zwolnienie komitetu audytu z wymogów dotyczących niezależności w przypadku, gdy wszyscy członkowie komitetu ds. audytu są członkami organu administracyjnego lub nadzorczego badanej jednostki, <i>tj. skorzystania z opcji przewidzianej w art. 128 ust. 4 Ustawy o Biegłych Rewidentach</i>.</p> <p>Na chwilę obecną żadne z odstępstw, na które pozwala Dyrektywa nie zostało wprowadzone do Ustawy o Biegłych Rewidentach.</p> <p>Niezależnie od powyższego, pragniemy zwrócić uwagę, iż w art. 128 i 129 Ustawy o Biegłych Rewidentach występuje niespójność dotycząca okresów wymienionych w art. 128 ust. 5 i art. 129 ust. 3 pkt 1 i 2.</p> <p>Zgodnie z art. 129 ust. 1 i 2 członek komitetu audytu jest niezależny od danej jednostki zainteresowania publicznego, jeżeli:</p> <ul style="list-style-type: none">▪ nie należy ani w okresie ostatnich 5 lat od dnia powołania nie należał do kadry kierowniczej wyższego szczebla, w tym nie jest ani nie był członkiem zarządu lub innego organu	
--	--	---	--

			<p>zarządzającego danej jednostki zainteresowania publicznego lub jednostki z nią powiązanej;</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ nie jest ani nie był w okresie ostatnich 3 lat od dnia powołania pracownikiem danej jednostki zainteresowania publicznego lub jednostki z nią powiązanej, z wyjątkiem sytuacji gdy członkiem komitetu audytu jest pracownik nienależący do kadry kierowniczej wyższego szczebla, który został wybrany do rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego lub kontrolnego danej jednostki zainteresowania publicznego jako przedstawiciel pracowników. <p>Natomiast zgodnie z art. 128 ust. 5 w przypadku banków spółdzielczych, spełniających kryteria wskazane w art. 128 ust. 4 wskazane powyżej okresy niepełnienia funkcji wynoszą rok, w przypadku gdy funkcje członków komitetu audytu zostają powierzone radzie nadzorczej. Taki sam skrócony okres do jednego roku powinien w przypadku banków spółdzielczych odnosić się do powoływanych spośród członków rady nadzorczej członków komitetu audytu.</p> <p>Zważywszy na powyższe, w ocenie KZBS niezbędne jest wprowadzenie zmian legislacyjnych uwzględniających specyfikę sektora bankowości spółdzielczej.</p> <p>W związku z tym proponujemy w art. 128 Ustawy o Biegłych Rewidentach:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ust. 5 nadać następujące brzmienie: <i>Z zastrzeżeniem ust. 6 w przypadkach o których mowa w ust. 3 i 4, przepisy art. 129 ust. 1, 3 i 5 stosuje się odpowiednio. z tym że w przypadku banków spółdzielczych i podmiotów, o których mowa w art. 2 pkt 9 lit. i, okresy, o których mowa w</i> 	
--	--	--	---	--

			<p><i>art. 129 ust. 3 pkt 1 i 2, wynoszą rok.</i></p> <p>2) po ust. 5 dodać nowy ust. 6 o następującym brzmieniu:</p> <p><i>W przypadku banków spółdzielczych oraz podmiotów, o których mowa w art. 2 pkt 9 lit. i, do członków komitetów audytu:</i></p> <p>1) <i>okresy, o których mowa w art. 129 ust. 3 pkt 1 i 2, wynoszą rok;</i></p> <p>2) <i>nie stosuje się art. 129 ust. 3 pkt. 8.</i></p> <p>Alternatywnie poddajemy pod rozagę implementację ww. rozwiązania przewidzianego w art. 39 ust. 5 Dyrektywy. Wówczas art. 128 ust. 5 otrzymałby następujące brzmienie:</p> <p><i>„5. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 i 4 pkt. 2 i 4 przepisy art. 129 ust. 1, 3 i 5 stosuje się odpowiednio. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt. 1 i 3 nie stosuje się przepisów art. 129 ust. 1 i 3”.</i></p>	
640.	Art. 190 ustawy o biegłych rewidentach	PIBR	<p>„W przypadku wypełnienia obowiązku, którego niezrealizowanie stanowiło naruszenie, o którym mowa w art. 182 ust. 1, odstępuje się od wymierzenia kary. W przypadku odstąpienia od wymierzenia kary postępowanie umarza się.”.</p> <p>Zmienić treść art. 190 UoBR.</p> <p>Wprowadzenie zmiany do art. 190 UoBR , pozwoli Agencji na odstąpienie od wymierzenia kary jeśli FA wykonała zalecenia w sposób wystarczający i odpowiadający przedstawionym w raporcie z kontroli zaleceniom.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Przepis ten dotyczy różnorodnych przypadków i nie odnosi się wyłącznie do zaleceń z raportu z kontroli. Poza tym należy zwrócić uwagę, że kwestia oceny czy naruszenie w takiej sytuacji zasługuje na zastosowanie przepisu czy też nie, winna należeć do Agencji.</p>

Art. 25. Zmiany do ustawy z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń

641.	Art. 8 ust. 1a ustawy o dystrybucji ubezpieczeń	UKNF	<p>Proponowane brzmienie nowego ust. 1a art. 8 udu:</p> <p>„1a. Analiza wymagań i potrzeb klienta w zakresie ochrony ubezpieczeniowej przeprowadzana jest przez dystrybutora ubezpieczeń w sposób udokumentowany. Dokumentacja powinna być przechowywana przez dystrybutora przez okres uwzględniający termin przedawnienia roszczeń dla zawartej umowy danego rodzaju.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Z uwagi na istotne znaczenie dla interesów klienta dokonania rzetelnej analizy jego wymagań i potrzeb w zakresie ochrony ubezpieczeniowej i wzmocnienia jego pozycji w przypadku ewentualnego sporu z dystrybutorem ubezpieczeń, zasadne jest wprowadzenie obowiązku dokumentowania przez dystrybutorów ubezpieczeń tej czynności, a także przechowywania przedmiotowej dokumentacji. Przechowywanie tej dokumentacji umożliwi również efektywniejszy nadzór nad działalnością dystrybutorów ubezpieczeń.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Standardy regulujące transakcje sprzedaży określił art. 20 dyrektywy IDD, przez co jest jednolicie rozumiany w UE. Z kolei kwestię dokumentowania dystrybucji produktów reguluje art. 12 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/2358 z dnia 21 września 2017 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 w odniesieniu do wymogów w zakresie nadzoru nad produktem i zarządzania nim dla zakładów ubezpieczeń i dystrybutorów ubezpieczeń. Zgodnie z tym przepisem odpowiednie działania podejmowane przez dystrybutorów ubezpieczeń w związku z ich rozwiązaniami w zakresie dystrybucji produktów są odpowiednio dokumentowane, dokumentację zaś przechowuje się do celów audytu i udostępnia właściwym organom na ich wniosek.</p>
------	--	-------------	---	--

				<p>Rozporządzenie to jest bezpośrednio stosowane. Przy czym kwestie implementacji prawa UE pozostają poza przedmiotem regulacji niniejszego projektu.</p> <p>Ponadto, co do potrzeby takiej regulacji na konferencji uzgodnieniowej nie osiągnięto konsensusu. W szczególności przedstawiciel Rzecznika Finansowego nie sprzeciwił się propozycji, ale wyraził wątpliwość czy jest to rozwiązanie niezbędne. Jeżeli dystrybutor nie dokumentuje procesu sprzedaży nie będzie posiadał dowodów na wypełnienie ciężących na nim obowiązków.</p>
642.	Art. 71 ust. 3a	UKNF	<p>Proponowane brzmienie nowego ust. 3a art. 71 udu: „3a. Czynności kontrolne mogą być wykonywane zdalnie.”;</p> <p>Uzasadnienie: Zmiana ma na celu wprowadzenie możliwości doręczeń elektronicznych w rozumieniu ustawy o doręczeniach elektronicznych w odniesieniu do czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych Komisji Nadzoru Finansowego niemających formy decyzji administracyjnej, o których mowa w ustawie z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń, w przypadku gdy czynności te będą realizowane zdalnie z wykorzystaniem dokumentów w postaci</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Analogiczny przepis zawarty jest w art. 51 ust. 3a Prawa przedsiębiorców. Zgodnie natomiast z art. art. 78 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5</p>

			elektronicznej. Projekt ustawy o doręczeniach elektronicznych wprowadza zmiany w tym zakresie m.in. w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, nie przewiduje jednak zmian w ustawie z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń. Zachodzi konieczność ujednoczenia zasad wykonywania czynności kontrolnych i nadzorczych w ramach wszystkich segmentów rynku finansowego.	Prawa przedsiębiorców (w tym art. 51 ust. 3a.) W związku z tym propozycja dodania ust. 3a w art. 71 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej jest nadmiarowa.
DODATKOWE POSTULATY DO USTAW NIEOBJĘTYCH PROJKETEM				
Zmiany do ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych				
643.	Art. 4a pkt 30c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych	PFR S.A.	<p>1) Po art. 4a pkt 30b) dodaje się pkt 30c) o następującym brzmieniu: „30c) alternatywnym funduszu inwestycyjnym – oznacza to alternatywny fundusz inwestycyjny w rozumieniu ustawy o funduszach inwestycyjnych;”</p> <p>Uzasadnienie zmiany:</p> <p>Uzasadnieniem postulowanych zmian pozostaje fakt, że innowacyjność gospodarki jest jednym z podstawowych czynników jej konkurencyjności i efektywności. Wprowadzanie rozwiązań innowacyjnych jest związane z rozwojem rynku funduszy tzw. „wysokiego ryzyka”, czyli venture capital. Fundusze tego typu w ostatnich latach stały się główną siłą napędową tworzenia i rozwoju przedsiębiorstw innowacyjnych oraz wdrażających postęp technologiczny. W tym kontekście istotne jest aby fundusze venture capital działały w korzystnym i spójnym systemie podatkowym.</p> <p>Większość polskich funduszy venture capital działa w formie funduszy inwestycyjnych (najczęściej są to fundusze inwestycyjne zamknięte)</p>	Postulat nieuwzględniony – zmiany wykraczają poza zakres przedmiotowy projektowanej ustawy. Propozycje zostały przekazane do Departamentu właściwego w zakresie podatków dochodowych MF.

		<p>oraz alternatywnych spółek inwestycyjnych. Proponowane zmiany dotyczą tej drugiej formy działalności.</p> <p>Przepisy ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych („Ustawa CIT”) zawierają korzystne uregulowania dotyczące zwolnienia z opodatkowania dochodów alternatywnych spółek inwestycyjnych z tytułu ze zbycia udziałów (akcji), pod warunkiem że alternatywna spółka inwestycyjna, która zbywa udziały (akcje), posiadała przed dniem zbycia bezpośrednio nie mniej niż 5% udziałów (akcji) w kapitale spółki, której udziały (akcje) są zbywane, nieprzerwanie przez okres dwóch lat (art. 17 ust. 1 pkt 58 a) Ustawy CIT).</p> <p>Jednakże regulacja ta nie jest wystarczająca, gdyż nie obejmuje tzw. funduszy funduszy, które stają się inwestorami w innych alternatywnych funduszach inwestycyjnych i nie dokonują inwestycji bezpośrednich w poszczególne przedsiębiorstwa.</p> <p>Prowadzenie działalności jako fundusz funduszy na rynku venture capital i private equity pozostaje obecnie luką w polskim ekosystemie instrumentów finansowych m. in. z uwagi na uwarunkowania podatkowe, gdzie potencjalne opodatkowanie następuje na każdym z poziomów, tj. na poziomie funduszu venture capital, funduszu funduszy oraz uczestnika funduszu funduszy.</p> <p>Dochody osiągnięte przez alternatywne spółki inwestycyjne działające jako fundusz funduszy i inwestujące za pośrednictwem funduszy venture capital co do zasady nie korzystają już ze zwolnienia przewidzianego dla alternatywnych spółek inwestycyjnych dokonujących inwestycji bezpośrednich. W praktyce bowiem wymagałoby to nie tylko wyboru funduszu emitującego akcje lub udziały, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 58a Ustawy CIT, ale również obejmowanie więcej niż 5% w kapitalizacji takiego wehikułu, co w przypadku polskiego rynku funduszu funduszy często jest nieosiągalne mając na uwadze na poziom kapitalizacji osiąganą przez</p>	
--	--	---	--

		<p>najlepsze fundusze venture capital rzędu miliardów dolarów. Wobec tego identyfikuje się dwie podstawowe kwestie wymagające ingerencji ustawodawcy.</p> <p>Po pierwsze zbycie ogółu praw i obowiązków w alternatywnej spółce inwestycyjnej nie mającej osobowości prawnej z siedzibą poza granicami Polski nie korzysta ze zwolnienia. Zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 58 a) Ustawy CIT zwolnieniem objęte jest zbycie „udziałów (akcji)”. Z kolei zgodnie z art. 4a przez udziały (akcje) należy także rozumieć ogół praw i obowiązków wspólnika w spółce, o której mowa w art. 1 ust. 3 Ustawy CIT, czyli ogół praw i obowiązków w spółkach komandytowych i komandytowo-akcyjnych z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej. Oznacza to, zbycie ogółu praw i obowiązków w zagranicznych odpowiednikach polskich spółek komandytowych i komandytowo-akcyjnych nie korzysta już ze zwolnienia bez względu na udział polskiego funduszu funduszy w takich wehikule i okres utrzymywania inwestycji. To nierówne traktowanie nie ma żadnego uzasadnienia i wpływa negatywnie na rozwój rynku venture capital.</p> <p>Po drugie, w obecnej sytuacji zbycie udziałów (akcji) przez alternatywne spółki inwestycyjne korzysta ze zwolnienia tylko w przypadku wcześniejszego bezpośredniego ich posiadania przez alternatywne spółki inwestycyjne. Jak wskazano wyżej, bezpośrednia inwestycja w spółki nie jest jedyną formą inwestowania przez fundusze venture capital działające w formie alternatywnych spółek inwestycyjnych. Inwestycje wehikułów działających w formule funduszu funduszy dokonywane są w dużej części za pośrednictwem funduszy venture capital niemających osobowości prawnej, które z kolei inwestują bezpośrednio w udziały (akcje). Sytuacja taka wynika ze specyfiki inwestycji typu venture capital, gdzie spółki niemające osobowości prawnej pełnią rolę funduszy w stosunku do innych funduszy wspólnie w nie inwestujących. Jednocześnie w chwili zbycia udziałów (akcji) funduszu funduszy zwykle spełnione są pośrednio</p>	
--	--	--	--

			<p>warunki zwolnienia z art. 17 ust. 1 pkt 58 a) Ustawy CIT tj. alternatywna spółka inwestycyjna posiada za pośrednictwem spółki nie mającej osobowości prawnej 5% udziałów (akcji) zbywanej spółki przez okres dwóch lat, jednakże, ze względu na wymóg bezpośredniego posiadania, zwolnienie przysługuje. Ograniczenie to bezzasadnie ogranicza możliwości inwestycyjne funduszy venture capital i w tym celu proponowane jest rozszerzenie zwolnienia.</p> <p>Mając na uwadze powyższe w/w kwestie mogą zostać rozwiązane poprzez wprowadzenie regulacji o treści zgodnej z proponowanym art. 17 ust. 1 pkt 58aa) i 58 ab) Ustawy CIT. Pozwoli to bowiem na rozszerzenie zwolnienia ASI również na przychody ze zbycia ogółu praw i obowiązków oraz przychody związane z uczestnictwem ASI w alternatywnych funduszach inwestycyjnych, bez względu na formę prowadzenia przez nie działalności i poziom zaangażowania ASI.</p> <p>W odniesieniu do postulowanego dodania art. Art. 17 ust. 1 pkt 58ac) wskazujemy, że gałąź rynku venture capital obejmująca finansowanie dłużne pozostaje mniej korzystne podatkowo wobec finansowania poprzez obejmowanie udziałów lub akcji w przedsiębiorstwach będących przedmiotem inwestycji. Jednocześnie oba w/w sposoby finansowania pozostają tożsame co do funkcji, która pełnią na rynku private equity i venture capital, wobec czego brak jest podstaw do ich odmiennego traktowania. Postulowana zmiana art. 17 ust. 1 pkt. 58ac) niweluje przedmiotową różnicę i w efekcie jej wprowadzenia wybór sposobu finansowania przez alternatywne spółki inwestycyjne będzie pozostawał uzależniony od kompetencji i doświadczenia podmiotu zarządzającego alternatywną spółką inwestycyjną, a nie konsekwencjami podatkowymi związanymi z wyborem określonej formy inwestowania.</p>	
644.	Art. 9 ust. 6 ustawy o podatku	GPW	Pakiet zmian dotyczących ETF (zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych)	Postulat bezprzedmiotowy

	dochodowym od osób fizycznych		<p>W art. 9 ust. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6. Przepis ust. 3 ma zastosowanie do strat z odpłatnego zbycia udziałów (akcji) w spółce, udziałów w spółdzielni, papierów wartościowych, w tym z odpłatnego zbycia papierów wartościowych na rynku regulowanym w ramach krótkiej sprzedaży i odpłatnego zbycia pochodnych instrumentów finansowych oraz z realizacji praw z nich wynikających, a także z tytułu objęcia udziałów (akcji) w spółce albo wkładów w spółdzielni, w zamian za wkład niepieniężny w postaci innej niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowana część oraz z tytułu zbycia jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy.”;</p>	<p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>
645.	Art. 13 pkt. 7 ustawy z podatku dochodowym od osób fizycznych	KZBS	<p>Przepis art. 22aa ustawy Prawo bankowe wymaga od członka rady nadzorczej banku spółdzielczego posiadania odpowiednich kwalifikacji. Zatem po stronie członka rady nadzorczej powstaje obowiązek szkolenia i podnoszenia kwalifikacji, a po stronie banku spółdzielczego obowiązek zapewnienia na ten cel środków.</p> <p>W praktyce powstają istotne wątpliwości dotyczące klasyfikacji kosztów szkoleń dla członków rad nadzorczych w zakresie przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1128, zwanej dalej UPDOF) oraz ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 423, dalej USUS).</p> <p>Zgodnie z art. 4 pkt 9 USUS przychodem w rozumieniu ustawy są przychody z działalności wykonywanej osobiście przez osoby należące do składu rad nadzorczych, niezależnie od sposobu ich powoływania.</p> <p>Art. 18 ust. 4 pkt 10 tej ustawy stanowi, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 22 - stanowi przychód - łącznie z kosztami uzyskania i kwotą podatku, o których mowa w przepisach UPDOF.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony – zmiany wykraczają poza zakres przedmiotowy projektowanej ustawy. Propozycje zostały przekazane do Departamentu właściwego w zakresie podatków dochodowych MF.</p>

		<p>Z przepisu nie wynika, że przychód członka rady nadzorczej stanowią pokrywane przez spółdzielnię lub spółkę koszty:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) szkoleń członka rady nadzorczej, w tym związane ze szkoleniami koszty dojazdów i zakwaterowania, 2) dojazdu i zakwaterowania związanych z udziałem członka w posiedzeniach i pracach rady nadzorczej. <p>Mimo, że koszty z powyższego tytułu trudno zaliczyć do przychodów, jak w przypadku wynagrodzenia z tytułu pełnionej funkcji członka rady nadzorczej, to w praktyce pojawiają się interpretacje o uznaniu tych kosztów za przychód członka rady nadzorczej podlegający oskładkowaniu. Celem uniknięcia wątpliwości niezbędne jest doprecyzowanie w UPDOF oraz USUS, poprzez wyraźne wskazanie, że ww. koszty nie stanowią przychodu członka rady banku spółdzielczego, stanowiącego podstawę wymiaru składek.</p> <p>Postulowane zmiany, są również niezbędne z uwagi na konsekwencje wynikające z przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2021 r. poz. 266). Zgodnie bowiem z przedmiotowymi przepisami rolnicy podlegający obowiązkowym ubezpieczeniom rolników, mogą nadal podlegać temu ubezpieczeniu, pomimo objęcia ich ubezpieczeniem społecznym z tytułu pełnienia funkcji w radzie nadzorczej wyłącznie gdy przychód osiągnięty z tytułu pełnienia funkcji w radzie nadzorczej w rozliczeniu miesięcznym nie przekraczał kwoty równej minimalnemu wynagrodzeniu za pracę, ustalonemu na podstawie odrębnych przepisów.</p> <p>Przekroczenie przez rolnika miesięcznego limitu kwoty przychodu osiągniętego z tytułu członkostwa w radzie nadzorczej będzie skutkowało ustaniem ubezpieczenia społecznego rolników za miesiąc, w którym kwota ta została przekroczona.</p>	
--	--	---	--

			<p>Zatem wyłączenie powyższych kosztów z przychodów członka rady będzie skutkowało nie objęciem ich ubezpieczeniem społecznym (ZUS), a tym samym kwoty wydatkowane na ten cel nie będą miały negatywnego wpływu na ubezpieczenie rolników.</p> <p>Zmiana przepisów we wnioskowanym zakresie jest niezbędna dla zapewnienia kompetentnego składu rad nadzorczych, zgodnie z wymaganiami przepisów prawa krajowego oraz unijnego.</p> <p>Brak precyzyjnych przepisów oraz negatywne interpretacje organów administracji publicznej skutkujące ryzykiem utraty przez większość członków rad nadzorczych tytułu do ubezpieczenia społecznego rolników, spowodują realne ryzyko braku chętnych do pełnienia funkcji członków rad nadzorczych w bankach spółdzielczych.</p> <p>Zatem wyłączenie powyższych kosztów z przychodów członka rady będzie skutkowało nie objęciem ich ubezpieczeniem społecznym (ZUS), a tym samym kwoty wydatkowane na ten cel nie będą miały negatywnego wpływu na ubezpieczenie rolników.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy:</p> <p>1) W art. 13 pkt. 7 ustawy z dnia 26 lipca 1996 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1128) nadać następujące brzmienie:</p> <p><i>„7) przychody otrzymywane przez osoby, niezależnie od sposobu ich powoływania, należące do składu zarządów, rad nadzorczych, komisji lub innych organów stanowiących osób prawnych, do których nie wlicza się kosztów pokrywanych przez bank:</i></p> <p><i>a) szkoleń członka rady nadzorczej, realizowanych na podstawie art. 22aa ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe,</i></p> <p><i>b) dojazdu i zakwaterowania członka rady nadzorczej banku, związanych z udziałem w szkoleniach, o których mowa w lit. a) oraz posiedzeniach i pracach rady nadzorczej.”</i></p>	
--	--	--	---	--

646.	Art. 17 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych	GPW	<p>Pakiet zmian dotyczących ETF (zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych)</p> <p>W art. 17:</p> <p>a) ust. 1 pkt 6 lit. a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„a) odpłatnego zbycia udziałów (akcji), udziałów w spółdzielni, papierów wartościowych oraz jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy”,</p> <p>b) w ust. 1ab pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) z odpłatnego zbycia udziałów (akcji), udziałów w spółdzielni, papierów wartościowych oraz jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy powstaje w momencie przeniesienia na nabywcę własności udziałów (akcji), udziałów w spółdzielni, papierów wartościowych oraz jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy”;</p>	<p>Postulat bezprzedmiotowy</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>
647.	Art. 17 ust. 1 pkt 58aa, 58 ab i 58 ac ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych	PFR S.A.	<p>2) Po art. 17 ust. 1 pkt 58a) dodaje się pkt 58aa), pkt 58ab) oraz 58ac) o następującym brzmieniu:</p> <p>„58aa) dochody (przychody) alternatywnych spółek inwestycyjnych uzyskane w roku podatkowym ze zbycia udziałów (akcji), ogółu praw i obowiązków w spółce niebędącej osobą prawną, jednostek uczestnictwa, certyfikatów inwestycyjnych oraz innych tytułów uczestnictwa w alternatywnych funduszach inwestycyjnych.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony – zmiany wykraczają poza zakres przedmiotowy projektowanej ustawy. Propozycje zostały przekazane do Departamentu właściwego w zakresie podatków dochodowych MF.</p>

		<p>„58ab) dochody (przychody) alternatywnych spółek inwestycyjnych uzyskane w roku podatkowym z alternatywnych funduszy inwestycyjnych, w tym także z udziału w zysku alternatywnego funduszu inwestycyjnego lub jakiegokolwiek innej dystrybucji dokonanej przez alternatywny funduszu inwestycyjny.</p> <p>„58ac) dochody (przychody) alternatywnych spółek inwestycyjnych z odsetek uzyskanych w roku podatkowym z pożyczek (kredytów) udzielonych przez alternatywną spółkę inwestycyjną zgodnie z określoną polityką inwestycyjną.”</p> <p>Uzasadnienie zmiany:</p> <p>Uzasadnieniem postulowanych zmian pozostaje fakt, że innowacyjność gospodarki jest jednym z podstawowych czynników jej konkurencyjności i efektywności. Wprowadzanie rozwiązań innowacyjnych jest związane z rozwojem rynku funduszy tzw. „wysokiego ryzyka”, czyli venture capital. Fundusze tego typu w ostatnich latach stały się główną siłą napędową tworzenia i rozwoju przedsiębiorstw innowacyjnych oraz wdrażających postęp technologiczny. W tym kontekście istotne jest aby fundusze venture capital działały w korzystnym i spójnym systemie podatkowym.</p> <p>Większość polskich funduszy venture capital działa w formie funduszy inwestycyjnych (najczęściej są to fundusze inwestycyjne zamknięte) oraz alternatywnych spółek inwestycyjnych. Proponowane zmiany dotyczą tej drugiej formy działalności.</p> <p>Przepisy ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych („Ustawa CIT”) zawierają korzystne uregulowania dotyczące zwolnienia z opodatkowania dochodów alternatywnych spółek inwestycyjnych z tytułu ze zbycia udziałów (akcji), pod warunkiem że alternatywna spółka inwestycyjna, która zbywa udziały (akcje), posiadała przed dniem zbycia bezpośrednio nie mniej niż 5% udziałów (akcji) w kapitale spółki, której udziały (akcje) są zbywane,</p>	
--	--	---	--

		<p>nieprzerwanie przez okres dwóch lat (art. 17 ust. 1 pkt 58 a) Ustawy CIT).</p> <p>Jednakże regulacja ta nie jest wystarczająca, gdyż nie obejmuje tzw. funduszy funduszy, które stają się inwestorami w innych alternatywnych funduszach inwestycyjnych i nie dokonują inwestycji bezpośrednich w poszczególne przedsiębiorstwa.</p> <p>Prowadzenie działalności jako fundusz funduszy na rynku venture capital i private equity pozostaje obecnie luką w polskim ekosystemie instrumentów finansowych m. in. z uwagi na uwarunkowania podatkowe, gdzie potencjalne opodatkowanie następuje na każdym z poziomów, tj. na poziomie funduszu venture capital, funduszu funduszy oraz uczestnika funduszu funduszy.</p> <p>Dochody osiągnięte przez alternatywne spółki inwestycyjne działające jako fundusz funduszy i inwestujące za pośrednictwem funduszy venture capital co do zasady nie korzystają już ze zwolnienia przewidzianego dla alternatywnych spółek inwestycyjnych dokonujących inwestycji bezpośrednich. W praktyce bowiem wymagałoby to nie tylko wyboru funduszu emitującego akcje lub udziały, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 58a Ustawy CIT, ale również obejmowanie więcej niż 5% w kapitalizacji takiego wehikułu, co w przypadku polskiego rynku funduszu funduszy często jest nieosiągalne mając na uwadze na poziom kapitalizacji osiągnięty przez najlepsze fundusze venture capital rzędu miliardów dolarów. Wobec tego identyfikuje się dwie podstawowe kwestie wymagające ingerencji ustawodawcy.</p> <p>Po pierwsze zbycie ogółu praw i obowiązków w alternatywnej spółce inwestycyjnej nie mającej osobowości prawnej z siedzibą poza granicami Polski nie korzysta ze zwolnienia. Zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 58 a) Ustawy CIT zwolnieniem objęte jest zbycie „udziałów (akcji)”. Z kolei zgodnie z art. 4a przez udziały (akcje) należy także rozumieć ogół praw i obowiązków współnika w spółce, o której mowa</p>	
--	--	--	--

		<p>w art. 1 ust. 3 Ustawy CIT, czyli ogół praw i obowiązków w spółkach komandytowych i komandytowo-akcyjnych z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej. Oznacza to, zbycie ogółu praw i obowiązków w zagranicznych odpowiednikach polskich spółek komandytowych i komandytowo-akcyjnych nie korzysta już ze zwolnienia bez względu na udział polskiego funduszu funduszy w takich wehikule i okres utrzymywania inwestycji. To nierówne traktowanie nie ma żadnego uzasadnienia i wpływa negatywnie na rozwój rynku venture capital.</p> <p>Po drugie, w obecnej sytuacji zbycie udziałów (akcji) przez alternatywne spółki inwestycyjne korzysta ze zwolnienia tylko w przypadku wcześniejszego bezpośredniego ich posiadania przez alternatywne spółki inwestycyjne. Jak wskazano wyżej, bezpośrednia inwestycja w spółki nie jest jedyną formą inwestowania przez fundusze venture capital działające w formie alternatywnych spółek inwestycyjnych. Inwestycje wehikułów działających w formule funduszu funduszy dokonywane są w dużej części za pośrednictwem funduszy venture capital niemających osobowości prawnej, które z kolei inwestują bezpośrednio w udziały (akcje). Sytuacja taka wynika ze specyfiki inwestycji typu venture capital, gdzie spółki niemające osobowości prawnej pełnią rolę funduszy w stosunku do innych funduszy wspólnie w nie inwestujących. Jednocześnie w chwili zbycia udziałów (akcji) funduszu funduszy zwykle spełnione są pośrednio warunki zwolnienia z art. 17 ust. 1 pkt 58 a) Ustawy CIT tj. alternatywna spółka inwestycyjna posiada za pośrednictwem spółki nie mającej osobowości prawnej 5% udziałów (akcji) zbywanej spółki przez okres dwóch lat, jednakże, ze względu na wymóg bezpośredniego posiadania, zwolnienie przysługuje. Ograniczenie to bezzasadnie ogranicza możliwości inwestycyjne funduszy venture capital i w tym celu proponowane jest rozszerzenie zwolnienia.</p> <p>Mając na uwadze powyższe w/w kwestie mogą zostać rozwiązane poprzez wprowadzenie regulacji o treści zgodnej z proponowanym art.</p>	
--	--	--	--

			<p>17 ust. 1 pkt 58aa) i 58 ab) Ustawy CIT. Pozwoli to bowiem na rozszerzenie zwolnienia ASI również na przychody ze zbycia ogółu praw i obowiązków oraz przychody związane z uczestnictwem ASI w alternatywnych funduszach inwestycyjnych, bez względu na formę prowadzenia przez nie działalności i poziom zaangażowania ASI.</p> <p>W odniesieniu do postulowanego dodania art. Art. 17 ust. 1 pkt 58ac) wskazujemy, że gałąź rynku venture capital obejmująca finansowanie dłużne pozostaje mniej korzystne podatkowo wobec finansowania poprzez obejmowanie udziałów lub akcji w przedsiębiorstwach będących przedmiotem inwestycji. Jednocześnie oba w/w sposoby finansowania pozostają tożsame co do funkcji, która pełnią na rynku private equity i venture capital, wobec czego brak jest podstaw do ich odmiennego traktowania. Postulowana zmiana art. 17 ust. 1 pkt. 58ac) niweluje przedmiotową różnicę i w efekcie jej wprowadzenia wybór sposobu finansowania przez alternatywne spółki inwestycyjne będzie pozostawał uzależniony od kompetencji i doświadczenia podmiotu zarządzającego alternatywną spółką inwestycyjną, a nie konsekwencjami podatkowymi związanymi z wyborem określonej formy inwestowania.</p>	
648.	Art. 22 ust. 1m ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych	GPW	<p>Pakiet zmian dotyczących ETF (zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych)</p> <p>W art. 22 ust. 1m otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1m. W przypadku odpłatnego zbycia udziałów w spółce kapitałowej, udziałów w spółdzielni, papierów wartościowych oraz jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, wykupu przez emitenta papierów wartościowych albo odkupienia (umorzenia) tytułów uczestnictwa w funduszach kapitałowych, a także zwrotu wkładów albo udziałów w spółdzielni, nabytych przez podatnika w drodze spadku, kosztami</p>	<p>Postulat bezprzedmiotowy</p> <p>W projekcie wprowadzono alternatywną regulację w zakresie funkcjonowania krajowych funduszy ETF.</p>

			uzyskania przychodu są wydatki poniesione przez spadkodawcę w celu objęcia lub nabycia tych udziałów w spółce kapitałowej, papierów wartościowych, udziałów albo wkładów w spółdzielni, a także na nabycie tych tytułów uczestnictwa w funduszach kapitałowych, w tym jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy.”;	
649.	Art. 23 ust. 1 pkt 38 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych	GPW	<p>Pakiet zmian dotyczących ETF (zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych)</p> <p>W art. 23 w ust. 1 pkt 38 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„38) wydatków na objęcie lub nabycie udziałów albo wkładów w spółdzielni, udziałów (akcji) oraz papierów wartościowych, a także wydatków na nabycie tytułów uczestnictwa w funduszach kapitałowych; wydatki takie są jednak kosztem uzyskania przychodu z odpłatnego zbycia tych udziałów w spółdzielni, udziałów (akcji), papierów wartościowych oraz tytułów uczestnictwa w funduszach kapitałowych, w tym z tytułu wykupu przez emitenta papierów wartościowych, a także z odkupienia albo umorzenia tytułów uczestnictwa w funduszach kapitałowych, z zastrzeżeniem ust. 3e;”;</p>	Jw.
650.	Art. 24 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych	GPW	<p>Pakiet zmian dotyczących ETF (zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych)</p> <p>w art. 24:</p> <p>a) ust. 10 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„10. Jeżeli podatnik dokonuje odpłatnego zbycia papierów wartościowych lub jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy nabytych po różnych cenach i</p>	Jw.

		<p>nie jest możliwe określenie ceny nabycia zbywanych papierów wartościowych lub jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, przy ustalaniu dochodu z takiego zbycia stosuje się zasadę, że każdorazowo zbycie dotyczy kolejno papierów wartościowych lub jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy nabytych najwcześniej. Zasadę, o której mowa w zdaniu pierwszym, stosuje się odrębnie dla każdego rachunku papierów wartościowych.”,</p> <p>b) ust. 13 i 14 otrzymują brzmienie:</p> <p>„13. Dochód z odpłatnego zbycia papierów wartościowych i jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy na rynku regulowanym w ramach krótkiej sprzedaży ustala się na dzień, w którym:</p> <ol style="list-style-type: none">1) zbywca dokonał zwrotu pożyczonych papierów wartościowych lub jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, lub miał go dokonać zgodnie z zawartą umową pożyczki tych papierów lub jednostek uczestnictwa – w przypadku gdy na potrzeby dokonania rozrachunku zbywca zawarł taką umowę;2) na rachunku papierów wartościowych zbywcy dokonano, na potrzeby dokonania rozrachunku, zapisu papierów wartościowych lub jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, będących przedmiotem krótkiej sprzedaży, nie później niż na dzień rozrachunku – w pozostałych przypadkach.	
--	--	---	--

			14. Dochodem, o którym mowa w ust. 13, uzyskanym w roku podatkowym, jest różnica między sumą przychodów z odpłatnego zbycia papierów wartościowych i jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy a wydatkami poniesionymi na zapewnienie dostępności papierów wartościowych i jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy na potrzeby dokonania rozrachunku, w tym na nabycie zwróconych papierów wartościowych i jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, w przypadku, o którym mowa w ust. 13 pkt 1.”;	
651.	Art. 30a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych	GPW	<p>Pakiet zmian dotyczących ETF (zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych)</p> <p>W art. 30a:</p> <p>a) w ust. 1 po pkt. 5a dodaje się pkt 5aa w brzmieniu:</p> <p>„5aa. Od dochodu z odpłatnego zbycia jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy;”</p> <p>b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Przepisy ust. 1 pkt 1-5 i 5aa stosuje się z uwzględnieniem umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, których stroną jest Rzeczpospolita Polska. Jednakże zastosowanie stawki podatku wynikającej z właściwej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub niepobranie (niezapłacenie) podatku zgodnie z taką umową jest możliwe pod warunkiem udokumentowania dla celów</p>	Jw.

		<p>podatkowych miejsca zamieszkania podatnika uzyskanym od niego certyfikatem rezydencji.”</p> <p>c) ust. 2a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Od dochodów (przychodów) z tytułu należności, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 4, 5 lub 5aa, przekazanych na rzecz podatników uprawnionych z papierów wartościowych lub jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy zapisanych na rachunkach zbiorczych, których tożsamość nie została płatnikowi ujawniona w trybie przewidzianym w ustawie, o której mowa w art. 5a pkt 11, podatek, o którym mowa w ust. 1, płatnik pobiera według stawki określonej w ust. 1 od łącznej wartości dochodów (przychodów) przekazanych przez niego na rzecz wszystkich takich podatników za pośrednictwem posiadacza rachunku zbiorczego.”</p> <p>d) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:</p> <p>„5a. Przepisu ust. 1 pkt 5aa nie stosuje się, jeżeli odpłatne zbycie jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy, następuje w wykonywaniu działalności gospodarczej.”</p> <p>e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„9. Podatnicy, o których mowa w art. 3 ust. 1, uzyskujący poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej przychody (dochody) określone w ust. 1 pkt 1-5 i 5aa, od zryczałtowanego podatku obliczonego zgodnie z ust. 1, od tych przychodów (dochodów), odliczają kwotę równą podatnikowi zapłaconemu za granicą, jednakże odliczenie to nie może przekroczyć kwoty podatku obliczonego od tych przychodów (dochodów) przy zastosowaniu stawki 19%.”</p>	
--	--	---	--

			f) ust. 11 otrzymuje brzmienie: „11. Kwoty zryczałtowanego podatku obliczonego od przychodów (dochodów), o których mowa w ust. 1 pkt 1-5 i 5aa, uzyskanych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej oraz kwotę podatku zapłaconego za granicą, o której mowa w ust. 9, podatnicy są obowiązani wykazać w zeznaniu podatkowym, o którym mowa w art. 45 ust. 1 lub 1a.”	
652.	Art. 41 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych	GPW	Pakiet zmian dotyczących ETF (zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych) W art. 41: a) ust. 4d otrzymuje brzmienie: „4d. Zryczałtowany podatek dochodowy od dochodów (przychodów), o których mowa w art. 30a ust. 1 pkt 4, w zakresie dywidendy oraz dochodów (przychodów) określonych w art. 24 ust. 5 pkt 1, 3 lub 6, a także zryczałtowany podatek dochodowy, o którym mowa w art. 30a ust. 1 pkt 2, 5 i 5aa, pobierają, jako płatnicy, podmioty prowadzące rachunki papierów wartościowych dla podatników, jeżeli dochody (przychody) te zostały uzyskane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wiążą się z papierami wartościowymi lub jednostkami uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy zapisanymi na tych rachunkach, a wypłata świadczenia na rzecz podatnika następuje za pośrednictwem tych podmiotów. Zdanie pierwsze stosuje się także do podmiotów wskazanych w art. 3 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w zakresie, w jakim prowadzą działalność gospodarczą poprzez położony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zagraniczny zakład, jeżeli rachunek, na którym zapisane są papiery wartościowe, jest związany z działalnością tego zakładu.”	Jw.

			<p>b) ust. 10 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„10. W zakresie papierów wartościowych oraz jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonego jako fundusz portfelowy zapisanych na rachunkach zbiorczych płatnikami zryczałtowanego podatku dochodowego, o którym mowa w art. 30a ust. 1 pkt 4, w zakresie dywidendy oraz dochodów (przychodów) określonych w art. 24 ust. 5 pkt 1, 3 lub 6, a także zryczałtowanego podatku dochodowego, o którym mowa w art. 30a ust. 1 pkt 2, 5 i 5aa, są podmioty prowadzące rachunki zbiorcze, za pośrednictwem których należności z tych tytułów są wypłacane. Podatek pobiera się w dniu przekazania należności z danego tytułu do dyspozycji posiadacza rachunku zbiorczego. Zdanie pierwsze i drugie stosuje się także do podmiotów wskazanych w art. 3 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w zakresie, w jakim prowadzą działalność gospodarczą poprzez położony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zagraniczny zakład, jeżeli rachunek, na którym zapisane są papiery wartościowe, jest związany z działalnością tego zakładu.</p>	
653.	Art. 42 ust. 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych	GPW	<p>Pakiet zmian dotyczących ETF (zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych)</p> <p>W art. 42 ust. 8 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„8. Jeżeli płatnik, o którym mowa w art. 41 ust. 10, dokonał wypłaty należności z tytułu określonego w art. 30a ust. 1 pkt 2, 4, 5 lub 5aa, na rzecz podatników będących osobami uprawnionymi z papierów wartościowych zapisanych na rachunkach zbiorczych, których tożsamość nie została płatnikowi ujawniona w trybie przewidzianym w ustawie, o której mowa w art. 5a pkt 11, przepisów ust. 2-6 nie stosuje się w zakresie dotyczącym takich podatników.”</p>	Jw.

654.	Art. 45 ust. 3c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych	GPW	<p>Pakiet zmian dotyczących ETF (zob. uzasadnienie pkt 1 do art. 2 – ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych)</p> <p>W art. 45 ust. 3c otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3c. Podatnicy, o których mowa w art. 3 ust. 1, są obowiązani wykazać kwoty dochodów (przychodów) określonych w art. 30a ust. 1 pkt 2, 4, 5 lub 5aa, od których podatek został pobrany zgodnie z art. 30a ust. 2a, w zeznaniu podatkowym, o którym mowa w ust. 1 lub 1a.”</p>	Jw.
Zmiany do ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego				
655.	Dodanie „Rozdziału 10c Podmiot wpisany na listę ostrzeżeń publicznych” w ustawie – Kodeks postępowania karnego	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>Proponujemy dodanie „Rozdziału 10c Podmiot wpisany na listę ostrzeżeń publicznych” w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (dalej jako: „KPK”):</p> <p>„Rozdział 10c Podmiot wpisany na listę ostrzeżeń publicznych Art. 91c.</p> <p>§ 1. Jeżeli w związku z postępowaniem karnym dokonano wpisu na listę ostrzeżeń publicznych, o której mowa w art. 6b ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, podmiot, którego dotyczy wpis, zawiadamiany jest o toczącym się postępowaniu i ma prawo wziąć w nim udział w charakterze uczestnika.</p> <p>§ 2. Podmiot wpisany na listę ostrzeżeń publicznych jest przesłuchiwany w postępowaniu karnym w charakterze świadka. W przypadku podmiotu innego niż osoba fizyczna przesłuchuje się osobę lub osoby uprawnione do działania w jego imieniu.</p> <p>§ 3. Osoba, o której mowa w § 2, może odmówić zeznań.</p> <p>§ 4. Do podmiotu, o którym mowa w § 1 przepisy art. 72, art. 75, art. 87 § 1, art. 89, art. 140, art. 156 § 1 zdanie pierwsze, art. 167 oraz art. 305 § 4 stosuje się odpowiednio. Osoba, o której mowa w § 2, może</p>	Postulat nieuwzględniony Propozycja wykracza poza zakres objęty projektem. Ustawa pozostaje we właściwości Ministra Sprawiedliwości.

		<p>zadawać pytania osobie przesłuchiwanej oraz zabrać głos końcowy przed obrońcą oskarżonego i oskarżonym.</p> <p>Proponowana zmiana wprowadza podstawę prawną dla udziału podmiotu wpisanego na listę ostrzeżeń publicznych, o której mowa w art. 6b Ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym w postępowaniu karnym, które zostało wszczęte lub toczy się w związku z działalnością tego podmiotu.</p> <p>W obecnym stanie prawnym podmiot, który został wpisany na listę ostrzeżeń publicznych nie może uzyskać dostępu do akt postępowania przygotowawczego, o ile nie jest stroną postępowania. Bycie stroną postępowania również w zasadzie ogranicza się do możliwości bycia podejrzanym (a następnie oskarżonym), o ile postępowanie wejdzie w fazę „in personam” i o ile podmiot wpisany na listę ostrzeżeń publicznych jest osobą fizyczną. W przypadku, w którym mamy do czynienia z osobą prawną lub podmiotem nieposiadającym osobowości prawnej, brak jest możliwości uzyskania dostępu do akt postępowania i ustosunkowania się do twierdzeń zawartych w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa. Dostęp do akt może być jedynie uzyskany na podstawie art. 156 § 5 zd. 5 KPK za zgodą prokuratora. Chociaż od przebiegu postępowania karnego zależy, czy dany podmiot będzie na liście ostrzeżeń czy nie, nie ma on żadnego wpływu na to postępowanie, w tym nie może zgłosić żadnych formalnych wniosków. Co więcej, z uwagi na brak przymiotu strony, nie jest zawiadamiany o kolejnych decyzjach procesowych, w tym o umorzeniu postępowania karnego. Nie może zatem wnieść do UKNF o wykreślenie z listy ostrzeżeń publicznych w przypadku, w którym postępowanie zostanie umorzone, chyba że z innych źródeł uzyska taką informację.</p>	
<p>Zmiany do ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych</p>			

656.	Art. 9 pkt 9 lit. e-g ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych	UKNF	<p>W art. 9 pkt 9) po lit. d) dodaje się litery od e) do g) w brzmieniu:</p> <p>e) bankom państwowym prowadzącym działalność maklerską;</p> <p>f) dokonywaną za pośrednictwem banków państwowych prowadzących działalność maklerską;</p> <p>g) dokonywaną poza obrotem zorganizowanym przez banki państwowe prowadzące działalność maklerską, jeżeli prawa te zostały nabyte przez te banki w ramach obrotu zorganizowanego</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Wprowadzenie zmiany w ustawie z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych uzasadnione jest zrównaniem obowiązków podatkowych banków państwowych prowadzących działalność maklerską oraz ich klientów względem firm inwestycyjnych oraz ich klientów. Zmiana zapewnia równe traktowanie wymienionych grup podmiotów poprzez zastosowanie tożsamego zwolnienia przedmiotowego, a także wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych.</p>	Postulat uwzględniony
Zmiany do ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych				
657.	Art. 18 ust. 4 pkt 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych	KZBS	<p>Przepis art. 22aa ustawy Prawo bankowe wymaga od członka rady nadzorczej banku spółdzielczego posiadania odpowiednich kwalifikacji. Zatem po stronie członka rady nadzorczej powstaje obowiązek szkolenia i podnoszenia kwalifikacji, a po stronie banku spółdzielczego obowiązek zapewnienia na ten cel środków.</p> <p>W praktyce powstają istotne wątpliwości dotyczące klasyfikacji kosztów szkoleń dla członków rad nadzorczych w zakresie przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1128, zwanej dalej UPDOF) oraz ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 423, dalej USUS).</p>	Postulat nieuwzględniony Propozycja wykracza poza zakres objęty projektem. Ustawa pozostaje we właściwości Ministra Rodziny i Polityki Społecznej.

		<p>Zgodnie z art. 4 pkt 9 USUS przychodem w rozumieniu ustawy są przychody z działalności wykonywanej osobiście przez osoby należące do składu rad nadzorczych, niezależnie od sposobu ich powoływania. Art. 18 ust. 4 pkt 10 tej ustawy stanowi, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 22 - stanowi przychód - łącznie z kosztami uzyskania i kwotą podatku, o których mowa w przepisach UPDOF.</p> <p>Z przepisu nie wynika, że przychód członka rady nadzorczej stanowią pokrywane przez spółdzielnię lub spółkę koszty:</p> <ol style="list-style-type: none">1) szkoleń członka rady nadzorczej, w tym związane ze szkoleniami koszty dojazdów i zakwaterowania,2) dojazdu i zakwaterowania związanych z udziałem członka w posiedzeniach i pracach rady nadzorczej. <p>Mimo, że koszty z powyższego tytułu trudno zaliczyć do przychodów, jak w przypadku wynagrodzenia z tytułu pełnionej funkcji członka rady nadzorczej, to w praktyce pojawiają się interpretacje o uznaniu tych kosztów za przychód członka rady nadzorczej podlegający oskładkowaniu. Celem uniknięcia wątpliwości niezbędne jest doprecyzowanie w UPDOF oraz USUS, poprzez wyraźne wskazanie, że ww. koszty nie stanowią przychodu członka rady banku spółdzielczego, stanowiącego podstawę wymiaru składek.</p> <p>Postulowane zmiany, są również niezbędne z uwagi na konsekwencje wynikające z przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2021 r. poz. 266). Zgodnie bowiem z przedmiotowymi przepisami rolnicy podlegający obowiązkowym ubezpieczeniom rolników, mogą nadal podlegać temu ubezpieczeniu, pomimo objęcia ich ubezpieczeniem społecznym z tytułu pełnienia funkcji w radzie nadzorczej wyłącznie gdy przychód osiągany z tytułu pełnienia funkcji w radzie nadzorczej w rozliczeniu miesięcznym nie przekraczał kwoty równej minimalnemu wynagrodzeniu za pracę, ustalonemu na podstawie odrębnych przepisów.</p>	
--	--	--	--

		<p>Przekroczenie przez rolnika miesięcznego limitu kwoty przychodu osiągniętego z tytułu członkostwa w radzie nadzorczej będzie skutkowało ustaniem ubezpieczenia społecznego rolników za miesiąc, w którym kwota ta została przekroczona.</p> <p>Zatem wyłączenie powyższych kosztów z przychodów członka rady będzie skutkowało nie objęciem ich ubezpieczeniem społecznym (ZUS), a tym samym kwoty wydatkowane na ten cel nie będą miały negatywnego wpływu na ubezpieczenie rolników.</p> <p>Zmiana przepisów we wnioskowanym zakresie jest niezbędna dla zapewnienia kompetentnego składu rad nadzorczych, zgodnie z wymaganiami przepisów prawa krajowego oraz unijnego.</p> <p>Brak precyzyjnych przepisów oraz negatywne interpretacje organów administracji publicznej skutkujące ryzykiem utraty przez większość członków rad nadzorczych tytułu do ubezpieczenia społecznego rolników, spowodują realne ryzyko braku chętnych do pełnienia funkcji członków rad nadzorczych w bankach spółdzielczych.</p> <p>Zatem wyłączenie powyższych kosztów z przychodów członka rady będzie skutkowało nie objęciem ich ubezpieczeniem społecznym (ZUS), a tym samym kwoty wydatkowane na ten cel nie będą miały negatywnego wpływu na ubezpieczenie rolników.</p> <p>W art. 18 ust. 4 pkt 10 ustawy z dnia 13 października 1993 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2021 poz. 423), kropkę zastąpić przecinkiem i dodać wyrazy w poniżej proponowanym brzmieniu.</p> <p><i>„do którego nie wlicza się kosztów pokrywanych przez bank spółdzielczy:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> <i>-szkoleń członka rady nadzorczej banku spółdzielczego, realizowanych na podstawie art. 22aa ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe,</i> <i>-dojazdu i zakwaterowania członka rady nadzorczej banku spółdzielczego, związanych z udziałem w szkoleniach oraz posiedzeniach i pracach rady nadzorczej.”</i> 	
--	--	---	--

Zmiany do ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych

658.	Art. 300³³ oraz art. 328³ ustawy Kodeks spółek handlowych	IDM	<p>Ponadto, widzimy potrzebę dokonania zmian w ustawie z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych. Celem zgłaszanych poprawek jest uniknięcie zbędnej komplikacji i kosztów wynikającej z numerowania akcji. Należy zauważyć, że w przypadku nowo powstających spółek nie ma żadnego uzasadnienia nadawanie akcjom numerów, a wpis do rejestru i dalsza obsługa akcjonariuszy może przebiegać w sposób analogiczny jak to ma miejsce w przypadku akcji rejestrowanych ilościowo (bez numerów) na rachunkach papierów wartościowych po niższych niż obecnie kosztach. Podobnie jak w przypadku akcji na rachunkach papierów wartościowych akcje rejestrowane mają bowiem cechę zamienności (fungibility), co nie przystaje do akcji oznaczonych indywidualnymi numerami.</p> <p>W odniesieniu do rejestru akcji spółek akcyjnych i komandytowo akcyjnych (poprawka 2) proponujemy rozszerzenie możliwości rejestracji ilościowej w taki sposób, że oznaczenia poszczególnych serii, nadawane byłyby przez podmiot prowadzący rejestr akcjonariuszy, który to podmiot zapewniałby jednoznaczność i unikalność takiego oznaczenia. Rozwiązanie takie, szczególnie w obecnej sytuacji ekonomicznej spółek jak też biorąc pod uwagę możliwości wykorzystania nowych technologii (wykorzystania których utrudnia i podraża numeracja akcji) pozwoliłoby na uniknięcie zbędnych kosztów i zwiększenie bezpieczeństwa obrotu z wykorzystaniem nowych technologii. Wybór sposobu rejestracji akcji (numerowane, oznaczone kodem ISIN albo kodem rejestrowym) pozostawałby nadal do gestii spółki.</p> <p>Proponowana treść w zakresie prostej spółki akcyjnej (poprawka 1 pkt. 1) jest powtórzeniem analogicznych przepisów mających obecnie zastosowanie wyłącznie do spółek akcyjnych i komandytowo-akcyjnych. Poprawka ta ma na celu ujednoczenie sposobu emitowania,</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres objęty projektem. Ustawa pozostaje we właściwości Ministra Sprawiedliwości.</p>
------	--	------------	---	---

		<p>obrotu i rejestrowania akcji podlegających wpisowi w rejestrze akcjonariuszy oraz uniknięcia zbędnych kosztów prowadzenia rejestru akcjonariuszy dla prostych spółek akcyjnych.</p> <p>Poprawka 1. „x) w art. 300³³ dodaje się § 3 w brzmieniu: „§ 3. Jeżeli umowa o prowadzenie rejestru akcjonariuszy tak stanowi, 1) rejestr akcjonariuszy może, zamiast danych, o których mowa w § 1 pkt 1–4, 10 i 11, zawierać odrębne oznaczenie, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz ilość akcji posiadanych przez danego akcjonariusza. W takim przypadku dane, o których mowa w § 1 pkt 6, nie obejmują rodzaju, serii i numerów nabytych albo obciążonych akcji, lecz ich ilość i odrębne oznaczenie; 2) rejestr akcjonariuszy może, zamiast informacji o numerach akcji, o których mowa w § 1 pkt 4 zawierać odrębne oznaczenie, nadane przez podmiot prowadzący rejestr akcjonariuszy, jednoznacznie identyfikujące daną serię akcji oraz ilość akcji posiadanych przez danego akcjonariusza. W takim przypadku dane, o których mowa w § 1 pkt 6, nie obejmują numerów nabytych albo obciążonych akcji, lecz ich ilość i odrębne oznaczenie.””</p> <p>Poprawka 2. „xx) w art. 328³ dodaje się § 3 otrzymuje brzmienie: 10 „§ 3. Jeżeli umowa o prowadzenie rejestru akcjonariuszy tak stanowi: 1) rejestr akcjonariuszy może, zamiast danych, o których mowa w § 1 pkt 1–4, 10 i 11, zawierać odrębne oznaczenie, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz ilość akcji posiadanych przez danego akcjonariusza. W takim przypadku dane, o których mowa w § 1 pkt 6, nie obejmują rodzaju,</p>	
--	--	---	--

			<p>serii i numerów nabytych albo obciążonych akcji, lecz ich ilość i odrębne oznaczenie;</p> <p>2) rejestr akcjonariuszy może, zamiast informacji o numerach akcji, o których mowa w § 1 pkt 4 zawierać odrębne oznaczenie, nadane przez podmiot prowadzący rejestr akcjonariuszy, jednoznacznie identyfikujące daną serię akcji oraz ilość akcji posiadanych przez danego akcjonariusza. W takim przypadku dane, o których mowa w § 1 pkt 6, nie obejmują numerów nabytych albo obciążonych akcji, lecz ich ilość i odrębne oznaczenie.”¹</p> <p>Proponowane poprawki są wynikiem prac wielu instytucji zainteresowanych usprawnieniem sposobu prowadzenia rejestru akcjonariuszy i stanowią uzgodniony pogląd poniższych organizacji: Izby Domów Maklerskich, Rady Banków Depozytariuszy przy ZBP, Grupy roboczej ds. DLT działającej przy Ministerstwie Cyfryzacji oraz Koalicji na Rzecz Polskich Innowacji.</p>	
659.	Art. 300³³ § 3 oraz art. 328³ § 3 Kodeks spółek handlowych	Rada Banków Depozytariuszy	<p>Proponujemy dodanie do opiniowanej ustawy nowego artykułu wprowadzającego poniższe zmiany do Kodeksu Spółek Handlowych (dodawaną lub zmienioną treść oznaczono pogrubioną czcionką):</p> <p>Art. XX. W ustawie z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (), wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 300³³ dodaje się § 3 w brzmieniu:</p> <p>„§ 3. Jeżeli umowa o prowadzenie rejestru akcjonariuszy tak stanowi,</p> <p>1) rejestr akcjonariuszy może, zamiast danych, o których mowa w § 1 pkt 1–4, 10 i 11, zawierać odrębne oznaczenie, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz ilość akcji posiadanych przez danego akcjonariusza. W takim przypadku dane, o których mowa w § 1</p>	Jw.

		<p>pkt 6, nie obejmują rodzaju, serii i numerów nabytych albo obciążonych akcji, lecz ich ilość i odrębne oznaczenie;</p> <p>2) rejestr akcjonariuszy może, zamiast informacji o numerach akcji, o których mowa w § 1 pkt 4 zawierać odrębne oznaczenie, nadane przez podmiot prowadzący rejestr akcjonariuszy, jednoznacznie identyfikujące daną serię akcji oraz ilość akcji posiadanych przez danego akcjonariusza. W takim przypadku dane, o których mowa w § 1 pkt 6, nie obejmują numerów nabytych albo obciążonych akcji, lecz ich ilość i odrębne oznaczenie.”</p> <p>2) w art. 328³ § 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„§ 3. Jeżeli umowa o prowadzenie rejestru akcjonariuszy tak stanowi,</p> <p>1) rejestr akcjonariuszy może, zamiast danych, o których mowa w § 1 pkt 1–4, 10 i 11, zawierać odrębne oznaczenie, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz ilość akcji posiadanych przez danego akcjonariusza. W takim przypadku dane, o których mowa w § 1 pkt 6, nie obejmują rodzaju, serii i numerów nabytych albo obciążonych akcji, lecz ich ilość i odrębne oznaczenie;</p> <p>2) rejestr akcjonariuszy może, zamiast informacji o numerach akcji, o których mowa w § 1 pkt 4 zawierać odrębne oznaczenie, nadane przez podmiot prowadzący rejestr akcjonariuszy, jednoznacznie identyfikujące daną serię akcji oraz ilość akcji posiadanych przez danego akcjonariusza. W takim przypadku dane, o których mowa w § 1 pkt 6, nie obejmują numerów nabytych albo obciążonych akcji, lecz ich ilość i odrębne oznaczenie.”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Celem zgłoszonych poprawek jest uniknięcie zbędnej komplikacji i kosztów wynikającej z numerowania akcji. Należy zauważyć, że w przypadku nowo powstających spółek nie ma żadnego uzasadnienia</p>	
--	--	---	--

		<p>nadawanie akcjom numerów, a wpis do rejestru i dalsza obsługa akcjonariuszy może przebiegać w sposób analogiczny jak to ma miejsce w przypadku akcji rejestrowanych ilościowo (bez numerów) na rachunkach papierów wartościowych po niższych niż obecnie kosztach. Podobnie jak w przypadku akcji na rachunkach papierów wartościowych akcje rejestrowane mają bowiem cechę zamienności (fungibility), co nie przystaje do akcji oznaczonych indywidualnymi numerami. W odniesieniu do rejestru akcji spółek akcyjnych i komandytowo akcyjnych (poprawka 2) proponujemy rozszerzenie możliwości rejestracji ilościowej w taki sposób, że oznaczenia poszczególnych serii nadawane byłyby przez podmiot prowadzący rejestr akcjonariuszy, który to podmiot zapewniałby jednoznaczność i unikalność takiego oznaczenia. Rozwiązanie takie, szczególnie w obecnej sytuacji ekonomicznej spółek jak też biorąc pod uwagę możliwości wykorzystania nowych technologii (wykorzystania których utrudnia i podraża numeracja akcji) pozwoliłoby na uniknięcie zbędnych kosztów i zwiększenie bezpieczeństwa obrotu z wykorzystaniem nowych technologii. Wybór sposobu rejestracji akcji (numerowane, oznaczone kodem ISIN albo kodem rejestrowym) pozostawałby nadal do gestii spółki.</p> <p>Proponowana treść w zakresie prostej spółki akcyjnej (poprawka 1 pkt. 1) jest powtórzeniem analogicznych przepisów mających obecnie zastosowanie wyłącznie do spółek akcyjnych i komandytowo-akcyjnych. Poprawka ta ma na celu ujednoczenie sposobu emitowania, obrotu i rejestrowania akcji podlegających wpisowi w rejestrze akcjonariuszy oraz uniknięcia zbędnych kosztów prowadzenia rejestru akcjonariuszy dla prostych spółek akcyjnych. Proponowane poprawki są wynikiem prac wielu instytucji wyrażających potrzebę usprawnienia sposobu prowadzenia rejestru akcjonariuszy i stanowią uzgodniony pogląd zainteresowanych przedstawicieli następujących organizacji: Izby Domów Maklerskich, Rady Banków Depozytariuszy przy ZBP, Grupy roboczej ds. rejestrów rozproszonych i blockchain, działającej w</p>	
--	--	--	--

			KPRM w ramach zespołu zadaniowego Technologie Przełomowe oraz Koalicji na Rzecz Polskich Innowacji.	
660.	440 § 3 ustawy Kodeks spółek handlowych	ALTO Legal Orczykowski Sp.k.	<p>Proponujemy nadanie art. 440 § 3 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (dalej jako: „KSH”) nadanie nowego brzmienia:</p> <p>„§ 3. Przepisów § 1 oraz art. 434 nie stosuje się do subskrypcji akcji w ramach oferty publicznej objętej prospektem, memorandum informacyjnym, arkuszem kluczowych informacji inwestycyjnych na podstawie przepisów określonych w art. 431 § 4 albo dokumentem sporządzanym na podstawie art. 37a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych”.</p> <p>Proponowana zmiana ma na celu dostosowanie przepisów KSH do zmian w przepisach dotyczących zasad oferowania instrumentów finansowych związanych z wejściem w życie przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylecia dyrektywy 2003/71/WE oraz Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1503 z dnia z dnia 7 października 2020 r. w sprawie europejskich dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1129 i dyrektywę (UE) 2019/1937 oraz wynikających z tego zmian w Ustawie o ofercie. Obecnie w związku z ofertą publiczną sporządzać można nie tylko prospekt i memorandum informacyjne, ale także dokument, o którym mowa w art. 37a Ustawy o ofercie i arkusz kluczowych informacji inwestycyjnych. Dokumenty te zawierają informacje niezbędne do podjęcia decyzji o inwestycji,</p>	Jw.

			stąd zbędne jest utrzymywanie obowiązku publikacji ogłoszenia, o którym mowa w art. 434 KSH.	
Zmiany do ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska				
661.	Art. 411 ustawy – Prawo ochrony środowiska	Kasa Krajowa	<p>W ustawie dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2021 r. poz. 1973) w art. 411:</p> <p>1) w ust. 1 w pkt 2:</p> <p>a) lit. a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„a) dopłaty do oprocentowania kredytów bankowych oraz kredytów udzielanych przez spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe,”;</p> <p>b) lit. b otrzymuje brzmienie:</p> <p>„b) dokonywanie częściowych spłat kapitału kredytów bankowych oraz kredytów udzielanych przez spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe,”;</p> <p>2) ust. 10 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„10. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą udostępniać środki finansowe bankom z przeznaczeniem na udzielanie gwarancji lub poręczeń, kredytów bankowych, pożyczek lub dotacji na wskazane przez siebie programy i przedsięwzięcia z zakresu zadań ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz potrzeb geologii. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą również udostępniać środki finansowe spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym z przeznaczeniem na udzielanie kredytów i pożyczek na wskazane przez siebie programy</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres objęty projektem. Ustawa pozostaje we właściwości Ministra Klimatu i Środowiska.</p>

		<p>i przedsięwzięcia, o których mowa w zdaniu poprzedzającym,”;</p> <p>3) ust. 10a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„10a. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą zawierać umowy o udostępnienie środków finansowych, o których mowa w ust. 10, z bankami i spółdzielczymi kasami oszczędnościowo-kredytowymi wybranymi na podstawie określonych przez te fundusze procedur, zapewniających poszanowanie zasady przejrzystości i równego traktowania banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz zawarcie umowy z każdym bankiem i spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową spełniającymi obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminacyjne warunki określone w tych procedurach.”;</p> <p>4) ust. 10d i 10e otrzymują brzmienie:</p> <p>„10d. Do wyboru banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, o których mowa w ust. 10a, nie mają zastosowania przepisy o zamówieniach publicznych.</p> <p>10e. Umowy, o których mowa w ust. 10a, określają w szczególności tryb i terminy przekazywania bankom i spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym przez Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze środków finansowych, o których mowa w ust. 10.”.</p> <p>Program „Czyste Powietrze” jest programem dedykowanym szczególnie dla tej grupy odbiorców, z której wywodzą się członkowie spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, to znaczy osób fizycznych, nieprowadzących działalności gospodarczej (gospodarstw domowych), w tym dla osób mniej zamożnych, z myślą o których w 2022 r. wprowadzony został w ramach Programu nowy komponent, umożliwiający skierowanie do takich osób zwiększonego wsparcia.</p>	
--	--	---	--

		<p>Dlatego tak ważne jest aby za pośrednictwem Kas ich członkowie mogli korzystać z tych rozwiązań. Kasy jako instytucje wyspecjalizowane w zaspokajaniu potrzeb kredytowych konsumentów i do konsumentów kierujące praktycznie całą swoją ofertę, nie powinny w żadnym razie pozostawać wykluczone z grona instytucji finansowych uczestniczących w projektach nakierowanych na wsparcie kredytobiorców będących osobami fizycznymi w sprawach niezwiązanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Umożliwienie członkom Kas korzystania z Programu Czyste Powietrze nie tylko wyeliminowałoby istniejącą nierówność pomiędzy klientami banków a członkami SKOK, którzy nie mogą skorzystać z Programu pomimo członkostwa w instytucji, która tak jak bank jest ustawowo upoważniona do udzielania kredytów, lecz także przyczyniłoby się do szybszej jego realizacji. Nadmienić należy, że propozycje dotyczące włączenia Kas do Programu Czyste Powietrze była przedmiotem konsultacji przeprowadzonych przez Kasę Krajową z Komisją Nadzoru Finansowego, która nie zgłosiła zastrzeżeń nadzorczych do tej inicjatywy oraz wskazała że cyt. Mając w szczególności no względzie integrację sektora SKOK z lokalnymi społecznościami, zaangażowanie kas w tego typu programy rządowe - mające znaczenie dla tych społeczności, nie spowoduje istotnego wzrostu ryzyka dla działalności kas, a może przyczynić się do lepszego wdrożenia tych programów.</p> <p>Jak wynika z wypowiedzi wiceprezesa NFOŚiGW, Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów ds. Programu Czyste Powietrze, na początku 2023 r. NFOŚiGW uruchomi nabór wniosków w nowej odsłonie programu „Czyste powietrze”, w ramach której będzie można otrzymać zwiększoną dotację nawet do 100 tys. zł.; postulowane zmiany mają zatem charakter pilny.</p>	
<p>Zmiany do ustawy dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego</p>			

662.	Art. 5 ust. 6 ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego	Kasa Krajowa	<p>W ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2153) w art. 5 ust. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6. W przypadku gdy BGK, na podstawie odrębnych przepisów lub programów rządowych, jest obowiązany do realizacji zadań polegających na świadczeniu usług wypłat gotówkowych, przez świadczenie takich usług rozumie się również wypłaty gotówkowe realizowane przez inne banki krajowe lub spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe na podstawie umowy zawartej przez BGK odpowiednio z tymi bankami lub spółdzielczymi kasami oszczędnościowo-kredytowymi.”.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres objęty projektem.</p>
<p>Zmiany do ustawy dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim</p>				
663.	Dodanie w art. 5 pkt 18 i 19	UKNF	<p>Propozycja: w art. 5 dodaje się pkt 18) oraz 19) w brzmieniu:</p> <p>„18) zastrzeżenie kredytowe – oświadczenie konsumenta o niewyrażeniu zgody na zawarcie umowy kredytu, pożyczki albo poręczenia, w której jest oznaczona jako strona,</p> <p>19) lista zastrzeżeń kredytowych – listę prowadzoną przez instytucję utworzoną na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, do której wpisuje się zastrzeżenie kredytowe.”</p> <p>Zasadne jest wprowadzenie do polskiego porządku prawnego instytucji zastrzeżenia kredytowego, tj. prawa klienta banku, innych instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, instytucji pożyczkowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 59d ustawy kredycie konsumenckim do złożenia oświadczenia kredytodawcy o niewyrażeniu zgody na zawarcie umowy kredytu, pożyczki albo poręczenia, w której jest oznaczony jako strona.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Propozycja wykracza poza zakres objęty projektem. Ustawa pozostaje we właściwości Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.</p>

		<p>Projektowane rozwiązanie ma na celu wdrożenie ustawowego, powszechnego i ogólnodostępnego rozwiązania mitygującego ryzyko wyłudzeń zobowiązań kredytowych w oparciu o nielegalnie pozyskane dane osobowe będące następstwem przestępstw kradzieży tożsamości. Przedmiotowa propozycja stanowić będzie nie tylko uzupełnienie dla obecnie stosowanych przez kredytodawców systemów i procesów antyfraudowych, lecz także przyczyni się do zwiększenia ogólnych zasad ochrony danych klientów ww. instytucji finansowych oraz do podniesienia świadomości klienckiej w obszarze zagrożeń związanych z wyłudzeniami danych osobowych na rynku finansowym.</p> <p>Zmiany w proponowanym zakresie wynikają z obserwacji negatywnych zdarzeń zachodzących na rynku finansowym, w szczególności z procederu zaciągania zobowiązań kredytowych na cudze (wyłudzone, przejęte) dane osobowe. Pozyskane przez przestępców w ten sposób dane służą często do masowego zaciągania kredytów i pożyczek u wielu kredytodawców w krótkim przedziale czasowym. Dostępne obecnie na rynku usługi powiadamiania o próbie lub fakcie zaciągnięcia zobowiązania kredytowego na wyłudzone dane osobowe są z założenia następcze wobec podejmowanych wyłudzeń i nie gwarantują zapobieżenia przestępczego procederu.</p> <p>Uwolnienie się od zobowiązania przez osobę, na której dane osobowe został wyłudzony kredyt jest niekiedy procesem trwającym lata, a alternatywą dla spłaty cudzego długu jest postępowanie windykacyjne prowadzone na majątku ofiary tego procederu. Co więcej, o fakcie takiego wyłudzenia domniemany „kredytobiorca” dowiadyje się przeważnie dopiero w momencie otrzymania stosownego wezwania do zapłaty, nawiązania kontaktu przez kredytodawcę lub windykatora. Podkreślić należy, że wyłudzenia kredytowe mogą stanowić także przestępstwa bazowe dla procederu prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.</p>	
--	--	---	--

			<p>Z obserwacji i analizy przeprowadzonej przez UKNF wynika, że do tej pory w krajowych realiach nie wykształciła się rynkowa usługa zastrzeżenia kredytowego dająca gwarancję spełnienia celów zakładanych dla tego typu rozwiązania, tj. zapewnienia systemowej, powszechnej i skutecznej ochrony przed zaciągnięciem zobowiązań kredytowych na wyłudzone dane osobowe.</p> <p>Wydaje się, że do głównych przyczyn powyższego stanu zaliczyć należy m.in. brak chęci uczestnictwa kredytodawców w systemach oferujących usługę zastrzeżenia kredytowego, uzależnienie przyłączenia się kredytodawców do systemu tylko pod warunkiem przystąpienia innych/wszystkich kredytodawców na terenie RP (jako, że brak powszechności uczestnictwa nie gwarantuje skuteczności zastrzeżenia kredytowego).</p> <p>Brak powszechnej usługi zastrzeżenia kredytowego skupiającej wszystkich kredytodawców udzielających kredyty i pożyczki na terenie RP, a w efekcie gwarantującej skuteczną ochronę przed wyłudzeniami zobowiązań kredytowych na cudze dane osobowe stanowi podstawę do przedłożenia przez UKNF propozycji legislacyjnej w projektowanym kształcie.</p> <p>Projektowane rozwiązanie nie wyklucza możliwości kierowania przez kredytodawcę oferty handlowej oraz produktów reklamowych dotyczących zobowiązań kredytowych, o ile co innego nie wynika z treści dyspozycji zastrzeżenia kredytowego.</p> <p>Uzasadnienie jw.</p>	
664.	Dodanie art. 28a ustawy o kredycie konsumenckim	POINP	<p>DODANIE DO PROJEKTU ART. 28A – ZMIANA USTAWY Z DNIA 12 MAJA 2011 R. O KREDYCIE KONSUMENCKIM</p> <p>W chwili sporządzania tego stanowiska na publikację w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej oczekuje ustawa z dnia 6 października 2022 r. o zmianie ustaw w celu przeciwdziałania lichwie (druk sejmowy nr 1911; „Ustawa”). Opisane poniżej zagadnienie nie występowało</p>	Jw.

		<p>dotychczas w Projekcie, Projekt wydaje się jednak odpowiednim forum do wyeliminowania problemu z nim związanego.</p> <p>Wymieniona Ustawa wprowadza do ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny („Kodeks cywilny”) m. in. ograniczenia w zakresie maksymalnych pozaodsetkowych kosztów pożyczki. Przepisy te bazują na ograniczeniach kosztów kredytów konsumenckich funkcjonujących od dłuższego czasu w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim („UKK”).</p> <p>Wprowadzając do Kodeksu cywilnego Ustawą powyższe rozwiązania ustawodawca trafnie dostrzegł, iż częściowe pokrywanie się przepisów Kodeksu cywilnego oraz UKK może prowadzić do wątpliwości, które przepisy znajdują zastosowanie. Ustawodawca prawidłowo rozstrzygnął tę wątpliwość w ten sposób, iż wyłączył zastosowanie przepisów Kodeksu cywilnego do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. umów kredytu i pożyczki pieniężnej udzielanej przez bank o art. 4 pkt 2 Ustawy: „Art. 78b. Przepisów art. 7202–7205 Kodeksu cywilnego nie stosuje się do umowy kredytu i pożyczki pieniężnej udzielanej przez bank.”; 2. umów pożyczek i kredytowych zawieranych przez kasy oszczędnościowo – kredytowe o art. 6 Ustawy: „1a. Do umów pożyczek zawieranych przez kasy stosuje się odpowiednio przepisy art. 75c ust. 1–5 i art. 78b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. 2. Do umów kredytowych zawieranych przez kasy stosuje się odpowiednio przepisy art. 69, art. 70, art. 74–78 i art. 78b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.”; 3. umów pożyczki pieniężnej udzielanej przez instytucje pożyczkowe o art. 7 pkt 4 lit. d Ustawy: „4. Przepisów art. 7202–7205 Kodeksu cywilnego nie stosuje się do umowy pożyczki pieniężnej udzielanej przez instytucję pożyczkową na podstawie przepisów niniejszej ustawy.”. <p>Tymczasem w obrocie, oprócz powyższych podmiotów do udzielania kredytów konsumenckich uprawnione są także krajowe i unijne</p>	
--	--	--	--

		<p>instytucje płatnicze, krajowe i unijne instytucje pieniądza elektronicznego oraz małe instytucje płatnicze (dalej „dostawcy usług płatniczych”). Podmioty te mogą udzielać:</p> <p>a. kredytu płatniczego, o którym mowa w art. 74, 117f i 132j ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (jest to w większości limit kredytowy w rachunku płatniczym, karta kredytowa, etc.); kredyt ten, mimo odrębnego nazewnictwa „kredyt płatniczy”, w pełni podlega przepisom prywatnoprawnym ustawy o kredycie konsumenckim;</p> <p>b. kredytu innego niż płatniczego (są to w większości zwykle pożyczki pieniężne będące kredytem konsumenckim).</p> <p>Uchwalone brzmienie przepisów Ustawy wyłącza zastosowanie przepisów Kodeksu cywilnego wobec kredytów udzielanych przez dostawców usług płatniczych, innych niż kredyty płatnicze (pkt. b powyżej). Wynika to stąd, iż dostawcy usług płatniczych, udzielający zwykłych pożyczek konsumenckich (czyli innych niż limitu w rachunku czy karty kredytowe), są bowiem traktowani przez UKK jak instytucja pożyczkowa:</p> <p><i>„Art. 5. Użyte w ustawie określenia oznaczają:</i></p> <p><i>2a) instytucja pożyczkowa - kredytodawca inny niż:</i></p> <p><i>d) krajowa instytucja płatnicza, mała instytucja płatnicza, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego, unijna instytucja płatnicza lub unijna instytucja pieniądza elektronicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1907, 1814 i 2140 oraz z 2022 r. poz. 1488) w zakresie, w jakim udziela kredytu płatniczego, o którym mowa w art. 74 ust. 3 tej ustawy;”</i></p> <p>Ustawa nie wprowadza analogicznego wyłączenia przepisów Kodeksu cywilnego wobec kredytu płatniczego. W rezultacie, mimo, że wszystkie kredyty i pożyczki udzielane przez profesjonalnych kredytodawców są wyłączone z zakresu zastosowania przepisów Kodeksu cywilnego, kredyty płatnicze</p>	
--	--	--	--

		<p>dostawców usług płatniczych podlegają przepisom Kodeksu cywilnego, co jest nieuzasadnione, jeżeli nie straci się z pola widzenia, że kredyty udzielane przez dostawców usług płatniczych są takim samym produktem jak pożyczki i kredyty udzielane przez banki, kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz instytucje pożyczkowe, które podlegają wyłączeniu od przepisów Kodeksu cywilnego.</p> <p>Przedstawiony powyżej problem został dostrzeżony w procesie legislacyjnym przez Senat, który uchwałą z dnia 27 października 2022 r. (druk senacki nr 2740) przyjął proponowane przez PONIP poprawki. Pkt. 4 uchwały Senatu zmienił art. 7 pkt 4 lit. d ust. 4 projektu Ustawy (tj. przepis dodawany w art. 36a ust. 4 UKK) i nadał mu brzmienie:</p> <p><i>„4. Przepisów art. 7202-7205 Kodeksu cywilnego nie stosuje się do:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1) umowy pożyczki pieniężnej udzielanej przez instytucję pożyczkową, lub</i> <i>2) kredytu płatniczego udzielanego przez instytucję, o której mowa w art. 5 pkt 2a lit. d</i> <p><i>- na podstawie przepisów niniejszej ustawy.”</i></p> <p>Przyjęcie poprawki Senat uzasadnił następująco: <i>„Poprawka nr 4 ma na celu rozstrzygnięcie, które przepisy będą miały zastosowanie w przypadku kredytu płatniczego (limit kredytowy w rachunku płatniczym, karta kredytowa itp.) udzielanego przez dostawców usług płatniczych. Zaproponowane w uchwalonej ustawie brzmienie przepisu art. 36a ust. 4 ustawy o kredycie konsumenckim wyłącza stosowanie przepisów art. 7202 -7205 Kc przy umowie pożyczki udzielanej na podstawie ustawy o kredycie konsumenckim. Wydaje się nieuzasadnione pominięcie w tym miejscu kredytu płatniczego z uwagi na to, że taki kredyt płatniczy jest takim samym produktem, jak kredyty i pożyczki udzielane przez bank, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe czy inne instytucje pożyczkowe.”</i></p> <p>Sejm 4 listopada 2022 r. odrzucił jednak wszystkie poprawki zgłoszone przez Senat (głosowanie nr 109 z 4 listopada 2022 r.).</p>	
--	--	--	--

		<p>Z uwagi na to, iż opisany problem nie został rozwiązany i istnieje obiektywnie nieuzasadniony stan prawny, który nie wyłącza przepisów art. 7202 - 7205 Kodeksu cywilnego w stosunku do kredytów płatniczych udzielanych przez dostawców usług płatniczych. Kwestia ta jest niemożliwa do rozstrzygnięcia w drodze wykładni, dlatego konieczne jest jej uregulowanie, a Projekt wydaje się odpowiednim do tego forum.</p> <p>Wobec powyższego, PONIP postuluje dodanie w Projekcie art. 28a w brzmieniu:</p> <p><i>„Art. 28a. W ustawie z dnia 12 maja 2011 o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2022 r. poz. 246) art. 36a ust. 4 otrzymuje brzmienie:</i></p> <p><i>„4. Przepisów art. 7202–7205 Kodeksu cywilnego nie stosuje się do umowy pożyczki pieniężnej udzielanej przez instytucję pożyczkową na podstawie przepisów niniejszej ustawy oraz do umowy kredytu płatniczego, o którym mowa w art. 74 ust. 3, art. 117f ust. 5 oraz w art. 132j ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, udzielanego przez instytucje płatnicze, instytucje pieniądza elektronicznego, małe instytucje płatnicze.”</i></p> <p>Obecny art. 36 ust. 4 UKK</p> <p>4. Przepisów art. 7202 –7205 Kodeksu cywilnego nie stosuje się do umowy pożyczki pieniężnej udzielanej przez instytucję pożyczkową na podstawie przepisów niniejszej ustawy.</p> <p>Proponowany art. 36 ust. 4 ukk</p> <p>4. Przepisów art. 7202–7205 Kodeksu cywilnego nie stosuje się do umowy pożyczki pieniężnej udzielanej przez instytucję pożyczkową na podstawie przepisów niniejszej ustawy oraz do umowy kredytu płatniczego, o którym mowa w art. 74 ust. 3, art. 117f ust. 5 oraz w art. 132j ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, udzielanego przez instytucje płatnicze, instytucje pieniądza elektronicznego, małe instytucje płatnicze.</p>	
--	--	---	--

665.	Dodanie art. 45a ustawy o kredycie konsumenckim	UKNF	<p>Propozycja: po art. 45 dodaje się art. 45a w brzmieniu:</p> <p>„1. Konsument może, za pośrednictwem kredytodawcy, złożyć zastrzeżenie kredytowe. Kredytodawca, nie później niż w ciągu trzech dni roboczych, licząc od dnia złożenia przez konsumenta zastrzeżenia kredytowego, przekazuje zastrzeżenie kredytowe instytucji prowadzącej listę zastrzeżeń kredytowych. Kredytodawca informuje konsumenta na trwałym nośniku o wpisie jego zastrzeżenia kredytowego na listę zastrzeżeń kredytowych, nie później niż w ciągu dwóch dni roboczych od dnia otrzymania przez kredytodawcę informacji o wpisie.</p> <p>2. Zastrzeżenie kredytowe może zostać złożone w zakresie wszystkich albo niektórych banków, innych instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, instytucji pożyczkowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 59d ustawy.</p> <p>3. Zastrzeżenie kredytowe może zostać odwołane albo zmienione w każdym czasie. Odwołanie zastrzeżenia składa się osobiście w siedzibie kredytodawcy albo jego oddziale albo w formie elektronicznej. Odwołanie złożone w formie elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym.</p> <p>4. Oświadczenie konsumenta, o którym mowa w ust. 1 i 3 obejmuje przynajmniej serię i numer dowodu osobistego lub innego dokumentu potwierdzającego jego tożsamość oraz numer PESEL, o ile został nadany.</p> <p>5. Kredytodawca, nie później niż w ciągu trzech dni roboczych, licząc od dnia złożenia przez konsumenta odwołania zastrzeżenia kredytowego, przekazuje odwołanie zastrzeżenia kredytowego instytucji prowadzącej listę zastrzeżeń kredytowych. Odwołanie zastrzeżenia kredytowego powoduje jego wykreślenie z listy zastrzeżeń. Kredytodawca na trwałym nośniku informuje konsumenta o wykreśleniu jego zastrzeżenia kredytowego z listy zastrzeżeń</p>	Jw.
------	---	------	--	-----

			<p>kredytowych, nie później niż w ciągu dwóch dni roboczych od dnia otrzymania przez kredytodawcę informacji o wykreśleniu wpisu. Przepisy niniejszego ustępu stosuje się odpowiednio do zmiany zastrzeżenia kredytowego.</p> <p>6. Kredytodawca może pobierać opłatę za realizację zlecenia, o którym mowa w ust. 1 i 3. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż koszt przekazania, zmiany lub odwołania zastrzeżenia kredytowego.</p> <p>7. Kredytodawca nie może udzielić kredytu lub pożyczki osobie fizycznej, lub zawrzeć z nią umowę poręczenia od dnia wpisu zastrzeżenia kredytowego na listę zastrzeżeń kredytowych, do dnia jego wykreślenia z tej listy. Umowa kredytu, umowa pożyczki albo umowa poręczenia naruszająca zakaz, o którym mowa w zdaniu pierwszym, jest nieważna.</p> <p>8. Zastrzeżenie kredytowe nie wyklucza możliwości kierowania do konsumenta reklamy dotyczącej oferty kredytowej, o ile co innego nie wynika z treści dyspozycji zastrzeżenia kredytowego.”</p> <p>Uzasadnienie jw.</p>	
666.	Dodanie art. 59ga ustawy o kredycie konsumenckim	UKNF	<p>Propozycja: po art. 59g dodaje się art. 59ga w brzmieniu:</p> <p>„Art. 59ga. 1. Kto, będąc do tego obowiązany, nie przekazuje do instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe zlecenia zastrzeżenia, zmiany albo odwołania zastrzeżenia kredytowego podlega grzywnie do 30 000 złotych.</p> <p>2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, będąc członkiem zarządu podmiotu będącego kredytodawcą w rozumieniu art. 5 pkt 2a lub osobą uprawnioną do jego reprezentacji.”</p> <p>Uzasadnienie jw.</p>	Jw.

667.	Art. 59 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim	ZBP	<p>1) Zmiana art. 59 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez wykreślenie ust. 2 tego artykułu</p> <p><u>Propozycja poprawki legislacyjnej:</u></p> <p><i>W ustawie o kredycie konsumenckim w art. 59b skreśla się ust. 2.</i></p> <p>Związek Banków Polskich wnosi o zmianę art. 59b ustawy o kredycie konsumenckim poprzez wykreślenie ust. 2 tego artykułu, uzależniającego udostępnianie danych przez instytucję pożyczkową do instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust. 4 Prawa bankowego od upoważnienia klienta. Wobec wprowadzenia w art. 9a ust. 8 ustawy o kredycie konsumenckim (na mocy tzw. ustawy antylichwiarskiej z 6 października 2022 r.) obowiązku przekazywania przez instytucje pożyczkowe informacji o udzielonych kredytach do instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust.4 Prawa bankowego – nie może istnieć nadal jednocześnie obowiązek uzyskania upoważnienia konsumenta na udostępnianie tych informacji, bo dochodzi do oczywistej kolizji obowiązku ustawowego do przekazania informacji z drugim obowiązkiem, który uzależnia to przekazanie od upoważnienia klienta. To prowadzi do sytuacji, w której jeśli klient nie udzieli upoważnienia, to instytucja pożyczkowa nie spełni swojego ustawowego obowiązku, a więc pozostanie w kolizji z prawem. Z powyższych względów ta zmiana jest niezbędna.</p>	Jw.
Zmiany do ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji				
668.	Art. 3a ust. 1 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie	BFG	<p>„Art. 3a ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Do Funduszu nie stosuje się przepisów art. 34 ust. 1 pkt 9 w zakresie sprawozdania z działalności, art. 34a, art. 35, art. 44 ust. 2, art. 49, art. 92 i art. 93 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.).””</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co</p>

	gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji		<p>UZASADNIENIE</p> <p>„Ujawnienie informacji zawartych w informacjach sprawozdawczych mogłoby w istotny sposób naruszyć stabilność krajowego systemu finansowego, a podejmowanie działań na rzecz zapewnienia takiej stabilności jest jednym z celów działalności BFG. Sprawozdanie z działalności Funduszu będące częścią sprawozdania finansowego zawiera informacje dotyczące między innymi planowanych lub wszczętych postępowań przymusowej restrukturyzacji, co za tym idzie udostępnienie przedmiotowych informacji może doprowadzić do utrudnienia realizacji zadań BFG, w szczególności poprzez uniemożliwienie lub opóźnienie niektórych działań podejmowanych w ramach planowania lub prowadzenia ewentualnej przymusowej restrukturyzacji. Poprzez opublikowanie „Sprawozdania z działalności BFG” mogą zostać ujawnione przykładowo informacje na jakich warunkach i w jakich okolicznościach BFG planuje podjąć działania wobec konkretnego podmiotu w ramach przymusowej restrukturyzacji. Nastęstwem tego działania BFG mogą zostać znacznie utrudnione.”</p>	do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.
669.	Art. 5 ust. 2 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji	BFG	<p>„W art. 5 ust. 2 skreśla się pkt 2.”</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Skreślany przepis, stanowiący, iż do zadań Funduszu w zakresie restrukturyzacji kas należy nabywanie wierzytelności kas, jest zbędny w świetle przepisu pkt 3, który przewiduje możliwość udzielanie wsparcia finansowego na rzecz działalności kasy w przypadku jej przejęcia, przejęcia jej wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań lub w przypadku nabycia przedsiębiorstwa tej kasy w likwidacji, jego zorganizowanej części lub wybranych praw</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>

			majątkowych podmiotowi przejmującemu lub nabywcy. Wsparcie z pkt 3 zapewnia dalsze prowadzenie działalności na bazie przedsiębiorstwa kasy poddawanej restrukturyzacji i jest rozwiązaniem analogicznym do stosowanego w przymusowej restrukturyzacji, gdzie zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o BFG, BFG może udzielać wsparcie w celu zastosowania instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa bądź jego przeniesienia.”	
670.	Art. 11 ust. 4 pkt 16 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji	BFG	<p>„W art. 11 w ust. 4 pkt 16 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„16) nałożenia przez Fundusz kary pieniężnej, o której mowa w art. 79 ust. 1, art. 95 ust. 6, art. 99b ust. 1 art. 336 ust. 1, art. 337a ust. 1 lub art. 340b ust. 1 pkt 4 i 5,“”</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Proponowana zmiana jest bezpośrednią konsekwencją dodania po art. 99a ustawy o BFG przepisu art. 99b.”</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Uwaga nie była zgłaszana w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>
671.	Art. 90 ust. 5 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji	BFG	<p>„W art. 90 uchyla się ust. 5”</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Art. 90 ust. 5 reguluje kwestię przekazywania przez Fundusz do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) informacji o uchwałach podjętych przez Radę Funduszu w zakresie częstotliwości przeglądów lub zwolnienia z obowiązku prowadzenia rejestru instrumentów finansowych, stanowiąc tym samym implementację art. 4 ust. 7 BRRD. Należy jednak podkreślić, że art. 4 ust. 7 BRRD jest przepisem, którego stosowanie zostało ograniczone czasowo, ponieważ</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>

			<p>obowiązek przekazywania przez organy resolution informacji o sposobie stosowania przepisów został wprowadzony jedynie na potrzeby opracowania przez EUNB sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji Europejskiej. Przedmiotowe sprawozdanie zostało przygotowane, a EUNB nie gromadzi danych w zakresie uproszczonych obowiązków w odniesieniu do niektórych instytucji, w związku z tym dalsze przekazywanie informacji przez BFG do EUNB jest bezzasadne.”</p>	
672.	<p>Art. 91 ust. 7 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji</p>	<p>BFG</p>	<p>„W art. 91 ust. 7 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„7. Jeżeli plan realizacji środków określonych zgodnie z ust. 5d pkt 2 wraz z harmonogramem działań, przedstawiony przez podmiot na podstawie ust. 5e, jest w opinii Funduszu niewystarczający, Fundusz, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, określi środki niezbędne do usunięcia okoliczności wskazanych w ust. 4. Przepis art. 73 ust. 3 stosuje się odpowiednio.””</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Obecnie obowiązujące regulacje związane z procedurą usuwania okoliczności utrudniających lub uniemożliwiających przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji wymagają doprecyzowania. Z jednej strony, konsekwencją zidentyfikowania przez BFG ww. okoliczności i poinformowania o nich podmiotu (w trybie art. 91 ust. 4 ustawy o BFG) jest konieczność przedstawienia przez podmiot planu działań, mających na celu usunięcie okoliczności (obowiązek podmiotu wynika z art. 91 ust. 5 i 5a ustawy o BFG). Z kolei zgodnie z art. 91 ust. 7 ustawy o BFG, jeżeli plan działań przedstawiony zgodnie z ust. 5 lub 5a jest w opinii BFG niewystarczający, BFG, po zasięgnięciu opinii Komisji</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>

		<p>Nadzoru Finansowego, określi środki niezbędne do usunięcia okoliczności wskazanych w art. 91 ust. 4 ustawy o BFG. Wówczas BFG wydaje zalecenie na podstawie art. 95 ust. 1 ustawy o BFG. Jednakże, obowiązuje równolegle regulacja art. 91 ust. 5d ustawy o BFG, zgodnie z którą w przypadku stwierdzenia przez BFG, że realizacja środków określonych w planie działań przedstawionym zgodnie z ust. 5 lub 5a nie doprowadzi do ograniczenia lub usunięcia okoliczności uniemożliwiających lub utrudniających przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji we właściwym czasie, BFG przekazuje podmiotowi pisemne stanowisko zawierające m.in. propozycję alternatywnych środków, które w ocenie BFG są proporcjonalne i doprowadzą do ograniczenia lub usunięcia okoliczności uniemożliwiających lub utrudniających przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji, wraz z ich uzasadnieniem oraz proponowanym terminem wdrożenia. Wykonanie przez BFG kompetencji, o której stanowi art. 91 ust. 5d ustawy o BFG, aktualizuje normę, wyrażoną w art. 91 ust. 5e ustawy o BFG, czyli obowiązek podmiotu do przedstawienia BFG planu realizacji wskazanych powyżej środków alternatywnych (wraz z harmonogramem działań). Podmiot ma przy tym obowiązek uwzględnienia stanowiska podmiotu (art. 91 ust. 5e zdanie drugie ustawy o BFG). Aktualnie wątpliwości interpretacyjne może budzić procedura dotycząca przedstawionych przez BFG propozycji środków alternatywnych. Nie jest bowiem jasne, czy BFG, przed wydaniem zaleceń (tj. określeniem środków niezbędnych do usunięcia okoliczności utrudniających lub uniemożliwiających przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji) powinien ocenić przedstawiony przez podmiot plan realizacji środków alternatywnych (tj. plan, do którego przedstawienia podmiot jest zobligowany na podstawie art. 91 ust. 5e ustawy o BFG). Wątpliwości mają swe źródło w tym, że przepis art. 91 ust. 7 ustawy o BFG odnosi się do oceny planu działań, przedstawionego zgodnie z art. 91 ust. 5 i 5a ustawy o BFG, ale już nie do planu realizacji środków alternatywnych, przedstawionych przez</p>	
--	--	--	--

			<p>podmiot zgodnie z art. 91 ust. 5e ustawy o BFG). W ocenie BFG, obowiązek kompleksowego rozpatrzenia sprawy i nałożenia na podmiot obowiązku, wymaga uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym przeprowadzenia oceny przedstawionego przez podmiot planu realizacji środków alternatywnych. Należy przy tym podkreślić, że określenie środków niezbędnych do usunięcia okoliczności utrudniających lub uniemożliwiających przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji, przyjmuje formę decyzji administracyjnej (zgodnie z art. 95 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 4 pkt 3 ustawy o BFG). Z tychże względów, dla zapewnienia sprawnego toku prowadzonego postępowania administracyjnego i dla wyeliminowania ewentualnych wątpliwości natury formalnej, celowe i konieczne jest dokonanie nowelizacji art. 91 ust. 7 ustawy o BFG, w sposób przedstawiony przez Fundusz. Przedstawiona propozycja modyfikacji art. 91 ust. 7 ustawy o BFG prowadzi do jasnego określenia, że przed określeniem środków niezbędnych do usunięcia okoliczności utrudniających lub uniemożliwiających przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji, BFG oceni zarówno plan działań, przedstawiony przez podmiot w trybie art. 91 ust. 5 i 5a ustawy o BFG, jak i przedstawiony przez podmiot plan realizacji środków alternatywnych w trybie art. 91 ust. 5e ustawy o BFG. Jest to rozwiązanie korzystne dla podmiotu, bowiem uwzględni stanowisko podmiotu, wyrażone w toku korespondencji z BFG.”</p>	
673.	<p>Art. 96a ust. 1, 1a i 4a ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz</p>	<p>BFG</p>	<p>„W art. 96a:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Podmiot objęty wymogiem, o którym mowa w art. 97 ust. 1, prowadzi wewnętrzny proces weryfikacji w celu ustalenia, czy posiada fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne w kwocie koniecznej do utrzymywania minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wyrażonego zgodnie z art. 97 ust. 2, 2b–2s i 16–20, art. 97c–97e oraz art. 97h, jak również w celu ustalenia, czy posiada</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie</p>

	<p>przymusowej restrukturyzacji</p>	<p>fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne w kwocie koniecznej do jednoczesnego spełniania wymogu połączonego bufora oraz utrzymywania minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wyrażonego zgodnie z art. 97 ust. 2, 2b–2s i 16–20, art. 97c–97e oraz art. 97h.”;</p> <p>b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. Firma inwestycyjna niebędąca domem maklerskim stosującym rozporządzenie nr 575/2013 objęta wymogiem, o którym mowa w art. 97 ust. 1, prowadzi wewnętrzny proces weryfikacji w celu ustalenia, czy posiada fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne w kwocie koniecznej do utrzymywania minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wyrażonego zgodnie z art. 97 ust. 2, 2b–2s, 2ta i 16–20, art. 97c–97e oraz art. 97h.”;</p> <p>c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:</p> <p>„4a. Podmiot niezwłocznie powiadamia Fundusz i Komisję Nadzoru Finansowego o niespełnieniu wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1.””</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Ust. 1</p> <p>Aktualnie art. 96a ust. 1 ustawy o BFG wprowadza jedynie obowiązek monitorowania spełniania wymogu połączonego bufora (CBR) ponad MREL. W celu zobowiązania podmiotów do pełnego monitoringu MREL (nie ograniczającego się do kwartalnych sprawozdań przekazywanych do Funduszu zgodnie z art. 99a ustawy o BFG), konieczne jest zatem rozszerzenie tego obowiązku o zobowiązanie do stałej weryfikacji spełniania także samego wymogu MREL.</p> <p>Ust. 1a</p>	<p>projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>
--	--	--	--

			<p>Proponowana zmiana reguluje kwestię monitorowania spełnienia MREL oraz CBR ponad MREL przez banki oraz firmy inwestycyjne objęte CRR. W konsekwencji podmioty te monitorują ustalone na podstawie właściwych dla nich przepisów wymogi MREL oraz CBR ponad MREL. Przepis taki nie adresuje jednak firm inwestycyjnych nieobjętych CRR (tj. działających na podstawie IFR), ponieważ wymóg MREL dla takich podmiotów ustalany jest na podstawie nieco innego zakresu przepisów ustawy, jak również wymagane jest monitorowanie jedynie samego wymogu MREL, w związku z tym, że podmioty te nie są zobowiązane do utrzymywania wymogu CBR. Z tego powodu konieczne jest dodanie odrębnego ustępu, który obejmie swym zakresem przedmiotową sytuację.</p> <p>Ust. 4a</p> <p>W związku z powyższą propozycją – przepisy adresują aktualnie jedynie sytuację niespełnienia CBR ponad MREL. Instytucje są zobowiązane do informowania jedynie o sytuacji niespełnienia CBR ponad MREL. W sytuacji, kiedy instytucja nie jest objęta CBR (np. firmy inwestycyjne działające na podstawie IFR) powstaje wątpliwość co do podstawy informowania BFG o niespełnieniu MREL. Z tego powodu konieczne jest uzupełnienie art. 96a o regulację wprost zobowiązującą podmioty do informowania Funduszu o niespełnieniu MREL. Taki przepis opisuje dwie sytuacje: (1) zobowiązuje instytucje nieobjęte CBR do informowania o niespełnieniu MREL; (2) zobowiązuje instytucje objęte CBR do informowania nie tylko o niespełnieniu CBR ponad MREL (ust. 4), ale również samego MREL.”</p>	
674.	Art. 97 ust. 10a i ust. 17 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie	BFG	<p>„W art. 97:</p> <p>a) po ust. 10 dodaje się ust. 10a w brzmieniu:</p> <p>„10a. W przypadku, o którym mowa w ust. 9a pkt 4, Komisja Nadzoru Finansowego wydaje zgodę podmiotowi podlegającemu przymusowej restrukturyzacji, jeżeli udzielenie gwarancji pokrycia zobowiązań</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co</p>

	<p>gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji</p>		<p>podmiotu zależnego nie pogorszy sytuacji finansowej podmiotu podlegającego przymusowej restrukturyzacji.”;</p> <p>b) po ust. 16 dodaje się ust. 17 w brzmieniu:</p> <p>„17. Mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej istotny podmiot zależny globalnej instytucji o znaczeniu systemowym niemającej siedziby na terytorium państwa członkowskiego jest obowiązany spełniać wymóg, o którym mowa w ust. 1, na który składa się wymóg, o którym mowa w art. 92a rozporządzenia nr 575/2013, oraz dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ustalany przez Fundusz po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, za pomocą instrumentów zgodnych z art. 98 ust. 2g–2n.”</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Ust. 10a</p> <p>W aktualnym stanie prawnym brak jest przepisu prawa, który odnosiłby sytuację określoną w ust. 9a pkt 4 (na wzór ust. 10, który odnosi się do wydania zgody KNF w sytuacji określonej w ust. 9 pkt 4).</p> <p>Ust. 17</p> <p>Obecna regulacja przesądza o obowiązku spełnienia wymogu przez podmiot zależny mający siedzibę na terytorium państwa członkowskiego. Tymczasem BFG posiada uprawnienia jedynie wobec podmiotów, które mają swoją siedzibę na terytorium RP. Również ustawa może mieć zastosowanie tylko wobec podmiotów posiadających swoją siedzibę na terytorium RP. Z tego względu rekomendujemy modyfikację zakresu podmiotowego przepisu.”</p>	<p>do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>
--	---	--	---	---

675.	Art. 99b ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji	BFG	<p>„Po art. 99a dodaje się art. 99b w następującym brzmieniu:</p> <p>„Art. 99b. 1. W przypadku niewykonania, nieterminowego lub nierzetelnego wykonania przez podmiot obowiązku, o którym mowa w art. 99a ust. 1, 3, 6 i 7, Fundusz może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną:</p> <p>1) na podmiot, dla którego Fundusz określił minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w art. 97 ust. 1, do wysokości:</p> <p>a) 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania – do wysokości 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej podmiotu, nie wyższą jednak niż 100 000 000 zł,</p> <p>b) dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych przez podmiot w wyniku naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 99a ust. 1 i 3 lub obowiązku, o którym mowa w art. 99a ust. 6 i 7 – w przypadku gdy jest możliwe ustalenie kwoty uzyskanych korzyści,</p> <p>2) na członka zarządu lub rady nadzorczej podmiotu, dla którego Fundusz określił minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w art. 97 ust. 1, organu administrującego spółki europejskiej albo dyrektora oddziału banku zagranicznego – do wysokości 1 000 000 zł.</p> <p>2. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 1, Fundusz uwzględnia:</p> <p>1) wagę naruszenia i czas jego trwania;</p> <p>2) przyczyny naruszenia;</p> <p>3) sytuację finansową osoby, na którą jest nakładana kara;</p> <p>4) gotowość osoby odpowiedzialnej za naruszenie do współpracy z Funduszem;</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>
------	---	------------	---	---

		<p>5) uprzednie naruszenia przepisów regulujących funkcjonowanie rynku finansowego popełnione przez osobę odpowiedzialną za naruszenie;</p> <p>6) kwotę zysków osiągniętych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, jeżeli jest możliwe ich określenie;</p> <p>7) straty poniesione przez osoby trzecie w wyniku naruszenia, jeżeli jest możliwe określenie tych strat;</p> <p>8) stopień współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie z Funduszem;</p> <p>9) uprzednie naruszenia dokonane przez osobę odpowiedzialną za naruszenie;</p> <p>10) potencjalne skutki systemowe naruszenia.</p> <p>3. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, stanowi dochód budżetu państwa.</p> <p>4. Egzekucja należności wynikających z decyzji o nałożeniu kary pieniężnej następuje w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.””</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Efektywne wykonywanie zadań Funduszu uzależnione jest od posiadania informacji o sytuacji podmiotów, podległych kompetencjom Funduszu. Obowiązki informacyjne przewiduje m.in. art. 78 ust. 2, art. 85 czy też art. 330 ust. 1-7 ustawy o BFG. Przepisy ustawy o BFG przewiduje także sankcje za niewykonanie obowiązków, określonych we wskazanych przepisach. Na podstawie art. 79 ust. 1 ustawy o BFG, BFG może, w drodze decyzji, nałożyć na podmiot krajowy karę pieniężną w przypadku nieprzekazania, w określonym przez Fundusz terminie, przez podmiot krajowy informacji, o których</p>	
--	--	--	--

			<p>mowa w art. 85, lub niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 78 ust. 2. Z kolei przepis art. 336 ust. 1 ustawy o BFG przyznaje BFG kompetencję do nałożenia kary pieniężnej do wysokości 5 000 000 euro na członka zarządu lub rady nadzorczej podmiotu krajowego, organu administrującego spółki europejskiej albo dyrektora oddziału banku zagranicznego, który nie wykonuje ciężącego na nim obowiązku sporządzenia lub przedstawienia Funduszowi sprawozdania finansowego lub innych sprawozdań i informacji związanych z przygotowaniem i przeprowadzeniem przymusowej restrukturyzacji albo wykonuje go nierzetelnie lub nieterminowo. Jednakże, ustawa o BFG nie nakłada obecnie sankcji za niewypełnienie przez podmiot krajowy obowiązków, wynikających z art. 99a ust. 1 i 3 oraz art. 99a ust. 6 i 7 ustawy o BFG. Wskazane regulacje nakładają na podmiot, dla którego BFG określił minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (dalej „MREL”), obowiązek przekazania informacji o kwocie funduszy własnych oraz zobowiązań kwalifikowalnych, jak również informacji o kwocie innych zobowiązań, które mogą podlegać umorzeniu lub konwersji. Z kolei przepisy art. 99a ust. 6 i 7 ustawy o BFG nakładają na ww. podmiot obowiązek informacyjny, polegający na opublikowaniu określonych informacji na swojej stronie internetowej. Uzyskanie przez BFG informacji, określonych w ww. przepisach, jest niezbędne do czynienia przez Fundusz użytku z kompetencji, służących zapewnieniu stabilności sektora finansowego, w tym m.in. do prowadzenia postępowania w przedmiocie zaleceń dla podmiotu z tytułu niespełnienia wymogu MREL (art. 91 ust. 5a i nast. ustawy o BFG), czy też procedury zakazywania wypłaty zysków powyżej maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (art. 96a-96d ustawy o BFG). Sytuacja, w której wykonanie obowiązków nie zostało zabezpieczone sankcją prawną, stwarza istotne ryzyko braku możliwości efektywnego wykonywania zadań przez BFG. Z tego względu istnieje pilna potrzeba dokonania zmiany legislacyjnej w zakresie powiązania z sankcją</p>	
--	--	--	---	--

			<p>prawną braku realizacji obowiązków informacyjnych, dotyczących MREL. Projektowane przepisy odpowiadają regulacjom, wprowadzającym kary pieniężne, określone w art. 79 oraz art. 336 ustawy o BFG. Pierwszy z przywołanych przepisów przyznaje możliwość nałożenia kary pieniężnej na podmiot, drugi zaś na osoby, pełniące kluczowe funkcje w podmiocie. Z uwagi na znaczenie realizacji obowiązków informacyjnych, odnoszących się do MREL, konieczne jest wprowadzenie sankcji zarówno na podmiot, jak i na osoby pełniące kluczowe funkcje. Analogiczne podejście regulacyjne przyjęto w art. 337a ust. 1 ustawy o BFG, który stanowi podstawę nałożenia kary pieniężnej za naruszenie wymogu MREL. Konsekwencją wprowadzenia projektowanego art. 99b będzie zmiana art. 11 ust. 4 pkt 16 ustawy o BFG, który określa katalog decyzji administracyjnych, wydawanych przez Zarząd Funduszu w formie uchwały. Po projektowanych zmianach, art. 11 ust. 4 pkt 16 ustawy o BFG będzie obejmował nałożenie kary pieniężnej, o której mowa w art. 79 ust. 1, art. 95 ust. 6, art. 99b ust. 1 lub art. 337a ust. 1 ustawy o BFG. Obowiązki, uregulowane w art. 99a ust. 1 i 3, 6, 7 ustawy o BFG, stanowią implementację art. 45i dyrektywy 2014/59 (BRRD), w brzmieniu nadanym na mocy dyrektywy 2019/879 (BRRD2). Konieczność zabezpieczenia wykonania tych obowiązków sankcją administracyjną wynika z art. 110 i 111 BRRD.”</p>	
676.	<p>Art. 110 ust. 6 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji</p>	BFG	<p>„W art. 110 ust. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6. W ramach przymusowej restrukturyzacji Fundusz dokonuje umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych lub zapewnia podjęcie innych działań, które spowodują poniesienie strat przez właścicieli lub wierzycieli tych instrumentów, przed zastosowaniem instrumentów przymusowej restrukturyzacji lub jednocześnie z ich zastosowaniem.””</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie</p>

			<p>UZASADNIENIE</p> <p>„Proponowana zmiana usuwa z treści przepisu zwrot: „jeżeli w wyniku zastosowania tych instrumentów wierzyciele ponieśliby straty lub ich zobowiązania podlegałyby konwersji”. Doprecyzowano jednocześnie, że przepis ust.. 6 odnosi się do kwestii dotyczące dopuszczalności, zakresu, zasad oraz kolejności umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych zostały w sposób całościowy uregulowane w art. 70 – 72 ustawy o BFG. W przepisie art. 72 ust. 1 ustawy o BFG określono kolejność dokonywanego umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowanych, a także wysokość dopuszczalnego umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowanych.”</p>	<p>projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>
677.	<p>Art. 140 ust. 5 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji</p>	<p>BFG</p>	<p>„W art. 140 ust. 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„5. Członkowie zarządu i rady nadzorczej podmiotu, którego aktywa i pasywa podlegają oszacowaniu, pełniący obowiązki w roku, w którym nastąpiło wszczęcie przymusowej restrukturyzacji lub prowadzono oszacowanie, oraz w okresie 3 lat poprzedzających wszczęcie przymusowej restrukturyzacji, oraz kluczowy biegły rewident przeprowadzający badanie lub przegląd sprawozdania finansowego w roku, w którym nastąpiło wszczęcie przymusowej restrukturyzacji lub rozpoczęcie oszacowania, oraz w okresie 3 lat obrotowych poprzedzających wszczęcie przymusowej restrukturyzacji, są obowiązani przekazywać dokumenty i udzielać informacji Funduszowi oraz podmiotowi przeprowadzającemu oszacowanie. W przypadku gdy rozpoczęcie oszacowania nastąpiło w roku poprzedzającym rok wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, okres 3 lat obrotowych poprzedzających wszczęcie przymusowej restrukturyzacji liczony jest do dnia rozpoczęcia oszacowania.”</p> <p>UZASADNIENIE</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>

			„Projektowany obowiązek w zakresie przekazania dokumentów jest komplementarny w stosunku do bieżącego brzmienia zmienianego przepisu.”	
678.	Art. 141 ust. 4-6 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji	BFG	<p>„W art. 141 dodaje się ust. 4-6 w brzmieniu:</p> <p>„4. Do instytucji pomostowej nie stosuje się przepisów rozdziału 2 ustawy o rachunkowości do chwili, o której mowa w art. 188 ust. 1, lecz nie dłużej niż 30 dni od dnia zarejestrowania instytucji pomostowej w Krajowym Rejestrze Sądowym.</p> <p>5. Do podmiotu zarządzającego aktywami nie stosuje się przepisów rozdziału 2 ustawy o rachunkowości do chwili, o której mowa w art. 225 ust. 4, lecz nie dłużej niż 30 dni od dnia zarejestrowania podmiotu zarządzającego aktywami w Krajowym Rejestrze Sądowym.</p> <p>6. Przepisów art. 64 ust.3 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości nie stosuje do podmiotu w restrukturyzacji.””</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Zgodnie z projektowanym przepisem do instytucji pomostowej przed przeniesieniem do niej w trybie art. 188 ust. 1 ustawy o BFG praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji lub przedsiębiorstwa oraz wybranych praw majątkowych lub zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji, nie stosuje się przepisów rozdziału 2 ustawy o rachunkowości. Obowiązek stosowania rozdziału 2 ustawy o rachunkowości aktualizował by się jednakże najpóźniej w przypadku upływu 30 dni od dnia zarejestrowania instytucji pomostowej w Krajowym Rejestrze Sądowym, jeżeli w tym czasie nie zaistniało zdarzenie wskazane w art. 188 ust. 1 ustawy o BFG. W okresie, przed przeniesieniem, o którym mowa w art. 188 ust. 1 ustawy o BFG instytucja pomostowa nie prowadzi bowiem działalności do której została powołana, w konsekwencji czego nieprowadzenie przez nią ksiąg rachunkowych w tym okresie nie generuje ryzyka braku dokumentowania istotnych zdarzeń gospodarczych. Racjonalnym jest,</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>

			<p>aby księgi rachunkowe były otwierane wraz z przeniesieniem do instytucji pomostowej przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji, co jest jednoznaczne z faktycznym rozpoczęciem przez instytucję pomostową działalności do której prowadzenia została ona powołana. Wskazać należy, że brak ryzyka związanego z proponowanym rozwiązaniem wynika również z tego, że jedynym akcjonariuszem lub akcjonariuszem dominującym w instytucji pomostowej jest BFG, który zgodnie z ustawą o BFG jest organem przymusowej restrukturyzacji. Wskazać jednocześnie należy, że statut BFG nadaje Minister Finansów. Skutkiem proponowanego rozwiązania byłoby automatyczne wyłączenie zastosowania do instytucji pomostowej przepisów art. 9 ust. 1c i 1d ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (wchodzących w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.) w okresie poprzedzającym przeniesienie do instytucji pomostowej praw udziałowych lub praw majątkowych oraz zobowiązań (lub przed upływem terminu 30 dni od zarejestrowania instytucji pomostowej w KRS). W projektowanym art. 141 ust. 5 ustawy o BFG zaproponowany został analogiczny do art. 141 ust. 4 przepis ust. 5 odnoszący się do podmiotów zarządzających aktywami. W zakresie propozycji dodania ust. 6 w art. 141 należy wskazać, że zgodnie z 65 ustawy o rachunkowości celem badania sprawozdania finansowego jest wyrażenie przez biegłego rewidenta pisemnej opinii wraz z raportem o tym, czy sprawozdanie finansowe jest zgodne z zastosowanymi zasadami (polityką) rachunkowości oraz czy rzetelnie i jasno przedstawia sytuację majątkową i finansową, jak też wynik finansowy badanej jednostki. W odniesieniu do podmiotu w restrukturyzacji, kontrolowanego przez BFG jako organ przymusowej restrukturyzacji, brak jest uzasadnienia dla poddawania badaniu jego sprawozdania finansowego, gdyż wystarczającą kontrolę nad działalnością tego podmiotu sprawuje BFG.”</p>	
--	--	--	---	--

679.	<p>Art. 174 ust. 8 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji</p>	BFG	<p>„W art. 174 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:</p> <p>„8. W przypadku przejęcia przez podmiot przejmujący praw majątkowych obejmujących prawa udziałowe, art. 106-106n ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, art. 54-54n ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1523 z późn. zm.) nie stosuje się.””</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Celem proponowanej zmiany jest zwolnienie podmiotu przejmującego z obowiązków określonych w art. art. 106-106n ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, art. 54-54n ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1523 z późn. zm.). Tym samym w przypadku zastosowania instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa w wariantcie obejmującym m.in. przejęcie praw majątkowych w skład, których wchodzi prawa udziałowe do podmiotu przejmującego nie będą stosowane obowiązki określone w art. art. 106-106n ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, art. 54-54n ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.”</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>
680.	<p>Art. 191 ust. 6 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz</p>	BFG	<p>„W art. 191 ust. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6. W przypadku przeniesienia do instytucji pomostowej praw udziałowych, w tym wyemitowanych przez podmiot w restrukturyzacji, przepisów art. 25-25s ustawy - Prawo bankowe, art. 106-106n ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, art. 54-54n ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1523 z późn. zm.) nie stosuje się.””</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie</p>

	przymusowej restrukturyzacji		<p>UZASADNIENIE</p> <p>„Proponowana zmiana ma na celu uzupełnienie wskazanego przepisu poprzez dodanie do zawartego w nim wyłączenia przepisów dotyczących obowiązków związanych z nabyciem akcji towarzystwa funduszy inwestycyjnych. Proponowana zmiana stanowi tym samym dopełnienie już istniejącego katalogu niestosowania do instytucji pomostowej przepisów dotyczących nabycia akcji banku krajowego oraz akcji domu maklerskiego.”</p>	projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.
681.	Art. 236 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji	BFG	<p>„Art. 236 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Pożytki uzyskane z instytucji pomostowej i podmiotu zarządzającego aktywami, w tym dywidendy i odsetki, a także przychody z tytułu zbycia lub likwidacji instytucji pomostowej i podmiotu zarządzającego aktywami stanowią przychody z przymusowej restrukturyzacji, z zastrzeżeniem art. 189 i art. 227. Przychody z przymusowej restrukturyzacji zasilają odpowiedni fundusz przymusowej restrukturyzacji.””</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze. Niezależnie od tego, nie zostało przekazane uzasadnienia dla zmiany.</p>
682.	Art. 261 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania	BFG	<p>„W art. 261:</p> <p>a) wprowadzeniu nadaje się następujące brzmienie:</p> <p>„Warunkiem udzielenia przez Fundusz pomocy, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1, jest w szczególności:”</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co</p>

	depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji		<p>b) w art. 261 pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) wykazanie, że wysokość wnioskowanych przez kasę objętą systemem gwarantowania pożyczek, gwarancji, poręczeń byłaby nie wyższa niż łączna maksymalna kwota z tytułu gwarancji w tej kasie liczona jako suma środków gwarantowanych na rachunkach deponentów kasy;”</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Proponowana zmiana stanowi dostosowanie brzmienia art. 261 do skreślenia art. 5 ust. 2 pkt 2.”</p>	do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.
683.	Art. 269 ust. 3-6 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji	BFG	<p>„W art. 269 dodaje się ust. 3-6 w brzmieniu:</p> <p>„3. Fundusz może zaciągać zobowiązania na cele i w wysokościach ustalonych w rocznym planie finansowym Funduszu z zastrzeżeniem ust. 4.</p> <p>4. Zobowiązania Funduszu nieprzewidziane lub niedoszacowane w rocznym planie finansowym wynikające z:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wykonywania obowiązków dotyczących gwarantowania depozytów, 2) prowadzenia przymusowej restrukturyzacji, restrukturyzacji banków lub kas lub 3) prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, <p>mogą być zaciągane bez względu na poziom środków finansowych przewidzianych w rocznym planie finansowym Funduszu.</p> <p>5. W przypadku zaciągnięcia zobowiązań, o których mowa w ust. 4, Fundusz dokonuje zmiany rocznego planu finansowego.</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>

		<p>6. Przepisy ust. 4 i 5 stosuje się do zobowiązań wynikających z tytułów wykonawczych, wyroków sądowych lub ugód.””</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Dodanie ustępu 3 ma na celu wskazanie w jaki sposób Fundusz realizuje zasady określone w art. 44 ust. 1 ustawy o finansach publicznych i uwzględnia specyfikę zasad tworzenia i monitorowania rocznego planu finansowego Funduszu, które opierają się na zasadzie memoriałowej w rozumieniu przepisów o rachunkowości. Specyfika działalności Funduszu wykonującego zadania określone w ustawie o BFG powoduje, że Fundusz nie jest w stanie zaplanować środków niezbędnych do wykonywania tych zadań, gdyż mają one charakter często nieprzewidywalny, np. wszczęcie przymusowej restrukturyzacji czy wypłata środków gwarantowanych, która powiązana jest ze złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości banku czy kasy. Podstawowe zadania Funduszu zostały wyartykułowane w art. 4 i 5 ustawy o BFG. Nadrzędnym celem Funduszu jest podejmowanie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, w szczególności przez zapewnienie funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów oraz prowadzenie przymusowej restrukturyzacji (art. 4 ustawy o BFG). Wskazane zadania w szczególności to zapewnienie obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów oraz prowadzenie przymusowej restrukturyzacji są zadaniami wynikającymi z dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady:</p> <ul style="list-style-type: none">- 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, oraz- 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i	
--	--	--	--

		<p>uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012.</p> <p>Dodatkowo, zgodnie z art. 5 ust. 2 i 2a ustawy o BFG Fundusz posiada istotne obowiązki związane z procesami restrukturyzacji spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych i banków. Zdarzenia polegające na spełnieniu warunku gwarancji, uruchamiające proces wypłaty środków gwarantowanych przez Fundusz, oraz zdarzenia związane z uruchomieniem procesów przymusowej restrukturyzacji i restrukturyzacji są w olbrzymiej większości zdarzeniami nieprzewidywalnymi, gdyż wynikają pogorszenia sytuacji ekonomicznej podmiotu objętego system gwarantowania bądź podmiotu, który może podlegać przymusowej restrukturyzacji. Ponadto wszystkie te zdarzenia nie są skutkiem decyzji Funduszu lub wymagają udziału podmiotów zewnętrznych wobec Funduszu w celu podjęcia decyzji przez Fundusz. Oznacza to, że na etapie konstrukcji planu finansowego praktycznie niewykonalnym jest przewidzenie terminu, skali i wystąpienia tych zjawisk. Uzasadnia to konieczność dodania w 269 ust. 4 ustawy o BFG. Z tych samych względów dodano ust. 6, w którym wymieniono zobowiązania wynikające z tytułów wykonawczych, wyroków sądowych lub ugód. Należy wskazać, że proponowane rozwiązanie jest tożsame do zastosowanego w art. 164 ust. 1 i 256 ustawy o finansach publicznych. W związku z faktem, że zaciągnięcie zobowiązań, które nie były przewidziane w rocznym planie finansowym Funduszu spowodują przekroczenie rocznego planu finansowego Funduszu, należy wprowadzić zasadę, że Fundusz w takich sytuacjach dokona zmiany rocznego planu finansowego, po to, aby przedmiotowe zobowiązania były ostatecznie zgodne z planem finansowym. Zaciągnięcie zobowiązań wymienionych w ust. 4 będzie</p>	
--	--	---	--

			<p>musiało być ujęte w księgach Funduszu z dniem wystąpienia tych zdarzeń gospodarczych lub finansowych i ze względu na swoją specyfikę będą one nieprzewidziane i spowodują przekroczenie planu finansowego. Przeprowadzanie zmiany planu finansowego – zgodnie z § 18 ust. 5 statutu Funduszu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie nadania statutu Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu (Dz. U. poz. 203 z późn. zm.) nastąpi w takiej sytuacji po zaciągnięciu zobowiązań (ex post), które spowodowały przekroczenie planu finansowego z uwagi na czas potrzebny do dokonania takiej zmiany. Powyższa kwestia została uregulowana w ust. 5.”</p>	
684.	<p>Art. 282 ust. 2 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji</p>	<p>BFG</p>	<p>„W art. 282 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Kwoty uzyskane przez Fundusz z masy upadłości banku lub oddziału banku zagranicznego zasilają fundusz gwarancyjny banków, jeżeli upadłość banku nie była poprzedzona wydaniem w stosunku do banku decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji. W przypadku gdy upadłość banku lub oddziału banku zagranicznego była poprzedzona wydaniem decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji, kwoty uzyskane przez Fundusz z masy upadłości banku lub oddziału banku zagranicznego zasilają fundusz przymusowej restrukturyzacji banków.””</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Celem proponowanych przepisów jest jednoznaczne uregulowanie kwestii środków przynależnych funduszom przymusowej restrukturyzacji oraz funduszowi gwarancyjnemu banków. Zgodnie z obowiązującą systematyką ustawy wskazano, że w przypadku zastosowania wobec banku instrumentów przymusowej restrukturyzacji, odzyskane środki przynależą do funduszu przymusowej restrukturyzacji (z którego działania w przymusowej restrukturyzacji były finansowane. W przypadku upadłości banku,</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>

			wobec którego nie wszczęto przymusowej restrukturyzacji (a więc doszło do wypłaty środków gwarantowanych) uprawnionym z tytułu środków odzyskanych przez BFG z funduszu gwarancyjnego kas będzie fundusz gwarancyjnych banków.”	
685.	Art. 285 ust. 2a-2d i ust. 3 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji	BFG	<p>„W art. 285:</p> <p>a) dodaje się ust. 2a-2d w brzmieniu:</p> <p>„2a. W przypadku, gdy różnica pomiędzy poziomem docelowym a wartością środków systemu gwarantowania depozytów w bankach albo środków systemu gwarantowania depozytów w kasach jest znacząco mniejsza albo większa od odpowiedniej różnicy pomiędzy poziomem docelowym a wartością środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych albo środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas, Rada Funduszu może podjąć decyzję o przeznaczeniu zysku netto na poszczególne fundusze własne Funduszu w sposób inny, niż określony w ust. 1.</p> <p>2b. Rada Funduszu może podjąć decyzję o innym niż wskazany w ust. 1 sposobie przeznaczeniu zysku netto także wtedy, gdy przewidziana w rocznym planie finansowym Funduszu różnica, o której mowa w ust. 2a, ustalona na koniec roku obrotowego, którego dotyczy plan finansowy, jest znacząco mniejsza albo większa od odpowiednich poziomów planowanych różnic.</p> <p>2c. Przez znacząco mniejszą albo większą różnicę, o której mowa w ust. 2a, rozumie się taki poziom tej różnicy, gdy na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym następuje podjęcie decyzji o przeznaczeniu zysku netto spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:</p> <p>a) wartość środków systemu gwarantowania depozytów w bankach albo wartość środków systemu gwarantowania depozytów w kasach jest niższa odpowiednio od poziomu minimalnego środków systemu</p>	Postulat nieuwzględniony Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.

			<p>gwarantowania w bankach albo od poziomu minimalnego środków systemu gwarantowania w kasach, podczas gdy odpowiednio wartość środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych albo wartość środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas jest powyżej odpowiednio poziomu minimalnego środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych albo poziomu minimalnego środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas,</p> <p>b) wartość środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych albo wartość środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas jest odpowiednio poniżej poziomu minimalnego środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych albo poziomu minimalnego środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas, podczas gdy odpowiednia wartość środków systemu gwarantowania depozytów w bankach albo kasach jest wyższa odpowiednio od poziomu minimalnego środków systemu gwarantowania w bankach albo od poziomu minimalnego środków systemu gwarantowania w kasach lub</p> <p>c) bezwzględna wartość tej różnicy przekracza 5 mld zł.</p> <p>2d. Przy ustalaniu, czy różnica, o której mowa w ust. 2b, jest znacząco mniejsza albo większa, stosuje się przepis ust. 2c, z tym że wartość środków systemu gwarantowania depozytów w bankach lub wartość środków systemu gwarantowania depozytów w kasach oraz wartość środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych lub wartość środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas jest prognozowana na koniec roku obrotowego, którego dotyczy roczny plan finansowy Funduszu.”</p> <p>b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p>	
--	--	--	--	--

		<p>„3. Do pokrycia straty netto przepisy ust. 1-2d stosuje się odpowiednio.””</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Proponuje się dodanie przepisu określającego alternatywny sposób podziału zysku netto Funduszu po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego BFG przez Radę Ministrów. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o BFG określają, że „Rada Funduszu przeznacza zysk netto na zwiększenie funduszu gwarancyjnego banków, funduszu gwarancyjnego kas, funduszu przymusowej restrukturyzacji banków oraz funduszu przymusowej restrukturyzacji kas, w proporcji określonej jako stosunek środków zgromadzonych w poszczególnych funduszach do sumy środków zgromadzonych we wszystkich tych funduszach na dzień bilansowy ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego”. Oznacza, to że wartość środków przeznaczona na zwiększenie każdego z funduszy własnych oparta jest na stanie tych funduszy na koniec poprzedniego roku. W przypadku interwencji BFG w zakresie wypłaty środków gwarantowanych lub konieczności sfinansowania przymusowej restrukturyzacji i istotnego zmniejszenia danego funduszu przed końcem roku, nie będzie możliwości zasilenia tego funduszu środkami z podziału zysku netto. Mając na uwadze sposób dochodzenia do poziomów docelowych środków systemu gwarantowania depozytów oraz środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji, jednorazowe istotne wykorzystania funduszy będą miały wpływ na wartość wyznaczonych składek na kolejne lata. Może to także spowodować dużą dysproporcję w poziomie składek pobieranych od podmiotów na poszczególne rodzaje funduszy własnych. W takich uzasadnionych przypadkach, BFG powinien mieć możliwość podziału</p>	
--	--	--	--

			<p>zysku w sposób inny niż proporcjonalny, aby w sposób racjonalny planować poziomy składek na poszczególne fundusze własne.</p> <p>Alternatywny sposób podziału zysku netto powinien móc być także zastosowany, gdy na moment podziału są ku temu przesłanki, wynikające z wartości ustalonych w rocznym planie finansowym. Pozwoli to na efektywne zarządzanie funduszami własnymi aby jak najlepiej przygotować się do ewentualnego finansowania zadań ustawowych Funduszu, z uwzględnieniem sytuacji podmiotów sektora, także przy planowaniu poziomu składek obowiązkowych.</p> <p>Propozycja ma za zadanie także doprecyzowania, w jakich sytuacjach różnica, o której mowa w ust. 2a będzie uznana za znaczącą, co pozwoli na zastosowanie alternatywnego sposobu podziału zysku netto. Przesłanką taką będzie sytuacja, gdy w odniesieniu do jednego z rodzaju funduszy (tj. fundusze gwarancyjne albo fundusze przymusowej restrukturyzacji) nie będzie osiągnięty poziom minimalny, a na innym rodzaju funduszy, poziom ten będzie osiągnięty oraz gdy bezwzględna wartość tej różnicy będzie większa niż 5 mld zł.</p> <p>W celu uniknięcia wątpliwości winno się także przesądzić, że do ustalania różnicy, o której mowa w ust. 2b i 2c, należy uwzględniać wartości, które odnoszą się do końca roku obrotowego, którego dotyczy plan finansowy.</p> <p>Zmiana w ust. 3 ma charakter porządkowy i wynika z wprowadzenia nowych ustępów 2a-2d. Proponowane zasady podziału zysku netto będą miały także zastosowanie do pokrycia straty BFG.”</p>	
686.	Art. 287 ust. 8a ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym,	BFG	<p>„W art. 287 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:</p> <p>„8a. Jeżeli po osiągnięciu po raz pierwszy minimalnego poziomu środków, o którym mowa w ust. 1, środki systemu gwarantowania depozytów w bankach obniżą się poniżej 2/3 tego poziomu, składki na obowiązkowy system gwarantowania depozytów w bankach ustalane</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany</p>

	systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji		<p>są na poziomie umożliwiającym osiągnięcie minimalnego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach w okresie nie dłuższym niż 6 lat.””</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Przepisy ustawy o BFG są precyzyjne jeśli chodzi o zasady odbudowy środków systemu gwarantowania depozytów w bankach po osiągnięciu po raz pierwszy poziomu docelowego 2,6%. Propozycja dodania ust. 8a ma na celu doprecyzowanie zasad odbudowy zasobów po osiągnięciu po raz pierwszy poziomu minimalnego, ale przed osiągnięciem po raz pierwszy poziomu docelowego. Proponowana regulacja przewiduje, że w takim przypadku odbudowa poziomu minimalnego powinna nastąpić w okresie nie dłuższym niż 6 lat. Propozycja nie przewiduje natomiast dodatkowych unormowań w zakresie poziomu docelowego, co oznacza że byłby on budowany mając na uwadze termin określony w art. 287 ust 3 pkt 2 ustawy o BFG, chyba że zaistnieją przesłanki, o których mowa w ust. 6 albo ust. 8 tego przepisu. Jest to podejście zgodne z podejściem przewidzianym w art. 287 ust. 9 ustawy o BFG, a także z regulacjami art. 10 ust. 2 dyrektywy 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów.”</p>	<p>w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>
687.	Art. 296 ust. 7a ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz	BFG	<p>„W art. 296 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:</p> <p>„7a. Jeżeli po osiągnięciu po raz pierwszy minimalnego poziomu środków, o którym mowa w ust. 1, środki na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych obniżą się poniżej 2/3 tego poziomu, składki są ustalane na poziomie umożliwiającym osiągnięcie poziomu minimalnego, o którym mowa w ust. 1, w okresie nie dłuższym niż 6 lat””</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie</p>

	przymusowej restrukturyzacji		<p>UZASADNIENIE</p> <p>„Przepisy ustawy o BFG są precyzyjne jeśli chodzi o zasady budowy i odbudowy zasobów funduszu przymusowej restrukturyzacji banków, w przypadku gdy nie został osiągnięty poziom minimalny 1,0% albo po osiągnięciu poziomu docelowego 1,2%. Dodanie ust. 7a ma na celu doprecyzowanie zasad odbudowy zasobów w przypadku stanu pośredniego, tj. po osiągnięciu po raz pierwszy poziomu minimalnego, ale przed osiągnięciem po raz pierwszy poziomu docelowego. Proponowany przepis przewiduje, że w takim przypadku odbudowa poziomu minimalnego powinna nastąpić w okresie nie dłuższym niż 6 lat. Propozycja nie przewiduje natomiast dodatkowych regulacji w zakresie poziomu docelowego, co oznacza że byłby on budowany mając na uwadze termin określony w art. 296 ust 3 pkt 2 ustawy o BFG, chyba że zaistnieją przesłanki, o których mowa w ust. 5 albo ust. 7 tego przepisu. Jest to podejście zgodne z podejściem przewidzianym w art. 296 ust. 8 ustawy o BFG, a także z przepisami art. 102 ust. 3 dyrektywy 2014/59/UE ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych.”</p>	projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.
688.	Art. 315a ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji	BFG	<p>„Po art. 315 dodaje się art. 315a w brzmieniu:</p> <p>„1. Należności pieniężne mające charakter cywilnoprawny, przypadające Funduszowi, mogą być umarzane w całości albo w części lub ich spłata może być odraczana lub rozkładana na raty.</p> <p>2. Należności, o których mowa w ust. 1, mogą być z umarzane w całości albo w części, jeżeli:</p> <p>1) osoba fizyczna - zmarła, nie pozostawiając żadnego majątku albo pozostawiła majątek niepodlegający egzekucji na podstawie odrębnych</p>	Postulat nieuwzględniony Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.

		<p>przepisów, albo pozostawiła przedmioty codziennego użytku domowego, z których egzekucja byłaby nieopłacalna;</p> <p>2) osoba prawna - została wykreślona z właściwego rejestru osób prawnych przy jednoczesnym braku majątku, z którego można by egzekwować należność, a odpowiedzialność z tytułu zobowiązań nie przechodzi z mocy prawa na osoby trzecie;</p> <p>3) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty wyższej od kosztów dochodzenia i egzekucji tej należności lub postępowanie egzekucyjne okazało się nieskuteczne;</p> <p>4) jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej uległa likwidacji;</p> <p>5) umorzenie wynika z prawomocnego orzeczenia sądu.</p> <p>3. W przypadku, gdy oprócz dłużnika są zobowiązane inne osoby, należności, o których mowa w ust. 2, mogą zostać umorzone w całości lub w części wobec tych osób tylko wtedy, gdy warunki umorzenia są spełnione również wobec tych osób.</p> <p>4. Zarząd Funduszu może postanowić o niedochodzeniu należności o charakterze cywilnoprawnym przypadających Funduszowi, których kwota główna należności wraz z odsetkami lub innymi należnościami ubocznymi nie przekracza 100 zł, a w przypadku należności z tytułu rekompensaty, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 893) – jeżeli jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu w rozumieniu tej ustawy albo większa od tego świadczenia.””</p>	
--	--	--	--

			<p>UZASADNIENIE</p> <p>„Rozwiązania przewidziane w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych nie przewidują specyficznych regulacji w zakresie umarzania należności pieniężnych mających charakter cywilnoprawny w odniesieniu do Funduszu. Uzasadnia to konieczność doprecyzowania tych kwestii. Należy dodać, że zaproponowane rozwiązanie jest zbliżone treściowo do przewidzianego w art. 55 i 56 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.”</p>	
689.	<p>Art. 320 ust. 1 pkt 1 i 2a oraz ust. 5 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji</p>	BFG	<p>„W art. 320:</p> <p>a) ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) Komisji Nadzoru Finansowego, Narodowemu Bankowi Polskiemu, ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych, ministrowi właściwemu do spraw budżetu, ministrowi właściwemu do spraw aktywów państwowych, Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Komitetowi Stabilności Finansowej, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Krajowej Izbie Rozliczeniowej Spółce Akcyjnej, podmiotowi prowadzącemu system rozliczeń i rozrachunków papierów wartościowych, w tym Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych Spółce Akcyjnej, Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, w zakresie niezbędnym do wykonywania ich ustawowo określonych zadań lub ustawowych zadań Funduszu, lub obowiązków określonych przez bezpośrednio stosowane przepisy prawa Unii Europejskiej;”</p> <p>b) w ust. 4 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:</p> <p>„2a) osobom i podmiotom zaangażowanym w monitorowanie wykorzystania pomocy publicznej zaakceptowanej decyzją Komisji Europejskiej w zakresie niezbędnym do wykonania tej decyzji;”</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>

		<p>c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„5. Informacje przekazane lub wymienione zgodnie z ust. 4 pkt 1, 2, 6-12 mogą być przekazywane innym osobom lub podmiotom wyłącznie za zgodą Funduszu, chyba że przekazanie to następuje w ramach wykonywania przez te podmioty kompetencji lub zadań określonych w ustawie lub dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm. 13) lub gdy przekazanie następuje w formie skrótowej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych instytucji lub podmiotów.”</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>„Pkt 1</p> <p>W wyniku analizy ustawowych zdań BFG stwierdzono zasadność uwzględnienia Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego w zakresie podmiotów uprawnionych do otrzymywania informacji stanowiących tajemnicę zawodową, o której mowa w art. 320 ust. 1. Ponadto w celu umożliwienia zastosowania rządowych instrumentów stabilizacji finansowej, konieczne jest umożliwienie udostępnienia przedmiotowych informacji ministrowi właściwemu do spraw aktywów państwowych.</p> <p>Pkt 2a</p>	
--	--	--	--

			<p>Projektowany przepis reguluje zakres informacji udzielanych w związku realizacją obowiązków związanych z monitorowaniem pomocy publicznej zatwierdzonej decyzją Komisji Europejskiej</p> <p>Ust. 5</p> <p>Proponowana zmiana rozszerza katalog podmiotów które mogą przekazać za zgodą Funduszu informacje przekazane lub wymienione w trybie art. 320 ust. 4. Katalog podmiotów został rozszerzony o: podmiot zainteresowany nabyciem akcji instytucji pomostowej, przedsiębiorstwa instytucji pomostowej albo jej praw majątkowych lub zobowiązań, podmiot obejmujący lub przejmujący prawa udziałowe na podstawie decyzji Funduszu o zastosowaniu rządowych instrumentów stabilizacji finansowej zgodnie z ustawą z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej, instytucję pomostową lub podmiot zarządzający aktywami, firmę audytorską badającą sprawozdania finansowe BFG, jednostkę zarządzającą systemem ochrony, o której mowa w art. 22d ust. 1 pkt 2 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych oraz jednostkę zarządzającą systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy - Prawo bankowe.”</p>	
690.	Art. 330 ust. 2 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji	BFG	<p>„W art. 330 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Funduszowi przysługuje także prawo uzyskiwania wskazanych w nim informacji od:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) krajowego podmiotu dominującego, wobec którego podmiot jest podmiotem zależnym, 2) od podmiotów zależnych i stowarzyszonych podmiotu, przy czym informacje te mogą być przekazywane przez te podmioty do Funduszu bezpośrednio lub za pośrednictwem podmiotu.”” 	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Postulat nie był zgłaszany w ramach pierwszej tury konsultacji projektu, jednocześnie dotyczy nowelizacji ustawy, której zmiany w projekcie się nie przewiduje. Co do zasady ponowne konsultacje miały na celu dopracowanie projektu w zw. z uwagami zgłoszonymi w pierwszej turze.</p>

			<p>UZASADNIENIE</p> <p>Proponowana zmiana ma na celu umożliwienie BFG wykonywanie jego ustawowych zadań w szczególności w zakresie przymusowej restrukturyzacji.</p>	
<p>Zmiany do ustawy z dnia 23 kwietnia 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami</p>				
691.	<p>Art. 24a ustawy o kredycie hipotecznym oraz nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami</p>	<p>UKNF</p>	<p>Propozycja: po art. 24 dodaje się art. 24a w brzmieniu:</p> <p>„Do zastrzeżeń kredytowych składanych kredytodawcy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.”</p>	<p>Postulat nieuwzględniony</p> <p>Kompleksowe rozwiązania w tym zakresie zawarte zostały w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapobieganiem kradzieży tożsamości (UD472)</p>

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie zakresu, trybu i formy oraz terminu przekazywania Komisji Nadzoru
Finansowego przez banki informacji dotyczących lokat strukturyzowanych**

Na podstawie art. 88ma ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, 2339, 2640, 2707) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zakres, tryb i formę oraz termin przekazywania Komisji Nadzoru Finansowego, zwanej dalej „Komisją”, informacji, o których mowa w art. 88ma ust. 1 ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, 2339, 2640, 2707) zwanej dalej „ustawą”, przez banki.

§ 2. 1. Bank przekazuje Komisji kwartalne sprawozdanie dotyczące lokat strukturyzowanych, dalej „sprawozdanie”, w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po kwartale objętym sprawozdaniem.

2. Sprawozdanie jest sporządzane za każdy kwartał roku kalendarzowego.

3. W przypadku nierozpoczęcia działalności z początkiem kwartału sprawozdanie zawiera dane za okres od rozpoczęcia działalności do końca kwartału, w którym działalność rozpoczęto.

4. Sprawozdanie jest sporządzane zgodnie ze wzorem określonym w załączniku nr 1 do niniejszego rozporządzenia.

5. Informacje dotyczące rozpoczęcia, ograniczenia lub zaprzestania prowadzenia działalności polegającej na rekomendowaniu, oferowaniu, zawieraniu lub umożliwieniu zawarcia umowy lokaty strukturyzowanej, oraz o istotnych naruszeniach przepisów związanych z prowadzeniem tej działalności, wykazuje się w tabeli nr 1 sprawozdania zgodnie ze wzorem określonym w załączniku nr 1 do niniejszego rozporządzenia.

6. Informacje na temat oferowanych i zawieranych przez bank umów lokat strukturyzowanych wykazuje się w tabeli nr 2 sprawozdania zgodnie ze wzorem określonym w załączniku nr 1 do niniejszego rozporządzenia.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 939).

7. Sprawozdanie należy przekazać w sposób określony zgodnie z art. 55 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 837).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie ____ .

MINISTER FINASÓW

WZÓR

**KWARTALNE SPRAWOZDANIE DOTYCZĄCE LOKAT
STRUKTURYZOWANYCH**

Okres sprawozdawczy od ... do ...

Data przekazania:

Dane identyfikacyjne podmiotu sprawozdającego:

Tabela 1. Rozpoczęcie, ograniczenie, zaprzestanie prowadzenia działalności związanej z lokatami strukturyzowanymi oraz istotne naruszenie przepisów

1	2	3	4
Rodzaj czynności zgodnie z art. 88ma ust 1 ustawy (rekomendowanie/ oferowanie/zawieranie/ umożliwienie zawarcia)	Rodzaj zdarzenia odnoszącego się do czynności z kolumny 1 (rozpoczęcie/ograniczenie/zaprzestanie/naruszenie przepisów)	Data zdarzenia	Dodatkowe objaśnienia

Podpisy osób reprezentujących

Data	Imię i nazwisko	Stanowisko/funkcja	Nr telefonu	E-mail	Podpis
Sprawozdanie sporządził:					
Sprawozdanie akceptował:					

INSTRUKCJA

dotycząca kwartalnego sprawozdania dotyczącego lokat strukturyzowanych

1. W sprawozdaniu należy wykazać dane dla lokat strukturyzowanych w rozumieniu art. 3 pkt 55 ustawy.
2. W kolumnach 5-8 tabeli 2 sprawozdania należy wykazać dane jedynie dla lokat strukturyzowanych założonych lub zakończonych w okresie sprawozdawczym w podmiocie sprawozdającym.
3. W kolumnach 9 i 10 tabeli 2 sprawozdania należy wykazać dane dla wszystkich depozytów na lokatach strukturyzowanych przechowywanych przez podmiot sprawozdający zgodnie ze stanem na koniec ostatniego dnia okresu sprawozdawczego, a nie jedynie dla depozytów złożonych w okresie sprawozdawczym.
4. W przypadku depozytów denominowanych w walutach obcych:
 - a) wykazując dane w kolumnach 5 i 7 należy przedstawić łączną wartość depozytów w walucie polskiej, dokonując przeliczenia według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu rozpoczęcia lokaty lub zakończenia lokaty;
 - b) w przypadku wykazywania wartości przechowywanych depozytów w kolumnie 9 wg stanu na koniec ostatniego dnia okresu sprawozdawczego, należy wartość tych depozytów przeliczyć według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w tym dniu.
5. W dodatkowych objaśnieniach do tabel sprawozdania podmiot sprawozdający może wskazać wszystkie dodatkowe informacje, których przekazanie uznaje za kluczowe dla przedstawienia informacji o istotnych pozycjach oraz znaczących zmianach zaraportowanych wartości w odniesieniu do poprzedniego kwartału, w szczególności niezbędne, w ocenie podmiotu, komentarze i wyjaśnienia, które mają pomóc w prawidłowej analizie i ocenie danych przez Komisję Nadzoru Finansowego.

UZASADNIENIE

Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie zakresu, trybu i formy oraz terminu przekazywania Komisji Nadzoru Finansowego przez banki informacji dotyczących lokat strukturyzowanych, dalej „projekt rozporządzenia”, ma na celu wykonanie delegacji ustawowej określonej w art. 88ma ust. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, 2339, 2640, 2707), dalej „ustawa”, w zakresie odnoszącym się do sprawozdawania przez banki informacji dotyczących ich działalności w zakresie lokat strukturyzowanych.

W § 1 rozporządzenia wskazany został jego zakres.

W § 2 rozporządzenia określone zostały terminy przekazywania kwartalnego sprawozdania dotyczącego lokat strukturyzowanych. Zasadniczo, termin ten został ustalony na maksymalnie 20 dzień miesiąca następującego po kwartale objętym sprawozdaniem, chyba że bank nie rozpoczął takiej działalności z początkiem kwartału, wtedy też sprawozdanie zawiera dane za okres od rozpoczęcia działalności do końca kwartału, w którym działalność rozpoczęto. Taki sposób określenia terminów ma po pierwsze umożliwić bankom rzetelne opracowywanie sprawozdań, a po drugie udzielić Komisji Nadzoru Finansowego wystarczającego czasu na ich weryfikację i wykrycie ewentualnych nieprawidłowości, co jest istotne w kontekście zapewnienia stabilności i bezpieczeństwa sektora finansowego oraz ochrony inwestorów.

W § 2 rozporządzenia określono także, że drogą przekazywania sprawozdania do Komisji Nadzoru Finansowego będzie system, o którym mowa w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 55 o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, czyli Elektroniczny System Przekazywania Informacji (ESPI) zarządzany przez Komisję Nadzoru Finansowego.

W § 3 rozporządzenia wskazany został natomiast termin wejścia w życie rozporządzenia, który wynosi

Załącznik nr 1 do rozporządzenia zawiera wzór kwartalnego sprawozdania dotyczącego lokat strukturyzowanych. Określa on szczegółowo układ i zakres informacji, które banki będą przedstawiać w zakresie lokat strukturyzowanych oferowanych i zawartych w danym okresie sprawozdawczym. Dane te dotyczyć będą:

- rozpoczęcia, ograniczenia i zaprzestania prowadzenia działalności związanej z lokatami strukturyzowanymi oraz istotne naruszenie przepisów (tabela nr 1 sprawozdania),
- pełny zakres informacji dotyczący oferowania i zawieranych umów dotyczących lokat strukturyzowanych (tabela nr 2 sprawozdania),
- zakres danych identyfikujących osoby reprezentujące bank i odpowiedzialne za sporządzenie sprawozdania,
- instrukcję, jak należy sporządzić sprawozdanie.

Zakres informacji, jakie powinno zawierać sprawozdanie określony w taki sposób da Komisji Nadzoru Finansowego możliwość skutecznego wykonywania nadzoru nad rynkiem lokat strukturyzowanych oferowanych przez banki, albowiem dotyczy nie tylko samych informacji bilansowych, lecz także nakłada na banki obowiązek wskazania naruszeń przepisów związanych z oferowaniem, zawieraniem i umożliwieniem zawarcia (w tym pośrednictwem) umów lokat strukturyzowanych, a także szczegółowe informacje dotyczące liczby klientów

banku, którzy zawarli taką umowę. Doświadczenia nadzorcze związane z oferowaniem instrumentów finansowych dowodzą, że właśnie te informacje są często kluczowe dla skutecznego ograniczenia szkód, jakie mogą ponieść inwestorzy w związku z niezgodną z prawem działalnością podmiotów na rynku finansowym. Jednocześnie nie stanowią one dla banków nadmiernego obciążenia, ani związanego z nakładami finansowymi lub pracy.

Rozporządzenie nie zawiera norm technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z czym nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w tych przepisach.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów pod pozycją nr [...]. Zgodnie z art. 5 tej ustawy oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie zakresu, trybu i formy oraz terminu przekazywania Komisji Nadzoru Finansowego przez banki informacji dotyczących lokat strukturyzowanych</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu: Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu [...]</p>	<p>Data sporządzenia: 25 stycznia 2023 r.</p> <p>Źródło: Upoważnienie ustawowe Art. art. 88ma ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, 2339, 2640, 2707)</p> <p>Nr w wykazie prac Ministra Finansów [...]</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Celem projektowanego rozporządzenia jest zapewnienie Komisji Nadzoru Finansowego regularnego dostępu do informacji na temat lokat strukturyzowanych, które banki oferują swoim klientom, co pozwoli dokładniej nadzorować tę dziedzinę aktywności banków względem klientów, w szczególności klientów detalicznych. Zgodnie z upoważnieniem minister właściwy do spraw instytucji finansowych ma określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres, tryb i formę przekazywania informacji, o których mowa w art. 88ma ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Mając na uwadze nową ustawową delegację do wydania rozporządzenia, rozporządzenie określa zasady przesyłania informacji przez banki, jak również szczegółowe tabele i instrukcje, jak należy wypełnić sprawozdanie. Zakres informacji, jakie powinno zawierać sprawozdanie określony w taki sposób da Komisji Nadzoru Finansowego możliwość skutecznego wykonywania nadzoru nad rynkiem lokat strukturyzowanych oferowanych przez banki, albowiem dotyczy nie tylko samych informacji bilansowych, lecz także nakłada na banki obowiązek wskazania naruszeń przepisów związanych z oferowaniem, zawieraniem i umożliwieniem zawarcia (w tym pośrednictwem) umów lokat strukturyzowanych, a także szczegółowe informacje dotyczące liczby klientów banku, którzy zawarli taką umowę. Doświadczenia nadzorcze związane z oferowaniem instrumentów finansowych dowodzą, że właśnie te informacje są często kluczowe dla skutecznego ograniczenia szkód, jakie mogą ponieść inwestorzy w związku z niezgodną z prawem działalnością podmiotów na rynku finansowym. Jednocześnie nie stanowią one dla banków nadmiernego obciążenia, ani związanego z nakładami finansowymi lub pracy.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Zmiana wynika z nowelizacji przepisów prawa polskiego. Nie jest więc możliwe wskazanie, jak problem ten został rozwiązany w innych krajach.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Banki oferujące lokaty strukturyzowane	6 (dane za I kwartał 2022 r.)	Dane przekazane Ministerstwu Finansów przez Komisję Nadzoru Finansowego	Obowiązek składania kwartalnych sprawozdań i dostosowania się do nowych zasad jego składania i wzoru
Komisja Nadzoru Finansowego	1	Art. 1 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660 z późn. zm.)	Zapewnienie dla KNF regularnego (kwartalnego) dostępu do informacji o lokatach strukturyzowanych. Rozszerzenie informacji gromadzonych przez KNF w Elektronicznym Systemie Przekazywania Informacji.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt rozporządzenia zostanie przekazany Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Rzecznikowi Praw

Obywatelskich, Rzecznikowi Finansowemu, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Urzędowi Regulacji Energetyki, Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców, Urzędowi Ochrony Danych Osobowych, Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie S.A., Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych, Izbie Domów Maklerskich, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Związkowi Banków Polskich, Radzie Banków Depozytariuszy, Stowarzyszeniu Emitentów Giełdowych, BondSpot S.A., Towarowej Giełdzie Energii, Izbie Rozliczeniowej Giełd Towarowych, Stowarzyszeniu Inwestorów Indywidualnych, Związkowi Maklerów i Doradców, Polskiemu Stowarzyszeniu Inwestorów Kapitałowych, Fundacji Polski Instytut Dyrektorów, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, CFA Society Poland, Krajowej Radzie Biegłych Rewidentów, Stowarzyszeniu Compliance Polska, Federacji Przedsiębiorców Polskich, Związkowi Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce oraz Stowarzyszeniu Rynków Finansowych ACI Polska.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania	Wejście w życie rozporządzenia nie wywoła skutków finansowych w sektorze finansów publicznych, w szczególności nie wpłynie na zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek tego sektora, w tym budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń													

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na działalność dużych przedsiębiorców.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, obywateli oraz gospodarstw domowych.						

	osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na osoby niepełnosprawne oraz na osoby starsze.
Niemierzalne		
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	x tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	x tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na wyżej wymienione obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie po upływie ... od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana na bieżąco, na podstawie wniosków wynikających z działań nadzorczych Komisji.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie wysokości opłaty wnoszonej przez zakłady ubezpieczeń na rzecz
Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz terminów uiszczania tej opłaty**

Na podstawie art. 117 ust. 9 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2277) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wysokość opłaty, o której mowa w art. 117 ust. 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zwanej dalej „ustawą”, wnoszonej przez zakłady ubezpieczeń, o których mowa w art. 117 ust. 7 ustawy, na rzecz Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, zwanego dalej „Funduszem”, oraz terminy jej uiszczania.

§ 2. 1. Zakład ubezpieczeń, o którym mowa w art. 117 ust. 7 ustawy, wnosi na rzecz Funduszu opłatę w wysokości 0,008% składki przypisanej brutto w ubezpieczeniach, o których mowa w art. 117 ust. 2 pkt 3a ustawy, nie mniejszą niż 50 000 zł.

2. Opłatę oblicza się na podstawie przypisu składki brutto w roku poprzedzającym rok, za który opłata ma być uiszczona.

3. W pierwszym roku wykonywania przez zakład ubezpieczeń działalności ubezpieczeniowej opłata wynosi 50 000 zł.

4. W roku, w którym zakład ubezpieczeń po raz pierwszy przekazał do Funduszu dane, o których mowa w art. 102a ust. 1 ustawy, lub otrzymał te dane od Funduszu, wysokość opłaty za dany rok oblicza się mnożąc opłatę należną za pełny rok kalendarzowy przez wartość współczynnika określonego jako iloraz liczby pełnych miesięcy w roku kalendarzowym

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 2265).

następujących po miesiącu, od którego powstał obowiązek uiszczenia opłaty, i liczby wszystkich miesięcy w roku kalendarzowym.

§ 3. 1. Opłatę za dany rok uiszcza się do dnia 31 stycznia roku, za który opłata jest należna.

2. W przypadku, o którym mowa w § 2 ust. 3 i 4, opłatę uiszcza się do dnia 31 stycznia roku następującego po roku, w którym zakład ubezpieczeń po raz pierwszy przekazał do Funduszu dane, o których mowa w art. 102a ust. 1 ustawy, lub otrzymał te dane od Funduszu.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 11 marca 2020 r. w sprawie wysokości składki wnoszonej przez zakłady ubezpieczeń na rzecz Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz terminów uiszczania tej składki (Dz. U. poz. 484).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel wydania rozporządzenia.

Konieczność podjęcia prac zmierzających do wydania rozporządzenia wynika z wejścia w życie przepisów ustawy z dnia o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U.), która to ustawa wprowadziła m.in. zmiany do przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2022r. poz. 2277). Przedmiotowe zmiany dotyczyły m.in. przekształcenia członkostwa zakładów ubezpieczeń na uczestnictwo w informatycznej bazie danych oraz związanego z tym zastąpienia pojęcia „składek” na „opłaty” jakie będą uiszczanie z tytułu uczestnictwa w bazie danych, o której mowa w art. 102a ust. 1 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. W wyniku wprowadzonych zmian nowe brzmienie otrzymał art. 117 ust. 9 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zawierający upoważnienie ustawowe dla Ministra Finansów do wydania rozporządzenia, które będzie regulowało wysokość opłaty wnoszonej przez zakłady ubezpieczeń na rzecz Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz terminy uiszczania tej opłaty. W związku z tym powstaje konieczność wydania rozporządzenia Ministra Finansów.

II. Rzeczywisty stan w dziedzinie, która ma być unormowana.

Obecnie przedmiotowe kwestie są regulowane przez rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 11 marca 2020 r. w sprawie wysokości składki wnoszonej przez zakłady ubezpieczeń na rzecz Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz terminów uiszczania tej składki (Dz. U. poz. 484).

III. Różnica pomiędzy dotychczasowym, a projektowanym stanem prawnym

W projektowanych regulacjach zastąpiono pojęcie „składek” pojęciem „opłat”. Przepisy projektu określają wysokość opłaty oraz sposób jej obliczania. Dodatkowo określono termin uiszczania tych opłat przez zakłady ubezpieczeń.

IV. Wejście w życie

Projekt zakłada, że rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

V. Oświadczenie o zgodności projektu rozporządzenia z prawem Unii Europejskiej albo oświadczenie, że przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej oraz informacja o przedstawieniu projektu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawiania organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42 – Dz. Urz. UE Polskie Wydanie Specjalne rozdz. 1, t. 1, str. 446), projekt rozporządzenia nie podlega konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

VI. Podleganie notyfikacji

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

VII. Jawność działalności lobbingowej.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt zostanie zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów.

VIII. Udostępnienie projektu w BIP RCL

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa w związku z § 52 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

IX. Wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Zawarte w projekcie regulacje nie będą miały wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców zgodnie z ustawą z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.).

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie wysokości opłaty wnoszonej przez zakłady ubezpieczeń na rzecz Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz terminów uiszczania tej opłaty</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Piotr Litwiniuk, tel. 694 32 61 e-mail: piotr.litwiniuk@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 28 grudnia 2022 r.</p> <p>Źródło: Upoważnienie ustawowe – art. 117 ust. 9 ustawy z dnia 23 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2277 i 2640).</p> <p>Nr w Wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Na podstawie art. 102a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, do zadań Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego należy tworzenie i prowadzenie informatycznej bazy danych w zakresie niezbędnym do identyfikacji, weryfikacji i przeciwdziałania naruszeniu interesów uczestników rynku ubezpieczeniowego, obejmującej w szczególności informacje o wypłaconych odszkodowaniach i świadczeniach z umów ubezpieczenia, o których mowa w dziale I lub II załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Koszt funkcjonowania przedmiotowej bazy danych pokrywany jest z wpłat zakładów ubezpieczeń, które przystąpią do systemu. Uczestnictwo w przedmiotowej informatycznej bazie danych ma charakter dobrowolny. Jednocześnie na podstawie art. 117 ust. 9 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zostało wydane obecnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 11 marca 2020 r. w sprawie wysokości składki wnoszonej przez zakłady ubezpieczeń na rzecz Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz terminów uiszczania tej składki (Dz. U. poz. 484).

Przepisy projektowanej ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku wprowadzają m.in. zmiany do ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w wyniku których wskazane w ww. rozporządzeniu pojęcie „składki” zostanie zastąpione pojęciem „opłaty”. Mając na uwadze fakt, iż zmiana ulega brzmieniu upoważnienia ustawowego na podstawie którego jest wydawane przedmiotowe rozporządzenie uzasadnione jest wydanie nowego rozporządzenia. Projekt rozporządzenia zastąpi obecnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Finansów w tej sprawie.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W związku z projektowanymi zmianami ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych niezbędne będzie wydanie nowego aktu wykonawczego, który będzie określał wysokość opłaty wnoszonej przez zakłady ubezpieczeń na rzecz UFG oraz terminy jej uiszczania.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak informacji.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
zakłady ubezpieczeń, które przystąpią do informatycznej bazy danych			Zakłady ubezpieczeń, które przystąpią do systemu będą dokonywały określonych wpłat.
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny	1		Na rzecz Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego będą dokonywane wpłaty zakładów ubezpieczeń, które przystąpią do systemu.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji												
Projekt rozporządzenia zostanie przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania m.in. do Komisji Nadzoru Finansowego, Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, Polskiej Izby Ubezpieczeń oraz Rzecznika Finansowego. Przewiduje się 14 dniowy termin na zgłaszanie uwag. Wyniki opiniowania i konsultacji publicznych zostaną omówione, po ich zakończeniu, w raporcie z konsultacji.												
6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w szczególności nie wystąpi skutek w postaci zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
Niemierzalne												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Na obecnym etapie prac nie jest możliwe oszacowanie potencjalnych wpłat zakładów ubezpieczeń wnoszonych do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego na rzecz informatycznej bazy danych, o której mowa w art. 102a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Wynika to z faktu, iż nie jest znana docelowa liczba zakładów ubezpieczeń, które przystąpią do systemu.											

		Na obecnym etapie prac nie jest możliwe wskazanie ewentualnego wpływu projektu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu			
☒ nie dotyczy			
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:		☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz:			
9. Wpływ na rynek pracy			
Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.			
10. Wpływ na pozostałe obszary			
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe		☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	
		☐ informatyzacja ☐ zdrowie	
Omówienie wpływu		Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary, o których mowa w pkt 10.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego			
Wykonanie przepisów aktu prawnego nastąpi z dniem jego wejścia w życie.			
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?			
Ewaluacja efektów projektu będzie możliwa nie wcześniej niż po upływie roku ich funkcjonowania, gdyż zakłady ubezpieczeń, które przystąpią do informatycznej bazy danych prowadzonej przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, będą zobowiązane do dokonywania corocznych wpłat.			
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)			
Brak.			

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

w sprawie prospektu informacyjnego funduszu portfelowego

Na podstawie art. 179a ust. 10 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1523, 1488, 1933, 2185 i 2640 oraz z 2023 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe warunki, jakim powinien odpowiadać prospekt informacyjny funduszu portfelowego;
- 2) zasady i terminy dokonywania zmian prospektu.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) certyfikacie inwestycyjnym – rozumie się przez to certyfikat inwestycyjny emitowany przez fundusz;
- 2) funduszu – rozumie się przez to fundusz portfelowy, o którym mowa w art. 179 ust. 1 ustawy o funduszach;
- 3) funduszu inwestycyjnym podstawowym i funduszu inwestycyjnym powiązany – rozumie się przez to fundusze, o których mowa w art. 170 ustawy o funduszach;
- 4) grupie kapitałowej – rozumie się przez to grupę kapitałową, w skład której wchodzi towarzystwo funduszy inwestycyjnych zarządzające emitentem albo zarządzający z UE, w przypadku gdy na podstawie umowy, o której mowa w art. 4 ust. 1b ustawy o funduszach, zarządza emitentem oraz prowadzi jego sprawy;
- 5) MSR – rozumie się przez to:
 - a) w przypadku emitentów z siedzibą w państwach – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – Międzynarodowe Standardy Rachunkowości, Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej oraz związane z nimi interpretacje ogłoszone w formie rozporządzeń Komisji Europejskiej,

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 939).

- b) w przypadku emitentów lub podmiotów dominujących wobec emitentów z siedzibą w państwach niebędących stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – Międzynarodowe Standardy Rachunkowości, Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej oraz związane z nimi interpretacje ogłoszone w formie rozporządzeń Komisji Europejskiej albo Międzynarodowe Standardy Rachunkowości, Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej i odnoszące się do nich interpretacje wydane lub przyjęte przez Radę Międzynarodowych Standardów Rachunkowości;
- 6) ofercie publicznej – rozumie się przez to ofertę certyfikatów inwestycyjnych dokonywaną przez fundusz;
- 7) osobie nadzorującej – rozumie się przez to członka rady nadzorczej towarzystwa funduszy inwestycyjnych zarządzającego podmiotem albo zarządzającego z UE, w przypadku gdy na podstawie umowy, o której mowa w art. 4 ust. 1b ustawy o funduszach, zarządza podmiotem oraz prowadzi jego sprawy;
- 8) osobie zarządzającej – rozumie się przez to osoby mające istotny wpływ na działalność funduszu, w szczególności na decyzje inwestycyjne, w tym: członka zarządu, osobę pełniącą obowiązki członka zarządu, kuratora lub członka zarządu komisarycznego towarzystwa funduszy inwestycyjnych zarządzającego funduszem albo zarządzającego z UE, w przypadku gdy na podstawie umowy, o której mowa w art. 4 ust. 1b ustawy o funduszach, zarządza funduszem oraz prowadzi jego sprawy, likwidatora, osoby odpowiedzialne w towarzystwie funduszy inwestycyjnych albo zarządzającym z UE, w przypadku gdy na podstawie umowy, o której mowa w art. 4 ust. 1b ustawy o funduszach, zarządza funduszem oraz prowadzi jego sprawy, za zarządzanie funduszem, w tym portfelem inwestycyjnym lub jego częścią;
- 9) prospekcie – rozumie się przez to prospekt informacyjny funduszu;
- 10) rozporządzeniu w sprawie szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych – rozumie się przez to przepisy wydane na podstawie art. 81 ust. 2 pkt 1 ustawy o rachunkowości;
- 11) ustawie o funduszach – rozumie się przez to ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi;
- 12) ustawie o rachunkowości – rozumie się przez to ustawę z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2021 r. poz. 217, 2105 i 2106 oraz z 2022 r. poz. 1488).

§ 3. 1. Prospekt zawiera prawdziwe, rzetelne i kompletne informacje o emitencie i podmiotach, o których mowa w ust. 4, w § 8 ust. 1 pkt 4 i 10, w § 10 pkt 1, w § 11 ust. 1 pkt 10, w § 12 ust. 1 pkt 11, w § 13 pkt 2, ich sytuacji finansowej i prawnej oraz o objętych prospektem certyfikatach i zasadach ich oferowania lub ubiegania się o ich dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do alternatywnego systemu obrotu, według stanu na dzień jego udostępnienia do publicznej wiadomości.

2. Informacje zawarte w prospekcie przedstawia się w sposób umożliwiający inwestorom ocenę wpływu tych informacji na sytuację gospodarczą, majątkową i finansową emitenta.

3. W przypadku gdy specyfika opisywanych w prospekcie danych wymaga podania dodatkowych informacji, gwarantujących ich prawdziwość, rzetelność i kompletny obraz lub jeżeli dodatkowe informacje mają znaczący wpływ na ocenę certyfikatów będących przedmiotem oferty publicznej lub ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do alternatywnego systemu obrotu, emitent jest obowiązany zamieścić te informacje w treści prospektu.

4. W przypadku gdy przepisy rozporządzenia wymagają zamieszczenia w prospekcie informacji dotyczących grupy kapitałowej albo w przypadku gdy emitent postanowił zamieścić w nim takie informacje, w prospekcie zamieszcza się odpowiednie informacje dotyczące jednostek stowarzyszonych oraz jednostek współzależnych w rozumieniu ustawy o rachunkowości, a w przypadku emitentów zagranicznych – takich jednostek w rozumieniu obowiązujących ich przepisów o rachunkowości, będących spółkami handlowymi, których działalność jest istotna z punktu widzenia działalności emitenta lub jego grupy kapitałowej.

§ 4. 1. Prospekt sporządza się w języku zrozumiałym dla inwestorów. W prospekcie nie zamieszcza się sformułowań technicznych bez ich właściwego wyjaśnienia.

2. Stosowanie skrótów w treści prospektu jest dopuszczalne, jeżeli są one powszechnie stosowane w języku polskim albo są pisane wielką literą oraz zostały zdefiniowane w prospekcie w rozdziale „Załączniki”.

3. Występujące w treści prospektu sformułowania zawodowe (profesjonalne), które mogą być niejasne dla nabywców certyfikatów niezwiązanych zawodowo z działalnością emitenta lub z rynkiem kapitałowym, definiuje się zgodnie z ust. 2.

§ 5. 1. Informacje stanowiące treść prospektu zamieszcza się według kolejności określonej w rozporządzeniu.

2. W przypadku gdy wymóg przedstawienia określonych informacji nie ma zastosowania ze względu na specyfikę podmiotu lub inne uzasadnione okoliczności, emitent lub oferujący zamieszcza w prospekcie wykaz danych, które nie zostały ujęte w jego treści, z przedstawieniem tej specyfiki lub okoliczności.

§ 6. W przypadku gdy informacje przedstawione w prospekcie są podawane w innej walucie niż złoty lub euro, emitent ma obowiązek wskazania średnich kursów wymiany tej waluty, w okresie objętym skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym lub sprawozdaniem finansowym, w stosunku do złotego i euro, ogłoszonych przez Narodowy Bank Polski, w szczególności:

- 1) kursu obowiązującego na ostatni dzień każdego okresu;
- 2) kursu średniego w każdym okresie, obliczanego jako średnia arytmetyczna kursów obowiązujących na ostatni dzień każdego miesiąca w danym okresie, a w uzasadnionych przypadkach – obliczanego jako średnia arytmetyczna kursów obowiązujących na ostatni dzień danego okresu i ostatni dzień okresu go poprzedzającego;
- 3) najwyższego i najniższego kursu w każdym okresie.

§ 7. Prospekt składa się z następujących części:

- 1) wstępu;
- 2) rozdziałów:
 - a) „Czynniki ryzyka”,
 - b) „Osoby odpowiedzialne za informacje zawarte w prospekcie”,
 - c) „Dane o emisji”,
 - d) „Dane o funduszu”,
 - e) „Dane o osobach zarządzających i osobach nadzorujących, podmiotach zarządzających portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią oraz strukturze własności”,
 - f) „Sprawozdania finansowe”,
 - g) „Załączniki”.

§ 8. We wstępie zamieszcza się co najmniej:

- 1) tytuł „Prospekt informacyjny funduszu portfelowego”;
- 2) firmę (nazwę) i siedzibę funduszu, a jeżeli fundusz jest funduszem powiązany – także nazwę funduszu podstawowego;

- 3) firmę (nazwę) oraz siedzibę towarzystwa funduszy inwestycyjnych zarządzającego funduszem albo zarządzającego z UE, w przypadku gdy na podstawie umowy, o której mowa w art. 4 ust. 1b ustawy o funduszach, zarządza funduszem oraz prowadzi jego sprawy;
- 4) firmę (nazwę) lub imię i nazwisko oraz siedzibę lub miejsce zamieszkania oferującego;
- 5) liczbę i oznaczenie pierwszej emisji oraz oznaczenie kolejnych emisji oferowanych certyfikatów inwestycyjnych;
- 6) cenę emisyjną (sprzedaży) oferowanych certyfikatów inwestycyjnych albo sposób jej ustalenia, w tym metody i kryteria wyceny lub warunki, zgodnie z którymi ostateczna cena ofertowa została lub ma być określona, wraz z objaśnieniem wszelkich zastosowanych metod wyceny, oraz tryb i termin udostępnienia ceny do publicznej wiadomości;
- 7) stwierdzenie o treści: „Oferowanie certyfikatów inwestycyjnych odbywa się wyłącznie na warunkach i zgodnie z zasadami określonymi w prospekcie informacyjnym. Prospekt informacyjny jest jedynym prawnie wiążącym dokumentem zawierającym informacje o certyfikatach inwestycyjnych, ich ofercie i funduszu.”;
- 8) określenie podstawy prawnej prowadzenia oferty publicznej na podstawie prospektu;
- 9) wskazanie firmy (nazwy) i siedziby firmy inwestycyjnej, która będzie pośredniczyć w ofercie certyfikatów inwestycyjnych objętych prospektem oraz gwarantów emisji;
- 10) datę ważności prospektu oraz datę, do której informacje aktualizujące prospekt zostały uwzględnione w jego treści;
- 11) tryb, w jakim informacje o zmianie danych zawartych w prospekcie, w okresie jego ważności, będą podawane do publicznej wiadomości;
- 12) spis treści zawierający listę podstawowych rozdziałów i punktów prospektu, ze wskazaniem numeru strony.

§ 9. W przypadku oferowania certyfikatów inwestycyjnych w rozdziale „Czynniki ryzyka” zamieszcza się informacje o czynnikach powodujących ryzyko dla nabywcy certyfikatów inwestycyjnych, w szczególności czynnikach związanych z przyjętą polityką inwestycyjną funduszu oraz czynnikach ryzyka związanych z inwestowaniem w certyfikaty inwestycyjne funduszu.

§ 10. W rozdziale „Osoby odpowiedzialne za informacje zawarte w prospekcie” zamieszcza się:

- 1) wskazanie wszystkich osób odpowiedzialnych za informacje zamieszczone w prospekcie lub, jeżeli ma to miejsce, za jego określone części, ze wskazaniem tych części, za które poszczególne osoby odpowiadają; w przypadku osób fizycznych, w tym osób zarządzających i osób nadzorujących fundusz, należy podać imię i nazwisko tej osoby oraz zajmowane stanowisko; w przypadku osób prawnych należy podać firmę (nazwę) i siedzibę;
- 2) oświadczenie osoby odpowiedzialnej za informacje zawarte w prospekcie o treści: „Zgodnie z moją najlepszą wiedzą zawarte w prospekcie informacyjne informacje są zgodne ze stanem faktycznym i prospektem informacyjnym, nie pomijają niczego, co mogłoby wpływać na jego znaczenie, w szczególności zawarte w nim informacje są prawdziwe, rzetelne i kompletne.” lub – w zależności od przypadku – oświadczenie osoby odpowiedzialnej za informacje zawarte w określonych częściach prospektu o treści: „Zgodnie z moją najlepszą wiedzą informacje zawarte w częściach prospektu informacyjnego, za które jestem odpowiedzialny, są zgodne ze stanem faktycznym i nie pomijają niczego, co mogłoby wpływać na ich znaczenie, w szczególności są prawdziwe, rzetelne i kompletne.”.

§ 11. 1. W przypadku oferowania certyfikatów inwestycyjnych w rozdziale „Dane o emisji” zamieszcza się co najmniej:

- 1) szczegółowe określenie rodzajów, liczby oraz łącznej wartości emitowanych certyfikatów inwestycyjnych pierwszej emisji;
- 2) szczegółowe określenie rodzajów emitowanych certyfikatów inwestycyjnych kolejnych emisji;
- 3) informacje gdzie i na jakim rynku certyfikaty będą przedmiotem obrotu oraz wskazanie kodu ISIN;
- 4) wskazanie łącznych kosztów, jakie zostały zaliczone do szacunkowych kosztów emisji, wraz z podziałem według ich tytułów;
- 5) określenie podstawy prawnej emisji certyfikatów inwestycyjnych, ze wskazaniem:
 - a) organu lub osób uprawnionych do podjęcia decyzji o emisji certyfikatów inwestycyjnych,
 - b) daty i formy podjęcia decyzji o emisji certyfikatów inwestycyjnych, z przytoczeniem jej treści;

- 6) wskazanie praw z oferowanych certyfikatów inwestycyjnych;
- 7) wskazanie, że fundusz wykupuje certyfikaty na żądanie uczestnika funduszu;
- 8) wskazanie ograniczeń co do przenoszenia praw z oferowanych certyfikatów inwestycyjnych oraz zabezpieczeń lub świadczeń dodatkowych;
- 9) określenie podstawowych zasad polityki funduszu co do wypłaty dochodów w przyszłości;
- 10) informacje o zasadach opodatkowania dochodów związanych z posiadaniem i obrotem certyfikatami inwestycyjnymi, w tym wskazanie płatnika podatku;
- 11) wskazanie stron umów o gwarancję emisji oraz istotnych postanowień tych umów, w przypadku gdy fundusz zawarł takie umowy;
- 12) określenie zasad dystrybucji oferowanych certyfikatów inwestycyjnych, w tym co najmniej wskazanie:
 - a) grupy inwestorów, do których oferta jest kierowana,
 - b) terminów otwarcia i zamknięcia zapisów,
 - c) zasad, miejsc i terminów składania zapisów oraz terminu związania zapisem,
 - d) zasad, miejsc i terminów dokonywania wpłat oraz skutków prawnych niedokonania wpłaty w oznaczonym terminie lub wniesienia wpłaty niepełnej,
 - e) informacji o uprawnieniach zapisujących się osób do uchylenia się od skutków prawnych złożonego zapisu wraz z warunkami, jakie muszą być spełnione, aby takie uchylenie było skuteczne,
 - f) terminów i szczegółowych zasad przydziału certyfikatów inwestycyjnych,
 - g) zasad oraz terminów rozliczenia wpłat i zwrotu nadpłaconych kwot,
 - h) przypadków, w których oferta może nie dojść do skutku lub fundusz może odstąpić od jej przeprowadzenia,
 - i) sposobu i formy ogłoszenia o:
 - dojściu lub niedojściu oferty do skutku oraz sposobie i terminie zwrotu wpłaconych kwot,
 - odstąpieniu od przeprowadzenia oferty lub jej odwołaniu.

§ 12. 1. W przypadku oferowania certyfikatów inwestycyjnych w rozdziale „Dane o funduszu” zamieszcza się co najmniej:

- 1) firmę (nazwę), formę prawną, siedzibę i adres funduszu wraz z numerami telefonu lub faksu, identyfikatorem według właściwej klasyfikacji statystycznej oraz numerem według właściwej identyfikacji podatkowej, a jeżeli fundusz zmieniał nazwę – również nazwy

używane poprzednio, a także nazwę funduszu podstawowego – w przypadku funduszu powiązanego;

- 2) wskazanie czasu trwania funduszu portfelowego, jeżeli jest oznaczony;
- 3) wskazanie przepisów prawa, na podstawie których został utworzony fundusz portfelowy;
- 4) wskazanie sądu prowadzącego rejestr funduszy inwestycyjnych;
- 5) datę i numer decyzji Komisji o udzieleniu zezwolenia na utworzenie funduszu;
- 6) informacje o otoczeniu, w jakim fundusz prowadzi działalność, wraz z określeniem jego pozycji na rynku;
- 7) opis polityki inwestycyjnej, w szczególności informacje dotyczące:
 - a) celów inwestycyjnych funduszu portfelowego wraz z omówieniem podstawowych zasad funkcjonowania i sposobu działania funduszu oraz dywersyfikacji i kryteriów doboru lokat,
 - b) działalności i polityki inwestycyjnej, w tym informacje o typach lokat funduszu z uwzględnieniem danych dotyczących szacunkowego udziału poszczególnych typów lokat w aktywach funduszu,
 - c) inwestycji o podwyższonym ryzyku, z uwzględnieniem kryteriów wyboru przedsiębiorstw, przewidywanego zaangażowania kapitałowego w poszczególne rodzaje przedsiębiorstw, polityki funduszu w zakresie zarządzania przedsiębiorstwami, w tym opracowywania strategii rozwoju przedsiębiorstw, oraz przewidywanych sposobów zakończenia inwestycji,
 - d) polityki inwestycyjnej funduszu w zakresie:
 - zaciągania pożyczek na cele inwestycyjne funduszu,
 - udzielania pożyczek,
 - udzielania gwarancji,
 - emisji certyfikatów inwestycyjnych,
 - e) zasad konstrukcji i składu portfela inwestycyjnego,
 - f) struktury portfela inwestycyjnego ze względu na płynność inwestycji,
 - g) struktury portfela inwestycyjnego funduszu w ujęciu branżowym i geograficznym, z określeniem branż i rejonów geograficznych najistotniejszych z punktu widzenia polityki inwestycyjnej funduszu, oraz dane dotyczące procentowego udziału poszczególnych branż w aktywach funduszu,

- h) sposobu podejmowania decyzji inwestycyjnych w funduszu, w tym opis kompetencji decyzyjnych i wzajemnych powiązań pomiędzy poszczególnymi szczeblami zarządzania,
 - i) podstawowych zasad organizacji zarządzania poszczególnymi częściami portfela inwestycyjnego;
- 8) wskazanie odpowiednich przepisów statutu, w których są określone zasady i metody wyceny aktywów funduszu stosowane przez fundusz;
- 9) informację o utworzeniu rady lub zgromadzenia inwestorów oraz o ich kompetencjach wynikających ze statutu funduszu lub ustawy o funduszach;
- 10) informację o poprzednich emisjach certyfikatów inwestycyjnych, ze wskazaniem:
- a) liczby i łącznej wartości wyemitowanych certyfikatów inwestycyjnych,
 - b) rynku regulowanego lub alternatywnego systemu obrotu, na którym obrót certyfikatami inwestycyjnymi jest prowadzony;
- 11) informacje o depozytariuszu, obejmujące firmę (nazwę), siedzibę i adres depozytariusza wraz z numerami telefonu lub faksu oraz imię i nazwisko członka zarządu odpowiedzialnego za działalność w zakresie pełnienia funkcji depozytariusza.

2. Jeżeli emitentem jest fundusz powiązany, informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 7, podaje się również o funduszu podstawowym.

§ 13. W rozdziale „Dane o osobach zarządzających i osobach nadzorujących, podmiotach zarządzających portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią oraz strukturze własności” zamieszcza się co najmniej:

- 1) w odniesieniu do osób zarządzających i osób nadzorujących fundusz:
- a) imię, nazwisko, zajmowane stanowisko oraz termin upływu kadencji, na jaką zostali powołani,
 - b) istotne informacje o wykształceniu, kwalifikacjach i zajmowanych wcześniej stanowiskach,
 - c) wskazanie, czy osoby te pełniły w przeszłości funkcje osób nadzorujących lub osób zarządzających w podmiotach, które w okresie kadencji tych osób znalazły się w stanie upadłości lub likwidacji,
 - d) informacje o wpisie dotyczącym osoby zarządzającej lub osoby nadzorującej zamieszczonym w rejestrze dłużników niewypłacalnych, prowadzonym na podstawie ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1683 i 2436), lub o wpisie do równoważnego mu rejestru

prowadzonego na podstawie przepisów prawa państwa innego niż Rzeczpospolita Polska,

- e) informacje o pozbawieniu osób zarządzających lub osób nadzorujących przez sąd upadłościowy prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu oraz o skazaniu prawomocnym wyrokiem za przestępstwa określone w przepisach rozdziałów XXXIII–XXXVII ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1138, 1726, 1855, 2339 i 2600) oraz art. 587, art. 590 i art. 591 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1467, 1488, 2280 i 2436) lub o równoważnych zdarzeniach, które miały miejsce na podstawie przepisów prawa państwa innego niż Rzeczpospolita Polska,
 - f) informacje o toczących się lub zakończonych w okresie ostatnich 2 lat postępowaniach cywilnych, karnych, administracyjnych i karnych skarbowych dotyczących osób zarządzających i osób nadzorujących fundusz portfelowy, jeżeli wynik tych postępowań ma lub może mieć znaczenie dla działalności funduszu portfelowego,
 - g) informacje o potencjalnych konfliktach interesów, jakie mogą zachodzić w związku z pełnieniem przez osoby zarządzające i osoby nadzorujące fundusz portfelowy innych obowiązków lub w związku z prywatnymi interesami osób zarządzających i osób nadzorujących fundusz; w przypadku gdy nie występują takie konflikty interesów, należy to wskazać;
- 2) w odniesieniu do podmiotów zarządzających portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią, wskazanie firmy (nazwy) i siedziby:
- a) podmiotu, o którym mowa w art. 46 ust. 1, 2, 2a, 3 lub 3a ustawy o funduszach, któremu towarzystwo funduszy inwestycyjnych zleciło zarządzanie portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią,
 - b) podmiotu, któremu przekazano wykonywanie czynności zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią na podstawie art. 45a ust. 4b lub 4c oraz art. 46 ust. 10 ustawy o funduszach

– oraz imion i nazwisk oraz stanowisk osób odpowiedzialnych za wykonywanie czynności zleconych w tych podmiotach, z opisem ich kwalifikacji, zajmowanych wcześniej stanowisk i przebiegu pracy zawodowej;

- 3) dane o strukturze własności towarzystwa funduszy inwestycyjnych zarządzającego funduszem albo zarządzającego z UE, w przypadku gdy na podstawie umowy, o której mowa w art. 4 ust. 1b ustawy o funduszach, zarządza funduszem oraz prowadzi jego sprawy.

§ 14. 1. W rozdziale „Sprawozdania finansowe” zamieszcza się następujące informacje:

- 1) sprawozdanie finansowe funduszu portfelowego za ostatni rok obrotowy, za który zostało sporządzone, obejmujące dane porównawcze, sporządzone zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych oraz zbadane przez biegłego rewidenta;
- 2) w przypadku gdy fundusz portfelowy prowadzi działalność krócej niż przez okres, za który jest wymagane przedstawienie sprawozdania finansowego, o którym mowa w pkt 1, a jego prawnym poprzednikiem była inna osoba prawna lub nastąpiła zmiana formy prawnej (przekształcenie) – sprawozdanie finansowe prawnych poprzedników funduszu portfelowego za okres nieobjęty sprawozdaniem finansowym funduszu portfelowego, sporządzone zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych oraz zbadane przez biegłego rewidenta;
- 3) sporządzone przez biegłego rewidenta sprawozdanie z badania sprawozdań finansowych, o których mowa w pkt 1 i 2;
- 4) wskazanie miejsca, gdzie można zapoznać się ze sprawozdaniami finansowymi funduszu portfelowego za poprzednie okresy obrotowe.

2. W przypadku gdy fundusz portfelowy prowadzi działalność krócej niż przez okres, za który przedstawia się sprawozdania finansowe oraz dane porównywalne, w rozdziale „Sprawozdania finansowe” zamieszcza się sprawozdania finansowe oraz dane porównywalne za okres od dnia rejestracji, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 2.

3. Fundusz portfelowy może zamieścić w rozdziale „Sprawozdania finansowe” sprawozdania finansowe oraz dane porównawcze sporządzone zgodnie z MSR.

4. W przypadku stosowania przez fundusz portfelowy po raz pierwszy MSR do sporządzania sprawozdań finansowych dane za poprzedni rok obrotowy mogą zostać sporządzone zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych. W takim przypadku w prospekcie zamieszcza się

dodatkowo dane finansowe funduszu portfelowego, obejmujące okres objęty sprawozdaniem finansowym, sporządzone zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych. Zamieszczone w prospekcie dane porównywalne mogą być sporządzone zgodnie z MSR, jeżeli fundusz portfelowy tak postanowi.

§ 15. W rozdziale „Załączniki” zamieszcza się:

- 1) odpis z właściwego dla funduszu rejestru;
- 2) aktualny tekst statutu funduszu oraz treść ogłoszonych zmian statutu, które jeszcze nie weszły w życie, wraz z terminem ich wejścia w życie;
- 3) definicje i objaśnienia skrótów.

§ 16. 1. Dane zawarte w prospekcie powinny być aktualizowane przez sporządzenie tekstu jednolitego co najmniej raz w roku, w terminie do dnia 31 maja roku następującego po zakończeniu roku obrotowego.

2. Zmiana danych objętych prospektem, która może mieć znaczący wpływ na zmianę oceny ryzyka inwestycyjnego funduszu, powinna być dokonywana niezwłocznie.

3. Zmiana danych objętych prospektem wynikająca ze zmiany statutu funduszu powinna być dokonywana niezwłocznie, nie później jednak niż w dniu wejścia w życie zmiany statutu. W takim przypadku tekst jednolity prospektu powinien być niezwłocznie zamieszczony na stronie internetowej towarzystwa.

4. Dane zawarte w prospekcie powinny być aktualizowane niezwłocznie w przypadku:

- 1) utworzenia nowego funduszu powiązanego;
- 2) zmiany zasad przeprowadzania zapisów na certyfikaty inwestycyjne;
- 3) zmiany sposobu lub warunków emisji i wykupu certyfikatów inwestycyjnych;
- 4) powierzenia lub przekazania czynności depozytariusza w przypadkach, o których mowa w art. 81i ust. 3 ustawy o funduszach.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie służy wykonaniu upoważnienia ustawowego zawartego w art. 179a ust. 10 do propozycji zmian w *ustawie z dnia 27 maja 2014 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi* (dalej: „ustawa o funduszach”), znajdującej się w *projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku*.

Jest to projekt nowego rozporządzenia, które ma określać szczegółowe warunki, jakim powinien odpowiadać prospekt informacyjny funduszu portfelowego, tj. funduszu inwestycyjnego zamkniętego dokonującego w sposób ciągły emisji certyfikatów inwestycyjnych. Certyfikaty te, zgodnie ze statutem funduszu, będą dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu, pod warunkiem lokowania przez fundusz swoich aktywów w sposób określony w art. 182 ustawy o funduszach. Rozporządzenie to określa również zasady i terminy dokonywania zmian prospektu, w tym jego aktualizacji

Funduszami portfelowymi są fundusze pasywne, tzw. ETF (Exchange-traded fund), których istota działalności inwestycyjnej polega na odzworowaniu zachowania (wyników) określonego indeksu rynkowego (np. akcji, papierów dłużnych).

Projekt rozporządzenia został przygotowany na podstawie wybranych regulacji zawartych w obowiązującym *rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakim powinno odpowiadać memorandum informacyjne*. Osią regulacyjną projektowanego rozporządzenia są przede wszystkim przepisy rozdziału 3, które określają treść memorandum, w przypadku gdy emitentem jest fundusz.

Memorandum informacyjne stanowi wyjątek od zasady sporządzania prospektu emisyjnego i jest dokumentem uproszczonym w porównaniu do prospektu emisyjnego. Dokument ten zapewnia nabywcom papierów wartościowych podstawowe dane niezbędne do oceny ryzyka związanego z inwestowaniem w papiery wartościowe.

Przepisy projektowanego rozporządzenia zostały tak sformułowane, aby prospekt informacyjny zapewniał wszystkim uczestnikom rynku pełen i równy dostęp do rzetelnych i kompletnych informacji dotyczących osób odpowiedzialnych za sporządzenie prospektu, działalności funduszu, jego sytuacji finansowej, osobach zarządzających portfelem funduszu, zasad i warunków przeprowadzania emisji certyfikatów inwestycyjnych oraz czynników ryzyka, w tym czynników ryzyka związanego z lokatami funduszu portfelowego oraz ryzyka związanego z inwestowaniem w certyfikaty inwestycyjne funduszu portfelowego.

Prospekt informacyjny funduszu portfelowego będzie się składać z następujących części:

- „Wstępu”,
- oraz następujących po nim rozdziałów:
- „Czynniki ryzyka”,
- „Osoby odpowiedzialne za informacje zawarte w prospekcie”,
- „Dane o emisji”,

- „Dane o funduszu”,
- „Dane o osobach zarządzających i osobach nadzorujących, podmiotach zarządzających portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią oraz strukturze własności”,
- „Sprawozdania finansowe”,
- „Załączniki”.

W obecnym stanie prawnym fundusze portfelowe, oferując certyfikaty inwestycyjne, objęte są zakresem podmiotowym *Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE* (dalej: „rozporządzenie prospektowe”) oraz rozporządzeń uzupełniających, tj. *rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/979¹* i *rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/980²*. Na mocy rozporządzenia prospektowego podmioty te podlegają pod tzw. obowiązek prospektowy. Wyraża się on w konieczności uzyskania zatwierdzenia przez KNF prospektu emisyjnego funduszu portfelowego, a także jego okresowej, co 12 miesięcy, aktualizacji, która również jest zatwierdzana przez KNF.

Po wejściu w życie projektowanych zmian prospekt informacyjny funduszu portfelowego będzie udostępniany do publicznej wiadomości przy proponowaniu objęcia certyfikatów inwestycyjnych funduszu portfelowego i nie będzie już zatwierdzany przez KNF. Fundusz portfelowy będzie podlegać obowiązkom informacyjnym w zakresie informacji finansowych. Uproszczenie dokumentu informacyjnego, jaki będą sporządzać fundusze portfelowe (prospekt informacyjny), nie wpłynie na bezpieczeństwo uczestników, gdyż towarzystwo funduszy inwestycyjnych zarządzające funduszem portfelowym nadal będzie ponosić odpowiedzialność za rzetelność i prawdziwość informacji przekazywanych w prospekcie.

Projektowane rozporządzenie powinno wejść w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Wprowadzenie zmian w ustawie o funduszach w zakresie organizacji i funkcjonowania funduszy portfelowych oraz wydanie rozporządzenia dotyczącego prospektu informacyjnego tych funduszy będzie służyć rozwojowi rynku kapitałowego poprzez zwiększenie liczby funduszy pasywnych na tym rynku, a także zachęcenie inwestorów do inwestowania w fundusze pasywne.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów. Zgodnie z art. 5 tej ustawy oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów

¹ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/979 z dnia 14 marca 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących kluczowych informacji finansowych w podsumowaniu prospektu, publikacji i klasyfikacji prospektów, reklam papierów wartościowych, suplementów do prospektu i portalu zgłoszeniowego oraz uchylające rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 382/2014 i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/301

² Rozporządzenie Delegowane Komisji (UE) 2019/980 z dnia 14 marca 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 w odniesieniu do formatu, treści, weryfikacji i zatwierdzania prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym, i uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 809/2004

(M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42; Dz. Urz. UE Polskie Wydanie Specjalne rozdz. 1, t. 1, str. 446), projekt rozporządzenia nie podlega konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt rozporządzenia nie zawiera norm technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z czym nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w tych przepisach.

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie prospektu informacyjnego funduszu portfelowego</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p>	<p>Data sporządzenia 25 stycznia 2023 r.</p> <p>Źródło: Upoważnienie ustawowe Art. 179a ust. 10 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1523, z późn. zm.)</p> <p>Nr w wykazie prac Ministra Finansów</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie służy wykonaniu upoważnienia ustawowego zawartego w art. 179 ust. 9 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (dalej: „ustawa o funduszach”), dodanego projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku.

Jest to projekt nowego rozporządzenia, które ma określać szczegółowe warunki, jakim powinien odpowiadać prospekt informacyjny funduszu portfelowego, tj. funduszu inwestycyjnego zamkniętego dokonującego w sposób ciągły emisji certyfikatów inwestycyjnych. Certyfikaty te, zgodnie ze statutem funduszu, będą dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu, pod warunkiem lokowania przez fundusz swoich aktywów w sposób określony w art. 182 ustawy o funduszach. Rozporządzenie to określa również zasady i terminy dokonywania zmian prospektu, w tym jego aktualizacji.

Funduszami portfelowymi są fundusze pasywne, tzw. ETF (Exchange-traded fund), których istota działalności inwestycyjnej polega na odwzorowaniu zachowania (wyników) określonego indeksu rynkowego (np. akcji, papierów dłużnych).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt rozporządzenia został przygotowany na podstawie wybranych regulacji zawartych w obowiązującym rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakim powinno odpowiadać memorandum informacyjne. Osia regulacyjną projektowanego rozporządzenia są przede wszystkim przepisy rozdziału 3, które określają treść memorandum, w przypadku gdy emitentem jest fundusz.

Memorandum informacyjne stanowi wyjątek od zasady sporządzania prospektu emisyjnego i jest dokumentem uproszczonym w porównaniu do prospektu emisyjnego. Dokument ten zapewnia nabywcom papierów wartościowych podstawowe dane niezbędne do oceny ryzyka związanego z inwestowaniem w papiery wartościowe.

Przepisy projektowanego rozporządzenia zostały tak sformułowane, aby prospekt informacyjny zapewniał wszystkim uczestnikom rynku pełen i równy dostęp do rzetelnych i kompletnych informacji dotyczących osób odpowiedzialnych za sporządzenie prospektu, działalności funduszu, jego sytuacji finansowej, osobach zarządzających portfelem funduszu, zasad i warunków przeprowadzania emisji certyfikatów inwestycyjnych oraz czynników ryzyka, w tym czynników ryzyka związanego z lokatami funduszu portfelowego oraz ryzyka związanego z inwestowaniem w certyfikaty inwestycyjne funduszu portfelowego.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
fundusze portfelowe			konieczność opracowywania prospektu informacyjnego zgodnie z przepisami projektowanego rozporządzenia

Komisja Nadzoru Finansowego	1	konieczność monitorowania przestrzegania przepisów rozporządzenia przez fundusze portfelowe
-----------------------------	---	---

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt rozporządzenia zostanie przekazany Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Rzecznikowi Finansowemu, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Urzędowi Regulacji Energetyki, Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców, Urzędowi Ochrony Danych Osobowych, Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie S.A., Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych, Izbie Domów Maklerskich, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Związkowi Banków Polskich, Radzie Banków Depozytariuszy, Stowarzyszeniu Emitentów Giełdowych, BondSpot S.A., Towarowej Giełdzie Energii, Izbie Rozliczeniowej Giełd Towarowych, Stowarzyszeniu Inwestorów Indywidualnych, Związkowi Maklerów i Doradców, Polskiemu Stowarzyszeniu Inwestorów Kapitałowych, Fundacji Polski Instytut Dyrektorów, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, CFA Society Poland, Krajowej Radzie Biegłych Rewidentów, Stowarzyszeniu Compliance Polska, Federacji Przedsiębiorców Polskich, Związkowi Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Stowarzyszeniu Rynków Finansowych ACI Polska i dostawcom usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych mających siedzibę w Polsce.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													

Źródła finansowania	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych pociągających za sobą zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych, w tym dla budżetu państwa i dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego, w stosunku do wielkości wynikających z obecnie obowiązujących przepisów.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							

W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na działalność dużych przedsiębiorców.
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, obywateli oraz gospodarstw domowych.
	osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na osoby niepełnosprawne oraz na osoby starsze.

Niemierzalne

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegółowo w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
--	---

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
--	--	---

Omówienie wpływu

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na wyżej wymienione obszary.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana na bieżąco, na podstawie wniosków wynikających z działań nadzorczych Komisji.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie określenia zakresu dodatkowych informacji przekazywanych do Krajowego
Depozytu na podstawie art. 7c ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie
instrumentami finansowymi oraz terminu ich przekazywania**

Na podstawie art. 7c ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1500, z późn. zm.) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zakres informacji, o których mowa w art. 7c ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi zwanej dalej „ustawą” oraz termin ich przekazywania do Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A., zwanego dalej „Krajowym Depozytem”.

§ 2. Informacje dotyczące papierów wartościowych przekazywane do Krajowego Depozytu na podstawie art. 7c ust. 1 ustawy obejmują:

- 1) datę ich emisji;
- 2) datę złożenia propozycji ich nabycia, a w przypadku oferty publicznej datę opublikowania dokumentu ofertowego;
- 3) termin przyjmowania zapisów;
- 4) wartość emisji (dla każdej pojedynczej emisji);
- 5) liczbę osób fizycznych lub prawnych, do których została skierowana oferta;
- 6) w przypadku oferty publicznej – podstawę prawną niesporządzania prospektu lub innego wymaganego dokumentu ofertowego;
- 7) sektor w jakim działa emitent – zgodnie z klasyfikacją stosowaną przez Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie S.A.;
- 8) dane kontaktowe emitenta;
- 9) docelowy rynek obrotu (Rynek Regulowany, Alternatywny System Obrotu, bez dopuszczenia).

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 939).

§ 3. Podmioty, o których mowa w art. 7c ust. 1 i ust. 2 ustawy, przekazują Krajowemu Depozytowi informacje, o których mowa w § 2 najpóźniej w dniu złożenia wniosku o zawarcie umowy, której przedmiotem jest rejestracja wyemitowanych przez nie papierów wartościowych w depozycie papierów wartościowych lub w innym systemie rejestracji, o którym mowa w art. 49 ust. 1 rozporządzenia 909/2014.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie ____ .

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego, zawartego w art. 7c ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1500, 1488, 1933, 2185, 2640), zwanej dalej „ustawą o obrocie”, w brzmieniu określonym ustawą z dnia [...] 2023 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. poz. [...]), zwaną dalej „ustawą zmieniającą”.

Upoważnienie zobowiązuje ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do wydania rozporządzenia, określającego szczegółowy zakres dodatkowych informacji, które będą przekazywane na podstawie art. 7c ust. 1 ustawy o obrocie w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą przez emitentów oraz działających na ich rzecz agentów emisji do Rejestru Zobowiązań Emitentów, zwanego dalej „RZE” oraz termin ich przekazywania.

RZE został utworzony w 2019 r. jako centralna baza danych, zawierająca informacje o wielkości długu wyemitowanego m.in. przez poszczególnych emitentów obligacji. Podmioty te obowiązane są do zgłaszania do RZE informacji o wszystkich przeprowadzonych przez nie emisjach ww. papierów wartościowych oraz aktualizowania zgłoszonych danych do czasu całkowitego ich wykupu. W RZE zawarte są informacje na temat wszystkich emisji obligacji, bez względu na okoliczność czy są one notowane lub czy stanowią obligacje niepubliczne (nienotowane). Podmiotem odpowiedzialnym za jego prowadzenie jest Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., zwany dalej „KDPW”.

Zobowiązanie emitentów obligacji do przekazywania informacji na temat aktualnego stanu zadłużenia z tytułu niewykupionych obligacji, poza wprowadzeniem obowiązkowej dematerializacji obligacji oraz zaangażowaniem agenta emisji w proces rejestracji obligacji niepublicznych w KDPW, ma na celu zwiększenie transparentności na rynku emisji obligacji. Dzięki RZE, inwestorzy planujący inwestycje w jakiegokolwiek instrumenty finansowe danego przedsiębiorstwa (nie tylko w obligacje) mogą ustalić jak kształtują się jego zobowiązania z tytułu dotychczas wyemitowanych obligacji oraz ocenić czy wypłaty świadczeń z takich emisji były realizowane terminowo. Analiza informacji zamieszczonych w RZE może posłużyć także przy próbie oceny, czy nowa emisja obligacji nie jest przeprowadzana wyłącznie w celu pozyskania środków na spłatę poprzedniej emisji (tzw. rolowanie obligacji). Aktualnie dostępny zakres danych w RZE nie zapewnia jednak informacji dotyczących sposobu pozyskania finansowania, tj. np. informacji o typie oferty, liczbie podmiotów, do których oferta została skierowana, czy podstawie prawnej przeprowadzonej oferty.

W związku z powyższym w § 2 rozporządzenia zawarto rozszerzenie katalogu możliwych do uzyskania informacji o podstawowe parametry (warunki) prowadzonej emisji. Zakres dodatkowych informacji nie tylko wzmocni walor transparentności danych zgłaszanych do RZE, ale również będzie miał istotne znaczenie dla zapewnienia efektywnego i skutecznego nadzoru nad przebiegiem ofert publicznych obligacji. Informacje te bowiem umożliwią weryfikację, czy przeprowadzona oferta publiczna miała miejsce zgodnie z przepisami prawa, jak również pozwolą ocenić, czy kolejna oferta prowadzona jest zgodnie z obowiązującymi regulacjami, w tym w szczególności w zakresie liczby osób, do których kierowana jest oferta, przygotowania odpowiedniego dokumentu informacyjnego, wyjątków od obowiązku sporządzenia prospektu opartych na liczbie podmiotów, do których kierowana jest oferta lub na wartości emisji.

W § 3 rozporządzenia określony został natomiast termin przekazania informacji, o których mowa w § 2, przypadający najpóźniej na dzień złożenia wniosku o zawarcie umowy, której przedmiotem jest rejestracja wyemitowanych obligacji w depozycie papierów wartościowych lub w innym systemie rejestracji. Zgodnie bowiem z art. 7c ust. 1 ustawy o obrocie w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą, docelowo informacje te mają zostać przekazane do KDPW przed rejestracją tych papierów wartościowych w depozycie papierów wartościowych.

Zgodnie z § 4 rozporządzenie wejdzie w życie [...].

Rozporządzenie nie zawiera norm technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z czym nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w tych przepisach.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów pod pozycją nr [...]. Zgodnie z art. 5 tej ustawy oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie określenia zakresu dodatkowych informacji przekazywanych do Krajowego Depozytu na podstawie art. 7c ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz terminu ich przekazywania</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu: Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu [...]</p>	<p>Data sporządzenia [...] 2023 r.</p> <p>Źródło: Art. 7c ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1500, z późn. zm.)</p> <p>Nr w wykazie prac: [...]</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 7c ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1500, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o obrocie”, w brzmieniu określonym ustawą z dnia __ 2023 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. poz. ____), zwaną dalej „ustawą zmieniającą”.

Upoważnienie zobowiązuje ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do wydania rozporządzenia określającego szczegółowy zakres dodatkowych informacji, które będą przekazywane na podstawie art. 7c ust. 1 ustawy o obrocie w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą przez emitentów oraz działających na ich rzecz agentów emisji do Rejestru Zobowiązań Emitentów, zwanego dalej „RZE” oraz termin ich przekazywania.

Dzięki RZE, inwestorzy planujący inwestycje w jakiegokolwiek instrumenty finansowe danego przedsiębiorstwa (nie tylko w obligacje) mogą ustalić jak kształtują się jego zobowiązania z tytułu dotychczas wyemitowanych obligacji oraz ocenić czy wypłaty świadczeń z takich emisji były realizowane terminowo. Analiza informacji zamieszczonych w RZE może posłużyć także przy próbie oceny, czy nowa emisja obligacji nie jest przeprowadzana wyłącznie w celu pozyskania środków na spłatę poprzedniej emisji (tzw. rolowanie obligacji). Aktualnie dostępny zakres danych w RZE nie zapewnia jednak informacji dotyczących sposobu pozyskania finansowania, tj. np. informacji o typie oferty, liczbie podmiotów, do których oferta została skierowana, czy podstawie prawnej przeprowadzonej oferty.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zakres dodatkowych informacji, który reguluje projektowane rozporządzenie, nie tylko wzmocni walor transparentności danych zgłaszanych do RZE, ale również będzie miał istotne znaczenie dla zapewnienia efektywnego i skutecznego nadzoru nad przebiegiem ofert publicznych obligacji. Informacje te bowiem umożliwią weryfikację, czy przeprowadzona oferta publiczna miała miejsce zgodnie z przepisami prawa, jak również pozwolą ocenić, czy kolejna oferta prowadzona jest zgodnie z obowiązującymi regulacjami, w tym w szczególności w zakresie liczby osób, do których kierowana jest oferta, przygotowania odpowiedniego dokumentu informacyjnego, wyjątków od obowiązku sporządzenia prospektu opartych na liczbie podmiotów, do których kierowana jest oferta lub na wartości emisji.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Zmiana wynika z nowelizacji przepisów prawa polskiego. Nie jest więc możliwe wskazanie, jak problem ten został rozwiązany w innych krajach.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Emitenci papierów wartościowych.	Nie jest możliwe dokładne oszacowanie wielkości tej grupy, bowiem zdolność emisyjna przysługuje zarówno podmiotom publicznym jak i prywatnym.	Opracowanie własne Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego przekazane do Ministerstwa Finansów.	Dane, przekazywane na podstawie art. 7c ust. 1 ustawy o obrocie będą w posiadaniu emitentów, wobec czego nie identyfikuje się po ich stronie dodatkowych obciążeń, czy konieczności angażowania podmiotów trzecich na poczet

			realizacji nakładanych obowiązków.
KDPW S.A.	1	Art. 48 ust. 5e ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie.	Koniczność dostosowania infrastruktury do nowego zakresu danych, przekazywanych na podstawie art. 7c ust. 1 ustawy o obrocie.
Komisja Nadzoru Finansowego	1	Art. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 837)	Dodatkowe dane, o których mowa powyżej, usprawnią czynności nadzorcze KNF w zakresie oferty publicznej.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt rozporządzenia zostanie przekazany Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Rzecznikowi Finansowemu, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Urzędowi Regulacji Energetyki, Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców, Urzędowi Ochrony Danych Osobowych, Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie S.A., Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych, Izbie Domów Maklerskich, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Związkowi Banków Polskich, Radzie Banków Depozytariuszy, Stowarzyszeniu Emitentów Giełdowych, BondSpot S.A., Towarowej Giełdzie Energii, Izbie Rozliczeniowej Giełd Towarowych, Stowarzyszeniu Inwestorów Indywidualnych, Związkowi Maklerów i Doradców, Polskiemu Stowarzyszeniu Inwestorów Kapitałowych, Fundacji Polski Instytut Dyrektorów, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, CFA Society Poland, Krajowej Radzie Biegłych Rewidentów, Stowarzyszeniu Compliance Polska, Federacji Przedsiębiorców Polskich, Związkowi Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce oraz Stowarzyszeniu Rynków Finansowych ACI Polska.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania	Wejście w życie rozporządzenia nie wywoła skutków finansowych w sektorze finansów publicznych, w szczególności nie wpłynie na zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek tego sektora, w tym budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Brak						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Brak						
Niemierzalne	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Brak						
	gospodarka	Brak						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw, a zwłaszcza mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorstw oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe. Rozporządzenie nie wpłynie na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.							

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (numer z wykazu prac legislacyjnych: UD235) w art. 46 zakłada 6 miesięczny okres vacatio legis dla przepisów wprowadzających postulowane obowiązki. Powyższy okres ma na celu zapewnienie odpowiedniego czasu na dostosowanie infrastruktury KDPW S.A., pod kątem umożliwienia przekazywania dodatkowego zakresu danych do RZE.

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
--	--	---

Omówienie wpływu: Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na wymienione obszary.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego
Wykonanie przepisów aktu prawnego nastąpi w momencie wejścia w życie rozporządzenia. Rozporządzenie wejdzie w życie _____.
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?
Ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana na bieżąco, na podstawie wniosków wynikających z działań nadzorczych Komisji Nadzoru Finansowego.
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)
Brak.

ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia

w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami pożyczkowymi

Na podstawie art. 59do ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2022 r. poz. 246 i 2339) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) terminy wnoszenia, wysokość i sposób obliczania wpłat wnoszonych przez instytucje pożyczkowe na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami pożyczkowymi, zwanych dalej „kosztami nadzoru”;
- 2) sposób i terminy rozliczania należności z tytułu wpłat, o których mowa w pkt 1;
- 3) wzór deklaracji o wysokości należnej wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru.

§ 2. 1. Wysokość należnej wpłaty wnoszonej przez instytucję pożyczkową na pokrycie kosztów nadzoru za dany rok kalendarzowy, zwanej dalej „należną wpłatą”, oblicza się według wzoru:

$$Ki_n = Pi_{n-1} \times S$$

gdzie:

Ki_n – oznacza należną wpłatę,

Pi_{n-1} – oznacza całkowitą kwotę przychodów instytucji pożyczkowej uzyskanych z działalności w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego w poprzednim roku kalendarzowym; do wskazania całkowitej kwoty przychodów instytucji pożyczkowej uzyskanych z działalności w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego przyjmuje się dane przekazane Komisji Nadzoru Finansowego zgodnie z ust. 4,

S – oznacza stawkę obowiązującą w danym roku kalendarzowym, obliczaną zgodnie z ust. 2 i 5.

2. Stawkę (S) oblicza się według wzoru:

$$S = \frac{K}{P_{n-1}} \times 100\%$$

gdzie:

K – oznacza koszty nadzoru do pokrycia w danym roku kalendarzowym, obliczane zgodnie z ust. 3,

P_{n-1} – oznacza kwotę przychodów wszystkich instytucji pożyczkowych uzyskanych z działalności w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego, w poprzednim roku kalendarzowym, które prowadziły działalność w ostatnim dniu roku poprzedzającego dany rok kalendarzowy.

3. Koszty nadzoru do pokrycia w danym roku kalendarzowym (K) oblicza się według wzoru:

$$K = PK_n - (PK_{n-1} - WK_{n-1})$$

gdzie:

PK_n – oznacza planowane koszty nadzoru, o których mowa w art. 19a ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660¹⁾), ujęte w planie finansowym Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego na dany rok kalendarzowy, w części przypadającej na koszty nadzoru,

PK_{n-1} – oznacza planowane koszty nadzoru, o których mowa w art. 19a ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ujęte w planie finansowym Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego na poprzedni rok kalendarzowy, w części przypadającej na koszty nadzoru,

WK_{n-1} – oznacza wykonane koszty nadzoru, o których mowa w art. 19a ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ujęte w planie finansowym Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego na poprzedni rok kalendarzowy, w części przypadającej na koszty nadzoru.

4. Do ustalenia stawki przyjmuje się dane za poprzedni rok kalendarzowy przekazane Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie art. 59dg ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, które Komisja Nadzoru Finansowego posiada w dniu 30 września danego roku kalendarzowego.

5. Jeżeli wysokość stawki obliczona zgodnie z ust. 2 przekracza 0,5%, do obliczenia należnej wpłaty przyjmuje się stawkę w wysokości 0,5%.

§ 3. Do dnia 31 października każdego roku kalendarzowego Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego podaje do publicznej wiadomości, w drodze komunikatu ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Komisji Nadzoru Finansowego:

1) wysokość stawki obowiązującej w danym roku kalendarzowym;

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 872, 1488, 1692, 2185, 2339 i 2640 oraz z 2023 r. poz. 180.

- 2) wysokość kosztów nadzoru do pokrycia w danym roku kalendarzowym, ze wskazaniem wartości poszczególnych zmiennych, o których mowa w § 2 ust. 3.

§ 4. 1. Należną wpłatę instytucja pożyczkowa uiszcza do dnia 30 listopada danego roku kalendarzowego na rachunek bankowy Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego.

2. W terminie nie dłuższym niż 10 dni od upływu terminu uiszczenia należnej wpłaty instytucja pożyczkowa przekazuje Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego deklarację o wysokości należnej wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru zawierającą:

- 1) nazwę i numer identyfikacji podatkowej (NIP) instytucji pożyczkowej;
- 2) całkowitą kwotę przychodów instytucji pożyczkowej uzyskanych z działalności w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego w poprzednim roku kalendarzowym;
- 3) wysokość należnej wpłaty;
- 4) kwotę wpłaty dokonanej na rachunek bankowy Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego;
- 5) datę wpłaty.

3. Deklaracja, o której mowa w ust. 2, jest składana w postaci dokumentu elektronicznego przez system teleinformatyczny udostępniony nieodpłatnie za pośrednictwem strony internetowej Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego.

4. Deklarację, o której mowa w ust. 2, sporządza się na formularzu, którego wzór określa załącznik do rozporządzenia.

§ 5. Instytucja pożyczkowa rozpoczynająca działalność pierwszą należną wpłatę uiszcza za rok kalendarzowy następujący po roku, w którym rozpoczęła działalność.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW

Załącznik
do rozporządzenia
Prezesa Rady Ministrów
z dnia
(poz.)

WZÓR

**DEKLARACJA INSTYTUCJI POŻYCZKOWEJ O WYSOKOŚCI NALEŻNEJ WPŁATY
NA POKRYCIE KOSZTÓW NADZORU ZA ROK**

Nazwa (firma) instytucji pożyczkowej:

.....

.....

NIP:

.....

Poz.	Wyszczególnienie	Dane, w tym kwoty zaokrąglone do pełnych złotych
1	Całkowita kwota przychodów instytucji pożyczkowej uzyskanych z działalności w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego w poprzednim roku kalendarzowym	
2	Wysokość stawki obowiązującej w danym roku kalendarzowym	
3	Wysokość należnej wpłaty	
4	Kwota wpłaty dokonanej na rachunek bankowy Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego	
5	Data wpłaty, o której mowa w poz. 4	

Podpis osoby upoważnionej do złożenia deklaracji:

.....

.....

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami pożyczkowymi stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 59do ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2022 r. poz. 246 i 2339).

Zgodnie z ww. regulacją Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, terminy wnoszenia, wysokość i sposób obliczania wpłat wnoszonych przez instytucje pożyczkowe na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami pożyczkowymi, sposób i terminy rozliczania należności z tytułu wpłat oraz wzór deklaracji o wysokości należnej wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru, o którym mowa w art. 59do ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Konieczność wydania niniejszego rozporządzenia jest konsekwencją zmian dokonanych w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim oraz w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660 z późn. zm.) ustawą z dnia 6 października 2022 r. o zmianie ustaw w celu przeciwdziałania lichwie (Dz. U. poz. 2339) polegającą na objęciu nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego (KNF) instytucji pożyczkowych.

Celem projektowanego rozporządzenia jest wydanie przepisów wykonawczych zgodnych z nowymi rozwiązaniami ustawowymi.

Proponowane rozwiązania są możliwie proste i przejrzyste. Dodatkowo projektowane rozporządzenie w zakresie swojej regulacji wprowadza rozwiązania analogiczne jak w przypadku przepisów wykonawczych w innych sektorach rynku finansowego. Mechanizm ten opiera się na samoobliczeniu przez podmiot obowiązany należnej wpłaty na podstawie algorytmu określonego w przepisach rozporządzenia, z wykorzystaniem danych własnych oraz informacji z komunikatu Przewodniczącego KNF ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym KNF.

Projekt rozporządzenia, w § 2 ust. 1-3, zawiera algorytm służący do obliczenia należności od danego podmiotu.

Zgodnie z § 2 ust. 4 do ustalenia stawki przyjmuje się dane za poprzedni rok kalendarzowy przekazane Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie art. 59dg ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, które KNF posiada w dniu 30 września danego roku kalendarzowego.

Przepisy § 2 ust. 5 stanowią zabezpieczenie, gdy wysokość stawki, obliczonej zgodnie z ust. 2 przekracza 0,5% – w takim przypadku do obliczenia należnej wpłaty przyjmuje się stawkę w wysokości 0,5%.

W § 3 określony został obowiązek Przewodniczącego KNF w zakresie ogłoszenia wysokości kosztów nadzoru do pokrycia w danym roku kalendarzowym oraz wysokości stawki obowiązującej w danym roku. Dane te są niezbędne do obliczenia należnej składki.

Przepisy § 4 określają terminy uiszczania wpłat – do 30 listopada, a także składania deklaracji przez biura usług płatniczych – w terminie do 10 dni od dnia upływu terminu uiszczenia wpłaty.

Wzór formularza deklaracji stanowi załącznik do rozporządzenia. Składanie rozliczenia w formie deklaracji jest stosowane wobec wszystkich podmiotów nadzorowanych w poszczególnych sektorach rynku finansowego wnoszących wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru. W celu ujednoczenia zasad obliczania wpłat na pokrycie kosztów nadzoru finansowego wprowadzono jednolity wzór formularza deklaracji wpłaty. Deklaracja będzie składana w postaci dokumentu elektronicznego przez system teleinformatyczny, co nie będzie stanowiło obciążenia regulacyjnych dla nadzorowanych podmiotów.

Zgodnie z § 5 instytucja pożyczkowa rozpoczynająca działalność pierwszą należną wpłatę uiszcza za rok kalendarzowy następujący po roku, w którym rozpoczęła działalność.

Przepis końcowy, zawarty w § 6, przewiduje wejście w życie rozporządzenia po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projektowane rozporządzenie nie było poprzedzone wcześniejszymi przepisami. Wykonywane upoważnienie ustawowe jest nową regulacją. Z uwagi na terminy poszczególnych czynności nie jest konieczne wydanie przepisów przejściowych.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów. Zgodnie z art. 5 tej ustawy oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42), projekt rozporządzenia nie podlega konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt rozporządzenia nie zawiera norm technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z czym nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w tych przepisach.

Projektowane rozporządzenie będzie miało niewielki wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców. Objęcie instytucji pożyczkowych obowiązkiem uiszczania opłat na pokrycie kosztów nadzoru zostało przewidziane na poziomie ustawowym, natomiast projektowane rozporządzenie stanowi jedynie uszczegółowienie tego obowiązku. Wysokość opłat przewidzianych w projektowanym rozporządzeniu została przy tym określona w sposób proporcjonalny do rodzajów wykonywanej działalności i sprawiedliwy w stosunku do pozostałych podmiotów nadzorowanych.

Projektowane rozporządzenie nie jest sprzeczne z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami pożyczkowymi</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p>	<p>Data sporządzenia</p> <p>Źródło: Upoważnienie ustawowe Art. 59do ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2022 r. poz. 246 i 2339)</p> <p>Nr w wykazie prac Ministra Finansów</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami pożyczkowymi stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 59do ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2022 r. poz. 246 i 2339).

Zgodnie z ww. regulacją Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, terminy wnoszenia, wysokość i sposób obliczania wpłat wnoszonych przez instytucje pożyczkowe na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami pożyczkowymi, sposób i terminy rozliczania należności z tytułu wpłat oraz wzór deklaracji o wysokości należnej wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru, o którym mowa w art. 59do ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Konieczność wydania niniejszego rozporządzenia jest konsekwencją zmian dokonanych w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim oraz w ustawie z dnia 21lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660, z późn. zm.) ustawą z dnia 6 października 2022 r. o zmianie ustaw w celu przeciwdziałania lichwie (Dz. U. poz. 2339) polegających na objęciu nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego instytucji pożyczkowych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zgodnie ze zmianami w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim polegającymi na m.in. dodaniu nowego rozdziału 5ab „Nadzór nad działalnością instytucji pożyczkowych” instytucje pożyczkowe zostaną objęte nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego.

W związku z tym konieczne jest wydanie rozporządzenia w sprawie opłat na pokrycie kosztów nadzoru nad rynkiem kapitałowym w celu uwzględnienia instytucji pożyczkowych w systemie naliczania opłat na pokrycie kosztów nadzoru nad rynkiem finansowym prowadzonym przez Komisję Nadzoru Finansowego.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projekt rozporządzenia nie wynika z implementacji aktów prawnych Unii Europejskiej.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Komisja Nadzoru Finansowego	1	Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660, z późn. zm.)	Przewodniczący KNF będzie obowiązany ogłaszać dane konieczne do obliczenia opłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami pożyczkowymi w terminie do 31 października każdego roku kalendarzowego.
Instytucje pożyczkowe	522	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego – Rejestr Instytucji Pożyczkowych	Wnoszenie opłat na pokrycie kosztów nadzoru nad rynkiem finansowym

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt rozporządzenia zostanie przekazany Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Rzecznikowi Finansowemu, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców, Urzędowi Ochrony Danych Osobowych,

Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie S.A., Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych, Izbie Domów Maklerskich, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Związkowi Banków Polskich, Stowarzyszeniu Emitentów Giełdowych, BondSpot, Towarowej Giełdzie Energii, Izbie Rozliczeniowej Giełd Towarowych, Stowarzyszeniu Inwestorów Indywidualnych, Związkowi Maklerów i Doradców, Polskiemu Stowarzyszeniu Inwestorów Kapitałowych, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, CFA Society Poland, Krajowej Radzie Biegłych Rewidentów, Stowarzyszeniu Compliance Polska, Federacji Przedsiębiorców Polskich, Związkowi Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Stowarzyszeniu Rynków Finansowych ACI Polska, Beesfund S.A., Crowd Real Estate Sp. z o.o., Crowdway Sp. z o.o., Dom Maklerski INC S.A., Emiteo Sp. z o.o., Find Funds Sp z o.o., Genesis Capital Sp z o.o., KAM Sp z o.o., Navigator Crowdfunding Sp z o.o., Platforma CC Sp. z o.o., Smartfunds S.A., Stockambit S.A.

Przewiduje się 14-dniowy termin na zgłaszanie uwag.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych													
(ceny stałe z r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania		Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na dochody i wydatki sektora finansów publicznych.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych powodujących zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych, w tym dla budżetu państwa i dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego, w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe													
Czas w latach od wejścia w życie zmian		Skutki							Łącznie (0-10)				
		0	1	2	3	5	10						
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projektowane rozporządzenie będzie miało niewielki wpływ na działalność dużych przedsiębiorców. Objęcie instytucji pożyczkowych dla przedsięwzięć gospodarczych obowiązkiem uiszczania opłat na pokrycie kosztów nadzoru zostało przewidziane na poziomie ustawowym, natomiast projektowane rozporządzenie stanowi jedynie uszczegółowienie tego obowiązku. Mechanizm naliczania opłat											

		przewidzianych w projektowanym rozporządzeniu został określony w sposób analogiczny do innych sektorów rynku finansowego - proporcjonalny do rodzajów wykonywanej działalności i sprawiedliwy w stosunku do pozostałych podmiotów nadzorowanych.
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projektowane rozporządzenie będzie miało niewielki wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców. Objęcie instytucji pożyczkowych dla przedsięwzięć gospodarczych obowiązkiem uiszczania opłat na pokrycie kosztów nadzoru zostało przewidziane na poziomie ustawowym, natomiast projektowane rozporządzenie stanowi jedynie uszczegółowienie tego obowiązku. Mechanizm naliczania opłat przewidzianych w projektowanym rozporządzeniu został określony w sposób analogiczny do innych sektorów rynku finansowego - proporcjonalny do rodzajów wykonywanej działalności i sprawiedliwy w stosunku do pozostałych podmiotów nadzorowanych.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, obywateli oraz gospodarstw domowych.
Niemierzalne	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Brak
	gospodarka	Brak

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Rozwiązania przyjęte w projektowanym rozporządzeniu nie będą mieć wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, osób niepełnosprawnych i osób starszych.
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
--	--	---

Omówienie wpływu Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na wymienione obszary.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie 14 dni od dnia ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana na bieżąco, na podstawie wniosków wynikających z działań nadzorczych Komisji Nadzoru Finansowego.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

w sprawie szczególnych zasad związanych z lokowaniem przez zakład ubezpieczeń aktywów z umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający niebędący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony będący osobą fizyczną ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, z wyłączeniem lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego będącego funduszem zdefiniowanej daty, o którym mowa w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych

Na podstawie art. 276 ust. 10 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (tj. Dz. U. z 2021 r. poz. 1130, 2140 i 2328 oraz z 2022 r. poz. 655, 1488 i 1933), zwanej dalej „ustawą”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczególne zasady związane z lokowaniem przez zakład ubezpieczeń aktywów z umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający niebędący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony będący osobą fizyczną ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, z wyłączeniem lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego będącego funduszem zdefiniowanej daty, o którym mowa w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1342 oraz z 2022 r. poz. 1079).

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) CCP – rozumie się przez to podmiot, o którym mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. U. UE L 201 z 27.07.2012 r., str. 1, z późn. zm.), prowadzący działalność na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1947).

14 tego rozporządzenia, albo uznany przez Europejski Organ Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych na podstawie art. 25 tego rozporządzenia;

- 2) dzień roboczy – rozumie się przez to każdy dzień od poniedziałku do piątku, z wyłączeniem dni ustawowo wolnych od pracy;
- 3) fundusz inwestycyjny zamknięty – rozumie się przez to fundusz inwestycyjny zamknięty tworzony i funkcjonujący zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1523, 1488 i 1933);
- 4) fundusz zagraniczny – rozumie się przez to fundusz zagraniczny w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi;
- 5) grupa kapitałowa – rozumie się przez to grupę kapitałową w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2021 r. poz. 217);
- 6) instrumenty finansowe – rozumie się przez to instrumenty finansowe w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328);
- 7) instrumenty pochodne – rozumie się przez to, w zakresie związanym z lokowaniem aktywów zakładu ubezpieczeń z umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający nie będący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, instrumenty pochodne w rozumieniu art. 2 pkt 18 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi;
- 8) instrumenty rynku pieniężnego – rozumie się przez to instrumenty w rozumieniu art. 2 pkt 21 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi;
- 9) kontrahencie – rozumie się przez to podmiot będący stroną umowy z zakładem ubezpieczeń, której przedmiotem są niewystandaryzowane instrumenty pochodne;
- 10) krótka sprzedaż – rozumie się przez to krótka sprzedaż w rozumieniu art. 2 pkt 21a ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi;
- 11) listy zastawne – rozumie się przez to hipoteczne listy zastawne oraz publiczne listy zastawne w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415);

- 12) niewystandaryzowane instrumenty pochodne – rozumie się przez to niewystandaryzowane instrumenty pochodne w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi;
- 13) papiery wartościowe – rozumie się przez to, w zakresie związanym z lokowaniem aktywów zakładu ubezpieczeń z umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający nie będący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, papiery wartościowe w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, z wyłączeniem instrumentów pochodnych;
- 14) rynek regulowany – rozumie się przez to rynek regulowany w rozumieniu art. 14 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;
- 15) rynek zorganizowany – rozumie się przez to rynek zorganizowany w rozumieniu art. 2 pkt 22 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi;
- 16) strategii inwestycyjnej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego – rozumie się przez to wytyczne dotyczące zasad alokacji środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, sporządzone zgodnie z regulaminem lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, określające w szczególności kryteria podejmowania decyzji inwestycyjnych, w tym kryteria doboru papierów wartościowych i innych instrumentów finansowych do lokat środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, zakres dozwolonych inwestycji w poszczególne rodzaje instrumentów, limity inwestycyjne, inne limity odnoszące się do ryzyka inwestycyjnego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, a także benchmark, o ile został przyjęty;
- 17) standardowych instrumentach pochodnych – rozumie się przez to instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu na rynku zorganizowanym i niewystandaryzowane instrumenty pochodne, w przypadku których jest możliwe wyznaczenie ich ekspozycji na ryzyko za pomocą metody zaangażowania, w szczególności kontrakty terminowe i opcje na obligacje, stopy procentowe, kursy walut, akcje oraz indeksy, warranty subskrypcyjne i inne prawa umożliwiające nabycie instrumentów finansowych, forwardy i swapy na stopy procentowe i waluty, opcje na swapy oraz instrumenty pochodne dotyczące ryzyka kredytowego;

- 18) transakcji przy zobowiązaniu się funduszu do odkupu – rozumie się przez to umowę, w której zakład ubezpieczeń, przy lokowaniu środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, zobowiązuje się do przeniesienia praw majątkowych do papierów wartościowych i ich odkupu po uzgodnionej cenie w ustalonym przyszłym dniu, a druga strona zobowiązuje się do ich nabycia i zwrotu po uzgodnionej cenie w ustalonym przyszłym dniu;
- 19) wartości zagrożonej – rozumie się przez to przewidywaną wielkość strat ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego z tytułu zmian parametrów cenowych pozycji wchodzących w skład aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, oszacowaną na podstawie modelu statystycznego będącego modelem wartości zagrożonej, o parametrach szacowanych na podstawie obserwacji tych zmian, której przekroczenie w ustalonym okresie prognozy może wystąpić z prawdopodobieństwem równym założonemu poziomowi istotności;
- 20) walucie, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy – rozumie się przez to walutę, w której realizowany jest cel inwestycyjny ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego i dokonywane jest ustalenie bieżącej wartości jednostki uczestnictwa ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- 21) zagraniczna instytucja kredytowa – rozumie się przez to instytucję kredytową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1896, z późn. zm.);
- 22) zdematerializowane papiery wartościowe – rozumie się przez to zdematerializowane papiery wartościowe w rozumieniu art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

§ 3. 1. Środki ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, z zastrzeżeniem ust. 2–5, § 5 i 21 oraz § 27, mogą być lokowane wyłącznie w:

- 1) papiery wartościowe emitowane, poręczone lub gwarantowane przez Skarb Państwa lub Narodowy Bank Polski, papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, a także na rynku zorganizowanym niebędącym rynkiem regulowanym w Rzeczypospolitej Polskiej lub innym państwie członkowskim Unii Europejskiej oraz na rynku zorganizowanym w państwie należącym do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju innym niż Rzeczpospolita Polska lub inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, pod

warunkiem, że regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego wskazuje ten rynek;

- 2) papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego będące przedmiotem oferty publicznej, jeżeli warunki emisji lub pierwszej oferty publicznej zakładają złożenie wniosku o dopuszczenie do obrotu, o którym mowa w pkt 1, oraz gdy dopuszczenie do tego obrotu jest zapewnione w okresie nie dłuższym niż rok od dnia, w którym po raz pierwszy nastąpi zaoferowanie tych papierów lub instrumentów, pod warunkiem że regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego przewiduje dokonywanie takich lokat;
- 3) depozyty w bankach mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zagranicznych instytucjach kredytowych, o terminie zapadalności nie dłuższym niż rok, płatne na żądanie lub które można wycofać przed terminem zapadalności;
- 4) instrumenty rynku pieniężnego inne niż określone w pkt 1 i 2, jeżeli instrumenty te lub ich emitent podlegają regulacjom mającym na celu ochronę inwestorów i oszczędności oraz są:
 - a) emitowane, poręczone lub gwarantowane przez Skarb Państwa, Narodowy Bank Polski, jednostkę samorządu terytorialnego, właściwe centralne, regionalne lub lokalne władze publiczne państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska, albo przez bank centralny państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska, Europejski Bank Centralny, Unię Europejską lub Europejski Bank Inwestycyjny, państwo inne niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, albo, w przypadku państwa federalnego, przez jednego z członków federacji, albo przez organizację międzynarodową, do której należy co najmniej jedno państwo członkowskie Unii Europejskiej, lub
 - b) emitowane, poręczone lub gwarantowane przez podmiot podlegający nadzorowi właściwego organu nadzoru nad rynkiem finansowym, zgodnie z kryteriami określonymi prawem wspólnotowym, albo przez podmiot podlegający i stosujący się do zasad, które są co najmniej tak rygorystyczne, jak określone prawem wspólnotowym, lub
 - c) emitowane przez podmiot, którego papiery wartościowe są w obrocie na rynku regulowanym, o którym mowa w pkt 1, lub
 - d) emitowane przez inne podmioty określone w regulaminie lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, pod warunkiem że inwestycje w takie

papiery wartościowe podlegają ochronie inwestora równoważnej do określonej w lit. a–c oraz emitent spełnia łącznie następujące warunki:

- jest spółką, której kapitał własny wynosi co najmniej 10 mln euro,
 - publikuje roczne sprawozdania finansowe, zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego, dotyczące rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek,
 - należy do grupy kapitałowej, w skład której wchodzi co najmniej jedna spółka, której papiery wartościowe są przedmiotem obrotu na rynku regulowanym,
 - zajmuje się finansowaniem grupy, o której mowa w tiret trzecim, albo finansowaniem mechanizmów przekształcania długu w papiery wartościowe z wykorzystaniem bankowych narzędzi zapewnienia płynności;
- 5) papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego, inne niż określone w pkt 1, 2 i 4, z tym że łączna wartość tych lokat nie może przewyższyć 10% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.
2. Papiery wartościowe, o których mowa w ust. 1, powinny spełniać następujące kryteria:
- 1) potencjalna strata ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego wynikająca z lokaty w papier wartościowy jest ograniczona do zapłaconej za niego ceny;
 - 2) są zbywalne bez ograniczeń oraz ich płynność pozwala na umorzenie jednostek uczestnictwa ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego i ich zamiany na środki pieniężne w celu terminowej i prawidłowej realizacji wniosków dotyczących wypłaty świadczenia z umów ubezpieczenia, całkowitego lub częściowego wykupu ubezpieczenia oraz dyspozycji dotyczących transferu środków do innego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego oferowanego w ramach zawartej umowy ubezpieczenia;
 - 3) jest możliwa ich wiarygodna wycena w oparciu o:
 - a) dokładną, wiarygodną i regularnie ustalaną cenę rynkową lub cenę ustalaną przez niezależny od emitenta system wyceny – w przypadku papierów wartościowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2,
 - b) informacje regularnie dostarczane od emitenta lub ustalone na podstawie wiarygodnych badań inwestycyjnych – w przypadku papierów wartościowych, o których mowa w ust. 1 pkt 5;
 - 4) informacje na ich temat są dostępne:
 - a) uczestnikom rynku, w sposób regularny, dokładny i wyczerpujący – w przypadku papierów wartościowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2,

- b) zakładowi ubezpieczeń, w sposób regularny i dokładny – w przypadku papierów wartościowych, o których mowa w ust. 1 pkt 5;
- 5) ich nabycie jest zgodne z celem inwestycyjnym i polityką inwestycyjną określonymi w regulaminie lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, o którym mowa w art. 23 ust. 2;
- 6) wynikające z nich ryzyko inwestycyjne jest należycie uwzględnione w procesie zarządzania ryzykiem inwestycyjnym ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

3. Jeżeli z informacji posiadanych przez zakład ubezpieczeń nie wynika inaczej, papiery wartościowe, o których mowa w ust. 1 pkt 1, uznaje się za spełniające kryteria określone w ust. 2 pkt 2.

4. Certyfikaty inwestycyjne oraz papiery wartościowe emitowane przez inne instytucje wspólnego inwestowania typu zamkniętego powinny spełniać kryteria określone w ust. 2 oraz następujące kryteria:

- 1) w przypadku papierów wartościowych emitowanych przez instytucje wspólnego inwestowania typu zamkniętego, działające w formie spółek inwestycyjnych lub funduszy powierniczych:
 - a) instytucje te podlegają zasadom ładu korporacyjnego stosowanego w odniesieniu do spółek,
 - b) w przypadku gdy zarządzanie portfelem inwestycyjnym instytucji zostanie zlecone innemu podmiotowi, podmiot ten podlega, właściwym ze względu na siedzibę, przepisom dotyczącym ochrony interesów inwestorów;
- 2) w przypadku certyfikatów inwestycyjnych oraz tytułów uczestnictwa emitowanych przez instytucje wspólnego inwestowania typu zamkniętego, inne niż spółki inwestycyjne lub fundusze powiernicze:
 - a) instytucje te podlegają zasadom ładu korporacyjnego równoważnym do stosowanych w odniesieniu do spółek,
 - b) są zarządzane przez podmiot podlegający regulacjom dotyczącym ochrony interesów inwestorów.

5. Jeżeli z informacji posiadanych przez zakład ubezpieczeń nie wynika inaczej, certyfikaty inwestycyjne emitowane przez fundusze inwestycyjne zamknięte uznaje się za spełniające kryteria określone w ust. 2 pkt 2.

6. Papiery wartościowe, których wartość lub cena rynkowa jest oparta lub powiązana z wartością lub ceną rynkową innych praw majątkowych, powinny spełniać kryteria określone w

ust. 2. Prawami majątkowymi, na których wartości lub cenie rynkowej są oparte lub z których wartością lub ceną rynkową są powiązane papiery wartościowe, mogą być również prawa majątkowe niewymienione w ust. 1.

§ 4. 1. Środki ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego mogą być lokowane w instrumenty rynku pieniężnego, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, 2 i 4, o ile istnieje możliwość ustalenia w każdym czasie ich wiarygodnej wartości w oparciu o wartość godziwą.

2. Jeżeli z informacji posiadanych przez zakład ubezpieczeń nie wynika inaczej, przyjmuje się, że instrumenty rynku pieniężnego, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, spełniają kryteria, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 12d ustawy, oraz kryteria, o których mowa w ust. 1.

3. Uznaje się, że instrumenty rynku pieniężnego lub ich emitent spełniają kryterium podlegania regulacjom mającym na celu ochronę inwestorów i ich oszczędności, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 4, w przypadku gdy:

- 1) instrumenty te są zbywalne bez ograniczeń;
- 2) są dostępne odpowiednie informacje na ich temat, w tym informacje umożliwiające właściwą ocenę ryzyka kredytowego związanego z inwestycjami w takie instrumenty.

4. Za odpowiednie informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 2, uznaje się:

- 1) w przypadku instrumentów rynku pieniężnego, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 4 lit. c i d, oraz instrumentów rynku pieniężnego emitowanych przez właściwe regionalne lub lokalne władze publiczne państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska albo przez organizację międzynarodową, a które nie są poręczone lub gwarantowane przez Skarb Państwa, państwo członkowskie Unii Europejskiej inne niż Rzeczpospolita Polska albo w przypadku państwa federalnego będącego państwem członkowskim Unii Europejskiej – przez jednego z członków federacji:
 - a) informacje o emisji lub programie emisji, a także o sytuacji prawnej i finansowej emitenta przed emisją instrumentu rynku pieniężnego, które podlegają aktualizacji w sposób regularny oraz w każdym przypadku, gdy ma miejsce znaczące zdarzenie, oraz które są sprawdzane przez wyspecjalizowany i niezależny od emitenta podmiot, oraz
 - b) dostępne wiarygodne dane ilościowe dotyczące emisji lub programu emisji;
- 2) w przypadku instrumentów rynku pieniężnego, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 4 lit. b:
 - a) informacje o emisji lub programie emisji lub o sytuacji prawnej i finansowej emitenta przed emisją instrumentu rynku pieniężnego, które podlegają aktualizacji w sposób regularny oraz w każdym przypadku, gdy ma miejsce znaczące zdarzenie, oraz

- b) dostępne wiarygodne dane ilościowe dotyczące emisji lub programu emisji lub inne dane umożliwiające właściwą ocenę ryzyka kredytowego związanego z inwestycjami w takie instrumenty;
- 3) w przypadku instrumentów rynku pieniężnego, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 4 lit. a, z wyjątkiem instrumentów emitowanych przez Narodowy Bank Polski, bank centralny państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska albo przez Europejski Bank Centralny oraz instrumentów rynku pieniężnego, o których mowa w pkt 1 – informacje o emisji lub programie emisji lub informacje o sytuacji prawnej i finansowej emitenta przed emisją instrumentu rynku pieniężnego.

5. Za podmiot, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 4 lit. b, podlegający i stosujący się do zasad, które są co najmniej tak rygorystyczne jak określone prawem wspólnotowym, uznaje się podmiot, który:

- 1) ma swoją siedzibę w Stanach Zjednoczonych Ameryki, Szwajcarii, Japonii, Kanadzie albo w państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub
- 2) posiada rating nadany przez zewnętrzną instytucję oceny wiarygodności kredytowej na poziomie odpowiadającym stopniowi jakości kredytowej od 0 do 3 w obiektywnej skali stopni jakości kredytowej, o której mowa w art. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1800 z dnia 11 października 2016 r. ustanawiającego wykonawcze standardy techniczne dotyczące przyporządkowania ocen kredytowych wystawianych przez zewnętrzne instytucje oceny wiarygodności kredytowej do obiektywnej skali stopni jakości kredytowej zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE (Dz. Urz. UE L Nr 275 z 12.10.2016, str. 19), lub
- 3) na podstawie szczegółowej analizy można wykazać, że reguły ostrożności stosowane w odniesieniu do tego podmiotu są co najmniej tak rygorystyczne, jak ustanowione przez prawo wspólnotowe.

6. Przez mechanizm przekształcania długu w papiery wartościowe, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 4 lit. d tiret czwarte, rozumie się ustanowione celem realizacji operacji przekształcania długu w papiery wartościowe spółki, fundusze powiernicze lub inne instytucje wspólnego inwestowania.

7. Przez bankowe narzędzia zapewnienia płynności, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 4 lit. d tiret czwarte, rozumie się czynności bankowe świadczone przez bank mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zagraniczną instytucję kredytową albo bank zagraniczny,

o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, spełniający kryteria, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 4 lit b.

§ 5. 1. W ramach lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zakład ubezpieczeń może zawierać umowy mające za przedmiot instrumenty pochodne dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, a także na rynku zorganizowanym niebędącym rynkiem regulowanym w Rzeczypospolitej Polskiej lub innym państwie członkowskim Unii Europejskiej oraz na rynku zorganizowanym w państwie należącym do OECD innym niż Rzeczpospolita Polska i państwo członkowskie Unii Europejskiej inne niż Rzeczpospolita Polska, pod warunkiem że regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego wskazuje ten rynek, oraz umowy mające za przedmiot niewystandaryzowane instrumenty pochodne.

2. Zakład ubezpieczeń może zawierać umowy, o których mowa w ust. 1, pod warunkiem, że:

- 1) zawarcie umowy jest zgodne z celem inwestycyjnym ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, określonym w regulaminie lokowania środków tego funduszu;
- 2) zawarcie umowy ułatwi efektywne zarządzanie lokatami ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego lub przyczyni się do zmniejszenia ryzyka inwestycyjnego związanego ze zmianą:
 - a) kursów, cen lub wartości papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego stanowiących aktywa ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego albo papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego, które zakład ubezpieczeń zamierza nabyć w przyszłości ze środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, w tym umowa pozwala na przeniesienie ryzyka kredytowego związanego z tymi instrumentami finansowymi,
 - b) kursów walut w związku z lokatami ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego,
 - c) wysokości stóp procentowych w związku z lokowaniem środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w depozyty, dłużne papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego oraz aktywami utrzymywanymi na zaspokojenie bieżących zobowiązań ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- 3) bazę instrumentów pochodnych, w tym niewystandaryzowanych instrumentów pochodnych, stanowią instrumenty finansowe, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, 2 i 4, stopy procentowe, kursy walut lub indeksy, oraz

4) wykonanie nastąpi przez dostawę instrumentów finansowych, o których mowa w § 3 ust. 1, lub przez rozliczenie pieniężne.

3. Zakład ubezpieczeń, który w ramach lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zamierza zawierać umowy mające za przedmiot instrumenty pochodne, w tym niewystandaryzowane instrumenty pochodne, w celu zapewnienia efektywnego zarządzania lokatami ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, jest obowiązany określić w regulaminie lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego rodzaje instrumentów pochodnych, kryteria wyboru tych instrumentów oraz warunków ich zastosowania.

4. Zakład ubezpieczeń stosując limity inwestycyjne przy lokowaniu środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, o których mowa w § 22–26, jest obowiązany uwzględniać wartość papierów wartościowych lub instrumentów rynku pieniężnego stanowiących bazę instrumentów pochodnych.

5. Przepisu ust. 4 nie stosuje się w przypadku instrumentów pochodnych, których bazę stanowią indeksy.

§ 6. 1. W ramach lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zakład ubezpieczeń może zawierać transakcje, których przedmiotem są instrumenty pochodne, w tym niewystandaryzowane instrumenty pochodne, pod warunkiem że utrzymuje część aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego na poziomie zapewniającym realizację tych transakcji, przy czym aktywa te obejmują:

- 1) papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego i inne prawa majątkowe – w przypadku gdy zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do fizycznej dostawy tych papierów wartościowych, instrumentów rynku pieniężnego lub innych praw majątkowych;
- 2) środki pieniężne, płynne papiery wartościowe emitowane przez Skarb Państwa, Narodowy Bank Polski, państwo członkowskie lub państwo należące do OECD – w przypadku gdy uregulowanie zobowiązań z tytułu rozliczeń następuje w środkach pieniężnych.

2. W przypadku opcji warunek, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za spełniony, jeżeli zakład ubezpieczeń utrzymuje część aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego odpowiednio do wymogów ust. 1 pkt 1 albo 2 na poziomie odpowiadającym iloczynowi wartości nominalnej transakcji i prawdopodobieństwa realizacji opcji, pod warunkiem opracowania i wdrożenia metodologii wyznaczania tego prawdopodobieństwa, stanowiącej składnik systemu zarządzania ryzykiem obowiązującego w zakładzie ubezpieczeń oraz dokumentowania wyznaczanych wielkości tego prawdopodobieństwa.

3. W przypadku gdy bazę instrumentu pochodnego stanowią indeksy, zakład ubezpieczeń może zawierać transakcje, o których mowa w ust. 1, pod warunkiem że indeksy te spełniają warunki, o których mowa w § 20, albo zostały wymienione w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 7. 1. Zakład ubezpieczeń może zawierać umowy, których przedmiotem są niewystandaryzowane instrumenty pochodne, pod warunkiem że:

- 1) kontrahentem jest podmiot z siedzibą w Rzeczypospolitej Polskiej, państwie członkowskim lub państwie należącym do OECD, podlegający nadzorowi właściwego organu nadzoru nad rynkiem finansowym lub kapitałowym w tym państwie, lub podmiot z siedzibą w innym państwie, podlegający nadzorowi właściwego organu nadzoru nad rynkiem finansowym lub kapitałowym w tym państwie w zakresie co najmniej takim, jak określony w prawie Unii Europejskiej oraz wskazany w regulaminie lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- 2) instrumenty te podlegają w każdym dniu roboczym możliwej do zweryfikowania, rzetelnej wycenie według wiarygodnie oszacowanej wartości godziwej;
- 3) instrumenty te mogą zostać w każdym czasie przez zakład ubezpieczeń zbyte lub pozycja w nich zajęta może być w każdym czasie zamknięta przez transakcję równoważącą albo zlikwidowana.

2. Za rzetelną wycenę według wiarygodnie oszacowanej wartości godziwej uznaje się wycenę przeprowadzoną zgodnie z przepisami dotyczącymi rachunkowości zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

3. Weryfikacja wyceny, o której mowa w ust. 1 pkt 2, jest dokonywana przez:

- 1) podmiot niezależny od kontrahenta, z częstotliwością i w sposób umożliwiającą zakładowi ubezpieczeń jej sprawdzenie, lub
- 2) odpowiednio przygotowaną do tego celu jednostkę organizacyjną zakładu ubezpieczeń, niezależną od jednostki organizacyjnej zakładu ubezpieczeń odpowiedzialnej za zarządzanie aktywami ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych.

4. W przypadku powierzenia zarządzania portfelem inwestycyjnym ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego lub jego częścią przez zakład ubezpieczeń, podmiotowi zewnętrznemu, weryfikacja wyceny, o której mowa w ust. 1 pkt 2, może być prowadzona przez ten podmiot, pod warunkiem że:

- 1) podmiot jest niezależny od kontrahenta;

- 2) weryfikacja jest prowadzona z częstotliwością i w sposób umożliwiający zakładowi ubezpieczeń jej sprawdzenie;
- 3) weryfikacja jest prowadzona przez odpowiednio przygotowaną do tego celu jednostkę organizacyjną tego podmiotu, niezależną od jednostki organizacyjnej tego podmiotu odpowiedzialnej za zarządzanie portfelem inwestycyjnym ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego lub jego częścią.

§ 8. 1. Jeżeli zakład ubezpieczeń zawiera transakcje, których przedmiotem są niewystandaryzowane instrumenty pochodne, jest zobowiązany ustalać wartość ryzyka kontrahenta dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

2. Wartość ryzyka kontrahenta dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego stanowi wartość ustalonego przez zakład ubezpieczeń niezrealizowanego zysku ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego z transakcji, których przedmiotem są niewystandaryzowane instrumenty pochodne.

3. Na potrzeby wyznaczania wartości ryzyka kontrahenta dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, przy ustalaniu niezrealizowanego zysku ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, nie uwzględnia się opłat ani świadczeń obciążających środki ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego przy zawarciu transakcji, w szczególności wartości premii zapłaconej przy zakupie opcji.

4. Jeżeli zakład ubezpieczeń w odniesieniu do aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego posiada otwarte pozycje w instrumentach pochodnych z tytułu kilku transakcji z tym samym kontrahentem, wartość ryzyka kontrahenta dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego może być wyznaczana jako dodatnia różnica niezrealizowanych zysków i strat na wszystkich takich transakcjach, o ile:

- 1) transakcje te zostały zawarte na podstawie umowy ramowej, spełniającej kryteria określone w art. 85 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1228, z późn. zm.);
- 2) umowa ramowa przewiduje, że w przypadku jej rozwiązania zostanie wypłacona wyłącznie jedna kwota stanowiąca równowagę salda wartości rynkowych wszystkich tych transakcji niezależnie od tego, czy wynikające z nich zobowiązania są już wymagalne;
- 3) niewypłacalność jednej ze stron umowy ramowej powoduje lub może powodować rozwiązanie tej umowy;

- 4) warunki, o których mowa w pkt 1–3, nie naruszają przepisów prawa właściwego dla każdej ze stron umowy ramowej.

§ 9. 1. Wartość ryzyka danego kontrahenta dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w odniesieniu do wszystkich transakcji, których przedmiotem są niewystandaryzowane instrumenty pochodne, zawartych z tym kontrahentem, nie może przekroczyć:

- 1) 10% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego – w przypadku transakcji rozliczanych przez CCP;
- 2) 10% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego – w przypadku gdy kontrahentem jest zagraniczna instytucja kredytowa, bank krajowy lub bank zagraniczny;
- 3) 5% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego – w innych przypadkach niż określone w pkt 1 i 2.

2. Wartość ryzyka kontrahenta dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego może podlegać redukcji o wielkość odpowiadającą wartości ryzyka kontrahenta w danej transakcji, jeżeli łącznie zostaną spełnione następujące warunki:

- 1) w związku z tą transakcją kontrahent ustanowi na rzecz zakładu ubezpieczeń zabezpieczenie w środkach pieniężnych, zbywalnych papierach wartościowych lub instrumentach rynku pieniężnego;
- 2) suma wartości rynkowej zbywalnych papierów wartościowych, instrumentów rynku pieniężnego i wartości środków pieniężnych przyjętych przez zakład ubezpieczeń jako zabezpieczenie będzie ustalana w każdym dniu roboczym i będzie stanowić co najmniej równowartość wartości ryzyka kontrahenta w tej transakcji;
- 3) środki pieniężne stanowiące zabezpieczenie będą lokowane wyłącznie w papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego emitowane, poręczone lub gwarantowane przez Skarb Państwa, Narodowy Bank Polski, państwo członkowskie, państwo należące do OECD, bank centralny państwa członkowskiego lub Europejski Bank Centralny lub w depozyty, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 3.

3. Papier wartościowy i instrument rynku pieniężnego mogą stanowić zabezpieczenie, jeżeli łącznie zostaną spełnione następujące warunki:

- 1) ich emitentem jest Skarb Państwa, Narodowy Bank Polski, państwo członkowskie, państwo należące do OECD, bank centralny państwa członkowskiego lub Europejski Bank Centralny;
- 2) podaż i popyt umożliwiają ich nabywanie i zbywanie w sposób ciągły;

- 3) są zapisane na rachunku prowadzonym przez podlegający nadzorowi właściwego organu nadzoru nad rynkiem finansowym podmiot, który:
 - a) nie należy do grupy kapitałowej kontrahenta albo
 - b) należy do grupy kapitałowej kontrahenta, pod warunkiem że zabezpieczenia przed skutkami niewypłacalności tego podmiotu kształtują ryzyko posiadacza tego papieru wartościowego lub instrumentu rynku pieniężnego na takim samym poziomie, jak w przypadku zapisania papieru wartościowego lub instrumentu rynku pieniężnego na rachunku prowadzonym przez podmiot, o którym mowa w lit. a;
- 4) ewentualne nabycie przez zakład ubezpieczeń praw z papieru wartościowego lub instrumentu rynku pieniężnego w wyniku realizacji zabezpieczeń na dzień przyjęcia zabezpieczenia nie spowoduje naruszenia § 22–26 oraz § 29.

§ 10. Zakład ubezpieczeń, który stosuje przy lokowaniu środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego techniki inwestycyjne skutkujące powstaniem dźwigni finansowej, przeprowadza regularnie, jednak nie rzadziej niż raz na kwartał, analizę wpływu skrajnie niekorzystnych warunków na wynik na pozycjach wchodzących w skład aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego (testy warunków skrajnych dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego), w szczególności uwzględniając skrajne zakłócenia:

- 1) poziomu płynności rynków;
- 2) parametrów cenowych i ich zmienności;
- 3) korelacji pomiędzy zmianami parametrów cenowych;
- 4) struktury i wielkości pozycji wchodzących w skład aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego i innych szczególnych uwarunkowań działalności zakładu ubezpieczeń przy zarządzaniu aktywami ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w zakresie ryzyka rynkowego.

§11. 1. Zakład ubezpieczeń, odrębnie dla każdego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, oblicza całkowitą ekspozycję ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w instrumenty pochodne, dalej zwaną „całkowitą ekspozycją”, przy zastosowaniu jednej z następujących metod:

- 1) metody zaangażowania;
- 2) metody absolutnej wartości zagrożonej;
- 3) metody względnej wartości zagrożonej.

2. Wartość całkowitej ekspozycji zakład ubezpieczeń oblicza każdego dnia roboczego, co najmniej raz dziennie.

3. Sposób obliczania całkowitej ekspozycji metodą zaangażowania określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

4. Sposób obliczania całkowitej ekspozycji metodą absolutnej wartości zagrożonej oraz metodą względnej wartości zagrożonej określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 12. 1. Zakład ubezpieczeń opracowuje procedurę wyboru metody pomiaru całkowitej ekspozycji oraz zapewnia jej wdrożenie i stosowanie.

2. Procedura określa czynniki, od których jest uzależniony wybór metody pomiaru całkowitej ekspozycji, w szczególności:

- 1) stopień złożoności strategii inwestycyjnej stosowanej przy lokowaniu środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego oraz zróżnicowanie instrumentów pochodnych stosowanych przez zakład ubezpieczeń przy zarządzaniu aktywami ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- 2) udział instrumentów pochodnych, w tym niestandardowych instrumentów pochodnych, w aktywach netto ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- 3) płynność lokat ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

3. Zmiana wybranej metody pomiaru całkowitej ekspozycji jest możliwa wyłącznie w przypadkach wskazanych w procedurze, o której mowa w ust. 1.

§ 13. Maksymalne zaangażowanie ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w instrumenty pochodne wyznacza się z zastosowaniem metody przyjętej do obliczania całkowitej ekspozycji. Całkowita ekspozycja w instrumenty pochodne nie może przekraczać:

- 1) wartości aktywów netto ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, jeżeli ekspozycja ta jest wyliczana przy zastosowaniu metody zaangażowania;
- 2) 20% wartości aktywów netto ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, jeżeli ekspozycja ta jest wyliczana przy zastosowaniu metody absolutnej wartości zagrożonej;
- 3) 200% wartości zagrożonej portfela referencyjnego, o którym mowa w § 18 załącznika nr 3 do rozporządzenia, jeżeli ekspozycja ta jest wyliczana przy zastosowaniu metody względnej wartości zagrożonej, z zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń nie może stosować tej metody, jeżeli profil ryzyka ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego ulega częstym zmianom lub określenie portfela referencyjnego nie jest możliwe.

§ 14. 1. W przypadku wyboru metody zaangażowania zakład ubezpieczeń stosuje tę metodę do wszystkich pozycji aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego uwzględnianych przy obliczaniu całkowitej ekspozycji.

2. Instrument pochodny może być wyłączony z pomiaru całkowitej ekspozycji metodą zaangażowania w przypadkach i na warunkach określonych w zasadach dotyczących zarządzania ryzykiem stosowanych przez zakład ubezpieczeń, jeżeli jednocześnie instrument pochodny:

- 1) zamienia wyniki osiągnięte przez jedną lub więcej lokat ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego na wyniki osiągnięte przez inne aktywa w ten sposób, że lokaty te nie mają wpływu na wyniki tego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- 2) nie zawiera dodatkowych rozwiązań opcjonalnych, elementów dźwigni finansowej ani nie jest źródłem dodatkowych ryzyk w porównaniu do ryzyk generowanych przez instrument stanowiący bazę instrumentu pochodnego po zamianie.

3. Instrument pochodny może być wyłączony z dokonywanego metodą zaangażowania pomiaru całkowitej ekspozycji także w przypadku, gdy zakład ubezpieczeń wykorzystuje instrument pochodny w celu określonym w § 25 ust. 1.

§ 15. 1. Zakład ubezpieczeń może stosować techniki redukcji całkowitej ekspozycji wyznaczonej metodą zaangażowania, o których mowa w § 4–6 załącznika nr 2 do rozporządzenia, jeżeli transakcje mające za przedmiot instrumenty podlegające tym technikom zostały zawarte wyłącznie w celu redukcji ryzyka ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

2. Zakład ubezpieczeń opracowuje, wdraża i stosuje procedurę określającą zasady stosowania technik redukcji całkowitej ekspozycji wyznaczonej metodą zaangażowania, o których mowa w § 4–6 załącznika nr 2 do rozporządzenia.

§ 16. 1. W przypadku wyboru metody absolutnej wartości zagrożonej albo metody względnej wartości zagrożonej zakład ubezpieczeń stosuje tę metodę do wszystkich pozycji aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego uwzględnianych przy obliczaniu całkowitej ekspozycji.

2. Metoda wartości zagrożonej powinna być stosowana do określania co najmniej poziomu ogólnego ryzyka rynkowego obejmującego ryzyko stopy procentowej, ryzyko cen instrumentów kapitałowych i ryzyko walutowe. W zasadach zarządzania ryzykiem zakład ubezpieczeń wskazuje i uzasadnia przypadki, w których przy pomiarze całkowitej ekspozycji metodą wartości zagrożonej nie identyfikuje i nie uwzględnia innych ryzyk.

3. Metoda wartości zagrożonej może być stosowana do określenia poziomu szczególnego ryzyka rynkowego aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, jeżeli zakład ubezpieczeń opracował, wdrożył i zapewnił stosowanie modelu wartości zagrożonej do pomiaru poszczególnych rodzajów ryzyka szczególnego; w przeciwnym wypadku zakład ubezpieczeń przeprowadza testy warunków skrajnych dla poszczególnych rodzajów ryzyka szczególnego.

§ 17. Metoda wartości zagrożonej może być stosowana, jeżeli:

- 1) zakład ubezpieczeń dokonał wyboru między metodą absolutnej wartości zagrożonej a metodą względną wartości zagrożonej, z uwzględnieniem dodatkowo:
 - a) docelowej alokacji aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego,
 - b) realizowania przez zakład ubezpieczeń polityki inwestycyjnej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego polegającej na odzwierciedlaniu składu uznanego indeksu,
 - c) określenia dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego wzorca służącego do oceny efektywności jego lokat (benchmark),
 - d) konstrukcji wzorca, o którym mowa w lit. c, oraz jego ewentualnej zawartości obejmującej instrumenty generujące dźwignię finansową lub pozycje krótkie;
- 2) zakład ubezpieczeń sporządził na piśmie szczegółowe uzasadnienie wyboru określonego wariantu metody wartości zagrożonej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- 3) zakład ubezpieczeń sporządził na piśmie ocenę polityki inwestycyjnej i profilu ryzyka ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w celu określenia maksymalnego limitu całkowitej ekspozycji ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, z uwzględnieniem § 10 pkt 2 lub 3;
- 4) do zakresu działania funkcji zarządzania ryzykiem należy dodatkowo:
 - a) projektowanie, wdrożenie oraz zapewnienie stosowania modelu wartości zagrożonej w każdym dniu roboczym,
 - b) regularne weryfikowanie modelu wartości zagrożonej, obejmujące w szczególności przeprowadzanie weryfikacji historycznych oraz testów warunków skrajnych,
 - c) wstępna akceptacja oraz przedstawianie do akceptacji zarządu zakładu ubezpieczeń zmian w modelu wartości zagrożonej oraz zmian w zakresie pozostałych procesów i metod wykorzystywanych do zarządzania ryzykiem ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego wraz z uzasadnieniem oraz wynikami przeprowadzonych weryfikacji i testów,

- d) zapewnienie dostosowania modelu wartości zagrożonej do polityki inwestycyjnej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego,
 - e) identyfikacja oraz obliczanie wartości zagrożonej portfela referencyjnego, jeżeli zakład ubezpieczeń w odniesieniu do ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego stosuje model względnej wartości zagrożonej,
 - f) wprowadzenie systemu wewnętrznych limitów na wartość zagrożoną, wyznaczoną przy uwzględnieniu wszystkich istotnych rodzajów ryzyka objętych modelem wartości zagrożonej, który podlega zatwierdzeniu przez zarząd zakładu ubezpieczeń,
 - g) monitorowanie przestrzegania systemu wewnętrznych limitów na wartość zagrożoną,
 - h) uwzględnianie w modelu wartości zagrożonej wszelkich transakcji, które mogą powodować wzrost dźwigni finansowej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, w szczególności ryzyka związane z:
 - zawieraniem transakcji przy zobowiązaniu się zakładu ubezpieczeń do odkupu,
 - zawieraniem umów pożyczki, o której mowa w § 28,
 - i) monitorowanie ryzyk związanych ze stosowaniem przez zakład ubezpieczeń niewystandaryzowanych instrumentów pochodnych przy lokowaniu środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego,
 - j) monitorowanie ryzyk związanych ze stosowaniem przez zakład ubezpieczeń niestandardowych instrumentów pochodnych przy lokowaniu środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego,
 - k) opracowywanie i analizowanie dziennych raportów o wynikach modelu wartości zagrożonej oraz podejmowanie odpowiednich działań w celu zapewnienia przestrzegania limitów całkowitej ekspozycji dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego,
 - l) regularne przekazywanie do zarządu zakładu ubezpieczeń raportów o poziomie wartości zagrożonej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, wynikach weryfikacji historycznych oraz wynikach testów warunków skrajnych,
 - m) zapewnienie kompletności dokumentacji, o której mowa w § 15 załącznika nr 3 do rozporządzenia;
- 5) model wartości zagrożonej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego jest zintegrowany z procesem zarządzania ryzykiem tego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego oraz

procesem podejmowania decyzji o lokowaniu środków tego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;

- 6) jednostka niezależna od jednostki odpowiedzialnej za budowę modelu wartości zagrożonej przeprowadziła testy weryfikacyjne, które wykazały, że założenia przyjęte w tym modelu są prawidłowe oraz że przy uwzględnieniu struktury ryzyka aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego nie nastąpiło jego niedoszacowanie lub zawyżenie;
- 7) testy, o których mowa w pkt 6, są przeprowadzane również w przypadku istotnych zmian w funkcjonowaniu modelu wartości zagrożonej, w szczególności:
 - a) zmiany polityki inwestycyjnej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego,
 - b) zidentyfikowania nowych istotnych ryzyk, na które jest narażony ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy oraz które powinny być objęte modelem wartości zagrożonej,
 - c) zmian wynikających z konieczności poprawy precyzji modelu wartości zagrożonej zidentyfikowanych w trakcie weryfikacji historycznych modelu;
- 8) zakład ubezpieczeń dokonuje regularnej weryfikacji spójności, terminowości i rzetelności źródeł danych używanych do zasilania modelu wartości zagrożonej, w tym niezależności takich źródeł danych;
- 9) pracownicy zakładu ubezpieczeń posiadają odpowiednie, udokumentowane kwalifikacje i wiedzę w zakresie wpływu stosowania modelu wartości zagrożonej na powierzony im zakres działalności;
- 10) zarząd zakładu ubezpieczeń i osoby zajmujące stanowiska kierownicze w zakładzie ubezpieczeń aktywnie uczestniczą w procesie zarządzania ryzykiem ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, w szczególności przez:
 - a) analizę raportów o poziomie wartości zagrożonej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, wynikach weryfikacji historycznych oraz wynikach testów warunków skrajnych,
 - b) akceptację zmian w modelu wartości zagrożonej oraz w zakresie pozostałych procesów i metod wykorzystywanych do zarządzania ryzykiem ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego,
 - c) zlecenie wykonania dodatkowych testów lub weryfikacji modelu wartości zagrożonej oraz pozostałych procesów i metod wykorzystywanych do zarządzania ryzykiem ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, w przypadku gdy zmiany

proponowane przez jednostkę do spraw zarządzania ryzykiem mogą być nieadekwatne;

- 11) co najmniej raz w roku zakład ubezpieczeń dokonuje przeglądu całego systemu zarządzania ryzykiem oraz działania funkcji zarządzania ryzykiem w zakresie oceny elementów, o których mowa w pkt 1–10, oraz wprowadza zmiany, jeżeli jest to uzasadnione.

§ 18. 1. Przy stosowaniu limitów inwestycyjnych, o których mowa w § 22–27 oraz § 29, zakład ubezpieczeń jest obowiązany uwzględniać kwotę zaangażowania ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w instrumenty pochodne w ten sposób, że:

- 1) w przypadku zajęcia przez ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy pozycji w instrumentach pochodnych, skutkującej powstaniem po stronie ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zobowiązania albo uprawnienia do sprzedaży papierów wartościowych lub instrumentów rynku pieniężnego albo do spełnienia świadczenia pieniężnego wynikającego z zajętej pozycji – od wartości papierów wartościowych lub instrumentów rynku pieniężnego danego emitenta znajdujących się w aktywach ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego należy odjąć kwotę zaangażowania w instrumenty pochodne, dla których bazę stanowią papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego tego emitenta;
- 2) w przypadku zajęcia przez ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy pozycji w instrumentach pochodnych skutkującej powstaniem po stronie ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zobowiązania albo uprawnienia do zakupu papierów wartościowych lub instrumentów rynku pieniężnego albo do spełnienia świadczenia pieniężnego wynikającego z zajętej pozycji – do wartości papierów wartościowych lub instrumentów rynku pieniężnego danego emitenta znajdujących się w aktywach ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego należy dodać kwotę zaangażowania w instrumenty pochodne, dla których bazę stanowią papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego tego emitenta.

2. Przez kwotę zaangażowania w instrument pochodny rozumie się wartość rynkową równoważnej pozycji w instrumencie stanowiącym bazę instrumentu pochodnego ustaloną zgodnie z załącznikiem nr 2 do rozporządzenia.

3. Jeżeli wartość otrzymana zgodnie z ust. 1 jest ujemna, uwzględnia się jej wartość bezwzględną.

§ 19. Jeżeli zawierane przez zakład ubezpieczeń umowy mające za przedmiot instrumenty pochodne, w tym niewystandaryzowane instrumenty pochodne, mają na celu ograniczenie ryzyka inwestycyjnego związanego z papierami wartościowymi, instrumentami rynku pieniężnego lub innymi prawami majątkowymi, które zakład ubezpieczeń zamierza nabyć w przyszłości do aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy może zająć pozycję w tych instrumentach pochodnych skutkującą powstaniem jego zobowiązania albo uprawnienia do zakupu papierów wartościowych, instrumentów rynku pieniężnego lub innych praw majątkowych albo do spełnienia świadczenia pieniężnego, w wysokości odpowiadającej wartości świadczenia w tej umowie sprzedaży, lub stosować szczególną strategię inwestycyjną z wykorzystaniem instrumentów pochodnych, której skutkiem miałby być efekt analogiczny do zajęcia takiej pozycji, o ile łącznie zostaną spełnione następujące warunki:

- 1) zawarcie planowanej transakcji nabycia papierów wartościowych, instrumentów rynku pieniężnego lub innych praw majątkowych jest wysoce prawdopodobne;
- 2) zajęcie takiej pozycji lub zastosowanie takiej szczególnej strategii jest uzasadnione prognozami wysokości kursów, cen lub wartości papierów wartościowych, instrumentów rynku pieniężnego lub innych praw majątkowych.

§ 20. Indeksy stanowiące bazę instrumentów pochodnych, w tym niewystandaryzowanych instrumentów pochodnych, powinny łącznie spełniać następujące warunki:

- 1) skład indeksu uwzględnia odpowiednio wymogi rozproszenia ryzyka inwestycyjnego, w szczególności:
 - a) zmiany ceny lub aktywność transakcyjna w odniesieniu do jednego składnika indeksu nie wpływa w sposób istotny na wartość indeksu,
 - b) jeżeli w skład indeksu wchodzi składniki, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, 2 i 4, art. § 5 i § 27, jest on zdywersyfikowany co najmniej w stopniu określonym w § 22–26 oraz § 29,
 - c) jeżeli w skład indeksu wchodzi składniki inne niż określone w § 3 ust. 1 pkt 1, 2 i 4, § 5 i § 27, jest on zdywersyfikowany w sposób równoważny sposobowi określonymu w § 22–26 oraz § 27;
- 2) indeks stanowi miarodajny wskaźnik charakteryzujący rynek, do którego się odnosi, w szczególności:

- a) indeks w odpowiedni i właściwy sposób odzwierciedla wyniki reprezentatywnej grupy składników będących przedmiotem obrotu na rynku, do którego się odnosi,
 - b) dokonywana jest regularna weryfikacja składu indeksu, która może skutkować zmianami tego składu dokonywanymi zgodnie z powszechnie dostępnymi kryteriami, w celu zapewnienia, że spełniony jest warunek, o którym mowa w lit. a,
 - c) składniki indeksu charakteryzują się płynnością, która w razie potrzeby umożliwia odzwierciedlenie składu indeksu;
- 3) wartość i skład indeksu są podawane do publicznej wiadomości, w szczególności:
- a) ustalanie wartości i składu indeksu jest prowadzone na podstawie odpowiednich procedur gromadzenia informacji o cenach składników indeksu, obliczania wartości indeksu oraz publikowania jego wartości, w tym procedur wyceny składników indeksu w przypadku, gdy ich cena rynkowa nie jest dostępna,
 - b) informacje dotyczące zasad obliczania indeksu, metodologii wprowadzania zmian w składzie indeksu, zmiany indeksu oraz trudności operacyjnych z terminowym dostarczeniem informacji albo poprawnością informacji są udostępniane niezwłocznie i w sposób wyczerpujący.

§ 21. 1. Środki ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego mogą być lokowane w papiery wartościowe z wbudowanym instrumentem pochodnym, pod warunkiem że papiery te spełniają kryteria, o których mowa w § 3 ust. 2, a wbudowany instrument pochodny:

- 1) może wpływać na część bądź na wszystkie przepływy pieniężne, wynikające z papieru wartościowego funkcjonującego jako umowa zasadnicza, zgodnie ze zmianami stóp procentowych, cen instrumentów finansowych, kursów wymiany walut, indeksów, ratingów lub innych czynników, i tym samym funkcjonować jak samodzielny instrument pochodny;
- 2) nie jest ściśle powiązany ryzykiem i cechami ekonomicznymi z ryzykiem i cechami ekonomicznymi umowy zasadniczej;
- 3) ma znaczący wpływ na profil ryzyka oraz wycenę papierów wartościowych.

2. Środki ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego mogą być lokowane w instrumenty rynku pieniężnego z wbudowanym instrumentem pochodnym, pod warunkiem, że instrumenty te spełniają kryteria określone w § 4, a wbudowany instrument pochodny spełnia odpowiednio kryteria, o których mowa w ust. 1.

3. Instrumenty finansowe, w przypadku których wbudowany instrument pochodny może zostać również zbyty przez wyłączenie z umowy zasadniczej, nie są uznawane za papiery

wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego z wbudowanym instrumentem pochodnym. W takim przypadku wbudowany instrument pochodny jest traktowany jako odrębny instrument pochodny.

4. Jeżeli papier wartościowy lub instrument rynku pieniężnego zawiera wbudowany instrument pochodny, wartość wbudowanego instrumentu pochodnego uwzględnia się przy stosowaniu przez zakład ubezpieczeń limitów inwestycyjnych odnoszących się do aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

§ 22. 1. Z zastrzeżeniem § 23–26, zakład ubezpieczeń nie może lokować więcej niż 5% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego wyemitowane przez jeden podmiot.

2. Zakład ubezpieczeń nie może lokować więcej niż 20% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w depozyty w tym samym banku mającym siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub tej samej zagranicznej instytucji kredytowej.

3. Limit, o którym mowa w ust. 1, może być zwiększony do 10%, jeżeli łączna wartość lokat w papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego podmiotów, w których zostało ulokowane ponad 5% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, nie przekroczy 40% wartości jego aktywów oraz gdy regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego to przewiduje.

4. Przepisów ust. 1 i 3 nie stosuje się do depozytów i transakcji, których przedmiotem są niewystandaryzowane instrumenty pochodne, zawieranych z podmiotami podlegającymi nadzorowi właściwego organu nadzoru nad rynkiem finansowym.

5. Łączna wartość lokat w papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego wyemitowane przez jeden podmiot, depozyty w tym podmiocie oraz wartość ryzyka kontrahenta wynikająca z transakcji, których przedmiotem są niewystandaryzowane instrumenty pochodne, zawartych z tym podmiotem, nie może przekroczyć 20% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

§ 23. 1. Z zastrzeżeniem ust. 2–4, nie więcej niż 25% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego może być ulokowane w:

- 1) listy zastawne wyemitowane przez jeden bank hipoteczny w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych lub

2) dłużne papiery wartościowe wyemitowane przez jedną zagraniczną instytucję kredytową, która podlega szczególnemu nadzorowi publicznemu mającemu na celu ochronę posiadaczy tych papierów wartościowych, pod warunkiem, że kwoty uzyskane z emisji tych papierów wartościowych są inwestowane przez emitenta w aktywa, które w całym okresie do dnia wykupu zapewniają spełnienie wszystkich świadczeń pieniężnych wynikających z tych papierów wartościowych oraz w przypadku niewypłacalności emitenta zapewniają pierwszeństwo w odzyskaniu wszystkich świadczeń pieniężnych wynikających z tych papierów wartościowych.

2. Suma lokat w papiery wartościowe, o których mowa w ust. 1, nie może przekraczać 80% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

3. Łączna wartość lokat w papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego wyemitowane przez ten sam bank hipoteczny, depozyty w tym podmiocie oraz wartość ryzyka kontrahenta wynikająca z transakcji, których przedmiotem są niewystandaryzowane instrumenty pochodne, zawartych z tym samym bankiem, nie może przekroczyć 35% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

4. Lokat w listy zastawne nie uwzględnia się przy ustalaniu limitu, o którym mowa w § 22 ust. 3.

§ 24. 1. Podmioty należące do grupy kapitałowej, dla której jest sporządzane skonsolidowane sprawozdanie finansowe, traktuje się, do celu stosowania limitów inwestycyjnych przy lokowaniu środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, jako jeden podmiot.

2. Łącznie nie więcej niż 20% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego może być lokowane w papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego wyemitowane przez podmioty należące do grupy kapitałowej, o której mowa w ust. 1, jeżeli regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego tak stanowi.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, nie więcej niż 5% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego może być lokowane w papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego wyemitowane przez jeden podmiot należący do grupy kapitałowej, o której mowa w ust. 1.

4. Limit, o którym mowa w ust. 3, może być zwiększony do 10% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, jeżeli regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego tak stanowi.

5. Łączna wartość lokat ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego, w których ulokowane zostało więcej niż 5% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, nie więcej jednak niż 10%, wyemitowane przez podmioty należące do grupy kapitałowej, o której mowa w ust. 1, oraz inne podmioty, nie może przekroczyć 40% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

§ 25. 1. Zakład ubezpieczeń może lokować do 20% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w akcje lub dłużne papiery wartościowe wyemitowane przez ten sam podmiot, jeżeli, zgodnie z polityką inwestycyjną określoną w regulaminie lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, zakład ubezpieczeń będzie lokował środki ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w sposób odzwierciedlający skład uznanego indeksu akcji lub dłużnych papierów wartościowych, w tym przy zastosowaniu instrumentów pochodnych.

2. Zakład ubezpieczeń może zwiększyć limit, o którym mowa w ust. 1, do 35% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, gdy udział akcji jednego emitenta w indeksie wzrośnie, jeżeli regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego tak stanowi. Limit ten może dotyczyć akcji lub dłużnych papierów wartościowych wyłącznie jednego emitenta.

3. Za uznany indeks akcji lub dłużnych papierów wartościowych, o którym mowa w ust. 1, uważa się indeks spełniający łącznie następujące warunki:

- 1) indeks jest wskaźnikiem referencyjnym w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/1011 z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014, który jest opracowywany przez administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii i wpisanego do rejestru, o którym mowa w art. 36 tego rozporządzenia lub jest wskaźnikiem, który wpisano do tego rejestru;
- 2) skład indeksu uwzględnia odpowiednio wymogi rozproszenia ryzyka inwestycyjnego, o których mowa w mowa w § 22–24, § 25 ust. 1, § 26 oraz § 29;
- 3) indeks stanowi miarodajny wskaźnik charakteryzujący rynek, do którego się odnosi, przy czym metodologia zastosowana przez podmiot ustalający skład indeksu nie powoduje

wykluczenia ze składu tego indeksu największego emitenta na rynku, do którego indeks się odnosi,

- 4) wartość i skład indeksu są podawane do publicznej wiadomości,
- 5) kontrolę nad opracowywaniem indeksu sprawuje wyspecjalizowany w ustalaniu indeksów podmiot organizujący, prowadzący lub analizujący obrót papierami wartościowymi, niezależny od zakładu ubezpieczeń; jeżeli podmiot ten należy do grupy kapitałowej, w skład której wchodzi zakład ubezpieczeń, zakład ubezpieczeń jest obowiązany wdrożyć odpowiednie procesy zarządzania konfliktem interesów.

§ 26. 1. Nie więcej niż 35% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego może być lokowane w papiery wartościowe emitowane przez Skarb Państwa, Narodowy Bank Polski, jednostkę samorządu terytorialnego, państwo członkowskie Unii Europejskiej inne niż Rzeczpospolita Polska, jednostkę samorządu terytorialnego państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska, państwo należące do OECD lub międzynarodową instytucję finansową, której członkiem jest Rzeczpospolita Polska lub co najmniej jedno państwo członkowskie Unii Europejskiej inne niż Rzeczpospolita Polska.

2. Nie więcej niż 35% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego może być lokowane w papiery wartościowe poręczone lub gwarantowane przez podmioty, o których mowa w ust. 1, przy czym łączna wartość lokat w papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego wyemitowane przez podmiot, którego papiery wartościowe są poręczane lub gwarantowane, depozytów w tym podmiocie oraz wartość ryzyka kontrahenta wynikająca z transakcji, których przedmiotem są niewystandaryzowane instrumenty pochodne, zawartych z tym podmiotem, nie może przekroczyć 35% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

3. Przy lokowaniu środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego mogą nie być stosowane ograniczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, jeżeli regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego tak stanowi oraz wskazuje emitenta, poręczyciela lub gwaranta.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, zakład ubezpieczeń jest obowiązany dokonywać lokat środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w papiery wartościowe co najmniej sześciu różnych emisji, z tym że wartość lokaty w papiery żadnej z tych emisji nie może przekraczać 30% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

5. Wymogu, o którym mowa w ust. 4, nie stosuje się, jeżeli emitentem, poręczycielem lub gwarantem jest Skarb Państwa, Narodowy Bank Polski lub państwo członkowskie Unii Europejskiej inne niż Rzeczpospolita Polska.

§ 27. 1. Ze środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego mogą być nabywane:

- 1) jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) jednostki uczestnictwa specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych stosujących zasady i ograniczenia inwestycyjne określone dla funduszu inwestycyjnego otwartego,
 - 3) tytuły uczestnictwa emitowane przez fundusze zagraniczne;
 - 4) tytuły uczestnictwa emitowane przez instytucje wspólnego inwestowania mające siedzibę za granicą, jeżeli:
 - a) instytucje te oferują publicznie tytuły uczestnictwa i umarzają je na żądanie uczestnika,
 - b) instytucje te podlegają nadzorowi właściwego organu nadzoru nad rynkiem finansowym lub kapitałowym państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa należącego do OECD oraz zapewniona jest, na zasadzie wzajemności, współpraca Komisji z tym organem,
 - c) ochrona posiadaczy tytułów uczestnictwa tych instytucji jest taka sama jak posiadaczy jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych, w szczególności instytucje te stosują ograniczenia inwestycyjne co najmniej takie, jak określone w dziale V rozdział 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi,
 - d) instytucje te są obowiązane do sporządzania rocznych i półrocznych sprawozdań finansowych
- pod warunkiem że nie więcej niż 10% wartości aktywów tych funduszy inwestycyjnych otwartych, specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych, funduszy zagranicznych lub instytucji może być, zgodnie z ich statutem lub regulaminem, zainwestowana łącznie w jednostki uczestnictwa innych funduszy inwestycyjnych otwartych, w jednostki uczestnictwa specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych stosujących zasady i ograniczenia inwestycyjne określone dla funduszu inwestycyjnego otwartego oraz tytuły uczestnictwa innych funduszy zagranicznych i instytucji wspólnego inwestowania.

2. Zakład ubezpieczeń nie może lokować więcej niż 20% aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w jednostki uczestnictwa jednego funduszu inwestycyjnego otwartego lub w jednostki uczestnictwa jednego specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego stosującego zasady i ograniczenia inwestycyjne określone dla funduszu inwestycyjnego otwartego, lub w tytuły uczestnictwa funduszu zagranicznego, lub w tytuły uczestnictwa instytucji wspólnego inwestowania, o której mowa w ust. 1, a jeżeli ten fundusz inwestycyjny otwarty, specjalistyczny fundusz inwestycyjny stosujący zasady i ograniczenia inwestycyjne określone dla funduszu inwestycyjnego otwartego, fundusz zagraniczny lub instytucja wspólnego inwestowania jest funduszem z wydzielonymi subfunduszami lub funduszem lub instytucją składającą się z subfunduszy i każdy z subfunduszy stosuje inną politykę inwestycyjną – więcej niż 20% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w jednostki uczestnictwa lub tytuły uczestnictwa jednego subfunduszu. W przypadku lokat w jednostki uczestnictwa lub tytuły uczestnictwa jednego subfunduszu, o których mowa w zdaniu poprzednim, regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego powinien zawierać informację o dodatkowym ryzyku związanym z takimi lokatami ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

3. Łączna wartość lokat ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w tytuły uczestnictwa instytucji wspólnego inwestowania innych niż jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych lub tytuły uczestnictwa funduszy zagranicznych nie może przewyższać 30% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

4. Z zastrzeżeniem ust. 5, ograniczenia, o których mowa w ust. 2 i ust. 3, nie są stosowane, jeżeli, zgodnie z regulaminem lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, co najmniej 85% aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego jest lokowane w jednostki uczestnictwa lub tytuły uczestnictwa jednego określonego funduszu docelowego. Funduszem docelowym może być wyłącznie fundusz lub instytucja, o których mowa w ust. 1, a jeżeli ten fundusz lub instytucja jest funduszem z wydzielonymi subfunduszami lub funduszem lub instytucją składającą się z subfunduszy i każdy z subfunduszy stosuje inną politykę inwestycyjną, subfundusz takiego funduszu lub instytucji.

5. W przypadku, o którym mowa, w ust. 4:

- 1) nie więcej niż 15% aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego może być:
 - a) utrzymywane na rachunkach bankowych na zasadach określonych w § 34,

- b) lokowane w instrumenty pochodne na zasadach określonych w § 5, jeżeli służy to ograniczeniu ryzyka inwestycyjnego związanego ze zmianą okoliczności, o których mowa w § 5 ust. 2 pkt 2;
- 2) środki ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego nie mogą być obciążane opłatami za zbywanie lub odkupywanie jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa funduszu docelowego;
 - 3) jeżeli fundusz docelowy umożliwia zakładowi ubezpieczeń nabywanie ze środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego różnych kategorii jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa, które w różnym stopniu są obciążane kosztami lub opłatami przez fundusz docelowy, a ogólne warunki ubezpieczenia lub regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego nie określają, która kategoria jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa będzie nabywana do aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, to:
 - a) wszelkie korzyści pieniężne, otrzymywane przez zakład ubezpieczeń lub inny podmiot występujący w imieniu zakładu ubezpieczeń:
 - w związku z nabyciem za środki ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa funduszu docelowego lub
 - których wartość ustalana jest w oparciu o wartość środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego lokowanych w jednostki uczestnictwa lub w tytuły uczestnictwa funduszu docelowego powiększają aktywa ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego,
 - b) zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do nabywania tej kategorii jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa do aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, która w najniższym stopniu jest obciążana łącznymi kosztami i opłatami przez fundusz docelowy;
 - 4) zakład ubezpieczeń, przed zawarciem umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, dołącza do informacji, o których mowa w art. 22 ust. 1, aktualny dokument sporządzony przez fundusz docelowy lub podmiot zarządzający funduszem docelowym i stanowiący kluczowe informacje dla inwestorów funduszu w rozumieniu rozporządzenia Komisji (UE) nr 583/2010 z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE w zakresie kluczowych informacji dla inwestorów i warunków, które należy spełnić w przypadku dostarczania kluczowych informacji dla inwestorów lub prospektu emisyjnego

- na trwałym nośniku innym niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej (Dz. Urz. UE L 176 z 10.07.2010, str. 1), aktualny dokument dotyczący funduszu docelowego i zawierający kluczowe informacje w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (Dz. Urz. UE L 352 z 09.12.2014, str. 1) lub inny równoważny dokument w przypadku funduszy docelowych innych niż fundusz inwestycyjny otwarty lub fundusz zagraniczny;
- 5) ogólne warunki ubezpieczenia powinny określać, że zakład ubezpieczeń może, na okres czasowego zawieszenia zbywania lub odkupywania jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa funduszu docelowego, zawiesić możliwość alokacji składki ubezpieczeniowej w jednostki uczestnictwa ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego oraz możliwość umorzenia jednostek uczestnictwa ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w celu realizacji wniosku o wypłatę wartości całkowitego lub częściowego wykupu ubezpieczenia, a także w celu realizacji dyspozycji transferu środków do innego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
 - 6) zakład ubezpieczeń, określając w umowie ubezpieczenia terminy wyceny jednostek uczestnictwa ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego oraz ich publikacji, a także określając zasady i terminy zamiany składek ubezpieczeniowych na jednostki uczestnictwa ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego oraz ich umorzenia, przyjmuje odpowiednie rozwiązania mające na celu uniemożliwienie wykorzystania praktyk polegających na dążeniu do wyprzedzania reakcji rynku w celach arbitrażowych, mając na względzie ustalone przez fundusz docelowy terminy dokonywania wycen wartości jego jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa.

7. Środki ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego mogą być lokowane w jednostki uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego lub jednostki uczestnictwa specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego stosującego zasady i ograniczenia inwestycyjne określone dla funduszu inwestycyjnego otwartego, lub certyfikaty inwestycyjne funduszu inwestycyjnego lub tytuły uczestnictwa funduszu zagranicznego lub instytucji wspólnego inwestowania, o której mowa w ust. 1 pkt 4, zarządzanych przez podmiot z grupy kapitałowej zakładu ubezpieczeń, jeżeli ten podmiot nie pobiera opłat za zbywanie lub odkupywanie tych jednostek uczestnictwa, certyfikatów inwestycyjnych lub tytułów uczestnictwa.

§ 28. 1. Z aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego mogą być udzielane pożyczki, których przedmiotem są zdematerializowane papiery wartościowe:

- 1) przy udziale firm inwestycyjnych oraz banków powierniczych, o których mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, lub
- 2) w ramach systemu zabezpieczania płynności rozliczeń na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi prowadzonego przez:
 - a) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna,
 - b) spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi,
 - c) izbę rozliczeniową, o której mowa w art. 68a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

2. Pożyczka, o której mowa w ust. 1, może zostać udzielona pod warunkiem, że:

- 1) zakład ubezpieczeń otrzyma zabezpieczenie w środkach pieniężnych, papierach wartościowych lub prawach majątkowych, w które mogą być lokowane środki ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zgodnie z regulaminem lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- 2) wartość zabezpieczenia, wyceniona według metody przyjętej przez zakład ubezpieczeń dla wyceny aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, będzie co najmniej równa wartości pożyczonych papierów wartościowych w każdym dniu wyceny aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego do dnia zwrotu pożyczonych papierów wartościowych;
- 3) pożyczka zostanie udzielona na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy;
- 4) zabezpieczenie mogące być przedmiotem zapisu na rachunkach zakładu ubezpieczeń będzie ewidencjonowane na rachunkach zakładu ubezpieczeń, a w przypadku pożyczek udzielanych w ramach systemu zabezpieczenia płynności rozliczeń zabezpieczenie będzie ewidencjonowane na zasadach określonych w:
 - a) art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi – w przypadku Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna,
 - b) art. 48 ust. 15 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi – w przypadku spółki, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 z dnia 29 lipca 2005 r. ustawy o obrocie instrumentami finansowymi,

- c) art. 68d ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi – w przypadku izby rozliczeniowej, o której mowa w art. 68a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

3. Łączna wartość pożyczonych papierów wartościowych nie może przekroczyć 30% wartości aktywów netto ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

4. Łączna wartość pożyczonych papierów wartościowych i papierów wartościowych tego samego emitenta wchodzących w skład aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego nie może przekroczyć limitu, o którym mowa w § 22 ust. 1 i 3, § 23 ust. 1, § 24 ust. 2–4, § 25 ust. 1 i 2 lub § 26.

§ 29. 1. Ze środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego nie mogą być nabywane papiery wartościowe dające więcej niż 10% ogólnej liczby głosów w którymkolwiek organie emitenta tych papierów.

2. Ze środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego nie może być nabywanych więcej niż 10% wyemitowanych przez jeden podmiot akcji, z którymi nie jest związane prawo głosu.

3. Ze środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego nie może być nabywane więcej niż 25% ogólnej liczby jednostek uczestnictwa jednego funduszu inwestycyjnego otwartego, specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego funduszu zagranicznego lub tytułów uczestnictwa jednej instytucji wspólnego inwestowania z siedzibą za granicą oferującej publicznie tytuły uczestnictwa i umarzającej je na żądanie uczestnika.

4. Ze środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego nie może być nabywane więcej niż 10% wartości nominalnej instrumentów rynku pieniężnego wyemitowanych przez jeden podmiot.

5. Ze środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego nie może być nabywane więcej niż 10% wartości nominalnej papierów dłużnych wyemitowanych przez jeden podmiot.

6. Limity, o których mowa w ust. 3–5, mogą nie być stosowane w chwili nabycia do aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego papierów wartościowych, instrumentów rynku pieniężnego lub tytułów uczestnictwa, jeżeli nie można ustalić wartości brutto papierów dłużnych lub instrumentów rynku pieniężnego albo wartości netto papierów wartościowych w emisji.

7. W przypadku gdy papiery wartościowe nabyte przez zakład ubezpieczeń do aktywów ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych dawałyby łącznie więcej niż 10% ogólnej liczby

głosów w organach emitenta, zakład może wykonywać prawo głosu z papierów wartościowych dających łącznie 10% ogólnej liczby głosów.

8. Wykonywanie przez zakład ubezpieczeń prawa głosu z papierów wartościowych, o których mowa w ust. 7, powyżej progu, o którym mowa w ust. 7, jest bezskuteczne.

9. Ograniczenia, o którym mowa w ust. 3 nie stosuje się, w przypadku jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa funduszu docelowego.

§ 30. Nabywanie do aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego papierów wartościowych w wykonaniu umowy o gwarancję emisji, o której mowa w art. 14a ust. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, nie może naruszać ograniczeń, o których mowa w § 22–26.

§ 31. 1. Czynności prawne dokonane z naruszeniem ograniczeń określonych w § 3 ust. 1 pkt 5, § 22 ust. 1–3 lub ust. 5, § 23 ust. 1–3, § 24, § 25 ust. 1 i 2, § 26, § 27 ust. 2–3 lub ust. 5 pkt 1, § 28 ust. 2 lub ust. 3, § 29 ust. 1–5.

2. Ograniczenia inwestycyjne nie muszą być zachowane w przypadku wykonywania prawa poboru z papierów wartościowych będących w portfelu inwestycyjnym ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

3. Zakład ubezpieczeń jest obowiązany dostosować strukturę portfela inwestycyjnego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego do wymagań określonych w ustawie oraz regulaminie lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w terminie 6 miesięcy od dnia przeliczenia pierwszej składki ubezpieczeniowej lub jej części na jednostki uczestnictwa tego funduszu.

4. Jeżeli w ramach działalności lokacyjnej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zostaną przekroczone ograniczenia określone w ust. 1, zakład ubezpieczeń jest obowiązany do dostosowania, niezwłocznie, stanu aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego do wymagań określonych w ustawie, uwzględniając należycie interes ubezpieczających i ubezpieczonych.

§ 32. 1. W ramach lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zakład ubezpieczeń nie może:

- 1) zobowiązywać się do przeniesienia praw, które w chwili zawarcia umowy jeszcze nie zostały nabyte do aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, chyba że ma roszczenie o nabycie takich praw;

- 2) dokonywać krótkiej sprzedaży;
- 3) udzielać pożyczek, poręczeń i gwarancji, z zastrzeżeniem § 28;
- 4) nabywać papierów wartościowych lub zbywalnych praw majątkowych, reprezentujących prawa do metali szlachetnych.
- 5) lokować środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w papiery wartościowe i wierzytelności akcjonariuszy zakładu ubezpieczeń oraz podmiotów będących jednostkami dominującymi lub zależnymi w stosunku do zakładu ubezpieczeń lub jego akcjonariuszy.
- 6) zawierać umów, których przedmiotem są papiery wartościowe i wierzytelności pieniężne, o terminie wymagalności nie dłuższym niż rok, z:
 - a) członkami organów zakładu ubezpieczeń,
 - b) osobami zatrudnionymi w zakładzie ubezpieczeń,
 - c) osobami pozostającymi z osobami wymienionymi w lit. a i b w związku małżeńskim,
 - d) osobami, z którymi osoby wymienione w lit. a i b łączy stosunek pokrewieństwa lub powinowactwa do drugiego stopnia włącznie;
- 7) zawierać umów, których przedmiotem są papiery wartościowe i prawa majątkowe, z:
 - a) jednostkami dominującymi lub zależnymi w stosunku do zakładu ubezpieczeń,
 - b) akcjonariuszami zakładu ubezpieczeń,
 - c) akcjonariuszami lub wspólnikami jednostek dominujących lub zależnych w stosunku do zakładu ubezpieczeń.

2. Ograniczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 5 i 7, nie stosuje się do papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa lub Narodowy Bank Polski.

3. Ograniczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 7 lit. b i c, nie stosuje się w przypadku, gdy podmioty, o których mowa w tym przepisie, są spółkami publicznymi, a zakład ubezpieczeń zawiera umowę z akcjonariuszem posiadającym mniej niż 5% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy.

4. Ograniczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 7 nie stosuje się, jeżeli przedmiotem umowy są:

- 1) jednostki uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego,
- 2) jednostki uczestnictwa specjalistycznego funduszu inwestycyjnego stosującego zasady i ograniczenia inwestycyjne określone dla funduszu inwestycyjnego otwartego,
- 3) certyfikaty inwestycyjne funduszu inwestycyjnego zamkniętego,
- 4) tytuły uczestnictwa funduszu zagranicznego lub instytucji wspólnego inwestowania

– pod warunkiem, że ten fundusz inwestycyjny, fundusz zagraniczny albo instytucja wspólnego inwestowania są zarządzane przez podmiot z grupy kapitałowej zakładu ubezpieczeń.

5. Zakład ubezpieczeń może lokować środki ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w papiery wartościowe i wierzytelności, o których mowa w ust. 1 pkt 5, lub zawrzeć umowę, o której mowa w ust. 1 pkt 6 i 7, jeżeli dokonanie lokaty lub zawarcie umowy jest w interesie ubezpieczających będących osobami fizycznymi i ubezpieczonych i nie spowoduje wystąpienia konfliktu interesów.

6. Zakład ubezpieczeń powinien przechowywać dokumenty pozwalające na stwierdzenie spełnienia warunków, o których mowa w ust. 5, w szczególności dotyczące zasad ustalenia ceny i innych istotnych warunków transakcji.

§ 33. Zakład ubezpieczeń utrzymuje, wyłącznie w zakresie niezbędnym do zaspokojenia bieżących zobowiązań ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, część aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego na rachunkach bankowych.

§ 34. Zakład ubezpieczeń, do celu stosowania limitów inwestycyjnych w ramach lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, zalicza papiery wartościowe oraz instrumenty rynku pieniężnego emitowane przez emitentów z siedzibą za granicą lub notowane na rynku zorganizowanym za granicą do typu oraz rodzaju określonych w ustawie papierów wartościowych lub instrumentów rynku pieniężnego, które najbardziej odpowiadają treści praw lub obowiązków ich posiadaczy lub emitentów inkorporowanych w tych papierach lub instrumentach.

§ 35. W przypadku umowy ubezpieczenia na życie, o której mowa w art. 24 ust. 1 indeksem lub inną wartością bazową w oparciu, o którą ustalana jest wysokość świadczenia może być wyłącznie uznany indeks akcji lub dłużnych papierów wartościowych, o którym mowa w § 25 ust. 3.

§ 36. 1. Przy lokowaniu środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, który był przez zakład ubezpieczeń oferowany w ramach umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym zawartej przed dniem ... 2023 r. i który nie jest funduszem zdefiniowanej daty, o którym mowa art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych, nie stosuje się przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Zakład ubezpieczeń, począwszy od dnia wskazanego w ust. 1:

- 1) może zawrzeć umowę ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, o którym mowa w ust. 1, z ubezpieczającym będącym osobą fizyczną lub ubezpieczającym nie będącym osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, pod warunkiem, że zakład ubezpieczeń stosuje przy lokowaniu środków tego funduszu przepisy niniejszego rozporządzenia;
 - 2) do umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, zawartej z ubezpieczającym będącym osobą fizyczną lub ubezpieczającym nie będącym osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, nie może dołączać do oferowanych w ramach tej umowy ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, do którego lokat zakład ubezpieczeń nie stosuje przepisów niniejszego rozporządzenia.
3. Do umowy ubezpieczenia na życie, o której mowa w art. 24 ust. 1 ustawy, zawartej przed dniem wskazanym w ust. 1, nie stosuje przepisu § 35.

§ 37. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia opublikowania.

MINISTER FINANSÓW

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Finansów
z dnia
(poz.)

Załącznik 1. Wykaz Indeksów

- 1) All Ords – w Związku Australijskim;
- 2) ATX – w Republice Austrii;
- 3) BEL 20 – w Królestwie Belgii;
- 4) BIST 30 – w Republice Turcji;
- 5) CAC 40 – w Republice Francuskiej;
- 6) DAX – w Republice Federalnej Niemiec;
- 7) Euro STOXX 50 – indeks międzynarodowy;
- 8) Dow Jones Industrial Average – w Stanach Zjednoczonych Ameryki;
- 9) AEX – w Królestwie Niderlandów;
- 10) Euronext 100 – indeks międzynarodowy;
- 11) FTSE 100 – w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej;
- 12) FTSE 250 – w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej;
- 13) Hang Seng – w Specjalnym Regionie Administracyjnym Hongkong;
- 14) IBEX 35 – w Królestwie Hiszpanii;
- 15) S&P/BMV IPC – w Meksykańskich Stanach Zjednoczonych;
- 16) MDAX – w Republice Federalnej Niemiec;
- 17) FTSE MIB – w Republice Włoskiej;
- 18) NASDAQ – w Stanach Zjednoczonych Ameryki;
- 19) Nikkei 225 – w Japonii;
- 20) OMX STOCKHOLM 30 – w Królestwie Szwecji;
- 21) Russell 2000 – w Stanach Zjednoczonych Ameryki;
- 22) S&P 500 – w Stanach Zjednoczonych Ameryki;
- 23) Bovespa – w Federacyjnej Republice Brazylii;
- 24) SMI – w Konfederacji Szwajcarskiej;
- 25) S&P/TSX Composite Index – w Kanadzie;
- 26) WIG20 – w Rzeczypospolitej Polskiej;

- 27) WIG20TR – w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 28) mWIG40 – w Rzeczypospolitej Polskiej.

Załącznik 2. Obliczanie całkowitej ekspozycji metodą zaangażowania.

§ 1. Ilekroć w niniejszym załączniku jest mowa o:

- 1) wartości referencyjnej instrumentu pochodnego – rozumie się przez to wyrażoną w walucie, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy, wartość nominalną instrumentu stanowiącego bazę instrumentu pochodnego lub wartość równoważną wartości nominalnej instrumentu stanowiącego bazę instrumentu pochodnego, wynikającą ze standardu instrumentu pochodnego (wystandaryzowane instrumenty pochodne) lub umowy (niewystandaryzowane instrumenty pochodne);
- 2) duracji – rozumie się przez to jedną z dwóch miar ryzyka instrumentów opartych na stopie procentowej, stosowaną przez zakład ubezpieczeń w odniesieniu do ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego:
 - a) durację Macaulay'a – średnią ważoną liczby lat od dnia sprawozdawczego do dnia zapadalności ekspozycji z tytułu danego instrumentu stanowiącego bazę instrumentu pochodnego, z wagami równymi udziałom płatności za poszczególne okresy w całkowitej wiarygodnie oszacowanej wartości godziwej tego instrumentu przy zastosowaniu właściwej dla danego instrumentu rentowności do wykupu:

$$D = \left[\sum_{t=1}^m \frac{t \times C_t}{(1+r)^t} \right] \div \left[\sum_{t=1}^m \frac{C_t}{(1+r)^t} \right]$$

gdzie:

r – oznacza rentowność do wykupu,

C_t – oznacza wartość strumienia pieniężnego w okresie t ,

m – oznacza liczbę okresów do terminu wykupu,

- b) zmodyfikowaną durację Macaulay'a (MD) – durację Macaulay'a zdyskontowaną za pomocą odpowiedniej dla danego instrumentu bazowego rentowności do wykupu przy założeniu rocznego okresu dyskonta, wyznaczoną zgodnie z wzorem:

$$MD = \frac{D}{1+r}$$

- 3) instrumencie bazowym – rozumie się przez to instrument stanowiący bazę instrumentu pochodnego;
- 4) lokatach ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego – rozumie się przez to papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego oraz inne instrumenty, które zgodnie z

ustawą stanowią katalog możliwych lokat środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, z wyjątkiem instrumentów, o których mowa w § 5 i § 21.

§ 2. 1. Dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zakład ubezpieczeń oblicza kwotę zaangażowania w instrument pochodny w odniesieniu do każdego posiadanego przez ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy instrumentu pochodnego, w tym wbudowanego instrumentu pochodnego.

2. Kwota zaangażowania w instrument pochodny obliczona metodą zaangażowania jest równa wartości bezwzględnej wartości rynkowej równoważnej pozycji w instrumencie stanowiącym bazę instrumentu pochodnego, wycenianej tak jak składnik lokat ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

3. Jeżeli nie jest możliwe wyznaczenie wartości, o której mowa w ust. 2, kwota zaangażowania w instrument pochodny jest wyznaczana jako większa z dwóch wartości:

- 1) wartość bezwzględna wartości referencyjnej instrumentu pochodnego;
- 2) wartość bezwzględna maksymalnej straty, jaką ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy może ponieść z tytułu tego instrumentu pochodnego.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, jeżeli wartość maksymalnej straty, jaką ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy może ponieść z tytułu tego instrumentu pochodnego, jest nieograniczona, kwota zaangażowania w instrument pochodny jest wyznaczana jako wartość bezwzględna wartości referencyjnej instrumentu pochodnego.

§ 3. 1. Wartość rynkowa równoważnej pozycji w instrumencie stanowiącym bazę instrumentu pochodnego (WR), o której mowa w § 2 ust. 2, dla poszczególnych rodzajów instrumentów pochodnych jest wyznaczana jako:

- 1) kontrakty terminowe futures:
 - a) kontrakt terminowy futures na obligacje:

$$WR = \frac{\text{wartość referencyjna kontraktu} \times \text{wartość rynkowa obligacji najtańszej do dostarczenia}}{\text{wartość nominalna obligacji najtańszej do dostarczenia}}$$

- b) kontrakt terminowy futures na stopę procentową:

$$WR = \text{wartość referencyjna kontraktu}$$

- c) walutowy kontrakt terminowy futures, jeżeli jedna z walut jest walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy:

$$WR = \text{wartość referencyjna kontraktu wyrażona w walucie niebędącej}$$

walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy × średni kurs NBP waluty niebędącej walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy funduszu kapitałowy

- d) walutowy kontrakt terminowy futures, jeżeli żadna z walut nie jest walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy:

$$WR = \sum_{i=1}^2 \left(\text{wartość referencyjna kontraktu futures wyrażona w } i\text{-tej walucie} \times \text{średni kurs NBP } i\text{-tej waluty} \right)$$

- e) kontrakt terminowy futures na akcje:

$$WR = \text{liczba akcji przypadających na kontrakt} \times \text{wartość rynkowa jednej akcji}$$

- f) kontrakt terminowy futures na indeks:

$$WR = \text{wartość indeksu} \times \text{mnożnik kontraktu}$$

- 2) opcje będące standardowymi instrumentami pochodnymi:

- a) opcja na obligacje:

$$WR = \frac{\text{wartość referencyjna opcji} \times \text{wartość rynkowa obligacji} \times \text{współczynnik delta opcji}}{\text{wartość nominalna obligacji}}$$

- b) opcja na akcje spółki:

$$WR = \text{liczba akcji przypadających na opcję} \times \text{wartość rynkowa jednej akcji} \times \text{współczynnik delta opcji}$$

- c) opcja na stopę procentową:

$$WR = \text{wartość referencyjna opcji} \times \text{współczynnik delta opcji}$$

- d) opcja na walutę, jeżeli jedna z walut jest walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy:

$$WR = \text{wartość referencyjna opcji wyrażona w walucie niebędącej walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy} \times \text{średni kurs NBP waluty niebędącej walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy} \times \text{współczynnik delta opcji}$$

- e) opcja na walutę, jeżeli żadna z walut nie jest walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy:

$$WR = \sum_{i=1}^2 \left(\begin{array}{l} \text{wartość referencyjna opcji wyrażona w } i\text{-tej walucie} \\ \times \text{średni kurs NBP } i\text{-tej waluty} \times \text{współczynnik delta opcji} \end{array} \right)$$

f) opcja na indeks:

$$WR = \text{wartość indeksu} \times \text{mnożnik dla opcji} \times \text{współczynnik delta opcji}$$

g) opcja na kontrakt futures:

$$WR = \text{liczba kontraktów futures przypadających na opcję} \\ \times WR \text{ dla kontraktu futures} \times \text{współczynnik delta opcji}$$

h) opcja na kontrakt wymiany (swap):

$$WR = \text{liczba kontraktów swap przypadających na opcję} \\ \times WR \text{ dla kontraktu swap} \times \text{współczynnik delta opcji}$$

i) warranty:

$$WR = \text{liczba akcji lub obligacji przypadających na warrant} \\ \times \text{wartość rynkowa akcji lub obligacji} \\ \times \text{współczynnik delta warrantu}$$

3) kontrakty wymiany (swap):

a) swap procentowy (IRS), jeżeli walutą jest waluta, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy:

$$WR = \text{wartość referencyjna swapu}$$

b) swap procentowy (IRS), swap walutowy – procentowy (CIRS) lub swap walutowy, jeżeli jedna z walut jest walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy:

$$WR = \text{wartość referencyjna swapu wyrażona w walucie niebędącej walutą,} \\ \text{w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy} \\ \times \text{średni kurs NBP waluty niebędącej walutą, w której} \\ \text{nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy}$$

c) swap procentowy (IRS), swap walutowy – procentowy (CIRS) lub swap walutowy, jeżeli żadna z walut nie jest walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy:

$$WR = \sum_{i=1}^2 \left(\begin{array}{l} \text{wartość referencyjna swapu w } i\text{-tej walucie} \\ \times \text{średni kurs NBP } i\text{-tej waluty} \end{array} \right)$$

d) swap całkowitego dochodu (TRS):

*WR = wartość rynkowa instrumentu, na podstawie którego
ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy otrzymuje płatności*

e) swap ryzyka kredytowego (CDS):

– dla wystawcy swapu:

$$WR = \max \left\{ \begin{array}{l} \text{wartość rynkowa długu stanowiącego} \\ \text{bazę swapu ryzyka kredytowego;} \\ \text{wartość referencyjna swapu ryzyka kredytowego} \end{array} \right\}$$

– dla nabywcy swapu:

*WR = wartość rynkowa długu stanowiącego
bazę swapu ryzyka kredytowego*

f) kontrakt na różnicę (CFD):

*WR = liczba instrumentów stanowiących bazę kontraktu na różnicę (CFD)
przypadających na kontrakt \times wartość rynkowa instrumentu stanowiącego
bazę kontraktu na różnicę (CFD)*

4) kontrakty terminowe forward:

a) walutowy kontrakt terminowy forward, jeżeli jedna z walut jest walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy:

*WR = wartość referencyjna kontraktu wyrażona w walucie niebędącej
walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy
 \times średni kurs NBP waluty niebędącej walutą, w której
nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy*

b) walutowy kontrakt terminowy forward, jeżeli żadna z walut nie jest walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy:

$$WR = \sum_{i=1}^2 \left(\begin{array}{l} \text{wartość referencyjna kontraktu forward} \\ \text{wyrażona w } i\text{-tej walucie} \\ \times \text{średni kurs NBP } i\text{-tej waluty} \end{array} \right)$$

c) kontrakt terminowy forward na stopę procentową (FRA):

$$WR = \text{wartość referencyjna kontraktu}$$

5) wbudowane instrumenty pochodne – obligacja zamienna na akcje:

$$WR = \text{liczba akcji przypadających na obligację zamienną} \\ \times \text{wartość rynkowa akcji} \times \text{współczynnik delta opcji zamiany}$$

2. W odniesieniu do ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego posiadającego krótką pozycję w opcjach lub warrantach, do wyznaczania kwoty zaangażowania w te opcje lub warranty stosuje się wzory, o których mowa w ust. 1, z pominięciem współczynnika delta.

3. W przypadku gdy integralną część konstrukcji danego instrumentu pochodnego stanowi mnożnik albo mnożniki, wartość referencyjna instrumentu pochodnego jest wyznaczana przy zastosowaniu tego mnożnika albo mnożników.

§ 4. 1. Dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zakład ubezpieczeń oblicza kwotę zaangażowania w taki sam instrument pochodny, odrębnie dla każdego instrumentu pochodnego, jako sumę poszczególnych kwot zaangażowania w instrument pochodny, o których mowa w § 2, dla których bazę stanowi ten sam instrument bazowy, po zastosowaniu metod redukcji zaangażowania, o których mowa w ust. 2-6 oraz w § 5 i § 6, z uwzględnieniem wyłączenia, o którym mowa w § 11 ust. 2 rozporządzenia.

2. Kwota zaangażowania w ten sam instrument pochodny może podlegać redukcji poprzez zastosowanie kompensacji lub specjalnych zasad kompensacji, jeżeli zostanie spełniony warunek, o którym mowa w § 12 ust. 1 rozporządzenia, a procedury, o których mowa w § 12 ust. 2 rozporządzenia, dopuszczają w danym przypadku stosowanie kompensacji lub specjalnych zasad kompensacji.

3. Kompensacji mogą podlegać:

- 1) przeciwstawne pozycje w tych samych instrumentach pochodnych, dla których bazę stanowi ten sam instrument bazowy;
- 2) przeciwstawne pozycje w instrumencie pochodnym oraz lokacie stanowiącej bazę tego instrumentu pochodnego.

4. Kompensacja polega na obliczeniu wartości bezwzględnej różnicy pomiędzy:

- 1) sumą kwot zaangażowania, o których mowa w § 2, wynikających z pozycji długich i wartości instrumentu bazowego, jeżeli stanowi on lokatę ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, oraz
- 2) sumą kwot zaangażowania, o których mowa w § 2, wynikających z pozycji krótkich i wartości instrumentu bazowego, który jest przedmiotem krótkiej sprzedaży.

5. Przedmiotem kompensacji mogą być również instrumenty bazowe lub lokaty, o których mowa w ust. 4, różniące się pomiędzy sobą terminem zapadalności.

6. Pozycje w instrumentach pochodnych lub lokatach, o których mowa w ust. 3, mogą być przedmiotem kompensacji, jeżeli zawarcie tych transakcji eliminuje wszystkie znaczące ryzyka związane z tymi instrumentami i lokatami.

§ 5. 1. W przypadku transakcji ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego mających za przedmiot instrumenty pochodne, dla których bazę stanowi stopa procentowa, zakład ubezpieczeń może w odniesieniu do tych instrumentów stosować specjalne zasady kompensacji, jeżeli:

- 1) instrumenty finansowe podlegające kompensacji odnoszą się do tej samej stopy procentowej;
- 2) w odniesieniu do ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zakład ubezpieczeń nie wykorzystuje tych instrumentów w ramach kompensacji, o której mowa w § 4, lub w ramach pozycji zabezpieczających, o których mowa w § 6;
- 3) stosowanie specjalnych zasad kompensacji nie doprowadzi do błędnej oceny profilu ryzyka ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- 4) regulamin lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego określa docelowy poziom duracji ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- 5) duracja ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego jest bliska docelowej duracji ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- 6) strategia inwestycyjna stosowana przez zakład ubezpieczeń w zarządzaniu aktywami ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego nie dopuszcza zajmowania pozycji w instrumentach pochodnych, których duracja znacząco odbiega od docelowego poziomu duracji ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

2. Zastosowanie specjalnych zasad kompensacji przy obliczaniu całkowitej ekspozycji wymaga dokonania następujących czynności:

- 1) każdy instrument podlegający specjalnym zasadom kompensacji należy zaklasyfikować do jednego z przedziałów w zależności od terminu zapadalności według wzoru:

Numer przedziału zapadalności (j)	Zakres przedziału zapadalności instrumentu bazowego lub instrumentu stanowiącego lokatę ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego
1	do 2 lat włącznie
2	od 2 do 7 lat włącznie
3	od 7 do 15 lat włącznie
4	powyżej 15 lat

- 2) dla każdego instrumentu pochodnego w poszczególnych przedziałach należy wyznaczyć wartość rynkową pozycji równoważnej w instrumencie stanowiącym bazę instrumentu pochodnego, o której mowa w § 3; dla każdego instrumentu dłużnego stanowiącego lokatę ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w poszczególnych przedziałach należy wyznaczyć cenę rynkową;
- 3) wartości wyznaczone zgodnie z pkt 2 należy skorygować o różnicę pomiędzy duracją instrumentu oraz docelową duracją ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego według wzoru:

$$E_i = \left| \frac{DIP_i}{DDP} \times WR_i \right| \times \Delta$$

gdzie:

E_i – wartość rynkowa równoważnej pozycji w instrumencie stanowiącym bazę instrumentu pochodnego lub wartość rynkowa instrumentu dłużnego, skorygowana o różnicę w duracjach,

DIP_i – duracja i-tego instrumentu pochodnego lub instrumentu dłużnego,

DDP – docelowa duracja portfela,

WR_i – wartość rynkowa równoważnej pozycji w i-tym instrumencie bazowym lub wartość rynkowa instrumentu dłużnego,

Δ – współczynnik delta dla opcji;

- 4) w ramach każdego przedziału należy wyznaczyć pozycję dopasowaną (PD_j) oraz pozycję niedopasowaną (PN_j) według wzoru:

$$PD_j = \min \left\{ \sum E_{ij}^{długie}; \sum E_{ij}^{krótkie} \right\}$$
$$PN_j = \left| \sum E_{ij}^{długie} - \sum E_{ij}^{krótkie} \right|$$

gdzie:

PD_j – pozycja dopasowana w j-tym przedziale zapadalności,

PN_j – pozycja niedopasowana w j-tym przedziale zapadalności,

$\sum E_{ij}^{długie}$ – suma wartości wyznaczonych w pkt 3 w j-tym przedziale zapadalności, w odniesieniu do instrumentów pochodnych lub dłużnych papierów wartościowych, w których ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy posiada pozycję długą,

$\sum E_{ij}^{krótkie}$ – suma wartości wyznaczonych w pkt 3 w j-tym przedziale zapadalności, w odniesieniu do instrumentów pochodnych lub dłużnych papierów wartościowych, w których ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy posiada pozycję krótką,

– przy czym pozycja niedopasowana jest pozycją długą, gdy $\sum E_{ij}^{długie} > \sum E_{ij}^{krótkie}$, pozycją domkniętą, $\sum E_{ij}^{długie} = \sum E_{ij}^{krótkie}$, albo pozycją krótką, gdy $\sum E_{ij}^{długie} < \sum E_{ij}^{krótkie}$

- 5) należy wyznaczyć pozycję dopasowaną pomiędzy pozycjami niedopasowanymi w przedziałach pierwszym i drugim, drugim i trzecim oraz trzecim i czwartym według wzoru:

$$PD_{j,(j+1)} = \min\{PN_j; PN_{(j+1)}\}$$

jeżeli pozycje niedopasowane w odpowiednich przedziałach są przeciwne; w takim przypadku do celów dalszych obliczeń pozycje niedopasowane w odpowiednich przedziałach należy pomniejszyć o wyznaczoną wartość pozycji dopasowanej pomiędzy tymi przedziałami ($PD_{j,(j+1)}$);

- 6) należy wyznaczyć pozycję dopasowaną pomiędzy przedziałami pierwszym i trzecim oraz drugim i czwartym według wzoru:

$$PD_{j,(j+2)} = \min\{PN_j; PN_{(j+2)}\}$$

jeżeli pozycje niedopasowane w odpowiednich przedziałach są przeciwne; w takim przypadku do celów dalszych obliczeń pozycje niedopasowane w odpowiednich przedziałach należy pomniejszyć o wyznaczoną wartość pozycji dopasowanej pomiędzy tymi przedziałami ($PD_{j,(j+2)}$);

- 7) należy wyznaczyć pozycję dopasowaną pomiędzy przedziałami pierwszym i czwartym według wzoru:

$$PD_{1,4} = \min\{PN_1; PN_4\}$$

jeżeli pozycje niedopasowane w odpowiednich przedziałach są przeciwne; w takim przypadku do celów dalszych obliczeń pozycje niedopasowane w przedziałach pierwszym i czwartym należy pomniejszyć o wyznaczoną wartość pozycji dopasowanej pomiędzy tymi przedziałami ($PD_{1,4}$)

3. Kwota zaangażowania w instrumenty pochodne podlegające specjalnym zasadom kompensacji obliczona przez zakład ubezpieczeń dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego stanowi sumę pozycji:

- 1) 0% sumy pozycji dopasowanych wyznaczonych w ust. 2 pkt 4;
- 2) 40% sumy pozycji dopasowanych wyznaczonych w ust. 2 pkt 5;
- 3) 75% sumy pozycji dopasowanych wyznaczonych w ust. 2 pkt 6;
- 4) 100% pozycji dopasowanej wyznaczonej w ust. 2 pkt 7;
- 5) 100% sumy pozycji niedopasowanych w poszczególnych przedziałach pozostałych po dokonaniu czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 1-7.

§ 6. 1. Kwota zaangażowania w ten sam instrument pochodny wyznaczona zgodnie z § 4 i § 5 może podlegać redukcji poprzez zastosowanie pozycji zabezpieczających.

2. Pozycję zabezpieczającą może stanowić:

- 1) część lub całość innej kwoty zaangażowania w ten sam instrument pochodny lub
 - 2) lokata ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego
- jeżeli spełniony jest warunek, o którym mowa w § 11 ust. 1 rozporządzenia, a procedury, o których mowa w § 18 ust. 2 rozporządzenia, dopuszczają w danym przypadku uwzględnianie pozycji zabezpieczających.

3. Instrumenty pochodne odpowiadające kwotom zaangażowania, o których mowa w ust. 2 pkt 1, oraz lokaty, o których mowa w ust. 2 pkt 2, powinny spełniać następujące warunki:

- 1) transakcje mające za przedmiot instrumenty pochodne oraz lokaty zostały zawarte wyłącznie w celu redukcji ryzyka ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, a redukcja ryzyka jest możliwa do zweryfikowania;
- 2) zawarcie transakcji mających za przedmiot instrumenty pochodne lub lokaty prowadzi do eliminacji wszelkich ryzyk związanych z tymi instrumentami i lokatami;
- 3) instrumenty stanowiące bazę instrumentów pochodnych lub lokaty należą do tej samej klasy aktywów co instrumenty stanowiące bazę instrumentów pochodnych lub lokaty, które podlegają zabezpieczeniu;
- 4) instrumenty pochodne lub lokaty stanowią efektywne zabezpieczenie w skrajnych warunkach rynkowych.

4. Umowy mające za przedmiot walutowe instrumenty pochodne lub lokaty, które zakład ubezpieczeń zawiera wyłącznie w celu redukcji ryzyka walutowego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, mogą być kompensowane z innymi instrumentami pochodnymi lub lokatami, które to ryzyko generują.

§ 7. Kwota zaangażowania w ten sam instrument pochodny lub lokata ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego mogą być wykorzystane w ramach kompensacji, specjalnych zasad kompensacji albo uznane za pozycję zabezpieczającą do wysokości swej wartości, która w ramach danego typu ryzyka nie została wykorzystana w ramach kompensacji, specjalnych zasad kompensacji albo uznana za pozycję zabezpieczającą.

§ 8. Zakład ubezpieczeń zwiększa całkowitą ekspozycję ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego o wartość rynkową papierów wartościowych, instrumentów rynku pieniężnego lub wartość środków pieniężnych otrzymanych jako zabezpieczenie w ramach transakcji przy zobowiązaniu się ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego do odkupu lub umów pożyczek, o których mowa w § 28.

§ 9. Całkowita ekspozycja ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego (CE) obliczona metodą zaangażowania jest równa sumie kwot odpowiadających:

- 1) sumie wartości wszystkich kwot zaangażowania, o których mowa w § 4, po uwzględnieniu technik redukcji całkowitej ekspozycji;
- 2) sumie wartości rynkowej papierów wartościowych, instrumentów rynku pieniężnego oraz środków pieniężnych, o których mowa w § 8.

Załącznik 3. Obliczanie całkowitej ekspozycji metodą absolutnej wartości zagrożonej oraz metodą względnej wartości zagrożonej.

§ 1. Metoda wartości zagrożonej (VaR) służy do szacowania ryzyka rynkowego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego rozumianego jako możliwość poniesienia przez ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy strat wynikających z wahań wartości rynkowych pozycji wchodzących w skład aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego objętego modelem wartości zagrożonej.

§ 2. Metoda wartości zagrożonej polega na zastosowaniu modelu wartości zagrożonej do obliczania całkowitej ekspozycji z tytułu ryzyka rynkowego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

§ 3. Wartość zagrożoną oblicza się w każdym dniu roboczym, przyjmując:

- 1) lewostronny poziom ufności równy 99%;
- 2) założony okres utrzymywania stałej wielkości i struktury aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego wynoszący:
 - a) 20 dni roboczych – w celu obliczenia całkowitej ekspozycji ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego,
 - b) 1 dzień roboczy – w celu dokonania weryfikacji historycznych modelu wartości zagrożonej, o których mowa w § 10 i § 11;
- 3) szacunki parametrów modelu wartości zagrożonej, w szczególności zmienności i współczynników korelacji, na podstawie wiarygodnych danych historycznych za okres obejmujący co najmniej 250 dni roboczych; w przypadku wystąpienia gwałtownego wzrostu zmienności parametrów cenowych okres 250 dni roboczych może być skrócony;
- 4) kwartalną aktualizację parametrów modelu; aktualizacja powinna być dokonywana częściej w przypadku wystąpienia gwałtownego wzrostu zmienności parametrów cenowych.

§ 4. 1. Przy zapewnieniu nieprzerwanego stosowania modelu absolutnej wartości zagrożonej, w celu obliczenia całkowitej ekspozycji ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, jest dopuszczalne:

- 1) przyjęcie okresu prognozy krótszego niż określony w § 3 pkt 2 lit. a pod warunkiem odpowiedniego przeskalowania limitu, o którym mowa w § 10 pkt 3 rozporządzenia, na wielkość odpowiadającą okresowi 20 dni roboczych;

- 2) przyjęcie poziomu ufności niższego niż określony w § 3 pkt 1 pod warunkiem, że lewostronny poziom ufności przyjęty do obliczeń jest nie niższy niż 95%, oraz pod warunkiem przeskalowania limitu, o którym mowa w § 10 pkt 3 rozporządzenia, na wielkość odpowiadającą 99% poziomowi ufności.

2. Zakład ubezpieczeń, który w celu obliczenia całkowitej ekspozycji ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego przy zastosowaniu modelu absolutnej wartości zagrożonej przyjął okres prognozy krótszy niż określony w § 3 pkt 2 lit. a lub poziom ufności niższy niż określony w § 3 pkt 1, dokonuje przeskalowania limitu, o którym mowa w § 10 pkt 3 rozporządzenia, według wzoru:

$$Lp_{Y,T} = L \times \sqrt{\frac{t}{T}} \times \frac{wsp_y}{wsp_Y}$$

gdzie:

$Lp_{Y,T}$ – oznacza przeskalowany limit, o którym mowa w § 10 pkt 3 rozporządzenia,

L – oznacza limit, o którym mowa w § 10 pkt 3 rozporządzenia,

T – oznacza okres prognozy równy okresowi określonemu w § 3 pkt 2 lit. a,

T – oznacza okres prognozy, o którym mowa w ust. 1 pkt 1,

Y – oznacza poziom ufności równy wartości określonej w § 3 pkt 1,

Y – oznacza poziom ufności, o którym mowa w ust. 1 pkt 2,

wsp_Y – oznacza wartość standaryzowanego rozkładu normalnego $N\sim(0,1)$ odpowiadającą dystrybuancie tego rozkładu o wartości równej Y ,

wsp_y – oznacza wartość standaryzowanego rozkładu normalnego $N\sim(0,1)$ odpowiadającą dystrybuancie tego rozkładu o wartości równej y .

3. Zakład ubezpieczeń uzasadnia stosowanie do wyznaczania wartości zagrożonej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego poziomu ufności lub okresu prognozy innych niż wskazane w § 3.

§ 5. Dla ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, w przypadku którego zawierane są umowy mające za przedmiot opcje, w obliczeniach wartości zagrożonej zakład ubezpieczeń uwzględnia:

- 1) nieliniowość zmian wartości opcji względem zmian bieżących parametrów cenowych;

- 2) wpływ czynników wpływających na wartość opcji innych niż zmiany bieżących parametrów cenowych.

§ 6. Model wartości zagrożonej powinien ujmować wystarczającą liczbę czynników ryzyka w zależności od skali aktywności inwestycyjnej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego na poszczególnych rynkach, w szczególności czynniki wskazane w § 7-9.

§ 7. W zakresie stosowania modelu wartości zagrożonej do pomiaru ryzyka stopy procentowej:

- 1) przez parametry cenowe należy rozumieć rentowności do wykupu instrumentów uznawanych na danym rynku za wolne od ryzyka kredytowego, w szczególności instrumenty dłużne wyemitowane przez Skarb Państwa, hipotetyczne depozyty i lokaty wynikające z dekompozycji transakcji, których przedmiotem są instrumenty pochodne na stopę procentową;
- 2) system pomiaru ryzyka uwzględnia zbiór czynników ryzyka odpowiadających stopom procentowym w każdej walucie, w której utrzymywane są pozycje aktywów i zobowiązań ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego wrażliwe na stopy procentowe;
- 3) zakład ubezpieczeń modeluje krzywe dochodowości, stosując do każdej z nich jedno z powszechnie uznanych podejść, przy czym dla istotnych ekspozycji na ryzyko stopy procentowej w najważniejszych walutach i na najważniejszych rynkach krzywa dochodowości jest podzielona na co najmniej sześć segmentów zapadalności w celu ujęcia wahań zmienności stóp wzdłuż krzywej dochodowości;
- 4) system pomiaru ryzyka uwzględnia ryzyko niedoskonale skorelowanych przesunięć między różnymi krzywymi dochodowości;
- 5) uwzględnia się zróżnicowanie poziomów rentowności do wykupu dla różnych instrumentów stanowiących bazę instrumentów pochodnych.

§ 8. W zakresie stosowania modelu wartości zagrożonej do pomiaru ryzyka walutowego:

- 1) system pomiaru ryzyka uwzględnia czynniki ryzyka odpowiadające poszczególnym walutom, w których są denominowane pozycje ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, z których żadna nie jest walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy;
- 2) parametrami cenowymi są kursy walutowe;
- 3) przy obliczaniu wartości zagrożonej uwzględnia się pozycje ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w instrumentach pochodnych denominowanych w poszczególnych

walutach, z których żadna nie jest walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy.

§ 9. W zakresie stosowania modelu wartości zagrożonej do pomiaru ryzyka cen instrumentów kapitałowych:

- 1) przez instrumenty kapitałowe rozumie się akcje i prawa do akcji, prawa poboru akcji, kwity depozytowe, inne papiery wartościowe obciążone ryzykiem cen instrumentów kapitałowych, w tym takie, których wartość jest powiązana z wartością uznanych indeksów, oraz elementy kapitałowe papierów wartościowych zamiennych na takie instrumenty;
- 2) system pomiaru ryzyka uwzględnia czynniki ryzyka odpowiadające poszczególnym rynkom instrumentów kapitałowych, w których utrzymywane są znaczące pozycje ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- 3) w przypadku instrumentów pochodnych, dla których bazę stanowią uznane indeksy, parametrami cenowymi są wartości indeksów giełd, na których są notowane poszczególne instrumenty kapitałowe.

§ 10. Zakład ubezpieczeń dokonuje codziennie porównania wartości zagrożonych ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, obliczonych dla poprzedzających dany dzień 250 kolejnych dni roboczych (okres weryfikacji), z rzeczywistymi dziennymi stratami na pozycjach wchodzących w skład aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, objętych modelem wartości zagrożonej, uwzględniającymi rzeczywiste zmiany parametrów cenowych, wielkości i strukturę pozycji wchodzących w skład aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego (weryfikacja historyczna modelu na rzeczywistych zmianach wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego). W pierwszym roku stosowania modelu zakład ubezpieczeń może dokonywać weryfikacji historycznej rzeczywistych zmian wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, powiększając sukcesywnie okres weryfikacji od jednego kwartału do 250 dni roboczych.

§ 11. Zakład ubezpieczeń dokonuje codziennie porównania wartości zagrożonych ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, obliczonych dla poprzedzających dany dzień 250 kolejnych dni roboczych (okres weryfikacji), z hipotetycznymi stratami na poszczególnych pozycjach aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego objętych modelem wartości zagrożonej z tytułu rzeczywistych zmian parametrów cenowych, obliczonymi przy założeniu utrzymywania przez 24 godziny stałej wielkości i struktury pozycji wchodzących w skład

aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego (weryfikacja historyczna modelu na hipotetycznych zmianach wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego). W pierwszym roku stosowania modelu zakład ubezpieczeń może dokonywać weryfikacji historycznej hipotetycznych zmian wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, powiększając sukcesywnie okres weryfikacji od jednego kwartału do 250 dni roboczych.

§ 12. 1. Jeżeli w toku weryfikacji historycznych, o których mowa w § 10 lub § 11, liczba przypadków, w których dzienna strata ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego przekracza stratę wyznaczoną za pomocą modelu wartości zagrożonej, jest nie niższa niż 4, zakład ubezpieczeń oblicza wartość zagrożoną ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego objętego modelem wartości zagrożonej jako iloczyn średniej arytmetycznej wartości zagrożonych obliczonych w 60 poprzednich dniach roboczych i współczynnika korygującego (k) ustalonego zgodnie z poniższą tabelą:

Liczba przekroczeń	Współczynnik korygujący (k)
4	3,00
5	3,40
6	3,50
7	3,65
8	3,75
9	3,85
10 i więcej	4,00

2. Zakład ubezpieczeń wyznacza wartość zagrożoną ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w sposób określony w ust. 1 do momentu, w którym liczba przypadków, w których dzienna strata ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego przekraczająca stratę wyznaczoną za pomocą modelu wartości zagrożonej, spadnie poniżej 4.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń dokonuje przeglądu modelu wartości zagrożonej w celu zidentyfikowania przyczyn wystąpienia nadmiernej liczby przypadków, w których dzienna strata ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego przekracza stratę wyznaczoną za pomocą modelu wartości zagrożonej, oraz niezwłocznie podejmuje działania w celu poprawienia precyzji modelu.

§ 13. W przypadku gdy liczba przekroczeń, o których mowa w § 12 ust. 1, jest nie niższa niż 4 lub w przypadku każdego przekroczenia powodującego zwiększenie współczynnika korygującego (k), osoba nadzorująca funkcję zarządzania ryzykiem niezwłocznie przekazuje zarządowi zakładu ubezpieczeń pisemny raport o zidentyfikowanych przekroczeniach, zawierający analizę i wyjaśnienie przyczyn tych przekroczeń oraz wskazanie działań podjętych w celu poprawienia precyzji modelu wartości zagrożonej stosowanego przez zakład ubezpieczeń.

§ 14. 1. Przy zastosowaniu procedury opracowanej i wdrożonej dla każdego zarządzanego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zakład ubezpieczeń dokonuje dodatkowych serii symulacji wpływu skrajnie niekorzystnych warunków na wynik na pozycjach wchodzących w skład aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego objętych modelem wartości zagrożonej oraz na poziom wartości zagrożonej (testy warunków skrajnych) uwzględniających w szczególności skrajne zakłócenia, o których mowa w § 7 rozporządzenia.

2. Zakład ubezpieczeń przeprowadza testy warunków skrajnych w każdym momencie, gdy jest to w opinii zakładu ubezpieczeń uzasadnione, w szczególności w przypadku nagłej zmiany warunków rynkowych, jednak nie rzadziej niż raz na miesiąc.

3. Testy warunków skrajnych powinny być zintegrowane z systemem zarządzania ryzykiem w szczególności poprzez:

- 1) analizę wyników testów warunków skrajnych w ramach realizacji funkcji zarządzania ryzykiem;
- 2) informowanie zarządu zakładu ubezpieczeń o wynikach testów warunków skrajnych;
- 3) wykorzystywanie przez zakład ubezpieczeń wyników testów warunków skrajnych przy podejmowaniu decyzji inwestycyjnych w odniesieniu do ubezpieczeniowych funduszu kapitałowych.

§ 15. Zakład ubezpieczeń powinien posiadać w odniesieniu do każdego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego pełną dokumentację przeprowadzonych obliczeń wartości zagrożonej, wyników weryfikacji historycznych oraz testów warunków skrajnych, obejmującą w szczególności:

- 1) charakterystykę danych zastosowanych do budowy modelu wartości zagrożonej;
- 2) procedurę wdrożenia modelu do procesu zarządzania ryzykiem ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;

- 3) określenie precyzji i kompletności oceny ryzyka przy zastosowaniu modelu, w tym określenie ryzyk objętych modelem wartości zagrożonej;
- 4) metodykę modelu wartości zagrożonej, w tym założenia matematyczne modelu wartości zagrożonej;
- 5) uzasadnienie przyjętych założeń;
- 6) charakterystykę danych wykorzystywanych przy obliczaniu wartości zagrożonej;
- 7) metody testowania modelu wartości zagrożonej;
- 8) sposób przeprowadzania oraz wyniki weryfikacji historycznych, o których mowa w § 10 i § 11;
- 9) sposób przeprowadzania oraz wyniki testów warunków skrajnych, o których mowa w § 14 ust. 1;
- 10) system wewnętrznych limitów na wartość zagrożoną wyznaczoną przy uwzględnieniu wszystkich istotnych rodzajów ryzyka objętych modelem wartości zagrożonej.

§ 16. Zakład ubezpieczeń nie może stosować modelu względnej wartości zagrożonej, jeżeli profil ryzyka ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego ulega częstym zmianom lub określenie portfela referencyjnego nie jest możliwe.

§ 17. Zakład ubezpieczeń stosujący model względnej wartości zagrożonej w celu obliczenia całkowitej ekspozycji ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego:

- 1) opracowuje, wdraża i stosuje procedurę wyboru oraz zmian w składzie portfela referencyjnego;
- 2) oblicza wartość zagrożoną portfela referencyjnego oraz wartość zagrożoną ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego.

§ 18. 1. Portfel referencyjny stanowi wybrany przez zakład ubezpieczeń zbiór instrumentów finansowych, z tym że:

- 1) w skład portfela nie wchodzi standardowe instrumenty pochodne, niestandardowe instrumenty pochodne, papiery wartościowe z wbudowanym instrumentem pochodnym lub pozycje krótkie;
- 2) profil ryzyka portfela jest zbieżny z profilem ryzyka ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, z uwzględnieniem celów inwestycyjnych i polityki inwestycyjnej ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego oraz ograniczeń inwestycyjnych, o których mowa w § 22-27 lub § 29.

2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli:

- 1) strategia inwestycyjna, jaką zakład ubezpieczeń stosuje zarządzając aktywami ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, dopuszcza zajmowanie pozycji długich i krótkich w tych samych lub podobnych instrumentach pochodnych w celu osiągnięcia zysków z tytułu różnic cen, a portfel referencyjny został skonstruowany w sposób zapewniający uwzględnienie ryzyka związanego z taką strategią inwestycyjną, albo
- 2) zakład ubezpieczeń zawiera umowy, których przedmiotem są walutowe instrumenty pochodne, w celu zabezpieczenia aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego denominowanych w walucie niebędącej walutą, w której nominowany jest ubezpieczeniowy fundusz kapitałowy, a portfel referencyjny stanowi indeks zabezpieczony przed ryzykiem kursu walutowego.

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie ma na celu określenie szczególnych zasad związanych z lokowaniem aktywów zakładu ubezpieczeń z umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający nie będący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, a poprzez to – istotne zwiększenie poziomu ochrony takich osób.

Projektowane rozwiązania zmierzają przede wszystkim do określenia zasad i ograniczeń inwestycyjnych przy lokowaniu aktywów analogicznych do tych, jakie są zobowiązane stosować krajowe fundusze inwestycyjne otwarte, zwane dalej „FIO”, przy lokowaniu swoich aktywów. Takie podejście pozwoli na zapewnienie, że ubezpieczający, który jest osobą fizyczną lub ubezpieczony - osoba fizyczna ponosząca koszt składki ubezpieczeniowej, ponoszący ryzyko działalności lokacyjnej zakładu ubezpieczeń, zostaną objęci poziomem ochrony zbliżonym do tego, jaki mają zapewniony uczestnicy FIO w zakresie prowadzonej przez te fundusze działalności lokacyjnej. Wprowadzenie projektowanych wymagań zdecydowanie zwiększy poziom ochrony klientów zakładów ubezpieczeń będących osobami fizycznymi i spowoduje, że osoby te nie będą traktowane w tym zakresie gorzej niż osoby fizyczne będące uczestnikami FIO. Projektowane rozwiązania nie zawierają postanowień, które dotyczyłyby lokowania środków ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych (UFK) będących funduszami zdefiniowanej daty, o których mowa w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1342 oraz z 2022 r. poz. 1079). Działalność lokacyjna prowadzona ze środków takich funduszy jest już w sposób wyczerpujący normowana przez przepisy ustawy o PPK.

Dotychczas zakłady ubezpieczeń mogły swobodnie formułować regulaminy lokowania środków UFK zarówno w zakresie wskazywania klas aktywów dopuszczonych do lokat UFK, jak i w zakresie formułowania limitów inwestycyjnych i innych ograniczeń, które powinny być stosowane w ramach działalności inwestycyjnej prowadzonej ze środków UFK. Zakłady ubezpieczeń, korzystając z tej swobody, kreowały ubezpieczeniowe fundusze kapitałowe o zróżnicowanym spektrum dopuszczonych do lokat klas aktywów, poziomie dywersyfikacji aktywów i stosowanymi limitami inwestycyjnymi, a także stopniu i celem wykorzystania instrumentów pochodnych.

Jak wynika z danych Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, na koniec czerwca 2021 r., zgodnie z treścią dodatkowych formularzy sprawozdawczych krajowych zakładów ubezpieczeń przekazanych do organu nadzoru, 21 zakładów ubezpieczeń zarządzało środkami

2187 UFK (liczba ta obejmuje tylko te UFK, którym zakład ubezpieczeń przypisywał jakieś aktywa). Łączna wartość aktywów netto tych UFK, obrazująca łączną wartość komponentu inwestycyjnego w umowach ubezpieczenia z UFK, wyniosła 48,8 mld złotych. Charakterystyczną cechą rynku UFK w Polsce jest jego relatywnie wysoka koncentracja, mierzona udziałem poszczególnych zakładów ubezpieczeń w wartości zarządzanych aktywów netto tych funduszy – 3 zakłady o największym udziale zarządzały łącznie ponad połowę aktywów netto UFK, a 5 zakładów - ponad 2/3 tych aktywów. Kolejną charakterystyczną cechą tego rynku, jest oparcie istotnej części lokat UFK o zaangażowania w tytuły uczestnictwa różnego rodzaju funduszy inwestycyjnych i instytucji wspólnego inwestowania, krajowych i zagranicznych, które stanowiły ponad 3/4 wartości wszystkich lokat UFK. Co trzeci zakład ubezpieczeń wykazywał zaangażowanie w fundusze inwestycyjne przekraczające 90% wartości aktywów netto zarządzanych przez siebie UFK. Aż 4/5 ogólnej liczby UFK, wykazujących jakiegokolwiek lokaty na koniec czerwca 2021 r. było zaangażowanych w fundusze inwestycyjne, na poziomie przekraczającym 95% swoich aktywów netto, przy czym 91% tychże UFK wykazywało zaangażowanie tylko w jeden fundusz inwestycyjny. Najczęściej zakłady ubezpieczeń angażowały środki UFK w tytuły uczestnictwa funduszy lub instytucji wspólnego inwestowania, będących przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe, regulowanymi Dyrektywą UCITS lub w tytuły uczestnictwa funduszy, zapewniające ten sam poziom ochrony inwestorów co UCITS – lokaty tego typu stanowiły blisko 70% wartości aktywów netto wszystkich UFK i 91% łącznego zaangażowania UFK w fundusze. Statystyki te świadczą o tym, że najczęściej krajowe zakłady ubezpieczeń nie prowadziły aktywnej polityki inwestycyjnej w ramach UFK i angażowały całość środków pochodzących ze składki ubezpieczeniowej kierowanej do UFK w określony fundusz inwestycyjny, przy czym najczęściej był to fundusz typu UCITS lub fundusz zapewniający ten sam poziom ochrony inwestora, co fundusz typu UCITS. Taki sposób angażowania środków UFK, nawet jeżeli dotyczy zaangażowania w jednostki uczestnictwa tylko jednego UCITS lub funduszu zapewniającego ten sam poziom ochrony inwestorów co UCITS, zapewniał najczęściej wystarczający poziom ochrony klientów zakładów ubezpieczeń zawierających umowy ubezpieczenia z UFK. Działalność lokacyjna funduszy typu UCITS jest bowiem szczegółowo regulowana przepisami prawa i wymusza angażowanie ich środków wyłącznie w klasy aktywów, które muszą spełniać szereg warunków ograniczających ryzyko inwestycyjne i ryzyko płynności - aktywa UCITS muszą być zdywersyfikowane, a ryzyko inwestycyjne rozproszone, także sposób korzystania przez UCITS z instrumentów pochodnych jest ściśle regulowany przepisami prawa. Ze względu jednak na fakt, że taki sposób lokowania środków UFK może generować innego rodzaju ryzyka niż ryzyka inwestycyjne związane ze sposobem

w jaki docelowy fundusz inwestycyjny prowadzi działalność lokacyjną, projektowane przepisy zawierają także rozwiązania dotyczące konieczności ujawniania w regulaminie lokowania środków UFK powiązania ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego z konkretnym funduszem inwestycyjnym oraz ograniczające inne ryzyka z tym związane, np. wynikające z możliwości pobierania przez fundusz inwestycyjny opłat, które efektywnie obciążają klientów zakładów ubezpieczeń oraz możliwością wystąpienia konfliktu interesów zakładu ubezpieczeń oraz jego klientów, zwłaszcza w sytuacji, gdy towarzystwo funduszy inwestycyjnych zarządzające docelowym funduszem inwestycyjnym wypłaca zakładowi ubezpieczeń wynagrodzenie za angażowanie środków UFK w ten fundusz inwestycyjny (tzw. *kick-back*), nie stanowiące przychodu ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, lub jest podmiotem z grupy kapitałowej do której należy także zakład ubezpieczeń. Projektowane regulacje zawierają w tym zakresie rozwiązania stosowane już na rynku funduszy inwestycyjnych działających w szczególnej konstrukcji funduszu podstawowego i funduszu powiązanego (ang. *master-feeder*). Ze względu jednak na fakt, że produkty ubezpieczeniowe co do zasady nie mogą podlegać uprzedniej reglamentacji przez organ nadzoru, to projektowane regulacje dot. UFK nie są aż tak daleko idące, jak regulacje obowiązujące FIO w przypadku prowadzenia działalności w formule *master-feeder*.

Znaczące zaangażowanie środków UFK w certyfikaty inwestycyjne, które nie są oferowane w drodze oferty publicznej, ani dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, ani wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu, a ich utworzenie nie wymagało wydania zezwolenia przez Komisję Nadzoru Finansowego, było głównym powodem licznych zawieszeń zleceń wykupów polis w latach 2019-2020 z powodu braku możliwości realizacji wykupów certyfikatów przez FIZ na żądanie zakładów ubezpieczeń. Było to najczęściej prostą konsekwencją znacznie ograniczonej płynności aktywów posiadanych przez te FIZ lub braku możliwości ich poprawnej wyceny. Certyfikaty inwestycyjne niepublicznych FIZ nie były równocześnie przedmiotem obrotu na rynku regulowanym lub w ramach alternatywnego systemu obrotu i ich sprzedaż przez zakłady ubezpieczeń osobom trzecim po cenie zbliżonej do ich bieżącej wyceny była praktycznie niemożliwa. Zgodnie z danymi UKNF, według stanu na koniec 2019 r., ustalonego na podstawie dodatkowych raportów sprawozdawczych krajowych zakładów ubezpieczeń zarządzających UFK, w przypadku których wystąpiły problemy związane z realizacją zleceń wykupu, aż 3,9 tys. klientów 4 zakładów ubezpieczeń oczekiwało na zawieszoną wypłatę środków z umów ubezpieczenia z UFK na łączną kwotę 90,9 mln złotych, przy czym wartość aktywów UFK, objętych tymi zawieszeniami, wyniosła aż 194 mln złotych. W 2020 r. sytuacja nie uległa diametralnej poprawie, bowiem na koniec 2020 r. liczba klientów

oczekujących na realizację zawieszonych zleceń wykupu zwiększyła się do 4,3 tys.; istotnemu zmniejszeniu uległa natomiast wartość zawieszonych wykupów do kwoty 50,2 mln złotych, przy wartości aktywów zawieszonych UFK wynoszącej 126,4 mln złotych. Liczba klientów narażonych na ryzyko związane z angażowaniem aktywów UFK w certyfikaty inwestycyjne FIZ była znacznie wyższa, bowiem według stanu na koniec 2020 r. liczba zawartych umów lub wystawionych certyfikatów w ubezpieczeniach grupowych, związanych z produktami ubezpieczeniowymi w ramach których oferowane były UFK lokujące swoje środki w całości lub w części w certyfikaty inwestycyjne funduszy inwestycyjnych zamkniętych, wynosiła ponad 146 tys. Przeciętny udział wartości certyfikatów inwestycyjnych FIZ w wartości takiej umowy lub certyfikatu wyniósł blisko 58%, natomiast przeciętne nominalne zaangażowanie w certyfikaty inwestycyjne FIZ przypadające na 1 umowę lub certyfikat wyniosło w ww. produktach ok. 23,3 tys. złotych.

Ewentualny rozmiar potencjalnych negatywnych konsekwencji związanych z lokowaniem środków UFK w całości lub w części w certyfikaty inwestycyjne FIZ, w inne klasy aktywów charakteryzujące się podobnie wysokim ryzykiem inwestycyjnym i wysokim ryzykiem płynności lub w sposób niezapewniający rozproszenia ryzyka inwestycyjnego, może być znaczny. Najlepszym sposobem zmitigowania wskazanego ryzyka jest zatem kompleksowe uregulowanie sposobu prowadzenia działalności lokacyjnej zakładów ubezpieczeń związanej z produktami, gdy ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający, gdy ubezpieczony będący osobą fizyczną finansuje koszt składki ubezpieczeniowej. Projektowane rozporządzenie zakłada, że poziom ochrony ww. osób fizycznych powinien być maksymalnie zbliżony do poziomu jaki mają zapewniony uczestnicy funduszy inwestycyjnych otwartych, dlatego formułuje zasady i ograniczenia inwestycyjne w sposób zbieżny z tymi, które obowiązują fundusze inwestycyjne otwarte. Takie podejście jest zgodne z regulacjami Dyrektywy Wypłacalność II, która w art. 133 ust. 3 wskazuje, że państwo członkowskie może określać wymogi ograniczające rodzaje aktywów lub wartości odniesienia, z jakimi mogą być związane świadczenia wynikające z polisy, z zastrzeżeniem, że wszelkie przepisy tego rodzaju stosuje się wyłącznie, gdy ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną, przy czym nie są one bardziej restrykcyjne niż przepisy Dyrektywy UCITS. Przyjęcie projektowanych przepisów pozwoli nie tylko na zapobieżenie występowaniu negatywnych zjawisk, ale pozwoli także na ograniczenie ryzyka związanego z innymi sposobami lokowania aktywów UFK, które do tej pory nie były nadmiernie wykorzystywane przez zakłady ubezpieczeń, zwłaszcza w zakresie instrumentów pochodnych. Aktualnie obowiązujące uregulowania prawne tylko w minimalnym stopniu określają standardy

postępowania zakładów ubezpieczeń we wskazanym zakresie, pozostawiając zakładom ubezpieczeń dużą swobodę wyboru sposobu lokowania środków na ryzyko klienta. Projekt uwzględnia okoliczność, że najczęściej produktami ubezpieczeniowymi działu I grupy 3 załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1130, 2140 i 2328 oraz z 2022 r. poz. 655, 1488 i 1933), są zainteresowani klienci, którzy oczekują ochrony ubezpieczeniowej oraz zachowania wartości środków kierowanych na cele oszczędnościowe. Zakłady ubezpieczeń częstokroć podkreślają, że z zysków kapitałowych klienci mogą finansować koszt ochrony stricte ubezpieczeniowej. Aby to faktycznie mogło mieć miejsce, sposób lokowania aktywów UFK powinien uwzględniać konieczność rozproszenia ryzyka inwestycyjnego, opierania polityki inwestycyjnej o określone i zbywalne klasy aktywów oraz ostrożne użycie instrumentów pochodnych wyłącznie w celu podniesienia efektywności działalności lokacyjnej lub w celu zabezpieczenia ryzyka inwestycyjnego związanego z innymi lokatami. Projekt wyklucza więc możliwość stosowania w ramach UFK wysoce spekulacyjnych i specjalistycznych strategii inwestycyjnych, które powinny być zastrzeżone dla klientów profesjonalnych i posiadających odpowiednią wiedzę i doświadczenie w zakresie rynków finansowych i instrumentów finansowych będących przedmiotem obrotu na tych rynkach. Klienci, którzy spełniają te wysokie kryteria i posiadają wystarczającą znajomość realiów rynku finansowego, mogą z powodzeniem partycypować w korzyściach i stratach związanych ze stosowaniem takich strategii inwestycyjnych poprzez bezpośrednie angażowanie się w określone wysoce spekulacyjne instrumenty finansowe lub korzystanie z dostępnej na rynku oferty zarządzania aktywami na zlecenie lub z uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych zamkniętych lub specjalistycznych funduszach inwestycyjnych otwartych mogących lokować aktywa w sposób przewidziany dla FIZ. „Przepakowywanie” takich ryzykownych instrumentów finansowych lub produktów rynku kapitałowego w ubezpieczenie na życie z UFK nie tylko zagraża interesowi nieświadomych faktycznego ryzyka klientów zakładów ubezpieczeń, ale także sytuacji finansowej niektórych zakładów ubezpieczeń, które ponoszą ryzyko związane z powiązaniem swojej sytuacji z sytuacją niektórych TFI i wartością wypłacanych zakładowi ubezpieczeń zachęt finansowych za angażowanie środków UFK w fundusze inwestycyjne (tzw. *kick-backi*), ryzyko reputacyjne oraz ryzyko odszkodowawcze związane z kwestionowaniem przez klientów zakładu sposobu sprzedaży i promocji produktów ubezpieczeniowych oraz z określonym sposobem zarządzania aktywami UFK, jeżeli ten uznany został za nieprofesjonalny. Zakłady ubezpieczeń mają olbrzymie doświadczenie w zakresie zarządzania ryzykiem ubezpieczeniowym i mniejsze w zakresie zarządzania ryzykiem związanym ze stosowaniem wysoce specjalistycznych strategii inwestycyjnych,

dlatego w tym ostatnim zakresie nie powinny konkurować z podmiotami rynku kapitałowego, które objęte są szczególnymi uregulowaniami prawnymi, mają niewątpliwie większe od zakładów ubezpieczeń przygotowanie i doświadczenie do prowadzenia takiej działalności. Negatywne aspekty kooperacji niektórych zakładów ubezpieczeń z niektórymi TFI w tworzeniu produktów ubezpieczeniowych opartych o FIZ mogą także negatywnie wpływać na sytuację tych TFI, ponieważ zakłady ubezpieczeń pozostają częstokroć głównym uczestnikiem istotnej części funduszy oferowanych przez te TFI. Projekt rozporządzenia w dużym stopniu ogranicza wskazane ryzyka i realizuje równocześnie cel związany z zachowaniem zaufania do rynku finansowego i podmiotów na tym rynku działających, pozwalając na zrównoważony i bezpieczny rozwój tego rynku.

Projektowany § 3 określa klasy aktywów w jakie mogą być lokowane środki UFK.

Projektowany § 4 zawiera dodatkowe kryteria jakie powinny spełniać instrumenty rynku pieniężnego, aby mogły być przedmiotem lokat ze środków UFK.

Projektowany § 5 określa, że w ramach lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego zakład ubezpieczeń może zawierać umowy mające za przedmiot instrumenty pochodne oraz określa warunki z tym związane. Projektowane § 6-20 określają z kolei dodatkowe warunki i wymagania w tym zakresie.

Projektowany § 21 określa, że zakład ubezpieczeń może lokować środki ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w papiery wartościowe z wbudowanym instrumentem pochodnym oraz określa dodatkowe warunki z tym związane.

Projektowany § 22 określa limity zaangażowania aktywów UFK w papiery wartościowe wyemitowane przez jeden podmiot, depozyty w tym samym banku lub zagranicznej instytucji kredytowej.

Projektowany § 23 określa limity zaangażowania aktywów UFK w listy zastawne.

Projektowany § 24 określa limity zaangażowania w papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego wyemitowane przez podmioty należące do grupy kapitałowej, dla której jest sporządzane skonsolidowane sprawozdanie finansowe.

Projektowany § 25 określa limit zaangażowania aktywów UFK w akcje lub dłużne papiery wartościowe wyemitowane przez ten sam podmiot, jeżeli, zgodnie z polityką inwestycyjną określoną w regulaminie lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, będzie odzwierciedlał skład uznanego indeksu akcji lub dłużnych papierów wartościowych, w tym przy zastosowaniu instrumentów pochodnych. W ust. 3 została zawarta definicja uznanego

indeksu akcji lub dłużnych papierów wartościowych, która uwzględnia także wymóg, aby indeks był wskaźnikiem referencyjnym w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014, który jest opracowywany przez administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii i wpisanego do rejestru, o którym mowa w art. 36 tego rozporządzenia lub jest wskaźnikiem, który wpisano do tego rejestru.

Projektowany § 26 określa limit zaangażowania aktywów UFK w papiery wartościowe emitowane oraz odrębnie gwarantowane przez Skarb Państwa, Narodowy Bank Polski, jednostkę samorządu terytorialnego, państwo członkowskie Unii Europejskiej inne niż Rzeczpospolita Polska, jednostkę samorządu terytorialnego państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska, państwo należące do OECD lub międzynarodową instytucję finansową, której członkiem jest Rzeczpospolita Polska lub co najmniej jedno państwo członkowskie Unii Europejskiej inne niż Rzeczpospolita Polska. Limity te mogą nie być stosowane, jeżeli regulamin lokowania środków UFK tak stanowi oraz wskazuje emitenta, poręczyciela lub gwaranta. W takim jednak przypadku zakład ubezpieczeń jest obowiązany dokonywać lokat środków UFK w papiery wartościowe co najmniej sześciu różnych emisji, z tym że wartość lokaty w papiery żadnej z tych emisji nie może przekraczać 30% wartości aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego. W odróżnieniu od wymagań jakie mają w tym zakresie FIO, wymogu, dotyczącego lokowania środków w co najmniej 6 emisji oraz nieprzekraczania 30% progu zaangażowania w jedną emisję, nie stosuje się jeżeli emitentem, poręczycielem lub gwarantem jest Skarb Państwa, Narodowy Bank Polski lub państwo członkowskie Unii Europejskiej inne niż Rzeczpospolita Polska. Powyższe odstępstwo jest odpowiedzią na postulaty Polskiej Izby Ubezpieczeń, która wskazywała, że przyjęcie wymogu analogicznego do tego, który mają FIO, uniemożliwiłoby wykorzystywanie strategii inwestycyjnych opartych na zmianach kształtu i nachyleniu krzywej rentowności skarbowych papierów wartościowych, ze względu na ograniczoną dostępność różnych rodzajów emisji w przypadku niektórych tenorów. Równocześnie, w przypadku takich emitentów jak państwa czy banki centralne nie występuje istotna redukcja ryzyka kredytowego na skutek dywersyfikacji portfela inwestycyjnego w oparciu o różne emisje tego samego emitenta, więc kreowane w tym zakresie wymogu analogicznego do tego, który mają FIO, nie może poprawić w zauważalny sposób sytuacji klientów zakładów ubezpieczeń ponoszących ryzyko inwestycyjne z tym związane.

Projektowany § 27 dopuszcza lokowanie środków UFK w jednostki i tytuły uczestnictwa funduszy UCITS oraz funduszy zapewniających podobny poziom ochrony uczestników co fundusze UCITS. W odróżnieniu od przepisów obowiązujących dla FIO, proponowany przepis dla zakładów ubezpieczeń dopuszcza lokowanie środków UFK także w jednostki uczestnictwa specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych stosujących zasady i ograniczenia inwestycyjne określone dla funduszu inwestycyjnego otwartego, ponieważ zapewniają podobny poziom bezpieczeństwa co FIO. Przepis ten określa również limit zaangażowania w jeden fundusz inwestycyjny oraz dodatkowo łączny limit zaangażowania w fundusze inne niż UCITS, ale zapewniające podobny poziom ochrony uczestnika co UCITS. Limity te nie będą stosowane, jeżeli zgodnie z regulaminem lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, co najmniej 85% aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego jest lokowane w jednostki uczestnictwa lub tytuły uczestnictwa jednego określonego funduszu docelowego. Ma to na celu umożliwienie podtrzymania dotychczasowej oferty zakładów ubezpieczeń w zakresie UFK powiązanych z konkretnym funduszem inwestycyjnym. Ze względu na istnienie ryzyk związanych z takim powiązaniem UFK i funduszu inwestycyjnego określa się dodatkowe wymagania jakie muszą być spełnione w takiej sytuacji i dotyczące:

- lokowania pozostałej części środków UFK w inne rodzaje aktywów niż jednostki lub tytuły uczestnictwa funduszu docelowego;
- obciążania środków UFK opłatami za zbywanie lub odkupywanie jednostek lub tytułów uczestnictwa funduszu docelowego;
- postępowania w przypadku, gdy regulamin lokowania środków UFK nie precyzuje, która kategoria jednostek lub tytułów uczestnictwa funduszu docelowego będzie nabywana do aktywów UFK;
- udostępniania przez zakład ubezpieczeń ubezpieczającym, przed zawarciem umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, aktualnego dokumentu sporządzonego przez fundusz docelowy lub podmiot zarządzający funduszem docelowym i stanowiącego kluczowe informacje dla inwestorów funduszu w rozumieniu rozporządzenia Komisji (UE) nr 583/2010 z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE w zakresie kluczowych informacji dla inwestorów i warunków, które należy spełnić w przypadku dostarczania kluczowych informacji dla inwestorów lub prospektu emisyjnego na trwałym nośniku innym niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej (Dz. Urz. UE L 176 z 10.07.2010, str. 1), aktualnego dokumentu dotyczącego funduszu docelowego i zawierającego kluczowe informacje w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu

Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (Dz. Urz. UE L 352 z 09.12.2014, str. 1) lub innego równoważnego dokumentu w przypadku funduszy docelowych innych niż UCITS;

- obowiązku ujawniania że zakład ubezpieczeń może, na okres czasowego zawieszenia zbywania lub odkupywania jednostek lub tytułów uczestnictwa funduszu docelowego, zawiesić możliwość alokacji składki ubezpieczeniowej w jednostki uczestnictwa ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego oraz możliwość umorzenia jednostek uczestnictwa ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w celu realizacji wniosku o wypłatę wartości całkowitego lub częściowego wykupu ubezpieczenia, a także w celu realizacji dyspozycji transferu środków do innego ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego;
- ustalania terminów dokonywania i publikacji wycen jednostek uczestnictwa UFK.

Zgodnie z ust. 7 zakład ubezpieczeń będzie mógł lokować środki UFK w jednostki lub tytuły uczestnictwa funduszu inwestycyjnego lub instytucji wspólnego inwestowania zarządzanego lub zarządzanej przez podmiot z grupy kapitałowej zakładu ubezpieczeń, jeżeli ten podmiot nie pobiera opłaty za zbywanie lub odkupywanie tych jednostek lub tytułów uczestnictwa. Przepis ten ma uniemożliwić zaistnienie konfliktu interesów związanego z lokowaniem środków UFK w ww. rodzaje aktywów.

Projektowany § 28 dopuszcza możliwość udzielania z aktywów UFK pożyczek, których przedmiotem są zdematerializowane papiery wartościowe, oraz określa dodatkowe wymagania i warunki z tym związane.

Projektowany § 29 nakłada dodatkowe ograniczenia zabraniające nabywania ze środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego określonych rodzajów instrumentów finansowych w ilości powodującej przekroczenie:

- 10% udziału w ogólnej liczbie głosów w którymkolwiek organie emitenta papierów wartościowych,
- 10% udziału w akcjach wyemitowanych przez jeden podmiot, z którymi nie jest związane prawo głosu,
- 25% udziału w ogólnej liczbie jednostek uczestnictwa jednego funduszu inwestycyjnego otwartego, specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego funduszu zagranicznego lub tytułów uczestnictwa jednej instytucji wspólnego inwestowania z siedzibą za granicą oferującej publicznie tytuły uczestnictwa i umarzającej je na żądanie uczestnika,

– 10% udziału w wartości nominalnej instrumentów rynku pieniężnego wyemitowanych przez jeden podmiot, a także 10% udziału w wartości nominalnej papierów dłużnych wyemitowanych przez jeden podmiot.

Projektowany § 30 ma na celu zapobieżenie możliwości wystąpienia naruszeń ograniczeń określonych w projektowanych § 22-26 poprzez nabywanie do aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego papierów wartościowych w wykonaniu umowy o gwarancję emisji, o której mowa w art. 14a ust. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych.

Projektowany § 31 stanowi, że czynności prawne zakładu ubezpieczeń dokonane z naruszeniem ograniczeń określonych w § 3 ust. 1 pkt 5, § 22 ust. 1-3 lub ust. 5, § 23 ust. 1-3, § 24, § 25 ust. 1 i 2, § 26, § 27 ust. 2-3 lub ust. 5 pkt 1, § 28 ust. 2 lub ust. 3, § 29 ust. 1-5 są ważne. Natomiast projektowany ust. 2 tego samego artykułu przewiduje wyjątek od konieczności zachowywania ograniczeń inwestycyjnych w przypadku wykonywania praw poboru z papierów wartościowych będących w portfelu inwestycyjnym ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego. Projektowany § 31 ust. 3 przewiduje, że w przypadku ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego, którego środki pochodzące ze składek dopiero zaczęły być lokowane, zakład ubezpieczeń ma na dostosowanie struktury portfela inwestycyjnego tego funduszu do wymagań określonych w ustawie, niniejszym rozporządzeniu oraz regulaminie lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego 6 miesięcy od dnia przeliczenia pierwszej składki ubezpieczeniowej lub jej części na jednostki uczestnictwa tego funduszu. Projektowany § 31 ust. 4 wprowadza obowiązek niezwłocznego dostosowania stanu aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego do wymagań określonych w ust. 1, z uwzględnieniem przez zakład ubezpieczeń należytego interesu ubezpieczających będących osobami fizycznymi i ubezpieczonych.

Projektowany § 32 wskazuje czynności, które nie mogą być podejmowane przez zakład ubezpieczeń w ramach lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego oraz wskazuje kiedy tych ograniczeń nie stosuje się.

Projektowany § 33 nakłada na zakład ubezpieczeń wymóg utrzymywania części aktywów ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego na rachunkach bankowych wyłącznie w zakresie niezbędnym do zaspokojenia bieżących zobowiązań tego funduszu.

Projektowany § 34 precyzuje w jaki sposób, do celów stosowania limitów inwestycyjnych, mają być zaliczane papiery wartościowe oraz instrumenty rynku pieniężnego emitowane przez emitentów z siedzibą za granicą lub notowane na rynku zorganizowanym za granicą.

Projektowany § 35 ma na celu ograniczenie możliwości obciążania klientów zakładu ubezpieczeń nadmiernym ryzykiem inwestycyjnym związanym z oferowaniem przez zakład ubezpieczeń umów ubezpieczenia na życie z działu I grupy 3, w których wysokość świadczenia jest ustalana w oparciu o określone indeksy lub inne wartości bazowe. Przepis ten wskazuje, że wyłącznie uznany indeks akcji lub dłużnych papierów wartościowych, o którym mowa w § 25 ust. 3., może być podstawą ustalenia wysokości świadczenia w przypadku takich umów.

Przepis § 37 projektowanego rozporządzenia przewiduje 14-dniowy okres *vacatio legis*.

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawiania go organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady nr 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, str. 42).

Zawarte w projekcie regulacje nie będą miały wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców zgodnie z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.).

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów pod numerem ...

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, w związku z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348), projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie szczególnych zasad związanych z lokowaniem przez zakład ubezpieczeń aktywów z umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający niebędący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony będący osobą fizyczną ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, z wyłączeniem lokowania środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego będącego funduszem zdefiniowanej daty, o którym mowa w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p>	<p>Data sporządzenia</p> <p>Źródło: Ustawa z dnia 11 września o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1130, 2140 i 2328 oraz z 2022 r. poz. 655, 1488 i 1933)</p> <p>Nr w wykazie prac:</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie ma na celu określenie szczególnych zasad związanych z lokowaniem aktywów zakładu ubezpieczeń z umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający będący osobą fizyczną lub ubezpieczający niebędący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony ponosi koszt składki ubezpieczeniowej, a poprzez to – istotne zwiększenie poziomu ochrony takich osób. Dotychczas zakłady ubezpieczeń mogły swobodnie formułować regulaminy lokowania środków UFK zarówno w zakresie wskazywania klas aktywów dopuszczonych do lokat UFK, jak i w zakresie formułowania limitów inwestycyjnych i innych ograniczeń, które powinny być stosowane w ramach działalności inwestycyjnej prowadzonej ze środków UFK. Zakłady ubezpieczeń, korzystając z tej swobody, kreowały ubezpieczeniowe fundusze kapitałowe o zróżnicowanym spektrum dopuszczonych do lokat klas aktywów, poziomem dywersyfikacji aktywów i stosowanymi limitami inwestycyjnymi, a także stopniem i celem wykorzystania instrumentów pochodnych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projektowane rozwiązania zmierzają przede wszystkim do określenia zasad i ograniczeń inwestycyjnych przy lokowaniu aktywów analogicznych do tych, jakie są zobowiązane stosować krajowe fundusze inwestycyjne otwarte przy lokowaniu swoich aktywów. Takie podejście pozwoli na zapewnienie, że ubezpieczający, który jest osobą fizyczną lub ubezpieczony - osoba fizyczna ponosząca koszt składki ubezpieczeniowej, ponoszący ryzyko działalności lokacyjnej zakładu ubezpieczeń, zostaną objęci poziomem ochrony zbliżonym do tego, jaki mają zapewniony uczestnicy FIO w zakresie prowadzonej przez te fundusze działalności lokacyjnej. Wprowadzenie projektowanych wymagań zwiększy poziom ochrony klientów zakładów ubezpieczeń będących osobami fizycznymi i spowoduje, że osoby te nie będą traktowane w tym zakresie dużo gorzej niż osoby fizyczne będące uczestnikami FIO. Projektowane rozwiązania nie zawierają postanowień, które dotyczyłyby lokowania środków ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych będących funduszami zdefiniowanej daty, o których mowa w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych. Działalność lokacyjna prowadzona ze środków takich funduszy jest już w sposób wyczerpujący normowana przez przepisy ustawy o PPK.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Zaproponowane rozwiązania mają charakter krajowy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Zakłady ubezpieczeń na życie	25 zakładów działu I (stan na 31 grudnia 2021 r.)	KNF www.knf.gov.pl „Biuletyn kwartalny. Rynek	Zakłady ubezpieczeń będą zobowiązane do stosowania zasad i ograniczeń lokacyjnych

		Ubezpieczeń 4/2021.”	w ramach ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych.
Urząd Komisji Nadzoru Finansowego			UKNF będzie nadzorował spełnianie przez zakłady ubezpieczeń nałożonych obowiązków.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania następującym podmiotom: Komisji Nadzoru Finansowego, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Rzecznikowi Finansowemu, Konfederacji Lewiatan, Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej, Związkowi Rzemiosła Polskiego, Związkowi Przedsiębiorców i Pracodawców, Federacji Przedsiębiorców Polskich, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Business Centre Club.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń												

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Wejście w życie rozporządzenia będzie miało wpływ na sektor dużych przedsiębiorstw. Zakłady ubezpieczeń, będą zobowiązane do stosowania zasad i ograniczeń lokacyjnych w ramach ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych.							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Brak wpływu.							

	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projektowane rozporządzenia nie będzie miało wpływu na funkcjonowanie rodzin, gospodarstw domowych, osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.
Niemierzalne		
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na środowisko naturalne, sytuację i rozwój regionalny, demografię, mienie państwowe i informatyzację.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Realizacja planowanego wykonywania przepisów aktu prawnego nastąpi wraz z wejściem w życie rozporządzenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Z uwagi na zakres regulacji ewaluacja efektów projektu nastąpi w procesie bieżącego stosowania przepisów przez Komisję Nadzoru Finansowego oraz zakłady ubezpieczeń.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**zmieniające rozporządzenie w sprawie prowadzenia rejestru pośredników
ubezpieczeniowych oraz udostępniania informacji z tego rejestru**

Na podstawie art. 52 ust. 10 ustawy z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń (Dz. U. z 2022 r. poz. 905 i 2640) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 27 grudnia 2018 r. w sprawie prowadzenia rejestru pośredników ubezpieczeniowych oraz udostępniania informacji z tego rejestru (Dz. U. z 2022 r. poz. 2040) dodaje się § 6a w brzmieniu:

„§ 6a. Organ nadzoru udostępnia zakładowi ubezpieczeń informację, o której mowa w art. 52 ust. 4a, w drodze teletransmisji.”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 939).

UZASADNIENIE

Projektowana zmiana rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 grudnia 2018 r. w sprawie prowadzenia rejestru pośredników ubezpieczeniowych oraz udostępniania informacji z tego rejestru (Dz. U. z 2022 r. poz. 2040), ma na celu określenie sposobu udostępniania zakładowi ubezpieczeń informacji o aktualnych wpisach w rejestrze agentów ubezpieczeniowych, objętych wpisem danego zakładu. Ustawą z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. ...) dodany został bowiem art. 52 ust. 4a ustawy o dystrybucji ubezpieczeń (Dz. U. z 2022 r. poz. 905 i 2640), który nałożył na organ nadzoru obowiązek udostępniania zakładowi ubezpieczeń, nie częściej niż raz na kwartał, zbiorczej informacji o aktualnych wpisach w rejestrze agentów, objętych wpisem danego zakładu.

Przepis § 1 projektowanego rozporządzenia zakłada dodanie w rozporządzeniu zmienianym nowego § 6a stanowiącego, że organ nadzoru udostępnia zakładowi ubezpieczeń zbiorczą informację o aktualnych wpisach w rejestrze agentów, objętych wpisem danego zakładu, w drodze teletransmisji.

Przepis § 2 projektowanego rozporządzenia przewiduje 14-dniowy okres *vacatio legis*.

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawiania go organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady nr 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, str. 42).

Zawarte w projekcie regulacje nie będą miały wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców zgodnie z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.).

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt zostanie zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów pod numerem

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, w związku z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348), projekt zostanie udostępniony

w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Wejście w życie rozporządzenia będzie miało wpływ na sektor dużych przedsiębiorstw. Zakłady ubezpieczeń będą otrzymywać informacje o aktualnych wpisach w rejestrze agentów, objętych wpisem danego zakładu, w drodze teletransmisji							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projektowane rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projektowane rozporządzenia nie będzie miało wpływu na funkcjonowanie rodzin, gospodarstw domowych, osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.							
Niemierzalne									

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy

☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe

demografia
 mienie państwowe
 inne:

informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na środowisko naturalne, sytuację i rozwój regionalny, demografię, mienie państwowe i informatyzację.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Realizacja planowanego wykonywania przepisów aktu prawnego nastąpi wraz z wejściem w życie rozporządzenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Z uwagi na zakres regulacji ewaluacja efektów projektu nastąpi w procesie bieżącego stosowania przepisów przez Komisję Nadzoru Finansowego oraz zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie szczegółowego zakresu i terminów przekazywania Komisji Nadzoru
Finansowego informacji przez dostawców usług finansowania społecznościowego dla
przedsiębiorstw gospodarczych²⁾**

Na podstawie art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsiębiorstw gospodarczych i pomocy kredytobiorcom (Dz. U. poz. 1488, 2180 i 2640 oraz z 2023 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres i terminy przekazywania Komisji Nadzoru Finansowego, zwanej dalej „Komisją”, informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsiębiorstw gospodarczych i pomocy kredytobiorcom, zwanej dalej „ustawą”, oraz dokumenty, o których mowa w art. 14 ust. 2, przez dostawców usług finansowania społecznościowego.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) Kodeksie spółek handlowych – rozumie się przez to ustawę z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1467, 1488, 2280 i 2436);
- 2) organie zatwierdzającym – rozumie się przez to organ zatwierdzający w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy o rachunkowości;
- 3) rozporządzeniu 2020/1503 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1503 z dnia 7 października 2020 r. w sprawie europejskich dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsiębiorstw

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 939).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1503 z dnia 7 października 2020 r. w sprawie europejskich dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsiębiorstw gospodarczych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/1129 i dyrektywę (UE) 2019/1937 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.10.2020, str. 1).

gospodarczych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1129 i dyrektywę (UE) 2019/1937 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.10.2020, str. 1);

- 4) rozporządzeniu delegowanym – rozumie się przez to rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/2112 z dnia 13 lipca 2022 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1503 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających wymogi i zasady dotyczące wniosku o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności jako dostawca usług finansowania społecznościowego (Dz. Urz. UE L 287 z 08.11.2022, str. 5);
- 5) ustawie o rachunkowości – rozumie się przez to ustawę z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2021 r. poz. 217, 2105 i 2106 oraz z 2022 r. poz. 1488).

§ 3. 1. Do podmiotów, nad którymi Komisja sprawuje nadzór zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 1, 4, 5 oraz 7 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660, z późn. zm.³⁾), stosuje się wyłącznie § 5 pkt 1, 2, 29, 30 i 34–36, § 6, § 7, § 34, § 35, § 39–41, § 46–49, § 50 z zastrzeżeniem ust. 4, § 54, § 55 oraz § 56 ust. 1, 4 i 5.

2. W przypadku raportu, o którym mowa w § 50, podmioty, o których mowa w ust. 1, przekazują Komisji wyłącznie dane wskazane w pkt 1.1, 1.2, 7, 9.1 i 9.2 załącznika nr 1 a w przypadku podmiotów świadczących usługi ułatwiania udzielania pożyczek również dane wskazane w załączniku nr 4.

Rozdział 2

Bieżące informowanie Komisji

§ 4. 1. Dostawca usług finansowania społecznościowego informuje Komisję, w formie raportu bieżącego, o zmianach danych zawartych we wniosku o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności jako dostawca usług finansowania społecznościowego o których mowa w pkt 1, 3, 4, pkt 5 podpunkt 1 lit. a–d oraz g, pkt 12, 13 oraz 17 podpunkt 1 załącznika do rozporządzenia delegowanego.

2. Podmioty, o których mowa w § 3, informują Komisję w formie raportu bieżącego, o zmianach danych zawartych we wniosku o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności jako dostawca usług finansowania społecznościowego, o których mowa w pkt 5 podpunkt 1 lit. a–d oraz g, pkt 13 – w zakresie, w jakim odnosi się do osoby faktycznie kierującej działalnością

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 872, 1488, 1692, 2185, 2339 i 2640.

jako dostawca usług finansowania społecznościowego oraz pkt 17 podpunkt 1 załącznika do rozporządzenia delegowanego.

§ 5. Dostawca usług finansowania społecznościowego przekazuje Komisji, w formie raportu bieżącego, informacje o:

- 1) rozpoczęciu wykonywania poszczególnych czynności objętych zezwoleniem na prowadzenie działalności jako dostawca usług finansowania społecznościowego;
- 2) zawarciu polisy ubezpieczeniowej zaliczanej do ostrożnościowych środków ochrony zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia 2020/1503;
- 3) złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości dostawcy usług finansowania społecznościowego;
- 4) złożeniu wniosku restrukturyzacyjnego;
- 5) wydaniu przez sąd upadłościowy postanowienia o ogłoszeniu upadłości bądź oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości dostawcy usług finansowania społecznościowego;
- 6) wydaniu przez sąd restrukturyzacyjny postanowienia o otwarciu bądź odmowie otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego dostawcy usług finansowania społecznościowego;
- 7) podjęciu decyzji o zwołaniu zgromadzenia wspólników dostawcy usług finansowania społecznościowego, w związku z wykazaniem w bilansie straty przewyższającej sumę kapitałów zapasowego i rezerwowych oraz połowy kapitału zakładowego, lub podjęciu decyzji o zwołaniu walnego zgromadzenia, w związku z wykazaniem w bilansie straty przewyższającej sumę kapitałów zapasowego i rezerwowych oraz jedną trzecią części kapitału zakładowego;
- 8) wydaniu przez sąd upadłościowy postanowienia o umorzeniu albo uchyleniu postępowania upadłościowego dostawcy usług finansowania społecznościowego;
- 9) wydaniu przez sąd upadłościowy postanowienia o zakończeniu postępowania upadłościowego dostawcy usług finansowania społecznościowego;
- 10) złożeniu propozycji układowej;
- 11) wydaniu przez sąd restrukturyzacyjny postanowienia o zatwierdzeniu bądź odmowie zatwierdzenia układu dostawcy usług finansowania społecznościowego oraz uchyleniu bądź odmowie uchylenia układu;
- 12) wystąpieniu przyczyny powodującej rozwiązanie spółki będącej dostawcą usług finansowania społecznościowego;
- 13) otwarciu likwidacji;
- 14) podjęciu uchwały o zamiarze połączenia z innym podmiotem;

- 15) podpisaniu uzgodnienia w sprawie planu połączenia z innym podmiotem;
- 16) ogłoszeniu lub bezpłatnym udostępnieniu do publicznej wiadomości na stronie internetowej planu połączenia;
- 17) podjęciu uchwały o połączeniu z innym podmiotem;
- 18) podjęciu uchwały o zamiarze podziału;
- 19) podpisaniu uzgodnienia w sprawie planu podziału;
- 20) ogłoszeniu lub bezpłatnym udostępnieniu do publicznej wiadomości na stronie internetowej planu podziału;
- 21) podjęciu uchwały o podziale;
- 22) podjęciu uchwały o zamiarze przekształcenia w inną spółkę handlową;
- 23) podjęciu uchwały o przekształceniu w inną spółkę handlową;
- 24) podjęciu uchwały o zmianie w kapitałach własnych;
- 25) podjęciu uchwały o emisji dłużnych papierów wartościowych;
- 26) zawarciu umowy z firmą audytorską dokonującą badania sprawozdań finansowych dostawcy usług finansowania społecznościowego;
- 27) wypowiedzeniu lub rozwiązaniu przez dostawcę usług finansowania społecznościowego lub firmę audytorską umowy o badanie sprawozdań finansowych dostawcy usług finansowania społecznościowego;
- 28) podjęciu przez organ zatwierdzający dostawcy usług finansowania społecznościowego uchwały o zatwierdzeniu albo odrzuceniu sprawozdania finansowego dostawcy usług finansowania społecznościowego za ubiegły rok obrotowy;
- 29) istotnym naruszeniu zasad świadczenia usług finansowania społecznościowego, określonych w przepisach rozporządzenia 2020/1503, przepisach wydanych na podstawie rozporządzenia 2020/1503 oraz przepisach ustawy;
- 30) naruszeniu wymogów ostrożnościowych, o których mowa w art. 11 rozporządzenia 2020/1503;
- 31) złożeniu zawiadomienia lub uzyskaniu informacji o złożeniu zawiadomienia o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa w związku z prowadzoną działalnością;
- 32) uzyskaniu informacji o wszczęciu przed organem administracji publicznej lub sądem jednego lub kilku postępowań dotyczących zobowiązań dostawcy usług finansowania społecznościowego, których łączna wartość stanowi co najmniej 10% kapitałów własnych dostawcy usług finansowania społecznościowego;

- 33) uzyskaniu informacji o wszczęciu przed organem administracji publicznej lub sądem jednego lub kilku postępowań dotyczących wiarytelności dostawcy usług finansowania społecznościowego, których łączna wartość stanowi co najmniej 10% kapitałów własnych dostawcy usług finansowania społecznościowego;
- 34) zamiarze ograniczenia prowadzonej działalności jako dostawca usług finansowania społecznościowego;
- 35) zamiarze rezygnacji z prowadzonej działalności jako dostawca usług finansowania społecznościowego;
- 36) przekroczeniu limitu, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. c rozporządzenia 2020/1503;
- 37) podjęciu przez organ zatwierdzający dostawcy usług finansowania społecznościowego uchwały o sposobie podziału zysku dostawcy usług finansowania społecznościowego za ubiegły rok obrotowy;
- 38) odmówieniu udzielenia lub nieudzieleniu absolutorium członkowi organu zarządzającego lub nadzorującego dostawcy usług finansowania społecznościowego;
- 39) zdarzeniach skutkujących ograniczeniem lub zniesieniem zamiaru co do kontynuowania działalności dostawcy usług finansowania społecznościowego w dającej się przewidzieć przyszłości zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości;
- 40) ustanowieniu funduszu zabezpieczającego, o którym mowa w art. 6 ust. 5 lit. b rozporządzenia 2020/1503.

§ 6. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 1, raport bieżący zawiera:

- 1) datę rozpoczęcia wykonywania poszczególnych czynności w ramach posiadanego zezwolenia;
- 2) wskazanie, jakie czynności zostały podjęte w ramach posiadanego zezwolenia.

§ 7. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 2, raport bieżący zawiera:

- 1) datę zawarcia polisy ubezpieczeniowej;
- 2) kwotę ubezpieczenia;
- 3) okres obowiązywania polisy.

2. Do raportu dołącza się poświadczoną kopię zawartej polisy lub w przypadku dokumentu w formie elektronicznej – polisę.

§ 8. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 3, raport bieżący zawiera datę złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię wniosku o ogłoszenie upadłości.

§ 9. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 4, raport bieżący zawiera datę złożenia do sądu restrukturyzacyjnego wniosku restrukturyzacyjnego.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię wniosku restrukturyzacyjnego.

§ 10. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 5, raport bieżący zawiera datę doręczenia postanowienia o ogłoszeniu upadłości bądź oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię postanowienia.

§ 11. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 6, raport bieżący zawiera datę doręczenia przez sąd restrukturyzacyjny postanowienia o otwarciu bądź odmowie otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię postanowienia.

§ 12. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 7, raport bieżący zawiera:

- 1) wysokość straty, kapitału zakładowego, kapitału zapasowego oraz kapitałów rezerwowych;
- 2) datę zgromadzenia wspólników lub walnego zgromadzenia;
- 3) porządek obrad zgromadzenia wspólników lub walnego zgromadzenia.

2. Do raportu bieżącego dołącza się projekt uchwały w sprawie dalszego istnienia dostawcy usług finansowania społecznościowego.

§ 13. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 8, raport bieżący zawiera datę doręczenia postanowienia o umorzeniu albo uchyleniu postępowania upadłościowego.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię postanowienia.

§ 14. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 9, raport bieżący zawiera datę doręczenia postanowienia o zakończeniu postępowania upadłościowego.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię postanowienia.

§ 15. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 10, raport bieżący zawiera datę złożenia propozycji układowej.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię propozycji układowej.

§ 16. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 11, raport bieżący zawiera datę doręczenia postanowienia o zatwierdzeniu bądź odmowie zatwierdzenia układu albo uchyleniu bądź odmowie uchylenia układu.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię postanowienia.

§ 17. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 12, raport bieżący wskazuje przyczynę powodującą rozwiązanie spółki będącej dostawcą usług finansowania społecznościowego oraz datę jej wystąpienia.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię dokumentu potwierdzającego wystąpienie tej przyczyny.

§ 18. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 13, raport bieżący zawiera imiona, nazwiska i adresy likwidatorów, ze wskazaniem, czy są to wspólnicy, członkowie zarządu, czy osoby powołane uchwałą wspólników, zgromadzenia wspólników lub walnego zgromadzenia, wybrane zgodnie ze statutem, czy wyznaczone przez sąd.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię uchwały o otwarciu likwidacji.

§ 19. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 14, raport bieżący zawiera:

- 1) wskazanie organu dostawcy usług finansowania społecznościowego, który podjął uchwałę;
- 2) datę podjęcia uchwały;
- 3) nazwę (firmę), siedzibę, adres i przedmiot działalności podmiotu, z którym jest planowane połączenie, oraz oznaczenie sądu rejestrowego i numer, pod jakim ten podmiot jest zarejestrowany we właściwym rejestrze;
- 4) przyczyny podjęcia uchwały o zamiarze połączenia;
- 5) przewidywaną datę połączenia.

2. W przypadku złożenia wniosku o ogłoszenie we właściwym dzienniku urzędowym planu połączenia do raportu bieżącego dołącza się kopię tego wniosku, a w przypadku gdy wniosek jest składany przez inną spółkę biorącą udział w połączeniu – informację o dacie złożenia wniosku przez tę spółkę.

§ 20. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 15, raport bieżący zawiera treść pisemnego uzgodnienia wraz z załącznikami.

§ 21. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 16, raport bieżący zawiera plan połączenia wraz z załącznikami.

§ 22. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 17, raport bieżący zawiera:

- 1) datę podjęcia uchwały;
- 2) nazwę (firmę), siedzibę, adres i przedmiot działalności podmiotu, z którym następuje połączenie, oraz oznaczenie sądu rejestrowego i numer, pod jakim ten podmiot jest zarejestrowany we właściwym rejestrze;

- 3) przyczyny podjęcia uchwały o połączeniu;
- 4) rodzaj i sposób połączenia;
- 5) ocenę przewidywanych skutków ekonomicznych połączenia;
- 6) dzień bilansowy, na który sporządzono bilanse, na podstawie których ma być dokonane połączenie;
- 7) termin zgłoszenia połączenia do właściwych rejestrów.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię uchwały o połączeniu oraz pisemną opinię biegłego na temat planowanego połączenia, o ile uzyskanie opinii było wymagane.

3. Do raportu bieżącego dołącza się plan połączenia, o którym mowa w art. 499 Kodeksu spółek handlowych, o ile został przygotowany i nie został wcześniej przedstawiony Komisji.

§ 23. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 18, raport bieżący zawiera:

- 1) wskazanie organu dostawcy usług finansowania społecznościowego, który podjął uchwałę;
- 2) datę podjęcia uchwały;
- 3) nazwę (firmę), siedzibę, adres i przedmiot działalności spółek zamierzających uczestniczyć w podziale;
- 4) przyczyny podjęcia uchwały o zamiarze podziału;
- 5) przewidywaną datę podziału.

2. W przypadku złożenia wniosku o ogłoszenie we właściwym dzienniku urzędowym planu podziału do raportu bieżącego dołącza się kopię tego wniosku, a w przypadku gdy wniosek jest składany przez inną spółkę biorącą udział w podziale – informację o dacie złożenia wniosku przez tę spółkę.

§ 24. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 19, raport bieżący zawiera treść pisemnego uzgodnienia wraz z załącznikami.

§ 25. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 20, raport bieżący zawiera plan podziału wraz z załącznikami.

§ 26. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 21, raport bieżący zawiera:

- 1) datę podjęcia uchwały;
- 2) nazwę (firmę), siedzibę, adres i przedmiot działalności spółek uczestniczących w podziale;
- 3) przyczyny podjęcia uchwały o podziale;
- 4) rodzaj i sposób podziału;

- 5) ocenę przewidywanych skutków ekonomicznych podziału;
- 6) dzień bilansowy, na który sporządzono bilans, na podstawie którego podział ma być dokonany;
- 7) termin zgłoszenia podziału do właściwego rejestru.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię uchwały zgromadzenia wspólników lub walnego zgromadzenia o podziale oraz pisemną opinię biegłego na temat planowanego podziału, o ile uzyskanie opinii było wymagane.

3. Do raportu bieżącego dołącza się plan podziału, o którym mowa w art. 534 Kodeksu spółek handlowych, o ile nie został wcześniej przedstawiony Komisji.

§ 27. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 22, raport bieżący zawiera:

- 1) wskazanie organu dostawcy usług finansowania społecznościowego, który podjął uchwałę;
- 2) datę podjęcia uchwały;
- 3) rodzaj przekształcenia;
- 4) przyczyny podjęcia uchwały o zamiarze przekształcenia;
- 5) przewidywaną datę przekształcenia.

§ 28. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 23, raport bieżący zawiera:

- 1) datę podjęcia uchwały;
- 2) przyczyny podjęcia uchwały o przekształceniu;
- 3) rodzaj przekształcenia;
- 4) ocenę przewidywanych skutków ekonomicznych przekształcenia;
- 5) dzień bilansowy, na który sporządzono bilans, na podstawie którego przekształcenie ma być dokonane;
- 6) termin zgłoszenia przekształcenia do właściwego rejestru.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię uchwały zgromadzenia wspólników lub walnego zgromadzenia o przekształceniu, a jeżeli jest wymagane sporządzenie planu przekształcenia – pisemną opinię biegłego rewidenta na temat planu przekształcenia.

3. W przypadku gdy jest wymagane sporządzenie planu przekształcenia, do raportu bieżącego dołącza się plan przekształcenia, o którym mowa w art. 558 Kodeksu spółek handlowych, o ile nie został wcześniej przedstawiony Komisji.

§ 29. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 24, raport bieżący zawiera:

- 1) wskazanie organu dostawcy usług finansowania społecznościowego, który podjął uchwałę;
- 2) datę podjęcia uchwały;
- 3) przyczyny podjęcia uchwały o zmianie w kapitałach własnych zaliczanych do środków własnych dostawcy usług finansowania społecznościowego oraz w pozostałych kapitałach własnych;
- 4) rodzaj, sposób i przewidywany termin zmiany oraz wysokość, o jaką kapitały własne ulegną zmianie.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię uchwały o zmianie w kapitałach własnych dostawcy usług finansowania społecznościowego.

§ 30. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 25, raport bieżący zawiera:

- 1) rodzaj papieru wartościowego;
- 2) wskazanie organu, który podjął uchwałę;
- 3) datę podjęcia uchwały o emisji oraz przewidywany termin jej wykonania;
- 4) wielkość emisji, oznaczenie serii lub transzy i przewidywany termin sprzedaży;
- 5) wartość nominalną oraz cenę emisyjną dłużnych papierów wartościowych;
- 6) przewidywaną łączną wysokość wpływów z emisji;
- 7) warunki wykupu i oprocentowania dłużnych papierów wartościowych;
- 8) przewidziane w warunkach emisji świadczenia niepieniężne;
- 9) wysokość przewidywanych gwarancji lub innych zabezpieczeń, nazwę (firmę) jednostki gwarantującej lub zabezpieczającej oraz sumę jej kapitałów własnych wykazaną w bilansie za ostatni rok obrotowy;
- 10) cel emisji;
- 11) podmioty, do których jest kierowana emisja.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię uchwały właściwego organu dostawcy usług finansowania społecznościowego o emisji dłużnych papierów wartościowych.

3. Po upływie terminu sprzedaży emisji papierów wartościowych, kolejnych serii lub transz przekazuje się, w formie raportu bieżącego, informacje o faktycznie zrealizowanych wpływach pieniężnych i faktycznej wysokości zobowiązań dostawcy usług finansowania społecznościowego z tytułu emisji oraz o uzyskanych gwarancjach lub innych zabezpieczeniach.

§ 31. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 26, raport bieżący zawiera:

- 1) dane o firmie audytorskiej: nazwę (firmę), adres jej siedziby, numer wpisu na listę firm audytorskich;
- 2) datę zawarcia umowy;
- 3) informację, czy dostawca usług finansowania społecznościowego korzystał w przeszłości z usług tej firmy audytorskiej, a jeżeli tak, to w jakim zakresie;
- 4) w przypadku gdy dostawca usług finansowania społecznościowego korzystał z usług firmy audytorskiej bezpośrednio przed zawarciem umowy – datę, od której rozpoczęto korzystanie z usług firmy audytorskiej;
- 5) wskazanie organu, który dokonał wyboru firmy audytorskiej, z którą została zawarta umowa;
- 6) okres, na jaki została zawarta umowa.

§ 32. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 27, raport bieżący zawiera:

- 1) wskazanie strony, która wypowiedziała lub rozwiązała umowę;
- 2) informację o konsekwencjach finansowych wypowiedzenia lub rozwiązania umowy;
- 3) informację o wcześniejszej rezygnacji z wyrażania opinii, opinii negatywnych lub opinii z zastrzeżeniami o prawidłowości i rzetelności sprawozdań finansowych dostawcy usług finansowania społecznościowego, wydanych przez firmę audytorską, której wypowiedzenie lub rozwiązanie dotyczy;
- 4) wskazanie organów zalecających lub akceptujących wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy z firmą audytorską;
- 5) opis rozbieżności, jakie miały miejsce pomiędzy zarządem dostawcy usług finansowania społecznościowego a firmą audytorską, której wypowiedzenie lub rozwiązanie dotyczy, co do interpretacji i stosowania przepisów prawa lub postanowień statutu dotyczących przedmiotu badania, z zaznaczeniem sposobu ich rozstrzygnięcia.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię pisma firmy audytorskiej sporządzonego na prośbę dostawcy usług finansowania społecznościowego i adresowanego do Komisji, w którym firma audytorska potwierdza lub nie potwierdza informacji podanych w raporcie bieżącym.

§ 33. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 28, raport bieżący zawiera:

- 1) datę podjęcia uchwały;
- 2) wskazanie organu zatwierdzającego, który podjął uchwałę.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię uchwały o zatwierdzeniu albo odrzuceniu sprawozdania finansowego za ubiegły rok obrotowy.

§ 34. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 29, raport bieżący zawiera:

- 1) datę naruszenia;
- 2) datę wykrycia naruszenia;
- 3) istotę naruszenia;
- 4) rodzaj działań podjętych w związku z wykryciem naruszenia.

§ 35. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 30, raport bieżący zawiera:

- 1) dane, o których mowa w części H załącznika nr 2 do rozporządzenia, według stanu na dzień wystąpienia tego zdarzenia;
- 2) opis przyczyn naruszenia, o którym mowa w § 5 pkt 30;
- 3) opis działań, jakie dostawca usług finansowania społecznościowego zamierza podjąć w celu przywrócenia stanów zgodnych z wymogami w zakresie określonym w § 5 pkt 30.

2. W przypadku gdy zdarzenie, o którym mowa w § 5 pkt 30, utrzymuje się dłużej niż dzień, raport bieżący jest przekazywany codziennie; w takim przypadku opis działań jest przekazywany w pierwszym raporcie, chyba że w zakresie tych działań nastąpi zmiana zamierzeń dostawcy usług finansowania społecznościowego.

§ 36. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 31, raport bieżący zawiera datę złożenia zawiadomienia lub datę uzyskania informacji o złożeniu zawiadomienia.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię zawiadomienia.

§ 37. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 ust. 1 pkt 32, raport bieżący zawiera:

- 1) wskazanie organu lub sądu, przed którym wszczęto postępowanie;
- 2) wysokość zobowiązań;
- 3) oznaczenie wierzycieli (imię, nazwisko, nazwę lub firmę, siedzibę, adres i przedmiot działalności) wraz z określeniem wysokości zobowiązań dostawcy usług finansowania społecznościowego przypadającej na każdego z nich;
- 4) opis stosunków prawnych, z których wynikają zobowiązania;
- 5) opis powiązań gospodarczych, kapitałowych oraz osobowych wierzycieli z dostawcą usług finansowania społecznościowego.

2. Do zobowiązań, o których mowa w ust. 1, są wliczane zobowiązania dostawcy usług finansowania społecznościowego dochodzone w postępowaniach przed sądem, w których

wydano nieprawomocny wyrok albo postanowienie, lub w postępowaniach administracyjnych niezakończonych decyzją ostateczną.

3. Po uprawomocnieniu się wyroku albo postanowienia sądu lub gdy decyzja administracyjna stanie się ostateczna, raport bieżący zawiera informację o treści tych orzeczeń lub decyzji.

§ 38. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 33, raport bieżący zawiera:

- 1) wskazanie organu lub sądu, przed którym wszczęto postępowanie;
- 2) wysokość wierzytelności;
- 3) oznaczenie dłużników (imię, nazwisko, nazwę lub firmę, siedzibę, adres i przedmiot działalności) wraz z określeniem wysokości wierzytelności dostawcy usług finansowania społecznościowego przypadających od każdego z nich;
- 4) opis stosunków prawnych, z których wynikają wierzytelności;
- 5) opis powiązań gospodarczych, kapitałowych oraz osobowych dłużników z dostawcą usług finansowania społecznościowego.

2. Do wierzytelności, o których mowa w ust. 1, są wliczane wierzytelności dostawcy usług finansowania społecznościowego dochodzone w postępowaniach przed sądem, w których wydano nieprawomocny wyrok albo postanowienie, lub w postępowaniach administracyjnych niezakończonych decyzją ostateczną.

3. Po uprawomocnieniu się wyroku albo postanowienia sądu lub gdy decyzja administracyjna stanie się ostateczna, raport bieżący zawiera informację o treści tych orzeczeń lub decyzji.

§ 39. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 34, raport bieżący zawiera:

- 1) datę i tryb podjęcia decyzji o zamiarze ograniczenia działalności jako dostawca usług finansowania społecznościowego;
- 2) wskazanie zakresu działalności, której wykonywania dostawca usług finansowania społecznościowego zamierza zaprzestać, poprzez odniesienie do czynności, o których mowa w pkt 5 podpunkt 1 lit. a i c załącznika do rozporządzenia delegowanego;
- 3) przyczyny ograniczenia działalności;
- 4) datę planowanego ograniczenia działalności.

§ 40. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 35, raport bieżący zawiera:

- 1) datę i tryb podjęcia decyzji o zamiarze rezygnacji z prowadzenia działalności jako dostawca usług finansowania społecznościowego;

- 2) przyczyny rezygnacji z prowadzenia działalności jako dostawca usług finansowania społecznościowego;
- 3) datę planowanego zaprzestania prowadzenia działalności.

§ 41. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 36, raport bieżący zawiera:

- 1) datę przekroczenia limitu w kwocie 5 000 000 euro, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. c rozporządzenia 2020/1503;
- 2) nazwę właściciela projektu, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. c rozporządzenia 2020/1503;
- 3) wysokość ekspozycji stanowiącej przekroczenie limitu wobec danego właściciela projektu;
- 4) wskazanie nazwy projektu finansowania społecznościowego, którego realizacja przyczyniła się do powstania przekroczenia.

§ 42. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 37, raport bieżący zawiera:

- 1) datę podjęcia uchwały;
- 2) wskazanie organu zatwierdzającego, który podjął uchwałę.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię uchwały.

§ 43. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 38, raport bieżący zawiera:

- 1) datę podjęcia uchwały;
- 2) powód odmówienia udzielenia lub nieudzielenia absolutorium.

2. Do raportu bieżącego dołącza się kopię uchwały.

§ 44. 1. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 39, raport bieżący zawiera:

- 1) opis zdarzenia skutkującego ograniczeniem lub zniesieniem zamiaru co do kontynuowania działalności dostawcy usług finansowania społecznościowego w dającej się przewidzieć przyszłości zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości;
- 2) planowane decyzje dotyczące dalszej działalności dostawcy usług finansowania społecznościowego.

2. W przypadku podjęcia decyzji dotyczącej dalszej działalności dostawcy usług finansowania społecznościowego do raportu bieżącego dołącza się kopię tej decyzji.

§ 45. W przypadku, o którym mowa w § 5 pkt 40, raport bieżący zawiera:

- 1) datę ustanowienia funduszu;
- 2) osoby odpowiedzialne za zarządzanie funduszem;

- 3) politykę, procedury i zasady organizacyjne, o których mowa w rozdziale IV rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/2118 z dnia 13 lipca 2022 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1503 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych w zakresie indywidualnego zarządzania portfelem pożyczek przez dostawców usług finansowania społecznościowego, określające elementy metody stosowanej do oceny ryzyka kredytowego, informacje dotyczące każdego indywidualnego portfela, które należy ujawnić inwestorom, oraz polityki i procedury wymagane w odniesieniu do funduszy zabezpieczających (Dz. Urz. UE L 287 z 08.11.2022, str. 50).

§ 46. Raport bieżący przekazuje się w terminie 3 dni roboczych od wystąpienia zdarzenia lub uzyskania o nim informacji.

Rozdział 3

Okresowe informowanie Komisji

§ 47. Dostawca usług finansowania społecznościowego świadczący usługę ułatwiania udzielania pożyczek informuje Komisję o zmianach w zakresie, o którym mowa w pkt 5 podpunkt 1 lit. e oraz f i podpunkt 2 i 3, pkt 6 podpunkt 2–4, pkt 7–11, 14, 16, 18 i 19 załącznika do rozporządzenia delegowanego.

§ 48. Dostawca usług finansowania społecznościowego świadczący usługę indywidualnego zarządzania portfelem pożyczek przekazuje co roku informacje o istotnych zmianach w poprzednim roku kalendarzowym w zakresie:

- 1) modelu biznesowego prowadzonej działalności;
- 2) zasad zlecania wykonywania funkcji związanych ze świadczeniem usługi indywidualnego zarządzania portfelem pożyczek oraz zasad zarządzania ryzykiem związanym z takim zleceniem;
- 3) procesów i metod wewnętrznych, o których mowa w art. 6 ust. 2 rozporządzenia 2020/1503;
- 4) wzorów pełnomocnictw, o których mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia 2020/1503, udzielanych przez inwestora;
- 5) środków ograniczania ryzyka, o których mowa w art. 6 ust. 4 lit. e rozporządzenia 2020/1503, których dostawca usług finansowania społecznościowego wymaga od właścicieli projektów oraz stosowanych rozwiązań służących zapewnieniu dywersyfikacji

portfela pożyczek w celu uniknięcia ryzyka nadmiernej koncentracji względem pojedynczego pożyczkobiorcy.

§ 49. 1. Dostawca usług finansowania społecznościowego świadczący usługę indywidualnego zarządzania portfelem pożyczek przekazuje kwartalnie informacje o istotnych zmianach w zakresie:

- 1) systemów i mechanizmów kontroli, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia 2020/1503 przyjętych na potrzeby zarządzania ryzykiem i modelowania finansowego w odniesieniu do tej usługi;
- 2) systemów i mechanizmów kontroli, o których mowa w art.4 ust 2 rozporządzenia 2020/1503, zapewniających przestrzeganie wymogów określonych w art. 6 ust. 1–3 rozporządzenia 1503/2020;
- 3) systemów i mechanizmów kontroli zapewniających dostarczanie inwestorom informacji, o których mowa w art. 6. ust. 4 rozporządzenia 1503/2020;
- 4) systemów i mechanizmów kontroli, o których mowa w art. 4 ust 2 rozporządzenia 2020/1503, zapewniających zarządzanie danym portfelem pożyczek zgodnie z parametrami przedstawionymi przez inwestorów oraz podejmowanie kroków w celu uzyskania możliwie najlepszego wyniku dla tych inwestorów;
- 5) procesu decyzyjnego, o którym mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia 2020/1503 w zakresie wykonania otrzymanych pełnomocnictw dotyczących indywidualnego zarządzania portfelem pożyczek;
- 6) polityk, procedur i zasad organizacyjnych, o których mowa w rozdziale IV rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/2118 z dnia 13 lipca 2022 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1503 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych w zakresie indywidualnego zarządzania portfelem pożyczek przez dostawców usług finansowania społecznościowego, określające elementy metody stosowanej do oceny ryzyka kredytowego, informacje dotyczące każdego indywidualnego portfela, które należy ujawnić inwestorom, oraz polityki i procedury wymagane w odniesieniu do funduszy zabezpieczających;
- 7) wynikach funduszu zabezpieczającego.

2. Przez istotną zmianę, o której mowa w ust. 1, rozumie się każdą zmianę wpływającą na poziom ryzyka, skuteczność kontroli, jakość modelowania i zarządzania portfelem pożyczek lub na jakość procesu decyzyjnego.

§ 50. 1. Dostawca usług finansowania społecznościowego przekazuje Komisji półroczne sprawozdanie z działalności.

2. Sprawozdanie z działalności jest sporządzane za każde półrocze roku kalendarzowego.

3. Jeżeli dostawca usług finansowania społecznościowego rozpoczął odpowiednio działalność w maju, czerwcu, listopadzie albo grudniu, dane za okres, o którym mowa w ust. 2, można połączyć z danymi wykazywanymi w sprawozdaniu z działalności za okres następny.

4. Dostawca usług finansowania społecznościowego sporządza półroczne sprawozdanie z działalności zgodnie z wzorem określonym w załączniku nr 1 do rozporządzenia oraz w przypadku świadczenia usługi ułatwiania udzielania pożyczek zgodnie z wzorem określonym w załączniku nr 4 do rozporządzenia.

§ 51. 1. Dostawca usług finansowania społecznościowego przekazuje Komisji sprawozdanie kwartalne oraz roczne sprawozdanie finansowe.

2. Sprawozdania kwartalne oraz roczne sprawozdania finansowe są sporządzane na podstawie ksiąg rachunkowych oraz innych danych przechowywanych na trwałych nośnikach informacji.

§ 52. 1. Dane zawarte w sprawozdaniu kwartalnym w postaci bilansu oraz rachunku zysków i strat przedstawia się zgodnie z wzorem przedstawionym w załączniku nr 1 do ustawy o rachunkowości. W zakresie pozostałych danych przedstawia się je zgodnie z wzorem określonym w załączniku nr 2.

2. Sprawozdanie kwartalne sporządza się zgodnie z obowiązującymi zasadami rachunkowości, z zastosowaniem zasad wyceny aktywów i pasywów oraz ustalania wyniku finansowego netto, określonych na dzień bilansowy.

3. Sprawozdanie kwartalne sporządza się narastająco od początku roku obrotowego.

4. W przypadku zmiany zastosowanych metod wykazywania danych zawartych w sprawozdaniu kwartalnym sporządza się notę objaśniającą, w której przedstawia się informacje zapewniające porównywalność danych, o których mowa w ust. 1.

§ 53. 1. Roczne sprawozdanie finansowe sporządza się w sposób zapewniający porównywalność danych bieżącego roku obrotowego z danymi przedstawionymi za poprzedni rok obrotowy.

2. Dostawca usług finansowania społecznościowego dołącza do sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, sprawozdanie z badania tego sprawozdania oraz sprawozdanie z działalności, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy o rachunkowości.

§ 54. 1. Dostawca usług finansowania społecznościowego prowadzący działalność, o której mowa w art. 2 ust. 1 lit. a pkt (ii) rozporządzenia 2020/1503, przekazuje Komisji kwartalne sprawozdanie z działalności sprzedażowej.

2. Kwartalne sprawozdanie z działalności sprzedażowej jest sporządzane za każdy kwartał roku kalendarzowego.

3. W przypadku nierozpoczęcia działalności z początkiem kwartału kwartalne sprawozdanie z działalności sprzedażowej zawiera dane za okres od rozpoczęcia działalności do końca kwartału, w którym działalność rozpoczęto.

4. Kwartalne sprawozdanie z działalności sprzedażowej jest sporządzane zgodnie z wzorem określonym w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

§ 55. Dostawca usług finansowania społecznościowego przekazuje Komisji wyniki przeprowadzonego przeglądu, o którym mowa w art. 4 ust. 3 rozporządzenia 2020/1503.

§ 56. 1. Sprawozdanie, o którym mowa w § 50 przekazuje się w terminie 6 tygodni od dnia zakończenia każdego półrocza kalendarzowego.

2. Sprawozdanie kwartalne, o którym mowa w § 51 ust. 1, przekazuje się w terminie 20 dni od dnia zakończenia okresu sprawozdawczego, którego dotyczy.

3. Roczne sprawozdanie finansowe, o którym mowa w § 51 ust. 1, wraz z dokumentami, o których mowa w § 53 ust. 2, przekazuje się niezwłocznie po zakończeniu badania sprawozdania finansowego przez biegłego rewidenta, nie później jednak niż na 15 dni przed terminem zwyczajnego walnego zgromadzenia dokonującego zatwierdzenia sprawozdania finansowego. W przypadku gdy opinia o badanym sprawozdaniu jest opinią z zastrzeżeniem, opinią negatywną lub biegły rewident odstąpił od wydania opinii, sprawozdanie przekazuje się niezwłocznie po zakończeniu badania sprawozdania finansowego.

4. Kwartalne sprawozdanie z działalności sprzedażowej, o którym mowa w § 54, przekazuje się w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po kwartale objętym sprawozdaniem.

5. Informacje, o których mowa w § 55, przekazuje się w terminie 3 dni roboczych po dokonaniu przeglądu, o którym mowa w art. 4 ust. 3 rozporządzenia 2020/1503.

6. Informacje, o których mowa w § 47 ust. 1 przekazuje się w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia danego roku kalendarzowego.

7. Informacje, o których mowa w § 48 przekazuje się w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia danego roku kalendarzowego.

8. Informacje, o których mowa w § 49 ust. 1 przekazuje się w terminie 20 dni od dnia zakończenia okresu, którego dotyczą.

Rozdział 9

Przepis końcowy

§ 57. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.⁴⁾

MINISTER FINANSÓW

⁴⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów w sprawie szczegółowego zakresu i terminów przekazywania Komisji Nadzoru Finansowego informacji i dokumentów przez dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsiębiorstw gospodarczych oraz wzorów raportów i sprawozdań służących do przekazywania tych informacji (Dz. U. poz. ...), które utraci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z art. ... ustawy z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. poz. ...).

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Finansów
z dnia
(poz.)

Załącznik nr 1

WZÓR

PÓŁROCZNE SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI DOSTAWCY USŁUG
FINANSOWANIA SPOŁECZNOŚCIOWEGO (PRN)

Okres sprawozdawczy: od do

Data przekazania

Kod LEI

1.1. Podstawowe informacje o dostawcy usług finansowania społecznościowego: pełna nazwa podmiotu składającego sprawozdanie, adres siedziby (kod pocztowy, miejscowość, ulica, numer) telefon, e-mail, NIP, REGON, adres strony internetowej.

1.2. Wskazanie państw członkowskich na terytorium, których odbywa się świadczenie usług finansowania społecznościowego według stanu na koniec okresu sprawozdawczego, zgodnie z wzorem określonym w tabeli nr 1.

1.3. Podać listę pracowników podmiotu prowadzącego działalność świadczenia usług finansowania społecznościowego (imię, nazwisko, pełniona funkcja), z którymi w okresie sprawozdawczym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, wraz z datą rozwiązania stosunku pracy oraz uzasadnieniem faktycznych podstaw rozwiązania umowy, zgodnie z wzorem określonym w tabeli nr 2.

3.1. Podać liczbę, przedmiot, daty kontroli przeprowadzonych w okresie sprawozdawczym w ramach wewnętrznych mechanizmów kontrolnych, jak również dane dotyczące obszaru działalności będącego przedmiotem kontroli, wykazu dokumentów podlegających kontroli, naruszeń przepisów prawa w zakresie usług finansowania społecznościowego stwierdzonych w toku kontroli, wydanych zaleceń, jednostki odpowiedzialnej za realizację zaleceń, terminu realizacji zaleceń, zgodnie z wzorem określonym w tabeli nr 3.

3.2. Podać termin i opis sposobu wykonania zaleceń, zrealizowanych w okresie sprawozdawczym, zgodnie z wzorem określonym w tabeli nr 4.

4. Przekazać w formie załącznika zakładowy plan kont obowiązujący w okresie sprawozdawczym.

5. Podać imię i nazwisko osoby odpowiedzialnej za prowadzenie ksiąg rachunkowych. W przypadku, gdy prowadzenie ksiąg rachunkowych powierzono podmiotowi zewnętrznemu należy podać imię i nazwisko osoby odpowiedzialnej za realizację umowy przez podmiot zewnętrzny. Dane należy przekazać według stanu na koniec okresu sprawozdawczego, zgodnie z wzorem określonym w tabeli nr 5.

6. Podać, ile razy w okresie sprawozdawczym pracownicy zgłaszali właściwej komórce wewnętrznej fakt utraty dokumentu, projektu dokumentu, jego kopii lub innego nośnika

informacji, zawierającego informację poufną lub stanowiącą tajemnicę zawodową oraz wskazać wyniki postępowania wyjaśniającego zgodnie z wzorem określonym w tabeli nr 6.

7. Podać liczbę reklamacji złożonych przez klientów zgodnie z wzorem określonym w tabeli nr 7 i 7a.

8.1. Wskazać miejsca, adresy i rodzaje archiwów, a także imię i nazwisko oraz funkcję osoby odpowiedzialnej za prowadzenie archiwów.

8.2. Wskazać system informatyczny dostawcy usług finansowania społecznościowego objęty w okresie sprawozdawczym awarią, datę awarii i czas jej trwania, opisać przyczyny i skutki awarii wraz ze wskazaniem usług, na świadczenie których wpłynęła awaria oraz działania podjęte w celu zapobieżenia takim awariom w przyszłości, zgodnie z wzorem określonym w tabeli nr 8.

9.1. Podać liczbę umów outsourcingu funkcji operacyjnych w rozumieniu art. 9 rozporządzenia 2020/1503 obowiązujących na początek i koniec okresu sprawozdawczego zgodnie z wzorem określonym w tabeli nr 9.

9.2. Podać wykaz umów outsourcingu funkcji operacyjnych obowiązujących w okresie sprawozdawczym, wraz z nazwą podmiotu, z którym zawarto umowę outsourcingu, datą zawarcia umowy, datą zmiany umowy, datą rozwiązania umowy, przedmiotem umowy/rodzajem usługi, zgodnie z wzorem określonym w tabeli nr 10.

10. Podać wykaz nowych lub zmienionych regulacji wewnętrznych w okresie sprawozdawczym, ze wskazaniem daty przyjęcia oraz wejścia w życie, zgodnie z wzorem określonym w tabeli nr 11.

11. Podać zidentyfikowane w okresie sprawozdawczym konflikty interesów zgodnie z wzorem określonym w tabeli nr 12.

12. Przekazać w formie załącznika schemat struktury organizacyjnej według stanu na początek oraz koniec okresu sprawozdawczego.

Podpisy osób sporządzających i zatwierdzających sprawozdanie

Wzór tabeli nr 1

Nazwy państw członkowskich Czynności na terytorium, których odbywa się świadczenie usług finansowania społecznościowego

Wzór tabeli nr 2

Imię	Nazwisko	Pełniona funkcja	Data rozwiązania stosunku pracy	Faktyczne podstawy rozwiązania umowy
------	----------	------------------	---------------------------------	--------------------------------------

Wzór Tabeli nr 3

Lp.	Przedmiot kontroli	Jednostka organizacyjna objęta kontrolą	Data od	Data do	Obszar działalności będący przedmiotem kontroli	Wykaz dokumentów i regulacji podlegających kontroli	Stwierdzone naruszenia przepisów prawa	Opis wydanych zaleceń	Jednostka odpowiedzialna za realizację zaleceń	Termin, do którego powinny zostać wykonane zalecenia
-----	--------------------	---	---------	---------	---	---	--	-----------------------	--	--

Wzór tabeli nr 4

Lp.	Przedmiot kontroli	Jednostka organizacyjna objęta kontrolą	Data od	Data do	Stwierdzone naruszenia przepisów prawa	Opis wydanych zaleceń	Termin, do którego powinny zostać wykonane zalecenia	Jednostka odpowiedzialna za realizację zaleceń	Opis sposobu wykonania zaleceń	Termin wykonania zaleceń
-----	--------------------	---	---------	---------	--	-----------------------	--	--	--------------------------------	--------------------------

Wzór tabeli nr 5

Imię	Nazwisko	Czy prowadzenie ksiąg zostało powierzone podmiotowi zewnętrznemu	Nazwa podmiotu zewnętrznego, któremu powierzono prowadzenie ksiąg	Data zawarcia umowy, zgodnie z którą powierzono prowadzenie ksiąg
------	----------	--	---	---

Wzór tabeli nr 6

Liczba zgłoszeń	wyniki postępowania wyjaśniającego
-----------------	------------------------------------

Wzór tabeli nr 7

Lp.		Liczba reklamacji, które wpłynęły do podmiotu w okresie sprawozdawczym,	Łączna liczba reklamacji rozpatrzonych w okresie sprawozdawczym,		
			Uwzględniające całkowicie roszczenia klientów	Uwzględniające częściowo roszczenia klientów	Nieuwzględniające roszczeń klientów
1	Łączna liczba reklamacji,				
2	Liczba reklamacji w podziale na usługi*:				
2.1.	ułatwianie udzielania pożyczek				
2.2.	subemisję bez gwarancji przejęcia emisji, oraz przyjmowanie i przekazywanie zleceń klientów				
2.3.	usługi przechowywania aktywów				

2.4.	usługi płatnicze				
2.5.	zarządzanie portfelem pożyczek				
3	Liczba reklamacji w podziale na przedmiot				
3.1	Reklamacje związane z procesem sprzedaży instrumentów **				
3.2.	Reklamacje związane z systemami i rozwiązaniami technicznymi występującymi w podmiocie				
3.3.	Reklamacje związane z procedurami, regulaminami funkcjonującymi w podmiocie, warunkami umowy, kosztami i opłatami				
3.4.	Inne				

* Z uwzględnieniem, że jedna reklamacja może dotyczyć więcej niż jednej usługi, a także przedmiotem jednej reklamacji może być więcej niż jeden rodzaj zdarzenia

** W szczególności niedostateczna/błędna informacja o produkcie, niedostosowanie produktu do potrzeb klienta

Wzór tabeli nr 7a

Zestawienie pięciu największych reklamacji pod względem wartości uznanych roszczeń klientów, które zostały rozpatrzone w okresie sprawozdawczym*						
Lp.	Usługi, których dotyczy reklamacja**	Nazwa instrumentu, których dotyczy reklamacja	Przedmiot reklamacji***	Kwota roszczeń, które zgłosił klient w momencie składania reklamacji (w PLN)	Kwota uznanych roszczeń (wyplacona lub do wypłacenia) (w PLN)	Uwagi
1						
2						
3						
4						
5						
Pozostałe****						

*Należy wykazać wartość uznanych roszczeń przez podmiot sprawozdający na rzecz klientów, także w przypadku, gdy nie zostały one jeszcze klientowi wypłacone

** Zgodnie z rodzajami usług wyszczególnionymi w tabeli 9

*** Zgodnie podziałem ze względu na przedmiot reklamacji wyszczególniony w tabeli 9

**** Należy podać łączną kwotę uznanych roszczeń dla pozostałych reklamacji (bez uwzględnienia 5 o największej wartości), które zostały rozpatrzone w okresie sprawozdawczym

Wzór tabeli nr 8

Data awarii od	Data awarii do	System informatyczny objęty awarią	Przyczyny awarii	Skutki awarii dla podmiotu i klientów	Usługi na świadczenie których wpłynęła awaria	Podjęte działania w celu zapobieżenia takim awariom w przyszłości	Uwagi
----------------	----------------	------------------------------------	------------------	---------------------------------------	---	---	-------

Wzór tabeli nr 9

	Stan na początek okresu sprawozdawczego	Stan na koniec okresu sprawozdawczego
Liczba umów outsourcingu		

Wzór tabeli nr 10

Lp.	Nazwa podmiotu, z którym zawarto umowę outsourcingu	Kraj siedziby podmiotu, z którym zawarto umowę outsourcingu	Data zawarcia umowy	Daty zmiany umowy	Data rozwiązania umowy	Przedmiot umowy/rodzaj usługi
-----	---	---	---------------------	-------------------	------------------------	-------------------------------

Wzór tabeli nr 11

Nazwa regulacji	Data przyjęcia	Data wejścia w życie	Regulacja zmieniona*	Regulacja nowa*
-----------------	----------------	----------------------	----------------------	-----------------

*Zaznaczyć tak/nie lub x

Wzór tabeli nr 12

Ogólny charakter i źródło konfliktu interesów	Nazwa usługi której konflikt interesów dotyczy	Jednostki organizacyjne których konflikt dotyczy	Działania jakie podjęto w celu ograniczenia konfliktu interesów
---	--	--	---

WZÓR

SPRAWOZDANIE KWARTALNE (KDF)

Okres sprawozdawczy: (kwartał) (rok)

Dane identyfikacyjne podmiotu sprawozdającego:

KDF CZĘŚĆ A		
Wyszczególnienie		Stan na ostatni dzień okresu sprawozdawczego
A. Aktywa trwałe	01	
I. Wartości niematerialne i prawne	02	
II. Rzeczowe aktywa trwałe	03	
III. Należności długoterminowe	04	
IV. Inwestycje długoterminowe	05	
V. Długoterminowe rozliczenia międzyokresowe	06	
1. Aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego	07	
2. Inne rozliczenia międzyokresowe	08	
B. Aktywa obrotowe	09	
I. Zapasy	10	
II. Należności krótkoterminowe	11	
III. Inwestycje krótkoterminowe	12	
1. Krótkoterminowe aktywa finansowe	13	
a) udziały lub akcje	14	
b) inne papiery wartościowe	15	
c) udzielone pożyczki	16	
d) inne krótkoterminowe aktywa finansowe	17	

e) środki pieniężne i inne aktywa pieniężne	18	
2. Inne inwestycje krótkoterminowe	19	
IV. Krótkoterminowe rozliczenia międzyokresowe	20	
C. Należne wpłaty na kapitał (fundusz) podstawowy	21	
D. Udziały (akcje) własne	22	
KDF CZĘŚĆ B		
Wyszczególnienie		Stan na ostatni dzień okresu sprawozdawczego
A. Kapitał (fundusz) własny	23	
I. Kapitał (fundusz) podstawowy	24	
II. Kapitał (fundusz) zapasowy, w tym:	25	
- nadwyżka wartości sprzedaży (wartości emisyjnej) nad wartością nominalną udziałów (akcji)	26	
III. Kapitał (fundusz) z aktualizacji wyceny	27	
IV. Pozostałe kapitały (fundusze) rezerwowe, w tym:	28	
- utworzone zgodnie z umową (statutem) spółki	29	
- na udziały (akcje) własne	30	
V. Zysk (strata) z lat ubiegłych	31	
VI. Zysk (strata) netto	32	
VII. Odpisy z zysku netto w ciągu roku obrotowego (wielkość ujemna)	33	
B. Zobowiązania i rezerwy na zobowiązania	34	
I. Rezerwy na zobowiązania	35	
1. Rezerwa z tytułu odroczonego podatku dochodowego	36	
2. Rezerwa na świadczenia emerytalne i podobne	37	

3. Pozostałe rezerwy	38	
II. Zobowiązania długoterminowe	39	
III. Zobowiązania krótkoterminowe	40	
IV. Rozliczenia międzyokresowe	41	
KDF CZĘŚĆ C (dla podmiotów stosujących wariant kalkulacyjny)		
Wyszczególnienie		Stan na ostatni dzień okresu sprawozdawczego
A. Przychody netto ze sprzedaży produktów, towarów i materiałów	42	
I. Przychody netto ze sprzedaży produktów	43	
II. Przychody netto ze sprzedaży towarów i materiałów	44	
B. Koszty sprzedanych produktów, towarów i materiałów, w tym:	45	
I. Koszt wytworzenia sprzedanych produktów	46	
II. Wartość sprzedanych towarów i materiałów	47	
C. Zysk (strata) brutto ze sprzedaży (A-B)	48	
D. Koszty sprzedaży	49	
E. Koszty ogólnego zarządu	50	
F. Zysk (strata) ze sprzedaży (C-D-E)	51	
G. Pozostałe przychody operacyjne	52	
I. Zysk z tytułu rozchodu niefinansowych aktywów trwałych	53	
II. Dotacje	54	
III. Aktualizacja wartości aktywów niefinansowych	55	
IV. Inne przychody operacyjne	56	
H. Pozostałe koszty operacyjne	57	
I. Strata z tytułu rozchodu niefinansowych aktywów trwałych	58	
II. Aktualizacja wartości aktywów niefinansowych	59	

III. Inne koszty operacyjne	60	
I. Zysk (strata) z działalności operacyjnej (F+G-H)	61	
J. Przychody finansowe	62	
I. Dywidendy i udziały w zyskach	63	
II. Odsetki	64	
III. Zysk z tytułu rozchodu aktywów finansowych, w tym:	65	
IV. Aktualizacja wartości aktywów finansowych	66	
V. Inne	67	
K. Koszty finansowe	68	
I. Odsetki	69	
II. Strata z tytułu rozchodu aktywów finansowych, w tym:	70	
III. Aktualizacja wartości aktywów finansowych	71	
IV. Inne	72	
L. Zysk (strata) brutto (I+J-K)	73	
M. Podatek dochodowy	74	
N. Pozostałe obowiązkowe zmniejszenia zysku (zwiększenia straty)	75	
O. Zysk (strata) netto (L-M-N)	76	
KDF CZĘŚĆ D (dla podmiotów stosujących wariant porównawczy)		
Wyszczególnienie		Stan na ostatni dzień okresu sprawozdawczego
A. Przychody netto ze sprzedaży i zrównane z nimi	77	
I. Przychody netto ze sprzedaży produktów	78	
II. Zmiana stanu produktów (zwiększenie - wartość dodatnia, zmniejszenie - wartość ujemna)	79	
III. Koszt wytworzenia produktów na własne potrzeby jednostki	80	
IV. Przychody netto ze sprzedaży towarów i materiałów	81	

B. Koszty działalności operacyjnej	82	
I. Amortyzacja	83	
II. Zużycie materiałów i energii	84	
III. Usługi obce	85	
IV. Podatki i opłaty	86	
V. Wynagrodzenia	87	
VI. Ubezpieczenia społeczne i inne świadczenia	88	
VII. Pozostałe koszty rodzajowe	89	
VIII. Wartość sprzedanych towarów i materiałów	90	
C. Zysk (strata) ze sprzedaży (A-B)	91	
D. Pozostałe przychody operacyjne	92	
I. Zysk z tytułu rozchodu niefinansowych aktywów trwałych	93	
II. Dotacje	94	
III. Aktualizacja wartości aktywów niefinansowych	95	
IV. Inne przychody operacyjne	96	
E. Pozostałe koszty operacyjne	95	
I. Strata z tytułu rozchodu niefinansowych aktywów trwałych	98	
II. Aktualizacja wartości aktywów niefinansowych	99	
III. Inne koszty operacyjne	100	
F. Zysk (strata) z działalności operacyjnej (C+D-E)	101	
G. Przychody finansowe	102	
I. Dywidendy i udziały w zyskach	103	
II. Odsetki	104	
III. Zysk z tytułu rozchodu aktywów finansowych	105	
IV. Aktualizacja wartości aktywów finansowych	106	

V. Inne	107	
H. Koszty finansowe	108	
I. Odsetki	109	
II. Strata z tytułu rozchodu aktywów finansowych	110	
III. Aktualizacja wartości aktywów finansowych	111	
IV. Inne	112	
I. Zysk (strata) brutto (F+G-H)	113	
J. Podatek dochodowy	114	
K. Pozostałe obowiązkowe zmniejszenia zysku (zwiększenia straty)	115	
L. Zysk (strata) netto (I-J-K)	116	

KDF CZĘŚĆ E - Należności przeterminowane			
Wyszczególnienie		Stan na ostatni dzień okresu sprawozdawczego	Stan na ostatni dzień okresu sprawozdawczego
1		należności w wartości brutto	należności w wartości po pomniejszeniu o odpisy aktualizujące
1. Należności nieprzeterminowane	117		
2. Należności przeterminowane, w tym:	118		
2.1. Do 30 dni	119		
2.2. Powyżej 30 dni do 90 dni	120		
2.3. Powyżej 90 dni do 180 dni	121		
2.4. Powyżej 180 dni do roku	122		
2.5. Powyżej roku	123		
KDF CZĘŚĆ F - Zobowiązania przeterminowane			

Wyszczególnienie		Stan na ostatni dzień okresu sprawozdawczego	Stan na ostatni dzień okresu sprawozdawczego
1		zobowiązania łącznie	zobowiązania z tytułu kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych dłużnych papierów wartościowych
1. Zobowiązania nieprzeterminowane	124		
2. Zobowiązania przeterminowane, w tym:	125		
2 1. Do 30 dni	126		
2 2. Powyżej 30 dni do 90 dni	127		
2 3. Powyżej 90 dni do 180 dni	128		
2.4. Powyżej 180 dni do roku	129		
2 5. Powyżej roku	130		
KDF CZĘŚĆ G - Przewidywane naruszenia rozporządzenia 2020/1503			
Wyszczególnienie			
1. Wskazanie przepisów rozporządzenia 2020/1503, których naruszenie jest przewidywane	131		
2. Przewidywany termin naruszenia rozporządzenia 2020/1503	132		
3. Przyczyny przewidywanego naruszenia rozporządzenia 2020/1503	133		
KDF CZĘŚĆ H- wybrane dane dot. wymogów ostrożnościowych, o którym mowa w art. 11 ust. 1			
Wartość kosztów stałych	134		

Wartość wymogu, o którym mowa w art. 11 ust. 1 lit. a (w PLN)	135	
Wartość wymogu ostrożnościowego	136	
Wartość polisy ubezpieczeniowej	137	
Wartość środków własnych	138	
Wartość ostrożnościowych środków ochrony	139	
Nadwyżka ostrożnościowych środków ochrony nad wymóg określony w art. 11 ust. 1 rozporządzenia 2020/1503	140	

Miejsce i data sporządzenia sprawozdania

Sprawozdanie sporządził: (imię i nazwisko)

(stanowisko)

(podpis)

(telefon/e-mail służbowy)

(data)

Sprawozdanie akceptował: (imię i nazwisko)

(stanowisko)

(podpis)

(data)

INSTRUKCJA

dotycząca sprawozdania kwartalnego (KDF)

CZĘŚCI A-D

1. A-D (wiersze od 1 do 116) uzupełnia się zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o rachunkowości.

CZĘŚĆ E

2. W wierszu 117 podaje się wartość należności nieprzeterminowanych w wartości brutto oraz oddzielnie w wartości po pomniejszeniu o odpisy aktualizujące.

3. W wierszu 118 podaje się wartość należności przeterminowanych w wartości brutto oraz oddzielnie w wartości po pomniejszeniu o odpisy aktualizujące, stanowiącą sumę wartości wykazanych w wierszach 119-123.

4. W wierszu 119 podaje się należności przeterminowane dostawcy usług finansowania społecznościowego do 30 dni w wartości brutto oraz oddzielnie w wartości po pomniejszeniu o odpisy aktualizujące.

5. W wierszu 120 podaje się należności przeterminowane dostawcy usług finansowania społecznościowego pomniejszeniu o odpisy aktualizujące.

6. W wierszu 121 podaje się należności przeterminowane dostawcy usług finansowania społecznościowego powyżej 90 dni, nie więcej niż 180 dni, w wartości brutto oraz oddzielnie w wartości po pomniejszeniu o odpisy aktualizujące.

7. W wierszu 122 podaje się należności przeterminowane dostawcy usług finansowania społecznościowego powyżej 180 dni, nie więcej niż rok, w wartości brutto oraz oddzielnie w wartości po pomniejszeniu o odpisy aktualizujące.

8. W wierszu 123 podaje się należności przeterminowane dostawcy usług finansowania społecznościowego powyżej roku w wartości brutto oraz oddzielnie w wartości po pomniejszeniu o odpisy aktualizujące.

CZEŚĆ F

9. W wierszu 124 podaje się wartość zobowiązań nieprzeterminowanych w kwocie zobowiązań łącznych oraz oddzielnie zobowiązań z tytułu kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych dłużnych papierów wartościowych.

10. W wierszu 125 podaje się wartość zobowiązań przeterminowanych w kwocie zobowiązań łącznych oraz oddzielnie zobowiązań z tytułu kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych dłużnych papierów wartościowych, stanowiących sumę wartości wykazanych w wierszach 126-130.

11. W wierszu 126 podaje się zobowiązania przeterminowane dostawcy usług finansowania społecznościowego do 30 dni w kwocie zobowiązań łącznych oraz oddzielnie zobowiązań z tytułu kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych dłużnych papierów wartościowych.

12. W wierszu 127 podaje się zobowiązania przeterminowane dostawcy usług finansowania społecznościowego powyżej 30 dni, nie więcej niż 90 dni, w kwocie zobowiązań łącznych oraz oddzielnie zobowiązań z tytułu kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych dłużnych papierów wartościowych.

13. W wierszu 128 podaje się zobowiązania przeterminowane dostawcy usług finansowania społecznościowego powyżej 90 dni, nie więcej niż 180 dni, w kwocie zobowiązań łącznych oraz oddzielnie zobowiązań z tytułu kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych dłużnych papierów wartościowych.

14. W wierszu 129 podaje się zobowiązania przeterminowane dostawcy usług finansowania społecznościowego powyżej 180 dni, nie więcej niż rok, w kwocie zobowiązań łącznych oraz oddzielnie zobowiązań z tytułu kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych dłużnych papierów wartościowych.

15. W wierszu 130 podaje się zobowiązania przeterminowane dostawcy usług finansowania społecznościowego powyżej roku w kwocie zobowiązań łącznych oraz oddzielnie zobowiązań z tytułu kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych dłużnych papierów wartościowych.

CZĘŚĆ G

16. W wierszach 131, 132 i 133 podaje się informację o przewidywanym w okresie najbliższych 30 dni niespełnieniu wymogów ostrożnościowych określonych w rozporządzeniu 2020/1503.

Część H

17. W wierszu 134 podaje się wartość kosztów stałych, o której mowa w art. 11 ust. 1 lit b rozporządzenia 2020/1503 obliczoną w sposób wskazany w ust. 8 tego artykułu.

18. W wierszu 135 podaje się wartość wymogu, o którym mowa w art. 11 ust. 1 lit. a (w PLN) – wartość przeliczona z EUR na PLN po odpowiednim kursie.

19. W wierszu 136 podaje się wartość wymogu ostrożnościowego

20. W wierszu 137 podaje się wartość polisy ubezpieczeniowej, o której mowa w art. 11 ust. 2 lit. b rozporządzenia 2020/1503, która spełnia warunki określone w art. 11 ust. 6 i 7 rozporządzenia 2020/1503.

21. W wierszu 138 podaje się wartość środków własnych, o których mowa w art. 11 ust. 2 lit. a rozporządzenia 2020/1503.

22. W wierszu 139 podaje się wartość ostrożnościowych środków ochrony, o których mowa w art. 11 ust. 1 rozporządzenia 2020/1503.

23. W wierszu 140 podaje się wartość nadwyżka ostrożnościowych środków ochrony (wiersz 139) nad wymóg określony w art. 11 ust. 1 rozporządzenia 2020/1503 (wiersz 135).

WZÓR

KWARTALNE SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI SPRZEDAŻOWEJ

Okres sprawozdawczy: (kwartał) (rok)

Dane identyfikacyjne podmiotu sprawozdającego:

Tabela: Informacje dotyczące świadczonych usług w zakresie finansowania społecznościowego

1	2	3	4	5	6
Lp.	Nazwa lub imię i nazwisko właściciela projektu	Identyfikator właściciela projektu	Unikalny identyfikator oferty	Rodzaj finansowania (udziałowe/pożyczkowe)	Sektor
1					
2					
3					
(...)					
Razem					

Tabela: Informacje dotyczące świadczonych usług w zakresie finansowania społecznościowego (ciąg dalszy tabeli)

7	8	9	10
Pozyskana kwota			
Inwestor niedoświadczony	Inwestor doświadczony	Inwestor doświadczony będący klientem profesjonalnym	Właściciel projektu

Tabela: Informacje dotyczące świadczonych usług w zakresie finansowania społecznościowego (ciąg dalszy tabeli)

11	12	13	14
Łączna liczba inwestorów			
Inwestor niedoświadczony	Inwestor doświadczony	Inwestor doświadczony będący klientem profesjonalnym	Właściciel projektu

Tabela: Informacje dotyczące świadczonych usług w zakresie finansowania społecznościowego (ciąg dalszy tabeli)

15	16	17
Czy w informacjach skierowanych do potencjalnych inwestorów zawarta została informacja, z której wynika, że inwestycja jest zrównoważona lub bierze pod uwagę czynniki zrównoważonego rozwoju lub że uwzględnia ryzyko dla zrównoważonego rozwoju [tak/nie]	Wynagrodzenie otrzymane przez podmiot sprawozdający od właściciela projektu	Dodatkowe objaśnienia

INSTRUKCJA

Dotycząca kwartalnego sprawozdania z działalności sprzedażowej

1. W sprawozdaniu w zakresie świadczenia usług finansowania społecznościowego podmiot świadczący taką usługę wykazuje dane o projektach sfinansowanych za jego pośrednictwem.
2. Należy wykazać dane dla projektów zakończonych w danym okresie sprawozdawczym.
3. Każdy projekt należy wykazać w odrębnym wierszu tabeli.
4. W przypadku wartości denominowanych w walutach obcych, należy przedstawić wartość w walucie polskiej, dokonując przeliczenia wg średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego na ostatni dzień okresu objętego sprawozdaniem.
5. W kolumnie 3 należy podać, w przypadku osób prawnych, kod LEI. W przypadku braku kodu LEI, należy podać nr KRS. W przypadku osób fizycznych w kolumnie 3 należy podać nr PESEL.
6. W kolumnie 4 należy wskazać unikatowy identyfikator oferty finansowania społecznościowego:
 - 1) kod LEI – w przypadku gdy właścicielem projektu jest osoba prawna;
 - 2) identyfikator określony w art. 6 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/590 z dnia 28 lipca 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących zgłaszania transakcji właściwym organom (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 449) – w przypadku gdy właścicielem projektu jest osoba fizyczna.
7. W kolumnie 6 należy podać sektor w którym właściciel projektu prowadzi działalność, określony na pierwszym poziomie klasyfikacji zgodnie z art. 2 ust. 1 lit a) Rozporządzenia (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady.
8. W kolumnach 7-10 należy podać wartość środków zebranych w ramach danego projektu z wyszczególnieniem środków pozyskanych od poszczególnych kategorii inwestorów.

9. W kolumnach 11-14 należy podać liczbę inwestorów od których zebrano środki w ramach danego projektu, z wyszczególnieniem poszczególnych kategorii inwestorów.

10. Przez inwestora doświadczonego będącego klientem profesjonalnym należy rozumieć inwestora, o którym mowa w Załączniku II pkt III do rozporządzenia 2020/1503.

11. Inwestor niedoświadczony to inwestor niebędący investorem doświadczonego ani właścicielem projektu.

12. W kolumnie 16 należy wykazać całkowite wynagrodzenie, które podmiot świadczący usługę finansowania społecznościowego otrzymał od właściciela projektu, w związku z poszczególnymi projektami zakończonymi w okresie sprawozdawczym.

13. W kolumnie 15 należy uwzględnić zarówno przypadek, gdy informacja dotycząca zrównoważonego rozwoju była udostępniana inwestorom przez podmiot sprawozdający, jak również przypadek, gdy podmiot sprawozdający posiada wiedzę, że właściciel projektu kierował takie informacje do potencjalnych inwestorów.

14. W przypadku udzielenia w kolumnie 15 odpowiedzi twierdzącej, w kolumnie z dodatkowymi objaśnieniami należy wskazać i opisać jakie standardy zostały zastosowane w celu oceny elementów dotyczących zrównoważonego rozwoju, w związku z ofertą inwestycji, oraz wskazać źródła tych standardów.

15. W kolumnie „Dodatkowe objaśnienia” podmiot sprawozdający może wskazać wszystkie dodatkowe informacje odnoszące się do poszczególnych pozycji, których przekazanie uznaje za kluczowe dla przedstawienia informacji zawartych w tabeli, w szczególności niezbędne w ocenie podmiotu komentarze i wyjaśnienia, które mają pomóc w prawidłowej analizie i ocenie danych przez Komisję Nadzoru Finansowego.

WZÓR

**PÓŁROCZNE SPRAWOZDANIE DOTYCZĄCE ŚWIADCZENIA USŁUGI
UŁATWIANIA UDZIELANIA POŻYCZEK**

Okres sprawozdawczy od: do

1. Podane wartości dotyczą danych na koniec danego półrocza z wyjątkiem pozycji dla których pytanie wskazuje na dane za okres ostatniego roku lub na dzień zamknięcia okresu subskrypcji pożyczek

Wzór tabeli nr 1 – Udzielone przez inwestorów pożyczki w okresie sprawozdawczym

lp	Pozycja nr	1	2	----	n
Po1	Pożyczkobiorca (właściciel pożyczki) pełna nazwa	tekst	tekst	tekst	tekst
Po2	Forma prawna pożyczkobiorcy np. spółka akcyjna, spółka z o.o., itd.				
Po3	Adres pożyczkobiorcy wraz z podaniem kraju jeżeli inny kraj niż Polska				
Po4	REGON pożyczkodawcy lub ekwiwalent w przypadku pożyczkodawcy domicyliowanego w innym kraju niż Polska				
.Da1	Data rozpoczęcia subskrypcji pożyczki format daty rok-miesiąc- dzień	rrrr-mm-dd	rrrr-mm-dd	rrrr-mm-dd	rrrr-mm-dd
Da2	Data zakończenia subskrypcji pożyczki format daty rok-miesiąc- dzień	rrrr-mm-dd	rrrr-mm-dd	rrrr-mm-dd	rrrr-mm-dd
Da3	Czy subskrypcje doszła do skutku (Tak/Nie)	T/N	T/N	T/N	T/N
Da4	Planowana data spłaty pożyczki 9data zapadalności pożyczki)	rrrr-mm-dd	rrrr-mm-dd	rrrr-mm-dd	rrrr-mm-dd
Wa1	Waluta pożyczki (podać w kodzie ISO 4217 np. PLN dla pożyczki w złotych polskich)				
Wa2	Kurs waluty w PLN na dzień zamknięcia subskrypcji	#,##	#,##	#,##	#,##
Wa3	Mechanizm ustalania kursu walutowego w przypadku gdy waluta w której spłacana jest pożyczka jest różna od waluty w której udzielono pożyczki				

Kw1	Kwota pożyczki oczekiwana przez właściciela projektu w walucie	# #####,##	# #####,##	# #####,##	# #####,##
Kw2	Kwota faktycznie pozyskana przez właściciela pożyczki w walucie	# #####,##	# #####,##	# #####,##	# #####,##
St1	Typ stopy procentowej stała (S) lub zmienna (Z)	S/Z	S/Z	S/Z	S/Z
St2	Wysokość stopy procentowej jeżeli oprocentowanie według stałej stopy				
St3	Stopa odniesienia jeżeli stopa procentowa jest zmienna np. EURIBOR 6M				
St4	Zależność między stopą pożyczki a stopą zmienną np. WIBOR 3M +5% jeżeli pożyczka oprocentowana według stopy zmiennej				
Ra1	Liczba rat w przypadku podania wartości 1 oznacza to, że spłata następuje w dniu zapadalności kredytu				
Ra2	Sposób ustalania rat pożyczki (opisać jak i kiedy następuje spłata kapitału oraz odsetek) z uwzględnieniem informacji czy raty są stałe, rosnące, malejące według określonego wzoru lub indywidualnie skonstruowanego harmonogramu.				
Ra3	Czy występuje możliwość wcześniejszej spłaty kredytu				
In1	Liczba inwestorów, którzy udzielili kredytu pożyczkobiorcy (bez uwzględnienia zmian wynikających ze sprzedaży pożyczek przez inwestorów)				
In2	w tym pochodzących z zagranicy				
In3	pozyskana kwota				
In4	w tym pochodzący spoza Unii Europejskiej				
In5	pozyskana kwota				

In6	Czy wśród inwestorów są rezydenci amerykańscy w rozumieniu FATCA Dz. U. 2014 r., poz. 1647) podać ich liczbę?				
In7	Liczba inwestorów niedoświadczonych				
In8	Maksymalna kwota udzielona przez pojedynczego inwestora niedoświadczonego				
Ry1	Czy dostawca usług finansowania społecznościowego określił cenę oferty finansowania społecznościowego dla pożyczki?				
Ry2	Czy była dokonana ocena ryzyka kredytowego pożyczki przez dostawcę usług finansowania?				
Ry3	Jaki był wynik ww. oceny?				
Ry4	Według jakiej skali?				
Ry4	Czy właściciel projektu nie spłacił w terminie poprzednio otrzymanych kredytów lub pożyczek				
Ry5	Czy właściciel projektu jest osobowa lub organizacyjnie powiązany z podmiotem, który nie spłacił otrzymanych kredytów lub pożyczek				
Za1	Czy istnieje zabezpieczenie pożyczki (tak/nie)				
Za2	Forma zabezpieczenia np. gwarancja, poręczenie, hipoteka, zastaw, itd.				
Za3	Kwota zabezpieczenia				
Za4	Okres ważności zabezpieczenia (np. poręczenie może być ograniczone w czasie) jeżeli kilka zabezpieczeń wskazać również, które zabezpieczenie ma ograniczony okres ważności				
Za5	Inne ograniczenia skuteczności danego zabezpieczenia				

Wzór tabeli nr 2 – Działalność związana z administracją udzielonych pożyczek

1p	Pozycja	Wartość na dzień RRRR-M M-DD
1	Liczba czynnych pożyczek udzielonych dzięki ułatwieniom dostarczonym przez platformę	
1a	Kwota czynnych pożyczek (kwota kapitału)	
1b	Wycena pożyczek	
2.	Liczba czynnych pożyczek, których termin spłaty minął	
2a	Kwota czynnych pożyczek, których termin spłaty minął	
2b	Kwota należnych odsetek dla pożyczek, których termin spłaty minął	
3.	Liczba czynnych pożyczek, dla których odnotowano incydenty w spłacie (opóźnienia w spłacie, nieterminowe regulowanie rat)	
3a	Kwota czynnych pożyczek (kwota kapitału) dla których odnotowano incydenty w spłacie	
4	Kwota zabezpieczeń kredytów	
4a	Kwota zabezpieczeń w formie gwarancji bankowej	
4b	w formie poręczenia według prawa cywilnego	
4c	w formie przelewu wierzytelności	
4d	w formie weksli	
4e	w formie poręczenia wekslowego	
4f	w formie przystąpienia do długu	
4g	w formie zastawu ogólnego	
4h	w formie zastawu rejestrowego	
4i	w formie hipoteki	
4j	w formie kaucji	
4k	w formie kaucji bankowej	
4l	w formie przewłaszczeniu na zabezpieczeniu	

4m	w formie blokady środków na rachunku	
4n	w formie ubezpieczenia kredytu	
4o	w formie ubezpieczenia nieruchomości	
4p	inne (wymienić rodzaj zabezpieczenia)	
5a	Historyczna stopa niewypłacalności (ostatnie 3 lata)	
5b	Oczekiwana stopa niewypłacalności	
6	Wartość opłat i prowizji uiszczanych przez inwestorów w ciągu ostatniego roku	
7.	Wartość opłat i prowizji uiszczanych przez właścicieli projektów w ciągu ostatniego roku	
8	Struktura portfela pożyczek	Nie wypełniać
8a	Kwota pożyczek o terminie zapadalności do 1 roku	
8a1	w tym nie obsługiwanych	
8b	Kwota pożyczek z terminem zapadalności do 5 lat	
8b1	w tym nie obsługiwanych	
8c	Kwota pożyczek z terminem zapadalności powyżej 5 lat	
8c1	W tym nie obsługiwanych	

Wzór tabeli nr 3 – Działalność związana z indywidualnym zarządzaniem portfelem

1p	Pozycja	Wartość na dzień RRRR-M M-DD
1.	Liczba klientów, z którymi istnieje zawarta umowa	
2.	Liczba klientów, którzy podpisali umowę w okresie 12 miesięcy	
3.	Liczba klientów, którzy zrezygnowali z umowy w okresie 12 miesięcy	
4.	Kwota nominalna (z uwzględnieniem dokonanych spłat indywidualnych portfeli pożyczek zarządzanych przez dostawcę usług finansowania społecznościowego)	
4a	Wycena indywidualnych portfeli pożyczek	

5	Kwota pożyczek, dla których występują występuje brak spłaty (należności nie są regulowane)	
5a	Kwota pożyczek, dla których występują incydenty w spłacie pożyczek (nieterminowa spłata)	
6a	Historyczna stopa niewypłacalności (za ostatnie 3 lata)	
6b	Oczekiwana stopa niewypłacalności	
7	Kwota zabezpieczeń pożyczek udzielonych przez właścicieli pożyczek, strony trzecie	
7a	Kwota zabezpieczeń w formie gwarancji bankowej	
7b	w formie poręczenia według prawa cywilnego	
7c	w formie przelewu wierzytelności	
7d	w formie weksli	
7e	w formie poręczenia wekslowego	
7f	w formie przystąpienia do długu	
7g	w formie zastawu ogólnego	
7h	w formie zastawu rejestrowego	
7i	w formie hipoteki	
7j	w formie kaucji	
7k	W formie kaucji bankowej	
7l	w formie przewłaszczeniu na zabezpieczeniu	
7m	w formie blokady środków na rachunku	
7n	w formie przewłaszczenia na zabezpieczeniu	
7o	w formie ubezpieczenia kredytu	
7p	w formie ubezpieczenia nieruchomości	
7q	inne (wymienić rodzaj zabezpieczenia)	
8	Fundusz zabezpieczający	Nie wypełniać
8a	Kwoty pozyskane do funduszu w okresie ostatniego roku	
8b	Kwoty wypłacone z funduszu w okresie ostatniego roku	

8c	Wartość środków zgromadzonych w ramach funduszu według stanu na dzień	
9	Wartość opłat i prowizji uiszczanych przez inwestorów w ciągu ostatniego roku	
10.	Wartość opłat i prowizji uiszczanych przez właścicieli projektów w ciągu ostatniego roku	
11	Struktura portfela pożyczek	Nie wypełniać
11a	Kwota pożyczek o terminie zapadalności do 1 roku	
11a1	w tym nie obsługiwanych	
11b	Kwota pożyczek z terminem zapadalności do 5 lat	
11b1	w tym nie obsługiwanych	
11c	Kwota pożyczek z terminem zapadalności powyżej 5 lat	
11c1	W tym nie obsługiwanych	

Wzór tabeli nr 4 – Lista pożyczek , które nie są obsługiwane przez pożyczkobiorców według stanu na dzień

lp	Nazwa właściciel projektów	Nieobsługiwana kwota pożyczki	Zaległa kwota odsetek	Data od której pożyczka nie jest spłacana	Uwagi
1					
2					

n					

Podpisy osób sporządzających i zatwierdzających sprawozdanie

UZASADNIENIE

Celem projektowanego rozporządzenia jest zapewnienie dostosowania do upoważnienia zawartego w art. 14 ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom (dalej: ustawa) zmienionym ustawą z dnia o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku. Zgodnie ze zmienionym upoważnieniem minister właściwy do spraw instytucji finansowych ma określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres i terminy przekazywania informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy, oraz dokumenty, o których mowa w art. 14 ust. 2 ustawy.

Z racji tak zmienionej ustawowej delegacji z projektowanego rozporządzenia w stosunku do poprzedniej wersji zostały usunięte wzory niektórych raportów i sprawozdań, których obowiązek określenia wynikał z wcześniejszego ustawowego upoważnienia.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów. Zgodnie z art. 5 tej ustawy oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42; Dz. Urz. UE Polskie Wydanie Specjalne rozdz. 1, t. 1, str. 446), projekt rozporządzenia nie podlega konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt rozporządzenia nie zawiera norm technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z czym nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w tych przepisach.

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie szczegółowego zakresu i terminów przekazywania Komisji Nadzoru Finansowego informacji i dokumentów przez dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p>	<p>Data sporządzenia 25 stycznia 2023 r.</p> <p>Źródło: Upoważnienie ustawowe Art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom (Dz. U. poz. 1488, z późn. zm.)</p> <p>Nr w wykazie prac Ministra Finansów</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Celem projektowanego rozporządzenia jest zapewnienie dostosowania do upoważnienia zawartego w art. 14 ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom (dalej: ustawa) zmienionym ustawą z dnia o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku. Zgodnie ze zmienionym upoważnieniem minister właściwy do spraw instytucji finansowych ma określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres i terminy przekazywania informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy, oraz dokumenty, o których mowa w art. 14 ust. 2 ustawy.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Mając na uwadze, zmienione upoważnienie ustawowe z projektowanego rozporządzenia w stosunku do poprzedniej wersji zostały usunięte wzory niektórych raportów i sprawozdań, których obowiązek określenia wynikał z wcześniejszego ustawowego upoważnienia. W związku z tym niezbędne jest wydanie projektowanego rozporządzenia, które uwzględni zmienione upoważnienie zawarte w art. 14 ustawy. Ponadto zgodnie z tym upoważnieniem informacje i dokumenty, których przekazanie realizuje obowiązek informacyjny nałożony na dostawcę usług finansowania społecznościowego są przekazywane Komisji w postaci elektronicznej za pomocą systemu teleinformatycznego udostępnionego przez Komisję, w formacie danych zgodnym z formatem danych systemu teleinformatycznego Komisji udostępnionym na jej stronie internetowej. Powyższa część upoważnienia pozostaje jednak bez wpływu na projektowane rozporządzenie.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
dostawcy usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych	16	Analizy własne na podstawie danych zawartych w Internecie	konieczność przekazywania informacji bieżących i okresowych zgodnie z przepisami projektowanego rozporządzenia
Komisja Nadzoru Finansowego	1		konieczność monitorowania przestrzegania przepisów rozporządzenia przez dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt rozporządzenia zostanie przekazany Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Rzecznikowi Finansowemu, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Urzędowi Regulacji Energetyki, Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców, Urzędowi Ochrony Danych Osobowych, Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Giełdzie

Papierów Wartościowych w Warszawie S.A., Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych, Izbie Domów Maklerskich, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Związkowi Banków Polskich, Radzie Banków Depozytariuszy, Stowarzyszeniu Emitentów Giełdowych, BondSpot S.A., Towarowej Giełdzie Energii, Izbie Rozliczeniowej Giełd Towarowych, Stowarzyszeniu Inwestorów Indywidualnych, Związkowi Maklerów i Doradców, Polskiemu Stowarzyszeniu Inwestorów Kapitałowych, Fundacji Polski Instytut Dyrektorów, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, CFA Society Poland, Krajowej Radzie Biegłych Rewidentów, Stowarzyszeniu Compliance Polska, Federacji Przedsiębiorców Polskich, Związkowi Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Stowarzyszeniu Rynków Finansowych ACI Polska i dostawcom usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych mających siedzibę w Polsce.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania													
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych pociągających za sobą zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych, w tym dla budżetu państwa i dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego, w stosunku do wielkości wynikających z obecnie obowiązujących przepisów.												

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na działalność dużych przedsiębiorców.							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, obywateli oraz gospodarstw domowych.							
	osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na osoby niepełnosprawne oraz na osoby starsze.							
Niemierzalne									

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu	
☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
Komentarz:	
9. Wpływ na rynek pracy	
Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na rynek pracy.	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:
	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na wyżej wymienione obszary.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana na bieżąco, na podstawie wniosków wynikających z działań nadzorczych Komisji.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
Brak.	

Zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem ustawy UD235 wniesione w trybie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa

1. Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna spółka komandytowa (10 sierpnia 2021 r.);
2. MasterCard Europe Oddział w Polsce (10 sierpnia 2021 r.);
3. KGHM Polska Miedź S.A. (10 sierpnia 2021 r.);
4. SLZ Stańczyk Lawręc Zbyrowski Radcowie Prawni spółka partnerska (10 sierpnia 2021 r., 27 października 2021 r. oraz 25 listopada 2022 r.);
5. Maruta Wachta Sp. j. (17 sierpnia 2021 r.);
6. ALTO Legal Orczykowski spółka komandytowa (25 listopada 2022 r.);
7. Karwasiński Szpringer i Wspólnicy spółka jawna (25 listopada 2022 r.);
8. Dom Inwestycyjny Xelion sp. z o.o. (28 listopada 2022 r.);
9. Związek Pracodawców Polska Miedź (28 listopada 2022 r.);
10. Polski Związek Faktorów (21 grudnia 2022 r.);
11. Związek Polskiego Leasingu (29 grudnia 2022 r.).

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH***

Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (UD235)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

KGHM Polska Miedź S.A.

2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**

ul. Marii Skłodowskiej - Curie 48, 59-301 Lubin

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Marii Skłodowskiej - Curie 48, 59-301 Lubin, radoslaw.zydok@kghm.com

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Radosław Żydok	j.w.
2		
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

1. Art. 7 pkt 4) ustawy zmieniającej

Zmiana treści art. 68 ust. 8 w ustawie z dnia z dnia 29.07.2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych.

- Za niewystarczające należy uznać wskazane uzasadnienie dla rozszerzenia uprawnień Komisji do wydawanie zaleceń, oprócz emitentowi, również do członków jego zarządu lub innego organu zarządzającego, rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego, komitetu audytu, podmiotów z nimi powiązanymi oraz powiązanych stron trzecich, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych

jednostek interesu publicznego, uchylającym decyzję Komisji 2005/909/WE (Dz. Urz. U EL 158 z 27.05.2014, str.77 oraz Dz. Urz. UE L 170 z 11.06.2014, str. 66).

2. Art. 7 pkt 5) ustawy zmieniającej

Wprowadzenie art. 68d w ustawie z dnia z dnia 29.07.2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych.

- Utworzenie instytucji specjalnego kuratora do spraw wykonywania obowiązków informacyjnych wymaga bardziej szczegółowego uzasadnienia oraz dookreślenia warunków jego powołania w przepisach. W żadnym z obszarów prawa obowiązującego emitenta (prawie pracy, przepisach podatkowych etc.) nie funkcjonują przepisy nadające poszczególnym organom kompetencję do ustanawiania kuratora. Zaproponowane przesłanki mają charakter ogólny i de facto umożliwiają podjęcie przez Komisję Nadzoru Finansowego arbitralnej decyzji o natychmiastowym ustanowieniu kuratora dla każdej spółki giełdowej. Określenie „wątpliwości” występujących po stronie organu nadzorczego jako przesłanki dla stosowania tak poważnego środka nadzorczego jest nieprecyzyjne i rodzi ryzyko wątpliwości interpretacyjnych. Wnioskujemy o uszczegółowienie tych przesłanek w formie katalogu zamkniętego.
- Proponowane przepisy nie określają przesłanek warunkujących dopuszczalność przedłużania przez KNF okresu pełnienia funkcji kuratora, w praktyce umożliwiając ustanowienie kuratora na czas nieokreślony. Przewidziany w projekcie obowiązek składania przez kuratora kwartalnych sprawozdań do KNF może sugerować, że Projektodawca przewiduje ewentualność długoterminowego pełnienia funkcji kuratora w spółkach publicznych.
- Wyrażony w uzasadnieniu pogląd, zgodnie z którym instytucja kuratora „stosowana byłaby niezwykle rzadko”, nie znajduje odzwierciedlenia w treści proponowanych przepisów. Ustanowienie kuratora byłoby zgodnie z ich treścią dopuszczalne dla każdego emitenta w trybie natychmiastowym, a potencjalnie również na czas nieokreślony. Bardzo szeroki zakres kompetencji przyznanych kuratorom należy uznać za nieproporcjonalny pod kątem przywołanego w uzasadnieniu celu sanowania nieprawidłowości w wykonywaniu obowiązków informacyjnych.
- Uzasadnianie dopuszczalności ustanawiania kuratora w drodze decyzji administracyjnej KNF „koniecznością działania bez zbędnej zwłoki” jest spójne pod kątem proponowanych rozwiązań, jednakże stoi w sprzeczności z dotychczasową praktyką nadzorczą KNF, zgodnie z którą w przypadku naruszeń przepisów o wykonywaniu obowiązków informacyjnych sankcje nakładane są po wielu miesiącach, a najczęściej latach.
- Wskazać należy, że już na gruncie istniejących przepisów (art. 42 KC oraz art. 603 KPC) istnieje możliwość ustanowienia kuratora w spółce. Co więcej, należy mieć na uwadze, że dla obu procedur (powołanie kuratora zarówno w przedmiotowej ustawie zmieniającej, jak i Kodeksie cywilnym) wskazywane są te same przesłanki. Może to więc rodzić konflikt kompetencyjny.
 - art. 68d ust. 1 pkt 2) wprowadza możliwość powołania kuratora w przypadku braku

organów zarządzających lub nadzorczych. Jednakże podobna regulacja istnieje już w zakresie art. 42 KC (ustanowienie kuratora przez sąd) oraz art. 603 § 2 KPC. Projekt nie zawiera regulacji co w przypadku ustanowienia kuratora zarówno przez Komisję, jak i sąd;

- art. 68d ust. 1 pkt 3) - w projekcie ustawy zastosowano nieprecyzyjne pojęcie „wątpliwości” co do prawidłowości funkcjonowania organów zarządzających lub nadzorczych;
- art. 68d ust. 4 - brak informacji czy decyzja jest ostateczna, na co wskazuje ust. 7 przedmiotowego artykułu. Jednocześnie wprowadzone zmiany wskazują na jednoinstancyjne postępowania administracyjne, bez możliwości odwołania do organu II instancji. Tym samym brak możliwości odwołania od decyzji, pozbawia stronę podstawowego środka zaskarżenia w postępowaniu administracyjnym;
- art. 68d ust. 5 - decyzja Komisja winna być doręczana zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego (art. 109 KPA). Publikacja decyzji nie stanowi doręczenia stronie;
- art. 68d ust. 8 – brak szczegółowego określenia kwalifikacji kuratora;
- art. 68d ust. 9 – brak określenia relacji między tym przepisem, a przepisem z art. 42 KC;
- art. 68d ust. 12 - brak określenia relacji między tym przepisem, a przepisem z art. 42 KC.

3. Art. 7 pkt 18) ustawy zmieniającej

Zmiana treści art. 80 ust. 1 w ustawie z dnia z dnia 29.07.2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych.

- Brak merytorycznego uzasadnienia dla zmiany terminu (de facto skrócenie terminu) na stanowisko zarządu dotyczące ogłoszonego wezwania.

4. Art. 7 pkt 26) ustawy zmieniającej

Wprowadzenie w art. 96 ust. 7a w ustawie z dnia z dnia 29.07.2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych.

- Brak merytorycznego uzasadnienia do nakładania kar, de facto w pierwszej kolejności na osoby wskazane w powołanych w tym ustępie przepisach, jak również do niestosowania ust. 7. Zakres regulacji przyznaje Komisji uznaniowość w zakresie na kogo nałożyć karę. Brak podstaw do różnicowania sytuacji prawnej emitenta oraz osób wchodzących w skład jego organów, przy czym przepis ustanawia gorszą sytuację osób wchodzących w skład organów poprzez wyłączenie w stosunku do tych osób stosowania ust. 7.

5. Art. 7 pkt 27 lit c) ustawy zmieniającej

Uchylenie w art. 96 ust. 5 w ustawie z dnia z dnia 29.07.2005 r. o ofercie publicznej i

<p><i>warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych.</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • Uchylenie tego przepisu wyłącza obowiązek przeprowadzenia rozprawy. Wydanie decyzji bez przeprowadzenia rozprawy w istotny sposób narusza zasadę transparentności postępowania, jak również de facto w znaczny sposób wpływa na możliwość obrony praw przez strony postępowania. 		
D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	Pełnomocnictwo do reprezentowania KGHM Polska Miedź S.A.	
2	Odpis pełny z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dotyczący KGHM Polska Miedź S.A.	
3		
4		
5		
6		
7		
8		
<p>E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia</p> <p>(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)</p>		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Radosław Żydok	10.08.2021	
<p>G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ</p> <p>Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia</p> <p>(podpis)</p>		

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw, w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH***

**Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego
oraz ochrony inwestorów na tym rynku
(Nr UD 235 w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów)**

(tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią
udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej
lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów,
Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

KRZYSZTOF ROŻKO I WSPÓLNICY KANCELARIA PRAWNA SPÓŁKA KOMANDYTOWA

2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**

UL. WOJCIECHA GÓRSKIEGO 9, 00-033 WARSZAWA

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

UL. WOJCIECHA GÓRSKIEGO 9, 00-033 WARSZAWA; BIURO@KRWLEGAL.PL

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1.	KRZYSZTOF ROŻKO	UL. WOJCIECHA GÓRSKIEGO 9, 00-033 WARSZAWA
2.	ŁUKASZ ZALEWSKI	UL. WOJCIECHA GÓRSKIEGO 9, 00-033 WARSZAWA
3.	MARIUSZ BIAŁY	UL. WOJCIECHA GÓRSKIEGO 9, 00-033 WARSZAWA

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

- POSTULOWANE ROZWIĄZANIA PRAWNE:**
POSTULOWANE ROZWIĄZANIA PRAWNE ZOSTAŁY ZAWARTE W ZAŁĄCZNIKU NR 2 DO ZGŁOSZENIA
- INTERES BĘDĄCY PRZEDMIOTEM OCHRONY:**
ZAPEWNIENIE ODPOWIEDNIEGO OTOCZENIA REGULACYJNEGO DLA PODMIOTÓW RYNKU KAPITAŁOWEGO.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	INFORMACJA ODPOWIADAJĄCA ODPISOWI AKTUALNEMU Z KRAJOWEGO REJESTRU PRZEDSIĘBIORCÓW (KRS 0000576857)
2	SZCZEGÓŁOWY WYKAZ UWAG DO PROJEKTU ROZPORZĄDZENIA

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych**

zgłoszenia dokonanego dnia
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
KRZYSZTOF ROŻKO	10 SIERPNIĄ 2021 R.	

G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia <p style="text-align: center;">..... (podpis)</p>		

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa - treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa.) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

ZAŁĄCZNIK NR 2 – SZCZEGÓŁOWY WYKAZ UWAG DO PROJEKTU

Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku

(Nr UD235 w wykazie prac legislacyjnych)

Zgłaszający uwagi: Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.

Szczegółowy wykaz uwag:

L.p.	Komentowany artykuł/paragraf	Treść uwagi
1)	Art. 6 pkt 2) lit. b) (dot. art. 6 ust. 1 UFI)	Stosownie do treści opisu zmian, dotyczącego wskazanej jednostki redakcyjnej ustawy „w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 (...)”. Powyższy opis wymaga korekty, z uwagi na okoliczność, że pkt 4) oznaczony jest w ramach obowiązującej, aktualnej treści przepisu jako uchylony .
2)	Art. 6 pkt 15) (dot. art. 72a ust. 7 UFI)	W proponowanej zmianie przepisu art. 72a ust. 7 UFI, projektodawca dodaje po wyrazach „prowadzącego rejestr uczestników wyrazy „ewidencję uczestników funduszu inwestycyjnego”. Jednocześnie na gruncie komentowanego przepisu pozostaje uprawnienie do żądania przez depozytariusza od agenta emisji prowadzącego zgodnie z art. 7a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi ewidencję osób uprawnionych z certyfikatów inwestycyjnych, informacji o wytoczeniu powództwa, o którym mowa w ust. 1 tego przepisu. W związku z odejściem od zasady dematerializacji certyfikatów inwestycyjnych niepublicznego funduszu inwestycyjnego zamkniętego oraz rezygnacją z instytucji agenta emisji w odniesieniu do tego funduszu, proponuje się usunięcie z komentowanego przepisu fragmentu odnoszącego się do agenta emisji .
3)	Art. 6 pkt 16) (dot. art. 90 ust. 2 UFI)	Zwracamy się o rozważenie doprecyzowania powołanej jednostki redakcyjnej przepisu, w taki sposób aby określony został nie tylko termin dla realizacji zlecenia ale również punkt odniesienia, względem którego jest liczony . Tego rodzaju korekta pozwoli na uzyskanie kompletności regulacji pod względem logicznym. <i>„2. Terminy, o których mowa w ust. 1, nie mogą być dłuższe niż 5 dni roboczych odpowiednio od dnia</i>

		<p>otrzymania przez fundusz zlecenia nabycia jednostek uczestnictwa oraz dokonaniu wpłaty na te jednostki lub zgłoszenia funduszowi żądania odkupienia jednostek uczestnictwa.”.</p> <p>Powyższe wydaje zasadne jeśli uwzględnić treść analogicznych regulacji, przewidzianych np. w art. 4 ust. 2 lub ust. 5 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych:</p> <p>„Art. 4 [Oświadczenia woli]</p> <p>(...)</p> <p>2. Uczestnik PPK jest obowiązany niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia zaistnienia zmiany danych identyfikujących uczestnika PPK, poinformować wybraną instytucję finansową o tej zmianie.</p> <p>(...)</p> <p>5. W przypadku likwidacji podmiotu zatrudniającego uczestnik PPK składa oświadczenia woli w sprawach dotyczących PPK za pośrednictwem likwidatora lub bezpośrednio wybranej instytucji finansowej. Likwidator jest obowiązany do powiadomienia uczestników PPK o sposobie składania oświadczenia woli w sprawach dotyczących PPK w związku z likwidacją podmiotu zatrudniającego w terminie 30 dni od dnia otwarcia likwidacji.”.</p>
4)	<p>Art. 6 pkt 19) (dot. art. 122 UFI)</p>	<p>Ustawodawca z jednej strony uchyla przepis dotyczący zakazu formy dokumentowej dla certyfikatów inwestycyjnych. Z drugiej jednak strony, w treści uzasadnienia do projektu, wskazuje, że „należy utrzymać wprowadzone ustawą o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku nadzoru przepisy, zgodnie z którymi certyfikaty inwestycyjne nie mogą mieć formy dokumentu w celu zapewnienia bezpieczeństwa w zakresie identyfikacji osób uprawnionych z certyfikatów inwestycyjnych jak i uprawnień wynikających z tych certyfikatów”. Sugerujemy odpowiednią korektę uzasadnienia.</p>
5)	<p>Art. 6 pkt 25) (dot. art. 148 ust. 3 UFI)</p>	<p>Proponowana zmiana przepisu art. 148 ust. 3) UFI ma celu doprecyzowanie, że fundusze inwestycyjne, lokujące aktywa w nieruchomości są uprawnione do prowadzenia lokacyjnej działalności inwestycyjnej również po upływie okresu dostosowawczego, bowiem obecne brzmienie art. 148 ust. 3 UFI może sugerować, że po upływie 24 miesięcy od dnia rejestracji funduszu, nie ma on dalszej możliwości nabywania nieruchomości do</p>

		<p>portfela aktywów.</p> <p>W związku z tym, proponuje się wskazanie wprost w nowelizowanym przepisie art. 148 ust. 3) UFI, że dostosowanie dotyczy zasad dywersyfikacji portfela. W związku z tym proponuje się następujące brzmienie przepisu:</p> <p>„3. Fundusz inwestycyjny zamknięty, który lokuje aktywa w lokaty, o których mowa w art. 147 ust. 1 pkt 1 lit. a i b oraz pkt 2 oraz ust. 2, jest obowiązany dostosować strukturę portfela inwestycyjnego do wymagań, wynikających z zasad dywersyfikacji lokat, o których mowa w ustawie oraz statucie funduszu w terminie 24 miesięcy od dnia rejestracji funduszu, z zastrzeżeniem art. 197 ust. 2.”</p>
6)	<p>Art. 6 pkt 30) (dot. art. 185 ust. 4 UFI)</p>	<p>Co do zasady standaryzowany fundusz sekurytyzacyjny (po nowelizacji – wyspecjalizowany standaryzowany fundusz wierzytelności) ma obowiązek lokować co najmniej 75% wartości aktywów danego subfunduszu wyłącznie w jedną pulę wierzytelności lub prawa do wszystkich świadczeń otrzymywanych przez inicjatora sekurytyzacji z tytułu jednej puli wierzytelności, chyba że statut takiego funduszu stanowi, że może on lokować co najmniej 75% wartości aktywów danego subfunduszu w kilka puli wierzytelności lub w prawa do świadczeń otrzymywanych z tytułu kilku pul wierzytelności, pod warunkami wskazanymi w art. 185 ust. 5 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („UFI”).</p> <p>Projektowana zmiana art. 185 ust. 4 UFI ma na celu dostosowanie przepisu do planowanej zmiany nazwy standaryzowanego funduszu sekurytyzacyjnego oraz zastąpienie terminu „inicjator sekurytyzacji” – pojęciem „inicjator przeniesienia ryzyka z wierzytelności” (w związku z planowanym odejściem przez ustawodawcę od stosowania pojęcia „sekurytyzacja” na gruncie przepisów UFI i zastąpienie tego pojęcia pojęciem „przeniesieniem ryzyka z wierzytelności”. Prosimy o zwrócenie uwagi, że przy wprowadzaniu zmiany brzmienia przedmiotowego przepisu, usunięto fragment dotychczas obowiązującej treści art. 185 ust. 4 in fine UFI „z zastrzeżeniem ust. 5.”. Celem uniknięcia wątpliwości, proponuje się przywrócenie usuniętego fragmentu przepisu, w ten sposób, że będzie on brzmiał następująco:</p> <p><i>„4. Wyspecjalizowany standaryzowany fundusz wierzytelności ma obowiązek lokować co najmniej 75% wartości aktywów danego subfunduszu wyłącznie w jedną pulę wierzytelności lub prawa do wszystkich świadczeń otrzymywanych przez inicjatora przeniesienia ryzyka z wierzytelności z tytułu jednej puli wierzytelności, z zastrzeżeniem ust. 5.”</i></p>
7)	<p>Art. 6 pkt 33 lit. a) (dot. art. 188 ust. 1 UFI)</p>	<p>Artykuł 188 ust. 1 UFI w obecnym brzmieniu zawiera zamknięty katalog dopuszczalnych lokat funduszu sekurytyzacyjnego. W związku z tym, że żaden z przepisów UFI nie przewiduje możliwości lokowania aktywów funduszu sekurytyzacyjnego w nieruchomości, ewentualne nabycie przez fundusz nieruchomości na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów może mieć miejsce wyłączenie w postępowaniu</p>

		<p>egzekucyjnym (przy czym przejęcie przez fundusz nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego nie stanowi działalności lokacyjnej funduszu). Jest to zarazem jedyny sposób zaspokojenia wierzyciela hipotecznego (funduszu sekurytyzacyjnego) w przypadku bezskutecznej egzekucji z nieruchomości, bowiem na taką możliwość wskazuje wprost fragment przepisu art. 188 ust. 1 UFI „z zastrzeżeniem (...) przepisów o postępowaniu egzekucyjnym”. Proponowana zmiana przepisu art. 188 ust. 1 UFI, mająca zastąpić fragment dotyczący „postępowania egzekucyjnego” – „postępowaniem egzekucyjnym w administracji”, pozbawia fundusz sekurytyzacyjny możliwości przejęcia na własność nieruchomości w trybie postępowania egzekucyjnego określonym przepisami kodeksu postępowania cywilnego, w sytuacji w której taka nieruchomość stanowiłaby zabezpieczenie wierzytelności, będących aktywami funduszu. Przedmiotowa zmiana nie tylko nie ma uzasadnienia na tle celu projektowanych zmian czy z formalnoprawnego punktu widzenia, ale nadto godzi w interesy uczestników funduszu sekurytyzacyjnego. W sytuacji niemożności wyegzekwowania przez fundusz należności z tytułu wierzytelności, fundusz powinien być uprawniony – działając w najlepiej pojętym interesie uczestników funduszu – w celu maksymalizacji zysku z lokat – do przymusowego wyegzekwowania należności w toku postępowania egzekucyjnego, korzystając w tym zakresie z ustanowionych zabezpieczeń, w tym z hipoteki na nieruchomości. Ponadto, brak możliwości realizacji praw z ustanowionych na rzecz funduszu zabezpieczeń, czyni te zabezpieczenia bezprzedmiotowymi, jednak tylko w sytuacji, w której wierzycielem byłby fundusz sekurytyzacyjny (wspomniane ograniczenie nie dotyczyłoby bowiem innych podmiotów, które mogłyby posiadać status wierzyciela z wierzytelności zabezpieczonej hipoteką na nieruchomości). W związku z powyższym, proponuje się w tym zakresie odpowiednie przywrócenie dotychczas obowiązującej treści art. 188 ust. 1 <i>in principio</i> UFI, przy ograniczeniu wprowadzanych zmian do aktualizacji dotyczącej spójności terminologicznej komentowanej jednostki redakcyjnej ustawy z pozostałymi przepisami tego aktu.</p>
8)	<p>Art. 6 pkt 37 lit. e) (dot. art. 192 ust. 10 UFI)</p>	<p>Przepis art. 6 pkt 37 lit. e) projektu nowelizującej ustawy dotyczy zmiany art. 192 ust. 10 UFI, podczas gdy, zmiana ta powinna dotyczyć art. 192 ust. 9a UFI. Ponadto, w proponowanej treści zmienianego przepisu znajduje się błędne odwołanie do ust. 3 pkt 4 tego przepisu. Proponuje się więc dokonanie następującej zmiany:</p> <p>„ust. 9a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„9a. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany przekazywać Komisji, w terminie do dnia 15 lipca, dokumenty, o których mowa w ust. 4 pkt 4, przedstawiające jego sytuację finansową na dzień 31 grudnia poprzedniego roku oraz oświadczenie o łącznej wysokości przychodów osiągniętych w poprzednim roku kalendarzowym z tytułu zarządzania wierzytelnościami wyspecjalizowanych funduszy wierzytelności.”.</p>

9)	<p style="text-align: center;">Art. 6 pkt 48) (dot. art. 228 ust. 5 UFI)</p>	<p>W nowelizowanym art. 228 ust. 5 UFI, ustawodawca rezygnuje z obowiązku przeprowadzenia przez Komisję Nadzoru Finansowego obligatoryjnej rozprawy przed wydaniem decyzji sankcyjnej, o której mowa w tym przepisie. Projektodawca tłumaczy to koniecznością usprawnienia procesu decyzyjnego tego organu oraz wskazuje, że instytucja rozprawy w postępowaniu administracyjnym została kompleksowo uregulowana w rozdziale 5 działu II k.p.a. Ponadto, jak wskazuje – strona postępowania będzie mogła wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie rozprawy zgodnie z ww. przepisami k.p.a. Wskazać jednak należy, że wniosek strony o przeprowadzenie rozprawy, złożony w trybie art. 89 § 1 k.p.a. nie jest wiążący dla organu. Oznacza to de facto, że wyeliminowanie instytucji obligatoryjnego przeprowadzenia rozprawy doprowadzi do naruszenia interesów strony postępowania. Wskazać przy tym należy, że postępowanie prowadzone na podstawie art. 288 UFI, którego konsekwencją może być w szczególności cofnięcie zezwolenia na prowadzenie działalności towarzystwa funduszy inwestycyjnych lub nałożenie kary administracyjnej, jest w swych skutkach tak daleko idące, że strona (towarzystwo funduszy inwestycyjnych) powinna mieć zagwarantowane prawo obrony swoich praw podczas rozprawy administracyjnej.</p> <p>Proponuje się przywrócenie obowiązku przeprowadzenia obligatoryjnej rozprawy.</p>
10)	<p style="text-align: center;">Art. 7 pkt 5 (dot. art. 68d pkt 1) i 3) Ustawy o ofercie)</p>	<p>Dodanie do ustawy o ofercie przepisów przyznających Komisji Nadzoru Finansowego kompetencję do powołania kuratora dla emitenta papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym, będących przedmiotem ubiegania się o to dopuszczenie, lub którego papiery wartościowe zostały prowadzone do alternatywnego systemu obrotu lub są przedmiotem ubiegania się o takie wprowadzenie, w drodze decyzji administracyjnej, stanowiłoby nieproporcjonalne (w rozumieniu art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), w stosunku do problemu, który miałoby rozwiązać, ograniczenie w zakresie korzystania z wolności gospodarczej. Zauważyć należy, iż wbrew treści uzasadnienia, zgodnie z którym „<i>rola kuratora sprowadzałaby się co do zasady do zwołania walnego zgromadzenia, które umożliwiłoby wybór organów spółki</i>”, faktycznie uprawnienia kuratora byłyby praktycznie nieograniczone (z zastrzeżeniem braku możliwości nabycia lub zbycia przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części, a także nabycia lub zbycia oraz obciążenia nieruchomości, użytkowania wieczystego lub udziału w nieruchomości). Możliwość powołania kuratora dla emitenta papierów wartości, z uwagi na doniosłość takiej decyzji dla danego przedsiębiorstwa, powinna stanowić wyłączną kompetencję sądów powszechnych.</p> <p>Zauważyć również należy, iż przewidziane w ramach projektu ogólne i bardzo ocenne przesłanki w zakresie podjęcia decyzji o powołaniu kuratora (w szczególności w przypadku wątpliwości co do prawidłowości funkcjonowania organów zarządzających lub nadzorczych), pozwalając będą organowi nadzoru na bardzo dużą swobodę, graniczącą wręcz z arbitralnością, w odniesieniu do decydowania o powołaniu kuratora, skoro już samo wystąpienie wątpliwości (niekoniecznie nawet uzasadnionych, ponieważ stosownie do treści projektu</p>

		nie wprowadza się nawet tego rodzaju wymogu) co do prawidłowości funkcjonowania organów zarządzających lub nadzorczych, może stanowić wystarczającą podstawę do podjęcia stosownej decyzji na podstawie projektowanego przepisu. Tak określone przesłanki, w przypadku których spełnienia Komisja Nadzoru Finansowego miałaby być uprawniona do powołania kuratora dla emitenta papierów wartościowych budzi zasadnicze zastrzeżenia co do zgodności ze sformułowaną w art. 2 Konstytucji RP zasadą demokratycznego państwa prawa, a także uregulowaną w art. 10 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców zasadą domniemania uczciwości przedsiębiorcy, która nakazującej rozstrzyganie wszelkich wątpliwości na korzyść przedsiębiorcy.
11)	Art. 21 ust. 1	Towarzystwa zobowiązane są do weryfikacji oraz dostosowania statutów niepublicznych funduszy inwestycyjnych zamkniętych (FIZ). Większość spośród ww. zmian będzie podlegała również akceptacji ze strony podmiotów pełniących funkcję depozytariusza aktywów (takich podmiotów jest zaledwie kilka, podczas liczbę FIZ niepublicznych należałoby szacować na kilkaset). Jednocześnie przywrócenie modelu rejestracji certyfikatów inwestycyjnych w ewidencji uczestników oraz rezygnacja z obowiązkowej rejestracji certyfikatów inwestycyjnych w KDPW i wyznaczenia agenta emisji, wiąże się z koniecznością wypracowania odpowiednich rozwiązań w związku z zakończeniem współpracy z ww. podmiotami oraz powrotem do stanu sprzed zmian wprowadzonych ustawą o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku, nawet jeśli z dniem wejścia w życie zmiany statutu niepublicznego FIZ rozwiązaniu ulega z mocy prawa umowa o wykonywanie funkcji agenta emisji certyfikatów inwestycyjnych i umowa o rejestrację certyfikatów inwestycyjnych w KDPW (np. w zakresie dotyczącym przekazania oraz przetworzenia danych dotyczących uczestników i certyfikatów funduszu niepublicznego; szerzej na ten temat w ramach komentarza dotyczącego zmian odnoszących się do art. 21 ust. 3, 4 i 5 projektu). Podobnie jak w przypadku zmian statutów, w proces ten zaangażowane będzie kilkaset FIZ niepublicznych, oraz kilka podmiotów po drugiej stronie (w tym KDPW, agenci emisji). Prawidłowe zrealizowanie powyższych działań należy identyfikować jako mające podstawowe znaczenie dla ochrony interesów uczestników funduszy (w tym w aspekcie odnoszącym się do zapewnienia ciągłości obsługi uczestników oraz procesów związanych z rejestrowaniem transakcji dotyczących certyfikatów). Ta dyrektywa w ramach projektu, który wedle nazwy zawiera pakiet rozwiązań mających na celu nie tylko „zapewnienie rozwoju rynku finansowego”, ale również „ochronę inwestorów na tym rynku”, powinna mieć bezwzględny priorytet ponad parametrem czasu. Wobec powyższego proponuje się aby termin wyznaczony na dostosowanie wynosił co najmniej 6 miesięcy (zamiast wskazanych dotychczas 3 miesięcy).
12)	Art. 21 ust. 3, 4 i 5	W ramach przepisów przejściowe przewidziano obowiązek przekazania przez KDPW (na podstawie danych od uczestników) do niepublicznych funduszy inwestycyjnych zamkniętych informacji o uczestnikach, liczbie,

		<p>rodzaju oraz serii posiadanych przez nich certyfikatów inwestycyjnych oraz uprawnień, czy ograniczeń z nimi związanych – tj. informacji, o których mowa w art. 123 ust. 6 pkt 1–3 UFI w projektowanym brzmieniu (dla celów związanych z wpisaniem tych uczestników jako posiadaczy certyfikatów w ewidencji uczestników). Nie określa się jednakże żadnego terminu, w którym przedmiotowe przekazanie informacji powinno nastąpić, choćby nawet przez skoordynowanie terminu dla realizacji tego obowiązku z terminem przewidzianym na dostosowanie statutów ww. funduszy, a zatem poprzez skorelowanie przekazania danych z terminem granicznym, wraz z którym fundusze niepubliczne wejdą w „nowy reżim prawny”, w związku z odejściem od rejestrowania certyfikatów w KDPW. Zupełnie pomija się również kwestię dookreślenia formatu danych (spośród powszechnie stosowanych lub innych akceptowalnych przez interesariuszy procesu), w jakim takie przekazanie powinno nastąpić, tak aby ograniczyć ryzyko związane z importem danych do systemów informatycznych wykorzystywanych do prowadzenia ewidencji uczestników FIZ, jeśli będą one prowadzone z wykorzystaniem takich systemów.</p> <p>Tego rodzaju sytuacja może skutkować wstrzymaniem lub istotnym ograniczeniem dokonywania transakcji na certyfikatach inwestycyjnych do czasu uzyskania informacji od podmiotów dotychczas prowadzących rejestr, ewidencję lub rachunek, na którym są zapisane certyfikaty inwestycyjne, co zagroza ciągłości (bezpieczeństwu) obrotu certyfikatami oraz może podważać zaufanie inwestorów.</p> <p>Wydaje się również zasadne, wprowadzenie rozwiązania przewidującego możliwość odroczenia przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych zarządzające danym funduszem wejścia w życie zmian statutu w zakresie dotyczącym wskazania w statucie podmiotu prowadzącego ewidencję uczestników funduszu, tak aby zmiana ta wchodziła w życie z dniem ogłoszenia lub w innym terminie wskazanym przez towarzystwo wraz z ogłoszeniem o tej zmianie, jednak nie później niż przed upływem ww. okresu przejściowego. Tego rodzaju podejście pozwoliłoby na poinformowanie uczestników funduszy z wyprzedzeniem o istotnej z perspektywy warunków obsługi uczestników zmianie w tym zakresie, przy jednoczesnym umożliwieniu podmiotom uczestniczącym w obsłudze organizacyjno-technicznej procesu możliwości ustalenia odpowiedniego czasu na przygotowanie danych oraz koordynację działań.</p> <p>Zasadne byłoby również aby depozyt papierów wartościowych zobowiązany był do przekazania danych funduszowi przed wejściem w życie powołanej wyżej zmiany statutu.</p>
Pozostałe propozycje zmian do ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi		
13)	Art. 101 ust. 1 pkt 3) lit. a) oraz c) UFI	Aktualna treść art. 101 ust. 1 pkt 3) lit. a) oraz c) ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi stanowi przykład nieprawidłowej transpozycji do

	<p>(propozycja zmian w zakresie nieobjętym dotychczas treścią projektu)</p>	<p>polskiego porządku prawnego przepisów prawa Unii Europejskiej. W rozpatrywanym przypadku mowa o sprzeczności krajowej regulacji z przepisami art. 50 ust. 1 lit. e) zd. wprowadzające w zw. z art. art. 1 ust. 2 lit. b) zd. drugie, oraz z art. 50 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) (wyeksponowane poniżej fragmenty tekstu) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (Dyrektywa UCITS).</p> <p>„Artykuł 50 Dyrektywy UCITS</p> <p>1. Przedmiotem inwestycji UCITS jest wyłącznie jedna lub więcej spośród następujących kategorii: (...)</p> <p>e) jednostki UCITS dozwolonych zgodnie z niniejszą dyrektywą lub innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) i b), bez względu na to, czy mają siedzibę w państwie członkowskim, pod warunkiem że:</p> <p>(ii) poziom ochrony posiadaczy jednostek w innych przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania jest równoważny temu przewidzianemu dla posiadaczy jednostek w UCITS, w szczególności, że reguły w zakresie segregacji aktywów, zaciągania pożyczek, udzielania pożyczek oraz sprzedaży niepokrytych zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego są równoważne w stosunku do wymagań niniejszej dyrektywy;</p> <p>(...);</p> <p>„Artykuł 1 Dyrektywy UCITS</p> <p>2. Do celów niniejszej dyrektywy oraz z zastrzeżeniem przepisów art. 3, UCITS oznacza przedsiębiorstwo:</p> <p>a) którego jedynym celem jest zbiorowe inwestowanie w zbywalne papiery wartościowe lub w inne płynne aktywa finansowe, określone w art. 50 ust. 1, kapitału pochodzącego od obywateli i które działają na zasadzie dywersyfikacji ryzyka; oraz</p> <p>b) którego jednostki uczestnictwa są, na żądanie ich posiadaczy, odkupywane lub umarzane bezpośrednio lub pośrednio z aktywów tych przedsiębiorstw. Działanie podjęte przez UCITS w celu zapewnienia, aby giełdowa wartość ich jednostek nie różniła się w znaczny sposób od wartości netto aktywów na te jednostki, będzie uważane za równoznaczne z takim odkupieniem lub umorzeniem jednostek.”</p>
--	--	---

		<p>Przywołana treść art. 50 ust. 1 lit. e) Dyrektywy UCITS wprowadza możliwość lokowania przez UCITS w jednostki innych niż UCITS przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że takie przedsiębiorstwo (instytucja wspólnego inwestowania) spełnia kryteria określone w ramach powołanego przepisu dyrektywy. Tymczasem na gruncie polskiej regulacji nastąpiło nieuprawnione wobec treści dyrektywy zawężenie i zniekształcenie tych kryteriów – w zakresie dotyczącym wprowadzenia wymogu aby ww. instytucje:</p> <p>(a) m.in. odkupywały jednostki (tytuły) uczestnictwa na żądanie uczestników, z pominięciem uznania za równoważne działań podejmowanych w celu zapewnienia, aby giełdowa wartość jednostek nie różniła się w znaczny sposób od wartości netto aktywów na te jednostki, co stawia poza katalogiem polskich FIO oraz SFIO możliwość dokonywania lokat w niebędące UCITS fundusze Exchange-Traded Funds (ETF, np. notowane na rynkach giełdowych w Stanach Zjednoczonych);</p> <p>(b) stosowały ograniczenia inwestycyjne co najmniej takie, jak określone w rozdziale I polskiej ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi „Fundusze inwestycyjne otwarte” (Dział V.). Tego rodzaju wymóg nie tylko rażąco odbiega od treści dyrektywy, w której mowa o stosowaniu równoważnych reguł, ale też określa się w sposób możliwie precyzyjny zakres, którego taka równoważność powinna dotyczyć (reguły w zakresie segregacji aktywów, zaciągania pożyczek, udzielania pożyczek oraz sprzedaży niepokrytych zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego). Oczekiwanie formułowane wobec podmiotów zagranicznych, iż będą stosować co najmniej takie same ograniczenia inwestycyjne jakie zostały określone w polskiej regulacji nie koresponduje z pragmatycznym podejściem unijnego prawodawcy w tym zakresie. Powyższy komentarz odnosi się do następującej treści komentowanego przepisu ustawy:</p> <p><i>Art. 101 UFI:</i></p> <p><i>1. Fundusz inwestycyjny otwarty może nabywać: (...)</i></p> <p><i>3) tytuły uczestnictwa emitowane przez instytucje wspólnego inwestowania mające siedzibę za granicą, jeżeli:</i></p> <p><i>a) instytucje te oferują publicznie tytuły uczestnictwa i umarzają je na żądanie uczestnika,</i></p> <p><i>(...)</i></p> <p><i>c) ochrona posiadaczy tytułów uczestnictwa tych instytucji jest taka sama jak posiadaczy jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych, w szczególności instytucje te stosują ograniczenia</i></p>
--	--	---

		<p><i>inwestycyjne co najmniej takie, jak określone w niniejszym rozdziale.</i></p> <p>Wobec powyższego proponuje się dokonanie następujących zmian dotyczących treści art. 101 ust. 1 pkt 3) lit. a) oraz lit. b) ustawy, celem zapewnienia spójności przewidzianych tam regulacji z Dyrektywą UCITS:</p> <p><i>„Art. 101</i></p> <p><i>1. Fundusz inwestycyjny otwarty może nabywać: (...)</i></p> <p><i>3) tytuły uczestnictwa emitowane przez instytucje wspólnego inwestowania mające siedzibę za granicą, jeżeli:</i></p> <p><i>„a) instytucje te oferują publicznie tytuły uczestnictwa i umarzają je na żądanie uczestnika bezpośrednio lub pośrednio z aktywów tych instytucji, przy czym działania podjęte w celu zapewnienia, aby giełdowa wartość jednostek tych instytucji nie różniła się w znaczny sposób od wartości netto aktywów na te jednostki uznaje się za równoznaczne z takim umorzeniem.”;</i></p> <p><i>(...)</i></p> <p><i>„c) poziom ochrony posiadaczy tytułów uczestnictwa tych instytucji jest równoważny do przewidzianego dla posiadaczy jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa przedsiębiorstw wspólnego inwestowania, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), w tym pod warunkiem, że reguły w zakresie segregacji aktywów, zaciągania pożyczek, udzielania pożyczek oraz sprzedaży niepokrytych zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego są równoważne w stosunku do wymagań tej dyrektywy.”.</i></p>
14)	<p>Art. 188a UFI (propozycja zmian w zakresie nieobjętym dotychczas treścią projektu)</p>	<p>Zwracamy się o uwzględnienie w ramach regulacji przewidzianej w art. 188a ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi możliwości nabywania przez fundusze sekurytyzacyjne w związku z realizacją zabezpieczeń wierzytelności stanowiących aktywa funduszy sekurytyzacyjnych nie tylko prawa własności rzeczy ruchomych stanowiących takie zabezpieczenie, ale również nieruchomości, w ramach zaspokojenia funduszu sekurytyzacyjnego jako wierzyciela hipotecznego, w przypadku bezskutecznej egzekucji z nieruchomości. Powyższe koresponduje zarówno z treścią art. 188 ust. 1 <i>ab initio</i>, jak również ze stanowiskiem prezentowanym w tym zakresie przez Urząd Komisji Nadzoru Finansowego.</p>

Warszawa, 10 sierpnia 2021 r.

Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej

Uwagi Mastercard Europe S.A. do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku
(numer z wykazu prac legislacyjnych: UD235)

Szanowni Państwo,

W związku z pismem Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z 20 lipca 2021 r., zawierającym wezwanie do zgłaszania uwag do do *projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku* (numer z wykazu prac legislacyjnych: UD235), poniżej przedstawiamy uwagi Mastercard Europe S.A. w zakresie postulowanych zmian do ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1896, z późn. zm.), dotyczących tzw. outsourcingu bankowego.

1. Łańcuch poddostawców

Brzmienie przepisu w projekcie ustawy (art. 6a ust. 7a ustawy Prawo bankowe):

„Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny, któremu powierzono wykonywanie określonych czynności zgodnie z ust. 7 pkt 1, po uzyskaniu pisemnej zgody banku może powierzyć innemu (dalszemu) przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu, w drodze odrębnej umowy, wykonywanie tych czynności, z zachowaniem tajemnicy prawnie chronionej”.

Proponowane zmiany:

- i. brak ograniczeń co do długości łańcucha poddostawców;
- ii. obowiązek powiadomienia banku, przez głównego dostawcę usługi (insourcera), o zaangażowaniu poddostawców, w terminie 30 dni przed ich zaangażowaniem (lub dłuższym, o ile będzie to wymagane ze względu na potrzeby obowiązkowego oszacowania przez bank ryzyka związanego z zaangażowaniem nowych poddostawców). W tym terminie bank będzie mógł się sprzeciwić zaangażowaniu poddostawców, jeżeli poziom ryzyka związany z zaangażowaniem poddostawców będzie zbyt wysoki;

- iii. ocena ryzyka dokonywana przez bank powinna uwzględniać długość łańcucha poddostawców insourcera oraz zakres czynności powierzanych poddostawcom;
- iv. wynik oceny ryzyka związanego z zaangażowaniem poddostawców powinien być podstawą dopuszczalności zaangażowania poddostawców;
- v. w przypadku braku sprzeciwu banku na zaangażowanie poddostawców w terminie, o którym mowa w pkt. ii. powyżej, poddostawca może być zaangażowany w świadczenie usługi (tzw. milcząca zgoda banku na zaangażowanie poddostawców);
- vi. zgoda (na poziomie ustawy) na zmianę poddostawcy przez insourcera bez zgody banku, jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami (np. brak możliwości korzystania z poprzedniego poddostawcy, na którego bank wyraził zgodę). W takiej sytuacji bank powinien zostać powiadomiony o zmianie poddostawcy niezwłocznie po jego zmianie i powinien mieć prawo do wypowiedzenia umowy outsourcingowej, jeżeli nie akceptuje nowego poddostawcy ze względu na zbyt wysoki poziom ryzyka związany z zaangażowaniem danego poddostawcy.

Proponowane brzmienie zmiany przepisów:

„1) W art. 6a ustawy Prawo bankowe po ust. 7 dodaje się ust. 7a o następującej treści:

7a. Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny, któremu powierzono wykonywanie określonych czynności zgodnie z ust. 7 pkt 1, może powierzyć innym (dalszym) przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym, w drodze odrębnej umowy, wykonywanie określonych w umowie czynności służących realizacji głównego świadczenia wynikającego z tej umowy, z zachowaniem tajemnicy prawnie chronionej. Inni (dalsi) przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagraniczni, którym powierzono wykonywanie określonych czynności zgodnie ze zdaniem poprzedzającym, mogą powierzać wykonywanie określonych w umowie czynności służących realizacji świadczenia wynikającego z tej umowy kolejnym przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym.”

Uzasadnienie:

Realia rynkowe wskazują, że w świadczenie usług przez insourcera zaangażowanych jest wiele podmiotów. Złożoność i zaawansowanie technologiczne świadczonych w ramach outsourcingu usług, powoduje, że insourcer nie jest w stanie zapewnić świadczenia usługi bez korzystania z poddostawców. To samo dotyczy poddostawców insourcera. Wydaje się, że obowiązek przeprowadzenia przez bank szacowania ryzyka związanego z powstawaniem długich łańcuchów poddostawców, którego wynik będzie determinował możliwość zaangażowania poddostawcy, jest wystarczające, aby zaadresować ryzyko z tym związane. Tożsame podejście (tj. podejście oparte o ocenę ryzyka) wydaje się wykazywać EBA (patrz pkt 67 Wytycznych EBA w sprawie outsourcingu (EBA/GL/2019/02)).

2. Outsourcing poza EOG

Zmiana wskazana w projekcie (art. 6d ust. 1 ustawy Prawo bankowe):

"Bank zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o zamiarze zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a, z przedsiębiorcą zagranicznym niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego lub umowy przewidującej, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego, co najmniej na 30 dni przed jej zawarciem".

Proponowane zmiany:

- i. Bank zawiadamia KNF o planowanym outsourcingu czynności poza EOG, na 30 dni przed planowanym powierzeniem czynności;
- ii. Bank załącza do zawiadomienia wszystkie dokumenty i informacje istotne dla KNF z perspektywy nadzoru – np. kraj siedziby dostawcy lub kraj, w którym ma być wykonywana usługa lub plan zarządzania ryzykiem itp.;
- iii. KNF analizuje zawiadomienie i wydaje milczącą zgodę, tj. jeżeli nie wyrazi sprzeciwu to outsourcing poza EOG może się rozpocząć zgodnie z planem (tj. w dniu wskazanym zawiadomieniu), ale po upływie minimalnego terminu – 30 dni od zawiadomienia. W przepisach powinno być wyraźnie wskazane, że po upływie 30 dni, w przypadku braku sprzeciwu KNF, outsourcing poza EOG może dojść do skutku. Brak sprzeciwu ze strony KNF potwierdza także, że w kraju siedziby dostawcy lub kraju, w którym ma być wykonywana usługa, może wykonywać efektywny nadzór.

Uzasadnienie:

W praktyce bardzo często zdarza się, że w ramach prowadzonej działalności bank korzysta z poddostawców. Często, ze względu na specyfikę usługi albo na konieczność optymalizacji kosztów, dostawca usługi (insourcer) ma siedzibę lub wykonuje usługę, bądź jej część, poza granicami EOG. Sam fakt posiadania przez insourcera siedziby lub wykonywania usługi poza granicami EOG, niekoniecznie związany jest z podwyższonym ryzykiem dla banku. W związku z powyższym, wydaje się, że bezcelowe jest każdorazowe wypowiedzanie się KNF w kwestii danego poddostawcy, a wystarczające jest, przy założeniu braku zastrzeżeń KNF do poddostawcy, wydanie tzw. milczącej zgody.

Ponadto, wątpliwości budzi treść zaproponowanego brzmienia nowego art. 6d ust. 2 ustawy Prawo bankowe, który mówi, że umowa outsourcingowa nie może zostać zawarta, jeżeli w państwie, w którym powierzone czynności mają być wykonywane, obowiązujące prawo, uniemożliwia Komisji Nadzoru Finansowego wykonywanie efektywnego nadzoru. Ustawodawca nie wskazuje jednak w projekcie kto i na jakich zasadach powinien się w tym zakresie wypowiedzieć. W związku z tym, wydaje się, że tzw. milcząca zgoda KNF na outsourcing poza EOG jest tym bardziej zasadna. Jeżeli KNF uzna, że efektywny nadzór nie jest możliwy, to powinna zgłosić sprzeciw w tym zakresie.

3. Odpowiedzialność insourcera i poddostawców

Zmiana wskazana w projekcie (art. 6b ust. 1 ustawy Prawo bankowe):

„Odpowiedzialności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w art. 6a ust. 1, wobec banku za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 i 7a, nie można wyłączyć ani ograniczyć”.

Proponowane zmiany:

- i. wprowadzenie do ustawy Prawo bankowe definicji „outsourcingu funkcji krytycznych” na wzór Wytycznych EBA w sprawie outsourcingu (EBA/GL/2019/02);
- ii. utrzymanie zakazu ograniczenia lub wyłączenia odpowiedzialności insourcera lub jego poddostawców, o którym mowa w art. 6b ust. 1 ustawy Prawo bankowe, ale tylko w przypadku outsourcingu funkcji krytycznych;
- iii. wprowadzenie obowiązku posiadania ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przez insourcera z tytułu szkody wyrządzonej klientom banku;

albo

- i. wskazanie w ustawie Prawo bankowe, domyślnej zasady ponoszenia przez insourcera odpowiedzialności wobec banku za szkody wyrządzone przez insourcera lub przez jego poddostawców klientom banku;
- ii. wskazanie, że insourcer jest podmiotem odpowiedzialnym za sprawdzenie swoich poddostawców, a także, że jest punktem kontaktowym dla KNF w sprawie swoich poddostawców, tj. na życzenie KNF kontroluje działalność swoich poddostawców pod kątem zgodności z prawem; Bank oraz KNF powinny realizować efektywny nadzór przez i z wykorzystaniem insourcera, który biorąc odpowiedzialność za swoich poddostawców powinien zapewnić zgodność ich działalności z odnośnymi wymaganiami prawa oraz wytycznymi nadzoru i wymogami samego banku (także w zakresie przedstawiania stosownych informacji i dokumentów za pośrednictwem insourcera);
- iii. utrzymanie zakazu wyłączenia lub ograniczania odpowiedzialności insourcera za szkody wyrządzone klientom banku;
- iv. wprowadzenie obowiązku posiadania ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przez insourcera z tytułu szkody wyrządzonej klientom banku.

Uzasadnienie:

Doświadczenie wskazuje, że banki korzystają z insourcerów, którzy posiadają siedziby poza Polską. Ze względu na odmienność przepisów obowiązujących w innych krajach, dotyczących zakazu ograniczania odpowiedzialności poddostawców insourcera wobec banku za szkody wyrządzone klientom banku, poddostawcy nie są chętni do zawierania umów outsourcingowych z polskimi bankami lub proces zawarcia takiej umowy znacząco się przedłuża. Często w ramach podoutsourcingu delegowane są mało znaczące czynności, nie wiążące się z możliwością wygenerowania dla banku i jego klientów dużej szkody. Zatem utrzymanie zakazu wyłączenia lub

ograniczania odpowiedzialności poddostawców tylko w przypadku tzw. outsourcingu funkcji krytycznych wydaje się zasadne. Natomiast, wprowadzenie domyślnej zasady odpowiedzialności insourcera za szkody wyrządzone przez jego poddostawców, pozwoli na wyeliminowanie problemów związanych z odmiennością przepisów dotyczących odpowiedzialności poddostawców insourcera w innych krajach, przy jednoczesnym braku uszczerbku dla interesów banku i jego klientów – za wyrządzoną szkodę odpowiedzialność będzie ponosił insourcer. Ponadto, w praktyce, mogą być problemy z ustaleniem podmiotu odpowiedzialnego za szkodę, co tym bardziej przemawia za domyślną odpowiedzialnością insourcera za szkody wyrządzone przez jego poddostawców. Należy również zaznaczyć, że ze względu na odpowiedzialność insourcera za swoich poddostawców, wydaje się, że poddostawcy insourcera będą należycie sprawdzani, a insourcer będzie wykonywał żądania KNF w zakresie przekazania dokumentów i informacji o działalności jego poddostawców.

4. Outsourcing a uwierzytelnienie z wykorzystaniem technologii podmiotu trzeciego

Proponowane zmiany:

- i. Wyłączenie stosowania reżimu outsourcingu bankowego i outsourcingu płatniczego (tj. powierzenia czynności operacyjnych przez krajową instytucję płatniczą lub krajową instytucję pieniądza elektronicznego) w przypadku, gdy bank, krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego korzysta z technologii podmiotu trzeciego (np. czytnik odcisku palca w urządzeniu mobilnym), rozwiązania technologicznego podmiotu trzeciego lub urządzenia uwierzytelniającego podmiotu trzeciego na potrzeby uwierzytelnienia użytkownika.
- ii. Bank, krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego będą akceptować uwierzytelnienie użytkownika przeprowadzone z wykorzystaniem technologii podmiotu trzeciego, rozwiązania technologicznego podmiotu trzeciego lub urządzenia uwierzytelniającego podmiotu trzeciego na podstawie zawartej z takim podmiotem umowy lub na podstawie umowy z użytkownikiem.
- iii. W każdym przypadku podmiot trzeci będący dostawcą technologii lub urządzeń będzie zobowiązany na podstawie ustawy przestrzegać wymogów w zakresie bezpieczeństwa i uwierzytelnienia wynikających z Rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji.
- iv. Całkowitą odpowiedzialność wobec użytkownika w przypadku skorzystania z takich rozwiązań będzie ponosić odpowiednio bank, krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego.

Proponowane brzmienie zmiany przepisów:

„1) W art. 6a ustawy Prawo bankowe po ust 2 dodaje się ust. 2a – 2e o następującej treści:

2a. Zawarcie przez bank umowy, na podstawie której bank akceptuje uwierzytelnienie użytkownika w rozumieniu art. 32i ust. 1 ustawy o usługach płatniczych, poprzez urządzenie, oprogramowanie lub rozwiązanie teleinformatyczne dostarczane przez innego przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego, nie stanowi umowy, o której mowa w art. 6a – 6d, pod warunkiem, że przed zawarciem przez bank umowy, o której mowa w ust. 1, procedury bezpieczeństwa i uwierzytelniania użytkownika stosowane przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego zostały udokumentowane, zbadane oraz poddane ocenie audytora, o którym mowa w art. 3 ust. 1 i 2 Rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji, oraz w okresie trwania umowy są okresowo badane i poddawane ocenie tego audytora.

2b. Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny zawierający z bankiem umowę, o której mowa w ust. 2a, przestrzega wymogów w zakresie bezpieczeństwa i uwierzytelnienia wskazanych w Rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji.

2c. W przypadku zawarcia umowy, o której mowa w ust. 2a, przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny ponosi odpowiedzialność wobec banku oraz wobec klientów za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w ust. 2a. Odpowiedzialności, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, nie można wyłączyć ani ograniczyć.

2d. Zawarcie przez bank umowy, o której mowa w ust. 2a, nie zwalnia banku z obowiązku przestrzegania wymogów ustawy, w tym w szczególności art. 32i ustawy o usługach płatniczych.

2e. Przepisy ust. 2a – 2d stosuje się odpowiednio w sytuacji, gdy bank, na podstawie umowy zawartej z użytkownikiem, akceptuje uwierzytelnienie użytkownika przeprowadzone z zastosowaniem urządzenia, oprogramowania lub rozwiązania teleinformatycznego dostarczanego przez innego przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego.

2) W art. 86 ustawy o usługach płatniczych po ust. 4 dodaje się ust. 4a – 4e o następującej treści:

4a. Zawarcie przez krajową instytucję płatniczą umowy, na podstawie której krajowa instytucja płatnicza akceptuje uwierzytelnienie użytkownika w rozumieniu art. 32i ust. 1 ustawy o usługach płatniczych, poprzez urządzenie, oprogramowanie lub rozwiązanie teleinformatyczne dostarczane przez innego przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego, nie stanowi umowy, o której mowa w ust. 1 – 3, pod warunkiem, że przed zawarciem przez krajową instytucję płatniczą umowy, o której mowa w ust. 1 – 3, procedury bezpieczeństwa i uwierzytelniania użytkownika stosowane przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego zostały udokumentowane, zbadane oraz poddane ocenie audytora, o którym mowa w art. 3 ust. 1 i 2 Rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego

uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji, oraz w okresie trwania umowy są okresowo badane i poddawane ocenie tego audytora.

4b. Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny zawierający z krajową instytucją płatniczą umowę, o której mowa w ust. 4a, przestrzega wymogów w zakresie bezpieczeństwa i uwierzytelnienia wskazanych w Rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji.

4c. W przypadku zawarcia umowy, o której mowa w ust. 4a, przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny ponosi odpowiedzialność wobec krajowej instytucji płatniczej oraz wobec użytkowników za szkody wyrządzone użytkownikom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w ust. 4a. Odpowiedzialności, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, nie można wyłączyć ani ograniczyć.

4d. Zawarcie przez krajową instytucję płatniczą umowy, o której mowa w ust. 4a, nie zwalnia krajowej instytucji płatniczej z obowiązku przestrzegania wymogów ustawy, w tym w szczególności art. 32i.

4e. Przepisy ust. 4a – 4d stosuje się odpowiednio w sytuacji, gdy krajowa instytucja płatnicza, na podstawie umowy zawartej z użytkownikiem, akceptuje uwierzytelnienie użytkownika przeprowadzone z zastosowaniem urządzenia, oprogramowania lub rozwiązania teleinformatycznego dostarczanego przez innego przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego.”

Uzasadnienie:

W obecnym stanie prawnym wykorzystanie przez bank, krajową instytucję płatniczą lub krajową instytucję pieniądza elektronicznego technologii podmiotu trzeciego na potrzeby uwierzytelniania użytkownika tego banku, krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego może być potencjalnie potraktowane jako tzw. outsourcing bankowy, czyli powierzenie przez bank czynności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu na podstawie umowy, o której mowa w art. 6a – 6d ustawy Prawo bankowe lub tzw. outsourcing płatniczy, czyli powierzenie przez krajową instytucję płatniczą innemu przedsiębiorcy wykonywania określonych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych (odpowiednio powierzenie przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego, na podstawie umowy o której mowa w art. 132v ustawy o usługach płatniczych).

Jednakże korzystanie przez bank, krajową instytucję płatniczą lub krajową instytucję pieniądza elektronicznego z urządzenia, oprogramowania lub rozwiązania teleinformatycznego dostarczanego przez innego przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego nie powinno być traktowane jako outsourcing. Tzw. outsourcing bankowy oraz outsourcing płatniczy oznacza powierzenie przez bank lub odpowiednio krajową instytucję płatniczą/krajową instytucję pieniądza elektronicznego określonych czynności faktycznych związanych z działalnością bankową (art. 6a ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo bankowe; outsourcing bankowy może także obejmować powierzenie przez

bank innemu przedsiębiorcy wykonywania pośrednictwa w zakresie czynności bankowych) lub czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych lub z działalnością w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego (art. 86 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych). Kluczową kwestią pozwalającą uznać dane uzgodnienie za outsourcing bankowy lub outsourcing płatniczy jest to, że w przypadku outsourcingu to bank lub krajowa instytucja płatnicza (krajowa instytucja pieniądza elektronicznego) powierza wykonywanie określonych czynności innemu przedsiębiorcy. Natomiast w przypadku wykorzystania przez bank, krajową instytucję płatniczą lub krajową instytucję pieniądza elektronicznego technologii lub urządzenia dostarczanego przez podmiot trzeci na potrzeby uwierzytelniania użytkownika nie ma miejsca żadne „powierzenie” czynności. W przypadku wykorzystywania takich technologii lub urządzeń na potrzeby uwierzytelnienia, czynność uwierzytelniania użytkownika jest przeprowadzana przez sam bank lub krajową instytucję płatniczą (krajową instytucję pieniądza elektronicznego) i to ten podmiot, nie dostawca technologii czy urządzenia, podejmuje decyzję o uwierzytelnieniu użytkownika lub odmowie uwierzytelnienia. Zewnętrzny dostawca dostarcza jedynie rozwiązanie techniczne lub urządzenie umożliwiające przeprowadzenie tego uwierzytelnienia.

Wykorzystanie przez bank, krajową instytucję płatniczą lub krajową instytucję pieniądza elektronicznego technologii podmiotu trzeciego na potrzeby uwierzytelniania użytkownika tego banku, krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego nie stanowi także outsourcingu w rozumieniu Wytycznych EBA w sprawie outsourcingu (EBA/GL/2019/02). Zgodnie z tymi Wytycznymi, w celu uznania danej usługi za outsourcing, konieczne jest spełnienie następujących wymogów: (i) usługa jest świadczona na rzecz banku lub instytucji płatniczej, (ii) usługa jest świadczona cyklicznie lub w sposób stały, a także (iii) usługa ta stanowi czynność, która mogłaby zostać wykonana przez sam bank lub instytucję płatniczą. Żaden z tych wymogów nie jest spełniony w odniesieniu do uwierzytelnienia na podstawie technologii podmiotu trzeciego: (i) technologia podmiotu trzeciego jest bowiem dostarczana użytkownikowi, nie bankowi lub instytucji płatniczej, (ii) nie ma charakteru stałego – uwierzytelnienie z wykorzystaniem tej technologii jest przeprowadzane okazjonalnie, obok innych metod uwierzytelnienia wykorzystywanych przez bank lub instytucję płatniczą, a ponadto (iii) bank ani instytucja płatnicza nie mógłby uwierzytelniać użytkowników z wykorzystaniem takiej technologii – nie dostarcza bowiem użytkownikom urządzeń ani technologii to umożliwiających.

Możliwość traktowania technologii dostarczanych bankom i instytucjom płatniczym za czynność niestanowiącą outsourcingu została dopuszczona przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w ramach odpowiedzi na jedno z pytań zawartych w ramach narzędzia Single Rulebook (https://www.eba.europa.eu/single-rule-book-qa/-/qna/view/publicId/2018_4047), w którym korzystanie przez bank z technologii podmiotu trzeciego jest wskazywane jako rozwiązanie alternatywne wobec outsourcingu. Oznacza to, że wymogi w zakresie bezpieczeństwa nałożone przez Dyrektywę 2015/2366 (dyrektywa PSD2) oraz przez Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji, nie stoją na przeszkodzie możliwości korzystania przez dostawcę usług płatniczych z technologii podmiotu trzeciego. Co więcej, korzystanie z takiej technologii jest możliwe poza reżimem outsourcingowym.

Ponadto proponowana zmiana umożliwi dostawcom usług płatniczych korzystanie z zewnętrznych narzędzi uwierzytelniających na potrzeby uwierzytelnienia użytkowników w rozumieniu art. 32i ustawy o usługach płatniczych, w tym narzędzi uwierzytelniających umożliwiających uwierzytelnienie u wielu dostawców.

Wreszcie, delegacja uwierzytelniania użytkownika banku, krajowej instytucji płatniczą lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego będzie możliwa tylko w przypadku, gdy zewnętrzny dostawca technologii lub urządzenia zapewnienia zgodność z wymogami bezpieczeństwa wskazanymi w art. 8-9 Rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji. Wymogi te nie są relewantne z punktu widzenia celu Wytycznych EBA w sprawie outsourcingu (EBA/GL/2019/02). Wprowadzenie ustawowego obowiązku przestrzegania tych wymogów przez dostawców technologicznych zapewni bezpieczeństwo korzystania przez użytkowników z dostarczanych przez nich rozwiązań i ograniczy po stronie banków i krajowych instytucji płatniczych (krajowych instytucji pieniądza elektronicznego) ryzyko wynikające z zaufania rozwiązaniom dostarczonym przez dostawców technologicznych w procesie uwierzytelnienia użytkowników.

5. Korzystanie przez banki z usług podmiotów trzecich a tajemnica bankowa

Proponowane zmiany:

- i. Proponuje się, aby w przypadku korzystania przez bank z rozwiązań technologicznych oferowanych przez podmioty trzecie poza reżimem outsourcingu bankowego dopuszczalne było przekazywanie przez bank takim podmiotom trzecim informacji objętych tajemnicą bankową, bez konieczności uzyskiwania upoważnienia osoby, której informacje te dotyczą na ich ujawnienie, to jest upoważnienia, o którym mowa w art. 104 ust. 3 ustawy Prawo bankowe. Proponowana zmiana zakłada rozszerzenie katalogu podmiotów, o których mowa w art. 104 ust. 2 ustawy Prawo bankowe.
- ii. W takim przypadku wystarczające powinno być zawiadomienie przez bank osoby, której przekazywane dane dotyczą, o ich przekazaniu podmiotowi trzeciemu.
- iii. Przekazywanie tych danych przez bank podmiotowi trzeciemu oraz zasady ich przetwarzania przez podmiot trzeci byłoby objęte wymogami Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE.

Uzasadnienie:

Reżim tajemnicy bankowej, jaki wynika z przepisów ustawy Prawo bankowe, nie jest powszechnie stosowany w państwach członkowskich Unii Europejskiej. W państwach takich jak Niemcy, Włochy, Belgia i Holandia brak jest szczególnego reżimu tajemnicy bankowej, przy czym przetwarzanie, przekazywanie takich danych przez banki podlega ogólnym przepisom dotyczącym informacji

poufnych i przetwarzania danych osobowych, w tym w szczególności przepisom Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE.

Proponowana zmiana nie obejmuje tak daleko idącej zmiany jak całkowite zrezygnowanie z objęcia szczególną ochroną wszystkich informacji dotyczących czynności bankowej, uzyskanych w czasie negocjacji, w trakcie zawierania i realizacji umowy, na podstawie której bank tę czynność wykonuje. Zmiana ta sprowadza się jednak do wyłączenia stosowania reżimu ujawniania tajemnicy bankowej do informacji, które bank przekazuje innemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu, który świadczy na rzecz banku lub banku i klienta usługę, do której nie mają zastosowania przepisy art. 6a – 6d ustawy Prawo bankowe.

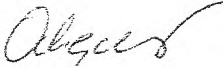
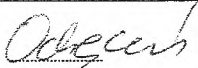
Odbiorca takich informacji byłby zobowiązany do ich przetwarzania zgodnie z przepisami Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE, tj. z zachowaniem ich poufności i bezpieczeństwa.

Natomiast obecny stan prawny stanowi przeszkodę dla banków zamierzających korzystać z usług oferowanych przez zewnętrznych dostawców, w tym na przykład dostawców świadczących usługi wspierające dla banku w zakresie monitoringu transakcji czy analizy transakcji w celu wykrywania transakcji oszukańczych czy transakcji podejrzanych. Aktualnie, bank w celu skorzystania z takich rozwiązań zobowiązany jest uzyskać od wszystkich klientów upoważnienie do ujawnienia dostawcy takiego rozwiązania danych objętych tajemnicą bankową na podstawie art. 104 ust. 3 ustawy Prawo bankowe lub uznać taką usługę za usługę outsourcingu bankowego w rozumieniu art. 6a – 6d ustawy Prawo bankowe, także w sytuacji gdy bank nie powierza dostawcy zewnętrznemu swoich zadań w zakresie monitoringu transakcji, lecz jedynie rozwiązanie oferowane przez dostawcę stanowi narzędzie wspierające czynności faktyczne wykonywane przez sam bank. Proponowana zmiana zmierza więc do przeciwdziałania praktyce sztucznego uznawania tego typu usług za outsourcing bankowy jedynie w celu umożliwienia bankowi przekazywania dostawcom usług informacji objętych tajemnicą bankową bez konieczności uzyskiwania upoważnienia.

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia 22 sierpnia 2011 r. (poz. 1080)

WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI
NAD PROJEKTEM ZAŁOŻEŃ PROJEKTU USTAWY, PROJEKTEM USTAWY
LUB PROJEKTEM ROZPORZĄDZENIA

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*		
Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa/imię i nazwisko** Mastercard Europe SA Oddział w Polsce		
2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania** Plac Europejski 1, 00-844, Warszawa		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail krystian.ochecki@mastercard.com		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMNIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Krystian Ochecki	
2	Mariusz Łaszczyk	
3		
4		
5		
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY		
Uwagi Mastercard Europe S.A. w zakresie postulowanych zmian do ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1896, z późn. zm.), dotyczących tzw. outsourcingu bankowego. (szczegółowe stanowisko znajduje się w załączniku do niniejszego formularza)		

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	Uwagi Mastercard Europe S.A. do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (numer z wykazu prac legislacyjnych: UD235)	
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Krzysztof Ochęcki	10/08/2021	
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAN		
Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia		 (podpis)

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, treść: „— Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Warszawa, 10 sierpnia 2021 r.

Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej

Uwagi Mastercard Europe S.A. do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku
(numer z wykazu prac legislacyjnych: UD235)

Szanowni Państwo,

W związku z pismem Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z 20 lipca 2021 r., zawierającym wezwanie do zgłaszania uwag do do *projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku* (numer z wykazu prac legislacyjnych: UD235), poniżej przedstawiamy uwagi Mastercard Europe S.A. w zakresie postulowanych zmian do ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1896, z późn. zm.), dotyczących tzw. outsourcingu bankowego.

1. Łańcuch poddostawców

Brzmienie przepisu w projekcie ustawy (art. 6a ust. 7a ustawy Prawo bankowe):

"Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny, któremu powierzono wykonywanie określonych czynności zgodnie z ust. 7 pkt 1, po uzyskaniu pisemnej zgody banku może powierzyć innemu (dalszemu) przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu, w drodze odrębnej umowy, wykonywanie tych czynności, z zachowaniem tajemnicy prawnie chronionej".

Proponowane zmiany:

- i. brak ograniczeń co do długości łańcucha poddostawców;
- ii. obowiązek powiadomienia banku, przez głównego dostawcę usługi (insourcera), o zaangażowaniu poddostawców, w terminie 30 dni przed ich zaangażowaniem (lub dłuższym, o ile będzie to wymagane ze względu na potrzeby obowiązkowego oszacowania przez bank ryzyka związanego z zaangażowaniem nowych poddostawców). W tym terminie bank będzie mógł się sprzeciwić zaangażowaniu poddostawców, jeżeli poziom ryzyka związany z zaangażowaniem poddostawców będzie zbyt wysoki;

- iii. ocena ryzyka dokonywana przez bank powinna uwzględniać długość łańcucha poddostawców insourcera oraz zakres czynności powierzanych poddostawcom;
- iv. wynik oceny ryzyka związanego z zaangażowaniem poddostawców powinien być podstawą dopuszczalności zaangażowania poddostawców;
- v. w przypadku braku sprzeciwu banku na zaangażowanie poddostawców w terminie, o którym mowa w pkt. ii. powyżej, poddostawca może być zaangażowany w świadczenie usługi (tzw. milcząca zgoda banku na zaangażowanie poddostawców);
- vi. zgoda (na poziomie ustawy) na zmianę poddostawcy przez insourcera bez zgody banku, jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami (np. brak możliwości korzystania z poprzedniego poddostawcy, na którego bank wyraził zgodę). W takiej sytuacji bank powinien zostać powiadomiony o zmianie poddostawcy niezwłocznie po jego zmianie i powinien mieć prawo do wypowiedzenia umowy outsourcingowej, jeżeli nie akceptuje nowego poddostawcy ze względu na zbyt wysoki poziom ryzyka związany z zaangażowaniem danego poddostawcy.

Proponowane brzmienie zmiany przepisów:

„1) W art. 6a ustawy Prawo bankowe po ust. 7 dodaje się ust. 7a o następującej treści:

7a. Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny, któremu powierzono wykonywanie określonych czynności zgodnie z ust. 7 pkt 1, może powierzyć innym (dalszym) przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym, w drodze odrębnej umowy, wykonywanie określonych w umowie czynności służących realizacji głównego świadczenia wynikającego z tej umowy, z zachowaniem tajemnicy prawnie chronionej. Inni (dalsi) przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagraniczni, którym powierzono wykonywanie określonych czynności zgodnie ze zdaniem poprzedzającym, mogą powierzać wykonywanie określonych w umowie czynności służących realizacji świadczenia wynikającego z tej umowy kolejnym przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym.”

Uzasadnienie:

Realia rynkowe wskazują, że w świadczenie usług przez insourcera zaangażowanych jest wiele podmiotów. Złożoność i zaawansowanie technologiczne świadczonych w ramach outsourcingu usług, powoduje, że insourcer nie jest w stanie zapewnić świadczenia usługi bez korzystania z poddostawców. To samo dotyczy poddostawców insourcera. Wydaje się, że obowiązek przeprowadzenia przez bank szacowania ryzyka związanego z powstawaniem długich łańcuchów poddostawców, którego wynik będzie determinował możliwość zaangażowania poddostawcy, jest wystarczające, aby zaadresować ryzyko z tym związane. Tożsame podejście (tj. podejście oparte o ocenę ryzyka) wydaje się wykazywać EBA (patrz pkt 67 Wytycznych EBA w sprawie outsourcingu (EBA/GL/2019/02)).

2. Outsourcing poza EOG

Zmiana wskazana w projekcie (art. 6d ust. 1 ustawy Prawo bankowe):

"Bank zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o zamiarze zawarcia umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a, z przedsiębiorcą zagranicznym niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego lub umowy przewidującej, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego, co najmniej na 30 dni przed jej zawarciem".

Proponowane zmiany:

- i. Bank zawiadamia KNF o planowanym outsourcingu czynności poza EOG, na 30 dni przed planowanym powierzeniem czynności;
- ii. Bank załącza do zawiadomienia wszystkie dokumenty i informacje istotne dla KNF z perspektywy nadzoru – np. kraj siedziby dostawcy lub kraj, w którym ma być wykonywana usługa lub plan zarządzania ryzykiem itp.;
- iii. KNF analizuje zawiadomienie i wydaje milczącą zgodę, tj. jeżeli nie wyrazi sprzeciwu to outsourcing poza EOG może się rozpocząć zgodnie z planem (tj. w dniu wskazanym w zawiadomieniu), ale po upływie minimalnego terminu – 30 dni od zawiadomienia. W przepisach powinno być wyraźnie wskazane, że po upływie 30 dni, w przypadku braku sprzeciwu KNF, outsourcing poza EOG może dojść do skutku. Brak sprzeciwu ze strony KNF potwierdza także, że w kraju siedziby dostawcy lub kraju, w którym ma być wykonywana usługa, może wykonywać efektywny nadzór.

Uzasadnienie:

W praktyce bardzo często zdarza się, że w ramach prowadzonej działalności bank korzysta z poddostawców. Często, ze względu na specyfikę usługi albo na konieczność optymalizacji kosztów, dostawca usługi (insourcer) ma siedzibę lub wykonuje usługę, bądź jej część, poza granicami EOG. Sam fakt posiadania przez insourcera siedziby lub wykonywania usługi poza granicami EOG, niekoniecznie związany jest z podwyższonym ryzykiem dla banku. W związku z powyższym, wydaje się, że bezcelowe jest każdorazowe wypowiedzianie się KNF w kwestii danego poddostawcy, a wystarczające jest, przy założeniu braku zastrzeżeń KNF do poddostawcy, wydanie tzw. milczącej zgody.

Ponadto, wątpliwości budzi treść zaproponowanego brzmienia nowego art. 6d ust. 2 ustawy Prawo bankowe, który mówi, że umowa outsourcingowa nie może zostać zawarta, jeżeli w państwie, w którym powierzone czynności mają być wykonywane, obowiązujące prawo, uniemożliwia Komisji Nadzoru Finansowego wykonywanie efektywnego nadzoru. Ustawodawca nie wskazuje jednak w projekcie kto i na jakich zasadach powinien się w tym zakresie wypowiedzieć. W związku z tym, wydaje się, że tzw. milcząca zgoda KNF na outsourcing poza EOG jest tym bardziej zasadna. Jeżeli KNF uzna, że efektywny nadzór nie jest możliwy, to powinna zgłosić sprzeciw w tym zakresie.

3. Odpowiedzialność insourcera i poddostawców

Zmiana wskazana w projekcie (art. 6b ust. 1 ustawy Prawo bankowe):

„Odpowiedzialności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w art. 6a ust. 1, wobec banku za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 i 7a, nie można wyłączyć ani ograniczyć”.

Proponowane zmiany:

- i. wprowadzenie do ustawy Prawo bankowe definicji „outsourcingu funkcji krytycznych” na wzór Wytycznych EBA w sprawie outsourcingu (EBA/GL/2019/02);
- ii. utrzymanie zakazu ograniczenia lub wyłączenia odpowiedzialności insourcera lub jego poddostawców, o którym mowa w art. 6b ust. 1 ustawy Prawo bankowe, ale tylko w przypadku outsourcingu funkcji krytycznych;
- iii. wprowadzenie obowiązku posiadania ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przez insourcera z tytułu szkody wyrządzonej klientom banku;

albo

- i. wskazanie w ustawie Prawo bankowe, domyślnej zasady ponoszenia przez insourcera odpowiedzialności wobec banku za szkody wyrządzone przez insourcera lub przez jego poddostawców klientom banku;
- ii. wskazanie, że insourcer jest podmiotem odpowiedzialnym za sprawdzenie swoich poddostawców, a także, że jest punktem kontaktowym dla KNF w sprawie swoich poddostawców, tj. na życzenie KNF kontroluje działalność swoich poddostawców pod kątem zgodności z prawem; Bank oraz KNF powinny realizować efektywny nadzór przez i z wykorzystaniem insourcera, który biorąc odpowiedzialność za swoich poddostawców powinien zapewnić zgodność ich działalności z odnośnymi wymaganiami prawa oraz wytycznymi nadzoru i wymogami samego banku (także w zakresie przedstawiania stosownych informacji i dokumentów za pośrednictwem insourcera);
- iii. utrzymanie zakazu wyłączenia lub ograniczania odpowiedzialności insourcera za szkody wyrządzone klientom banku;
- iv. wprowadzenie obowiązku posiadania ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przez insourcera z tytułu szkody wyrządzonej klientom banku.

Uzasadnienie:

Doświadczenie wskazuje, że banki korzystają z insourcerów, którzy posiadają siedziby poza Polską. Ze względu na odmienną przepisów obowiązujących w innych krajach, dotyczących zakazu ograniczania odpowiedzialności poddostawców insourcera wobec banku za szkody wyrządzone klientom banku, poddostawcy nie są chętni do zawierania umów outsourcingowych z polskimi bankami lub proces zawarcia takiej umowy znacząco się przedłuża. Często w ramach podoutsourcingu delegowane są mało znaczące czynności, nie wiążące się z możliwością wygenerowania dla banku i jego klientów dużej szkody. Zatem utrzymanie zakazu wyłączenia lub

ograniczania odpowiedzialności poddostawców tylko w przypadku tzw. outsourcingu funkcji krytycznych wydaje się zasadne. Natomiast, wprowadzenie domyślnej zasady odpowiedzialności insourcera za szkody wyrządzone przez jego poddostawców, pozwoli na wyeliminowanie problemów związanych z odmiennością przepisów dotyczących odpowiedzialności poddostawców insourcera w innych krajach, przy jednoczesnym braku uszczerbku dla interesów banku i jego klientów – za wyrządzoną szkodę odpowiedzialność będzie ponosił insourcer. Ponadto, w praktyce, mogą być problemy z ustaleniem podmiotu odpowiedzialnego za szkodę, co tym bardziej przemawia za domyślną odpowiedzialnością insourcera za szkody wyrządzone przez jego poddostawców. Należy również zaznaczyć, że ze względu na odpowiedzialność insourcera za swoich poddostawców, wydaje się, że poddostawcy insourcera będą należycie sprawdzani, a insourcer będzie wykonywał żądania KNF w zakresie przekazania dokumentów i informacji o działalności jego poddostawców.

4. Outsourcing a uwierzytelnienie z wykorzystaniem technologii podmiotu trzeciego

Proponowane zmiany:

- i. Wyłączenie stosowania reżimu outsourcingu bankowego i outsourcingu płatniczego (tj. powierzenia czynności operacyjnych przez krajową instytucję płatniczą lub krajową instytucję pieniądza elektronicznego) w przypadku, gdy bank, krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego korzysta z technologii podmiotu trzeciego (np. czytnik odcisku palca w urządzeniu mobilnym), rozwiązania technologicznego podmiotu trzeciego lub urządzenia uwierzytelniającego podmiotu trzeciego na potrzeby uwierzytelnienia użytkownika.
- ii. Bank, krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego będą akceptować uwierzytelnienie użytkownika przeprowadzone z wykorzystaniem technologii podmiotu trzeciego, rozwiązania technologicznego podmiotu trzeciego lub urządzenia uwierzytelniającego podmiotu trzeciego na podstawie zawartej z takim podmiotem umowy lub na podstawie umowy z użytkownikiem.
- iii. W każdym przypadku podmiot trzeci będący dostawcą technologii lub urządzeń będzie zobowiązany na podstawie ustawy przestrzegać wymogów w zakresie bezpieczeństwa i uwierzytelnienia wynikających z Rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji.
- iv. Całkowitą odpowiedzialność wobec użytkownika w przypadku skorzystania z takich rozwiązań będzie ponosić odpowiednio bank, krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego.

Proponowane brzmienie zmiany przepisów:

„1) W art. 6a ustawy Prawo bankowe po ust 2 dodaje się ust. 2a – 2e o następującej treści:

2a. Zawarcie przez bank umowy, na podstawie której bank akceptuje uwierzytelnienie użytkownika w rozumieniu art. 32i ust. 1 ustawy o usługach płatniczych, poprzez urządzenie, oprogramowanie lub rozwiązanie teleinformatyczne dostarczane przez innego przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego, nie stanowi umowy, o której mowa w art. 6a – 6d, pod warunkiem, że przed zawarciem przez bank umowy, o której mowa w ust. 1, procedury bezpieczeństwa i uwierzytelniania użytkownika stosowane przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego zostały udokumentowane, zbadane oraz poddane ocenie audytora, o którym mowa w art. 3 ust. 1 i 2 Rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji, oraz w okresie trwania umowy są okresowo badane i poddawane ocenie tego audytora.

2b. Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny zawierający z bankiem umowę, o której mowa w ust. 2a, przestrzega wymogów w zakresie bezpieczeństwa i uwierzytelnienia wskazanych w Rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji.

2c. W przypadku zawarcia umowy, o której mowa w ust. 2a, przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny ponosi odpowiedzialność wobec banku oraz wobec klientów za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w ust. 2a. Odpowiedzialności, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, nie można wyłączyć ani ograniczyć.

2d. Zawarcie przez bank umowy, o której mowa w ust. 2a, nie zwalnia banku z obowiązku przestrzegania wymogów ustawy, w tym w szczególności art. 32i ustawy o usługach płatniczych.

2e. Przepisy ust. 2a – 2d stosuje się odpowiednio w sytuacji, gdy bank, na podstawie umowy zawartej z użytkownikiem, akceptuje uwierzytelnienie użytkownika przeprowadzone z zastosowaniem urządzenia, oprogramowania lub rozwiązania teleinformatycznego dostarczanego przez innego przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego.

2) W art. 86 ustawy o usługach płatniczych po ust. 4 dodaje się ust. 4a – 4e o następującej treści:

4a. Zawarcie przez krajową instytucję płatniczą umowy, na podstawie której krajowa instytucja płatnicza akceptuje uwierzytelnienie użytkownika w rozumieniu art. 32i ust. 1 ustawy o usługach płatniczych, poprzez urządzenie, oprogramowanie lub rozwiązanie teleinformatyczne dostarczane przez innego przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego, nie stanowi umowy, o której mowa w ust. 1 – 3, pod warunkiem, że przed zawarciem przez krajową instytucję płatniczą umowy, o której mowa w ust. 1 – 3, procedury bezpieczeństwa i uwierzytelniania użytkownika stosowane przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego zostały udokumentowane, zbadane oraz poddane ocenie audytora, o którym mowa w art. 3 ust. 1 i 2 Rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego

uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji, oraz w okresie trwania umowy są okresowo badane i poddawane ocenie tego audytora.

4b. Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny zawierający z krajową instytucją płatniczą umowę, o której mowa w ust. 4a, przestrzega wymogów w zakresie bezpieczeństwa i uwierzytelnienia wskazanych w Rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji.

4c. W przypadku zawarcia umowy, o której mowa w ust. 4a, przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny ponosi odpowiedzialność wobec krajowej instytucji płatniczej oraz wobec użytkowników za szkody wyrządzone użytkownikom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w ust. 4a. Odpowiedzialności, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, nie można wyłączyć ani ograniczyć.

4d. Zawarcie przez krajową instytucję płatniczą umowy, o której mowa w ust. 4a, nie zwalnia krajowej instytucji płatniczej z obowiązku przestrzegania wymogów ustawy, w tym w szczególności art. 32i.

4e. Przepisy ust. 4a – 4d stosuje się odpowiednio w sytuacji, gdy krajowa instytucja płatnicza, na podstawie umowy zawartej z użytkownikiem, akceptuje uwierzytelnienie użytkownika przeprowadzone z zastosowaniem urządzenia, oprogramowania lub rozwiązania teleinformatycznego dostarczanego przez innego przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego.”

Uzasadnienie:

W obecnym stanie prawnym wykorzystanie przez bank, krajową instytucję płatniczą lub krajową instytucję pieniądza elektronicznego technologii podmiotu trzeciego na potrzeby uwierzytelniania użytkownika tego banku, krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego może być potencjalnie potraktowane jako tzw. outsourcing bankowy, czyli powierzenie przez bank czynności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu na podstawie umowy, o której mowa w art. 6a – 6d ustawy Prawo bankowe lub tzw. outsourcing płatniczy, czyli powierzenie przez krajową instytucję płatniczą innemu przedsiębiorcy wykonywania określonych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych (odpowiednio powierzenie przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego, na podstawie umowy o której mowa w art. 132v ustawy o usługach płatniczych).

Jednakże korzystanie przez bank, krajową instytucję płatniczą lub krajową instytucję pieniądza elektronicznego z urządzenia, oprogramowania lub rozwiązania teleinformatycznego dostarczanego przez innego przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego nie powinno być traktowane jako outsourcing. Tzw. outsourcing bankowy oraz outsourcing płatniczy oznacza powierzenie przez bank lub odpowiednio krajową instytucję płatniczą/krajową instytucję pieniądza elektronicznego określonych czynności faktycznych związanych z działalnością bankową (art. 6a ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo bankowe; outsourcing bankowy może także obejmować powierzenie przez

bank innemu przedsiębiorcy wykonywania pośrednictwa w zakresie czynności bankowych) lub czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych lub z działalnością w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego (art. 86 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych). Kluczową kwestią pozwalającą uznać dane uzgodnienie za outsourcing bankowy lub outsourcing płatniczy jest to, że w przypadku outsourcingu to bank lub krajowa instytucja płatnicza (krajowa instytucja pieniądza elektronicznego) powierza wykonywanie określonych czynności innemu przedsiębiorcy. Natomiast w przypadku wykorzystania przez bank, krajową instytucję płatniczą lub krajową instytucję pieniądza elektronicznego technologii lub urządzenia dostarczanego przez podmiot trzeci na potrzeby uwierzytelniania użytkownika nie ma miejsca żadne „powierzenie” czynności. W przypadku wykorzystywania takich technologii lub urządzeń na potrzeby uwierzytelnienia, czynność uwierzytelniania użytkownika jest przeprowadzana przez sam bank lub krajową instytucję płatniczą (krajową instytucję pieniądza elektronicznego) i to ten podmiot, nie dostawca technologii czy urządzenia, podejmuje decyzję o uwierzytelnieniu użytkownika lub odmowie uwierzytelnienia. Zewnętrzny dostawca dostarcza jedynie rozwiązanie techniczne lub urządzenie umożliwiające przeprowadzenie tego uwierzytelnienia.

Wykorzystanie przez bank, krajową instytucję płatniczą lub krajową instytucję pieniądza elektronicznego technologii podmiotu trzeciego na potrzeby uwierzytelniania użytkownika tego banku, krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego nie stanowi także outsourcingu w rozumieniu Wytycznych EBA w sprawie outsourcingu (EBA/GL/2019/02). Zgodnie z tymi Wytycznymi, w celu uznania danej usługi za outsourcing, konieczne jest spełnienie następujących wymogów: (i) usługa jest świadczona na rzecz banku lub instytucji płatniczej, (ii) usługa jest świadczona cyklicznie lub w sposób stały, a także (iii) usługa ta stanowi czynność, która mogłaby zostać wykonana przez sam bank lub instytucję płatniczą. Żaden z tych wymogów nie jest spełniony w odniesieniu do uwierzytelnienia na podstawie technologii podmiotu trzeciego: (i) technologia podmiotu trzeciego jest bowiem dostarczana użytkownikowi, nie bankowi lub instytucji płatniczej, (ii) nie ma charakteru stałego – uwierzytelnienie z wykorzystaniem tej technologii jest przeprowadzane okazjonalnie, obok innych metod uwierzytelnienia wykorzystywanych przez bank lub instytucję płatniczą, a ponadto (iii) bank ani instytucja płatnicza nie mógłby uwierzytelniać użytkowników z wykorzystaniem takiej technologii – nie dostarcza bowiem użytkownikom urządzeń ani technologii to umożliwiających.

Możliwość traktowania technologii dostarczanych bankom i instytucjom płatniczym za czynność niestanowiącą outsourcingu została dopuszczona przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w ramach odpowiedzi na jedno z pytań zawartych w ramach narzędzia Single Rulebook (https://www.eba.europa.eu/single-rule-book-qa/-/qna/view/publicId/2018_4047), w którym korzystanie przez bank z technologii podmiotu trzeciego jest wskazywane jako rozwiązanie alternatywne wobec outsourcingu. Oznacza to, że wymogi w zakresie bezpieczeństwa nałożone przez Dyrektywę 2015/2366 (dyrektywa PSD2) oraz przez Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji, nie stoją na przeszkodzie możliwości korzystania przez dostawcę usług płatniczych z technologii podmiotu trzeciego. Co więcej, korzystanie z takiej technologii jest możliwe poza reżimem outsourcingowym.

Ponadto proponowana zmiana umożliwi dostawcom usług płatniczych korzystanie z zewnętrznych narzędzi uwierzytelniających na potrzeby uwierzytelnienia użytkowników w rozumieniu art. 32i ustawy o usługach płatniczych, w tym narzędzi uwierzytelniających umożliwiających uwierzytelnienie u wielu dostawców.

Wreszcie, delegacja uwierzytelniania użytkownika banku, krajowej instytucji płatniczą lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego będzie możliwa tylko w przypadku, gdy zewnętrzny dostawca technologii lub urządzenia zapewnienia zgodność z wymogami bezpieczeństwa wskazanymi w art. 8-9 Rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji. Wymogi te nie są relewantne z punktu widzenia celu Wytycznych EBA w sprawie outsourcingu (EBA/GL/2019/02). Wprowadzenie ustawowego obowiązku przestrzegania tych wymogów przez dostawców technologicznych zapewni bezpieczeństwo korzystania przez użytkowników z dostarczanych przez nich rozwiązań i ograniczy po stronie banków i krajowych instytucji płatniczych (krajowych instytucji pieniądza elektronicznego) ryzyko wynikające z zaufania rozwiązaniom dostarczonym przez dostawców technologicznych w procesie uwierzytelnienia użytkowników.

5. Korzystanie przez banki z usług podmiotów trzecich a tajemnica bankowa

Proponowane zmiany:

- i. Proponuje się, aby w przypadku korzystania przez bank z rozwiązań technologicznych oferowanych przez podmioty trzecie poza reżimem outsourcingu bankowego dopuszczalne było przekazywanie przez bank takim podmiotom trzecim informacji objętych tajemnicą bankową, bez konieczności uzyskiwania upoważnienia osoby, której informacje te dotyczą na ich ujawnienie, to jest upoważnienia, o którym mowa w art. 104 ust. 3 ustawy Prawo bankowe. Proponowana zmiana zakłada rozszerzenie katalogu podmiotów, o których mowa w art. 104 ust. 2 ustawy Prawo bankowe.
- ii. W takim przypadku wystarczające powinno być zawiadomienie przez bank osoby, której przekazywane dane dotyczą, o ich przekazaniu podmiotowi trzeciemu.
- iii. Przekazywanie tych danych przez bank podmiotowi trzeciemu oraz zasady ich przetwarzania przez podmiot trzeci byłoby objęte wymogami Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE.

Uzasadnienie:

Reżim tajemnicy bankowej, jaki wynika z przepisów ustawy Prawo bankowe, nie jest powszechnie stosowany w państwach członkowskich Unii Europejskiej. W państwach takich jak Niemcy, Włochy, Belgia i Holandia brak jest szczególnego reżimu tajemnicy bankowej, przy czym przetwarzanie, przekazywanie takich danych przez banki podlega ogólnym przepisom dotyczącym informacji

poufnych i przetwarzania danych osobowych, w tym w szczególności przepisom Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE.

Proponowana zmiana nie obejmuje tak daleko idącej zmiany jak całkowite zrezygnowanie z objęcia szczególną ochroną wszystkich informacji dotyczących czynności bankowej, uzyskanych w czasie negocjacji, w trakcie zawierania i realizacji umowy, na podstawie której bank tę czynność wykonuje. Zmiana ta sprowadza się jednak do wyłączenia stosowania reżimu ujawniania tajemnicy bankowej do informacji, które bank przekazuje innemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu, który świadczy na rzecz banku lub banku i klienta usługę, do której nie mają zastosowania przepisy art. 6a – 6d ustawy Prawo bankowe.

Odbiorca takich informacji byłby zobowiązany do ich przetwarzania zgodnie z przepisami Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE, tj. z zachowaniem ich poufności i bezpieczeństwa.

Natomiast obecny stan prawny stanowi przeszkodę dla banków zamierzających korzystać z usług oferowanych przez zewnętrznych dostawców, w tym na przykład dostawców świadczących usługi wspierające dla banku w zakresie monitoringu transakcji czy analizy transakcji w celu wykrywania transakcji oszukańczych czy transakcji podejrzanых. Aktualnie, bank w celu skorzystania z takich rozwiązań zobowiązany jest uzyskać od wszystkich klientów upoważnienie do ujawnienia dostawcy takiego rozwiązania danych objętych tajemnicą bankową na podstawie art. 104 ust. 3 ustawy Prawo bankowe lub uznać taką usługę za usługę outsourcingu bankowego w rozumieniu art. 6a – 6d ustawy Prawo bankowe, także w sytuacji gdy bank nie powierza dostawcy zewnętrznemu swoich zadań w zakresie monitoringu transakcji, lecz jedynie rozwiązanie oferowane przez dostawcę stanowi narzędzie wspierające czynności faktyczne wykonywane przez sam bank. Proponowana zmiana zmierza więc do przeciwdziałania praktyce sztucznego uznawania tego typu usług za outsourcing bankowy jedynie w celu umożliwienia bankowi przekazywania dostawcom usług informacji objętych tajemnicą bankową bez konieczności uzyskiwania upoważnienia.

Załącznik nr 1 – wykaz uwag do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (nr UD235 w wykazie prac legislacyjnych) („Projekt”)

L.p.	Jednostka redakcyjna	Komentarz
1.	Art. 6 pkt 25 Projektu	<p>Wydaje się, że obowiązek dostosowania struktury portfela inwestycyjnego nie powinien być rozpatrywany w kontekście przedmiotów i urzędzeń, o których mowa w art. 147 ust. 2 Ustawy o funduszach inwestycyjnych, jako że stanowią one wyłącznie składowe nieruchomości a przez to nie stanowią osobnego przedmiotu lokaty funduszu inwestycyjnego i same w sobie nie są przedmiotem jakichkolwiek limitów inwestycyjnych czy obowiązków dostosowawczych określonych Ustawą o funduszach inwestycyjnych.</p>
2.	Art. 6 pkt 25 Projektu	<p>Z uwagi na zmiany poczynione w projektowanym art. 148 ust. 3 Ustawy o funduszach inwestycyjnych wydaje się koniecznym odpowiednie zrehabilitowanie także art. 148 ust. 4 Ustawy o funduszach inwestycyjnych w zakresie wskazania według jakiej daty powinno nastąpić ustalenie wskazanego tam limitu 25% (na nabycie i dalsze inwestycje).</p> <p>Jest to szczególnie istotne w kontekście podnoszonej w uzasadnieniu do Projektu możliwości nabywania nieruchomości po upływie okresu dostosowawczego, jednakże pod warunkiem, że nie spowoduje to naruszenia limitów inwestycyjnych i doprowadzenia struktury aktywów do niezgodności z przepisami Ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz statutu funduszu.</p>
3.	Art. 6 pkt 33 lit. a Projektu	<p>Wobec braku stosownego wyjaśnienia w uzasadnieniu do Projektu, nie jest wiadomym jaki cel przyświeca projektodawcy w zakresie zastąpienia zwrotu „przepisów o postępowaniu egzekucyjnym” zwrotem „przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji”. Istnieje ryzyko uznania, że wyspecjalizowany fundusz wierzycielności w zakresie możliwości lokacyjnych nie może skorzystać ze wszystkich możliwości jakie przysługują każdemu wierzycielowi w toku postępowania egzekucyjnego.</p> <p>W szczególności zmiana ta może powodować wątpliwości interpretacyjne w zakresie dopuszczalności przejmowania przez wyspecjalizowany fundusz wierzycielności nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego, w przypadku gdy stanowią one zabezpieczenie wierzycielności wyspecjalizowanego funduszu wierzycielności. Dalej idącą konsekwencją może być także uznanie za niedopuszczalne (lub nieuzasadnione interesem uczestników) nabywanie przez wyspecjalizowany fundusz wierzycielności lokat stanowiących wierzycielności zabezpieczone hipoteką.</p> <p>Zdecydowanie więc wymagana jest w tym zakresie pełna transparentność zamierzeń projektodawcy i opracowanie rozwiązań,</p>

		które w jednoznaczny sposób potwierdziłyby prawo funduszu do dokonywania powyższych czynności.
4.	Art. 6 pkt 51 Projektu	<p>Zwracamy uwagę, że projektowana zmiana w art. 234b Ustawy funduszach inwestycyjnych dotyczy sankcji nakładanych na podmiot pełniący funkcję likwidatora funduszu inwestycyjnego. Jednakże zgodnie z uzasadnieniem do Projektu wskazuje się, że:</p> <p><i>„W odniesieniu do art. 234b tej ustawy to podwyższenie maksymalnego wymiaru kary do 5 000 000 zł powinno nastąpić także w przypadku nałożenia sankcji na podmiot zarządzający sekurytyzowanymi wierzytelnościami funduszu sekurytyzacyjnego.”.</i></p> <p>Tym samym nie są przede wszystkim wyjaśnione przesłanki projektodawcy, którymi kierował się proponując nowe brzmienie art. 234b, zwiększające wymiar kary dla podmiotów pełniących funkcję likwidatorów funduszy inwestycyjnych.</p> <p>Dodatkowo wskazujemy, że wzrost wymiaru kary nie jest uzasadniony w odniesieniu do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) podmiotów pełniących funkcję depozytariusza funduszu inwestycyjnego; 2) podmiotów wyznaczonych (jednostronnie) przez KNF zgodnie z art. 248 ust. 3 <p>- które wykonują funkcję likwidatorów funduszy inwestycyjnych.</p> <p>Niejednokrotnie ich działania w okresie likwidacji mogą być zależne od wykonywania lub należytego wykonywania obowiązków przez inne podmioty np.:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) dotychczasowe towarzystwo zarządzające funduszem inwestycyjnym, podmiot zarządzający całością lub częścią portfela inwestycyjnego, podmiot zarządzający sekurytyzowanymi wierzytelnościami – które z momentem otwarcia likwidacji (z różnych przyczyn w tym cofnięcia przez KNF zezwolenia) przestają pełnić swoje funkcje i mogą nie wykazywać woli współpracy z likwidatorem (w tym nie przekazywać kluczowych informacji, dokumentów, wyjaśnień); b) zewnętrzny podmiot wyceniający aktywa funduszu, podmiot prowadzący księgi rachunkowe funduszu inwestycyjnego – zarówno w okresie przed otwarciem likwidacji jak i w trakcie likwidacji funduszu inwestycyjnego.
5.	Art. 21 Projektu – uwaga generalna	<p>Celem zapewnienia jak najpłynniejszego powrotu do modelu rejestracji certyfikatów inwestycyjnych w ewidencji uczestników funduszu zasadnym wydaje się rozważenie wprowadzenia terminu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) <u>w którym fundusz inwestycyjny powinien zawiadomić</u> agenta emisji i podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych o wejściu w życie zmian statutu; 2) <u>w którym podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych powinien wystąpić do uczestników</u> tego podmiotu o przekazanie informacji wskazanych w art. 123 ust.

		<p>6 pkt 1 – 3 Ustawy o funduszach w brzmieniu określonym Projektem;</p> <p>3) <u>w którym agent emisji lub podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych powinni przekazać funduszowi inwestycyjnemu</u> informacje wskazane w art. 123 ust. 6 – 3 Ustawy o funduszach w brzmieniu określonym Projektem.</p> <p>Aktualne brzmienie art. 21 nie wprowadza w tym zakresie jakichkolwiek regulacji co może powodować przedłużający się stan niemożności faktycznego ujęcia stanów posiadania certyfikatów dotychczasowych uczestników funduszy inwestycyjnych w ewidencji, a przez to możliwości wykonywania uprawnień z tych certyfikatów, nie wspominając już o wskazywanej w uzasadnieniu do Projektu możliwości stosowania środków bezpieczeństwa finansowego.</p>
6.	Art. 21 ust. 2 Projektu	<p>Postulujemy zastąpienie użytego w tym ustępie spójnika „albo” spójnikiem „oraz” z uwagi na to, że zarówno zawarcie umowy o wykonywanie funkcji agenta emisji jak i umowy, której przedmiotem jest rejestracja certyfikatów w depozycie papierów wartościowych jest aktualnie obligatoryjne na gruncie art. 7a Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</p>

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM –ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH***

ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (nr UD235 w wykazie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

SLZ Stańczyk Lawręc Zbyrowski Radcowie Prawni spółka partnerska

2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**

ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa, e-mail: biuro@slz.legal

WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU

**B. WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A
W PRACACH NAD PROJEKTEM**

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Arkadiusz Zbyrowski	ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa
2	Tomasz Lawręc	ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa
3	Marta Stańczyk	ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

1. POSTULOWANE ROZWIĄZANIA PRAWNE:

Postulowane rozwiązania prawne zawarto w Załączniku nr 1 do Zgłoszenia

2. INTERES BĘDĄCY PRZEDMIOTEM OCHRONY:

Zapewnienie odpowiedniego otoczenia regulacyjnego oraz adekwatnych rozwiązań prawnych dla podmiotów rynku kapitałowego

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	WYKAZ UWAG DO PROJEKTU USTAWY
2	INFORMACJA ODPOWIADAJĄCA ODPISOWI AKTUALNEMU Z KRAJOWEGO REJESTRU PRZEDSIĘBIORCÓW (KRS 0000886936)
3	
4	

5		
6		
7		
8		
E.	<p>Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia</p> <p>(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)</p>	
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
	Imię i nazwisko	Data
	Arkadiusz Zbyrowski	10.08.2021
	Tomasz Lawręć	10.08.2021
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ		
<p>Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia</p> <p>..... </p> <p>(podpis) (podpis)</p>		

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie

stanowienia prawa, treść: "– Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH***

Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (nr UD235)

(tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

Maruta Wachta sp. j.

2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**

ul. Wspólna 62, 00-684 Warszawa

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

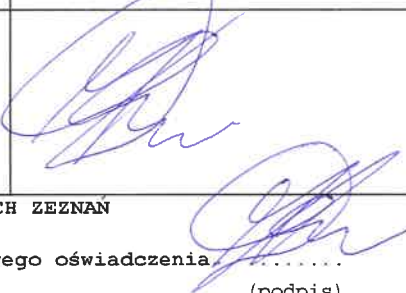
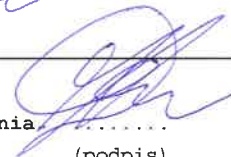
ul. Wspólna 62, 00-684 Warszawa, biuro@maruta.pl

B. WSKAZANIE OSOB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Michał Kulesza	mkulesza@maruta.pl
2		
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Z uwagi na stałą współpracę z podmiotami sektora finansowego oraz zakres specjalizacji Kancelarii Maruta Wachta jesteśmy bezpośrednio zainteresowani kształtem regulacji prawnych mających wpływ na innowacyjność sektora bankowego, w tym w szczególności odnoszących się do outsourcingu. W związku z powyższym w załączeniu przekazujemy uwagi do projektu zmian ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, uwzględnionego w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (nr UD235).

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	Uwagi Kancelarii Maruta Wachta do projektu zmian przepisów ustawy Prawo bankowe	
2	Pełnomocnictwo	
3	Aktualny odpis z KRS	
4		
5		
6		
7		
8		
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia <p style="text-align: center;">(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)</p>		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Michał Kulesza	17.08.2021	
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAN		
Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia		
		(podpis)

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, treść: "– Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Warszawa, 17 sierpnia 2021 r.

**Szanowny Pan
Piotr Patkowski
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów**

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na pismo z dnia 20 lipca 2021 r. zapraszające do zgłaszania uwag do projektu *ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku* (nr UD235) w imieniu Kancelarii Maruta Wachta przekazuję stanowisko w zakresie projektu zmian dotyczących przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

Łączę wyrazy szacunku

Michał Kulesza
Adwokat
Counsel

Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Propozycja zmiany projektu	Uzasadnienie
<p>Art. 2 pkt 2 lit. c (dot. art. 6a ust. 7 pkt 1 PrBank¹)</p>	<p>Usunięcie wymogu uzyskania przez dostawcę pisemnej zgody banku na zawarcie umowy podoutsourcingu operacyjnego (zwykłego) oraz wprowadzenie wymogu uzyskania szczegółowej lub ogólnej zgody banku na korzystanie przez dostawcę z usług poddostawców.</p>	<p>Wynikający z obowiązującego obecnie art. 6a ust. 7 pkt 1 PrBank i utrzymany w projektowanych przepisach wymóg wyrażania przez bank szczegółowej pisemnej zgody na zawarcie przez dostawcę banku każdej umowy tzw. podoutsourcingu operacyjnego stanowi jedną z istotnych przeszkód w procesach wdrażania w bankach innowacyjnych usług informatycznych, w tym w szczególności świadczonych w modelu chmurowym. Z uwagi na wysoki stopień wystandaryzowania sposobu świadczenia takich usług często niemożliwe jest bowiem zastosowanie w praktyce takich mechanizmów kontraktowych, które umożliwiałyby bankowi wyrażanie odrębnej, pisemnej zgody na zaangażowanie każdego z poddostawców.</p> <p>Z tego powodu proponujemy uwzględnienie w przepisach PrBank modelu przyjętego m.in. na gruncie RODO, który przewidywałby możliwość udzielenia przez bank szczegółowej lub ogólnej zgody na korzystanie przez dostawcę banku z usług poddostawców, z zastrzeżeniem, że w przypadku udzielenia przez bank ogólnej pisemnej zgody dostawca powinien informować bank o wszelkich planowanych zmianach dotyczących dodania lub zastąpienia któregokolwiek z poddostawców, dając tym samym bankowi możliwość wyrażenia sprzeciwu wobec takich zmian.</p> <p>Powyższy model został również uwzględniony w Wytycznych EBA w sprawie outsourcingu, zgodnie z którymi umowa</p>

¹ Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

		<p>outsourcingu – w odniesieniu do podoutsourcingu krytycznych lub istotnych funkcji – powinna m.in.: (i) określać warunki, które muszą być spełnione w przypadku podoutsourcingu; (ii) zobowiązywać dostawcę usług do uzyskania uprzedniej szczegółowej lub ogólnej pisemnej zgody od instytucji przed udostępnieniem danych w ramach podoutsourcingu oraz (iii) zapewniać, w stosownych przypadkach, prawo instytucji do sprzeciwu wobec zamierzonego podoutsourcingu lub istotnych zmian go dotyczących lub wymóg uzyskania wyraźnej zgody.</p> <p>W takim modelu ostateczna decyzja co do zasad korzystania z usług poddostawców (w tym – czy bank każdorazowo powinien udzielać szczegółowej pisemnej zgody na korzystanie z usług każdego z poddostawców) powinna być dokonywana przez bank z uwzględnieniem wyników szacowania ryzyka związanego z konkretnym przypadkiem outsourcingu.</p> <p>Wydaje się, że takie rozwiązanie umożliwi bankom z jednej strony stosowanie bardziej elastycznych i powszechnie przyjmowanych w praktyce modeli zarządzania poddostawcami, co powinno prowadzić m.in. do ułatwienia wdrażania innowacyjnych usług IT w bankach, a z drugiej – powinno umożliwić bankom sprawowanie wystarczająco efektywnej kontroli nad zakresem i sposobem korzystania przez dostawców z usług poddostawców.</p>
	<p>Usunięcie z projektowanego przepisu zwrotu „z zachowaniem tajemnicy prawnie chronionej”.</p>	<p>Dodanie do treści przepisu art. 6a ust. 7 pkt 1 PrBank zwrotu „z zachowaniem tajemnicy prawnie chronionej” wydaje się nadmiarowe w świetle ogółu projektowanych zmian oraz norm wynikających z obecnie obowiązujących:</p>

		<p>1) art. 6c ust. 1 pkt 2 PrBank, zgodnie z którym powierzenie wykonywania czynności w ramach outsourcingu lub podoutsourcingu nie może wpływać niekorzystanie na ochronę tajemnicy prawnie chronionej oraz</p> <p>2) art. 104 ust. 1-2 oraz ust. 5 PrBank, które zobowiązują bank do zachowania tajemnicy bankowej oraz do zapewnienia, że w przypadku ujawnienia informacji objętych tajemnicą na rzecz dostawcy lub poddostawcy banku (w ramach wyjątku ustanowionego w art. 104 ust. 2 pkt 2 PrBank) informacje te będą wykorzystywane przez ww. podmioty wyłącznie w zakresie niezbędnym do należytego wykonywania powierzanych im czynności.</p> <p>Wątpliwości budzi również odniesienie się w analizowanym zwrocie do „tajemnicy prawnie chronionej”, która nie została zdefiniowana w przepisach PrBank (w art. 104 i nast. ustawodawca posługuje się zwrotem „tajemnica bankowa”).</p> <p>Ponadto analogicznego zwrotu nie uwzględniono w przepisie art. 6a ust. 7 pkt 2, co może sugerować, że inny zakres obowiązków dotyczących zachowania tajemnicy będzie miał zastosowanie w przypadku tzw. podoutsourcingu operacyjnego, a inny w przypadku tzw. podoutsourcingu awaryjnego.</p> <p>Analizowany zwrot wydaje się zatem nie wnosić żadnej dodatkowej treści normatywnej, a jednocześnie może rodzić istotne problemy interpretacyjne na etapie jego stosowania w praktyce działalności banków.</p> <p>Analogiczne uwagi dotyczące analizowanego zwrotu zgłaszamy do projektowanego przepisu art. 6a ust. 7a PrBank.</p>
--	--	--

<p>Art. 2 pkt 2 lit. d (dot. art. 6a ust. 7a PrBank)</p>	<p>Potwierdzenie zniesienia ograniczeń w zakresie długości łańcucha outsourcingowego.</p>	<p>Z uzasadnienia do projektowanego przepisu wynika, że nawiązuje on do Wytycznych EBA w sprawie outsourcingu, które umożliwiają podoutsourcing w zasadzie w pełnym zakresie. Jednocześnie projektowany przepis wydaje się rozszerzać dopuszczalny łańcuch outsourcingowy wyłącznie o jeden dodatkowy „poziom” poddostawców.</p> <p>Ze względu na wysoki poziom skomplikowania innowacyjnych usług informatycznych (np. tzw. warstwowych chmur obliczeniowych), w tym w zakresie relacji kontraktowych pomiędzy poszczególnymi podmiotami w łańcuchu outsourcingowym, uzasadnione wydaje się umożliwienie bankom i ich dostawcom korzystania z usług poddostawców niezależnie od tego, na jakim poziomie łańcucha outsourcingowego znajdują się ci poddostawcy, przy jednoczesnym zapewnieniu, że długość łańcucha nie powinna wpływać na zgodność świadczenia usług z przepisami prawa oraz umową outsourcingu zawartą pomiędzy bankiem a jego bezpośrednim dostawcą. Osiągnięte może to zostać w szczególności poprzez wprowadzenie obowiązku odpowiedniego stosowania wymogów dotyczących dalszego podoutsourcingu do każdego kolejnego poziomu łańcucha (pod)outsourcingowego.</p>
	<p>Przyjęcie analogicznych zasad wyrażania przez bank zgody na dalszy podoutsourcing jak w przypadku podoutsourcingu pierwszego poziomu.</p>	<p>Projektowany przepis art. 6a ust. 7a PrBank wymaga udzielania przez bank szczegółowej pisemnej zgody na dokonanie dalszego podoutsourcingu. Zgoda taka udzielana ma być wobec poddostawcy dokonującego dalszego podoutsourcingu.</p> <p>Projektowane rozwiązanie może rodzić szereg problemów praktycznych w szczególności z uwagi na: (i) konieczność wyrażania przez bank szczegółowej pisemnej zgody na</p>

		<p>zawarcie każdej umowy dalszego podoutsourcingu (zob. uwagi poczynione powyżej w odniesieniu do art. 6a ust. 7 pkt 1 PrBank) oraz (ii) brak bezpośredniej relacji kontraktowej pomiędzy bankiem a poddostawcą, która mogłaby regulować zasady wyrażania takiej zgody.</p> <p>Proponujemy w związku z powyższym: (i) uwzględnienie możliwości udzielenia przez bank szczegółowej lub ogólnej zgody na dokonywanie dalszego podoutsourcingu (analogicznie jak w przypadku podoutsourcingu pierwszego poziomu); (ii) uwzględnienie możliwości udzielenia zgody na dokonywanie dalszego podoutsourcingu wyłącznie bezpośredniemu dostawcy banku, z którym bank posiada relację kontraktową, a nie wobec poddostawcy dokonującego podoutsourcingu. W takiej sytuacji to bezpośredni dostawca banku powinien zapewnić w umowach ze swoimi poddostawcami pełną kontrolę nad włączaniem do świadczenia usług dalszych poddostawców.</p> <p>W przypadku przyjęcia proponowanego powyżej rozwiązania bank nadal posiadać będzie możliwość efektywnej kontroli łańcucha outsourcingowego, jednak bez dodatkowych utrudnień o charakterze operacyjnym, polegających np. na konieczności nawiązywania kontaktu z poddostawcami głównego dostawcy banku, z którymi to bank co do zasady nie będzie posiadał relacji kontraktowych.</p>
<p>Art. 2 pkt 5 lit. a (dot. art. 6d ust. 1 PrBank)</p>	<p>Wyłączenie podoutsourcingu awaryjnego z zakresu stosowania projektowanego obowiązku notyfikacyjnego.</p>	<p>Z uwagi na kompleksowe uregulowanie obowiązków notyfikacyjnych banku dotyczących dokonywania podoutsourcingu awaryjnego na rzecz poddostawców spoza EOG w przepisie art. 6c ust. 2 – zarówno w odniesieniu do planowanego podoutsourcingu (pkt 1) jak i jego faktycznego dokonania (pkt 2) – proponujemy wprowadzenie w</p>

		projektowanym art. 6d ust. 1 wyłączenia dotyczącego podoutsourcingu awaryjnego.
<p>Art. 2 pkt 5 lit. b (dot. art. 6d ust. 1a PrBank)</p>	<p>Ograniczenie zakresu informacji, które bank powinien uwzględnić w zawiadomieniu dotyczącym planowanego outsourcingu lub podoutsourcingu zagranicznego.</p>	<p>Zgodnie z brzmieniem projektowanego art. 6d ust. 1a PrBank zakres informacji, które bank powinien uwzględnić w zawiadomieniu o zamiarze dokonania tzw. outsourcingu lub podoutsourcingu zagranicznego nie różni się w sposób istotny od zakresu informacji, które banki zobowiązane są aktualnie przekazywać KNF wraz z wnioskiem o udzielenie zezwolenia.</p> <p>Z tego względu zastąpienie obowiązku uzyskania zezwolenia obowiązkiem zawiadomienia KNF o planowanym outsourcingu lub podoutsourcingu zagranicznym nie pozwoli w naszej ocenie na osiągnięcie zamierzonego efektu polegającego na uelastycznieniu korzystania przez banki z instytucji outsourcingu oraz podoutsourcingu zagranicznego (w tym z szeregu usług świadczonych w modelu chmurowym, które opierają się na geograficznie rozproszonej infrastrukturze informatycznej).</p> <p>W zakresie planów działania zapewniających ciągłe i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową powierzającą czynności, o których mowa w pkt 2 projektowanego przepisu, zwracamy ponadto uwagę, że ich pozyskiwanie przez bank w przypadku niektórych usług świadczonych w ramach outsourcingu może być bezcelowe z uwagi na brak lub pomijalny wpływ tych usług na ciągłe i niezakłócone funkcjonowanie banku. Analogiczną uwagę kierujemy w stosunku do obowiązków wynikających z obecnie obowiązujących art. 6c ust. 1 pkt 1 oraz ust. 4 pkt 3 PrBank. W naszej ocenie decyzja co do zasadności żądania przekazania takiego planu przez dostawcę lub poddostawcę banku powinna należeć do banku i opierać się na krytyczności</p>

		<p>czynności powierzanych w ramach outsourcingu lub podoutsourcingu (co jest zgodne z podejściem przyjętym przez EBA w wytycznych ws. outsourcingu).</p> <p>Wydaje się zatem, że biorąc pod uwagę cel regulacji outsourcingu i podoutsourcingu zagranicznego oraz możliwość wezwania banku przez KNF do przekazania dodatkowych wyjaśnień (zgodnie z projektowanym art. 6d ust. 1b PrBank), zakres informacji dotyczących planowanego powierzenia czynności może zostać ograniczony w szczególności do: (i) danych identyfikujących dostawcę lub poddostawcę zagranicznego; (ii) zakresu powierzanych czynności; (iii) lokalizacji miejsca zamieszkania albo siedziby dostawcy lub poddostawcy oraz miejsca wykonywania powierzanych mu czynności.</p>
<p>Art. 2 pkt 5 lit. e (dot. art. 6d ust. 3 PrBank)</p>	<p>Ograniczenie projektowanego obowiązku notyfikacyjnego dotyczącego zmiany, rozwiązania lub wygaśnięcia umowy outsourcingu lub podoutsourcingu zagranicznego.</p>	<p>Projektowany obowiązek informowania KNF o zmianach, rozwiązaniu lub wygaśnięciu umów outsourcingu lub podoutsourcingu zagranicznego nie występował dotychczas na gruncie PrBank. Zmiana ta w obecnym kształcie może przeczyć celowi wskazanemu przez projektodawcę w uzasadnieniu projektu, polegającemu na umożliwieniu bardziej efektywnego oraz elastycznego korzystania przez banki z instytucji outsourcingu.</p> <p>Taki dodatkowy obowiązek wydaje się być również nadmiarowy z perspektywy efektywnej realizacji obowiązków nadzorczych ciążących na Komisji Nadzoru Finansowego, w szczególności w zakresie konieczności informowania KNF o wygaśnięciu lub rozwiązaniu umowy. Informacje takie uwzględniane są w rejestrach umów outsourcingowych banków, do których organ nadzoru może uzyskiwać dostęp w ramach realizacji jego obowiązków nadzorczych.</p>

		<p>Wystarczające wydaje się zatem ograniczenie dodatkowego obowiązku notyfikacyjnego wyłącznie do przekazywania informacji o istotnych zmianach umowy outsourcingu lub podoutourcingu, przy czym przez istotną zmianę rozumieć należałoby w naszej ocenie zmianę dotyczącą kwestii, o których bank powinien poinformować KNF przed powierzeniem czynności zgodnie z art. 6d ust. 1a PrBank (zob. propozycję zmiany tego przepisu powyżej).</p>
<p>Art. 2 pkt 6 (dot. art. 6da PrBank)</p>	<p>Rozszerzenie projektowanego wyłączenia w zakresie stosowania określonych wymogów na instytucje kredytowe.</p>	<p>Projektowane wyłączenie nie obejmuje przypadku powierzania przez bank czynności, w ramach outsourcingu, na rzecz instytucji kredytowej (tj. instytucji prowadzącej działalność bankową mającej siedzibę w państwie należącym do EOG).</p> <p>Proponujemy w związku z tym uwzględnienie w projektowanym przepisie – obok banków krajowych i banków zagranicznych – również instytucji kredytowych.</p>
<p>Uwaga ogólna</p>	<p>Uwzględnienie w OSR obowiązku dokonania OSR ex post.</p>	<p>Z uwagi na istotną praktyczną doniosłość projektowanych zmian proponujemy uwzględnienie w OSR projektu ustawy obowiązku dokonania OSR ex post np. po roku od wejścia w życie projektowanych zmian (zgodnie z § 152 ust. 1 pkt 2 Regulaminu pracy Rady Ministrów).</p>

**WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI
NAD PROJEKTEM ZAŁOŻEŃ PROJEKTU USTAWY, PROJEKTEM USTAWY
LUB PROJEKTEM ROZPORZĄDZENIA**

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*		
UD235		
..... (tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM Polski Związek Faktorów		
1. Nazwa/ imię i nazwisko ** Polski Związek Faktorów		
2. Adres siedziby/ adres miejsca zamieszkania ** ul. Marszałkowska 126/134/lok. 117, 00-008 Warszawa		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail ul. Marszałkowska 126/134/lok. 117, 00-008 Warszawa; pzf@faktoring.pl		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	r.pr. Anna Hoss	
2		
3		
4		
5		
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĄDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY		

Opis postulowanych rozwiązań prawnych wraz ze wskazaniem interesu będącego przedmiotem ochrony stanowią załącznik nr 1 do niniejszego pisma.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Treść uwag Polskiego Związku Faktorów do projektu UD235- ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku.
2	aktualny odpis KRS- Polskiego Związku Faktorów
3	pełnomocnictwo dla r.pr. Anny Hoss
4	
5	
6	
7	
8	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych
zgłoszenia dokonanego dnia**
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Konrad Klimek	19.12.2022r.	Podpisany certyfikatem wystawionym dla Konrad Mirosław Klimek (Certyfikat kwalifikowany). Utworzony w dniu: 2022-12-21 12:22:42 +0100

G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ

Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia

(podpis)

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, treść: „— Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić (kliknąć dwukrotnie na tekst).

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Warszawa, 12 grudnia 2022 r.

Sz. P. Piotr Patkowski
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów

Szanowni Państwo,

w imieniu Polskiego Związku Faktorów (dalej zwanym „PZF”) w związku z projektem *ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku*- druk numer **UD235**, z dnia 20.07.2021 r. (dalej zwanym „Projektem”), udostępnionym na RCL, PZF przy okazji planowanych zmian w ustawie Prawo bankowe, wnosi o zmianę art. 105 ust.4 ustawy- Prawo bankowe poprzez uwzględnienie na liście podmiotów uprawnionych również podmioty świadczące usługi faktoringowe, popierając tym samym zmianę zgłoszoną już w tym zakresie przez Związek Banków Polskich. Mamy nadzieję, że z Państwa pomocą tak ważne dla sektora faktoringowego kwestie zostaną wzięte pod uwagę.

Wymiana informacji z rejestrami kredytowymi

Proponowana zmiana art. 105 ust.4 Prawa bankowego, dotyczy rozszerzenia katalogu podmiotów uprawnionych do wymiany informacji z instytucją utworzoną na podstawie art. 105 ust. 4 Prawa bankowego o firmy faktoringowe.

PZF zgłasza następującą zmianę legislacyjną:

W art. 105 ust. 4 Prawa bankowego po pkt. 6) dodaje się pkt 7) w następującym brzmieniu:

„7) podmiotom, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu oraz instytucjom finansowym, których podstawowa działalność polega na świadczeniu usług faktoringowych w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne do zawarcia umowy leasingu lub umowy faktoringu”

Przedstawioną propozycję legislacyjną uzasadnia fakt, że faktorzy są już objęci zakresem art. 106d Prawa bankowego, co wskazuje w sposób jednoznaczny na to, że są elementem systemu wymiany informacji, który z punktu widzenia ustawodawcy wprost służy bankom, ale też innym instytucjom pozostającym w ścisłym związku z bankami. Zatem skoro dane z firm faktoringowych służą zapobieganiu fraudom w sektorze finansowym, to tym bardziej w celu uszczelnienia systemu i dostępności do informacji, powinny mieć one możliwość przekazywania do instytucji takiej, jak BIK informacji na temat zaciąganych w tych przedsiębiorstwach zobowiązań i ich spłacalności.

Obecnie w systemie jest luka, gdyż art.105 ust. 4 Prawa bankowego nie przewiduje tych instytucji w zawartym w jego treści katalogu podmiotów. Niezbędne jest jego uzupełnienie w sposób zaproponowany powyżej.

Użycie w propozycji treści zmiany legislacyjnej zwrotu „*instytucjom finansowym, których podstawowa działalność polega na świadczeniu usług faktoringowych*” wynika z dokonanej już przez Ustawodawcę zmiany treści art. 106d Prawa bankowego, w brzmieniu której mowa o „*instytucjach finansowych, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu lub świadczeniu usług faktoringowych.*”.

Firmy faktoringowe, mimo, że wprost nie udzielają kredytów, to finansują przedsiębiorców w sposób ciągły, udzielane limity finansowe mają charakter rewolwingowy, a umowy faktoringu zawierane są zazwyczaj na czas nieokreślony. Zatem zobowiązania z tytułu tego rodzaju finansowania w ramach faktoringu udzielonego klientom na długi okres czasu, mają niebagatelne znaczenie przy ocenie zdolności kredytowej i analizie ryzyka kredytowego w sytuacji, gdy ci sami klienci ubiegają się o kredyt w banku czy przykładowo korzystają z usług instytucji pożyczkowej albo w innej firmie leasingowej czy faktoringowej. Ponadto, większość firm faktoringowych to podmioty pozostające w strukturze kapitałowej banków, a mimo to pozbawione są dostępu do danych kredytowych zgromadzonych w rejestrze kredytowym.

Obroty faktoringowe mierzone wartością skupionych od klientów wierzytelności (faktur) przez podmioty zrzeszone w PZF za rok 2021 wyniosły 362 mld złotych, co w porównaniu z 2020 rokiem, gdzie wartość skupionych od klientów wierzytelności wyniosła 290 mln złotych stanowi wzrost o 26 %. Stanowi to już 15 % polskiego PKB. Z członków PZF (PZF zrzesza podmioty, które zrealizowały w 2021 r. łącznie 91% obrotów faktoringowych w Polsce, w tym banki oraz instytucje finansowe będące członkami grup kapitałowych banków) korzysta obecnie ponad 26 tysięcy firm i przekazały one do sfinansowania ponad 21 mln faktur¹. Faktorzy dostarczają kapitału obrotowego dla polskich przedsiębiorców przede wszystkim z segmentu mikro, małych i średnich przedsiębiorstw, zapewniając przedsiębiorcom płynność finansową. Skala finansowania dla polskich przedsiębiorców byłaby z pewnością zdecydowanie większa, gdyby faktorzy mogli pozyskiwać dane o zobowiązaniach przedsiębiorców z wiarygodnego źródła.

Dokonanie ww. zmiany legislacyjnej wpłynęłoby więc korzystnie zarówno na sektor faktoringowy, jak również oddziaływałyby wzmacniająco na dochody państwa (usługi faktoringowe są odpłatne i opodatkowane stawką 23%).

¹ Źródła: GUS, *Działalność faktoringowa przedsiębiorstw finansowych w 2021r.*; PZF[on-line: <http://faktoring.pl>]

Ponadto, przytoczone powyżej liczby wskazują, że informacja na temat tak dużej wartości zobowiązań finansowych znajduje się poza dostępem dla banków i innych instytucji finansowych oceniających zdolność kredytową klienta. Połowa zawieranych umów to umowy z regresem, jednak warto zauważyć, że również w umowach z przejęciem ryzyka jest przewidziany regres do klienta.

Przedstawione rozwiązanie legislacyjne ma szczególne znaczenie w dobie wymagających warunków rynkowych, powodowanych przez otoczenie wysokich stóp procentowych, wysokiej inflacji, umiarkowanego wzrostu gospodarczego, w dalszym ciągu niepewnej sytuacji epidemicznej, jak również energetycznej i geopolitycznej, związanej z trwającą wojną za wschodnią granicą państwa.

Warto zauważyć, że zaproponowana zmiana legislacyjna ma znaczenie nie tylko z uwagi na wspomniane wyżej potrzeby firm faktoringowych w zakresie dostępu do rzetelnej informacji, ale również lub przede wszystkim leży w interesie małych i średnich firm, które dzięki temu zyskają ułatwiony dostęp do finansowania w tym trudniejszym okresie, dzięki możliwości ich rzetelnej oceny przez podmioty udzielające finansowania.

Z całą pewnością też szybki dostęp faktorów do informacji o zobowiązaniach klienta ograniczy szereg dodatkowych formalności, które z punktu widzenia mikro czy małego przedsiębiorcy stanowią biurokratyczne bariery w dostępie do finansowania, co zdecydowanie usprawni dokonywanie oceny ryzyka klienta w celu przyznania limitu finansowania, a więc realnie przyspieszy i ułatwi przedsiębiorcom korzystanie z faktoringu. Zmiana należy potraktować jako wysoce istotną, biorąc pod uwagę, że podstawowym celem skorzystania przez klientów z faktoringu jest jak najszybsza poprawa ich płynności finansowej.

Wreszcie, proponowane zmiany stanowią kolejny znaczący krok w dążeniu do ograniczenia wykluczenia finansowego dla małych firm poprzez włączenie w realnym wymiarze i w szerszym zakresie instrumentów finansowych takich jak faktoring, co pozwoli na prowadzenie i utrzymanie małych przedsiębiorstw na polskim rynku przy jednoczesnym promowaniu firm rzetelnych, które dzięki większym zasobom informacyjnym będą miały bardziej korzystne oferty cenowe na finansowanie udzielane w ramach świadczonych usług.

Zaproponowana przez PZF zmiana legislacyjna z pewnością będzie korzystna dla ograniczenia ryzyka systemowego branży finansowej, co w kontekście możliwego spowolnienia gospodarczego wywołanego między innymi agresją Federacji Rosyjskiej na Ukrainę i dużymi turbulencjami na rynku nośników energii, wydaje się być kluczowe dla wzmocnienia sytuacji gospodarczej Polski poprzez stworzenie optymalnych warunków dla prowadzenia działalności gospodarczej, szczególnie przez małych i średnich przedsiębiorców.

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH***

Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku
(Nr UD 235 w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów)

(tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

ALTO Legal Orczykowski spółka komandytowa

2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**

Ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r. nr. 7, 02-366 Warszawa

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

Ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r. nr. 7, 02-366 Warszawa; asystentki_legal@altoadvisory.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Piotr Orczykowski	Ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r. nr. 7, 02-366 Warszawa
2	Joanna Róg-Dyrda	Ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r. nr. 7, 02-366 Warszawa
3	Tomasz Jabłoński	Ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r. nr. 7, 02-366 Warszawa
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

1. Postulowane rozwiązania prawne:

Postulowane rozwiązania prawne zostały zawarte w załączniku nr 2 do zgłoszenia

2. Interes będący przedmiotem ochrony:

Zapewnienie odpowiedniego otoczenia regulacyjnego dla podmiotów rynku kapitałowego.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	Informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z krajowego rejestru przedsiębiorców (KRS 0000658564)	
2	Szczegółowy wykaz uwag do projektu ustawy	
3		
4		
5		
6		
7		
8		
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Piotr Orczykowski	25 listopada 2022 r.	
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAN		
Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia	 (podpis)

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, treść: "– Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

- Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
- Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
- W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
- Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

ZAŁĄCZNIK NR 2 – SZCZEGÓŁOWY WYKAZ UWAG DO PROJEKTU

Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku

(Nr UD235 w wykazie prac legislacyjnych)

Zgłaszający uwagi: ALTO Legal Orczykowski Sp.k.

Szczegółowy wykaz uwag:

L.P.	KOMENTOWANY ARTYKUŁ/PARAGRAF	TREŚĆ UWAGI
1)	Art. 12 pkt 18) (dot. proponowanego art. 68 ust. 1d UFI)	<p>Uznając, że ratio legis proponowanej zmiany polega na zapewnieniu ciągłości działania funduszy i ochrony interesów ich uczestników, poprzez powierzenie zarządzania częścią lub całością portfela inwestycyjnego funduszu, w okresie pełnienia przez depozytariusza funkcji reprezentanta funduszu inwestycyjnego, proponujemy rozszerzenie możliwości powierzenia, również na towarzystwa funduszy inwestycyjnych.</p> <p>Proponowana treść:</p> <p>„„1d. W razie konieczności zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu lub jego częścią, depozytariusz może, w drodze umowy zawartej w formie pisemnej, powierzyć wykonywanie tych czynności innemu podmiotowi, w tym w szczególności wybranemu przez depozytariusza towarzystwu funduszy inwestycyjnych, o ile takie powierzenie nie zostało dokonane na dzień wystąpienia zdarzeń, o których mowa w ust. 1. Przepisy art. 46 stosuje się odpowiednio.”;</p>

		<p>Mając na uwadze fakt, że depozytariusz pełniąc funkcję reprezentanta, musi w ciągu 3 miesięcy przekazać zarządanie funduszem wybranemu towarzystwu funduszy inwestycyjnych, zamknięcie kręgu potencjalnych podmiotów wskazanych w proponowanym art. 68 ust. 1d UFI, do zawężonego kręgu zewnętrznych zarządzających wskazanych w art. 46 wydaje się niecelowe i w praktyce trudne do zastosowania.</p> <p>Proponowana zmiana jest zgodna z art. 78 rozporządzenia 231/2013 (w rozumieniu UFI).</p> <p>Aby zrównoważyć dostęp do informacji, dla podmiotów, które miałyby zarządzać częścią lub całością portfela inwestycyjnego funduszu, w nowopowstałym ww. trybie, proponujemy również modyfikację art. 281 ust. 1 pkt 1) – poprzez dodanie litery h). Wnioskowana zmiana zawarta jest w pkt. 9) tego zestawienia.</p>
2)	Art. 12 pkt 21) (dot. proponowanego art. 70zc ust. 2 pkt 1a) UFI)	<p>Proponujemy modyfikację projektowanego przepisu poprzez dodanie wskazania, że załącznikiem do wniosku, o którym mowa w art. 70 zc UFI, jest projekt, a nie statut lub umowa alternatywnej spółki inwestycyjnej, którą wnioskodawca zamierza zarządzać.</p> <p>W praktyce postępowań rejestrowych, dokument ten podlega zmianom po konsultacjach z UKNF, które dopiero w wyniku wspólnych uzgodnień, przyjmują ostateczną treść i są przyjmowane w formie statutu bądź umowy.</p> <p>Proponowana treść:</p> <p>„la) projekt statutu lub umowy alternatywnej spółki inwestycyjnej, którą wnioskodawca zamierza zarządzać;”</p>
3)	Art. 12 pkt 85)	<p>Proponujemy modyfikację projektowanego przepisu poprzez:</p> <p>a) uzupełnienie przez Projektodawcę tego przepisu i wskazanie co najmniej przykładowego katalogu zdarzeń, w których towarzystwo funduszy inwestycyjnych lub depozytariusz „nie mogą w dniu wystąpienia przesłanki rozwiązania funduszu inwestycyjnego, o której mowa w art. 246 ust. 1, lub w toku</p>

	<p>(dot. proponowanego art. 248 ust. 2c UFI)</p>	<p><i>likwidacji funduszu, wykonywać czynności likwidatora” – z uwagi na to, że proponowany przepis nie wskazuje, kto takiej oceny by dokonywał, w jakim trybie, terminie i w oparciu o jakie przesłanki;</i></p> <p>b) uzupełnienie przez Projektodawcę tego przepisu i wskazanie w jaki sposób Komisja ustala, kto może pełnić funkcję likwidatora, którego zaproponuje do wyznaczenia sądowi rejestrowemu – w szczególności czy Komisji prowadziła będzie listę podmiotów, które skłonne byłyby taką funkcję pełnić, czy taki podmiot mógłby być wyznaczony na swój wniosek (ew. wspólny wniosek potencjalnego likwidatora oraz depozytariusza albo towarzystwa funduszy inwestycyjnych) oraz w jaki sposób podmiot wskazany przez Komisję mógłby wyrazić swój sprzeciw (w szczególności na etapie przekazaniem do sądu rejestrowego);</p> <p>c) dopuszczenie trybu wnioskowego, w którym podmiot mający pełnić funkcję likwidatora, w rozumieniu proponowanego art. 248 ust. 2c UFI, mógłby złożyć samodzielnie lub wspólnie z towarzystwem (w przypadku, o którym mowa w art. 248 ust. 1a UFI) albo z depozytariuszem (w przypadku, o którym mowa w art. 248 ust. 2b UFI) złożyć wniosek o wyznaczenie do pełnienia takiej funkcji;</p> <p>Proponowana zmiana – w szczególności zmiana w lit. c) powyżej, zapewni sprawne działanie proponowanego mechanizmu – w szczególności mając na uwadze krótki, 2-dniowy termin na wyznaczenie likwidatora przez sąd rejestrowy.</p> <p>Jednocześnie jako postulat <i>de lege ferenda</i> należy rozważyć możliwość wprowadzenia rozwiązania polegającego, na powierzeniu funkcji likwidatora funduszu inwestycyjnego już w treści statutu danego funduszu, w przypadku, w którym spełnia on w chwili wyznaczenia i chwili ewentualnego rozpoczęcia wykonywania funkcji – przesłanki proponowanego art. 248 ust. 2c UFI.</p>
--	--	--

Pozostałe propozycje zmian do ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi

4)	Art. 2 pkt 10c) UFI	<p>Proponujemy zmianę definicji „zarządzającego z UE” zawartą w art. 2 UFI, poprzez jej rozszerzenie również na podmioty, które uzyskały wpis do odpowiedniego rejestru państwa członkowskiego, który to wpis umożliwia działalność jako ZAFI, zgodnie z przepisami tego państwa członkowskiego.</p> <p>Zmiana ta, ma istotne znaczenie praktyczne z uwagi na fakt, że art. 263b UFI opisujący warunki wprowadzania unijnego AFI do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez wskazanie, że adresatem norm jest „zarządzający UE” (zgodnie z obecnym brzmieniem), w sposób nieuprawniony wyłącza z katalogu potencjalnie możliwych do wprowadzenia unijnych AFI, te które zarządzane są przez ZAFI, które w macierzystym państwie członkowskim działają na podstawie wpisu do rejestru, a nie wyłącznie zezwolenia.</p> <p>Proponowane brzmienie przepisu:</p> <p>„10c) zarządzającym z UE - rozumie się przez to osobę prawną z siedzibą na terytorium państwa członkowskiego, która uzyskała wpis do właściwego rejestru lub zezwolenie właściwego organu w państwie członkowskim na wykonywanie działalności zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym zgodnie z prawem wspólnotowym regulującym działalność zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi”</p>
5)	Art. 18 ust. 2 pkt 13) UFI	<p>Proponujemy zmianę treści przepisu, poprzez uzupełnienie jego treści o wskazanie wprost, że wypłacie podlegają również dochody zatrzymane z poprzednich okresów sprawozdawczych o ile są one wskazane w sprawozdaniu finansowym funduszu.</p> <p>Proponowane brzmienie przepisu 18 ust. 2 pkt 13) UFI:</p>

		„13) zasady wypłacania uczestnikom funduszu inwestycyjnego zamkniętego dochodów (w tym dochodów zatrzymanych wykazanych w sprawozdaniu finansowym) funduszu - w przypadku gdy statut funduszu przewiduje wypłacanie tych dochodów;”
6)	Art. 187 ust. 3 pkt 2) UFI	<p>Proponujemy zmianę treści przepisu, poprzez uzupełnienie go o wskazanie, że przez papieru wartościowe inkorporujące wierzytelności pieniężne rozumie się także certyfikaty inwestycyjne innego funduszu sekurytyzacyjnego („wyspecjalizowany funduszu wierzytelności”).</p> <p>Proponowane brzmienie nowego przepisu 187 ust. 3 UFI pkt 2):</p> <p>„2) papiery wartościowe inkorporujące wierzytelności pieniężne, w tym certyfikaty inwestycyjne innego niestandardyzowanego wyspecjalizowanego funduszu wierzytelności”</p>
7)	Art. 188 UFI	<p>Proponujemy zmianę treści przepisu, poprzez usunięcie ograniczenia, co do udzielania pożyczek przez fundusz sekurytyzacyjny („wyspecjalizowany fundusz wierzytelności”).</p> <p>Ograniczenie to, wobec charakteru funduszu, który w praktyce zajmuje się windykacją należności (obecnie wyłącznie nabytych od podmiotów trzecich), nie ma żadnego racjonalnego uzasadnienia, a pożyczka powinna być dodana do katalogu lokat, zawartego w art. 188 ust. 1)</p> <p>Proponowane brzmienie nowego przepisu 188 ust. 1 UFI, poprzez dodanie pkt 3a):</p> <p>„3a) pożyczki, o ile są zabezpieczone zgodnie z wymogami statutu funduszu”</p>

8)	Art. 198 ust. 2 UFI	<p>Proponujemy zmianę treści przepisu, poprzez dodanie kolejnego punktu oznaczonego jako „3)” który wskazywałby, że na możliwość wypłaty przychodów ze zbycia lokat, który powstał w poprzednich okresach sprawozdawczych, o ile jest on wyodrębniony w księgach rachunkowych i sprawozdaniu finansowym funduszu.</p> <p>Proponowane brzmienie nowego przepisu 198 ust. 2 UFI, poprzez dodanie pkt 3):</p> <p>„3) okresy sprawozdawcze za jakie wypłacany jest przychód, w szczególności w przypadku wypłaty przychodu również za poprzednie okresy sprawozdawcze („przychody zatrzymane”), o ile zostały one wyodrębnione w księgach rachunkowych i sprawozdaniach finansowych funduszu”</p>
9)	Art. 280 ust. 1 pkt 1) UFI	<p>Proponujemy zmianę treści przepisu, poprzez dodanie kolejnej litery art. 280 ust. 1 pkt 1), oznaczonej jako „h)”, która wskazywałby, że do zachowania tajemnicy zawodowej obowiązane są osoby i pracownicy podmiotu wyznaczonego w trybie proponowanego art. 68 ust. 1d UFI.</p> <p>Proponowane brzmienie nowego przepisu 280 ust. 1 pkt 1) UFI, poprzez dodanie lit. h):</p> <p>„h) podmiotu wyznaczonego do pełnienia funkcji likwidatora w trybie art. art. 68 ust. 1d ustawy”</p>
Uwagi do zmian proponowanych do Ustawy o ofercie		
10)	Uwaga do art. 13 pkt 8 lit. b) projektowanej ustawy	<p>W art. 13 pkt 8 lit. b) projektowanej ustawy zaproponowano dodanie do art. 68 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania do zorganizowanego obrotu instrumentów finansowych oraz o spółkach publicznych (dalej: „Ustawa o ofercie”) ust. 1b i 1c.</p>

		<p>- art. 68 ust. 1b Ustawy o ofercie</p> <p>Projektowany art. 68 ust. 1b Ustawy o ofercie odnosi się do możliwości skierowania żądania, o którym mowa w art. 68 ust.1 Ustawy o ofercie do emitenta, którego papiery wartościowe zostały wycofane z obrotu na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu. Ratio legis jest uniknięcie sytuacji, w której w wyniku wycofania akcji z obrotu, organ nie będzie mógł uzyskać informacji niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego w postępowaniu dotyczącym byłego już emitenta. Z uwagi na to, że wobec emitenta, którego akcje zostały wycofane z obrotu można zastosować wyłącznie sankcję w postaci administracyjnej kary pieniężnej, a do postępowania przed KNF znajdują zastosowanie regulacje ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (dalej: „KPA”) dotyczące przedawnienia nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, możliwość zgłoszenia żądania powinna być ograniczona do okresu, w którym KNF może nałożyć karę zgodnie z art. 189g KPA.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy modyfikację projektowanego art. 68 ust. 1c Ustawy o ofercie i nadanie mu następującego brzmienia:</p> <p><i>„1c. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy również emitentów, których papiery wartościowe zostały wycofane z obrotu na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu, jeżeli żądanie Komisji dotyczy zdarzeń i okoliczności, które miały miejsce w okresie, w którym papiery wartościowe emitenta były:</i></p> <ol style="list-style-type: none"><i>1) dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do obrotu w alternatywnym systemie obrotu, lub</i><i>2) przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzenie do obrotu w alternatywnym systemie obrotu,</i> <p><i>nie wcześniej jednak niż w okresie pięciu lat przed dniem, w którym skierowano żądanie”.</i></p>
--	--	---

11	<p>Uwaga do art. 13 pkt 8 lit. b) projektowanej ustawy</p>	<p>W art. 13 pkt 8 lit. b) projektowanej ustawy zaproponowano dodanie do art. 68 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania do zorganizowanego obrotu instrumentów finansowych oraz spółkach publicznych (dalej: „Ustawa o ofercie”) ust. 1b i 1c.</p> <p>-art. 68 ust. 1c Ustawy o ofercie</p> <p>Wnioskujemy o wykreślenie projektowanego ust. 1c, który ma być dodany do art. 68 Ustawy o ofercie.</p> <p>Projektowana regulacja wprowadza możliwość skierowania przez KNF żądania informacji do podmiotów nienadzorowanych, będących stroną umowy, transakcji lub porozumienia z emitentem papierów wartościowych. Niewykonanie obowiązku z art. 68 ust. 1c Ustawy o ofercie zagrożone będzie sankcją karną, o której mowa w art. 102 Ustawy o ofercie (kara grzywny do 500 000 zł, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2).</p> <p>Tego rodzaju rozwiązanie należy uznać za nieproporcjonalne i naruszające konstytucyjną wolność działalności gospodarczej podmiotów, które nie znajdują się pod nadzorem KNF. Wprowadzenie możliwości żądania informacji od podmiotów będących kontrahentami emitentów papierów wartościowych będzie traktowane także jako czynnik osłabiający pozycję negocjacyjną emitenta i dodatkowe ryzyko związane z nawiązywaniem relacji biznesowych z emitentami.</p>
<p>Uwagi do zmian proponowanych do Ustawy o obrocie</p>		
12	<p>Uwaga do art. 14 pkt 26 lit. c) projektowanej ustawy</p>	<p>- art. 79 ust. 4a Ustawy o obrocie</p> <p>Wnioskujemy o wykreślenie projektowanego ust. 4a, który ma być dodany do art. 79 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (dalej jako: „Ustawa o obrocie”), zrównującego status prawny w zakresie wiedzy i doświadczenia agenta firmy inwestycyjnej będącego osobą fizyczną lub pracownika lub zleceniobiorcy</p>

		<p>agentów będących osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej ze statusem prawnym pracownika firmy inwestycyjnej.</p> <p>Art. 82a ust. 1 Ustawy o obrocie nakłada na pracowników firm inwestycyjnych obowiązek posiadania odpowiedniej wiedzy i kompetencji także w zakresie wykonywania czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 5 Ustawy o obrocie, czyli w zakresie doradztwa inwestycyjnego. Wprowadzenie tego wymogu wobec agentów firm inwestycyjnych lub ich pracowników lub zleceniobiorców jest zabiegiem zbyt daleko idącym biorąc pod uwagę zakres czynności wykonywanych przez agenta firmy inwestycyjnej zgodnie z art. 79 Ustawy o obrocie.</p> <p>Ponadto projektodawca nie wprowadził przepisów przejściowych, które określałyby, czy wymóg odnosi się do podmiotów wpisanych już do rejestru agentów firm inwestycyjnych czy tylko do podmiotów, które będą ubiegać się o uzyskanie wpisu po wejściu w życie zmian. W przypadku, gdyby przyjąć, że wymóg odnosi się także do podmiotów już wpisanych do rejestru agentów, należałoby wprowadzić okres przejściowy, w którym powinni dostosować swoją działalność do nowego wymogu.</p>
13	Uwaga do art. 14 pkt 65 projektowanej ustawy	<p>Wnosimy o nadanie projektowanemu art. 167aa ust. 5 Ustawy o obrocie następującego brzmienia:</p> <p><i>„5. Stroną postępowania w sprawie, o której mowa w ust. 1, jest agent firmy inwestycyjnej i firma inwestycyjna lub bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2, z którymi agent firmy inwestycyjnej pozostawał w stosunku umownym o wykonywanie czynności pośrednictwa w czasie gdy naruszył przepisy, o których mowa w ust. 1, wykonywał powierzone mu czynności wynikające z umowy zawartej z firmą inwestycyjną lub bankiem, o którym mowa w art. 70 ust. 2, niezgodnie z przepisami prawa, nie przestrzegał zasad uczciwego obrotu lub naruszył interesy zleceniodawcy firmy inwestycyjnej lub banku, o którym mowa w art. 70 ust. 2, których był agentem”.</i></p> <p>Projektowany art. 167aa ust. 1 Ustawy o obrocie w punktach 1-5 wymienia sankcje, jakie mogą zostać zastosowane wobec agenta firmy inwestycyjnej. W projektowanym art. 167aa ust. 5 Ustawy o obrocie wskazano, że stroną postępowania w sprawie, o której mowa ust. 1 pkt 5, czyli postępowania, w którym stosuje się sankcję wykreślenia z rejestru agentów firm inwestycyjnych, jest agent, forma inwestycyjna lub bank, o którym mowa w</p>

		<p>art. 70 ust. 2 Ustawy o obrocie. Proponowana zmiana polega na wykreśleniu z projektowanego ust. 5 odniesienia do punktu 5 w ust. 1, tak by przepis nie zawęził uczestnictwa w postępowaniu firmy inwestycyjnej lub banku jedynie do wypadków, w których stosowana jest sankcja wykreślenia z rejestru firm inwestycyjnych. Obecne zawężenie powoduje, że organ już na początku postępowania w przedmiocie zastosowania sankcji względem agenta firmy inwestycyjnej musiałby przewidzieć, że stosuje sankcję w postaci wykreślenia z rejestru firm inwestycyjnych, gdyż tylko w tym wypadku oprócz agenta firmy inwestycyjnej stroną będzie firma inwestycyjna lub bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2 Ustawy o obrocie. W obecnym porządku prawnym, zgodnie z zasadami postępowania administracyjnego, niemożliwe jest stwierdzenie w toku postępowania, jaka kara będzie nałożona – w projektowanym brzmieniu art. 167aa ust. 5 Ustawy o obrocie byłby przepisem martwym. Projektowany art. 167aa ust. 1 Ustawy o obrocie opiera się na konstrukcji uznania administracyjnego, a podjęcie decyzji w przedmiocie tego, która z wymienionych w punktach 1-5 sankcji zostanie zastosowana, następuje już na końcowym etapie postępowania administracyjnego, kiedy organ ustali stan prawny i stan faktyczny oraz dokona subsumpcji. Z tego też względu nie jest możliwe, biorąc pod uwagę warunki, w jakich stosowane jest uznanie administracyjne, ustalenie na etapie wszczęcia postępowania, że w danym postępowaniu zostanie zastosowana sankcja wykreślenia z rejestru agentów firm inwestycyjnych – byłoby to niezgodne z zasadami postępowania administracyjnego regulowanymi przez przepisy KPA. Stąd zasadnym jest wykreślenie odniesienia do punktu 5 w ust. 1.</p>
Uwagi do zmian proponowanych do Ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym		
14	Uwaga do art. 15 pkt 14 projektowanej ustawy	<p>- art. 36a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym</p> <p>Proponujemy nadanie projektowanemu art. 36a ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym następującego brzmienia:</p>

		<p>„Art. 36a. Komisja może w drodze decyzji administracyjnej nałożyć na kontrolowanego karę pieniężną w wysokości do 500 000 zł, jeżeli kontrolowany uniemożliwia rozpoczęcie lub przeprowadzenie kontroli, w tym nie wykonuje obowiązków określonych w art. 32 ust. 4–6ba, 7 oraz w art. 33 ust. 1.”</p> <p>Projektodawca zaproponował górną granicę sankcji związanej z naruszeniem dotyczącym uniemożliwienia lub utrudnienia rozpoczęcia lub przeprowadzenia kontroli na poziomie 20 000 000 zł. Jest to jednocześnie poziom wyższy, niż górna granica sankcji, która może być nałożona na znaczną część podmiotów, wobec których może być prowadzona kontrola. Innymi słowy, pomimo tego, że w wielu przypadkach za naruszenia zidentyfikowane w toku kontroli będzie można nałożyć karę np. w maksymalnej wysokości 500 000 zł (tak art. 228a Ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi), to za samo uniemożliwienie rozpoczęcia lub przeprowadzenie kontroli, będzie można nałożyć karę kilkukrotnie wyższą.</p> <p>Jest to rozwiązanie nieproporcjonalne, nieuzasadnione potrzebą dyscyplinowania podmiotów nadzorowanych, zwłaszcza, że w przypadku kontroli prowadzonej na zasadach określonych przez ustawę o nadzorze nad rynkiem kapitałowym nie stosuje się niektórych gwarancji wynikających z Prawa przedsiębiorców.</p>
Uwagi do zmian proponowanych do Ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym		
15	Uwaga do art. 16 pkt 17 projektowanej ustawy	<p>- rozdział 2b Układ w sprawie warunków nadzwyczajnego złagodzenia sankcji ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (dalej jako: „Ustawa o nadzorze nad rynkiem finansowym”)</p> <p>W projektowanej ustawie zaproponowano wprowadzenie do Ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym procedury mającej w zamyśle projektodawców być połączeniem instytucji czynnego żalu znanej z prawa karnego skarbowemu i procedury leniency znanej z postępowań przed Prezesem UOKiK. Do tej procedury należy odnieść się krytycznie z kilku względów:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) część przesłanek zawarcia układu jest zbliżona do dyrektyw wymiaru kary określonych w przepisach prawa rynku kapitałowego (przykładem art. 228 ust. 4b ustawy o funduszach, art. 96 ust. 1h i art. 97 ust. 1g

		<p>Ustawy o ofercie czy art. 167 ust. 2d Ustawy o obrocie) oraz dyrektyw wymiaru administracyjnej kary pieniężnej z art. 189d KPA, które KNF powinna brać pod uwagę z urzędu i na tej podstawie obniżyć wymiar kary (dotyczy to m.in. czasu trwania naruszenia, gotowości do współpracy z organem nadzoru w toku wyjaśnienia sprawy oraz naprawienia powstałych szkód). Nie jest jasne, w jaki sposób ustalana powinna być wysokość kary stanowiąca bazę do obliczenia obniżenia zgodnie z projektowanym art. 18k ust. 6 Ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym w przypadku, w którym i tak organ powinien ustalić ją z uwzględnieniem tego, że zaprzestano naruszeń (na podstawie choćby art. 228 ust. 4b pkt 1 Ustawy o funduszach dotyczący czasu trwania naruszeń), jak również tego, że podmiot układający przedstawił wszelkie okoliczności dotyczące naruszenia i ujawnił dowody (na podstawie choćby art. 228 ust. 4b pkt 5 Ustawy o funduszach w zakresie gotowości do współpracy z KNF w wyjaśnianiu okoliczności sprawy w toku postępowania);</p> <ol style="list-style-type: none">2) KNF może aż do zawarcia układu wycofać się z postępowania układowego, co może nieść istotne konsekwencje w związku z przedstawieniem informacji przez stronę postępowania. Co prawda w projektowanym art. 18m ust. 2 wprowadzono rozwiązanie mające zabezpieczać podmiot denuncjujący przed wykorzystaniem przeciwko niemu dostarczonych informacji w innych postępowaniach, jednak nie zabezpiecza to innych osób, w tym członków organów tego podmiotu, wobec których w niektórych sytuacjach dalej można wszcząć postępowanie w oparciu o dowody przedstawione przez podmiot układający się;3) decyzja o zatwierdzeniu układu ma być decyzją ostateczną i prawomocną, a zatem nie służy od niej ani wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy ani skarga do sądu administracyjnego, co nie zabezpiecza w sposób właściwy prawa strony do rewizji decyzji, w przypadku, w którym okazałoby się, że nie uwzględniła ona postanowień układu – tego rodzaju rozwiązanie może zostać uznane za niezgodne z art. 78 Konstytucji RP;4) jeżeli podmiot układający nie wykonał zobowiązań podjętych w ramach układu, w tym zobowiązań dotyczących naprawienia przyszłych szkód, co może być związane z jego sytuacją finansową, obligatoryjnie wznawia się postępowanie zakończone decyzją o zatwierdzeniu układu. W takim wypadku KNF może nałożyć karę pieniężną o 50% wyższą w stosunku do kary, która by została zastosowana bez zawarcia
--	--	---

		<p>układu. Jednocześnie KNF może zastosować odrębne sankcje finansowe, w tym nałożyć karę w wysokości 10.000.000 zł, co może prowadzić do podwójnego karania za te same naruszenia.</p> <p>W związku z powyższym należy rozważyć rezygnację z wprowadzenia Rozdziału 2b, względnie modyfikację projektowanych przepisów tak, by nie wynikały z nich ryzyka dla podmiotów układających się. Na wypadek, gdyby projektodawca nie zdecydował się wycofać z dalszych prac legislacyjnych nad przepisami Rozdziału 2b, proponujemy następujące zmiany:</p> <p>1) usunięcie z art. 18k ust. 5 pkt 2 sformułowania „w tym także w przypadkach gdy szkoda ujawni się w przyszłości” i nadanie mu następującego brzmienia:</p> <p><i>„5. Podmiot układający się może zobowiązać się w układzie do:</i></p> <p>1) <i>usunięcia w określonym terminie dających się usunąć skutków naruszenia objętego danym postępowaniem;</i></p> <p>2) <i>naprawienia w określonym terminie, w całości lub w części, ujawnionych szkód wyrządzonych w wyniku naruszenia objętego danym postępowaniem.”</i></p> <p>2) dodanie w art. 18k ust. 6 in fine zdania:</p> <p><i>„Ustalając karę, która zostałaby nałożona bez zawarcia układu i dokonujący wyboru sankcji, Komisja stosuje dyrektywy wymiaru sankcji określone w przepisach szczególnych”.</i></p> <p>3) nadanie art. 18m ust. 2 następującego brzmienia:</p> <p><i>„2. Informacje i dowody uzyskane przez Komisję mające charakter oświadczenia podmiotu układającego się, a nieznanne dotychczas Komisji, nie mogą być wykorzystane jako dowód w postępowaniu, o którym mowa w art. 18k ust. 1, w przypadku gdy układ nie zostanie zawarty, ani w innym postępowaniu prowadzonym wobec tego podmiotu lub osób będących członkami jego organów przez Komisję, albo inny organ na podstawie przepisów odrębnych”.</i></p>
--	--	---

		<p>4) nadanie art. 18o ust. 4 następującego brzmienia:</p> <p><i>„4. Skutkiem oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, jest zrzeczenie się przez podmiot układający się prawa do złożenia wniosku do Komisji o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego w odniesieniu do decyzji, o której mowa w art. 18q ust. 1, z zastrzeżeniem art. 18q ust. 2”.</i></p> <p>5) nadanie art. 18q ust. 2 następującego brzmienia:</p> <p><i>„2. Decyzja, o której mowa w ust. 1 jest ostateczna. W przypadku, w którym decyzja nie uwzględnia układu, podmiot układający może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.</i></p> <p>6) wykreślenie art. 18u.</p>
Uwagi do zmian proponowanych do Ustawy o obligacjach		
16	Uwaga do art. 19 projektowanej ustawy	<p>- zmiany w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach</p> <p>Wnioskujemy o odstąpienie od propozycji wprowadzenia w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach art. 8a ograniczającego możliwość nabywania obligacji przez klientów detalicznych.</p> <p>Projektowana zmiana negatywnie wpłynie na rynek obligacji korporacyjnych oraz praktyczne możliwości finansowania działalności MŚP. Ograniczy również możliwość dywersyfikacji portfela, a zatem uderzy w interesy inwestorów detalicznych, niejako narażając ich na konieczność inwestowania w potencjalnie bardziej ryzykowany sposób. Wobec zamiaru wprowadzenia pośrednictwa firm inwestycyjnych przy oferowaniu obligacji, a także biorąc pod uwagę wszystkie wcześniejsze zmiany, jakie wprowadzono w 2019 r., celem zabezpieczenia obligatariuszy, brak jest podstaw do wprowadzenia kolejnych ograniczeń.</p>
Uwagi do zmian proponowanych do tzw. Ustawy o covidowej		

17	Uwaga do art. 28 projektowanej ustawy	<p>-zmiany w ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (dalej jako: „Ustawa covidowa”)</p> <p>Proponujemy zmianę brzmienia art. 28 projektowanej ustawy polegającą na wprowadzeniu oprócz uchylenia art. 31zb, także uchylenia przepisu art. 31za:</p> <p>„Art. 28. W ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2095, z późn. zm.)) uchyla się art. 31za i art. 31zb”.</p> <p>Obecnie brak jest przesłanek do utrzymania przepisu wstrzymującego bieg terminów do podjęcia czynności czy bieg terminów w postępowaniach prowadzonych przez KNF. UKNF i wszystkie jego organy działają prawidłowo, w siedzibie Urzędu odbywają się spotkania i konferencje, brak jest zakłóceń spowodowanych pandemią.</p> <p>W przypadku wykreślenia art. 31za Ustawy covidowej zasadne będzie też wprowadzenie w przepisach przejściowych i końcowych przepisu wskazującego, że bieg terminów, o których mowa w art. 31za Ustawy covidowej, rozpoczyna się z wejściem w życie zmian.</p>
<p>Propozycje dodatkowych zmian mających wpływ na rynek finansowy i sytuację uczestników tego rynku, uzasadnione potrzebą zapewnienia jego rozwoju</p>		
18	<p>Zmiany w przepisach ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego</p>	<p>Proponujemy dodanie „Rozdziału 10c Podmiot wpisany na listę ostrzeżeń publicznych” w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (dalej jako: „KPK”):</p> <p>„Rozdział 10c</p> <p>Podmiot wpisany na listę ostrzeżeń publicznych</p> <p>Art. 91c.</p> <p>§ 1. Jeżeli w związku z postępowaniem karnym dokonano wpisu na listę ostrzeżeń publicznych, o której mowa w art. 6b ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, podmiot, którego dotyczy wpis, zawiadamiany jest o toczącym się postępowaniu i ma prawo wziąć w nim udział w charakterze uczestnika.</p>

		<p>§ 2. Podmiot wpisany na listę ostrzeżeń publicznych jest przesłuchiwany w postępowaniu karnym w charakterze świadka. W przypadku podmiotu innego niż osoba fizyczna przesłuchuje się osobę lub osoby uprawnione do działania w jego imieniu.</p> <p>§ 3. Osoba, o której mowa w § 2, może odmówić zeznań.</p> <p>§ 4. Do podmiotu, o którym mowa w § 1 przepisy art. 72, art. 75, art. 87 § 1, art. 89, art. 140, art. 156 § 1 zdanie pierwsze, art. 167 oraz art. 305 § 4 stosuje się odpowiednio. Osoba, o której mowa w § 2, może zadawać pytania osobie przesłuchiwanej oraz zabrać głos końcowy przed obrońcą oskarżonego i oskarżonym.</p> <p>Proponowana zmiana wprowadza podstawę prawną dla udziału podmiotu wpisanego na listę ostrzeżeń publicznych, o której mowa w art. 6b Ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym w postępowaniu karnym, które zostało wszczęte lub toczy się w związku z działalnością tego podmiotu.</p> <p>W obecnym stanie prawnym podmiot, który został wpisany na listę ostrzeżeń publicznych nie może uzyskać dostępu do akt postępowania przygotowawczego, o ile nie jest stroną postępowania. Bycie stroną postępowania również w zasadzie ogranicza się do możliwości bycia podejrzanym (a następnie oskarżonym), o ile postępowanie wejdzie w fazę „in personam” i o ile podmiot wpisany na listę ostrzeżeń publicznych jest osobą fizyczną. W przypadku, w którym mamy do czynienia z osobą prawną lub podmiotem nieposiadającym osobowości prawnej, brak jest możliwości uzyskania dostępu do akt postępowania i ustosunkowania się do twierdzeń zawartych w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa. Dostęp do akt może być jedynie uzyskany na podstawie art. 156 § 5 zd. 5 KPK za zgodą prokuratora. Chociaż od przebiegu postępowania karnego zależy, czy dany podmiot będzie na liście ostrzeżeń czy nie, nie ma on żadnego wpływu na to postępowanie, w tym nie może zgłosić żadnych formalnych wniosków. Co więcej, z uwagi na brak przymiotu strony, nie jest zawiadamiany o kolejnych decyzjach procesowych, w tym o umorzeniu postępowania karnego. Nie może zatem wnieść do UKNF o wykreślenie z listy ostrzeżeń publicznych w przypadku, w którym postępowanie zostanie umorzone, chyba że z innych źródeł uzyska taką informację.</p>
19	Zmiana w przepisach ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych	<p>Proponujemy nadanie art. 440 § 3 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (dalej jako: „KSH”) nadanie nowego brzmienia:</p> <p>„§ 3. Przepisów § 1 oraz art. 434 nie stosuje się do subskrypcji akcji w ramach oferty publicznej objętej prospektem, memorandum informacyjnym, arkuszem kluczowych informacji inwestycyjnych na podstawie przepisów określonych w art. 431 § 4 albo dokumentem sporządzanym na podstawie art. 37a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych”.</p>

		<p>Proponowana zmiana ma na celu dostosowanie przepisów KSH do zmian w przepisach dotyczących zasad oferowania instrumentów finansowych związanych z wejściem w życie przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylecia dyrektywy 2003/71/WE oraz Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1503 z dnia z dnia 7 października 2020 r. w sprawie europejskich dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1129 i dyrektywę (UE) 2019/1937 oraz wynikających z tego zmian w Ustawie o ofercie. Obecnie w związku z ofertą publiczną sporządzać można nie tylko prospekt i memorandum informacyjne, ale także dokument, o którym mowa w art. 37a Ustawy o ofercie i arkusz kluczowych informacji inwestycyjnych. Dokumenty te zawierają informacje niezbędne do podjęcia decyzji o inwestycji, stąd zbędne jest utrzymywanie obowiązku publikacji ogłoszenia, o którym mowa w art. 434 KSH.</p>
--	--	--

<p style="text-align: center;">ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM — ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH* USTAWY O ZMIANIE NIEKTÓRYCH USTAW W ZWIĄZKU Z ZAPEWNIENIEM ROZWOJU RYNKU FINANSOWEGO ORAZ OCHRONY INWESTORÓW NA TYM RYNKU</p>		
<p>..... (tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)</p>		
<p>A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM</p>		
<p>1. Nazwa/imię i nazwisko** DOM INWESTYCYJNY XELION SP. Z O.O.</p>		
<p>2. Siedziba/miejsce zamieszkania** WARSZAWA, UL. PUŁAWSKA 107, 02-595 Warszawa</p>		
<p>3. Adres do korespondencji i adres e-mail LEGAL@XELION.PL, DANIEL.LIPNICKI@XELION.PL</p>		
<p>B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM</p>		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	DANIEL DOMINIK LIPNICKI	
2	ARKADIUSZ SŁAWOMIR MASTALEREK	
3		
4		
5		
<p>C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĄDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY</p>		

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na Pana pismo z dnia 4 listopada 2022 r. znak sprawy FN5.70020.2020 w sprawie dokonania ponownych uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania, Dom Inwestycyjny Xelion sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, będący członkiem Izby Domów Maklerskich („Izba”), w nawiązaniu do uwag przekazanych przez Izbę, przekazuje uzupełniające uwagi do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (dalej jako „Projekt”).

Uwagi do proponowanych zmian w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Ustawa)

1. Art. 163 ust. 8 Ustawy (pkt 58) art. 14 Projektu)

Zmianę co do zasady należy ocenić pozytywnie, gdyż w uzasadniony sposób różnicuje sytuację agentów osób fizycznych („AFI”) oraz agentów działających jako osoby prawne lub jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej. Należy przy tym wskazać, iż dalsze utrzymywanie opłaty z tytułu sprawowania nadzoru nad AFI osób fizycznych doprowadza do różnicowania sytuacji prawnej podmiotów występujących *de facto* w tej samej sytuacji. Należy bowiem podkreślić, iż w przypadku korzystania przez firmę inwestycyjną lub bank z Sieci Sprzedaży opartej o model pracowniczy, ani sama instytucja, ani sam pracownik nie są obowiązani do ponoszenia dodatkowych kosztów związanych ze sprawowaniem nadzoru przez Komisję Nadzoru Finansowego. W tym zakresie wskazać zatem należy, iż art. 163 ust. 8 Ustawy od samego początku wprowadzał znaczące i nieproporcjonalne ograniczenie dla rozpoczęcia i prowadzenia działalności poprzez usankcjonowanie bariery w postaci dodatkowej opłaty w zależności od formy wykonywania czynności na rzecz firmy inwestycyjnej lub banku względem stanu faktycznego, w którym firma inwestycyjna lub bank wykonuje czynności za pośrednictwem pracowników. Należy dodatkowo wskazać, iż instytucja AFI może być rozpatrywana, z uwagi na wyżej wskazane uwarunkowania związane z wymogiem prowadzenia działalności gospodarczej przez AFI, jako kwalifikowany szczególnie rodzaj outsourcingu, dla którego przewidziano nazwaną instytucję prawną. W tym aspekcie warto zaznaczyć, iż jakkolwiek przepisy prawa wymagają w przypadku outsourcingu również zachowania szczególnej formy (np. w zakresie skorzystania z usługi i jej nadzoru przez firmę inwestycyjną), i dają jednocześnie uprawnienia nadzorcze Komisji Nadzoru Finansowego, nie wiążą jednak powierzenia czynności outsourcingowi z koniecznością ponoszenia przez taki podmiot dodatkowych opłat związanych ze sprawowaniem tego nadzoru.

Dlatego poddajemy pod rozagę rezygnację z pobierania opłat należnych KNF od agentów firmy inwestycyjnej za sprawowanie nadzoru w ogólności. Proponowane rozwiązanie zmniejsza obciążenia regulacyjne AFI a tym samym firm inwestycyjnych pozwalając im na adekwatną reakcję na stojące przed nimi wyzwania oraz na wsparcie w rozwoju rynku kapitałowego zgodnie z celami Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego, w szczególności z celem szczegółowym nr 3 „Zwiększenie efektywności instytucji pośredniczących”. Wskazać dodatkowo należy, iż sam tytuł pobierania opłaty, tj. opłata za sprawowanie nadzoru, nie koresponduje z zakresem czynności, do wykonywania których powołana jest KNF. Należy bowiem wskazać, iż Komisja nie sprawuje nadzoru nad agentem firmy inwestycyjnej, gdyż taki nadzór na podstawie art. 79 ust. 6a Ustawy sprawowany jest przez firmę inwestycyjną. To właśnie relacja pomiędzy firmą inwestycyjną a agentem jest relacją nadzorczą, z której z kolei rozliczana jest firma inwestycyjna, gdyż to firma jako instytucja nadzorowana przez KNF ponosi koszt tego nadzoru uzależnione od skali prowadzonego biznesu (jako % średniej wartości przychodów ogółem w okresie trzech lat poprzedzających rok, za który należna jest opłata, z wyłączeniem dywidend). Konsekwentnie zaś, na gruncie aktualnego stanu prawnego, na podstawie art. 79 ust. 7, w stosunku do agenta firmy inwestycyjnej Komisji przysługują przewidziane w ustawie o nadzorze uprawnienia kontrolne, co należy podkreślić - w zakresie dotyczącym czynności wykonywanych na rzecz firmy inwestycyjnej oraz sporządzanych w związku z tymi czynnościami dokumentów. Uprawnienia kontrolne nie mogą być rozumiane jako poddanie agenta nadzorowi Komisji. Wskazać dodatkowo należy, iż sama opłata od AFI stanowi ewenement na rynku pośrednictwa finansowego, w szczególności opłaty takiej nie pobiera się np. od osób fizycznych wykonujących czynności agencyjne na rzecz agenta ubezpieczeniowego.

W przypadku utrzymania opłaty od AFI, proponowane jest rozbić opłatę na okresy kwartalne, a nie jak aktualnie pobieranie jej za cały rok, niezależnie od liczby miesięcy wykonywania czynności na rzecz danej firmy inwestycyjnej. Rozwiązanie to realnie zmniejszy obciążenie nakładane na osoby fizyczne rozpoczynające lub kończące współpracę z firmą inwestycyjną jako (w roli) AFI.

2. Art. 167aa ust. 8 Ustawy (pkt 65) art. 14 Projektu)

W zakresie ogólnej propozycji podnieść należy, iż wbrew uzasadnieniu, działalność agenta firmy inwestycyjnej nie odpowiada w dużej części działalności firmy inwestycyjnej. Powyższe założenie projektu pomija istotną okoliczność, iż agent firmy inwestycyjnej w zakresie wykonywanych czynności każdorazowo działa na zlecenie firmy inwestycyjnej, przy czym nie jest to działalność samodzielna, lecz zlecona. Zakres czynności, które mogą być przedmiotem powierzenia agentowi firmy inwestycyjnej, nie jest nieograniczony, lecz wręcz przeciwnie, określony jest wyraźnie poprzez brzmienie art. 79 ust. 1 Ustawy, zgodnie z którym „firma inwestycyjna może, w drodze umowy zawartej w formie pisemnej, powierzyć osobie fizycznej, osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej stałe lub

okresowe wykonywanie w imieniu i na rachunek firmy inwestycyjnej czynności pośrednictwa w zakresie działalności prowadzonej przez tę firmę inwestycyjną". Nie jest zatem to działalność odpowiadająca działalności firmy inwestycyjnej, lecz działalność zlecona przez firmę inwestycyjną podmiotowi trzeciemu. Czynność pośrednictwa, ze swojej natury, nie stanowi przejawu samodzielnej działalności agenta, lecz jest przykładem, w którym w relacji pomiędzy Klientem a firmą inwestycyjną występuje dodatkowy, trzeci podmiot, który uczestniczy w procesie, jednakże nie świadcząc usług maklerskich, a jedynie w nich pośredniczy działając na zlecenie firmy inwestycyjnej. Powyższe rozwiązanie kształtujące relacje pomiędzy firmą inwestycyjną, jej agentem a Klientem koresponduje z zasadą solidarnej odpowiedzialności firmy inwestycyjnej i agenta za szkodę wyrządzoną przez agenta firmy inwestycyjnej w związku z wykonywaniem czynności w imieniu i na rachunek firmy inwestycyjnej (art. 79 ust. 5 Ustawy). Powyższe rozwiązanie wiąże zatem działalność agenta z działalnością samej firmy inwestycyjnej i odpowiada naturze stosunku nawiązanego pomiędzy firmą inwestycyjną a agentem. Wskazane w uzasadnieniu projektu stwierdzenie, że „Działalność agenta firmy inwestycyjnej w dużej części odpowiada działalności samej firmy inwestycyjnej”

Powyższe rozważania istotne są z tego względu, iż w polskim porządku prawnym instytucja agenta firmy inwestycyjnej nie stanowi przedmiotu działalności licencjonowanej (jak w przypadku firmy inwestycyjnej), lecz jest przykładem działalności rejestrowanej. Powyższa różnica jest istotna, gdyż polski prawodawca nie zdecydował się na reglamentację działalności agenta firmy inwestycyjnej poprzez konieczność udzielenia licencji, lecz uzależnił możliwość wykonywania tej działalności w oparciu o wpis do rejestru.

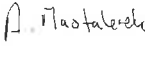

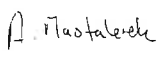
Wreszcie należy podkreślić, iż okoliczności związane z prawnymi podstawami do wykonywania czynności, tj. brakiem licencjonowania, korespondują z dotychczasowym modelem funkcjonowania agenta w relacji z Komisją Nadzoru Finansowego („Komisja”). Należy bowiem wskazać, iż Komisja nie sprawuje nadzoru nad agentem firmy inwestycyjnej, gdyż taki nadzór na podstawie art. 79 ust. 6a Ustawy sprawowany jest przez firmę inwestycyjną. To właśnie relacja pomiędzy firmą inwestycyjną a agentem jest relacją nadzorczą, z której z kolei rozliczana jest firma inwestycyjna. W przypadku bowiem sprawowania niewłaściwego nadzoru, w wyniku którego dochodzi do nieprawidłowego wykonywania czynności zleconych przez firmę inwestycyjną i wyrządzenia szkody dla Klienta, Komisja może nałożyć sankcję na samą firmę inwestycyjną. Konsekwentnie zaś, na gruncie aktualnego stanu prawnego, na podstawie art. 79 ust. 7, w stosunku do agenta firmy inwestycyjnej Komisji przysługują przewidziane w ustawie o nadzorze uprawnienia kontrolne, co należy podkreślić - w zakresie dotyczącym czynności wykonywanych na rzecz firmy inwestycyjnej oraz sporządzanych w związku z tymi czynnościami dokumentów. Uprawnienia kontrolne nie mogą być rozumiane jako poddanie agenta nadzorowi Komisji i tym samym rozszerzenie katalogu uprawnień Komisji o możliwość nakładania sankcji wynikających z proponowanego art. 167aa Ustawy jest nie tyle nieuzasadnione, co nawet sprzeczne z pozostałymi ramami prawnymi regulującymi wykonywanie czynności przez agenta firmy inwestycyjnej. Z formalnego punktu widzenia bowiem, zastąpienie procesu licencjonowania procesem rejestracyjnym, powoduje, iż podmiotem, który powinien podlegać odpowiedzialności administracyjnej w przypadku naruszenia przepisów prawa, powinna być i jest firma inwestycyjna, a nie agent. Wskazać przy tym należy, iż art. 79 ust. 7 Ustawy, nadając Komisji uprawnienia kontrolne, odnosi je i wiąże nie z obowiązkami nałożonymi na samego agenta firmy inwestycyjnej, lecz na firmę inwestycyjną. Powyższe wynika z faktu, iż w polskim porządku prawnym adresatem powinności określonego postępowania jest nie agent, lecz firma inwestycyjna, zaś obowiązek podporządkowania się określonym zasadom postępowania przez agenta jest wynikiem podporządkowania w wykonywaniu zleconych czynności przez firmę inwestycyjną, nie zaś wykonywaniu czynności samodzielnie, tj. we własnym imieniu i na własny rachunek przez agenta. Kończąc uwagi o charakterze ogólnym nie sposób nie wspomnieć, iż wprowadzenie samodzielnej odpowiedzialności administracyjnej agenta firmy inwestycyjnej wprowadzać będzie dalej idąca niespójność w zakresie powierzania wykonywania czynności podmiotom trzecim przez firmę inwestycyjną. Wskazać bowiem należy, iż agent firmy inwestycyjnej jako instytucja rynku kapitałowego zbliżony jest do instytucji outsourcingu, uregulowanego w art. 81a Ustawy i przepisach unijnych. Wyżej wskazane przepisy dot. outsourcingu również przewidują powierzenie wykonywania określonych czynności związanych ze świadczeniem usług maklerskich podmiotom trzecim, przy czym aktualne ramy prawne nie wprowadzają na rzecz Komisji uprawnień sankcyjnych. Ponadto należy wskazać, iż brak jest w systemie prawnym uprawnień do nakładania sankcji na podmioty, przy pomocy których swoją działalność prowadzą dystrybutorzy jednostek uczestnictwa, o których mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („Ustawa o funduszach”). W praktyce obrotu w zakresie tytułów uczestnictwa w instytucjach wspólnego inwestowania, zarówno firma inwestycyjna, jak i podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 2 Ustawy o funduszach („Dystrybutor”), mogą prowadzić działalność tożsamą przedmiotową, tj. dystrybucję tytułów uczestnictwa. W przypadku Dystrybutorów, mogą się te podmioty posługiwać osobami prowadzącymi działalność gospodarczą („pośrednicy”), jednakże z jednej strony brak jest jakichkolwiek barier w postaci rozpoczęcia działalności (brak jest bowiem rejestru takich pośredników), z drugiej zaś strony osoby takie nie są zagrożone żadną sankcją administracyjną w przypadku prowadzenia działalności w sposób nieprawidłowy.

Co należy podkreślić, proponowane różnicowanie odpowiedzialności osoby fizycznej w zależności od formy wykonywania czynności na rzecz firmy inwestycyjnej nie jest powiązane z rozszerzonym katalogiem czynności, do wykonywania których upoważniony jest agent firmy inwestycyjnej

względem pracownika firmy inwestycyjnej. Tym samym projekt wprowadza barierę regulacyjną, która de facto może prowadzić do wstrzymania lub nawet rezygnacji z takiej formy współpracy z firmą inwestycyjną, co z kolei może przełożyć się na pogorszenie sytuacji klientów, którzy aby skorzystać z usług maklerskich w formie bezpośredniej, zmuszeni będą do kontaktu z punktami obsługi klienta firmy inwestycyjnej lub oddziałami banku.

Niewspółmierna jest również wysokość kary dla osoby fizycznej względem kary dla podmiotu instytucjonalnego - agent będący osobą fizyczną ponosić może odpowiedzialność do kwoty 500 tys zł a podmiot instytucjonalny - 1.000 tys zł. Projekt abstrahuje od faktu, iż agent osoba fizyczna musi wykonywać czynności samodzielnie, wobec czego jego możliwości działania (i tym samym zarobkowania) są ograniczone, a sankcja stanowi tylko połowę kary, która może być nałożona na podmiot instytucjonalny. Niewspółmierność przejawia się również przez to, iż kara pieniężna w proponowanej wysokości może być niemożliwa do wyegzekwowania z majątku agenta. Projektowane rozwiązanie trudno zatem uznać za skuteczne z punktu widzenia ekonomicznej analizy prawa.

Wskazać również należy, iż **projektowana sankcja pieniężna niemalże zrównuje odpowiedzialność agenta firmy inwestycyjnej osoby fizycznej z odpowiedzialnością podmiotów, które działają na podstawie zezwolenia Komisji w sytuacji, w której działalność agenta podlega wyłącznie wpisowi do rejestru (nie jest to proces licencjonowania) i stanowi wyłom w ramach funkcjonującego systemu.** Wskazać należy, iż w podobnym stanie faktycznym brak jest przepisów sankcyjnych w zakresie kar pieniężnych, które mogłyby zostać zastosowane względem osób fizycznych wykonujących czynności agencyjne w ramach procesu dystrybucji produktów ubezpieczeniowych.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia <p style="text-align: center;"><small>(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)</small></p>		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis Signed by / Podpisano przez:
DANIEL DOMINIK LIPNICKI	25.11.2022	 Daniel Dominik Lipnicki Date / Data: 2022-11-28 17:18
ARKADIUSZ SŁAWOMIR MASTALEREK	25.11.2022	 Arkadiusz Mastalerek Date / Data: 2022-11-28 17:20
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAN		
Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia		
Signed by / Podpisano przez: Daniel Dominik Lipnicki Date / Data: 2022-11-28 17:18 <small>(podpis)</small>		Signed by / Podpisano przez: Arkadiusz Mastalerek Date / Data: 2022-11-28 17:21

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Przepis projektu	Uwaga
<p>Art. 12 pkt 9 (dodany art. 32d ust. 2 pkt 5 i ust. 3 - 4 Ustawy o funduszach)</p>	<p>Zwracamy uwagę, że w dodawanym art. 32d ust. 2 pkt 5 Ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („Ustawa o funduszach”), fragment „<i>a w przypadku funduszu z wydzielonymi subfunduszami połączonych sprawozdań finansowych funduszu oraz sprawozdań jednostkowych subfunduszy</i>” występuje podwójnie i konieczna jest korekta przedmiotowego przepisu w tym zakresie.</p> <p>Ponadto, w celu zachowania spójności logicznej ustawy, wskazujemy, że w proponowanym brzmieniu dodawanego art. 32d Ustawy o funduszach nie została zachowana jednolitość odwołań ustawowych w zakresie określania podmiotów mogących świadczyć usługę dystrybucji. W art. 32d ust. 3 i 4 Ustawy o funduszach stosowne odwołanie jest bowiem sformułowane jako „<i>podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2 lub 3 lub podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 2</i>”, natomiast w art. 32d ust. 6, 8 – 11 Ustawy o funduszach, jako „<i>podmiot, o którym mowa w ust. 1</i>”. Biorąc pod uwagę fakt, że art. 32d ust. 1 Ustawy o funduszach definiuje podmiot mogący świadczyć usługi dystrybucji jako podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2 lub 3, lub podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 2 Ustawy o funduszach, w ocenie Kancelarii, w pozostałych ustępach tego artykułu wystarczającym będzie wskazanie, że chodzi o „<i>podmiot, o którym mowa w ust. 1</i>”.</p>
<p>Art. 19 pkt 1 (dodany art. 8a Ustawy o obligacjach)</p>	<p>Wprowadzenie ograniczenia kwotowego dotyczącego wartości nominalnej obligacji niedopuszczonej do obrotu na rynku zorganizowanym (lub nieobjętej wnioskiem o takie dopuszczenie) dla klienta detalicznego będącego osobą fizyczną istotnie utrudnia dostęp do finansowania dłużnego dla wielu emitentów działających na terytorium RP. Emitenci poszukujący korzystnego finansowania dłużnego dla prowadzonej przez siebie działalności (w tym działalności innowacyjnej) mogą mieć problem ze znalezieniem inwestorów, którzy będą skłonni zainwestować w ich papiery wartościowe co najmniej kwotę ok. 190 tys. zł. Ponadto utrzymanie w projekcie propozycji wprowadzenia takiego ograniczenia może okazać się niekorzystne dla działalności maklerskiej prowadzonej przez niektóre krajowe domy maklerskie, których działalność biznesowa opiera się w głównej mierze na obsłudze emisji obligacji w ofertach bezprospektowych.</p> <p>Ponadto, projektowany przepis art. 8a Ustawy o obligacjach będzie wpływał negatywnie rozwijający się dynamicznie w Polsce na rynek usług finansowania społecznościowego (crowdfunding), poprzez ograniczenie możliwości nabywania tych papierów wartościowych przez inwestorów niedoświadczonych. Warto zwrócić uwagę, że projektowane przepisy nie wprowadzają</p>

	<p>żadnych zmian lub wyjątków do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom – a na gruncie stosowanego bezpośrednio we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1503 z dnia 7 października 2020 r. w sprawie europejskich dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1129 i dyrektywę (UE) 2019/1937 nie występują jakiegokolwiek ograniczenia w nabywaniu przez inwestorów niedoświadczonych/klientów detalicznych obligacji (lub innych zbywalnych papierów wartościowych) o wartości poniżej 40.000 euro. Utrzymanie proponowanej zmiany może zatem spowodować utratę konkurencyjności polskiego rynku usług finansowania społecznościowego i prowadzić do zjawiska tzw. arbitrażu regulacyjnego, którego skutkiem będzie wybór przez emitentów i inwestorów innych jurysdykcji europejskich, w których takie ograniczenia dotyczące nabywania obligacji nie będą występować.</p>
<p>Art. 14 pkt 32 (dodany art. 83l Ustawy o obrocie)</p>	<p>Podobna regulacja została wprowadzona do art. 83ja ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi („Ustawa o obrocie”), poprzez ustawę z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom, i obowiązuje ona od 29 lipca 2022 r.</p> <p>Należy zatem rozważyć usunięcie z projektu planowanego art. 83l Ustawy o obrocie i odpowiednie doprecyzowanie obowiązującego art. 83ja Ustawy o obrocie lub usunięcie art. 83ja i zastąpienie go w pełni projektowanym art. 83l. W przeciwnym razie mogą powstać wątpliwości interpretacyjne co do zakresu obowiązków związanych z wyłączeniem przewidzianym dla transakcji z uprawnionymi kontrahentami, gdyż zakres obu ww. przepisów jest tylko częściowo zbieżny.</p>
<p>Art. 14 pkt 35 lit. b) (dodany art. 89 ust. 1a pkt 2 Ustawy o obrocie)</p>	<p>Projektowany przepis przewiduje, że Komisja Nadzoru Finansowego może cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej w przypadku gdy firma inwestycyjna nie wykonała żadnej z czynności maklerskiej, na wykonywanie których firma inwestycyjna uzyskała zezwolenie, przez okres co najmniej 6 miesięcy. Natomiast w przypadku braku rozpoczęcia świadczenia usług maklerskich po uzyskaniu zezwolenia Komisji, uprawnienie Komisji do cofnięcia zezwolenia występuje dopiero w przypadku upływu 12 miesięcy od dnia, w którym decyzja o udzieleniu zezwolenia stała się ostateczna.</p>

	<p>W obu przytoczonych stanach faktycznych mamy do czynienia de facto z jedną sytuacją, tj. brakiem świadczenia przez firmę inwestycyjną usług maklerskich przez określony czas, pomimo posiadania zezwolenia na prowadzenie danej działalności maklerskiej. Mimo podobieństwa obu sytuacji, ustawodawca przewiduje dla nich odrębne terminy, których upływ spowoduje możliwość cofnięcia zezwolenia przez Komisję. Proponujemy zatem ujednoczenie tych przypadków i wprowadzenie dla obu z nich 12 miesięcy jako okresu, po upływie którego Komisja może cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej. Takie rozwiązanie zostało przyjęte w projektowanym art. 34 ust. 4 Prawa bankowego, w którym bank traci zezwolenie w przypadku niepodjęcia lub zaprzestania przez bank wykonywania działalności określonej w statucie nieprzerwanie przez okres 12 miesięcy.</p> <p>W konsekwencji proponujemy modyfikację projektowanego art. 89 ust. 1a Ustawy o obrocie w następujący sposób: <i>„1a. Komisja może cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności maklerskiej w przypadku gdy firma inwestycyjna:</i> <i>1) nie rozpoczęła prowadzenia działalności maklerskiej w terminie 12 miesięcy od dnia, w którym decyzja o udzieleniu zezwolenia stała się ostateczna;</i> <i>2) nie wykonała żadnej z czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2, na wykonywanie których firma inwestycyjna uzyskała zezwolenie, przez okres co najmniej <u>12 miesięcy.</u>”</i></p>
<p>art. 14 pkt 43 lit. d) (dodany art. 111 ust. 2b Ustawy o obrocie)</p>	<p>Wskazany przepis projektu zakłada dodanie do art. 111 Ustawy o obrocie nowego ust. 2b. Należy zwrócić uwagę, że od 10 listopada 2022 r. w Ustawie o obrocie obowiązuje już art. 111 ust. 2b, który określa zakres wniosku o udzielenie zezwolenia składany przez bank prowadzący działalność maklerską.</p>

**WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD
PROJEKTEM ZAŁOŻEŃ PROJEKTU USTAWY, PROJEKTEM USTAWY LUB PROJEKTEM
ROZPORZĄDZENIA**

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*		
Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa/imię i nazwisko** Karwasiński Szpringer i Wspólnicy spółka jawna		
2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania** Ul. Koszykowa 61, 00-667 Warszawa (Mindspace), email: Michal.Karwasinski@ksz-legal.pl		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	r.pr. Michał Karwasiński	ul. Koszykowa 61, 00-667 Warszawa (Mindspace)
2	r.pr. Jakub Szpringer	ul. Koszykowa 61, 00-667 Warszawa (Mindspace)
3	r.pr. Kacper Czyżewski	ul. Koszykowa 61, 00-667 Warszawa (Mindspace)
4	apl. rad. Karolina Rybczyńska	ul. Koszykowa 61, 00-667 Warszawa (Mindspace)
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY		
<p>Uwagi do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku zostały przedstawione w tabeli stanowiącej załącznik do niniejszego Zgłoszenia.</p> <p>Interes będący przedmiotem ochrony stanowi zapewnienie jasnego, spójnego i kompleksowego, a jednocześnie opracowanego zgodnie z zasadami proporcjonalności środowiska prawno–regulacyjnego dla podmiotów rynku kapitałowego.</p>		
D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	Informacja odpowiadająca odpisowi z KRS;	

2	Tabela z uwagami do projektowanej ustawy.	
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia <p style="text-align: center;">(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)</p>		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Michał Karwasiński	25.11.2022 r.	
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia <p style="text-align: right;">.....</p> <p style="text-align: right;">(podpis)</p>		

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw, w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Załącznik nr 1 – wykaz uwag SLZ Stańczyk Lawręć Zbyrowski Radcowie Prawni sp. p. („**SLZ LEGAL**”) do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (nr UD235 w wykazie prac legislacyjnych) („**Projekt**”)

L.p.	Jednostka redakcyjna	Komentarz
1.	Art. 12 pkt 10 Projektu	<p>Wskazujemy na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Niezgodność z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej („Konstytucja”); 2) Niezgodność z art. 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny („KC”); 3) Niezgodność z art. 20 ust. 1 lit. c) Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 („Dyrektywa”). <p>Ad 1)</p> <p>Zdaniem SLZ LEGAL zmiana ta jest niezgodna z zasadami ochrony praw nabytych i ochrony interesów w toku. W art. 2 Konstytucji sformułowana została zasada demokratycznego państwa prawnego. Z tej zasady Trybunał Konstytucyjny wyprowadza dalsze szczegółowe reguły, odnoszące się m.in. do sytuacji następowania po sobie zmian obowiązującego prawa. Wśród nich znajduje się reguła, która nakłada na ustawodawcę obowiązek ochrony praw nabytych i ochrony interesów będących w toku (zob. wyrok TK z 25 listopada 2010 r., sygn. K 27/09, OTK ZU nr 9/A/2010, poz. 109).</p> <p>Treścią zasady ochrony praw nabytych jest zapewnienie ochrony publicznych i prywatnych praw podmiotowych oraz zakaz arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych, które przysługują jednostce lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Zarzut naruszenia praw nabytych może w związku z tym być formułowany w wypadku wskazania konkretnego prawa podmiotowego (ewentualnie maksymalnie ukształtowanej ekspektatywy), <u>które zostało odebrane lub ograniczone</u> (por. wyrok TK z 7 listopada 2005 r., sygn. P 20/04, OTK ZU nr 10/A/2005, poz. 111).</p> <p>Z kolei zasada ochrony interesów w toku zapewnia ochronę jednostki w sytuacjach, w których rozpoczęła ona określone przedsięwzięcia na gruncie dotychczasowych przepisów. Chociaż zasada ta nie ma charakteru bezwzględny, na ustawodawcy ciąży szczególnie obowiązek ochrony interesów w toku w sytuacji wystąpienia następujących przesłanek: „1) przepisy prawa wyznaczają pewien horyzont czasowy dla realizowania określonych przedsięwzięć; 2) dane przedsięwzięcie ma charakter rozłożony w czasie; 3) <u>jednostka faktycznie rozpoczęła realizację danego przedsięwzięcia w okresie obowiązywania danej regulacji</u>” (sygn. K 45/01). Obowiązkiem ustawodawcy, ze względu na ochronę interesów w toku, jest</p>

ustanowienie przepisów, które umożliwią dokończenie przedsięwzięć rozpoczętych stosownie do przepisów obowiązujących w chwili ich rozpoczynania albo stworzą inną możliwość dostosowania się do zmienionej regulacji prawnej (zob. np. wyrok TK z 5 stycznia 1999 r., sygn. akt K 27/98, OTK ZU nr 1/1999, poz. 1).

Ad2)

Art. 3 KC wprowadza zasadę „lex retro non agit” stanowiąc, że „ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że to wynika z jej brzmienia lub celu”. W uznaniu SLZ LEGAL norma ta jest istotna w kontekście wskazanej powyżej zasady ochrony praw nabytych. Prawo nie powinno działać wstecz lecz jeśli już ma to miejsce to tylko pod pewnymi uwarunkowaniami – a przede wszystkim w taki sposób aby nie naruszać tych rzeczy / praw, które już nabyto.

Za stosowaniem zasady nieretroakcji przemawia wzgląd na tzw. bezpieczeństwo prawne i jego element w postaci ochrony zaufania podmiotów prawa dokonujących czynności. Uczestnicy obrotu prawnego oczekują określonej stabilności, jeśli chodzi zarówno o zakres uprawnień, jak i o ciężar obowiązków. Podkreśla się, że z zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa wynika obowiązek działania przez organy władzy publicznej w sposób lojalny, staranny oraz adekwatny do realnych potrzeb społecznych w przypadku wprowadzania zmian. Państwo ma również określone obowiązki natury technicznej, których wykonanie służyć ma zabezpieczeniu interesów jednostek, w szczególności gdy zmiany mogą wpłynąć na ich sytuację prawną. Wymaga tego zasada poprawnej legislacji, uznawana za składową zasady państwa prawnego (B. Szolc-Nartowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, Warszawa 2022, art. 3.).

Ad 3)

W art. 20 ust. 1 lit. c) Dyrektywy wskazuje się, że „jeżeli przekazanie dotyczy zarządzania portfelem lub ryzykiem, musi ono być udzielone wyłącznie przedsiębiorstwu posiadającym zezwolenie lub zarejestrowanym w celu zarządzania aktywami i podlegającym nadzorowi, lub w przypadku gdy warunek ten nie może zostać spełniony, wyłącznie pod warunkiem udzielenia uprzedniej zgody przez właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego ZAFI. W tym względzie w ocenie SLZ LEGAL nie pozostawiono państwu członkowskim swobody w zakresie podjęcia decyzji o dopuszczeniu lub nie w przepisach krajowych możliwości zarządzania portfelem inwestycyjnym podmiotom, które nie posiadają zezwolenia na zarządzanie aktywami. Wprowadzono wyłącznie wymóg uzyskania przez taki podmiot zgody nadzorca na taką działalność. I takie mechanizmy funkcjonują obecnie w Ustawie.

Pozostawienie możliwości zlecenia zarządzania całością lub częścią portfela inwestycyjnego funduszu wyłącznie podmiotom prowadzącym działalność maklerską w zakresie zarządzania portfelami w skład których wchodzi jeden lub większa liczba instrumentów finansowych, spowoduje, że podmioty ten nie będą mogły zapewnić kompleksowej usługi zarządzania aktywami

		<p>funduszu. Nie wszystkie dopuszczalne przepisami Ustawy lokaty funduszy inwestycyjnych są instrumentami finansowymi. Przez to za nieuprawnioną należałoby uznać możliwość zlecenia zarządzania takiemu podmiotowi całością portfela funduszu. W ten sposób inwestorzy zostaną, w praktyce, pozbawieni aktualnego mechanizmu solidarnej odpowiedzialności dwóch (lub nawet większej liczby) podmiotów za zarządzanie aktywami takich funduszy.</p> <p><u>Dodatkowo wskazujemy, że:</u></p> <ol style="list-style-type: none">1) wykreślenie art. 46 ust. 2 powinno być jednocześnie skorelowane z wprowadzeniem w Ustawie możliwości zawierania umów:<ol style="list-style-type: none">a) zarządzania nieruchomościamib) gospodarowania nieruchomościami- bezpośrednio przez fundusz inwestycyjny.2) wykreślenie art. 46 ust. 2a powinno być jednocześnie skorelowane z wprowadzeniem w Ustawie możliwości zawierania umów na obsługę puli wierzytelności lub sekurytyzowanych wierzytelności bezpośrednio przez fundusz inwestycyjny.
2.	Art. 12 pkt 58 Projektu	Uwagi jak do art. 12 pkt 10 Projektu
3.	Art. 37 ust. 2 Projektu	Uwagi jak do art. 12 pkt 10 Projektu
4.	Uzasadnienie Projektu – str. 61 i 62	<p>Jeśli faktycznie celem proponowanych zmian jest „zwiększenie odpowiedzialności towarzystw funduszy inwestycyjnych za zarządzanie środkami powierzonymi im przez inwestorów” to argumentację zawartą w Uzasadnieniu Projektu należy naszym zdaniem uznać za chybioną.</p> <p>Zgodnie bowiem z obowiązującą treścią Ustawy (art. 45a ust. 6) „za szkody spowodowane niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy [outsourcingowej] towarzystwo odpowiada wobec uczestników funduszu solidarnie z podmiotem, z którym zawarło umowę, a w przypadku przekazania lub dalszego przekazania wykonywania czynności związanych z działalnością prowadzoną przez towarzystwo innemu podmiotowi - również z tym podmiotem, chyba że szkoda jest wynikiem okoliczności, za które podmioty te nie ponoszą odpowiedzialności”.</p> <p>Mając to na uwadze wyraźnego zaznaczenia wymaga fakt, że propozycja zmian w Ustawie objęta art. 12 pkt 10, art. 12 pkt 58 i art. 37 ust. 2 Projektu nie spowoduje zwiększenia odpowiedzialności towarzystw lecz zmniejszenie ochrony inwestorów będących uczestnikami funduszy nieruchomości i funduszy sekurytyzacyjnych, dla których nie przewidziano możliwości podzlecenia ze strony towarzystwa, zarządzania zewnętrznemu podmiotowi. Lokaty takich funduszy inwestycyjnych nie są przecież instrumentami finansowymi, a przez to za nieuprawnioną należałoby uznać możliwość zlecenia zarządzania nimi podmiotowi prowadzącemu działalność maklerską w zakresie zarządzania portfelami, w skład których wchodzi jeden lub większa liczba instrumentów finansowych.</p>

		<p>W ten sposób inwestorzy zostają, w praktyce, pozbawieni aktualnego mechanizmu solidarnej odpowiedzialności dwóch (lub nawet większej liczby) podmiotów za zarządzanie aktywami takich funduszy.</p>
5.	Ocena Skutków Regulacji	<p>W ocenie SLZ LEGAL wprowadzenie zmian, o których mowa w art. 12 pkt 10, art. 12 pkt 58 i art. 37 ust. 2 Projektu nie zostało poddane analizie i ocenie skutków regulacji.</p> <p>Tak istotne zmiany w dotychczasowym, wieloletnim modelu funkcjonowania towarzystw funduszy inwestycyjnych wymagają naszym zdaniem przeprowadzenia ponownej oceny skutków regulacji, przede wszystkim w obszarze ich wpływu na przedsiębiorczość.</p> <p>Osobnej oceny skutków regulacji wymaga wpływ zmian, o których mowa w art. 12 pkt 58 Projektu na funkcjonowanie:</p> <ol style="list-style-type: none">1) podmiotów zbywających pakiety wierzytelności sekurytyzowanych na rzecz funduszy sekurytyzacyjnych;2) podmiotów zarządzających wierzytelnościami funduszy sekurytyzacyjnych; <p>Oceny wpływu należy dokonać także pod kątem działalności sektora bankowego i telekomunikacyjnego, który jest jednym z głównych „dostarczycieli” lokat dla funduszy sekurytyzacyjnych w postaci portfeli wierzytelności.</p> <p>SLZ LEGAL wskazuje, że aktualnie dokument „Oceny skutków regulacji” nie odnosi się do jakiegokolwiek z ww. aspektów.</p>

W imieniu SLZ LEGAL:

Tomasz Lawręć
partner

Arkadiusz Zbyrowski
partner

ZGŁOSZENIE**ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH***

ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (nr UD235 w wykazie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

SLZ Stańczyk Lawręć Zbyrowski Radcowie Prawni spółka partnerska

2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**

ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

*ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa, e-mail: biuro@slz.legal***WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU****B. WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A
W PRACACH NAD PROJEKTEM**

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	<i>Arkadiusz Zbyrowski</i>	<i>ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa</i>
2	<i>Tomasz Lawręć</i>	<i>ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa</i>
3	<i>Marta Stańczyk</i>	<i>ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa</i>
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY**1. POSTULOWANE ROZWIĄZANIA PRAWNE:***Postulowane rozwiązania prawne zawarto w Załączniku nr 1 do Zgłoszenia***2. INTERES BĘDĄCY PRZEDMIOTEM OCHRONY:***Zapewnienie odpowiedniego otoczenia regulacyjnego oraz adekwatnych rozwiązań prawnych dla podmiotów rynku kapitałowego***D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY**

1	<i>Uwagi do projektu ustawy</i>
2	<i>INFORMACJA ODPOWIADAJĄCA ODPISOWI AKTUALNEMU Z KRAJOWEGO REJESTRU PRZEDSIĘBIORCÓW (KRS 0000886936)</i>
3	
4	

5		
6		
7		
8		
E.	<p>Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia 10 sierpnia 2021 r.</p> <p>(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)</p>	
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
	Imię i nazwisko	Data
	<i>Arkadiusz Zbyrowski</i>	<i>25.11.2022</i>
	<i>Tomasz Lawręć</i>	<i>25.11.2022</i>
<p>G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia</p> <p style="text-align: center;">..... </p> <p style="text-align: center;">(podpis) (podpis)</p>		

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, treść: "– Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Warszawa, dnia 27 października 2021 r.

Pan
Piotr Patkowski
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Finansów

Szanowny Panie Ministrze,

W nawiązaniu do aktualnych prac dotyczących projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (pozycja UD235 w wykazie prac) („Projekt”), mając na względzie ustalenia z konferencji uzgodnieniowej z dnia 15 października 2021 r., przekazuję w imieniu SLZ Stańczyk Lawręć Zbyrowski Radcowie Prawni spółka partnerska („Kancelaria”) uwagi do przedstawionych w piśmie Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego („UKNF”) z dnia 27 września 2021 r. dodatkowych propozycji zmian do Projektu w zakresie zmian ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („Ustawa”) odnoszących się do zlecenia zarządzania portfelem inwestycyjnym funduszu inwestycyjnego.

W ocenie Kancelarii, jeśli faktycznie celem proponowanych zmian UKNF jest „zwiększenie odpowiedzialności towarzystw funduszy inwestycyjnych za zarządzanie środkami powierzonymi im przez inwestorów” to argumentację UKNF należy uznać za chybioną. Zgodnie bowiem z obowiązującą treścią Ustawy (art. 45a ust. 6) „za szkody spowodowane niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy [outsourcingowej] towarzystwo odpowiada wobec uczestników funduszu solidarnie z podmiotem, z którym zawarło umowę, a w przypadku przekazania lub dalszego przekazania wykonywania czynności związanych z działalnością prowadzoną przez towarzystwo innemu podmiotowi - również z tym podmiotem, chyba że szkoda jest wynikiem okoliczności, za które podmioty te nie ponoszą odpowiedzialności”. Mając to na uwadze wyraźnego zaznaczenia wymaga fakt, że propozycja UKNF nie spowoduje zwiększenia odpowiedzialności towarzystw lecz zmniejszenie ochrony inwestorów będących uczestnikami funduszy nieruchomości i funduszy sekurytyzacyjnych, dla których UKNF nie przewidział możliwości podzlecenia ze strony towarzystwa, zarządzania zewnętrznemu podmiotowi. Lokaty takich funduszy inwestycyjnych nie są przecież instrumentami finansowymi, a przez to za nieuprawnioną należałoby uznać możliwość zlecenia zarządzania podmiotowi prowadzącemu działalność maklerską w zakresie zarządzania portfelami, w skład których wchodzi jeden lub większa liczba instrumentów finansowych. W ten sposób inwestorzy zostają, w praktyce, pozbawieni aktualnego mechanizmu solidarnej odpowiedzialności dwóch (lub nawet większej liczby) podmiotów za zarządzanie aktywami takich funduszy.

Tak istotne zmiany w dotychczasowym, wieloletnim modelu funkcjonowania towarzystw funduszy inwestycyjnych wymagają przeprowadzenia ponownej oceny skutków regulacji, przede wszystkim w obszarze ich wpływu na przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców, którzy są:

- 1) podmiotami zbywającymi pakiety wierzytelności sekurytyzowanych na rzecz funduszy sekurytyzacyjnych;
- 2) podmiotami zarządzającymi wierzytelnościami funduszy sekurytyzacyjnych;
- 3) podmiotami realizującymi przedsięwzięcia na rynku nieruchomości za pośrednictwem funduszy inwestycyjnych.

Oceny wpływu należy dokonać także pod kątem działalności sektora bankowego, który jest jednym z głównych „dostarcycieli” lokat dla funduszy sekurytyzacyjnych.

Za co najmniej wątpliwy należy też uznać argument UKNF o pozostawieniu poszczególnym państwom znacznej swobody co do ukształtowania zakresu oraz formuły powierzenia przez podmioty zarządzające funduszami swoich funkcji innym podmiotom. W tym względzie przepis art. 20 ust. 1 lit. c) Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 („**Dyrektywa**”) jest dość jednoznaczny. Wskazuje się w nim, że „jeżeli przekazanie dotyczy zarządzania portfelem lub ryzykiem, musi ono być udzielone wyłącznie przedsiębiorstwu posiadającym zezwolenie lub zarejestrowanym w celu zarządzania aktywami i podlegającym nadzorowi, lub w przypadku gdy warunek ten nie może zostać spełniony, wyłącznie pod warunkiem udzielenia uprzedniej zgody przez właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego ZAFI. W tym względzie nie pozostawiono państwom członkowskim swobody w zakresie podjęcia decyzji o dopuszczeniu lub nie w przepisach krajowych możliwości zarządzania portfelem inwestycyjnym podmiotom, które nie posiadają zezwolenia na zarządzanie aktywami. Wprowadzono wyłącznie wymóg uzyskania przez taki podmiot zgody nadzorcy na taką działalność. I takie mechanizmy funkcjonują obecnie w Ustawie.

Stąd propozycję UKNF należy również ocenić pod kątem zgodności z przepisami unijnymi i konkurencyjności polskiego rynku funduszy inwestycyjnych względem pozostałych rynków UE.

Reasumując powyższe, w opinii Kancelarii, propozycja UKNF w obszarze zmian zasad funkcjonowania outsourcingu zarządzania aktywami funduszy inwestycyjnych negatywnie wpłynie na rynek krajowy i podmioty funkcjonujące na tym rynku (przedsiębiorców, banki i uczestników funduszy inwestycyjnych), stwarzając nadto ryzyko uznania tych rozwiązań za niezgodne z Dyrektywą.

Z poważaniem

Arkadiusz Zbyrowski

radca prawny

Tomasz Lawręć

radca prawny

ZGŁOSZENIE**ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH***

ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (nr UD235 w wykazie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

SLZ Stańczyk Lawręć Zbyrowski Radcowie Prawni spółka partnerska

2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**

ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa, e-mail: biuro@slz.legal**WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU****B. WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A
W PRACACH NAD PROJEKTEM**

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Arkadiusz Zbyrowski	ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa
2	Tomasz Lawręć	ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa
3	Marta Stańczyk	ul. Potrzebna 3 lok. 5, 02-448 Warszawa
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY**1. POSTULOWANE ROZWIĄZANIA PRAWNE:**

Postulowane rozwiązania prawne zawarto w Załączniku nr 1 do Zgłoszenia

2. INTERES BĘDĄCY PRZEDMIOTEM OCHRONY:

Zapewnienie odpowiedniego otoczenia regulacyjnego oraz adekwatnych rozwiązań prawnych dla podmiotów rynku kapitałowego

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	STANOWISKO CO DO UWAG DO PRZEDSTAWIONYCH W PIŚMIE URZĘDU KOMISJI NADZORU FINANSOWEGO Z DNIA 27 WRZEŚNIA 2021 R. DODATKOWYCH PROPOZYCJI ZMIAN DO PROJEKTU W ZAKRESIE ZMIAN USTAWY Z DNIA 27 MAJA 2004 R. O FUNDUSZACH INWESTYCYJNYCH I ZARZĄDZANIU ALTERNATYWNYMI FUNDUSZAMI INWESTYCYJNYMI ODNOSZĄCYCH SIĘ DO ZLECENIA ZARZĄDZANIA PORTFELEM INWESTYCYJNYM FUNDUSZU INWESTYCYJNEGO
2	INFORMACJA ODPOWIADAJĄCA ODPISOWI AKTUALNEMU Z KRAJOWEGO REJESTRU PRZEDSIĘBIORCÓW (KRS 0000886936)

3		
4		
5		
6		
7		
8		
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia 10 sierpnia 2021 r. <p style="text-align: center;">(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)</p>		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Arkadiusz Zbyrowski	27.10.2021	
Tomasz Lawręć	27.10.2021	
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia		
<p>..... </p> <p>(podpis) (podpis)</p>		

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, treść: "– Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

**WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD
PROJEKTEM ZAŁOŻEŃ PROJEKTU USTAWY, PROJEKTEM USTAWY LUB PROJEKTEM
ROZPORZĄDZENIA**

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*		
<p><u>Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku</u> (nr UD235 w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów) z dnia 24.10.2022 r., opublikowany na stronie BIP Rządowego Centrum Legislacji w dniu 4.11.2022 r w ramach ponownych konsultacji publicznych.</p>		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa/imię i nazwisko**Związek Pracodawców Polska Miedź		
2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**ul. Chopina 2; 59-300 Lubin		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail ul. Chopina 2; 59-300 Lubin; szkop@pracodawcy.pl ; sekretariat@pracodawcy.pl		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Piotr Karwan Wiceprezes Zarządu	ul. Chopina 2; 59-300 Lubin; karwan@pracodawcy.pl
2	Paweł Ernst Wiceprezes Zarządu	ul. Chopina 2; 59-300 Lubin; ernst@pracodawcy.pl
3		
4		
5		
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY		
W zakresie zmian w:		
1. Ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej:		
a) budzi wątpliwości usunięcie obowiązku wydania przez organ nadzoru decyzji		

PK

administracyjnej zobowiązującej do wykonania zaleceń jako warunku nałożenia przez organ nadzoru kary za niewykonanie zaleceń (projektowany art. 361 Ustawy) - zalecenia nie mają charakteru władczego w stosunku do podmiotu nadzorowanego, wskazują jedynie nieprawidłowości, które należy usunąć, natomiast wydanie decyzji administracyjnej wiąże się z koniecznością oceny czy sposób wykonania zalecenia przez zakład ubezpieczeń spełnił oczekiwania organu nadzoru. Mając na względzie fakt, iż zgodnie z projektowaną zmianą, organ nadzoru będzie uprawniony do nałożenia od razu kary administracyjnej, pominięty zostanie etap sprawdzenia, czy zastosowany przez zakład ubezpieczeń sposób usunięcia nieprawidłowości doprowadził do pożądanego przez organ nadzoru rezultatu, co zwiększa niepewność zakładów ubezpieczeń co do tego, jakie działania KNF uzna w danym stanie faktycznym za pożądane. Zgadamy się ze stanowiskiem prezentowanym w tym zakresie przez Polską Izbę Ubezpieczeń co do tego, że proponowana zmiana zaburzy drabinę stopniowania środków nadzorczych i nie powinna zostać wprowadzona do Ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej;

- b) budzi istotne wątpliwości przyznanie uprawnienia organowi nadzoru w zakresie nakładania kar finansowych na członków zarządu i prokurentów zakładów ubezpieczeń do wysokości 3 milionów złotych oraz na zakłady ubezpieczeń do wysokości 20 mln złotych (nowy art. 362 Ustawy) - brak jest uzasadnienia dla odejścia od zasady powiązania wysokości kary z wynagrodzeniem osoby, na którą kara będzie mogła zostać nałożona przez organ nadzoru; w naszej ocenie pełnienie funkcji członka zarządu wiązać będzie się z nieadekwatnie wysoką odpowiedzialnością majątkową, dlatego proponujemy pozostawienie wysokości kar pieniężnych określonych w Ustawie na dotychczasowym poziomie;
- c) brak jest potrzeby wprowadzenia obowiązku sporządzenia uzasadnienia powołania członków zarządu i członków rady nadzorczej - aktualnie obowiązujące przepisy określają wyłącznie obowiązek spełnienia określonych wymogów przez powoływane osoby, co organ nadzoru ma możliwość zweryfikowania (w oparciu o przedstawiane przez zakład ubezpieczeń dokumenty) bez konieczności sporządzania formalnego uzasadnienia dokonanego wyboru przez zakład ubezpieczeń.

2. Ustawie z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń:

- a) budzi wątpliwość nałożenie na zakłady ubezpieczeń obowiązku powiadamiania organu nadzoru i złożenie stosownego wniosku w razie powzięcia wiedzy o wygaśnięciu umowy agencyjnej (proponowany art. 57 ust. 1a Ustawy); okoliczność zakończenia działalności gospodarczej przez agenta powinna wynikać odpowiednio z KRS bądź CEiDG;
- b) w art. 74 ust. 2a Ustawy uznać za zasadne należy rozdzielenie doręczenia na

doręczania obligatoryjne na adres do doręczeń elektronicznych w przypadku kontroli zdalnej oraz doręczenie za zgodą organu nadzoru w przypadku kontroli w siedzibie kontrolowanego lub miejscu prowadzenia działalności – w ślad za propozycją zgłoszoną przez Polską Izbę Ubezpieczeń wskazujemy proponowane brzmienie art. 74 ust. 2a Ustawy:

2a. Dowody utrwalone w postaci elektronicznej, w przypadku czynności kontrolnych wykonywanych zdalnie, doręczane są na adres do doręczeń elektronicznych, o których mowa w art. 2 pkt 1 Ustawy z dnia 18 listopada 2020r. o doręczeniach elektronicznych. W przypadku kontroli, o której mowa w art. 71 ust. 3, doręczanie dowodów na adres do doręczeń elektronicznych wymaga zgody organu nadzoru.

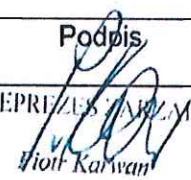

3. Ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych:

- a) sygnalizujemy brak potrzeby wprowadzania do art. 102 Ustawy dodatkowego ust. 5a - obowiązek raportowania danych o umowach ubezpieczenia i szkodach wynika wprost z art. 105 ust. 2 Ustawy, a co się z tym wiąże, nieprzekazanie danych jest naruszeniem przepisów za które organ nadzoru może nałożyć karę pieniężną zgodnie z art. 362 Ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej;
- b) proponujemy wydłużenie w proponowanym art. 105 ust. 4 Ustawy terminu przewidzianego na realizację obowiązku aktualizowania przez zakłady ubezpieczeń danych z 7 do 21 dni;
- c) proponujemy wprowadzenie fakultatywności nakładania kar przez organ nadzoru za nieterminową likwidację szkód w obrębie ubezpieczeń obowiązkowych (art. 14 ust. 3a i 3b Ustawy).

Stanowisko przygotowane na podstawie ekspertyz i opinii pochodzących od podmiotów członkowskich Związku Pracodawców Polska Miedź oraz opracowań własnych.

Zgodnie z zapisami Ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców (Dz. U. z 2022 roku, poz. 97) oraz Statutu Związku Pracodawców Polska Miedź (ZPPM), Związek ma na celu ochronę praw i reprezentowanie interesów zrzeszonych w nim pracodawców, a w szczególności oddziaływanie na kształtowanie ustawodawstwa dotyczącego interesów pracodawców.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	pismo Minister Artur Soboń - uwagi do projektu ustawy rozwój rynku finansowego (UD235)	
2	stanowisko ZPPM - uwagi do projektu ustawy rozwój rynku finansowego (UD235) – wersja edytowalna i nieedytowalna	
3		
4		
5		
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia 25.11.2022 r. <p style="text-align: center;">(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)</p>		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
	Imię i nazwisko	Data
		Podpis
	Piotr Karwan	WICEPREZES ZARZĄDU Piotr Karwan
	Paweł Ernst	WICEPREZES ZARZĄDU Paweł Ernst
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia <div style="display: flex; justify-content: space-between; align-items: flex-end;"> <div style="text-align: center;"> <p>ZWIĄZEK PRACODAWCÓW POLSKA NIEDZ ul. Chopina 2, 14-300 Lubin NIP 652-11-70-332 Regon 390437022</p> </div> <div style="text-align: right;"> <p> WICEPREZES ZARZĄDU Piotr Karwan WICEPREZES ZARZĄDU Paweł Ernst Paweł Ernst </p> </div> </div>		

Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbgingowej w procesie stanowienia prawa, treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw, w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM		
ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku - druk numer UD235 z dnia 20.07.2021 r.		

(tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacja zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa	Związek Polskiego Leasingu ul. Rejtana 17 lok. 21, 02-516 Warszawa NIP: 526-10-22-061 Regon: 010956251	
2. Adres siedziby	ul. Rejtana 17/21 02-516 Warszawa	
3. Adres do korespondencji i adres e-mail	ul. Rejtana 17/21 02-516 Warszawa e-mail: zpl@leasing.org.pl	
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Andrzej Sugajski	andrzej.sugajski@leasing.org.pl
2		
3		
4		
5		
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĄDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY		
<p>Związek Polskiego Leasingu (ZPL) zwraca się z wnioskiem o rozważenie możliwości zmiany art. 105 ust. 4 ustawy Prawo bankowe poprzez uzupełnienie listy podmiotów uprawnionych do uzyskania dostępu do baz danych utrzymywanych przez Biuro Informacji Kredytowej SA (BIK) o przedsiębiorstwa leasingowe oraz faktoringowe.</p> <p>Tym samym ZPL przyłącza się i popiera propozycję zmiany art. 105 ust. 4 ustawy Prawo bankowe zgłoszoną już przez Związek Banków Polskich (ZBP), wnosząc przy tym o wprowadzenie nieznaczących, lecz istotnych dla rynku finansowego modyfikacji do tej propozycji. Modyfikacje te wraz z uzasadnieniem zostaną przedstawione w dalszej części niniejszego pisma.</p> <p>Propozycja zgłoszona przez ZBP sprowadza się do uzupełnienia art. 105 ust. 4 ustawy Prawo bankowe o nowy punkt 7) w następującym brzmieniu:</p> <p><i>„7) podmiotom, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu oraz podmiotom, których podstawowa działalność polega na świadczeniu usług faktoringowych w zakresie w jakim informacje te są niezbędne</i></p>		

do zawarcia umowy leasingu lub umowy faktoringu.”

Propozycja ZBP została szczegółowo uzasadniona. ZPL w pełni to uzasadnienie podziela. Unikając obszernych powtórzeń za ZBP, przede wszystkim zaakcentować należy następujące argumenty przemawiające za zmianą:

- Firmy leasingowe i faktoringowe są już objęte zakresem art. 106d Prawa bankowego, co wskazuje w sposób jednoznaczny na to, że są elementem systemu wymiany informacji, który z punktu widzenia ustawodawcy wprost służy bankom, ale też innym instytucjom pozostającym w ścisłym związku z bankami. Tym samym firmy leasingowe i faktoringowe walnie przyczyniają się do zapobiegania nadużyciom (fraudom) w systemie finansowym.
- Zobowiązania z tytułu finansowania udzielonego przez firmy leasingowe oraz faktoringowe mają niebagatelne znaczenie dla całego systemu finansowego. Jeśli idzie o leasing, to łączne saldo finansowania udzielonego na dzień 30.06.2022r. wyniosło 172,7 mld zł i przekroczyło o 6,7 mld zł sumę pozostałych w Polsce do spłaty rat kredytowych, z tytułu kredytów inwestycyjnych, udzielonych przedsiębiorcom przez banki, na zakup ruchomości. W ciągu III kwartałów 2022 r. branża leasingowa sfinansowała inwestycje o wartości 63,4 mld. zł., szacujemy, że całym 2022 roku wartość ta przekroczy 84 mld. zł. Według danych GUS pod koniec 2021 roku z leasingu korzystało blisko 1 mln 50 tys. klientów, a w ich posiadaniu znajdowało się ponad 2,5 mln przedmiotów leasingu. Wszystko to świadczy, że zobowiązania leasingowe oraz zachowania płatnicze klientów branży leasingowej mają bardzo istotne znaczenie przy ocenie zdolności kredytowej i analizie ryzyka kredytowego w sytuacji, gdy klienci ci ubiegają się o kredyt w banku czy np. instytucji pożyczkowej albo o finansowanie w firmie leasingowej,
- Dostęp do rzetelnej informacji kredytowej usprawni, a jednocześnie wzmocni procesy oceny zdolności klientów do spłaty finansowania. Ułatwi również dostęp do finansowania dla rzetelnych firm, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw. Ograniczy z kolei podatność branży na wyłudzenia.

Mając powyższe na uwadze, ZPL proponuje modyfikacje i doprecyzowania w treści nowego pkt. 7) art. 105 ust. 4 Prawa bankowego jak poniżej:

„7) podmiotom, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu, o której mowa w art. 17a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz w art. 23a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz podmiotom, których podstawowa działalność polega na świadczeniu usług faktoringowych – na zasadzie wzajemności informacji, w tym stanowiących odpowiednio tajemnicę bankową oraz informacji udostępnionych przez te podmioty, w zakresie w jakim informacje te są potrzebne do oceny zdolności klienta do spłaty zobowiązań w związku z udostępnianiem składników majątkowych lub świadczeniem usług faktoringowych.”

Nasze modyfikacje sprowadzają się do:

- Precyzyjnego określenia kręgu podmiotów uzyskujących dostęp do baz BIK. Mianowicie, konstrukcyjnie posługujemy się techniką zastosowaną już w art. 106d Prawa bankowego. Jednocześnie odesłanie do przepisów ustaw – odpowiednio – o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o podatku dochodowym od osób fizycznych pozwala na jednoznaczne włączenie do kręgu podmiotów uzyskujących dostęp do baz BIK nie tylko firmy leasingowe będące instytucjami finansowym, których działalność polega na świadczeniu usług leasingu finansowego (a więc takiego, w którym co do zasady następuje pełna spłata wartości przedmiotu leasingu oraz jego wykup przez klienta), ale także podmiotów świadczących usługi najmu długoterminowego czy tzw. leasingu operacyjnego, gdzie klient uzyskuje prawo (opcję) wykupu przedmiotu po okresie umowy.

Członkiem ZPL jest również Polski Związek Wynajmu i Leasingu Pojazdów (PZWLP) zrzeszający właśnie podmioty świadczące usługi najmu długoterminowego i leasingu operacyjnego (w rozumieniu rachunkowym). W roku 2022 flota pojazdów udostępnianych przez firmy stowarzyszone w PZWLP przekroczyła 200 tys. sztuk. Zatem włączenie tych podmiotów do możliwości korzystania z baz BIK, a jednocześnie zasilanie baz BIK informacjami przekazywanymi przez te podmioty wpisuje się w zapewnienie uczestnikom wymiany danych jak najszerszego obrazu rynku finansowego, a tym samym

wypełnia postulaty wskazane w uzasadnieniu przedstawionym przez ZBP.

- Podkreślenia zasady wzajemności, tj. że wraz z uzyskaniem dostępu do baz danych BIK podmioty leasingowe i faktoringowe będą równocześnie te bazy zasilać własnymi informacjami.
- Precyzyjnego wskazania, że dostęp obejmował będzie również informacje stanowiące tajemnicę bankową.
- Precyzyjnego zakresienia, że dane uzyskiwane z BIK będą mogły być wykorzystywane na potrzeby umów dotyczących finansowania składników majątkowych, a więc przede wszystkim umów leasingu, o których mowa w Kodeksie cywilnym, ale także umów najmu i dzierżawy, a także umów dotyczących innych usług finansowych świadczonych przez firmy leasingowe i faktoringowe (np. leasingu operacyjnego czy tzw. pożyczek leasingowych, tj. pożyczek pieniężnych na sfinansowanie nabycia środków trwałych, na których firmy leasingowe ustanawiają zabezpieczenie). Należy skomentować, że zakresienie takiego kręgu produktów oferowanych przez firmy leasingowe pozostaje spójne z koncepcją wymiany informacji w zakresie przeciwdziałania fraudom (art. 106d Prawa bankowego). Spełnia również postulat, aby bazy BIK zasilane były informacjami w jak najszerszym zakresie, a to z korzyścią dla całego rynku finansowego.

Oprócz korzyści jakie zmiana może przynieść dla uczestników rynku finansowego nie można nie wskazać na korzyści płynące bezpośrednio dla rzetelnych klientów podmiotów rynku finansowego. Cykliczne badania (ostatnie przeprowadzone w I półroczu 2022 roku) realizowane, na zlecenie ZBP, przez pracownię badań marketingowych CBM INDICATOR pokazują, że klienci firm leasingowych wybierając leasing jako źródło finansowania swoich inwestycji poza ceną, najbardziej doceniają szybkość podejmowanych decyzji oraz mniej formalności związanych z zakupem, sprawami związanymi z udzieleniem finansowania. Dostęp do baz BIK postulaty te realizuje.

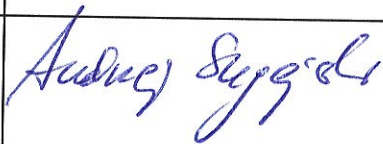

Na zakończenie warto również wskazać, że zmiana wpisuje się w koncepcję cyfryzacji procesu zawierania umowy leasingu. Mianowicie, branża od dłuższego już czasu zabiega o zmianę art. 709² Kodeksu cywilnego w kierunku umożliwienia zawierania umowy leasingu w formie dokumentowej (dziś wymagana jest forma pisemna pod rygorem nieważności). Ten postulat złożony został w Ministerstwie Sprawiedliwości. Konieczność uzyskiwania przed podmioty leasingowe i faktoringowe zgód klienta na wymianę danych z bazami BIK w formie pisemnej (a w świetle dzisiejszych regulacji tylko taka forma jest dopuszczalna) pozostanie więc anachronizmem, który utrudniał będzie cyfryzację procesów zawierania i obsługi umów leasingu.

Mając powyższe na uwadze wierzymy, że niniejsza propozycja branży leasingowej reprezentowanej przez ZPL spotka się z Państwem akceptacją. W razie potrzeby służyliśmy dalszymi wyjaśnieniami.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych zgłoszenia dokonanego dnia

(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Andrzej Sugajski	29 grudnia 2022 rok	
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNANÍ		
		
Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia		
(podpis)		

- * Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.
- ** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Informacja: Wzór wniosku znajduje się w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz.U. Nr 181, poz. 1080)